LỜI NGƯỜI DỊCH THUẬT

Tình cờ một hôm tôi đến hiệu sách bên đường chọn được một bộ võ hiệp thần bí Trung Hoa, tựa đề « Tàn Chi Lệnh », tức « Lệnh Xé Xác ». Tôi liền cầm ngay về nhà mở ra xem.

Thoạt đầu, tôi định mỗi hôm đọc một tập mãi cho đến bao giờ hết với chủ đích để tiêu khiển, nhưng câu chuyện thực là kỳ quái, hãi hùng chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm, tôi phải bỏ cả buổi ăn trưa và suốt chiều hôm đó, đọc nốt pho tiểu thuyết võ hiệp lạ lùng này.

Trong suốt câu chuyện, dồn dập những sự hồi hộp, khẳng khiếp, chua xót, thảm thê, cho các nhân vật trong truyện, chẳng thấy một đoạn nào người.

Một cuộc báo thù thảm khốc, sặc mùi máu, mà Dương Chí-Tôn, nhân vật chính thống trong truyện, đã tượng trưng cho một ý chí bất khuất, một mối Sư cừu cao cả, lồng trong hoạt cảnh hoang vu, rừng rú, dẫy đầy loài ma độc cỏ phong.

Chưa bao giờ đọc chuyện võ hiệp tôi cuốn hấp hấy giờ, quyển Lệnh Xé Xác tôi dịch ra, trong sự thành công của nó, một phần lớn nhờ nguồn cảm hứng mãnh liệt đó, khiến gieo cho tôi một niềm tin tưởng vô bờ, nên dốc cả tâm lực vào bộ truyện này. Bộ đầu tiên trong cuộc đời cầm bút viết võ hiệp của tôi.

Sài-thành, mùa thu năm 64

LÃ-PHI-KHANH tức VŨ-BÌNH-THƯ

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn cúi xuống đỡ Lão Quái dậy, chàng thấy máu ra vốt đầm mình.

HỒI THỨ NHẤT

LÃO CỤT TAY !

MỘT đêm mưa tuyết đầy trời !

Mặt đất như biến thành những mảnh pha lê nối tiếp nhau chớp ngời trên khoảng dài độc đạo dẫn hút vào núi Võ Lăng.

Gió bắc ào ào ! Tuyết rơi lộp bộp, tạo thành một âm thanh hãi hùng, kỳ bí giữa chốn rừng già rậy đầy loài ma độc.

Núi Võ Lăng như khoác một chiếc áo màu tang, bao bọc một lớp trắng toát, sừng sững giữa trời khuya.

Giữa lúc đó, chợt có một bóng đen bịt mặt nhảy như bay trên lớp tuyết bóc giá băng nghi ngút ?

Trên lưng bóng đó có mang một cái bọc vải khá nặng, cứ quay nhanh vào núi.

Tới một nơi có nhiều gộp đá nhô ra chơm chởm, vượt lên cao chừng năm trượng, bóng đen bỗng dừng lại, rảo cặp mắt sáng ngời qua hai lỗ thủng vuông vải bịt mặt quan sát chung quanh mấy lượt, rồi nhảy mình lên khỏi chót đá, đồng thời hạ xuống một cái động đen thẳm.

Tuy nhiên, với những người có công lực vẫn nhận ra lối đi trong động một cách dễ dàng.

Bóng đen lột vuông vải trùm kín tận mang tai để lộ ra gương mặt của một chàng Thiếu niên đẹp tuyệt vời.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu niên xốc cái túi vải cầm nơi tay, đi thẳng vào động đá, vừa cất tiếng gọi:

— Sư phụ !

Tuyệt nhiên không nghe tiếng đáp lại, Thiếu niên lẩm bẩm :

— Ô, sao có sự lạ lùng nầy ?

Thôi xong, Thiếu niên chạy thẳng vào trong. . .

Một cảnh hải hùng hiện ra trước mặt Thiếu niên, khiến chàng vô cùng sững sờ, đứng thừ người như một pho tượng.

Thì ra ba cái xác chết chân tay đều bị chặt cụt phăng đang nằm trên vũng máu gần khô đọng, bốc mùi tanh hôi khó chịu khôn tả.

Thiếu niên chết lặng cả người một chập lâu, mới quăng bọc vải chạy lại bê xốc cái xác của một ông Lão tóc bạc phơ, khóc thảm thiết :

— Trời, Sư phụ ! Ai đã hạ độc thủ Sư phụ và nhị vị Sư thúc như thế nầy ?

Chàng vừa khóc vừa vạch áo ông Lão tóc bạc, trông thấy khắp thân mình có tất cả mười mấy vết thương còn rỉ máu, và cụt hết một chân mặt.

Đột nhiên, Thiếu niên nhận ra thân mình ông Lão rung động lên. Chàng ngạc nhiên, tự nhủ :

— Ô, không lẽ Sư phụ ta còn sống ?

Thiếu niên đưa tay sờ vào mạch môn, nghe còn thoi thóp tựa cơn gió sẽ qua mành, chàng mừng thầm trong lòng, nhưng chưa biết phải làm sao vì nội công chàng còn quá thấp kém, không thể dùng khí-chân-nguơn truyền sang các huyệt đạo của ông Lão tóc bạc được.

Thiếu niên cảm thấy vô cùng thất vọng, chàng chạy lại chỗ hai xác chết gần bên đó. Phơi bày trước mắt chàng một hình ảnh ghê rợn : thi thể của hai cái xác đầu bạc hoa râm, đều bị chặt cụt tay và cả hai đùi nữa

Thiếu niên coi lại là hai cái xác đã lạnh ngắt tự bao giờ, khắp thân mình dẫy đầy thương tích trông thực là khủng khiếp làm sao.

Thực ra, hai ông Lão tóc hoa râm nầy vốn đã tàn phế từ lâu, nhưng nay lại bị thảm sát như thế thì cũng đủ biết kẻ thù độc ác, tàn bạo đến thế nào rồi.

Thiếu niên ứa lệ. Chàng không ngờ vừa xuống núi mua thực phẩm chẳng bao lâu trở lên, thì nơi đây đã diễn ra một thảm biến kinh khiếp dường nầy.

Tất cả dĩ vãng bỗng hiện về trong trí óc của chàng.

Đời chàng thực là kỳ bí như những sự kỳ bí của rừng già. Chàng không biết cha mẹ là ai. Lúc nhỏ sống trà trộn trong đám trẻ ăn mày, từng đối khổ đau thương.

Cách năm năm về trước, Thiếu niên bị bọn nô bộc của một tay ác bá gần núi Võ Lăng đánh cho một trận thương tích khắp thân mình, nằm thoi thóp trên vũng máu.

Tình cờ, một ông Lão cụt tay, râu tóc bạc phơ đi ngang qua trông thấy liền cứu chàng sống dậy, rồi đưa về núi Võ Lăng, chính là ông Lão đang nằm bất tỉnh mà chàng vừa gọi bằng Sư phụ.

Ông Lão cụt tay hỏi ra Thiếu niên không có tên, nên mới lấy theo họ Dương của lão ta mà đặt cho chàng với danh hiệu là Chí-Tôn.

Từ đó ; Ông Lão cụt tay thu nhận thiếu niên, tức là Chí-Tôn làm môn đồ, truyền dạy võ công cho chàng.

Hai lão già tóc hoa râm cũng ở trong hang núi mà Sư phụ chàng thường gọi bằng Các đệ, hồi xưa kia cũng là những tay quán tuyệt trong giới võ-lâm, cho nên thường chỉ dạy chàng những thế chưởng cực kỳ hiểm ác.

Sẵn nhờ một khối óc thông minh và một căn cốt tột bực, nên chẳng bao lâu Chí-Tôn đã trở thành cao thủ võ-lâm lúc tuổi hãy còn quá trẻ.

Mặc dù vậy, Chí-Tôn vẫn vấp phải một trở ngại lớn lao, là nội lực chàng còn non nớt, nên chưa có thể đạt được những cái tuyệt đích trong các ngón võ cao diệu của Sư môn và hai Sư thúc của chàng truyền dạy được.

Từ đây cho tới bây giờ, Chí-Tôn chỉ ấp ủ tình thương của chàng trong lòng Sư phụ, có đôi khi buồn vì thân thế mịt mờ, chàng liền tìm nguồn an ủi nơi ba ông Lão.

Nhưng giờ đây, cuộc thảm biến hãi hùng đã diệt mất hẳn những nguồn thân yêu của chàng, đời chàng rồi đây sẽ trống trải, thê thảm.

Trong cơn tuyệt vọng, chợt Chí-Tôn nghe hình như có tiếng rên rỉ, chàng quay lại, thì thấy lão cụt tay đã sống dậy.

Chí-Tôn mừng khôn tả, chàng chạy trở lại, sắc mặt tươi hẳn lên ;

— Sư phụ !

Lão cụt tay cất giọng khàn khàn :

http://tieulun.hopto.org

— Chí-Tôn . . .

Chí-Tôn cúi xuống

— Thưa Sư phụ, hiện trong người thầy ra thế nào ?

Lão cụt tay đáp như gió thoảng :

— Ta sắp chết . . . Chí-Tôn, . . . con hãy nghe . . .

Chí-Tôn rớm nước mắt :

— Đừng nói thế không nên Sư phụ ạ !

Nhưng lão cụt tay như ngắt lên :

— Chí-Tôn, con hãy nghe ta, đừng nói thêm gì nữa, thời giờ sắp hết rồi, ta chẳng còn sống được bao lâu.

Chí-Tôn thăm thiết :

— Tiểu đồ đang nghe đây, xin Sư phụ dạy bảo.

Lão cụt tay tỏ vẻ hài lòng, lặng đi một chút rồi thều thào nói.

— Từ bấy lâu nay, thầy vẫn biết căn cốt môn đồ rất tốt, trăm năm chưa thấy trên mặt giang-hồ, thầy hằng ước mong con trở thành một kỳ nhân độc nhất vô nhị trong hàng ngũ võ-lâm ở sau này, nhưng trời già quá cay nghiệt, trong khi thầy còn mãi với muôn ngàn sứ mệnh chồng chất lên lưng, chưa sử vẹn toàn, thì đành ôm hận dưới lòng đất lạnh từ đây . . .

— Thưa Sư phụ . . .

— Môn đồ hãy nghe cho rõ : đối với thân thể của con từ bấy nay ta cũng đã hết sức kiếm tìm, nhưng không sao dò ra nguồn gốc, vậy khi ta chết rồi, con hãy nên tự phấn đi vững đời con trên bước giang-hồ, chắc chắn trước sau gì cũng ra ánh sáng.

Mấy lời nói vừa rồi của Lão cụt tay, khiến Chí-Tôn càng thêm chua xót cho thân phận mình, chẳng biết ngày mai sẽ ra sao, chàng lặng lẽ cúi mặt không nói gì cả.

Lão cụt tay ngừng lại, thở phì phà một giây rồi tiếp :

— Có một điều bí ẩn trong cuộc đời con mà thầy nhận xét ra là mảnh Ngọc Khuyết hiện đang trên cổ con.

Chí-Tôn cúi xuống nhìn mảnh Ngọc Khuyết, và nhìn Sư phụ.

Trong khi đó, Lão cụt tay lại nói :

— Ngọc Khuyết nầy có hai mảnh gọi là Long-Phụng Song-Khuyết, con mới chỉ có phần nửa tên là Ngọc-Khuyết, còn nửa phần kia là Phụng-Khuyết, bây giờ con hãy đi tìm nó, vì nó có một mối quan hệ rất lớn lao trong đời con ở sau nầy.

Chí-Tôn như người sống trong giấc chiêm bao, chàng đi từ ngạc nhiên nầy đến ngạc nhiên khác, vì bấy lâu nay chàng mang nó nơi cổ nhưng nào có hiểu ra sự gì bí mật đâu.

Lão cụt tay ngấm vận lực trong phút cuối cùng ; giọng Lão càng thêm thiều não :

— Chí-Tôn, từ bấy lâu nay con sống bên cạnh ta nhưng con có hiểu ta là ai không ?

Với vẻ mặt ngơ ngác, Chí-Tôn chua xót đáp :

— Thưa Sư phụ, xin cho con được biết ?

— Ta chính là Cổ-Đạo Nhiệt-Trường Dương-Chấn-Hoàn, Bang chủ Cam-Lộ, còn nhị vị Sư thúc của con một tên Thiết-phán Quan-Châu lập Đạo, và người kia Vân-Lý Thanh-Loan Kỳ-văn-Quân, đều là những dị nhân trên mặt giang-hồ . . .

Tới đây, Dương-chấn-Hoàn tức Lão cụt tay xúc động im lặng đi. Trong khi Chí-Tôn cũng ngơ ngẩn tâm hồn, vì bao nhiêu lâu nay, chàng sống bên Sư phụ chỉ biết thầy mình họ Dương, chứ đâu có mình đã gặp một quái nhân như thế.

Chập sau, trấn tĩnh lại tinh thần, Chí-Tôn lên tiếng :

— Thưa Sư phụ, hiện giờ thầy đã tinh táo rất nhiều, sao lại thốt ra những lời chẳng lành như thế ?

Dương-Chấn-Hoàn không đáp câu nói của Chí-Tôn mà chỉ bảo chàng :

— Chí-Tôn, con hãy bước lại lỗ hổng vách đá mang những vật lại cho ta.

Chí-Tôn liền đứng dậy đi lại vách đá lấy một chiếc hộp da đen đến cho Dương-chấn-Hoàn.

Dương-chấn-Hoàn phì phào :

— Con hãy mở hộ thầy.

Chí-Tôn lẹ tay mở chiếc hộp da, thấy trong có một mảnh gỗ đen bằng bàn tay, chàng hết sức kinh dị, chẳng hiểu tại sao một món vật vô giá trị như thế mà Sư môn chàng lại cẩn thận giấu kỹ bấy nhiêu lâu nay.

Dương-chấn-Hoàn chớp ngời hai mắt, tợ ngọn đèn sáng rực lần cuối cùng trước khi tắt phụp, lão nói :

— Môn đồ ạ ! đây chỉ là một mảnh gỗ đen xem không một chút giá trị, nhưng cũng vì nó mà có tới hai trăm môn đồ Cam-Lộ Bang

http://tieulun.hopto.org

đã chịu thảm tử.

Chí-Tôn sững sờ nhìn Dương-chấn-Hoàn không hề chớp mắt. Trong khi Sư phụ chàng tiếp :

— Cách hơn hai mươi năm về trước tại Vọng-Vân-Phong, một hôm thình linh bị địa chấn sụp đổ : nhưng ta gặp điều may mắn nhặt được hai mảnh Ô-Mộc Bảo-Lục, trên hai mảnh nầy có ghi năm thể chưởng vô cùng kỳ bí.

Một mảnh chép bằng khẩu khuyết, còn mảnh kia thì chú những lời giải thích chưởng môn, nếu học năm thể đó, sẽ nghiễm nhiên trở thành Nhất Nhân Thiên Hạ. . .

Chí-Tôn rúng động trong lòng, chàng ngây người như đang trải qua một giấc mơ kỳ ảo.

Dương-chấn-Hoàn vẫn với giọng nói tựa cơn gió nhẹ :

— Nguyên Ô-Mộc Bảo-Lục trước xưa là của Tạ-Thần Chữ-Giang, một Đại Kỳ nhân đứng đầu trong hàng ngũ võ-lâm cách khoảng một trăm năm trước, lão ta đã thu nhặt tất cả những ngón tuyệt diệu của các môn phái, biên thành năm chưởng pháp vô địch nầy, suốt giang hồ không một ai chống nổi.

Sau đây, lão ta ghi năm chưởng pháp ấy vào hai mảnh Ô-Mộc Bảo Lục ta nhặt lấy chưa kịp tập luyện, thì không hiểu sao cái tin đó lại lọt vào tai bọn giang hồ. Thế rồi một đêm không trăng, có năm mươi cao thủ trong hai đạo Hắc-Bạch thình linh đột nhập vào Bảo-Bang, thảm sát hơn hai trăm cao thủ, Sư phụ và toàn gia tám người đều ngộ nạn.

Ngừng lại một giây thở mệt, Dương-Chấn-Hoàn nói trong tiếng nấc :

— Ta bị chặt đứt một cánh tay khắp thân người bị chém mười mấy nhát, còn nhị vị Sư thúc Kỳ-văn-Quân và Châu-lập-Đạo kẻ gãy cụt hai chân, người ngắn cả hai tay, chết giấc tại chỗ.

May mắn làm sao ta và nhị vị Sư thúc được Hoa-Đà Ngô-Tế-Nhân hái thuốc đi ngang cứu sống . . .

Chí-Tôn lẩm bẩm :

— Hoa-Đà Ngô-Tế-Nhân ! Thế còn Ô-Mộc Bảo-Lục thưa Sư phụ ?

— Ô-Mộc Bảo-Lục tất cả hai mảnh như con đã biết, mảnh ghi lời giảng giải thì hiện giờ con đang cầm trên tay đây, còn mảnh kia ghi khẩu khuyết, chàng hiểu hiện nay thất lạc nơi nào thấy cũng

không được rõ, sau nầy con hãy tìm lấy vì nếu mất đi một mảnh, cho dù bậc Dị nhân cũng không làm sao hiểu nổi năm chưởng pháp kỳ diệu đó.

Nói tới đây, trong ánh mắt Dương-Chấn-Hoàn như có màn mây che phủ, Quái khách nhắm lại dần. . .

Chí-Tôn khiếp quá gọi to :

— Sư phụ. . .

Nhưng Dương-Chấn-Hoàn đã trợn hai mắt lờ đờ lên, hình như Quái-khách hết sức vận chân khí cuối cùng, để gượng trối trăng một điều gì chưa kịp nói.

Quái khách khẽ mấp máy đôi môi.

Chí-Tôn hiểu ý liền kề sát tai vào môm Quái khách. Chàng chỉ nghe được mập mờ :

— Những kẻ thù Sư môn. . . đều có ghi trong. . , Huyết-Hải Thâm cừu. . . hiện nằm. . . trong hốc. . . đá . . .

Sau một tiếng nấc, Dương-Chấn-Hoàn nhắm nghiền hai mắt lại, trên gương mặt còn phảng phất hận cừu.

Chí-Tôn chết lặng cả tâm hồn, chàng không còn khóc được nữa, ngồi nhìn ba cái xác chết mà cứ mãi thẫn thờ.

Gió tuyết thổi vào hang mang theo từng cơn lạnh tái tê, Chí-Tôn nghe buốt tận hồn.

Không biết bao lâu thời gian, Chí-Tôn mới từ từ đứng dậy, chàng không khóc, mà chỉ day về phía hang.

Bỗng từ trong tia mắt Chí-Tôn toé lửa hận thù, chàng đứng lặng một hồi lâu, rồi quay nhanh trở vào, tìm lại hốc đá.

Đến nơi, Chí-Tôn thò tay vào hốc đá lôi ra một cái túi vải dài chừng một thước. Chàng đưa mắt nhìn vào.

Một thứ ánh sáng lạnh lẽo ngời chớp bỗng đập chát chúa vào mắt Chí-Tôn, làm chàng giật mình ngẩng lên, vô cùng kinh dị.

Thì ra, trong túi vải có một món khí giới quái dị, một bên giống lưỡi dao sắc bén, còn bên kia thì hình răng cưa người lên tợ chớp.

Sững sờ trong giây phút, Chí-Tôn lôi cây vũ khí ấy ra, thấy trên thân có ghi bốn chữ rợn người « Tàn Chi Quái Đao ».

Chí-Tôn rúng động cả tâm thần, chàng lẩm bẩm :

— Tàn Chi Quái Đao !

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn ngơ ngẩn một hồi, lại mò trong túi lấy ra một mảnh giấy xếp và một quyển sách nhỏ.

Chàng dở mảnh giấy, thì thấy có mấy dòng chữ : « Tàn chi quái nhân, phụ thù tuyệt hận. Nhất thức tàm tuyệt, qui khíp thần kinh ».

Sau hai câu đó, lại có những dòng chữ chi chít giảng giải cách sử dụng cây « Tàn Chi Quái Đao », thực là kỳ bí.

Chí-Tôn nhắm đi nhắm lại một lát, là đã hiểu thấu ba thế võ thần khốc ấy rồi. Cho dù một cao thủ công lực siêu tột đến bậc nào, cũng chẳng làm sao thoát khỏi cái chết hãi hùng do tử lực vô hình của cây quái đao gây ra.

Chí-Tôn giắt cây Quái đao vào mình, rồi lật quyển sách nhỏ ra coi, thì thấy ngay trên trang đầu có đề bảy chữ « Huyết Hải Thâm Cừu Cam Lộ Bang ».

Sực nhớ lúc nãy gần trút hơi cuối cùng, Dương Chấn-Hoàn có thuật rõ cho chàng nghe cuộc thảm sát hai trăm mạng người cách hơn hai mươi năm về trước, Chí-Tôn hiểu ngay quyển sách nầy rất có liên hệ, nên lẹ làng lật trang tới. . .

Nhận ngay hàng đầu có ghi chữ tắt : Âm, Dương, Xú, Quái. Bà, Chí-Tôn liền hiểu đó là những kẻ thù cừu độc địa nhất của Sư môn, chàng lật tiếp những trang tới thấy có tất cả hơn hai mươi người nữa, trong số có sáu người bị xóa.

Chí-Tôn gấp quyển sách nhỏ lại bỏ vào túi, chàng quét mắt nhìn qua xác chết của Dương-chấn-Hoàn và hai Sư thúc, ngọn lửa căm thù bỗng cháy mãnh liệt trong lòng chàng.

Chàng rắt oán cừu qua hai hàm răng cắn chặt :

Lũ Ác Ma, ta thề giết sạch bọn ngươi trả mối Sư cừu !

Quỳ thụp xuống bên cạnh Sư môn, rõ hai dòng nước mắt trên mặt thầy, một lúc thật lâu, Chí-Tôn mới đứng dậy, ngậm ngùi thốt :

— Sư phụ, vĩnh biệt. . .

Rồi chàng đi nhanh ra cửa hang nhảc mình khỏi mấy gộp đá chạy leo bay xuống núi giữa trận tuyết rơi ào ào. . .

HỒI THỨ HAI

MỘT MỐI KỲ DUYÊN

RA khỏi núi Võ-Lăng, Chí-Tôn cứ nhắm con đường cái đi thẳng, chàng không hiểu mình phải đi đâu, chỉ thấy trong đầu óc hiện lên những cảnh tượng ãi hùng, máu chảy, đầu rơi.

Chí-Tôn nghe trong lòng chàng luôn luôn như có lửa đốt, nhưng bộ mặt chàng bên ngoài trông lạnh lẽo tựa băng sương, dọc đường chẳng lắm lì đi chẳng hề nhìn đến một ai cả.

Chiều hôm đó, Chí-Tôn tới một cỏ đạo kia, đương lo nghĩ miên man đến chuyện báo thù, thì bỗng từ xa có tiếng gió ngựa rộn rã đưa tới.

Chí-Tôn chỉ tránh rạt qua bên, chứ cũng không cần nhìn xem đó là ai, thì con tuấn mã đã phi mau đến trước mặt chàng. Nó dừng đứng lại và hí lên một tiếng lớn.

Chí-Tôn nổi giận, chàng ngẩng mặt lên toan quát mắt ngay người kỵ sĩ, nhưng sực nhận ra đó là một thiếu nữ còn quá trẻ chàng tự nhủ :

— Ồ, nàng hãy còn quá nhỏ, ta cũng chẳng nên hơn thua làm gì.

Vì vậy, Chí-Tôn lại lầm lì rảo bước.

Nhưng quái làm sao, Thiếu nữ áo đỏ lại phóng ngựa chận ngang trước mặt chàng.

Hết sức kinh dị, Chí-Tôn ngẩng mặt nhìn, lần nầy chàng nhìn

http://tieulun.hopto.org

kỳ hơn lúc nãy. Chàng thấy Thiếu nữ áo đỏ đẹp mê hồn, nàng nhìn lại chàng bằng đôi mắt tuyệt vời ánh sáng.

Chí-Tôn hơi rúng động vì đôi mắt đó, chàng đứng ngẩn người một lúc thật lâu.

Nhưng chợt nhớ tới sứ mệnh của mình còn quần nặng hai vai, Chí-Tôn định bước đi.

Thiếu nữ áo đỏ bỗng gọi giật :

— Tiểu tử, hãy đứng lại.

Chí-Tôn quét mắt vào mặt nàng :

— Tiểu sinh có chuyện gì mà cô nương phải gọi ?

Thiếu nữ áo đỏ lúng túng rồi nói :

— Ô, sao ngươi lại cản đường ngựa ta ?

Chí-Tôn ngơ ngác :

— Tiểu sinh đón đường cô nương ?

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu :

— Lại còn phải hỏi !

Chẳng hiểu sao, Chí-Tôn vùng bật cười khan, chàng rảo bước.

Thiếu nữ áo đỏ chận chàng lại :

— Khoan đã, ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta.

Chí-Tôn lạnh lùng đáp :

— Tiểu sinh chẳng có gì đáng hỏi cả.

Thiếu nữ áo đỏ giận hỏng đôi má trông xinh đẹp làm sao :

— Nhưng ngươi đi đâu bây giờ ?

Chí-Tôn cộc lốc :

— Đi đâu mặc xác ta,

Thiếu nữ cười nhạt :

— Ngươi đi đâu ta cũng hiểu rồi.

Chí-Tôn trở mặt, nhưng vẫn với cái giọng lạnh nhạt muôn đời :

— Ta không cần.

Thiếu nữ áo đỏ nói :

— Ngươi đến Kinh-Sơn Nghiệt-Long-Đàm để dự vào cuộc đoạt viên nội đơn Ngưu Long-Giao chứ gì ?

Chí-Tôn vô cùng kinh ngạc, vì đây là lần đầu tiên trong mấy ngày đường chàng nghe Thiếu nữ áo đỏ nói đến chuyện ly kỳ đó. Chàng thầm nhủ :

— Hay là ta tới Kinh-Sơn Nghiệt-Long-Đàm dự cuộc đoạt bảo nội đơn xem sao.

Trong lúc Thiếu nữ áo đỏ hỏi to :

— Đường nào đến Nghiệt-Long-Đàm ngươi có biết chăng ?

Chí-Tôn lắc đầu :

— Tiểu sinh không được rõ.

Ngờ Chí-Tôn khinh bỉ mình, Thiếu nữ áo đỏ bốc phừng lửa giận, hét :

— Ngươi thực không biết, phải không ?

— Thực tình như thế cô nương ạ !

Trót trót . . .

Bất ngờ, Thiếu nữ áo đỏ quật luôn hai roi ngựa . . .

Thế roi của nàng lẹ hơn chớp giật trên mây . . .

Nhưng Chí-Tôn nhờ một thân pháp ảo diệu sau năm năm trời sống bên cạnh Sư môn, được Kỳ văn Quân tuyệt truyền cho chàng một lối khinh công có một không hai trong chốn võ-lâm, nên chỉ có một cái lắc mình là chàng đã xa ngoài hai trượng, làm ngọn roi đi thẳng vào gió trống nghe lạnh người.

Thiếu nữ áo đỏ quật hụt Chí-Tôn, máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, nàng quát to :

— Ngươi muốn chết đấy, hãy thử đỡ vài ba chiêu nữa xem này.

Dứt câu, nàng phóng tới huy động mã tiên quất quật trong không khí quyết đánh trúng Chí-Tôn một roi mới vừa lòng nàng.

Thế nhưng Chí-Tôn đã như một cái bóng ảo diệu, hiện biến chẳng khác gì loài ma quái chung quanh cây roi của Thiếu nữ áo đỏ không hề bị chạm một vết thương nào.

Tránh né một chập lâu, vẫn thấy Thiếu nữ áo đỏ hùng hổ chưa chịu ngừng tay, Chí-Tôn tức giận, hét :

— Tiểu sinh nhường tay đã nhiều rồi, cô nương hãy tự hiểu sức mình, để tránh khỏi sự ân hận ở sau nầy.

Như lửa đổ dầu thêm, Thiếu nữ áo đỏ nghiến răng kèn kẹt :

— Tiểu tử đừng tự phụ, hãy cố mà đỡ những đường chiêu của ta.

Lời vừa dứt, Thiếu nữ đã đưa ra liên tiếp mười hai chiêu lẹ hơn làn sét lưng trời.

Không còn nhẫn nhịn được nữa, Chí-Tôn quát lớn :

— Hãy coi đây !

http://tieulun.hopto.org

Tức thì, chàng đẩy ra một chưởng cực kỳ mạnh bạo.

Bộp . . .

Cả Thiếu nữ áo đỏ lẫn con tuấn mã, bị chưởng phong xô lùi nữa trượng, ngơ ngẩn tinh thần.

Sau một phút, Thiếu nữ lộ hẳn sát khí trên gương mặt, nàng dồn mười phần thành lực trong người, nhắm Chí-Tôn vung một ngọn lốc gió.

Thoáng thấy Thiếu nữ áo đỏ hạ độc thủ, Chí-Tôn bực tức chàng dựng đứng bàn tay đẩy lên một chưởng cực bạo, hất luồng chưởng khí lên không trung.

Đồng thời hữu chưởng Chí-Tôn phát động . . .

Bộp . . .

Thiếu nữ tinh mắt, lẹ làng quét ngang tả chưởng, chóng đỡ ngón chưởng của Chí-Tôn, rồi nhanh như tia sáng chỉ cây roi ngựa ngay huyệt tay chàng.

Thế nhưng Chí-Tôn càng lại nhanh hơn, chàng dùng tả chưởng khóa chặt chưởng thế còn tay kia chộp đầu roi của Thiếu nữ áo đỏ giật mạnh.

Bị cái giật bất ngờ đó, suýt nữa Thiếu nữ áo đỏ đã lộn nhào xuống ngựa, nàng phải vận toàn nội lực cố gượng ngồi vững trên ngựa không cho ngã.

Nhờ đứng phía dưới thế mạnh hơn, Chí-Tôn vận công lực rán sức giật roi ngựa của Thiếu nữ.

Lúc bây giờ một trai một gái mỗi người một đầu roi hết sức tranh giành lấy nhau, nhưng sau cùng Chí-Tôn có vẻ thắng thế, Thiếu nữ áo đỏ sắp bị chàng lôi tuột xuống ngựa.

Như uất ức, Thiếu nữ áo đỏ bỗng trào nước mắt ra, chảy xuống đôi má mịn màng thơ ngây.

Chí-Tôn đang thắng thế, chàng chực lôi Thiếu nữ áo đỏ tế nhào, chợt trông thấy nàng rớm lệ, chàng không nỡ liền vùng buông roi ngựa ra.

Thiếu nữ áo đỏ nhờ đó, lấy lại được sự thăng bằng, nàng trừng đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn chàng, rồi thình lình, xốc ngựa tới giơ hữu chưởng tát vào mặt chàng.

Bộp. . .

Một tiếng khô khang vang lên. . . .

Chí-Tôn bị trúng chưởng của thiếu nữ áo đỏ, chàng ngơ ngẩn chưa nghĩ ra sao cả thì nàng đã tiếp thêm chưởng khác nhắm mặt chàng.

Một vầng đỏ hiện ra rõ rệt trên làn da trắng nuột như cô con gái của Chí-Tôn, chàng nhìn nàng sững sờ.

Thiếu nữ áo đỏ cũng dừng tay lại, nàng tỏ vẻ hết sức hối hận về hành động vừa rồi.

Đột nhiên, từ xa có hai bóng người tới như bay, chừng đến gần nhận ra đó là hai Thiếu niên vận toàn màu tím. Sực thấy Thiếu nữ áo đỏ chúng liền tiến lại, trỏ lên :

— Hồng y nữ thề muội đây rồi!

Một tên bỗng quắt mắt nhìn Chí-Tôn, rồi day qua Thiếu nữ áo đỏ :

— Gã nầy làm gì thế hở Hồng thề muội ?

Nhưng Thiếu nữ áo đỏ như bực dọc quay nơi khác :

— Chuyện riêng của ta, không cần tới nhị vị biểu huynh chen vào làm gì.

Nói xong, nàng nhìn phớt Chí-Tôn, rồi lạnh lùng quay ngựa đi luôn chẳng thèm chào hỏi hai gã Thiếu niên áo tím một lời nào cả.

Chí-Tôn trông thấy chuyện kỳ lạ chàng vùng trỏ lên cười sằng sặc làm hai gã Thiếu niên áo tím giận xung tóc trán, nhưng vì còn phải đuổi theo Thiếu nữ áo đỏ, nên chúng trợn mắt nhìn chàng như dọa nạt, rồi chúng phóng đi như bay . . .

Chí-Tôn nhìn theo, ngạo nghễ :

— Hai gã Thiếu niên khờ dại đến thế là cùng.

Chàng dừng lại nghĩ ngợi :

— Lúc nãy nghe Thiếu nữ áo đỏ bảo rằng tại Nghiệt Long Đàm hiện đang có một cuộc tranh đoạt nội đơn Ngưu Long Giao, sao ta không đến đây thử xem sao.

Nghĩ xong, Chí-Tôn liền đi vòng vọt về hướng Thiếu nữ áo đỏ và hai gã thiếu niên áo tím vừa rồi.

Đi cho tới bóng hoàng hôn vừa buông đỗ, là Chí-Tôn đã tới Viễn An, còn cách Nghiệt Long Đàm không bao nhiêu dặm đường nữa.

Lúc bây giờ, Chí-Tôn cảm thấy bụng đói như cào, chàng ghé ngay cái tửu quán Túy Tiên Cư, tìm một chỗ ngồi cho kín đáo, rồi gọi thức ăn ra.

Chí-Tôn vừa ăn vừa nghe những người ngồi gần cạnh chàng bàn

http://tieulun.hopto.org

tán rất xôn xao về nội đơn Ngưu long Giáo.

Câu chuyện thật là lùng kỳ bí : Tại núi Kinh Sơn có một cái đầm rộng hơn một dặm, gần đây bỗng xuất hiện một con Nghiệt Long, nó trồi từ trong lòng núi ra, từng tạo nên những trận cuồng phong, khiến người dân quanh vùng đều sợ hãi.

Cho đến một đêm trăng sáng soi vàng vặc kia, con Nghiệt Long hiện nguyên hình đầu rồng thân trâu, nó nằm dưới đầm phát ra những tiếng kêu kỳ lạ, cặp mắt sáng rực cứ ngẩng nhìn trăng, còn mồm thì phun một hạt huyết châu chói lọi.

Chỉ vài hôm sau, tin này đồn ra khắp mặt giang-hồ, có một Dị nhân bảo đó là quái vật Ngưu Long Giao, trong nguyệt đan điền của nó có viên nội đơn vô cùng quí báu.

Nếu ai nuốt được viên nội đơn nầy, lại có thêm Thiên Đăng Thái-Noãn, thì hai cực báo ấy hòa trộn với nhau, sẽ tạo nên một trăm năm mươi thành công lực, một công lực có một không hai trong hàng ngũ vũ-lâm.

Chí-Tôn vô cùng kinh dị khi nghe lọt vào tai câu chuyện kỳ bí nội đơn Ngưu Long Giao, tuy vậy chàng cứ ngồi im lặng lẽ ăn uống chứ chẳng hỏi han chi cả.

Thình lình, từ ngoài có một ông lão tóc hoa râm, dáng gầy gộc mặc áo vải dài tới gối, đùng đình đi vào.

Một thực khách cạnh bên Chí-Tôn nói khẽ :

Tiêu Diện Tẩu Hồ Lưu Thương đấy !

Chí-Tôn giật mình trố mắt nhìn ông Lão gầy gộc không chớp mắt, chàng nhớ rõ trong huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu có ghi tên Tiêu Diện Tẩu Hồ Lưu Thương ở hàng mười nơi trang nhì, chàng không ngờ hôm nay lại gặp lão ở nơi nầy.

Máu căm thù bỗc sôi ngùn ngụt trong huyết quản, Chí-Tôn rít khẽ qua hai hàm răng cắn chặt :

— Ta sẽ giết lão, gạt bỏ tên trong Huyết Hải Thâm Cừu.

Chí-Tôn ngồi lầm lì với gương mặt lạnh lẽo muôn đời, như chẳng để ý đến ai cả, nhưng kỳ thực, chốc chốc chàng quét mắt sang chiếc bàn Hồ Lưu Thương ngồi, xem chừng cử động của lão.

Chàng trông thấy lão ta nói chuyện thì thầm với hai gã Thiếu niên thật lâu, rồi rảo bước ra ngoài.

Tức thì, Chí-Tôn gọi tiểu bảo trả tiền, rồi nhanh chân theo lão Lưu Thương.

Đi được vài mươi trượng, chàng bắt kịp lão ta tới Duyệt Lai Điếm thẳng vào căn phòng.

Chí-Tôn hiểu ngay lão Hồ Lưu Thương ở đây, chàng liền thuê ngay phòng cạnh bên theo dõi hành động của lão ta.

Vầng trăng khuya lạnh lùng soi lữ điếm Duyệt Lai, lúc bây giờ tất cả trong ngoài đều lặng phắt như tờ, vắng tuyệt bóng người qua lại.

Xa Xa tiếng trống điểm tàn canh nghe thực não buồn, ghê rợn.

Bỗng một bóng người đột hiện trước cửa phòng Hồ Lưu Thương.

Người có nhỡn lực sẽ nhận ra đó là một lão già cụt tay râu tóc bạc phơ quét cặp mắt sáng rực như hai ánh đèn ma nhìn chung quanh một lượt rồi, đưa tay gõ cửa phòng Hồ Lưu Thương. . .

Cộp, cộp, cộp . . .

Từ trong phòng có tiếng Hồ Lưu Thương nghiêm khắc vọng ra :

— Ai gọi đấy ?

Lão cụt tay đáp giọng trầm âm như từ cõi xa xôi vọng về :

— Ta là một cô nhân tới thăm.

Cánh cửa phòng liền bật mở, ánh sáng đèn tràn ngập ra ngoài, Hồ Lưu Thương thò mặt nhìn khách lạ.

Bất giác, lão phải giựt mình nhảy lùi vào.

Lão cụt tay cũng theo sát lão ta, trên tay cầm một thứ khí giới kỳ quái dị, một bên sắt lạnh lùng, bên kia hình răng cưa ; toát ánh sáng ngập ngời.

Hồ Lưu Thương trố cặp mắt đầy sự khủng khiếp :

— Tàn chi linh !

Đồng thời, lão ta cũng nhận rõ lão cụt tay chính là Dương-Chấn Hoàn, nên càng sững sờ thêm hơn.

Lão ta lẩm bẩm :

— Không lẽ Dương-Chấn-Hoàn sống lại ? Hay lão đã thành ma quái trở về đòi nợ máu ngày xưa ?

Lão cụt tay hét :

— Hồ Lưu Thương, hôm nay ngươi đã hết số rồi !

Hét dứt, lẹ như ánh chớp, Lão cụt tay đưa động cây quái đao. . .

Một tiếng rú khủng khiếp. Hồ Lưu Thương bị sã làm hai mãnh vẫy xành xạch trên mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

Lão cụt tay trò cặp mắt tinh quái nhìn xác chết, rồi vùng rống lên một trận cười nghe sởn tóc gáy, sau đó, lão quay nhanh ra ngoài hút dạng.

Bầy giờ, tất cả khách trọ các phòng trong Duyệt Lai Lữ Điếm đã tỉnh giấc, đèn đuốc sáng choang, chạy sang.

Các cao thủ giang-hồ có mặt nơi đây, nhận được vết đao « Tàn chi lịnh »; thấy đều hoảng hồt, họ không ngờ Chủ nhân Lệnh xé xác đêm nay lại xuất hiện ở nơi nầy.

Đây là lần thứ bảy, Lệnh xé xác xuất hiện trong chốn giang-hồ những kẻ bị quái đao hành hình toàn là các cao thủ đã nhúng tay vào cuộc thảm sát Cam-Lộ Bang cách hai mươi năm về trước.

Chí-Tôn từ bên phòng cũng chạy sang trông cảnh vừa náo nhiệt, vừa hãi hùng sau khi Lệnh xé xác xảy ra.

Chàng bỗng bắt chợt Thiếu nữ áo đỏ đang đứng nhìn chàng, tủm tỉm một nụ cười. Chàng liền bỏ về phòng.

HỒI THỨ BA

NỘI ĐƠN NGƯU LONG GIAO

QUA hôm sau, tại Nghiệt Long Đàm, đã có tới ngoài ba trăm nhân vật võ lâm có mặt tại nơi đây, phần nhiều không phải đều để dự cuộc tranh chiếm cực bảo Ngưu Long Giao, mà chỉ vì sự hiếu kỳ thôi. Còn một số cao thủ công lực thâm tuyệt thì dĩ nhiên là muốn viên nội đơn sẽ lọt vào tay mình.

Trong thời gian chờ đợi trăng lên, con quái vật Ngưu Long Giao từ trong hang chui ra hô hấp ánh trăng, các nhân vật võ-lâm đem chuyện Chủ nhân « Lệnh xé xác » vừa xảy ra trong đêm qua tại Lữ Điếm Duyệt Lai mà bàn tán thật sôi nổi.

Tất cả đều lấy làm kinh dị, chẳng hiểu tại sao Cam Lộ Bang Chủ Dương-Chấn-Hoàn đã chết trong cuộc thảm sát cách hai mươi năm về trước do hai đạo Hắc Bạch gây ra, mà nay lại còn xuất hiện trên mặt giang hồ, quả thực là khó hiểu.

Có người cho rằng Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn-Hoàn chưa chết, bấy lâu nay ẩn dật, giờ đây xuất hiện trên chốn võ-lâm trả mối tử thù hai mươi năm xưa, cũng có kẻ bảo Chủ nhân « Lệnh xé xác » nầy do một cao thủ nào khác giả danh, nhưng chẳng một ai chắc chắn điều nào cả.

Chí-Tôn vẫn với bộ mặt lạnh lẽo muôn đời chen vào giữa đông, ngồi nhìn Quần hùng đi đoạt nội đơn.

Chợt Chí-Tôn bắt gặp Thiếu nữ áo đỏ cùng đi với hai gã Thiếu

http://tieulun.hopto.org

niên lúc nãy, trông thấy chàng nàng thoát trên đôi môi đỏ mọng một nụ cười, và giơ bàn tay trắng nõn nà phe phẩy.

Chí-Tôn đáp lại bằng một nụ cười thẩm.

Hai gã Thiếu niên lạ lùng, chúng quay nhìn, thì thấy Chí-Tôn đã ngồi sẵn tự bao giờ, chúng liền ra hiệu cho nhau bước lại chỗ chàng.

Còn cách Chí-Tôn chừng hai trượng, hai gã Thiếu niên vùng đứng lại.

Gã Thiếu niên mặt dài choắt chỉ mặt Chí-Tôn hét :

— Tiểu tử, ngươi hãy ra đây thử vài chiêu với ta xem nào !

Gã Thiếu niên kia cũng hùng hổ :

— Chúng ta phải dạy cho hắn một bài học để hắn không còn mù quáng nữa.

Chí-Tôn từ từ đứng dậy, cười khì :

— Các ngươi muốn đầu với ta sao ?

Hai gã Thiếu niên cùng quát :

— Bọn ta sẽ quật chết ngươi.

Dứt câu, hai gã Thiếu niên đầy luồn bồn chưởng lốc gió mạnh bạo vô cùng.

Thiếu nữ áo đỏ vừa trờ tới có vẽ lo ngại cho số phận của Chí-Tôn.

Thế nhưng, Chí-Tôn đã giơ tả chưởng chống lấy hai luồng gió của địch thủ, đồng thời, chàng quét một ngọn « Nã Vân Túc Nguyệt », bắt ngay huyệt đạo hai tay gã Thiếu niên mặt mày dài choắt.

Bỗng có tiếng quát phía sau lưng :

— Tiểu tử, ngừng lại !

Chí-Tôn giật mình thu hồi chưởng lực, quay lại nhìn, thì thấy đó là một Lão áo tía đang đứng nhìn chàng sòng sọc.

Lão ta hỏi to :

— Tiểu tử, ngươi thề nào với Cam Lộ Bang Chủ Dương-chấn-Hoàn mà có ngón võ « Nã Vân Túc Nguyệt » ?

Chí-Tôn sợ toát hồn, chàng hết sức hối hận, vì đã vô tình làm lộ tung tích. Chàng dịu giọng đáp :

— Thưa lão ông, điều đó Tiểu đồ không thể trả lời được.

Lão áo tía trợn mắt :

— Ngươi muốn chết đấy à ?

Lời chưa kịp dứt, lão ta đã bũa một chưởng cực ác định hạ Chí-Tôn ngay tức khắc.

Nhưng Chí-Tôn vì quá gấp rút, chàng dùng ngay ngón « Thái Phụng Ngự phong », bốc mình lên cao theo luồng sóng chưởng, đẹp tuyệt ảo.

Quần chúng đứng xem, trông thấy Chí-Tôn thi triển một thân pháp ảo dị thấy đều vỗ tay khen ngợi không cùng.

Trong lúc Lão áo tía hốt hoảng kêu lên :

— Ố, một thân pháp kỳ tuyệt của Cam Lộ Bang !

Thêm một ông Lão và một Thiếu phụ đứng ngoài tự nãy, sực thấy thân pháp «Thái Phụng Ngự Phong » của Chí-Tôn cũng bất giác giật mình, sau đây cùng lượt xô vào quật luôn bồn chưởng.

Lão áo tía cũng đưa liên tiếp hai chưởng lốc gió ào ào. . .

Chí-Tôn không tránh kịp, bị mấy luồng ác chưởng quật nhằm, chàng hét lên một tiếng, toàn thân bị bắn đi ngoài hai trượng, ói ra một vòi máu tươi, rồi lăn xuống đất bất động.

Lão áo tía cười khà :

— Ta bảo có sai đâu, số mạng ngươi ngắn ngủi mới xui ra như thế.

Lão ta định bũa một chưởng vào đầu Chí-Tôn, thì Thiếu nữ áo đỏ đã nhảy tới hét :

— Dừng tay tại, lão không được giết người này.

Lão áo tía nghe hét vội ngừng tay. Nhưng một thiếu phụ vận toàn trắng cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt dâm tuyệt đã lôi Thiếu nữ áo đỏ ra ngoài gắt :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi, con cải ta à.

Ngay lúc ấy ; một thiếu phụ tuổi độ ba mươi ngoài, nhưng tuyệt đẹp từ xa phóng tới quát Lão áo tía :

— Ngươi đường hoàng Chủ nhân hai Bang một Hội, mà định hạ độc thủ thằng bé này à ?

Lão áo tía vừa trông thấy thiếu phụ, đã biến sắc :

— Ố, Thiên Sơn Long Nữ !

Lão áo tía giật lùi nữa trượng, sững sờ nhìn thiếu phụ trung niên mà lão vừa gọi là Thiên Sơn Long-Nữ.

Lúc ấy, Thiếu phụ áo trắng có cặp mắt dâm tuyệt cũng nhận ra Thiên Sơn Long Nữ, liền ngạc nghẽ :

http://tieulun.hopto.org

— Ôi chà, lại cũng là Hiệp sĩ !

Thiên Sơn Long Nữ chẳng cần nghe thấy những lời nói vu vơ của Thiếu phụ có cặp mắt dầm tuyết, nàng cười xuống thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu hồng, bỏ vào mồm Chí Tôn.

Nàng vừa lẩm bẩm :

— Sao thằng bé giống hệt hắn thế nầy ?

Chẳng mấy chốc Chí Tôn tỉnh lại, tuy nhiên chàng vì chân khí tiêu hao nên chưa cử động được.

Thiên Sơn Long-Nữ trông thấy Chí Tôn đã tỉnh, nàng mừng rỡ hỏi :

— Tiểu tử, ngươi tên họ là gì ?

Chí-Tôn tuy không động đậy, nhưng chàng cũng đáp thì thào :

— Dương Chí-Tôn !

Thiên Sơn Long Nữ có vẻ kinh dị, như nói một mình :

— Ồ, sao lại họ Dương ?

Nàng chưa kịp nghĩ thêm, thì thình lình có một tiếng rồng to như trời rầm, làm rung chuyển cả mặt đất.

Quần hùng thấy xôn xao :

— Ngưu Long Giao ! Ngưu Long Giao. . .

Khi đó, vầng trăng cũng vừa lên cao gần đỉnh đầu soi sáng tràn ngập Nghiệt Long Đàm, dù một người không công lực cũng dễ dàng nhìn thấy mọi sự vật chung quanh.

Tiếng rồng càng ngày càng thêm khủng khiếp, mặt đất thảy đều chuyển dậy như hồi địa chấn. Đồng thời một mùi hôi tanh khó chịu xông ra nồng nặc, rồi đột nhiên từ dưới đầm nhảy lên một con quái vật kỳ cổ, đầu rồng thân trâu xạ cặp mắt sáng chói như hai ngọn đèn thần, mồm há ra một hạt châu đỏ lóng lánh.

Quần hùng đồng rập nhau kêu :

— Nội đơn Ngưu Long Giao !

Lẹ như ánh chớp, trong Quần hùng có năm cái bóng nhẹ nhàng nhảy tới chỗ con Ngưu Long Giao vạch theo năm luồng loáng bạc chiếu thẳng vào mình quái vật.

Quần hùng đồng hò hét trợ thần oai.

Nhưng con Ngưu Long Giao là một thứ linh vật tu ngót mấy ngàn năm, tinh khôn vô tả, nó rống to lên rồi vươn những vầu nhọn chộp vào năm bóng vừa phóng tới. . .

Liên tiếp những tiếng rú hãi hùng, năm xác người rơi xuống đất, thì thể bị xé từng mảnh.

Ba tiếng hét phẫn nộ, liền theo đó Thiếu phụ có cặp mắt dầm tuyết, và hai ông Lão quật chưởng nhằm Chí-Tôn ôi máu mồm lúc nầy vọt tới tấn công quái vật.

Quái vật Ngưu Long Giao rống như trời gầm, nó dùng vầu nhọn quần quật trong không khí quyết xé xác cho được ba người.

Thế nhưng, ba người nhờ có thần pháp ảo diệu tránh né được tất cả những chiếc vầu kinh người của quái vật.

Đột ngột trong lúc ấy, có một bóng người hình thù cổ quái phi lên, với một thân pháp cực ảo, vọt ném ngay con Ngưu Long Giao một vật hình tròn, vừa quát :

— Tấn Hội Chủ, Lý Bang Chủ, hãy tháo lui ngay !

Ba người biết vật vừa ném cực kỳ lợi hại, nên nhảy mình ra xa ba trượng, quay lại nhìn.

Thì ra bóng mới đến chính là Sư Diện Quái Ma, một Ác Ma có cái công lực cực kỳ thâm hậu, y vừa ném trái « Oanh Thiên Đạn » vào con Ngưu Long Giao.

Bất ngờ, con quái vật há hốc mồm ngậm lấy trái đạn, tiếp theo nghe « bùng » một tiếng, thân xác nó bị nổ tung ra từng mảnh vụn.

Lẹ hơn chớp giật, Sư Diện Quái Ma phóng mình tới chộp lấy viên nội đơn chớp ngời từ trên không rơi xuống.

Quái Ma trở về mặt đất, y cầm viên nội đơn cất tiếng cười khà khà nghe thật quái gở, cặp manh thò dài ra ngoài càng tăng thêm vẻ hung ác lạ thường.

Quái Ma vừa định bỏ viên nội đơn vào chiếc mồm đỏ như máu, thì đột nhiên có mấy tiếng quát rúng động mặt đất.

Tức thì ba Lão lùn phóng tới trước mặt Sư Diện Quái Ma.

Ác Ma nhận ra mặt ba Lão lùn, y cười khà khà :

— Công Lai Tam Ái, đã lâu rồi ta vẫn nếm mùi trái tim ngươi, nay các ngươi mang tới quà ta đấy hẳn ?

Công Lai Tam Ái nổi giận hét to :

— Ba anh em ta thề mọi hai mắt ngươi.

Sư Diện Quái Ma bỏ viên nội đơn vào túi, lẹ như ánh chớp, y thò năm vầu chộp ngay đầu Đại Ái, đồng thời tả chưởng đẩy mạnh ra phía Nhị Ái.

http://tieulun.hopto.org

Đại Ái và Nhị Ái tức thì vận toàn thành lực quật luôn mấy chưởng xô rạp luồng sóng chưởng phong của Ác Ma tức vận lên không chẳng khác một trận gió tuốt.

Trong lúc Tam Ái khôn quỉ lọ hơn chẳng cần, luồn về phía sau Sư Diện Quái Ma, thình lình chộp vào lưng làm đứt sợi thắt lưng của y.

Quái Ma nổi giận day qua quật một chưởng cực ác.

Một tiếng rú thảm khóc vang lên. Tam Ái bị chưởng phong Ác-Ma đánh nhằm ói ra một vòi máu, toàn thân bắn đi hai trượng.

Đồng thời, viên nội đơn ngập ngời ánh sáng từ trong lưng của Quái Ma cũng vừa văng ra ngoài, lông lóc trên mặt đất.

Quần hùng đứng ngoài tự nãy giờ thấy nội đơn lăn tròn liền cùng lượt quát vang, rồi phóng tới chộp lấy.

Quái Ma sẵn cơn tức giận, y vận đủ mười phần thành lực xô luôn hai chưởng sấm sét. . .

Mấy tiếng hét kinh hồn, mấy thây người bị chưởng lực thảm khốc đánh nhằm rầy chết, một số giật lùi trở lại, hoảng hốt đứng nhìn.

Bỗng từ cánh tả Tấn My Nương phóng ra chộp ngay viên nội đơn Ngưu Long Giao, rồi trở về chỗ cũ lẹ như sao bay.

Quần hùng thấy đều xôn xao, bàn tán.

Sư Diện Quái Ma vùng rống lên một tiếng, y nhảy bổ tới trước mặt Tấn My Nương quát :

— Hãy trả nội đơn lại cho ta!

Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương cười nắng nặc :

— Giao trả nội đơn gì ?

Quái Ma lồng lên :

— Tấn Hội Trưởng không muốn sống đấy sao ?

Chợt phía sau lưng Tấn My Nương hai lão áo tía vừa hiện tới trợn mắt nhìn Sư Diện Quái Ma.

Quái Ma nhe cặp nanh trắng nhởn :

— Tưởng ai, hóa ra Tử Y Khách Lý Vân Hạo, Hoạt Bành Tử Trương Mân, hai người muốn chết nữa sao ?

Rồi không để cho đối phương kịp ra tay, Quái Ma phóng liền tám chưởng, năm vầu vào người Tấn My Nương ào ào như vũ bão.

Không kịp đề phòng, Tấn My Nương bị một vầu trúng cánh tay phải, cô ả rú lên rồi tuột rơi nội đơn ra ngoài, bay trong không gian. . .

Quái Ma mừng quá định lao theo chộp lấy viên nội đơn liền bị Lý Vân Hạo và Trương Mân đưa bốn chưởng buộc y phải dừng lại.

Lúc ấy, Chí-Tôn cũng vừa cử động được nhờ viên thuốc màu hồng của Thiên Sơn Long Nữ, chàng vừa chực đứng lên, thì thình lình viên nội đơn Ngưu Long Giao từ trên không rớt xuống ngay mặt chàng.

Chí--Tôn hốt hoảng chẳng biết làm sao, vùng há hốc mồm. Bất ngờ viên nội đơn chui ngay vào thẳng tuốt xuống huyệt đan điền.

Quần hùng đứng chung quanh trông thấy đồng quát to lên chấn động cả Nghiệt Long Đàm, nhảy đến chỗ Chí-Tôn.

Bây giờ Chí-Tôn mới giật mình hốt hoảng, chàng muốn chạy cũng không được rồi, phần thì vết thương trong mình hãy còn nặng, phần Quần hùng vây chặt bốn bề không cho chàng thoát.

Sư Diện Quái Ma nhảy bổ tới quát :

— Biết điều tránh ra tất cả ta mang thằng bé nầy về động.

Y thò mười vầu nhọn định chộp Chí-Tôn, thì Tấn My Nương đã quật một chưởng chặn lại :

— Khoan đã, thằng bé nầy phải để ta mang là phải hơn.

Quần hùng cười rần lên :

— Đúng đấy, Tấn Hội Trưởng mang thằng bé xinh trai nầy về là phải đấy.

Sư Diện Quái Ma cất tiếng cười khà khà :

— Hắn trái tim của ngươi còn đương nóng chứ ?

Tấn My Nương hơi biến sắc, cô ả giật lùi một bước.

Quần hùng đều khiếp sợ lui ra ngoài trượng, vì không còn ai lạ gì cái tính tình hung bạo của Sư Diện Quái Ma, y từng moi lấy trái tim kẻ thù nhai sống.

Liền trong tình thế căng thẳng đó, có bảy ông già, năm Thiếu niên và Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhảy tới đứng thành hàng ngang đối diện với Ác Ma.

Dĩ nhiên trong số người đó đã có Lý Vân Hạo và Trương Mân, hai Bang Chủ Vạn Thọ và Lý Vân.

Sư Diện Quái Ma rúng tận đáy lòng, y ngẫn người ra.

Tấn My Nương biết kẻ địch đã chùng chân, liền liếc xéo gương mặt xinh trai của Chí-Tôn, rồi bảo Quái Ma :

— Nội đơn Ngưu Long-Giao tuy là cực bảo trong đời, nhưng

http://tieulun.hopto.org

mầu nuốt vật ấy mà không có Thiên Băng Thái Noãn hòa trộn, thì ngàn đời nó vẫn nằm yên trong huyệt đan điền không hòa tan được, ngươi mới dụng tâm bắt chẳng bé nầy mang đi để moi bụng hắn thu nội đơn chăng ?

Quái Ma biến hẳn sắc mặt, y rống lên một tiếng, đưa một chưởng gồm đủ mười phần thành lực.

Tấn Mỵ Nương hét lớn. Tức thì tuôn luôn cả tả hữu chưởng cùng loạt với mười cao thủ hai Bang một Hội phản công liền.

Bộp, bộp... ào... ào...

Sư Diện Quái Ma bị xô lùi nữa trượng, còn những nhân vật hai Bang một hội thấy rúng động cả thân người.

Chí-Tôn vì đứng giữa chịu sức chưởng phong hai bên dồn ép bắn chàng đi hai trượng, hộc cả máu mồm, lại ngất đi.

Liền đó, hai gã Thiếu niên áo tía vèo tới rút kiếm chém Chí-Tôn...

Nhưng một tiếng hét lanh lãnh nổi lên, Hồng Y Nữ Xảo Nhi lẹ như chớp đỡ lấy hai thanh kiếm :

— Dừng tay lại, đồ hèn !

Hai gã Thiếu niên áo tía xám mặt, lui ra tức thì.

Sư Diện Quái Ma nghe tiếng hét sau lưng y nhảy ngược trở lại, toàn vung chưởng đánh Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Ba chiếc bóng như sao bay của Tấn Mỵ Nương, Lý Vân Hạo, và Trương Hạo đáp xuống cạnh bên Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Cùng một lượt ba anh em Công Lại Tam Ái, bọn Quần Ma Nam Hoang Song Hung, Cô Lãnh Thốc Ưng, Bắc Minh Tứ Quỉ từng sầm sét trên mặt giang-hồ đồng bổ tới xây thành bức rào sắt chung quanh Chí-Tôn.

Tên nào, tên ấy mắt lộ hẳn hung quang thèm món nội đơn đang nằm trong huyệt đan điền của chàng trai trẻ đẹp.

Trận huyết chiến khởi đầu.

Bỗng thêm một tiếng hét, tiếp đó một luồng chưởng sầm sét chớp thẳng về phía Công Lại Tam Ái.

Đó là chưởng lực kinh người của Thiên Sơn Long Nữ.

Công Lại Tam Ái hốt hoảng nhảo về phía sau hai trượng tránh thoát.

Đại Ái Phương Sóc Vy Võ Lượng tức giận quát to :

— Thiên Sơn Long Nữ, ngươi định tranh ngôi thứ với anh em ta à ?

Nhị Ái Khôn Địa Hổ Lô Thung lướt tới :

— Hãy giết chết loài Ma nữ nầy.

Tam Ái Viên Hồng Phương cũng quát tợ sấm :

— Chớ có khoe tài, ngươi sẽ chết về tay anh em ta.

Thiên Sơn Long Nữ quát mắt :

— Ba anh em ngươi định mổ bụng thằng bé đó thu nội đơn à ?

Đại Ái Vy Võ Lượng cười khì khì :

— Phải đấy !

— Vậy thì các ngươi thử ra tay.

Ba anh em Tam Ái cùng quát lên, một lúc tuôn ra sáu luồng chưởng phong cực ác quyết quật chết Thiên Sơn Long Nữ.

Thiên Sơn Long Nữ cười nhạt, nàng lui lại một bước, giơ cánh tả xoay tròn một chưởng.

Bộp, bộp ...

Lập tức, sáu luồng gió bạo của Tam Ái bị đánh tan trong vô hình.

Phía trận bên Sư Diện Quái Ma và Tứ Quỉ Hắc Minh đã tới hồi khốc liệt, chưởng âm chấn động ào ào . . .

Mười mấy tên Hắc đạo từ nãy giờ đứng bên ngoài, bây giờ trông thấy trận chiến đã lâm vào hỗn loạn, bọn chúng vùng nhảy xổ vào toan chộp bắt Chí-Tôn moi bụng thu đoạt nội đơn.

Nam Hoang Song Hung và Cô Lãnh Chốc Ưng sợ mất nội đơn, vội đưa luôn mười chưởng, khiến Quần hùng thét lên những tiếng thảm khốc, lớp hộc máu mồm ra chết, lớp bị sóng chưởng tống đi hàng mấy trượng, ngất lịm luôn.

Để rồi cả ba cùng quây quần với nhau, chưởng âm bộp bộp... liên hồi.

Sư Diện Quái Ma sợ mất nội đơn Ngưu Long Giao, y đẩy liền mấy chưởng cực kỳ mạnh bạo, đánh tốc Đại Quỉ lên cao hai trượng, rồi xuống mặt đất im luôn.

Thoáng thấy Tam Quỉ nhảy tới, Quái Ma không để lỡ cơ hội, quét ngang một chưởng thần tốc, tên nầy rú lên khủng khiếp, chết tại chỗ.

Bây giờ, Nhị Quỉ và Tứ Quỉ như hai con thú điên, chúng rống lên rồi cùng lượt bổ vào theo cả tả hữu chưởng...

http://tieulun.hopto.org

Quái Ma bỗng cười khà khà. . . Y phất năm vầu nhọn chộp nhằm Nhị Qui, đồng thời xoay người qua bên tránh hai luồng sóng chưởng của Tứ Qui, tiện tay xé tét Nhị Qui làm đôi giãy xành xạch trên mặt đất.

Quần hùng thấy thế hốt hoảng lùi ra, đứng trố mắt nhìn, máu me Nhị Qui rải đầy mọi nơi.

Tứ Qui rống lên thê thảm vì ba cái chết khủng khiếp của tam qui, hắn vụt xòe hữu chưởng ra, tức khắc to dần gấp bội, rồi nhanh tợ chớp, hắn lao sang Quái Ma một Độc Chưởng Qui Tiễn.

Lối chưởng này cực kỳ hiểm ác, vì nó tập trung cách huyết đạo khi đánh ra máu tươi nơi đó sẽ phún vào kẻ địch, đứng cách một trượng dù có một thân hình bằng sắt cũng không thể tránh khỏi cái chết thảm thê.

Kẻ dùng qui chưởng này, sau đó dù thắng hay bại cũng ngã quay ra chết, đấy là một lối chưởng trí mệnh.

Sư Diện Quái Ma kinh hãi, Y nhất mình lên tránh, nhưng không còn kịp nữa, một giọt qui chưởng đã trúng cánh tay trái cụt phăng đi, còn trên vai cũng thủng một lỗ to, máu vọt thành vòi.

Quái Ma đau đớn nhe cặp nanh càng thêm quái ác lạ lùng, trong khi Tứ Qui cũng lảo đảo vì kiệt sức.

Qua một giây trần tĩnh, Quái Ma bỗng cười khà. . . Y tiến tới, thò chưởng còn lại, chộp vào ngực Tứ Qui móc lấy quả tim vướng đầy máu me, bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến. . .

Quần Ma hết sức kinh hoàng, chẳng còn ai dám xông tới đoạt nội đơn Ngưu Long Giao nữa.

Xong rồi, Quái Ma đi thẳng lại chỗ Chí-Tôn nằm bất tỉnh toan chộp ngay huyệt đan điền moi lấy nội đơn, thì Công Lai Tam Ái đã vào tới hét :

— Ác Ma, hãy dừng tay lại.

Sư Diện Quái Ma tức giận phóng chưởng liên tiếp đánh hạ Công Lai Tam Ái ngay tức khắc.

Bọn Tấn Mỵ Nương, Nam Hoang Song Hung có cơ hội nhảy tới chỗ Chí-Tôn, người nào người ấy mắt đều lộ hân hào quang. Tuy nhiên, chỉ có Ma Nữ dám tuyệt Tấn Mỵ Nương là còn có một dụng ý khác nếu bắt được chàng trai xinh đẹp đó.

Sư Diện Quái Ma chợt thấy tình hình biến chuyển, y rời trận

đầu lao mình đến chỗ Chí-Tôn, hét tợ sấm :

— Không một ai được chạm tới thằng bé này cả.

Nhị Ái tự phụ thò mười vầu nhọn chộp Chí-Tôn.

Một làn nhuyễn kiếm từ trong tay Tấn Mỵ Nương chớp loáng.

Nhị Ái không kịp kêu lên một tiếng, chiếc đầu hắn bị nhuyễn kiếm chém cụt lăng long lốc trên mặt đất.

Đại Ái và Tam Ái quát :

— Loài Ma Nữ hãy thường mạng Nhị Ái. . .

Dứt tiếng cả hai vận cả mười phần thành lực xô bồn chưởng ngay Tấn Mỵ Nương.

Bộp. . . bùng. . .

Nhuyễn kiếm trên tay Tấn Mỵ Nương thu hồi không kịp bị đánh tan.

Năm ông Lão thừa cơ hội hỗn loạn bổ tới chộp bắt Chí-Tôn.

Nhưng Thiên Sơn Long Nữ đã nhận ra kịp, nàng múa kiếm tuyết kêu soèn soẹt chặn năm lão ấy lại.

Tất cả quần hùng đều dừng tay chưa một ai dám xong lên chộp bắt Chí-Tôn nữa, vì sợ kiếm tuyết của Thiên Sơn.

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn cũng vừa tỉnh dậy, dù không cử động được, nhưng chàng vẫn nhận biết một cách rõ ràng. Chàng tự nhủ :

— Chẳng hiểu Thiên Sơn Long Nữ là người như thế nào mà sao lại bênh vực ta mãi thế ?

Sau một phút bầu không khí trôi qua trong nặng nề. Tấn Mỵ-Nương sấn tới một bước :

- Đỗ nữ hiệp, hầu xưa đến nay nữ hiệp không có điều gì hiềm khích cùng hai Bang một Hội ?

Thiên Sơn Long Nữ cười nhạt :

- Lời nói vừa rồi của Tấn Hội Chủ có dụng ý gì ?

Tấn Mỵ Nương tủm tỉm :

- Thằng bé này có nhiều điểm nghi ngờ có liên quan tới chuyện hai Bang một Hội chúng tôi, vậy chúng tôi xin nhận lãnh nó về hỏi xem.

Thiên Sơn Long Nữ trợn mắt :

Thủ đoạn thấp hèn như thế không thể lừa nổi một ai đâu, thằng bé này nhất định phải ở lại đây, không ai được sờ vào người nó cả.

Tấn Mỵ Nương nổi giận quát ;

http://tieulun.hopto.org

— Đố tuệ Phương, ta đã nhường bước nhiều rồi, bây giờ ta không thể nào lùi được nữa, vậy ta khuyên ngươi hãy lượng sức mình, để đến lúc ăn năn là điều quá muộn.

Thiên Sơn Long Nữ dững đôi lông mày :

— Nhưng ta chỉ cần các ngươi buông tha thằng bé vô tội này.

— Giả chúng ta giữ nó lại thì sao ?

— Thì buộc lòng ta phải dạy cho các ngươi một bài học, đã nhiên đích đáng lắm . . .

HỒI THỨ TƯ

LÃO MA CÃU XÉ NHAU

KHÔNG khí ở trận đầu lại căng thẳng, Tấn My Nương sực nghĩ ra một kế rồi lạnh lùng nói tiếp :

— Nể mặt Thiên Sơn Long Nữ buông tha thằng nhỏ này không phải là không được, nhưng. . .

— Nhưng, thế nào ?

— Nhưng người khác có bằng lòng hay không, điều đó tôi không được rõ.

Nói xong, cô à liếc mắt nhìn Sư Diện Quái Ma.

Thiên Sơn Long Nữ lại hỏi tiếp :

— Nếu vậy Hội Chủ hãy buông tha người trước, còn người khác bằng lòng hay không, ta sẽ có cách đối phó.

Tấn My Nương không do dự gì cả, phẩy tay gọi liền hai người trung hán, hai người đó liền buông tay lui về phía sau. Hai Bang Chủ đang định lên tiếng hỏi, thì Tấn My Nương đưa mắt ra hiệu bảo đừng lên tiếng.

Hồng Y nữ đứng cạnh đó thấy vậy, đôi lông mày đang cau có, bỗng trợn ngược lên.

Chí-Tôn loạng choạng đi tới trước Thiên Sơn Long nữ, trong lòng rất cảm động và nói :

— Đố cô cô, xin phép tiểu bối cho tôi được gọi như vậy. Ơn đức này tôi không dám nói là báo đền, nhưng nếu Chí-Tôn tôi còn

http://tieulun.hopto.org

sống sót ngày nào, thì thề nào, cũng ghi lòng tạc dạ không bao giờ dám quên.

Nói xong, mặt chàng lại lạnh lùng ngay, hai mắt của chàng tim ra hai luồng ánh sáng đầy những căm hờn.

Thiên Sơn Long Nữ thấy chàng Thiếu niên ấy gọi mình là cô cô trong lòng cảm khoái vô cùng, nàng ngắm nhìn mặt Chí-Tôn hình như muốn tìm kiếm cái gì vậy. Sau cùng nàng lắm bẩm khẽ nói :

— Sao giống y hệt thế ?

Nàng bỗng biến sắc mặt, đang vui vẻ bỗng biến thành rầu rĩ hai mắt đầm lệ, rồi cúi gục đầu xuống. Chí-Tôn nghe nàng nói, « sao giống y hệt thế » chàng không hiểu nàng nói y đó là ai, trong lòng thắc mắc vô cùng.

Sư Diện Quái Ma cười khì khì một hồi, rồi phi thân tới nhìn Thiên Long Sơn Nữ với đôi mắt đầy hung ác và tức giận, rồi trầm giọng hỏi :

— Có phải Nữ hiệp muốn cùng Lão phu đọ sức chăng ?

— Phải đây, Lão ma đầu phải trả thằng nhỏ nầy cho ta.

Sư Diện Quái Ma nhe cặp nanh trắng nhởn, cất tiếng cười hì hì :

— Thằng Tiểu qui đây à ! Nó đã trêu vào một Bang hai Hội thì làm sao trả cho được, Nữ hiệp đừng mong chuyện đó vô ích.

Thiên Sơn Long Nữ nổi giận quắc mắt :

— Lão Quái Ma, mi nhất định không trả Chí-Tôn cho ta à ?

Sư Diện Quái Ma nghiến răng trèo trẹo, máu giận xung lên đỉnh đầu, y tung song chưởng nhắm đánh tới Thiên Sơn Long Nữ, ba biến thành tám, khí mạnh vô tả.

Tám chưởng lại tuôn ra tám luồng gió bão, có thể bạt núi, đổ non.

Thiên Sơn Long Nữ chợt thấy thế chưởng chết người của Sư Diện Quái Ma, nàng vội nhảy lùi vài bước tránh khỏi tám luồng tử khí kinh hồn, lập tức nàng tuốt kiếm ra múa vèo vèo lên 9 đường tuyệt kiếm, ào ào phản công lại Sư Diện Quái Ma, kêu rít trong không gian, như tiếng hú của những oan hồn uổng tử.

Sư Diện Quái Ma giật mình, tung mình lùi đến mấy trượng để tránh 9 đường tuyệt kiếm sao diệu của Thiên Sơn Long Nữ, tức thì y vung song chưởng lên, vận hết mười phần thành lực, đánh trả lại đối

phương vô cùng khốc liệt.

Lúc đó, chỉ còn thấy hai chưởng của Lão Quái Ma vù vù trong trong gió lốc như bão táp mưa sa, ầm ầm rầm động.

Tuy kiếm thuật Thiên Sơn Long Nữ cực kỳ ảo diệu, nhưng về nội lực, nếu đem so với Sư Diện Quái Ma, thì nàng còn sút yếu một phần, thành ra tuyệt kiếm của nàng khó bề tung hoành ngang dọc được, luôn luôn bị cặp chưởng vô cùng ác liệt của lão Quái Ma đánh bật văng trở lại.

Thiên Sơn Long Nữ sợ thầm, nàng không dám lấy tuyệt kiếm đối chọi ngang ngửa với cặp chưởng khủng khiếp của Sư Diện Quái Ma, mà phải nhảy lùi lại bảy bước để tránh.

Thắng thế, Sư Diện Quái Ma càng tỏ ra hung tợn khác thường, y phóng luôn hàng loạt mấy chưởng truy kích Thiên-Sơn Long Nữ, quyết hạ nàng trong nháy mắt.

Thiên Sơn Long Nữ không đón đỡ, nàng bỏ chạy đủ tám vòng, rồi trụ bộ lại tuông ra một lượt mấy ngọn kiếm phong hết sức khốc liệt.

Chưởng khí va nhằm kiếm phong, phát ra những tiếng nổ long trời lở đất, rồi soắn lấy nhau chẳng khác trận cuồng phong, bão tố giữa trời.

Nhân cơ hội đó, Thiên Sơn Long Nữ trở nên thần pháp nhẹ nhàng, nàng múa tuyệt kiếm, chém bên đông, sả bên tây, che chở cho mình và cho cả Chí-Tôn đang ngồi thừ ra như một cái xác không hồn bên vách đá.

Bị tấn công tới tấp, Sư Diện Quái Ma giận xung tóc trán, y xỉa hai chưởng cực ác nhằm ngực Thiên Sơn Long Nữ, buộc nàng phải nhảy tạt sang bên né tránh.

Tức thì nhanh hơn chớp giật, Sư Diện Quái Ma lao thẳng chiếc đầu với toàn công lực tới chỗ Chí-Tôn, Y nhanh tay chộp ngực chàng để moi tim nuốt sống.

Biết không còn một thần pháp lanh lẹ nào có thể cứu Chí-Tôn cho kịp cái chộp ngực khủng khiếp, để moi tim nuốt tươi của Sư Diện Quái Ma, Thiên Sơn Long Nữ mau như chớp, phóng ngay ngọn tuyệt kiếm, xỉa đúng giữa khe cách cặp chưởng của Sư Diện Quái Ma và ngực Chí-Tôn trong đường tơ kẽ tóc.

Ngón vận lực phóng tuyệt kiếm ấy, vì quá quẫn bách, Thiên Sơn

http://tieulun.hopto.org

Long Nữ xuất hết mười phần thành lực, mạnh không thể tưởng.

Sư Diện Quái Ma sắp chộp ngực Chí-Tôn moi tim nuốt sống, bất đồ thoáng thấy tuyệt kiếm của Thiên Sơn Long Nữ vèo tới quá ác liệt, y tự nghĩ : Nếu chộp ngực Chí-Tôn thì ngọn tuyệt kiếm cũng đồng thời xuyên ngang nách, còn không cũng nhất định cụt một cánh tay, nên lão Quái Ma đành bắt buộc buông miếng mồi ngon, vương chưởng trái tuôn ra một luồng gió mạnh, đánh bạt tuyệt kiếm bay vèo lên trời, rồi nhảy lùi một bước trợn cặp mắt quái ác, trừng trừng nhìn Long Nữ.

Lẹ như luồng chớp, Thiên Sơn Long Nữ, nhảy đến cứu Chí-Tôn đồng thời gặp lúc tuyệt kiếm bắn vèo lên không trung, nàng phất tay toan thu hồi, chợt nhận ra sau lưng Chí-Tôn có 3 người vừa nhảy bổ tới.

Sợ có chuyện chẳng lành xảy đến, Thiên Sơn Long Nữ liền hối bộ, nàng phóng ra một loạt chưởng phong bảo vệ Chí-Tôn, vì hoài nghi ba người đó sắp tấn công chàng.

Quả nhiên, ba người đó chính là bọn Tấn Mỵ Nương, Trương Mãn, và Lý Vân Hạo, chúng thấy Sư Diện Quái Ma sắp chộp được Chí-Tôn thì tỏ vẻ mừng, nhưng khi thấy Thiên Sơn Long Nữ ném tuyệt kiếm cứu nguy cho chàng trông như bạch diện thư sinh đó, chúng giận dữ phóng tới, quyết trợ lực với Quái Ma bắt cho kỳ được con mồi, để mổ bụng thâu nội đơn lại.

Tuy vậy, đối với Tấn Mỵ Nương, và Ma nữ dâm dục nầy không hiểu có phải à nhất định trợ chiến để thâu nội đơn, hay còn một độc thủ nào khác.

Phần Thiên Sơn Long Nữ, nàng rất lo xa, dù biết thân pháp và công lực mình đã địch nổi Sư Diện Quái Ma, nhưng nếu cùng một lúc, một Hội hai Bang nhảy vào trợ chiến với lão Quái Ma, thì nguy hiểm cho nàng vô cùng. Lại nữa, nàng dư hiểu hiện giờ ẩn sau lưng bọn nầy, còn có cả một lũ Ma đầu khinh thường khôn lường, nếu chúng ào ra một lượt, nàng sẽ khó lòng tránh khỏi sa cơ.

Nàng thừa biết tất cả bọn chúng đều đang thèm rỏ dãi nội đơn trong bụng Chí-Tôn, mà chàng đã tình cờ nuốt được.

Lúc ấy, cả Sư Diện Quái Ma, Tấn Mỵ Nương và bọn một Hội hai Bang đều đã trụ bộ lại, chúng hầm hầm nhìn Thiên Sơn Long

Nữ, khí giận bốc lên đầy mặt, khiến cho chúng trông hung ác càng lại hung ác thêm.

Chí-Tôn trông thấy lũ Ma đầu quá dữ dằn, chàng lo sợ cho tánh mạng Thiên Sơn Long Nữ, liền bảo thầm nàng :

— Chạy trước đi cô cô ạ ! Cô cô ở lại với tiểu đồ cũng chẳng ích gì, mà còn có hại đến tính mạnh nữa, vì bọn chúng đã đông, lại hung tợn, khác máu cô cô hãy rời khỏi nơi nầy sớm là hơn. . .

Thiên Sơn Long Nữ day mặt lại, nhìn Chí-Tôn bằng sóng mắt dịu dàng, biểu lộ tình thương, nàng cất giọng hiền lành đáp :

— Nầy chú bé, từ ngày ta dấn bước trên chốn giang hồ đến nay, chưa hề biết khuất phục trước một uy lực nào, cô cô sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đây, nếu bọn Ma đầu chưa chịu buông tha chú bé.

Mấy lời chí thiết của Thiên Sơn Long Nữ, khiến Chí-Tôn vô cùng cảm kích, tự nhiên chàng thẹn thò cúi gầm mặt xuống, vì chàng nghĩ nếu nàng không cầm lòng chàng, thì chẳng đời nào nàng lại thốt ra những câu ân tình như thế.

Sư Diện Quái Ma thấy miếng mồi ngon đã kề tận miệng, thế mà bỗng dưng bị Thiên Sơn Long Nữ cản ngăn, y nổi giận trợn độc hai mắt, chìa cặp nanh bén nhọn, giọng nói ồ ề kinh dị :

— Nầy Đồ Tuệ Phương, ngươi chớ ỷ lại vào kẻ tiền bối của ngươi, buộc Lão phu không hành động nếu ngươi dám gan dạ một mình đối chọi với Lão phu thì dù ngươi mình đồng da sắt, Lão phu cũng không hề nhát sợ chút nào.

Hai Bang một Hội đứng ngoài nghe Sư Diện Quái Ma nhắc tới tư phụ của Thiên Sơn Long Nữ là Đồ Thiên Dị Tăn Chung Ly Mộ Hoành, thảy đều giật mình kinh sợ, ngó nhau mà lè lưỡi.

Thực ra, lũ Ma đầu hai Bang một Hội sở dĩ nể nang Thiên Sơn Long Nữ, không phải chúng ngán sợ cái tài nghệ cao diệu của nàng, mà vì kiêng nể Lão anh hùng quán thế Chung Ly Mộ Hoành, đã ngót ngoài trăm tuổi tiếng tăm vang như sấm động cách đó năm sáu mươi năm về trước. Thân pháp và công lực của Lão anh hùng không sao đo lường được, khắp giới giang hồ võ lâm nghe đến tên là đã rùn mình sờn gáy rồi.

Cho nên, tuy ngoài miệng Sư Diện Quái Ma nói cứng cỏi như vậy, chớ thực ra trong lòng Ma đầu vẫn ngại ngái sợ thầm lão anh hùng Chung Ly Mộ Hoành bởi vì nếu đem thân pháp và công lực

http://tieulun.hopto.org

của y so với Thiên Sơn Long Nữ, thì hai người cũng suýt soát ngang nhau, chưa chắc bên nào thử thắng được bên nào.

Nghe Sư Diện Quái Ma nói dứt, Thiên Sơn Long Nữ biểu môi tỏ ý khinh khinh đáp :

— Nầy Sư Diện Quái Ma, ta Đỗ Tuệ Phương, kể từ ngày đặt chân trên chốn giang hồ tới nay chưa hề mượn danh sư phụ ta để bắt nạt người, ta khuyên ngươi chớ nên hỗ đồ với bậc tiền bối ấy.

Trong thâm tâm Sư Diện Quái Ma chỉ muốn chiếm cho kỳ được một viên nội đơn trong bụng Chí-Tôn, để y trở nên một nhân vật cừ khôi nhất trong giới võ lâm, mà bây giờ trở ngại chính của y là Thiên Sơn Long Nữ, nàng là cây đinh đóng trước mặt y, nhất định y phải hạ nàng rồi mới có thể mổ bụng Chí-Tôn mà cướp đoạt nội đơn.

Do thế, Quái Ma cười khì khì mấy tiếng rồi nói :

— Được rồi, nếu ngươi đã có gan một mình trải mặt, thì hãy xem chưởng lực của Lão phu.

Nói dứt tiếng, Sư Diện Quái Ma sàn lên nửa bước, phóng ra năm chưởng liền một lúc, thế mạnh vô lường.

Thiên Sơn Long Nữ đứng cách chỗ Chí-Tôn ngồi không đầy năm thước, nếu nàng tránh đi nơi khác là tức khắc chàng sẽ bị chưởng phong của lão Quái Ma đánh nhằm không thể nào sống sót được. Vì vậy nàng đứng nguyên một chỗ, mím chặt môi lại, gom công lực vào tả hữu chưởng đỡ liên tiếp năm ngọn chưởng ác liệt của Quái Ma, nghe. . . độp độp. . . luôn mấy tiếng khô khan.

Thiên Sơn Long Nữ bị chưởng phong đẩy lui hai bước, nàng sợ đối phương tiến đánh tiếp, nên lanh như điện chớp, rút thanh trường kiếm múa lên chín đường soèn soẹt như xé lụa, tấn công tới tấp Sư Diện Quái Ma khiến cho y đỡ không kịp, phải nhảy lùi hơn trượng, đứng thở hồng hộc.

Nắm phần thủ thắng, Thiên Sơn Long Nữ sấn tới hai bước, định múa thanh trường kiếm chém lão Quái Ma, đồng thời chiếm lại phần đất cũ, thì y lanh như chớp giật, phóng song chưởng tới, toan chộp lấy kiếm của Long Nữ.

Nhưng đã đề đặt từ trước, nên khi thấy Sư Diện Quái Ma tới, tức thì Thiên Sơn Long Nữ đã vụt kiếm chém ngay. Do đó, trận đánh càng phút càng tăng phần ác liệt.

Đánh nhau hơn năm trăm hiệp, cả Thiên Sơn Long Nữ và Sư

Diện Quái Ma sức lực thảy đều kiệt quệ, chưởng lực, kiếm phong tiếu chậm lại thỉnh thoảng họ lừa thế hiểm, thọc sâu một luồng kiếm quái ác, hoặc vèo sang một chưởng chết người.

Đứng ngoài trông vào tuy không thấy gì dữ dội, nhưng những tay cừ khôi võ thuật đều nhận ngay Thiên Sơn Long Nữ và Sư Diện Quái Ma đã đến tri mạng với nhau, quyết một còn một mất.

Mặc dù đang trong hiểm nghèo như thế, nhưng Thiên Sơn Long Nữ luôn luôn chiếm phần đất trước mặt Chí-Tôn, chừng gần một bước, để che chở cho chàng khỏi bị nát thây vì những ngọn chưởng phong bỗm bộp đánh sang.

Thấy đánh mãi không đẩy lui được Sư Diện Quái Ma, Thiên Sơn Long Nữ sốt ruột vô cùng, thình linh nàng vẫy thanh trường kiếm chém bạt lão Quái Ma một thế « Tinh La Kỳ Bá » hết sức khủng khiếp . . .

Thế kiếm kỳ bí nầy từ ngày Long Nữ xuống tới nay chỉ dùng lần nầy là lần thứ hai, vì khi dùng tới nó tất địch thủ sẽ bị hạ ngay, nếu không chết thảm, cũng bị cụt tay, tàng tật.

Cho nên, lưỡi trường kiếm vừa bay ra, là đã trông thấy muôn ngàn ánh hào quang gồm đủ năm sắc lạnh buốt kinh người, chụp xuống đầu Sư Diện Quái Ma.

Chợt thấy Thiên Sơn Long Nữ sử dụng ác kiếm, Sư Diện Quái Ma toát mồ hôi hột, y biết không còn có thể nào rút lui kịp nữa, nên đành trí mạng ; vận tả hữu chưởng gom đủ mười hai thành lực, hết sức đẩy mạnh ác kiếm ra.

Đồng thời, lão Quái Ma nhe cặp nanh bén nhọn cắn « bụp » một tiếng, tức thì đầu môi phún máu tươi, y vận hết nội lực, nhằm giữa mặt Thiên Sơn Long Nữ phun phèo tới . . .

Đó là ngón « Huyết châu Xạ Ảnh », một môn võ độc hiểm vô song của Sư Diện Quái Ma mà ít khi nào y dùng tới, trường hợp khẩn hách như lúc bấy giờ, y mới dùng tới nó, vì dùng nó phải phí thêm mười năm võ công luyện tập, nội lực mới có thể trở lại như xưa.

Sở dĩ phải đánh ngón khốc liệt một còn, một mất nầy là vì lão Quái Ma bị Thiên Sơn Long Nữ dồn vào một thế bí, y phải liều chết để tìm một con đường sống sót . . .

Lũ Ma đầu hai Bang một Hội nầy giờ đứng ngoài xem trận đấu kinh khủng giữa Sư Diện Quái Ma và Thiên Sơn Long Nữ chợt

http://tieulun.hopto.org

thấy hai người dùng độc thủ hại nhau, thảy đều hoảng hồn, khiếp mặt, nơm nớp chờ xem hồi mãn cuộc.

Giữa lúc Sư Diện Quái Ma không sao tránh kịp, liền bị thanh trường kiếm của Thiên Sơn Long Nữ, chém cụt phăng, một cánh chỏ, máu tuôn như xối, y rú lên không khiếp, loạng choạng muốn ngã quỵ luôn.

Thiên Sơn Long Nữ cũng bị một giọt máu « Huyết Châu Xạ Ảnh » của Quái Ma phun trúng ngay mép trán bên phải, đồng thời ba giọt máu thi nhau bắn tới giữa mặt nàng nhanh không thể tưởng.

Nếu Thiên Sơn Long Nữ để ba giọt máu sau cùng bắn trúng, là tức khắc mặt nàng vỡ ra, sẽ in như quỷ dữ.

Nhưng Thiên Sơn Long Nữ đã nhận kịp ba giọt « Huyết Châu Xạ Ảnh » đó, nàng loang ngay ngọn kiếm « Tinh La Kỳ Bá », nhờ sức gió đánh hất mấy giọt máu ra xa, lạ lùng thay, nó phát ra một tiếng lèng kèng rợn người.

Tránh khỏi ngọn võ cực ác của Sư Diện Quái Ma, Thiên Sơn Long Nữ nhẹ nhõm, tuy vậy nàng cũng loạn choạng té, vì vết thương nơi trán phía phải của nàng bị giọt máu « Huyết Châu Xạ Ảnh » đầu tiên của lão Quái Ma trúng nhằm nàng té ngồi xuống đất, buông tiếng thở hổng hộc.

Sư Diện Quái Ma sau tiếng rú đau đớn, y đã lấy lại được thăng bằng, giơ ngón tay cánh trái điểm vào huyệt đạo chỗ tay vừa bị thanh trường kiếm chặt đứt, Lập tức giòng máu tươi đang tuôn chảy liền ngừng ngay.

Chẳng để lỡ cơ hội, lão Quái Ma nhảy bổ tới chộp bắt Chi-Tôn, hùng hổ không khác nào con sư tử mình người vồ lấy con dê con.

Thiên Sơn Long Nữ thoáng thấy Chi-Tôn sắp nguy cơ, nàng đành lấy mắt mà ngó chớ không thể nào xoay sở kịp.

Bỗng nhiên người con gái nhảy vọt tới cản lại :

— Khoan đã Lão quái, hãy dừng tay lại.

Đương sắp sửa chộp con mồi ngon béo, sực thấy có người nhảy tới cản trở, Sư Diện Quái Ma giận dữ, y dừng lại ngước mắt coi kẻ nào gan dạ như thế.

Tức thì, một ngọn gió độc mạnh, từ tay cô gái vút sang đẩy bật Sư Diện Quái Ma bắn lùi trở về vị trí cũ.

Lão Quái Ma tức muốn vỡ mặt, nhưng cũng sợ thầm ngọn « Chưởng phong » quái ác của người con gái, y trố mắt nhìn ra, thì chẳng ai khác hơn là Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, Hội Trưởng Bách Linh Hội, nàng đứng thản nhiên cười mãi với lão Quái Ma, cặp mắt tình tứ lẳng lơ chỏ vào mặt y, như trêu tức, châm chọt.

Nhưng luồng gió thốc, Tử Y Khách Lý Vân Hạc, Hội chủ Bang Tử Vân và Hoạt Bành Tô Trương Mãn, Hội chủ Bang Vạn Thọ cũng đồng lao tới một lúc, đứng hai bên tả hữu Tấn My Nương, hai gã nghênh mặt vào vênh, trông dễ ghét vô cùng.

Dựng chòm tóc trán, Sư Diện Quái Ma quát :

— Tấn My Nương mi phản Lão phu à ?

Tấn My Nương thôi cười, cô ả nghiêm sắc mặt hỏi vặn lại :

— Lão Quái Ma, ta Tấn My Nương, đường đường một Hội Chủ của Hội Bách Linh, ta với mi chưa hề quen biết, chỉ mới vừa gặp tại nơi đây mà thôi, hà cớ mi bảo ta những lời hồ đồ như thế ?

Lý Vân Hạc và Trương Mãn cũng đồng quát một lượt :

— Lão Quái Ma chớ nên miệt thị Tấn Hội Chủ, mà ăn năn không kịp đấy.

Thấy ba vị Hội Chủ bênh nhau ra mặt như thế, Sư Diện Quái Ma căm tức vô cùng, nhưng biết mình kém thế, nếu sinh sự ắt nằm phần thất bại hoàn toàn, cho nên, lão Quái Ma dằn dịu, trầm giọng nói :

— Lão phu thề theo điều ước mặt lúc nãy, phải ra sức đuổi cả Quần hùng ra khỏi nơi này, thì nội đơn trong bụng thằng bé con kia sẽ thuộc về tay Lão phu.

Bây giờ Quần hùng đã bị đánh lui, tại sao mi cản trở Lão phu ? Thế mà mi bảo không bội ước à ?

Tấn My Nương trề cặp môi đỏ chót, cất giọng khinh khỉnh :

— Ta không bội ước ai cả.

Sư Diện Quái Ma nghiến răng kèn kẹt :

— Mi bảo không bội ước, thế sao vừa rồi mi phóng ác chưởng đánh lên Lão phu ?

Tấn My Nương vụng cười khan, chóc lác cô ả lạnh nhạt bảo :

— Lúc nãy khác, ngay bây giờ tình thế đã đổi khác, ta không thể để mi mổ bụng thằng nhỏ đó lấy nội đơn được, ta muốn nó sống.

Sư Diện Quái Ma gầm lên như cọp rống :

http://tieulun.hopto.org

— Hồ Ly Tinh ! mi lớn gan thật, mi dám lừa đảo ta à ?

Tấn My Nương đương hầm hầm sắc mặt, bỗng cười sằng sặc đáp :

— Lão Quái Ma ! chắc ngươi đã quên mất rồi, lúc nãy ngươi có hứa với ta trong chốc lát ngươi sẽ hạ bệ Quán Hùng, vậy mà cho tới bây giờ địch thủ vẫn còn kia...

Cô ả ngừng lại đưa tay chỉ Thiên Sơn Long Nữ, rồi nói tiếp :

— Nàng Đỗ Tuệ Phương đó ngươi đui à ? Thế thì thằng nhỏ đó bây giờ được coi như là của Hội, tất cả chúng ta đều có quyền sử dụng nó, hà tất ngươi phải phàn nàn vô ích.

Mấy lời nói ngang ngược lẫn xấc láo của Tấn My Nương, khiến cho Sư Diện Quái Ma tức muốn bung cả lồng ngực, y ngẫm nghĩ thua trí đàn bà mà hơi giận bốc ngùn ngụt lên đầu.

Tuy vậy, lão Quái Ma cũng chỉ đành ngậm bồ hòn bậm hực thôi, chớ không biết phải ăn nói làm sao với Tấn My Nương nữa cả.

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời đã ẩn sau ngọn đồi thoai thoải, gió từ xa từng cơn đem về một sự lạnh lẽo tái tê, xa trong dưới rặng cây sương chiều mờ quyện.

Trên đập Nghiệt Long Đàm, xác chết nằm la liệt ngổn ngang, người cụt đầu kẻ vỡ bụng, gan ruột đổ ra lòng thòng thật là khủng khiếp.

Trong khi đó, Chí-Tôn đã hồi tỉnh lại, chàng đưa mắt trông thấy Thiên Sơn Long Nữ bị giọt « máu cầu » của lão Quái Ma đánh nhằm, máu nhỏ ròng ròng xuống vai áo, nàng nhăn nhó có vẻ đau đớn.

Chí-Tôn vô cùng cảm kích, chàng hiểu Thiên Sơn Long Nữ cũng vì chàng mà ra thân thể ấy, nên chàng rán sức bò lê mấy bước, lại gần nàng, nước mắt rỏ xuống hai hàng, giọng rung rung hỏi :

— Đỗ cô cô ạ ! cô cô nghe trong mình hiện giờ có việc gì không, tiểu đệ lo ngại quá.

Thiên Sơn Long Nữ nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt buồn rầu đáp :

— Không sao cả chú bé à, Đỗ cô cô chỉ tiếc mình không đủ tài sức cứu chú bé ra khỏi chốn hang hùm nanh sói nầy thôi . . . Chứ sự thật vết thương của Đỗ cô cô tuy xem có phần nặng nhưng không sao cả.

Chí-Tôn xót xa :

— Cũng vì tiểu đệ mà Đỗ cô cô phải xông vào chốn hiểm nguy,

suýt nữa đã bỏ mạng nơi chốn nầy rồi, tiểu đệ thật đáng trách.

Thiên Sơn Long Nữ hết sức cảm động vì câu nói chân thành của Chí-Tôn nàng nhìn chàng một lát rồi nói :

— Chẳng có gì đáng trách cả, người vũ hiệp hễ thấy việc nghĩa là làm ở đây bọn Quái Ma quá lộng nếu ngày nào còn bọn chúng, là ngày đó còn chẳm họa cho những con người cầm kiếm trên bước giang hồ như trường hợp của chú bé đây. . .

Nhưng Thiên Sơn Long Nữ im bặt không nói nữa, nàng nghĩ nói ra chỉ càng gieo hoang mang ghê sợ cho Chí-Tôn thôi. Tự nhiên, nàng cảm thấy xót thương cho số phận của chàng, nàng bị thương, giờ đây không còn ai tiếp cứu, tính mệnh của chàng nào khác chiếc lá treo đầu cành, có bao giờ lũ Ma đầu tha mổ bụng chàng để thâu lấy nội đơn mà chàng đã nuốt chửng đi lúc nãy ?

Thiên Sơn Long Nữ nghe chừng như ai cầm gươm xuyên thủng vào quả tim nàng đau nhói, nàng nhìn trộm chàng mà nước mắt như chực trào ra. . .

Nhìn bọn Ma đầu đang vây chặt xung quanh, những bộ mặt quái ác luôn luôn hướng về phía mình, Chí-Tôn thừa hiểu cái số mệnh quá mỏng manh của chàng như thế nào rồi, chàng tưởng tượng tới phút Sư Diện Quái Ma dùng mười móng tay nhọn như gươm của y móc toạt chàng ra, ruột gan đỏ lòng thòng tuôn trào những giọt máu tươi, để y moi lấy nội đơn trong bụng chàng, mà bắt phải rùng mình, sởn gáy với cái trò man rợ khủng khiếp của lũ ma đầu hiểm độc.

Chết ! Chết ! Cái ý nghĩ ấy cứ mãi lởn vởn trong đầu óc Chí-Tôn, làm mồ hôi chàng xuất ra dầm mình, thân thể chàng lạnh toát, run rẩy.

Không phải Chí-Tôn sợ chết, cái định luật của con người trước sau gì rồi cũng phải đến. Chàng hiểu trong đời rồi ai cũng có một lần chết, chàng không thể tránh khỏi được, nhưng ở đây, cái chết đến với chàng quá ư thảm khốc, hơn nữa, chàng phải chết trong tay của một kẻ tử thù. Tên Ma đầu đã sát hại sư phụ chàng một cách dã man, chàng không thể nào yên lòng chết được, vì hiện trong người chàng còn mang nhiều sứ mạng lớn lao mà chàng chưa giải quyết. Chàng chết đi sẽ hỏng tất cả, những vì đã ký thác cho một mình chàng.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng bây giờ, chàng đã như cá nằm trên thớt, để tựa miệng hùm, bọn Ma đầu hai hàng một Hộc và Sư Diện Quái Ma đang nhìn thèm rỏ nước dãi nội đơn trong bụng chàng, có đời nào chúng để cho chàng thoát ra khỏi nơi nầy, mà hòng được sống sót, để trả mối đại cừu chàng đã nặng mang !

Chàng hận vì hiện giờ chàng không còn cử động được, để có thể liều một trận sống chết với Sư Diện Quái Ma tên Ma đầu không khiếp nhất của kẻ thù môn phái, ngày nào y còn sống, là mối họa to tát cho những dự-đồ Sư phụ chàng.

Uất hận bốc lên tận đỉnh đầu, Chí-Tôn nghiến răng trèo trẹo, máu ứa ra đầu môi, chàng nhìn chòng chọc Sư Diện Quái Ma như muốn ăn tươi nuốt sống tên Ma đầu khát máu nhất trần gian ấy. Nhưng chỉ trong giây lát, sực nghĩ đến số phận mình, chàng bỗng ngậm ngùi nắc lên :

« Sư phụ ôi ! Con đã phụ lời trối trăn của Sư phụ trước khi « thầy nhắm mắt lìa cõi trần, vì con chỉ là một tên học trò hèn yếu, « vô năng không giết được kẻ tử thù, để làm tròn lời di chúc của « Sư phụ. Giờ đây con có chết cũng cam đành, con xuống dưới « tuyền đài xin chờ sự trừng phạt gắt gao của Sư phụ . . . »

Chí-Tôn ứa lệ, chàng bùi ngùi một lát, rồi day qua Thiên Sơn Long Nữ nói :

— Đồ cô cô ! đối với công ơn của Đồ cô cô tiểu đồ không biết lấy chi đền đáp cho xứng đáng, tiểu đồ chỉ hận vì mình đã hèn yếu không tự cứu sống được mình, để ngày nào đó gặp lại cô cô, hầu trả lại một phần nào công đức.

Thiên Sơn Long Nữ sáng bừng ánh mắt đẹp, nàng bùi ngùi nói :

— Này Tiểu Tử ! có lẽ cơ trời đã sắp đặt từ trước, nên mới khiến xui chúng ta gặp nhau một cách tình cờ giữa rừng núi hoang vu nầy, và cũng có lẽ con tạo đã an bài nên chúng ta đang cùng ở trong hoàn cảnh quá đau thương bi đát, mà xung quanh lũ Ma đầu nham hiểm đang chực hờ cướp mất cuộc đời.

Tuy nhiên trời xanh có mắt, kẻ hiền hay mắc nạn xưa nay vẫn là thường. . .

Tiểu Tử nay tuổi hãy còn lắm xuân xanh, chẳng lẽ tạo vật nỡ dứt đi cho đành hay sao, biết đâu trong nhãy mắt sắp đến đây, chẳng có dị nhân tới cứu Tiểu tử khỏi vòng nguy hiểm ? Đồ cô cô khuyên Tiểu Tử hãy nên mạnh dạn trước sự hiểm nguy dù kế bên

cô, . . Riêng Đồ cô cô đối với Tiểu Tử đó là bổn phận chớ chẳng phải công ơn chi cả, Tiểu Tử đừng lo chuyện đó.

Lời nói của Thiên Sơn Long Nữ dường như một liều thuốc nhiệm mầu chạy rần vào cơ thể của Chí-Tôn, khiến tinh thần chàng tự nhiên phấn khởi khác thường, chàng tuy còn bị vết thương khá nặng, nhưng tưởng chừng như khỏe hẳn. Chàng ôn tồn nói :

— Lời Đồ cô cô vừa nói, Tiểu đồ nghe như lời giáo huấn quý báu nhất trong đời, nếu còn được sống sót ở thế gian nầy, Tiểu đồ nguyện tạc dạ ghi xương đến chết cũng không bao giờ quên được.

Chợt nhìn vết thương còn rỉ máu trên trán Thiên Sơn Long Nữ, chàng hỏi :

— Thưa cô cô, chẳng hay vết thương nơi trán của cô cô hiện giờ ra thế nào, có nghe nhức nhối lắm không ?

Thiên Sơn Long Nữ cao giọng đáp :

— Hình như thương tích của Đồ cô cô không mấy gì nặng lắm, chỉ bị ám độc của tên Quái Ma ra máu một chút thôi . . . Hừ. . .

Nàng quắc mắt nhìn bọn Ma đầu đang đứng xung quanh, rồi bảo Chí-Tôn.

— Chúng nó muốn mổ bụng Tiểu tử để cướp lấy nội đơn à ? Hừ. . . Trừ khi nào Đồ cô cô không còn sống trên cõi đời này nữa, chúng mới mong thực hiện nổi cái thủ đoạn hèn mạt khát máu ấy, còn nếu Đồ cô cô còn thở . . . thì . . .

Dứt tiếng Thiên Sơn Long Nữ chực lồm cồm đứng dậy, nhưng vì sức lực của nàng đã kiệt, tứ chi rã rời, nên khi vừa đứng lên là nàng đã té quị xuống như cũ, tự nhiên mấy giọt lệ trong khóe mắt nàng trào ra.

Chí-Tôn thấy thế, chàng bỗng trở nên vô cùng tuyệt vọng, đưa mắt nhìn cái vẻ đẹp mỹ miều của Thiên Sơn Long Nữ dù năm nay tuổi nàng đã quá ba mươi chàng cảm thấy xúc động bồi hồi trước người thiếu phụ xinh đẹp ấy, hai hàng nước mắt của chàng chảy xuống ròng ròng, chàng khẽ nắc :

— Thôi Đồ cô cô ạ ! chào vĩnh biệt nhau nhé ! cô cô ở lại cõi trần, rán mà giữ gìn tấm thân kẻo phải chết thãm vì lũ Ma đầu độc hiểm nầy.

Thiên Sơn Long Nữ nghe mấy lời trăn trối của Chí-Tôn, nàng không dám nhìn chàng mà day mặt đi nơi khác nức nở, đau thương.

Giữa lúc đó, Sư Diện Quái Ma nóng nẩy việc mổ bụng Chí-Tôn

http://tieulun.hopto.org

lấy nội đơn, y không nhịn nhục Tần Mỵ Nương được nữa, liền phát ra tiếng cười khì khì vô cùng khinh dị như tiếng mà tru qui khóc, rồi y lẹ làng thọc tay vô đãy mang bên sườn, lấy ra một vật đen sì, to bằng quả đầm, bốc mùi hương sặc sở. . .

Y chìa vật đen sì thơm lạ ấy ra cười lạt :

— Các ngươi hãy coi đây !

Tần Mỵ Nương nhìn thấy vật đen sì trên tay Sư Diện Quái Ma, liền tái mặt rú lên :

— Trời ! Xạ Hương Oanh Thiên Đạn !

Cả Tử y Khách, Lý văn Hạo, và Hoạt Bành Tổ Trương Mãn nhận ra vật đó thảy đều kêu lên khủng khiếp như Tần Mỵ Nương, vì họ biết « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » là một quái vật độc nhất vô nhị trong đời, nó có sức tàn phá vô cùng khốc liệt, nếu y mang ra sử dụng thì tất cả Quần Hùng có mặt hôm nay thảy đều ra tro mạt, Người đứng ngoài một dặm cũng có thể bị mất mạng như không, mà lúc nãy nhờ nó lão Quái Ma đã quật chết con Ngưu Long Giao.

Khi lấy một bọn Ma đầu lẫn Quần Hùng đứng trên bờ đập ngó thấy viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » thảy đều vỡ mặt bay hồn, rủ nhau chạy ầu xa xa, chứ không dám đến gần Sư Diện Quái Ma như trước nữa.

Đến như bọn Hội Chủ dâm ác, hung bạo như Tần Mỵ Nương, Lý văn Hạo, và Trương Mãn còn phải tháo mồ hôi hột, nhảy lùi hơn năm trượng đứng đưa mắt nhìn Sư Diện Quái Ma sắp chợp bắt Chí-Tôn mổ bụng thâu nội đơn.

Thực ra cũng cực lắm, Tần Mỵ Nương mới đành co tay, dừng bước, để cho lão Quái Ma hoành hành một cõi như vậy, chứ trong thâm tâm của cô ả, đang ngầm tìm độc thủ, để lật ngược thế cờ, bắt lại Chí-Tôn con mồi béo bở.

Tử y khách, Lý Vân Hạo, Hoạt Bành Tổ Trương Mãn tuy hết sức khiếp sợ mồn ác khí của Sư Diện Quái Ma, nhưng họ vẫn hậm hực nhìn Lão quái, tìm một sơ hở đường tơ kẻ tóc, sẽ vèo đến hạ địch thủ chiếm giật lại nội đơn, vì cả hai thừa biết nếu nội đơn lọt vào tay của lão Quái Ma, là công lực y từ đây trở thành vô địch, không còn ai chế ngự được y nữa.

Đoán hiểu được dự tính của bọn Tần Mỵ Nương. Sư Diện Quái Ma rống cười kinh dị, y chìa viên « Xạ Hương Oanh Thiên

Đạn » ra dọa nạt ba người :

— Ở đâu đứng yên đấy, cử động một tí đừng trách Lão phu sao tàn ác nhé.

Ba vị thủ lãnh hai Bang một Hội kinh hãi, không ai dám cử động chút nào cả, họ sợ Sư Diện Quái Ma lầm lẫn, có thể cho nổ viên « Xạ Hương Thiên Đạn » là tất cả chẳng còn một ai sống sót.

Nhận thấy lịnh truyền của mình hiệu nghiệm, không gặp một sức kháng cự nào, Sư Diện Quái Ma cất tiếng cười khì khì, rồi quát :

— Tất cả những người ở đây phải vâng lịnh Lão phu dang xa khỏi nơi nầy mười trượng.

Không dám cải lịnh Sư Diện Quái Ma, Tần Mỵ Nương, Lý Vân Hạo và Trương Mãn thảy đều tháo lùi ra ngoài hơn mười trượng, cả ba lấy mắt ngó lườm lườm viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trên tay lão Quái Ma, mà trong lòng vô cùng bực tức, nhưng chẳng ai dám hở môi nói một lời nào nữa cả.

Quát đuổi xong ba tên Chủ Hội của hai Bang một Hội, lúc bấy giờ Sư Diện Quái Ma mới đến trước mặt Thiên Sơn Long Nữ trầm giọng bảo :

— Đồ Tuệ Phương, cái thủ chặt đứt cánh tay ta, để chút nữa đây thế nào rồi ta cũng phải trả, bây giờ có khôn hồn muốn được sống sót thêm tí thời gian, thì hãy ngồi yên một chỗ cho ta mổ bụng lấy nội đơn thằng nhỏ đó, bằng nghịch lại, ta moi một trái tim ngươi nuốt sống luôn một thể.

Nói dứt, Sư Diện Quái Ma quắt mắt nhìn quanh một lượt coi ai này đã làm theo lệnh y chưa rồi đút viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trở vào bọc, đoạn vươn mười móng nhọn vắt như gươm, xông xộc chạy tới chỗ Chí-Tôn ngồi.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM

HẢI ÂU QUÁI KHÁCH

CHÍ-TÔN biết giờ phút nguy cơ đã đến, nhưng lúc bây giờ thân hình chàng rêm nhức, tay chân rã liệt, không còn cử động được để mà chống trả lại địch thủ đang bắt chộp mình để xé bụng lấy nội đơn.

Chàng bực tức lẫn lo sợ nhìn lão Quái Ma xông xộc chạy tới mà hai dòng nước mắt tuông trào.

Chao ôi! Tính mạng chàng trai trẻ có cái dáng hào hoa khả ái, giờ đây chỉ là một cơn vật hy sinh cho tham vọng của tên Ma đầu quái ác.

Trông thấy Sư Diện Quái Ma không còn coi ai ra gì cả, trước mặt tất cả Quần Hùng y khinh thị như loại cỏ cây, Thiên Sơn Long Nữ trào sôi máu hận, nàng trợn mắt nhìn chòng chọc vào mặt lão Quái Ma không hề chớp.

Lúc này, nàng vì bị Sư Diện Quái Ma dùng giọt « Huyết Châu Xạ Ảnh » bắn nhằm huyệt trán, tưởng chừng đã mất mạng ngay, nhưng nhờ nội lực nàng đã đến chỗ cao thâm, nên nàng ngồi để vận thu sức lại, đến bây giờ khi huyết trong người nàng có phần điều hòa trở lại, nàng mím chặt vành môi tự nhủ :

— Ta dù có nát thây vì « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » cũng thề phải cứu cho được Chí-Tôn khỏi cảnh chết thê thảm hãi hùng

này, chớ ta không thể nào ngồi nhìn tên ma đầu sát hại chàng hề được.

Nghĩ như thế, Thiên Sơn Long Nữ liền gượng mình đứng phắt dậy, vận lên hữu chưởng mười hai thành công lực đợi chờ.

Nhưng đột nhiên Thiên Sơn Long Nữ phải giật mình, vì nghe có tiếng hét lanh lảnh ở đàng xa cách đây ngoài năm trượng :

— Hãy khoan ! . . .

Liền theo đó, lẹ như làn chớp, một bóng hồng nhảy bổ tới đứng trước mặt Chí-Tôn, rồi lẹ làng quay lại đối diện với Sư Diện Quái Ma.

Bóng hồng ấy chính là Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Thì ra, nãy giờ Xảo Nhi theo dõi các trận đánh ác liệt giữa Sư Diện Quái Ma và Quần Hùng, nàng chăm chú từ đầu chí cuối, cho tới lúc lão Quái Ma truyền lịnh đuổi các thủ lãnh hai Bang một Hội đang ra ngoài xa và Thiên Sơn Long Nữ trúng « Huyết Châu Xạ Ảnh » không còn đủ sức đương đầu với Lão Quái Ma nữa. Rồi trong phút giây cuối cùng, tính mệnh Chí-Tôn chẳng khác chi mành treo chuông, là nàng lao đến chắn ngang trước mặt chàng.

Sở dĩ Xảo Nhi hành động liều lĩnh như thế, không phải nàng tiếc rẻ viên nội đơn có một không hai trên cõi trần sắp lọt vào tay lão Quái Ma ác độc, cũng không phải nàng muốn đối địch cùng y để cứu vãn cái thanh danh cho mẹ nàng, Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, mà thực ra là vì trái tim nàng đã rung động xao xuyến trước chàng trai mặt ngọc Chí-Tôn ngay tự phút đầu chàng mới đến. Vì vậy, chính Chí-Tôn mới là cái động lực thúc đẩy nàng có ý định liều lĩnh đứng lại chọi lại với Sư Diện Quái Ma.

Thoạt đầu, khi nhận thấy Sư Diện Quái Ma vươn mười móng nhọn chạy sồng sộc đến chỗ Chí-Tôn ngồi, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vận ngay thân pháp nhẹ nhàng lấy thế « Nhất hạt xung thiên » vút mình lên cao một trượng rồi ngoặt mình biến thế « Bình xa lạc nhạn » nhảy xuống đứng giữa Chí-Tôn và bàn tay lông lá xồm xoàm của Sư Diện Quái Ma, khiến cho y phải rút tay lại trố mắt nhìn nàng.

Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, lúc ấy cũng giật mình cất tiếng gọi to :

— Trời ! Xảo Nhi mau trở lại mẹ bảo. Con điên mất rồi !

Đáng nãy Xảo Nhi vẫn nghe lõng lộng Tấn My Nương gọi,

http://tieulun.hopto.org

nhưng nàng giả vờ như điếc, trên tay lăm lăm cây Nhuyễn Tiên, khinh khỉnh nhìn Sư Diện Quái Ma.

Thực ra công lực Xảo Nhi đem so với lão Ma đầu này chẳng thấm tháp vào đâu cả, nhưng sức mạnh tình yêu đã xô đẩy nàng trở nên gan dạ khác thường, không coi cái chết ra hồn gì nữa, nàng sẵn sàng liều chết để cứu người yêu khỏi bị thảm tử vì bàn tay Quái Ma nham độc.

Sư Diện Quái Ma mặc dầu công cao thâm quán chúng, nhưng qua mấy trận đánh khốc liệt vừa rồi gân lực đã kém sút rất nhiều phần phải đầu với Thiên Sơn Long Nữ ngoài năm trăm hiệp vất vả lại bị thanh trường kiếm chém rụng một cánh tay nên đứng trước Xảo Nhi, y cũng không dám tự phụ sẽ thắng nàng một cách dễ dàng được, do thế y chỉ trong cậy vào viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » thôi.

Giữa phút giây muôn phần nguy ngập, cái chết đã kề tận cổ, chợt nhận thấy Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhảy vào tới chắn ngang trước mặt Sư Diện Quái Ma, làm cho y chưa thi hành được độc thủ, Chí-Tôn vô cùng kinh ngạc, chàng trố mắt nhìn cô gái áo đỏ không hề nháy mắt.

Lúc ban đầu, gặp Xảo Nhi ngoài quan lộ, Chí-Tôn ghét cay, ghét đắng nàng, vì biết nàng là con gái của mụ dâm ác Tần My Nương, vì trước đây cha nàng cũng dự vào trận thảm sát ngoài hai trăm nhân mạng Bang Cam Lộ, hận thù ấy đã chôn sâu vào tim phổi chàng, có dễ gì quên được, cho nên, lúc nàng nhảy tới chặn đứng bàn tay sắp vấy máu của lão Quái Ma, chàng vẫn còn quắt mắt căm thù nhìn nàng, nhưng sau trông thấy nàng có vẻ liều chết để bảo vệ cho chàng, chàng cảm thấy thoáng niềm xúc động, tuy nhiên, ngoài mặt chàng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, thản nhiên nhìn mọi sự biến cố xảy ra chung quanh.

Trong lúc đó, Thiên Sơn Long Nữ cũng đã lao mình tới, đứng sát bên cạnh Chí-Tôn nàng xoe cặp chưởng gồm mười hai thành công lực ra, sẵn sàng đối phó mọi tình hình hiểm nguy.

Trông thấy cùng một lúc hai người con gái xông vào một lượt bênh vực Chí-Tôn, và liều chết chống lại mình, Sư Diện Quái Ma vô cùng kinh dị, y không ngờ trong đời này lại có hai người đàn bà si tình đến thế, Thiên Sơn Long Nữ chống lại y là chuyện đã đành

nhưng đến cả Hồng Y Nữ Xảo Nhi, con gái yêu quí của Tần My Nương, Hội Chủ trong hai Bang một Hội cũng đứng hẳn về phe địch, đánh lại mình nốt.

Sư Diện Quái Ma tự nghĩ : Nếu lúc bấy giờ y ném « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » thì tất cả đều chết hết, nội đơn kia cũng chưa hẳn đã còn, bằng trái lại, với một cánh tay đã cụt, y làm sao đương cự nổi hai nàng mà đứng sau hưng đã có một khối người làm hậu thuẫn.

Do đó, Sư Diện Quái Ma sinh liều, y tự thấy nếu mình không tỏ độc thủ trước là tự sát, nên lẹ làng thò tay vào bọc lấy viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » ra, chực sẵn trên tay, sẵn sàng ném đi cho nổ bất cứ lúc nào.

Lão Quái Ma nghiến răng kèn kẹt, cặp mắt y tóe lửa căm thù, như con Sư tử mình người mặt thú, đang lúc đói mồi.

Trận đấu tuy chưa khai diễn, nhưng không khí sặc mùi chết chóc thê lương.

Cả ba người im lặng gườm nhau thật lâu, không bên nào dám vận công bên nào cả. Sư Diện Quái Ma sợ đưa thẳng tay lên ném viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn », là tức khắc sẽ bị Hồng Y Nữ Xảo Nhi và Thiên Sơn Long Nữ nhảy bổ tới dành lấy ngay, do thế, ác khí sẽ nổ rền và tất cả bốn người đều biến thành tro mạt. Còn hai nàng cũng không dám tiến đánh lão Quái Ma, vì sợ y liều chết phóng ngay ác khí . . .

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, Tử Y Khách Lý Vân Hạo, Hoạt Bành Tố Trương Mãn thấy Xảo Nhi quá liều lĩnh như vậy, ai nấy cũng đều khiếp thầm trong bụng, thế nhưng không một ai dám nhảy tới can thiệp, vì sợ Sư Diện Quái Ma hiểu lầm, liệng nổ viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn », là tai hại vô lường.

Vì vậy, cả ba tay Thủ lãnh Ma đầu khét tiếng đành thúc thủ đứng nhìn Sư Diện Quái Ma lều lều viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » mà khiếp mật kinh hồn.

Trong lúc, Thiên Sơn Long Nữ liếc xéo Xảo Nhi đẹp lộng lẫy trong bộ áo màu hồng, cái vẻ đẹp có pha lẫn nét cương nghị, chung thủy, của một người Hiệp nữ chân chính. Nàng hơi ngạc nhiên tại sao chen giữa bọn Ma đầu dâm độc, lại có một người con gái trinh thợ như thế, cho nên nàng cứ nhìn mãi Xảo Nhi không hề

http://tieulun.hopto.org

chớp mắt.

Mặc dù vậy, Thiên Sơn Long Nữ đã phải buông tiếng thở dài, vì nàng hiểu dù sao Hồng Y Nữ Xảo Nhi vẫn là cô con gái của một lão Ma đầu khát máu nhất trần, đã từng sát hại hơn hai trăm người trong Bang Cam Lộ, hơn thế nữa, kẻ mầu nàng là Tần My Nương một dâm phụ hiểm độc số một trên đời, nàng làm sao khỏi lây sự nhơ nhớp đó. Tự nhiên Thiên Sơn Long Nữ cảm thấy tiếc rẽ cánh hoa trong bùn ấy, nàng nhìn cô gái rồi nhìn Chí-Tôn, như đem so sánh hai cái vẽ đẹp khác phái nhau.

Sư Diện Quái Ma với bộ mặt quái ác, tuy y có lợi thế là cầm viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » bắt nạt được mọi người, nhưng từ lúc bị Thiên Sơn Long Nữ phóng kiếm chặt cụt cánh tay đến giờ, y có phần bớt đi sự hung hăng nhất là khi thấy Long Nữ phục hồi sinh lực, đồng thời lại thêm Xảo Nhi trợ chiến, y sút hẳn tinh thần, chẳng còn lòng dạ nào ham chiến đấu nữa.

Tuy nhiên, lão Quái Ma cũng không thể nào dám rút lui một cách dễ dàng được, một là vì danh dự của Ma đầu bấy lâu nay tiếng tăm lừng lẫy và cũng vì còn tiếc rẽ viên nội đơn độc nhất vô nhị trong bụng Chí-Tôn, y muốn kéo dài thời giờ, tìm một thủ hạ tất cả đối phương, để giành phần thắng lợi cuối cùng.

Cho nên, lão Quái Ma cứ chìa ác khí ra đe dọa hai nàng mà không xuống tay trước.

Còn Thiên Sơn Long Nữ và Xảo Nhi thì chia nhau mỗi người một bên đứng chận trước mặt Chí-Tôn làm thành bức tường đồng vách sắt che chở cho chàng, cả hai đều hầm hầm sắc mặt sẵn sàng tử chiến cùng lão Quái Ma.

Trong lúc không khí hai bên đang căng thẳng tột độ thì . . . đột nhiên có tiếng hét vang lên trên nửa lừng không gian đập chát tai, mọi người, liền theo đó, một trận cuồng phong thổi tới xé mắt bọn Ma đầu, Chí-Tôn và cả hai cô gái.

Tất cả mọi người đều nhắm nghiền mắt lại, chờ cho trận gió vừa êm mới dám mở ra, thì đã thấy ai đã cắm sẵn một ngọn cờ to bằng cái quạt nến trắng, chung quanh chạy chỉ vàng, chính giữa thêu một con Hải Âu màu máu, tung bay phất phới theo ngọn gió chiều.

Thiên Sơn Long Nữ trố mắt nhìn cây cờ lệnh, nàng đã phải

kêu lên :

Hải Âu Lệnh Kỳ !

Chí-Tôn cũng há hốc mồm kinh ngạc hướng về cây cờ lệnh, lòng chàng nửa sợ, nửa mừng.

Sư Diện Quái Ma nhảy lùi một bước, y trợn trừng cặp mắt quái ác nhìn lệnh kỳ không hề nháy.

Hai Bang một Hội, Tần My Nương, Lý Vân Hạo và Trương Mãn thấy đều khiếp sợ về tài cầm cờ của một bàn tay bí mật nào đó, chỉ trông thấy vật mà chẳng thấy dạng người.

Tất cả mọi người còn đương ngơ ngẩn với cái thuật cầm cờ siêu tuyệt của kẻ dô danh, thì nghe.., bùng một tiếng, hai bóng người từ trên cao nhảy vọt xuống đứng nhẹ trên mặt đá không qua một tiếng động. Chỉ xem nội thân pháp, cũng đủ hiểu tài nghệ họ cao siêu đến bực nào rồi.

Hai bóng người vừa xuất hiện đột ngột, là hai gã làn ông bịt mặt bằng vuông lụa đen, chỉ chừa cặp mắt sáng như ánh sao sa.

Chính giữa vuông lụa đen có thêu một con Hải Âu màu đỏ chói. Người dáng dấp lớn hơn đeo chữ nhất, còn người nhỏ thì đeo chữ thất, thoáng nhìn cũng đủ hiểu đó là dấu hiệu riêng của những tay cừ khôi nhất trong giới võ lâm.

Tần My Nương, Lý vân Hạo và Trương Mãn vốn là những tay lịch lãm giang hồ, nên khi nhận ra cách trang phục của hai người làn ông bịt mặt đã hiểu ngay là người của Hải Âu lệnh kỳ, một võ Bang vừa mới xuất hiện trên đất Trung Hoa, tiếng tăm vang rền sầm động, khiến cho Hắc Bạch hai phái thảy đều nể sợ và bọn Ma đầu chỉ nghe đến hơi hám cũng đã bạt vía siêu hồn rồi.

Thủ lãnh Lệnh kỳ Hải Âu là một Quái khách dáng người cao lớn, mặt bịt chiếc khăn hồng, có một công lực cao thâm đến không thể nào đo lường được. Hai người đeo dấu hiệu chữ nhất và chữ thất mới đến cầm lệnh kỳ, chỉ là hai Sứ giả trong số mười hai vị Sứ giả dưới tay chủ nhân cây cờ lệnh ấy thôi.

Khi nào, bất cứ nơi đâu có Sứ giả Hải Âu đến cầm Lệnh kỳ, là nơi đó nhất định phải có một trận ác chiến ghê hồn, mà kẻ bại luôn luôn là địch thủ.

Biết như vậy, nên cả ba tay cự phách của hai Bang một Hội đứng yên không hề dám cử động, vì họ sợ hai vị sứ giả Hải Âu Lệnh

http://tieulun.hopto.org

Kỳ tưởng lầm họ tấn công xuống độc thủ, thì nguy hại cho họ vô cùng.

Thiên Sơn Long Nữ cũng đã nhận ra, nàng tuy không khủng khiếp, nhưng hết sức kinh dị về sự xuất hiện thình linh của Hải Âu Môn.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi dù chưa hiểu hai người bịt mặt là ai, nhưng thoạt đầu nhận thấy thân pháp quán tuyệt của hai người, nàng cũng đã khiếp thầm ít nhiều rồi, tuy vậy, nàng biết không phải đồng bọn của Sư Diện Quái Ma nên chẳng phải kinh sợ cho lắm.

Hai người bịt mặt đứng rão mắt nhìn mọi người một lượt, rồi nhìn Sư Diện Quái Ma rất lâu. Sau chừng một phút, người đeo chữ nhật sẵn tới trước mặt lão Quái Ma dõng mạnh giọng :

— Tuân lệnh Hải Âu Quái Khách, Thổ Kinh chúng tôi ra lệnh cho các người trong hai Bang một Hội được biết ; không một ai được quyền xâm phạm tới thân thể của chàng Thiếu niên ngồi nơi kia cả, nếu trái lại sẽ phải hứng chịu một hậu quả mà không sao đo lường trước được.

Các Thủ lãnh Ma đầu hai Bang một Hội nghe người bịt mặt truyền lệnh đó, tất cả đều hiểu Hải Âu Quái Khách sai họ đến, chứ Quái Khách không có mặt ở chốn nầy.

Tuy vậy, bọn Hai Bang một Hội không dám phản ứng chi cả, vì dù là Sứ giả của Hải Âu Quái Khách, nhưng chúng thừa biết công lực của hai người bịt mặt đến mực nào rồi, chúng sợ chạm tới họ sẽ bị mất mạng một cách oan uổng.

Nhận thấy lệnh truyền của mình không gặp một sự trở ngại nào người bịt mặt nói tiếp :

— Bây giờ, xin mời tất cả mau mau bước ra khỏi nơi nầy.

Cả Tấn Mỵ Nương, Tử Y Khách, Lý văn Hạo, Hoạt Bành Tổ Trương Mãn, Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi và vô số bọn Ma đầu đứng lố nhố ngoài Nghiệt Long Đàm, đều lặng im phăng phắt, đưa mắt thăm dò, chưa ai nói lên một lời gì cả.

Giữa lúc Sư Diện Quái Ma đã trấn tĩnh lại tinh thần, y quặp viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » vào nách, không dám dùng giọng quát nạt như lúc nãy, mà chỉ cất giọng trầm trầm hỏi :

— Chẳng hay hai vị là người gì trong võ Bang lý và có can hệ gì

tới thằng qui nhỏ kia, mà khoát nạt lão phu phải tuân lệnh của Hải Âu Quái Khách ?

Người bịt mặt mang dấu hiệu chữ nhật trợn trừng cặp mắt sáng như sao sa đáp :

— Ta là sứ giả của Hải Âu, ta tới đây theo lệnh của người, chuyện chàng thiếu niên có can hệ hay không ngươi không cần biết tới, có điều ta cần nhắc là, ngươi phải bước ra khỏi nơi nầy trước hơn ai hết.

Sư Diện Quái Ma giận muốn ói cả mặt xanh nhưng y không dám tỏ vẻ hung hăng, vì y đã ngán thầm cái công lực cao siêu của hai Sứ giả Hải Âu ngay từ phút đầu rồi.

Dù dậy, nhưng tính hung bạo, khát máu của Sư Diện Quái Ma buộc y không lùi bước được, nhất là, viên nội đơn gồm một trăm năm mươi thành công lực nằm trong bụng Chí Tôn, vẫn là cái đích cho tham vọng của y không thể nào bỏ qua được.

Cho nên, lão Quái Ma chưa chịu lùi bước, y lăm lăm viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trên tay, như đe dọa hai Sứ giả : nếu họ tấn công y vào chỗ bí , là tự khắc y cho nổ ngay.

Thiên Sơn Long Nữ, lúc ban đầu có ít nhiều cảm tình với hai người bịt mặt, nhưng khi nghe họ bắt buộc tất cả mọi người đều lui ra ngoài, xa Chí-Tôn, nàng bỗng sinh ra nghi ngờ họ cũng là lũ Ma đầu cùng tương kế tựu kế với Sư Diện Quái Ma, để đánh lừa mọi người, bắt Chí-Tôn mang đi nơi khác, mổ bụng lấy nội đơn dễ dàng hơn.

Do đó, nàng hết sức chăm chú nhìn thẳng vào mặt hai người bịt mặt xét đoán xem họ là người thuộc loại hạng nào, có phải thật đồng đảng của lão Quái Ma trá hình gạt gẫm hay không.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhìn trân trối hai vị Sứ giả Hải Âu một hồi, rồi nhìn lại Chí-Tôn, nàng cũng lo ngại thầm cho chàng như Thiên Sơn Long Nữ đã lo ngại vậy. Nếu tinh ý, sẽ nhận thấy nàng đang dồn nội lực lên tả, hữu chưởng như sẵn sàng liều chết bảo vệ người yêu.

Đứng đằng xa, Tấn Mỵ Nương thấy thế, tức muốn điên lên, cứ nhìn sồng sộc Xảo Nhi nhưng cô gái vờ như không hay biết, tỏ ra chẳng còn e dè, kiên nể gì người kề mẫu của nàng nữa.

Người bịt mặt đeo dấu hiệu chữ nhật trông thấy bọn Ma chưa

http://tieulun.hopto.org

chịu nhức nhích, luôn cả Thiên Sơn Long Nữ cũng đứng trơ trơ trố mắt nhìn mình như nhìn con quái vật, gã liền quắt cặp mắt sáng rỡ lướt ngang bọn Ma đầu hai Bang một lượt, rồi sau cùng day lại bảo khẻ Thiên Sơn Long Nữ và Xảo Nhi :

— Thiên Đồ hiệp nữ và Hồng cô nương bước trái ra ngoài kia một lát, nhị vị hãy yên lòng, chúng tôi không có ý làm hại Chí-Tôn đâu, trái lại, Hội Chủ Hải Âu Quái Khách chúng tôi, còn tỏ ra hết sức bảo vệ chàng Thiếu niên ấy là khác nữa.

Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi chợt nghe người bịt mặt đeo chữ nhất gọi đúng tên mình, cả hai nàng đều giật mình, trừng mắt nhìn gã không hề chớp.

Thiên Sơn Long Nữ vô cùng kinh ngạc, nàng không hiểu tại sao người bịt mặt từ đâu mới đến và cũng chưa từng quen biết, gặp gỡ nàng một lần nào, nhưng vì sao gã lại hiểu nàng một cách rõ ràng như thế.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng rất lạ lùng, về sự hiểu biết của người bịt mặt đeo chữ nhất, nhưng nàng cũng không khỏi hoài nghi vì tại sao gã lại nằng nặc muốn cho nàng và Thiên Sơn Long Nữ bước ra khỏi chỗ nầy, gã có dụng ý gì thâm độc hay không ?

Vì nghĩ như vậy, nên Hồng Y Nữ đã vội nghiêm sắc mặt dằn mạnh từng tiếng một :

— Nhưng nếu chúng tôi làm trái lại ý muốn của các người thì sao ? Tại sao các người muốn bắt chàng Thiếu niên đó, nếu không vì viên nội đơn quí báu trong bụng chàng, thì còn mục đích gì nữa chứ ?

Người bịt mặt có đeo chữ nhất cười mỡ tiếng, rồi đáp :

— Hồng cô nương chớ nên hiểu lầm về thiện ý của chúng tôi, nhất là đối với Hải Âu Quái Khách, cả đời người chưa bao giờ hành động mờ ám, hay lừa dối kẻ khác như cô nương đã nghĩ đâu. Còn việc chúng tôi yêu cầu nhị vị tạm rời nơi nầy trong giây lát, đó là lệnh của Hội Chủ Hải Âu Quái Khách, chúng tôi chỉ là những kẻ thừa hành.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận nói :

— Giả bây giờ, chúng tôi nhất định không rời khỏi nơi nầy thì sao ?

Người bịt mặt có đeo chữ nhất cất tiếng cười hà hà nghe rất

quái gở

Thì... buộc lòng chúng tôi phải mạn phép chút thuật mọn đưa các vị rời khỏi nơi nầy...

Nói dứt câu người bịt mặt sẵn tới cùng hai tay lại thành chữ U, rồi vẫy ra một cái trông nhẹ nhàng như khoát tay.

Tức thì, một làn gió nhẹ hây hây bay tới trước mặt Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chẳng thấy gì độc thủ cả.

Ngỡ đối phương nội lực tầm thường, nên dùng chưởng phong quá yếu ớt, Hồng Y Nữ khẻ nhếch nụ cười khinh khỉnh, nàng đứng nguyên một chỗ, dồn mười thành công lực lên tả hữu chưởng, phóng ra luồng gió mạnh, với chủ định đập tan chưởng phong người bịt mặt ngay tức khắc.

Nhưng Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã lầm, thoạt đầu ngọn chưởng phong người lạ mặt trông thoáng như làn gió nhẹ, nhưng lúc tới gần nàng, đột nhiên gió lốc xoáy như một trận cuồng phong, thình lình, bốc bổng nàng bay vèo lên cao hơn ba trượng.

Vì khinh địch không kịp dự phòng, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đành chịu cho ngọn gió bốc lên cao, đến chừng chưởng phong vừa dứt, thì nàng cũng trở về mặt đất an toàn.

Sau ngọn gió khinh địch của người bịt mặt đeo chữ nhất phóng ra, Hồng Y Nữ Xảo Nhi hiểu ngay mình không phải là tay đối thủ, nên đứng ngây người chẳng khác nào pho tượng gỗ, trố to cặp mắt nhìn gã sừng sờ, cái nhìn khiếp phục chứ không khinh khỉnh như lúc nãy nữa.

Từ Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương đến Tứ Y Khách Lý vân Hạc và Hoạt Bành Tổ Trương Mân, trông thấy chưởng lực của người bịt mặt đeo chữ nhất, thảy điều lắc đầu le lưỡi, vì không ngờ trong đời lại có một kẻ tài nghệ cao thâm, quán tuyệt đến thế.

Sư Diện Quái Ma tuy đã khiếp thán công lực kỳ diệu của người bịt mặt, nhưng y hãy còn cậy vào viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » nên chưa chịu thoái lui một bước nào cả.

Từ nãy giờ, Thiên Sơn Long Nữ đứng yên theo dõi hành động của người bịt mặt đeo chữ nhất. Nàng biết ngay gã đường đường một quái khách chân chính, chứ không dính dấp gì đến bọn Ma đầu hung ác như lúc nãy nàng đã nghĩ. Vì vậy, chẳng cần đợi gã nhắc thêm một lần nào nữa, nàng nhẩy lùi ra phía sau chừng gần bốn tượng,

http://tieulun.hopto.org

lăm lăm hai mắt nhìn hai người bịt mặt và Sư Diện Quái Ma chờ biến cố sắp xảy ra giữa mọi người.

Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương, Tử Y Khách Lý Vân Hạo và Bành Tổ Trương Mân thay thế, cũng nhảy lui độ năm trượng, đứng đây trông vào chỗ bốn người.

Trông thấy mọi người đã tránh ra xa, lúc bấy giờ người bịt mặt đeo chữ nhất mới nhìn thẳng vào mặt Sư Diện Quái Ma, cười khẩy rồi hỏi :

— Thế nào, bây giờ ngươi nghĩ sao, hãy nói rõ cho ta biết ý định thử xem ?

Chủ định của Sư Diện Quái Ma là nhất quyết chiếm đoạt cho kỳ được nội đơn hiện nằm trong bụng Chí-Tôn ; lúc nãy y đã phải vất vả mới giết nổi con Ngưu Long Giao, kẻ bị Quần ma xúm lại cắn xé, rồi tới Thiên Sơn Long Nữ chém cụt hết một tay và bây giờ thì hai gã Sứ giả Hải Âu đến cản trở, khiến cho lão Quái Ma tức muồn mửa mặt xanh, y chìa cặp nanh nhọn vắt, rống lên như sư tử :

— Ý định ta à ? Hừ, ta nhất định ở lại đây với thằng nhỏ kia, ta chẳng hề đi đâu cả.

— Người bịt mặt đeo chữ nhất cười lớn ;

— Ngươi nói đùa đấy chứ ? Ngươi không thể nào thi hành được độc thủ của ngươi đâu. Đừng hòng mổ bụng chàng thiếu niên đó lấy nội đơn, để hy vọng trở thành một tay cừ khôi nhất trong giới võ lâm vô ích.

Nhưng Sư Diện Quái Ma đã cất tiếng cười khì khì . . . nghe thật quái gở, y gù lưng chực chộp bắt Chí-Tôn :

— Khà khà . . . để ta mang thằng nhỏ này về dạy nó luyện nội công trong một ít lâu . . .

Người bịt mặt đeo chữ nhất quát lớn

— Đứng lại tên Quái Ma kia, động đậy một tí là mất mạng ngay đấy. Hải Âu lệnh Kỳ đã cấm, tức là lưỡi thép đã chém vào đá, từ trước đến nay chưa có ai dám kình chống lại lệnh Hải Âu.

Nghe người bịt mặt nhắc tới hai tiếng Hải Âu, Sư Diện Quái Ma hơi giật mình, nhưng vì tính kiêu căng tự phụ, lão Quái Ma trợn mắt hét :

— Đã từ lâu, ta chưa hề nhượng bước bất cứ một ai. nay không thể gì một cái lệnh vu vơ kia mà cản bước ta được, vậy nếu

hai người cản chết, ta sẽ cho cùng chết một lượt có bạn.

Nói dứt, Sư Diện Quái Ma thò tay kia vào nách lấy « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » ra, chìa ngay mặt hai người bịt mặt, Sứ giả của Hải Âu Quái Khách, lăm le chực ném.

Trông thấy Sư Diện Quái Ma đã tới mức liều, hai người bịt mặt vội vàng nhảy giật lùi hơn trượng, vì họ biết nếu để lão Quái Ma ném viên Xạ đạn đó, là tất cả bốn người chết hết, nên đành nhượng y một bước để tìm cách đối phó sau.

Sư Diện Quái Ma thắng thế, y nhìn hai người bịt mặt cười khì khì :

— Ta nói có sai đâu, muốn chết ta sẽ cho tất cả cùng chết theo ta hại gì.

Y liệu liệu viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trước mặt hai người bịt mặt, bộ tịch dữ dằn như con sư tử mình người.

Hai sứ giả của Hải Âu Quái Khách vô cùng bực tức, nhưng luật viên Xạ đạn có sức tàn phá kinh người, và lão Quái Ma nói là làm, nên hai người đứng yên không cử động, chú mắt vào viên Xạ đạn không hề chớp.

Thực ra, không phải hai sứ giả Hải Âu ngao ngán cái nội lực gớm ghê khó có người đối thủ của Sư Diện Quái Ma, mà họ ngại thêm sự liều lĩnh, thâm độc của y coi mạng sống con người như loài trùng dế, họ tạm rút ra ngoài, trong giây phút thôi.

Sư Diện Quái Ma đoán hiểu tâm trạng hai Sứ giả Hải Âu, cho nên y không dám khinh địch tiến thêm một bước nào nữa, vì dù sao, trông thấy chưởng lực hai gã đẩy lùi Hồng Y Nữ Xảo Nhi lúc nãy cũng đủ cho y rõ nội lực của họ đã tới đâu rồi.

Lúc bấy giờ, thân thể của Chí-Tôn đã dần dần chuyển động được, các mạch máu bắt đầu chảy điều hòa, gương mặt nhợt nhạt mất thần của chàng sửng lên sắc hồng ấm áp, hình như viên nội đơn Ngưu Long Giao đã thâm ngấm vào cơ thể chàng.

Mặc dù vậy, nhưng Chí-Tôn chưa vội cử động, vì cặp mắt không khiếp của Sư Diện Quái Ma luôn luôn ngó chừng chàng, chàng sợ nếu để y nhận thấy chàng đã tỉnh, y sẽ sinh liều nhảy tới chộp bắt chàng, dĩ nhiên hai sứ giả Hải Âu xông vào chận đánh và như thế, viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » sẽ nổ rền, cả bốn người chắc chắn chẳng còn một ai sống sót.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, dù nội lực đã bình phục một phần nào, có thể nhảy thoát khỏi vòng nguy hiểm không mấy khó khăn, nhưng chàng vẫn cứ giữ y nguyên như cái xác không hồn từ nãy giờ, để tránh cặp mắt nham nhở, quái ác của Sư Diện Quái Ma, tuy đang đứng trước hai kẻ đối phương cực kỳ lợi hại, nhưng y không hề thoáng mắt bỏ quên chàng.

Tuy nhiên, Chí-Tôn vẫn ngầm vận nội lực trong người chàng, để cho sức khỏe chóng hồi phục, hầu có thể đối phó với mọi sự hiểm nghèo xảy ra do tính tình hung tợn của lão Quái Ma gây nên, đồng thời, chàng hết sức chú ý viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trên tay lão Ma đầu qui quyệt.

Chàng rất thắc mắc về sự có mặt của hai Sứ giả Hải Âu Quái Khách, dù biết hai người đang chống lại Sư Diện Quái Ma và vừa cứu chàng khỏi phải chết trong một đường tơ, kẻ tóc, thế nhưng chàng không hiểu Hải Âu thuộc Bang nào, ngày trước có tham dự một phần nào vào cuộc thảm sát Bang Cam Lộ của cha chàng không và họ tới cứu chàng với mục đích gì ? Có phải họ cũng vì tham vọng viên nội đơn Ngưu Long Giao hiện đang nằm trong bụng chàng chăng ? Hai Sứ giả Hải Âu cứu chàng thoát khỏi bàn tay lão Quái Ma độc địa, để rồi họ mổ bụng chàng lấy nội đơn nuốt chửng chăng.

Chí-Tôn rùng mình ngao ngán cho tham vọng của đời, chàng ngồi yên vận khí, nhưng trong lòng cứ mãi bồn chồn về hai Sứ giả Hải Âu Quái Khách.

Trong khi ấy, Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đứng cách xa đó chừng năm trượng cau mày như đang tiếc rẻ một điều gì. Cô ả cứ trừng trừng cặp mắt tinh quái nhìn viên « Xạ Đạn » trên tay Sư Diện Quái Ma, rồi nhìn hai Sứ giả Hải Âu và Chí-Tôn chòng chọc.

Còn Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng nơm nớp lo sợ Chí-Tôn, đã mấy lần nàng toan nhảy bổ vào cướp lấy viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn », nhưng vì sợ lão Quái Ma liệng bất ngờ trở tay không kịp, nàng đành đứng trố mắt nhìn trước cái chết không khiếp của mọi người đang kề tận bên bờ vực.

Sư Diện Quái Ma cương quyết một còn một mất với hai Sứ giả Hải Âu, chợt lão Quái Ma thấy Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đứng ung dung ngoài vòng nguy hiểm, lão Quái Ma vô cùng căm tức, nghiến răng nghe kèn kẹt, vì y nghĩ nếu lúc nãy không có cô ả cản trở, thì

giờ này y đã mổ bụng Chí-Tôn lấy viên nội đơn rồi, hai Sứ giả Hải Âu làm sao tới kịp ngăn chặn y lại như bây giờ, để y phải trì mạng với đối phương.

Càng nghĩ, Sư Diện Quái Ma càng thêm căm tức, y nhứt định trả thù Tần Mỵ Nương trước rồi sau đó sẽ hay.

Sực nghĩ ra một độc kế có thể mượn tay hai sứ giả Hải Âu hạ sát Tần Mỵ Nương, Sư Diện Quái Ma đang hầm hừ sắc mặt, bỗng dịu trở lại, trầm giọng nói với hai Sứ giả Hải Âu :

— Lão phu có một điều cần nói với nhị vị Sứ giả, chẳng hay nhị vị nghĩ thế nào ?

Đột nhiên thấy Sư Diện Quái Ma thay đổi thái độ bất ngờ, hai người bịt mặt cùng thầm nghĩ trong bụng : « chắc hẳn lão Quái Ma muốn giở thủ đoạn gì đây ». Nên hai gã càng đề phòng hơn trước, vì sợ y tấn công thình lình sẽ không tài nào trở tay cho kịp.

Tuy vậy hai người vẫn không cự tuyệt lời đề nghị của Sư Diện Quái Ma, người bịt mặt đeo chữ nhất nghiêm nét mặt mạnh dạn hỏi :

— Các Hạ muốn điều chi cứ nói thẳng ra, nếu là chuyện phải, ta sẽ không ngần ngại gì mà không giúp Các Hạ được toại nguyện, nhưng nếu Các Hạ có những hành động ác độc, hoặc nằng nằng nhất quyết mổ bụng chàng Thiếu niên kia lấy nội đơn, thì ta cũng cương quyết đứng ra bảo vệ đến cùng, vậy Các Hạ hãy lựa lời mà nói.

Sư Diện Quái Ma nhe nanh cười khì một tiếng hết sức quái gở, y vẫn nói giọng trầm trầm :

— Lão phu muốn nhị vị cùng lão phu thay đổi cái không khí chết chóc như trong hiện thời, vì thật ra từ trước đến giờ giữa nhị vị và lão phu chưa hề quen biết nhau, cũng như hiềm khích nhau một lần nào, thì có lý gì lại sát hại lẫn nhau, nếu nhị vị thỏa thuận, lão phu thề sẽ không bao giờ xuống tay cho viên « Xạ Hương Oanh Thiên đạn » nổ, dĩ nhiên, tất cả chúng ta có mặt nơi đây thảy đều tan xác không còn một mạng nào sống sót cả. Lão phu sẽ cất viên Xạ đạn nầy ngay và chúng ta sẽ không còn kình chống, địch thủ với nhau nữa.

Người bịt mặt đeo chữ nhất chiếu thẳng cặp mắt như sao sa vào mặt Sư Diện Quái Ma dò xét y một lượt, rồi nói rõ từng tiếng một.

— Ta sẽ sẵn lòng đáp lại những gì chính đáng của Các Hạ, vậy

http://tieulun.hopto.org

Các Hạ hãy nói thử xem sao.

Sư Diện Quái Ma thò cặp mắt hiểm độc nhìn người bịt mặt đeo chữ nhất, chỉ Tần Mỵ Nương nói :

— Giữa lão phu với mụ mặc áo trắng đứng kia vốn có mối thâm thù độc địa, từ trước đến giờ vẫn trả chưa xong nay có nhị vị đến đây, ắt mối thâm thù xưa có thể trả được; vậy nếu nhị vị bắt được con mụ đó đem lại đây cho lão, thì lão sẽ trả thằng nhỏ ấy cho nhị vị và thề sẽ rời khỏi nơi đây tức khắc. Còn nếu nhị vị từ chối không nhận lời lão phu, là lão phu sẽ liền nổ viên Xạ Đạn nầy, đừng trách lão phu sao không báo trước.

Thực ra Sư Diện Quái Ma muốn mượn tay hai vị Sứ giả của Hải Âu Quái Khách bắt Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương lại gần y để y liệng viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn », cùng chết một lúc với nhau, bởi y không muốn cô ả còn sống sót, hưởng viên nội đơn có một không hai trên cõi trần gian.

Hơn nữa, tự nãy lão Quái Ma đã căm thù Tần Mỵ Nương cản trở y không cho mổ bụng Chí-Tôn, moi ruột lấy nội đơn, thì có lẽ nào y muốn cho cô ả còn được sống trong cõi đời.

Người bịt mặt đeo chữ nhất nghe Sư Diện Quái Ma bảo thế, gã ném mắt lại nhìn Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, rồi day lại hỏi lão Quái Ma :

— Có phải Các Hạ muốn nói tới Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, Thủ lãnh Bách Linh Hội đấy không ?

Sư Diện Quái Ma khinh độc đáp :

— Chính mụ ấy đấy, nhưng lão phu e nhị vị tuy công lực đã đến bậc cao siêu thật nhưng mụ ta cũng là một tay cự phách võ lâm, sợ nhị vị khó lòng thủ thắng.

Người bịt mặt đeo chữ nhất giận nói :

— Chuyện đó Các Hạ khỏi phải bàn tới làm gì, có điều cần nói ngay là. . . hai ta vâng lệnh Hội Chủ Hải Âu Quái Khách tới đây để bảo vệ cho chàng Thiếu Niên bị nạn kia và đưa chàng ta về cho Hội Chủ quyết định thôi, ngoài ra, hai ta không thể nào làm vừa lòng Các Hạ được.

Sư Diện Quái Ma nổi giận, cười gằn một tiếng, trợn trừng cặp mắt độc :

— Như thế có nghĩa là nhị vị không nghĩ gì tới cái tai hại vô

cùng khiếp; khi Lão phu liệng trái « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » nầy à ;

Người bịt mặt chữ nhất lạnh lùng :

— Các Hạ đem sự liều lĩnh bạo tàn ấy ra bắt nạt ta vô ích, dù phải đứng trước một thù địch ghê gớm nào, hai ta bao giờ cũng nhất quyết bảo vệ danh dự Hải Âu lệnh kỳ đến hơi thở cuối cùng thôi.

Sư Diện Quái Ma nghiến răng kèn kẹt quát :

— Được lắm ! Các ngươi đã muốn chết thì ta cho cùng chết, thử xem lão Hải Âu Quái Khách gì đó có công lực cao thâm nào tới kịp cứu các ngươi hay không cho biết.

Dứt lời, lão Ma Đầu hiểm ác giơ viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » lên cao; chực hờ buông xuống, là chỉ nội trong cái nháy mắt tất cả bốn người đều biến thành tro mạt.

Bầy giờ, không khí xung quanh bốn người phủ trùm một màu chết chóc, giờ phút trôi qua thật nặng nề, khó thở làm sao.

Sư Diện Quái Ma vẫn hầm hừ như con Sư tử mặt thú mình người đương lúc đối mồi gặp phải thịt ngon, y có vẻ thí mạng thật sự.

Chí-tôn nhận thấy Sư Diện Quái Ma quá hung hăng như thế, chàng khiếp thầm, nhìn viên Xạ Đạn sắp rời khỏi bàn tay đầy lông lá xù xì của y nổ tung ra.

Thiên Sơn Long Nữ đứng ra ngoài năm trượng, nhận thấy tình hình hai bên đã quá căng thẳng đến tưởng chừng ngạt thở, nàng hết sức lo ngại cho số phận của Chí-Tôn. Mấy phen định nhảy bổ vào chộp lấy chàng phóng đi ra ngoài thoát hiểm, nhưng nàng lại thôi, vì nàng biết nàng chưa kịp hành động, thì viên Xạ đạn của lão Quái Ma đã nổ trước rồi, dó đó, nàng mím môi mà chịu chứ không biết phải làm sao hơn được.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khiếp lặng cái chết đến với người yêu, nàng hiểu dù nàng có liều đến thế mấy, thì mọi sự cũng đã muộn quá rồi, nàng không thể nào cứu sống chàng được.

Vì vậy, nàng chỉ còn biết đứng ngó Chí-Tôn mà hai dòng lệ thương tâm cứ trào ra khóe mắt.

Giữa phút dây vô cùng nguy hiểm, mạng con người chỉ như những chiếc lá úa vàng treo trước gió ấy, thình lình một tiếng... bùng... nổ lên từ trên cao, liền theo đó có giọng nói rằng rằng như

http://tieulun.hopto.org

chuông đồng vọng xuống.

— Nhất Hàn, Thất Hào! Hai tỉ đệ hãy rút lui mau, mọi việc đã có ta lo liệu...

Tiếng ấy dập chát vào tai làm cho bọn Ma Đầu trong hai Bang một Hội thảy đều kinh ngạc nhìn lên.

Thiên Sơn Long Nữ cũng hết sức lạ lùng nàng ngước tìm coi ai vừa phát ra tiếng nói quái gở ấy.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi giật mình trố mắt nhìn hai vị Sứ giả Hải Âu, rồi nhìn Chí-Tôn nàng sợ có một bàn tay bí mật nào đó có thể thừa lúc mọi người đang chú tâm vào tiếng nói quái gở vừa phát lên, sẽ lén nhảy bổ vào chộp bắt Chí-Tôn một cách bất ngờ, là không tài nào trở tay cho kịp. Vì vậy, nàng vừa liếc chừng, vừa thủ chưởng phòng, sẵn sàng cứu nguy cho người nàng yêu.

Từ nãy, Hai vị Sứ giả Hải Âu khiếp thấm trước sự liều lĩnh dã man của Sư Diện Quái Ma, bây giờ chợt nghe có tiếng gọi ở nữa lừng trời, cả hai cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau như ra hiệu, rồi... vèo... vèo... hai tiếng, họ bay vút lên cao như vệt khói đen thẳng về phía rừng già.

Chỉ trong nháy mắt, hai vị Sứ giả Hải Âu lẫn mất vào quãng cây xanh trùng điệp...

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn theo, họ cố tìm kiếm mãi nhưng không làm sao trông thấy được kẻ vừa truyền lệnh cho hai Sứ giả Hải Âu rút lui một cách bất ngờ.

Đang trong tình trạng bế tắt, bỗng thấy hai vị Sứ giả Hải-Âu phóng mình chạy trốn về hướng khu rừng già, Sư Diện Quái Ma mừng thầm trong bụng, y biết lúc bây giờ không còn ai trở ngại cho y nữa, tuy nhiên, quần hùng còn đứng đông đủ đó, y phải tìm cách nào êm thấm chộp bắt Chí-Tôn thoát khỏi nơi nầy, mới mong chiếm đoạt viên nội đơn trong bụng chàng được.

Sư Diện Quái Ma thò cặp mắt tinh quái dòm ra cửa hang Nguyệt Long Đàm, y thấy bọn Ma Đầu hai Bang một Hội vẫn còn ngơ ngẩn trước sự thật vừa xảy ra. Y tự nghĩ: «nếu y chộp bắt Chí-Tôn phóng ngang bọn họ, là tức khắc mọi người giật mình tỉnh ngộ và sẽ tức tốc đuổi theo. Như vậy, y cũng khó lòng chạy thoát khỏi bọn Quần hùng được. Bây giờ y phải tính cách nào bắt Chí-Tôn mang đi an toàn là hay hơn hết».

Sư Diện Quái Ma liền rảo mắt nhìn quanh một lượt, y định kiếm xem có một lỗ ngách hang đá nào trổ ra ngã khác hay không.

Chợt nhận ra phía vách đá có một cái hang sâu thăm thẳm, chính là cái hang Ngưu Long Giao chui mình lúc nãy, Sư Diện Quái Ma nghĩ thầm:

— May quá, cái hang ấy chắc chắn ăn thông ra ngoài, nên khi nãy con Ngưu Long Giao mới do ngã đó lọt vào đây được, bây giờ ta bắt thằng tiểu quỉ đập đầu vô vách đá cho nó chết hẳn đi, rồi bất thình lình ta nhảy vọt ra chui vào hang; tìm đường trống chạy ra ngoài bọn Quần hùng sẽ không tài nào trở tay cho kịp.

Sau đó, ta sẽ kiếm một chỗ thật kín đáo, mổ bụng thằng tiểu quỉ nầy thu lấy nội đơn, ta sẽ có một công lực vô địch, khắp chốn giang hồ kể từ nay không người đối thủ với ta nữa, tha hồ ngang dọc tung hoành.

Nghĩ tới đây, Sư Diện Quái Ma khoái chí cất tiếng cười khì khì y quát mắt về bọn Chiêu Hồng Điệp Tần Mỵ Nương và Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi một lượt, rồi day qua Chí-Tôn quặp viên «Xạ Hương Oanh Thiên Đạn» vào nách trái, chồm vồn chộp cổ chàng...

Mặc dù từ nãy giờ ngồi vận khí lực đã có thể phóng mình chạy trốn đi được, nhưng vừa rồi tiếng nói rang rảng nữa chừng trời của người bí mật làm cho Chí-Tôn vô cùng kinh ngạc, chàng đưa mắt nhìn lên tìm kiếm mãi mà chẳng hề bắt gặp bóng người, nên chàng không kịp đề phòng khi lão Quái Ma nhảy bổ tới chộp bắt chàng, chàng đành rú lên một tiếng khủng khiếp, rồi nhắm mắt chờ thần chết mang đi.

Thiên Sơn Long Nữ dù đã phòng bị trước, nhưng vì Sư Diện Quái Ma hành động quá bất ngờ, làm cho nàng không thể nào cứu Chí-Tôn được, nàng đứng trố mắt nhìn cái chết thảm khốc của chàng trai mặt đẹp như con gái mà tự nhiên nàng đã thương yêu.

Cũng như Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi chết lặng cả người khi nhận thấy người mình yêu sắp bị lão Ma đầu xé thịt, cướp lấy nội đơn.

Bọn Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương vì đi từ ngạc nhiên nầy đến ngạc nhiên khác, cho nên không đoán biết trước cái hành động vô cùng ác độc và quỉ quyệt của Sư Diện Quái Ma, thành lúc y nhảy tới chộp bắt Chí-Tôn, tất cả đều khoanh tay mà chịu.

http://tieulun.hopto.org

Giữa lúc mọi người đang tuyệt vọng, chờ lão Quái Ma mổ bụng Chí-Tôn thì . . . bùng một tiếng . . . Một trận gió cực mạnh từ tận trên cao thổc xuống, đánh bạc Sư Diện Quái Ma trở lại, đồng thời, nó xoay chiều quật ngọn trở lên hốt luôn cả Chí-Tôn bay vút . . .

Mọi người đứng xung quanh lúc ấy chỉ kịp nghe Chí Tôn thết lên một tiếng bãi hùng, rồi toàn thân chàng bị đà gió cuốn bay mất hút . . .

Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi tuy thấy kịp, hai nàng vèo lên định bắt Chí-Tôn lại, nhưng chàng đã như một vệt khói quyện mờ trên không gian . . .

Thì ra, trong khi Lão Ma đầu Sư Diện Quái Ma sắp chộp được Chí-Tôn, bỗng có một bóng người xuất hiện từ hang đá nhảy xuống phóng ra một quái chưởng, đẩy lùi lão Quái Ma trở lại, rồi quật ngọn quái chưởng ấy đánh thổc Chí-Tôn lên không, vì vậy, mọi người không tài nào trông thấy được kẻ đã tạo ra luồng gió lốc lạ lùng.

Rồi trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác trước chuyện lạ xảy ra, thì bùng một cái. . . bóng người đó vèo theo chộp nắm Chí-Tôn trên tận lưng mây lôi xuống đặt trước cửa hang.

Một Quái Khách mặt trùm chiếc khăn đỏ hiện hiện ra trước mặt mọi người.

Thiên Sơn Long Nữ vừa trông thấy Quái Khách, nàng đã kêu lên :

— Trời, Hải Âu Quái Khách !

Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, Tử Y Khách Lý Vân Hạc và Hoạt Bành Tổ Trương Mãn, đều há hốc mồm, sửng sốt :

— Hải Âu Môn Hồng Căn Mông Diện Nhân đấy rồi !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi tuy chưa từng biết Hải Âu Quái Khách, nhưng nàng thấy quái chưởng của Quái Khách phóng ra đánh thổc Chí-Tôn lên cao vừa rồi, nàng đã khiếp thầm, chỉ lấy mắt dòm Quái Khách mà không nói một lời nào cả.

Hải Âu Quái Khách đưa cặp mắt sáng như hai vì sao trên trời xuyên qua hai lỗ thủng của tấm vải đỏ trùm trên mặt, nhìn mọi người một lượt, rồi cúi xuống lấy tay sờ mũi Chí-Tôn

Không nghe chàng trai thở nữa, Hải Âu Quái Khách hơi lắc lư đầu, đứng thẳng người lên. Sực quay nhìn lại Sư Diện Quái Ma, Quái Khách liền bỏ chàng nằm đó, từ từ bước tới chỗ y đang đứng...

Quái Khách đi trông rất nhẹ nhàng, nhưng oai vệ như một vị thiên thần có một quyền uy bất khuất.

Lúc bấy giờ, bọn hai Bang một Hội Tần Mỵ Nương, Lý vân Hạc, Trương Mãn và Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi mới có dịp nhìn rõ Hải Âu Quái Khách, tuy nhiên, vì trên mặt Quái Khách trùm kín mít nên khó lòng nhận được mặt thật Quái Khách là ai. Bí mật bao trùm cả con người của Quái Khách.

Dáng Quái Khách cao và mạnh, mình mặc chiếc áo dài thư sinh thắt một sợi dây ngang lưng rất gọn gàng, thoáng bước đi và đã tới trước mặt Sư Diện Quái Ma từ bao giờ mà y không hề hay biết chi cả.

Nhơn cơ hội đó, Thiên Sơn Long Nữ chạy vòng đến chỗ Chí-Tôn đương nằm bất tỉnh.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thấy thế cũng nhảy vút theo Thiên Sơn Long Nữ. Hai người đứng dừng lại bên cái xác không hồn của Chí-Tôn, gương mặt xanh xao như tàu lá, mà bốn dòng lệ thấm tuôn trận.

Mọi người đứng đằng góc kia vì mãi còn sửng sốt về sự xuất hiện đột ngột của Hải Âu Quái Khách, và khiếp phục công lực cao thâm không sao đo lường được của Quái Khách, nên chẳng còn ai để ý tới sự bộc lộ yêu thương của hai nàng đối với chàng trai có cái gương mặt đẹp như con gái kia.

Nhận thấy công phu của mình bắt Chí-Tôn, chiếm đoạt lấy nội đơn để trở thành một tay cừ khôi nhất trong giới võ lâm bị vỡ tan như bọt nước, Sư Diện Quái Ma vô cùng tuyệt vọng, bây giờ lại thấy nội lực có một không hai trong cõi đời của Hải Âu Quái Khách, lão Quái Ma khiếp sợ đến run người, gương mặt hung hăng, dữ tợn ý từ bấy lâu nay, phút chốc biến mất, để nhường lại cho sự lo sợ, hãi hùng hiện lên rõ rệt. Tuy vậy, vì lòng tự phụ, y vẫn đứng yên một chỗ chứ không trốn chạy đi đâu cả.

Lúc ấy, Hải Âu Quái Khách cũng đã đối diện với Sư Diện Quái Ma, ông chiếu thẳng cặp mắt sáng rực như hai vì sao trên trời vào mặt lão Quái Ma một lát lâu, rồi ngó cây « Hải Âu Lệnh Kỳ » mà hai Sứ giả đã cắm lúc nãy, sẽ đưa tay phất nhẹ một cái.

Lạ lùng thay ! tự nhiên cây cờ lệnh tốc bay lên. Tức thì Quái Khách sẽ ngoắt cây cờ trở về tay, cầm lấy thật gọn gàng, rồi ung dung bỏ vô cái bọc đeo bên lưng.

Nhìn Hải Âu Quái Khách, phóng quái chưởng nhổ cây cờ lệnh, tất

http://tieulun.hopto.org

cả bọn Quần hùng hai Bang một Hội thảy đều lắc đầu, le lưỡi, họ không ngờ trong cõi đời lại có một kỳ nhân võ công đến mức cao thâm quán tuyệt đến thế.

Nhất là Sư Diện Quái Ma đã khiếp hãi lại càng khiếp hãi thêm hơn, sắc mặt y tái hẳn như chàm đổ, mồ hôi ra ướt đầm mình, chẳng còn lòng dạ nào ham chiến đấu nữa cả.

Trong giây phút tận cùng ấy, chợt Sư Diện Quái Ma nhớ tới viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » còn trên nách y, liền phấn chấn cả tinh thần, bao nhiêu sự sợ sệt, lo âu hiện trên gương mặt quái ác của y bỗng vụt biến tan đi đâu cả.

Lão Quái Ma tự nghĩ : « Dù Hải Âu Quái Khách có võ công, chưởng lực đến bực nào đi nữa, y ném Xạ Đạn là cũng thành tro mạt, chứ không thể nào thoát chết được ».

Vì nghĩ như vậy, lão Quái Ma đắc chí cất tiếng cười khì khì... và quát to :

— Hải Âu Quái Khách chớ tự phụ, hãy trả thằng nhỏ lại cho Lão phu, nếu không cùng chết cả đấy.

Hải Âu Quái Khách cười hà hà :

— Sư Diện Quái Ma, từ lâu ta nghe ngươi nổi danh là một tên Ma đầu hung hăng khát máu nhất nhì trong đám Quần hùng hai Bang một Hội, từng nhúng tay vào máu của biết bao nhiêu người vô tội, nay lại còn tham vọng toan sát hại thằng bé kia, mổ bụng lấy nội đơn, để trở thành một tay vô địch trong giới võ lâm, thật là dã man ngoài sức tưởng tượng. Ta vì việc nghĩa, cứu một mạng người sắp chết thảm nơi tay người, đồng thời diệt trừ bớt đi một mối họa của mọi người. Vậy trước khi ta xuống tay ngươi có điều gì cần biện bạch chăng ?

Sư Diện Quái Ma bị Hải Âu Quái Khách trêu tức, y nghiến răng kèn kẹt hét :

— Ta không cần phải biện bạch gì cả, ta chỉ biết cái vật này để rủ ngươi cùng ta sang chơi bên kia thế giới nếu ngươi xét thấy cần.

Dứt câu, lão Quái Ma lẹ tay móc viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » bên nách ra, y chìa trước mặt Hải Âu Quái Khách, như chực ném vào người...

Hải Âu Quái Khách chiếu cặp mắt sáng rỡ nhay hòn Xạ Đạn

nắp rời khỏi tay tên Ma đầu lợi hại.

Bọn hai Bang một Hội : Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, Tử Y Khách Lý văn Hạo, Hoạt Bình Tổ Trương Mân, cùng lũ Ma đầu lỏ nhỏ đứng ngoài đập Nghiệt Long Đàm đều bạt vía, siêu hồn, chúng nhảy lùi hàng trượng, trố mắt nhìn viên « Xạ đạn » trên tay lão Quái Ma.

Thiên Sơn Long Nữ thoáng thấy cũng hãi hùng, nàng và Hồng Y Nữ Xảo Nhi hết sức lo ngại cho tính mệnh Hải Âu Quái Khách...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU

BỆNH VỰC TỬ THẦN

NÃY giờ, bọn Quần ma trong hai Bang một Hội theo dõi hành động của Hải Âu Quái Khách, đồng thời liếc chừng ra ngoài Nghiệt Long Đàm chờ coi có Tàn Chi Lệnh Chủ xuất hiện cứu Chi-Tôn hay không. Nhưng mãi cho tới bây giờ vẫn chưa thấy một nhân vật nào trong Tàn Chi Lệnh cả, bọn chúng đâm ra nghi ngờ Chi-Tôn không có liên quan tới Tàn Chi Lệnh, vì nếu có, tại sao Sư phụ của chàng không đến giải cứu chàng ra khỏi vòng nguy hiểm để đến nỗi phải bị quái chưởng của Hải Âu Quái Khách vì muốn cứu chàng nên phải dùng liều như thế.

Mặc dù vậy, nhưng bọn chúng cũng không thể nào dập tắt hẳn sự nghi ngờ được, vì nếu Chi-Tôn không phải là người của Tàn Chi Lệnh, thì tại sao chàng biết ngón « Nã Vân Trốc Nguyệt » miệng võ bí truyền của Cam Lộ Bang, và Tàn Chi Lệnh Chủ đã có lần xưng là Chủ Bang Cam Lộ...

Vậy thì, theo sự xét đoán hiện thời của bọn Ma đầu hai Bang một Hội, có thể Chi-Tôn là kẻ thừa tự Lệnh Chủ Bang Cam Lộ và vẫn có dính dáng rất mật thiết với Hải Âu Quái Khách, bởi nếu không, Quái Khách có đời nào phải bọn tâm sai hai v, Sứ giả đến trước cầm Lệnh kỳ, rồi thân hành tới đây cứu một gã Thiếu niên như thế.

Trong khi bọn Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương còn đang thắc mắc giữa Hải Âu Quái Khách và Chi-Tôn, thì Sư Diện Quái Ma

bỗng xuống giọng hỏi Quái Khách :

— Ta muốn hiểu rõ ngươi có bà con, thân thuộc gì đến thằng tiểu qui nằm ngoài cửa hang đá đó ?

Hải Âu Quái Khách nhếnh mép :

— Đó là chuyện riêng của ta, ngươi không cần phải biết làm gì, có điều cần nên biết là, ngươi hãy mau mau bỏ ý định liều lĩnh sát nhân của ngươi ngay lập tức, nếu ngươi cãi lời ta, tất sẽ hứng chịu một sự trừng phạt ghê gớm đấy.

Sư Diện Quái Ma gầm to lên như sư tử rống :

— Nếu trái lại ta không thi hành thì sao ?

Hải Âu Quái Khách dằn mạnh từng tiếng :

— Từ trước đến nay chưa có một kẻ nào dám chống lại lệnh kỳ Hải Âu, vì chống lại là tự sát, ngươi hãy tự lượng sức mình dẹp quách hòn đạn vô dụng ấy để khỏi phải chướng mắt ta.

Sư Diện Quái Ma trợn trừng cặp mắt hiểm độc, quát lớn :

— Chết. . . khì khì . . . tất cả sẽ cùng chết . . .

Nói dứt tiếng, lão Quái Ma giơ thẳng viên Xạ Đạn lên cao chực ném vào người Quái Khách . . .

Cả bọn Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương đồng hoảng nhảy giật lùi về phía sau hơn hai trượng, trố mắt nhìn trái Xạ Đạn sắp nổ bắn tung thi thể hai người.

Thiên Sơn Long Nữ thấy thế kinh hồn, nàng toan bế xốc Chi-Tôn lên vai chạy bay ra ngoài cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì . . . vèo một cái, Hải Âu Quái Khách đã nhanh hơn chớp giật, vút ra một ngọn quái chưởng chộp lấy « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » trên tay lão Quái Ma cuộn đem về . .

Hải Âu Quái Khách đưa tay bắt viên Xạ Đạn nhẹ nhàng, và cho chui vào nắm gọn trong bọc hết sức là êm thấm.

Xong đâu đấy, Quái Khách đứng nhìn Sư Diện Quái Ma, cất tiếng cười hả hả nghe sởn gáy rùn mình.

Lúc bấy giờ, Sư Diện Quái Ma quá khiếp hãi, mặt mày tái xanh như chàm đổ, cặp nanh xếp lại không còn thò ra trông vô cùng hung ác như khi nãy nữa, y đứng dậc tìm đường tháo chạy.

Biết ngay ý định của lão Quái Ma, Hải Âu Quái Khách thôi cười, trầm giọng bảo :

— Chạy một cái chết ngay đấy. Đứng yên ta bảo . . .

http://tieulun.hopto.org

Không dám trái lệnh Quái Khách, Sư Diện Quái Ma đứng yên chỗ cũ, y lấm lét nhìn Quái Khách.

Bọn Tần Mỵ Nương, Lý Vân Hạo, Trương Mãn thoạt đầu ngỡ Hải Âu Quái Khách không thể nào thoát chết vì trái Xạ Đạn của Quái Ma, cả ba đều chỏ mắt nhìn cái chết khủng khiếp sắp diễn ra giữa hai người.

Nhưng bọn Ma đầu hai Bang một Hội đã phải giật mình kinh hãi khi thấy Hải Âu Quái Khách phóng ngọn quái chưởng chộp lấy trái Xạ Đạn trên tay lão Quái Ma một cách hết sức dễ dàng. Ba người sững sờ đứng thừ người ra như ba pho tượng gỗ.

Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi toát mồ hôi lạnh, khiếp thầm chưởng lực có một không hai trong đời của Hải Âu Quái Khách, hai nàng nửa sợ nửa mừng, hết nhìn Quái Khách, đến nhìn Chí-Tôn nằm im lìm trên mặt đá.

Bây giờ, Hải Âu Quái Khách mới cất giọng sang sảng báo Sư Diện Quái Ma :

— Sư Diện Quái Ma, nay hồn đạn của ngươi đã lọt vào tay ta ngươi còn trò gì nữa hãy phô bày cho ta xem thử ?

Dù đang khiếp sợ trước cái nội lực quán chúng của Hải Âu Quái Khách, nhưng bị trêu tức quá độ, Sư Diện Quái Ma lồng lên như con sư tử điên, y quát vang rền :

— Hải Âu Quái Khách chớ tự phụ, ta quyết moi tim mày nhai sống mới vừa bụng ta.

Dứt tiếng, Sư Diện Quái Ma dồn toàn nội lực lên tả hữu chưởng, đánh thẳng vào mặt Hải Âu Quái Khách, hốt lên hai trận gió ào ào. . .

Hải Âu Quái Khách cất tiếng cười hả hả... liền giơ tả chưởng phất nhẹ một cái, tức thì hai trận gió bị đánh hất về phía sau lưng Quái Khách.

Bọn Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương hốt hoảng nhảy tạt sang bên tránh hai ngọn chưởng phong ác liệt vừa bị quái chưởng của Lệnh chủ Hải Âu Môn vật ngã.

Sư Diện Quái Ma nghiến răng kèn kẹt, y trợn trừng cặp mắt dữ tợn quát :

— Hải Âu Quái Khách, ta thề giết mày.

Quát xong, Sư Diện Quái Ma lẹ hơn chớp giật, phóng cặp ác

chưởng ngay mặt Hải Âu Quái Khách tóc lên một trận cuồng phong.

Trông thấy tên Ma đầu quá ác độc, Hải Âu Quái Khách tức giận, xoè tay trái đỡ hất cặp ác chưởng lên không, rồi đưa năm ngón tay kia chỉa sang ngực Sư Diện Quái Ma.

Lập tức năm luồng quái chưởng như năm kiếm thép chiếu vào ngực lão Quái Ma nghe bộp. . bộp. Y hét lên mấy tiếng xé gan, rồi ngã quay xuống giãy xành xạch trên mặt đá.

Thì ra, Sư Diện Quái Ma bị năm luồng quái chưởng của Hải Âu Lệnh Chủ đánh trúng ngực hộc máu, lăn đùng ra giãy chết.

Tất cả Quần ma trong hai Bang một Hội đều bay hồn, lạc phách, chúng toát dầm cả mồ hôi, trước cái chết rợn người của lão Quái Ma.

Lặng nhìn cái xác không hồn loe loét máu của lão Quái Ma một lúc, Hải Âu Quái Khách hơi gật đầu, rồi ngoắt mình một cái, tức thì đã quay lại, nhẹ nhàng như chiếc lá, là tới chỗ Chí-Tôn đang nằm bất tỉnh trên phiến đá, hai bên có Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi canh chừng.

Hai nàng có vẻ bi lụy, mắt luôn ướt đầm lệ trông thật là thiểu não làm sao !

Hải Âu Quái Khách bước đến gần Chí-Tôn, đứng lặng nhìn chàng mặt mũi nhợt nhạt như tàu lá, hai mắt nhắm nghiền lại, hai bên khóe miệng máu tuôn chảy ra ri rỉ, thần sắc như người đã chết.

Hải Âu Quái Khách cuối xuống, đưa tay sờ mũi Chí-Tôn, không thấy chàng thở, Quái Khách rờ ngực thì tim chàng đã ngừng đập từ lâu rồi, tay chân lạnh như băng giá.

Quái Khách thẳng người lên, trên gương mặt hiện vẻ lo âu, đứng trầm ngâm nghĩ ngợi.

Trông cảnh thương tâm ấy, ai ai cũng phải bồi hồi xúc động cho số kiếp chàng trai chưa bao nhiêu tuổi đầu mà sớm lìa bỏ cõi đời.

Thiên Sơn Long Nữ thấy Hải Âu Quái Khách sắc mặt phảng phất một vẻ buồn, nàng biết Chí-Tôn đã chết thật, nên rưng rưng hai dòng thâm lệ, mà khóc cho người nàng yêu thương nay đã chẳng còn. Nàng đưa tay lau sạch máu tươi rịn ra hai bên khóe miệng chàng.

Cũng như Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi bất chấp mọi sự tị hiềm, nàng nắm chặt hai bàn tay giá lạnh của Chí-Tôn, khóc như mưa gió, ai nghe cũng phải não lòng.

http://tieulun.hopto.org

Khóc đã chán, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đứng lên nắm lấy tay Thiên Sơn Long Nữ kêu gào :

— Đỗ cô cô, chàng đã chết rồi cô cô ạ ! Biết làm sao bây giờ ?

Sở dĩ Hồng Y Nữ Xảo Nhi gọi Thiên Sơn Long Nữ bằng Đỗ cô cô, vì bởi lúc này nàng nghe Chí-Tôn cũng xưng với Thiên Sơn Long Nữ như thế, nàng muốn gọi vậy để tỏ sự yêu đương nồng đậm của nàng đối với chàng.

Thiên Sơn Long Nữ lau nước mắt nói :

— Hiện giờ Đỗ cô cô cũng đang bối rối lắm, không biết phải làm sao nữa Hồng cô nương ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi sụt sịt :

— Trời, nếu thế chắc Tiểu nữ chết mất Đỗ cô cô ạ ! Cô cô thử xem còn cách nào cứu chàng sống lại được không ?

Thiên Sơn Long Nữ còn gắng gượng đặt tay vào huyệt mạch Chí-Tôn, nàng lắng nghe một chút rồi lắc đầu, thở dài sườn sượt :

— Lục mạch thảy đều đã tuyệt, khí huyết, tứ chi ngừng hẳn, không còn có cách nào cứu sống chàng lại được Hồng cô nương ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khóc lớn :

— Trời ơi ! Sao nỡ đoạn mệnh chàng như thế nầy ? Bây giờ biết phải làm sao đây ?

Thiên Sơn Long Nữ lòng đau như cắt nói :

— Có lẽ số mệnh chàng tới đây dứt, cho nên đã hết sức bảo vệ chàng mà vẫn không thoát khỏi tay tử thần.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đương khóc, sực nhớ ra một điều, ánh mắt nàng loé lên tia hy vọng, nàng nín khóc, bảo Thiên Sơn Long Nữ :

— Đỗ cô cô, Tiểu nữ vừa nghĩ ra một cách có thể cứu chàng sống lại, chẳng hiểu có nên chăng ?

Thiên Sơn Long Nữ nhìn thẳng vào mắt cô gái hỏi :

— Cách nào thế hở Hồng cô nương ?

— Cách hô hấp nhân tạo Đỗ cô cô ạ !

Thiên Sơn Long Nữ sững sờ ; hỏi lặp lại :

— Cách hô hấp nhân tạo ?

— Vâng, Tiểu nữ sẽ truyền hơi thở của Tiểu nữ cho chàng và chàng sẽ bắt hơi thở đó dồn dập trái tim đập lại Đỗ cô cô ạ ! Tiểu nữ nghĩ chỉ còn cách đó may ra có thể cứu sống chàng thôi, chứ chẳng còn cách nào nữa cả.

Chợt thấy Thiên Sơn Long Nữ cau mày như khó chịu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi băn khoăn hỏi :

— Đỗ cô cô có điều gì không vừa lòng, mà trông sắc diện không vui như thế ?

Thiên Sơn Long Nữ hết sức sượng sùng vì câu hỏi quái ác của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, nàng hiểu cô gái nghi ngờ nàng có ít nhiều tình ý với Chí-Tôn nên mới hỏi mấy lời đó.

Nàng muốn thú thật với Hồng Y Nữ Xảo Nhi rằng : cái dĩ dãng đau thương của nàng cách đây hai mươi năm về trước. Nàng đã yêu tha thiết một người trai và mối tình ấy tan vỡ ê chề, rồi từ đó chàng cũng như nàng mỗi người đi một nẻo đời, chẳng hề gặp nhau một lần nào nữa cả.

Tình cờ hôm nay, nàng gặp Chí-Tôn, gã con trai giống tạc người tình nàng hai mươi năm trước. Đống tro tàn đau thương được khơi lại, tự nhiên nàng thấy cảm mến Chí-Tôn và hình như có một sợi dây thiêng liêng gì trói buộc giữa nàng và chàng.

Chính nàng cũng không hiểu tình nàng đối với chàng thuộc về một thứ tình gì nữa, có điều nàng biết là Chí-Tôn hiện thân người tình năm cũ nàng, nàng cảm mến chàng thế thôi.

Tuy vậy, Thiên Sơn Long Nữ cảm thấy không thể đem tâm trạng mình ra nói cho Hồng Y Nữ Xảo Nhi biết được, vì danh dự của nàng và cũng vì sự bí mật của cuộc đời Chí-Tôn, nàng muốn âm thầm khám phá cái dĩ vãng chàng.

Cho nên, Thiên Sơn Long Nữ không đáp ngay câu hỏi của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà nàng chỉ hỏi vặn lại cô gái :

— Hồng cô nương ạ ! Đỗ cô cô muốn biết có phải vì yêu thương chàng, mà cô nương không tị hiềm, miễn sao chàng được sống lại hay không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ửng hồng hai má, ấp úng thật lâu mà không nói lên lời nào cả.

Lát sau cô gái hỏi bâng quơ :

— Chàng tên gì hở Đỗ cô cô ?

— Dương Chí-Tôn !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lẩm bẩm :

— Dương Chí-Tôn ! Dương Chí-Tôn !

Thực ra, Xảo Nhi gặp Chí-Tôn và cảm mến chàng lúc còn ngoài

http://tieulun.hopto.org

quan lộ, nhưng nàng chưa dịp biết tên chàng thì tai biến xảy ra, bây giờ nghe Thiên Sơn Long Nữ nói tên chàng, nàng lẩm nhẩm như ghi vào tận đáy tim mình.

Nhưng Thiên Sơn Long Nữ ngờ Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã có gặp gỡ Chí-Tôn một lần nào rồi, nay nhắc lại cô gái liền nhớ đến tên, nên mới lẩm bẩm như thế. Nàng hỏi :

— Hồng cô nương đã biết chàng rồi à ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lắc đầu :

— Không Đồ cô cô ạ ! Tiểu nữ mới gặp chàng có một lần thôi, nhưng...

— Nhưng sao thế hở Cô nương ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngậm ngùi :

— Nhưng không hiểu chàng có nghĩ gì đến Tiểu nữ chăng... Định mệnh đã quá khắc khe giết chàng chết đi để lại cho Tiểu nữ một sự đau đớn quá ê chề.

Nói tới đó cô gái gục đầu khóc nức nở...

Thiên Sơn Long Nữ tôn trọng sự đau khổ của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, nên để yên cho cô gái khóc, mà không nói thêm một lời nào nữa cả.

Hải Âu Quái Khách vẫn đứng lặng trầm tư không chút cử động, dường như Quái Khách đang suy nghĩ một điều gì...

Bọn hai Ban một Hội : Chiêu Hồn Điệp Tấn Mỵ Nương, Tử Y Khách Lý vân Hạo và Hoạt Bành Tô Trương Mãn đứng đàng xa, đưa mắt nhìn về chỗ ba người quay quần bên cái xác chết của Chí-Tôn cũng không hề động đậy chút nào. Chúng vừa kinh ngạc vừa hãi hùng lo sợ, không hiểu rồi đây mình có đồng chung số phận với lão Quái Ma chăng !

Tuy nhiên, bọn Ma đầu cũng không một ai dám bỏ chạy vì sợ Lệnh chủ Hải Âu phóng quái chưởng theo là không tài nào thoát khỏi cái chết.

Trong lúc xác chết của Sư Diện Quái Ma nằm phơi trên mặt đất, cặp mắt mở thao láo, hai nanh nhem nhớp thò dài ra, máu mồm be bét trông càng phát khiếp lắm sao.

Rừng chiều trầm mặc, gió ngàn từng hồi trỗi lên vi vút chẳng khác những hồn oan sau cuộc thảm sát rợn người trở về đòi mạng.

Tất cả mọi người đều im lìm thinh thít chỉ riêng hai nàng cứ

ngồi sụt sùi bên xác Chí-Tôn.

Thỉnh thoảng Thiên Sơn Long Nữ lấy khăn chậm hai giòng máu từ hai bên khóe miệng Chí-Tôn trào ra, còn Hồng Y Nữ Xảo Nhi thì se sẽ đặt bàn tay trắng nõn nà lên mũi lên ngực chàng, coi chàng có bắt hơi thở lại chưa.

Hai nàng cùng mang hai tâm trạng khác nhau !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi vốn một cô gái nhỏ vừa đến tuổi biết yêu. Hồn nàng trong suốt như ngọn suối mùa thu, tiếng sét tình yêu đã nổ chát bên tai nàng. Nàng yêu Chí-Tôn mà chẳng cần biết chàng có yêu nàng lại hay không. Tình nàng quả là một thứ tình chân thành tuyệt đối, yêu đến chết vẫn còn yêu.

Nàng bất chấp tới sự có mặt của Chiêu Hồn Điệp Tấn Mỵ Nương, người kẻ mẫu nàng hiện đang đứng đàng xa nhìn nàng trân trối, có lẽ cô ả không ngờ sao nàng lại dám to gan đi yêu một kẻ thù nghịch như thế.

Thật là tình yêu có khác !

Riêng cái bi lụy, đau thương của Thiên Sơn Long Nữ có khác Hồng Y Nữ Xảo Nhi, bởi vì dầu sao nàng cũng là một thiếu phụ, tuổi đã ngoài ba mươi, trường đời nàng đã chán ngán, nào nè, hơn nữa nàng thương yêu Chí-Tôn qua cái hình hài của người bạn tình năm cũ đã mất tích từ lâu, mà nàng đã đi suốt cả bốn chân trời vẫn chưa tìm gặp bóng thân yêu. Rồi bỗng dưng hôm nay nàng gặp Chí-Tôn, một chàng trai trẻ đẹp yêu kiều như cô con gái, có cái gương mặt giống hệt người bạn tình nàng như hai giọt nước, thì bảo sao nàng chẳng rung động, bối hồi, và chẳng lưu luyến chàng trai trẻ ấy.

Thiên Sơn Long Nữ có cái cảm nghĩ : biết đâu Chí-Tôn chẳng là hóa thân của người tình cũ, hiện ra trong nửa quãng đời nàng, để an ủi cho nàng những khi sầu hận trên bước giang hồ cô độc chẳng một niềm thương. Vì vậy, nàng càng thương yêu Chí-Tôn tha thiết, thương yêu không phải hẳn bằng một thứ tình mẹ thương con, và cũng không phải tình khát khao ân ái giữa một người con trai và người đàn bà đang độ tuổi xuân xanh, thể xác còn rạo rực, thèm thuồn.

Lúc này, nàng xưng với Chí-Tôn bằng Đồ cô cô, là muốn kết chặt mối thân tình giữa nàng và chàng cho khỏi bỡ ngỡ trong việc nàng bộc lộ sự thương yêu đối với chàng.

Thiên Sơn Long Nữ mãi sụt sùi trước cái chết thê thảm của

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn, nàng đâu còn để ý tới Lệnh Chủ Hải Âu đứng bên cạnh nàng, xuyên cặp mắt sáng rỡ như hai vì sao trên trời qua mảnh lụa đỏ trùm kín mặt, chăm chăm nhìn nàng, lát lát như châu mày, nghĩ ngợi, khiến cho hành tung của Quái khách đã bí mật lại càng bí mật thêm hơn.

Chợt Hải Âu Quái Khách cất giọng trầm nói :

— Tiếc thay ! thằng bé mặt mũi xinh tươi như thế nầy, lại có một thân hình tráng kiện, nội lực chẳng ai bì kịp, hơn nữa nuốt được viên nội đơn Ngưu Long Giao, rồi đây tương lai rực rỡ biết thế nào là cùng, vậy mà nó chẳng còn được sống để trở thành một siêu nhân trong giới võ lâm, có lẽ nào tạo vật sinh ra nó rồi sắp bày như thế hay sao ? Thật là đáng tiếc !

Nghe mấy lời thông trách của Quái Khách, bấy giờ Thiên Sơn Long Nữ mới đứng thẳng người dậy, nàng lau những giọt lệ còn sót đọng trên đôi má mơn mởn như hai trái đào vừa chín tới, nàng nhìn Quái Khách bằng cặp mắt lạ lùng

Nàng lạ lùng vì nghe tiếng nói của Quái Khách dường như hơi quen quen mà nàng đã có gặp một lần nào.

Tướng mạo Quái Khách cũng không xa lạ với nàng cho lắm, chứng tỏ nàng đã đối diện với ông ta.

Thiên Sơn Long Nữ vô cùng kinh ngạc, nàng cố nặn tìm dĩ vãng trong óc nàng, để hiểu coi Quái Khách là ai, sao lại gieo cho nàng một sự bất ngờ hoang mang như vậy.

Nhưng nghĩ ngợi mãi mà Thiên Sơn Long Nữ không làm sao nhớ rõ Quái Khách là ai, nàng đã gặp ông ta từ bao giờ. Hơn nữa vuông lụa đỏ trùm kín tận mồm của Quái Khách kèm theo cái hành tung hết sức bí mật, nàng không thể có một sự thông minh nào nhận xét ra Quái Khách.

Bí mật hoàn toàn trùm kín con người Hải Âu Quái Khách như vuông lụa đỏ bao bọc trên gương mặt ông ta.

Thiên Sơn Long Nữ đứng thừ người ra lặng nhìn Quái Khách rất lâu mà chẳng thốt lên một lời nào cả.

Quái Khách cũng đứng yên chiếu cặp mắt sáng rỡ vào mặt Thiên Sơn Long Nữ, dĩ vãng như đang hiện về với ông ta.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi mải sụt sùi bên xác chết Chí-Tôn, nàng không còn thiết gì đến câu chuyện lạ lùng xảy ra giữa Quái Khách và Thiên Sơn Long Nữ nữa.

Thật lâu, Thiên Sơn Long Nữ mới dịu giọng hỏi Quái Khách :

— Chẳng hay Quái Khách là ai sao lại biết rõ chúng tôi đang bị nạn mà kịp thời cứu chúng tôi khỏi chết về tay tên Quái ma ác độc kia, xin Quái Khách cho biết rõ quí danh để sau này có phen đền đáp ?

Bằng một giọng nói khác hơn lúc nãy, Quái Khách đáp :

— Vâng, thưa Nữ Hiệp, Bằng lệnh chính là Hải Âu Quái Khách, Chủ nhân của Lệnh kỳ mà hai tệ đồ đã cầm lúc nãy.

Nghe Hải Âu Quái Khách thay đổi giọng nói, Thiên Sơn Long Nữ lại càng ngờ vực thêm hơn, nàng bảo thầm :

— Lạ thật, tại sao đang tiếp chuyện với ta, bỗng nhiên hắn đổi ngay giọng nói, nếu không có sự gì u ẩn, thầm kín, hắn cần gì phải có thái độ ấy đối với ta ? Ta nghi giữa ta với hắn hẳn phải có liên hệ sự gì đây nên hắn mới cố tình tránh không cho ta nghe giọng của hắn, khi hắn rõ ta hiện đang hoài nghi về tung tích của hắn.

Vì nghĩ như thế, nên Thiên Sơn Long Nữ càng nhìn Quái Khách chăm chú hơn, nàng lại hỏi :

— Vâng, tôi đã biết Quái Khách là Chủ nhân của cây cờ lệnh kia và tôi cũng đã có lời tạ ơn cứu tử của Quái Khách, nhưng...

Nàng ngừng lại một giây cho câu chuyện sắp tới tăng thêm phần nghiêm trọng hỏi :

— Nhưng . . . tôi muốn biết rõ tên họ thật của Quái Khách là gì, sao lại trùm vuông vải thế kia ?

Hải Âu Quái Khách nghe Thiên Sơn Long Nữ hỏi dứt câu, không hiểu nghĩ sao, ông ta cất lên một chuỗi cười ròn rã nghe rờn cả tóc gáy, hai mắt sáng quắt chiếu thẳng vào mắt của Long Nữ như ngầm bảo ông ta đã hiểu sự khôn ngoan của nàng.

Chập lâu, Quái Khách thôi cười, trầm giọng đáp :

—Thật ra, Bằng lệnh cũng muốn làm vừa lòng Nữ Hiệp nhưng rất tiếc rằng trong hiện tại Bằng lệnh chỉ là một nhân vật không họ không tên, vậy Nữ Hiệp cứ gọi Bằng lệnh là Hải Âu Quái Khách được rồi.

— Nhưng ít ra Quái Khách cũng phải cho biết rõ lai lịch, cội nguồn, để sau nầy khắc ghi công ơn vào tâm não chứ.

Hải Âu Quái Khách cười lớn :

— Những kẻ giang hồ rày đây mai đó, xả thân mình ra giúp ích cho đời, còn tham chi miếng mồi ngon chung đỉnh nữa, mà phải

http://tieulun.hopto.org

cần để cho đời nhắc tới tuổi tên, thiết tưởng Nữ Hiệp cũng là con người lãng bạt như Bản lệnh, Nữ Hiệp thốt lên chi mấy lời đó ?

Thiên Sơn Long Nữ vẫn chưa chịu thôi, nàng toan hỏi nữa, thì Quái Khách như đã đoán trước ý định của nàng, liền giả vờ đánh trống lãng cúi xuống gần sát Chí-Tôn, lại đưa tay sờ mũi, sờ ngực chàng Thật lâu, Quái Khách mới ngẩng mặt lên, buông tiếng thở dài, buồn bực nói :

— Chao ôi ! Thằng bé chết thật rồi, trái tim đã ngừng đập hẳn, mình mẩy thày lạnh như đồng. Thế là hết !

Rồi Hải Âu Quái Khách cúi bên xác Chí-Tôn, như chia buồn cùng kẻ xấu số đã sớm rời bỏ cõi đời.

Thiên Sơn Long Nữ trông thấy Quái Khách lộ vẻ buồn rầu, nàng không hỏi thêm một lời nào nữa cả, chỉ nhìn Quái Khách bằng cặp mắt ngờ vực, dò xét mà thôi.

Lúc bấy giờ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi mới chịu ngẩng dậy, đưa tay lau sạch nước mắt, rồi nhìn Hải Âu Quái Khách, nàng nghe Quái Khách nói Chí-Tôn đã chết hẳn, mà chừng như ai cầm lưỡi dao thật nhọn đâm nhiều nhát trúng giữa trái tim nàng rỉ rỉ máu.

Nàng vùng ôm bưng mặt nức nở :

— Trời ơi ! chàng đã chết thật rồi. . .

Hải Âu Quái Khách ngước lên thấy Hồng Y Nữ Xảo Nhi quá bi lụy, ông ta như hơi cau mày lặng nhìn nàng, nhìn cái xác bất động của Chí-Tôn, rồi liếc nhanh sang Thiên Sơn Long Nữ, nhưng tuyệt nhiên chẳng một ai hiểu nổi ông ta đang nghĩ ngợi gì.

Còn Thiên Sơn Long Nữ hiểu rõ Hải Âu Quái Khách muốn tránh không cho nàng hỏi thêm nhiều, khiến nàng đã nghi ngờ, lại càng nghi ngờ hơn, nàng quả quyết Quái Khách ít ra cũng có một vài liên hệ trong cuộc đời nàng, nên ông ta mới có những cử chỉ lạ lùng đó.

Nàng nhất định phải khám phá cho ra tung tích của Quái Khách, nàng mới nghe cho.

Chợt nghĩ ra một kế, Thiên Sơn Long Nữ nói thầm :

— Chẳng còn cách gì tuyệt hơn, là ta phải lột chiếc khăn hồng đang phủ kín trên mặt hắn, là tức khắc đó cho hắn có bí mật đến đâu cũng phải lộ liễu ngay.

Nghĩ như vậy rồi, thình lình Thiên Sơn Long Nữ day qua Hải Âu

Quái Khách bảo :

— Lạ thật, tôi còn nhớ rõ một đoạn trong cổ thư có chép rằng : Một khi kẻ nào may mắn nuốt được viên nội đơn Ngưu Long Giao, thì cũng cần phải có thêm một bảo vật khác là « Thiên Bằng Thái Noãn ». Hai vật ấy trộn lộn, viên nội đơn mới có thể tan hòa trong cơ thể và do đó, nội lực mới tăng lên một trăm năm mươi thành công lực được. Để trở thành một tay quán thế, siêu nhân, nhưng thằng bé nầy vừa nuốt viên nội đơn xong là bị lão Sư Diện Quái Ma tác oai tác quái cho tới bây giờ, làm sao nó có Thiên Bằng Thái Noãn được mà nuốt vào bụng, để hòa trộn với viên nội đơn Ngưu Long Giao. Như vậy, viên nội đơn ấy hiện còn nằm nguyên vẹn trong bụng thằng bé, thì có lẽ nào nó chết được, vì theo sách thì kẻ ngậm viên nội đơn Ngưu Long Giao lúc chưa tan vào cơ thể, trừ khi kẻ ấy bị đem xẻ thịt ra thì khỏi phải nói, nhưng trường hợp thân thể còn nguyên vẹn như đứa bé nầy thì không thể chết được, thế mà tại sao trái tim nó bỗng ngừng đập hẳn và mình mẩy sờ lạnh như đồng ! Tại sao thế ?

Hải Âu Quái Khách cũng làm ra vẻ kinh ngạc :

— Từ nãy giờ Bản lệnh cũng hết sức thắc mắc ở điều đó và Bản lệnh đang tìm câu giải đáp . . .

Thiên Sơn Long Nữ châu mày nói :

— Như vậy, chẳng lẽ cổ thư viết sai về viên nội đơn nầy ?

Hải Âu Quái Khách đáp :

— Chính Bản lệnh cũng đương nghĩ đến điều đó. Mặc dù vậy, chuyện ấy chưa được phân minh cho lắm, vì chẳng lẽ cổ thư lại viết sai lệch về viên nội đơn Ngưu Long Giao, nhưng trên thực tế thì đã chứng minh khác hẳn, thằng bé quả thật đã chết rồi, tim đã ngừng đập lục mạch đều tuyệt, không còn có điểm nào hoài nghi rằng nó chết giả cả, Nữ Hiệp hãy thử sờ xem . . .

Thiên Sơn Long Nữ hết sức phân vân, nàng nói :

— Vâng, lúc nãy tôi đã sờ mũi ngực thằng bé xong, thật đúng như lời Quái Khách vừa mới bảo nhưng...

— Nhưng sao hỡ Nữ Hiệp ? Nữ Hiệp còn thắc mắc điều gì với cái chết hiển nhiên trước mặt của thằng bé ?

— Nhưng tôi ngờ lắm Quái Khách ?

Nói dứt, nàng nhìn cử chỉ Quái Khách để dò xét...

http://tieulun.hopto.org

Hải Âu Quái Khách chẳng chút lúng túng, ông ta chiếu thẳng cặp mắt sáng rỡ vào mặt nàng :

— Nữ Hiệp ngờ gì cứ nói thẳng ra ?...

— Tôi ngờ thằng bé này...

Rồi Thiên Sơn Long Nữ ngừng bặt nơi đó, nàng có vẻ phân vân do dự, không muốn nói hết câu mà nàng đang nói...

Hải Âu Quái Khách đoán hiểu tâm trạng của Thiên Sơn Long Nữ, nhưng không hiểu nghĩ sao, ông ta chẳng nói gì với nàng thêm cả. Thật lâu, ông ta mới cất giọng trầm buồn bảo :

— Thôi Nữ Hiệp ạ ! Dù sao mọi sự cũng đã xảy ra rồi, có lẽ tạo vật đã an bài như thế đó, chúng ta có cưỡng lại cũng chẳng được nào, thằng bé này đã chết, có khóc than cho lắm nó cũng không làm sao sống lại được, vậy để Bản lệnh sai người thân tín, lo liệu mà chôn cất nó.

Nghe Hải Âu Quái Khách đòi chôn cất Chí-Tôn, tức thì Thiên Sơn Long Nữ ngắt ngang câu nói của ông ta, nàng lớn tiếng bảo :

— Không thể được ! Không ai có quyền chôn cất thằng bé nầy cả. Chính tôi phải chôn cất nó, vì... vì nó là người thân của tôi

Hải Âu Quái Khách gật đầu, ông ta « hừ » một tiếng rồi nói :

— Được rồi, Bản lệnh sẽ không giành chi cái việc nhỏ nhặt đó, nhưng trước khi chôn cất thằng bé nầy, Bản lệnh cần nói một điều...

Thiên Sơn Long Nữ nghi ngờ :

— Điều gì Quái Khách cứ bảo ? Nếu là chuyện chính đáng tôi sẽ vâng lời ngay, nhưng nếu có điều gì ám muội, thì tốt hơn Quái Khách đừng nói trước ra đây, vì tôi chẳng bao giờ chịu nghe đâu.

Hải Âu Quái-Khách sáng lòe ánh mắt qua tấm lụa điều trùm kín mặt, ông nói bằng giọng độc hiểm, hạ thấp xuống như không muốn câu nói của ông ta lọt vào tai một kẻ thứ hai nào khác :

— Nữ Hiệp hãy ghi nhớ, hiện nơi Huyệt Đan Điền của thằng bé còn có viên nội đơn con Ngưu Long Giao và còn dùng được. Viên nội đơn ấy gồm một trăm năm mươi thành công lực, có một không hai trong đời, kẻ nào được nó sẽ trở thành một kỳ nhân trong giới võ lâm, không còn tay đối thủ, nữ Hiệp có lẽ đã hiểu điều đó chứ ?

Lắng nghe Hải Âu Quái Khách nói mấy lời trên, tức thì Thiên Sơn Long Nữ hầm hầm giận dữ, vì nàng cho Quái Khách cũng là hạng Ma đầu như bọn Sư Diện Quái Ma và hai Bang một Hội Tân My

Nương, nàng trừng mắt nhìn mặt Quái Khách dằn mạnh từng tiếng :

— Quái Khách bảo thế có nghĩa là làm sao ?

Hải Âu Quái Khách trầm giọng :

— Nghĩa là Nữ Hiệp cần phải canh chừng cho lắm, kẻo có những kẻ trộm biết nội đơn là quí báu, chúng nó sẽ quật mồ móc bụng thằng bé ra lấy nội đơn, thì cái chết của nó quả thật chẳng chút nào ăn cả. Bản lệnh thành thật khuyên Nữ Hiệp, Nữ Hiệp nên chú tâm đừng nghi ngờ nhau nữa.

Đưa mắt nhìn bóng hoàng hôn ảm thảm buông rủ bên ngoài Nguyệt Long Đàm, Hải Âu Quái Khách vẫn với giọng trầm buồn nói tiếp :

— Màng đêm đã gần buông xuống rồi, Nữ Hiệp hãy hành động cho sớm, kẻo gặp nhiều điều trở ngại đáng tiếc xảy ra.

Thấy Hải Âu Quái Khách lúc bấy giờ có vẻ thành thật, Thiên Sơn Long Nữ biết mình hiểu lầm về giá trị con người của ông ta cho nên bầy nhiêu sự hoài nghi, tị hiềm từ nãy bỗng biến tan đi cả, nàng nhìn lại Quái Khách bằng đôi mắt dịu dàng tiết ra một chút tình cảm đầu tiên :

— Tôi đã hiểu một phần nào về Quái Khách rồi, không nghi ngờ Quái Khách như lúc nãy nữa, vậy theo người, tôi phải làm sao để bảo toàn thằng bé đây, xin Quái Khách có lời chỉ dạy.

Hải Âu Quái Khách đáp không cần nghĩ ngợi :

— Ngay từ bây giờ, Nữ Hiệp phải chọn một nơi nào bí mật chôn cất thằng bé mới được vì chắc chắn đã có những cặp mắt đang rình mò theo Nữ Hiệp, để chiếm viên nội đơn trong bụng thằng bé đã chết, nhất định chúng sẽ quật mồ nó chớ chẳng đời nào chịu buông tha đâu.

Lắng nghe mấy lời Hải Âu Quái Khách dặn dò, Thiên Sơn Long Nữ sáng bừng ánh mắt lên, nàng nhận thấy Quái Khách rất có lý, nên khẽ gật đầu :

— Vâng, mấy lời tâm huyết của Quái Khách mới thốt ra, tôi xin ghi tạc vào lòng, kể từ giây phút nầy tôi sẽ chọn ngay một khu đất vô cùng kín đáo để chôn giấu, thằng bé xấu số nầy, tôi hết sức thận trọng cho khỏi phụ lòng Quái Khách.

Hai người nhìn nhau. Tia mắt sáng rỡ của Quái Khách dường như dịu lại, ông ta như vừa cảm thông tâm trạng của nàng, hiểu rõ tình

http://tieulun.hopto.org

thương nàng đối với Chí-Tôn vô cùng tận.

Ngọn gió hoàng hôn thổi lộng. Một màu tang trùm phủ Nghiệt Long Đàm, như tiếc thương cái chết của Chí-Tôn, chàng trai có gương mặt đẹp mỹ miều như cô con gái ấy.

Lúc bấy giờ, Bọn Ma đầu trong hai Bang một Hội, Tử Y Khách Lý văn Hạo, Hoạt Bành Tổ Trương Mãn và lũ Ma đầu khác đều lần lượt rút lui, vì thấy Chí-Tôn đã chết, chắc chắn nội đơn cũng đã chết theo, cái mục phiêu xâu xé, chém giết lẫn nhau từ đầu cho tới bây giờ, đã tan thành cát bụi, chẳng còn hy vọng gì nữa cả.

Thế nhưng, chỉ còn có một người sót lại đó là Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, cô ả tâm tình vốn sẵn đa nghi thâm độc, lại am hiểu ít nhiều về nội đơn Ngưu Long Giao, nên muốn ẩn lại để lắng tai nghe câu chuyện giữa Hải Âu Quái Khách, Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi xem thế nào, cho nên cô ả quỉ quyệt giả vờ bảo bọn Ma đầu rằng ả phải ở lại chờ con gái ả.

Chờ bọn Ma đầu trong hai Bang một Hội khuất dạng rồi, Tần My Nương tìm được một cái nghách đá thật kín đáo, cô ả liền nhảy vọt vào ẩn núp trong ấy.

Bóng hoàng hôn mờ thẫm dần rồi tắt hẳn. Màn đêm u tối cuốn cuộn bay về trùm phủ trên cảnh vật Nghiệt Long Đàm. Cạnh bên xác chết Chí-Tôn, bây giờ chỉ còn vỏn vẹn có ba người. Hải Âu Quái Khách thì đứng trầm tư, cặp mắt phóng về hướng rừng núi xa xăm, như mặc tưởng một linh hồn đi về âm u cõi chết.

Thiên Sơn Long Nữ thì hết nhìn Quái Khách đến nhìn Chí-Tôn, thỉnh thoảng đưa tay lau mạch lệ tuôn trào.

Riêng Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì phục xuống ôm ghì lấy Chí-Tôn, khóc như mưa gió, nàng bất chấp cả Thiên Sơn Long Nữ và Hải Âu Quái Khách đang đứng bên nàng.

Trời tối dần rồi phút chốc tối hẳn. Chim « Dạ Minh » đậu từ tận trong rừng sâu rúc lên mấy tiếng hãi hùng, càng làm tăng thêm phần ghê sợ của màn đêm.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khẽ rùng mình, nàng ngước mặt lên lau sạch nước mắt rồi lẩm bẩm một mình :

– Theo sự tích ngày xưa thì chim Dạ Minh cũng là người như ta, nhưng sau gặp cảnh chia lìa, tan vỡ, nên cả hai cùng chết đi, để biến thành loài vật có một giọng kêu rất hãi hùng. Nơi nào có chuyện đau

thương, tang tóc là chim Dạ Minh đêm đêm hiện tới báo hung tin. Trời! hay là đêm nay nó đến đây cũng vì câu chuyện tình duyên nửa đường đứt đoạn của ta và chàng ?

Vì nghĩ như vậy, Hồng Y Nữ uất quá bỗng nấc lên một tiếng thương đau, tiếng nấc của một trái tim vừa rạn vỡ. Thiên Sơn Long Nữ đứng gần nghe thấy liền cất tiếng khuyên :

— Thôi, Hồng cô nương ạ ! Cô nương chớ nên bi lụy quá nhiều mà thương tổn đến thân mình, có yêu thương chàng, thì hãy ráng bình tâm, để còn lo chuyện chôn cất và lo giữ gìn phần mộ của chàng, đừng cho kẻ khác phá khuấy, là điều cần thiết ngay bây giờ đây.

Nghe mấy lời khuyên của Thiên Sơn Long Nữ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi uể oải đứng lên, nàng nín khóc, nhưng cứ mãi sụt sùi, chưa thốt lên được lời nào cả.

Chẳng hiểu nghĩ sao đó, Hải Âu Quái Khách bỗng quay phắt nhìn Hồng Y Nữ Xảo Nhi, rồi ngước mặt lên trời, buông tiếng thở dài áo não, tiếng thở dài của một sự hối tiếc vô bờ bến.

Chợt nghe giọng thở dài bi đát của Hải Âu Quái Khách, Thiên Sơn Long Nữ vô cùng kinh ngạc, nàng thầm nghĩ : không hiểu tại sao con người kỳ dị ấy, lẽ ra phải lạnh lùng, sắt đá trước mọi sự xảy ra, mà sao giờ đây khi đứng trước xác chết của thằng bé vô danh, lại tỏ vẻ buồn rầu, thương xót ? Phải chăng, ông ta tiếc rẻ một tài hoa bạc mệnh, một thâm cảnh nát lòng, hay còn ẩn chứa một nỗi niềm u uất khác ? Nàng nhìn Quái Khách qua bóng tối mịt mù của màn đêm, để soi tìm tâm trạng con người kỳ bí đó.

Một tiếng động nhỏ khô khan từ trong lòng ngách đá phát ra, không hiểu Hải Âu Quái Khách có lọt vào tai không, mà ông ta cứ đứng lặng trầm tư, riêng Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi vì mãi gởi trọn hồn bên xác Chí-Tôn nên chẳng hề hay biết chi cả.

Thình lình, Hải Âu Quái Khách day sang bảo Thiên Sơn Long Nữ :

— Bây giờ trời cũng đã tối lắm rồi, mọi việc chôn cất thằng bé xin ký thác lại cho Nữ hiệp, Bản lệnh còn phải lên đường.

Thiên Sơn Long Nữ nghe Quái Khách giã từ, nàng lưu luyến bảo :

— Hay là . . . Quái Khách cũng ở lại đây với chúng tôi đêm nay ?

— Hải Âu Quái Khách lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Cảm ơn Nữ Hiệp đã có lòng hậu đãi, nhưng Bần lệnh cảm nghĩ có ở lại đây cũng bằng thừa, vậy xin cáo biệt . . .

Quái Khách loáng cặp mắt sáng rỡ như hai vì sao nhìn Thiên Sơn Long Nữ, nhìn Hồng Y Nữ Xảo Nhi, rồi cúi nhìn Chí-Tôn rất lâu, đột nhiên, Quái Khách cất tiếng cười hà hà . . . nghe thật quái gỡ, ầm vang trong hang đá . . .

Vừa dứt tiếng cười, Quái Khách nhún mình một cái. Tức thì, một trận gió ào ào nổi lên thổc mạnh về phía cánh rừng già, Quái Khách biến mất trong màn đêm theo hướng ấy . . .

Thiên Sơn Long Nữ lặng nghe trận gió ào ào... đã tắc, nàng biết Hải Âu Quái Khách đã đi xa rồi, tự nhiên, nàng cảm thấy ngậm ngùi, lưu luyến, đứng tần ngần một lúc thật lâu mà chẳng chút cử động.

Nàng không hiểu tại sao xa Quái Khách, nàng thấy một cái gì nhớ nhung xao xuyến, hình như giữa nàng và ông ta có một sợi dây vô hình gì trói buộc !

Đột nhiên, Thiên Sơn Long Nữ buông tiếng thở dài, nàng quay nhìn Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nghe tiếng thở dài thăm não của Thiên Sơn Long Nữ, cô gái có cảm tưởng như ai cầm dao cắt từng đoạn ruột của mình, nàng vùng ôm chặt cái xác lạnh như đồng của Chí-Tôn, như để truyền sang thi thể chàng một chút ấm áp tình thương, rồi đột ngột buông xác chàng ra, trừng trừng nhìn chàng khiếp sợ.

Tiếng động khô khan bên ngách đá, lại nổi lên, có một bóng trắng chập chờn rồi vụt biến mất. Cùng lúc ấy, từ ngoài Nghiệt Long Đàm chim Dạ Minh lại rúc lên mấy tiếng rợn mình, nghe giống hồn oan của kẻ vừa mới chết hiện về báo oán.

Thiếp qua, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vụt ôm chầm lấy Thiên Sơn Long Nữ khóc ngất :

— Đồ cô cô ôi ! Chết Tiểu nữ chết mất cô cô ạ !

Thiên Sơn Long Nữ vô cùng cảm kích, nàng ôm lấy Hồng Y Nữ Xảo Nhi vùi đầu vào ngực mình như tình mẹ thương con, nước mắt nàng trào theo xúc cảm nhỏ xuống mái tóc cô gái. Nàng bùi ngùi bảo :

— Đừng nói như thế không nên Hồng cô nương ạ ! Cô nương còn quá trẻ, tương lai còn rực rỡ nhiều, không nên có ý nghĩ liều

lĩnh như thế, nếu có yêu chàng, cô nương nên tự trọng lấy thân mình là hơn.

— Nhưng chàng đã chết đi rồi, đời Tiểu Nữ kể như đã hết, Tiểu Nữ còn thiết gì nữa chứ ?

Nói tới đây Hồng Y Nữ Xảo Nhi vùi vào ngực Thiên Sơn Long Nữ sùi sụt từng cơn. Xúc động quá ! Long Nữ ôm mặt cô gái, nàng cũng nức nở nhìn Chí-Tôn qua cái bóng tối hãi hùng của rừng đêm...

Một lúc thật lâu, Thiên Sơn Long Nữ mới đỡ Hồng Y Nữ Xảo Nhi dậy bảo :

— Bây giờ trời cũng sắp khuya rồi, ở đây vắng vẻ lại sặc mùi tử khí, Hồng Cô nương nên liệu mà về nhà cho sớm, kẻo người nhà trông đợi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi sụt sùi đáp :

— Chắc đêm nay Tiểu nữ ở luôn đây cùng với Đồ cô cô, chứ không về đâu cô cô ạ ! Tiểu nữ không lòng dạ nào có thể bỏ mặc cô cô với cái xác chết của chàng giữa chốn rừng hoang trong hoàn cảnh đau thương nầy được,

Thiên Sơn Long Nữ thấy Hồng Y Nữ Xảo Nhi nàng nặc đòi ở lại, nàng nghiêm nghị bảo :

— Không thể được như vậy đâu ! Hồng cô Nương không thể nào ở lại suốt đêm nay được, vì kẻ mẫu của cô nương dễ gì để yên cho. Cô nương nên nghe theo Đồ cô cô mà về đi, Chúng ta hẹn nhau có ngày tái ngộ.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi biết không còn nói gì hơn được, đã đến phút giây nàng phải chia tay, nên nàng nhìn xác Chí-Tôn qua mập mờ bóng tối, nhỏ thêm vài giọt lệ thương tâm, rồi day qua hỏi Long Nữ :

— Nhưng còn chàng . . . chẳng hay Đồ cô cô định thế nào, xin báo cho Tiểu nữ biết trước, để sau nầy Tiểu nữ dễ bề thăm viếng phần mộ của chàng ?

Thiên Sơn Long Nữ đưa mắt nhìn quanh quan sát trong cái bóng tối đặc dày giữa hang đá một lượt, coi có kẻ nào ẩn nấp đâu đây rình nghe hay không rồi đáp thật khẽ :

— Có lẽ, ngay từ bây giờ Đồ cô cô phải tìm một mảnh đất nào thật kín đáo chôn cất chàng Hồng cô nương ạ ! Ở nơi đây thì nhất định không thể được rồi.

Vì lúc nầy, mãi bi lụy bên cái xác của Chí-Tôn, không để ý đến

http://tieulun.hopto.org

câu chuyện đối đáp về viên nội đơn Ngưu Long Giao giữa Thiên Sơn Long Nữ và Hải Âu Quái Khách, nàng không rõ sự thật về bảo vật vô giá nầy, nên ngạc nhiên hỏi :

— Tại sao thế hở Đỗ cô cô ? Tại sao phải tìm một mãnh đất kín đáo mới dám chôn cất chàng ?

Giọng nói Thiên Sơn Long Nữ nhẹ nhàng như cơn gió thoảng :

— Vì hiện giờ trong bụng Chí-Tôn còn viên nội đơn Ngưu Long Giao . . .

Nhưng chàng đã chết rồi viên nội đơn đó đâu còn linh nghiệm nữa ?

— Hồng cô nương đã lầm, mặc dù chàng đã chết thật, nhưng theo chỗ Đỗ cô cô biết, thì viên nội đơn trong bụng của Chí-Tôn vẫn hãy còn linh nghiệm như thường, bởi vậy, nếu để cho bọn Ma đầu biết chuyện nầy và biết cả nơi chôn, nhất định chúng sẽ quật mồ chàng lên moi bụng chàng chiếm đoạt viên nội đơn ngay. Vì vậy, nơi chôn cất chàng phải hết sức bí mật mới được.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lo ngại nói :

— Thật Tiểu nữ không ngờ cái chết của chàng lại thê thảm đến thế nầy, bọn Thủ lãnh Ma đầu và kế mẫu của Tiểu nữ quả tàn ác thật. Đỗ cô cô ạ ! Tiểu nữ đã nhất định rồi, Tiểu nữ xin theo cô cô đắp mộ cho chàng và quyết không bao giờ về nữa, nếu Đỗ cô cô không nhận tấm lòng thành của Tiểu nữ thì Tiểu nữ nguyện đơn độc ra đi nuôi mãi bóng hình chàng cho tới chết.

Lặng nghe mấy lời tâm quyết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, Thiên Sơn Long Nữ vô cùng khích động, nàng không nỡ để cô gái phải tuyệt giọng khổ đau cùng tột, liền cầm lấy tay, nói giọng dịu dàng như một người mẹ hiền an ủi đứa con thơ.

— Mấy lời tâm sự Hồng cô nương vừa nói, làm cho Đỗ cô cô cảm khích khôn cùng. Vậy cô cô cũng không ngần ngại gì mà không cho cô nương theo, nhưng có điều. . .

— Điều gì thế hở cô cô ?

— Nếu Tân thủ lãnh rượt theo bắt Hồng cô nương lại thì sao ?

Bằng giọng rất cương quyết, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đáp :

— Tiểu nữ đã có ý định từ lâu, nhưng chưa có cơ hội nào thuận tiện, hôm nay dịp ngàn năm hiếm có, dù kế mẫu Tiểu nữ có đuổi theo cũng không thế nào lay chuyển ý chí sắt đá của Tiểu nữ. Tiểu nữ quyết theo Đỗ cô cô đắp mộ cho chàng, dù có chết cũng cam.

Câu nói sau cùng của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, càng làm cho Thiên Sơn Long Nữ xúc động bội hồi, nàng không ngờ trong đời lại có một cô gái chung tình đến thế, nàng siết chặt bàn tay cô gái nói :

— Hồng cô nương, Đỗ cô cô đã bằng lòng rồi đấy, vậy chúng ta hãy lo tìm một khu rừng kín đáo an táng Chí-Tôn, rồi sáng mai còn phải lên đường.

Dứt câu, Thiên Sơn Long Nữ cúi xuống bế xốc cái xác lạnh lẽo như đồng của Chí-Tôn lên vai, rồi đạp gió phóng mình lên ngọn cao đành ngoài Nghiệt Long Đàm.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng cất mình theo sau lưng Long Nữ, hai nàng mãi lo nhìn phía trước, có biết đâu một bóng trắng đang đuổi ở phía sau, cứ cách khoảng chừng hơn mười trượng.

Lên tới chót vót ngọn cao đành, Thiên Sơn Long Nữ dừng lại, nàng rảo mắt nhìn chung quanh quan sát một hồi, chẳng thấy gì khả nghi, nàng day qua bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Ngọn cao đành nầy địa thế trông qua thật là kín đáo, chúng ta an táng chàng nơi đây bọn Ma đầu ác độc kia sẽ không làm sao tìm ra dấu vết được, mà hòng quật mộ chàng chiếm lấy nội đơn.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng đưa mắt nhìn một lượt rồi nói :

— Vâng, ngọn cao đành nầy trông thật hùng vĩ và sầm quất, chúng ta hãy nên an táng chàng ở đây Đỗ cô cô ạ !

Nàng chỉ một cây tòng già tàng lá che kín một vùng nói :

— Hay là chúng ta an táng chàng dưới góc cây tòng già đó, để sau nầy dễ nhớ viếng thăm ?

Thiên Sơn Long Nữ nhìn bụi tòng già nàng đáp :

— Hồng cô nương nói đúng đấy, chúng ta hãy đến thử xem địa thế ra sao.

Dứt câu nói, Thiên Sơn Long Nữ vác xác Chí-Tôn đi trước, Hồng Y Nữ Xảo Nhi nối bước theo sau. Tới dưới gốc cây tòng, hai nàng đứng lại ngắm nghía một lúc.

Thiên Sơn Long Nữ đưa tay chỉ phía tả cây tòng nói :

— Chúng ta hãy đặt mộ phần chàng chỗ ấy...

Vừa nói, Thiên Sơn Long Nữ vừa bước lại đặt Chí-Tôn nằm trên lớp lá tòng khô, nàng chực rút kiếm ra đào huyệt, thì Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã cầm sẵn thanh kiếm cản nàng lại bảo :

— Đỗ cô cô hãy để Tiểu Nữ làm phận sự ấy cho tròn ân nghĩa

http://tieulun.hopto.org

đối với chàng trong giờ phút cuối cùng này.

Thiên Sơn Long Nữ không khỏi ửa lệ tấm lòng chung thủy của Hồng Y Nữ Xảo Nhi đối với Chí-Tôn, nàng không đáp, chỉ ngồi lặng lẽ nhìn cô gái đào huyệt chôn người yêu...

Vô tình, hai nàng không để ý trong lúc ấy cái bóng trắng theo đõi sau lưng từ nãy, bỗng xuất hiện lưng chừng ngọn cao đánh, y lẩm bẩm những câu gì không rõ, rồi lẹ làng biến mất giữa rừng cây...

Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi nào hay biết gì đến cái bóng trắng vừa hiện ra rồi vọt biến, hai nàng thản nhiên lo đào huyệt, lát sau thì đã xong.

Bây giờ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi mới đút kiếm trở vào vỏ, nàng hỏi :

— Chúng ta an táng chàng ngay từ bây giờ hay chờ sáng hở Đồ cô cô ?

Thiên Sơn Long Nữ ngẩng nhìn lên bầu trời đen thẫm rồi đáp ;

— Bây giờ trời cũng đã quá nữa đêm, khí âm đã suy, và khí dương bắt đầu vượng, chúng ta nên chôn cất chàng ngay từ giờ phút nầy, chờ sáng ta e có chuyện lôi thôi, vì biết đâu bọn Ma đầu về nhà khi nãy đã chẳng khám phá ra viên nội đơn vẫn còn linh nghiệm, chúng có ngại gì mà không trở lại tìm xác chàng để mà moi bụng lấy món bảo vật vô giá ấy.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi buông tiếng thở dài ngao ngán :

— Trời ơi ! Tiểu nữ không ngờ số phận chàng thảm khổ như thế nầy ! Dương lang ơi. . .

Rồi Xảo Nhi cúi xuống ôm ghì lấy xác lạnh như đóng của Chí-Tôn khóc nức nở. Thiên Sơn Long Nữ xúc động quá, nàng để mặc cho hai dòng thảm lệ tuôn trào.

Trên ngọn cao đành hoang vu bây giờ, ngoài tiếng gió thổi vi vèo, chỉ còn nghe những tiếng nắt đau thương của hai người đàn bà kéo dài mãi về khuya mà vẫn chưa nguôi thảm lệ

Đột ngột, tiếng chim Dạ Minh từ dưới chân ngọn cao đành rúc lên mấy tiếng rợn người, khiến cho hai nàng giật mình đứng dậy.

Thiên Sơn Long Nữ hối hộp bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Tiếng chim Dạ Minh kêu dưới chân đồi, Đồ cô cô ngại nội sáng nay chuyện chẳng lành xảy tới chúng ta, vậy chúng ta nên an táng chàng cho sớm, và mau mau rời khỏi nơi nầy, để tránh mọi tai biến có thể xảy ra Hồng cô nương ạ !

Hồng Y nữ Xảo Nhi nhìn xuống chân ngọn cao đành, tìm bóng chim Dạ Minh nhưng không làm sao trông thấy được, nàng day lại lo lắng nói :

— Không trông thấy nó đâu cả Đồ cô cô ạ !

Thiên Sơn Long Nữ nói thật mau :

— Chúng ta hãy chôn cất chàng ngay từ bây giờ mới được, linh cảm Đồ cô cô như báo trước sẽ có chuyện chẳng lành xảy đến cho chúng ta !

Không đợi cho Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói thêm một lời nào nữa, nàng nhanh nhẹn bê xốc cái xác chết Chí-Tôn đem lại huyệt... đặt xuống đó.

Nàng leo lên khỏi huyệt toan xô đất lấp xác Chí-Tôn lại, thì bất ngờ Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã nhào xuống huyệt bồng lấy xác Chí-Tôn nhảy lên ôm chặt vào lòng, khóc như mưa gió ;

— Không thể được, không ai có quyền chôn chàng dưới lòng đất tất cả, Tiểu nữ nhất định giữ chàng lại và Tiểu nữ sẽ nguyện chết theo chàng.

Thiên Sơn Long Nữ gắt cô gái :

— Hồng cô nương đừng liều lĩnh như thế, mau để Đồ cô cô chôn cất chàng ngay bây giờ kẻo không còn kịp nữa, cô nương phải nên hết sức bình tĩnh giữa giờ phút cuối cùng nầy, nguy hiểm chết chóc đang rình mò chúng ta đấy. Thật ra, cho mãi tới bây giờ Thiên Sơn Long Nữ vẫn chưa hề hay biết có bóng trắng đang lởn vởn theo mình. Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói những lời trên cũng vì tiếng chim Dạ Minh báo điềm dữ vừa rồi, nên nàng độ chừng mà bảo cô gái thế thôi.

Tiếng Dạ Minh lại rúc lên như hối còi tử biệt, càng gieo thêm rợn sợ cho rừng già, thình lình Thiên Sơn Long Nữ vùng lấy xác Chí-Tôn trên tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi, nàng lao xuống huyệt đặt nhanh chàng dưới đó, rồi nhảy lên lấp đất lại.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi, bất ngờ trở tay không kịp, đành để cho Thiên Sơn Long Nữ cướp xác Chí-Tôn đem vùi xuống huyệt. nàng chỉ đứng thừ người ra như pho tượng.

Đến chừng Hồng Y nữ Xảo Nhi lấy lại được sự bình tĩnh, thì xác Chí-Tôn đã bị chôn sâu vào lòng đất lạnh rồi, nàng chạy lại ôm lấy nấm mộ người yêu, khóc kể vô cùng thảm thiết.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Long Nữ cũng đầy cơn sùi sụt, nàng nghe như ai cắt phăng từng đoạn ruột của nàng...

Tiếng gà rừng xao xác, làm Thiên Sơn Long Nữ giật mình đứng phắt vậy bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Trời đã gần sáng, chúng ta lên đường thôi Hồng cô nương ạ!

Khóc tự nãy cũng đã chán, bây giờ nghe Thiên Sơn Long Nữ bảo như thế, Hồng Y Nữ Xảo Nhi uể oải đứng lên, nàng đưa tay lau sạch nước mắt, nhưng hãy còn tần ngần chưa nỡ rời xa ngôi mộ mới của người yêu xấu số.

Thiên Sơn Long Nữ giục :

— Hồng cô nương, chúng ta có ngồi lại đây khóc ngàn năm chàng cũng không sao sống lại được, vậy chúng ta hãy mau mau rời khỏi nơi này, tránh trước mọi điều bất trắc có thể xảy ra...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngậm ngùi rơi lệ trên mộ người yêu, chua xót thốt :

— Dương Lang ạ! Vĩnh biệt nhau anh nhé...

Rồi nàng khóc lớn một tiếng, rồi nhảy vụt theo Thiên Sơn Long Nữ biến mất giữa rừng khuya...

Gió ngàn thổi lên lồng lộng, rít ngọn tòng già vi vút như những hồn ma hiện về rên siết buổi tàn khuya.

Ngôi mộ Chí-Tôn thấm thì, lớp cỏ xung quanh lu hiu, lạnh lẽo.

Cũng lúc đó, bỗng nhiên bóng trắng ẩn trong rừng cây từ nãy giờ bỗng nhảy vụt đến gần gốc cây tòng, y đưa mắt nhìn dáo dác như đang tìm kiếm một vật gì...

Chợt nhận ra nấm mộ dưới gốc tòng, y mừng rỡ reo lên :

— A! Nó đây rồi!

Rồi bóng trắng nhảy bổ tới nấm mộ Chí-Tôn... Y ôm chầm lấy như vừa bắt chộp một vật gì quí báu mà y đã mất từ lâu.

Thì ra, nghe tiếng reo mừng của bóng trắng, sẽ nhận ra chẳng ai khác hơn là Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, người đàn bà đẹp tuyệt vời nhưng dâm độc bậc nhất trong bọn Nữ Quái Ma hiện thời, đã theo dõi Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi từ lúc còn trong hang đá Nghiệt Long Đàm. Cô ả đã nghe lọt hết vào tai những câu chuyện giữa hai nàng và cũng hiểu rõ viên nội đơn trong bụng Chí-Tôn. Vì vậy, cô ả theo hai nàng lên ngọn cao đỉnh này, xem hai nàng an táng Chí-Tôn nơi đâu, để quật mồ chàng lên moi bụng móc viên bảo vật ấy.

Cho nên, khi thấy Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi đi rồi, là tức khắc cô ả tới ngay gốc cây tòng tìm nấm mộ của Chí-Tôn như bây giờ.

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương ôm nấm mộ Chí-Tôn cười lên sằn sặc một hồi, rồi dâm phụ đứng thẳng người lên, đưa mắt quan sát xung quanh ngọn cao đỉnh coi có gì lạ chăng. Xong đâu đấy cô ả lẩm bẩm :

— Phải quật mồ chàng lên ngay, kẻo chúng nó trở lại thình lình là hỏng cả.

Dứt câu, Tần My Nương vung tay phóng ra một ngọn ác chưởng hốt lên trận gió ào ào... đánh trốc đi chỏm mộ của Chí-Tôn, khiến cho mặt đất cao đỉnh thảy đều rung động.

Lập tức, dâm phụ Tần My Nương quật thêm hai ngọn ác chưởng khác, tốc sâu nấm mộ Chí-Tôn, bốc chàng nằm phơi mình trên mặt đất.

Lúc bấy giờ trời cũng vừa tờ mờ sáng, gà rừng xao xác khắp chân đồi, ánh sáng cho đủ thấy, dù đã chết nhưng gương mặt xinh trai của Chí-Tôn vẫn mơn mởn như cánh hoa rừng, khiến cho dâm phụ đứng ngắm vẻ đẹp của chàng mà chẳng khỏi thèm thuồng một sự ái ân.

Thú tính bỗng nổi dậy trong lòng, thình lình Tần My Nương chạy lại ôm ghì lấy chàng siết mạnh vào lòng, như muốn hòa tan hai cái thể xác nhập vào làm một. Dâm phụ hôn hít khắp trên mặt Chí-Tôn một cách say sưa đắm đuối, dù bây giờ mình mẩy chàng đã lạnh như đồng.

Tuy nhiên, qua ánh bình minh vừa rựng hé, da thịt chàng vẫn còn tươi tắn hồng hào như người còn sống, mới trông qua rất có thể lầm.

Hôn hít Chí-Tôn đã chán, Tần My Nương vật chàng nằm xuống đất, đứng ngắm sắc diện chàng một hồi lâu, rồi thầm bảo :

— Có lẽ nhờ viên nội đơn Ngưu Long Giao hãy còn nguyên vẹn trong bụng hắn, nên hắn chết đã lâu mà da thịt chàng khác gì người còn sống, ta lại thấy cổ thư có chép rằng : nếu người nuốt nội đơn chẳng may bị chết lúc ban chiều, khi âm quá vượng không thể tỉnh lại được, phải chờ đến khi có ánh mặt trời lên, là tự nhiên sống dậy như thường, tức khuya, có lẽ vì quá bồi rồi, mà con mụ Thiên Sơn Long Nữ đã quên khuyết mất đi điều đó. Chứ nếu nhớ ra,

http://tieulun.hopto.org

mọ ta dễ gì bỏ đi như vậy hay sao. Bây giờ ta phải mau mau xuống tay trước, mổ bụng hắn móc lấy viên nội đơn, nếu chậm một chút, hoặc con mụ Thiên Sơn Long Nữ trở lại, hoặc hắn nhờ ánh sáng mặt trời vào buổi sáng dương thạnh, lần lần sống dậy, là tất cả công trình khổ cực của ta suốt đêm qua đều trở nên vô ích.

Nghĩ đến đây, Tần My Nương vùng cười sảng sặc, giọng cười của loại Hồ ly tinh vừa bắt được mồi ngon lanh lãnh cả ngọn cao phong.

Cười dứt, Tần My Nương rút thanh kiếm đeo bên sườn ra, lôi xác Chí-Tôn để dựa gốc tòng cho dễ dàng mổ bụng chàng.

Lúc ấy mặt trời cũng vừa lên, ửng vài tia sáng hình rẽ quạt trên ngọn cao đỉnh, càng làm tăng thêm vẻ hồng hào, ấm ấp trên gương mặt của Chí-Tôn, chàng đẹp một cách quyến rũ, mê hồn.

Tần My Nương tay cầm lăm lăm thanh kiếm, mà cặp mắt đăm đọc nhìn Chí-Tôn sòng sọc không hề chớp. Cô ả do dự mấy lần rồi mới sấn tới thích mũi kiếm vào bụng chàng trai.

Cô ả trở chiếu kiếm lên để khi vừa đâm phông bụng Chí-Tôn là đồng thời rọc ngược một cái, sau đó thò tay móc ruột chàng phăng ra ngoài thu lấy nội đơn Ngưu Long Giao.

Xong xuôi đâu đấy, cô ả sẽ chùi viên nội đơn cho sạch máu, bỏ vào mồm nuốt chửng ngay lập tức, là mọi sự chu toàn.

Cô ả sẽ trở thành một kỳ nhân độc nhất vô nhị trong giới võ lâm, từ đấy, ả ta tha hồ mà thi hành thủ đoạn dâm độc, không còn tay địch thủ nào nữa.

Tần My Nương dư hiểu một quái nhân dù võ thuật cừ khôi đến đâu, cũng chỉ độ hai mươi bốn thành công lực là cùng, nuốt được viên nội đơn nầy, cô ả sẽ có tới một trăm năm mươi thành công lực, thì trách sao con người dâm độc như cô ả chẳng tàn ác, hung hăng ?

Nhưng khi mũi kiếm trên tay Tần My Nương vừa chực thúc vào bụng Chí-Tôn, thì bỗng dục vọng trong lòng cô ả lại nổi lên, chưa nỡ hạ sát một chàng trai xinh đẹp như chàng trong lúc người cô ả nóng rực như lò lửa.

Lúc đó, ánh mặt trời cũng đã hừng lên mang lại không khí ấm áp cho muôn loài, sau khi trải qua một đêm dài lạnh lẽo. Sắc mặt Chí-Tôn càng ửng hồng thêm, tuy đã chết rồi nhưng thoạt trông chàng khác gì một người đang say ngủ.

Càng nhìn Chí-Tôn rực rỡ dưới buổi bình minh, Tần My Nương càng thêm động dục tình, thèm khát một sự ân ái tột độ, vì vậy, không tài nào cô ả rọc được mũi kiếm vào bụng chàng. Cuối cùng cô ả tự nhủ :

— Ta không thể giết hòn ngọc quí báu nầy được, ta phải cứu hắn sống để rồi sai khiến hắn làm vừa ý ta. Có thể hắn phục vụ ta một cách đầy đủ mà từ đây khỏi cần phải bận công tìm kiếm nơi đâu nữa. Dù hắn căm ghét ta, nhưng nợ ơn cứu tử của ta, hắn sẽ phải ngoan ngoãn vâng lời ta bảo và sẽ làm nô lệ cho ta đến suốt đời. Nếu ngược lại, hắn tỏ ra phẫn phúc, không làm theo ý muốn của ta, thì chừng ấy ta mổ bụng hắn moi lấy viên nội đơn cũng chàng muộn màng gì.

Còn viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bụng hắn, nếu không có « Thiên Bằng Thái Noãn », thì cả đời nó vẫn còn nguyên vẹn không sao hòa tan được, để hắn có cái nội lực một trăm năm mươi thành quả, mà hóng trở thành một siêu nhân, quật ngã nổi ta, thoát thân đi được.

Bây giờ ta cứu hắn sẽ được hai việc : một là thỏa nguyện sự khát khao tình ái của ta, vì thật ra, bao nhiêu lâu nay ta gần gũi cũng rất nhiều người đàn ông tuấn tú, nhưng chưa từng được một đêm nào nằm bên cạnh một chàng trai trẻ xinh đẹp như thế nầy. Chao ôi ! không hiểu ta đã có diễm phúc gì mà trời lại ban cho ta nhiều may mắn thế ?

Nghĩ như vậy rồi, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương bỏ ý định mổ bụng Chí-Tôn thu lấy nội đơn, cô ả đứt kiếm trở vỏ vỏ, đứng nhìn gương mặt chàng ửng hồng dần dưới ánh ban mai len lỏi qua cành tòng xanh mịt.

Rồi không còn kềm hãm được ngọn lửa dục vọng đang phừng cháy trong lòng nữa, Tần My Nương vùng cúi xuống vồ lấy Chí-Tôn siết chặt chàng vào lòng cô ả, một tay rờ rẫm trên mình chàng...

Cô ả áp ủ cái thân xác bất động của Chí-Tôn, ngất ngây như đang ấp ủ một hình hài sống thật, rất lâu mà vẫn chưa chịu buông chàng ra.

Mặt trời hé lên cành tòng, gieo sự ấm áp cho núi rừng trải qua một đêm trường giá buốt. Chí-Tôn vẫn còn nằm bất động trong lòng dâm phụ Tần My Nương, tuy vậy, tay chân chàng bắt đầu ấm áp lần.

http://tieulun.hopto.org

Biết ngay Chí-Tôn đã nhờ khí mặt trời nên cơ thể đã hoạt động trở lại, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương thầm mừng, cô ả hiểu chàng mấy chốc nữa, là chàng sẽ sống dậy như trong cổ thư mà cô ả đã có lần may mắn đọc qua.

Thế nhưng Tần My Nương chưa vội buông Chí-Tôn ra, dâm phụ còn tiếc rẽ sự đụng chạm tấm thân ngọc ngà của chàng trai xinh đẹp nhất trần, cô ả có cảm giác trong chàng đang tiết ra một mùi hương dục tình kỳ diệu, bay tỏa ngào ngạt chung quanh con người cô ả, và quyện lấy hồn cô ả cùng dần mình vào cõi mê ly.

Thân thể Chí-Tôn nhờ nằm trong lòng Tần My Nương nóng rực lửa dục tình, nên ấm lại rất mau, chẳng bao lâu trái tim chàng bắt đầu thoi thóp, tay chân động đậy từng hồi.

Hiểu ngay Chí-Tôn sắp tỉnh dậy, Tần My Nương ngại chàng sẽ hổ thẹn bỏ chạy đi, nên cô ả đành phải đặt chàng nằm xuống gốc cây tòng, sau khi ôm ghì lấy cơ thể vừa ấm lại hôn khắp trên gương mặt xinh trai của chàng.

Cô ả đứng dang xa cách Chí-Tôn chừng hơn trượng, đưa mắt nhìn trở lại chỗ chàng nằm chờ đợi. . .

Quả nhiên chẳng bao lâu, Chí-Tôn bỗng cựa mình mấy cái, chàng buông tiếng thở khì . . .

Tần My Nương mừng thầm trong bụng, cô ả lẩm bẩm :

— Hắn sống lại rồi !

Cùng lúc ấy, Chí-Tôn cũng vừa hé mắt, thoạt đầu chạm phải ánh sáng chát chúa của mặt trời, chàng vội nhắm nghiền hai mắt lại.

Tần My Nương không vội lên tiếng, cô ả muốn dành cho Chí-Tôn một sự ngạc nhiên đầu tiên, trước khi cô ả tấn công tình cảm chàng.

Độ chừng một phút, Chí-Tôn lại hé mắt ra, nhưng lần nầy chàng không bị ánh sáng mặt trời đập chát vào mắt chàng nữa, chàng nhìn quanh một lượt, nhưng chưa trông thấy Tần My Nương.

Chí-Tôn rất đỗi kinh ngạc khi thấy mình đang nằm giữa một ngọn cao đỉnh hoang vu, tòng bá xanh rì, gió đưa cành khua vi vút, chàng liền lồm cồm đứng dậy.

Rão mắt nhìn quanh, chợt nhận ra Tần My Nương đương đứng dựa tấm lưng kiều diễm vào gốc tòng gần đó. Chí-Tôn vô cùng kinh dị, chàng há hốc mồm ra, hoảng hốt kêu phô : Trời, Tần My Nương !

Biết Chí-Tôn đang xúc động mạnh trong lòng, vì sự có mặt của

mình, Tần My Nương rời khỏi gốc cây tòng, ả đứng đỉnh bước lại gần chàng, cất giọng lả lơi,

— Đã tỉnh lại rồi đấy à !

Biết phía sau cái gương mặt rực rỡ đẹp như hoa của Tần My Nương chứa đựng cả một bầu dâm dục, ả đương định mê hoặc mình lọt vào thế giới trụy lạc của cô ả, Chí-Tôn vội lùi một bước, chàng không đáp câu hỏi của Tần My Nương, mà chỉ hỏi vặn lại :

— Tần dâm phụ, ngươi cũng có mặt nơi đây nữa à ?

Đã không tỏ sắc giận, Tần My Nương càng tinh tứ hơn, cô ả cười khẩy :

— Sao lại không ? Ở đâu mà không có Bản Hội, nhất là những nơi cao sơn, lâm thủ như thế nầy . . .

Chí-Tôn hiểu ngay câu nói lẳng lơ, bóng bẩy của Tần My Nương, chàng quát lớn :

— Tần My Nương, ta thề sẽ giết ngươi để trả mối thù nhà . . .

Tần My Nương chẳng chút giận dữ, cô ả sà tới, liếc cặp mắt đầm đăng, sắc như gươm, nhủng nhẳng nói :

— Bản Hội rất hân hạnh mong được bàn tay xinh đẹp của Các Hạ giết chết, nhưng chỉ hiềm rằng Các Hạ sẽ không thể nào xuống nổi tay gươm đấy thôi chứ !

Nói tới đây, Tần My Nương lại cười khẩy, cô ả ưỡn bộ ngực núng nính như hai trái núi chìa ngay mặt Chí-Tôn, làm chàng đỏ bừng vì thẹn, không dám nhìn cô ả nữa.

Tần My Nương càng thích chí, sà tới thêm bước nữa, cố ý khoe sự thiên nhiên của mình, khích động tình dục Chí-Tôn.

Chí-Tôn giật lùi lại phía sau hét :

— Đứng lại, nếu trái lệnh ta giết ngay đấy.

Tần My Nương cất tiếng cười sằng sặc, cái cười chứa đựng một sự khát vọng vô bờ bến. Cô ả ưỡn ngực càng phồng căng, núng nính hơn, giọng nói càng dâm dật hơn :

— Ô, sao nóng tính thế ? Hãy đứng yên với Bản Hội trong giây lát rồi đã sao ?

Chí-Tôn trợn mắt sừng sộ :

— Dâm phụ chớ có nhiều lời, hãy cút đi ngay.

Tần My Nương đứng sát cây tòng, cô ả lấy một chân gác lên thân cây, cười cợt nũng nịu :

http://tieulun.hopto.org

— Ố, sao lại giận ? Mặt mũi xinh đẹp thế kia mà ăn nói hổ đố, nghe sao cho được chứ !

Chí-Tôn giận dữ, chàng toan vung chưởng quật vào đầu Tấn My Nương, nhưng vì mới sống lại, khí huyết còn suy yếu, lục mạch chưa đều hòa, tay chân không cử động mạnh được, nên chàng đứng yên, hạ thấp giọng :

— Nương ta không cần đến sự hỏi thăm của ngươi . . . Ngươi chỉ là một con Hồ ly tinh không hơn, không kém, và ngươi đừng hòng mê hoặc ta.

Tấn My Nương chẳng chút giận hờn, cô ả trây trúa nói :

— Không cần đến Bán Hội à ? Quả Các Hạ là một kẻ bạc tình, bạc nghĩa, hèn nào chẳng bị chúng chôn xác giữa rừng hoang, được thoát chết là may, còn mạt sát người ân của mình nữa chứ ?

Chí-Tôn ngơ ngác hỏi :

— Ngươi bảo gì lạ thế ? Ngươi bảo ai là người ân của ta ?

Tấn My Nương liếc cặp mắt dâm đật, cười mỉa mai :

— Bây giờ Các Hạ thử nhìn lên ngọn cao đánh nầy có được mấy người và cái mộ dưới gốc tòng là mộ của ai, tự khắc Các Hạ hiểu ngay chứ cần phải hỏi ?

Chí-Tôn nhìn xuống cái huyệt sâu hoắm mà Tấn My Nương vừa quật mấy ngọn ác chưởng hất đất đem chàng lên, chàng liền hỏi ngay đó là cái ngôi mộ ai đã chôn chàng.

Chí-Tôn liền sực nhớ lại mọi việc đã qua, từ lúc Sư Diện Quái Ma giương mười móng nhọn toan xé bụng chàng móc lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao, đến lúc Thiên S Long Nữ quật chưởng đánh lão Quái Ma bật nhào trở lại, cứu chàng thoát chết, rồi thì một trận đánh kinh hồn bạt vía xảy ra trong hang Nghiệt Long Đàm giữa lão Quái Ma và Long Nữ. Nàng chém lão Quái Ma cụt một cánh tay và sắp thủ thắng, bỗng bị một hạt « Huyết Châu Xạ Ảnh » của Lão quái bắn trúng huyệt « trầm hương » nàng, làm nàng té ngửa suýt nữa đã tuyệt mệnh. Liền khi đó, lão Quái Ma xông tới chỗ chàng ngồi toan thi hành độc thủ, thì thình linh hai vị Sứ giả Hải Âu từ đâu nhảy vào đến cầm cây lệnh kỳ và buộc lão Quái Ma phải rời bỏ ý định mổ bụng chàng lấy nội đơn, nhưng lão Quái Ma trí mạng, dùng viên « Xạ Hương Oanh Thiên Đạn » dọa hai vị Sứ giả dừng bước lại. Lão ta nhảy tới toan chộp bắt chàng, chợt chàng ngất

bùng . . . một tiếng từ không trung đưa xuống, rồi thiếp luôn cho mãi tới bây giờ.

Tất cả cái dĩ vãng hãi hùng, ghê rợn đều hiện lên trong trí nhớ Chí-Tôn, chàng khẽ rùn mình theo một cơn gió lạnh còn ẩm hơi sương ban sáng vừa thổi tạt qua...

Không thấy Chí-Tôn trả lời, Tấn My Nương vỗ tay vào đùi lên tiếng :

— Sao, Các Hạ đã hiểu cái mộ ấy chôn ai rồi chứ ?

Chí-Tôn giật mình tỉnh ngộ, chàng gật đầu :

— Ta đã hiểu rồi, nhưng tại sao ta không bị mổ bụng ? Còn Quái Ma đâu ?

— Quái Ma đã bị Hải Âu Quái Khách quật mấy Quái chưởng hộc máu mồm ra chết tại Nghiệt Long Đàn rồi.

— Thế ai đem chôn ta dưới nấm mộ nầy ?

— Hai kẻ rất quen thuộc với Các Hạ, nhưng nhất định không phải là Bán Hội !

— Nhưng là ai, ngươi không nói rõ ta không thể tin được.

— Là Thiên Sơn Long Nữ và con . . . Xảo Nhi !

Chí-Tôn sửng sốt lại hỏi :

— Thế rồi ai quật mồ ta và tại sao ta chết rồi sống lại ?

Tấn My Nương cười lơi lả, cô ả sà tới một bước :

— Nếu không là Bán Hội thì còn ai lọt lên ngọn cao phong nầy nữa ? Nhưng thôi Các Hạ đừng băn khoăn chuyện đó.

Chí-Tôn trừng cặp mắt kinh ngạc tột độ :

— Ngươi cứu ta ? Nhất định không tin như thế được, vì con người hiện tại cũng như quá khứ của ngươi không thể có tấm lòng quí báu như vậy được.

Tấn My Nương lộ sắc giận, cô ả không đáp câu nói của Chí-Tôn mà chỉ xoay mình lại phóng luôn ba chưởng hất đất vung thành ngôi mộ nguyên vẹn như cũ. Xong xuôi, cô ả day lại :

— Các Hạ thử tưởng tượng lúc chôn cất Các Hạ dưới huyệt nầy, có phải nằm mộ giống như vậy không ?

Chí-Tôn liếc mắt nhìn ngôi mộ, chàng thấy tất cả những tàng đất văng tán mác bên ngoài được ác chưởng của Tấn My Nương gom lại, nên tin ngay đó chính là ngôi mộ của mình, liền gật đầu :

— Ta tạm nhận lời nói của ngươi là đúng, nhưng. . .

http://tieulun.hopto.org

Tần My Nương khoác tay :

— Hãy để Bản Hội rức bỏ cái chữ nhưng đó. . . nầy. . .

Dâm phụ liền phóng liên tiếp ba ác chưởng đánh văng cái chớp mộ, hốt đất lên đào thành huyệt như cũ.

Cô ả day qua Chí-Tôn cười sằng sặc nói :

— Sao Các Hạ cảm thấy thế nào, có đồng ý rằng chính ba ngọn kỳ chưởng của Bản Hội lập đầu công trong việc cứu Các Hạ khỏi bị nằm yên giấc ngủ ngàn thu dưới lòng đất lạnh chăng ?

Cũng chẳng đã Chí-Tôn phải gằng gượng gật đầu. Chàng thầm nhủ : — Trời, nếu con dâm phụ nầy là người ơn thì ta biết xử sao đây, dù sao cô ả cũng là kẻ thù số một mà trong huyết thư có ghi. « Cam Lộ Bang Huyết Hải Thâm Cừu ».

Tần My Nương lại sà tới sát bên Chí-Tôn, cô ả ưỡn bộ ngực núng nính, khoe trước mắt chàng, cười cợt hỏi :

— Đã nhận đúng như thế tại sao Các Hạ cứ nằng nặc đòi giết ân nhân mình ?

Chí-Tôn cảm thấy tối tăm mặt mày, chàng đứng hết muốn vững, phải bước lại vịn gốc tòng kế cận thở dốc, vừa nhìn lại Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương.

Tần My Nương bước lại gần Chí-Tôn, trong lúc chàng cũng vừa lấy lại được sự bình tĩnh, chàng chiếu cặp mắt sáng vào mặt cô ả, lạnh lùng hỏi :

— Nhưng ta muốn biết vì sao ngươi lại cứu ta ?

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương phóng cặp xạ nhỡn vào mắt Chí-Tôn như muốn thu hồn vía của chàng về nhập vào xác cô ả, cô ả đồng đưa đáp :

— Tại vì Bản Hội không thể có lòng dạ nào để Các Hạ chết được, cho nên chờ khi Các Hạ nằm dưới lòng huyệt rồi, thì Bản Hội ra tay !

Chí-Tôn vẫn còn hoài nghi :

— Ta tin, nhưng cũng khó tin lắm.

Tần My Nương sát lại Chí-Tôn, thỏ thẻ giọng hồ ly :

— Nhưng đó là sự thật, nếu Các Hạ không tin, thử hỏi Các Hạ, ai có thể cứu Các Hạ trong cái cảnh tuyệt vọng nầy ? Đêm qua, sau khi Các Hạ chết rồi, những thủ lãnh trong hai Bang một Hội đều bỏ ra về, Bản Hội cũng vì Các Hạ mà phải nán lại, tìm một hốc đá ẩn vào

đó, để xem Quái Khách Hải Âu và mụ Thiên Sơn Long Nữ mang xác Các Hạ về đâu. Bản Hội thấy lão Quái Khách ấy thẩm thì chi đó chẳng rõ, rồi phóng vọt ra ngoài đi mất, còn lại Thiên Sơn Long Nữ, mụ ta vác xác Các Hạ chạy lên ngọn cao đỉnh nầy, Bản Hội lo sợ vội nom theo, chờ an táng Các Hạ xong mụ ta đi rồi, Bản Hội mới dùng chưởng quật mồ Các Hạ lên cứu sống đây, thế mà Các Hạ không biết ơn, còn trở lại nghi ngờ Bản Hội đầy chứ . . .

Hiểu câu chuyện Tần My Nương vừa nói phần nhiều là sự thật, Chí-Tôn than thầm :

— Trời ! Ta không ngờ sự thật lại thế nầy !

Trong lúc Tần My Nương đã sát vào người Chí-Tôn, cô ả vẫn với giọng hồ ly :

— Rồi sau đấy, Bản Hội bồng Các Hạ lên, sốt ruột ngồi chờ trên ngọn cao đỉnh, đêm khuya tuyết rơi lạnh lẽo nầy, cho tới bây giờ. Các Hạ mới tỉnh lại. Đây, sự thật như thế đấy Các Hạ có còn ngờ vực gì nữa chăng ?

Chí-Tôn lúng túng không đáp được lời, chàng cúi mặt lẳng bặt luôn. Bây giờ, da mặt chàng hồng hào chẳng khác đóa phù dung buổi sáng, chàng đẹp như một thiếu nữ yêu kiều.

Tần My Nương nhìn Chí-Tôn như muốn nuốt chửng lấy chàng ngọn lửa dục tình bốc cháy ngùn ngụt trong tim gan cô ả . . . Cô a vụt sà tới chực ôm ghì lấy Chí-Tôn.

Nhưng Chí-Tôn đã thoáng thấy trước, cử chỉ « dâm dật » của Tần My Nương nên khi cô ả vừa tới chàng, là chàng đã giật lùi về sau hai bước.

Quyết chẳng đời nào chịu buông tha con mồi béo bở, Tần My Nương lướt tới.

Bây giờ gương mặt cô ả đỏ hồng, cặp má anh đào hây hây, tinh xuân phơi phới, sóng mắt rực lửa dục tình, miệng cười chum chúm, tràn trề khát vọng một sự ái ân cùng độ.

Chí-Tôn cứ lui, Tần My Nương càng đuổi theo, đến góc tòng già thấp dưới ngọn cao đỉnh một khoảng, chừng vài trượng, chàng đứng lại, mắt ngó đáo dác, như muốn tìm đường tháo chạy xuống chân đồi.

http://tieulun.hopto.org

Trông thấy chàng trai quá nhức nhát. Tần My Nương cười lên sằng sặc, cô ả đứng nhìn chàng vừa hỏi giọng lẳng lơ :

— Ô, sao Các Hạ lại bỏ chạy ? Đứng lại Bản Hội hỏi điều nầy. . . Các Hạ đừng chạy nữa.

Chí-Tôn đứng yên không cử động, chàng cao giọng :

— Ngươi muốn bảo gì, cứ đứng yên đấy mà bảo.

Sợ sàn tới Chí-Tôn lại bỏ chạy đi nơi khác, Tần My Nương dừng lại, bằng giọng hết sức quyến rũ :

— Tại sao Các Hạ lại sợ Bản Hội điều gì ?

— Ta rất sợ tánh tinh dâm độc, tàn ác của ngươi.

— Nhưng đối với Các Hạ, Bản Hội là một vị ân nhân, Các Hạ nỡ đối xử với người ơn mình như thế sao ?

Chí-Tôn dịu giọng trở lại :

— Nhưng tại sao ta sống lại được, sau khi đã tắt thở trọn đêm qua ?

Tần My Nương nghĩ thầm :

— Nếu ta nói thật ra hắn nhờ viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bụng, nên sau khi bị đánh tử thương nữa ngày nhờ ánh sáng mặt trời sống lại, tất hắn sẽ giảm bớt đi phần nào cái ơn cứu tử của ta, chi bằng ta cứ nói dối với hắn rằng lúc nãy ta cho hắn uống một viên linh dược gì đó, nên hắn mới sống lại được, như vậy có lẽ hay hơn.

Nghĩ xong rồi, Tần My Nương nói dối :

— Bản Hội chỉ còn vỏn vẹn một viên linh dược tên là « Cửu chuyển hoàn hồn », nhưng thấy Các Hạ chết thảm như vậy, Bản Hội vì quá xúc động nên không còn tiếc rẻ gì nên nhai viên thuốc đó cạy mồm Các Hạ nhổ vào, rồi cho tới Các Hạ tỉnh lại đây.

Tin ngay lời nói của Tần My Nương là thật, Chí-Tôn đỏ bừng cả mặt, vì chàng hết sức thẹn thùa khi nghe cô ả bảo nhai, viên linh dược nhổ vào mồm chàng. Chàng cảm thấy nhớn nhợn trong cuống cổ, muốn thở ra cho hết cái dâm dật của cô ả mới truyền vào người chàng, nhưng chẳng làm sao được nữa.

Tần My Nương đoán biết Chí-Tôn đã tin thật lời cô ả nói vừa rồi, nên chàng đỏ bừng gương mặt càng trông càng xinh đẹp thế

nào. Cô ả thừ người nhìn chàng ngây ngất, như vừa nhập phải một ly rượu mê hồn rồi lại gần hồn hển hỏi :

— Các Hạ tên họ gì ?

Chí-Tôn ngước mặt, thành thật đáp :

— Dương-Chí-Tôn !

Đang tươi sắc mặt, chợt Tần My Nương châu mày lại, nét thâm độc vụt hiện ra. Cô ả dằn mạnh từng tiếng :

— Dương Chí-Tôn.... Hừ... Chí-Tôn ! Các Hạ chính là Chí-Tôn đây ?

Đột ngột thấy Tần My Nương thay đổi sắc diện, ác khí trào ra ngùn ngụt, Chí-Tôn hiểu ngay cô ả đã ngờ vực chàng, chàng dè dặt đáp :

— Phải, chính ta là Chí-Tôn, Dương-Chí-Tôn . . .

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương nghiến răng trèo trẹo :

— Các Hạ là nhân vật thứ mấy trong Bang Cam Lộ của lão Dương Chấn-Hoàn ?

Sở dĩ Tần My Nương hỏi câu đó, là vì khi nghe Chí-Tôn xưng mình là họ Dương, cô ả sực nhớ mối thâm thù giữa Bang Hành Khất Cam Lộ Dương-Chấn-Hoàn và hai Bang một Hội, cô ả hoài nghi Chí-Tôn là kẻ thừa kế họ Dương, nên dù đang mê mệt vì cái sắt đẹp của chàng, cô ả cũng cố hạ sát chàng, nên mới hỏi chàng để dò tung tích nếu quả thật chàng có dính dấp gì đến huyết thống họ Dương, là cô ả sẽ giết chàng tức khắc.

Chí Tôn nghe Tần My Nương nói đến tên vị ân sư mình, máu hận thù liền bốc nóng lên mặt chàng, bầy nhiêu công ơn cô ả từ nãy giờ nhen nhúm trong lòng chàng bỗng vụt biến mất, chàng toan quật tả hữu chưởng cùng một lúc vào mặt cô ả. . .

Nhưng Chí-Tôn cũng sực tắt ngay sự căm thù đó, vì chàng biết chưởng lực của chàng lúc bầy giờ hãy còn yếu lắm, chàng phóng ra đã không hại gì cô ả, mà trái lại còn thiệt lấy mình, nên chàng hạ thấp giọng hỏi :

— Nhưng ngươi hỏi ta với mục đích gì ?

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương trừng đôi mắt đẹp, nhưng bên độc chẳng khác gì hai mũi ác kiếm luôn luôn chực xuyên phóng vào

http://tieulun.hopto.org

kẻ đứng trước mặt cô ả. Cô ả cười gằn :

— Các Hạ cứ trả lời theo câu hỏi của Bàn Hội, chẳng cần phải biết mục đích làm gì.

Chí-Tôn lắc đầu :

— Nếu ngươi bắt buộc ta phải trả lời những câu vô nghĩa như thế, là nhất định ta không thể nào làm vừa lòng ngươi được, ngươi đừng hoài công vô ích.

Tần Mỵ Nương giận đến xếch ngược đôi lông mày, cô ả xoè bàn tay trắng, đánh thẳng lên ngọn cây tòng gần đó...

Bộp... ào ào... Tức thì ngọn tòng bị ác chưởng của Tần Mỵ Nương quật gãy ngang, rớt ầm xuống đất. Cô ả chiếu cặp mắt phẫn nộ vào mặt Chí-Tôn, lớn tiếng hỏi :

Thế nào, Các Hạ có thành thật mà trả lời câu hỏi của Bàn Hội chăng ? Các Hạ hãy xem ngọn tòng ấy mà noi gương, kẻo có sự hối tiếc sau nầy.

Trông thấy chưởng lực cao diệu của Tần Mỵ Nương, Chí-Tôn hiểu ngay trong phút giây nầy chàng không thể nào chống cự nổi cô ả, nhưng chàng vẫn lạnh nhạt đáp :

— Ta bình sinh chưa từng biết khiếp sợ trước một uy vũ nào, ngươi có công cứu ta khỏi chết dưới huyệt sâu, ơn ngươi ta chẳng bao giờ quên cả, nhưng thú thật việc nầy ta không thể nào chiu theo ngươi. Ta thà chết thì thôi

Mấy lời khẳng khái của Chí-Tôn, khiến cho Tần Mỵ Nương dù dâm ác, bạo ngược đến đâu, cũng không khỏi thầm phục cái khí phách của chàng, người con trai thông minh mĩ miều như một thiếu nữ đương xuân, mà gan dạ đến thế là cùng. Cô ả nhìn chàng, đôi mắt long lanh có phần dịu lại, tự nhiên, cô ả cảm thấy nao nao khác thường và thầm nghĩ :

— Lạ thật ! Tại sao hắn nhất định từ chối không đáp câu hỏi của ta ? Có quả thật chính hắn là kẻ thừa tự của lão Dương-Chấn-Hoàn chăng ? Hay là tên họ hắn cũng chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên như trăm ngàn kẻ khác, mà vì ta đã nghi lầm làm chạm vào lòng tự ái hắn, khiến cho hắn tỏ ra như chống đối ta chăng ? Nếu thật oan cho hắn, và ta lỡ xuống tay thì uổng biết ngần nào, công ta theo đõi mẹ Thiên Sơn Long Nữ và cọp khổn kiếp Xảo Nhi từ suốt

trọn đêm qua, hứng chịu bao nhiêu gió sương lạnh lẽo trên ngọn cao phong nầy lại hóa nên vô ích sao ?

Tần Mỵ Nương dừng lại tự nghĩ :

— Nhưng nếu hắn không phải là kẻ thừa tự lão Dương-Chấn-Hoàn, thì tại sao hắn đã đánh ra ngọn « Nã Vân Tróc Nguyệt » một quái chưởng bất truyền trong Bang Cam Lộ ? Tại sao ?... À, hay là trong giới võ lâm còn một tay vũ thuật tài giỏi nào mai danh ẩn tích am hiểu thế võ đó, mà hắn đã may mắn và cũng là rủi ro học được ngón tuyệt truyền đó, để rồi không ngờ mang họa vào thân mà chính ngay phút giây cuối cùng nầy cũng chưa hay biết ?

Rồi những ý nghĩ chồng đối nhau cứ quay cuồng, hiện ra trong đầu óc của Tần Mỵ Nương, để sau cùng tình yêu bao giờ cũng thắng, cô ả dịu giọng lại :

— Thôi được rồi, nếu Các Hạ nằng nặc quyết một không chịu nói thì thôi, chẳng lẽ Bàn Hội đã có một lần ra tay cứu sống Các Hạ rồi bây giờ chỉ vì chút chuyện nhỏ nhoi ấy mà giết Các Hạ cho đành sao. Nhưng Bàn Hội muốn Các Hạ cho biết một điều...

— Điều gì ngươi cứ nói ?

— Các Hạ hãy cho Bàn Hội biết : Các Hạ thuộc môn phái hoặc Bang nào ?

Chí-Tôn nghe Tần Mỵ Nương hỏi, chàng nghĩ thầm :

— Con mụ này quả thật là dâm độc, ả định thăm dò tông tích ta chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả, như vậy ta có dại gì thú thật cho mụ ta biết rõ để mụ ta sát hại hay sao ?

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng đáp :

— Đó là chuyện riêng của ta, thiết nghĩ ngươi không cần phải biết làm gì điều vô ích đó.

Tần Mỵ Nương bỗng dâm oán ghét câu trả lời của Chí-Tôn, nhưng oán ghét chàng bao nhiêu, thì ngọn lửa dục tình bên trong càng lại bốc cháy bấy nhiêu.

Chẳng hiểu nghĩ sao, bỗng nhiên Tần Mỵ Nương điểm trên môi một nụ cười đầy khát vọng, vẻ mặt hung tợn, độc ác lúc nãy vụt biến mất, nhường lại nét yêu kiều, diễm lệ, dễ dàng làm lụy những kẻ nào đứng trước cô ả.

Cô ả lả lơi hỏi :

— Thôi cũng được, Các Hạ nhất định giấu giếm ta, thì thôi. Bây

http://tieulun.hopto.org

giờ Các Hạ cho ta biết năm nay đã bao nhiêu tuổi, điều này chắc chắn Các Hạ làm hài lòng Bản Hội đấy.

Nhưng Chí-Tôn vẫn một mực lắc đầu:

— Điều này quả thật ta chẳng còn nhớ rõ năm nay ta đã bao nhiêu tuổi nữa, vì trên bước giang hồ lận đận, đã làm cho ta không ghi nhớ rõ được điều gì cả

Thật ra, điều sau này chẳng phải Chí-Tôn cố giấu cái dĩ vãng đau lòng của chàng, nhưng vì chàng nổi trôi từ thuở bé, không biết quê hương mình ở đâu và cũng chẳng rõ cha mẹ là ai, cho nên chàng không thể nào nhớ được tên tuổi thật sự của mình, chàng chỉ hiểu Sư Phụ chàng nuôi chàng độ khoảng 7, 8 năm và chàng cũng chỉ đoán chừng mình không quá hai mươi tuổi, vì vậy dù muốn hay không chàng cũng không thể nào nói đúng tuổi được.

Ngỡ lầm Chí-Tôn lại giấu mình nốt, Tần My Nương hơi chau mày, rồi vẫn với giọng bướm bơa:

— Các Hạ thật vô tình đến thế là cùng, nhưng thôi, Bản Hội cũng không bắt tội Các Hạ làm gì, đó là Bản Hội hết sức thương yêu Các Hạ, tuy vậy, Bản Hội cũng cần nhắc nhở Các Hạ dù sao vẫn là người tái sinh Các Hạ, đã không ngại ngùng hiểm nguy cứu Các Hạ để bây giờ còn được trông thấy ánh sáng mặt trời, nếu không có Bản Hội thì hiện giờ Các Hạ hãy còn nằm dưới lòng đất lạnh. Đấy, Các Hạ ghi nhớ như thế cũng đủ lắm rồi.

Lặng nghe mấy lời Tần My Nương nói, Chí-Tôn cảm thấy thấm thía tận tâm can, chàng mím chặt vành môi dưới, lộ vẻ nghĩ ngợi lung lắm, lát lát mới hoảng mắt về phía cô ả đứng.

Chí-Tôn tuy là một đứa bé lạc loài từ thuở nhỏ, nhưng bản chất con người hiền lành, có phong độ, ân oán trả đều, cho nên khi nghe Tần My Nương nhắc đến ơn cứu tử, chàng vô cùng xót xa trong dạ, rồi bao nhiêu sự oán thù, hiềm khích vụt biến tan theo một tia tình cảm mới mẻ nhè nhẹ len vào lòng chàng. Chàng cúi mặt không dám nhìn cô ả vì thẹn thò.

Xưa nay vẫn nổi tiếng là một tay đàm độc có một không hai trên cõi trần đời, Tần My Nương đã trải qua biết bao nhiêu kinh nghiệm dục tình và tâm lý của bọn đàn ông dù bản lãnh đến đâu cũng không thể nào qua nổi cô ả, nên chẳng trách cô ả vừa thoáng nhận sắc diện thay đổi của Chí-Tôn, là tự khắc cô ả đi đoán hiểu hiện chàng đang nghĩ gì rồi.

Vì vậy Tần My Nương đánh thêm một đòn tâm lý khác:

— Sau khi Bản Hội quật ba chưởng liền một lúc đem xác Các Hạ lên chưa kịp nhai viên linh đơn nhồ vào mồm Các Hạ, thì bỗng từ dưới chân ngọn cao đỉnh này, cùng một lúc 5 tên Ma đầu nhảy bổ lên toan cướp lấy xác Các Hạ, để moi bụng lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao. Nhưng Bản Hội đã liều chết tử chiến với bọn chúng suýt nữa phải nguy vì chúng rồi, sau cùng nhờ Bản Hội phóng ra liên tiếp hàng chục ngọn chưởng phong quá khốc liệt, bọn chúng mới chịu tháo chạy xuống chân đồi và Bản Hội mới còn sống sót mà cứu Các Hạ đấy.

Thật chưa có bao giờ Bản Hội cực khổ, gian lao như thế này, nhưng không ngờ Các Hạ lại xử sự với Bản Hội như vậy, thử hỏi có đáng trách không chứ?

Những lời nói đắng cay của Tần My Nương có khác nào hàng trăm nghìn mũi kim nhọn châm chích vào lòng Chí-Tôn, khiến cho chàng xót xa, bức rức vô ngần. Chàng hết sức khổ tâm vì không ngờ định mệnh trớ trêu xui kẻ thâm thù sư môn chàng lại có ơn cứu tử chàng, ân oán hai đàng chàng biết xử sao đây? Chàng có thể quên đi sự cừu thù mà xem đó là ân nhân riêng biệt của mình chăng? Chàng có thể chẳng cần đến sự ơn nghĩa mà cô ả đã cứu chàng thoát chết dưới huyệt sâu, nhúng tay vào máu cô ả để rửa sạch hận thù chăng?

Chí-Tôn vô cùng đau đớn và thương xót cho cái số kiếp của mình trên đường đời gặp toàn những điều đắng cay, chua chát. Cho nên chàng cứ thừ người ra mãi mà chưa biết phải nói lời gì với Tần My Nương.

Hiểu rõ tâm trạng của Chí-Tôn, Tần My Nương sà tới gần chàng, đưa cặp mắt dâm đãng nhìn tận mắt chàng như chực thu hút hồn vía chàng nhập vào thể xác cô ả. Rồi bằng một giọng ma quái cô se sẽ thốt:

— Thế nào, Các Hạ đã nhận mấy lời Bản Hội nói là đúng đấy chứ?

Chí-Tôn giật mình ngẩng mặt lên, chàng đổi cách xưng hô và dịu dàng đáp:

— Tôi không hề phủ nhận đã chịu ơn Tần Hội Chủ rất nặng, tôi xin nguyện rằng ân nghĩa đó sẽ có ngày đền đáp, nhưng...

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn vụt im đi, chàng biết chàng đã lỡ lời nên chàng ngừng lại không nói thêm nữa.

Thấy Chí-Tôn không nói hết câu, Tần My Nương vặn hỏi, rất lả lơi :

— Nhưng thế nào, sao lại ngập ngừng không nói ?

Chí-Tôn sượng sùng, ửng hồng cả mặt trông xinh đẹp làm sao. Tần My Nương nhìn không hề chớp mắt, cô ả như muốn ăn tươi nuốt sống lấy chàng. Lát lâu, cô ả thò thẻ bên tay chàng, giọng vô cùng quyến rũ :

— Cái ơn cứu tử Các Hạ tôi không bao giờ mong được sự đáp đền, bây giờ tôi chỉ ước nguyện có một điều mà thôi, nếu Các Hạ không chối từ thì thật là may mắn cho tôi vô ngần.

Nghi ngại Tần My Nương sắp thốt ra những điều bất chánh, nhưng Chí-Tôn vẫn ôn tồn hỏi :

— Điều gì, Tần Hội Chủ cứ nói, tôi sẽ lượng sức mình mà trả lời theo ý muốn của người.

Tần My Nương cười giọng cợt nhã :

— Chẳng giấu gì Các Hạ, khi xưa tôi có một người em trai trông giống Các Hạ như hai giọt nước, nhưng định mệnh tàn ác đã cướp nó mất đi rồi, nay thấy Các Hạ không thể khỏi ngậm ngùi nhớ tới em tôi, vì vậy, tôi mong Các Hạ cho tôi được gọi bằng em và tôi được xưng là chị, như thế là tôi sung sướng lắm rồi, chẳng lựa là phải đáp đền ân nghĩa làm cho bận lòng Các Hạ.

Thế nào, Các Hạ sẵn sàng chấp nhận lời tôi đấy chứ ?

Nghe Tần My Nương nói dứt, Chí-Tôn không khỏi giật mình, chàng bỗng nói thầm :

— Rõ thực là dâm độc tiếng đồn bấy lâu nay chẳng sai chút nào cả. Nhưng dù sao cô ả cũng là môi tử thù của Sư môn, có lẽ nào ta lại đi gọi kẻ thù bằng chị hay sao. Ta thà chết thì thôi vậy.

Nghĩ vậy, nên Chí-Tôn không trả lời với Tần My Nương chi cả.

Trông thấy Chí-Tôn lặng im không đáp lời mình, mà chỉ cúi đầu có vẻ thẹn thùng. Tần My Nương lầm tưởng chàng đã bằng lòng, nhưng hãy còn e thẹn, cô ả liền lả người tới, hai tay dang rộng như chực ôm chầm lấy chàng, cất giọng dâm đuổi gọi :

— Dương Chí-Tôn, em . . .

Chí-Tôn hốt hoảng tránh sang bên, chàng nói lớn :

— Ô kìa ! Tần Hội Chủ...

Nhưng Tần My Nương đang nóng nốt với dục tình, cô ả không còn nghe thấy gì nữa cả, chồm vồn chộp lấy Chí-Tôn, nói hổn hển :

— Chí-Tôn em, chị bảo đây này...

Chí-Tôn sợ hãi lách mình một lần nữa, và lần này vì Tần My Nương vô ý vấp nhằm rễ cây ngã luôn xuống đất.

Thấy vậy, Chí-Tôn không nỡ, chạy lại đỡ Tần My Nương. Tức thì cô ả quàng lấy cổ chàng ghì mạnh, đồng thời đứng lên hết sức gọn gàng.

Hồn bay lên mây, Chí-Tôn rán sức vẫy vùng trong hai cánh tay trắng nuột của Tần My Nương, thế mà không sao thoát khỏi sự kềm tỏa của cô ả, cuối cùng hai người cùng ngã lộn trên lớp lá tòng khô.

Quyết không chịu buông tha miếng mồi béo bở, Tần My Nương không thèm chối dậy, cô ả, cứ ghì mạnh Chí-Tôn vào lòng, ngọn lửa dục tình đang bừng cháy...

Chí-Tôn cố sức giẫy giụa, Tần My Nương cũng nhất định giữ chặt lấy chàng. Hai người dằn co một hồi lâu, nhưng chưa ai thắng được ai cả.

Bấy giờ, Chí-Tôn nhờ viên nội đơn trong bụng tiết ra một nguồn sinh lực dồi dào. Vì vậy, chàng mới đương đầu nổi với dâm phụ đang cơn khát khao ái ân cùng tột. Cô ả vừa ôm ghì chàng, miệng vừa lẩi nhẩi :

— Chí-Tôn em... chị yêu em lắm... em em...

Thình lình, Tần My Nương lật Chí-Tôn té choàng một bên, cô ả chồm lên người chàng khóa chặt hai tay, mân mê...

Hốt hoảng, Chí-Tôn gồm toàn lực phóng mạnh Tần My Nương lộn nhào xuống đất, chàng vùng đứng phắt dậy.

Lúc này, Tần My Nương chẳng khác nào con hổ đói, cô ả vụt đứng lên theo chộp lấy Chí-Tôn vì sợ chàng xuống ngọn cao đánh.

Chí-Tôn bực tức, chàng liền chộp mảnh áo lụa mỏng rợn người của Tần My Nương giật một cái thật mạnh.

Một tiếng soạt khô khan nổi lên... Bất ngờ mảnh lụa rách toạt.

Chí-Tôn càng thêm hốt hoảng, lúng túng toan tháo chạy xuống chân đồi, nhanh hơn chớp giật, Tần My Nương đã nhảy bổ theo ôm chàng ghì lại. Cả hai người cùng té như cũ.

Dục tình bốc cháy ngùn ngụt trong tim, Tần My Nương không

http://tieulun.hopto.org

còn ngại gì sự hổ thẹn nữa, cô ả tự giật phăng cả chiếc áo đang mặc trong mình.

Chợt trông thấy, Chí-Tôn vô cùng sửng sốt, chàng đờ người một lúc thật lâu.

Biết rõ Chí-Tôn đã bị khích động đến mức tột độ của dục tình, Tấn My Nương càng siết chặt chàng mạnh hơn, cô ả nhìn chàng bằng cặp mắt đỏ ngầu thều thào nói :

— Chí-Tôn em... Chí Tôn.

Từ trong cơ thể của Tấn My Nương lúc đó bốc ra lửa tình, hừng hực, cô ả có vẻ như đang ngụp lặn ái ân, dù Chí-Tôn hãy còn sững sờ trước sự thật diễn ra, chưa hề có một cử động nào.

Chợt ngay lúc ấy từ giữa rặng tòng lưng chừng đồi, thấp thoáng có một bóng lạ đang phóng cặp mắt sáng như sao sa, nhìn chằm chặp lên ngọn cao đành ? Bóng lạ ấy bỗng buông tiếng thở dài, giọng thở dài như than như trách.

Vô tình Tấn My Nương không để ý tới bóng lạ ấy, cô ả cứ tha hồ phô trương cả cái thân hình diễm tuyệt của mình, để kích thích cùng tột Chí-Tôn.

Dù sao, Chí-Tôn cũng chỉ là một chàng trai mới lớn lên, trường đời chàng chưa từng trải lần đầu tiên chàng được mục kích một đóa hoa xuân bóc trần trắng nuột, thì làm sao chàng khỏi bị xao xuyến, bối hối, và cảm nghe thể xác rạo rực, thèm thuồng. Đã vậy, Tấn My Nương lại tìm cách khêu gợi phong tình, trách sao chàng không sa ngã vào cánh tay dâm dục của cô ả.

Giữa lúc ngọn sóng dục tình đang cuồn cuộn chảy sắp đến bờ bến mê ly, chợt Chí-Tôn nhớ tới mối Sư cừu. Chàng tự trách :

— Trời, ta lại có thể như thế nầy được sao ? Ta có thể giao tình cùng kẻ « Huyết hải thâm thù » à ? Không không, ta không thể khốn nạn như vậy được, ta không thể vì cái sắc đẹp mê hồn của con dâm phụ mà quên mối Sư cừu được. Nhất định ta phải có đủ nghị lực và cam đảm chiến thắng trận giặc tình nầy, nhất định phải giết chết con dâm phụ.

Vì nghĩ như vậy nên, Chí-Tôn vọt lẹ dịu dục tình xuống, tâm trí chàng trở lại bình thường. Chàng bảo thầm :

— Con dâm phụ nầy nội lực rất cao cường, nếu ta đem sức mà chọi với cô ả, thì chắc chắn không thể nào thủ thắng, trái lại còn chọc

giận cô ả mất mạng nữa là đằng khác, bây giờ ta phải nên dùng thế hạ cô ả rồi sau đây sẽ hay.

Thầm tính đâu đấy xong xuôi, Chí-Tôn liền vận nội lực vừa khôi phục được lên tay chưởng, thình lình thừa lúc Tấn My Nương còn đắm mình trong bể dục, chàng ngắm ngay huyệt « Hoa Môn » chộp mạnh vào đó.

Không kịp đề phòng, vì lầm tưởng Chí-Tôn đã đắm đuối tâm hồn trước tấm thân nõn nà của mình và chàng đang sắp sửa đi sâu vào khoái cảm cùng tột của cuộc đời. Tấn My Nương bị năm luồng bạch chưởng của đối phương phóng nhằm, mềm người ra không còn cục cựa được nữa. Tấm thân tuyệt vời nằm phơi trên lá tòng khô.

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn mới đứng thẳng người lên, đưa tay phủi sạch áo quần bị đất bám vào, chàng mở rộng hai mắt nhìn Tấn My Nương nằm bất động trên lớp lá tòng khô.

Mặc dù tay chân không còn cử động được nữa, nhưng Tấn My Nương vẫn hiểu như thường, cô ả nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt rắn độc tia lửa căm hờn vào mặt chàng. Cô ả tự trách mình sao lúc quật ngã chàng không bắt huyệt cho chàng tê liệt đi để khỏi bị chàng lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng để khi hối hận thì chuyện đã rồi.

Còn Chí-Tôn chợt nhớ lại năm ngón tay mình vừa điểm vào huyệt của Tấn My Nương mà bất phải đỏ mặt, thẹn thò. Chàng không dám nhìn ngay cái thân thể trắng hồng hiện rực rỡ dưới ánh mặt trời buổi ban mai nữa. Chàng ngó lảng sang qua chỗ khác.

Lửa căm thù vọt bốc cháy trong tim, Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Tấn dâm phụ, tử thù nầy ta không trả thề đứng giữa đất trời...

Dứt câu, Chí-Tôn vung luôn tả hữu chưởng gồm mười thành công lực vừa thu hồi được, nhắm Tấn My Nương chực phóng ra...

Trông thấy Chí-Tôn toan hạ sát mình, Tấn My Nương hết sức cựa mình để đứng choàng dậy tránh né ngọn chưởng phong, đồng thời quyết một phen sống chết với kẻ thù, nhưng vì toàn thân tê liệt không làm sao cử động được, cô ả trừng cặp mắt nẩy lửa oán hờn nhìn sống sộc vào mặt Chí-Tôn, như ngầm dọa chàng nếu sống không giết được chàng thì khi chết sẽ bắt hồn chàng.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Chí-Tôn đột nhiên dừng tay lại chàng lẩm bẩm :

— Dù sao, con dâm phụ cũng đã cứu ta khỏi phải chết oan dưới lòng đất tanh, ân nghĩa còn nặng mang chẳng lẽ ta giết nó ngay bây giờ cho đành. Vậy, ta cũng nên tha thứ nó một lần để bù lại công ơn của nó cho đâu đấy vẹn toàn, rồi sau sẽ hay.

Nghĩ xong, Chí-Tôn trợn mắt nhìn Tần My Nương nghiêm giọng nói :

— Tần dâm phụ, lẽ ra thì ta giết ngươi chết ngay tức khắc để trả mối thù mà bọn Ma đầu hai Bang một Hội của ngươi đã vây đánh ta suýt nữa đã không còn được sống ở trên cõi đời này. Nhưng nghĩ vì ngươi đã cứu ta thoát khỏi tay tử thần vùi sâu dưới nấm mộ kia, ta chẳng lẽ lại hạ sát ngươi cho đành, vậy nay ta tha chết cho ngươi bù lại cái công ơn ấy và từ đây ân oán ta đã trả xong rồi, ta và ngươi hẹn sẽ gặp nhau trên trường huyết chiến.

Nói bấy nhiêu, Chí-Tôn chiếu cặp mắt hận cừu vào mặt Tần My Nương, xốc lại áo quần xốc xếch, rồi cười gằn một tiếng, vèo đi như một vệt khói xuống cụm tòng xanh mịt dưới chân đồi.

Kể ra, thuật khinh công của Chí-Tôn cũng đã tới cõi siêu tuyệt thì pháp nhẹ nhàng như chiếc én bay, là vì chàng được thụ truyền khinh công của Văn Lý Thanh Loan Kỳ văn Quân, Hình đường Chủ của Bang Cam Lộ có một lối chạy nhanh như gió bão, trong đời ít người sánh kịp. Chí-Tôn đã may mắn được cái độc truyền đó nên tuy lúc bấy giờ dù nội lực chàng chưa bình phục hẳn nhưng cũng xử dụng một cách tài tình.

Ngay lúc đó, bóng lạ lúc nãy ẩn núp đâu đây bỗng hiện ra, phóng mình đuổi theo sau lưng Chí-Tôn, cách khoảng nhau chừng vài mươi trượng.

Thoáng trông qua thân pháp bóng lạ, cũng đủ biết y đã tới cao diệu rồi. Y chạy như một mũi tên lao, cứ lúc ẩn, lúc hiện không để cho Chí-Tôn bắt chợt.

Vô tình chạy ở phía trước, Chí-Tôn không ngờ có bóng lạ đuổi theo mình, chàng cứ thản nhiên phóng vù hướng cánh rừng già ở trước mặt . . .

Nhờ có một thảo pháp cao diệu và viên nội đơn trong đan điền tia thêm sinh lực, Chí-Tôn chạy chẳng mấy chốc thì tới cánh rừng già, chàng dừng lại dưới gốc cây to tàng cho tắm mát.

Vừa toan ngồi xuống dựa lưng vào thân cây nghỉ mệt, chợt Chí-Tôn nghe dường như có tiếng chân người trên lớp lá khô gần đâu đấy, Chàng dâm ra nghi ngại lại có kẻ rình mò theo giết chết mình, để mỏ bụng lấy nội đơn, chàng liền quay lại rảo mắt nhìn chung quanh cây rừng trùng điệp cố tìm tiếng chân vừa gây nên tiếng động.

Chẳng thấy gì lạ, Chí-Tôn tự nhủ :

— Quái lạ thật ! Rõ ràng ta nghe có tiếng chân người xéo trên lá khô, sao tuyệt nhiên chẳng thấy bóng ai cả ?

Chí-Tôn càng thêm lo sợ, chàng dè dặt chạy quanh rừng và nhảy lên đỉnh núi cao đưa mắt tìm kiếm một hồi, nhưng cũng không bắt gặp bóng người nào, chàng trở lại gốc cây to tàng, thầm hỏi :

— Không hiểu kẻ nào có một thân pháp cao diệu như thế, bình thường làm sao thoát nổi cặp mắt của ta, vậy ta cần phải thận trọng cho lắm mới được.

Chí-Tôn quan sát thêm một lần nữa, rồi chàng mới bước đến gốc cổ thụ, ngồi dựa lưng vào đó, nghỉ mệt, vì suốt từ chiều và một đêm qua chàng đã phí đi rất nhiều sinh lực. Tuy vậy hai mắt chàng luôn luôn thoáng chừng sau trước, chàng sợ bọn Ma đầu hoặc kẻ bất lương nào đó, có thể lợi dụng lúc chàng chợp mắt, bọn chúng nhảy tới bắt huyệt chàng, là chắc chắn lần nầy chàng không sao tránh khỏi cái chết thê thảm.

Làn gió ban mai thổi mát tận hồn, Chí-Tôn hít luôn mấy hơi thở thật dài, chàng cảm thấy lòng nhẹ đi một phần nào. Chàng ngẫm nghĩ :

— Giá ta không bị tai họa thình lình ở Vũ Lăng, mà bọn hai Bang một Hội đã thảm sát mấy trăm mạng người, thì chắc chắn ta đã được Sư phụ và nhị vị Sư thúc truyền cho hết tinh hoa võ thuật môn phái, ta có được một nội lực quán tuyệt trong đời, đâu đến nỗi ngày nay phải kém sút bọn Ma đầu, suýt nữa phải chết khổ như vừa rồi và hiện giờ vẫn chưa yên lấy tấm thân.

Chí-Tôn vùng buông tiếng thở dài, chàng ngao ngán cho thân thế của mình, có lẽ định mệnh đã xui cho chàng phải gặp lắm cảnh ngộ nát lòng như thế, sực nhớ tới mấy lời trối trăng của Sư phụ còn văng vẳng bên tai, chàng tự bảo thầm :

— Ta còn nhớ trước khi Sư phụ ta nhắm mắt lìa bỏ cõi đời, người có dặn ta mấy điều tâm huyết : Thứ nhất phải giết cho sạch

http://tieulun.hopto.org

kẻ cừu thù để trả hờn cho Sư phụ ta và hơn trăm nhân mạng trong Bang Cam Lộ đã chịu thảm tử sau cuộc tàn sát vô cùng khủng khiếp của lũ Ma đầu hai Bang một Hội. Thứ hai ta phải tìm kiếm cho bằng được « Ô Mộc Bảo Lục » và khổ luyện lại cho tới mực độ siêu tuyệt. Thứ ba ta phải tìm cho ra tung tích của mình để hiểu cha mẹ là ai mà ta đã bị thất lạc từ thuở bé.

Sau cùng, ta nên tâm niệm đến chiếc « Long Quyết » mà ta đương đeo trên cổ, vì theo lời trối trăng của Sư phụ thì chiếc « Long Quyết » rất quan hệ tới tung tích ta. Bao nhiêu sứ mệnh nặng nề đang quằn nặng hai vai ta, máu oán cừu chưa trả là lòng ta còn như lửa nấu nung.

Nghĩ đến, Chí-Tôn cầm lấy chiếc « Long Quyết » đang đeo trên cổ, nhìn nó đây, mà cảm thấy ngậm ngùi :

— Chiếc Long Quyết nầy phủ trùm cả một bầu trời bí mật ! Cha mẹ ta là ai, hiện giờ nầy sống hay chết và đang trôi bạt tận chân mây, góc bể nào ?

Càng nghĩ lại càng thêm chua chát, Chí-Tôn để mặc cho lệ thảm tuôn tràn, uất khí bốc lên ngùn ngụt, mà lòng thì rối rắm như muôn mối tơ vò.

Mặc dù vậy, Chí-Tôn vẫn cảm thấy một phần an ủi khi nhớ tới viên nội đơn Ngưu Long Giao hiện nằm trong bụng chàng, cũng vì nó mà bọn Ma đầu đi cấu xé lẫn nhau, mong chiếm đoạt cho được để trở thành một siêu nhân, nhưng rốt lại chính chàng là kẻ may mắn nhất trên đời.

Tuy vậy, Chí-Tôn cũng hơi lo âu, vì chàng hiểu dù chàng sẵn có viên nội đơn Ngưu Long Giao trong đan điền, mà không có « Thiên Bằng Thái Noãn » hòa trộn vào tiêu hóa thâm nhập vào cơ thể, thì cũng như không, viên nội đơn sẽ nằm mãi trong bụng đến trọn đời cũng chẳng hề tan được. Vậy, bây giờ chàng tìm « Thiên Bằng Thái Noãn » ở nơi nào, để chóng trở thành một kỳ nhân quán tuyệt, hầu trả xong mối Sư cừu hiện đang chất chứa trong lòng chàng, không một phút giây nào nguôi được.

Chí-Tôn còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt chàng nghe có tiếng gió vút tới như một ngọn chưởng phong. Chàng giật mình phóng chồm người dậy...

Chí-Tôn liền bắt chợt ngay một cô gái áo hồng đã từ cụm tòng đằng xa phóng mình tới, nàng tha thướt tiến tới lại gần chàng...

Thì ra, cô gái áo đỏ chẳng ai khác lạ hơn là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, vì từ lúc vĩnh biệt ngôi mộ Chí-Tôn trên ngọn cao đành, nàng cùng đi với Thiên Sơn Long Nữ, chợt nửa đường nàng cảm thấy trong lòng bồi hồi nghi hoặc, nên tìm cách cáo từ Long Nữ và phóng mình trở lại ngọn đồi hoang vu.

Nàng đến nơi thì cũng vừa đúng lúc Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương đang quật bà ngọn chưởng phong, đánh tốc ngôi mộ Chí-Tôn đem xác chàng lên đặt ngồi dựa gốc cây tòng.

Kế đó, kẻ mẫu nàng rút kiếm đinh mổ bụng Chí-Tôn moi lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao, nàng giật mình chực nhảy ra ngăn cản, thì thình lình Tần My Nương đút kiếm trở vô vô vồ lấy xác chàng ghì chặt vào lòng y hệt như đang ghì một tình nhân còn sống.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi vô cùng sững sờ trước cảnh tượng dục tình chối dậy của người kẻ mẫu nàng, nàng không ngờ mẹ ghẻ nàng lại loạn dâm đến thế, bấy lâu nay dù chung ở gia đình và dù biết Tần My Nương là một người đàn bà độc địa nhưng đâu có bao giờ nàng được chứng kiến cái cảnh dâm ô ngoài sức tưởng tượng như thế.

Rồi khi thấy Chí-Tôn bừng hai mắt lồm cồm ngồi dậy, Hồng Y Nữ Xảo Nhi càng thêm sững sờ hơn, nàng mừng điếng trong lòng, chực phóng vào chỗ gốc cây tòng, dang rộng hai tay ôm chầm lấy chàng khóc mướt, để tỏ niềm yêu thương thắm thiết của nàng đối với chàng, nhưng chợt nhớ Tần My Nương đứng dựa gốc tòng nhìn lại, nàng đành yên lặng chậm chập nhìn chàng vừa sống dậy da thịt hồng hào.

Sau đấy mọi việc xảy ra Tần My Nương và Chí-Tôn quật nhau tế nhào trên lớp lá tòng khô, ngụp lặn giữa bể dục tình hoan lạc. Nàng chết lặng cả tâm hồn nên khó bật từ trong tận buồng tim ra một lời than oán, và vô tình vọng tới tai chàng, đồng thời lúc ấy chàng cũng vừa sực nhớ tới Sư cừu giật mình tỉnh ngộ, vung chộp đúng huyệt Tần My Nương, khiến cho kẻ mẫu nàng không còn có thể cử động được nữa, rồi sau đó chàng rời bỏ ngọn cao đành phóng mình đi. Tất cả mọi sự diễn ra nàng đều chứng kiến rõ ràng ở trước mắt cho nên khi thấy chàng chạy xuống ngọn đồi nàng cũng vội vàng đuổi theo và cái bóng lạ lúc nãy chính là nàng.

Lúc đó, Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng vừa bước tới đứng trước

http://tieulun.hopto.org

mặt Chí-Tôn, chàng kinh ngạc nhìn nàng không hề chớp mắt, miệng lắm bẩm :

— Ô lạ thật ! sao nàng lại có mặt nơi đây làm gì, lúc nãy ta nghe Tần dâm phụ bảo nàng đã cùng Đồ cô cô vác ta đem chôn trên ngọn cao đỉnh, rồi bây giờ nàng trở lại đây ?

Không như những lần trước vẻ mặt luôn luôn lạnh lùng khi đứng trước Hồng Y Nữ Xảo Nhi, vì dù sao hiện giờ nàng đã là một trong những người ơn của chàng, cho nên tuy hiểu Tần Mỵ Nương là kẻ mẫu của chàng, chàng vẫn có cảm tình với nàng và nhìn nàng bằng cặp mắt vô tình triu mến.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi, cũng lặng lẽ nhìn lại Chí-Tôn, cái nhìn êm ái lẫn hờn trách, vì dù sao cảnh tượng dâm ô vừa xảy ra trên đồi vẫn hãy còn hiện rõ trước mắt nàng. đối với nàng, cũng có một phần nào ấm ảnh suy biết mọi sự xảy ra không phải lỗi tại chàng.

Thật lâu, Chí-Tôn mới cất giọng dịu dàng bảo :

— Hồng cô nương, cái ơn của cô nương đối với Tiểu sinh quyết không bao giờ Tiểu sinh quên được, nguyện có phen đáp đền xứng đáng công lao.

Chí-Tôn nói dứt câu, chàng lắng tai chờ đợi mấy lời êm ái, ngọc ngào thốt ra từ cửa miệng cô gái xinh tươi, nhưng lạ thay, nàng chẳng nỉ một câu nào, mà chỉ nhìn chàng bằng đôi mắt lu mờ chứa chan nhiều ngấn lệ, hơi mấp môi, rồi im bặt luôn.

Trông thấy Hồng Y Nữ Xảo Nhi mặt buồn rười rượi, Chí-Tôn hết sức ngạc nhiên hỏi :

— Ô kìa, sao bỗng dưng Hồng cô nương lại đâm ra buồn, chẳng hay Tiểu sinh có làm những gì phật lòng cô nương không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi do dự một giây, nàng se sẽ lắc đầu, nhưng cũng không thốt lên một lời nào cả.

Chí-Tôn càng thêm băn khoăn. Càng mực nhớ tới tiếng thở nhẹ trên ngọn cao đỉnh, lúc Tần Mỵ Nương giật phăng cả áo phô bày trọn một thân hình tuyệt kỷ, khiến chàng phải ngây ngất cả tâm hồn, suýt nữa đâm mình vào vũng lầy tội lỗi, nếu không nhờ tiếng động đó cảnh tỉnh chàng, đồng thời ngọn lửa hận thù cũng vừa dột cháy ở bên trong.

Vì chợt nhớ ra cảnh tượng đó, Chí-Tôn cảm thấy hết sức hổ thẹn khi đứng trước mặt Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chàng đỏ bừng cả mặt, ngó lảng đi nơi khác, không dám nhìn mặt nàng nữa.

Im lặng rất lâu giữa hai người.

Để đánh tan bầu không khí nặng nề chừng ngạt thở, Chí-Tôn lựa tiếng hỏi :

— Hồng cô nương ạ ! Đêm qua sau khi chôn cất Tiểu sinh rồi, Đồ cô cô bỏ đi đâu ?

Cho tới bây giờ Hồng Y Nữ Xảo Nhi mới đáp :

— Đồ cô cô không bảo đi đâu cả, người chỉ nói có lẽ vào mùa thu tới người sẽ trở lại cao đỉnh thăm ngôi mộ thôi.

Nghe Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói bấy nhiêu Chí-Tôn bùi ngùi trong dạ, chàng không ngờ trong đời chàng lại có kẻ mến thương chàng đến thế. Chàng lẩm bẩm :

— Đời ta cô đơn và đau khổ đã nhiều từ lâu rồi ta không hề mến thương ai, tại sao gặp Đồ cô cô ta lại bỗng sinh ra cảm mến người, không phải bằng tình yêu mà bằng một thứ tình thiêng liêng gì khó lòng phân biệt được. Và Đồ cô cô là ai ta, sao trước khi không hề quen biết ta mà người lại tận tâm cứu giúp ta giữa cơn hoạn nạn như thế, nếu không có một sự liên hệ gì, thì người có dại gì liều chết để binh vực ta như thế, hay là Đồ cô cô đã...

Chí-Tôn không dám nghĩ xa hơn nữa, chàng sợ mình nghĩ quấy phải tội với người ơn, nên chàng chỉ buồn buồn thôi :

— Nhưng ngôi mộ Tiểu sinh đâu còn nữa để sang mùa thu tới Đồ cô cô lên đó viếng thăm !

Chàng buông tiếng thở dài, rồi hỏi Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Hồng cô nương ạ ! sau khi chôn cất Tiểu sinh trên ngọn cao đỉnh xong, Đồ cô cô có nói những gì lạ không ?

— Đồ cô cô chỉ khóc than cho tới khi trời gần sáng, người mới cùng Tiểu nữ xuống chân đồi ra đi, chứ chẳng nghe người nói gì lạ cả.

Chí-Tôn vụt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp tuyệt vời ẩn chứa sự buồn kín đáo của Hồng Y Nữ Xảo Nhi rồi hỏi :

— Đồ cô cô đã ra đi, còn Hồng cô nương sao về nhà trở lại đây làm gì nữa, cô nương biết Tiểu sinh sống lại đấy chăng ?

Tự nhiên, cô gái đỏ hồng cả mặt, nàng lúng túng rồi lắc đầu :

— Không phải thế đâu Dương tiểu huynh ạ, nếu biết trước Tiểu huynh không chết, thì Tiểu nữ và Đồ cô cô không mang xác lên ngọn cao đỉnh nầy chôn cất làm gì.

http://tieulun.hopto.org

Sự thật, lúc còn tại hang Nghiệt Long Đàm, từ Hải Âu Quái Khách, đến Đồ cô cô và Tiểu nữ, trông thấy Dương Tiểu huynh tim đã ngừng đập, máu miệng trào ra, còn mình mẩy thì lạnh như đồng ai ai cũng ngỡ Tiểu huynh đã chết thiệt rồi, nên Hải Âu Quái Khách ngậm ngùi bỏ đi, còn Tiểu nữ và Đồ cô cô vì sợ bọn Ma đầu khát máu moi bụng Tiểu huynh lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao, thì cái chết của Tiểu huynh thật là thê thảm, nên Tiểu nữ đã cùng với Đồ cô cô tìm tới ngọn cao đành ấy an táng Tiểu huynh cho có phần kín đáo, tránh được những cặp mắt tham độc của bọn Ma đầu và như thế cũng đỡ tủi cho Tiểu huynh dưới lòng huyệt lạnh.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

Nhưng Tiểu Nữ không ngờ Dương Tiểu huynh sống lại như thế nầy, thật là phúc đức cho Tiểu huynh.

Lặng nghe mấy lời tâm huyết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, Chí-Tôn vô cùng cảm kích, chàng lại hỏi :

— Rồi ai đào huyệt chôn Tiểu sinh ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thành thật đáp :

— Chính Đồ cô cô đã đào huyệt chôn cất Tiểu huynh, còn Tiểu nữ thì...

Chí-Tôn hỏi phăng :

— Còn Hồng cô nương thì sao ? Sao cô nương không nói dứt câu, lại ngập ngừng ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thẹn thò, chớp đôi mắt đen lấy đẹp tuyệt vời nhìn Chí-Tôn rồi cúi mặt.

Trông thấy cô gái quá thẹn, Chí Tôn không nỡ, chàng lãng qua chuyện khác :

— Hồng cô nương biết trước kẻ mẫu của cô nương lên ngọn cao đành quật mộ Tiểu sinh, nên trở lại sau khi tiễn đưa Đồ cô cô một quãng đường chăng ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngước mặt dịu dàng đáp :

— Cũng không phải thế đâu Dương Tiểu huynh ạ ! Thật ra, Tiểu nữ sau khi an táng Dương Tiểu huynh trên ngọn cao đành thì không còn mong gì có ngày gặp gỡ Tiểu huynh nữa, mà vì trong lúc đang đi với Đồ cô cô, chẳng hiểu tại sao tự nhiên Tiểu nữ đâm ra nghi ngại trong lòng. Tiểu nữ tin chắc nội đêm sẽ có kẻ gian ác lên ngọn cao đành quật mộ Tiểu huynh để chiếm đoạt lấy viên nội đơn qui báu

đó, nên Tiểu nữ kiếm cách chia tay Đồ cô cô và trở lại ngọn đồi, thì...

Nói đến đây, Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngừng ngập một lúc thật lâu mới nói :

— ... Tiểu nữ gặp lúc kẻ mẫu của Tiểu nữ đương phóng chưởng đánh bật nắm mộ Dương Tiểu huynh lên, rồi sau đó câu chuyện đã xảy ra như Tiểu huynh đã hiểu ...

Nói dứt Hồng Y Nữ Xảo Nhi cúi mặt đứng lặng chờ tiếng nói của Chí-Tôn.

Chí-Tôn càng thêm xúc động khi nghe Hồng Y Nữ Xảo Nhi thuật lại câu chuyện vừa xảy ra trong đêm qua và tình nàng đối với chàng. Chàng nhìn cô gái một lúc lâu và thầm nghĩ :

— Lạ thật, tại sao nàng là con gái của à dâm phụ Tân Mỵ Nương vốn có thâm cừu với ta từ trước, chính kẻ mẫu nàng đã phụ lực cùng bọn Ma Đầu đánh ta mấy ngọn chưởng hộc máu mồm đến không còn có thể cử động được, nhưng tại sao nàng tỏ ra bênh vực ta, muốn bảo vệ tính mệnh ta ngay từ lúc đầu mà ta đã nhận ra trong cử chỉ của nàng.

...Rồi tới khi ta bị chưởng phong đánh chết hẳn theo như những lời nàng thuật vừa rồi, thì rõ ràng nàng đã ngã về ta chống lại kẻ mẫu nàng và cả bọn Ma đầu trong hai Bang một Hội. Nếu nàng không có tình ý gì với ta tại sao nàng dám liều lĩnh thế ?

Còn Đồ cô cô lại khóc khi vùi chôn ta dưới huyệt ? Nàng vì lòng nghĩa hiệp mà chu toàn ta như vậy chăng? Nhất định là không như thế rồi, nếu nàng có lòng tốt giúp người trong lúc biến nguy, thì cũng chỉ một hạn định nào thôi chứ, đằng nầy, nàng đã tỏ ra liều chết mà chống lại bọn Ma đầu trong hai Bang một Hội, đến nỗi phải bị tên Đại Ma Đầu Sơ Diện Quái Ma phun trúng nhằm huyệt « Trần hương » một hạt « Huyết-châu Xạ-ảnh » suýt nữa đã tuyệt mạng rồi.

Sau cùng, lệnh chú Hải Âu tại sao lại tới cứu ta đang cơn nguy ngập, cũng theo như lời Hồng cô nương thì ông ta đã ngậm ngùi đứng trước cái xác chết của ta, Tại sao thế ? Ông ta có quan hệ gì đến cuộc đời đi vãng của ta chăng ? Ông ta có quen thân gì với Sư phụ ta chăng ?

Tất cả đều bao trùm những sự bí mật và bí mật !

Chí-Tôn cứ mãi nghĩ ngợi triền miên, óc chàng quay cuồng với nhiều ý nghĩ đổi chọi khác nhau, cố phăng tìm ra tia sáng bí mật

http://tieulun.hopto.org

con người lạ lùng Lệnh chú Hải Âu và Thiên Sơn Long Nữ, nhưng không làm sao được cả, chàng thừ người một lúc thật lâu chẳng nói thêm câu nào cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi cả.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thấy vậy nàng cũng áp úng mãi không biết phải nói câu nào để kéo Chí-Tôn trở về thực tế.

Chợt, một con Sóc từ trên cành tòng nhảy xuống lượn trước mặt hai người phóng vụt đi như một mũi tên lao.

Chí-Tôn giật mình, chàng day lại sực nhớ ra một điều, liền hỏi Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Có phải lúc nãy Hồng cô nương đã gây nên tiếng động ở đàng cụm tòng kia không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cúi đầu đáp nhỏ :

— Vâng, chính Tiểu nữ vô ý giẫm chân lên cành cây khô nên mới ra tiếng động thấu tới tai Tiểu huynh đấy.

Chí-Tôn lại hỏi :

— Lúc nãy Hồng cô nương có nói Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương vung chưởng quật tóc ngôi mộ Tiểu sinh lên, nhưng cô nương có thấy bà ta dùng viên linh đơn gì đó cạy mồm đổ cho Tiểu sinh, nhờ thế mà Tiểu sinh sống lại không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thành thật đáp :

— Điều đó, thật ra Tiểu nữ không thấy, mà Tiểu nữ chỉ thấy Dương Tiểu huynh được quật lên nằm trên mặt đất, lát sao thì sống dậy đấy thôi.

Chí-Tôn sáng ngời ánh mắt :

— Thế có nghĩa là lúc nãy những lời của Tần My Nương đã nói với Tiểu sinh điều giả dối à ?

— Kẻ mắng Tiểu nữ nói với Dương Tiểu huynh những gì Tiểu nữ chưa được rõ ?

— Bà ta bảo Tiểu sinh : chính bà ta đã dùng viên linh đơn nhai nhỏ vào mồm Tiểu sinh và nhờ đó mà Tiểu sinh sống lại.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đỏ bừng cả mặt, ngọn lửa hờn ghen ngùn ngụt cháy trong tim nàng, nhưng cũng vội tắt ngay lúc đó, vì nàng sực nhớ dù sao Tần My Nương cũng là kẻ mắng của nàng, nên nàng bình thản thốt :

— Câu chuyện linh đơn thì thật ra Tiểu nữ chưa từng mục kích và kẻ mắng của Tiểu nữ dường như không hề có được món thuốc

khởi tử hoàn sinh ấy bao giờ cả, nhưng theo Tiểu nữ, thì dù sao người cũng có công quật mồ đem Dương tiểu huynh từ dưới lòng đất lạnh trở lại với ánh sáng cuộc đời, hẳn cũng là một mối chân tình đáng quí của kẻ mắng Tiểu nữ, sao Tiểu huynh lại thắc mắc đến Tiểu nữ làm gì ? Giờ đây, Tiểu huynh đã thoát nạn, mọi việc đâu đấy đã qua rồi, còn nhắc nhở đến chuyện cũ làm chi nữa ?

— Không phải.Tiểu sinh muốn nhắc tới chuyện cũ mà làm gì cho thêm phiền phức, Tiểu sinh chỉ muốn biết những việc xảy ra lúc Tiểu sinh thọ nạn như thế nào, để sau này nếu quả đúng sự thật, Tiểu sinh sẽ tìm cách đáp đền thôi, chứ Tiểu sinh không có ý chi hết. Nếu trong câu chuyện, có phật lòng Hồng cô nương, thì Tiểu sinh xin gát lại.

Ngờ Chí-Tôn có ý giận mình, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vội nói :

— Không phải thế đâu Dương Tiểu huynh ạ ! Tiểu nữ nói thế là muốn Tiểu huynh đừng đi quá sâu vào sự thật nữa, vì sự thật bao giờ cũng có những chuyện trái lòng. Nhưng nếu Tiểu huynh cần hiểu rõ những gì đã xảy ra trong khi Tiểu huynh hãy còn là một cái thân xác bất động, thì Tiểu nữ bao giờ cũng sẵn sàng kể lại cho Tiểu huynh rõ, chứ Tiểu nữ có điều gì khiển trách Tiểu huynh đâu. Tiểu huynh đừng nghĩ vậy rất oan cho Tiểu nữ.

Chí-Tôn buông tiếng thở nhẹ như trút mối lo âu :

—Thế bà ta đã dùng phương pháp gì cứu tôi sống lại, Hồng Cô nương có biết không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đáp chẳng cần nghĩ ngợi :

— Chẳng có gì cả, Tiểu Nữ chỉ trông thấy kẻ mắng của Tiểu nữ đem Dương Tiểu huynh ra hấp ánh sáng mặt trời, chẳng bao lâu tự nhiên da thịt Tiểu huynh bỗng trở nên tươi tắn, hồng hào và nội trong chốc lát là Tiểu huynh cựa mình ngồi dậy, điều nầy đã làm cho Tiểu Nữ vô cùng kinh dị, cứ suy nghĩ mãi mà không tài nào hiểu được, Tiểu huynh ạ !

Chí-Tôn hết sức lạ lùng, chợt nhớ tới viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bụng mình, chàng liền bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

— Theo Tiểu sinh được hiểu trong dịp có một lần đọc cổ thư, thì thấy bảo rằng : Người nuốt viên nội đơn Ngưu Long Giao lọt vào đang điền rồi, cho dù có bị kẻ khác đánh trọng thương đến bất tỉnh cũng không thể chết được Hồng cô nương ạ ! Như vậy, Tiểu sinh cũng không thể chết trong trường hợp đó đâu.

http://tieulun.hopto.org

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói :

— Nhưng Dương Tiểu huynh quên rằng trường hợp của Tiểu huynh khác hẳn trường hợp bị đánh trọng thương, vì sau khi bị lão Ma đầu Sư Diện Quái Ma quật chết, Tiểu huynh lại còn bị chôn xuống mồ sâu, có lẽ nào viên nội đơn Ngưu Long Giao trong đan điền của Tiểu huynh, lại tự nhiên cứu sống Tiểu huynh sao. Tiểu nữ hoài nghi còn có một lý do gì mầu nhiệm khác, mà trong chúng ta chưa ai tìm ra được nguyên nhân.

Chí-Tôn nghĩ ngợi giây lát, rồi gật đầu :

— Hồng cô nương nói rất có lý, chắc chắn còn phải có một nguyên nhân nào khác, khiến Tiểu sinh mới có thể sống lại chứ không thể tự nhiên được

Thực ra, cả Chí-Tôn lẫn Hồng Y Nữ Xảo Nhi, đều chỉ hiểu nội đơn Ngưu Long Giao chỉ có thể làm cho người nuốt nó bị trọng thương sẽ không chết và sau đấy trở thành một quái nhân thôi, chứ hai người không làm sao biết được nội đơn Ngưu Long Giao thuộc chất thuần âm, gặp ánh mặt trời thuộc thuần dương, sẽ cải tử hoàn sanh cho người đã chết, vì vậy, Tấn My Nương mới cứu được Chí-Tôn một cách chẳng khó khăn gì.

Trong lúc, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã lấy lại được sự bình tĩnh của tâm hồn, bây giờ vẻ mặt nàng hồng ửng chẳng khác gì đóa hoa phù dung vào ban sáng, đôi mắt nàng long lanh như nước mùa thu, ẩn chứa một sự yêu đương thắm kín, nàng nhìn chàng đăm đăm không hề chớp.

Chí-Tôn cũng lặng yên nhìn cô gái, một tình cảm đầu tiên mới mẽ len nhẹ vào lòng chàng. Chàng nghe xao xuyến, bàn hoàn như vừa nhấp chén rượu mê.

Trông thấy Chí-Tôn nhìn mình chằm chặp, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đâm ra thẹn thùng, nàng lảng sang chuyện khác :

— Dương Tiểu huynh ạ ! Giá Đồ cô cô mà hay tin Tiểu huynh sống lại, hẳn người vui mừng biết là ngần nào.

Nghe Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhắc tới Thiên Sơn Long Nữ, Chí-Tôn không khỏi bùi ngùi, chàng nói :

— Giờ đây biết Đồ cô cô ở phương trời nào mà tìm. Tiểu sinh mang ơn người rất nặng biết bao giờ mới đền đáp công ơn.

Sực nghĩ ra một điều, Chí-Tôn hỏi Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Còn Hồng cô nương tên thật là gì, xin cho Tiểu sinh biết để sau nầy còn gặp gỡ ?

— Tên thật Tiểu nữ là Thượng quan Xảo, nhưng gần đây kẻ mẫu của Tiểu nữ gọi hẳn là Hồng Y Nữ Xảo nhi.

Chí-Tôn sững sờ :

— Như thế thân phụ của Hồng cô nương là...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cướp lời :

— Vâng, là Truy phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn.

Chí-Tôn vụt biến hẳn sắc mặt, chàng há hốc mồm :

— Truy phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi hơi ngạc nhiên về sự bất thường của Chí-Tôn nàng nói :

— Dương Tiểu huynh ngạc nhiên đấy à ?

Sợ bị lộ tung tích của mình, Chí-Tôn vội chữa ngay :

— Không phải thế đâu Hồng cô nương ạ ! Tiểu sinh chỉ không ngờ cô nương lại là con gái của một tay vũ khách ngang dọc một thời thôi . . . Ồ, hiệu lịnh tôn đang ở đâu hở cô nương, có phải là Bản chủ Hội Bách Linh không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi chân thành đáp :

— Vâng, cách đây năm năm về trước phụ thân Tiểu nữ là Bản chủ Hội Bách Linh, nhưng từ khi người mất đi rồi thì Kẻ mẫu Tiểu nữ điều khiển Hội nầy Tiểu huynh ạ !

— Tiểu huynh có biết thân phụ Tiểu nữ à ?

Chí-Tôn lúng túng đáp :

— Vâng Tiểu sinh từng nghe đến tên người như quen thuộc lắm.

Chàng nghĩ thầm : «Truy phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn» cũng là một trong bọn Ma đầu hai Bang một Hội thảm sát hai trăm nhân mạng Bang Cam Lộ. Nhưng nay hắn đã chết rồi, không lẽ ta quật mộ trả thù người chết chi cho bẩn tay và chẳng chút danh dự nào cả, thế nhưng à dâm phụ Tấn My Nương cũng là một tay khát máu hiểm độc, ta không thể vì cái ơn kia mà quên mối Sư cừu được, hơn nữa ân oán ta cũng đã trả xong, không còn sự gì ngăn trở trong cuộc ta sát hại kẻ thù cả.

Còn Hồng Y Nữ Xảo Nhi, dù có cái ơn sâu đã cùng Đồ cô cô hết lòng, hết sức vì ta, nhưng nàng chính là con gái kẻ huyết hải thâm thù, ta cũng không thể nào vì việc riêng mà bỏ đi mối Sư cừu.

http://tieulun.hopto.org

được. Dù nhìn trong ánh mắt của nàng ta hiểu cô nàng đã yêu thương bằng một mối tình tuyệt đối, thế ta vẫn phải xa nàng vì vực thẳm cuộc đời đã ngăn cách đôi đường, ta cùng nàng cho dù nghìn vạn năm sau vẫn không thể nào tác hợp được. Vậy ta nên tìm cách xa nàng ngay từ bây giờ, để bận bịu thêm chỉ rước lấy sự đau khổ não nề thôi.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn bỗng trở nên lạnh nhạt nói :

— Hồng cô nương, cái ơn cô xin có ngày đền đáp, còn hiện giờ Tiểu sinh phải ra đi, xin giả biệt.

Nói dứt, Chí-Tôn chực quay gót phóng mình lên cụm cây tòng xanh mịt gần đó, thì Hồng Y Nữ Xảo nhi đã gọi giật :

— Dương Tiêu huynh ?... dừng lại...

Chí-Tôn quay lại, chàng hỏi :

— Hồng cô nương còn muốn bảo Tiểu sinh điều gì nữa, bảo nhanh đi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngập ngừng :

— Dương Tiêu huynh, Tiểu nữ muốn nói một điều...

Chí-Tôn nhìn thẳng vào mắt cô gái :

— Điều gì, Hồng cô nương cứ nói.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ửng hồng gương mặt, trông đẹp như cánh hoa rừng, nàng ấp úng :

— Tiểu nữ muốn bảo...

Rồi nàng lặng im luôn, cúi gầm mặt vì quá thẹn. Dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái mới lớn lên, chưa từng yêu ai, nàng rất bỡ ngỡ trước mối tình đầy tha thiết, thì trách sao nàng muốn nói mãi, mà chẳng thốt nên lời. Hơn nữa, cái hình ảnh dâm ô của kẻ mẫu nàng, Tần My Nương và Chí-Tôn còn sờ sờ đó, nàng khó mà mở miệng tỏ thật với chàng rằng : Em đã yêu anh !

Vì vậy, Hồng Y Nữ Xảo Nhi cứ chớp đôi mắt đẹp tuyệt vời sang phía Chí-Tôn như ngầm nói với chàng là nàng đã nói bằng sóng mắt hai chữ yêu đương.

Sự thực, Chí-Tôn cũng đang rúng động cả tâm hồn vì đôi mắt đẹp tuyệt vời của Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã thu hút chàng một cách mãnh liệt không làm sao cưỡng lại được. Chàng đứng ngây người một lúc thật lâu mới hỏi, nhẹ như cơn gió thoảng :

— Hồng cô nương muốn bảo Tiểu sinh gì ? Sao lại im đi ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi rung giọng :

— Tiểu nữ bảo . . .

Nàng lại im hẳn luôn, mấp máy đôi môi đỏ mộng mà vẫn chẳng thốt nên lời.

Chí-Tôn xúc động cả tâm can, chàng chực sấn tới một bước, cầm lấy tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chợt một sức mẫu nhiệm nào đó, đã bắt chàng dừng lại. Chàng hỏi hận :

— Không thể được, dù sao nàng cũng là con gái của kẻ Sư cừu, ta không thể nào yêu nàng được. giữa ta và nàng đã sẵn có một vực thẳm cách ngăn rồi, ta phải bóp chết mối tình đầu từ trong mầm vừa nảy nở, chứ ta đừng nuôi dưỡng nó trưởng thành, sau này sẽ khổ bận mà thôi.

Nghĩ đến đấy, Chí-Tôn chợt bừng cơn ác mộng, chàng cao giọng bảo :

— Nếu không có điều gì quan hệ, thì Tiểu sinh xin giả biệt cô nương, hẹn có ngày gặp gỡ . . .

Dứt câu, Chí-Tôn toan nhúng mình vèo đi. Nhưng Hồng Y Nữ Xảo Nhi lại vội vàng gọi to :

— Dương Tiêu huynh. .

Lần nầy Chí-Tôn có nơi bực, chàng gay gắt hỏi :

— Còn điều gì nữa, Hồng cô nương hãy nói nhanh lên, sao lại gọi mãi thế ?

Trông thấy Chí-Tôn tỏ ra lãnh đạm với mình, tự ái trong người Hồng Y Nữ Xảo Nhi nổi dậy, nàng tia sự giận hờn lên ánh mắt :

— Thôi được rồi, Tiểu huynh cứ đi đi. . .

Không nỡ để Hồng Y Nữ buồn, Chí-Tôn thấp giọng :

— Nương Hồng cô nương bảo Tiểu sinh gì, không bảo rồi sao lại giận ?

Tự nhiên, Hồng Y Nữ Xảo Nhi òa ra khóc, rung động cả thân hình.

Chí-Tôn sực thấy, chàng chết lặng cả tâm hồn, chàng không ngờ tình nàng đối với chàng lại thiết tha đến thế...

Mặc dù chưa từng trải sự đời và cũng chưa am hiểu sâu xa về tâm lý của ái tình, nhưng bản chất Chí-Tôn là một chàng trai thông minh tuyệt vời, nhìn Hồng Y Nữ Xảo Nhi khóc, chàng hiểu ngay tình yêu của nàng đối với chàng tuyệt đối đến mực nào rồi. Nhưng

http://tieulun.hopto.org

hình ảnh lóa lồ giữa dâm phụ Tân My Nương và chàng ở trên ngọn cao đánh đã làm nghẹn ngào hai tiếng yêu đương của nàng thôi.

Chàng nhủ thầm : « Nàng đã yêu thương ta đến cực độ có thể chết được và với tấm nhan sắc ấy, tình tình ấy, ta vẫn có thể đáp lại cho nàng bằng một sự hy sinh lớn lao nhất trong đời ta, nhưng không thể được, ta tin rồi đây một ngày nào đó, khi nàng đã hiểu ta là ai, nàng sẽ đâm ra hối hận và oán trách ta suốt đời, như vậy, thà là ta cương quyết xa nàng ngay từ bây giờ là hay hơn hết, có lẽ định mệnh cuộc đời bắt ta và nàng phải khổ, nên mới xui ra chuyện trái ngang như thế ».

Chí-Tôn vùng buông tiếng thở dài, chàng chán ngán cho mình chưa bao nhiêu tuổi đầu mà gặp phải nhiều cảnh ngộ quá đớn đau, cho nên chàng cứ thơ thẩn mãi mà chưa nói được lên lời giã biệt nàng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lần đầu tiên ngỡ ngàng bước chân trên lãnh vực tình trường, nàng đã yêu tha thiết mà chẳng được người yêu lại, sự tổn thương trong lòng nàng càng phút càng thêm thấm thía, rồi từ sự thấm thía đó nàng đâm ra hổ thẹn, cuối cùng ngọn lửa căm hờn đột nhiên chối dậy, nàng hằn học bảo chàng :

— Hãy đi đi... Dương Tiêu huynh hãy đi cho khuất mắt Tiểu nữ đừng bao giờ để Tiểu nữ trông thấy mặt nữa... Hãy đi đi...

Chí-Tôn hiểu ngay Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận chàng vì sự lãnh đạm của chàng đối với nàng. — Vì dù sao nàng cũng là một Tiểu thư đài các, vì yêu chàng mà nàng đã nhiều hy sinh, nhưng rồi lại khi đứng trước mặt chàng chàng hề được nghe một lời vuốt ve triu mến nào cả, trái lại chàng còn xem nàng như kẻ xa lạ, lúc nào cũng muốn lẩn tránh nàng, thì trách sao nàng không oán ghét chàng. Nhưng giờ đây chàng đang đứng trước ngã ba đường, chàng đã chọn lấy một, thì chàng đành phải bóp nát quả tim yêu để lo trả nợ Sư cừu, cho trọn lời thề lúc Sư phụ chàng ký thác buổi lâm chung.

Chí-Tôn nuốt trôi nghẹn ngào, chàng se sẽ gọi :

— Hồng cô nương...

Nhưng Hồng Y Nữ Xảo Nhi đi lau vạch nước mắt, thốt giọng căm hờn :

— Ai là Cô nương của người nữa đâu mà gọi hỡi con người vô tình vô nghĩa kia !

Lời nói của Hồng Y Nữ Xảo Nhi có khác nào một mũi kiếm sắc bén thọc qua tim Chí-Tôn, chàng muốn hét lớn lên rằng :

— Cô nương đừng vội tưởng lầm, vì... chính tôi cũng đã yêu cô... »,

Thế nhưng Chí-Tôn nghẹn lời, tiếng hét hận thù không cho chàng thốt lên câu nói đó, chàng nức nở ấm thầm rồi im hẳn luôn.

Tức giận trào lên ánh mắt, Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhìn thẳng vào mặt Chí-Tôn lần chót, cất giọng run run :

— Vĩnh biệt nhau Tiểu huynh nhé...

Rồi không đợi Chí-Tôn kịp nói gì cả, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vèo đi như một vệt khói về phía Tây Nam...

Đến chừng Chí-Tôn hốt hoảng nhìn theo, thì bóng Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã hút dạng trong rừng già, chàng muốn phóng mình đuổi theo, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó chàng lại thôi, đứng thừ người ra như một kẻ không hồn...

Gió rừng buổi ban mai lồng lộng thổi phần phật vạt áo Chí-Tôn, kéo chàng trở về với thực tế, chàng đăm đực nghẹn ngào trong cuống cổ, ngẩng nhìn lên khung trời vô tận một vài cánh chim trôi về hun hút chân mây...

Thực ra, Hồng Y Nữ Xảo Nhi trong lúc đó chưa vội đi xa, nàng phóng mình đi vừa khỏi tầm mắt chàng là liền quay lại, len lỏi giữa vòm cây rậm kín, để lắng tai nghe trộm chàng có gọi nàng hay có nói một vài câu tâm sự gì về nàng chăng.

Nhưng thật lâu tuyệt nhiên không nghe Chí-Tôn đả động gì tới tên nàng cả, lửa căm hờn một lần nữa ngùn ngụt cháy lên, quả tim non lại thêm một lần rạn rứt, vì lầm tưởng chàng sẽ khinh nàng, Hồng Y Nữ Xảo Nhi nghiến răng kèn kẹt, chiếu cặp mắt hận về phía chàng đứng, hậm hực.

— Được rồi, Dương Chí-Tôn, ngươi đã khinh ta thì ngươi sẽ chết, có một ngày nào đó ta sẽ moi trái tim ngươi coi sắt đá thế nào cho biết.

Dứt câu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận dữ, nhún mạnh hai chân, tức thì bóng nàng đã mờ ảo giữa từng cây . . .

Vô tình, Chí-Tôn đâu biết chuyện gì vừa lại mới xảy ra, chàng cứ ngắm cảnh núi rừng hùng vĩ dưới bầu trời sáng đẹp buổi ban mai cho nhẹ đi phần nào sầu khổ.

Chính Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã lầm, nên mới thù hận bỏ đi, chứ sự thực Chí-Tôn cũng tan nát cả cõi lòng vì sự ra đi đột ngột của nàng, để lại giữa rừng núi hoang vu cho chàng một mối u tình vạn thuở . . .

http://tieulun.hopto.org

Giữa lúc đó, tại ngọn cao đánh, Tân My Nương nằm bất động vì dục tình đang cháy bừng đến tột độ để hốn chơi với vào cõi mê ly. Chẳng còn một chút dự phòng, thình linh bị Chí Tôn chộp nhằm huyệt, khiến cho cô ả nằm thừ như pho tượng diễm kiều, không tài nào cựa quậy được, đành trố cặp mắt dâm độc nhìn theo chàng mà trào sôi máu hận. Cô ả tức tối cho mình đã thua trí Chí-Tôn.

Đồng thời, từ quãng cây xanh cũng vừa lố nhố xuất hiện một lũ Ma đầu đang chạy tới chân đồi.

Bọn Ma đầu nầy chính là một nhóm người đã từng tham dự trong vụ tranh đoạt viên nội đơn Ngưu Long Giao, mà Sư Diện Quái Ma đã thắng thế từ chiều hôm qua.

Trong khi Thiên Sơn Long Nữ và lão Quái Ma quyết một còn một mất với nhau, thì cũng như Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương, bọn chúng chực chờ hai người cùng sa cơ sẽ nhảy bổ vào, chộp bắt Chí-Tôn mang một nơi thâm sơn, cùng cốc vào đó, moi bụng chàng chiếm lấy nội đơn Ngưu Long Giao. Nhưng mưu thâm độc của chúng không thành, vì sự có mặt của Lệnh chú Hải Âu đã quật chết Sư Diện Quái Ma bằng một ngọn quái chưởng chưa từng thấy, làm cho chúng tan hồn vỡ mật, chúng thè lưỡi, lắc đầu trước cái công lực siêu tuyệt của người dị khách, đồng thời, biết mình không phải là tay đối địch, nên chúng vội vã phóng vọt vô rừng sâu, trú ẩn chờ cơ hội.

Vì vậy, sau khi Hải Âu Quái Khách đi rồi, thì bọn Ma đầu này quay lại cách Nghiệt Long Đàm chừng năm mươi trượng. Chúng dọ thám tình hình, chợt trông thấy Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi đang vác xác Chí-Tôn, chúng chực vèo theo, thì bóng hai nàng đã hút mắt giữa rừng già. Phần thì trời đã tối, phần không biết hai nàng chạy hướng nào, nên bọn chúng tìm hang núi ẩn một đêm, rồi sáng lại rão tìm coi hai nàng an táng Chí-Tôn nơi đâu, để moi bụng lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao. Chúng sục sạo mãi tới lúc bây giờ mới đến chân đồi, chợt nhận ra bóng dáng Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương nằm trên ngọn cao đánh, chúng liền bảo nhau chạy bay lên đây...

◐

Một tiếng rú kinh hồn, Chí-Tôn bị chưởng phong quật nhằm ngã vỡ đầu tỉnh.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BẢY

GẶP KẺ TỬ THÙ

ĐƯƠNG nằm phơi trần tầm thân kiều diễm trên chót đồi hoang vu, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương sực trông thấy bọn Ma đầu từ dưới chân ngọn cao đánh ùn ùn kéo lên.

Vốn là tay quỉ quyệt, gian độc tuyệt vời, Tần My Nương hiểu ngay thâm ý của bọn Ma đầu này, chúng tới đây cũng chẳng ngoài việc viên nội đơn Ngưu Long Giao.

Sợ bọn Ma đầu hiểu lắm sẽ nguy hại đến tính mệnh mình, Tần My Nương cố thu hết thành công lực trong người, làm rúng động huyệt « Hoa môn » tức thì tay chân cọ quậy như thường, cô ả phóng người đứng dậy khoác lại xiêm y, chờ bọn Ma đầu chạy tới.

Đương lúc lửa thù còn bốc cháy trong tim, lại bị bọn Ma đầu đến quấy rầy, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương hầm hầm sắc mặt, cô ả chiếu cặp mắt tóe lửa nhìn bọn chúng.

Trong lúc bọn Ma đầu từ dưới chân đồi cũng vừa lên tới, chúng dáo dác nhìn quanh tìm xem Chí-Tôn ở đâu. Trong bọn này có cả Nam Hoàng Song Hùng và Cô Lãnh Thốc Ưng nữa, không cần phải hỏi, Tần My Nương cũng thừa hiểu chúng muốn gì rồi.

Bọn Cô Lãnh Thốc Ưng dòm quanh khắp một lượt, rồi xốc lại gần Tần My Nương. Thoạt tiên, chúng ngó chòng chọc vào cái mộ Chí-Tôn cạnh bên cô ả, coi có gì lạ chăng, sau đây chúng mới xoay qua nhìn áo quần xộc xệch của cô ả, những cặp mắt dữ tợn của chúng

sáng hẳn lên, như ngầm báo với nàng chúng đã hiểu những gì vừa xảy ra trên đồi hoang này rồi.

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương vô cùng nhột nhạt, sự căm tức, độc hiểm càng nổi dậy trong lòng, cô ả làm ra vẻ lạnh lùng, không thèm chào hỏi bọn Ma Đầu, Cô Lãnh Thốc Ưng chi hết.

Thấy vậy, Cô Lãnh Thốc Ưng đưa tay lên sờ cái đầu sói bóng loán của hắn, nhắp nháy cặp mắt diều hâu, rồi cất tiếng cười khà khà coi bộ khoái chí lắm.

Tần My Nương giận xếch ngược cặp mắt rắn độc :

— Các Hạ cười ta gì ?

Cô Lãnh Thốc Ưng nheo một con mắt diều hâu đáp :

— Ta cười... vì thấy Tần Hội trưởng ở một mình trên ngọn đồi hoang vu này, hẳn phải có chuyện gì vui lắm.

Tần My Nương lãnh đạm thốt :

— Đó là chuyện riêng của ta, không liên can gì tới Các Hạ.

Cô Lãnh Thốc Ưng bỗng đổi sắc, vẽ mặt hắn trông hung ác lạ thường :

— Người chính đại quang minh không hề biết giấu giếm một điều gì, cái xác thằng bé chiều hôm qua hiện giờ ở đâu, chắc chắn Tần Hội trưởng hiểu rõ điều này hơn ai hết ?

Tần My Nương nghiêm nét mặt dâm độc :

— Ta không được biết, Các Hạ hãy đi tìm thử xem coi nó ở đâu. Sao lại hỏi ta ?

Cô Lãnh Thốc Ưng lại cười khà khà, nghe bất rùng mình, sởn gáy :

— Khà khà . . . Tần Hội trưởng chính là một kẻ may mắn nhất trên đời này.

Tần My Nương cười nhạt hỏi :

— Các Hạ nói thế là nghĩa lý gì ?

Cô Lãnh Thốc Ưng trỏ cặp mắt diều hâu thét ra lời hiểm độc :

— Viên nội đơn Ngưu Long Giao nghìn năm không gặp được, nay nó lại lọt vào tay Tần Hội trưởng, thật là tốt phúc vô ngần.

Dứt tiếng, Cô Lãnh Thốc Ưng lia cặp mắt dữ tợn sang Tần My Nương để dò thăm sắc diện biến đổi trên vẻ mặt cô ả mà đoán hiểu cô ả đã có viên nội đơn trong bụng hay chưa.

Tần My Nương ngạc nhiên hỏi vặn :

http://tieulun.hopto.org

— Ô hay, sao Các Hạ lại bảo thế, viên nội đơn Ngưu Long Giao đã lọt vào tay ta bao giờ. Sao có chuyện lạ lùng vậy.

Cô Lãnh Thốc Ưng chưa kịp nói, thì Song Vi Độc Kiệt, một trong « Nam Hoàng Song Hùng » cất giọng ồ ồ nói :

— Tần Hội trưởng cố tình không muốn biết đến viên nội đơn Ngưu Long Giao đấy à ?

Tần My Nương vẫn lạnh lùng đáp :

— Quả thật ta chẳng biết gì đến viên nội đơn Ngưu Long Giao cả.

Cô Lãnh Thốc Ưng ranh độc hỏi :

— Cái xác của thằng bé kia chắc hẳn đã được mổ bụng dưới lưỡi kiếm của Tần Hội trưởng rồi chứ ?

Tần My Nương nổi giận trợn mắt :

— Các Hạ cho rằng ta đã mổ bụng thằng bé lấy nội đơn Ngưu Long Giao rồi sao ?

Cô Lãnh Thốc Ưng cười khà khà :

— Với Tần Hội trưởng thì có chuyện bằng trời gì mà chẳng dám làm, sá chi cái việc cỏn con mổ bụng thằng bé.

Đột nhiên, Tần My Nương cất lên cười sảng sặc, giọng cười nghe hết sức quái gở, từng chập nổi lên trên ngọn cao phong.

Quần Ma nghe giọng cười, thấy điều biến sắc, giật lùi nửa trượng trố mắt nhìn cô ả chằm chặp, rồi ngơ ngác nhìn nhau. Chúng ngờ cô ả vừa nổi cơn điên, nên mới cười như thế.

Thực ra, trong đời dâm độc của Tần My Nương đã từng đùa bỡn mọi người và thản nhiên trước tất cả hoàn cảnh xảy tới cho cô ả, nhưng lần nầy cô ả phải khuất phục một thằng bé chưa bao nhiêu tuổi đầu, thì trách sao cô ả chẳng lồng lộn lên như con thú dữ.

Chấm dứt trận cười kinh dị, Tần My Nương quắt đôi mắt toé lửa căm hờn quét ngang bọn Quần Ma một loạt, rồi hỏi một câu rợn người :

— Giả quả thật bây giờ trong bụng ta có viên nội đơn Ngưu Long Giao, các ngươi mổ bụng ta chăng ?

Quần Ma nghe câu nói của Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương thấy đều rùng mình, sởn gáy, lấy mắt nhìn nhau như thăm dò, rồi nhìn cô ả.

Chợt nghe Đồng Lý Xích Luyện, trong bọn Ma Đầu Nam Hoàng Song Hùng, cất tiếng cười hà hà bảo :

— Không phải như vậy đâu Tần Hội Trưởng, chẳng qua vì

chúng ta muốn biết viên nội đơn Ngưu Long Giao hiện đã lọt vào tay ai thôi, nay được biết nó đã thuộc về tay Hội trưởng, nên có mấy lời thành thật chúc mừng chớ không có ý gì lạ cả, Tần Hội trưởng nỡ giận làm gì.

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương vốn là người rất khôn khéo về tâm thuật, cô ả nghĩ rằng Quần ma Nam Hoàng Song Hùng chưa có thể nào dám làm hại đến mình. Bọn chúng chỉ tiết rẻ viên nội đơn lọt vào tay kẻ khác mà thôi ra mấy lời dọ dẫm vậy thôi, nhưng nếu cái tin nầy được đồn đãi khắp nơi thì có hại cho cô ả vô cùng. Bọn Quần hùng tìm cách sẽ hạ sát cô ả để đoạt viên nội đơn Ngưu Long Giao và như thế cô ả chết một cách hết sức là oan uổng.

Bây giờ, chi bằng cô ả tìm lời lẽ khôn qui, đánh lừa Quần Ma Nam Hoàng Song Hùng nầy và để đánh tan sự hiểu lầm của chúng về việc chúng ngờ vực viên nội đơn Ngưu Long Giao hiện trong tay nàng là hay hơn hết.

Vì nghĩ như vậy nên Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương thay đổi sắc mặt, dịu giọng bảo Đồng Lý Xích Luyện :

— Thật ra, những lời nói của Các Hạ vừa rồi đúng trước vọng của ta vô cùng, ta theo dấu con mụ Thiên Sơn Long Nữ suốt đêm qua, cũng chỉ vì muốn chiếm viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bụng thằng bé đó mà thôi...

Cả Quần Ma lắng nghe Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương nói mấy lời, chúng ngờ cô ả sắp thú nhận rằng đã đoạt được viên nội đơn Ngưu Long Giao, nên tất cả đều hiện lên bộ mặt hung ác một sự hoan hỉ, Đồng Lý Xích Luyện trố mắt

— Và Tần Hội trưởng đã nuốt xong viên nội đơn Ngưu Long Giao vào bụng rồi đấy chứ ?

Hỏi xong, tên Ma đầu thò cặp mắt sáng rực nhìn chòng chọc vào bụng Tần My Nương.

Nhưng Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương đã buông tiếng thở dài sườn sượt nói :

— Nhưng tiếc vì...

Cô Lãnh Thốc Ưng từ nãy giờ đứng nhìn sòng sọc vào bộ quần áo nhầu nát của Tần My Nương, như muốn chọc thầu tim đen cô ả, bây giờ sực nghe cô ả nói thế, hấn trầm vọng hỏi :

— Nhưng Tần Hội trưởng tiếc thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương tỏ vẻ thất vọng :

— Ta tiếc vì cũng như Các Hạ, công lao khổ cực suốt đêm trường theo đuổi, ta không được cái may mắn đoạt món dị bảo độc nhất vô nhị đó.

Quần ma hết sức ngạc nhiên, chúng trố mắt nhìn Tần Mỵ Nương không hề chớp, chúng chưa tin lời cô ả vừa thốt ra, Cô Lãnh Thốc Ưng ngờ vực hỏi :

— Tại sao Tần Hội trưởng không chiếm được nội đơn Ngưu Long Giao, Hội trưởng có thể cho biết nguyên nhân không ?

Đột nhiên, Tần Mỵ Nương nghiêm sắc mặt, cô ả hỏi vặn lại Cô Lãnh Thốc Ưng :

— Có lẽ Các Hạ đã hiểu, nếu kẻ nào được cái may mắn nuốt viên nội đơn Ngưu long Giao, thì kẻ ấy dù bị trọng thương cũng không thể chết được đấy chứ ?

Cô Lãnh Thốc Ưng gật nhẹ chiếc đầu nói :

— Vâng, ta hiểu chuyện đó rồi. . .

Tần Mỵ Nương quét cặp mắt tinh quái sang Cô Lãnh Thốc Ưng, rồi nói :

— Thật ra không ngờ, thằng bé đó mới hãy nhiều tuổi đầu mà quỉ quyệt đáo để, nó đã lừa tất cả làm tưởng rằng nó đã chết từ chiều qua, nhưng thực ra, đấy chỉ là một kế trá tử của nó mà thôi.

Cô Lãnh Thốc Ưng kinh ngạc tột cùng :

— Thế sao chiều qua ta trông thấy rõ ràng trong khi giành giật thằng bé với Lão Sư Diện Quái Ma, lão Sư Diện Quái Ma đã quật nó một ngọn quái chưởng học máu ra chết hẳn kia. Sao Tần Hội trưởng lại bảo thế ?

Tần Mỵ Nương cao giọng nói :

— Chính vì thế mà tất cả chúng ta đều thua trí thằng bé, chứ theo như lúc bấy giờ ta tìm hiểu, thì chính nó đã khôn quỉ giả vờ chết hẳn sau ngọn quái chưởng của lão Sư Diện Quái Ma vừa đánh tới, nó cắn lưỡi cho phún máu ra, mà trông vào ai ai cũng ngỡ lắm nó học máu chết hẳn, rồi thì con mụ Thiên Sơn Long Nữ mang nó đi, thế là nó thoát nạn.

Cô Lãnh Thốc Ưng gật chiếc đầu nói, lại hỏi :

— Nhưng vì sao Tần Hội trưởng biết rõ chuyện nầy ?

Tần Mỵ Nương đưa tay chỉ cái huyệt chôn Chí-Tôn đáp :

— Thú thật với Các Hạ, chính tôi đã vì tham vọng viên nội đơn Ngưu Long Giao, nên lên ngọn đồi quật nằm mộ thằng bé, nhưng kết quả như Các Hạ đã hiểu, nằm mộ rỗng không, chẳng trông thấy gì cả.

Cô Lãnh Thốc Ưng trợn tròn cặp mắt diều hâu, hắn nhìn cái huyệt chôn Chí-Tôn, rồi nhìn Tần Mỵ Nương hỏi :

— Thế ra thằng bé ấy đã trốn khỏi ngọn đồi nầy rồi à ?

— Nếu không như vậy, hẳn là cái xác thằng bé còn nằm đây và ta đâu phải thất vọng như thế nầy.

Cô Lãnh Thốc Ưng thò mắt ranh ma dòm áo quần xộc xệch của Tần Mỵ Nương rồi vùng cười khà khà như giọng quỉ núi nói :

— Trông ra thế, cũng đủ hiểu vừa rồi, hình như Tần Hội trưởng có một trận giao phong gì trên ngọn đồi nầy quyết liệt lắm ?

Lời nói của tên Ma đầu như một cây tên bén nhọn bắn vào tận đáy lòng Tần Mỵ Nương, vì hắn đã phóng trúng ngay yếu huyệt của cô ả, chính cô ả đã giao phong với Chí-Tôn thật và hậu quả cô ả đã nếm mùi thất bại chua cay, đến phải nằm khóa thân bất động trên ngọn đồi hoang vu nầy.

Tần Mỵ Nương bừng bừng lửa giận, nhưng vốn là một người đàn bà dâm độc vô song, nên cô ả chẳng hề để lộ sắc giận dữ ra ngoài nét mặt, cô ả bịa chuyện đáp :

— Vâng, đúng như thế, chính ta đã phải giao phong hết sức kịch liệt trên ngọn đồi nầy.

Cô Lãnh Thốc Ưng ngờ thật, hắn đưa mắt nhìn ngay Tần Mỵ Nương, lắm lỳ hỏi :

— Tần Hội trưởng giao phong kịch liệt với ai thế ?

— Với con mụ Thiên Sơn Long Nữ !

Cô Lãnh Thốc Ưng sững sờ :

— Con mụ Thiên Sơn Long Nữ ?

— Đúng như vậy Các Hạ ạ ! vì theo ta hiểu, thì mụ ấy liên hệ với thằng bé chi đó, cho nên mụ ta cương quyết bảo vệ nó đến kỳ cùng. Mụ đã liều chết đánh với lão Sư Diện Quái Ma như Các Hạ đã trông thấy, cũng chính mụ ta đã giành cái xác của thằng bé vác chạy lên ngọn cao đánh nầy và mụ đã bày ra cái nấm mộ giả để đánh lừa các Quần hùng trong chốn giang hồ. Nhưng âm mưu của mụ bị ta phá ngay tại chỗ, vì vậy mụ mới tức giận, chường mặt giao phong với ta khi thấy ta đùng mấy ngọn chưởng phong quật nấm mộ thằng bé để khám phá sự xảo trá của mụ.

http://tieulun.hopto.org

Quái Ma nảy giờ đứng lặng nghe đối đáp giữa Cô Lãnh Thốc Ưng và Tần My Nương, chúng đi từ ngạc nhiên nầy đến ngạc nhiên khác. Sau cùng, chúng tin những lời nói của Tần My Nương đều là sự thật. Nên bọn chúng hết sức thất vọng, vì còn cách nào chiếm đoạt viên nội đơn Ngưu long Giao nữa.

Cô Lãnh Thốc Ưng vùng cất tiếng cười khà khà :

— Câu chuyện của Tần Hội trưởng vừa thuật lại, kể ra cũng khá ly kỳ, nhưng không đến nỗi xảo quyệt đâu, chúng ta có thể tin một phần nào đấy.

Tần My Nương giận tím gan, cô ả nói thầm :

— Thằng già sói trán nầy muốn chết đây, để hôm nào có cơ hội ta sẽ cho ngươi trông thấy cái thủ đoạn của ta

Thế nên bề ngoài Tần My Nương vẫn không tỏ vẻ gì thù độc, mà chỉ giả vờ như bất bình :

— Các Hạ đánh giá ta quá thấp. Nhưng thôi, mãnh giấy cháy sau cùng cũng chẳng đời nào nhốt kín được ngọn lửa thiêng. Quả đất tròn, trên mặt giang hồ Các Hạ sẽ còn có dịp tìm ra tung tích thằng bé đó, chừng ấy Các Hạ thấy lời nói của ta hôm nay tất cả đều là sự thật.

Cô Lãnh Thốc Ưng nghe Tần My Nương nói mấy lời xác đáng, hắn không cười nữa, vẻ mặt quái ác ranh mãnh cũng biến đi phần nào, hắn trầm giọng nói :

— Tần Hội trưởng, xin quên đi những chuyện vừa rồi, ta cáo biệt người hẹn có ngày gặp lại

Nói dứt tiếng, thân hình Cô Lãnh Thốc Ưng lắc động một cái, rồi như con diều hâu, hắn nhắc bổng lên không, lượn đi mất . . .

Quần Ma thấy thế, ngơ ngác nhìn Tần My Nương, nhìn lại nhau một hồi, chúng cũng lần lượt tản mát như những cánh chim bằng . . .

Tần My Nương nhìn theo bọn chúng, cô ả giống lên một tràng cười sằng sặc, rúng động cả ngọn đồi hoang . . .

Câu chuyện Dương Chí-Tôn tình cờ nuốt được viên nội đơn Ngưu Long Giao, bị Sư Diện Quái Ma quật chết, đem chôn trên ngọn cao đành rồi sống lại, chỉ nội trong mấy ngày được đồn đãi đi khắp chốn giang hồ, khiến cho bản thân chàng từ đây đã trở thành miếng mồi béo bở của bọn Quần Ma, và tâm thám kịch mổ bụng, lấy lại nội đơn Ngưu Long Giao có thể tái diễn bất cứ lúc nào.

Vì viên nội đơn nầy, phải còn có thêm «Thiên Bằng Thái Noãn» nuốt vào, hai vị báu ấy gặp nhau hòa trộn lại, biến tan vào cơ thể, thì Chí-Tôn mới có thể trở thành một kỳ nhân có một không hai trong chốn giang hồ và từ đây sẽ không còn tay đối thủ được. Nhưng hiện giờ Chí-Tôn chưa tìm ra được « Thiên Bằng Thái Noãn », viên nội đơn Ngưu Long Giao vẫn hãy còn nằm im trong huyệt đạo điền của chàng, dĩ nhiên chàng chưa có một trăm năm mươi thành công lực. Quần Ma chưa khiếp sợ chàng, chúng rải rác chia nhau đi tìm chàng trên các nẻo đường, để mổ bụng chàng chiếm lại nội đơn, thật nguy hiểm cho chàng vô cùng.

Phần Chí-Tôn, từ khi Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận dữ giả biệt ra về, chàng đứng thần thờ giữa cánh rừng tòng, một lúc thật lâu, rồi đi thẳng về phía Bắc, có nhiều khu rừng nối tiếp nhau không ngớt.

Trong thâm tâm Chí Tôn hiện giờ không phải chàng đi tìm kiếm dị bảo « Thiên Bằng Thái Noãn » để dung hòa viên nội đơn Ngưu Long Giao, hòa tan vào các huyệt đạo trong cơ thể chàng hầu chóng thành một kỳ nhân vũ thuật. Mà chàng chỉ quyết đi tìm cho được dị bảo của Sư môn là « Ô Mộc Bảo Lục » nữa mãnh phần trên, để mới có thể thấu triệt một thế võ bất truyền luyện tập đến hàng cao diệu.

Món bảo vật « Ô Mộc Bảo Lục » nầy gồm có mãnh bằng bàn tay, một mãnh còn lại mà Chí-Tôn đang giữ là « Ô Mộc chân Giai » còn một mãnh đánh mất đi đó là « Ô Mộc Chân Quyết ».

Mảnh « Ô Mộc Chân Quyết », có ghi khắc rành năm ngọn quái chưởng cực kỳ lợi hại mà từ xưa đến nay trên chốn giang hồ không hề có. Nhưng nếu thiếu một trong hai mãnh, thì dù cho có thông minh tột đỉnh cũng không thể nào thấu hiểu cái huyền bí, kỳ diệu của nó mà sử dụng năm ngọn quái chưởng kia được.

Mảnh « Ô Mộc Chân Quyết » đã thất lạc ngoài hai mươi năm nay, cùng trong một đêm hai trăm nhân mạng Bang Cam Lộ chịu thảm hình. Giờ đây muốn tìm vật báu ấy, có khác chi mò kim đáy bể.

Thế nhưng, Chí-Tôn nhất quyết tìm cho bằng được « Ô Mộc Chân Quyết ». Chàng nghĩ rằng : chàng phải làm tròn lời trăng trối của Sư môn, cho người được vui lòng bên kia bờ cõi chết, nhưng nếu chàng không trở thành một quái nhân, thì chàng cũng làm mãn nguyện vì đã hết sức đuổi theo cái di chí của thầy.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, đối với viên nội đơn Ngưu Long Giao hiện đang nằm trong bụng Chí-Tôn, chàng chẳng mảy quan tâm, vì chàng biết món « Thiên Bằng Thoái noãn » không tài nào tìm được, giả may ra mà bắt gặp, cũng không thể nào chợp được, vì vậy, việc biến thành một siêu nhân, chàng coi như câu chuyện hão huyền.

Trong lúc đi đường, Chí-Tôn không ngớt nghĩ ngợi trong đầu óc về quyển « Huyết Hải Thâm Cừu », của Bang Cam Lộ. Trong quyển nầy, Sư môn chàng ghi chép tất cả những kẻ thù có dự trong trận thảm sát của Bang. Trên đầu trang quyển quyết thư có ghi năm tên Quái Ma hết sức khủng khiếp trong chốn giang hồ, đó là : Âm, Dương, Xú, Quái, Bà. Năm chữ nầy, mỗi chữ chính là một tên Ác Ma công lực cao diệu không thể nào đo lường được. Do đó, con đường phục hận của chàng thăm thẳm xa mờ tận chân mây. Mặc dù vậy, chàng vẫn cứ kiên nhẫn và tràn niềm hi vọng để đi tới tận cùng.

Lật qua trang hai và ba chàng trông thấy có ghi hai mươi tên Quỷ ma khác, trong số đó có người thứ sáu, Sư môn của chàng đã giết chết, còn Tiêu Diện Tửu Hồ Liên Tham và Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, Hội Chủ Bách Linh đã mất cách năm năm về trước, vì vậy hiện nay chỉ còn mười hai tên.

Tuy Quái Ma nầy cũng là những tay công lực cao thâm, nhưng nếu đem so sánh với năm lão Quái Ma : Âm, Dương, Xú, Quái, Bà, thì không thấm vào đâu cả.

Chí-Tôn đọc và thuộc từng tên một những kẻ thù đã nhúng tay vào một đêm thảm sát trên hai trăm nhân mạng Cam Lộ, mà Sư Môn chàng đã ghi chép lại bằng máu trong huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu ». Chàng nguyện sẽ rửa sạch mối thù không cùng chung đạp đất nầy và sẽ cho bọn Ma Đầu bay hồn, bạt vía trong « Tàn Chi Lịnh » mới thỏa dạ chàng.

Mãi lo nghĩ ngợi viển vong, tới khu rừng kia bao giờ Chí-Tôn chẳng hề hai biết, chừng nghe một luồng gió thoảng qua văng vẳng tiếng khí giới va chạm vào nhau, hòa lẫn tiếng reo hò, từ khu rừng tòng trước mặt chàng không xa lắm, chàng mới giật mình hướng về phía đó.

Động tánh hiếu kỳ, Chí-Tôn liền nhắc bổng thân mình phóng tới hướng rừng tòng như một vệt khói. . .

Tiếng hét la kinh khiếp, lẫn lộn với tiếng vũ khí đập chát vào

nhau ngày càng thêm rõ rệt, Chí-Tôn hiểu ngay nơi ấy đang có một trận đấu quyết liệt, chàng lia người tới nhanh như diều hâu.

Vừa chạm, Chí-Tôn vừa phóng mắt nhìn xuống khu rừng tòng không rậm lắm, đằng góc rừng bên trái có một khoảng đất trống, trên ngọn đồi thấp lại có một ngôi mộ không hiểu của ai cỏ mọc xanh rì.

Sực trông thấy gần ngôi mộ cách chừng năm sáu trượng có ba tên Ma đầu, hình thù quái gở đương vây đánh một thiếu nữ vận toàn đen, tuổi độ mười bảy, mười tám, tay cầm thanh trường kiếm múa soèn soẹt trong gió, nghe bắt sởn gáy, rùng mình.

Ba tên Ma đầu chẳng chịu kém sút tí nào, chúng đập kiếm chát chúa vào thanh trường kiếm của thiếu nữ áo đen hết sức ác liệt.

Dưới mặt đất rải rác mười mấy xác người, kẻ cụt phăng chiếc đầu, người bị xé tét làm đôi, gan ruột đổ lòng thòng, máu rưới đầy mặt cỏ, trông thật là ghê khiếp làm sao.

Cách bãi chiến chừng 6, 7 trượng, lại còn có một bọn Quỷ Ma độ gần ba mươi người, già trẻ đều có, người nào người nấy mắt lộ tinh quang sáng rực, thoáng nhìn cũng đủ rõ ngay chúng là những tay cao thủ võ lâm.

Chí-Tôn liền sà mình xuống một lùm cây khá rậm, nấp vào đó, đưa mắt theo dõi trận đấu giữa Thiếu nữ áo đen và ba tên Ma đầu.

Chàng nhận trên vẻ mặt Thiếu nữ áo đen bốc căm hờn, dường như nàng giận dữ một chuyện gì nên mới xảy ra trận đấu. Thanh trường kiếm của nàng cực kỳ lợi hại, rít lên những ánh sáng lập lòe, mệt chọi với ba, mà chẳng thấy mệt nhọc chút nào cả.

Trái lại, ba tên Ma đầu hung tợn có vẻ sút kém, chúng bị đường tuyệt kiếm của Thiếu nữ áo đen xô lùi gần một trượng.

Bỗng soẹt một tiếng rợn người, bất ngờ thiếu nữ áo đen đã nhanh hơn chớp giật, lia ngọn tuyệt kiếm ngang cổ tên Ma đầu bên phải. Hắn chỉ kịp kêu trời một tiếng, tức thì chiếc đầu lìa khỏi cổ, thân mình giãy xành xạch trên bãi cỏ, máu phọt ra có vòi.

Trong thấy đồng bọn bị giết chết một cách thảm khốc, hai tên Ma đầu kia bốc máu căm thù, chúng gầm hét như hai con thú dữ vừa bị thương, múa ác kiếm lăn vèo vào người Thiếu nữ áo đen.

Thiếu nữ áo đen mỉm miệng cười thầm, nàng vận mười thành công lực, phóng ra ba đường kiếm bí tuyệt, một thế kiếm cực kỳ ảo diệu trong giới võ lâm.

http://tieulun.hopto.org

Hai tên Ma đầu chóa mắt bởi ba đường kiếm bí tuyệt của Thiếu nữ áo đen, chúng đâm ra rối loạn cả kiếm pháp, nên bị Thiếu nữ áo đen dồn vào một góc. Chúng hoảng sợ luống cuống định tháo chạy nhưng không còn kịp nữa, vì thanh trường kiếm của Thiếu nữ áo đen luôn luôn bay soèn soẹt xung quanh người và trên đầu chúng, không còn cho chúng có lối thoát thân. Hai tên Ma đầu quá khiếp, run lên bần bật . . .

Giữa lúc cái chết đã kề tận cổ, chợt một giọng hét như tiếng trời gầm đập chát vào tai mọi người :

— Hai đứa bây hãy lui lại, để con bé cho ta.

Đồng thời, một lão Ma đầu tướng tá lùn choắt, phóng theo một luồng chưởng phong cực mạnh, đẩy Thiếu nữ áo đen lùi nửa trượng.

Trông cách nhảy của lão Ma đầu tướng lùn nầy, cũng đã hiểu công lực của hắn đã cao thâm tới bực nào rồi, bắn nhẹ tay phất hai tên Ma đầu kia tế ngã về phía sau.

Thực ra, trong trường hợp nầy, nếu Thiếu nữ áo đen không thu hồi kiếm tuyệt, thì nàng vẫn giết được hai tên Ma đầu, nhưng nàng cũng khó lòng tránh khỏi thương tích do chưởng phong của lão Ma đầu lùn kia, cho nên lúc ấy chỉ thấy một vệt đen bắn ngược, tức thì Thiếu nữ áo đen đã cách xa gần một trượng.

Hai tên Ma đầu thoát chết, vui mừng nhảy vút ra ngoài xa hàng 5, 6 trượng.

Lão Ma đầu sà người tới cất tiếng cười khừ khừ . . . thật quái gở.

Cười dứt, Lão Ma đầu chỉ vào bọng Thiếu nữ áo đen nói một câu tồi nghĩa :

— Con quỷ nhỏ, hãy trao vật ấy cho ta, nếu nghịch lại ta vật mầy chết, moi tim gan nhai sống đấy !

Thiếu nữ áo đen giận xếch ngược hai mắt đẹp tuyệt :

— Tên Ma đầu lùn kia, ngươi đâu có đủ tư cách hỏi tới vật nầy.

Lão Ma Đầu giận mắt lộ tinh quang :

— Khừ khừ... ngươi muốn chết, ta cho ngươi chết.

Lời nói chưa dứt, Lão Ma đầu sà tới quay như chớp xoay xung quanh Thiếu nữ áo đen, vừa xoay, hắn vừa thò mười móng nhọn vắt như gươm chộp vào bọng nàng.

Thật là một thế võ vô cùng lạ lùng, độc hiểm.

Thiếu nữ áo đen sực thấy Lão Ma đầu giở ngón độc, nàng vùng

hét lên một tiếng, nhất mình lên không trung quay tròn như chiếc én đưa thoi, thoát khỏi thế hiểm của Lão Ma đầu. Rồi nàng lã mình trở xuống, vừa phóng ra kiếm tuyệt vào ngực Lão Ma Đầu.

Chi-Tôn núp trong lùm cây ngó thấy rõ ràng mọi sự xảy ra chàng hết sức ngạc nhiên, thầm bảo :

— Lạ thật, Thiếu Nữ áo đen nầy là ai. Mà công lực cao siêu kỳ dị, hẳn trong người nàng đang có một bảo vật chi đây, nên bọn Quần Ma mới xúm nhau vây đánh nàng, chứ nghĩ ra thì nàng không có thâm thù gì với bọn chúng.

Lúc đó, trận đấu giữa Thiếu Nữ áo đen và Lão Ma đầu đã tới hồi khốc liệt, Lão Ma Đầu tuông một loạt 7, 8 ngọn ác chưởng chết người liên tiếp tấn công Thiếu Nữ áo đen, rồi lại xoay xung quanh nàng như chớp vừa thò mười ngón tay hiểm độc móc bọng nàng.

Thiếu nữ áo đen chẳng chút sợ hãi, nàng điềm nhiên điều khiển làn kiếm tuyệt chống đỡ tất cả những ngọn ác chưởng và độc thủ của Lão Ma đầu, khiến cho bọn người đứng xem phải lòa cả mắt !

Thình lình trong lúc đó, từ giữa đám Ma đầu nhảy bổ ra ba tên lão già mặt mày quái gở, vung tay quật luôn hàng loạt ngọn chưởng phong ào ào như gió lốc.

Bây giờ, tình thế đã xoay chiều, một mình chống lại với bốn tên Lão Ma đều công lực cao thâm như nhau, Thiếu nữ áo đen có vẽ sút yếu, nàng thầm mệt, mồ hôi rịn ra ướt dầm cả chiếc áo đen đang mặc trong mình.

Hơi thở nàng cũng đã phều phào, nàng phải luôn luôn xoay tròn như chớp, để đón đỡ những ngọn chưởng phong, và những độc thủ của bốn tên Lão Ma đầu quái ác.

Nhận thấy thiếu nữ áo đen bắt đầu nguy ngập, Chi-Tôn hết sức lo ngại cho số phận của nàng, chàng vừa toan nhảy mình tới giúp một tay giải vây cho nàng thì chợt nghe tiếng hú lên như loài quỉ núi, tức thì, một tên Quái Ma hình thù cổ lỗ từ đâu không hiểu xẹt tới như một vệt khói, làm cho đám Quần Ma đứng đàng xa, ai nầy mặt mày biến sắc khi nhận ra tên Quái Ma vừa đến.

Quái Ma giở tay phất nhẹ xua bốn tên Lão Ma đầu rạt về phía sau, y đứng chàng ràng trước mặt Thiếu nữ áo đen.

Trông thấy Quái Ma lố lộ hiện ra, Chi-Tôn vô cùng kinh dị, chàng lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Tên Quái Ma công lực quả thật là khủng khiếp, nhưng không hiểu hắn có tên trong « Huyết Hải Thâm Cừu » chăng ?

Trong khi Thiếu nữ áo đen cũng nổi bật trên gương mặt vẻ ngạc nhiên, dường như nàng không ngờ chưởng phong của Quái Ma lại cao diệu dường ấy.

Quái Ma trông thấy mọi người khiếp hãi hắn cười khặc khặc... xông tới toan chộp hai ngọn quái phong vào mặt Thiếu nữ áo đen, thì có tiếng gầm hét chấn động núi rừng. Thêm một lão Quái Ma hình thù giống như thây ma, gương mặt gầy guộc, trắng bệch, cặp mắt sâu hoắm như cái địa huyệt, dáng đi khệnh khạng chẳng khác bộ xương người, trông sởn cả tóc gáy.

Quần Ma vừa bắt chợt Lão Quái Ma dị cổ này, bọn chúng khiếp đảm đến phải run lập cập, mắt dáo dác chung quanh chực bỏ trốn chạy.

Chi-Tôn cũng hết sức hãi hùng, chàng mở bét hai mắt nhìn Lão Quái Ma đó không hề chớp. Thật trong đời chàng chưa từng thấy một Lão Ma nào quái đản đến thế.

Thiếu nữ áo đen giật lùi nữa trượng, kinh hoàng hiện lên trên sắc mặt, nàng đứng không yên.

Lão Quái Ma quét cặp mắt xanh ngời lạnh lẽo lướt qua Quần hùng một loạt, rồi rống lên như loài ma độc hú giữa rừng sâu :

— Các ngươi muốn sống hãy dang ra, để con bé mặt ta.

Tên Quái Ma kia chưa kịp tháo lui, thì Lão Quái Ma bỗng giơ bàn tay khẳng khiu phẩy một cái...

Tức thì tên Quái Ma bị ngọn quái phong của Lão Quái Ma quật nhào ra sau hơn trượng lông lốc trên mặt đất.

Tiện đà, Lão Quái Ma chìa một ngón tay gầy gộc sang tên Ma đầu đứng gần nhất. Tên nầy rú lên một tiếng té quị xuống đất, máu đen từ trong chín lỗ trào ra, giãy xành xạch chết liền.

Quần Ma mặt xanh như chàm đổ, chẳng ai bảo ai, chúng chạy hoảng tán loạn vào rừng sâu, phút chốc không còn một tên nào cả.

Đứng nhìn ngọn ác chưởng khủng khiếp của Lão Quái Ma có cái mặt trắng bệch như xác chết, Thiếu Nữ áo đen sợ toát mồ hôi, tay cầm thanh trường kiếm run run, nàng đã mất hẳn tinh thần trước trận đấu mới sắp diễn ra.

Lúc ấy, Lão Quái Ma thò bộ mặt trắng bệch về phía Thiếu Nữ áo

đen, chiếu cặp mắt xanh ngời lạnh lẽo ngay mặt nàng nhìn một hồi lâu, rồi vùng phát lên giọng cười sởn gáy :

— Nầy con bé kia, mày tên họ là gì hãy bảo thật ta biết, nếu không . . . khặc khặc...

Mặc dù trong lòng đã sợ hãi cái chưởng lực kinh người của lão Quái Ma, nhưng vì giọng nói sặc mùi tự phụ của hắn làm cho lửa giận của Thiếu Nữ áo đen cháy bùng lên, nàng không còn biết nghĩ đến việc lợi hại nữa, trừng đôi mắt đẹp tuyệt vào mặt hắn, hét :

— Ta là ai, ngươi không cần biết làm gì, hãy cút ngay đi, kẻo mà chết đấy.

Lão Quái Ma dị cổ rống lên một trận cười khặc... khặc.

— Đồ tiểu quỉ, hãy trao cái vật mà mày đang giấu trong mình cho ta, thì ta sẽ cho mày chết toàn thây, nếu nghịch lại hãy xem gương nầy...

Dứt câu, Lão Quái Ma giơ ngón tay khẳng khiu phóng về phía cái xác tên Ma đầu vừa chết... một ngọn nhật điểm chưởng...

Lập tức, một trận gió ào ào ... nổi dậy, Thiếu nữ áo đen nhìn lại thì thấy lúc bấy giờ cái xác chết biến thành một vũng máu, chỉ còn trơ một chùm tóc, mùi hôi tanh phật tới mũi nghe khó chịu vô cùng.

Chi-Tôn núp trong lùm cây rậm ngó thấy cảnh tượng đó, mà bắt phải rợn óc, rùn mình, chàng tự nhủ :

— Lão Quái Ma này chưởng lực cao thâm không sao đo lường được, còn Thiếu nữ áo đen kia hẳn đang mang một báu vật gì trong người nên Lão Ma mới thốt ra những lời dọa nạt ấy.

Bây giờ Thiếu nữ áo đen mặt này biến đổi rõ rệt, nàng tự hiểu mình không phải là tay đối thủ với Lão Ma, nên giật lùi mấy bước, thảng thốt hỏi :

— Có phải ngươi là Bạch Diện Cương Thi Quái Nạp Mộc Thông chăng ?

Lão Quái Ma lại rống lên cười như loài ma độc :

— Khá đấy, ngươi cũng đoán nổi ta nữa à ? Vậy, ta cũng phá lệ một phen tha ngươi khỏi chết, nhưng ít nhất ngươi cũng phải ngoan ngoãn trao vật ấy cho ta.

Thiếu nữ áo đen nghiến răng kèn kẹt :

— Đâu có dễ dàng như vậy được, nầy Lão Quái Ma, ta thà chết

http://tieulun.hopto.org

thì thôi chứ chẳng đời nào trao dị bảo cho ngươi đâu, ngươi đừng tốn công vô ích.

Lão Quái Ma nổi giận gầm lên như quỉ hú :

— Vậy thì mày phải chết !

Chí-Tôn chợt nghe Thiếu nữ áo đen gọi tên Lão Quái Ma, chàng giật mình nghĩ thầm :

— « Ồ, cái tên Quái Ma này Sư môn ta có ghi trong « Huyết Hải Thâm Cừu » cứ theo sắp hạng, thì hắn thuộc hàng thứ tư trong năm tên Lão Ma kinh khủng nhất, đã dẫn đầu trong trận thảm sát hơn hai trăm mạng người Bang Cam Lộ, thù nầy ta nhất định phải trả ».

Đột nhiên, Chí-Tôn trào sôi máu hận, chàng vận lực lên tả, hữu chưởng chực vèo tới cùng một lúc quật vào mặt Lão Quái Ma, nhưng lửa căm thù của chàng cũng tắt ngấm ngay lúc ấy...

Chàng nghĩ, nếu chàng chưởng mặt ra ngay lúc nầy cũng chỉ rước lấy cái chết vào thân thôi chớ chẳng đem lại ích lợi chi cả, vì so nội lực chàng đối với Lão Quái Ma thì thực có khác nào lấy trứng mà chọi vào đá. Cho nên, tuy máu hận đang cuồn cuộn chảy trong người, chàng vẫn phải dằn ngay xuống, chăm chú nhìn Quái Nạp Mộc Thông và Thiếu nữ áo đen trước trận đấu sắp diễn ra, mà chàng biết chắc chắn là vô cùng khốc liệt và phần thắm bại sẽ về nàng.

Đột ngột, Quái Nạp Mộc Thông thò cặp mắt xanh ngời, lạnh lẽo dòm vô rừng một lúc thật lâu, rồi nhìn lại Thiếu nữ áo đen cất tiếng khặc khặc . . . như loài ma độc.

Cái thò nhìn của Quái Nạp Mộc Thông vừa rồi, khiến cho Chí-Tôn đương ẩn sau lùm cây phải rúng động cả tâm thần, chàng không hiểu Lão Quái Ma tinh cờ nhìn như thế, hay hắn đã biết có người đang rình mà quan sát kiếm tìm.

Trong lúc Quái Nạp Mộc Thông chìa hai cánh tay gầy gộc ngay Thiếu nữ áo đen, gừ gừ hỏi :

— Thế nào, mầy đã sợ chết rồi đấy chứ ? Mầy có chịu trao vật ấy cho ta chưa, hay chờ ta moi trái tim mầy nhai sống ?

Thiếu nữ áo đen hét :

— Lão Ma khát máu, hôm nay nếu chẳng may ta phải chết bởi tay ngươi, thì chỉ tiếc vì ta chưa kịp có đủ thời giờ luyện tập công lực tới chỗ cao thâm để quật vỡ sọ ngươi, chứ không phải Thầy ta không đủ sức trừng trị nổi ngươi đâu, còn bây giờ ngươi muốn ta

...o bảo vật cho ngươi, thì chỉ trừ khi nào ngươi giết được ta, hãy nói tới chuyện đó.

Lời nói khí phách của Thiếu Nữ áo đen làm cho Chí-Tôn vô cùng kích động, chàng không ngờ một cô gái dáng điệu mãnh khảnh, yểu điệu như nàng, đứng trước Lão Quái Ma có cái công lực vô cùng xuất tột như thế, lại gan dạ dường ấy.

Lão Quái Nạp Mộc Thông cũng không ngờ Thiếu Nữ áo đen tương ngạnh như vậy, hắn giận dữ, nhe bộ răng trắng hếu trên gương mặt chẳng thấy chút máu me, rồi gầm lên như quỉ rống :

— Rồi ta sẽ cho mầy chết !

Vừa dứt tiếng, Quái Nạp Mộc Thông khẻ lắc mình một cái, tức thì hắn đã tới bên lưng Thiếu nữ áo đen chộp mười móng tay nhọn hoắt vào sườn nàng.

Khủng khiếp quá, Thiếu nữ áo đen thét lên một tiếng kinh hoàng, nàng múa thanh trường kiếm soèn soẹt loang loáng quanh mình như chớp giật, để che chở thân người không cho mười móng nhọn của Quái Nạp Mộc Thông thò vào.

Nhưng Lão Quái Ma chẳng chút sợ hãi, hắn chộp cánh tay gầy vào bụng Thiếu nữ áo đen, giật lấy cái gói vải trắng một cách hết sức dễ dàng mà không hề bị thương tích chi cả.

Lấy xong bảo vật, Quái Nạp Mộc Thông lùi ra ngoài trượng, đứng nhe bộ răng trắng nhởn, cười khặc khặc. . .

Tức giận bốc lên đầy mặt, Thiếu nữ áo đen hét to :

— Lão Quái Ma, ta thề sống chết với mầy !

Soẹt, soẹt... Tức thì, Thiếu nữ áo đen múa lên chín đường kiếm tuyệt, y hệt môn kiếm kỳ diệu của Thiên Sơn Long Nữ đánh nhau với Tư Diện Quái Ma tại Nghiệt long Đàm.

Kiếm phong lấp loáng ùn ùn như vũ bão, tấn công tới tấp Quái Nạp Mộc Thông.

Trông thấy kiếm pháp của Thiếu nữ áo đen, Chí-Tôn không khỏi ngạc nhiên bảo thầm :

— Lạ thật ! Tại sao cô gái áo đen nầy có một lối kiếm giống hệt Đỗ cô cô thế nhỉ ?

Chàng nhìn chằm chặp vào gương mặt xinh đẹp của nàng, với chín đường kiếm tuyệt lạ lùng phóng vèo tới Lão Quái Ma,

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó, Quái Nạp Mộc Thông đã thôi cười. Hắn nhét cái gói vải vừa móc được trong mình Thiếu nữ áo đen vào người, rồi lui nửa trượng tránh xa chín đường kiếm tuyệt, liền một lúc bắn vung tả hữu chưởng quạt ra hai luồng gió ào ào... thế mạnh như trái núi đẩy lùi kiếm phong.

Thiếu nữ áo đen nghiến răng kèn kẹt, nàng liều chết liên tiếp tuôn chín ngọn kiếm phong, nghênh đón hai luồng sóng ác chưởng của Lão Quái Ma không lui bước nào cả.

Bộp, bộp...

Thanh trường kiếm trên tay Thiếu nữ áo đen không chịu nổi trước áp lực khinh người của 4 Lão Quái Ma, xô lệch một bên, suýt nữa tuột khỏi tay nàng, nàng cảm thấy miệng mũi đều nghẹt mất không khí, hoảng hốt nhảy xa chừng một trượng, trừng đôi mắt đẹp tuyệt nhìn Lão Quái Ma vừa kinh dị, hết sức hãi hùng.

Chí-Tôn khiếp thầm chàng lắm bầm :

— Không khéo cô gái sẽ mất mạng về tay Lão Quái Ma nầy !

Quái Nạp Mộc Thông dùng sức mạnh của chưởng phong buộc Thiếu nữ áo đen phải thối lui ra ngoài, nhưng hắn không thèm đuổi theo liên tiếp tấn công nàng kết thúc ngay trận đấu, nhưng thình lình, Lão Quái Ma vùng day qua chiếu cặp mắt xanh ngời vào lùm cây Chí-Tôn đương núp, rống lên :

— Tên gian nào núp trong lùm cây đó, hãy ra ngay !

Chí-Tôn hết sức kinh hoàng khi nghe Lão Quái Ma chỉ đích lùm cây chàng ẩn núp, chàng nói thầm :

— Thật là ngoài sức tưởng tượng, tại sao Lão Quái Ma lại biết ta núp trong bụi cây nầy, trừ phi hắn là loài tinh quái, chớ hắn là người làm sao hiểu nổi như thế ?

Bây giờ, nếu ta không ra mặt thì hắn cũng đã biết rồi, hắn sẽ buộc ta rời khỏi lùm cây nầy càng mất thể diện hơn, thà ta cứ chường ra đây rồi tùy cảnh ngộ mà hành động.

Nghĩ xong Chí-Tôn nhún chân nhảy tới đứng sừng sững trước mặt Quái Nạp Mộc Thông, chiếu cặp mắt sáng như sao sa, nhìn hắn không hề chớp.

Thiếu nữ áo đen đang chờ xem kẻ nào đã núp trong lùm cây rậm mà Lão Quái Ma vừa gọi đến, chợt nàng nhận ra một làn bóng xuất hiện một chàng trai vô cùng xinh đẹp, nhưng vẻ mặt muôn đời

lạnh lẽo như băng sương. Nàng giật mình không thể tưởng nổi giữa chốn thâm sơn cùng cốc, lại có người dám gan lỳ đứng rình xem trận đấu khốc liệt đang diễn ra.

Thiếu nữ áo đen tự nhủ :

— Chàng thiếu niên nầy, nếu không phải là một kẻ có cái nội lực tuyệt vời, thì chẳng khi nào dám đứng rình xem trận đấu giữa ta và Lão Quái Ma từ nãy giờ. Nhưng chẳng hiểu chàng có đương nổi với lão Quái Ma không ?

Cho nên, nàng trố mắt nhìn Chí-Tôn mà trong lòng hết sức lo sợ đến sinh mệnh chàng...

http://tieulun.hopto.org

Quái Ma xuất hiện như xác người mới chết trước mặt Chí-Tôn.

HỒI THỨ TÁM

LÃO HÒA THƯỢNG CÒ QUÁI

LÚC bấy giờ, Lão Quái Ma Nạp Mộc Thông nhận ra kẻ núp bóng trong lùm cây rậm rình xem trận đấu giữa hắn và Thiếu nữ áo đen, là một chàng trai độ mười sáu, mười bảy tuổi, vẻ mặt ngây ngô, hiền lành như cô con gái chẳng có gì nguy hiểm cả, hắn liền cất lên tiếng cười khặc khặc... và nói như tiếng quỉ thu :

— Thằng bé con kia, chắc hẳn mày không muốn sống trên đời này nữa, nên mới dám cả gan đứng rình nghe ngóng như thế ?

Mặc dù biết mình không phải là tay đối thủ với Quái Nạp Mộc Thông, nhưng sực nhớ lại hắn chính là một trong năm tên Lão Quái Ma trong huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu » của Bang Cam Lộ, mà Sư môn chàng Dương Chấn-Hoàn đã ghi chép rõ ràng và chàng cũng đã thề thốt trước mặt thầy chàng lúc lâm chung là phải rửa sạch mối thù trọn kiếp đó. Nên ngọn lửa cừu hận đột nhiên bốc cháy trong lòng chàng, khiến cho chàng không còn biết sợ Lão Quái Ma như lúc nãy nữa. Chàng trừng mắt ngạo mạn hỏi Quái Nạp Mộc Thông :

— Nhưng bây giờ ngươi nghĩ sao về sự có mặt của ta ?

Quái Nạp Mộc Thông hầm hừ :

— Thì mày đã không muốn sống trên đời nữa, ta sẽ sẵn lòng làm phúc cho mày bước sang thế giới khác.

Thiếu nữ áo đen nghe Lão Quái Ma nói dứt, nàng càng thêm

http://tieulun.hopto.org

phập phòng lo sợ cho Chí-Tôn, tay nắm chặt thanh trường kiếm, mắt nhìn hai người không hề chớp.

Chí-Tôn hiểu Lão Quái Ma dị cổ này, tinh tình hung tợn khác thường, hắn dọa là sẽ hành động ngay, với công lực kinh người của hắn, chàng không thể nào chạy thoát cái chết vô cùng ghê khiếp, nhìn vũng máu chỉ còn một chùm tóc của tên Ma Đầu bị hắn quật bằng nhất điểm chưởng lúc nãy, cũng đủ cho chàng hiểu rõ sinh mệnh chàng hiện chẳng khác nào chiếc lá vàng treo trước gió.

Tuy vậy, Chí-Tôn vẫn gan lỳ nói :

— Lão Quái Ma, nếu hôm nay ngươi không giết ta, thì sau nầy ta sẽ giết chết ngươi !

Thiếu nữ áo đen đứng cách Chí-Tôn chừng hai trượng, nghe chàng nói với Quái Nạp Mộc Thông như thế, nàng không khỏi nể phục và nghĩ thầm :

— Chàng trai nầy quả thật là ngạo mạn ta chưa từng gặp bao giờ, trước mặt Lão Quái Ma có cái công lực kinh tởm như thế, mà chàng chẳng hề ngán sợ chút nào cả. Nếu Lão Quái Ma nhất quyết sát hại chàng, thì buộc lòng ta phải lao trở lại vòng chiến tiếp chàng một tay, chứ không thể để chàng chết thảm trong tay hắn được.

Tự nhiên, đôi má Thiếu nữ áo đen ửng hồng lên, nàng hơi thẹn vì ý nghĩ đó.

Quái Nạp Mộc Thông cả đời ngang ngược, hung tàn, khắp chốn giang hồ đều khiếp mặt, bay hồn, mà chưa từng có một ai dám thở dài một tiếng trước mặt hắn, nay lại có kẻ lỳ gan xúc phạm đến uy danh, và kẻ đó lại là một chàng trai miệng hãy còn pha mùi sữa, khiến cho Lão Quái Ma thịnh nộ đến phải lạ lùng, rồi hắn tự cho mình đã nghe lầm câu nói của Chí-Tôn, nên hỏi vặn :

— Thằng bé con kia, mày vừa bảo gì hãy bảo lại ta nghe ?

Chí-Tôn dằn mạnh từng tiếng một :

— Ta bảo ; nếu hôm nay ngươi không giết ta, thì có một ngày nào đó ta sẽ quật chết ngươi !

Thiếu nữ áo đen sởn cả tóc gáy khi nghe Chí-Tôn thét lên lời nói đó, nàng đinh ninh Quái Nạp Mộc Thông nổi giận và sẽ tiến đánh ngay chàng, nên mím chặt vành môi dưới, chực hờ đối phó tình hình.

Nhưng trái với ý nghĩ của Thiếu nữ áo đen, Lão Quái Ma đã

chẳng chút phẫn nộ, hắn lại còn cất lên một trận cười khặc khặc . . . rồi nói :

— Thằng bé con kia. lần đầu tiên trên bước giang hồ, ta gặp một kẻ dám kình chống lại ta, thốt ra những câu xấc láo, không coi cái chết là gì cả, nhưng thôi, ta chẳng thèm giết mày đâu, ta tha tội chết cho đấy, tuy vậy nếu mày để ta gặp lần thứ hai, ta sẽ moi lấy trái tim mày nuốt sống.

Chí-Tôn lạnh lùng nói :

— Nầy Lão Quái Ma, ngươi tha chết cho ta, rồi có ngày hối hận chăng ?

Quái Nạp Mộc Thông nhe bộ răng trắng nhởn :

— Từ xưa đến nay ta chưa hề biết hối hận một lần nào, mày cứ đi tìm danh sư mà luyện võ, đến nửa đời mày sẽ gặp lại ta.

Dứt câu, lão Quái Ma cười khặc khặc . . . chứa đầy sự ngạo nghễ và tự tôn.

Chí-Tôn chỉ « hừ » một tiếng, xạ cặp mắt sáng rực căm hờn vào mặt Quái Nạp Mộc Thông, mà chẳng nói thêm lời nào nữa cả.

Lão Quái Ma không cần chú ý tới sự hằn học đó, hắn vụt quay qua Thiếu nữ áo đen, nói như qui rống :

— Còn con bé nầy, ta đã bảo cho mầy biết trước một cái chết toàn thây . . .

Chưa dứt tiếng cuối cùng, Quái Nạp Mộc Thông, thình lình tuôn ra một ngọn chưởng phong nặng như quả núi về chỗ Thiếu nữ áo đen đang đứng, nghe ào ào . . .

Chẳng kịp đề phòng, vì lối chưởng của Lão Quái Ma đánh ra lẹ hơn luồng chớp, Thiếu nữ áo đen không sử dụng được kiếm tuyệt, nàng đành vận lực lên tả chưởng, phóng ra một trận gió bão đỡ chọi lại luồng chưởng phong kinh dị của Lão Quái Ma.

Đồng thời, Chí Tôn cũng chẳng cần suy nghĩ lợi hại, chàng gồm mười thành công lực vào lưỡng chưởng, quật ngang hông luồng chưởng của Quái Nạp Mộc Thông...

Bộp, bộp...

Hai chưởng lực gặp nhau dậy động thành một trận cuồng phong, bụi cát bụi tung mịt trời, đá lăn đùng trên mặt đất như lá rụng, trông thật là khủng khiếp.

Giữa lúc ấy, Thiếu nữ áo đen bị chưởng phong quật nhằm, hết

http://tieulun.hopto.org

lên mấy tiếng thấm não, máu tươi từ trong cửa miệng phún ra, toàn thân bị ném xa gần hai trượng, rớt xuống đánh « huych » dưới đất một tiếng, rồi nghắt đi luôn.

Trong khi Chí-Tôn cũng bị làn sóng chưởng phong của Quái Nạp Mộc Thông đẩy một trượng, rung động cả thân mình, tay chân thảy đều rụng rời, mê mệt, hơi thở mũi miệng của chàng chừng như ứ động, không thể cất lên kêu được một lời nào cả.

Công lực Lão Quái Ma quả thật khủng khiếp đến không sao đo lường được...

Đó là nhờ Chí-Tôn đã dồc hết nội lực đánh ngang hông một loạt hai chưởng, làm tan đi phần nào chưởng phong tàn khốc của Quái Nạp Mộc Thông, mà Thiếu nữ áo đen còn phải hộc máu mồm ra và chàng suýt ngạt luôn cả thở. Nếu không, thì sức công phá chưởng lực hắn chưa biết tới mức độ nào là cùng.

Chí-Tôn quá hãi hùng buộc phải nhảy lùi một trượng tránh làn sóng chưởng phong quật đuôi cười cùng ào ào... cây rừng ngã la liệt...

Quái Nạp Mộc Thông cất giọng cười khặc khặc.., hắn nhất bổng mình lên cao năm trượng, đột nhiên biến thành bẻ thế, phóng qua chiều ngang nhanh lẹ như chớp giật rồi mất dạng...

Đồng thời lúc ấy, luồng chưởng phong khốc liệt của Lão Quái Ma cũng tan đi, Chí-Tôn mới ngẩn mặt lên trời buông tiếng thở dài, vừa chực cất người lên chạy đuổi theo Quái Nạp Mộc Thông, thì bỗng chàng nhớ tới Thiếu nữ áo đen đang nằm sóng sượt trên mặt đất, chẳng hiểu sống chết thế nào, bất giác lòng cảm tức của chàng nguội lại, chàng đứng yên, ngoái nhìn nàng.

Trông thấy Thiếu nữ áo đen vẫn nằm im lìm trên bãi cỏ xanh, Chí-Tôn lo ngại nghĩ thầm :

— Hay là nàng đã bị ngọn ác chưởng của Lão Quái Ma quật chết rồi, nên không nghe ư hử chi cả !

Chí-Tôn cũng định rời khỏi nơi nầy ngay trong khi đó, nhưng chẳng hiểu có một sức mạnh nhiệm mầu nào lôi chàng giữ lại. Chàng bước đều gần cô gái áo đen.

Bây giờ Chí-Tôn mới nhận ra thật kỹ Thiếu nữ áo đen có một tấm nhan sắc vô cùng kiều diễm, và một thân hình dễ dàng làm cảm lụy bất cứ những ai, đôi mắt đầy mơ mộng của nàng nhắm nghiền lại, cặp môi hồng cắn chặt, phăng phắt như đang ở trong mơ.

Sau một chút do dự, Chí-Tôn tới sát bên Thiếu nữ áo đen, cúi xuống đưa tay sờ vào mũi nàng, thì nghe hơi thở của nàng chỉ còn thoang thoảng như chiếc lá treo cành.

Chí-Tôn hiểu ngay nàng bị thương tích rất trầm trọng, có thể nguy tới tính mệnh nếu không cứu chữa kịp thời. Chàng nghĩ thầm :

— « Thật ra, với nội công chân ngươn của ta mang ra mà cứu cô gái áo đen nầy, thì không thể được. Bây giờ, chỉ còn một cách có hy vọng làm cho nàng tỉnh dậy là : « Suy Huyệt Quá Cung » mà thôi. Nhưng điều nầy rất trở ngại cho ta, là phải tiếp xúc tới thân thể nàng, những gì bí hiểm của nàng và nàng lại còn là cô gái trinh nguyên, ta biết phải làm sao bây giờ ».

Chí-Tôn vô cùng bối rối, chàng không biết phải tính sao cho vẹn cả đôi đường.

Chàng liều hành động cứu nàng chăng ? Chàng bỏ mặc nàng chết chăng ?

Qua mấy lúc dằn xé ở trong lòng, sau cùng Chí-Tôn mím chặt vành một lấy một quyết định :

— Nếu ta vì một chút tị hiềm mà dằn do do dự mãi, chắc chắn nàng sẽ không khỏi một cái chết oan uổng, vậy bây giờ ta cứ theo phương pháp Suy Huyệt Quá Cung cứu nàng sống lại, rồi sau đó sẽ xin lỗi nàng, có lẽ nàng cũng hiểu mà tha thứ cho cái cảnh ngộ của ta, không thể làm sao hơn thế được.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn cảm thấy tâm hồn chàng vô cùng phấn khởi, chàng liền cúi sát bên Thiếu nữ áo đen vẫn nằm bất động như người đã chết.

Nhưng chẳng mấy chốc, một mùi thơm nhẹ nhàng riêng biệt của người con gái nguyên trinh, tỏa trong làn gió như Lan như Huệ, từng sợi nhỏ lất phất ngang mũi Chí-Tôn, chàng có cái cảm giác như vừa ngửi xong một cuộn khói mê hồn, làm cho chàng ngất ngây, rung động cả tâm hồn, tưởng không còn tự chủ được lòng mình nữa mà mặc cho thể xác đắm chìm trong khoái cảm yêu đương.

Thực ra đến đây, Chí-Tôn cũng muốn rời khỏi Thiếu nữ áo đen bỏ đi cho đỡ thẹn, nhưng vì sợ cô gái chết mất giữa rừng hoang, chàng hết sức gắng gượng ở lại cứu chữa nàng.

Điểm xong các huyệt đạo của Thiếu nữ áo đen, lúc bấy giờ Chí-Tôn lại chuyển sang phương pháp xoa bóp bí truyền của Sư môn, cốt sao cho nàng chóng tỉnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Không bao lâu, thì nghe hơi thở Thiếu nữ áo đen điều hòa trở lại, buông ngực nàng lên xuống phập phồng, da thịt hồng hào chẳng khác nào một đóa hoa rừng buổi sáng.

Đấy là phút giây vô cùng quan trọng, Chí-Tôn gom hết nghị lực chăm chú vào bổn phận chàng.

Cách xoa bóp bí truyền đó, làm cho mồ hôi của Chí-Tôn tuôn ra như suối đổ, quả tim chàng đập mạnh, hơi thở mất hẳn sự điều hòa vì chàng đã dùng sức quá độ xoa bóp, đồng thời dùng cả sức mạnh tinh thần để áp ngọn lửa tình lúc nào cũng chực hờ đốt cháy.

Một chập lâu nữa, Thiếu nữ áo đen dần dần chuyển động thân mình, sau cùng nàng buông tiếng thở phào, rồi mở choàng đôi mắt đẹp như nước suối trên nguồn, bất giác giơ bàn tay trắng nuột tát vào mặt chàng, vang lên một tiếng thật giòn giã.

Thình linh bị Thiếu nữ áo đen vả mặt, Chí-Tôn không tài nào né tránh kịp, chàng đành hứng trọn vẹn cái tác nẩy lửa của nàng, bừng nóng cả mang tai.

Cũng may cho chàng là Thiếu nữ áo đen mới vừa tỉnh dậy, nội lực hãy còn yếu kém, nên cái tát tai đó chỉ làm cho chàng xây xác làn da thôi, nếu không, chàng đã phải ngã lộn đi mấy vòng rồi.

Chịu xong một cái tát tai của Thiếu nữ áo đen, Chí-Tôn ngơ ngác nhìn nàng dở khóc dở cười, không biết phải nói làm sao với nàng, chỉ đứng thừ người ra như pho tượng mà thôi.

Trong giây phút nầy, Chí Tôn sực nhớ lại lúc chàng gặp Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngoài con đường cái quang Nghiệt Long Đàm đã có lần chàng bị nàng vả một cái tát tai giống như cô gái áo đen đã vả.

Cho nên Chí Tôn đã phải nói thầm :

— Ố, phải chăng trời sinh ta chỉ dành riêng cho các cô tát tai như thế nầy ?

Sau cái tát vào mặt Chí-Tôn, thấy chàng đứng bỡ ngỡ nhìn mình, Thiếu nữ áo đen chợt hồi tưởng lại chuyện đánh nhau với Lão Quái Ma vừa rồi, bị chưởng lực của hắn quật nàng bất tỉnh, nàng liền hiểu ngay chính chàng đã dùng bí pháp cứu sống nàng lại. Nên tuy thẹn hồng cả mặt, nhưng nàng không khỏi phải hổi hận, vì mình đã nóng nẩy tát tai người ơn

Thiếu nữ áo đen bỗng dịu dàng trở lại, nàng đứng thẳng người lên, liếc đôi mắt đẹp tuyệt nhìn Chí Tôn, cất tiếng trong ngần như suối đổ :

— Mong Tiểu huynh tha thứ cho cái lỗi hàm hồ của Tiểu nữ vừa rồi, vì trong phút bất thần đã gây sự thương tổn Tiểu huynh, chẳng hay hiện giờ Tiểu huynh còn thấy đau không ?

Lời nói ngọt ngào của Thiếu nữ áo đen, làm cho Chí-Tôn cảm thấy mất rượi tâm hồn, bao nhiêu sự đau đớn vừa rồi, bỗng biến tan đâu cả.

Chàng dịu giọng đáp :

— Không sao cả cô nương ạ ? Đó là một sự ngẫu nhiên, cô nương đừng băn khoăn chi hết, Tiểu sinh không phiền giận gì cô nương đâu.

Nhưng Thiếu nữ áo đen vẫn tỏ vẻ lo âu :

— Nhưng Tiểu huynh có còn thấy đau chăng ? Tiểu huynh hãy để Tiểu nữ xoa vết thương ấy . . .

Nói dứt câu, Thiếu nữ áo đen không kịp nghĩ ngợi, tự nhiên bước tới đưa bàn tay trắng nuột, mềm mại như hoa lan, vuốt nhẹ vào má Chí-Tôn, chàng nghe mát đến rợn người.

Chí-Tôn hốt hoảng lùi một bước, tránh bàn tay trìu mến của Thiếu nữ áo đen, trong khi nàng cũng vừa giật mình tỉnh ngộ về cử động của mình vừa rồi, nàng bẽn lẽn nhìn chàng.

Chí-Tôn hiểu ý Thiếu nữ áo đen, chàng cũng nhìn lại nàng, chẳng nói một lời nào cả.

Thật lâu, Thiếu nữ áo đen mới lên tiếng trước :

— Thưa Tiểu huynh, chẳng hay quí danh Tiểu huynh là gì, xin cho Tiểu nữ được biết, để sau nầy có dịp đáp đền công ơn cứu tử ?

Chí Tôn dịu dàng đáp :

— Cô nương cứ gọi Tiểu sinh là Dương Chí-Tôn !

Thiếu nữ áo đen sáng bừng sóng mắt, nàng nhìn chàng sửng sốt một hồi lâu rồi nói :

— Ố, Tiểu huynh chính là Dương thiếu-hiệp đây à ? Có phải Tiểu huynh đã may mắn nuốt viên nội đơn Ngưu Long Giao tại Nghiệt Long Đàm, Quần hùng xúm nhau cầu xé, quật chết đem chôn trên ngọn cao đảnh, rồi mụ Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương moi xác lên sống lại đấy không ?

Chí-Tôn không khỏi giật mình, chàng không ngờ, cái tin chết đi sống lại của chàng lại đồn đãi nhanh lạ dường ấy. Chàng khẽ gật đầu :

— Vâng, chính Tiểu sinh đã vô tình nuốt viên nội đơn đó, nên

http://tieulun.hopto.org

mới làm mồi cho bọn Quần Ma theo tìm sát hại Tiểu sinh đây cô nương ạ! Nhưng cô nương là ai, tại sao hiểu câu chuyện Ngưu Long Giao một cách rành rẽ như thế?

Thiếu nữ áo đen đáp:

— Tiểu nữ tên Triệu Lệ Trân, biệt danh là Hắc Phụng Hoàng, Tiểu huynh cứ gọi như thế.

Nàng nhấp nhánh đôi mắt đẹp tuyệt rồi lại nói:

— Thật ơn cứu tử của Dương Tiểu huynh không biết bao giờ đền đáp được Tiểu nữ ái ngại quá.

Chí-Tôn lúng túng nói:

— Một chút công mọn, chẳng có chi Triệu cô nương phải nhọc lòng lo nghĩ, Tiểu sinh đã bất nhã phải dùng bí pháp «Suy Huyệt Quá Cung» làm tổn thương đến cô nương không ít, xin cô nương thứ lỗi cho.

Hắc Phụng Hoàng tủm tỉm cười:

— Dương Tiểu huynh đừng ngại chi hết, Tiểu nữ nợ ơn Tiểu huynh không hết, có đâu lại buộc tội Tiểu huynh vì một chút chuyện còn con ấy sao.

Miệng tuy thốt ra mấy lời đó, nhưng trong thâm tâm của Hắc Phụng Hoàng không khỏi nghĩ ngợi đến việc Chí-Tôn đã sờ mó khắp nơi trong mình nàng, cho dù đó chỉ là chữa vết thương, nhưng một cô gái còn trong trắng như nàng, thì coi như nàng đã thất thân nơi chàng phân nửa cuộc đời rồi.

Lại nữa, nàng cảm nghe vết thương đang mang trong người hãy còn nặng chịu, có nhiều nơi huyệt mạch bế tắc, tay chân như rụng rời, rất trở ngại cho việc đi đứng, nên vụt nảy sinh ra một ý nghĩ, bảo chàng:

— Dương Tiểu huynh, hiện Tiểu nữ có một điều muốn nói, chẳng hiểu Tiểu huynh có bằng lòng chăng?

Chí-Tôn ngại ngùng nhìn Hắc Phụng Hoàng:

— Cô Nương cứ nói, nếu không vượt ngoài sức của Tiểu sinh, thì xin vâng lời ngay.

Hắc Phụng Hoàng mệt nhọc nói:

— Hiện nay, dù đã nhờ Dương Tiểu huynh cứu Tiểu nữ thoát chết dưới bàn tay ác độc của Lão Quái Ma, nhưng ngọn chưởng phong lúc nãy đã làm bế tắt các con đường huyệt mạch trong người Tiểu

nữ. Cho nên, nếu không trị dứt nguồn gốc, sợ e Tiểu nữ khó lòng tránh khỏi cái chết do những vết tích nội thương gây ra bây giờ. Tiểu nữ phiền Tiểu huynh giúp Tiểu nữ đi tìm Sư phụ chữa trị, thì mới mong hết được, chẳng hiểu Tiểu huynh nghĩ thế nào?

Chí-Tôn không nỡ bỏ mặc Hắc Phụng Hoàng trong cảnh ngộ mới khó khăn nên hỏi:

— Nhưng Sư môn Triệu cô nương là ai, hiện đang ở nơi nào?

— Sư phụ của Tiểu nữ là Lệnh Chủ Hải Âu, dường như đương tạm trú tại Kinh Sơn, Dương Tiểu huynh ạ!

Chí-Tôn vô cùng kinh ngạc, chàng trố mắt nhìn Hắc Phụng Hoàng không hề chớp, chàng không ngờ nàng lại là môn đệ của con người huyền bí Hải Âu Quái Khách đã có một lần cứu chàng thoát chết dưới mười vấu nhọn như gươm của Sư Diện Quái Ma.

Vì vậy, Chí-Tôn gật đầu ngay mà chẳng cần nghĩ ngợi thêm nữa:

— Vâng, Tiểu sinh sẵn sàng đưa Triệu cô nương đến đó, nhưng hiện giờ cô nương cảm thấy trong người có thể đi được đều đấy không?

Hắc Phụng Hoàng khẽ lắc đầu:

— Chắc hẳn là Tiểu nữ không đi nổi rồi Dương Tiểu huynh ạ!

Chí-Tôn thở dài ái ngại:

— Vậy bây giờ phải tính sao đây?

Hắc Phụng Hoàng chỉ tay về hướng đông bảo:

— Cách đây không bao xa, có một thị trấn khá lớn, phiền Dương tiểu huynh đến đấy thuê hộ Tiểu nữ một cỗ xe, rồi chúng ta lên đường, như vậy Tiểu huynh thấy có tiện chăng?

Chí-Tôn sáng bừng ánh mắt, chàng gật đầu ngay:

— Như vậy thì còn gì hơn nữa, bây giờ Triệu cô nương ngồi đây chờ Tiểu sinh trong giây lát nhé?

— Vâng, Dương Tiểu huynh hãy đi ngay để chúng ta còn lên đường cho sớm, ở đây rừng già vắng vẻ, chắc hẳn có bọn Ma Đầu ẩn nấp chứ chẳng không đâu.

Chí-Tôn nhanh nhẹn xốc lại áo quần, hăm hở:

— Vâng, Tiểu sinh thuê xe rồi trở lại ngay, Triệu cô nương đừng lo sợ chi hết.

Sực nhớ lại cái gói vải trắng của Hắc Phụng Hoàng bị Lão Quái Ma chộp lấy lúc nãy, Chí-Tôn đinh hỏi, nhưng vì nghĩ công việc quá gấp rút, sợ để nàng ở trong rừng lâu, bọn Ma Đầu hãm hại, chàng

http://tieulun.hopto.org

liền nhất mình lên cao, phóng ra khỏi rừng, nhằm phía thị trấn đi tới... Chàng có biết đâu chính vật ấy rất có quan hệ đối với chàng, và chính nàng cũng dính dấp mật thiết vào đó, vì sự ngại ngùng của chàng mà sau này gây ra bao nhiêu sự trái oan.

Chợt một luồng gió lạnh phất ngang, theo đấy một bóng người to lớn, mặt mày hung tợn bay nhanh như diều ó, xớt qua Chí-Tôn đáp xuống con đường quan cái, mà chàng đang đi tới.

Chí Tôn giật mình dừng bước, chàng dòm xem đó là ai, thì nhận ra bóng người vừa đáp xuống đất, chính là Cô Lãnh Thốc Ưng, một trong bọn Quần Ma lăm le mổ bụng chàng đoạt viên nội đơn Ngưu Long Giao tại Nghiệt Long Đàm. Hắn đã sục sạo, tìm kiếm chàng từ sau khi gặp Chiêu Hồn Điệp Tấn Mỵ Nương tại ngọn cao phong, vì biết chàng đã sống lại và hiện đương trốn lánh bọn chúng.

Khi đã đứng trước mặt Chí-Tôn, Cô Lãnh Thốc Ưng cất tiếng cười khà khà :

— Ta tưởng mày đã trốn thoát khỏi nơi đây rồi, không ngờ còn được gặp lại mày, thật là may mắn cho ta.

Hiểu ý tên Ma Đầu lợi hại, Chí-Tôn trợn mắt :

— Nhưng ngươi nghĩ thế nào khi đã gặp lại ta ?

Cô Lãnh Thốc Ưng thò cặp mắt diều hâu ngay bụng Chí-Tôn :

— Ta muốn tạm mượn mày một vật.

Gương mặt Chí-Tôn lạnh như băng tuyết :

— Ngươi muốn mượn ta vật gì ?

Cô Lãnh Thốc Ưng chờn vờn tới :

— Viên nội đơn Ngưu Long Giao trong huyệt đan điền mày. Thế nào, mày bằng lòng đây chứ ?

Chí-Tôn phừng lửa giận hét lớn :

— Tên Ma đầu khốn kiếp, ta sẽ giết mày...

Dứt tiếng, Chí-Tôn vận triển mười thành công lực, phóng liên tiếp chín ngọn chưởng cực ác vào những nơi bí yếu của Cô Lãnh Thốc Ưng.

Về nội lực tuy Chí-Tôn vì tuổi tác hãy còn quá trẻ, nên yếu kém rất nhiều, nhưng về cách « chiêu » và thân pháp của chàng, nhờ lúc ở trong núi Võ Lăng được Sư Môn là Dương Chân-Hoàn và hai cao thủ Kỳ-văn-Quân, Châu-lập-Đạo bí truyền, cho nên, nay đem ra dùng thì thấy chàng có một lối chưởng rất độc tuyệt.

Chín ngọn chưởng này khi phóng ra chẳng khác gì một bạo vũ, cuồng phong, quấn quật vào đối phương như chực hất bổng lên không trung, tạo thành những tiếng kêu bộp bộp...

Cô Lãnh Thốc Ưng thoạt đầu vì xem thường Chí-Tôn, cho chàng quá trẻ con, chắc hẳn chưởng lực chẳng có gì đáng ngại, nên hắn bị một chưởng suýt nữa hộc máu mồm ra chết, hắn hốt hoảng nhảy lùi lên trượng, gầm to :

— Thằng tiểu quỉ, mày đã dám cả gan hỗn láo với ta, thì mày phải chết.

Lời nói chưa dứt, Cô Lãnh Thốc Ưng nóng nẩy phục thù, hắn tuôn luôn một loạt tám chưởng, tám vầu hết sức lợi hại.

Bộp, bộp, bộp...

Chưởng vầu hai bên quật nhau phát ra những tiếng rợn người, sức mạnh như nhau, chẳng ai nhường ai cả.

Cô Lãnh Thốc Ưng nội lực trội hẳn, mặt trái đánh bằng chưởng, mặt phải thò vầu nhọn vắt như gươm móc hong Chí-Tôn cực kỳ hiểm ác.

Nhưng Chí-Tôn lại vượt bực các đường chiêu kỳ diệu, chàng tuôn ra từng chập nghênh đón chưởng vầu của địch thủ không một bước lùi.

Trận đấu ngày càng khốc liệt, thật lâu, mà chưa bên nào nắm phần thủ thắng cả.

Chưởng phong cuốn cuộn đá, cát bốc đầy trời, những tiếng bộp bộp... nổi dậy từng hồi nghe sởn gáy.

Cô Lãnh Thốc Ưng không ngờ Chí-Tôn có cái chiêu lực khá cao thâm như thế, đánh nhau đã tới năm mươi đường, mà không tài nào hạ nổi chàng, hắn nhận thấy về phần nội lực của chàng hơi kém sút, liền nghĩ ngay đến tấn công về mặt đó, hắn vùng giật lùi ra trượng, cất tiếng cười khà khà :

— Thằng tiểu quỉ, nếu ta không vật nổi mày trong vòng mười chưởng chiêu nữa, thì từ nay, ta rút tên khỏi giới giang hồ.

Chí-Tôn dừng chiêu lại, khinh khỉnh :

— Con quỉ sói đầu kia, ngươi đừng quá tự phụ mà hối hận không còn kịp đấy.

Cô Lãnh Thốc Ưng trợn cặp mắt diều hâu :

— Thằng tiểu quỉ, rồi mày sẽ chết trong tay ta.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên, Cô Lãnh Thốc Ưng bắc bổng mình lên cao, ở trên không, sau khi đảo một vòng tròn, thình lình, hắn chúc ngược đầu trở xuống, đâm bổ ngay chỗ Chí-Tôn đang đứng, chìa mười vầu nhọn quặp vào đầu chàng, chẳng khác nào con diều hâu sắp chộp bắt con mồi.

Chí-Tôn vụt sáng bừng ánh mắt, vì với lối khinh công nầy, đã nhắc nhở cho chàng một cách chế ngự kẻ địch.

Vì với Chí-Tôn, thuật khinh công, có thể liệt chàng vào hạng cao thâm, trong năm năm trời sống bên cạnh Sư môn, chàng đã luyện được một thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá.

Cho nên, khi Cô Lãnh Thốc Ưng sà xuống chưa tới đầu Chí Tôn, là chàng đã lẹ như chớp giật, nhấc mình lên khỏi mặt đất, băng vọt lên không, ở trên thật cao, vừa tránh khỏi mười vầu ác hiểm của kẻ địch, vừa bổ một chưởng từ trên xuống, thế mạnh vô tả.

Trong lúc đó, Cô Lãnh Thốc Ưng vầu hụt Chí-Tôn, thân mình vừa sà tới đất, sực thấy chàng ở trên cao, hắn định vèo trở lên chộp bắt chàng, thì ngọn chưởng phong của chàng cũng vừa bổ xuống, hắn hết sức khiếp hãi, không ngờ chàng nhanh lẹ đến thế.

Tức thì, Cô Lãnh Thốc Ưng theo thế đà mình, lúc hai chân vừa chấm đất, hắn lăn tròn tránh thoát chưởng phong của Chí-Tôn đánh tốc thành một cái huyệt, đồng thời bốc trở lên cao...

Ào, ào...

Liên tiếp, Cô Lãnh Thốc Ưng vút sang hai chưởng nhắm ngay Chí-Tôn đang trụ trên không. Gió chưởng quần quại như một trận bão tròt.

Chí-Tôn chợt thấy sóng chưởng của Cô Lãnh Thốc Ưng quanh co bủa tới, chàng liền phóng ngang ngoài trượng lánh xa hai chưởng kẻ địch.

Ngỡ Cô Lãnh Thốc Ưng sẽ đuổi theo mình tấn công luôn, Chí-Tôn vận lực sẵn sàng nghênh đón, không ngờ đột nhiên hắn đáp lẹ xuống mặt đất, cặp mắt diều hâu bỗng sừng sộ nhìn ngay phía dưới chân chàng, sắc mặt có vẻ giận hờn, như tức tối ai vừa đến khuấy phá mình.

Chí-Tôn hết sức kinh ngạc vì cử chỉ lạ lùng của Cô Lãnh Thốc Ưng, chàng thầm nghĩ chắc có kẻ lạ nào mới tới lẩn quất đâu đây,

nên tên Ma đầu mới có cái cử chỉ kỳ dị đó, chàng đưa mắt rảo nhìn dưới chân, nhưng chẳng trông thấy gì cả.

Chí-Tôn hạ mình xuống đất nhưng chàng chưa kịp gì cả, thì bất ngờ một bàn tay ai đó rất êm dịu, từ phía sau lưng chàng vỗ nhẹ vào vai.

Liền trong khi ấy, Chí-Tôn cảm thấy như có một luồng khí lạnh lại chạy rần vào cơ thể, chàng chực quay lại, thì sực nghe một giọng nói quen thuộc.:

— Hãy đứng yên, đừng cựa quậy vô ích!

Rồi bàn tay mềm mại bỗng như một cái móc sắt bấu chặt vào vai Chí-Tôn. Chàng hiểu ngay người ở sau lưng toan chộp bắt mình, chàng liền lẹ làng thốc ngược hai khuỷu tay trở lại...

Huych, huych...

Chí-Tôn nghe hai cánh tay chàng chạm nhằm hai vật gì nhưng mềm như lò so đẩy bật hai khuỷu tay chàng trở ra phía trước.

Theo đó, một tiếng «hứ» kiều căng của ả đàn bà đập chát vào tai Chí-Tôn, chàng vụt phóng tới nữa trượng, quay lại xem là ai...

Một bóng diễm kiều, đầm đăng lồ lộ hiện ra trước mặt Chí-Tôn, khiến chàng đã phải bật kêu :

— Dâm phụ Tấn My Nương!

Người đứng sau lưng Chí-Tôn và thò bàn tay mềm mại nhưng độc hiểm, chẳng ai khác hơn Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, cô ả đưa hai tay ôm buồng ngực, hơi nhăn nhó, vẻ đẹp mê hồn, đang ẩn chứa đầy sát khí.

Vừa trông thấy mặt Tấn My Nương, hơi giận bốc lên ngùn ngụt trên sắc diện của Chí-Tôn, chàng nghiến răng kèn kẹt, rít giọng căm hờn.:

— Tấn My Nương, ngươi còn tìm ta làm gì?

Sau khi hết đau Tấn My Nương gằn giọng :

— Ta tìm ngươi để rửa cái tội thù độc địa trên ngọn cao phong.

Chí-Tôn trợn mắt quát ;

— Đồ dâm phụ, ngươi không làm gì nổi ta đâu.

— Tấn My Nương phát cười sằng sặc :

— Không làm gì nổi ngươi... hãy coi đây.

Chưa dứt câu, Tấn My Nương đi xông tới toan chộp bắt Chí-Tôn...

http://tieulun.hopto.org

Cô Lãnh Thốc Ưng trợn cặp mắt diều hâu, rống tơ lên :

— Tần Hội trưởng, thằng bé nầy do công ta tìm trước, hãy để nó cho ta.

Đang sấn tới Chí-Tôn, chợt bị Cô Lãnh Thốc Ưng ngăn cản, Tần My Nương sát khí bốc lên đầy mặt :

— Các Hạ tìm được trước rồi làm sao ?

— Ta sẽ bắt nó theo ta về huyệt động.

Tần My Nương vùng cười sảng sặc, nghe thật quái gở, chừng dứt cười, cô ả tia cặp mắt tán độc vào mặt Cô Lãnh Thốc Ưng :

— Nào Các Hạ cứ bắt thằng bé thử xem.

Cô Lãnh Thốc Ưng rống lên một tiếng, hắn vận mười thành công lực, cùng một lúc chộp lên mình Chí Tôn hai chưởng, thế mạnh như sóng bể vô bờ, phát ra những tiếng ào ào... .

Bất ngờ không đề phòng kịp, Chí-Tôn bị hai luồng sóng chưởng phong dồn ép suýt nghẹt cả thở, thân mình quay luôn ba vòng cuộn gần bênh Cô Lãnh Thốc Ưng.

Nhưng lẹ như tia chớp, Chí-Tôn đột biến bổ mạnh một chưởng vào mặt Cô Lãnh Thốc Ưng.

Lão Ma đầu quả thật khôn quỉ, khi tuôn chưởng lực ra rồi, loáng thấy Chí-Tôn xoáy vận ba vòng, hắn bỗng cười gằn một tiếng, kéo lẹ luồng chưởng qua bên, quật ngang hồng sóng chưởng của kẻ thù...

Bộp... ào ào... áp lực sức chưởng vật nhau rung rinh một góc trời, Chí-Tôn bị xô lùi nửa trượng. Lão đảo...

Tuy vậy, vì phải biến đổi thế chưởng, nên sức mạnh chưởng phóng của Cô Lãnh Thốc Ưng đã sút kém đi nhiều, nếu không, Chí Tôn phải nguy vì hắn không ít.

Thừa dịp hai người chú hết tâm lực vào trận đấu, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương ngầm vận đôi chưởng cực hiểm, rập nhau từ sau lưng Cô Lãnh Thốc Ưng tiến đánh...

Thoáng nghe phía sau có tiếng chưởng âm chớp động, Cô Lãnh Thốc Ưng biết có kẻ đánh trộm, hắn nhắc bổng thân mình tới trước, ngoặt trái một chưởng nghênh địch sức bảo vũ ở phía sau.

Vẫn đã đoán trước ngón « hồi chưởng » của Cô Lãnh Thốc Ưng, Tần My Nương đột biến hai luồng chưởng tréo nhau như cái kéo, sức mạnh lại mau khôn tả.

Lộp, bộp...

Lập tức, vầng chưởng trái của Cô Lãnh Thốc Ưng bị đánh tan rã trong vô hình, chỉ nghe gió lốc ù ù... rồi đột mất...

Còn cái thân hình của hắn phóng tới trước vừa chạm nhằm hai luồng sóng chưởng như cái kéo của Tần My Nương đánh rập, hắn kêu lên một tiếng, liền bị tống ra ngoài trượng.

Ngay lúc đó, Tần My Nương hú mày tiếng như ma quái. Chỉ một cái chớp, mười bóng người theo đó mà loáng thoáng đến...

Cô Lãnh Thốc Ưng cũng vừa chồm dậy, hắn rống lên :

— Tần My Nương, cái hành vi đánh trộm kia cũng gọi là độc hành trong giới giang hồ sao ?

Tần My Nương cười sảng sặc ;

— Câm mồm lại, ta không nhàn rỗi mà đứng bàn chuyện nhãm với ngươi.

Cô ả vẫy tay cao, Tức thì, mười bóng người hiện rõ. Đó là năm người đàn ông trạc tuổi trung niên, mặt mũi võ cùng hung tợn và năm cô gái đẹp mê hồn.

Chí-Tôn đứng cách ngoài hai trượng thấy vậy sững sờ, chàng lẩm bẩm :

— Mười người nầy chắc hẳn là môn đồ của dâm phụ Tần My Nương, những tên Ma đầu trong Bách linh hội.

Vừa đứng vững, mười người đã bước tới cúi chào Tần My Nương.

Tần My Nương chỉ Cô Lãnh Thốc Ưng lanh lảnh hét :

— Thập đại môn đệ, hãy bắt cho ta lão già sói nầy đem về trước đàn đợi lịnh, nhưng nếu cần thì giết chết đi.

Cô Lãnh Thốc Ưng nghe lọt vào tai mấy lời Tần My Nương vừa nói, oán khí xung lên đầy mặt, vì dù sao hắn cũng là một nhân vật tự phách trong bọn Quần Ma hiện thời, khắp mặt giang hồ đều nể sợ, nay lại bị một người đàn bà khinh mạng như thế, hắn không sao dằn được cơn giận dữ, nên gầm lên :

— Loài Ma nữ độc ác, ta thề moi sống tim mày.

Tần My Nương cười sảng sặc :

— Thằng già sói, ngươi moi tim ta, hay là ta mổ bụng ngươi ?

Cô Lãnh Thốc Ưng rống lên một tiếng, chực vọt chưởng tri mạng với Tần My Nương, thì cô ả đã lẹ làng vẫy tay ra lệnh mười tên môn đồ áp vào vây chặt Lão Ma Đầu.

http://tieulun.hopto.org

Tần My Nương quả thật là một người đàn bà độc tuyệt, cô ả muốn giết chết Cô Lãnh Thốc Ưng để giấu nhẹm chuyện bắt gặp lại Chí-Tôn lần nầy. Vì theo cô ả hiểu, thì sau khi chàng nuốt nội đơn Ngưu Long Giao bị chưởng phong đánh chết rồi sống lại trốn đi, khắp chốn giang hồ đều được rõ. Tất cả Quần hùng, Quái Ma đương theo dõi dấu vết chàng để mổ bụng lấy món vị báu độc nhất vô nhị đó, nếu nay bắt chàng mà Cô Lãnh Thốc Ưng chạy thoát, hắn sẽ đốn đãi mọi người được biết bảo vật đã lọt vào tay cô ả, là tự khắc cô ả sẽ là cái đích nhắm của Quần hùng, hậu quả vô cùng tai hại cho Bách Linh hội.

Vì vậy, Tần My Nương cần phải hạ sát Cô Lãnh Thốc Ưng trước, rồi sau đó mổ bụng Chí-Tôn lấy viên nội đơn Ngưu Long Giao, là một sự an toàn trong bí mật.

Loáng mắt trong thấy bọn môn đồ Bách Linh hội đã bao vây Cô-Lãnh Thốc Ưng xong, bấy giờ Tần My Nương mới quay sang Chí-Tôn, nhìn chàng bằng đôi mắt oán độc.

Chí-Tôn hiểu rõ hiện giờ chàng muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa, chàng xô tới mấy bước, trỏ tay vào mặt Tần My Nương :

— Hỡi người đàn bà dâm ác kia, ngươi còn định giở trò dâm loạn gì nữa đây ?

Dù sao, Tần My Nương là Thủ lãnh của hội Bách Linh, uy danh của cô ả khiến cho nhiều người nghe đến phải khiếp mật, bay hồn, trong chốn giang hồ chưa ai dám chạm tới, giờ đây lại bị Chí-Tôn mạt sát thậm tệ, làm cho cô ả nổi giận trừng mắt hét hận thù.

— Tiểu tử, rồi ngươi hãy chồng mắt mà xem...

Chưa dứt câu, Tần My Nương đã quật chưởng tấn công Chí-Tôn ngay.

Lập tức, Chí-Tôn bổ luôn mấy chưởng phá tan chưởng lực của đối phương phát ra những tiếng ù ù... như tiếng gió luồn vào hang núi.

Bên kia trận đấu, Cô Lãnh Thốc Ưng bị mười tên môn đồ của Tần My Nương cùng một lúc mười phía tuôn ào ào chưởng lực tấn công. Thoạt đầu hắn đã thất thế, chỉ cố gắng chống trả, vừa lia cặp mắt diều hâu kiếm đường băng vọt ra ngoài phóng chạy. Nhưng mười tên môn đồ của Ma nữ đoán biết trước ý định của hắn, chúng lập thế liên phòng bũa chưởng dưới trên chặt chẽ như màn sắt, làm cho hắn hết phương vùng vẫy.

Phía trận Chí-Tôn và Tần My Nương đã tới hồi khốc liệt, sẵn thù hận Tần My Nương từ trước, chàng dốc toàn nội lực ra quyết chí sống đấu với kẻ thù, vì vậy chưởng phong ù ù như gió bão, đánh trốc đá các mặt mũ trên con lộ cái quan.

Tần My Nương tuy công lực đã siêu tột, chưởng thế gầm vang một góc trời, nhưng trong một thời gian ngắn ngủi, kẻ địch lại quyết chí phục thù, cô ả không làm sao hạ nổi Chí-Tôn, đành cầm chừng chờ tình thế mới.

Chẳng bao lâu, thế trận bắt đầu thay đổi, Cô Lãnh Thốc Ưng tả liên tiếp hơn hai mươi luồng chưởng phong sấm sét của mười tên môn đệ Tần My Nương đánh gục, chúng áp lại trói chặt hắn bỏ nằm dưới đất.

Tần My Nương lia mắt trông thấy, thầm mừng, cô ả liền vận mười thành công lực bổ luôn mười chưởng như vũ bão xô lùi Chí-Tôn ra ngoài một trượng, rồi day qua bảo các môn đệ :

— Các ngươi hãy về đàn trước, nhớ canh giữ thằng già sói nầy chờ ta về sau định liệu.

Mười tên Ma đầu nam nữ vâng dạ, cúi chào Tần My Nương, rồi một tên cặp Cô Lãnh Thốc Ưng vào nách cất bổng lên không, cùng với chín tên kia, như một đàn diều hâu chớp cánh về hướng Đông...

Bấy giờ, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương mới quay qua Chí-Tôn tia cặp mắt dâm tuyệt nhìn chàng, buông ra giọng cười sằng sặc, chứa đầy âm ấp dục vọng ái ân.

Chí-Tôn căm giận hét vang :

— Ma nữ, ngươi còn tham vọng gì nữa, hãy bảo thử ta nghe ?

Tần My Nương dứt cười, cô ả cất giọng oán độc :

— Nầy Tiểu tử, hôm nay mà ta để cho ngươi chạy thoát, thì ta thề vất bỏ cái danh hiệu Chiêu Hồn Điệp cho rồi.

Dứt tiếng, Tần My Nương xô mình tới, thình lình, cô ả xê tay áo tuôn ra một ngọn chưởng phong nhè nhẹ... nhưng một làn mùi hương kỳ diệu cũng thoảng theo cơn gió sẽ động mà bay tới mặt Chí-Tôn...

Chợt thấy làn chưởng phong của Tần My Nương đưa ra quá nhẹ, Chí-Tôn xem thường không tiếp đỡ, mà chỉ vừa vận nội lực lên tả hữu chưởng chực vụt sang kẻ tử thù tám đường sấm sét, thì

http://tieulun.hopto.org

đột nhiên một làn mùi hương xông tới phất qua mũi, tức thì chàng cảm thấy tâm thần bàng hoàng, đầu óc choáng váng, mê mệt, rồi không cưỡng nổi, chàng té quị xuống ..

Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương giòng lên một trận cười sặc sụa, cô ả bước lại gần Chí-Tôn nói :

— Ta nói có sai đâu, rồi ta sẽ bảo cho ngươi biết cái tham vọng ấy. Cô ả đưa bàn tay nõn nà, vuốt ve gương mặt vô cùng xinh đẹp của Chí-Tôn, tia ánh mắt quái lạ và rùng rợn vào mặt chàng, đó là ngọn lửa dục tình rực cháy ngời theo sự chết chóc, thê lương.

Chí Tôn tuy trong trí óc hiểu biết tất cả mọi việc đang xảy ra, nhưng mồm chàng chẳng hé ra được mà thôt nên lời chàng tức giận tóe lửa căm hờn lên sóng mắt, nhìn sòng sọc Tần My Nương như chực nuốt tươi cô ả.

Nhìn Chí-Tôn một chập lâu Tần My Nương « hừ » một tiếng, thò tay vào lưng lấy ra cái bình thật nhỏ, trắng ngần như bạch ngọc, cô ả cẩn thận trút lấy một viên thuốc sắc hồng, cầm nơi tay.

Sao khi cất chiếc bình bạch ngọc trở vào lưng, Tần My Nương hoát trên đôi môi đỏ mọng một nụ cười dâm đật, bảo Chí-Tôn :

— Tiểu lang ơi ! viên thuốc nầy là Xuân Phong Nhất Độ Hoàn, uống vào rồi thì trong phút giây sẽ thấy một nguồn khoái cảm khôn tả, nhất định rằng Tiểu lang lặn ngụp trong bể ái ân mà không sao cưỡng lại được, Tiểu lang sẽ tận hưởng sư lạc thú nhất trần đời mà tất cả người thường không sao có được, thế nhưng sau khi trải qua giờ phút thoát tục đó, tinh thần giao cảm của Tiểu lang sẽ bị tiêu ma mãi suốt đời không tìm lại, hình hài Tiểu lang cũng theo đó mà kiệt quệ, khô khan, chung thân thành phế nhân vô dụng.

Ngừng lại nơi đó, Ma Nữ cất tiếng cười sặc sụa, rồi nối tiếp :

— Còn viên nội đơn Ngưu long Giao, Tiểu lang đừng lo cho nhọc trí, chính ta sẽ tiếp nhận nó từ trong bụng ngươi để bù lại viên thuốc quý báu ấy, kể ra ngươi cũng không thiệt thòi gì.

Chí-Tôn nghe mấy lời oán độc của Tần My Nương vừa thốt, chàng rít hận cừu trong hai hàm răng không cử động, muốn hét vào mặt cô ả :

— Hãy câm mồm ngay loài dâm phụ, có một ngày nào đó tao sẽ giết mày.

Nhưng Tần My Nương đã cúi xuống ôm chặt Chí-Tôn vào lòng,

cô ả cạy mồm chàng nhét viên thuốc « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » vào đấy, lại kề chiếc miệng diễm kiều thắm cho chàng chút nước.

Chí-Tôn trợn ngược hai mắt, chàng chực phun viên độc dược ấy ra, nhưng không tài nào được, đành đánh lực nó vào, chạy thẳng xuống huyệt đan điền.

Xuân tình hồng lên sắc mặt, đôi má ửng đỏ phân nửa trái đào, vì tưởng đến lúc hai cánh tay Chí-Tôn ghì chặt thân hình mình, Tần My Nương vố lấy chàng trai nhảc bổng lên vai, rồi lẹ như diều hâu bay lên không trung, chớp bay biến về phía cánh rừng già trước mặt . . .

Chẳng mấy chốc, Tần My Nương chạy tới một ngôi chùa hoang tàn cổ lỗ bên cạnh khu rừng già kia, cô ả đáp xuống thềm loang cỏ mọc, đi thẳng vào trong tường xiêu, ngôi đổ bỏ Chí-Tôn nằm sòng sượt dưới đất.

Chí-Tôn mở mắt ra trông thấy mình đang bị Tần My Nương đưa tới một ngôi chùa sụp nát hoang vu, mà cảm nghe tâm hồn nặng trĩu như đắm chìm vào cõi hư vô.

Bỏ Chí-Tôn nằm dưới đất xong, Tần My Nương ngồi chờ thuốc thấm từ trong huyệt đan điền của chàng, cô ả luôn ửng hồng hai má, vì xuân tình đã ngầm dậy bên trong, rạo rực không bờ bến.

Còn Chí-Tôn chàng bao lâu viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » thấm vào cơ thể, chàng đột thấy đầu tiên nơi huyệt đan điền một bầu nhiệt huyết dâng lên chạy rần khắp châu thân, các dòng máu vụt bốc nóng hừng hực, nhịp tim nhảy mạnh và hỗn loạn khác thường, tia mắt rực hồng như ánh lửa, rồi thì một sự nhu cầu nguyên thủy của loài người liền theo đó mà thúc giục chàng không sao cưỡng nổi, sức nóng trong người chàng càng lúc thêm gia tăng.

Trong chốc lát, Chí-Tôn cảm thấy miệng lưỡi chàng khô khan, rát nỡ, toàn thân dường đang bị ngọn lửa cháy phừng thiêu đốt, hơi thở rập rồn, hổn hển, huyết mạch căng thẳng như chực sôi trào. Đến đây, chàng đã hiểu chuyện gì xảy tới cho chàng rồi, chàng cố gắng thu dồn một nghị lực tuyệt vọng, mỏng manh, chẳng khác nào một gáo nước xối vào đám cháy ngất trời.

Lúc bấy giờ, tâm thần Chí-Tôn đã tản mạn, chỉ còn lại một sự nhu cầu cấp bách đương tàn phá trong cơ thể chàng, chàng ngước đôm Tần My Nương.

http://tieulun.hopto.org

Dưới sóng mắt rực lửa tình của chàng hiện giờ. Tần My Nương là một thiếu phụ đẹp tuyệt vời, chứa chan sự ân ái nồng nhiệt, ngập tràn thiện cảm, chứ không còn là một ả dâm đồ Ma nữ như lúc nãy nữa, cho nên sự căm thù, oán ghét, bỗng đột tan trong lòng chàng, và cô ả vụt trở thành một sự hết sức cần thiết cho chàng

Biết Chí-Tôn đã hoàn toàn mất tự chủ vì viên thuốc « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn », Tần My Nương cũng bị ngọn lửa tình nung nấu, cô ả sấn tới sát bên chàng.

Chí Tôn sững sờ trước cảnh thực hiện ra, từ trong cặp mắt chàng phóng ra tia sáng dữ tợn như con ác thú, đăm đăm chiếu thẳng vào đường nét tuyệt vời của Tần My Nương, mồm thì cất tiếng hư hử...

Không chần chờ thêm phút giây nào nữa cho mất mát thì giờ quí báu, Tần My Nương lẹ tay chộp vào ba nơi đại huyệt của Chí-Tôn tháo mở sự tê liệt nãy giờ cho chàng.

Trong cái thoáng mắt, Chí Tôn cảm thấy cơ thể bình phục lại rất mau chóng, chàng chuyển mình trở dậy, tia cặp mắt thèm thuồng nhìn Tần My Nương, không hề chớp.

Mồm chàng lẩm nhẩm :

— Tần hội chủ... Tần hội chủ... đứng lại nào...

Rồi như con chó sói đói mồi, chàng nhằm Tần My Nương phóng tới...

Tần My Nương chờ ngọn lửa tình do viên « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » đốt cháy cơ thể Chí-Tôn, rồi mới giải huyệt cho chàng bình phục lại như xưa, chồi mình dậy phóng tới ôm chầm lấy cái thân hình dâm tuyệt của cô ả, trong khi nàng cũng chộp lưng chàng, chẳng còn rời ra nữa, rồi thì cả hai cùng lăn đùng dưới chân chúa.

Bây giờ, bản chất thuần lương của Chí-Tôn đã cháy rụi giữa đám lửa tình, nhường cho sự nóng sốt, điên loạn đương thét gào trong cơ thể, bốc hừng hực cả tim gan, sự ưu cầu vụt lên cao tới chỗ tột cùng trong nháy mắt, chàng buông tiếng thở hổng hộc, nhưng sức lực mạnh bạo vô cùng. Chàng nói hổn hển bên tai Tần My Nương :

— Tần hội chủ... Tiểu sinh đây nãy hội chủ ạ...

Tần My Nương nhếch một nụ cười đắc thắng. Ả đàn bà phong tình tột bực nãy cũng bị truyền cảm mau chóng như ngọn lửa cháy phừng.

Sau một tiếng « hừ » sặc mùi dục thú, Tần My Nương toát ra kiều diễm, ai trông vào tưởng cũng bạt vía, hồn xiêu.

Chí-Tôn thoáng thấy, lòng lợn lên.

Nếu đúng với sự thật diễn ra, thì trong phút chốc đây, Chí-Tôn sẽ được tận hưởng một nguồn lạc thú cùng tột mà người thế gian không làm sao tìm ra gặp, nhưng sau đây suốt đời chàng sẽ trở nên một phế nhân vất bỏ.

Nhưng rồi sự phế bỏ ấy cũng không được yên ổn, vì tham dục Tần My Nương sau khi đồng hưởng cảm giác tột cùng của con người, cô ả còn mọi bụng Chí-Tôn để chiếm lấy viên nội đơn Ngưu long Giao nữa.

Tấn thảm kịch rợn người này tưởng chừng như không thể nào tránh khỏi trong chốc lát nữa đây, thì đột nhiên, một giọng trầm bổi từ luồng gió đâu đó đưa tới :

— Nầy tiểu hồ ly, giữa lúc thanh thiên bạch nhật, trong ngôi chùa cổ kính trước mặt Đức Phật từ bi, ngươi lại dám tới đây giở trò dâm dục đấy à ?

Giọng nói không to, nhưng không hiểu sao đập chát chúa vào tai, làm động cả óc ngân vang trong chùa.

Tần My Nương đương chực chờ một cuộc đổi thay kỳ diệu, sực nghe giọng nói quái dản từ đâu đưa đến, cô ả sởn cả tóc gáy, ngọn lửa tình ngùn ngụt cháy, vụt tắt ở trong tim...

Cô ả ngẩng đầu lên nghe ngóng coi giọng nói từ đâu phát ra...

Chỉ còn Chí-Tôn, lúc ấy lý trí của chàng đã bị tiêu ma vì ngọn lửa dục tình, chẳng cần nghe thấy chi cả, cứ ghì chặt lấy Tần My Nương cất giọng gừ gừ :

— Tần hội chủ... ở lại đây với Tiểu sinh đừng đi đâu cả...

Liền đó, tiếng nói quái gở vừa rồi lại nổi lên :

— Rõ thực là nhớp nhúa, thầy nào trò nấy chẳng sai, hơn nữa đời người con mụ cáo già đã gieo mối nguy hại cho không biết bao nhiêu sinh mệnh trong giới giang hồ, giờ đây đến ả cáo con này cũng tiếp nối cái dâm truyền của Sư môn nó, định diễn ra thảm cảnh ngày xưa cách hai mươi năm về trước tại Võ-Lăng đấy à ?

Mối tâm tình của Tần My Nương lúc bấy giờ không thể duy trì được nữa, nó đã biến mất trong vô hình, người không lạnh mà run. Cô ả vô cùng kinh dị vì không hiểu tại sao tiếng nói bí mật vừa rồi lại phát ra được cái sự tích của mình.

http://tieulun.hopto.org

Tức thì song chưởng của Tần My Nương được đưa ra, tống Chí-Tôn văng ra ngoài một trượng. Cô ả vùng chồm dậy đang tung mình tìm kiếm cái bóng vô hình đó.

Nhưng Chí-Tôn đã như con thú dữ đói khát lâu ngày, chàng thở è è... cặp mắt đỏ ngầu tợ lửa, vọt lao tới chộp lấy Tần My Nương, gào thét :

— Đừng chạy đâu cả... Tần hội chủ, Tiểu sinh báo nầy...

Huych... Chí-Tôn lại bị Tần My Nương một chưởng lăn lóc trên sàn chùa. Cô ả kéo ngay áo quần xốc xếch, rồi băng ra khỏi chùa, nhìn dáo dác, tìm kẻ vô hình, nhưng chỉ nghe một luồng gió nhẹ thoảng qua, khua động cánh cửa sổ đã mục nát, ngoài ra, khung trời vẫn lặng lẽ chẳng thấy gì lạ cả.

Tần My Nương từ kinh dị đến hãi hùng. Cô ả thầm nghĩ : « Ố, không lẽ là ma, nếu người sao không trông thấy ? Ở đây ngôi chùa hoang vu, cỏ lổ, ngoài nầy không có cành cây nào rậm có thể ẩn nấp được. Tại sao lại có tiếng phát ra đập chát vào tai như thế là kẻ bên cạnh, mình ra đây chỉ chợt nghe một luồng gió thoảng, mà chẳng hề nhận được bóng người ? Còn một điều hết sức lạ lùng là tại sao kẻ vô hình lại hiểu cái dĩ vãng của ta quá rõ ràng như thế. Y có liên hệ gì tới ta chăng ? ».

Tần My Nương hết sức băn khoăn lo ngại về giọng nói quái gở vừa rồi, cô ả chưa biết phải sao, thì Chí-Tôn đã từ trong chùa phóng ra vẻ mặt hung tợn khác thường, giơ hai chưởng vỗ lấy Tần My Nương.

Tuy là một tay dâm tuyệt có một không hai trên cõi đời, nhưng bây giờ vì giọng nói thần bí kia đã làm cho tinh niệm của Tần My Nương tiêu tan theo mây gió, cô quyết tìm cho ra kẻ quái dị đã phát ra giọng nói vừa rồi nên khi thấy Chí-Tôn xồng xộc tới, là tức khắc cô ả vẫy nhẹ hai luồng chưởng phong, khiến chàng tê liệt cứng đờ như khúc gỗ.

— Ố, con Tiểu Hồ ly nầy định giết chết chàng thiếu niên ấy à ?

Tiếng nói đập chát vào tai, nhưng không thể độ nổi nó do từ đâu phát tới. Khung trời vẫn xanh mịt, trước sau lặng lẽ như tờ.

Biết đã gặp tay quán tuyệt trong giới võ lâm, Tần My Nương lòng càng lo sợ thêm hơn, nhưng cô ả vẫn lỳ gan, cất giọng gay gắt :

— Ai đã phát ra tiếng nói, nếu đó là người, thì hãy hiện ra trông thử là ai, đừng ẩn mặt nữa.

Tiếng nói bỗng im bặt. Tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Tần My Nương nhảc mình lên cao rảo mắt dòm xa mười trượng nhưng cũng chẳng bắt gặp một dấu vết gì khả nghi là nơi ẩn núp của kẻ vô hình cả.

Đột ngột, giọng nói thần bí kia lại âm ấm lên :

— Ồ lạ thật ! Chàng Thiếu niên kia có một căn cốt rất linh thiêng, lại gặp mối kỳ duyên, không hề chết được.

Tần My Nương bực tức nói lớn :

— Vị Quái Nhân nào đó, ẩn nấp nơi đâu, xin ra đây đàm đạo, đừng ở trong bóng tối nữa.

Dứt câu, Tần My Nương rảo mắt kiếm tìm, hai tai hết sức lắng nghe coi phát âm từ đâu đưa tới, dường như xa mà lại thật gần.

Cô ả nghe người Thần bí đó nói như để một mình nghe :

— Miện hùm nọc rắn vẫn chưa đáng sợ, chỉ sợ là sợ lòng dạ người đàn bà mà thôi. Viên thuốc « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn », là một món thuốc kỳ dâm ác tuyệt, mà hơn hai mươi năm về trước, đã tới hai trăm mạng người cao thủ của đạo Hắc Bạch đã bỏ mình vì nó, tạo thành một trường thiên Huyết Hải Thâm Cừu cho đến ngày nay.

Bởi vì, nếu ai uống viên độc dược ấy vào rồi, thì sau một cuộc ái ân, lạc thú thoát trần là công lực của kẻ đó bao nhiêu năm sẽ hoàn toàn hủy bỏ và trở nên tàn tật suốt đời. Nhưng nếu độc dược đã chui vào tạng phủ, mà không được thỏa mãn yêu đương, thì nửa giờ sau, tự khắc dẫn ngay vào các huyệt đạo, võ công tiêu tán, chẳng may thốc thì các mạch máu nổ tung, chết không toàn thi thể.

Nghe người thần bí nói rõ sự mật nhiệm của viên độc dược, Tần My Nương sợ toát mồ hôi, cô ả không ngờ có kẻ khám phá ra việc làm của mình như thế, nhưng vẫn gắng gượng hét ;

— Vị nào trong bóng tối, nếu cương quyết không chịu hiện hình, thì đừng trách Bản hội sao bằng lời xúc phạm nhé !

Trong thâm tâm của Tần My Nương khi thốt ra mấy câu nầy, là vì cô ả hiểu rõ các bậc Quái nhân, Tiên bối rất kiêng kỵ đàn bà, con gái lăng nhục mình, nên cô ả đánh đòn tâm lý để buộc đối phương phải ra mặt.

http://tieulun.hopto.org

Quả đúng như sự dự đoán của Tần My Nương, từ trong cõi hư không có tiếng đáp lại :

— Loài Ma nữ, ngươi thật muốn trông thấy mặt ta sao ?

Tần My Nương ngạo nghễ :

— Chứ chẳng lẽ Quái nhân mà sợ ánh sáng mặt trời à ?

Người thần bí giọng lên một trận cười nghe sởn cả óc, dứt cười người ấy nói :

— Thật vậy, ta có một chút việc mà không thể gặp mặt ngươi được.

— Vậy thì Quái nhân đừng trách ta sao mồm độc ác nhé, hay là ngươi đã sợ ta điều gì ?

Người thần bí cười nhạt :

— Khi xưa, Thầy ngươi, con Ma già dám độc thấy ta còn phải cong lưng mà chạy, huống chi ngươi loài Ma nữ tập tễnh, có bao nhiêu công lực mà dám sức phạm đến ta. Nay ta cho ngươi biết trước ta hiện hình ra ngươi đừng bỏ chạy đấy.

Dừng lại chốc lát, người thần bí bỗng đổi giọng trầm như lời rên siết :

— Đức phật từ bi, xin thứ cho đệ tử, vì phen nầy đệ tử phải liều tổn thương đến sự khổ luyện bao nhiêu năm của đệ tử rồi.

Chợt nghe giọng trầm như từ cõi hư vô của người thần bí, tự nhiên, Tần My Nương biến hẳn sắc mặt, vì cô ả vừa sực thoáng hiện trong trí óc một nhân vật mà từ lâu cô ả cứ ngỡ đã chôn sâu dưới lòng đất lạnh, bây giờ bỗng lại hiện về, khiến cho cô ả trời không lạnh mà run, dớn dác kiếm đường tháo chạy.

Một loạt cười của người thần bí lại nổi lên, khiến cho bụi bặm trên trần ngôi chùa mù mịt tung bay, những chiếc rui mụt nơi chính điện cũng thi nhau đổ xuống.

Khiếp đảm quá, Tần My Nương nhấc mình lên ba trượng, rồi như con điều hâu quạt cánh về phía Đông. . .

Tiếng cười liền ngưng tức khắc, lẹ hơn ánh chớp, một vật đen từ trên nóc chính điện phóng xuống, đột hiện ra một bóng người quái cỏ, kéo chiếc giày tơ xèn xẹt bước tới chỗ Chí-Tôn.

Bây giờ, thần trí của Chí-Tôn đã tỉnh táo sau loạt cười chốt hết của bóng người thần bí vừa xuất hiện. Chàng cảm thấy như mình vừa trải qua một cơn ác mộng, mở to mắt nhìn chầm chập. . .

Chàng thấy đó là một người hết sức quái cỏ, râu tóc bạc phơ, đầu cỏ bờm xờm như ổ quạ, cặp mắt ngó tréo, trên mình mặc chiếc áo Hòa thượng vá quàng, đứng đỉnh bước tới. . .

Chí-Tôn toan chồi dậy, nhưng chàng cảm thấy cơ thể còn rã rời, vương cốt dường như bị ai tháo gỡ, muốn ngẩng đầu lên nhưng vẫn không làm sao được, chàng đành nằm yên đưa hai mắt dịu lửa dục tình nhìn chăm chú vào lão Quái Cỏ.

Chuyện đã xảy ra lúc nãy còn lờ mờ trong trí nhớ của Chí-Tôn, chàng hết sức kinh dị về sự có mặt của lão Quái Cỏ và cách trang vận của y.

Chí-Tôn lẩm bẩm :

— Lão Quái Cỏ nầy là Hoà Thượng chăng ? Nếu là Hòa Thượng sao không có cái đầu trọc, mà lại để tóc râu xồm xoàm như thế, nhưng nếu không là Hòa Thượng sao lại mặc áo thầy chùa và mang đôi thảo hài nhà Phật ?

Điều mà Chí-Tôn rất nhiều suy nghĩ là trên bộ mặt lão Quái Cỏ nếu thoáng nhìn qua dù cho một lần thôi, cũng không thể nào quên được. Bởi vì, không giống nhà sư và lại chẳng giống người phàm, mà tuổi tác thì khó lòng mà đoán được.

Nhưng hiện giờ Chí-Tôn đã như một đứa bé vừa lớn lên, không còn đủ trí óc để xét đoán lão Quái Cỏ thuộc hạng nào, có phải là loài Ma Quái hay không.

Lão Quái Cỏ dừng trước mặt Chí-Tôn, ánh mắt sáng quắt như cặp đèn ma nhìn chàng tréo hai bên.

Chí-Tôn cũng giương đôi mắt không hốn nhìn lại lão Quái Cỏ.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Chập lâu lão Quái Cỏ gật đầu, lẩm bẩm mấy câu lờ mờ khó hiểu :

— Theo Phật, thì gã Thiếu niên nầy rất có duyên, nếu không gặp ta, chắc chắn phí đi một nhân vật kỳ lạ trong giới võ lâm rồi còn gì.

Nói dứt tiếng, lão Quái Cỏ bỗng trợn mắt lên, tức thì hai luồng sáng quái lạ toé ra chiếu thẳng ngay mặt Chí-Tôn.

Chí-Tôn nhận thấy, chàng không khỏi rùng mình, sởn gáy ngầm kính phục cái nội lực không thể đo lường của lão Quái Cỏ.

Trong khi lão Quái Cỏ quét cặp mắt qua lại trên mặt Chí-Tôn mấy lần rồi châu mày thì thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Gã thiếu niên này trông xinh trai, phúc hậu nhưng tiếc vì trên vẻ mặt của gã ẩn chứa đầy sát khí, nếu mai sau gã theo chính đạo, thì may mắn cho giới võ lâm khôn cùng, còn ngược lại, thì thảm vạ gieo rắt ngập trời, Quần hùng một phen vỡ mật, núi non nghiêng ngửa, kinh hoàng... Thôi, chẳng qua đó là số kiếp, không thể nghịch lại được.

Lão Quái Cổ thở dài rồi giơ tay áo rách rưởi, bẩn thỉu phẩy một cái thật nhẹ...

Lập tức, một làn gió mát kỳ diệu bay sang Chí-Tôn, vuốt ve thân hình chàng gieo một cảm giác lạ lùng.

Tức thì các huyệt đạo của Chí-Tôn bị Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương hãm nãy giờ, sau cái phẩy tay áo của lão Quái Cổ chuyển động lại như thường.

Thì ra, cái vẫy tay áo của lão Quái Cổ chính là ngón võ thất truyền « Phất Thủ Xuy Phong », một luồng chưởng phong độc nhất vô nhị trong giới võ lâm thất lạc bao nhiêu năm trời, tưởng không còn ai biết nữa, hôm nay lại lọt vào tay lão Quái Cổ, làm cho Chí-Tôn vô cùng khiếp hãi, sững sờ mà nhìn.

Mồm chàng lẩm bẩm :

— Nếu Lão Quái Nhân này đã hiểu ngón chưởng mầu nhiệm kia, chắc hẳn sẽ biết luôn ngón « Mưu Vân Phật Huyệt » ta chắc người này thuộc bậc tiền bối trong giới võ lâm, chứ chẳng phải thường đâu.

Lúc đó, các huyệt mạch trong người Chí-Tôn cũng vừa lưu thông, chàng liền nhòm dậy chắp hai tay trước ngực, bước tới chỗ lão Quái Cổ đang đứng.

Lão Quái Cổ cười nói :

— Nhân quả của Đức Phật Từ Bi có dạy rằng : được gặp gỡ nhau cũng là cái duyên rồi, Tiểu tử cảm tạ làm gì vô ích.

Nghe lão Quái Cổ nói thế, Chí-Tôn hoài nghi là Hòa Thượng thật, nên hỏi :

— Thưa Lão tiền bối là một vị Cao Tăng của nhà Phật ?

Lão Quái Cổ cười hềnh hệch :

— Cao Tăng, ta chỉ được nữa phần ngươi nói, nhưng có hơn điên.

Chí-Tôn hết sức kinh dị, chàng nhìn lão Quái Cổ giây lâu rồi hỏi :

— Lão tiền bối bảo người chỉ tu có nữa phần ?

— Phải đấy, ngươi hãy nhìn mớ tóc trên đầu ta tự nhiên sẽ hiểu ngay.

Chí-Tôn ngẫm nghĩ một chốt rồi lại hỏi :

— Xin Lão tiền bối chỉ dạy Tiểu đồ biết cái ý của Lão tiền bối ?

Lão Quái Cổ phát ra một trận cười gãy thêm mấy cây kèo nát trước ngôi chùa hoang cổ, rồi đáp :

— Người tu hành diệt bỏ mừng, giận, ghét, thương, một mực tuân theo tam quy, ngũ giới, thế mới gọi là tu trọn vẹn. Còn ta, từ ngày vào chốn cửa thiền đến nay, chân đạp phàm trần, ăn mặn, uống rượu, như vậy không phải là chỉ tu mới nữa phần sao ?

Chí Tôn khiếp thầm khi nghe câu nói vô cùng quái gở của lão Quái Cổ, chàng không thể hiểu nổi y là ma hay người, nên ướm thử :

— Thưa lão tiền bối, theo chỗ Tiểu đồ nghĩ thì việc tu hành là ở nơi tâm, chuyện rượu thịt là phần xác thịt, và tôn chỉ của nhà Phật chẳng ngại sự cứu nhân độ thế, giải thoát cho chúng sanh. Đức Phật có nói : «Ta chẳng vào địa ngục thì ai vào địa ngục », lấy đó mà xem Lão tiền bối mới chính là người của nhà Phật, không hiểu những lời của Tiện đồ vừa nói có đúng chăng ?

Lão Quái Cổ lắng tai nghe dứt câu nói của Chí-Tôn liền cười hệch hệch, tiếng cười không như qui rống vang rền, nhưng cũng làm lăng loạt viên ngói trên mái chùa rớt xuống lổn ngổn trên nền gạch rêu phong.

Cười dứt tiếng, lão Quái Cổ nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt trẻo như hai luồng điện nói lớn run rinh cả ngôi chùa :

— Tiểu tử quả thật là người hiểu biết sâu xa, thấu đáo mấy huyền vi của nhà Phật, đáng làm bạn với lão Hòa Thượng điên rồ này biết mấy.

Chí Tôn tuy còn hơi sợ, nhưng cũng không khỏi bật cười thầm cho lão Quái Cổ vừa lạ lại vừa ngông, nếu không nghe giọng cười hệch hệch đổ cả mái ngói và ngón chưởng kinh người « Phất Thủ Xuy phong » của Quái nhân, thì chắc chắn chàng sẽ bảo đó là một Lão Hòa Thượng ngông cuồng ngay.

Chí-Tôn quả quyết lão Quái Cổ Chính là một lão kỳ nhân trong giới võ lâm, đã vì một lẽ gì riêng mà mai danh, ẩn tích, nên chàng không dám coi thường, vội vã chắp hai tay tỏ ra hết sức cung kính ;

http://tieulun.hopto.org

— Thưa Lão tiền bối, chẳng hiểu bây giờ Tiểu đồ phải xưng hô như thế nào để khỏi xúc phạm đến người ?

Lão Quái Cổ cười rõ, và nói :

— Ta có lời khen ngươi thông minh lắm, vậy tùy ngươi chọn lựa cách xưng hô sao cho vừa ý ngươi là được rồi.

— Nhưng Tiểu tử đâu có biết tung tích của lão Tiền bối để mà xưng hô cho hợp lẽ.

— Ta vốn giang hồ từ lâu lắm, quện mất cả tuổi tên, không còn nhớ để mà nói cho ngươi được biết, thôi ngươi cũng chẳng cần phải tìm hiểu làm gì câu chuyện xa vời đó, hãy trở lại thực tế là hơn.

Lời nói sau cùng của lão Quái Cổ làm cho Chí-Tôn giật mình nhớ Thiếu Nữ áo đen hiện đương ngồi chờ chàng tại khu rừng già hoang vắng, không hiểu có lũ Ma đầu nào tới làm hại nàng chưa, chàng biết nàng không thể chống lại bọn chúng, vì những vết nội thương trầm trọng do luồng chưởng phong khủng khiếp của Quái Nạp Mộc Thông gây ra. Chàng hấp tấp nói :

— Thưa Lão Tiền bối hiện nay còn có một thiếu nữ đang ngồi chờ Tiểu đồ ngoài quan Hộ, nàng bị thương rất nặng, nhiều huyệt đạo trong cơ thể bị bế tắc vì bị luồng quái phong của một Lão Quái Ma, cần phải chữa trị ngay kẻo không còn kịp nữa, vậy Tiểu đồ xin bái biệt lão Tiền bối, hẹn khi khác sẽ trả ơn sâu.

Lão Quái Cổ bỗng xạ hai tia mắt lạnh lẽo như cặp đèn ma ngay mặt Chí-Tôn bảo một câu rợn người :

— Tiểu tử ơi ! ngươi có biết hiện giờ ngươi còn được sống bao lâu nữa không ?

Chí-Tôn rùng mình vì câu nói quái gở của lão Quái Cổ, chàng nghĩ mình đã nghe lầm, nên hỏi vặn :

— Thưa lão Tiền bối, người vừa mới hỏi Tiểu đồ câu đó ?

— Nếu không là ngươi thì nơi đây còn ai nữa ?

Câu nói sau cùng của lão Quái Cổ làm cho Chí-Tôn toát đầm mồ hôi, chập lâu mới hỏi :

Thưa lão Tiền bối, thực ra Tiểu đồ chưa hiểu ý của lão Tiền bối ra sao cả.

Lão Quái Cổ không đáp câu nói của Chí-Tôn mà chỉ hỏi vặn lại chàng :

— Vì sao ngươi tới ngôi chùa hoang cổ này ?

— Tiểu đồ bị Ma nữ Tân My Nương bắt tới đây, rồi cho uống một viên « Xuân Phong Nhật Độ Hoàn » đầu độc Tiểu đồ, như lão Tiền bối đã rõ...

Nói dứt câu Chí-Tôn thẹn quá cúi mặt xuống, không dám nhìn Lão Quái Cổ nữa.

Lão Quái Cổ thương hại nói :

— Như vậy Tiểu tử đã mắc phải phép ma của con tiểu hồ ly đó rồi, giờ lại uốt vào bụng hoàn thuốc ác nghiệt kia, trong khi dục vọng lên cao tới cực độ mà không được thỏa nguyện, thì than ôi ! nay công lực của ngươi đã tiêu tan cả rồi.

Chí-Tôn có cảm tưởng như một luồng sàm chưởng vừa nổ chát chúa ngang tai chàng ; đứng trợn mắt thật lâu mới thẳng thốt nói như để mình nghe :

— Trời, công lực của ta đã bị tiêu tan cả rồi ! có lẽ nào như thế được.

Chàng cử động tay chân thử vận khí công thì quả nhiên nội lực đã không còn nữa, chẳng khác gì một người chưa từng biết võ thuật là gì cả.

Chí-Tôn rụng rời tay chân, mất đỏ hào quang, tâm thần bàn loạn chẳng khác một tên tù vừa nghe xong bản án tử hình, chàng thừ mình ra như pho tượng gỗ.

Giữa lúc kinh hoàng đến với Chí-Tôn đó, lão Quái Cổ tiếp thêm mấy câu rợn óc :

— Cũng chưa hết, một chốc nữa chất độc của viên ma dược « Xuân Phong Nhật Độ Hoàn » sẽ ngấm vào cơ thể và sẽ nổ tung các huyệt đạo trong người Tiểu tử, ngươi chết một cách hết sức thê thảm.

Bây giờ, gương mặt Chí-Tôn thờ thẫn như kẻ không hồn, chàng không còn tia hy vọng sống được cả. Thật ra đối với cái chết, chàng không hề biết sợ hãi bao giờ, nhưng Sư cừu chưa trả, sứ mệnh chưa tròn, chàng không yên lòng mà nhắm mắt.

Càng nghĩ, Chí-Tôn càng thêm chua xót vô ngần, lòng chàng nóng nẫy như có một trận lửa cháy trong đó. Chàng trừng mắt nhìn lão Quái Cổ chòng chọc, rồi đột nhiên giọng lên một tràng cười sằng sặc, giọng cười quái đản, nó còn thê thảm hơn gấp cả trăm lần tiếng khóc, khiến cho ai nghe đến cũng phải rùng mình, vừa kinh dị vừa lẫn xót thương.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái Cổ chừng bị khích động, trầm giọng bảo :

— Nầy Tiểu tử, ngươi đừng vội tuyệt vọng như thế, ngươi hãy bình tâm lại ta bảo nầy.

Chí-Tôn bỗng dừng lại không cười thê thảm nữa, ánh mắt ghê rợn của chàng dịu lần. Chàng chua chát hỏi :

— Lão tiền bối còn có việc chi dạy bảo Tiểu đồ nữa hay không ?

Lão Quái Cổ nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt tréo bớt tia sáng lạnh lẽo :

— Tiểu tử có biết rõ cái lai lịch của con Ma Nữ Tần My Nương không ?

Chí-Tôn khẽ lắc đầu :

— Tiểu đồ không được rõ về chuyện đó.

Giọng nói của lão Quái Cổ bỗng trở nên như từ cõi hư vô vẳng lại :

— Nó chính là môn đồ của kẻ cách đây mấy mươi năm đã tạo ra cái huyết nạn « Huyết Hải Thâm Cừu » đã thảm sát ngót hai trăm vị cao thủ trong đạo Hắc Bạch đó là con Dâm Bà... Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô.

Chí-Tôn sững sốt kêu :

— Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô !

— Phải đấy, chính con Ma Nữ Tần My Nương là học trò của Lão Dâm Bà ấy đấy.

Chí-Tôn nhủ thầm :

— Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, chính là kẻ tử thù liệt vào hàng thứ năm của bang Cam Lộ, theo năm chữ tắt : Âm Dương Xú, Quái, Bà, Y thuộc người cừu chót hết.

Lão Quái Cổ hỏi :

— Tiểu tử có biết mặt lão Dâm Bà ấy chăng ?

Chí-Tôn không dám đáp ngay rằng biết, mà chàng chỉ lắc đầu :

— Tiểu đồ không biết được rõ lão Tiền bối ạ. Tiểu đồ chỉ nghe bảo lại vậy thôi.

Thực ra, lúc đó Chí-Tôn cũng không còn thiết gì tới những chuyện xung quanh nữa, vì theo như lão Quái Cổ vừa bảo thì chẳng mấy chốc nữa chàng sẽ lìa bỏ cõi đời, chàng đang nghĩ ngợi miên man về cái chết đó.

Chợt lão Quái Cổ nói lớn làm rớt thêm mấy viên ngói trên mái Chùa :

— Nầy Tiểu tử, hiện nay ta còn một cách có thể cứu sống ngươi, nhưng thành công hay không là còn do ở số mệnh, tuy vậy về việc khôi phục nội lực, vì viên Xuân Phong Nhất Độ Hoàn kia thì đành tuyệt vọng

Chí-Tôn nghe lão Quái Cổ nói có cách cứu mình thoát chết, một bầu nhiệt huyết bỗng sôi trào lên, chàng thầm nghĩ :

— Nhưng vậy cũng được, miễn là ta còn được sống trên cõi đời nầy là đủ rồi, công lực ngày sau sẽ rèn luyện lại, chẳng hại chi cả.

Chàng bỗi giọng cảm động :

— Nhưng lão Tiền bối định cách nào cứu Tiểu đồ khỏi chết ?

Lão Quái Cổ đáp :

— Ta sẽ dùng « Càng Thiên Thần Công » thu hết chất độc trong người của ngươi dồn vào một nơi huyệt đạo, rồi nối lại vài luồng huyết mạch cho được lưu thông, như vậy ngươi sẽ được sống thêm một khoảng thời gian ba mươi hôm nữa.

Niềm hy vọng đang tràn ngập trong lòng sực nghe lão Quái Cổ bảo chỉ cứu mình sống thêm có mấy mươi ngày, Chí-Tôn vô cùng chán nản, chàng buông tiếng thở dài sườn sượt và nói :

— Thưa lão Tiền bối, thực ra cái thạnh tình của lão Tiền bối đối với Tiểu đồ, dù quan san có cách trở, non nước có đổi dời, Tiểu đồ cũng không bao giờ quên ơn đức cao dày ấy được. Nhưng nếu Tiểu đồ chỉ sống thêm chỉ có ngần ấy thôi, thì thà là Tiểu đồ chọn lấy cái chết ngay bây giờ cho khỏi phải kéo dài thêm sự hãi hùng, đau đớn nữa có lẽ tốt hơn

Lão Quái Cổ vàng cười hềnh hệch :

— Ngươi quả chắc ba mươi hôm nữa ngươi chết à ?

Chí-Tôn kinh ngạc nói :

— Đó là chính câu nói của lão Tiền bối vừa mới thốt, chứ nào phải Tiểu đồ đâu.

— Ồ, Tiểu tử sao mà nóng thế, lời nói của ta đến đây là đã dứt đâu nào ?

Chí-Tôn vụng tính ngộ, chàng tỏ vẻ sợ hãi :

— Xin lão Tiền bối thứ tha cho Tiểu đồ, tuổi trẻ hãy còn non dại, không hiểu ý cao của bậc Tiền bối.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái Cổ như thương hại :

— Thôi, ngươi đừng bi lụy như thế nữa, ta đây lại trẻ con, ngớ ngẩn như vậy hay sao ? Nếu không có phương thuốc chữa trị cho ngươi được sống lâu đài, thì ta đâu có phải bận tâm làm thêm việc nầy chi cho vô ích. Ta thú thật, mọi sự đâu đấy đều đã sắp đặt cho ngươi rồi, chỉ trông chờ may rủi mà thôi.

Chí Tôn sáng lòe hai tia mắt niềm hy vọng :

— Vâng, Tiểu đồ xin lắng nghe lời truyền dạy của lão Tiền bối.

Lão Quái Cổ trợn cặp mắt trèo lạnlĩ lẽo như cặp đèn ma :

— Thực ra, chất độc của viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn », tìm khắp nhân gian không ai trị được, mà chỉ có giọt máu tươi của con « Thần Quy » sống ngót hai ngàn năm trăm năm nay do một lão Quái Vật nuôi nó tại đảo Ô Thạc, ngoài Nam Hải mà thôi. Muốn trị tuyệt chất độc trong đó, chỉ lìm chừng vài ba giọt máu con Thần Quy ấy, là khỏi còn lo chi nữa cả. Nhưng khổn một nỗi, Lão Quái Vật nầy tính tình rất quái gở, không bao giờ chịu tiếp xúc với ai cả, phen nầy chắc là phải thách với số mệnh của ngươi rồi.

Mặc dù tia hy giọng rất mong manh, nhưng Chí-Tôn vẫn thấy một nguồn phấn khởi dậy trong chàng. Chàng mạnh dạn nói :

— Tiểu đồ xin vâng theo lời chỉ bảo của Lão Tiền bối, sẽ hết sức cố gắng tìm kiếm giọt máu con Thần Quy.

Lão Quái Cổ cười hệnh hệnh tỏ ý rất hài lòng, rồi nói :

— Bây giờ, ngươi hãy đứng yên, ta dùng thuật « Càng Thiên Thẩu Công » dồn chất độc vào một nơi huyệt đạo cho ngươi trước đã.

Chí-Tôn vâng lời lão Quái Cổ đứng yên. Tức thì, lão Quái Cổ xũ tay áo phóng ra một luồng khí nóng chạy rần vào cơ thể chàng rồi tan biến đi trong bóng chốc.

Xong đâu đấy, lão Quái Cổ thò tay vào lưng lấy ra một quả bầu màu hồng đơn, dài chừng ba tấc đưa cho Chí-Tôn và bảo :

— Tiểu tử, đây là một bảo vật của ta, ngươi hãy cầm lấy đi, đến Hải đảo gặp Lão Quái Vật ngươi cứ trao vật nầy, có thể vì đây mà Lão ta phá bỏ lệ cũ, tiếp đón ngươi cũng chưa biết chừng.

Chí-Tôn tiếp quả bầu màu hồng đơn, cẩn thận giấu vào trong người, nhìn lão Quái Cổ chắp hai tay cung kính :

— Thưa Lão Tiền bối, nếu Lão Quái Vật kia có hỏi tới Lão Tiền bối, thì Tiểu đồ phải trả lời như thế nào ?

Lão Quái Cổ bỗng ngước lên nhìn trời xanh rồi cười hệch hệch :

— Ngươi cứ bảo là lão Hòa Thượng ngông, sớm tối giang hồ như tăng mây bay trên trời kia, là đủ rồi. Ngươi ghi nhớ lời ta rồi chứ ?

— Vâng, Tiểu đồ đã ghi nhớ và xin làm tròn lời chỉ dạy của Lão Tiền bối.

Nầy Tiểu tử, trong chuyến đi nầy ngoài việc tìm giọt máu Thần Quy để giải độc, ngươi cũng nên hết sức chú tâm tới trứng Thiên Bằng Thái Noãn, để làm rạng rỡ cho phái võ lâm. Ta cầu chúc cho ngươi chóng thành công đấy.

Chí-Tôn rợn người khi nghe lão Quái Cổ thốt ra mấy lời nói ấy, chàng vô cùng kinh ngạc không hiểu tại sao y hiểu rõ câu chuyện của chàng đến thế. Tuy vậy, chàng cũng không dám tỏ vẻ gì cho lão Quái Cổ biết chàng đang thắc mắc điều đó, mà chàng chỉ cúi đầu :

— Vâng, Tiểu đồ xin kính vâng lời Lão Tiền bối đã dạy. Bây giờ, Tiểu đồ xin giã biệt lão Tiền bối.

Lão Quái Cổ vội đưa tay ngăn :

— Khoan đã, ta và ngươi gặp nhau đó là cái duyên trời định, chẳng lẽ ta không lưu niệm cho ngươi một chút gì sao !

Chí-Tôn sáng ngời ánh mắt vì chàng biết thế nào lão Quái Cổ cũng dạy cho chàng vài thế võ tuyệt truyền, chàng liền tươi hẳn sắc mặt, đứng chờ.

Quả nhiên đúng như ý nghĩ của Chí-Tôn, lão Quái Cổ nói :

— Nay giữa chốn thiên tự hoang vu ta không có gì lưu niệm cho ngươi những vật quí báu, vậy ta trao cho ngươi hai miếng võ thất truyền đã ngoài hai mươi năm nay, đó là « Lưu Vân Phất Huyệt » và « Phất Thủ Suy Phong » để làm vật tùy thân trong lúc đi đường.

Chí-Tôn mừng rỡ khôn tả, chàng không ngờ tình cờ hôm nay nhờ tai nạn mà chàng học được hai ngón võ thất truyền đã lâu, chính Sư môn chàng Dương chân Hoàn từng nhắc nhở và tỏ ý tiếc rẽ hai ngón võ công nầy Tuy nhiên, sực nhớ lại nội lực của mình giờ đây đã hoàn toàn bị viên độc dược của Tần Mỵ Nương hủy diệt, chàng buông tiếng thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng, ngày nay công lực của Tiều đồ đâu còn để mà nhận lấy sự dạy bảo của Lão Tiền bối ?

— Tiều tử, ngươi đừng quá bi quan, hãy học lấy những cái gì đã có, rồi số mệnh sẽ định đoạt ở sau này. Đừng tị hiềm một điều gì cả khi mình còn sống trong cõi đất trời.

Nghe mấy lời khuyên nhủ của lão Quái Cổ, Chí-Tôn yên dạ, chàng lắng tai chịu sự chỉ dạy hai ngón võ bất truyền đó.

Người Quái Cổ truyền xong, lại dặn dò :

— Này Tiều tử, ta đã quyết lòng muốn cho ngươi trở nên một kỳ nhân, làm rạng danh võ lâm ở sau nầy, nên mới trao hai ngón võ bất truyền đó, vậy thì ngươi hãy cố mà ghi nhớ, để cứu số mệnh không đến đỗi tàn ác, ngươi tìm được máu Thần Quy, thì ngày trở về của ngươi quả là một ngày đáng mừng lắm đó.

Chí-Tôn cúi đầu cung kính :

— Xin đa tạ ơn đức cao sâu của Lão Tiền bối.

Lão Quái Cổ bỗng chiều cặp mắt lạnh lẽo như chiếc đèn ma, ai trông thấy cũng phải rùng mình, sởn gáy, cất giọng trầm trầm bảo Chí-Tôn :

— Một chút công mọn chẳng có gì đáng cả, nhưng trước phút chia tay ta có một vài lời tâm huyết căn dặn cùng ngươi ; từ nay về sau nếu ngươi ra ngoài Hải đảo mọi sự thành công; trở lại đất liền, thì ngươi hãy nên vì chính đạo mà hành động, phải ghi nhớ tất cả những di ngôn của người đã khuất và lời thề năm trước của ngươi, khử trừ bạo ngược, mang lại nguồn hạnh phúc cho mọi người. Nhưng nếu ngươi trái lại thì Lão Hòa Thượng ngông nầy sẽ là kẻ tử thù của ngươi trước nhất, ta sẽ tìm ngươi trên một trường huyết chiến đấy, ngươi đã nhớ những lời ta nói rồi chứ ?

Chí-Tôn dậy niềm xúc động !

— Vâng, Tiều tử đã nghe rồi.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, lão Quái Cổ đột nhiên biến mất, chỉ còn nghe văng vẳng giọng cười hệch hệch, quái gở và tiếng thảo hài lẹp xẹp đâu đó, xa dần... Chí-Tôn vô cùng khiếp hãi, chàng đưa mắt tìm quanh quất xem lão Quái Cổ đi về hướng nào, mà chỉ nghe tiếng động chẳng trông thấy được hình hài.

Nhưng giọng cười quái gở và tiếng thảo hài của lão Quái Cổ

tắt đã lâu, chàng vẫn không sao nhận ra hình dáng của con người vô ảnh đó.

Chí-Tôn hết sức hãi hùng, chàng lẩm bẩm :

— Quái lạ ! Không lẽ lão Tiền Bối là ma, nhưng sao lại có chuyện dị kỳ như thế. Sư môn ta từ thuở sinh tiền thuật khinh công trong giới giang hồ có một, mà đâu có mau lẹ đến ngần nầy.

Chàng đứng suy nghĩ thêm một chập lâu, nhưng cũng không sao hiểu nổi lão Quái Cổ đã dùng thuật gì biến hiện chẳng khác nào ma quỉ tàng hình như vậy.

Đứng thừ người cho mãi tới khi một luồng gió thốc rớt cành cây khô trúng trên mái tóc, Chí-Tôn mới giật mình, chàng buông tiếng thở dài rồi rời khỏi ngôi chùa hoang cổ . . .

Giờ đây công lực của Chí-Tôn vì bị viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ hoàn » hủy diệt, nên sự đi đứng của chàng cũng như người thường, chàng phải mất độ nửa ngày mới đến một thị trấn có vẻ đông đúc ở về hướng Đông Nam.

Chí-Tôn thò tay trong lưng thấy còn mười nén bạc, chàng lấy ra lít nén thuê một cỗ xe ngựa, rồi giục người phu xa chạy mau tới chỗ Hắc Phụng Hoàng đương đợi.

Trên khoảng đường dài, Chí-Tôn bồi hồi lo sợ không hiểu từ lúc chàng ra đi cho đến bây giờ có chuyện gì chẳng lành xảy tới cho nàng chăng, bọn Ma đầu có xuất hiện làm hại nàng chăng. Chàng lo sợ vì tuy nội lực của nàng thuộc hàng quán tuyệt, nhưng sau khi bị Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông tuôn luồng quái chưởng chặt nghẹt các huyệt đạo của nàng, nàng không còn cử động mạnh được nữa, nếu có tảy ra cuộc chiến đấu là nàng sẽ bị đối phương hạ sát tức thì, vì vậy, ngồi trên xe mà lòng chàng như có lửa đốt ở trong đó.

Chí-Tôn cứ mãi thúc hối người xa phu, làm người nầy cũng phải cuống quít lên, ra roi tron trót trên lưng ngựa, sãi như bay tới cánh rừng già trước mặt...

Chẳng mấy chốc, thì xe đã đến chân rừng rồi tiến sâu tới ngôi mộ đất, chỗ Hắc Phụng Hoàng và Quái Nạp Mộc Thông đánh nhau lúc nầy, ngựa chưa kịp ngừng lại, là Chí-Tôn đã nhảy phốc xuống, vội mắt nhìn quanh...

Một cảnh tượng hãi hùng lại diễn ra ở trước mắt Chí-Tôn,

http://tieulun.hopto.org

ngoài mấy cái xác chết của bọn Ma đầu khi nãy nằm la liệt trên khoảng đất đằng góc rừng kia, còn có thêm 5, 6 cái thây cụt đầu khác rãi rác dưới chân ngôi mộ đất, khiến cho chàng hiểu ngay nơi đây vừa xảy ra một trận đánh kinh hồn.

Nhưng hình dáng của Hắc Phượng Hoàng thì biến đi đâu mất không còn trông thấy nữa, Chí-Tôn leo lên gò cao phóng mắt tìm kiếm một hồi lâu cũng không nhận ra tăm dạng nàng đâu cả. Chàng toát mồ hôi, nghĩ thầm :

— Hay là lúc ta bị Dâm phụ Tần My Nương bắt tới ngôi chùa hoang cổ, ở đây, bọn Ma đầu đã tới hãm hại cô nương rồi ? Lỗi này cũng do ta mà ra, vì nếu ta không hẹn đi thuê xe cho nàng, thì nàng cũng đã rời khỏi cánh rừng nãy rồi, đâu đến nỗi phải lọt vào tay bọn chúng, bây giờ biết phải làm sao.

Trong lúc đó, người xa phu cũng vừa nhận thấy cái cảnh hãi hùng của chiến trường, anh ta sợ điếng hồn, nhảy tót lên lưng ngựa, thúc mạnh hai chân vào hông, phóng đi như gió, không còn dám nhìn trở lại nữa.

Chí-Tôn chợt thấy, chạy theo gọi to, nhưng người xa phu cứ cắm cổ giục ngựa chạy mau, tốc bụi cát một khoảng đường dài, rồi sau cùng khuất dạng trong đám cỏ thụ.

Chí-Tôn biết chẳng còn hy vọng gì đuổi theo người xa phu nữa, vì lúc bây giờ nội lực chàng đã tiêu ma, sức chạy của chàng không hơn người thường, chàng làm sao rượt kịp con tuấn mã đang trổ tài thần tốc bởi sự kinh hoàng của gã xa phu.

Thất vọng, Chí-Tôn trở lại, chàng đi xung quanh mộ địa, rảo tìm Hắc Phụng Hoàng một lần nữa, vẫn không nhận được dấu vết chi cả, chàng buồn rầu tự nhủ :

— Có lẽ, nàng đã bị bọn Ma đầu bắt dẫn đi đâu rồi, thật lỗi tại ta đã thất hẹn với nàng.

Nghĩ là nghĩ vậy, chứ hiện giờ Chí-Tôn cũng không biết phải sao tìm kiếm nàng, vì chính bản thân chàng cũng không biết ngày mai sẽ ra sao, thì chàng đâu còn thời giờ để lo chuyện ai nữa.

Cho nên, Chí-Tôn không nghĩ tới việc đi tìm Hắc Phụng Hoàng, mà chàng chỉ lo chuyện ra ngoài đảo Ô Thạch, gặp lão Quái Vật mà người Quái Cổ vừa mách với chàng, để xin vài giọt máu con Thần

Quí sống ngót hai ngàn năm trăm năm, trị chất độc của viên « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » thôi.

Ba mươi ngày còn sống trên cõi đời của chàng đối với phút giây này thật là ngắn ngủi, Chí-Tôn không tin mình tìm ra đảo Ô Thạch, vì từ nào đến giờ chàng chưa từng nghe tên hải đảo ấy, hy vọng chàng thuật mong manh.

Tuy nhiên, Chí-Tôn cũng phó mặc cho số mệnh, chàng tin nơi cái hành tung kỳ quái của lão Quái Cổ, có thể lời chỉ dẫn của lão không đến đổi vô ích.

Chí-Tôn sực nghĩ tới Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, chàng không ngờ cô ả lại là môn đồ bậc nhất của Ngọc Diện Diên Bà Phan Thế Cô, một trong năm kẻ thù lợi hại của bang Cam Lộ, tất cả bọn chúng đều phải chết dưới tay chàng theo lời trăn trối của Sư môn chàng lúc lâm chung.

Chí-Tôn vụt sáng loè ánh mắt, ngọn lửa căm thù ngùn ngụt bốc lên, chàng thò tay vào lưng lấy ra cây « Tàn Chi Quái Đao », nhìn ánh thép ửng sắc hồng tợ máu, mà tưởng tượng như Hồ Quái Ma đương quằn quại rẫy chết dưới tay chàng.

Sự tưởng tượng đó khiến cho chàng chợt nhớ tới một ngón võ độc tuyệt do Sư môn chàng truyền lại, để sử dụng cây « Tàn Chi Quái Đao », tuy chỉ có một ngón võ thôi, nhưng không thể có một tay cao thủ võ lâm nào tránh khỏi cái chết thê thảm.

Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt ném đi nỗi căm hờn, chàng giấu cây « Tàn Chi Quái Đao » trở vào lưng, rồi lại liên tưởng đến một bóng diễm kiều, đó là Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Chàng nhớ tới đôi mắt tuyệt đẹp với nhưng phảng phất một nỗi u buồn kín đáo của nàng lúc giã biệt nhau tại cánh rừng già, chàng đã tỏ ra hết sức lạnh lùng với nàng, chẳng hiểu có đúng hay không.

Cha nàng, Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, là người thù của Sư môn, nhưng nay đã chết rồi, chàng có nên báo oán những người còn sống chăng ?

Còn Thiên Sơn Long Nữ là người thế nào, đối với cái di vãng của chàng có dính dáng ít nhiều gì không ? Tại sao chỉ gặp nàng có một lần mà chàng không thể nào quên cái gương mặt hiền từ của người Nữ Hiệp có chín đường kiếm kỳ diệu đó.

http://tieulun.hopto.org

Sau cùng, hình ảnh kiều my của Hắc Phụng Hoàng lại nổi bật lên trong trí óc của Chí-Tôn chàng cảm thấy thương hại người Thiếu nữ xấu số ấy, giờ đây không hiểu ra sao.

Tất cả những hình ảnh thân yêu cũng như thù hận trong phút giây nầy đều hiện ra rõ rệt trước mặt Chí-Tôn dồn dập trong óc chàng, hờn đau lẫn lộn, làm chàng phải buông tiếng thở dài, thầm nghĩ :

— Thôi, nghĩ ra nhiều như thế cũng chẳng ích gì, hiện nay công lực của ta đã trở thành vô dụng, hơn nữa, ta chỉ còn sống vỏn vẹn có ba mươi hôm, sinh mệnh như chiếc lá vàng treo trước gió, thì còn lo chuyện viển vong làm chi nữa chứ.

Chí-Tôn uể oải rời khỏi nơi mộ địa, chàng tần bộ ra ngoài, công lực như những người thường, thẳng về phía nam theo lời chỉ dẫn của lão Quái Cô.

Để cuộc hành trình được mau lẹ hơn, Chí-Tôn vào xóm mua một con ngựa thay chân chàng nuốt nghìn dặm đường xa vô tận. Chàng cứ nhắm hướng Nam mà đi.

Một ngày kia, Chí-Tôn đi còn cách Long Hoa Chấn chừng mười dặm thì hoàng hôn cũng vừa đổ xuống và người ngựa cũng đều mỏi mệt, chàng gò cương đi chậm lại, để nghỉ mệt trong chốc lát, rồi rán tới thị trấn tìm nơi trú ẩn đêm nay.

Lúc bấy giờ, trên con đường quang cãi vắng bóng người qua lại, ngọn gió bắc mang hơi tuyết thổi tạt vào mặt chàng buốt tợ dao cắt... báo hiệu một buổi Đông tàn, tiết Xuân sắp đến.

Con tuấn mã lạnh cóng da thịt, nó cất tiếng hí liên hồi làm vang động cả một quảng đường xa.

Chí-Tôn sực nhớ tới ngày Tết sắp đến nơi rồi, ai ai dù đang ở chân trời nào cũng hấp tấp quay về mà đoàn tụ với gia đình, vui vầy trong mấy ngày Xuân, riêng chàng còn mang trong người những sứ mạng trọng đại, phải dãi gió, dầm sương, trải muôn dặm đường trường.

Và chuyến đi nầy của chàng hi vọng rất mong manh, chắc gì chàng sẽ tìm ra đảo Ô Thạch và nếu tìm ra, thì chưa hẳn Lão Quái Vật chịu tiếp chàng, đừng nói chi tới việc xin vài ba giọt máu con Thần Quy của Lão.

Cho nên, Chí-Tôn chỉ còn phó thác nơi sự rủi may của số mệnh thôi, chàng không dám chắc một điều gì cả.

Đang suy nghĩ viển vong, chợt Chí-Tôn thoáng nghe có tiếng gió ngựa kêu rộn rã ở đằng sau xé tan bầu không khí tịch mịch buổi hoàng hôn, và chẳng bao lâu đã bắt kịp chàng.

Từ khi bị mất công lực đến nay dù ở trong hoàn cảnh nào, Chí-Tôn cũng nhẫn nhượng tất cả, không bao giờ dám hơn thua với ai hết, nên vừa nghe gió ngựa gần tới sau lưng, là chàng gò con tuấn mã nép vội bên đường tránh cho người kỵ sĩ qua mặt.

Nhưng lạ lùng làm sao, người cỡi ngựa sau lưng Chí-Tôn cũng đi chậm lại như có ý không muốn vượt qua chàng.

Hai người buông lỏng dây cương ngựa như vậy trên một đoạn đường khá dài, Chí-Tôn không thèm ngoái lại, mà người cỡi ngựa cũng chẳng hề thốt lên một lời nào cả.

Không còn có thể im lặng được nữa, Chí-Tôn liền gò hẳn ngựa lại xem đó là ai, mà có vẻ như trêu chọc chàng.

Người cỡi ngựa từ phía sau trờ tới, bây giờ đã đi song song với ngựa của chàng.

Chí-Tôn quay qua nhìn rõ mặt người kỵ mã, bất giác chàng đã phải kêu lên :

— Ô kìa, Hồng cô nương ! Sao cô nương lại đi ngựa thế nầy ?

Thì ra người kỵ mã theo sau lưng Chí-Tôn từ nãy giờ chẳng ai khác hơn là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói giọng gay gắt :

— Ta đi ngựa rồi đã sao ?

Chí-Tôn hiểu Hồng Y Nữ Xảo Nhi còn đang giận chàng lung lắm, tuy trong lòng có hơi bực, nhưng cũng phải làm thinh một hồi lâu, mới cất giọng dịu dàng hỏi :

— Bây giờ Hồng cô nương đi đâu ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lạnh lùng đáp :

— Ta đi tìm người đây.

Chí-Tôn hơi ngạc nhiên, vặn hỏi :

— Hồng cô nương đi tìm Tiểu sinh ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nghiến răng rít căm hờn :

— Đúng đấy, ta đi tìm kẻ vong ân bạc nghĩa.

http://tieulun.hopto.org

Bản chất Chí-Tôn vốn là một Thiếu niên đầy nhiệt huyết, nghe Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói thế, máu nóng liền bốc sôi ngùn ngụt trong lòng chàng. Tức thì dừng ngựa lại, nhìn thẳng vào mắt nàng lớn tiếng hỏi :

— Nhưng cô nương tìm ta để làm gì ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng gò ngựa đứng song song với Chí-Tôn, thét hận thù :

— Để giết ngươi chứ còn gì nữa !

Kinh dị hiện lên rõ rệt trên gương mặt Chí-Tôn, chàng sững sờ một hồi lâu, mới hỏi :

— Có phải cô nương vâng lệnh ả dâm phụ Tần My Nương theo giết Tiểu sinh chăng ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi trừng đôi mắt đẹp ẩn chứa đầy sát khí :

— Việc riêng của kẻ mẫu ta không liên hệ vì đến chuyện ta cả, ngươi đừng hoài nghi lẩn thẩn vô ích.

— Thế tại sao cô nương đòi giết Tiểu sinh ?

— Vì ngươi là một kẻ vong ân bạc nghĩa ngươi không còn đáng được sống trên cõi đời nầy thêm phút giây nào nữa cả.

Chí-Tôn lắng nghe mấy lời Hồng Y Nữ Xảo Nhi vừa thốt, chàng vùng cười khan một tiếng, lãnh đạm nói :

— Đúng đấy, cái công ơn của cô nương nơi Nghiệt Long Đàm đối với Tiểu sinh sẽ có ngày đền đáp, nếu còn được sống sót trên cõi đời nầy, thế thôi. Tiểu sinh không hiểu gì hơn nữa.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi càng thêm căm giận những câu nói vô tình vô nghĩa của Chí-Tôn, nàng tưởng chừng như ai vừa cầm một thanh gươm thật sắc đâm phủng quả tim nàng ứa máu.

Nàng đã vì yêu chàng mà liều gan chống lại tên Ma đầu hung tợn Sư Diện Quái Ma, hứng đỡ trái « Oanh Thiên Đạn » chẳng hề biết tiếc tấm thân và cũng vì chàng mà đến phải đoạn tuyệt tình mẫu tử với Tần My Nương và nàng bênh vực chàng những phút giây cùng tận cuộc đời. Nàng ước mong sao chàng được sống trong cõi đời để đáp lại nàng một mối tình chân thật để bù đắp lại công lao khổ cực của nàng, nhưng đã một lần tại khu rừng già gần ngọn cao đánh, chàng đã tỏ ra hết sức lạnh nhạt đối với nàng giận dỗi bỏ đi, rồi lần nầy chàng vẫn khăng khăng giữ cái nét mặt muôn đời băng giá, thì trách sao nàng không thất vọng, càng đã ra oán ghét, chàng hơn . . .

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ CHÍN

TÌNH TRONG MÁU HẬN

ĐỘT NHIÊN, Hồng Y Nữ Xảo Nhi hét lớn :

Chí-Tôn, ta vì sự lãnh đạm của ngươi mà giờ đây cảm thấy sỉ nhục vô cùng.

Chí-Tôn vẫn với bộ mặt lạnh lùng đáp :

— Thực ra, từ trước đến nay, Tiểu sinh chưa hề có ý nghĩ làm cho ai sỉ nhục cả, cô nương đã quá lời chăng ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cười gằn :

— Hừ... còn một việc nữa, ta hỏi ngươi tại sao ngươi thất hứa với một người con gái, như thế cũng không sỉ nhục nữa à ?

Chí-Tôn lạ lùng về câu hỏi của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chàng đỏ xét :

— Hồng cô nương bảo thế nghĩa là làm sao ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận dữ :

— Ngươi đã thất hứa với chị Hắc Phụng Hoàng Triệu lệ Trân, chắc hẳn điều này ngươi không thể chối cải ?

— Thực vậy, Tiểu sinh có hẹn với nàng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi bỗng tóe lửa hờn trong ánh mắt :

— Vậy thì cái thân hình của người con gái trắng trong ấy suýt nữa bị hại trong tay ngươi ?

— Thực tình Tiểu sinh không sao hiểu nổi câu nói vừa rồi của Hồng cô nương.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi hậm hực :

— Còn gì mà không hiểu nữa, ta hỏi ngươi : Tại sao ngươi hẹn cùng nàng nơi khu rừng vắng vẻ, rồi ngươi bỏ mặc nàng chốc nữa đã rơi vào tay bọn Ma đầu ?

Chí-Tôn sực lóe lên mắt tia hy vọng :

— Nhưng hiện giờ Hắc cô nương ở nơi đâu, Hồng cô nương có biết không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi hằn học :

— Chuyện đó, tưởng ngươi cũng không cần phải biết mà làm gì, ta hỏi tại sao ngươi bỏ rơi nàng ?

Chí-Tôn chợt nhớ đến hình ảnh dâm loạn vừa xảy ra trong ngôi chùa hoang cổ, và chút nữa chàng đã chết vì tay Tần My Nương, khiến oán thù bốc lên đầy mặt, chàng vùng phát ra một tràng cười quái gở.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngờ Chí-Tôn khinh rẻ nàng, nên mới có cái giọng cười ngạo mạn như thế, nàng trợn mắt quát :

— Chí-Tôn, ta sẽ giết chết ngươi.

Vốn tính tình hay khinh bạc, Chí Tôn tuy hiểu cô gái lầm lẫn về mình, nhưng chàng không cần gì biện bạch, chỉ sau khi dứt tiếng cười, chàng nghiêng người về phía nàng nói :

— Vâng, cô nương cứ mạnh dạn ra tay, Tiểu sinh sẵn sàng chịu chết.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi xếch ngược cặp lông mày :

— Ngươi thách ta đấy à ? Ta giết ngươi cho xem.

Dứt câu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi giơ chiếc roi ngựa lên cao nhắm ngay mặt Chí-Tôn quật một ngọn...

Trót !

Chí-Tôn không thèm né tránh đấu cả, thực ra, giả chàng có tránh cũng không thể nào kịp, vì hiện nay công lực của chàng không còn, mà ngọn roi của Hồng Y Nữ Xảo Nhi thì nhanh lẹ như luồng chớp bay thẳng tới mặt chàng vang lên một tiếng « đét », Tức thì một lằn đỏ choét như son hiện ra nằm vắt ngang vầng trán rộng của chàng.

Chỉ có ngần ấy, mà Chí-Tôn cảm thấy đau buốt tận trái tim, nhưng chàng vẫn cắn chặt hai hàm răng chịu đựng, không hề để rỉ ra ngoài cửa miệng một tiếng rên nào.

Thực ra, cũng vì quá thương yêu Chí-Tôn, mà Hồng Y Nữ Xảo-

http://tieulun.hopto.org

Nhi mới oán hận về sự lãnh đạm của chàng đã nhiều lần vô tình đối với nàng, nàng giận dữ đánh trúng chàng một ngọn roi, rồi thì dừng lại lạ lùng nhìn.

Nàng lạ lùng vì không hiểu tại sao Chí Tôn không né tránh khi ngọn roi của nàng đánh chưa tới, và nàng hết sức đau đớn trông thấy lằn roi vắt ngang trán chàng. Nàng có hiểu đâu cũng vì kế mầu nàng mà công lực của chàng đã hủy diệt, chẳng làm sao nhanh lẹ như lúc trước nữa, để chống đỡ ngọn roi trên tay nàng

Tuy vậy, chỉ vì tính tình Hồng Y Nữ Xảo Nhi quá nóng nảy, nàng hành động nông nổi như thế chứ thực ra trong thâm tâm nàng chẳng hề có ý muốn giết chàng. Cho nên nàng bực tức hỏi :

— Tại sao ngươi không chịu trở tay ?

Chí-Tôn gượng gạo đáp :

— Tiểu sinh muốn để cho cô nương mãn nguyện, còn chống đỡ nữa mà làm gì ?

— Ngươi khinh ta không dám xuống tay à ?

Huych, huych, huych...

Một loạt ba ngọn roi ngựa của Hồng Y Nữ Xảo Nhi quật xuống đầu Chí-Tôn lẹ như tia chớp...

Chí-Tôn vẫn không tránh né, chàng chỉ cuối gầm đầu hứng lấy ba ngọn roi từ trên tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi bổ xuống đau tím cả ruột gan. Tự nhiên, toàn thân chàng run lên bần bật rồi lăn đùng dưới ngựa...

Nhưng Chí-Tôn cứ cắn răng mà chịu chẳng hề rên la một tiếng nào, chàng rán gượng đứng dậy, cặp mắt đỏ rực như hai ánh lửa hồng.

Trông thấy Chí-Tôn bị ngã ngựa, Hồng Y Nữ Xảo Nhi giật mình cũng nhảy phốc theo chàng cách chừng một trượng, nàng sững sốt nhìn chàng vì không ngờ chàng lại có thể té như thế.

Nàng chợt nhận ra ở chỗ khác thường của chàng, vì theo nàng hiểu thì với cái nội lực của chàng không thể chỉ có vài roi ngựa mà quật nhào chàng được một cách dễ dàng như thế. Hẳn phải có một nguyên nhân gì khác chứ chẳng không.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi kinh dị hỏi :

— Ố kìa, tại sao ngươi cứ để yên ta đánh mà khôngchịu tránh cho đến phải ngã ngựa như thế ?

Chí-Tôn nghiến chặt hai hàm răng cố nén đi sự đau đớn đáp :

— Có cần giết chết Tiểu sinh thì cứ việc ra tay, cô nương đừng phải lôi thôi gì nữa hết.

Thoạt đầu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi định dọa Chí-Tôn một roi cho chàng đỡ, không ngờ chàng để yên mà chịu, rồi liên tiếp ba ngọn roi sau đều hiện ra mấy lằn đỏ thẫm khiến cho nàng sững sờ ngừng roi lại.

Giá trong lúc đó, Chí-Tôn chịu thốt ra một vài lời êm dịu thì tình hình sẽ đổi khác ngay, đằng này dù đang đau buốt tận xương cốt, nhưng ngoài mặt chàng vẫn tỏ ra lãnh đạm, khinh khỉnh nàng: thì trách sao nàng chẳng căm tức chàng, mà muốn lồng lên quật cho chàng hằng chục roi nữa.

Nhưng biết Chí-Tôn đã đau đớn, Hồng Y Nữ Xảo Nhi không nỡ, nàng uất ức đứng ngẹn ngào một hồi lâu tự nhiên đôi mắt đỏ ngầu, hai vai rúng động, rồi thì sau đó nàng vùng òa lên khóc...

Chí-Tôn hết sức kinh dị, chàng không hiểu tại sao bỗng nhiên Hồng Y Nữ Xảo Nhi lại khóc nghe thảm não đến thế, nàng đã đòi giết chàng rồi tự dưng sao nàng lại bi lụy ?

Chàng bước lại gần nàng hỏi :

— Hồng cô nương, tại sao cô nương khóc, có phải vì không nỡ giết Tiểu sinh mà cô nương xúc động như thế không ?

Nghe Chí-Tôn thốt ra những lời đó, Hồng Y Nữ Xảo Nhi càng khóc to hơn, nước mắt nàng ướt cả áo, toàn thân run rẩy như cánh hoa đào trước gió, nàng không ngờ chàng lại vô tình với nàng đến thế, nàng đã bạo gan thú thật tình yêu bằng những giọt lệ khổ đau mà chàng vẫn chưa muốn hiểu tình nàng, vẫn thờ ơ cùng nàng.

Chí-Tôn chợt hiểu, chàng cảm thấy chua xót vô ngần, mỗi giọt nước mắt của nàng là một mũi gươm đâm phủng vào quả tim chàng rỉ rỉ máu, chàng muốn khóc bên nàng, nhưng cố dằn sự xúc động quá mãnh liệt đó.

Trong giờ phút ấy, Chí-Tôn cũng muốn thú thật lòng chàng đối với nàng, rằng chàng cũng đã yêu nàng, chứ không lạnh lùng, vô nghĩa như nàng đã tưởng, nhưng dù sao nàng cũng là con gái của kẻ thù Sư môn chàng, chàng không sao thốt ra những lời thiết tha lay được.

— Sau cùng, Chí-Tôn nói giọng đau khổ :

— Hồng cô nương ạ ! Cô nương đừng khóc nữa đau đớn cho Tiểu sinh lắm, cô nương hãy nín đi rồi Tiểu sinh sẽ nói một điều nầy ..

Chỉ có thế, mà Hồng Y Nữ Xảo Nhi nín bặt không còn khóc

http://tieulun.hopto.org

nữa, nàng lau sạch những hạt lệ còn sót đọng trên đôi má thơ ngây, cất tiếng dịu dàng hỏi :

— Dương tiêu huynh muốn nói gì, hãy nói mau đi ?

Chí-Tôn hiện lên nét mặt một sự sầu não khác thường, giọng chàng chẳng khác nào một làn gió thoảng nhẹ qua :

— Hồng cô nương ơi ! Mối tình đậm đà, thắm thiết của cô nương đối với Tiểu sinh, chẳng phải Tiểu sinh không chịu nhiều nhưng Tiểu sinh không đáp lại với cô nương là vì mệnh sống của Tiểu sinh chỉ kéo dài có ba mươi hôm nữa, Tiểu sinh không muốn để cho cô nương phải đau thương vì cái chết của Tiểu sinh, nên tự nãy mới tỏ ra lạnh nhạt với cô nương như thế.

Nghe Chí-Tôn nói dứt, Hồng Y Nữ Xảo Nhi chợt vừa sửng sốt vừa lại hãi hùng, nàng sợ mình đã lầm, nên vặn hỏi :

— Tiểu huynh vừa nói gì ? Tiểu huynh bảo ai chỉ còn được sống có ba mươi hôm ?

Về mặt của Chí-Tôn buồn vô tả :

— Chính Tiểu sinh chỉ còn được sống có ba mươi hôm nữa thôi Hồng cô nương ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi trừng đôi mắt đẹp :

— Tại sao lạ vậy, trông Dương tiêu huynh hiện giờ chẳng khỏe mạnh như thường sao ?

Những giọt lệ đọng trên hai làn má trắng mịn màng chưa khô, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vô cùng xinh đẹp trong buổi hoàng hôn. Trông mặt nàng chẳng khác gì cánh hoa lan vừa hứng vài hạt sương lóng lánh.

Chí Tôn thấy thế, nhưng chàng đang bị ám ảnh bởi tại cái chết sắp đến với chàng, nên chàng không còn thiết gì nữa cả, chàng vùng buông một tràng cười khắc khổ, rồi đáp :

— Đúng đấy, trông qua Tiểu sinh hãy còn khỏe mạnh như thường, chứ có ai ngờ đâu hiện giờ nội lực trong người Tiểu sinh đã bị hoàn toàn hủy diệt rồi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khiếp đảm kêu lên :

— Trời, thật như thế sao Dương tiêu huynh ?

Chí-Tôn khe khẽ gật đầu không đáp :

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngỡ mình như trong giấc mộng, nàng thẫn thờ thật lâu mới lắm bắm :

— Hèn nào lúc nãy chàng không tránh nổi bổn ngọn roi của ta

vì cơn nóng nãy đánh oan chàng, may mà ta chỉ dùng có một phần công lực, nếu không, ta đành ôm hận rồi còn gì

Nàng chỉ nhìn Chí-Tôn không hề chớp bây giờ mới nhận ra cặp mắt vơ vẩn không hồn chẳng khác chi người thường, nàng tin lời chàng nói thật, mà lòng cảm thấy chua xót ngậm ngùi.

Qua một giây xúc động, Hồng Y Nữ Xảo Nhi bỗng hỏi :

— Dương tiêu huynh, ai đã làm cho tiểu huynh ra thân thể nầy, Tiểu huynh hãy nói thật cho Tiểu nữ được rõ ?

Chí-Tôn cười chua chát :

— Là ai ? Hồng cô nương đừng nên tìm hiểu mà làm gì, cô nương chỉ hiểu được lòng Tiểu sinh như thế, là tiểu sinh mãn nguyện lắm rồi, dù có chết Tiểu sinh cũng không còn điều gì ân hận nữa.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi rúng động cả tâm hồn, nàng thốt giọng cảm hờn :

— Không thể được, Tiểu huynh phải cho Tiểu Nữ biết rõ kẻ đó là ai, Tiểu nữ nhất định không trả mối thù nầy !

Dứt lời, nàng bước lại gần Chí-Tôn gương mặt kiều diễm lộ đầy phẫn nộ.

Tuy đương trong đau khổ ê chề, nhưng trông cử chỉ của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, bất giác Chí-Tôn phải cười thầm. Chàng cười vì nhớ lại lúc nãy nàng nàng nặc đòi giết cho được chàng, rồi bây giờ, nàng vì chàng mà căm phẫn đến có thể quên cả thân mình.

Chàng lắc đầu bảo nàng :

— Tiểu sinh không thể nói ra tên của người đã làm hại Tiểu sinh bởi vì...

— Vì sao, Dương tiêu huynh hãy nói, không có sự gì phải giấu giếm cả, Tiểu huynh không tin Tiểu nữ sao ?

Sợ cô gái giận hờn, Chí-Tôn do dự một lúc rồi đáp :

— Chính kẻ mẫu của Cô nương đã đầu độc Tiểu sinh ra nông nỗi nầy.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi trợn tròn đôi mắt đẹp, thảng thốt kêu :

— Là kẻ mẫu của Tiểu nữ ? Thật không nào ngờ trước được, nhưng bà ấy đã đầu độc Dương tiêu huynh bằng những gì ?

Biết không nói thật cũng không thể được, Chí-Tôn đỏ bừng mặt, chàng cúi đầu, đáp hơi nhỏ vì thẹn :

http://tieulun.hopto.org

— Kẻ mầu cô nương đầu độc Tiểu sinh bằng viên độc dược Xuân Phong Nhất Độ Hoàn ! Nếu không gặp một Lão Quái Nhân, thì có lẽ giờ nầy thân xác của Tiểu sinh nổ tung ra như xác pháo rồi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi chết lặng cả tấm hồn, nàng thừ người ra như pho tượng, một lúc thật lâu mà không thốt lên một lời nào cả, vì nàng không thể nào tưởng nổi kẻ mầu nàng dám độc đến thế. Chập sau, nàng mới nói :

— Thật không ngờ...

Nàng buông tiếng thở dài rồi hỏi Chí-Tôn :

— Vì vậy mà Dương tiểu huynh đã lỗi hẹn với chị Hắc Phụng Hoàng chớ gì ?

Chí-Tôn gật nhẹ đầu :

— Vâng, đúng như vậy Hồng cô nương ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi tỏ vẻ hối tiếc :

— Lúc nầy, vì quá nóng nầy Tiểu nữ đã trách lầm Dương tiểu huynh, thật Tiểu nữ có lỗi lớn...

Nói dứt câu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi lại gần Chí-Tôn âu yếm nhìn lần roi rớm máu nơi trán chàng hỏi :

— Nơi bị Tiểu nữ quất nhầm, có còn đau không hỡi Tiểu huynh ? Sao mà lúc nầy không nói cho người ta biết trước ?

Chí-Tôn gượng nở trên đôi môi đỏ mọng một nụ cười :

— Không sao cả Hồng cô nương ạ ! Chỉ nghe xây xác một chút vậy thôi, cô nương đừng bận khoăn chi hết.

Chợt ngẩng nhìn bóng hoàng hôn đã xóa mờ cảnh vật, màn đêm chầm chậm kéo về, Chí-Tôn như giật mình tỉnh ngộ, thảng bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Hồng cô nương ạ ! Nếu không còn chuyện gì quan hệ, thì Tiểu sinh xin giã biệt cô nương, để ra Hải đảo cho sớm mới được.

Đột nhiên, Hồng Y Nữ Xảo Nhi hiện lên sắc mặt một nét buồn rõ rệt :

— Dương Tiểu huynh ra ngoài Hải đảo làm gì ?

— Tiểu huynh ra ngoài ấy tìm lão Quái Vật, xin vài giọt máu con Thần Quy sống ngót hai ngàn năm trăm năm, trị chất độc đã ngấm vào các huyệt đạo của Tiểu sinh, thì mới mong còn sống sót được. Vì vậy, Tiểu sinh phải lên đường ngay, đi luôn cả ngày đêm đến đó, kẻo không còn kịp nữa.

Đến đây, Chí-Tôn ngừng lại, chàng nhìn nàng bằng cặp mắt buồn rầu, như ngầm nói lên mấy lời vĩnh biệt.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đọc trong đôi mắt Chí-Tôn cái tâm trạng đó, nàng cất giọng run run :

— Dương Tiểu huynh hãy để Tiểu nữ cùng đi với. Tiểu nữ không thể nào yên lòng để Tiểu huynh đi một mình được trong cảnh ngộ nầy.

Chí-Tôn se sẽ lắc đầu :

— Hồng cô nương đừng nên bận lòng vì Tiểu sinh việc ra ngoài Hải đảo, cô nương hãy để Tiểu sinh đi.

— Nhưng hiện nay công lực của Dương tiểu huynh đã không còn nữa, mà con đường từ đây ra Hải đảo biết bao nhiêu sự hiểm nghèo, trở ngại. Bọn Ma đầu sẽ rình rập đêm ngày theo dõi hãm hại Tiểu huynh, làm sao Tiểu huynh có thể lọt qua cặp mắt của chúng, mà hòng tới Hải đảo xin vài giọt máu Thần Quy. Tiểu nữ nhất định đi theo bên cạnh Tiểu huynh để đề phòng những điều bất trắc xảy ra, xin Tiểu huynh đừng chối từ.

Chí-Tôn vô cùng xúc động, nhưng chàng vẫn nói :

— Tiểu sinh xin cảm tạ tấm lòng quí báu của Hồng cô nương nhưng thú thật với cô nương, trong chuyến ra đi nầy, Tiểu sinh không có chút gì hi vọng cả, cái chết đối với Tiểu sinh coi như chuyện đã đành. Cô nương đừng theo Tiểu huynh làm gì cho nhọc công vô ích.

Lắng nghe Chí-Tôn thốt ra mấy lời tâm huyết, Hồng Y Nữ Xảo Nhi cúi đầu nghĩ ngợi một chập, rồi ngước lên, trong ánh mắt nàng chợt phóng ra luồng sáng kỳ diệu, đôi má ửng hồng phớt nhẹ bóng hoàng hôn, nàng nói thì thầm :

— Tiểu nữ hỏi một điều nầy, Tiểu huynh hãy thành thật trả lời nhé ?

— Điều gì, cô nương cứ hỏi ?

Ngập ngừng một chút, Hồng Y Nữ Xảo Nhi mới đánh bạo :

— Dương tiểu huynh hãy thành thật, Tiểu huynh có oán ghét gì Tiểu nữ không ?

Chí-Tôn thản nhiên đáp :

— Không. Hồng cô nương có làm gì đáng để Tiểu sinh oán ghét được đâu.

http://tieulun.hopto.org

Hồng Y Nữ Xảo Nhi mím chặt vành môi như thu lấy nghị lực, rồi lại hỏi :

— Như vậy, Dương tiểu huynh có cảm tình nào với Tiểu nữ không ?

Bị Hồng Y Nữ Xảo Nhi hỏi một câu quá đột ngột, Chí-Tôn lặng ủng hồi lâu mà không sao trả lời được câu hỏi của nàng, chẳng phải lúc bấy giờ chàng không dám thú thật rằng chính chàng cũng đã yêu nàng, mà vì chàng khó thốt ra lời đó, bởi dù sao hàng vẫn là con gái của kẻ thù Sư môn chàng, vì vậy, chàng im lặng không nói chi hết.

Không thấy Chí-Tôn trả lời câu hỏi của mình, Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngờ chàng khinh mình là một cô gái lẳng lơ, vượt qua vòng lễ nghĩa, dám thú nhận tình yêu trước mặt chàng nên nàng quá tủi nhục nói như khóc :

— Thôi, Tiểu nữ hiểu rồi, xin vĩnh biệt...

Rồi nàng chực leo lên lưng ngựa chạy đi. Chí-Tôn hoảng hốt gọi giật :

— Ô kìa, sao lại bỏ đi, Tiểu sinh rất có nhiều cảm tình với Hồng cô nương đấy chứ.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi quay lại, tia mắt sáng rực niềm hy vọng :

— Thực vậy sao Dương tiểu huynh ?

— Tiểu sinh không thích nói dối ai bao giờ cả.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi tươi hẳn sắc mặt :

— Dương tiểu huynh ạ ! để cho sự xưng hô được thân mật từ nay Tiểu nữ xin gọi Tiểu huynh bằng anh Tiểu huynh nhé ?

Lòng Chí-Tôn cộn lên một nỗi niềm khó tả, chàng sẽ gật đầu :

— Vâng, Tiểu muội hãy gọi ta bằng Dương huynh, còn ta thì kêu lại là Hồng tiểu muội, bằng lòng đấy chứ ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi chớp chớp đôi mắt đẹp tuyệt vời :

— Vâng, bây giờ chúng ta đi đâu hở Dương huynh ?

— Tiểu huynh còn phải ra tận ngoài Hải đảo, gặp lão Quái Vật để xin vài giọt máu con Thần Quy như lúc nãy đã nói với Tiểu muội.

Chợt nhớ tới cái chết hết sức mập mờ của cha mình, đột nhiên, Hồng Y Nữ Xảo Nhi bảo Chí-Tôn :

— Dương huynh ạ ! Tiểu muội nhớ lại cái chết mơ hồ đáng khả nghi của phụ thân cách năm năm về trước và viên độc dược mà kẻ mẫu Tiểu muội đã đầu độc Dương huynh sao trong lòng bất hoài

nghi quá Dương huynh ạ ! Tiểu muội nghĩ chắc có điều gì bí ẩn chứ chẳng không ?

Chí-Tôn nghe Hồng Y Nữ Xảo Nhi bàn tới cái chết của Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, người thủ của Sư môn, chàng không muốn có ý kiến, nên chỉ gật đầu cho qua chuyện thôi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi bỗng rít căm hờn :

— Nếu quả thật phụ thân Tiểu muội chết vì sự đầu độc của bà ấy, thì có một ngày nào đó, Tiểu muội sẽ xẻ xác bà ta rửa sạch mối cừu.

Nhận thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng, Chí-Tôn lảng sang chuyện khác, chàng hỏi Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Hồng Tiểu muội ạ ! hiện giờ Hắc Phụng Hoàng cô nương ở đâu Tiểu muội có rõ chăng ?

— Thưa Dương huynh, chị ấy đã được Sứ giả Hải Âu Lệnh Chủ đến dẫn đi rồi.

Chí-Tôn thầm mừng, chàng tự nhủ :

— May quá, nếu thế thì không còn phải lo gì nữa cả, chắc chắn Triệu cô nương đã thoát chết rồi đấy, bây giờ, ta có thể giả biệt Hồng Tiểu muội lên đường là vừa.

Nghĩ xong, Chí-Tôn cất giọng buồn buồn bảo Hồng Y Nữ Xảo Nhi :

— Hồng tiểu muội ạ ! giờ đây trời cũng đã sắp tối rồi, chúng ta hãy chia tay nhau cho sớm, để Tiểu huynh phải còn ra Hải đảo tìm mấy thuốc kia, trị vết tử thương trong huyệt đạo, nếu định mệnh không đến nỗi tàn ác, Tiểu huynh còn được sống trên cõi đời này, thì chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Dứt câu, Chí-Tôn chực leo lên lưng ngựa Hồng Y Nữ Xảo Nhi hốt hoảng chộp nắm tay chàng :

— Khoan đã Dương huynh, hãy chờ Tiểu muội theo với.

Chí Tôn bùi ngùi đáp :

— Hồng tiểu muội, chuyến đi này sống chết chưa biết thế nào, Tiểu muội theo ta...

Nhưng Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã lẹ tay bịt miệng Chí-Tôn, nàng bảo :

— Dương huynh, anh đừng nói nhăm không nên anh ạ ! Có lẽ số mệnh không đến nỗi khắc nghiệt như vậy đâu...

http://tieulun.hopto.org

Rồi nàng lè tấm thân kiều diễm vào lòng Chí-Tôn, hơi thở nóng sốt hổn hển bên tai chàng, làn má mịn màn kề tận mũi chàng như đợi chờ một chiếc hôn nồng cháy.

Không thể dừng được nữa, Chí-Tôn ôm trọn cái thân hình trào căng sức sống của Hồng Y Nữ Xảo Nhi ghì mạnh vào lòng, rồi cúi xuống hôn nơi má nàng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thoát trên đôi môi một nụ cười sung sướng, nàng ngây ngất trong hai cánh tay của Chí-Tôn, giữa lúc chàng đã đặt nàng ngồi xuống, để mặc cho hai tâm hồn đắm chìm trong rạo rực yêu đương. Họ siết chặt lấy nhau như chẳng còn muốn rời nhau nữa. . .

Màn đêm rũ xuống, từng cơn gió lạnh lùa cành lá hai bên vệ đường lào xào, mấy vì sao trên bầu trời chớp sáng, tờ mờ.

Sực nghĩ đến cảnh ngộ của người yêu, Hồng Y Nữ Xảo Nhi chợt thấy lòng quặn thắt, nàng không tin chuyến đi này của chàng sẽ tìm ra giọt máu con Thần Quy trị chứng tử thương trong huyết đạo của chàng.

Cho nên, nàng nằm trong lòng chàng, để tận hưởng cái hương vị cùng tột của yêu đương, rồi ngày mai phó mặc cho định mệnh cuộc đời.

Cũng như nàng, chàng để hồn chìm trong giấc mộng, nghe thoang thoảng hương trinh từ nàng toát ra quyện lấy người chàng.

Giờ đây, đôi thiếu niên nam nữ, ngọn lửa tình đều bốc cháy đến cùng độ yêu đương rồi thì họ ghì chặt lấy nhau, một giấc cảm chưa từng có chạy rần vào cơ thể... làm cho chàng và nàng quên đi tất cả, không còn nhìn thấy cây cỏ xung quanh đã xóa mất trong màn tối, lầm thầm...

Một chập lâu, chợt vài tiếng quạ bay ngang kêu... quạc quạc hãi hùng, khiến cho Chí-Tôn giật mình ngẩng dậy, trong khi nàng còn để hồn bên cõi chơi vơi.

Chí-Tôn lay nhẹ vai Hồng Y Nữ Xảo Nhi mấy lượt, bấy giờ, nàng mới hé bừng ánh mắt chọc qua màn tối nhìn chàng, nhưng nàng nói như còn đang ở trong mơ :

— Chí-Tôn ạ ! anh hãy nói yêu em. Chí-Tôn ôm chặt lấy người yêu :

— Vâng, em Xảo Nhi, anh đã yêu em, nhưng em có thành thật yêu anh không ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thổn thức :

— Em nguyện yêu anh đến chết, hình ảnh của anh trọn đời chiếm ngự trong quả tim em.

Chí-Tôn vô cùng xúc động, chàng đỡ nàng cùng ngồi dậy, run giọng :

— Em Xảo Nhi, anh sẽ nhớ mãi lần kỷ niệm này, cũng như em, anh sẽ yêu em tới phút cùng tận cuộc đời, sống anh giữ lấy, chết nguyện mang theo.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khẽ nhếch một nụ cười trong bóng tối :

— Chí-Tôn anh, chỉ nghe một lời nói « yêu » của anh, em cũng thỏa nguyện lắm rồi, đời em không còn ước vọng gì hơn nữa.

Chí-Tôn bỗng buông tiếng thở dài, chàng nhớ tới phút phải vĩnh biệt người yêu mà lòng buồn bực vô cùng. Chàng kéo nàng đứng dậy và ngậm ngùi thốt :

— Giờ chia tay đã đến, em Xảo Nhi, giã biệt em, anh lên đường, nếu số anh còn dài, anh sẽ tìm gặp em trong một ngày không xa lắm còn ngược lại, thì đây là lời vĩnh biệt cuối cùng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi giận dỗi xô Chí-Tôn ra :

— Chí Tôn, anh nhất định không cho em đi theo anh sao ?

Chí-Tôn chưa xót đáp :

— Không phải thế đâu em Xảo Nhi ạ ! nhưng vì đường xá xa xôi, anh sợ em vì anh mà...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cắt phăng câu nói của Chí-Tôn :

— Em đã nhất định rồi, em phải theo anh, đừng nói thêm gì, anh hãy lên ngựa đi.

Nói xong, Hồng Y Nữ Xảo Nhi xốc lại áo quần, nàng băng mình lên lưng ngựa, đay qua bảo Chí-Tôn :

— Lên ngựa mau đi anh, sương đêm xuống đã nhiều rồi, chúng ta hãy lên đường cho sớm.

Biết không thể nào ngăn cản được ý chí cương quyết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, Chí-Tôn liền thót lên lưng ngựa, giục giã ra roi.

Đôi ngựa giao kề, chàng và nàng lặng lẽ thúc nhanh trên con đường cái quang, hai bên toàn cỏ thụ, vó câu rộn rã, làm xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường...

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn và Hồng Y Nữ Xảo Nhi đi mãi cho tới ngày thứ hai mươi lăm mới tới miền duyên hải, hai người gởi ngựa rồi kiếm thuyền thuê ra tận ngoài khơi, để tìm đảo Ô Thạch.

Đôi nam nữ thiếu niên thuê được một lão ngư phủ trạc ngoài năm mươi tuổi rất quen thuộc đường ra các Hải đảo.

Trời mờ sáng hôm sau, thuyền chở lão ngư phủ và đôi thiếu niên nam nữ bắt đầu tách bến căng buồm lướt sóng ra khơi.

Chẳng bao lâu thuyền đã xa bờ, trời nước xanh biếc một màu, sóng bủa muôn trùng bát ngát, lão Ngư phủ cứ nhắm hướng đảo ô Thạch mà đi.

Theo như lời lão Ngư phủ thì nếu thuận buồm xuôi gió, có thể một ngày một đêm thuyền sẽ tới nơi, còn trái lại, chiều gió thay đổi thì thuyền sẽ mất thêm độ vài ngày nữa.

Thuyền đi được nửa ngày, thì cây cỏ trên bờ đã khuất hẳn, chỉ còn lại mặt bể mênh mông,

Khung trời xanh lồng lộng, muôn lượn sóng ào ào, thuyền cứ căng buồm phăng phăng lướt tới. . .

Trông thấy cảnh sắc gợi tình, Chí-Tôn và Hồng Y Nữ Xảo Nhi ra ngồi trước mũi thuyền, vừa chuyện trò, vừa đưa mắt ngắm nước; bao là tạm quên trong phút chốc bấy nhiêu sầu khổ chất chứa trong lòng.

Gió bể tung bay phần phật tà áo của đôi thiếu niên nam nữ, sóng vỗ tanh tách mạn thuyền càng lướt mau hơn..

Đột nhiên, từ chân trời rợng lên một vừng mây đen bằng chiếc quạt, dần dần cao, rồi bay nhanh lạ thường...

Lão Ngư phủ mặt lộ đầy vẻ lo âu, nói thật mau :

— Trời sắp có trận bão to Tráng sĩ và Công nương ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhìn trời rồi nói :

— Trời hôm nay trong biếc như thế nầy, mà lại có bão sao Lão ông ?

Chí-Tôn cũng lạ lùng hỏi :

— Lão ông, trời đang quang đãng như thế, mà sao lão biết sắp có trận bão thổi tới ?

Lão Ngư phủ đưa tay chỉ vừng mây đen đang bay lên đáp :

— Tráng sĩ và cô nương không trông thấy một cụm mây đen từ hướng Đông đang bay lên sao ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngẩng lên nhìn theo ngón tay lão ngư phủ nói :

— Ô, không lẽ nào một cụm mây như vậy mà lại thành bão hay sao ?

Chí-Tôn cũng phân vân :

— Thực vậy, có lý nào như thế được... Lão ông ạ ! sự thực có phải vậy không ?

Lão ngư phủ đáp giọng quả quyết :

— Sự thực là như thế Tráng sĩ ạ ! Chẳng lẽ lão phu từng tuổi nầy lại nói đùa với Tráng sĩ và cô nương sao ?

Theo kinh nghiệm của lão phu từng sống trên mặt bể, thì cụm mây đó khi bay lên tới đỉnh đầu, là trận bão sẽ tới liền tức khắc.

Nói tới đấy, Lão Ngư phủ chắp tay trước ngực lẩm dẩm :

— Lạy trời phò hộ cho chúng con !

Chí-Tôn ngước nhìn ánh mây đen từ từ lên và to dần, chàng nghi ngại trong lòng không yên.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi vì từ bé đến giờ chưa từng đi bể, nên nàng chẳng mấy quan tâm tới vừng mây đen, nàng nói :

Giả có một trận gió mạnh thổi tới thì thuyền chẳng phải chạy nhanh hơn sao, việc gì cần phải lo xa chi cho nhọc ?

Chí-Tôn tuy còn nhỏ, nhưng là một chàng trai từng trải việc đời hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chàng cúi mặt nhìn nàng đáp :

— Không phải một luồng gió mạnh đâu em Xảo Nhi ạ, có lẽ đó là một trận bão to đúng như lời Lão ngư ông đã nói.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi tủm tỉm cười :

— Thế anh đã trông thấy bao giờ chưa ?

— Anh chưa trông thấy lần nào, nhưng anh có được biết qua những điềm báo trước của trận bão to.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi vụng cười sặc sụa :

— Ồ, lại đến lượt anh cũng đùa nữa đây rồi, việc gì chỉ có một tảng mây còn con thế kia, mà phải nhao nhao lên thế.

Chí-Tôn nghiêm sắc mặt :

— Em Xảo Nhi, đừng nói dại nữa, không phải anh đùa cợt em đâu, sự thật tai họa sắp đến cho chúng ta đấy.

Trong lúc, lão ngư ông cũng vừa thắp xong nhan đèn, đem ra trước mũi thuyền khấn khứa.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn ghì mạnh người yêu vào lòng, chàng chua xót :

— Phấn anh, sống chết là chuyện đã đành, vì dù sao độc dược cũng đã ngấm vào cơ thể của anh rồi, nhưng đối với em, một thiếu nữ còn quá trẻ, nếu chẳng may có mệnh hệ nào...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngắt ngang lời nói của Chí-Tôn :

— Đừng bảo thế không nên anh Chí-Tôn ạ ! Chúng ta đã yêu nhau thì sống chết cùng ở bên nhau, chẳng có gì phải tiếc thương cả, lát đây, em và anh hãy ôm chặt lấy nhau mà chết dưới đáy bể nầy.

Chí-Tôn hết sức cảm động, vì những lời tâm huyết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, nhưng chàng chưa kịp nói thêm, thì thình lình một ngọn Quái phong thổi vụt ngang thuyền, tức khắc cây cột buồm gãy ập xuống, đánh ầm trên mui...

Chí-Tôn hốt hoảng hét to :

— Cột buồm đã gãy rồi em Xảo Nhi ạ !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi càng ôm chặt Chí-Tôn hơn :

— Anh Chí-Tôn...

Nhưng... ầm ầm...

Mấy ngọn quái phong thổi vụt qua đập vào chiếc thuyền kêu bùng một tiếng, nghe chừng như vỡ rạn ra, đồng thời, hai lượn sóng thần cũng vừa bổ tới chụp lên mui thuyền...

Chí-Tôn khiếp hãi la to :

— Em Xảo Nhi, nước đã tràn vào thuyền, mau chạy ra ngoài...

Hai người nhanh chân chạy ra khỏi mui, vừa lúc một ngọn sóng thứ ba đánh ầm vào thuyền, nước hơn cả nữa khoang.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi hét :

— Hãy leo lên mui thuyền cho mau !

Chí-Tôn vì công lực đã bị hủy diệt, nên leo lên mui thuyền thật chậm chạp, Hồng Y Nữ Xảo Nhi phải nắm tay chàng vọt lên trên mui.

Một trận Quái phong lại vụt tới ù ù...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi mồm thì quát, tay cặp lấy Chí-Tôn liệng mình trở xuống khoang...

Ầm ầm...

Hai lượng sóng tợ bằng quả núi tung bắn chiếc thuyền lên không trung, rồi dìm xuống sâu tận đáy.

Đôi thiếu niên nam nữ ôm chặt nhau, dường như họ cùng ngấm hẹn nhau một cái chết không hề rời cả.

Vừng mây vùn vụt lên cao, càng to nhanh chóng lạ thường, che lấp một nữa bầu trời. Gió bắt đầu thổi mạnh, sóng vỗ ào ào, chiếc thuyền chòng chành, nước tung trắng xóa.

Lão ngư phủ hốt hoảng, chạy trở ra sau thuyền kềm tay lái xuôi theo muôn đợt trùng dương đang hối khuấy động.

Chí-Tôn cũng lo ngại, chàng nắm chặt tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi, ngẩng mặt nhìn, thì thấy hàng vạn lớp mây đen từ đâu cuồn cuộn kéo tới, phủ kín cả nền trời, gió thổi ù ù rát cả mạn tai, tiếng sóng ầm ầm thét gào vang đại hải . . .

Lão ngư phủ mặt mày tái mét, cất tiếng hét to cố lấn át tiếng sóng bể :

— Tráng sĩ và cô nương mau vào khoang thuyền, trận bão đã đến nơi rồi, nguy hiểm lắm !

Chí-Tôn nghe lão ngư phủ hét, chàng lẹ làn lôi tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi vào trong mui thuyền, nói lớn :

— Mau núp trong nầy xem tình thế ra sao rồi sẽ tính em Xảo Nhi ạ !

Giữa lúc đó, bên ngoài gió thổi càng phút càng thêm mãnh liệt, sóng bổ sôi trào mặt bể, rồi thì một trận mưa đá đầu tiên đổ xuống, đập chát vào da thịt lão ngư phủ.

Lúc bấy giờ, mặt bể như một cái chum mờ, hàng muôn lượng sóng to bủa tới ầm ầm như những quả núi tuyết băng, chiếc thuyền bị bắn tung lên trời rồi ngụp xuống cơ hồ lật úp.

Lão ngư phủ run lên cầm cập, hết sức kềm chặt lái thuyền như cố bám lấy cái sinh mệnh quá mong manh.

Trong khoang thuyền, Hồng Y Nữ Xảo Nhi bị mấy lượng sóng khủng khiếp, nàng cảm thấy choáng váng cả mặt mày vội ôm chặt lấy Chí-Tôn, nói giọng đầy sợ hãi :

— Chí-Tôn ạ, bây giờ chúng ta tính sao hở anh ?

Chí Tôn dang rộng hai tay ôm lấy người yêu, phóng mắt nhìn ra vạn lớp trùng dương thét gào ngoài bể cả, chàng lắc đầu :

— Chắc không còn hi vọng sống sót rồi em Xảo Nhi ạ ! Bây giờ cho dù chúng ta có thuật kình công quán thể, cũng không thể nào thoát khỏi tử thần được nữa, chúng ta hãy phó cho số mệnh...

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đau đớn nói :

— Trời, không ngờ chúng ta đành chôn thây ngoài bể cả như thế nầy.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, tội nghiệp cho lão Ngư phủ không hiểu sóng cuốn đi từ bao giờ mà không còn trông thấy tăm dạng nữa...

Ầm, ào...

Sấm sét vang động, gió thổi vùn vụt, mưa từ trên trời trút xuống như thác đổ.

Rồi thì, một lượn sóng cao như quả núi từ bên kia bờ vài tới chụp lấy chiếc thuyền đang dưới vực nước sâu.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi khiếp quá bết lên, với tay ôm mạn thuyền, Chí-Tôn cũng hốt hoảng nắm cây cột buồm ghì chặt...

Lẹ như chớp, lượn sóng thần bổ đến đánh tung chiếc thuyền vỡ từng mãnh vụn Đôi thiếu niên nam nữ bị chôn sâu vào lòng đại dương ngay tức khắc.

Trên trời mưa vẫn đổ không ngừng, sấm sét từng hồi rung chuyển, ánh chớp xanh lè. Dưới bể, gió thổi ù ù, muôn nghìn lớp sóng thét gào chẳng khác một ngày tàn thế kỷ...

Mưa bão suốt đêm không ngừng, mãi cho đến sáng hôm sau thì bắt đầu dịu lại, sóng gió yên lặng như thường ngày.

Mặt bể trở lại bình thản, dường như đêm rồi không có chuyện gì xảy ra...

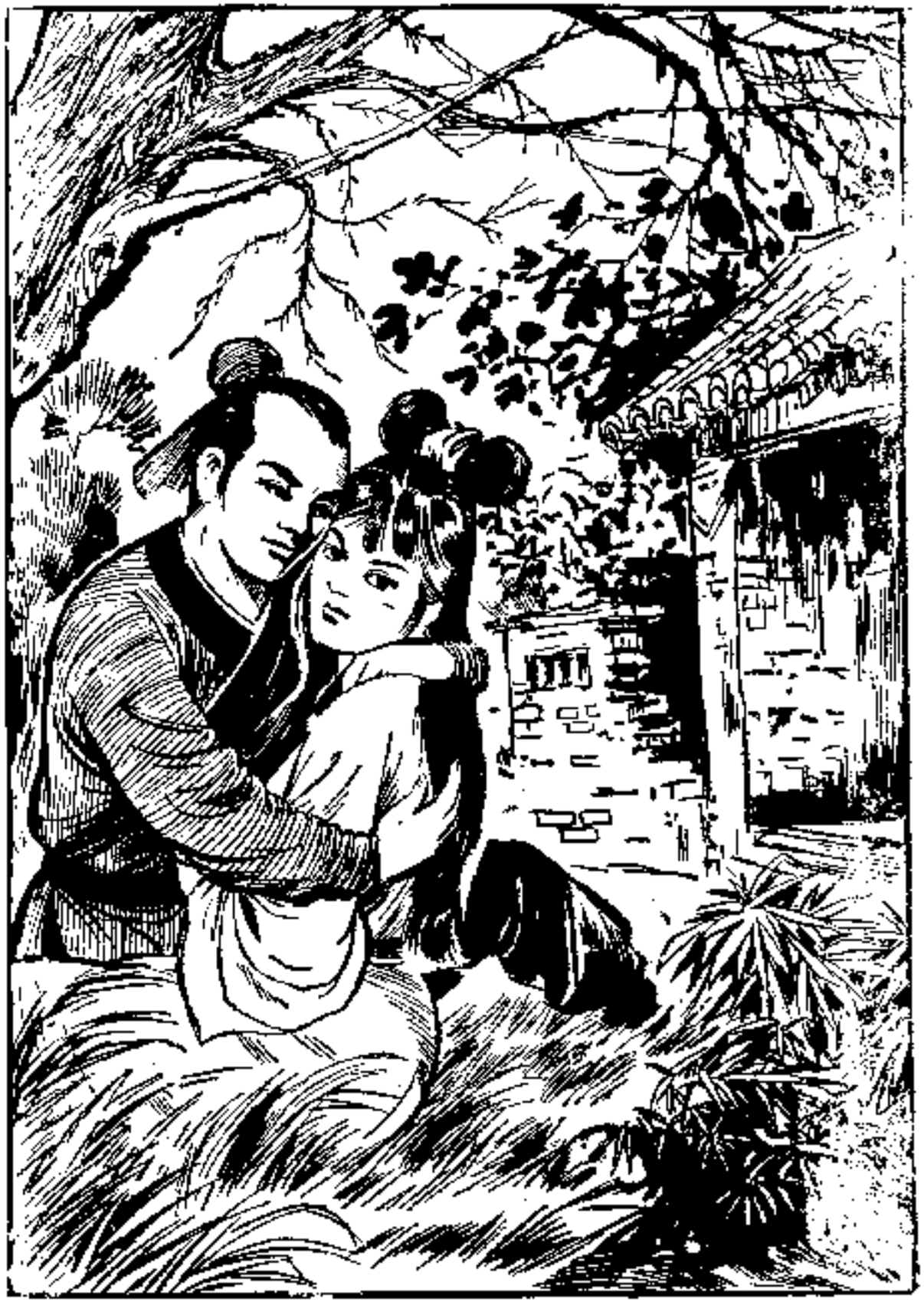

Xảo Nhi em ôi ! Tình anh đã gởi trọn cho em từ phút giây này...

http://dtdtvn.tripod.org

BỒI THỨ MƯỜI

LÃO QUÁI NGƯ

PHẦN Chí-Tôn, trong khi chiếc thuyền bị sóng bão đạp nát, chàng ghì chặt lấy cột buồm, định đảo mắt nhìn xem Hồng Y Nữ Xảo Nhi ở đâu, thì bỗng thấy thân mình bị chấn động rất mạnh, chàng ngất đi không còn biết gì nữa cả.

Đến chừng Chí-Tôn giật mình tỉnh lại, thì nghe mình mẩy nóng như bị thiêu đốt, chàng mở mắt ra xem.

Chí-Tôn trông thấy mặt trời đã lên cao, thân nằm phơi trần trên một bãi cát gần ven bể.

Chàng vùng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh cây cỏ hoang vu đoán biết mình đã lạc tới một hòn đảo nào đó.

Bây giờ, Chí-Tôn mới hiểu ra chàng vừa thoát khỏi tai nạn, nhưng không rõ nhờ đâu mà chàng trôi tấp vào đây.

Chợt nhớ tới Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà cảm thấy lòng vô cùng đau xót, chàng nghĩ chắc giờ nầy nàng đã chôn vào bụng cá rồi, nàng không thể có một cái may kỳ diệu như chàng được.

Chí-Tôn rơi nước mắt, thầm xót thương cho số kiếp ngắn ngủi của người yêu, cũng vì chàng mà nàng phải chết một cách oan uổng giữa lòng đại dương.

Chí-Tôn ngó mông ra ngoài muốn trông lớp sóng mà ngơ ngẩn cả tâm hồn, Chàng nhớ mấy lời thề của nàng văng vẳng bên tai : « Em

nguyện yêu anh đến chết, hình ảnh của anh trọn đời chiếm ngự trong quả tim em ».

Lời thề đầm lệ ấy nay không còn nữa, người yêu của chàng đã chôn mình dưới đáy sâu rồi.

Chàng trách trời xanh sao lại quá khắc khe đối với nàng, và tự trách mình đã nhẹ dạ để cho nàng cùng theo, nên mới bị vùi sâu dưới đáy bể, giá chàng cương quyết cự tuyệt không cho nàng đi, thì đâu đến nỗi tai vạ xảy tới cho nàng.

Nghĩ đến đây, Chí-Tôn ngậm ngùi chảy nước mắt :

— Em Xảo Nhi, nếu linh hồn em có hiểu biết và còn lẩn quất đâu đây, thì em hãy chờ anh...

Quá thương tâm, Chí-Tôn ngồi xuống bưng lấy mặt khổ sở. Hình ảnh của Xảo Nhi hãy còn phảng phất bên chàng. Chàng quên cả sự mệt nhọc, quên luôn đói khát, thừ người nhìn ra mặt bể như kẻ không hồn.

Mặt trời sắp lặn, nước thủy triều cuốn cuộn chảy ngoài khơi, Chí-Tôn mãi đắm mình trong cảnh vắn vơ cho tới lúc màn đêm kéo về tự bao giờ chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Trong bụng đã thấy đói khát, nhưng bấy giờ bóng tối đã phủ đầy, rừng bụi lại quanh hiu, Chí-Tôn đành ngồi gần một gốc cây chờ sáng, lòng tưởng tới Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà giọt lệ cứ âm thầm chảy ra.

Từ trước đến nay Chí-Tôn chưa từng khóc trước bất cứ cảnh ngộ nào, nhưng giờ đây chàng đã khóc, vì người yêu cũng có, và vì cảnh ngộ của chàng cũng có.

Trải qua một đêm dài, Chí-Tôn ngồi tựa lưng vào thân cây thiếp đi giấy lát, thì ánh bình minh đã rựng hé đàng đông.

Chí-Tôn đứng dậy, chàng sực nhớ hôm nay là ngày thứ hai mươi tám, chàng không còn sống được bao nhiêu thời gian nữa, nếu từ giờ không tìm ra đảo Ô Thạch xin vài giọt máu Thần Quy của Lão Quái Vật nào đó, thì chất độc Xuân Phong Nhất Độ Hoàn sẽ bộc phát nổ tung cơ thể chàng, với một cái chết vô cùng thê thảm.

Nhưng lúc bây giờ, chàng đang ở trên đảo hoang nào đây hãy còn chưa được rõ, thì làm sao chàng đến đảo Ô Thạch cho kịp, mà xin máu linh vật trị chứng tử thương.

Cho nên, đầu óc Chí-Tôn cứ hoang mang mãi, chàng đứng

http://tieulun.hopto.org

nhìn cỏ cây tốt tươi trên hoang đảo, mà chưa quyết định được điều gì cả.

Đột nhiên, nhớ tới Sư cừu chưa trả, thân thế riêng mình chưa rõ cội nguồn và còn bao nhiêu sứ mệnh gánh nặng trên vai, Chí-Tôn vùng sáng lòe ánh mắt, nhủ thầm :

— Không thể được, ta không thể chết ngay bây giờ, ta còn nhiều việc phải làm, tất cả đều trông cậy nơi ta, lời thề Sư môn còn ràng ràng đó, ta cần sống để lo tròn bổn phận của mình.

Một bầu nhiệt huyết do đó sôi trào ngùn ngụt trong lòng Chí-Tôn, tự nhiên chàng cảm thấy phần khởi lạ thường, chàng thò tay vào lưng lôi ra những món « Tàn Chi Quái Đạo » huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu » « Ô Mộc Bảo Lục » của Sư Môn, « Tiểu hồ lô » của lão Quái Cổ, may mắn làm sao các bảo vật ấy điều còn đủ trong mình, chàng mừng vô kể.

Tia mắt lòe lên một nguồn tin mãnh liệt rằng mình phải sống, Chí-Tôn hăm hở bước đi, chàng men theo bờ bể, lần tới một gò cao ngó mông bốn hướng, chẳng trông thấy có nhà ai cả.

Từ bể vắng ngắt, không một bóng người, cũng không tìm ra một bóng chim bay, xa xa mây nước một màu, ngoài kia muôn trùng lớp sóng, chẳng gặp một con thuyền.

Chí-Tôn vô cùng chán nản, niềm hy vọng vừa chớm nở bỗng biến tan đi đâu cả, chàng ngồi yên trên chót gò cao, nhìn mây nước, mà thì thầm :

— Chẳng qua tất cả đều do nơi số mệnh, có cố cho lắm cũng không ích lợi gì Ta thoát chết khỏi dưới lòng bể sâu, nhưng rồi cũng bỏ mình trên hoang đảo, định mệnh đã an bài, ta còn gắng gượng làm gì nữa.

Ta chỉ tiếc là tiếc cái công cứu tử của người Quái Cổ, đã hết lòng vì ta, dạy cho ta hai ngón võ công quái tuyệt trong chốn giang hồ và ký thác nơi ta biết bao niềm hy vọng ngày sau, nhưng giờ đây ta đã phụ người rồi, lần nầy ta không thể thoát chết được nữa, để làm tròn lời hứa đó.

Nghĩ tới đây, Chí-Tôn buông tiếng thở dài sườn sượt, cơn đói từ trong bụng nổi dậy cồn cào, cầu xé da thịt chàng, chàng nghe tâm thần mỏi mệt khác thường, liền nằm xuống gò cao, một chốc để lấy lại sinh lực trong người.

Chí-Tôn đưa mắt ngó quanh, chàng bảo thầm :

— Hai là ta cứ đi xung quanh đảo hoan nầy, kiếm xem có vật gì dùng đỡ dạ hay không, rồi việc gì hãy tính sau.

Chí-Tôn uể oải đứng lên, chàng rời khỏi gò cao xuống đất bằng đi rảo khắp đảo hoang tìm coi có món gì ăn được không.

Vì nội lực đã hoàn toàn bị hủy diệt, nên Chí-Tôn đi đứng như người thường, phải mất một thời gian thật lâu chàng mới đi hết đảo hoang, nhưng vẫn chẳng trông thấy vật chi lạ cả, ngoài những tảng đá gồ ghề dựng sát bờ bể.

Chí-Tôn vừa đói, lại vừa mệt, chàng lại ngồi xuống bãi cát, thở dốc một hồi, thất vọng hiện lên gương mặt rõ rệt.

Bỗng Chí-Tôn bắt chợt thấy một vật hình dục, phản chiếu ánh nắng năm màu rực rỡ, làm chóa cả mắt chàng.

Lấy làm kinh dị, Chí-Tôn đứng dậy, bước lại gần xem thử đó là vật gì, mà hình thù trông quái gở như thế. Chàng đưa tay sờ thấy lớp vỏ ngoài thì thấy cứng rắn lạ thường, mồm lẩm bẩm :

— Ồ, có lẽ vật này là hòn đá ngũ sắc chứ chẳng gì lạ cả.

Chí Tôn vùng xô vật quái gở ấy một cái thực mạnh. Vật ấy liền bị lăn xuống dốc va nhằm tảng đá, kêu bộp một tiếng, vỡ một mảnh khá to.

Tức thì một dòng nước sền sệt, trắng như màu sữa đục từ trong lòng vật ấy chảy ra.

Chí-Tôn vọt la lên :

— Ồ, không phải là hòn đá ngũ sắc, mà là vật gì đây !

Chàng xem kỹ lại, thì nhận ra đó là một cái trứng ngũ sắc khổng lồ, bị chạm thủng vỏ một lỗ thật to, tròng trắng đã chảy hết ra ngoài chỉ còn tròng đỏ nằm nguyên vẹn bên trong mà thôi.

Chí-Tôn lòng mừng vô tả, chàng không hiểu tròng đỏ cái trứng ngũ sắc có dùng được hay không, sẵn cơn đói đang hoành hành trong cơ thể, chàng lao đầu vào nếm thử, thì nghe thấy mùi vị ngon ngọt lạ lùng, chàng ăn một lát hết sạch.

Xong xuôi, Chí-Tôn đứng dậy vươn vai mấy cái, chàng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng, tất cả sự mỏi mệt từ hai hôm liền đến nay đều biến tan đi đâu cả.

Vô cùng kinh ngạc, Chí-Tôn nhìn cái trứng ngũ sắc khổng lồ không hề chớp mắt.

http://tieulun.hopto.org

Trông đời chàng chưa từng trông thấy một cái trứng nào to lớn ngần ấy, chàng có cảm tưởng như mình đang sống trong một giấc mơ kỳ ảo. Chàng hết sức thắc mắc không hiểu loài chim gì đẻ ra !

Nhưng dù sao, lúc bây giờ Chí-Tôn cũng đã no bụng rồi, chàng khỏi phải lo về cái đói nữa, mà sực nghĩ tới việc chàng chỉ còn được sống vỏn vẹn có hai ngày thôi, trong khi chàng chưa hiểu ra cái đảo hoang mình đang ở tên gọi là gì, và hòn đảo Ô Thạch gần hay xa ?

Trong khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi ấy, chàng có thể tìm ra đảo Ô Thạch chăng ? Chí-Tôn khẽ lắc đầu thất vọng, chàng không mong gì tìm ra được hòn Quái đảo đó một chút nào cả.

Còn đang suy nghĩ viển vông, chợt Chí-Tôn nghe tiếng động chàng khác trời gầm trên lưng chừng, làm cho mặt đất thảy đều rung chuyển.

Chí-Tôn giật mình ngẩng lên, chàng nhìn thấy một vật to lớn dị thường, chẳng khác vầng mây đen che mất cả ánh nắng mặt trời. Chừng trông kỹ lại, chàng đã phải khiếp thầm, vì đó là một con chim không lồ, nó lượn mấy vòng trên không trung, rồi dường như muốn bổ xuống gò cao.

Chí-Tôn sợ quá, kêu lên :

— Ấy chết, con Quái điểu đây rồi !

Từ trên cao con Quái điểu lại kêu một tiếng như trời gầm đập chát vào tai, nó quạt cặp cánh cát bụi tốc bay mịt mù.

Chí-Tôn toát cả mồ hôi, chàng nghĩ thầm :

— Có lẽ con Quái điểu nầy đi tìm trứng chim ngũ sắc, nếu vậy thì nguy cho ta lắm, phải tính sao đây ?

Chí-Tôn chưa biết phải tính sao, thì con Quái điểu bỗng liệng xuống, cách mặt đất không đầy một trượng, gió lốc ào ào. . .

Quá khiếp đảm, Chí-Tôn không còn kịp suy nghĩ nữa, chàng vụt chui tuốt vô cái vỏ trứng chim không lồ.

Trong khi con Quái điểu cũng vừa xếp cặp cánh che mất cả một phần hoang đảo, nó kêu lên một tiếng xé cả bầu trời, rồi vùng ớ lấy cái vỏ trứng không lồ, bay thẳng lên cao.

Chí-Tôn ngồi trong vỏ trứng không lồ hết sức lo sợ, chàng dòm qua cái lỗ hổng, thì thấy chỉ còn một chấm đen, hai bên tai chàng, gió lồng nghe ù ù không ngớt.

Ác hại làm sao, con Quái điểu càng bay cao hơn, ước đã có

ngoài nghìn trượng, mây trắng bay lượn dưới chân, phút chốc hòn đảo đã không còn trông thấy nữa.

Biết con Quái điểu tha cái vỏ trứng mình đang nằm bay lên tới từng mây rồi, Chí-Tôn chẳng còn hy vọng gì sống sót được nữa, chàng lấy tay bấu chặt chỗ vỡ của vỏ trứng, vì sợ bị hất ra ngoài thình lình, rớt xuống đất tan thành cát bụi.

Lúc ấy, đột nhiên từ trong huyệt đan điền của Chí-Tôn một bầu nhiệt huyết bốc lên, ngày càng thêm dữ dội, không bao lâu, dường như có một trận lửa cháy ở trong đó.

Bây giờ, mồ hôi Chí-Tôn tuôn ra như suối, cặp mắt đỏ ngầu, da thịt rát bỏng lạ lùng, chàng mệt lả người tưởng chừng mất thở luôn.

Chí-Tôn tự nhủ :

— Chết mất, có thể trong trứng chim ngũ sắc ta vừa ăn xong có chất độc, bây giờ đang ngấm vào cơ thể của ta, như thế còn mong gì sống sót.

Lại càng lạ lùng hơn, liền theo đó, cũng từ trong huyệt đan điền bỗng tiết ra một luồng lãnh khí chạy rần vào cơ thể, Chí-Tôn có cái cảm giác da thịt mình đương bị ai cắt ra từng mảnh vụn và thân thể như vừa rơi giữa miền Bắc cực giá băng, khiến cho tay chân chàng lạnh cóng, không còn cựa quậy được nữa.

Chẳng bao lâu, hai luồng khí nóng và lạnh đó gặp nhau như hòa tan lại, rồi chạy qua khắp huyệt đạo trong toàn thân. Và sau khi thông hết ba mươi sáu « Châu thiên » rồi, thì đột nhiên tấn công vào huyệt đạo « Huyền Quan Sanh Tử ».

Trong hai huyệt đạo nầy, chừng như có một vật gì chận lại không thể lọt qua, sức mạnh hai khí dồn ép, khiến cho Chí-Tôn đau điếng cả người, mà chẳng hiểu tại sao.

Chàng buông tiếng thở dài hổng hộc, chờ sự chết sắp xảy đến cho chàng, chắc chắn là khủng khiếp lắm...

Đột nhiên, cái vỏ trứng ngũ sắc bùng lên thật mạnh, vỡ rời khỏi vầu nhọn của con Quái Điểu, rớt nhanh xuống...

Hốt hoảng, Chí-Tôn bấm chặt bên trong đưa mắt ra ngoài nhìn thấy vỏ trứng ngũ sắc lao vùn vụt, mà khiếp hãi vô cùng.

Chàng chắc chắn lần nầy không thể nào thoát khỏi một cái chết thê thảm, nên nhắm nghiền đôi mắt lại không dám nhìn ra ngoài nữa.

Gió lồng vào vỏ trứng không lồ kêu ù ù... ghê rợn bên tai Chí-

http://tieulun.hopto.org

Tôn, có lúc bổng lên một cái như đứng dừng nữa chừng trên không, rồi lại lao nhanh xuống đất.

Chí-Tôn bỗng bừng mắt ra, bấy giờ chàng trông thấy cái vỏ trứng ngũ sắc chỉ còn cách xa mặt đất không đầy mười trượng, phía dưới lại là một cái đảo hoang lô nhô những hòn đá nhỏ, nhọn vắt.

Chí-Tôn toát mồ hôi lạnh, chàng rú nhỏ :

— Trời, số mệnh ta đã hỏng rồi !

Chàng buông tay phó mặc cho sự rủi may... .

Nhưng khi cái vỏ trứng ngũ sắc rơi còn cách mặt đất độ khoảng 5 trượng, thì thình lình bốc bổng trở lên, rồi ù... một tiếng. Chí-Tôn bị đánh tuột ra ngoài không trung...

Khiếp quá, Chí-Tôn nhắm mắt lại chờ một cái chết hãi hùng, chỉ trong chớp nhoáng nữa sẽ đến với chàng không thể nào tránh khỏi được.

Thế nhưng trái với nỗi sợ hãi của Chí-Tôn, thân hình chàng đương rớt xuống, bỗng vụt như có một sức vô hình nào đó nhấc bổng trở lên, rơi nhè nhẹ xuống...

Bùng... Một tiếng vang lên, Chí-Tôn cảm thấy toàn thân chàng bốc bổng, rồi ngất lịm đi ..

Chẳng bao lâu, Chí-Tôn dần dần tỉnh lại, chàng mở mắt ra mới hay mình hãy còn sống, mà lòng mừng vô hạn. Ngỡ thân mình bị rêm nhức ê ẩm, không ngờ chàng lắng nghe trong người đã không việc gì cả, trái lại, tự nhiên nội lực trở nên khỏe mạnh dị thường, thân hình thì lại nhẹ nhàng như bao giờ cũng chực bốc lên cao.

Chí-Tôn hết sức lạ lùng về sự biến chuyển cơ thể nầy, chàng hơi khẽ lắc mình, là tức khắc đứng dậy ngay.

Đã ngạc nhiên lại càng ngạc nhiên hơn, Chí-Tôn lặng người một chút, chàng rảo mắt nhìn, thì trông thấy xung quanh có rất nhiều gộp đá dựng ngược lên cao.

Chỗ chàng té, mặt đất chỉ hơi xụp xuống một chút, chứng tỏ rất nhẹ nhàng, vì vậy, mà chàng chẳng hề bị thương tích chi cả.

Chí Tôn lòng mừng khấp khởi, chàng phóng mắt lên không trung, thì không còn thấy tăm dạng cái trứng ngũ sắc đâu nữa cả. Chàng hết sức lạ lùng, vì chẳng hiểu tại sao có sự dị thường đó.

Chứ chẳng có hiểu đâu trong khi con Quái điểu đánh rơi cái vỏ trứng ngũ sắc, nó liền quạt cánh theo để chộp lấy, nhưng mãi

đến lúc chàng bị hất ra ngoài không trung, thì nó mới vấu được cái vỏ trứng, bay lên cao mất dạng.

Đứng một lát lâu cảm nghe các huyết mạch đã điều hòa, Chí-Tôn thử vận nội lực lên tả chưởng, phóng ra một ngọn về phía trước mặt xem có bình phục lại như xưa chưa...

Bộp... ào...

Chưởng phong mạnh như núi lở, đánh trúng chót vót hòn đá tan thành cát vụn, tốc lên không trung một đám bụi mờ.

Liền theo đó, một tiếng chưởng âm chớp động từ đâu đó, xoáy bốc một cơn gió ù ù, rồi đột mất trong vô hình.

Chí-Tôn vô cùng kinh dị, chàng không thể tưởng nổi, bỗng nhiên chàng có cái công lực khủng khiếp đến thế. Thoạt đầu, lúc phóng ra ngọn chưởng phong, chàng tin mình sẽ tìm lại được nội lực như xưa, nào ngờ, sức bão vũ càng gấp trăm lần hơn trước.

Chàng sững sờ một lúc, lại nhớ tới ngọn chưởng âm từ đâu đó nổi lên, kế tiếp chưởng phong chàng, mà hết sức hãi hùng.

Chí Tôn quét cặp mắt sáng ngời như ánh sao sa qua những gộp đá, nhưng chẳng trông thấy gì lạ, chàng lẩm bẩm :

— Lạ thật, vừa rồi ta nghe rõ ràng có tiếng chưởng phong của kẻ bí mật nào đó, quật sau đuôi ngọn chưởng của ta, sao bây giờ tuyệt nhiên chẳng hề trông thấy bóng người ?

Nhìn một chập lâu chẳng thấy gì, Chí Tôn ngồi xuống, chàng không nghĩ đến việc tìm lối ra khỏi đảo hoang, mà bây giờ, chàng chỉ chú mắt lên chót gộp đá, tưởng tới cái chưởng lực khủng khiếp của mình vừa rồi.

Bắt đầu, Chí-Tôn nhớ tới lúc nãy chàng nuốt cái tròng đỏ trứng chim ngũ sắc, rồi đến chuyện con Quái điểu không lồ tha chàng lên cao vút tầng mây, kế đó, trong huyệt đan điền bỗng tiết ra một luồng lãnh khí và một luồng nhiệt khí đối chọi nhau, bấc giác chàng đã phải bật kêu :

— Ồ, Thiên Bằng Thái Noãn, có lẽ chính là trứng chim ngũ sắc chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Chí-Tôn vùng choàng đứng dậy vì không thể nào ngồi yên được nữa, một niềm vui vô tả vừa hiện trên gương mặt chàng, chàng khẻ rún chân một cái.

Bất ngờ, thân mình Chí-Tôn nhảy bổng lên không cao hơn 5

http://tieulun.hopto.org

trượng, nhẹ như chiếc lá vàng. Chừng dịu lại cái sức dũng mãnh, chàng mới từ từ rớt xuống...

Bộp. . ù... Lại có tiếng chưởng âm nổi lên từ sau gộp đá.

Lần nầy không thể nào bỏ qua được nữa. Chí-Tôn vừa rớt xuống lại nhấc bổng trở lên ngoài trăm trượng, sau cùng hạ ngay chót vót gộp đá cao nhất.

Đứng trên cao, Chí-Tôn quét mắt nhìn muôn nghìn gộp đá nhọn lởm chởm chạy dài hàng ngàn trượng, nhưng bề ngang thì không quá tầm mắt người có công lực, phía trong là rừng cây trùng trùng điệp điệp, ven ngoài, là bể cả sóng bủa ầm ầm.

Không tìm ra một bóng người vừa làm động chưởng âm, Chí-Tôn vô cùng kinh dị, chàng thầm phục cái thân pháp ảo diệu của kẻ vô danh, đã trốn thoát cặp mắt sáng như sao sa của chàng.

Chợt nghĩ tới công lực một trăm năm mươi năm của mình, do sự tình cờ nuốt viên nội đơn Ngưu Long Giao tại Nghiệt long Đàm và Thiên Bằng Thái Noãn trên một hoang đảo vừa rồi. Chí-Tôn càng thêm phần khởi, càng nhớ lại những cách chiêu kỳ bí, và những chưởng thế kinh người, mà từ bấy lâu nay vì thân pháp hạn chế, chàng không sao luyện nổi, bây giờ công lực chàng đã tới cõi hư vô, chàng thử đánh ra mấy đường, thảy đều siêu tuyệt cả.

Chí-Tôn tự nhủ :

— Giờ đây ta đã có thể nổi chí Sư môn cầm cây « Tàn Chí Quái Đao » mà rữa sạch mối quyết thù bang Cam Lộ được rồi !

Tự nhiên, máu nóng trong người Chí-Tôn bốc sôi sùn sục, oán khí xung lên đầy mặt, chàng gằm một tiếng vang động rừng già...

Bỗng, Chí-Tôn biến hẳn cả niềm tin mãnh liệt đang tràn ngập trong lòng chàng, vì chàng sực nhớ tới viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » hiện nằm trong đan điền của chàng, chỉ còn có hai hôm nữa là nó xâm nhập vào huyệt « Sanh Tử Quan » nổ tung cơ thể chàng như xác pháo, theo lời chỉ bảo của lão Quái Cổ.

Chí-Tôn hết sức chán nản, chàng buồn rười rượi nghe chừng quả tim nặng, tựu nguồn hi vọng tràn trề đột tàn trong mây khói.

Giá chàng không gặp á dâm phụ Tấn Mỵ Nương đầu độc chàng viên thuốc kỳ dâm ác tuyệt, thì chàng đâu đến phải sống vất vưởng như thế nầy, càng nghĩ tới, chàng càng căm hờn cô ả vô tả.

Hơn nữa, Sư môn của Tấn Mỵ Nương lại là Dâm bà «Ngọc Diện

Diêm Bà Phan Thất Cô », một trong năm kẻ tử thù của bang Cam Lộ từng đã dùng ngón độc tuyệt ấy thảm sát trên trăm cao thủ trong, tạo Hắc Bạch.

Nghĩ ra thế, Chí-Tôn rất hận thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Nếu định mệnh không đến nỗi quá khắc nghiệt, ta còn sống trên cõi đời, thì ta sẽ quật chết hai thầy trò ả dâm phụ đó trước nhất.

Rồi chàng lại tưởng đến vẻ mặt u sầu của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mấy lời êm dịu còn nghe văng vẳng bên tai chàng : « Em nguyện yêu anh đến chết, hình ảnh của anh trọn đời chiếm ngự trong quả tim em ».

Nhưng ngày nay, nàng đã không còn nữa, thân diễm kiều căng trào sức sống đã vùi sâu dưới nấm mộ trùng dương, ngàn năm khôn thể gặp.

Chí-Tôn đau xót cả tâm hồn, chàng chồm mình tới trước, sực thấy một Lão Quái đương ngồi trên tảng đá sát ven bể, câu cá.

Thấy có người ở trên hoang đảo, Chí-Tôn mừng thầm, chàng nhắc mạnh thân mình, tức thì đã đến nơi, đứng cách Lão Quái độ ba trượng, lặng lặng không một cơn sè động.

Dường như chưa nghe thấy có kẻ đến gần mình, Lão Quái vẫn cứ cắm cúi vào cần câu thò ra mặt bể.

Chí-Tôn vô cùng kinh dị, khi nhận ra Lão Quái râu tóc bạc như sương, cặp lông mày xuội xuống, hai mắt híp lại, trên tay cầm cái cần trúc không mồi dây mà cũng không lưỡi câu, cách khỏi mặt nước chừng ba tấc.

Chí-Tôn hết sức lạ lùng, tự bảo :

— Ô, sao lão nầy lại câu cá kỳ dị thế ? Khắp cả thế gian nầy có ai lại câu cá ngược đời như vậy đâu ? Hay là, lão ta buồn lòng tìm thú tiêu khiển ?

Chí-Tôn còn đang suy nghĩ, chợt thấy cần câu của Lão Quái rúng động. Tức thì, một con cá Chép gần một thước đi từ phía dưới trừng lên, nhấc khỏi mặt nước, vẫy vùng dữ dội.

Đầu con cá chép như bị một sức hút vô hình nào bám chặt nó vào ngọn cần câu trúc trên tay Lão Quái.

Lão Quái cất tiếng cười khì khì :

— Nầy con vật kia, ngươi đừng tưởng rằng ngươi chạy khỏi bàn tay ta.

Rúng động trong lòng, Chí-Tôn hiểu ngay Lão Quái đã dùng cái

http://tieulun.hopto.org

nội lực siêu tuyệt chuyển từ hữu chưởng sang chiếc cần câu trúc nhỏ, để bắt lấy con cá chép. Thật là đáng khiếp cho cái võ công kinh người của lão ta.

Xem như thế, Chí-Tôn tự nhủ :

— Có lẽ Lão Quái chính là một Kỳ nhân trong giới võ lâm ẩn tích trên hòn đảo hoang nầy chứ chẳng còn nghi ngờ gì cả.

Trong khi ấy, chàng lại nghe Lão Quái lẩm bẩm :

— Ồ, lão phu cảm thấy dù sao ngươi cũng là một vật vô tri, ở đâu ta thả về đấy.

Nói dứt, Lão Quái sẽ động hữu chưởng, tức thì cần câu lay nhẹ, rồi « ùm » một tiếng, con cá chép to lớn biến mất dưới làn nước sâu. Lão Quái vẫn thả câu lại như lúc nãy.

Chí-Tôn khiếp thầm cái công lực quán thế của Lão Quái, chàng liền gây tiếng động cho Lão Quái nghe thấy, rồi bước lại gần, cao giọng nói :

— Kính chào lão Tiền bối, Tiểu đồ Chí-Tôn xin ra mắt lão Tiền bối và mong có lời chỉ giáo.

Nhưng Chí-Tôn nói như vậy mấy lần, mà chẳng thấy Lão Quái trả lời chi hết, lão cứ híp mắt cúi gầm mặt làm thinh.

Chí-Tôn lấy làm lạ, chàng nhủ thầm :

— Lạ thật, hay là lão già nầy mang tật điếc chăng ?

Chàng liền vận nội lực tiếng ngân vang như chuông đồng đập chát chúa vào tai, dù người chết đi cũng bị hơi nóng mà rúng động, đừng nói chi tới Lão Quái có cái thính lực không thể đo lường được :

— Tiểu đồ Chí-Tôn kính chào Lão Tiền bối, xin nghe những lời chỉ dạy của người.

Chí-Tôn tin rằng với cái luồng sóng phát âm đó, đủ khiến cho Lão Quái giật mình đứng dậy, thế nhưng ngoài sức tưởng tượng của chàng. Lão Quái vẫn ngồi im như pho tượng, chẳng hề một chút xao động.

Lần nầy, Chí-Tôn không còn nhẫn nại được nữa, cơn giận trong người bốc sôi lên, chàng vùng nhắc mình tới sát mỏm đá Lão Quái ngồi câu, cất tiếng như sấm nổ :

— Phải chăng Lão Tiền bối không muốn bàn chuyện với kẻ Tiểu đồ nầy ?

Cho đến bây giờ, Lão quái mới chịu hé cặp mắt lờ đờ ánh sáng ra, cất giọng run run như sợ hãi :

— Kìa Tiểu tử, chẳng hay Tiểu tử đến đây để làm gì ?

Nếu cứ trông vào cử chỉ của Lão Quái, thì chẳng khác nào một ông câu tầm thường đang sợ hãi khi bất ngờ gặp một kẻ lạ định bắt nạt mình, nhưng vừa rồi Chí-Tôn đã chứng kiến rõ ràng cái chân lực có một không hai trong đời của Lão Quái, chàng làm sao có thể tin được Lão ta chỉ là một kẻ già nua yếu đuối nên đáp :

— Kính chào Lão Tiền bối, Tiểu đồ có một chút chuyện xin thưa ?

Như chưa nghe lọt lời nói của Chí-Tôn, Lão Quái ra vẻ ngơ ngác :

— Tiểu tử bảo gì, ta không được rõ ?

Chí-Tôn nén cơn bực dọc :

— Tiểu đồ có một chúc việc xin thưa với Lão Tiền bối.

Lão Quái càng ngơ ngác hơn :

— Chuyện gì thế ? Ta có hiểu gì đâu :

— Xin Lão Tiền bối cho Tiểu đồ biết hòn đảo nầy tên gì ?

Lão Quái ra vẻ ngạc nhiên :

— Thế ra Tiểu tử không phải người trên đảo này à ?

Chí-Tôn cố kiên nhẫn :

— Vâng, Tiểu đồ không phải là người sống trên đảo nầy, mà là kẻ đi thuyền gặp bão trôi dạt vào đây.

Lão Quái giả lả :

— Ồ, sao Tiểu tử không ở trên đất liền, cởi thuyền mạo hiểm ra bể khơi làm gì cho mệt họa.

Trong lúc ấy, ngọn cần câu của Lão Quái lay động, lại một con cá Chép thật to trồi lên khỏi mặt nước, vẫy vùng toan thoát thân, nhưng chẳng làm sao được cả.

Chợt Chí-Tôn nghĩ ra một cách, chàng bảo thầm :

— Ta thử làm cách nầy xem lão còn giả vờ điếc nữa hay không cho biết.

Nói xong, Chí Tôn ngầm vận nội lực vào hữu chưởng, vẻ mặt vẫn thản nhiên, như không quan tâm tới chuyện con cá Chép đương vùng hết sức giãy giụa.

Thình lình, chàng lặng lẽ nhắm ngay con cá Chép xạ một luồng thần khí, tuy thấy nhẹ, nhưng hiểm ác như bạo vũ...

Chưởng lực của Chí-Tôn nhờ hun đúc bởi viên nội đơn Ngưu Long Giao, hòa trộn Thiên Bằng Thái Noãn tăng vọt lên một trăm

http://tieulun.hopto.org

năm mươi thành công lực, không có một sức nhanh nào có thể tránh nổi khi chàng đã phóng ra.

Thế nhưng Lão Quái cũng vừa phát ra cười khì khì... nói nhỏ để cho con vật nghe :

— Sao lại thế ? Ta có ý thả mi trở xuống bể, mà mi tự muốn mắc vào cần câu này thì đừng trách ta sao vô tình nhé !

Chưa dứt tiếng, Lão Quái hất nhẹ cần câu. Tức thì con cá Chép liền bị bắn lên không trung ngoài mười trượng.

Chưởng phong của Chí-Tôn hụt con cá Chép thẳng ra biển khơi ù ù chẳng khác một trận gió to.

Lão Quái vờ như chẳng hề hay biết tới chuyện đó, khẽ ngoắc ngọn cần câu một cái...

Con cá Chép đương ở trên cao dường như một mãnh lực vô hình lao thẳng xuống bàn tay của Lão Quái vậy. Lão ta vẫn không thèm quay nhìn Chí-Tôn.

Chí-Tôn thẹn đỏ bừng cả mặt, chàng hấm hực, nhưng gắng gượng hỏi :

— Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ muốn biết cái đảo hoang này tên gọi là gì ?

Bấy giờ Lão Quái mới day lại, vờ hỏi :

— Ồ, ta tuổi già, lẩn thẩn, tai mắt nghe thấy không được tỏ ràng, Tiểu tử bảo gì xin bảo lại ?

Chí-Tôn giận tím gan, chàng nói thầm :

— Hừ, cái Lão Quái này gan thật, nhưng mắt ta đâu có mù mà lão quái lừa gạt nổi ta, để ta thử sức Lão cách này xem sao nhé.

Chàng liền hỏi rõ từng tiếng một :

— Tiểu đồ xin hỏi, đây là hòn đảo gì ?

Câu hỏi này, Chí-Tôn vận toàn lực đưa ra, nếu là một người thường tự khắc màng tai bị tét ngay, nhưng đối với Lão Quái thì như chẳng có sự gì xảy ra, lại thong thả bảo :

— Ta vốn thật điếc lát, giọng nói của Tiểu tử to như thế, mà ta chỉ mới nghe lờ mờ thôi, vậy ta hỏi : Tiểu tử muốn biết đảo này để làm gì ? Đây chỉ là một cái đảo hoang.

Nghe giọng nói lôi thôi của Lão Quái, Chí-Tôn tức tối máu mồm chàng vận lực mãnh liệt thét trong câu nói :

— Tiểu đồ hiểu rồi, nhưng Tiểu đồ muốn biết tên hòn đảo hoang này ?

— Ồ, việc này thì ta không rõ, ta chỉ biết đây là một cái đảo hoang thôi.

Chí-Tôn hết sức chán nản với cái tính tình kỳ quặc của Lão Quái chàng hiểu ngay Lão ta giả vờ điếc lát đúa cợt mình, nhưng này giờ chàng đã dùng đủ mọi cách mà chẳng làm gì Lão ta được cả. Chàng chắc chắn tiếng chưởng âm chớp động lúc nãy chính cũng là Lão ta chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Không biết phải làm sao hơn, Chí-Tôn thầm nhủ :

— Thôi, nếu Lão Quái này đã không muốn tiếp ta thì thôi, bây giờ ta cưỡng ép Lão mà làm gì.

Thầm nghĩ vậy rồi, Chí-Tôn « Hừ » một tiếng, tối vùng quày quả bỏ đi.

Đến đây, Lão Quái mới gọi giật Chí-Tôn :

— Tiểu tử, hãy trở lại.

Hậm hực một chút, Chí-Tôn day lại :

— Lão Tiền bối gọi Tiểu đồ gì ?

Lúc bấy giờ, Lão Quái mới chịu nhìn vào mặt Chí-Tôn :

— Tiểu tử làm sao lọt vào đảo hoang này ?

Chí-Tôn đáp cộc lốc :

— Đi thuyền đến đây.

Lão Quái rành mãnh :

— Chứ không phải bị Quái điểu tha từ hòn đảo kia tới à ?

Chí-Tôn ngạc nhiên, chàng không hiểu tại sao Lão Quái lại biết rõ ràng như vậy. Chàng đứng nhìn lão ta mà chẳng thốt một câu nào cả.

Lão Quái lại hỏi :

— Trông Tiểu tử, không phải là ngư phủ, cũng không phải là khách hải thuyền, thế sao Tiểu tử tìm ra hoang đảo này để làm gì ?

Không cần phải dầu diếm, Chí-Tôn đáp :

— Tiểu đồ đi tìm Lão Quái Ngư trên đảo Ô Thạch.

Câu nói của Chí-Tôn làm cho Lão Quái phải giật mình, nhìn chàng có vẻ sửng sốt.

Bản chất vốn thông minh tuyệt vời, Chí-Tôn thoáng thấy gương mặt biến đổi của Lão Quái, chàng vụt đâm nghi ngờ về lão.

Đưa mắt rảo xung quanh, thấy núi đá toàn một màu lam và chẳng hề loáng thoáng một sợi khói, Chí-Tôn ngầm biết nơi đây ngoài

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái ra không còn một ai trên đảo nữa, chàng bỗng sáng lòe ánh mắt niềm hi vọng :

— Thật là vớ vẩn, Lão Quái Ngư đang đứng trước mặt ta, mà cứ lo tìm mãi tận đâu đâu.

Chàng phần khởi bước tới trước mặt Lão Quái :

— Tiểu đồ xin ra mắt Lão Tiền bối.

Lão Quái vẫn với vẻ mặt ngơ ngác :

— Sao đây, Tiểu tử hỏi thăm ta điều gì ?

— Lão Tiền bối không nên dấu diếm làm chi nữa, Tiểu đồ đã quả chắc Lão Tiền bối chính là Lão Quái Ngư.

Lão Quái lạnh nhạt nói :

— Ta chẳng hiểu gì cả, ngươi hãy đi đi.

— Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ đã chẳng ngại ngàn dặm đường nguy hiểm, lại vượt biển tới đây để xin ra mắt và có một việc vô cùng quan trọng nhờ lão Tiền bối giúp cho một phen, suốt đời Tiểu đồ sẽ không bao giờ quên ơn đức.

Nhưng Chí-Tôn chưa kịp nói dứt câu, thì Lão Quái đã vác cần câu trúc lên vai, dứng đỉnh bước đi không thèm nói thêm một lời nào hết.

Nhất định không thể bỏ lỡ cơ hội, Chí-Tôn vùng nhất mình tới trước, chắn ngang lối đi của Lão Quái, nghiêm giọng thốt :

— Lão Tiền bối, xin dừng bước lại.

Lão Quái dừng lại cau cặp lông mày bạc phơ :

— Ngươi còn muốn hỏi điều gì ?

— Tiểu đồ có một việc cần kíp nhờ tới Lão Tiền bối.

— Lão phu đã điếc lại mù, làm sao giúp ngươi cho được.

Trông thấy Lão Quái một mực cự tuyệt với mình, lửa giận của Chí-Tôn bỗng lại bốc phừng lên, chàng xa đôi mắt ngời ánh sáng ngay mặt Lão Quái :

— Lão Tiền bối nhất định vứt bỏ cái danh hiệu của mình sao ?

Lời nói của Chí-Tôn thật sâu sắc và lợi hại vô ngần, vì dù bậc Kỳ nhân, Dị Quái nào kiên nhẫn đến đâu, muôn việc đều có thể bỏ qua, nhưng chỉ có danh dự là không thể một ai xúc phạm tới mình, nên khi Lão Quái nghe chàng thốt ra mấy lời khêu khích, từ cặp mắt lờ đờ của Lão bỗng phóng hai tia sáng rực rỡ như luồng điện, vẻ mặt già nua, vô thần lúc nãy, cũng vụt biến đi đâu mất. Lão trầm giọng bảo, tiếng của lão rúng động cả cành lá ven rừng :

— Lão phu chính thật là Lão Quái Ngư đây, nhưng đảo Ô Thạch của ta vốn là một mảnh giang sơn riêng biệt, từ trước đến giờ chưa hề có một ai dám cả gan đặt chân lên chốn này, nếu muốn còn được sống, ta khuyên ngươi hãy rời khỏi hải đảo ngay tức khắc.

Mấy câu nói nảy lửa của lão Quái khiến Chí-Tôn không sao dằn được cơn giận dữ ở trong lòng, chàng cũng không hề chịu sút kém chút nào :

— Lời của Lão Tiền bối vừa thốt có khi quá đáng chăng ? Hòn đảo Ô Thạch này vẫn là của chung mọi người, chứ nào phải riêng phần Lão Tiền bối đâu mà người lại dọa Tiểu đồ như thế ?

Lão Quái vũng cười nhạt ;

— Ngươi định dạy khôn ta đấy à ?

— Không phải như thế đâu Lão Tiền bối ạ, Tiểu đồ đã từ ngàn dặm đến đây mong sao chóng gặp Lão Tiền bối, để xin mấy lời chỉ dạy, và cũng để xin vài giọt máu...

Lão Quái gắt to lên :

— Bây giờ ta hỏi ngươi có chịu rời khỏi đảo này chưa ?

Máu nóng xung lên đầy mặt, Chí-Tôn trả đòn ngay :

— Tiểu đồ đã nguyện với lòng, khi đặt chân trên hải đảo này rồi, nếu chưa thỏa vọng, thì chỉ có tiến mà chẳng có lùi.

Lão Quái trợn cặp mắt phóng xạ ánh sáng :

— Tiểu tử này tuổi tác hãy còn trẻ nhưng láo xược quá độ, không thể tha thứ được.

Tuy đã hơi chùng trong dạ, nhưng Chí-Tôn vẫn nhủ thầm :

— Dù sao, ta cũng chỉ còn được sống có một ngày nữa mà thôi, Lão Quái lại gàn đến thế, ta khó thể dùng lời lẽ dịu dàng chinh phục lão ta được, bây giờ ta phải xoay qua cứng rắn với lão xem có hiệu quả gì chăng. Cuối cùng, nếu có phải giựt con Thần quy trên tay lão, ta cũng chẳng chần từ, miễn sao ta lấy được vài giọt máu cứu vết thương trong huyệt đạo, rồi sao đó sẽ hay.

Thực ra, không phải Chí-Tôn quên bẵng đi cái bầu máu bồng đơn của người Quái Cô đã tặng cho chàng hồi còn ở ngôi chùa hoang cổ, để làm tin vật khi ra ngoài đảo, giả chàng trao cho Lão Quái, thì chắc chắn mọi sự xoay chiều ngay, nhưng vì chàng có tính ương ngạnh thấy Lão Quái lại kỳ quặc trong đời, nên chàng phát sinh ra ghét mà bỏ qua việc đó.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn hét lớn làm rúng động cả rừng cây :

— Tiểu đồ đang mang trong mình một chứng tử thương khôn giải, chỉ còn trông vào giọt máu Thần Quy ngàn năm của Lão Tiền bối, mới có thể cứu vãn cái sinh mệnh mà thôi, nếu đợi tới sáng mai chất độc ngấm vào cơ thể sẽ nổ tung. Tiểu đồ chết chẳng toàn thây, vậy nếu Lão Tiền bối chịu ban cho Tiểu đồ vài giọt máu, thì Tiểu đồ sẽ rời khỏi hải đảo này tức khắc.

Sự thật, Chí-Tôn quên hẳn một điều là đảo Ô Thạch nằm giữa bể trời nước bao la, cho dù cắm đôi cánh vào cũng không sao quạt khỏi nơi này.

Lão Quái hết sức kinh dị tự bảo :

— Lạ nhỉ ! Tại sao thằng bé nầy lại biết ta nuôi con Thần Quy mà tới đây xin vài giọt máu trị vết tử thương ?

Đột ngột Lão Quái hỏi :

— Ngươi tên họ là gì ?

Chí-Tôn nóng nẩy chóng xong việc, chàng đáp mau :

— Dương Chí-Tôn !

— Sư môn ngươi là ai, thuộc phái nào ?

— Tiểu đồ còn mang trong mình một mối ẩn tình, chưa thể nói ra được.

Lão Quái bất giác hỏi :

— Nhưng ai đã chỉ cho Tiểu tử rằng ta ở đây và con Thần Quy sống hai ngàn năm trăm năm, ngươi phải báo thật ta nghe thử ?

Nghe Lão Quái hỏi, Chí-Tôn muốn đem câu chuyện trong ngôi chùa hoang cổ thuật lại cho Lão ta biết rõ, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó chàng lại thôi, mà chỉ bảo :

— Tiểu đồ được một lão Kỳ nhân trong chốn giang hồ nói lại.

Lão Quái vụt quát to :

— Kỳ nhân cái quái gì, ngươi hãy mau rời khỏi chốn nầy.

Chí-Tôn tia cặp mắt sáng rực vào mặt Lão Quái :

— Tiểu đồ đã báo điều ấy với Lão Tiền bối rồi, nếu không xin được vài giọt máu con Thần Quy thì không bao giờ rời khỏi nơi này.

Lão Quái cười khì khì, cành lá gần đấy kêu lào xào :

— Ồ, ngươi đã cố ương ngạnh thì đừng trách ta nhé ?

Chí-Tôn vận đủ nội lực để kịp thời đối phó, rồi nói :

— Tiểu đồ mong được lãnh hội chưởng lực của lão Tiền bối.

Lão Quái thôi cười, dựng cặp lông mày trắng như tuyết :

— Ngươi hãy trông đây !

Bộp... Lẹ như chớp giật, Lão Quái quật một chưởng kinh người ngay mặt Chí-Tôn.

Lẹ hơn chớp giật, Chí-Tôn nhắc mình theo thân pháp kỳ diệu « Thái Phụng Ngự Phong », một thế võ ảo tuyệt mà từ lâu chàng chưa có một lần nào dùng tới vì trở ngại về nội lực.

Thế võ nầy, thân hình nương đà chưởng phong của Lão Quái bốc bùng lên không trung cao ngoài mười trượng, rồi chờ cho áp lực gió bão tiêu tan, Chí-Tôn mới trở về chỗ cũ.

Lão Quái vô cùng kinh ngạc xẹ cặp mắt như hai luồng điện nhìn Chí-Tôn một chút, rồi cùng một lượt đưa ra hai chưởng thế mạnh vô tả . . .

Vẫn với cái thân pháp nhẹ như làn gió, Chí-Tôn bốc mình lên tránh khỏi chưởng lực kinh người của Lão Quái.

Chân vừa chấm đất, chàng nói lớn :

Lão Tiền bối, Tiểu đồ đã theo lễ độ nhường qua ba chưởng rồi.

Tuy đã sợ thầm cái thần pháp kỳ tột của Chí-Tôn, nhưng Lão Quái vì đánh hụt chàng ba chưởng, máu nóng đã sôi trào, lão quát to lên một tiếng rúng động cả rừng già, rồi nhanh như tia sáng, vận đủ thành mười công lực rập hai chưởng quật sang kẻ địch.

Ủ . . . ù . . .

Chưởng phong phóng đi như một trận bão lốc, chực đánh tốc Chí-Tôn ra tận ngoài bể khơi.

Lần nầy, bị chưởng lực của Lão Quái đánh bất ngờ, Chí-Tôn không kịp dùng thân pháp lẫn tránh, chàng buộc phải quét ngang một ngọn chưởng phong ngăn chặn sức bạo vũ của địch thủ.

Với ngọn chưởng này, Chí-Tôn vận hết chín phần thành công lực nên sức mạnh khôn tả.

Bộp . . . ào, ào . . .

Lão Quái bị sóng chưởng quật ngang rúng rích cả thân mình, hơi lảo đảo một bên, trong lúc Chí-Tôn bị áp lực lùi về sau nửa trượng.

Sau khi đứng vững, Lão Quái nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt hết sức kinh dị, không ngờ một thiếu niên như chàng lại có cái công lực khủng khiếp đường ấy.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó, Chí-Tôn cũng lấy lại được mức quân bình, chàng bước tới trước mặt Lão Quái, nghiêm nghị thốt :

— Một lần nữa, Tiểu đồ mong Lão Tiền bối vì sự sinh tồn của kẻ cùng giống, ban cho Tiểu tử một vài giọt máu con Thần Quy, trị chứng tử thương trong nội huyệt, suốt đời Tiểu đồ xin nguyện nhớ ơn sâu.

Dứt câu, Chí-Tôn cúi đầu ra vẻ cung kính. Nhưng Lão Quái xem như bị trêu tức, gầm lên :

— Không thể được, ta không thể nào hi sinh con Thần Quy có một không hai trên đời nầy cho ngươi được.

— Lão Tiền bối là một Kỳ nhân trong giới võ lâm, không lẽ lại hẹp hòi ngồi nhìn Tiểu đồ sắp bị độc dược nổ tung huyệt đạo chết chẳng toàn thây sao ?

Lão Quái lạnh lùng thốt :

— Đó là chuyện của ngươi không can chi tới ta cả, nhưng có một điều cần biết là ta không thể nào làm vừa ý ngươi.

Lúc bấy giờ, sự nhẫn nại của Chí-Tôn đã biến tan đi mất, chàng không còn nể nang gì nữa cả, trợn mắt hét :

— Nếu Lão Tiền bối đã ích kỷ đến thế, thì phen này Tiểu đồ buộc phải hành động rồi.

Lão Quái khí giận xung lên đầy mặt :

— Tiểu tử, bây giờ ngươi nhất định đòi đầu với ta sao ?

Chẳng đợi Chí-Tôn kịp trả lời, đột nhiên Lão Quái triển lực lên cần câu, đồng loạt đưa ra ba chiêu... ào ào như gió trốt...

Thoạt đầu, Chí-Tôn hết sức bở ngở không biết phải nên đối phó với loại võ khí này ra sao, chàng giật lùi nửa trượng tránh thoát.

Lão Quái lắc mình tới bên Chí-Tôn giơ cần câu quát :

— Tiểu tử đừng chạy, hãy thưởng thức vài chiêu nữa xem nào.

Dứt tiếng, Lão Quái quật cây trúc kêu ù ù... liên tiếp mấy đường chiêu. Đó là ngón võ độc tuyệt mà Lão Quái phải bỏ công phu cả đời người mới thành, khắp giới cao thủ võ lâm không một ai địch nổi. hôm nay lão ta lại mang ra dùng, thì đủ biết trận đầu không khiếp đến bậc nào rồi.

Tuy công lực Chí-Tôn giờ đây đã thuộc hàng quán tuyệt, nhưng vì lạ lùng với lối công kỳ quặc của Lão Quái, chàng cũng khó mà chống đỡ, đành chỉ lẩn tránh mà thôi.

Nhìn gió chiêu phất từ ngọn trúc ù ù... Đột nhiên Chí-Tôn nhớ đến lúc gần lâm chung Sư môn chàng có truyền lại một chiêu vô cùng quái lạ tên là « Tàn Chi Đoạn Hồn » mà người chết đã phí ngoài hai mươi năm khổ luyện chưa đem ra dùng một lần. Chàng thầm mừng tự bảo :

— Ô hay là ta hãy dùng tới nó xem sao.

Nghĩ xong, Chí-Tôn dồn hết nội lực về cánh chưởng bên phải, đưng đứng lên trời, chia thành ba luồng sóng bão, đánh ra quàn quật lấy ngọn gió cần trúc của Lão Quái, đồng thời, áp đảo như trận bão vũ, xô hẳn chưởng phong của địch thủ, rồi thốc mạnh vào ngực...

Bị sức ép ba luồng quái chưởng nặng nề như ba quả băng sơn, Lão quái dường như không còn chịu đựng nổi, lắc mình về sau một trượng nhưng vẫn chưa vượt khỏi sức áp đảo tàn khốc của chưởng phong...

Thình lình, mấy tiếng thanh thao như chuông vàng đập chát vào tai Chí-Tôn, khiến chàng kinh ngạc thâu lùi nửa trượng, đưa mắt nhìn xem đó là ai.

Tức thì, một làn bóng sắc lam hiện ra một thiếu nữ vô cùng kiều diễm, vượt hẳn Hồng Y Nữ Xảo Nhi và Hắc Phụng Hoàng, làm cho Chí-Tôn phải ngẩn người ra, vừa lạ lùng về sự có mặt của cô gái, vừa ngạc nhiên trước vẻ đẹp mê hồn của nàng.

Thiếu nữ áo lam sực thấy gương mặt đẹp trai của Chí-Tôn, nàng liếc đôi lại, phóng đôi mắt nhìn chàng một hồi lâu, có vẻ sửng sốt, nhưng nhớ tới bổn phận của mình, nàng cầm thanh Cổ Kiếm, chỉ ngay mặt chàng hét lanh lảnh như giọng Hoàng oanh :

— Ngươi là ai ? Sao to gan đến đảo hoang nầy gây sự với Nội Tổ ta ?

Lạnh lùng như Chí-Tôn mà khi thấy mặt Thiếu nữ áo lam và nghe giọng nói của nàng, vẫn còn phải nhìn không hề chớp, thì đủ biết nàng đẹp đến bậc nào rồi, chợt nghe nàng hỏi, chàng trở về với thực tế :

— Không phải thế đâu cô nương ạ, Tiểu sinh không hề gây sự với Lão Tiền bối bao giờ cả.

Thiếu nữ áo lam gắt to :

— Nếu không, tại sao ngươi đấu với Nội Tổ ta ?

http://tieulun.hopto.org

— Vì đó là một sự bắt buộc, Tiểu sinh không làm sao hơn được, Lão Tiền bối đã quyết không dung Tiểu sinh.

— Nói láo, nếu Nội Tổ ta nhất định như thế, làm sao ngươi thoát khỏi chết được ?

Chí-Tôn vùng cười lạt :

— Chuyện đó cũng chưa hẳn là thế đâu cô nương ạ !

Thiếu nữ áo lam dựng ngược cặp lông mày :

— Chưa hẳn thì ngươi hãy thử đỡ vài đường chiêu của ta xem.

Chưa dứt tiếng, Thiếu nữ áo lam đã lay động thanh Cổ Kiếm, một luồng hào quang xanh ròn liên tiếp tuôn ra năm luồng kiếm phong ào ào như bão vũ.

Không muốn gây thêm sự hiềm khích, Chí-Tôn liền dùng ngay một thân pháp ảo diệu nhất mình lên tránh luồn năm luồng kiếm phong khủng khiếp của Thiếu nữ áo lam.

Trong lúc Lão Quái lui lại một gộp đá, đứng nhìn trận đấu giữa đôi nam nữ Thiếu niên, mà chẳng nói năng gì cả.

Trông thấy năm đường chiêu kiếm đánh Chí-Tôn đều bị chàng phá hỏng, Thiếu nữ áo lam phừng cơn lửa giận, liền đổi ngay kiếm pháp, một lớp hào quang bủa lấy kẻ địch phát lên những trận gió ù. ù...

Đến đây, Chí-Tôn nhận thấy Thiếu nữ áo lam quả là một tay cao thủ võ lâm, lại thêm thanh Cổ Kiếm cực ác, nếu chàng cứ nhân nhượng mãi, chắc chắn sẽ thảm bại đớn đau, nên tức thì vận sáu phần nội lực, đưa ra hai chưởng, thế mạnh như sóng vỡ bờ..

Bộp, bộp... ào ào...

Luồng sáng xanh ròn của thanh Cổ Kiếm bị hai ngọn quái chưởng đánh tan, toàn thân Thiếu nữ áo lam bị đẩy lùi nữa trượng. nàng kinh hoàng, đứng nhìn chăm chập Chí-Tôn.

Lúc đó, Chí-Tôn cũng đứng lại, lặng nhìn Thiếu nữ áo lam, mà ngầm khen cái công lực siêu tột của nàng.

Bất giác, Lão Quái trầm giọng bảo Thiếu nữ áo lam :

— Quỳnh Giao, tiểu điệ không phải là địch thủ của thiếu niên nầy.

Lời nói của Lão Quái vô tình va chạm mạnh vào lòng tự ái của Thiếu nữ áo lam có cái tên đẹp tuyệt như người là Quỳnh Giao đó, khiến cho nàng tức tối, trợn mắt thốt giọng căm hờn :

— Chớ Nội tổ để mặc hắn làm mưa làm gió à ?

Rồi nàng gạt sang một bên, đút thanh Cổ Kiếm vào vỏ, hai tay buông thõng xuống, nhưng ngửa mặt hít một hơi dài không khí.

Cử động nầy làm cho Chí-Tôn hết sức chú ý, chàng hoài nghi nàng vờ đánh lừa chàng không còn để tâm tới nàng, cho nàng dễ bề vận lực, thình linh quật ngã chàng.

Quả đúng như điều dự đoán của Chí-Tôn, bất ngờ, nhanh như làn chớp, Quỳnh Giao huy động song chưởng, cùng một lúc phóng sang kẻ địch . . .

Thoáng thấy chưởng phong chớp động, Lão Quái giật mình, hét lớn :

— Quỳnh Giao, dừng tay lại !

Nhưng đã muộn rồi, hai luồng sàm chưởng vô cùng khủng khiếp đã ào tới trước mặt Chí-Tôn mạnh khôn thể tưởng.

Chí-Tôn hoảng hồn cả tâm thần, chàng rập hai chưởng quét ngang đón đỡ luồng sóng chưởng thiếu nữ.

Bộp bộp . . . ào ào . . .

Bốn chưởng quấn quật nhau chẳng khác nào một trận bão tố, cuồng phong, đánh trốc đá cát bay mù trời.

Sức mạnh bạo vũ dội lại, dồn ép Chí-Tôn tưởng chừng ngạt đi sự thở, chàng phải giật lùi nữa trượng, tránh khỏi áp lực chưởng phong.

Giữa lúc Quỳnh Giao cũng bị chấn động khắp thân mình, nàng rạt về sau gần một trượng mồ hôi ra ướt đẫm mình, hết sức hãi hùng trước cái công lực thâm khốc của chàng trai lạ.

Thì ra Quỳnh Giao trong cơn nóng giận không còn nghĩ suy lợi hại, nàng dồc hết mười phần công lực, đưa ra một đường võ bí tuyệt « Càng Ngươu Chân Cang » quyết đánh gục Chí-Tôn tức khắc.

Càn Ngươu Chân Cang, là một thế võ bất truyền của Lão Quái đã phí ngoài mười hai năm trời mới luyện thành, nó sánh với ngón võ « Hộ Thân Chân Cang » cũng hơi giống nhau, nhưng nó lại còn công kích kẻ thù, sức mạnh vô tả.

Vì vậy, khi vừa thấy Quỳnh Giao đánh ra thế võ bất truyền ấy, Lão Quái sợ Chí-Tôn không thoát khỏi cái chết, nên hét lên mấy tiếng cho thiếu nữ dừng tay lại, nhưng vẫn không còn gì nữa, chưởng phong đã vụt ào ào.

Thế nhưng cả Lão Quái lẫn Quỳnh Giao đều không ngờ Chí-Tôn

http://tieulun.hopto.org

phá hỏng thế võ « Càn Nguơn Chân Cang », hai người đứng nhìn chàng sững sờ.

Lão Quái tuy trong lòng cũng thầm mến cái nội lực kỳ tột của chàng, nhưng vì sự hoài nghi tại sao chàng từ đâu tới đảo Ô-Thạch này, là nơi lão ta từng ẩn tích mai danh mang theo một khổ đau khôn tả, ngoại trừ vài ba người bạn tâm giao, thì không còn ai hay biết tông tích của lão nữa cả. Nay đột nhiên, có một chàng trai lạ chẳng biết từ đâu tới, đòi nắng nặc cho được vài giọt máu con Thần Quy, một vật quí nhất trong đời lão ta, thì trách sao lão chẳng cự tuyệt cùng chàng.

Riêng Quỳnh Giao, mặc dù thoạt đầu đã có ít nhiều tình cảm với Chí-Tôn, vì cái vẻ đẹp hùng tráng của chàng, thế nhưng tuổi trẻ hiếu thắng, nàng quyết hạ cho bằng được chàng nên mới dùng tới thế võ bất truyền đó, mà vẫn thấy không hề hấn chi đến chàng cả. Nàng càng thêm tức tối, dựng ngược đôi lông mày, hét :

— Ta nhất định phải xem công lực ngươi đến bậc nào cho biết.

Vừa dứt tiếng, bỗng lẹ như chớp giật, Quỳnh Giao đã băng mình tới chỗ Chí-Tôn, cùng loạt tiến đánh ra đường chưởng cực ác, uy thế mạnh bạo xô trốc cả đỉnh núi.

Chí-Tôn lắc mình lệch ngang ngoài trượng, vừa kêu to :

— Cô nương hãy dừng tay lại, nghe Tiểu sinh nói một vài lời.

Quỳnh Giao quật thêm mấy chưởng hụt Chí-Tôn, nàng quát :

— Muốn nói gì, thì cứ đỡ thêm vài chiêu của ta cũng chưa muộn.

Chí-Tôn tức giận nói :

— Như vậy, có nghĩa là Cô nương buộc Tiểu sinh phải ra tay à ?

Quỳnh Giao cũng không chịu kém :

— Giả như ta buộc ngươi đấy, ngươi nghĩ thế nào ?

— Tiểu sinh sợ rằng khi lỡ ra tay rồi không sao thu hồi lại kịp, e có sự hối hận sau nầy.

Quỳnh Giao giận dữ cất tiếng cười ròn rã :

— Ngươi chớ khoe mồm mép, hãy coi đây nầy.

Tức thì, thân hình nàng đã xẻ nữa trượng, quật luôn năm chưởng vào hông Chí-Tôn, công lực và thủ pháp càng thêm lợi hại mấy phần.

Không dằn được sự nóng giận nữa, Chí-Tôn liền giơ chưởng quét ngang chống đỡ, đồng thời hữu chưởng chàng xủ ào phát ra một ngọn...

Bộp... ù, ù...

Lão Quái bỗng hét to :

— Dừng tay lại...

Đồng thời, lão ta đẩy ra một luồng quái chưởng, quật ngang hông ngọn bạo vũ của Chí-Tôn vừa phóng tới...

Bộp... ù ù...

Hai chưởng lực gặp nhau quần quật như một trận bão tố chớp động đầy trời, rồi dần dần quyện lấy nhau ra khơi bể cả.

Chí-Tôn bị áp lực nặng nề của quái chưởng rạt về sau nữa trượng, còn thiếu nữ cũng buộc phải xê ngang năm thước.

Trong lúc, Lão Quái đã nhắc mình tới đứng giữa Chí-Tôn và Quỳnh Giao cặp mắt rực lên tia sáng lạ kỳ.

Quỳnh Giao chạy lại gần Lão Quái, nắm lấy tay :

— Nội Tổ, ạ...

Nhưng Lão Quái đã gạt nàng về phía sau, nghiêm khắc :

— Tiểu điệt hãy lui ra, để đó mặt ta.

Quỳnh Giao vụt tỉu nghỉu, nguýt dài Chí-Tôn, rồi thảo lui đứng nhìn hai người, coi bộ hậm hực mãi không thôi.

Lão Quái nhìn Chí-Tôn một chập rồi hỏi :

— Tiểu tử, ai đã dạy ngươi ngón võ « Lưu Vân Phật Huyệt » mà ngươi đã đánh ra vừa rồi, ngươi hãy nói thật cho ta rõ.

Chí-Tôn thấy Lão Quái hiểu được đường võ bí tuyệt của mình, chàng liền nghĩ thầm :

— Đường võ do người Quái Cổ dạy ta, có lẽ không quen lớn gì với Lão Quái nầy, ta có nói thật ra chắc cũng không hại gì cho ai.

Vì vậy, chàng thành thật đáp :

— Đó là ngón võ của một lão Hòa Thượng truyền dạy cho Tiểu tử.

Lão Quái ngập ngừng ánh mắt, lại hỏi :

— Lão Hòa Thượng ấy hình dáng ra sao ngươi còn nhớ chăng ?

— Nửa phần như Hòa Thượng, nửa phần có hơi ngông, cặp mắt ngó tréo lạnh lẽo nhỡ ánh đèn ma.

Quỳnh Giao đứng sau lưng Lão Quái nghe Chí-Tôn nói tới đây, nàng mừng rỡ reo lên :

— Nội Tổ ạ ! Có lẽ lão Hòa Thượng đã một lần đến thăm Nội Tổ cách đây năm năm về trước.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái day lại trừng mắt ra dấu Quỳnh Giao im, rồi chiếu thẳng cặp mắt kỳ diệu vào mắt Chí-Tôn :

— Thế ngươi có phải môn đồ của Bắc Phong Bán Ngộ Hòa Thượng không ?

Chí-Tôn nghe Lão Quái nói tên người Quái Cổ, chàng rúng động lòng, vì không ngờ mình đã gặp một trong hai Đại Kỳ nhân trên chốn giang hồ, mà tất cả Hắc Bạch nghe tới tên đều run sợ.

Chàng không trả lời Lão Quái mà chỉ hỏi vặn l

— Vậy thì lão Tiền bối đây chính là Lão Quái Ngư, một Đại Kỳ nhân mà trong giới giang hồ đều đồn đãi rằng đã mất tích từ hai mươi lăm năm qua ?

Lão Quái gật đầu :

— Đúng đấy, lão phu tức là Uất Trì Nhược Chương mà đời đã tặng cho cái danh hiệu là Lão Quái Ngư như Tiểu tử vừa nói. Ố, ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta ? Có phải ngươi là môn đồ của Bắc Phong Hòa Thượng chăng ?

Thấy mình đã gặp bậc đại Tiền bối trong giới võ lâm, Chí-Tôn chắp tay cung kính :

— Thưa lão Tiền bối, sự thực Tiểu tử không phải là môn đồ của lão Tiền bối Bắc Phong Hòa Thượng.

Lão Quái có vẻ ngạc nhiên :

— Thế sao ngươi biết được ngón võ bất truyền « Lưu Vân Phất Huyệt » ngón võ bí tuyệt của lão Hòa Thượng Bắc Phong ?

Chí-Tôn liền đem câu chuyện mình bị Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương đầu độc viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn », rồi đưa tới một ngôi chùa hoang cổ, toan bày chuyện dâm ô, kế gặp Bắc Phong Hòa Thượng cứu thoát, truyền cho hai ngón võ « Lưu Vân Phất Huyệt » và « Phất Thú Xuy Phong », đồng thời, dặn dò đến đảo Ô Thạch tìm cho được Lão Quái Ngư xin vài giọt máu con Thần Quy, để trị chứng tử thương đang ngầm chứa trong các huyệt đạo chờ giờ nổ tung chết không toàn thi thể, sao sao chàng đều kể lại cho Lão Quái nghe, và cuối hết, chàng thò tay vào lưng, lấy ra quả bầu màu hồng đơn trao cho Lão Quái, nói :

— Xin Lão Tiền bối xem qua để tin rằng lời nói của Tiểu đồ đều là sự thật, không hề dám giả dối với lão Tiền bối một điều gì cả.

Lão Quái cầm lấy quả bầu màu hồng đơn, ngắm nghía một chút rồi trao lại Chí-Tôn, rồi vùng ngẩng mặt cười khì khì :

— Không ngờ Bắc Phong Hòa Thượng lại chỉ dẫn ngươi ra tận đảo này, chính ngươi là người thứ hai, lọt chân vào đây thôi.

Đến khi dứt cười, Lão Quái vụt hỏi Chí-Tôn :

— Tiểu tử từng học Sư môn nào, mà công lực khá cao như thế ?

Chí-Tôn bỗng hiện lên nét mặt một nỗi buồn thấm thía, chàng đáp :

— Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ hiện còn mang trong lòng một niềm u ẩn, nên không tiện nói tên Sư môn được, xin lão Tiền bối thứ tha cho.

Lão Quái cười khì khì :

— Cũng được... thế thì không cần phải nhắc tới chuyện đó nữa, chỉ có điều ngươi cần nên cho lão phu biết, là khi nãy ta trông thấy ngươi từ trong trứng chim Đại bàng rớt xuống đất là tại làm sao ?

Chí-Tôn lại kể chuyện lạ lùng về cái trứng chim ngũ sắc cho Lão Quái nghe, chàng không quên nói rõ mình vô tình nuốt được viên nội đơn Ngưu Long Giao tại Nguyệt Long Đàm, rồi bị nạn cho tới lúc ra hải đảo, khiến cho Lão Quái đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cuối cùng, lão ta gật đầu, trầm giọng bảo :

— Nầy Tiểu Tử, tiền duyên của ngươi thật là ngàn năm ít có, hôm nay ngươi lại gặp cái may mắn nhất trần đời, ta tin rằng sau nầy con đường vinh quang của ngươi chói lọi chưa từng thấy trong giới võ lâm từ trước đến giờ. Thật là đáng mừng lắm vậy.

Chí-Tôn lắng tai nghe những lời khen ngợi của Lão Quái, chàng không khỏi phải đỏ bừng gương mặt vì sung sướng, mà cũng vì thẹn thùng với Quỳnh Giao đương mở to đôi mắt tuyệt đẹp, chăm chập nhìn chàng.

Lão Quái nói tiếp :

— Lão phu biết, lão Hắc Phong Hòa Thượng từ bình sinh đến giờ chưa hề thu nhận ai làm môn đệ, nay lại đem cái ngón võ bất truyền của mình ra mà trao cho Tiểu tử, thì chẳng khác nào lão đã giao cái sinh mệnh cho ngươi đó. Xem thế, đủ hiểu lão mến thương ngươi đến ngần nào rồi. Giờ đây đối với ta, cũng chỉ biết làm như lão đã làm, đành mang cái tuyệt học của mình mà truyền lại cho ngươi vậy.

Chí-Tôn nghe Lão Quái nói tới đây, chàng vô cùng sửng sốt, vì không ngờ lão ta bỗng nhiên lại dám đem cái bí tuyệt của mình trao lại cho chàng, thực là không thể tưởng tượng nổi cái tinh tình kỳ quặc của lão.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên chàng đã phải cảm kích mà nói :

— Thưa lão Tiền bối, Tiểu đồ được lão Tiền bối xót thương như thế, thật cảm kích vô cùng, Tiểu đồ không dám làm phiền lão Tiền bối hơn nữa, chỉ muốn xin lão Tiền bối giúp cho mấy giọt máu con Thần Quy, trị chứng tử thương đang ngầm ngầm tàn phá trong các huyệt đạo của Tiểu đồ là mãn nguyện lắm rồi.

Lão Quái gắt :

— Ố, ta muốn đem cái tuyệt học của mình truyền lại cho ngươi, mà ngươi định từ chối đấy à ?

Chí-Tôn sợ hãi nói nhanh :

— Không phải thế đâu lão Tiền bối ạ, mà là vì...

Lão Quái vùng cười lớn cắt ngang câu nói của Chí-Tôn :

— Tiểu tử, Lão phu truyền lại cho ngươi ngón võ bất truyền nầy chỉ vì một lời hứa.

Chí-Tôn xạ ánh mắt vào mặt Lão Quái :

— Chỉ vì một lời hứa ?

— Phải đấy, một cuộc hứa hẹn thí võ.

— Nhưng cuộc thí võ đó có liên hệ gì tới Tiểu Sinh không ?

Lão Quái không đáp ngay câu hỏi của Chí-Tôn, mà chỉ nói :

— Chuyện nầy hãy gát lại trong chốc lát . . . Quỳnh Giao Tiểu điệc lại đây nào.

Từ nãy giờ đứng sau lưng theo dõi câu chuyện đối đáp giữa Lão Quái và Chí-Tôn Quỳnh Giao hết sức lạ lùng, bây giờ nghe Lão Quái gọi tới tên, nàng liền dạ to và bước tới, chớp mắt nhìn lên gương mặt xinh đẹp của Chí-Tôn.

Lão Quái chỉ nàng bảo Chí-Tôn.

— Đây là nội điệc của ta tên gọi Quỳnh Giao.

Chí-Tôn thoáng mắt nhìn thiếu nữ, đồng thời bước tới chào :

— Còn Tiểu sinh đây tên là Dương Chí-Tôn, Quỳnh cô nương cứ gọi như thế.

Quỳnh Giao thẹn hồng cả đôi má ngà trinh bạch, nàng chỉ cúi đầu chào Chí-Tôn, mãi chẳng thốt ra được một lời nào, lẫy mắt nhìn chàng mà thôi.

Chí-Tôn cũng không biết phải nói gì thêm nữa, chàng đứng lặng nhìn lại nàng, bốn mắt gặp nhau, hai quả tim non cùng rung đập . . .

Lão Quái hiểu ý, liền lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng đó :

— Bây giờ chúng ta hãy nên trở về nhà rồi sẽ đàm đạo sau.

Dứt tiếng, Lão Quái đi trước, kế Chí-Tôn, về sau hết là Quỳnh Giao.

Ba người nhờ thân pháp nhẹ nhàng nên chớp nhoáng đã tới một gian lều lợp bằng tranh lợp xụp, cùng nối chân nhau bước vào.

Quỳnh Giao vượt lên trước, nàng thẳng vào trong lo việc cơm nước.

Lão Quái trỏ tay bảo Chí-Tôn ngồi xuống chiếc phản, rồi đi nhanh ra ngoài, trong nháy mắt lão trở vô lều, trên tay bưng một cái bát nhỏ trắng ngần như bạch ngọc, trao cho Chí-Tôn :

— Tiểu tử hãy uống lấy bát máu nầy, đó là bát máu của con Thần Quy mà ngươi đang tìm đấy. Uống xong, ngươi hãy ngồi vận lực trong giây lát, là độc dược sẽ biến tan.

Lòng mừng khôn tả, Chí-Tôn vụt đứng lên, hai tay cầm lấy cái bát bạch ngọc, bên trong đựng một thứ máu lấp lánh sáng, chàng cất giọng run run :

— Ơn cứu tử của lão Tiền bối hôm nay, trọn đời ghi tạc, nguyện chẳng bao giờ quên !

Rồi chàng nâng cái bát bạch ngọc lên môm, uống một hơi cạn sạch máu con Thần Quy.

Xong hết, Chí-Tôn vâng lời chỉ bảo của Lão Quái ngồi trở lên phản, chuyển vận nội lực trong người.

Bát máu Thần Quy vào bụng Chí-Tôn nãy sinh một bầu nhiệt khí, chạy rần khắp châu thân, rồi thì tàn mác qua các huyệt đạo gom chất độc Xuân Phong Nhất Độ Hoàn về một mối, chẳng bao lâu, chàng cảm thấy buồn nôn vùng mửa ra một vũng nước đen sệt, mùi xông lên hôi tanh lạ thường.

Sau đó, trong người Chí-Tôn nghe khỏe khoắn dễ chịu vô cùng, chàng lại vận khí chân nguơn cho cơ thể điều hòa trở lại, thế là xong, chàng thoát nạn một cách kỳ diệu khôn lường.

Lão Quái gọi Quỳnh Giao giúp Chí-Tôn tẩy uế rồi tươi cười bảo chàng :

— Thế là ngươi đã thoát chết rồi đấy, từ đây ngươi khỏi phải còn phập phòng lo sợ chi nữa cả.

Chí-Tôn vô cùng cảm động, chàng cúi đầu nói nhỏ :

— Suốt đời Tiểu tử xin nhớ mãi ơn nầy. Trong khi Quỳnh Giao

http://tieulun.hopto.org

cũng vừa dọn cơm ra, ba người cùng ngồi ăn vui vẻ, mỗi người đều mang một niềm riêng. Riêng Quỳnh Giao thì cứ mãi liếc chừng Chí-Tôn, thỉnh thoảng nàng tủm tỉm nụ cười trên đôi môi đỏ mộng.

Chí-Tôn cảm thấy lòng chàng ngập tràn niềm vui sướng, chốc chốc, chàng chớp nhìn cái vẻ đẹp mê hồn Quỳnh Giao, chàng thấy nàng vượt hẳn Hồng Y Nữ Xảo Nhi và Hắc Phụng Hoàng.

Ăn uống xong rồi, Lão Quái bảo Chí-Tôn :

— Bây giờ, ngươi hãy theo ta ra sau này, ta sẽ truyền cho ngươi cái ngón tuyệt học của ta như lời hứa của ta ban nãy.

Chí-Tôn hãy còn thắc mắc trong lòng, chàng nói :

— Thưa lão Tiền bối, chẳng lẽ lão Tiền bối lại nhờ đến Tiều đồ trong cuộc thi võ ở sau nầy hay sao ?

Lão quái bỗng lạnh nhạt bảo :

— Ngươi cứ học xong, rồi thì sẽ hay.

Hiểu tính tình kỳ quặc của Lão Quái, Chí-Tôn sợ phật lòng nên không dám hỏi thêm một lời nào nữa cả, chàng đứng dậy lặng lẽ theo gót Lão Quái ra sau lều

Tới một sân cát thật rộng, chung quanh có nhiều gộp đá chập chùng, Lão Quái bảo Chí-Tôn dừng lại, rồi giảng giải cho chàng bí pháp của ngón võ bất truyền « Càng Ngươn Chân Cang ».

Nhờ trí óc thông minh tuyệt vời, nên học chẳng mấy chốc, Chí-Tôn đã hiểu thấu sự nhiệm mầu của ngón võ bí tuyệt đó. Bây giờ, Lão Quái mới nói :

— Với cái chân lực của ngươi hiện nay luyện tập nội trong đêm nay là xong cả, ta sẽ trở ra mà xem cái kết quả của sự thành tựu đó.

Dứt tiếng, Lão Quái liền quày quả bỏ vô lều...

Chí-Tôn nhìn theo Lão Quái cho đến khi hút dạng trong lều, chàng cười thầm :

— Lão Quái nầy thật là kỳ quặc, ai đời đem cái bí pháp của mình truyền dạy cho một kẻ từ trước xưa chưa từng quen biết mà chẳng cần hỏi han nguồn gốc chi cả.

Lúc bấy giờ đúng giữa giờ Thân bước sang giờ Dậu, mặt trời tợ bánh xe khổng lồ quay chậm, đỏ rực như màu máu, tia sáng dường như cái rẽ quạt rọi ngược lên, từ từ lặn xuống góc bể, từng đàn Hải âu lượn trên muôn trùng lớp sóng bao la.

Chí-Tôn vận dụng khí công truyền chạy khắp cơ thể đủ ba mươi

sáu vòng, thì chàng đã thấy chân nguơn trong người tràn ngập, rồi khởi đầu luyện thế võ bí tuyệt « Càng Ngươn Chân cang ».

Chí-Tôn tập luyện mãi cho tới khi trời đã về khuya, chợt có một cái bóng đen dáng điệu mãnh khảnh đang nhằm phía chàng bay tới.

Vì mãi say mê trong sự luyện tập, Chí-Tôn chẳng hề hay biết gì cả, Chàng vận chân Khí Càng Nguơn đưa cặp chưởng ra về hướng bóng đen sắp tới trước mặt chàng.

Ào, ào...

Chưởng phong đi như một trận bão vũ khủng khiếp, sức mạnh lại mau hơn chớp giật.

Bỗng có tiếng rú nhỏ của bóng đen, đồng thời ngã « huych » xuống đất, im bặt.

Chí-Tôn nghe tiếng rú, chàng giật mình phóng tới xạ cặp mắt nhìn thì thấy một người đang nằm bất tỉnh dưới đất.

Chàng xem kỹ lại, nhận ra người bất tỉnh chính là Quỳnh Giao, Chí-Tôn hoảng hồt sửng sốt nhìn nàng, mà trong lòng bối rối chưa biết phải làm sao.

Ngó xuống đất, lại thấy lờ mờ một cái giỏ xách, bát đĩa vỡ rơi nằm ngổn ngang, thức ăn bắn đi tứ tung, Chí-Tôn hiểu ngay Quỳnh Giao mang cơm ra cho chàng, có lẽ vì nàng sợ chàng tập luyện quá khuya mà đói. Chàng cảm kích, bâng khuâng khôn cùng.

Chàng chực cúi xuống đỡ Quỳnh Giao dậy, rồi lại ngừng lên vì chàng không hiểu làm như thế có nên chăng.

Chí-Tôn hết sức hoang mang, chẳng biết phải hành động ra sao cho hợp lẽ, thì đột nhiên có tiếng nói của Lão Quái đập vào tai chàng :

— Hãy để con Quỳnh Giao mặc lão phu, ngươi cứ tiếp tục luyện tập.

Chí-Tôn chắp hai tay trước ngực, nói giọng băn khoăn :

— Tiều đồ thật đáng chết, vô ý làm cho Quỳnh Cô nương bị trọng thương nếu nàng có mệnh hệ nào. Tiều đồ làm sao sống được,

Lão Quái ôn tồn nói :

— Tiều tử hãy yên tâm, đây chẳng phải là lỗi tại ngươi đâu, cứ tiếp tục đừng để dở dang mà hối hận.

Dứt tiếng, Lão Quái lẹ lặng cúi xuống xốc Quỳnh Giao lên vai, phóng thẳng về chiếc lều, vừa thoáng lại bên tai Chí-Tôn một câu tối nghĩa :

http://tieulun.hopto.org

— Lão Bắc Phong Hòa Thượng thật có mắt tinh vi, sự truyền dạy của ta sau này quả không vô ích vậy.

Chí-Tôn nghe lọt vào tai những câu nói đó, chàng ngạc nhiên, thầm nghĩ.

— Ồ, không lẽ Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái nầy đã có ngầm tỉnh với nhau trước những điều gì mật nhiệm, nên cả hai người đều truyền cái tuyệt học cho ta, để sau nầy mưu toan một chuyện gì nếu không, tại sao Lão Quái vừa thốt ra mấy câu nói đó ?

Chàng lại nghĩ không lẽ Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái, hai đấng Đại Kỳ nhân trong giới giang hồ, mà lại có những hành vi bất chính hay sao ? chàng không tin như thế được.

Chí-Tôn hết sức bồi rồi, mãi thật lâu, chàng vẫn không bình tâm lại được...

Bắc Phong Hòa Thượng giống lên cười vang động cả ngôi Chùa cổ.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

LỆNH XẾ XÁC XUẤT HIỆN LẦN THỨ TÁM

PHẦN thì thắc mắc vì mấy câu nói tối nghĩa của Lão Quái, phần không hiểu Quỳnh Giao bị chàng phóng trúng hai chưởng lúc nãy chết sống ra thế nào, Chí-Tôn đứng lặng tần ngần một lúc thật lâu, chàng mới lấy lại được đôi chút bình tĩnh và tập luyện lại ngón võ bí tuyệt « Càng Nguơn Chân Cang ».

Nhờ chân khí còn là một chàng trai nguyên trinh, Chí-Tôn vận khí chạy quanh cơ thể đủ một trăm vòng, sinh lực chàng cảm thấy tràn trề hơn trước, bây giờ ngón võ « Càng Nguơn Chân Cang » đã theo ý muốn của chàng với vũ lực tàn phá của nó.

Luyện tập đâu đấy xong xuôi, Chí-Tôn dừng tay lại, thì trông ra ngoài mặt bể đã thấy tờ mờ ánh sáng ban mai.

Đồng thời, trước mặt chàng, Lão Quái đã xuất hiện chực sẵn chàng từ bao giờ, vừa tủm tỉm cười.

Đứng cạnh bên Lão Quái, Quỳnh Giao vẻ mặt tươi hẳn như cánh hoa hồng hứng giọt sương mai, nhìn chàng bằng đôi mắt vô cùng triu mến.

Chí-Tôn lẹ làng bước tới cúi chào Lão Quái, rồi day chào Quỳnh Giao, ái ngại nói :

— Hôm qua, vì trời tối không kịp trông thấy, Tiểu sinh đã vô ý

gây thương tích cho Quỳnh cô nương, chẳng hiểu bây giờ cô nương có nghe khỏe mạnh chưa ?

Quỳnh Giao đỏ hồng đôi má, nàng thỏ thẻ đáp :

— Không sao cả Tiểu huynh ạ, Tiểu nữ đã khỏe như thường.

Trông thấy cả hai nói với nhau toàn những câu khách sáo, Lão Quái cười bảo :

— Tiểu tử và Tiểu điệc sao mà khách sáo với nhau như thế, trên bước giang hồ sau này hai người còn rất nhiều dịp gặp gỡ nhau, chống đỡ hộ nhau những cơn hiểm nghèo, quái ác, thì tại sao chẳng kết thân nhau ngay từ phút giây này.

Quỳnh Giao, nép bên cạy áo rộng của Lão Quái nhưng đôi mắt tuyệt vời cứ ngó chừng Chí-Tôn, miệng tủm tỉm cười.

Chí-Tôn tuy hơi ngỡ ngàng, nhưng không dám làm phật ý Lão Quái chàng sấn lên một bước, bảo Quỳnh Giao :

— Tiểu huynh xin có lời chào Quỳnh tiểu muội.

Quỳnh Giao thẹn quá lúng túng đáp :

— Vâng, Tiểu muội xin chào Dương tiểu huynh.

Rồi nàng cúi mặt mân mê tà áo nín bặt luôn, mà trong lòng rộn lên một nỗi niềm khó tả.

Riêng Chí-Tôn, sau câu xưng hô, chàng cũng im đi không biết phải nói với Quỳnh Giao lời nào nữa.

Để đánh tan bầu không khí chìm lặng đó Lão Quái lớn tiếng nói :

— Đã qua suốt một đêm dài luyện tập ngón võ « Càng Nguơn Chân Cang », bây giờ ta muốn thấy cái kết quả của nó. Tiểu tử hãy dùng mõm đá trước mặt kia mà làm mục tiêu trông thử.

Chí-Tôn đương trong vòng lúng túng chưa biết phải tính sao, chợt nghe Lão Quái nói như thế, chẳng khác nào mở cờ trong bụng, chàng liền vâng dạ, nhắc mình ngang nữa trượng, hướng mặt ra bờ bể đối diện với những gộp đá nhọn vắt.

Chàng nhìn thẳng ra đấy, rồi vận nội lực trong huyệt đan điền, vụt lên hai chưởng...

Chưởng phong chớp động, nghe như vang vảng bên gầm trời có tiếng sấm sét theo đó... ầm ì...

Bùng, bùng...

Một loạt tiếng động rền vang mặt bể, hai mõm đá cao hơn ba trượng ngoài bãi bể bị đánh gãy đổ ào ào...

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái trông thấy sức tàn phá khủng khiếp của chưởng phong Chí-Tôn vừa đánh ra, mà phải rúng động trong lòng, lão to tiếng bảo :

— Thôi, như thế cũng đủ rồi, đường võ huyền bí này trải hơn mười năm khổ luyện, mà nay ngươi chỉ học có một đêm, thực là một chuyện lạ lùng chưa từng thấy trong hàng ngũ võ lâm, chỉ tiếc vì...

Vốn sẵn tính thông minh hơn người Chí-Tôn nghe Lão Quái nói tới đó, chàng đã hiểu rõ thâm ý của lão như thế nào rồi, chàng vội vàng đáp :

— Thưa lão Tiền bối, ngày trước Tiểu đồ đã có một lần bái Sư học đạo, nên trọn đời không thể nào đổi thay được, tuy vậy, ân đức của Lão Tiền bối nguyện chẳng bao giờ quên được, nếu có điều gì dạy bảo, dù cho gian lao nguy hiểm cách mấy, Tiểu đồ vẫn chẳng dám chối từ.

Lão Quái nghe Chí-Tôn nói những lời tâm huyết đó, khe khẽ gật đầu, rồi nói :

— Ngày còn trên đất bằng, lão Bắc Phong Hòa Thượng có bảo Tiểu tử điều gì quan hệ không ?

Chí-Tôn suy nghĩ một chút đáp :

— Thưa lão Tiền bối, lão Bắc Phong Hòa Thượng có bảo Tiểu đồ một câu rất mập mờ, khó hiểu.

— Câu ấy ra sao, hãy nói ta nghe thử ?

— Lão Hòa Thượng dặn Tiểu đồ, nếu ra ngoài Hải đảo này, Lão Tiền bối có hỏi tới tên Hòa Thượng, thì cứ bảo « sớm tối giang hồ như tăng mây bay », chẳng hiểu ý nghĩa như thế nào ?

Lão Quái vùng ngước mặt lên trời cười khàn, làm cây rừng chung quanh đều sao động, giây lâu mới nói :

— Ha ha... như thế thì hay lắm, lão Bắc Phong Hòa Thượng đã bước chân xuống núi Cách Phong, thì ta còn ngần ngại gì mà mai một mãi trên cái đảo hoang này nữa ..

Sau những câu tối nghĩa đó Lão Quái bảo Chí-Tôn :

— Bây giờ Tiểu tử hãy cùng ta vào nhà, cho ta nói một điều quan hệ, rồi ngươi vẫn có thể rời khỏi nơi này ngay tức khắc.

Chí-Tôn tươi hẳn sắc mặt, hân hoan nói :

— Vâng, Tiểu đồ xin vâng lệnh lão Tiền bối.

Lão Quái day qua bảo Quỳnh Giao :

— Tiểu điệc hãy sắm sẵn chiếc thuyền đợi lệnh ta.

Quỳnh Giao vâng dạ, nàng thoáng nhìn Chí-Tôn bằng đôi mắt gợn buồn, rồi mới quay bước về phía bờ bể.

Bây giờ, Chí-Tôn mới cùng đi với Lão Quái trở vào ngôi lều tranh. Hai người ngồi uống rượu chờ Quỳnh Giao đi sửa soạn thuyền. Sực nhớ một điều, Chí-Tôn hỏi :

— Tiểu đồ hãy còn nhớ lúc chiều qua lão Tiền bối có nói tới việc truyền dạy ngón võ tuyệt học của Lão Tiền bối cũng vì một lời hứa, nhưng chẳng hiểu lời hứa ấy như thế nào Lão Tiền bối có thể cho Tiểu đồ được rõ chăng ?

Lão Quái cười hà hà :

— Nếu Tiểu Tử không hỏi, ta cũng phải thuật lại cho ngươi biết đây chứ.

Chí Tôn ngồi chờ câu chuyện, Lão Quái sắp nói ra, mà trong lòng hồi hộp không yên.

Lão Quái dứt cười, cặp mắt vụt sáng rực lên như hai luồng điện, giọng nói bỗng đổi lại trầm, nhưng rúng động cả gian lều :

— Tiểu tử có từng nghe câu chuyện cách đây 15 năm về trước trong chốn võ lâm có ba người đại Kỳ nhân hay không ?

Chí-Tôn nín đi một nhịp thở đáp :

— Vâng, Tiểu đồ có lần được nghe Sư môn kể lại trong giới giang hồ lúc ấy có « Song Quái » và « Nhất Dị » khét tiếng một thời.

— Nhưng ngươi đã biết ba người ấy là ai chưa ?

Chí-Tôn đáp chẳng cần suy nghĩ :

— Thưa lão Tiền bối, « Song Quái » đây hẳn chắc lão Tiền bối và Bắc Phong Hòa Thượng, còn « Nhất dị » theo Tiểu đồ biết thì chính là lão Lăng Dĩ Phong, chủ nhân núi Tần Nhạc, chẳng hiểu có đúng vậy không ?

Lão Quái gật đầu :

— Đúng thế, chính lão Lăng Dĩ Phong ấy đây !

— Tiểu đồ nghe công lực của lão Lăng Dĩ Phong có một...

— Tiểu tử hãy nghe ta nói rõ : Cách đây 15 năm về trước, ta và Bắc Phong Hòa Thượng cùng Lão Lăng Dĩ Phong gặp gỡ nhau tại ngọn đồi Thần Nữ, ở dãy núi Vu Sơn trong ba ngày ba đêm để tranh Nhất nhân thiên hạ, chẳng may cho ta và Bắc Phong Hòa Thượng đều thất bại...

Chí-Tôn không khỏi sửng sốt kêu lên :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ, vì vậy mà từ đây lão Lăng Di Phong mới coi đời có một nữa con mắt và xưng danh hiệu Nhất nhân thiên hạ !

Cán khi bốc đầy lên mặt, Lão Quái vẫn với giọng trầm :

— Chẳng những thế thôi, lão Lăng Di Phong còn thách ta cùng Bắc Phong Hòa Thượng rằng dù hai mươi năm sau vẫn chưa phải là tay địch thủ của lão, nếu muốn phục hận xưa, có chăng gặp nhau ở dưới chốn truyền đài...

Chí-Tôn sáng ngời ánh mắt :

— Như vậy, chỉ còn 5 năm nữa, là đúng ngày hẹn giữa Lão Lăng Di Phong và Lão Tiền bối tại núi Vu Sơn ?

— Đúng đấy, từ ngày ấy, ta cùng Bắc Phong Hòa Thượng chia tay nhau tìm chốn ở ẩn, luyện tập chờ ngày phục hận, ta chọn đảo Ô Thạch nầy, còn Bắc Phong Hòa Thượng thì giấu mình trong núi Cách Phong...

Chí-Tôn rúng động cả tâm hồn, chàng hỏi :

— Ấy thế, ngón võ « Càng Ngươn Chân Cang » của lão Tiền bối mấu nhiệm như vậy, mà chưa đủ địch lại lão Lăng Di Phong sao ?

— Ngón võ thần bí « Càng ngươn Chân Cang », ta mới hoàn thành nó trong vòng vài năm nay, ngày gặp Lão Lăng Di Phong trên ngọn đồi Thần nữ, thì luyện chỉ có 5 thành công lực mà thôi, vì vậy, không sao chống nổi sức tấn công khủng khiếp của lão ta.

Chí-Tôn buông tiếng thở nhẹ như trút bớt phần nào nỗi lo âu :

— Thế có nghĩa là 5 năm sau đây, hai vị Tiền bối sẽ giữ đúng lời hứa đến ngọn đồi Thần nữ, để cùng Lão Lăng Di Phong tranh ngôi vị Thiên Hạ Nhất Nhân chăng ?

— Tiểu tử chớ lầm, ngày nay lão phu tuổi tác tới bậc nầy, khắp chốn giang hồ đã trải, còn màng chi những tiếng hư danh huyễn hão đó, mà ta chỉ vì lời hứa hẹn, không thể nào im nơi lặng tiếng để một lần nữa Lão Lăng Di Phong xúc phạm đấy thôi.

— Tiểu đệ xin nghe lão Tiền bối nói rõ cái ý niệm ở sau nầy, ngày mà hai lão Tiền bối gặp gỡ Lão Lăng Di Phong ?

Lão Quái im đi một phút cho không khí câu chuyện tăng thêm phần nghiêm trọng, rồi nói :

— Năm năm trước, một hôm nọ, bất ngờ Bắc Phong Hòa Thượng có tới đảo Ô Thạch nầy thăm ta, nói lại, là lão vừa được bức thư của Lăng Di Phong, trong thư, có cho biết hiện nay lão ta

đã trở thành một người tàn phế vì sơ suất trong một đêm luyện võ công . . .

Chí Tôn ngắt ngang :

— Như vậy, tức là cuộc thi võ năm năm về sau, mặc nhiên coi như được hủy bỏ ?

Lão Quái lắc đầu, cao giọng hơn :

Nếu phải hủy bỏ như lời ngươi vừa báo, thì lão Bắc Phong Hòa Thượng đâu đến nỗi phải vất vả ra tận nơi đây báo tin làm gì.

Chí Tôn tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi dồn :

Lão Lăng Di Phong đã trở thành một phế nhân, mà hãy còn giữ đúng theo lời hứa giao đấu với hai vị đại Tiền bối sao ?

Không đúng như thế, mà lão hẹn cho người môn đồ duy nhất của lão đến chủ tọa cuộc tranh hùng nầy.

Chí Tôn bồn chồn trong dạ :

— Thế ai là môn đồ của lão Lăng Di Phong, lão tiền bối có biết không ?

— Hiện nay ta chưa biết rõ là ai, chỉ thấy trong thư của lão Lăng Di Phong có nhắc 5 năm tới đây sẽ mở hội tại núi Vu Sơn đấy thôi .

— Phải chăng hai vị Tiền bối còn muốn giữ đúng lời hứa gặp môn đồ của lão Lăng Di Phong tại núi Vu Sơn ?

Lão Quái vùng cười khan rung rinh cả gian lều, làm cho Chí Tôn kinh hãi, chàng trố mắt nhìn lão không hề nháy mắt.

Cười dứt, Lão Quái nghiêm giọng thốt :

Lời đề nghị trong thư của lão Lăng Di Phong, thực là cả một sự sỉ nhục đối với ta và Bắc Phong Hòa Thượng vậy, ngươi có hiểu tại sao không ?

— Xin lão Tiền bối cho Tiểu đệ rõ ý cao ?

— Vì ta cũng như Bắc Phong Hòa Thượng đều là bậc lão thành, chúng ta làm như thế để cướp lấy tai tiếng trong giới giang hồ à ? Lão Lăng Di Phong thân hình đã tàn phế mà vẫn hãy còn ác tuyệt chứ chẳng phải vừa đâu.

— Thế bây giờ hai vị lão Tiền bối phải nghĩ sao ?

Lão Quái Ngư xạ thẳng cặp mắt sáng ngời vào đôi mắt rực rỡ của Chí-Tôn thốt :

— Từ trước đến nay, lão phu và Bắc Phong Hòa Thượng chưa

http://tieulun.hopto.org

nế thu nhận một ai làm môn đệ cho mình cả, nhưng lúc lão Hòa Thượng còn ở trên hải đảo này, có hứa với ta sẽ chu du trong chốn giang hồ tìm cho được một thiếu niên nào có một căn cốt tột bực, truyền lại các ngón thần bí, hơn nữa ta còn cho uống máu con Thần Quy hai ngàn năm trăm năm, để giúp thêm công lực tới bậc siêu tuyệt, rồi thay ta và lão Bắc Phong Hòa Thượng, tiếp với môn đồ của lão Lăng Dĩ Phong, như thế mới hợp tình hợp lý.

Chí-Tôn sáng lòe ánh mắt, tới đây, chàng đã hiểu rõ cái thâm ý của Lão Quái và sự sắp đặt của Bắc Phong Hòa Thượng như thế nào rồi, nên không ngần ngại nói :

— Theo như lời của lão Tiền bối, thì 5 năm sau nầy Tiểu đồ sẽ tới ngọn núi Vu Sơn để tranh tài với tên môn đệ của lão Lăng Dĩ Phong ?

— Đúng như vậy Tiểu tử ạ, vì với cái căn cốt của người, thêm hai độ kỳ duyên nuốt viên nội đơn Ngưu Long Giao và ăn nhằm Thiên Bằng Thái Noãn, ngươi đã có một nội lực có một không hai trên cõi đời nầy rồi, ta khỏi phải hy sinh thêm con Thần Quy hai ngàn năm trăm năm nữa.

Hây giờ, ngươi lại được những ngón tuyệt truyền của ta và Bắc Phong Hòa Thượng, ngươi có thể thay chúng ta mà đáp lại lời hứa hẹn năm xưa một cách vẹn toàn rồi.

Chí Tôn nghe nói tới một cuộc tranh hùng : mà Sư môn kế ấy lại Đệ Nhất Thiên Hạ, khiến chàng cảm thấy một bầu nhiệt huyết đột nhiên được nấu nung, chàng thầm nhủ :

— Ồ, thế lại càng hay, có phải chăng cũng là một dịp cho ta thử sức với hiện thân của Lão Đệ Nhất kỳ nhân Lăng Dĩ Phong ? Cho nên trên gương mặt chàng lộ nét hân hoan thấy rõ.

Lão Quái lại tiếp :

— Lão Bắc Phong Hòa Thượng, bình nhật tính tình ngạo mạn, hài hước trong cuộc đời, chưa bao giờ kém sút ai, nhưng sau trận đấu thảm bại đó, lão phải vào núi mà ẩn dật, đến nay, đã ngót mười lăm năm trời, cũng hiểu đủ sự nhục nhã đến ngần nào rồi, nhưng chẳng hiểu tại sao ý lão như vậy, mà lúc gặp gỡ ngươi tại ngôi chùa hoang cổ, truyền cho hai thế võ tuyệt truyền thôi, chứ không thốt một lời nào, thực là kỳ quặc.

Nghe Lão Quái thốt ra những câu đó, Chí-Tôn vô cùng xốn

xang trong dạ, chàng vùng cất giọng run run vì khích động.

— Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ đến đây may mắn được lão Tiền bối ban cho mấy giọt máu Thần Quy cứu mạng, nay lại truyền cho ngón võ tuyệt học, mà chẳng cần biết những cái hậu quả ở sau nầy. Điều ấy, làm sao Tiểu tử quên được cái thâm tình đó. Để đáp lại ơn đức cao sâu, từ đây, Tiểu đồ nguyện mang chỗ học của mình ra quét sạch quần Ma và tảo trừ tàn bạo trong chốn giang hồ. Đồng thời, chờ đợi mệnh lệnh của nhị vị lão Tiền bối, tới núi Vũ Sơn trả mối hận hai mươi năm về trước.

Chí-Tôn vừa dứt tiếng, Lão Quái bỗng giòng lên một trận cười nghe thực là quái gở, trong lúc Quỳnh Giao từ ngoài bước vào, loáng đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn Chí-Tôn rồi nói :

— Thưa Nội tổ, thuyền đã dọn xong rồi, hiện đậu ngoài ven bể.

Lão Quái đứng dậy cầm lấy tay Chí-Tôn cảm kích nói :

— Một lời đã thốt, ngàn năm Tiểu tử hãy nhớ ghi, ta và lão Bắc Phong Hòa Thượng sẽ thân hành tìm ngươi vào độ trăng tròn năm đó. Bây giờ, cháu Quỳnh Giao hãy đưa Tiểu tử xuống thuyền.

Chí-Tôn bước xuống phản cúi mặt :

— Tiểu đồ nguyện hết lòng vâng lời dạy bảo và xin giã biệt lão Tiền bối !

Lão Quái gọi Quỳnh Giao dặn dò :

— Cháu hãy chèo thuyền đưa Tiền tử đến tận bờ bể, rồi trở về đây lập tức.

Quỳnh Giao cúi đầu vâng dạ, đưa mắt ra hiệu cho Chí-Tôn trước khi bước ra khỏi gian lều.

Chí-Tôn lưu luyến không nỡ chia tay, chàng nhìn Lão Quái mà lòng cảm thấy bùi ngùi khó tả.

Lão Quái chừng như hiểu tâm trạng đó, liền giục Chí-Tôn :

— Tiểu tử nên xuống thuyền cho sớm, cháu Quỳnh Giao đợi kia.

Chí-Tôn quay nhìn gian lều một lần chót hết, rồi mới quay quả đi theo Quỳnh Giao ra ngoài bờ bể.

Sau khi ngồi trên thuyền rồi Chí-Tôn bảo cô gái :

— Tiểu huynh làm nhọc công Tiểu muội thế nầy. Tiểu muội có buồn không ?

Quỳnh Giao tươi cười đáp :

— Dương huynh cứ khách sáo mãi, thôi hãy ngồi yên cho Tiểu muội giương buồm.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn ngoan ngoãn ngồi dựa mạn thuyền cho Quỳnh Giao căng buồm cưỡi sóng lướt ra khơi

Thuyền rời khỏi đảo hoang một lát, Chí-Tôn đưa mắt ngắm cảnh bao la trời nước một màu, mà sực nhớ tới ngày chàng cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi thuê thuyền ra tận bể khơi, chàng bỗng hiện lên nét mặt vẻ u sầu thâm đạm.

Ngồi sau lái thuyền, trông thấy Chí-Tôn có vẻ buồn rầu, bất giác Quỳnh Giao lên tiếng hỏi :

— Dương huynh, anh đang nghĩ gì ?

Chí-Tôn chợt nghe nghẹn ngào lên cuống cổ, hai dòng lệ chực trào ra khóe mắt, chập lâu, chàng mới thốt được lời :

— Tiểu huynh đang nhớ tới một người.

Quỳnh Giao hồi hộp hỏi :

— Người nào thế hở Dương huynh ?

— Một người bạn cùng trên một chiếc thuyền ra hải đảo.

Quỳnh Giao biến sắc trông thấy rõ, nàng hỏi dồn :

— Người bạn đó trai hay gái hở Dương huynh ?

— Người bạn ấy cũng là gái như Tiểu muội vậy.

Quỳnh Giao sững sờ một lúc thật lâu mới tiếp :

— Hiện người bạn gái ấy ở đâu, sao mà không trông thấy hở Dương huynh ?

Chí-Tôn ngậm ngùi đáp :

— Nàng đã chết trong trận bão vừa qua rồi Quỳnh Tiểu muội ạ !

Quỳnh Giao bỗng thở nhẹ, như vừa trút đi một gánh nặng sầu tư, nàng dịu dàng nói :

— Dương huynh, xin anh tha thứ cho Tiểu muội vừa rồi đã gợi sự đau khổ của anh.

Chí-Tôn nhìn cô gái bằng đôi mắt trìu mến :

— Không Tiểu muội ạ, em đừng băn khoăn điều đó, chàng quan một sự vô tình đấy thôi.

Chàng và nàng nói tới đó vụt im lặng không ai thốt lên một lời nào nữa cả, hình như mỗi người đều đuổi theo một tâm tư.

Buồm căng gió đưa con thuyền chập chùng trên mặt sóng, lát sau cỏ cây bờ bể hiện ra dần.

Quỳnh Giao lặng lẽ cầm lái con thuyền, chốc chốc nàng lén nhìn Chí-Tôn thoáng gợn một vẻ buồn kín đáo.

Chí-Tôn mãi nôn nao nhìn bờ bể hiện rõ lần, chàng không còn để ý tới tâm sự của cô gái trước giờ phút chia ly.

Một giờ sau, thuyền cặp bến. Chí-Tôn đã nhấc mình lên, day lại nói lớn :

— Quỳnh tiểu muội, xin giã biệt em, hẹn có ngày tái ngộ.

Bây giờ, Quỳnh Giao trong lòng hết sức bối rối, nàng rưng rưng hai hàng lệ, bùi ngùi bảo Chí Tôn :

— Dương huynh, em chúc anh trên bước giang hồ nhiều điều may mắn !

Nàng định nói thêm mấy lời tâm huyết, để bộc lộ tình nàng đối với chàng trước lúc chia tay, nhưng nàng cứ mãi nghẹn ngào không sao thốt nên lời được. Hai dòng lệ thương tâm chảy ràn rụa xuống đôi má ửng hồng thơ ngây.

Chí-Tôn hiểu rõ Quỳnh Giao đã yêu chàng tha thiết, mà chàng chẳng trấn áp được lòng mình trong lúc biệt ly chàng cảm thấy vô cùng đau xót, nhủ thầm :

— Quỳnh Giao ạ, như vậy anh đã đành phụ em rồi Hồng Y Nữ Xảo Nhi vì anh mà chết đ rồi vực sâu, tình anh đã gửi trọn cho nàng từ trước, quả tim anh hiện giờ lạnh lùng như băng giá, suốt đời nguyện sẽ chẳng yêu ai, mãi ôm ấp bóng hình của người đã chết, không thể nào đáp lại mối tình trì ngộ của em. Có yêu anh em hãy nên chờ kiếp khác.

Chàng nuốt trôi nghẹn ngào trong cuống cổ, giơ cao tay lớn tiếng :

— Quỳnh tiểu muội, em hãy quay thuyền về đảo thưa lại với lão Tiên bởi rằng anh đã bình yên lên đường. Thôi chào giã biệt em !

— Dương huynh, sẽ có một ngày nào đó em lại tìm anh...

Dứt câu, nàng quay mặt đi nơi khác gạt nước mắt, rồi chèo thuyền thẳng ra khơi...

Chí-Tôn chưa xót cả tấm bồn, chàng đứng lặng nhìn theo bóng thuyền cho tới khi chỉ còn là một chấm nhỏ trên bể cả, mới buông tiếng thở dài buồn bã, quay lại, chuyển động thân hình một cái tức thì như con diều hâu, chớp cánh về phía Đông...

Chàng đã cảm thấy đói bụng ghé vào quán tìm thức ăn. Ăn xong, Chí-Tôn thuê một căn phòng thanh vắng, xếp hành lý vào đó.

Trước khi nằm ngủ, chàng đem cuốn huyết nan Huyết Hải Thâm

http://tieulun.hopto.org

Cừu của Cam Lộ bang ra đọc lại từng tên những Ác Ma đã nhúng tay vào cuộc thảm sát rùng rợn cách hai mươi năm về trước.

Trong ánh mắt chàng rực lửa căm thù, chàng nghiến răng kèn kẹt :

— Ta thề giết hết bọn Ác Ma để trả mối Sư cừu !

Chi-Tôn gập quyển huyết nan lại, chàng tắt đèn rồi leo lên giường ...

oOo

Thành Quế Lâm đương yên lặng, đột nhiên bị một bầu không khí khủng khiếp bao trùm : Lệnh Xé Xác !

Chỉ nội trong chớp nhoáng cả thành phố đều hay tin nầy, người người đều sợ hãi kinh hoàng, sống qua từng giờ phút hồi hộp lo âu.

Mấy năm trước, Lệnh Xé Xác đã từng làm chấn động cả giới giang hồ, nay lại xuất hiện tại thành Quế Lâm thì bảo sao mọi người nơi đây không khiếp đãm, hãi hùng.

Cây Quái lệnh thuộc loại vũ khí một phía có lưỡi sắc như nước, còn một bên thì chẳng khác chiếc răng cưa, mà đây là lần thứ tám hiện ra trong giới vũ lâm.

Mỗi khi cây quái lệnh nầy xuất hiện, nhất định phải có một kẻ bị xé xác chết rất thê thảm, chưa hề có một ai thoát khỏi bản án hành hình.

Trong bảy lần trước đã có 7 tên cao thủ khét danh trên chốn giang hồ bị xé xác, tuy nhiên, chưa có ai nhận ra được mặt con người Thần Bí thi hành quái lệnh đó.

Lần nầy người nhận được Quái lệnh lại là một danh thủ tên Thái Tinh Nhất, có biệt hiệu « Con Vượn Thần » giàu sang nhất nhì thị trấn, công lực thuộc hàng siêu tột trong vũ lâm, những kẻ Hắc Bạch suốt hai tỉnh Lưỡng Quảng nghe tên đều khiếp sợ, trong nhà chứa hằng trăm cao thủ, thế mà Quái lệnh vẫn lọt đến tay lão ta. Thật là kinh khiếp.

Có kẻ bảo chủ nhân cây Quái lệnh nầy là Cam Lộ Bang Chủ, nhưng thật ra Hội chủ của Bang đã chết trong núi Võ Lăng cách đây hơn hai mươi năm về trước.

Cho nên, chưa có một ai dám quả quyết chủ nhân Lệnh xé xác là người như thế nào cả, chỉ biết đó là một người Thần Bí xuất hiện như loài ma quái, công lực thần quỉ khôn lường, thế thôi.

Rồi, cũng vì cây quái lệnh làm chấn động cả thành Quế Lâm, mà

một nhóm cao thủ đạo Hắc Bạch từ lâu theo dõi tung tích chủ nhân lệnh ấy, đua nhau kéo tới thị trấn nầy.

Lão Thái Tinh Nhất ngày xưa cũng là một nhân vật từng dự cuộc thảm sát hai trăm mạng người trong bang Cam Lộ, có tên trong « Huyết Hải thâm Cừu », nào ngờ hai mươi năm sau lại có người đến đòi nợ nầu.

Khi nhận được cây Quái Lệnh, tuy là một tay cự phách trên chốn giang hồ, nhưng Thái Tinh Nhất không khỏi khiếp thầm, người không lạnh mà run, liền chọn ngay năm mươi tên cao thủ chứa sẵn trong nhà ngày đêm canh phòng nghiêm nhặt.

Lão ta quyết đem hết uy thế ra quật lại người Thần Bí nào đó, vừa ra quái lệnh dọa xé xác lão vào những đêm tới.

Và lần nầy cách tống cây Quái lệnh cũng có vẻ khác hơn những lần trước, là do một chàng thiếu niên mặt mũi vô cùng Quái gở, tự xưng sứ giả Lệnh chủ Xé Xác, mang đến tận nhà Thái Tinh Nhất

Hắn phóng cây quái lệnh, rồi nhắc mình lên cao năm trượng, bằng vọt về hướng Tây Nam. Bốn tay cao thủ của Thái Tinh Nhất hết sức đuổi theo, nhưng công lực của hắn đã tới cõi siêu tột, biến mất sau đó một cái chớp mắt.

Chỉ xem cái kinh công của sứ giả Lệnh xé xác nhanh lẹ đến ngần ấy, thì chủ nhân của nó chẳng hiểu uy vũ tới mức nào là cùng.

Theo như những lời thuật lại của bốn tay cao thủ Thái Tinh Nhất, thì Sứ giả Quái lệnh, đột nhiên mất tích dưới tám lần xạ nhỏn của bọn chúng, mà chẳng hề để rơi lại một dấu vết gì cả.

Vì vậy những nhân vật cao kỳ trong giới vũ lâm, lần lượt tới nhà Lão Thái Tinh Nhất để chứng kiến một vụ xé xác khủng khiếp nhất thành phố Quế Lâm, và cũng để nhận diện người Thần Bí.

Riêng Thái Tinh Nhất, ra lệnh cho năm mươi tên cao thủ chia thành ba vòng, thay phiên nhau canh gác hết sức là nghiêm mật, còn lão thì vũ khí luôn cầm nơi tay, để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra bất cứ giờ phút nào.

Qua hai ngày, Lão ta sống trong những giờ khắc hãi hùng, nhưng tuyệt nhiên không có chuyện gì xảy ra cả.

Đến ngày thứ ba, ngày cuối cùng của Lệnh Xé Xác, Thái Tinh Nhất truyền lệnh cho năm mươi cao thủ cùng canh phòng ráo riết thêm hơn, vì lão biết cái chết rùng rợn đã gần kề bên cổ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, từ sáng tới trưa, chẳng hề nhận thấy bóng người Thần Bí, chủ nhân Lệnh Xé Xác đâu cả. Mãi cho đến mặt trời vừa xế, chợt trông thấy một chàng thiếu niên đẹp trai lạ thường, với vẽ mặt lạnh như tuyết băng bước vào nhà Thái Tinh Nhất.

Chàng thanh niên ấy chính là Chí-Tôn từ phòng trọ vừa đến, chàng thẳng vô ngồi cạnh bên những tay cao thủ vũ lâm khắp nơi kéo tới mấy hôm rồi.

Vì tuy Thái Tinh Nhất là một Lão Ma, nhưng vốn tính giao thiệp rộng rãi, nhân dịp nầy lão còn tiếp đón những tay giang hồ từ bốn phương về qui tụ để giúp thêm tay chân chận đứng Quái lệnh xé xác.

Chí-Tôn ngồi một nơi chẳng hề ai để ý tới chàng cả, vì đối với họ, chàng là một kẽ hậu bối vô danh, chưa được ai biết mặt lần nào

Các hàng phía trên toàn là những tay hảo thủ được tinh dụng nhất, họ ngồi dự tiệc rượu vừa dọn lên, mồm thì oang oang đem toàn chuyện xé xác trong bảy lần qua, mà thuật lại cho nhau nghe, khiến cho ai ai cũng đều sợ hãi, không hiểu rồi đây mình có chống nổi chủ nhân Lệnh xé xác hay không.

Thái Tinh Nhất thì ngồi trên chiếc bàn cao nhất, vận dụng công lực, luôn đặt mình trong tình trạng kinh khiếp, đề phòng.

Giờ khắc trôi qua Lão ta hết sức nặng nề, tưởng chừng có thể ngạc thở bất cứ lúc nào, trông sao thoát khỏi tử thần, lão khẩn hứa sẽ giải nghệ vĩnh viễn, lui bước giang hồ, sống với cuộc đời an nhàn, ẩn dật.

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn quét cặp mắt kỳ diệu ngang qua bọn cao thủ vũ lâm một lượt, chàng nhìn sắc mặt luôn luôn biến đổi của Thái Tinh Nhất, rồi ném mặt lên cây sà giữa khách đường, thấy đã cặm sẵn cây quái lệnh nơi đó.

Dường như sắp đến giờ quyết liệt, cây quái lệnh tỏa ra một thứ ánh sáng rợn người, khiến ai trông thấy cũng rùng mình, sởn gáy, tưởng tượng tới sự thảm khóc, tóc tang

Mặt trời xế dần, rồi bóng chiều ngã hẳn.

Trước sau vẫn im bặt như tờ, không vang một tiếng động.

Chủ nhân quái lệnh xé xác vẫn chưa tới.

Bầu không khí hãi hùng mỗi phút càng gia tăng.

Tất cả, từ chủ nhân đến khách đều ngồi im chẳng khác gì những

pho tượng gỗ, nhưng trong lòng như có lửa đốt, mắt cứ trố lên nhìn chầm chập ra ngoài, chờ bóng người Thần Bí xuất hiện.

Giữa bầu không khí chừng như ngạc thở ấy, bỗng nhiên từ ngoài có một thiếu nữ vận toàn đen, thoan thoát bước vào. Sắc đẹp của nàng làm rung chuyển tất cả cử tọa. Họ hết sức kinh dị nhìn nàng không hề chớp.

Tuy có một cái sắc đẹp vô cùng kiều diễm, nhưng trên gương mặt thiếu nữ áo đen bấy giờ bốc đầy sát khí, đôi mắt tuyệt vời lộ hẳn hung quang.

Vừa thoáng thấy thiếu nữ áo đen, Chí-Tôn đã phải ngạc nhiên đến suýt bật kêu lên :

— Ồ, không lẽ Hắc Phụng Hoàng cô nương đây sao ?

Trong khi thiếu nữ áo đen bình tĩnh đi ngang qua các bàn tiệc, dưới những luồng nhỡn tuyến dữ dội của quần hùng, họ dõi mắt theo bước nàng đi, tay nắm sẵn vũ khí, chực hờ mọi sự bất trắc xảy ra.

Quần hùng tự nghĩ :

— Có phải chăng thiếu nữ áo đen chính là con người Thần bí, đã tới giờ hành động xé xác kẽ tử thù Cam Lộ bang, nên tất cả đồng đứng dậy, hướng về chỗ Thái Tinh Nhất ngồi.

Chí-Tôn vẫn ngồi yên, chàng lẩm bẩm :

— Không lẽ là nàng...

Chàng tắt ngang ý nghĩ đó, trong lúc thiếu nữ áo đen đã tiến đến gần Thái Tinh Nhất.

Chợt thấy thiếu nữ áo đen xuất hiện đột ngột trong giờ phút hết sức hãi hùng, Thái Tinh Nhất vùng đứng dậy, vẽ mặt xanh xao như xác ma không vấy một chút máu me. Lão ta trố cặp mắt diều hâu nhìn nàng, tay vận sẵn chưởng lực đề phòng.

Trông thấy thiếu nữ áo đen đã sát bên Thái Tinh Nhất, quần hùng hốt hoảng, thấy đều nhóm người lên để kịp thời đối phó mọi sự nguy biến diễn ra.

Bây giờ, bầu không khí trong khách đường bỗng trở nên vô cùng căng thẳng, sự chết chóc đang hiện ra trước mặt mọi người.

Chí Tôn vẫn hãy còn ngồi yên như chưa hay biết điều gì cả, tuy vậy, chàng hết sức băn khoăn, bảo thầm :

— Quả thật là nàng chứ còn nghi ngờ gì nữa.., nhưng nàng đến đây để làm gì ?

http://tieulun.hopto.org

Khi ấy, thiếu nữ áo đen cũng đã dừng chân lại trước mặt Thái Tinh Nhật, nàng ngước nhìn cây quải lệnh cắm trên sà khách đường, mà cặp mắt long lên tóe lửa hận thù.

Cử chỉ lạ lùng nầy, càng khiến cho Lão Ma Thái Tinh Nhật thêm phần khiếp hãi, mồ hôi toát ra ướt dầm cả chiếc áo đang mặc, mặt trời hãy còn len ánh nắng ấm áp vào, mà toàn thân lão hơi run.

Lão ta lẩm bẩm :

— Thật ta không ngờ là nàng...

Giữa lúc bầu không khí cực kỳ căng thẳng, mà tất cả quần hùng đều tin chắc thiếu nữ áo đen chính là người của chủ nhân Lệnh xé xác, đã đến giờ đòi nợ máu, thì thình lình, nàng quay lại chào bọn chúng, rồi nhìn thẳng ngay mặt Thái Tinh Nhật, lớn tiếng nói :

— Tiểu nữ Hắc Phụng Hoàng Triệu lệ Trân xin chào Thái lão Tiền bối, xin lão Tiền bối tha thứ cho sự đột nhập bất ngờ nầy.

Cho đến bây giờ, Thái Tinh Nhật mới buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, về mặt khiếp hãi trên gương mặt của lão ta tự nãy bỗng vụt biến tan đi đâu cả.

Quần hùng lắng tai nghe rõ lời nói của Hắc Phụng Hoàng, tất cả đều lần lượt ngồi xuống ghế, nhưng vẫn hãy còn chòng chọc nhìn nàng như chưa tin hẳn lời nàng vừa thốt.

Chí-Tôn vô cùng kinh dị, chàng nhủ thầm :

— Lạ thật ! Tại sao nàng lại đến đây thốt ra những lời như thế kia và sắc mặt trông ra bộc lộ đầy sát khí, dường như có đinh dập ít nhiều gì tới cái quải lệnh nầy vậy ?

Sau một phút lấy sự bình tĩnh, Thái Tinh Nhật trầm giọng bảo Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu cô nương, hôm nay lão phu có điều quan trọng phải giải quyết nội trong giây phút nữa đây, nếu chẳng có gì cấp bách, thì xin hẹn lại với cô nương một ngày khác, tới đây đàm đạo với lão phu.

Thái Tinh Nhật vừa dứt lời, Hắc Phụng Hoàng vùng giòng lên một trận cười sặc sụa, nghe thảm thiết còn hơn cả trăm lần tiếng khóc thê lương, khiến cho quần hùng thảy đều sững sốt, đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi lẫn nhau.

Chàm dứt trận cười, Hắc Phụng Hoàng chỉ cây « Lệnh xé xác », thét hận thù :

— Hôm nay Triệu nữ đến đây chính vì cây quải lệnh nầy !

Lời nói sau cùng của Hắc Phụng Hoàng làm cho quần hùng giật mình khiếp hãi, tất cả đều trố mắt nhìn sòng sọc vào mặt nàng không hề dám chớp.

Chí-Tôn cũng rúng động cả tâm hồn, chàng không thể nào ngờ trước được Hắc Phụng Hoàng vì cây quải lệnh mà đột nhập vào đây. Thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Câu chuyện trong rừng già cách đây hơn một tháng trước, vụt hiện lên trong óc chàng : Nàng bị Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông quật một ác chưởng trọng thương, các huyệt đạo đều bế tắt, chàng đã phải dùng đến các cách « Suy Huyệt Quá Cung », sờ mó khắp những nơi bí hiểm trong thân mình nàng, suýt nữa chàng đã đắm mình trong cùng tột ái ân.

Đôi mắt đẹp tuyệt vời chứa chan mối tình đằm ấm, lời nói êm dịu như tiếng suối trong trẻo trên nguồn, hãy còn văng vẳng bên tai chàng. giờ đây, nàng lại có thể thét hận thù như thế sao ?

Lúc ấy, Thái Tinh Nhật cũng kinh dị hỏi :

— Triệu cô nương bảo sao ? Cô nương cũng vì cây quải lệnh mà đến đây à ?

Hắc Phụng Hoàng gật đầu :

Đúng như vậy Thái lão Tiền bối ạ !

Quần hùng thảy đều đứng dậy, chực chờ phóng tới.

Bàn tay của Thái Tinh Nhất hơi run, lão ta lại hỏi :

— Nhưng Triệu cô nương đến đây với dụng ý gì ?

Cặp mắt đẹp tuyệt vời của Hắc Phụng Hoàng bỗng lộ hung quang, nàng rít qua hàm răng cắn chặt :

— Gia phụ của Tiểu nữ là Long Vân Tam Hiệp Triệu Dực Thu đã chết một cách hết sức thê thảm vì cây quải lệnh nầy, Tiểu nữ có lời thề độc địa phải trả món nợ máu đó.

Đến đây, Quần hùng đồng buông tiếng thở phào, cùng ngồi chỗ cũ, bấy giờ họ mới hiểu ra thiếu nữ áo đen, chỉ vì mối phụ thù mà tới đây tìm chủ nhân Lệnh xé xác đòi nợ máu, chứ chẳng phải người của cây quải lệnh kia, cho nên, bầy nhiêu sự ngờ vực từ nãy bỗng vụt biến tan đi cả, tuy vậy. họ rất phân vân không hiểu nàng có địch nổi người thần bí kia không.

Lúc ấy, Chí-Tôn như bị tiếng sấm chưởng nổ ngang đầu, chàng không ngờ trước được Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân là con gái của kẻ thù Sư môn chàng.

http://tieulun.hopto.org

Trong huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu » của Cam Lộ bang ở trang tư có tên Long Vân Tam Hiệp Triệu Dực Thu, và đã được xóa bỏ đi rồi, chứng tỏ họ Triệu đã bị xé xác từ lâu.

Chí-Tôn ngồi thờ người ra như đang sống trong một ác mộng...

Thái Tinh Nhất thần sắc trở lại bình thường, Lão ta vội nói :

— Thế à ! Lão Phu xin mời cô nương ngồi lại bàn tiệc.

Hắc Phụng Hoàng chỉ cây quải lệnh nghiêm giọng hỏi :

— Lệnh Ác Ma đã cấm, bây giờ Thái lão Tiền bối định thế nào ?

Thái Tinh Nhất trợn cặp mắt diều hâu :

— Lão phu đương chờ hắn, quyết một trận mất còn, thế còn Triệu Công Nương ?

— Tiểu nữ thề lấy cái chết mà rửa sạch mối thù xưa, nguyện sát bên cạnh Thái Lão Tiền bối đến hơi thở cuối cùng.

Thốt song mấy câu sặc mùi tang tóc đó, Hắc Phụng Hoàng lại ngồi gần Thái Tinh Nhất. Nàng đưa đôi mắt đẹp tuyệt, nhưng chứa đầy sát khí xuống chỗ quần hùng, quét ngang một lượt.

Chợt trông thấy Chí-Tôn ngồi tận phía dưới đang chăm chú nhìn mình, Hắc Phụng Hoàng rúng động cả tâm can, nàng sững sờ ngỡ chàng không hề chớp.

Bất giác, nàng đứng vụt dậy, hướng mặt về phía Chí-Tôn, mồm lẩm bẩm :

— Quả thật là .. hắn rồi, chứ chẳng còn ai nữa...

Thái Tinh Nhất kinh ngạc hỏi :

— Có việc gì mà Triệu cô nương có vẻ bất bình như thế ?

Đôi mắt của Hắc Phụng Hoàng không rời Chí-Tôn nàng sẽ lắc đầu :

— Không có sự gì quan hệ cả Thái lão Tiền bối ạ ! Nhưng Tiểu Nữ xin vắng mặt nơi đây trong chốc lát sẽ quay lại.

Không đợi cho Thái Tinh Nhất kịp nói một lời nào cả, Hắc Phụng Hoàng đi thẳng xuống chỗ Chí-Tôn ngồi.

Thái Tinh Nhất nhận thấy cử chỉ bất thường của Hắc Phụng Hoàng, đành lấy mắt ngó theo, chứ chẳng biết phải làm sao hơn cả.

Quần hùng cũng hết sức lạ lùng, tất cả những cặp mắt tộ hung quang đều xạ theo bóng Hắc Phụng Hoàng.

Giữa lúc ở phía dưới Chí-Tôn cũng đã nhận được sự đó chàng liền đứng dậy chờ Hắc Phụng Hoàng.

Còn cách Chí-Tôn chừng nửa trượng Hắc Phụng Hoàng vụt

đứng lại, quét cặp mắt ngập ngời ánh sáng vào mặt chàng, tỏ vẻ giận dữ.

Rung chuyển cả tâm hồn vì cái nhìn trộc lửa căm hờn của Hắc Phụng Hoàng, Chí-Tôn đứng yên trước thiếu nữ.

Thật lâu, Hắc Phụng Hoàng mới rít lên qua hai vành môi mím chặt :

Chí-Tôn lạnh lùng đáp :

— Triệu cô nương có cần gì tới Tiền sinh thì cứ bảo ngay, Tiểu sinh đã sẵn sàng rồi.

Bây giờ, tất cả quần hùng đều hướng về phía đôi nam nữ thiếu niên xinh đẹp, bọn chúng không hiểu hai người có chuyện gì lôi thôi từ trước, nay gặp nhau nơi đây, lại có vẻ hằn học với nhau như thế.

Hắc Phụng Hoàng nghiêm sắc mặt bảo :

— Ta cần gặp ngươi một nơi thanh vắng hơn.

Chí-Tôn từ chối :

Triệu cô nương cứ nói thẳng ra đây cũng được rồi, chuyện gì đến phải tìm một nơi vắng vẻ cho thêm mất thời giờ !

Hắc Phụng Hoàng hậm hực :

— Nhưng ta có một chuyện rất quan hệ giữa ta và ngươi, không tiện nói ra nơi nầy.

— Vậy thì Triệu cô nương hãy cùng Tiểu sinh ra ngoài kia.

Dứt câu, Chí-Tôn rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, chàng đi thẳng ra ngoài, không nhìn một ai cả.

Hắc Phụng Hoàng lẳng lặng theo sau Cặp thiếu niên nam nữ nối gót nhau rời khỏi tòa nhà nguy nga của họ Thái.

Quần hùng trố mắt kinh dị theo dõi hai người, Thái Tinh Nhất thì vô cùng sững sờ khi nhận ra sự có mặt của Chí-Tôn, một nhân vật lạ lùng chưa hề biết trong giới võ lâm, lại quen thân với Hắc Phụng Hoàng, con gái của một Lão Ma tăm tiếng chốn giang hồ.

Trong chớp mắt, Chí-Tôn và Hắc Phụng Hoàng đã tới một gốc cổ thụ tại khu rừng ngoài thành Quế Lâm, hai người cùng đứng lại.

Chí-Tôn lên tiếng trước :

— Triệu cô nương có điều gì quan trọng cần bảo ?

Hắc Phụng Hoàng xạ đôi mắt căm hờn vào mặt Chí-Tôn, hằn học :

— Chí-Tôn, ta hỏi ngươi, là con người võ lâm điều gì quan hệ nhất ?

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn thản nhiên đáp :

— Là hai đều tín nghĩa, nhưng Triệu cô nương hỏi làm gì ?

Hắc Phụng Hoàng dằn mạnh từng tiếng :

— Người hiểu thế, nhưng tại sao ngươi bỏ mặt ta với vết tử thương nơi cánh rừng già ?

Chí-Tôn nói ngay :

— Triệu Cô nương chưa hiểu nguyên nhân, vì hôm đó...

Nhưng Hắc Phụng Hoàng đã hét :

— Giá nếu hôm ấy không có chị Hồng Y Nữ Xảo Nhi đến kịp lúc, thì thân này đã bị những tên Ma Đầu hãm hại rồi, Chí-Tôn, ngươi quả thật là một con người bạc ác.

Như bừng cơn ác mộng vì sực hiểu cái nguyên nhân Hắc Phụng Hoàng căm hận mình, Chí-Tôn cảm thấy hơi yên lòng một ít, nhưng bị nhắc tên Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chàng vô cùng chua xót, một hình ảnh kiều diễm bỗng hiện lên trong trí óc của chàng và lời thề hãy còn văng vẳng bên tai : « Chí-Tôn anh, em nguyện yêu anh đến chết, hình ảnh của anh trọn đời chiếm ngự trong quả tim em ».

Lời thề còn đó, nhưng giờ đây Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã ra người thiên cổ, khiến cho Chí-Tôn không khỏi ngậm ngùi, chàng buồn rầu hiện lên nét mặt, cứ mãi thờ thẫn như kẻ không hồn, quên hẳn cả Hắc Phụng Hoàng đang đứng trước mặt.

Không thấy Chí-Tôn trả lời, Hắc Phụng Hoàng xếch ngược cặp lông mày, to tiếng thốt :

— Chí-Tôn, ngươi đã nghe ta báo chưa, tại sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta ?

Chí-Tôn giật mình tỉnh ngộ, chàng lạnh nhạt hỏi :

— Triệu cô nương còn muốn Tiểu sinh trả lời gì nữa ?

Hắc Phụng Hoàng nghiến răng kèn kẹt :

— Ta muốn biết rõ tại sao hôm nọ nơi mộ địa, ngươi thất hứa với ta, bỏ mặt ta chết giữa rừng già ?

Chí-Tôn nghiêm sắc mặt :

— Triệu cô nương chớ nên hiểu lầm. Tiểu sinh thật hẹn với cô nương vì một việc xảy ra ngoài ý muốn.

— Việc gì, ngươi hãy nói rõ ta nghe thử ?

Chí-Tôn bình tĩnh kể lại :

— Hôm ấy, sau khi rời khỏi mộ địa, Tiểu sinh nhắm hướng thị

trấn mà đi, mong sao chóng đến nơi, để tìm thuê một cỗ xe cho cô nương, không ngờ khi Tiểu sinh tới con lộ cái quang, thì thình lình gặp kẻ thù chận đánh, suýt nữa Tiểu sinh đã không còn được sống sót trên cõi đời này nữa rồi, đừng nói đến chuyện gặp lại cô nương hôm nay.

Hắc Phụng Hoàng trừng đôi mắt đẹp :

— Ngươi nói thật chăng ?

Chí-Tôn quả quyết :

— Tiểu sinh nói dối với Triệu cô nương có lợi gì ? Thực ra, hôm nọ, sau khi câu chuyện xảy ra, Tiểu sinh có tự trách mình không lượng sức, hứa giúp cô nương, để rồi có chuyện lỗi thời như thế.

Nghe Chí-Tôn nói mấy câu sau cùng, Hắc Phụng Hoàng như chợt tỉnh cơn mộng, nàng nhìn chàng bằng cặp mắt dịu ánh căm hờn, những mối nghi ngờ trước kia đều tan biến đi đâu cả.

Thực ra, Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trâu đã cảm thấy yêu Chí-Tôn từ ngày gặp gỡ nhau bất ngờ trên ngôi mộ đất bên cạnh rừng già. Nàng ngầm phục sự lì gan của chàng khi đứng trước Quái Nạp Mộc Thông, một Đại Ác Ma có cái công lực vô cùng khủng khiếp, thế mà chàng đã không sợ chết chống lại với y, cứu nàng thoát chết dưới ngọn quái chưởng khốc liệt.

Chàng đã dùng thuật « Suy Huyệt Quá Cung », điểm các huyệt đạo bí hiểm trong người để truyền sinh khí cho nàng tỉnh dậy.

Từ đây, Hắc Phụng Hoàng có cái mặc cảm, nàng đã thất thân phần nữa cuộc đời cùng chàng, vì dù sao, chàng cũng đã sờ mó khắp cả cơ thể của nàng rồi, nàng không thể tự coi mình còn như một thiếu nữ nguyên trinh nữa.

Hơn nữa, câu chuyện xảy ra tại mộ địa, Hắc Phụng Hoàng cũng tường thuật lại với Sư môn nàng, Hải Âu Quái Khách, và nàng bày tỏ luôn ý nguyện của mình, được Quái Khách tán đồng bảo rằng sẽ giúp nàng lo tròn việc ấy, nếu Chí-Tôn quả là một con người khinh bạc, Sư môn nàng nhất định chẳng bao giờ dung thứ cho chàng.

Bây giờ gặp lại chàng, nỗi niềm u uất bấy lâu nay được phơi bày tỏ rõ, nàng không thể còn lòng dạ nào căm thù chàng được, trái lại, chàng chính mới thật là người ơn của nàng, có công cứu tử nàng tại cánh rừng già.

Cho nên, Hắc Phụng Hoàng cứ ấp úng mãi mà chẳng thốt thêm được một lời nào nữa cả.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn hiểu rõ tâm trạng của cô gái, nhưng chàng ra vẻ lạnh lùng nói :

— Triệu cô nương ạ ! nếu không còn chuyện gì phải nói, thì Tiểu sinh xin giã biệt cô nương, hẹn lại lúc khác.

Hắc Phụng Hoàng giật mình, trở lại với thực tế, nàng dịu giọng hỏi chàng :

— Người đi ngay bây giờ đây à ?

Chí-Tôn tự nhủ thầm :

— Ồ, chứ chẳng lẽ nàng cầm ta lại đây làm gì ?

Chàng cười nhạt đáp :

— Vâng. Tiểu sinh cần phải đi ngay từ bây giờ. Chào Triệu cô nương...

Dứt tiếng, Chí-Tôn định nhấc mình lên không, nhưng Hắc Phụng Hoàng đã gọi giật chàng lại :

Chí-Tôn, hãy quay lại...

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Chí-Tôn day lại hỏi :

— Triệu cô nương còn điều gì dạy bảo chăng ?

Hắc Phụng Hoàng chớp đôi mắt đẹp tuyệt vời :

— Ta muốn...

Rồi nàng im bặt đi, đôi má phớt hồng vì thẹn, cứ mấp máy môi mà mãi chẳng thốt ra được một lời nào nữa.

Nàng muốn thú thật tâm sự u uẩn của mình trong ngót một tháng qua với chàng, nhưng không đủ nghị lực để nói lên những lời yêu đương đó, nàng hết sức ngượng nghịu khi đứng trước mặt chàng, tuy vậy xa chàng trong hoàn cảnh nầy, thì nàng không bao giờ muốn, nàng ước sao chàng cứ mãi ở bên cạnh nàng.

Không phải Chí-Tôn tuyệt đối chẳng hề rung động trước cái sắc đẹp vô cùng quyến rũ của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, một lần tại mộ địa, chàng đã từng xao xuyến lúc đầu tiên gặp gỡ nàng, nhưng hôm nay, tình cờ được rõ cái thân thế nàng, cha nàng là kẻ từ thù. Sư môn chàng cảm thấy chán nản vô cùng.

Lại nữa, tình yêu chàng hiện đã chết theo Hồng Y Nữ Xảo Nhi mất rồi, chàng không thể yêu ai nữa cả, Chàng còn kéo dài thêm sự sống là gì Sư cừu chưa trả, lũ ác Ma chưa bị diệt trừ, chàng chẳng yên lòng nhắm mắt.

Chí-Tôn lập lại câu hỏi vừa rồi :

— Triệu cô nương, có điều gì đáng nói nữa chăng ?

Hắc Phụng Hoàng túng quá đáp liều :

— Chị Hồng Y Nữ Xảo Nhi có quen thân với người đây chứ ?

Chí-Tôn gật đầu :

— Đúng như vậy !

— Người có gặp chị ấy không ?

Bị gợi vết thương tâm, Chí-Tôn bùi ngùi đáp :

— Tiểu sinh đã gặp nàng sau khi rời khỏi nơi mộ địa độ vài hôm.

Hắc Phụng Hoàng sáng rực ánh mắt :

— Hiện giờ chị ấy đang ở đâu, người có biết không ?

Nét khổ sầu lộ hẳn trên gương mặt đẹp trai, Chí-Tôn buông tiếng thở dài, đáp như cơn gió thoảng :

— Nàng đã chết rồi !

Hắc Phụng Hoàng thảng thốt kêu :

— Trời chị Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã chết !

Chí-Tôn đáp câu hỏi trong sững sốt của Hắc Phụng Hoàng bằng sự im lặng.

Chập lâu, Hắc Phụng Hoàng mới lại hỏi :

— Nhưng tại sao chị ấy phải chết, người có rõ không ?

Không còn giữ được sự bình tĩnh nữa. Chí-Tôn nói qua tiếng nấc tự buồng tim :

— Nàng đã chết giữa một trận bão to ngoài bể khơi cách đây không đầy mười hôm, Triệu cô nương ạ !

Nhưng sau câu trả lời đó, Chí-Tôn lấy lại vẻ bình thường, chàng lầm lì, làm như chẳng hề xúc động.

Mặc dù vậy, Hắc Phụng Hoàng cũng đã kịp khám phá nỗi khổ đau vừa thoáng hiện trên gương mặt chàng, nàng đoán hiểu tình chàng đối với Hồng Y Nữ Xảo Nhi đậm đà tha thiết lắm, nên con người lạnh lùng như chàng mới bị kích động đến ngần ấy được.

Do đó, tuy Hắc Phụng Hoàng hết sức sốt thương về cái chết thê thảm của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, vì ngày trước nơi mộ địa nàng từng nợ ơn thiếu nữ đã cứu nàng thoát khỏi những bàn tay dâm độc của bọn Ma đầu, nhưng trong thâm tâm nàng không khỏi dậy lên một niềm cảm khoái vì sự vắng mặt vĩnh viễn hình bóng yêu đương của người nàng yêu. Từ đây, nàng đã có thể chinh phục và chiếm trọn quả tim chàng rồi.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng thẹn hồng cả đôi má khi nghĩ đến đó, nàng tự trách mình, rồi lại cảm thấy mình có lý, nên bất giác bảo chàng :

— Chí-Tôn, có lẽ suốt đời chẳng bao giờ người có một chút cảm tình với ta !

Chí-Tôn giật mình vì câu nói táo bạo của Hắc Phụng Hoàng chàng cười nhạt bảo :

— Đời người gặp gỡ nhau rồi lại chia ly chẳng khác nào cơn ác mộng, Tiểu sinh và Triệu cô nương đều là những kẻ sông hồ, cuộc đời như áng mây trôi, sớm phương Đông chiều phương Bắc, chúng ta gặp gỡ như thế cũng dù lắm rồi, cần gì phải nói tới chuyện tương lai.

Lời nói nhạt nhẽo, vô tình của Chí-Tôn gây một sự tổn thương trong lòng Hắc Phụng Hoàng không ít, nàng bỗng nấc lên một tiếng nghẹn ngào, rồi im bặt luôn.

Chí-Tôn đoán hiểu tâm trạng của thiếu nữ, nhưng chàng vẫn giữ nét mặt lãnh đạm như chẳng hề thấy chi cả.

Màn đêm kéo về, gió rừng từng cơn thổi lạnh. Hắc Phụng Hoàng đang sầu thảm, bỗng sực nhớ tới phụ cừu, còn phải trở lại Thái gia trang để gặp chú nhơn Lệnh xé xác, quyết một phen sống chết, nàng vùng quay nhìn Chí-Tôn bằng đôi mắt ngời sáng giận hờn, nói như thét:

— Chí-Tôn, món nợ giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải trả cho xong đấy,

Dứt câu, Hắc Phụng Hoàng quay đi như bay...

Chí-Tôn đứng lặng nhìn theo bóng Hắc Phụng Hoàng cho tới khi ảo mờ như một vệt khói gợn hoàng hôn, chàng mới khẽ lắc đầu, nhếch mép :

— Phải đấy, món nợ giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải trả cho xong.

Nhưng Chí-Tôn có biết đâu chàng đã hiểu lầm câu nói của Hắc Phụng Hoàng, trong thâm ý nàng không bảo như chàng đã tưởng.

Chí-Tôn cười gằn một tiếng, tiếp theo đó, bóng chàng đã hút mắt trong làn sương mỏng quyện đồi cây.

oOo

Giã biệt Chí-Tôn tại cánh rừng, Hắc Phụng Hoàng dùng một

thân pháp siêu tột chạy nhanh như vệt khói về hướng nhà Lão Thái Tinh Nhất. nàng nóng lòng gặp chú nhân Lệnh xé xác vì sợ hỏng mất cơ hội trả mối phụ cừu.

Dọc đường, Hắc Phụng Hoàng bắt chợt một bóng người nhẹ nhẹ như làng mây nhỏ phớt qua nàng từ bao giờ mà nàng chẳng hề hay biết, chừng nhận ra bóng ấy đã xóa đi rồi

Hắc Phụng Hoàng biết có đuổi theo cũng không bắt kịp, vì cái công lực của bóng kia thật là khủng khiếp, thân pháp kỳ bí chẳng khác ma qui hiện hình.

Nàng sực nhớ đã có một lần nàng nhận được cái bóng ấy tại nhà Sư phụ, liền nhủ thầm

— Ồ, phải chăng cái vệt đen ấy chính là... Hắc Phụng Hoàng không dám nghĩ tới nữa, nàng nghe chừng như có lửa đốt ở trong lòng, càng tăng tốc độ nhắm hướng tòa nhà họ Thái xẹt tới.

Giữa lúc tại tòa nhà của Lão Thái Tinh Nhất đang bị một bầu không khí chết chóc bao trùm càng phút càng thêm khiếp hãi.

Trong nhà đèn thắp sáng choang, nhưng vẫn cảm thấy một sự âm u, ghê rợn, chẳng khác đang ngoài bãi tha ma sặc mùi tử khí.

Cây Quải lệnh cắm trên sà khách đường tỏa một thứ ánh sáng xanh ngời lạnh lẽo, như dư ảnh của thần chết đâu đây.

Hơn năm mươi cao thủ đều tuốt trần khí giới, mắt lộ hung quang, sẵn sàng tiếp đón kẻ thù bằng một tràng huyết chiến.

Tất cả quần hùng từ bốn phương trời đến, ngồi lặng phắt trên hàng ghế cao, vận thính lực nghe ngóng trong ngoài, cho dù một tiếng động cực nhỏ cũng không thể lọt qua được.

Thái Tinh Nhất luôn quét cặp mắt diều hâu ngời ánh sáng, khắp cả trong ngoài, không một thoáng ngừng, gương mặt Lão ta càng dữ hơn bao giờ hết,

Thoạt nhận bề ngoài, thấy Lão ta rất bình tĩnh trước cái chết gần kề do quái Lệnh Xé Xác gây ra, nhưng kỳ thực trong lòng của Lão lúc bấy giờ đã vô tình khiếp hãi, mồ hôi luôn toát đầm mình.

Vì theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, thì công lực của chú nhơn Lệnh xé xác quả thực qui thần khôn lường nổi, cho nên, tuy trong ngoài đã có quần hùng bủa vây như chiếc hộp sắt, nhưng Lão Thái Tinh Nhất vẫn hãy còn lo sợ rơi vào số mệnh bi thảm như bảy tên Ma đầu trước.

http://tieulun.hopto.org

Trời đã trở khuya, xa xa tiếng trống đã điểm tàn canh hai, mà chưa thấy người Thần bí quái lệnh xuất hiện, quần hùng nóng nảy dường như có lửa đốt trong lòng, ngồi đứng chẳng yên. Hàng trăm cặp mắt sáng rực tợ ánh đèn chiếu thẳng lên vòm trời đen tối lè lói mấy vì sao, ngoài ra mọi sự vật chìm trong màn đêm hãi hùng, thê thảm.

Đột nhiên, trong bầu trời đen tối, tinh mịch đến rợn người, đưa tới một trận cười xé gió, tưởng chừng như hàng loạt mũi gươm bén nhọn xoáy vào tai quần hùng.

Mọi người đều biến sắc rời khỏi ghế ngồi, phóng mắt chọc phủng màn đêm tìm kiếm bóng người Thần bí.

Thái Tinh Nhất nhắc mình dậy lẹ làng, thần sắc biến đổi mau chóng, hai tay không lạnh mà run, mắt dáo dác như tìm đường trốn chạy.

Giọng cười quái gở kia mỗi lúc càng tiến lại gần.

Bầu không khí căng thẳng trong tòa nhà bây giờ muốn nổ tung ra, Quần hùng thảy đều khiếp hãi, tay chân như rụng rời vì giọng cười khủng khiếp ấy

Giữa lúc quần hùng còn đương hốt hoảng thì một giọng trầm từ cõi hư không truyền đến :

— Hỡi con Ma già Thái Tinh Nhất, người đòi nợ máu đã tới đây...

Tiếng nói tuy không lớn, nhưng như chực xé tét cả màng tai quần hùng, nghe rờn cả óc, chẳng khác một lệnh truyền của viên âm tướng đòi bắt hồn kẻ tội lỗi ở trần gian, khiến cho quần hùng dựng cả tóc gáy, thần kinh bị căng thẳng tới độ cùng.

Rồi thì, một tia sáng từ tận trên khung trời đen thẳm xẹt xuống, làm chóa lòa mắt quần hùng, trong đó vụt hiện ra một người Thần bí, tóc râu bạc phếu, cụt ngắn một cánh tay trái, nhưng tay kia đã thu hồi cây quái lệnh từ bao giờ, mà chẳng một ai hay biết.

Quần hùng thảng thốt kêu.

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Thái Tinh Nhất thoáng thấy Lão cụt tay, ý run lên chẳng khác người mắc chứng cảm hàn, kêu trong khiếp đảm :

— Trời, chủ nhân lệnh xé xác chính là...

Lão cụt tay cười hà hà, làm rung rinh cả tòa nhà :

— Phải đây, chính ta là chủ nhân Lệnh xé xác đây...

Chỉ nghe Lão cụt tay nói có bấy nhiêu, tất cả quần hùng trong ngoài đều cứng đờ như pho tượng, vũ khí cầm trong tay tuột rơi tự lúc nào mà chẳng hề hay biết chi cả, bọn chúng trò hàng trăm cặp mắt hãi hùng nhìn con người Thần bí đó.

Lão cụt tay lại gióng lên một trận cười, tưởng chừng sụp đổ cả tòa nhà, rồi xạ cặp mắt lạnh lẽo như ánh đèn ma vào mặt Thái Tinh Nhất như tóe sự căm thù.

Thái Tinh Nhất quá khiếp, chực phóng mình chạy trốn, nhưng không làm sao nhấc thân mình lên nổi nữa, dường như có một sức mạnh vô hình nào ghì chặt lão vào một chỗ, không còn cử động được nữa.

Bỗng từ trên vòm trời mờ mịt vọt hiện xuống một thiếu nữ, hét lên lanh lãnh :

— Lão Ác Ma, ta thề chết sống với ngươi phen nầy !

Nhưng cũng trong cái chớp loè, Lão Thái Tinh Nhất vùng rút lên mấy tiếng thê thảm, toàn thân bị bàn tay thần bí nào đó xé tét làm hai, giầy xành xạch trên mặt đất trông vô cùng khủng khiếp. Đồng thời một vệt phớt nhẹ lên bầu trời như sợi khói nhỏ biến mất liền tức khắc, rồi kế đó bóng người thiếu nữ vừa đáp cũng nhất bổng bay theo...

Chừng quần hùng giật mình tỉnh cơn ác mộng, thì Lão cụt tay đã mờ ảo trong đêm khuya rồi, họ biết có đuổi theo cũng không còn kịp nữa, nên cùng chạy tới chính giữa khách đường, từng từng nhìn cái xác bị xé làm hai mãnh của Thái Tinh Nhất, máu me đọng thành vũng, gan ruột lòng thòng trông vô cùng kinh tởm.

Tất cả cao thủ và quần hùng có mặt trong Thái gia trang, đều run sợ với cái võ công khủng khiếp của lão cụt tay. Họ không thể nào hiểu nổi lão đã dùng một ma thuật gì xé tét Thái Tinh Nhất bao giờ mà chẳng một ai hay biết, chỉ nghe tiếng thét, rồi thì hai mãnh thịt đánh huỵch xuống, giầy xành xạch trên mặt đất.

Cho nên lúc bấy giờ, quần hùng chỉ còn biết cách là chờ cho sự hãi hùng lắng dịu xuống, họ góp nhặt thể xác Thái Tinh Nhất lại, rồi sai người nhà báo tin chẳng lành đến quan Sở Tại thành Quế Lâm, một mặt chờ sáng, lo việc chôn cất nạn nhân.

Trong lúc quần hùng tại Thái gia trang vì cái chết rợn người của Lão Thái Tinh Nhất thì thiếu nữ có tiếng thét lanh lãnh khi nãy dùng tuyệt lực đuổi theo Lão cụt tay.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ đó chẳng ai xa lạ, nàng chính là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, đã theo dấu chủ nhân Lệnh xé xác từ chập chiều, nhưng nàng đã chậm trễ trong một cái chớp mắt, trước khi Thái Tinh Nhất bị hành hình.

Nhờ là một cao đồ của Hải Âu Quái Khách, kinh lực vượt lên hàng siêu tột trên giang hồ, chẳng mấy chốc Hắc Phụng Hoàng theo gần kịp Lão cụt tay lúc rời khỏi thành Quế Lâm ngoài hai mươi dặm.

Đương chạy, Lão cụt tay bỗng trỏ lên một chuỗi cười lạnh lẽo, rồi nhảc mình lên cao hơn trượng, bay mau hơn chớp giật...

Vì vậy, giữa khoảng cách Hắc Phụng Hoàng và Lão cụt tay xa dần, gần mất hút

Sợ Lão cụt tay biến mất không còn phen gặp nữa. Hắc Phụng Hoàng dốc toàn lực ra, thế mà vẫn không thể nào rút ngắn lại được sự khoảng cách đó.

Bây giờ, Lão cụt tay cứ như một vật Ma quái biến hiện ở trước mặt Hắc Phụng Hoàng chừng năm mươi trượng, như trêu tức nàng.

Hắc Phụng Hoàng nổi giận hét to :

— Lão Ác Ma kia, có khí phách thì hãy dừng lại, nhận thử vài chiêu của ta đừng chạy nữa

Nhưng Lão cụt tay làm như không nghe thấy, đương chạy bỗng biến mất vào khu rừng già không để một dấu vết.

Hắc Phụng Hoàng rượt tới, nàng nhận ra đây là ven rừng mà nàng và Chí-Tôn đã nói chuyện với nhau từ độ chiều, nàng xạ cặp mắt sáng rực chợt thấy một bóng người đứng trơ ra dưới gốc cổ thụ...

Hắc Phụng Hoàng hét to :

— Lão Ác Ma, ngươi chạy đi đâu ?

Tức thì, nàng xô một chưởng ngay gốc cổ thụ, sức vận tốc quần quại cả thân cây, tưởng chừng quật chết bóng đen mà nàng vừa bắt chợt.

Nhưng lẹ hơn luồn sóng chưởng phong, bóng đen với một thân pháp nhẹ như làn khói bốc ra ngoài hai trượng, quay nhìn Hắc Phụng Hoàng.

Soẹt . . . Thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ, cả người lẫn gươm thiếu nữ sấ tới bũa bóng đen sáng lòe như sét giăng trên mây

Bóng người kia vội xẻ mình ngang nữa trượng, phóng ra một tả chưởng . . .

Bộp. . . soàng, soàng. . .

Cả người và Thanh trường kiếm trên tay Hắc Phụng Hoàng bị áp lực chưởng phong hất ra ngoài hai trượng, nàng nghe rúng động cả toàn thân, cũng may là hình như kẻ địch không dụng tâm sát hại, nếu không chắc chắn nàng đã nguy rồi

Sau khi thất bại đầu tiên, tự ái bị kích động mãnh liệt, Hắc Phụng Hoàng chuyển mình tới sát bóng người, múa Thanh trường kiếm soèn soẹt :

— Lão Ác Ma, ngươi hãy đền mạng . . .

Bóng người lắc ngang nửa trượng, hét giọng rất quen thuộc :

— Ố, sao lạ lùng thế ?

Chợt nghe tiếng hét đó, Hắc Phụng Hoàng dừng Thanh trường kiếm lại nhận rõ mặt bóng người, bỗng nàng bất giác phải kêu to :

— Ố Dương Chí-Tôn !

Bóng người chính là Chí-Tôn, chàng có vẻ ngạc nhiên :

— Chính Tiểu sinh đây, nhưng tại sao Triệu cô nương lại quyết giết ta ?

Hắc Phụng Hoàng không đáp ngay câu hỏi của Chí-Tôn, nàng chỉ lẳng lặng đút Thanh trường kiếm vào vỏ, rồi hỏi giọng gay gắt :

— Tại sao ngươi chưa rời khỏi nơi nầy ?

Chí-Tôn thản nhiên đáp :

— Vì Tiểu sinh còn một việc cần ở lại.

Cũng ngay lúc ấy, một bóng đen khác mơ hồ như ma quái, từ trong lùm cây cách chỗ đôi nam nữ thiếu niên chừng hai trượng nhô ra, rồi biến mất vào rừng già, không hề một tiếng khua động.

Vì vậy, hai người chẳng hay biết chi cả, họ đối diện với nhau.

Sực nhớ lại ngọn chưởng phong kinh khiếp vừa rồi của Chí Tôn, Hắc Phụng Hoàng hết sức lạ lùng, nàng không hiểu vì sao chàng có cái công lực thâm diệu đến thế, cách đây hơn tháng, tại nơi mộ địa, chàng hãy còn kém nàng rất xa, thế mà nay, nàng không thể chịu nổi một chưởng của chàng phóng ra.

Nàng hoang-mang tự nghĩ :

— Chẳng lẽ lúc trước hắn đánh lừa ta làm như một kẻ tài nghệ rất tầm thường, nhưng thực ra hắn hành động như thế có ích lợi gì cho hắn chứ ? Còn theo công lực ngọn chưởng vừa rồi đối với lúc ta bị Lão Quái Ma gây trọng thương nơi mộ địa, hắn đã có thể dùng nội lực mà chữa bệnh trong các huyệt đạo bế tắt của ta rất dễ dàng,

http://tieulun.hopto.org

nhưng tại sao hắn lại tìm cho được cách « Suy Huyệt Quá Cung », và bảo rằng không đủ sức dùng cách khác, khỏi phải sờ mó khắp trên cơ thể ta ? Hắn có mưu tính gì mờ ám chăng ?

Hắc Phụng Hoàng cứ nghĩ ngợi mãi mà không sao hiểu nổi, nàng lặng người đi một chập, rồi bảo chàng :

— Lúc nãy vì ta tưởng lầm người là lão Ác Ma, nên mới đánh mấy chiêu, nhưng cũng may công lực của ngươi khá cao thâm, tránh đỡ được tất cả, nếu không thì đã nuốt hận thiên thu rồi.

Chí-Tôn xụ đôi mắt sáng như sao đêm nhìn thiếu nữ :

— Triệu cô nương tưởng ta là Lão Ác Ma nào ?

— Lệnh chú Lệnh xé xác !

Chí-Tôn rúng động cả toàn thân, chàng thảng thốt :

— Lệnh chú Lệnh xé xác ?

— Đúng như thế, vừa rồi ngươi trông thấy có ai vào rừng nầy không ?

Chí-Tôn lắc nhẹ đầu :

— Tiểu sinh không trông thấy ai cả.

Hắc Phụng Hoàng nhìn quanh trong rừng rồi nói :

— Lạ thật, lúc nãy chính mắt ta thấy rõ Lão Ác Ma xẹt như vệt khói ngay góc cổ thụ nầy, có lẽ nào . . .

Chí-Tôn lẹ mồm chận ngang câu nói của thiếu nữ :

— Triệu cô nương, tại sao cô nương rước lấy oán thù ?

Hắc Phụng Hoàng nói như hét :

— Vì Lão Ác Ma có một mối tử thù đối với ta, không thể nào ta dung tha hắn được.

Chí-Tôn khẽ rùng mình, chàng hỏi tiếp :

— Mối tử thù gì, trông cô nương có vẻ khủng khiếp thế ?

— Cha ta, Triệu dực Thu, cách đây mấy năm về trước đã bị thảm tử vì Lão Ác Ma, thù ấy thề không quên được.

Chí-Tôn buông tiếng thở nhẹ :

— Nhưng Triệu cô nương không phải là tay kình địch với Lão Ác Ma kia đấu.

Hắc Phụng Hoàng cười gằn :

— Tại sao ngươi biết ta không phải là tay kình địch với Lão Ác Ma ?

Chí-Tôn trầm giọng :

— Vì cứ theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, thì công lực của Lệnh chú xé xác thực là thần quỉ khôn lường, Tiểu sinh ngại rằng Triệu cô nương chỉ làm vật hi sinh cho hắn.

Hắc Phụng Hoàng ngập ngừng một lát rồi thốt giọng phẫn uất :

— Giá mà bảo vật của ta không bị Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông chiếm đoạt tại mộ địa cách hơn tháng, thì cho dù có tới mười tên Lão Ác Ma như thế ta chẳng hề sợ chút nào cả.

Chí-Tôn nghe Hắc Phụng Hoàng nói mấy lời đó, chàng vô cùng kinh dị, không hiểu đó là vật gì, mà lại có uy vũ khủng khiếp đường ấy, Sực nhớ cái gói vải trắng trong mình nàng bị Quái Nạp Mộc Thông chộp lấy nơi mộ địa, mà có lần chàng toan hỏi nàng rồi lại thôi, chàng hiểu ngay những lời nàng thốt ra đều là sự thật, hôm nay, nàng vô tình tiết lộ với chàng vì lòng phẫn nộ mà ra.

Không để lỡ thêm cơ hội lần thứ hai, Chí-Tôn liền hỏi Hắc Phụng Hoàng :

— Nhưng món bảo vật mà Triệu cô nương vừa bảo đó tên gọi là gì, sao lại kinh khủng thế !

Hắc Phụng Hoàng nghĩ thầm : dù sao món bảo vật ấy cũng đã bị Quái Nạp Mộc Thông chiếm đoạt rồi, tìm lại hắn không phải là một chuyện dễ, bây giờ có nói rõ với Chí-Tôn cũng chẳng hại gì, nên nàng thành thật đáp :

— Đó là món di vật Tiền phụ ta, tên gọi là « Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết ».

Chí-Tôn có cảm tưởng như một tiếng sấm chưởng vừa nổ ngang đầu chàng, tự nhiên tay chân chàng rụng rời, người hơi lảo đảo, và miệng không khỏi bật kêu :

— Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết !

Hắc Phụng Hoàng hơi ngạc nhiên :

— Ngươi biết món bảo vật ấy à ?

Chí-Tôn vội chữa ngay :

— Không phải thế đâu Triệu cô nương ạ ! Tiểu sinh lấy làm lạ trên bước giang hồ chưa được một lần nào nghe tới tên bảo vật ấy thôi.

Đáp xong, Chí-Tôn lại thầm nghĩ :

— Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết là món di vật của Sư môn ta, vẫn là cái nguồn gốc phát sinh ra vụ thảm sát hơn hai trăm tay cao thủ trong

http://tieulun.hopto.org

bang Cam Lộ cách đây ngót hai mươi năm về trước. Ta còn nhớ rõ lúc Sư phụ sắp lâm chung, người dặn dò ta phải tìm được nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết thất lạc trong đêm đó, mà Hắc Phụng Hoàng vừa nói, để phối hợp với nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải hiện đang trong mình ta, để xem đây luyện thành năm chưởng pháp vô địch, rồi sẽ nói tới chuyện quét sạch quần ma, quật chết năm tên Ma già Âm, Dương, Xú, Quái, Bà, trả mối huyết thù kia được. Không ngờ hôm nay, bảo vật lại lọt vào tay Lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông, kẻ thù thuộc hàng thứ tư trong huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu ».

Giờ đây, bảo vật « Ô Mộc Chân Quyết » đã mất, làm sao ta có thể giải nổi những câu huyền bí trên hàng chữ với nữa mãnh còn lại ?

Suy nghĩ đến đây, Chí-Tôn hơi thất vọng, chàng buông tiếng thở dài, suýt nữa quên cả Hắc Phụng Hoàng đang đứng trước mặt chàng.

Không thấy Chí-Tôn nói thêm gì, Hắc Phụng Hoàng lên tiếng :

— Tại sao ngươi thẫn thờ ra thế, ngươi đang nghĩ gì ?

Bị hỏi thình lình, Chí-Tôn lúng túng đáp :

— Tiểu sinh đang nghĩ...

— Nghĩ gì, sao ngươi không nói hết câu ?

Chí-Tôn vờ hỏi :

— Tiểu sinh không hiểu « Ô Mộc Chân Quyết » mà triệu cô nương vừa nói đó, là một món bảo vật có cái giá trị như thế nào, cô nương lại mang theo trong người làm gì cho tên Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông chộp lấy ?

Nghĩ rằng có nói ra Chí Tôn cũng không thể làm gì được, Hắc Phụng Hoàng dẫn giải :

— Sở dĩ, nữa mãnh « Ô Mộc Chân Quyết » có cái giá trị tuyệt đối như vậy, là vì trên đó ghi chép những chưởng pháp cực Kỳ hiểm ác, mà vì thiếu mất nữa mãnh « Ô Mộc Chân Giải », nên Tiên phụ đã ngót hai mươi năm trời khổ công, mà vẫn chưa hiểu thấu, nên ta mới mang đi nhờ Sư môn Hải Âu Quái Khách coi người có vạch được phần tia sáng hay không, nhưng chẳng may dọc đường...

Chí-Tôn chận ngang :

— Lệnh Sư môn Hải Âu Quái Khách, là một đại kỳ nhân trong giới võ lâm, có lẽ người dẫn giải được rõ ràng chứ chẳng không đâu

nhưng nay bảo vật vô giá ấy đã lọt vào tay tên Ma già rồi, Triệu cô nương có thưa lại với lão Tiền bối chưa ?

— Việc đó Sư môn ta hay biết từ lâu rồi, hiện người đã phái tất cả mười hai vị Sứ giả ngày đêm dò tìm tung tích của Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông, nhưng mãi tới nay chưa nghe tin gì cả.

Chí-Tôn ngời tia mắt rực qua bóng tối, chàng nhủ thầm :

— May quá, có lẽ trời sẽ giúp ta thành công trong việc đi tìm di vật của Sư môn và trả mối huyết thù cho hai trăm mạng người trong bang Cam Lộ, cho nên mới xui ra những điều rắc rối như thế, chứ thật ra, nếu nữa mãnh « Ô Mộc Chân Quyết » kia mà lọt vào tay người thần bí Hải Âu Quái Khách, thì không dễ gì chiếm lại được, vậy ngay từ bây giờ, ta phải hết sức tìm cho được tung tích Lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông, để đoạt lại bảo vật ấy trước khi mười hai vị Sứ giả gặp hắn.

Tuy trong lòng rất nóng nẫy về việc đi tìm Quái Nạp Mộc Thông, nhưng bề ngoài Chí-Tôn vẫn giữ cái vẻ mặt lạnh lẽo muôn đời, không bộc lộ một cử chỉ nào khiến Hắc Phụng Hoàng có thể chú ý tới chàng cả.

Chẳng hiểu, nếu Hắc Phụng Hoàng biết trong mình chàng hiện đang có nữa mãnh « Ô Mộc Chân Giải », chắc không đời nào nàng để chàng được yên cả, hơn nữa, chàng sẽ trở thành cái đích nhắm của bọn Lão Ác Ma, rất trở ngại cho chàng ở sau này.

Cho nên, Chí-Tôn vờ thẫn thờ một lúc rồi bảo Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu cô nương, Tiểu sinh còn nhiều việc phải đi ngay, xin giã biệt cô nương, hẹn có ngày tái ngộ.

Nói dứt, chàng toan nhảy mình lên, thì nàng đã gọi giật :

— Chí-Tôn, ngươi bỏ đi thật sao ?

Chí Tôn day lại :

— Vâng, Tiểu sinh phải đi liền bây giờ.

Hắc Phụng Hoàng cười nhạt :

— Ô, đâu có dễ dàng như thế được !

Chí-Tôn rất đỗi kinh ngạc :

— Triệu cô nương bảo thế là nghĩa làm sao ?

Hắc Phụng Hoàng hằn học :

— Ngươi không hiểu thật à ?

http://tieulun.hopto.org

— Vâng, thật Tiểu sinh không thể nào hiểu nổi

Lặng đi một phút cho không khí thêm phần nghiêm trọng, Hắc Phụng Hoàng nói rõ từng tiếng một :

— Cái món nợ giữa chúng ta.

Chí-Tôn càng kinh ngạc hơn :

— Triệu cô nương bảo món nợ gì, thực tình Tiểu sinh không rõ ?

Hắc Phụng Hoàng quát to :

— Ngươi còn giở trò quỷ quyệt, đánh lừa ta nữa à, nếu ta hỏi ngươi trả lời không xong, đừng trách ta sao ác độc đấy nhé.

Dứt câu, nàng xạ cặp mắt rực lửa căm hờn vào mặt Chí-Tôn, tay đặt vào Thanh trường kiếm, chực hờ tuốt ra hạ sát chàng ngay...

Nếu cách đây hơn một tháng về trước, thì Chí-Tôn không phải là địch thủ của nàng, nhưng nay chàng đã gặp hai độ kỳ duyên lão Quái Cổ Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, với ba ngón võ kỳ tuyệt, lại sẵn một trăm năm mươi thành công lực, Hắc Phụng Hoàng muốn quật ngã chàng, quả là một việc làm không phải dễ.

Vì vậy, Chí-Tôn vùng cất một chuỗi cười lạnh lẽo, rung rinh cả sườn cây, chàng điềm giọng nói :

— Triệu cô nương cứ nói Tiểu sinh nghe thử, nếu việc đó có liên hệ tới Tiểu sinh, thì Tiểu sinh sẽ không bao giờ từ chối cái trách nhiệm của mình, nhưng nếu đó là một câu chuyện vu vơ, huyễn hoặc thì...

— Thì sao, tại sao ngươi không chịu nói hết câu ?

Chí-Tôn dằn mạnh từng tiếng một :

— Thì dù Triệu cô nương có muốn giết Tiểu sinh, chắc chắn không phải là một chuyện dễ làm đâu.

Hắc Phụng Hoàng « hừ » một tiếng, rồi rít lên :

— Chí-Tôn, ta hỏi ngươi, cứ như theo cái chưởng lực ngươi vừa đánh ra lúc nãy, thì ngươi không thể nào chối cái tầng nội lực của ngươi đã đến chỗ thâm tuyệt, nhưng tại sao ngươi...

Chí-Tôn ngắt ngang câu nói Hắc Phụng Hoàng :

— Công lực của Tiểu sinh như thế chưa có thể gọi là thâm tuyệt được, Triệu cô nương chớ nên tưởng tượng quá nhiều.

— Nhưng theo chỗ ta hiểu, nếu dùng nội công của ngươi mà chữa trị vết thương cho ta trong lúc đó, chẳng phải là một sự dễ dàng lắm không, vậy mà...

— Triệu cô nương...

Hắc Phụng Hoàng giận dữ :

— Câm mồm lại, nghe ta hỏi : Tại sao hôm nọ ta bị lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông quật nhằm một chưởng nơi mộ địa, huyệt đạo trong người bế tắc, ngươi không dùng cái nội lực sẵn có để chữa trị cho ta, mà lại tìm đến phương pháp « Suy Huyệt Quá Cung » sờ mó khắp trên cơ thể của ta như thế ?

Cho tới bây giờ, Chí-Tôn mới chợt hiểu ra một cách rõ ràng chỉ vì chuyện Suy Huyệt Quá Cung, chàng đã dùng nó để cứu Hắc Phụng Hoàng ngày trước, mà hôm nay nàng mới hành hung với chàng như thế. Thực ra, nàng có biết đâu lúc gặp nàng tại nơi mộ địa, chàng đâu có được cái công lực thâm tuyệt như ngày nay mà nàng đã tưởng, võ công chàng rất tầm thường thôi. Tuy nhiên, chàng không muốn biện bạch với nàng rằng chàng đã nhờ nuốt nhầm Thiên Bằng Thái Noãn và hai cuộc kỳ ngộ Bắc Phong Hòa Thượng tại ngôi chùa hoang cổ và Lão Quái Ngư ngoài đảo Ô Thạch, chàng ngại nói ra sẽ chẳng có lợi gì cho chàng, trái lại, có khi còn đem tai họa nữa là đằng khác.

Nên chàng đáp mập mờ khó hiểu :

— Nếu với công lực hiện thời thì đúng như thế, nhưng chẳng lẽ ngày trước Tiểu sinh hành động như vậy là sai lệch đi sao ?

— Nhưng ngươi đã có ẩn ý gì trong hành động mờ ám đó ?

Đến nay, lòng tự ái chợt bị khích động quá mạnh, Chí-Tôn không còn dằn được nữa chàng đã liều chết chống lại Lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông cứu nàng thoát hiểm, nàng đã chẳng hề biết ơn chàng, trái lại còn khinh thường chàng, thì bảo sao chàng không nổi giận.

Chí-Tôn quát to :

— Triệu Lệ Trân, cô nương đã suy nghĩ cặn kẽ hay chưa, mà lại thốt ra những câu lạ lùng như thế ? Cô nương không biết đã hành động nông nổi đấy à ?

Hắc Phụng Hoàng không chịu kém :

— Nhưng ta nông nổi như thế nào ?

— Chẳng lẽ Tiểu sinh cứu cô nương thoát chết khỏi bàn tay ác tuyệt của Quái Nạp Mộc Thông có sẵn một sự dự tính à ?

Hắc Phụng Hoàng cười khinh khỉnh :

— Biết chừng đâu đó chẳng là một sự thực, mà ngươi chưa kịp hành động đó thôi.

http://tieulun.hopto.org

Máu nóng xung lên đầy mặt, Chí-Tôn vùng cười sảng sặc, ngạo nghễ thốt :

— Hừ, giá Chí-Tôn nầy có ý nghĩ mờ ám như thế, thì trong khi cô nương còn bất tỉnh, Tiểu sinh muốn làm gì mà chẳng được chứ, tại sao phải dại dột cứu cô nương sống dậy làm chi, rồi mới nãy sinh ra cái hành động ám muội như cô nương vừa nói ?

Vô tình lời nói chí lý của Chí-Tôn làm cho Hắc Phụng Hoàng đã phải nghẹn ngào, nàng không biết phải bảo sao để buộc tội chàng nữa.

Sự thực, không phải Hắc Phụng Hoàng không hiểu phần nào về Chí-Tôn, người thiếu niên khả ái và đầy đức độ ấy, nhưng nàng tìm cách bắt buộc chàng ở lại, là cũng vì lòng yêu thương của nàng đối với chàng mà ra, nàng muốn chàng phải nhận lấy cái trách nhiệm đã khám phá cơ thể nàng ngày trước, và nói lên một tiếng yêu nàng, cuộc đời chàng từ nay phải thuộc về nàng, vĩnh viễn.

Thế nhưng, những điệu đàn kỳ diệu của nàng trái lại không được chàng đáp lại bằng hai chữ thương yêu, vì tình chàng hiện giờ đã theo cái chết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi mà vùi sâu dưới lòng đất lạnh rồi, dù chàng có muốn cũng không thể nào hơn được.

Hơn thế nữa, từ lúc chàng hiểu cha nàng là Long Vân Tam Hiện Triệu Dực Thu, một cao thủ có nhúng tay vào cuộc thảm sát hai trăm mạng người trong bang Cam Lộ, cũng đủ khiến cho tình cảm của chàng đối với nàng tan thành mây khói rồi, thì làm sao có thể bảo chàng thốt lên hai tiếng yêu đương.

Tới đây, đôi nam nữ thiếu niên điều lắng bặt, không ai nói gì nữa cả, vì mỗi người cùng theo đuổi một tâm tư.

Hắc Phụng Hoàng cảm thấy lòng mình vô cùng chua xót, nàng đã yêu chàng tha thiết ngần ấy, mà chàng vẫn cư xử mới nàng một cách lạnh nhạt, phũ phàng

Mọi sự trong đời nầy, nhất là tình yêu, càng lao khổ nhiều, càng tuyệt vọng bao nhiêu, thì niềm hy vọng lại càng tăng thêm mãi, Hắc Phụng Hoàng hiện đang mang tâm trạng đó.

Nàng yêu để mà cứ yêu, không được người tình đáp lại, thì đầy là thủ, nàng ngờ rằng chàng khinh bạc nàng mà không yêu, chứ có biết đâu rằng đời còn có những sự trái ngược não nề, không như tấm mắt xanh nàng nhìn, trường hợp như Chí-Tôn, nàng làm sao hiểu nổi tâm sự bi đát của chàng.

Chập lâu, Chí-Tôn lên tiếng trước :

— Triệu cô nương, Tiểu sinh xin mạng cả danh dự mình ra mà bảo rằng không bao giờ có cái hành động mờ ám với cô nương như nàng đã tưởng.

Thực ra, đến bây giờ, Hắc Phụng Hoàng đã hiểu rõ Chí-Tôn là con người như thế nào rồi, nhưng nàng muốn đưa ra những lý lẽ để buộc chàng lọt vào tay nàng, giờ đây, nghe chàng nói thế, nàng không còn cách gì hơn, nên lúng túng đáp :

— Chí-Tôn, kể ra thì ngươi cũng khéo mồm lắm đấy, bây giờ ta không bảo ngươi cái việc làm mờ ám ngày trước, mà ngươi hãy cho biết hiện giờ ngươi nghĩ sao về món nợ giữa chúng ta ?

Vẫn với cái giọng lạnh lùng muôn đời, Chí-Tôn buông thõng :

— Giữa chúng ta chẳng có sự gì đáng nói cả.

Hắc Phụng Hoàng xạ cặp mắt thù hận ngay mặt chàng :

— Hừ, ngươi tưởng ta là một thiếu nữ hèn nhát, dễ dàng cho ngươi khinh thường lắm sao, Chí-Tôn ?

Chí-Tôn trêu tức :

— Thế bây giờ Triệu cô nương nghĩ sao ?

Hắc Phụng Hoàng tuốt Thanh trường kiếm :

— Thì ta phải giết ngươi.

Chí-Tôn thấy vậy càng trêu già :

— Cứ theo như công lực của cô nương như thế, mà cũng đòi giết ta à ?

Hắc Phụng Hoàng lồng lộn :

— Đừng tư phụ, ngươi hãy xem đây.

Lời chưa kịp dứt, Hắc Phụng Hoàng đã công lực luồn tấm đường tuyệt kiếm kêu soèn soẹt, rợn người..

Chí-Tôn xế mình ngang nữa trượng, tránh hết tấm đường kiếm của Hắc Phụng Hoàng rồi thét lớn :

— Triệu công nương quyết ra tay đấy à ?

Hắc Phụng Hoàng hùng hổ bổ tới gần Chí-Tôn :

— Chứ ngươi bảo ta đùa ngươi sao ?

Mồm hét, tay nàng quấn quật luôn mấy kiếm phát ra những tiếng kêu rợn cả tóc gáy.

Đến đây, Chí-Tôn không nhường bước được nữa, chàng dùng cả chưởng đẩy ra phần nữa « Càng Nguơn Chân Cang », thế mạnh

http://tieulun.hopto.org

như trận bạo vũ, chực đánh tốc Hắc Phụng Hoàng lên khung trung.

Vân cũng là một tay cao thủ trong giới võ lâm, lại được người Thần bí Hải Âu Quái Khách truyền cho một thần pháp ảo diệu. Hắc Phụng Hoàng thoáng thấy Chí-Tôn xô áp lực chưởng phong nặng như quả núi, nàng liền lùi xa một trượng, rồi lùi mình lột qua sống chưởng của kẻ địch, liên tiếp tuôn ra chín đường tuyệt kiếm, lốc gió ào ào . . .

Những tiếng chưởng âm chớp động và kiếm gặp nhau phát ra bộp bộp liên hồi, nghe rùng mình sởn ốc.

Nhận thấy Hắc Phụng Hoàng thi triển ác kiếm, Chí-Tôn bừng cơn lửa giận, chàng vận sáu phần nội lực vào hai chưởng, gạt sang gần nữa trượng, đồng thời, đẩy luôn ngón bí tuyệt của Lão Quái đã truyền cho chàng ngoài hoang đảo, tức thì như muôn ngàn con ngựa phi mau, thế mạnh chẳng khác sóng bủa đầu gềnh.

Không thể chịu nổi sức bạo dũng của ngọn chưởng phong quái dị của Chí-Tôn vừa đưa ra, cả người lẫn kiếm Hắc Phụng Hoàng thảy đều rúng động dội mạnh. Nàng hốt hoảng lùi lại một trượng, giương to cặp mắt đen láy rực ngời ánh sáng, nhìn chàng không hề chớp.

Hắc Phụng Hoàng vô cùng kinh hãi khi nhận thấy cái công lực khủng khiếp của hai ngọn quái chưởng của Chí-Tôn vừa rồi, chẳng kém gì chưởng lực Lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông, đã từng quật nàng bế tắc cả huyệt đạo nơi mộ địa cách đây hơn một tháng về trước.

Đến bây giờ, Hắc Phụng Hoàng mới ngấm phục Chí-Tôn quả có cái công lực thâm diệu, mà nàng không thể nào so sánh chàng được. Rồi từ sự ngấm phục đó, nàng cảm thấy chàng đáng yêu hơn bao giờ. Nhưng cũng vì đáng yêu mà không được chàng đáp lại, nàng lại nẫy sinh thù hận chàng khôn tả.

Cái tâm lý tình yêu thực là vô cùng phức tạp, mà từ xưa đến nay chưa ai giải thích được một cách rõ ràng.

Chí-Tôn thì chỉ muốn dùng sức mạnh chưởng phong buộc Hắc Phụng Hoàng khiếp sợ, bỏ ý định liều lĩnh, chứ thực ra, chàng không hề có ý làm hại nàng, nên sau khi phóng liên tiếp hai chưởng đẩy nàng rạt hơn một trượng rồi, chàng dừng lại, đứng yên, rọi đôi mắt sáng tợ sao trên trời nhìn nàng, chứ không tiến đánh nữa.

Trong lòng Hắc Phụng Hoàng hiện giờ hờn yêu lẫn lộn, nàng

nhìn chàng một chập, bỗng vọt lửa căm thù từ đâu đó bốc cháy lên, nàng nhắc mình sà tới gần chàng, hét :

— Chí-Tôn, ta thề sống chết với ngươi lần này !

Lẹ hơn ánh chớp, chín đường kiếm tuyệt từ nơi tay Hắc Phụng Hoàng, bao trùm lấy Chí-Tôn, rít lên soèn soẹt... trông hết sức hãi hùng.

Lối tấn công bất ngờ và vũ bão của Hắc Phụng Hoàng, làm Chí-Tôn phải lui ba bước chàng nghĩ thầm :

— Nếu ta cứ lo chống đỡ mãi, mà không cho nàng trông thấy sự lợi hại, thì chắc chắn không bao giờ nàng chịu dừng tay.

Thình lình, Chí-Tôn giơ hữu chưởng xuất một luồng nặng như quả núi, khiến người và kiếm Hắc Phụng Hoàng chao động tưởng chừng đang đứng trên một vùng địa chấn.

Liền trong cái chớp, Chí-Tôn xô tới, mắt xạ lên vòm trời mờ mịt đầy sao, đưa tay áo phất nhẹ một cái...

Đấy là ngón « Lưu Vân Phất Huyệt » một thế võ độc nhất vô nhị của Bắc Phong Hoà Thượng đã truyền dạy cho chàng tại ngôi chùa hoang cổ, mà có lần chàng làm Lão Quái Ngư giật mình kinh dị.

Cho nên, dù Hắc Phụng Hoàng võ công có cao thâm đến mấy, cũng không thể nào khỏi bị quái phong quật ngã, nếu trúng phải ngọn « Lưu Vân Phất Huyệt » của chàng.

Đột nhiên, một giọng thấm thấp nhưng có hơi khiếp từ sau lưng Chí-Tôn truyền đến :

— Tiểu tử, hãy dừng lại !

Vừa thoáng nghe giọng phát âm, Chí-Tôn đã vội thu hồi cái công lực sắp đẩy ra, đồng thời, hơi nghiêng mình qua một bên, xem đó là ai.

Chí Tôn đã phải giật mình vì bất chợt một người đứng cách chàng chỉ chừng một trượng.

Chàng hết sức hãi hùng, vì người này đến sát bên lưng chàng từ bao giờ mà chẳng hay biết gì cả, cái thần pháp siêu tột không sao đo lường được.

Nhận thấy trên mặt người đó trùm ngang một chiếc khăn lụa điều, Chí-Tôn bất giác kêu khẽ :

— Ồ, lệnh chủ Hải Âu Quái Khách !

Trong khi Hắc Phụng Hoàng đã bước tới sợp lạy :

http://tieulun.hopto.org

— Con kính chào Sư phụ !

Hải Âu Quái Khách khoát tay :

— Triệu lệ Trân, con hãy đứng dậy.

Thấy thế. Chí-Tôn cũng chắp tay :

— Tiểu đồ Dương Chí-Tôn xin kính chào lão Tiền bối, ngày trước tại vực Nghiệt long Đàm, nhờ lão Tiền bối trợ giúp Tiểu đồ thoát khỏi bàn tay ác độc của Sư Diện Quái Ma, nay xin nết lòng đa tạ cái ơn đức cao dày ấy.

Hải Âu Quái Khách quay nhìn Chí-Tôn, cặp mắt soi qua hai lỗ hổng mảnh vải đỏ sáng rực như luồng chớp :

— Chí-Tôn là ngươi đây à ! Hà hà... phúc đức của ngươi đây lắm đấy.

Lúc đó, Hắc Phụng Hoàng cũng vừa đứng dậy, khóe mắt của nàng bỗng đỏ hồng, nhìn Chí-Tôn rồi hậm hực bảo Hải Âu Quái Khách :

— Hảo khinh bạc còn đấy thầy ạ !

Hải Âu Quái Khách dòm lại cô gái chầm rãi nói :

— Triệu lệ Trân, việc đó thầy cũng đã chú ý, như sự thương yêu giữa trai và gái phải là một tấm đồng mới có thể tạo nên nguồn hạnh phúc sau nầy được, con là một thiếu nữ có tiếng thông minh bây nay, con phải hiểu điều đó, không nên có sự gắng gượng trong tình yêu được.

Lặng nghe Hải Âu Quái Khách nói dứt mấy lời đó, Chí-Tôn khen thầm :

— Lời nói vừa rồi của Lệnh chú Hải Âu thật là chí lý.

Chàng chợt nhìn lại thấy Hắc Phụng Hoàng đương đưa tay áo che mặt khóc, mà rúng động trong lòng, nhưng chẳng biết phải làm sao hơn được chỉ tự nhủ lấy mình :

— Triệu công nương ơi ! nàng đến với ta muộn lắm rồi, tình ta đã chết từ lâu, biết làm sao bây giờ.

Trông thấy Hắc Phụng Hoàng quá khổ sở, Hải Âu Quái Khách cố nén đi một tiếng thở dài, ngầm xót thương cho cô gái vừa mới biết yêu mà phải vấp ngã trước chông gai cuộc đời.

Lát sau, Hải Âu Quái Khách mới trầm giọng hỏi Chí-Tôn :

— Sư môn Tiểu tử thuộc phái nào ?

Bị hỏi đột ngột, Chí-Tôn lúng túng một chút mới đáp :

— Hiện Tiểu đồ đang mang trong mình một tâm trạng bí đát, chưa có thể thưa với lão Tiền bối điều đó, xin người thứ tha cho.

Lệnh chú Hải Âu « à » một tiếng rồi im đi, Quái Khách tự nghĩ :

— Lạ thật, trông qua võ công của thằng bé nầy, theo sự hiểu biết của ta ở chốn giang hồ, cũng không làm sao tìm ra được nguồn gốc phát sinh ra nó. Ta còn nhớ rõ cách đây chỉ một tháng, công lực gã rất tầm thường, nhưng sao bây giờ lại vượt bực dường ấy.

Hai làn sáng tuy dịu nhưng hơi rộn từ trong mảnh lụa điều che mặt của Hải Âu Quái Khách chói lọi ra đăm đăm vào mặt Chí-Tôn hồi lâu, Quái Khách chìm giọng thốt :

— Kể từ khi Tiểu tử may mắn nuốt viên nội đơn Ngưu Long Giao tại Nghiệt long Đàm rồi thoát nạn, sau đây cho tới bây giờ, ngươi có được thêm cái duyên kỳ ngộ nào chăng ? Nếu chẳng có gì trở ngại, thì hãy bảo thật cho ta biết, còn trái lại hoặc có một niềm tâm sự gì u kín không tiện nói ra, thì khỏi phải trả lời ?

Chí-Tôn đáp chẳng chút do dự :

— Thưa lão tiền bối, sau ngày thoát nạn tại Nghiệt long Đàm, không bao lâu Tiểu đồ có thêm cái may mắn là nuốt được bảo vật Thiên Bằng Thái Noãn, ở tận ngoài hải đảo.

Hải Âu Quái Khách như xúc động mạnh :

— Hỡi tiểu tử, thế thì từ đây, chính ngươi là một kẻ có cái diễm phúc có một không hai trong chốn vũ lâm, ta thành thật khuyên ngươi hãy hết sức thận trọng trên bước giang hồ.

Chí-Tôn vô cùng cảm kích, chàng cúi mặt :

— Xin đa tạ lão tiền bối đã hết lòng chỉ dạy tiểu đồ.

Hắc Phụng Hoàng thấy những lời đối đáp giữa sư phụ nàng và Chí-Tôn, nàng thầm nghĩ hai người có quen biết nhau từ trước, nên đành đứng yên chẳng mở miệng thốt ra câu nào nữa cả.

Hải Âu Quái Khách đem cặp mắt ngời ánh sáng nhìn Chí Tôn dòm lên nền trời đen thẫm, trầm lặng một lúc lâu, chẳng hiểu Quái Khách đang nghĩ gì !

Chí-Tôn cũng như Hắc Phụng Hoàng đều lâm vào tình trạng bẽ bàng, đôi thiếu niên nam nữ nhìn trộm nhau một cái, rồi cả hai lảng sang chỗ khác.

Im lặng nặng nề giữa ba người !

Một chập lâu, đột nhiên, Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở nhẹ, quay qua bảo Hắc Phụng Hoàng :

http://tieulun.hopto.org

— Triệu Lệ Trân, con đã gặp Chủ nhân Lệnh xé xác chưa ?

Hắc Phụng Hoàng cúi mặt :

Thưa sư phụ, con đã trông thấy mặt hắn, là một lão già đầu tóc bạc phơ, cụt hết một cánh tay trái. Tiều đồ quyết theo hắn tận nơi, nhưng vì công lực có hạn, nên hắn biến mất.

Hải Âu Quái Khách buông thõng :

— Thế à !

Chí-Tôn rúng động cả tâm hồn, chàng lắng tai nghe kỹ.

Hắc Phụng Hoàng chợt hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Thưa Sư phụ, theo sự nhận xét của Sư phụ, Chủ nhân Lệnh xé xác nầy có phải là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn chăng ?

Hải Âu Quái Khách khẽ lắc đầu :

— Điều con hỏi đó, hiện nay chưa thể nói ra đây được, nhưng cứ như lời đồn đãi trong giới giang hồ, thì Dương Chấn Hoàng đã chết từ lâu, không nghe nói tới tên nữa.

Hắc Phụng Hoàng hết sức kinh dị :

— Tại sao có chuyện lạ lùng thế hở Sư phụ, con nhớ rõ trong đêm gia phụ con bị hại, tai con nghe hắn xưng Chủ nhân Lệnh xé xác rõ ràng, chẳng lẽ...

Hải Âu Quái Khách ngắt lời :

— Chốn giang hồ còn nhiều điều quỉ quyệt, con chớ nên quả quyết một điều gì trước khi chưa nhận ra chân tướng của kẻ khác.

— Nhưng thưa Sư phụ, giờ đây, mặc dù chưa rõ được mặt thật Chủ nhân Lệnh xé xác là ai, nhưng con nguyện sẽ quật chết Lão Ma Đầu kia, để trả mối hận thù bao năm đã chất chứa.

Hải Âu Quái Khách xa cặp mắt dịu ánh sáng nhìn Hắc Phụng Hoàng an ủi :

— Thù gia phụ là một mối thù phải trả, nhưng Tiều đồ chưa phải là tay đối thủ với chủ nhân Lệnh xé xác đâu.

Hắc Phụng Hoàng nghiến răng kèn kẹt :

— Con vẫn biết thế, nhưng con sẽ lấy cái chết của mình mà rửa sạch máu thù trong một ngày không xa.

Hải Âu Quái Khách nén một tiếng thở dài :

— Triệu Lệ Trân, con nên tạm gát qua chuyện đó, hiện nay việc quan trọng nhất là phải đi kiếm tìm cho được bảo vật đã thất lạc, rồi sẽ nghĩ đến chuyện xa hơn.

— Thưa Sư phụ, hiện nay các vị Sư huynh con có tìm ra tung tích tên Ma già Quái Nạp Mộc Thông chưa ?

—Ta có ý trông chờ tin tức, nhưng mãi tới hôm nay vẫn chưa trông thấy một vị Sư huynh nào của con về cả.

Đến đây, lòng Chí-Tôn bỗng như có lửa đốt, tuy nhiên, chàng vẫn giữ cái vẻ mặt lạnh lẽo muôn đời, chắp tay trước ngực bảo Hải Âu Quái Khách :

— Kính lão Tiền bối, hiện Tiều đồ đang còn một việc cần kíp xin lão Tiền bối cho phép Tiều đồ giả biệt.

Hải Âu Quái Khách chưa kịp mở miệng, thì Hắc Phụng Hoàng đã nóng nẩy nói mau :

— Thưa Sư phụ, hôm trước thầy có hứa đứng ra tác thành cho con, nay đã gặp hắn đây, sao thầy để hắn ra đi một cách thản nhiên như vậy ?

Hải Âu Quái Khách nghiêm nghị :

— Triệu Lệ Trân, sao con lại nóng nảy quyết một như thế, con không nhìn thấy hoàn cảnh à ?

Hắc Phụng Hoàng nói trong nức nở :

— Nhưng tấm thân băng giá của con hắn đã...

Hải Âu Quái Khách cắt phăng câu nói Hắc Phụng Hoàng :

— Tiều tử chưa làm chuyện gì sỉ nhục cho con cả, con không nên nói oan người.

Hắc Phụng Hoàng bỗng òa ra khóc :

— Thưa Sư phụ tấm thân người thiếu nữ lại có thể cho một gã đàn ông đụng chạm như thế sao ?

— Trên chốn giang hồ trải nhiều sinh tử, chuyện Tiều tử hành động cứu sống con vẫn là sự thường, thực ra theo thấy hiểu, gã có lòng tốt cứu con thoát khỏi một cái chết oan uổng, vậy mà con còn buộc tội cho gã à ?

Hắc Phụng Hoàng khóc to hơn :

— Phương trong hành động của hắn có điều mờ ám, hắn giả vờ làm ra vẻ đạo đức để che mắt mọi người thấy ạ !

Mấy câu nói sau cùng của Hắc Phụng Hoàng khiến Chí-Tôn vô cùng phẫn nộ, chàng tia cặp mắt rực cảm hờn nhìn chằm chặp hai thầy trò Lệnh chủ Hải Âu.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên, Hải Âu Quái Khách trầm giọng có hơi khiếp :

— Triệu lệ Trân, có bóng người đến kia !

Hắc Phụng Hoàng giật mình nín bặc. Chí-Tôn chợt lặng nghe. Quả nhiên cách đây không xa có hơi thoảng tới nhè nhẹ như một cơn gió sẽ động, giá Hải Âu Quái Khách không báo trước, chàng cũng chưa nhận ra.

Chí-Tôn hết sức tháng phục cái công lực kinh người của lệnh chủ Hải Âu.

Chỉ nội trong chớp mắt, có bốn cái bóng đen từ khung trời đen thẳm phóng tới đứng trước mặt Lệnh chủ Hải Âu, bụi bặm không bay, thật là ảo diệu.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, bốn cái bóng người cùng lượt nhìn Hải Âu Quái Khách, đồng thanh kêu lên một tiếng « ồ », rồi giật lùi nữa bước, chắp tay cung kính :

— Kính chào Lệnh chủ, chúng tôi không hay Lệnh chủ ở đây, đường đột có mặt, thật là đáng tội vô ngần.

Hải Âu Quái Khách cười nhạt :

— Các ngươi đến đây làm gì ?

Khi đầy Chí-Tôn nhủ thầm :

— Hải Âu Quái Khách quả thật được mọi người trên chốn giang hồ kính nể, nên bốn tên nầy vừa tới là đã nhận ra rồi.

Một người cao lớn trong bọn đáp câu hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Chúng tôi vâng lệnh Âm Ma Giáo Chủ theo dõi Chủ nhân lệnh xé xác tới đây.

Chí Tôn run tận đáy lòng, chàng chưa hề nghe tới Âm Ma Giáo Chủ mà người cao lớn vừa thốt. Theo chàng nhận xét, bốn người nầy chính là môn đồ mà công lực cao thâm như thế, thì người cầm đầu không hiểu đến bậc nào là cùng.

Hắc Phụng Hoàng vì trong lòng đương nóng nẫy trả mối phụ cừu nên khi nghe người trong Âm Ma nói theo dõi tung tích Chủ nhân Lệnh xé xác, nàng sẵn tới :

— Nhưng hiện nay Các hạ đã tìm ra tung tích của hắn chưa ?

Người Âm Ma cao lớn phát ra một giọng cười quái gỡ :

— Cô nương cũng muốn tìm nhân vật ấy nữa sao ?

— Đúng như vậy. ta đang tìm hắn đây.

Người Âm Ma cao lớn vùng cười khàn như quỉ trư :

— Nếu vậy, ta có lời mách trước với cô nương, Chủ nhân Lệnh xé xác không phải là Dương Chấn Hoàn như lời đồn đãi, mà là một người bí mật, rất quái gỡ.

Nghe người Âm Ma cao lớn nhắc tới tên Sư môn, Chí-Tôn đột chấy máu hận thù đội mạnh lên óc chàng, qua bóng tối âm thầm, nét mặt chàng ứng lên một luồng sát khí, nhưng chẳng hề một ai biết cả...

http://tieulun.hopto.org

Một sóng trùng dương bỗng chuyển động, từng trận quái phong bắt đầu nổi lên.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

ĐẠO ÂM MA

CHÍ-TÔN không lấy làm lạ về những lời nói của người Âm Ma cao lớn vừa rồi, mà chàng chỉ hết sức kinh dị về hành tung Đạo Âm Ma, chúng là người như thế nào, sao lại hiểu rõ việc bí mật của Chủ nhân Lệnh xé xác một cách tường tận ngần ấy.

Đồng thời chàng nhớ rõ trong Hải Thâm Cừu không có ghi tên Đạo Âm Ma, dĩ nhiên chẳng có chuyện thù oán, nhưng tại sao bỗn người này lại bảo vâng lệnh Âm Ma Giáo Chủ đi tìm Chủ Nhân Lệnh xé xác để làm gì ?

Chàng nhủ thầm :

— Hẳn chắc Đạo Âm Ma trước kia có mối liên hệ gì lớn lao với Sư môn ta, nên nay nghe tin Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện chúng mới xôn xao dường ấy.

Mặc dù vậy, Chí-Tôn vẫn yên lặng không hé môi nói một lời nào cả, chàng làm như chẳng hề quan tâm tới câu chuyện giữa mọi người đang đến hồi gay go.

Hắc Phụng Hoàng lạ lùng hỏi tiếp người Âm Ma cao lớn :

— Nhưng tại sao Các hạ quả quyết rằng Chủ nhân Lệnh xé xác không phải là Dương Chấn Hoàng ?

Người Âm Ma cao lớn đáp :

— Đó là một việc hãy còn trong vòng bí mật chưa tiện nói ra.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng lại càng kinh ngạc hơn :

— Ô sao lại có chuyện lạ lùng vậy ? Ta còn nhớ rõ trong đêm gia phụ ta bị hại, Chủ nhân Lệnh xé xác tự xưng là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàng thế sao bây giờ Các hạ cho rằng không phải, chẳng lẽ lại có một sự giả hiệu hay sao ?

Đến lượt người Âm Ma cao lớn sửng sốt :

— Lạ thật ! Nếu quả như lời cô nương báo, thì hiện nay trên chốn giang hồ đã có tới hai chủ nhân Lệnh xé xác, nhưng lão già cụt tay đêm nay nhất định không phải là chủ nhân Lệnh xé xác, trước đây.

Hắc Phụng Hoàng nghe người Âm Ma cao lớn nói xong, nàng ngơ ngác :

— Có lẽ nào như thế được ? Tại sao chúng phải giả hiệu để làm gì ?

Chi-Tôn rúng động không ngừng, nhưng chàng vẫn lặng lặng đứng yên như chẳng hề chú ý đến câu chuyện của hai người.

Trong lúc ấy Hải Âu Quái Khách cũng im thinh thích không thốt ra một câu nào nữa cả.

Đến đây, người Âm Ma cao lớn xạ mắt nhìn Hải Âu Quái Khách, cung kính :

— Chúng tôi làm rộn lệnh chủ rất nhiều xin bái biệt...

Dứt tiếng, bốn người Âm Ma tung đi mất,.. không để lại một cơn gió động.

Chờ bốn bóng người Âm Ma hút mất trên bầu trời đen thẳm, bấy giờ Hắc Phụng Hoàng mới day qua hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Cứ như lời người cao lớn trong đạo Âm Ma vừa bảo có đúng thế không hở sư phụ ?

Hải Âu Quái Khách quét cặp mắt chớp lòe sang Chi-Tôn, rồi đáp câu hỏi của Hắc Phụng Hoàng chứa đựng sự bí mật :

— Hiện giờ cũng khó mà nhận định, hãy chờ xem.

Hắc Phụng Hoàng thắc mắc :

— Nhưng thưa Sư phụ, Đạo Âm Ma nầy thuộc môn phái nào, sao đồ đệ nghe cái tên lạ quá ?

Lặng đi một phút như tìm hiểu thêm một điều gì, Lệnh Chủ Hải Âu ghìm giọng đáp :

— Ta cũng không biết rõ về tung tích Đạo Âm Ma cho lắm, chỉ biết lờ mờ cách đây chẳng bao lâu, Đạo Âm Ma xuất hiện lần

đầu tại nơi cổ đạo dẫn hút từ Thiểm Tây qua Tứ Xuyên, quật chết hai mươi lăm cao thủ trong đạo Hắc Bạch bỏ xác đầy đường. Hành vi đó, chứng tỏ rồi đây Đạo Âm Ma sẽ còn tạo ra nhiều thảm cảnh rùng rợn trong giới võ Lâm chứ chẳng không đâu.

Hơi rợn trong người, Hắc Phụng Hoàng lại hỏi tiếp :

— Thưa Sư phụ, Đạo Âm Ma và Chủ Nhân Lệnh xé xác có liên hệ với nhau như thế nào, mà Âm Ma Giáo Chủ lại cho người theo dõi ?

Vẫn với giọng chứa ẩn bí mật, Hải Âu Quái Khách đáp :

— Ngày sau Tiểu đồ sẽ rõ, giờ đây khó mà đoán được hành tung của Đạo Âm Ma, con ạ !

Tự nãy giờ lặng nghe những lời đối đáp giữa Hải Âu Quái Khách và Hắc Phụng Hoàng trong lòng Chi-Tôn chừng như có lửa đốt, chàng lên tiếng cắt ngang câu chuyện hai người :

— Thưa lão Tiền bối, Tiểu đồ còn một việc cần phải đi, xin tạm biệt hẹn có ngày đến đáp ơn sâu.

Nói vừa dứt câu, không chờ Hải Âu Quái Khách kịp ngăn lại, Chi-Tôn phóng ngay vào rừng già biến mất.

Hắc Phụng Hoàng toan nhắc mình băng theo, thì Hải Âu Quái Khách đã gọi giật nàng lại :

— Triệu Lệ Trân, hãy trở lại, không nên cãi lời thầy.

Hắc Phụng Hoàng không dám cãi, nàng đứng nhìn theo hướng Chi-Tôn vừa khuất trong từng già, mà lòng nổi dậy một sự hờn yêu lẫn lộn. Thật lâu, nàng thấm rít lên qua hai hàm răng cắn chặt :

— Chi-Tôn, ngươi đừng tự phụ, sẽ có một ngày nào đó gặp ngươi ta thanh toán mối hận lòng nầy.

Khẽ thốt xong, uất hận trào lên khoé mắt, Hắc Phụng Hoàng để mặc cho hai dòng lệ nóng ấm thấm chảy xuống đôi má trinh thơ.

Hải Âu Quái Khách đứng sau bóng nàng đoán rõ tâm trạng đau thương của người thiếu nữ, khẽ lắc đầu, rồi trầm giọng gọi :

— Triệu Lệ Trân !

Hắc Phụng Hoàng lau nhanh nước mắt quay lại, vẫn ngậm ngùi :

— Sư phụ dạy bảo tiểu đồ điều gì ?

— Bình nhật Nữ đồ rất ngoan ngoãn vâng lời thầy có phải thế không ?

Hắc Phụng Hoàng lo sợ đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Thưa Sư phụ : Tệ đồ chưa có lần nào dám làm phật ý thầy.

— Vậy thì hãy nghe thầy bảo đây.

— Vâng, tệ đồ xin chờ lời thầy dạy.

Giọng Hải Âu Quái Khách vừa nghiêm, vừa khiếp :

– Từ nay, bất cứ một việc gì, dù nhỏ đến đâu trước khi hành động Nữ đồ cũng phải báo trước cho ta đấy nhé.

Mặc dầu trong lòng hãy còn hậm hực Chí-Tôn, nhưng nàng cũng gằng gặng đáp :

— Vâng, Tệ đồ sẽ tuyệt đối theo lệnh thầy.

Nói xong, Hắc Phụng Hoàng đứng mà như chẳng giây phút nào yên.

Bây giờ cặp mắt của Hải Âu Quái Khách ngời sáng lạnh lùng, phóng xạ ngay mặt Hắc Phụng Hoàng như rọi vào lòng nữ môn đồ thơ ngây một chập lâu rồi ngầm than một tiếng.

Lát sau, Quái Khách nói như thở dài :

— Chúng ta lên đường thôi con ạ !

Tức thì hai cái bóng người nhảc mình cao khỏi ngọn cây rừng hai trượng, rồi mất hút trên không...

oOo

Về phía Chí-Tôn, sau khi rời khỏi khu rừng già liền gấp rút đuổi theo hướng bốn người trong Đạo Âm Ma lẹ như một làn khói.

Vừa chạy, Chí-Tôn vừa hết sức băn khoăn, vì không biết Đạo Âm Ma là bọn người như thế nào, mà lại phải nhiều tên theo dõi Chủ nhân Lệnh xé xác như thế hơn nữa, chúng quả quyết rằng trong chốn giang hồ hiện có tới hai Lệnh chủ.

Chàng đành phải tạm gác lại việc đi tìm Quái Nạp Mộc Thông, để dọ theo bốn tên Âm Ma, hiểu một vài điều bí ẩn, vì nó có những mối quan hệ rất lớn đối với chàng.

Chàng càng không thể hiểu nổi tại sao Đạo Âm Ma mới xuất hiện trên chốn giang hồ chẳng bao lâu, mà lại hiểu rõ những điều bí mật của Chủ nhân Lệnh xé xác.

Bốc mình như làn khói nhẹ, phóng mau tới phía trước chừng vài mươi dặm, Chí-Tôn đã thấy trên con lộ cái quang mập mờ bốn bóng người trong Đạo Âm Ma đang hạ xuống đất, chầm rãi bước đi.

Chí-Tôn liền sà xuống đất, thấp thoáng ẩn hiện sau lưng bốn

bóng đạo Âm Ma, cứ cách khoảng vài trượng vận thính lực lắng nghe.

Vô tình, bốn đạo Âm Ma không hề hay biết có kẻ đang rình sau lưng mình, một tên trong bọn cất giọng ồ ồ như quỉ rống :

– Ngô huynh, do đâu mà biết được Chủ nhân Lệnh xé xác không phải Lệnh chủ Cam Lộ Bang ?

Tên Âm Ma cao lớn nhất nói giọng khàn khàn như người sắp chết :

— Đó là một sự tình cờ nghe lọt vào tai, khi Giáo Chủ chúng ta vừa được tin Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện tại thành Quế Lâm, điện tức tốc mở hội khẩn cấp và kết quả đầu tiên là chúng ta được lệnh theo dõi tung tích hắn.

Chí-Tôn rợn cả người, càng lắng tai nghe rõ hơn.

Tên Âm Ma lùn thấp hỏi tiếp :

— Thế tại sao lúc nãy Ngô Huynh không báo thật cho Thiếu nữ áo đen kia nghe hình như nàng cũng sẵn mang một mối hận thù chi đó.

Tên Âm Ma cao lớn cười khà khà... rồi đáp :

— Ngươi nói nghe dễ dàng quá, ngươi không biết việc gì bí mật trong Đạo Âm Ma mà tiết lộ sẽ bị thảm hình móc lấy cặp mắt à ?

Tên Âm Ma lùn thấp vụt nín bặt không hỏi nữa, dường như y đã khiếp sợ khi nghe tên Âm Ma kia nhắc tới kỷ luật khủng khiếp của Đạo Âm Ma.

Im đi một lúc, tên Âm Ma cao lớn bỗng nói :

— Tiếc vì ta tới chậm một chút, không trông thấy rõ mặt Chủ nhân Lệnh xé xác để về sau tìm kiếm hắn được dễ dàng hơn.

Một tên Âm Ma khác chen vô chấm dứt câu chuyện :

– Theo ta được nghe một vài tên cao thủ trong Thái gia trang kể lại, thì Chủ nhân Lệnh xé xác là một lão già cụt tay râu tóc bạc phơ, cặp mắt xanh ngời lạnh lẽo như cặp đèn thần, công lực của y cao thâm thần qui vô lường, nhưng thôi, hôm nay chúng ta chỉ là những kẻ vâng lệnh Âm Ma Giáo chủ đi thâm dò tin tức hắn, ngoài ra chúng ta cứ mặc, hiểu thêm nữa mà làm gì.

Bọn Âm Ma nhấc mình lên như một bầy quỉ đói kiếm ăn khuya lướt tới một khu rừng già thăm thẳm, chẳng một ai nói gì nữa cả.

Với một thân pháp ảo tuyệt, Chí-Tôn phớt qua bọn Âm Ma rồi thình lình biến mất vào rừng...

http://tieulun.hopto.org

Bốn tên Âm Ma cứ lầm lũi đi, chẳng hề hay biết. Chúng vượt lên độ vài dặm đường thì đột nhiên có một bóng người từ tận rừng sâu xọt ra như làn khói đáp nhẹ giữa con lộ cái quang.

Bóng người kỳ bí ấy là loài qui quái hiện hình giữa lúc tàn khuya, trông thực là rùng rợn.

Bọn Âm Ma trờ tới giật mình đứng lại, chúng định thần chiêu những cặp mắt ngời tợ chớp nhìn ngay bóng người cản ngang đường quang cái.

Nhận ra bóng người đây, Quần Ma vô cùng sửng sốt nhất loạt kêu lên.

— Ô, Lão quái cụt tay !

Thì ra, bóng người đang đứng trước mặt bốn tên Âm Ma chính là một ông lão râu tóc bạc phơ, cụt ngắn cánh tay trái, cặp mắt sáng loé như hai ngọn đèn thần, lúc nãy đã xuất hiện tại Thái gia Trang, xé xác Thái Tinh Nhất chết một cách vô cùng kinh khiếp.

Bốn tên Âm Ma run rẩy trong lòng, một lúc thật lâu, chúng mới trấn tĩnh lại tinh thần. Tên cao lớn nhất mình tới nửa trượng nói lớn, tuy vậy, tróng tiếng có hơi khiếp :

— Các hạ cản đường chúng ta để làm gì ?

Lão tóc bạc phơ ất giọng thần bí :

— Có phải các ngươi đương tìm kiếm ta chăng ? Nếu vậy, ta tình nguyện đến trước mặt các ngươi đây, khỏi phải bận công tìm vô ích.

Dứt câu, Lão tóc bạc phơ vùng cười khàn giọng loài qui độc ẩn nào giữa rừng sâu.

Bọn Âm Ma rùng mình kinh hãi, chúng đồng nghĩ thầm :

— Quái lạ, tại sao lão già này lại thốt ra những câu kỳ quặc như thế, hay lão ta là . . .

Như soi thấu ý nghĩ của bọn Âm Ma, lão cụt tay nói rung động cành lá hai bên ven rừng :

— Ô, không phải lúc nãy các ngươi nằng nặng nhất quyết tìm cho kỳ được ta sao ?

Người Âm Ma cao lớn sờn cả tóc gáy :

— Nhưng câu hỏi của Các Hạ vừa rồi có nghĩa là gì ?

Lão cụt tay trợn cặp mắt phóng xạ ánh sáng :

— Có nghĩa là ta tới đây nộp mệnh cho các ngươi, khỏi phải bận công tìm kiếm đâu cả.

Tên Âm Ma cao lớn chợt hiểu ra, y hết sức hãi hùng, giật lùi hai bước khàn giọng thốt :

— Nhưng Các Hạ là ai, xin cho biết qui danh ?

Lão cụt tay trỏ lên cười quái gở :

— Ta là người thần bí mà bọn Âm Ma của các ngươi đang tìm bắt đấy.

Như một tiếng sấm nổ vào tai, bốn tên Âm Ma thảy đều run lên lập cập, dớn dác kiếm đường trốn chạy.

Lão cụt tay quát lớn :

— Đứng lại tất cả, chạy ta giết chết ngay đấy !

Bọn Âm Ma lạnh toát hồn, dừng chân lại, đưa mắt đầy sợ hãi lấm lét nhìn chừng Lão cụt tay.

Tên Âm Ma cao lớn vốn lanh lợi nhất bọn, y nghĩ thầm :

— Bọn ta bắt quá cũng chỉ là những kẻ tay sai Âm Ma Giáo Chủ, đi dò tin tức Chủ nhân Lệnh xé xác, thế thôi, chứ đâu phải là tay đối chọi với lão, nay tình cờ gặp lão giữa đường, nhưng đồng bọn chưa hay, nếu tỏ ra chống cự, chắc chắn sẽ bị lão hạ sát ngay, chi bằng ta hãy tìm lời khôn khéo, kéo dài câu chuyện với lão, rồi ngầm báo hiệu cho Âm Ma Giáo Chủ biết, người thân hành tới đây, mới mong đương cự nổi lão.

Nghĩ như vậy rồi, tên Âm Ma cao lớn chắp tay trước ngực :

— Thật không ngờ lão Tiền bối là chủ nhân Lệnh xé xác, một đẳng cao cả trên chốn giang hồ. Chúng tôi có lỗi rất nhiều, mong Lệnh chủ thứ tha cho.

Ba tên Âm Ma kia vốn quen tính lanh lẹ của tên Âm Ma cao lớn, nên khi trông thấy y tỏ ra cung kính Lão cụt tay, thì hiểu ngay, chúng bước tới cúi đầu :

— Chúng tôi xin kính chào lão Tiền bối, thật là đáng tội vì không hay lão Tiền bối đến đây mà tiếp đón.

Không hiểu nghĩ sao đó, Lão cụt tay dịu giọng :

— Các ngươi đừng lo sợ, không phải ta tới đây để đòi nợ máu của các ngươi đâu, hãy đứng yên nghe ta bảo một điều.

Ba tên Âm Ma kia đưa mắt nhìn tên Âm Ma cao lớn.

Tên Âm Ma cao lớn hội ý để đặt hỏi :

— Điều gì xin lão Tiền bối nói thử chúng tôi được biết, xem có vừa sức mình không ?

http://tieulun.hopto.org

Cặp mắt Lão cụt tay bỗng xạ tia sáng ngập ngời như hai luồng chớp ngay mặt tên Âm Ma cao lớn, nói giọng thật khiếp :

— Điều mà các ngươi đang làm đấy.

Bọn Âm Ma thấy đều run rẩy. Tên Âm Ma cao lớn dù đã rúng tận đáy lòng, nhưng vẫn cố gượng hỏi :

— Xin Lão Tiền bối cho chúng tôi hiểu rõ ?

Lão cụt tay dựng cặp lông mày bạc phếu :

— Ai sai các ngươi đi tìm chủ nhân Lệnh xé xác ?

Biết có chối cũng không được, tên Âm Ma cao lớn đáp liền :

— Thưa Lão Tiền bối, chúng tôi là tay chân của Âm Ma Giáo chủ, người truyền lệnh sao, chúng tôi làm theo vậy xin Lão Tiền bối thứ cho.

— Ta hiểu rồi, nhưng ta muốn biết Âm Ma Giáo Chủ các ngươi tìm ta với mục đích gì ?

Tên Âm Ma cao lớn nghe chừng như có một luồng chưởng chạy rần vào cơ thể, y không ngờ chuyện giữa y và ba tên Âm Ma kia lúc nãy tại khu rừng già, lại lọt vào tai Lão cụt tay, khiến cho y càng thêm khiếp đãm về cái hành tung thần qui khôn lường của kẻ địch.

Ba tên Âm Ma kia dựng cả tóc trán, thân mình chúng chẳng khác cành cây run trước gió, lấy mắt ngó nhau, ngầm bảo tai vạ đã đến nơi rồi !

Không thấy tên Âm Ma cao lớn đáp, Lão cụt tay trầm giọng như từ dưới đáy huyệt ròn rợn đưa lên :

— Hà hà... hôm nay mà các ngươi không chịu trả lời xong xuôi câu hỏi của ta, thì đừng hòng được rời khỏi chốn nầy... đường đường môn đệ Âm Ma Giáo Chủ, mà lại có những kẻ hèn đớn như các ngươi à ?

Lời nói sau cùng của Lão cụt tay, làm tên Âm Ma cao lớn lóe hận thù lên trong tia mắt dữ tợn, nhưng tắt phụp ngay, vì y vốn ngán sợ cái công lực rợn người của lão từ trước.

Vẫn chưa thấy tên Âm Ma cao lớn đáp lời, lão cụt tay nổi giận :

— Thế nào ? ngươi có trả lời ta chưa, hay chờ ta ra tay quật chết luôn cả lũ ?

Nói dứt, lão cụt tay giơ cánh tay còn lại, như chực đẩy chưởng ra.

Hồn bay lên mây, tên Âm Ma cao lớn nói thật mau :

— Xin lão tiền bối đừng tay lại !

Lão cụt tay ngừng cánh tay phải lưng chừng, khàn khàn hỏi :

— Sao, ngươi trả lời ta nghe thử, Âm Ma giáo chủ sai bọn ngươi tìm ta với mục đích gì ?

Tên Âm Ma cao lớn run như gió :

— Thưa lão tiền bối, việc nầy thật vượt ra ngoài phạm vi của chúng tôi, thật khó mà thưa lại.

Lão cụt tay vùng cười khan :

— Các ngươi đã không muốn trả lời cho ta biết Âm Ma Giáo Chủ của các ngươi, thì đừng trách ta sao tàn ác nhé.

Lão ta sà tới một bước, chia cánh tay còn lại lên cao, truyền lệnh :

— Ta đếm ba tiếng, nếu dứt tiếng chót, mà các ngươi hãy còn cứng đầu chưa chịu trả lời, thì hãy coi đây làm gương.

Chưa dứt câu, Lão cụt tay đã tuông ra một chưởng ù...ù... đánh gãy ngang thân cây cổ thụ đổ ầm xuống rung chuyển cả một vùng.

Bọn Âm Ma kinh hãi, nhìn nhau le lưỡi lắc đầu.

Lão cụt tay thét :

— Một !

Bọn âm Ma giật mình, trố những cặp mắt ghê rợn.

Lão cụt tay lại hét :

— Hai !

Ba tên Âm Ma sửng chết không còn tài nào cử động được nữa, dường như tiếng hét của Lão cụt tay có một sức mạnh vô hình, chôn sâu hai chân chúng dưới mặt đất.

Lão cụt tay chực đếm tiếng thứ ba, thì bất thình lình tên Âm Ma cao lớn huy động một chưởng...

Ba tên Âm Ma kia thoáng thấy, lập tức phóng luôn ba chưởng trợ lực sức chưởng tên Âm Ma cao lớn.

Thực ra, bốn tên Âm Ma cũng thuộc hàng cao thủ, thế nhưng vì đã khiếp danh Chủ nhân Lệnh xé xác từ trước, tự nãy chúng tỏ ra hết sức yếu đuối, thấp kém, giờ đây vì sự sinh tồn chúng phải liều lĩnh, xuất hết khí lực khi phóng chưởng ra, nên sức mạnh chẳng khác tiếng sóng vỗ bờ.

Lão cụt tay thấy vậy, quát to :

— Các ngươi muốn chết hết phải không ?

Mồm quát, tay lão vừa quét ngang một luồng chưởng, nghe như có sấm sét, ầm ì trong đó.

Tức thì, một trận bạo vũ nổi lên đánh trốc cả đá cát tung bay

http://tieulun.hopto.org

khắp nơi. Bốn tên Âm Ma bị ngọn quái phong xẻ lìa cả trượng, loạng choạng suýt ngã.

Chúng gượng gạo đứng vững, trố những cặp mắt không khiếp nhìn lão cụt tay chẳng hề chớp.

Lão cụt tay vẫn đứng yên chỗ cũ, rọi cặp mắt sáng rực ngay bọn Âm Ma, khinh bỉ :

— Thế nào, các ngươi có chịu trả lời chưa ?

Nhưng tên Âm Ma cao lớn không đáp lời lão cụt tay, mà chỉ ngầm ra hiệu cho đồng bọn, cùng một lúc phóng tới quật liền tám chưởng vào người Lão cụt tay.

Sóng chưởng tập nhau tấn công Lão cụt tay từ bốn phía, mạnh gấp bội phần.

Nhưng Lão cụt tay vẫn đã đề phòng từ trước, nên khi chớp nghe chưởng âm thoáng động, lão đã bình tĩnh không cho xê chuyển vị trí, chỉ lắc mình ít cái, là tức khắc tránh thoát một loạt chưởng phong của bọn Âm Ma.

Đồng thời, Lão vận bảy phần nội lực nhằm tên Âm Ma lùn thấp quật sang một ngọn chưởng phong sầm chớp...

Bộp... Trời !

Sau tiếng kêu khủng khiếp đó, tên Âm Ma lùn thấp bị sóng chưởng quật văng ngoài hai trượng, rướn lên mấy cái rồi im bằng đi...

Ba tên Âm Ma còn lại, trông thấy cái chết quá thảm khốc của đồng bọn, chúng lồng lên như bầy quỉ dữ, không còn biết sợ chết là gì nữa cả. Cùng một loạt, chúng huy động liên tiếp mười hai ngọn chưởng phong ào ào quật sang Lão cụt tay.

Lão cụt tay bỗng cười khàn một tiếng, rồi nương theo sóng chưởng bốc bùng lên cao, thình linh, bũa một chưởng nhằm một trong ba tên Âm Ma mặt đen từ chín lỗ trào ra, chết không kịp kêu một tiếng.

Hai tên Âm Ma còn sống sót đứng sững sờ hồi lâu, chẳng ai bảo ai, chúng hè nhau toan phóng chạy.

Thế nhưng lẹ hơn làn sét trên mây, Lão cụt tay lúc vừa xuống đất, bũa thêm một chưởng trúng thêm một tên Âm Ma, xem ra chỉ là một đống thịt hôi tanh.

Biết không thể nào chạy khỏi cái chưởng lực thảm khốc của lão cụt tay, tên Âm Ma cao lớn vội rút mũi tên lửa trong mình ra phóng lên trên không.

Bùng... Một đám lửa đỏ rực như màu máu bốc cháy sáng cả một vùng bầu trời đen thẫm.

Đó chính là một ám hiệu cấp báo của Đạo Âm Ma !

Ám hiệu chia ra ba màu xanh trắng đỏ. Màu xanh để cầu viện, màu trắng là lệnh hợp mặt khẩn cấp, còn màu đỏ thì báo tin sắp bị tử nạn.

Khi mũi tên lửa phóng lên rồi, thì coi như lệnh truyền của Âm Ma Giáo Chủ, các đồng bọn bất cứ trong phạm vi nào trông thấy, cũng phải tức khắc chạy tới tiếp ngay.

Lão cụt tay không hiểu rõ sự bí mật của mũi tên lửa đối với Đạo Âm Ma, nên chỉ thoáng nhìn lên ánh lửa đỏ màu máu, rồi nhất mình đến gần tên Âm Ma cao lớn quát :

— Ngươi phải chết... hà hà...

Tên Âm Ma cao lớn tự biết không làm sao thoát khỏi một cái chết vẹn người như ba đồng bọn, y sấn lên trước mặt Lão cụt tay, rít căm thù qua hai hàm răng kèn kẹt.

— Ta tuy phải chết vì tay ngươi, nhưng trong đêm nay nhất định ngươi cũng không thoát khỏi cánh rừng này, ngươi sẽ đền mạng cho ta và mấy người bạn đã bị ngươi thảm sát.

Lão cụt tay cười khì khà, rúng động cả cành lá bên rừng :

— Chết đến nơi mà hãy còn khoác lác, bây giờ ta hỏi ngươi có chịu nói hay không ?

Tên Âm Ma cao lớn trợn hai mắt đỏ như lửa.

— Ta chết thì thôi, chứ chẳng đời nào chịu khuất phục ngươi cả.

— Vậy thì ngươi phải chết theo ba tên kia cho đủ bọn.

Trong khi Lão cụt tay đang nói, tên Âm Ma cao lớn nghĩ thầm : dù sao cái chết cũng đã gần kề bên y, không lẽ đứng yên mà chịu nên bất ngờ y dấy động sóng chưởng chực đánh lén vào hông địch thủ.

Chẳng ngờ, hai mắt của Lão cụt tay sáng nhanh kỳ tột, thoáng thấy tên Âm Ma cao lớn chớp động chưởng ám, là lão ta đã ra tay trước bũa ngay một chưởng cực ác.

Sóng chưởng nặng như quả núi bẩn vọt tên Âm Ma cao lớn lên mang theo tiếng thét thê thảm :

— Chết !

Tức thì, toàn thân tên Âm Ma cao lớn quăng xa ngoài trượng ngã lăn ra chết, da thịt nám đen như bị sấm sét đánh nhằm.

Lão cụt tay quét cặp mắt rọn người nhìn bốn tên Âm Ma, kẻ

http://tieulun.hopto.org

bản mầu mồm, người thành đồng thịt vụn, mùi máu tanh hôi xông lên nặc nồng trong không khí. Vùng phát ra cười khà khà... như loài qui độc xuất hiện giữa trời khuya.

Cười dứt, lão cụt tay chưa kịp hành động gì thêm, chợt nghe từ phía sau vừa cóm ột giọng trầm khiếp cất lên :

— Các hạ xuống tay độc ác thực !

Lão cụt tay bỗng giật mình lắc nhanh trở lại, thì nhận thấy một bóng người đứng lù lù cách lão ta không đầy ba trượng

Thật là một thân pháp hư ảo từ đâu lại có trên chốn giang hồ, nội lực kinh người như lão cụt tay, mà hãy còn khiếp sợ.

Bóng người đến gần chỉ còn cách lão cụt tay khoảng chừng một trượng thì dừng lại, xạ cặp mắt chứa chan thứ ánh sáng kỳ dịệu nhìn đăm đăm lão ta...

Nhận rõ trên gương mặt bóng người vừa đến có che mảnh lụa điều, Lão cụt tay đã phải kêu khẽ :

— Lệnh chủ Hải Âu Quái Khách !

Lão hơi rùng mình, lặng nhìn Quái Khách với cặp mắt lạnh lẽo, nhưng ngời lên sự sửng sốt.

Hải Âu Quái Khách cũng đứng yên không thốt nên lời, chỉ rọi tia sáng huyền bí của đôi mắt vào mặt Lão cụt tay một hồi, bất giác, cất tiếng cười khan, làm rúng động cả ven rừng.

Lão cụt ta, càng sửng sốt hơn, trong ánh mắt phát hiện vẻ hơi khiếp. Lão lặng lặng không cử động chút nào cả.

Hải Âu Quái Khách thôi cười, nói một câu tối nghĩa :

— Các hạ tài nhỉ, như thế kể ra hoàn toàn đấy !

Câu nói của Hải Âu Quái Khách khiến Lão cụt tay sẽ lay động thân mình, dường như vừa bị xúc cảm mãnh liệt, tuy lão vẫn chẳng thốt ra một lời nào cả.

Chẳng hiểu nghĩ sao, Hải Âu Quái Khách lại tiếp :

— Mặt dù biết vậy, thề nhưng Các hạ hãy coi chừng, dưới bóng mặt trời quang đãng rồi không có việc gì bí mật cả.

Lão cụt tay khẽ cau đôi lông mày bạc, nhưng cứ thừ người như pho tượng, không hề rỉ một tiếng.

Đột nhiên, Hải Âu Quái Khách nói mau, giọng có hơi rợn :

— Có nhiều người sắp tới đấy, Các hạ nên đề phòng.

Liền sau câu nói của Hải Âu Quái Khách nhiều tiếng xô động từ

trên bầu trời mờ mịt đưa xuống. Lão cụt tay như ái ngại, phóng mắt nhìn lên; xem sự gì sắp xảy ra.

Cứ theo những luồng gió mạnh, nhẹ, lao xao, Lão cụt tay đoán hiểu sắp có một số người đến, ít lắm cũng hàng chục tên, từ nhiều hướng đưa tới.

Hải Âu Quái Khách vội nói :

— Những người trong Đạo Âm Ma tới đấy, Các hạ hãy cẩn thận đối phó, ngày sau ta sẽ gặp nhau.

Dứt câu, Hải Âu Quái Khách biến mất trong trời khuya chỉ để lại một cơn gió nhẹ.

Bây giờ, Lão cụt tay mới khẽ thốt :

— Quả lạ lùng thật ! Chẳng hiểu lão ta muốn trợ giúp ta, hay còn có một dụng tâm gì khác chăng ?

Rồi thì bí mật trở lại bao trùm trên gương mặt quái dản của Lão cụt tay, lão ta hướng lên không, chờ bọn người tới.

Trong lòng lão ta bỗng dậy một nỗi lo âu mắt nhìn lên nền trời đen thẫm, mà thâm tâm cứ miên man tới việc xuất hiện đột ngột của Hải Âu Quái Khách vừa rồi.

Chợt có vài cơn gió thật sẽ từ kia thoảng đến tiếp theo, ba bóng người ở trên cao rớt xuống trước mặt Lão cụt tay, lặng câm như quỉ quái.

Lão cụt tay nhận được ngay đó là hai lão Âm Ma, và một người còn trẻ.

Hai lão Âm Ma nầy mặt nhọn hoắc, má cóp, mũi công, mắt tròn lộ hung quang, nếu không phải một người lùn thấp, một người cao lêu nghêu, thì không thể nào phân biệt được hai lão đó ai là ai cả.

Còn người Âm Ma trẻ kia độ chừng gần ba mươi tuổi, mình vận bộ vũ phục thâm, đầu chích chiếc khăn hồng, lưng đeo một thanh trường kiếm trên cán có nạm một hạt huyết châu sắc máu, ngời sáng đến rợn người.

Gương mặt người Âm Ma trẻ tuổi lạnh như sắt, cặp mắt cũng lộ hung quang như hai lão Âm Ma kia.

Ba người Âm Ma đứng hàng ngang, người trẻ tuổi đứng chính giữa còn hai lão Âm Ma thì chực hai bên.

Chẳng ai bảo ai, cả ba cùng quét những cặp mắt phóng xạ sang phía bên cái xác chết rùng rợn của đồng bọn, rồi dời qua nhìn chòng chọc vào mặt lão cụt tay, tỏe căm thù.

http://tieulun.hopto.org

Lão cụt tay biết thế, nhưng vẫn đứng lặng yên, rọi hai mắt lạnh lùng trả lại ba tên Âm Ma, mà chẳng thèm thốt lên một lời nào cả.

Ngay lúc đó, bỗng có một loạt mười bóng người từ trên không phóng xuống đất, tên nào tên nấy lưng mang gươm dài thấy đều bước tới cúi mặt trước người Âm Ma trẻ tuổi hết sức cung kính :

— Kính chào Huyết Hồn Điện chủ, cùng Lỗ, Công nhị vị Đường chủ !

Thì ra, người Âm Ma trẻ tuổi có mang cây huyết kiếm, chính là Huyết Hồn Kiếm Quỉ còn hai tên Âm Ma già tên là Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo mà bọn Âm Ma vừa nhận ra.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ liền khoác tay một cái. Tức thì mười tên Âm Ma mới đến lùi ra phía sau, tản thành hình cánh quạt.

Lão cụt tay hơi cau đôi lông mày bạc, tuy vậy, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như băng sương.

Bây giờ Huyết Hồn Kiếm Quỉ sãn lên ba bước, trỏ tay vào bốn cái xác chết của bọn Âm Ma, cất giọng như quỉ thần :

— Bốn cái xác chết nầy có phải là do Các hạ tạo ra chăng ?

Lão cụt tay khô khan đáp :

— Đúng đấy ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ trợn mắt, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao hắn trầm thấp hỏi :

— Thế thì, Các hạ cho ta biết danh hiệu là gì ?

Lão cụt tay cộc lốc :

— Chữ nhân lệnh xé xác !

Mười tên Âm Ma đứng phía sau Huyết Hồn Kiếm Quỉ nghe lão cụt tay nói xong, thấy đều phát run như gió.

Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo cũng rúng động trong lòng, hai lão Âm Ma vô cùng sửng sốt.

Chỉ có Huyết Hồn Kiếm Quỷ là hơi ngạc nhiên một chút, rồi trố lên cười khặc khặc như loài quỷ độc giữa chốn rừng sâu.

Lão cụt tay có vẻ khó chịu, khẽ đưng cặp lông mày bạc.

Sau khi cười dứt, Huyết Hồn Kiếm Quỷ vẫn giọng trầm thấp nói:

— Rất hân hạnh được diện kiến Lệnh chủ, tưởng cũng cần giới thiệu cho biết, ta tên Khoáng Vũ, đạo danh Huyết Hồn Kiếm Quỉ hiện đương giữ chức Điện chủ Đạo Âm Ma.

Rồi trỏ sang Lỗ Tử Đơn, Công Tôn Báo, hắn tiếp :

— Còn hai vị nầy là Đường chủ của bản Đạo Âm Ma, môn đồ chính thống của Giáo Chủ.

Lão cụt tay nghe dứt chỉ nín lặng thinh thích, không thốt lên một tiếng nào nữa cả. Vẻ mặt lão ta càng rắn lại hơn.

Chờ không thấy Lão cụt tay lên tiếng, Huyết Hồn Kiếm Quỉ nói như truyền lệnh :

— Ta vâng lệnh Giáo Chủ Âm Ma, đến đây gặp Lệnh chủ có một điều cần thiết

Đến bây giờ, Lão cụt tay mới lạnh lùng thốt :

— Điều gì, ngươi cứ nói.

— Giáo chủ ta muốn gặp mặt Lệnh Chủ, nên người sai ta tới đây để rước đến hội đường một phen.

Lão cụt tay vũng cười khan :

Bình nhật ta chưa hề quen biết đạo chủ của ngươi, nay bỗng dưng tiếp đón, chẳng hiểu hành vi nầy có dụng ý gì chăng ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ thản nhiên đáp :

— Ta nghe Giáo Chủ bảo, vì mộ uy danh của Lệnh Chủ bấy nay, nên ra lệnh cho ta tới đây tiếp đón về đàm đạo, ngoài ra, chẳng có ác ý gì khác cả, xin Lệnh Chủ chớ ngờ vực lòng tốt của Giáo Chủ ta.

Lão cụt tay gióng lên một trận cười rúng động cả cây rừng, khiến mười tên Âm Ma đã run giờ càng lại run thêm.

Chấm dứt trận cười, Lão cụt tay khàn khàn bảo :

— Lời nói của Giáo Chủ Âm Ma ngươi kể ra nghe cũng bùi tai đấy chứ ! Nhưng tiếc vì thủ đoạn nầy quá trẻ con và thấp hèn, làm sao đánh lừa nổi một ai.

Trong màn đêm mịt mờ, nhưng người có nhỡn lực siêu tột vẫn nhận thấy Huyết Hồn Kiếm Quỉ biến sắc rõ rệt, dù vậy, hắn giữ mực bình tĩnh, trầm thấp nói :

— Những lời ta nói tự nãy giờ, tất cả đều là sự thật, chẳng có gì mờ ám hay thủ đoạn chi cả, Lệnh chủ đừng nên nóng nãy vội thốt ra những câu vô tình ấy.

Lão cụt tay khinh bỉ :

— Thế cũng được, nhưng ngươi hãy cho ta biết : Giáo chủ Âm Ma tên họ là gì ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ bí mật đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Lệnh chủ hãy theo bọn ta đến đấy, tự khắc sẽ rõ Giáo chủ ta là ai, chứ cần gì nói trước.

Lão cụt tay ngạo mạn :

— Hiện giờ, thú thật ta không có cái hứng thú gặp gỡ một ai cả, ngươi đừng hoài vọng điều đó vô ích.

Lúc bấy giờ, Huyết Hồn Kiếm Quỉ phát ra một giọng cười như quỉ hú, hắn nói như từ cõi âm vọng về :

— Lệnh chủ đã nhất định như thế ?

Lão cụt tay lạnh lẽo :

— Trong chốn giang hồ ta chưa từng đùa ai bao giờ cả.

— Thế nhưng, ta vâng lệnh của Giáo chủ Âm Ma tới đây mời cho được Lệnh chủ đến gặp người, vậy Lệnh chủ nghĩ thế nào ?

Lão cụt tay trợn cặp mắt xạ ánh quang :

— Chứ như công lực của các ngươi, có thể bắt buộc ta tuân theo lời Giáo chủ Âm Ma à ?

Công Tôn Báo đứng cạnh bên Huyết Hồn Kiếm Quỉ nghe Lão cụt tay bảo như thế y vùng cười khì khì .. chen vào :

— Huyết Hồn Điện chủ, nếu chúng ta mời một người khách giả mạo tên tuổi của người kia, mà vẫn không xong, thì quần hùng trên chốn giang hồ nầy không khỏi cười chê chúng ta đấy.

Lỗ Tử Đơn bồi thêm :

— Phải đấy, Huyết Hồn Điện chủ, chúng ta nhất định đêm nay phải mời cho kỳ được người bạn giả nầy, nếu không chẳng những như lời Công đường chủ bảo, mà chúng ta còn chịu sự khiển trách nặng nề của Giáo Chủ nữa là đàng khác.

Lão cụt tay rúng động trong lòng, vừa mở miệng chực nói, thì Huyết Hồn Kiếm Quỉ trỏ lên cười, chế riễu :

— Ta thì chưa tin hẳn có một vụ giả mạo một cách đớn hèn như thế, chẳng lẽ Lệnh chủ đây lại vùi chôn danh dự của mình dưới chốn bùn nhơ hay sao ?

Lão cụt tay nổi giận hét :

— Nếu không tin thì các ngươi cứ thử thách là sẽ rõ . . .

Lão ngừng lại trỏ tay về phía bốn cái xác chết của bọn Âm Ma bảo Huyết Hồn Kiếm Quỉ :

— Ấy đấy, các ngươi hãy trông theo đó mà làm gương.

Lời của Lão cụt tay vừa dứt, bọn Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhao

nhao lên. Tới đây, cuộc diện đã thay đổi hẳn, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, nặng nề.

Hai tên lão Âm Ma Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo dựng ngược lông mày, lộ hẳn hung quang.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ cười khàn một tiếng, rồi gằn giọng :

— Lệnh chủ hãy suy nghĩ kỹ, nếu không thì . . .

— Thì sao ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ lớn tiếng :

— Thì chắc chắn sẽ có những điều chẳng lành xảy tới cho ngươi, chừng ấy có ăn năn cũng là quá muộn.

Lão cụt tay bỗng xạ cặp mắt rực rỡ chẳng khác hai ngọn đèn ma vào mặt Huyết Hồn Kiếm Quỉ quát :

— Các ngươi đừng khoe mồm mép, ta sẵn sàng chờ xem công lực của các ngươi đấy.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ nghiến răng kèn kẹt :

— Ngươi thật cương quyết như thế sao ?

— Khi lời nói của Chủ nhân Lệnh xé xác thốt ra rồi, không có chuyện cương quyết hay không.

— Nhưng ta ngờ rằng Chủ nhân Lệnh xé xác không phải là ngươi, nên tuân theo mệnh lệnh của Giáo Chủ dẫn ngươi về đây để người xem mặt thử, trông chân giả thế nào.

Lão cụt tay gầm vang :

— Câm mồm lại, các ngươi không làm gì nổi ta đâu.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ rống lên :

— Vậy thì, ngươi đừng trách Huyết Hồn nầy sao độc thủ nhé !

Lời chưa dứt, Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã liên tiếp đưa ra mấy đường quỉ kiếm gió lốc vọt người. .

Chợt thấy kiếm phong thoáng động, Lão cụt tay liền phản công ngay với bảy phần chưởng lực kinh người.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ bị gió áp giật lùi nữa trượng, liền chuyển ngọn quỉ kiếm một luồng mãnh liệt đánh tan rã chưởng lực của Lão cụt tay trong vô hình.

Liền theo đó, Huyết Hồn Kiếm Quỉ phóng ra sáu làn kiếm soèn soẹt, chớp loé cả một vùng...

Đó là một thế kiếm ác tuyệt của Âm Ma Giáo Chủ bí truyền mà từ lâu Huyết Hồn Kiếm Quỉ chưa hề dùng tới.

http://tieulun.hopto.org

Trông thấy Huyết Hồn Kiếm Quỉ phá tan sức chưởng khốc liệt của mình, Lão cụt tay nao nao trong dạ, giờ lại nhận ra kẻ địch ố ạt sáp sang độc kiếm, như từ sáu nơi khác nhau cùng một lúc đánh xập tới, Lão ta nổi giận vận toàn mười phần thành lực, bủa một chưởng mạnh khôn tả.

Chưởng phong chia thành bốn ngọn bạo vũ đón sáu luồng quỉ kiếm, phát ra những tiếng bộp, bộp... ù ù... đè nặng kẻ địch như quả núi.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhận thấy Lão cụt tay dùng toàn lực quật lại sáu làn kiếm qui của mình, biết không thể chống nổi sức chưởng kinh hồn đó, hắn xẻ ngang ngoài nửa trượng, rạt xa áp khí của kẻ thù.

Đấy cũng là nhờ tài nhanh lẹ của hắn ta, giá không, thì chắc chắn đã bị mang thương tích trầm trọng rồi.

Giữa lúc lão cụt tay đương chiêu trận đánh Huyết Hồn Kiếm Quỉ thì thình linh, từ trên cao chỗ lão ta đứng có hai luồng chưởng lực đồn ép xuống, tưởng chừng ngạt luồng cả thở.

Hai luồng chưởng lực cực hiểm nầy, là do hai lão Âm Ma Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo tập nhau đánh lén.

Trong những tay cao thủ của Đạo Âm Ma, hai người nầy có cái biệt tài « đạo kích » trên không rất nên lợi hại cho kẻ giang hồ khi gặp họ. Nay thấy lão cụt tay bận lo đương đầu với Huyết Hồn Kiếm Quỉ, hai lão Âm Ma chẳng ai bảo ai, cùng lượt nhảy mình lên không, nhắm ngay kẻ địch bổ xuống hai chưởng...

Cả hai lão Ma đều tin chắc lão cụt tay không thể nào thoát khỏi cái chết khủng khiếp do chưởng lực gây ra.

Thế nhưng mọi sự đã trái ngược !

Tuy phải chú hết tâm lực vào trận đấu với Huyết Hồn Kiếm Quỉ, nhưng lão cụt tay cũng không một thoáng rời cặp mắt tinh vi khỏi hai lão Âm Ma, nên khi bọn nầy vừa lìa mặt đất, là lão ta hết sức đề phòng. Vì vậy chưởng phong của chúng chưa xuống tới, lão đã khôn khéo luồn mình vào giữa sóng chưởng, thoát hiểm một cách kỳ tuyệt.

Cặp chưởng của Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo hụt Lão cụt tay xuống đất, đào thành hai cái huyệt sâu thăm thẳm.

Bụi đất bốc lên mù mịt, nghe có tiếng ầm ì.

Lão cụt tay luồn khỏi hai ngọn chưởng phong cực ác, quét mắt nhìn lại, thấy hai cái huyệt, tức thì máu hận bốc đầy mặt, lão bủa một chưởng lên không lúc Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo chưa kịp trở về mặt đất.

Thấy lối « đạo kích » của mình thất bại, và Lão cụt tay lại còn có đủ thì giờ trả đũa, hai lão Âm Ma hốt hoảng dời thân mình đi nửa trượng, chẳng khác nào diều hâu quạt cánh lẩn xa bão lực của đối phương.

Đồng thời, cả hai lẹ làng đáp xuống mặt đất, không dám ở trên cao nữa, vì sợ Lão cụt tay tấn công tiếp.

Hai lão Âm Ma toát dầm mồ hôi, khiếp thầm cái nội lực kinh khủng của Lão cụt tay.

Mười tên Âm Ma đứng theo hình cánh quạt ở sau lưng Huyết Hồn Kiếm Quỉ, lúc bây giờ cũng đã dạt ra ngoài ba trượng, chúng lắc đầu le lưỡi, dáo dác nhìn nhau, chực hờ phóng chạy.

Hơi rợn trong lòng với cái thần pháp siêu tột của Lão cụt tay, Huyết Hồn Kiếm Quỉ không đợi lão ta ra tay trước, hắn nhanh lẹ chụp luồn tám làn qui kiếm gió hốt ào ào...

Lão cụt tay mắt ngời tợ chớp, loáng thấy, liền đẩy một quái chưởng, dựng đứng như tấm vách sắt, chặn nghẹt tám luồng qui phong, đồng thời, Lão bủa một loạt ba chưởng khiến Huyết Hồn Kiếm Quỉ cảm thấy rúng động cả thân mình, bị áp lực xô hắn về sau ba bước.

Trong lúc quái phong lẫn át luồng qui kiếm tạo thành một trận gió ù ù... xoáy lốc lên không trung, làm chàn động cả cánh rừng già.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ vô cùng khiếp đảm, đứng yên nhìn sững sờ Lão cụt tay, chưa vội tấn công.

Hai lão Âm Ma hoảng hốt tránh xa ngoài trượng vì sợ quái phong quật nhằm nguy đến tính mệnh.

Lão cụt tay quát lớn :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ ngươi đã thẳng tay thì đừng trách sao ta tàn ác nhé.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ giật mình hắn trở mặt cười quái gở như loài qui núi :

— Ngươi đừng khoác lác vô ích, ta đã tuân nghiêm lệnh của Giáo Chủ thì trước sau gì cũng phải buộc ngươi về tới Đạo đường

http://tieulun.hopto.org

nếu không ta thề từ đây không còn dám thấy mặt bất cứ một ai trên bước giang hồ nào cả.

Lão cụt tay dừng cặp lông mày bạc phếu :

— Ta sẵn sàng tiếp nhận công lực của ngươi đây.

Huyết Hồn Kiếm Qui rống lên một tiếng, tức thì cùng lượt tám làn qui kiếm với công lực tăng gấp bội, được phóng ra soẹt soẹt.. nghe sởn cả tóc gáy.

Nhưng Lão cụt tay đã cười khàn, cặp mắt bỗng ngời sát khí, dùng chưởng lực đẩy lui tám làn qui kiếm, rồi lẹ hơn luồng sét trên mây, lão ta sẽ nghiêng mình về phía sau, giở một chưởng bất ngờ.

Tự khắc, một luồng gió cực kỳ mạnh bạo từ trong lòng bàn tay của Lão xô ra, áp lực vô cùng khủng khiếp.

Huyết Hồn Kiếm Qui chớp thấy luồng quái chưởng đó hết sức hãi hùng, tức thì vận dụng tất cả nội lực trong người, xoay ngược qui kiếm chống đỡ thế công của kẻ địch.

Không ngờ, áp lực quái chưởng quá thâm khốc, đè hẳn cây gươm Huyết Hồn đến không còn huy động nổi, Huyết Hồn Kiếm Qui hiểu rõ nguy cơ hẳn rú khẽ :

— Mệnh ta hỏng rồi !

Hắn toan xẻ mình ngang nửa trượng tránh ngọn quái phong, nhưng đã muộn rồi...

Ào...

Huyết Hồn Kiếm Qui hét lên :

— Trời !

Thanh Huyết hồn Thần kiếm từ trong tay Huyết Hồn Kiếm Qui bị quái chưởng Lão cụt tay quật văng vù đi, còn toàn thân hắn hất về phía sau ngoài trượng, ói ra một vòi máu tươi.

Hắn lăn sóng soài trên mặt đất.

Trông thấy Huyết Hồn Kiếm Qui bị quái chưởng Lão cụt tay đánh nhằm học máu mồm, hai Lão Âm Ma Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo rống lên kinh thãm, rồi đồng loạt phóng tới quật chưởng ào ào.

Mười tên Âm Ma đứng ngoài trận tự nãy, dù đã run sợ trước cái nội lực khủng khiếp của Lão cụt tay, nhưng khi thấy Huyết Hồn Kiếm Qui bị hại và hai lão Âm Ma cùng lượt tấn công kẻ thù, bọn chúng không còn biết sợ cái chết là gì nữa, nhất loạt bủa tới.

Lão cụt tay trông thấy bọn Âm Ma quá hung tợn, liền cười khàn

một tiếng, quét luồng chưởng phong trúng nhằm bốn tên vừa chạy tới.

Chúng rú lên thê thãm, toàn thân bị bốc bừng cao ba trượng, mồm phun máu thành vòi, rồi rớt xuống mặt đất giãy giụa ít cái, im hẳn luôn.

Mặt khác, lão ta kéo luồng sóng chưởng tạt sang phải chận mấy ngọn chưởng phong của Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo lại.

Luồng chưởng của Lão cụt tay vì kéo qua đã sút đi sức bạo vũ, thế mà vẫn hãy còn mãnh liệt, khuấy động tan rã hai ngọn gió trốt của hai lão Âm Ma.

Sáu tên Âm Ma còn sống sót thấy vậy nhãy lui ra hai trượng không dám sáp lại gần Lão cụt tay nữa.

Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo tuy ngấm khiếp luồng quái chưởng cực ác của Lão cụt tay, nhưng vì máu nóng bốc lên đầy mặt, cả hai lại rập tới tấn công.

Lão cụt tay thịnh nộ gầm lên, rồi thò tay vào lưng lôi ra một vật chói lọi ánh sáng, giơ lên ngay trước mặt.

Cả Lỗ Tử Đơn lẫn Công Tôn Báo kinh hãi kêu khẽ :

— Tàn chi quái đao !

Chúng giật lùi nửa trượng trố hai cặp mắt lộ hung quang, ngó chòng chọc cây quái đao.

Sáu tên Âm Ma thoán nhận ánh chớp lập loè của cây Tàn chi quái đao, chúng đã run lên cầm cập, muốn phóng mình trốn chạy, nhưng hai chân dường như có một sức huyền bí nào hút chặt dưới mặt đất không sao nhấc lên được nữa.

Đột nhiên, trong cặp mắt rực rỡ của Lão cụt tay toé ra tia lửa hận cừu, quét qua bọn Âm Ma một lượt, rồi giọng trầm khàn rúng động cả rừng cây :

— Xé xác !

Hai tiếng hãi hùng vừa dứt, sáu tên Âm Ma càng run như bị bão, chúng mếu khóc không thành tiếng, chực quị xuống đất.

Hai lão Âm Ma Lỗ Tử Đơn và Công Tôn Báo chuyển tận đáy lòng, cứ trừng trừng bốn mắt ngời theo sự thật đãm, rọi ngay cây Tàn chi quái đao ánh lọi trên tay Lão cụt tay.

Lúc ấy, màn đêm đã lui dần, nhường cho ánh sáng lờ mờ của một buổi ban mai trong đẹp. Từng cơn gió sớm lùa hơi sương phất

http://tieulun.hopto.org

lạnh rợn người, pha lẫn cái ghê sợ của bầu không khí chết chóc, hôi tanh của cánh rừng già.

Lão cụt tay chưa vội hành hình, chừng như lão còn ái ngại một điều gì.

Bọn Âm Ma không dám tiến tới và cũng chẳng dám thối lùi vì sự thề thống của Đạo, chúng cứ đờ người như pho tượng, mắt không rời cây quái đao khủng bố.

Máu sắp chảy !

Đầu sắp rơi !

Thây người sắp bị xé tét !

Rừng già thêm một trận kinh hoàng !

Tuy biết mình không mong gì thủ thắng Lão cụt tay, trái lại, còn có thể bị thâm tử dưới cây quái đao Tàn chi Lệnh nữa là khác, nhưng sực nhìn đồng bọn chết nằm rải rác xung quanh, hai lão Âm Ma rít hận thù qua hàm răng cắn chặt :

— Lão già quái gở, bọn ta sẽ giết mày.

Hết dứt tiếng, hai lão Âm Ma tung mình tới cách Lão cụt tay chừng một trượng.

Sáu tên Âm Ma thấy vậy lần lần định tinh trở lại, chúng tuy hãy còn khiếp, nhưng cũng sấn tới xa xa lão cụt tay.

Lão cụt tay đăm đăm nhìn bọn Âm Ma một hồi thật lâu rồi lạnh lùng thét :

— Nếu các ngươi khôn hồn, muốn còn được sống sót trên cõi đời nầy thì phải hứa trả lời cho ta một điều.

Lỗ Tử Đơn cười hiểm độc :

— Điều gì ngươi hãy nói bọn ta nghe thử ?

Lão cụt tay lạnh như sắt :

— Các ngươi hãy báo thật : Giáo Chủ của các ngươi sai bọn ngươi và Huyết Hồn Kiếm Qui tới đây đòi ta đến đấy có ẩn ý gì ? Nếu các ngươi thành thực ta hứa sẽ tha tội chết ngay. Còn ngược lại gian giấu một điều, thì đừng trách ta sao hạ độc thủ nhé.

Lỗ Tử Đơn nghiến răng kèn kẹt :

— Bọn ta là kẻ thừa hành phận sự, không thể hiểu điều ngươi vừa hỏi được, giả có hiểu, chúng ta cũng chẳng đời nào nói cho ngươi biết đâu đừng ảo vọng vô ích.

Khẽ lay cây Tàn chi quái đao, Lão cụt tay quát :

— Ngươi thật không chịu khai à ?

Lỗ Tử Đơn ngầm vận nội lực :

— Ta không khai !

Sát khí xung lên đầy mặt, Lão cụt tay nhắc lời năm bước, bây giờ, hai đối thủ chỉ còn cách nhau không hơn nữa trượng.

Biết không thể nào thoát khỏi cái chết, Lỗ Tử Đơn biến sắc mặt trông thấy rõ, lão Âm Ma định tung ra một chưởng, nhưng sức nhiệm mầu trong ánh sáng lập loè của cây quái đao, đã làm cho y rã rời cơ thể, công lực đường như biến hẳn trong người.

Nhận ra đồng bọn sắp bị quái đao hành hình, Công Tôn Báo chực sẵn bên cạnh, sẵn sàng liều chết sống với Lão cụt tay.

Bầu không khí căng thẳng, tưởng chừng ngạt đi cả thở...

Sát máu !

Thảm khốc !

Hãi hùng...

Cây quái đao rực lên màu máu, như đang thèm chút huyết kẻ thù.

Lúc bấy giờ Huyết Hồn Kiếm Qui đã tỉnh dậy, nhờ nội lực cao thâm hắn ngầm trị chẳng mấy chốc vết thương không còn phún máu thành vòi như trước nữa, tuy vậy, bình tĩnh hãy còn trầm trọng, chưa thể đứng lên được Hắn lê lết tới chỗ thanh kiếm Huyết hồn nhặt lấy cầm nơi tay, cách vòng đầu ngoài ba trượng, ngồi thở ồ ồ như thác đổ.

Một chập lâu, Lão cụt tay lại trầm giọng thốt :

— Một lần cuối cùng, ngươi có chịu cung khai hay không ? Hãy nói mau, ta không thể chờ thêm nữa ?

Lão Âm Ma Lỗ Tử Đơn giận tím mặt, quát to lên :

— Nhưng ta không khai, ta thế chết thì thôi.

Khẽ động cây Tàn chi quái đao bốc mùi tử khí, Lão cụt tay rít hận cừu qua hàm răng cắn chặt :

— Thế thì ngươi phải chết.

Lão cụt tay sẽ giơ cây quái đao lên cao.

Nhưng lẹ hơn chớp lòe, Công Tôn Báo chực sẵn từ nãy nhận thấy nguy cơ cho đồng bọn, thình linh hắn tiến bổ một chưởng cực ác vào lưng lão cụt tay.

Với ngọn chưởng nầy, Công Tôn Báo dồn hết toàn lực trong người, thế mạnh tợ sóng bủa đầu gềnh.

http://tieulun.hopto.org

Đồng thời, Lỗ Tử Đơn cũng lẹ tay tuông ra một luồng gió cực bạo, tạo áp lực nặng nề như trái núi, truy cản cánh phải địch thủ.

Cả hai lão Âm ma đều tin chắc Lão cụt tay không thể nào tránh kịp hai ngọn chưởng đột biến đó, nếu không mất mạng, thì cũng bị thương tích nặng nề.

Thế nhưng quả thực ngoài sức tưởng của hai lão Âm Ma, Lão cụt tay chớp nghe chưởng âm lão liền bốc bùng lên theo đà sóng chưởng, chờ bạo vũ đi qua lão liền trở về mặt đất an toàn.

Tức thì cây quải đao được giơ lên cao, Lão cụt tay lắc mình một cái.

Liền theo đó một tiếng rú kinh hoàng từ trong cửa miệng Công Tôn Báo thét ra, rồi thân hình hắn bị xé tét làm hai giãy đành đạch trên mặt đất, máu me lai láng, trông vô cùng thảm khóc.

Vì hành động của Lão cụt tay quá nhanh lẹ, thật là thần quỉ khôn lường, cho nên, chẳng một ai trông kịp lão ta đã xé xác lão Âm Ma bằng cách nào cả.

Người có công lực khá cao như Lỗ Tử Đơn cũng chỉ kịp nhận một cái chớp loè từ trên tay Lão cụt tay, đồng lượt với tiếng rú thê thảm của Công Tôn Báo, rồi thì cảnh tượng rợn người diễn ra trước mắt như đã thấy.

Lỗ Tử Đơn khiếp quá, đứng lặng nhìn, hai mãnh thịt vấy máu tươi của đồng bọn, mồm há hoác ra, mà công lực trong người chừng theo cái chết của Công Tôn Báo biến đi đâu mất ! Giết xong Công Tôn Báo, Lão cụt tay day qua rọi cặp mắt chớp loè ngay mặt Lỗ Tử Đơn như báo hiệu trước một cuộc thảm hình lại sắp sửa diễn ra.

Mặc dù tự hiểu mình không phải là tay đối thủ với Lão cụt tay, nhưng đứng trước đường cùng, Lỗ Tử Đơn bỗng sinh liều mạng, bất ngờ, hắn xoè tay đánh ra hai chưởng cực hiểm.

Lập tức hai chưởng bủa thành mười luồng phong vũ như một bầy ngựa run cương, mạnh bạo không thể tả.

Lão cụt tay cười khàn một tiếng nghe rợn cả rừng già, rồi lay động cây quải đao một cái.

Một làn chớp lóe lạnh lẽo, tiếp theo trận gió ù ù dựng lên như tấm vách, chặn nghẹt mười phong vũ của Lỗ Tử Đơn, quấn quật lên không mất hút.

Lỗ Tử Đơn bị chưởng phong hất về sau hơn trượng, nhờ nội lực khá, nếu không hắn đã bị thương tích nặng nề rồi.

Lão Âm Ma càng thêm kinh hoàng trước cái công lực khủng khiếp của địch thủ, đứng yên một chỗ, mà run tận đáy lòng.

Thần sắc lão Âm Ma lúc bầy giờ biến đổi rõ rệt.

Sáu tên đệ tử của Đạo Âm Ma thấy thế hết sức hãi hùng, mồ hôi ướt đẫm, vừa run lên như gió bão vừa lấm lét những con mắt độc nhìn chừng lão cụt tay. Chúng chưa từng thấy cái công lực thần tốc như chủ nhân Lệnh xé xác.

Bây giờ lão cụt tay mới xạ cặp mắt chói rực, chầm chậm quét ngay sáu tên Âm Ma đang run lẩy bẩy rồi chiếu thẳng ngay Lỗ Tử Đơn cất giọng trầm thấp, nhưng thật khiếp :

— Ta nói ra là phải hành động, một lần chót ta hỏi ngươi có chịu khai không ?

Lỗ Tử Đơn dù đã sợ hãi đến tột độ, nhưng hắn vẫn cứng cỏi hơn :

— Ta dù chết thì thôi, chứ không khi nào chịu khuất phục ngươi đâu, Giáo Chủ ta sẽ tới đây bắt ngươi đền mạng cho ta và các bạn đã bị ngươi sát hại trong đêm nay.

Lão cụt tay hét :

— Thế thì các ngươi phải chết !

Hét dứt tiếng, thân hình Lão cụt tay bỗng quay nhanh một vòng như chớp giật, ánh sáng lạnh lẽo từ nơi cây quải đao tỏe ra...

Tiếp theo đó, là những tiếng rú thảm khốc nổi lên chấn động cả rừng già, toàn thấy Lỗ Tử Đơn và sáu tên Âm ma đều bị xé tét làm đôi, giãy rấn rật trên mặt đất, máu vấy khắp một vùng, trông thực là ghê tởm.

Lão cụt tay nhìn qua mấy xác đó một lượt, đột nhiên giông lên một trận cười rung rinh mặt đất.

Lúc ấy, trong rừng già cách nơi lão cụt tay đứng chừng ba trượng, có một bóng người ẩn sau làm cây rậm rạp, đã theo dõi hành động của lão ta từ lâu, cho tới bây giờ, trông thấy sự tàn sát quá khốc liệt bóng đó lẩm bẩm :

— Thực là không khiếp ! Quả ta đoán không sai, nay hắn đã trở thành con người quá đỗi hung bạo. Ta nên thừa lúc vây cánh của hắn chưa mấy vững vàng mà diệt hắn đi, nếu không ắt có cái họa lớn cho hàng ngũ võ lâm ở sau này.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ như vậy rồi bóng người bí mật lủi khỏi lùm cây biến mất, không để lại một dấu vết nào cả.

Xem thế, cũng đủ hiểu cái thân pháp của người ấy đã đến cõi hư vô rồi.

Lão cụt tay cứ mãi cười quái gở, làm sao để ý hay biết đến bóng người vừa núp sau bụi cây theo dõi lão, vì vậy, lão chẳng hề đề phòng chi hết.

Giữa lúc đó, Huyết Hồn Kiếm Quỉ vận dụng nội công chữa trị vết thương tự nãy đã lành một phần nào, hắn gượng gạo đứng lên, quét cặp mắt rực lửa thù nhìn xác đồng bọn bị xé tét làm hai nằm la liệt trong rừng, hắn cười khàn một tiếng, thật thảm thê, rồi tay cầm cây Huyết Hồn thần kiếm, từ từ tiến tới chỗ Lão cụt tay.

Lúc bấy giờ, trong bọn Âm Ma chỉ còn có Huyết Hồn Kiếm Quỉ là người sống sót cuối cùng.

Chợt thấy Huyết Hồn Kiếm Quỉ tỉnh dậy đi xàm xàm lại ngay mình, lão cụt tay bỗng thôi cười, xạ mắt dòm hắn, mà vẻ mặt còn đầy sát khí. Lão ta hơi lay cây Tàn chi Quái đao chờ địch thủ tới gần mình.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ còn cách khoảng lão cụt tay chừng một trượng, thì dừng lại toé cặm thù nhìn vào mặt đối phương.

Lão cụt tay có vẻ ngạc nhiên về cái nội lực thâm tột của Huyết Hồn Kiếm Quỉ, vì sau luồng quái chưởng quật nhằm hắn bắn đi ngoài nửa trượng, lão ta cứ ngỡ kẻ địch đã chết rồi không ngờ hắn còn có thể tự chữa vết nội thương mà sống lại.

Cho nên lão ta rợi tia mắt lạnh lẽo ngay luồng nhỡn tuyến rực lửa cừu của Huyết Hồn Kiếm Quỉ không hề chớp.

Thêm một phen nữa rừng già chìm trong không khí hãi hùng.

Một phút trôi qua, Huyết Hồn Kiếm Quỉ rão mắt nhìn đồng bọn nằm phơi thây trên vũng máu, rồi rít hận cừu qua hai hàm răng cắn chặt :

— Lão Ác Ma, ngươi dùng thủ đoạn thực là ác độc !

Lão cụt tay cười quỷ quái :

— Ha . . . ha . . . chúng nó đã yên phận rồi, bây giờ thì tới lượt ngươi, cũng như cái gương đó.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ mất lộ hung quang qua giọng khàn khàn :

— Lão Ác Ma, ngươi dùng thủ đoạn thực là ác độc !

Lão cụt tay cười quỉ quái :

— Ha... ha... chúng nó đã yên phận, bây giờ thì đến lượt ngươi, cũng như cái gương đó

Huyết Hồn Kiếm Quỉ mất lộ hung quang quát giọng khà khà :

— Lão Ác Ma đừng tự phụ, hôm nay ta không có thể bắt buộc người theo ta về Đạo đường như mệnh lệnh của Giáo Chủ thì ta phải vượt quá quyền hạn của mình mà mang xác mi trình lại người, rồi sẽ thưa mọi sự xảy ra sau.

Lão cụt tay dựng đứng cặp lông mày bạc phiếu :

— Hỡi Huyết Hồn Kiếm Quỉ, ngươi có điên hay còn tỉnh, cái chết đã gần kề, mà còn nói những lời khoác lác đầy chứ.

Thực ra, Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng là một tay cao thủ nhất nhì trong hàng ngũ Đạo Âm Ma, lúc nãy bị luồng quái chưởng của Lão cụt tay quật trọng thương, chỉ vì hắn đánh thấp giá trị kẻ địch, sơ suất chẳng kịp đề phòng thế thôi, giờ đây, hắn đã thức tỉnh hẳn hỏi, dĩ nhiên tình thế có phần xoay khác hơn.

Hắn nói với giọng khiêu khích :

— Kể về công lực của ngươi, quả thực chẳng kém gì Chủ nhân Lệnh xé xác, thật sự trên chốn giang hồ làm chấn động cả giới võ lâm trong những tháng vừa qua, thế nhưng ngươi là một Ác Ma vô danh nào, sao không đường đường xưng danh hiệu của mình trong hành vi tàn ác, lại mạo tên tuổi người một cách khiếp nhược làm gì, cho miệng đời đèm bỉu ?

Lão cụt tay nghe Huyết Hồn Kiếm Quỉ nói dứt, liền khích động mạnh trong lòng, giật lùi một bước, Lão rất sửng sốt vì chẳng hiểu tại sao hắn lại hiểu rõ hành tung của lão như thế.

Qua mấy phút chấn động, Lão cụt tay cố lấy lại được sự bình tĩnh, lạnh lùng thốt :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ, ta là một người như thế nào, có phải thực Chủ nhân Lệnh xé xác hay mạo nhận, thiết tưởng chẳng cần bàn xa hơn nữa mà làm gì cho phí mất thời giờ vô ích, có điều cần biết, là số phận ngươi sắp chấm dứt từ phút giây này, đừng hòng chạy trốn đi đâu cả.

Ngoài miệng tuy thốt ra những lời nẩy lửa đó, nhưng trong lòng lão cụt tay không khỏi bồi rồi, nghĩ thầm :

— Quái thật ! Không hiểu giáo chủ Âm Ma là hạng người như thế

http://tieulun.hopto.org

nào, mà sao dám quả quyết ta chỉ là Chủ nhân Lệnh xé xác giả mạo, cho người rình mò theo dõi ta như thế ?

Thật ngoài sức tưởng tượng của ta.

Lão cụt tay đang hây còn lẩn quẩn trong vòng nghĩ ngợi, thì đột nhiên, Huyết Hồn Kiếm Qui đã hét căm thù :

— Lão ác Ma, hôm nay ta với ngươi xem thử ai sống ai chết trên mộ địa nầy.

Lão cụt tay lập lóe cây quải đao :

— Ta sẵn chờ ngươi đấy.

Huyết Hồn Kiếm Qui day động Qui Kiếm :

— Thế thì ngươi phải chết !

Lời vừa thốt ra, là Huyết Hồn Kiếm Qui đã đưa thẳng cây Qui Kiếm lên cao, nhắm ngay Lão cụt tay mà tiến tới.

Trong chớp lóe, Qui Kiếm bỗng ửng hồng như nhuộm máu, phát ra khí lạnh căm căm.

Lão cụt tay hết sức lạ lùng trước món vũ khí quái gở đó, Lão đứng nhìn không hề chớp mắt.

Trong lúc, Huyết Hồn Kiếm Qui lắc mạnh cây Qui Kiếm một cái, tức thì một mùi xạ thơm ngào ngạt từ trong thân kiếm thoát ra phất vào gió nhẹ, đưa tới chỗ Lão cụt tay.

Đã kinh dị, lại càng kinh dị hơn, Lão cụt tay chưa hiểu địch thủ toan làm sự gì, vẫn thừ người sững sờ theo dõi cây Qui kiếm.

Lão ta nhủ thầm :

— Ố, có lẽ đây chỉ là một thứ ác kiếm của bọn Ấm Ma chứ chẳng có gì lạ cả.

Ngay khi mùi xạ đưa theo gió thoảng nhẹ vào mũi Lão cụt tay. Tự khắc, lão ta cảm thấy choáng váng cả mặt mày, cơ thể chừng như rời rã, muốn buông thõng cây quái kiếm.

Đến đây, Lão cụt tay đã sực hiểu sự gì xảy tới cho mình rồi, nhưng lão hãy còn ngơ ngẩn chưa biết phải đối phó ra sao.

Huyết Hồn Kiếm Qui vòng cười khan một tiếng, hắn run cây Qui kiếm với màu đỏ như nhuộm máu, thì lạ thay, thanh kiếm dường như được một sức vô hình nào đó kéo dài thêm ba thước, rồi thì một mùi xạ phất tới mũi Lão cụt tay.

Bây giờ, Huyết Hồn Kiếm Qui mới hiểm độc thốt :

— Hỡi lão Ác Ma vô danh kia, hôm nay ngươi tận số rồi nên mới nếm mùi Huyết Hồn Kiếm Qui của Giáo Chủ ta đấy.

Lời chưa dứt, từ trên mũi nhọn Huyết Hồn Thần Kiếm chớp lóe một làn kiếm khí cực mạnh, đỏ ngời tợ máu đào nhắm ngay Lão cụt tay chụp tới...

Mùi hôi tanh pha lẫn mùi xạ cũng theo luồng huyết kiếm trùm lên mặt Lão cụt tay...

Lão cụt tay sắc mặt biến hẳn, liền giật lùi nữa trượng tránh xa luồng huyết kiếm.

Mồ hôi lão ta toát ra ướt đẫm mình.

Thanh Huyết Hồn Thần Kiếm lại tỏa lên một vầng đỏ hồng, dương to như một cái lưỡi lửa, chụp theo Lão cụt tay, sức mạnh lạ lùng quái gở.

Lão cụt tay cảm thấy rối loạn cả tâm thần lão nghe trong cơ thể bàn hoàn như vừa hít xong một cuộn khói mê hồn, thân người hơi lảo đảo...

Hốt hoảng trước cái ma lực ghê gớm của tầm lưỡi lửa thanh Huyết Hồn Thần Kiếm, Lão cụt tay vận khí công đẩy ra ngón võ bí tuyệt « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc.

Ào...

Thế nhưng vốn là bậc cao thủ nhất nhì giới Đạo Ấm Ma, từng giữ chức Điện trong một phái đã gieo run sợ trong chốn võ lâm từ mấy tháng qua, nên khi Huyết Hồn Kiếm Qui trông thấy thanh trường kiếm của mình đùa chất xạ Mê hồn, mà vẫn chưa thể quật ngã Lão cụt tay, hắn vô cùng kinh dị, hết sức đề phòng, không để một chút sơ hở. Vì vậy, trong lúc thân hình của địch thủ vừa xê động, là lẹ hơn chớp lóe, hắn đã lắc ngang ba thước, tránh khỏi luồng gió Tàn Chi Đoạn Hồn.

Thực ra, lúc bấy giờ Lão cụt tay đã bị mùi xạ Mê hồn thâm ngấm vào các luồng khí quản, xung lên tận óc, chực ngã ngất ra, nhưng nhờ nội lực cao thâm, còn gượng gạo đưa ra độc thủ, tuy vậy cũng đã giảm mất sự khốc liệt của ngón võ bí tuyệt ấy rất nhiều, nếu không, Huyết Hồn Kiếm Qui không thể nào tránh khỏi bị thương trầm trọng.

Sau ngọn quái chưởng hụt Huyết Hồn Kiếm Qui, vì dụng toàn thành lực, Lão cụt tay thân hình càng trông thấy lắc lư hơn, chẳng

http://tieulun.hopto.org

khác gì con thuyền say sóng đại dương, Lão đứng hết muồn vững, bao lần chực lăn ra đất.

Huyết Hồn Kiếm Qui thấy thế, giọng lên một trận cười như quỉ hú, hắn khàn khàn thốt :

— Ta bảo có sai đâu, thanh Huyết Hồn Thần Kiếm này, bấy lâu nay đã từng lưu hận biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, nay ngươi hết số rồi mới xui gặp ta đây.

Dứt tiếng, Huyết Hồn Kiếm Qui lay động thanh Huyết kiếm... Mặt lưỡi lửa đỏ rực lại bùng lên bao trùm Lão cụt tay. Mùi xạ lẫn mùi hôi tanh sặc sụa chận nghẹt cả không khí.

Lão cụt tay tuy đang trong tình trạng nửa tỉnh, nửa mê, nhưng cố thoát từ trong huyệt Đan điền ra toàn chân lực, chống lại xạ mê ngấm lẹ vào cơ thể. Thình lình nhanh hơn chớp giật, lão ta búa thêm một ngọn bí tuyệt « Tàn Chi Đoạt Hồn », với mười phần thành lực, quyết vật ngã kẻ thù.

Thoáng nghe quái âm biến động, Huyết Hồn Kiếm Qui hốt hoảng, xủ tay đẩy ra một chưởng cực kỳ quái ác...

Bộp... ù ù...

Huyết Hồn Kiếm Qui rống lên một tiếng, máu từ mũi miệng phọt thành vòi, toàn thân hắn bị xô lùi hơn trượng, chiếc áo đang mặc rách toạt nhiều đường

Tên Âm Ma lợi hại này vô cùng khủng khiếp trước cái công lực khôn lường của lão cụt tay, hắn đưa tay lên mồm chùi sạch máu sửng sốt đứng nhìn, tuy nhiên, tay kia vẫn lay động cây Kiếm qui từng hồi, mùi xạ lẫn mùi máu tanh sặng sặc trong không khí

Lần này, Lão cụt tay vì hít quá nhiều mùi xạ mê hồn và mùi máu tanh, lại vừa rồi dùng chân nguơn quá độ, không còn chịu đựng nổi nữa, liền ngã lăn ra mặt đất, bất tỉnh.

Thực ra, nếu Lão cụt tay còn gượng tỉnh chỉ trong chừng vài dây nữa, thì Huyết Hồn Kiếm Qui nhất định không sao tránh khỏi một cái chết thê thảm như bọn Âm Ma nằm phơi xác giữa rừng. Đấy cũng là một điều may cho hắn.

Bây giờ, Huyết Hồn Kiếm Qui mới bước tới gần Lão cụt tay đang nằm thiêm thiếp trên mặt đất, hắn vùng cất tiếng cười khà khà :

— Ta bảo có say đâu, tại ngươi hết số rồi chứ nào phải Huyết Hồn Kiếm Qui nầy độc ác.

Hắn cúi xuống sờ vào mũi Lão cụt tay, rồi thẳng người dậy, quét mắt qua phía mười hai tên Âm Ma bị xé tét làm hai nằm ngổn ngang trong rừng già, đột nhiên hắn rống lên :

— Lão Ác Ma, ngươi đã sát hại đồng bọn của ta thì phải đền mạng.

Lời chưa dứt, Huyết Hồn Kiếm Qui đưa thanh Huyết Hồn Thần kiếm lên cao cười khặc khặc rúng động cả rừng cây.

Màn trận cười, cặp mắt của hắn lóe lên một luồng tử khí, và lẹ như ánh chớp thanh Qui kiếm trên tay hắn vụt xuống cổ lão cụt tay...

Nếu Huyết Hồn Kiếm Qui xuống được một nhát kiếm cực ác đó, thì trên chốn giang hồ quả thật từ đây, không còn chấn động vì cái quái lệnh xé xác nữa, và bọn quần ma sẽ thọ hồ mà tác oai, tác phúc ở sau nầy.

Do thế, mối lưu thù cam Lộ Bang, có lẽ sau nghìn đời chôn chặt dưới đáy mộ sâu.

Đồng thời trong hàng ngũ võ lâm phi mất một kỳ nhân có một không hai trên đời.

Nhưng định mệnh quả chưa đến nỗi tàn ác.

Cho nên khi thanh Huyết Hồn Kiếm chưa xuống tới cổ Lão cụt tay, thì Huyết Hồn Kiếm Qui bỗng giựt bắn người lên.

Hắn nghe chừng như nơi huyệt tay của hắn vừa bị một con ong độc chích nhằm, tức thì, một luồng nhức nhối chạy rần khắp cả toàn thân, tự nhiên, công lực trong người hắn dường như tiêu tan, rồi thì, cánh tay rời rã, suýt nữa buông tuột thanh gươm.

Huyết Hồn Kiếm Qui vô cùng khiếp hãi, hắn đưa cánh tay cầm thanh Qui kiếm lên coi, thì nhận thấy ngay huyệt đạo có một mũi « Huỳnh Kim » cắm sâu vào đấy

Càng thêm hãi hùng. Huyết Hồn Kiếm Qui trố cặp mắt tuyệt nhìn vết thương chẳng hề chớp.

Lúc ấy, bình minh đã rựng chân rừng, ánh sáng ban mai xóa dần bóng tối trong những lùm cây. Sự vật hiện ra rõ rệt với tầm mắt của những người không công lực.

Sau phút kinh hoàng, Huyết Hồn Kiếm Qui rảo mắt bốn bề trong rừng già, cố tìm ra một bóng người huyền bí, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề trông thấy chi cả.

Hắn lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Ố, kẻ bí mật nào đó phóng mũi « Huỳnh Kim » bé nhỏ nầy, trừ khi ẩn nấp trong rừng thẳm đối diện bên kia đưa tới, thì còn lại ba phía bên nầy không thể nào lẩn trốn được. Nhưng khu rừng thẳm cách xa chỗ ta đang đứng có tới năm trượng, làm sao phóng mũi Huỳnh Kim ?

Nhưng nếu, ngoài năm trượng như thế, mà phóng Huỳnh Kim đúng đích, hẳn thực là một Dị Nhân có cái công lực thần qui không sao lường nổi.

Suy nghĩ một chập lâu, Huyết Hồn Kiếm Qui tự bảo :

— Để ta đánh tiếng, thử xem nhân vật nào cho biết.

Hắn khà khà gọi :

— Cao thủ phái nào vừa phóng ngọn Huỳnh Kim, đã chiếu cố đến Huyết Hồn Kiếm Qui này rồi, sao không hiển hiện tôn nhan xem thử ?

Toàn thể rừng già vẫn bặt, thật lâu vẫn không nghe tiếng đáp của con người thần bí đó.

Huyết Hồn Kiếm Qui quát to :

— Cao thủ nào sao không thấy, hay đã khiếp sợ uy danh Huyết Hồn Kiếm Qui của ta rồi ?

Rừng già im phắt không nghe tiếng vọng lại.

Huyết Hồn Kiếm Qui chờ một lúc cũng chẳng thấy gì, hắn liền tự nghĩ :

— Ố, hay là mạt xá chăng, có lẽ sau khi phóng ám khí, hắn đã bỏ chạy đi rồi cũng chẳng biết chừng, bây giờ ta cứ hạ thủ lão cụt tay nầy trước rồi sau đấy sẽ lùng bắt tên Hắc đạo nào đó, cho hắn cùng chung số phận, để không còn tò mò nữa.

Nghĩ xong, Huyết Hồn Kiếm Qui lẹ như sấm sét, vụt Qui kiếm xuống đầu Lão cụt tay...

Lần nầy Huyết Hồn Kiếm Qui hành động bất ngờ, hắn tin chắc dù kẻ thần bí còn lẩn quất đâu đây cũng không thể nào ứng phó cho kịp.

Thế nhưng ngoài sức tưởng tượng của Huyết Hồn Kiếm Qui, cũng như lần trước, khi thanh Qui Kiếm của hắn chưa kịp tới đầu Lão cụt tay, thì đột nhiên một luồng áp lực từ bên phía tả đập mạnh tới, chẳng khác gì một quả núi

Lập tức Huyết Hồn Kiếm Qui bị xô lệch một bên và thanh kiếm

vừa chặt xuống cũng bị luồng sóng chưởng đó đưa tréo đi nơi khác. Toàn thân hắn rúng động rã rời.

Một lần nữa, Huyết Hồn Kiếm Qui hết sức khủng khiếp, hắn phải tự nhận người thần bí ám trợ chưởng phong cho Lão cụt tay quả thực có cái công lực cao thâm hơn hắn nhiều.

Tuy vậy, dù sao Huyết Hồn Kiếm Qui cũng là Điện chủ của Đạo Ám Ma, vốn là danh thủ nhất nhì trong môn phái, thì có bao giờ hắn chịu thua kém ai đâu. Hắn xạ cặp mắt ngời lên sự thâm sát rảo khắp trong rừng, cố tìm bóng người thần bí.

Tuyệt nhiên chẳng thấy tăm dạng gì cả.

Huyết Hồn Kiếm Qui vừa muốn thốt lên những lời khiêu khích người thần bí đang ẩn núp trong rừng già, để kẻ ấy bực tức tự nhiên xuất hiện, thì từ bên cánh rừng trước mặt cách hắn khoảng năm trượng có tiếng cười khinh ngạo nổi lên.

Huyết Hồn Kiếm Qui nhìn theo hướng phát ra tiếng cười, lẩm bẩm :

— Ố, thì ra lúc nầy ta đoán có sai đâu chính hắn đã ẩn nấp bên cánh rừng đó ám trợ cho lão cụt tay nầy.

Hắn quát to lên :

— Huyết Hồn Kiếm Qui nầy hôm nay gặp cao nhân hẳn hạnh như thế, thì lấy làm may mắn lắm nếu Các hạ nào đã ẩn núp bên kia cánh rừng đó không chịu tới đây cùng ta hội kiến, thì bắt buộc ta phải đi tìm mang lại nơi nầy.

Dứt câu, không chờ người thần bí trả lời, Huyết Hồn Kiếm Qui lắc mình tới ngay cánh rừng già cách đó năm trượng, đưa mắt sục sạo.

Lạ lùng thay, rừng cây trống rỗng, chẳng thấy thấp thoáng một bóng người nào cả.

Huyết Hồn Kiếm Qui không khỏi toát dầm mồ hôi vì cái thân pháp dị kỳ như loài ma quái của con người thần bí nào đó, vì theo công lực của hắn, cho dù một vật gì nhỏ bé đến đâu, cũng không thể thoát đi trước hai luồng nhớn tuyền cực ảo của hắn.

Vậy là đối phương mất tích không để lại một dấu vết nào có thể nghi ngờ về hành tung.

Không dằn được cơn giận dữ nữa, Huyết Hồn Kiếm Qui liền dùng ngay công lực nhanh lẹ, xẹt đi như một vệt khói vòng quanh

http://tieulun.hopto.org

hàng trăm trượng khắp rừng già, quyết đuổi cho được người thần bí.

Nhưng hoài công, hắn vẫn không kiếm ra một vết tích nào khả nghi người thần bí lẫn quất đâu đây cả.

Bực tức, nhưng chẳng biết làm sao hơn, Huyết Hồn Kiếm Quỉ đành phải quay về chỗ cũ để còn hạ sát lão cụt tay.

Nhưng hắn đã phải sững sờ, vì hình ảnh Lão cụt tay chẳng hiểu biến mất từ bao giờ luôn cả cây Tàn Chi Quái Đao nữa.

Huyết Hồn Kiếm Qui vừa khiếp, vừa lại căm hờn, hắn không ngờ người thần bí đã đánh lừa hắn một cách qui quái như thế.

Hắn nghiến răng kèn kẹt :

— Chắc chắn hắn cứu lão cụt tay chứ chẳng còn ai nữa cả.

Biết có đi tìm cũng không còn kịp nữa Huyết Hồn Kiếm Quỉ định bỏ đi, bỗng sực thấy một đám người võ lâm đi tới.

Hắn liền ẩn lại sau một thân cổ thụ nhìn thì nhận ra phần đông đều là những tên Ma đầu cực ác trong hai Bang một Hội Bách Linh.

Bọn Ma đầu này trờ tới, trông thấy cảnh tượng chết chóc rợi người của đạo Âm Ma nằm rãi rác trong rừng, chúng có vẽ khiếp sợ bỏ tản mác đi nơi khác.

Trong khi ấy, cách khu rừng già chừng năm dặm có một bóng người, trên lưng đang cõng Lão cụt tay, dường như một con dơi ăn đêm lẹ làng chớp cánh về rừng vắng.

Chỉ trong giây lát, bóng người ấy dừng trước một bực đá trên vách cao vòi vọi vượt vươn lên, khi vượn khỉ lòng bám viu, thực vắng tuyệt bóng người

Bóng ấy dừng lại, cho thấy trên gương mặt trùm kín một vuông lụa điều, không ai có thể nhận được diện mạo và tuổi tác của y.

Bóng ấy là ai ?

Chính là Lệnh chủ Hải Âu Quái Khách vừa rồi đã dùng cái thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » cứu thoát Lão cụt tay mang đến nơi núi rừng hiểm trở này.

Hải Âu Quái Khách đưa cặp mắt phóng xạ ánh sáng qua hai lỗ hổng vuông lụa điều rảo nhìn một lượt bốn phía, rồi đặt lão cụt tay nằm xuống trên một tảng đá bằng phẳng.

Sao một phát xem xét tỉ mỉ gương mặt Lão cụt tay, Hải Âu Quái Khách vùng giông lên một trận cười ầm ĩ, dường đang khích cảm một điều gì.

— Quả đúng như sự xét đoán của ta từ trước, chính là gã đây chứ chẳng còn ai nữa cả.

Bây giờ ta cứ lột mặt nạ giả hiệu của gã, rồi sau đó hắn hay.

Nghĩ xong, Hải Âu Quái Khách giơ tay áo lên phất trên mặt Lão cụt tay vài lượt, tức thì một sự lạ lùng bỗng hiện ra.

Cả râu lẫn tóc bạc phếu của Lão cụt tay vụt biến mất, để lộ ra một chàng trai thiếu niên xinh đẹp lạ lùng, gã hãy còn mê mang, chưa hề hay biết sự gì cả.

Thực không ai có thể ngờ trước, Chủ nhân Lệnh xé xác lại là một thanh niên đẹp trai chưa quá mười tám tuổi đầu, đã cải dạng ra lão cụt tay và hành tung cực kỳ kinh tởm.

Chợt nhận ra hiện thân của Lão cụt tay lại chính là chàng thiếu niên quen thuộc. Hải Âu Quái Khách cảm thấy rúng động cả toàn thân, dường có một sự liên cảm gì ở trong lòng lão Quái Khách

Quái Khách đứng nhìn chàng thiếu niên vừa đội lốp Lão Chủ nhân Lệnh chủ Lệnh xé xác, liền rít qua hàm răng cắn chặt :

— Không thể được, ta phải giết hắn trước khi trở thành một Kỳ Nhân vô địch trong giới võ lâm vì nếu để hắn ngày sau chắc chắn có điều hối tiếc.

Mấy câu lạnh lùng thốt dứt, Hải Âu Quái Khách đưa hai ngón tay rắn như hai thanh sắt, chực điểm vào « Tử Huyệt » của thiếu niên.

Quái Khách hành động như thế, là muốn trừ trước đi cái họa to lớn cho Hắc Bạch võ lâm ở sau này.

Nhưng lạ thay, khi hai ngón tay vận toàn nội lực sắp đưa xuống « Tử Huyệt » của thiếu niên, thì chợt một sức mạnh vô hình từ đâu đó kềm giữ trở lại, dù muốn hành động cũng chẳng làm sao được.

Quái Khách buông tiếng thở dài :

— Lạ thật, không hiểu tại sao toan giết gã thì dường như có một sức mạnh vô hình nào đó trì níu lại ?

Rồi một linh cảm báo cho Hải Âu Quái Khách biết trước cái hậu quả không thể nào đo lường được, nếu hạ sát thiếu niên, khiến cho Quái Khách ngừng tay mãi trầm ngâm nghĩ ngợi, chưa biết phải quyết định ra sao cả.

Do dự một chập lâu, Hải Âu Quái Khách nhủ thầm :

— Thằng bé này tư chất thực là trời phó cho nghìn năm khó gặp trong giới võ lâm lại thêm hai độ kỳ duyên với công lực một trăm

http://tieulun.hopto.org

năm mươi năm qui thần khôn lường nổi. Nếu mai sau, gã noi theo con đường chính nghĩa, thì thực là may mắn cho hàng ngũ võ lâm vô ngần, nhưng nếu trái lại gã theo ác đạo, thì sẽ tạo thành một kiếp sát vận khủng khiếp nhất trong lịch sử Hắc Bạch từ xưa đến giờ.

Thực không thể nào hiểu nổi một thiếu niên mặt mũi đẹp đẽ như thế này, mà lại mang trong lòng một tâm trường ác độc, chắc hẳn phải có một nguyên nhân gì chứ chẳng không.

Dừng lại nghĩ ngợi thêm giây phút, Quái Khách sáng rực hai mắt, lại tự bảo :

— Ồ, hay là ta cứ cứu gã thiếu niên nầy tỉnh dậy, hỏi rõ câu chuyện trước sau, nếu quả thực gã bản chất là một con người thâm sát, thì chừng ấy, ta diệt gã cũng chẳng muộn màng gì.

Cân nhắc lợi hại xong, Hải Âu Quái Khách liền cúi mình, dùng hữu chưởng phất nhẹ ngay huyệt « Mạng cung » của thiếu niên còn tả chưởng thì phóng luôn mấy lượt các huyệt đạo trên khắp thân mình gã.

Đó là Hải Âu Quái Khách đã dùng một thủ pháp bí tuyệt, tống đi các chất độc xạ Mê Hồn mà gã thiếu niên đã hít nhằm từ trong Huyết Hồn Thần Kiếm lúc nãy.

Đương khi phóng tới huyệt đạo nơi ngực thiếu niên, bất ngờ Hải Âu Quái Khách sờ nhằm một vật, liền cầm lên xem.

Thì ra đó là một chiếc vòng Long Khuyết phát ánh sáng chiều diệu, lạ lùng.

Bất giác, Hải Âu Quái Khách muốn ngất đi, chẳng khác nào một luồng sấm chưởng vừa quật trúng vào người lão, khiến toàn thân đều run lên, khích động không ngừng...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI BA

MỘT THÂN THẾ MƠ HỒ

LÚC bấy giờ, Hải Âu Quái Khách như người trong cơn mộng, chập lâu mới lấy lại được sự bình tĩnh của tâm thần, Quái Khách lẩm bẩm :

— Chiếc vòng Long Khuyết, có lẽ nào . . .

Quái Khách bỗng ngẩng mặt lên nhìn ánh bình minh đã rựng sáng khắp chân trời, sau vuông lụa điều che phủ mặt đường đang hiện về một dĩ vãng xa xôi . . .

Chốc lát, hai giọt lệ từ trong chiếc khăn lụa đỏ của Quái Khách chợt ngại ngùng chảy xuống, Quái Khách đã khóc, thực là một chuyện không ngờ !

Lâu lắm, Hải Âu Quái Khách mới ngồi trở xuống bên cạnh thiếu niên, lấy tay se sẻ phất trên gương mặt gã mày cái, như một người cha hiền từ trong những phút âu yếm, vỗ về một đứa con thơ.

Từ trong cửa miệng Quái Khách, theo đó lẩm nhẩm những câu vô cùng thống thiết :

— Dương Chí-Tôn ! Nó gọi là Chí-Tôn ! Tại sao vậy ? Nó không nên là họ Dương được.

Thiếu niên đẹp trai giả trang Chủ nhân Lệnh xé xác, vừa giết chết Thái Tinh Nhật trong đêm và đã bị Huyết Hồn Kiếm Qui ám hại bằng thanh kiếm mê hồn chính là Chí-Tôn mang trong mình một

thân thể mơ hồ, không rõ mẹ cha là ai, lại gánh nặng một mối Sư cừu phải trả.

Thuở còn ấu thơ, Chí-Tôn đã từng chen chúc trong bọn trẻ ăn mày, học được một ngón võ tuyệt truyền của lão hành khất, rồi sau đây đúng danh nghĩa của Sư môn là Cam Lộ bang Dương Chân Hoàng mà xuất hiện trên chốn võ lâm.

Trên con đường cứu hận, chàng may mắn nuốt được nội đơn Ngưu long Giao và ăn nhằm Thiên Bằng Thái Noãn, trở nên một công lực một trăm năm mươi năm, kể đó, lại gặp hai độ kỳ duyên Bắc Phong Hỏa Thượng và Lão Quái Ngư, mỗi người truyền cho chàng ngón võ tuyệt học của mình, khiến cho chàng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mà con người đã đổi thay như hai thái cực khác nhau, thấy mình có thể nối theo cái di chí của Sư môn, nên đêm tại phòng trọ thành Quế Lâm chàng đã lật cuốn « huyết nan » « Huyết Hải Thâm Cừu », lần thứ hai.

Thái Tinh Nhật bị chàng hạ sát, đấy là người thù thứ hai chết dưới tay chàng, còn người thứ nhất chính là Liêu Xương, lúc chàng vừa rời núi Võ Lăng dấn mình trên đường huyết hận.

Hải Âu Quái Khách tiếp tục phất nhẹ tay áo trên mặt Chí-Tôn, trợ chân khí cho chàng, chẳng mấy chốc, chàng dần dần tỉnh lại mở mắt ra.

Đầu tiên, Chí-Tôn bị đập chát vào hai mắt là chiếc khăn đỏ chói trùm kín trên mặt Hải Âu Quái Khách. .

Một màn thảm sát tại cánh rừng già vụt hiện nhanh trong trí nhớ của Chí-Tôn, chàng hiểu ngay Hải Âu Quái Khách đã cứu chàng khỏi chết dưới ngọn Qui kiếm kỳ quặc của Huyết Hồn Kiếm Qui, liền nhớm người dậy.

Chí-Tôn nhìn chỗ đứng, nhận ra đó chỉ là một phiến đá không to lắm, cheo leo trên đỉnh núi cao ngất trùng mây, phía dưới là vực sâu ngàn trượng, làm chàng bất sởn gáy.

Bây giờ, Hải Âu Quái Khách không thốt ra một lời nào cả, chỉ ngồi im lặng nhìn Chí-Tôn.

Trong khi Chí-Tôn vì vội vàng quên cả râu tóc của mình đã bị Hải Âu Quái Khách lột bỏ lúc nãy, chàng ấp úng :

— Lão phu xin đa tạ...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng đến đây, sực nhìn dưới chân mình có một đóng râu tóc, Chí-Tôn im bặt đi, chàng đỏ bừng gương mặt vì hổ thẹn.

Chập sau, Chí-Tôn mới chắp tay bở ngở nói :

— Lần thứ hai Tiểu đồ được Lão Tiền bồi cứu thoát khỏi vòng nguy hiểm, thật cảm kích vô cùng. Công ơn ấy nguyện suốt đời ghi tạc

Hải Âu Quái Khách lẳng lặng nhìn Chí-Tôn một chập lâu, rồi trầm giọng hỏi :

— Tiểu tử, tại sao ngươi lại giả dạng chủ nhân Lệnh xé xác, hoành hành khắp mặt giang hồ ?

Chí-Tôn bất giác thốt :

— Tiểu đồ giả dạng Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Hải Âu Quái Khách khẽ gật đầu :

— Phải đây, ta muốn hiểu rõ nguyên nhân tại sao ngươi lại phải hành động như thế ?

Trên vẻ mặt đẹp trai nhưng lạnh lẽo muôn đời của Chí-Tôn, chợt hiện lên một luồng sát khí, chàng cười lạt :

— Tiểu đồ chẳng hề giả dạng ai cả.

— Thế tại sao Cam Lộ bang chủ Dương chấn Hoàng đã chết cách đây hơn hai mươi năm về trước, mà bây giờ ngươi lại dùng diện mạo của y xuất hiện trong chốn vũ lâm và tự xưng là Chủ Nhân Lệnh xé xác ?

Biết không thể dấu diếm được với con người Thần bí nầy nữa, Chí-Tôn đáp qua cơn xúc động :

— Thưa lão Tiền bối, Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàng chính là Sư môn của Tiểu đồ.

Hải Âu Quái Khách kinh dị :

— Ồ, sao có chuyện lạ thế ? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi ?

— Thưa Lão Tiền Bối, Tiểu đồ độ chừng 17, 18 tuổi.

Hải Âu Quái Khách càng thêm kinh dị :

— Ngươi nói sao lạ vậy, Cam Lộ bang chủ đã chết trong cuộc thảm sát kể tới nay đã hơn hai mươi năm, ngươi mới chừng ấy tuổi thì làm sao người chết có thể thu nhận môn đệ được.

Chí-Tôn bỗng rớm lệ :

— Không phải thế đâu Lão Tiền bối ạ, sự thực, Sư môn của Tiểu đồ mới chết cách đây chừng hai tháng.

Cặp mắt soi qua vuông lụa điều của Hải Âu Quái Khách sáng rực :

— Ngươi bảo sao ? Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàng mới chết cách nay độ hai tháng ?

Chí-Tôn ngậm ngùi :

— Vâng, trước đây hai tháng. Sư môn của Tiểu đồ bị hạ sát lần thứ nhì và lần này chết hẳn.

Ngở mình đã nghe lầm câu chuyện, Quái Khách phóng xạ nhỡn tuyến :

— Lần thứ nhì ?

Chí-Tôn đau đớn :

— Quả thực như vậy Lão Tiền bối ạ !

Hai mươi năm về trước, Sư môn Tiểu đồ bị hai đạo Hắc Bạch kéo tới thảm sát Cam Lộ bang, các cao thủ thảy đều bị nạn, riêng Sư môn Tiểu đồ, thì trúng mười mấy vết thương và cánh tay trái đứt tiện, ngất đi trong đám tử thi. May sao gặp được lão dị khách Hoa Đà Ngô Tế Nhân tới núi Võ Lăng hái thuốc, thấy thế cảm thương mà cứu sống lại...

Hải Âu Quái Khách dường như trãi qua một cơn ác mộng, buông tiếng thở dài :

— Rồi chuyện xảy ra như thế nào ?

Chí-Tôn chua xót tiếp :

— Còn có thêm hai người thoát nạn là Kỳ Văn Quân và Châu Lập Đạo, một người bị tàn phế hai chân, và một người thì cụt hẳn hai tay.

Hải Âu Quái Khách khích động :

— Lão quái Kỳ văn Quân trứ danh nhờ bộ Khinh công độc nhất vô nhị trên mặt giang hồ.

— Lão Tiền bối bảo không sai, Sư môn và nhị vị Sư thúc Tiểu đồ đã ẩn nấp trong núi Võ Lăng trải hai mươi năm trời đăng đẳng, ngấm nuốt ý chí phục thù...

— Rồi sao nữa ?

Chí-Tôn đánh rơi hai giọt nước mắt, bùi ngùi đáp :

— Thưa Lão Tiền bối, Sư môn Tiểu đồ vì mối huyết thù Cam Lộ, mà đã luyện thành một môn vũ khí Tàn Chỉ Lệnh và một Chưởng pháp Tàn Chỉ Đoạn Hồn, hai tháng trước đây xuất hiện trên chốn giang hồ, tìm kẻ tử thù báo oán, chẳng may có một lần sơ ý để bọn chúng theo dõi đến núi Võ Lăng, nên Sư môn cùng Kỳ văn Quân và

http://tieulun.hopto.org

Châu Lập Đạo thấy đều thảm tử còn Tiểu đồ nhờ xuống núi kiếm mua thực phẩm nên thoát chết...

Nói tới đây, trên vẻ mặt lạnh lẽo muôn đời của Chí-Tôn ngùn ngụt bốc khí cảm hờn, chàng lau sạch nước mắt, lộ hẳn hung quang.

Hải Âu Quái Khách càng thêm kích cảm lặng người đi một lúc thật lâu, rồi mới hỏi :

— Như vậy, thì có thể bảo Lệnh xé xác xuất hiện trên mặt giang hồ trong mấy tháng nay, bảy lần do Lệnh Sư, còn lần nầy là chính tay Tiểu tử thay thế lệnh hành hình ?

— Sư môn tái hiện chốn gian; bổ phục thủ cho hai trăm nhân mạng trong Cam lộ bang, chỉ mới sáu lần là bị hại, hai lần : thứ bảy và thứ tám chính tay Tiểu đồ thay thế.

Hải Âu Quái Khách ngập ngừng ánh mắt, lẩm bẩm trong mồm những gì không hiểu rồi im bặt luôn.

Chợt nhớ đến một việc, Chí-Tôn hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Có phải Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân là môn đồ của Lão Tiền bối chăng ?

Hải Âu Quái Khách khe khẽ đáp :

— Phải đấy !

— Triệu cô nương nằn nặc đòi kiếm cho được chủ nhân Lệnh xé xác để trả mối phụ cừu, Lão Tiền bối nghĩ thế nào về việc ấy ?

Trầm lặng một lúc thật lâu, Hải Âu Quái Khách mới chậm rãi đáp :

— Việc môn đồ ta muốn trả thù cho Gia phụ, đó là chuyện đi nhiên, không thể nào cản được, cha nàng có dự vào cuộc thảm sát hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang, đó là hiểm họa tự họ tạo cũng phải đến. Chỉ có điều ta mong ngươi hãy vì chút tình ta, thứ tha những sự lầm lỗi cho Trân nhi ta sẽ hết sức làm sao diệt tan mối thâm thù độc địa nầy!

Chí-Tôn lắng nghe những lời Hải Âu Quái Khách vừa thốt, chàng vô cùng thán phục liền nói :

— Lão Tiền bối ân oán quả thực rõ ràng, Tiểu đồ xin vâng theo lời vừa dạy bảo.

Hải Âu Quái Khách bỗng xạ cặp mắt ngời lên tợ chớp ngay mắt Chí-Tôn đột ngột hỏi.

— Có phải Tiểu tử họ Dương chăng ?

Chí-Tôn hơi ngập ngừng :

— Vâng, chính tiểu đồ người họ Dương.

— Ta có hơi tò mò muốn hỏi ngươi một chuyện.

— Xin Lão Tiền bối cứ chỉ dạy.

— Ngươi có thể tường thuật qua cái thân thế của ngươi chăng ?

Chí-Tôn càng thêm kinh ngạc, chàng không hiểu Hải Âu Quái Khách hỏi thế có dụng ý gì không.

Hai mắt chàng đăm đăm vào cặp mắt huyền bí của Hải Âu Quái Khách ẩn trong hai cái lỗ hổng vuông lụa đỏ.

Cặp mắt huyền bí đó, tiết ra tia sáng hiền từ ủ kín một tình thương bao la, có một sức mạnh nhiệm mầu, khiến Chí-Tôn không thể nào cưỡng lại nổi, sự lạnh lùng, kiêu căng vụt biến mất trên gương mặt của chàng, mà chỉ ngoan ngoãn như đứa bé thơ.

Dĩ vãng cô độc đau thương, chầm chậm hiện về trong trí nhớ của Chí-Tôn, chàng buông tiếng thở dài, rồi nói :

— Thưa Lão Tiền bối, thân thế Tiểu đồ thực ra hãy còn mơ hồ lắm, Tiểu đồ chỉ hiểu lờ mờ mình là một đứa bé bị bỏ hoang từ thuở nhỏ, lớn lên sống lẫn lộn giữa đám ăn mày, rồi được Sư môn trông thấy xót thương đem về nuôi dưỡng. Vì vậy, từ lúc lớn lên Tiểu đồ không hề biết tên họ mình là gì, cha mẹ còn sống hay chết, hiện giờ ở chân mây góc bể nào.

Những câu nói sau cùng của Chí-Tôn, như hàng loạt gươm bén nhọn đâm thọc mạnh vào lòng của Hải Âu Quái Khách, khiến cho Quái Khách cảm giác đến quả tim như đang rướm máu, tự nhiên thân hình lại rúng động lên.

Vô tình, Chí-Tôn không để ý tới cử chỉ lạ lùng của Hải Âu Quái Khách, nước mắt ngập tràn xuống má, rồi nói tiếp :

— Còn về việc Tiểu đồ lấy họ Dương, là vì cách đây năm năm về trước, Sư môn Dương chân Hoàng thu nhận Tiểu đồ làm môn đệ, truyền cho võ công tuyệt bực, lại coi như con ruột của người, nên Tiểu tử xin theo họ Dương, chứ thực ra tiểu tử không họ tên chi cả.

Tới đây, Chí-Tôn dừng lại, cảnh tượng đầm máu khủng khiếp trong hang núi Võ Lăng, Sư môn chàng và hai người nữa đang vẫy chết rẫn rật trên mặt đất đột hiện trong óc chàng.

Sát khí bỗng ngùn ngụt trên gương mặt Chí Tôn, chàng xạ mắt lên không, rít căm hờn qua hai hàm răng nghiến chặt :

http://tieulun.hopto.org

— Giết ? Ta phải giết cho sạch bọn Ma đầu nầy !

Bây giờ, Hải Âu Quái Khách như đang đắm mình trong một dĩ vãng hãi hùng thảm khóc, sau vuông lụa điều, cặp mắt Quái Khách long lên sáng rực như ánh đèn trời. Bầy nhiêu lần, Quái Khách toan gọi Chí-Tôn để tỏ rõ một bầu tâm huyết cùng chàng, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó, Quái Khách lại thôi, cố dập tan ngọn sóng tình thương cuồn cuộn chảy trong tâm hồn !

Bao năm nay, Quái Khách giẫm chân khắp chốn giang hồ bằng ước mong một ngày nào đó câu chuyện kỳ bí sẽ được hiện ra chẳng biểu ở nơi đâu, chừng ấy, Quái Khách sẽ dốc hết niềm tâm sự u uất trong lòng, nhưng nay đã gặp rồi, không biết sao Quái Khách lại do dự, phân vân, sau cùng để chìm lặng trong hai mắt vừa mờ ánh sáng.

Quái Khách có một niềm u ẩn gì nào ai rõ thấu ! Chỉ lờ mờ hiểu Quái Khách sợ nói ra câu chuyện ngày xưa sẽ nhận ngay lấy cái hậu quả vô cùng thảm khốc, thế thôi.

Hai vai Hải Âu Quái Khách chợt hơi rúng động, tự nhiên sau lớp lụa mỏng che kín gương mặt thần bí, hai dòng lệ nóng âm thầm chảy xuống.

Quái Khách đã khóc, nhưng nào ai rõ Quái Khách khóc chuyện gì ?

Trong lúc Chí-Tôn mang một tâm sự khác, chàng khóc cho cái chết khủng khiếp của Sư môn và ý tưởng cứ đeo đuổi sự oán thù.

Im lặng nặng nề giữa hai người !

Chập lâu, Chí-Tôn lên tiếng trước :

— Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ hiện có một điểm yêu cầu, chắc lão Tiền bối không nỡ chối từ ?

Hải Âu Quái Khách chợt giật mình, bừng tỉnh cơn ác mộng, liền đáp câu hỏi của Chí-Tôn :

— Tiểu tử có điều gì cần đến ta, hãy nói nghe thử ?

Chí-Tôn khẩn thiết :

— Tiểu đồ rất mong cái thân thể của Tiểu đồ vừa bị bại lộ, xin lão Tiền bối giữ kín dùm, nếu không trên mặt giang hồ Tiểu đồ sẽ gặp nhiều tai vạ không sao đo lường.

Hải Âu Quái Khách se sẽ gật đầu :

— Ta hứa với ngươi điều đó !

Chí-Tôn sáng rực ánh mắt, biểu lộ một nỗi mừng vô hạn, chàng hỏi Quái Khách :

— Thưa Lão tiền bối, không hiểu bọn Âm Ma thuộc về môn phái nào, sao lại sai những cao thủ theo dõi Tiểu đồ và quả quyết rằng Tiểu đồ không phải là Chủ nhân Lệnh xé xác. Lão tiền bối có rõ việc này không ?

Hải Âu Quái Khách suy nghĩ một chập, rồi đáp :

— Câu chuyện này hãy còn rắc rối và dài dòng lắm, bây giờ, chỉ có thể tìm dần dần thôi.

Chí-Tôn lại hỏi :

— Trong bọn Âm Ma có một thiếu niên tên Huyết Hồn Kiếm Quỉ, chẳng hiểu hắn đã dùng ám độc gì, khiến cho Tiểu đồ hít nhầm nghe thấy mùi xạ lẫn hôi tanh nồng nặc, đến nỗi phải ngã ngất đi từ bao giờ mà Tiểu đồ không hề hay biết chi cả.

Quái Khách trầm ngâm, giây lâu đáp :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ tự phụ có cây Huyết Hồn Thần Kiếm, từ mấy tháng nay kể ngày Đạo Âm Ma xuất hiện trên mặt giang hồ, hắn đã diệt biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, ta nghe đồn thanh kiếm ấy ở thời kỳ chiến quốc trong tay một bạo chúa cực kỳ tàn ác, không hiểu sao giờ đây lại lọt vào tay hắn, thực cũng là điều quái gở.

Quái Khách ngừng lại và tiếp :

— Cái uy vũ của thanh Quỉ Kiếm kia, chủ định là ở nơi hạt « Huyết Châu » trên cán. Hạt Huyết châu nầy, có thể toát ra một mùi xạ lẫn mùi máu tanh, nhẹ như làn sương khói phất đi ngoài một trượng.

Kẻ địch hít nhầm làn sương ấy, sẽ phải ngất đi luôn cả hai ngày đêm mới tỉnh lại được.

Người cầm Quỉ kiếm hạ kẻ địch phải vận dụng khí chân nguyên trong tận huyệt đan điền mà phóng hạt Huyết châu, phát ra những tia chói lọi ửng hồng thanh kiếm trông tợ màu máu, đi nhiên, công lực càng cao thâm bao nhiêu, thì uy vũ lại càng tàn khốc bấy nhiêu.

Chí-Tôn nghe Quái Khách nói dứt câu, chàng ngầm phục sự hiểu biết sâu xa của lão ta, đồng thời cũng kinh dị về sự huyền bí của thanh Quỉ kiếm đó.

Chàng lộ vẻ lo âu :

— Nếu thế, thì trên mặt giang hồ đâu còn một vị pháp nào chống lại nổi thanh Huyết Hồn Thần Kiếm nữa ?

Hải Âu Quái Khách khẽ lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Không phải thế đâu, có một công lực có thể trấn áp chất xạ Quỉ kiếm được, nhưng rất là khó khăn.

Chí-Tôn hỏi phăng :

— Lão Tiền bối có thể nói cho Tiểu đồ biết cái công lực đó hay không ?

Hải Âu Quái Khách liền giảng giải :

— Được chứ, giả mà Tiểu tử luyện được lối công lực « Càng Nguơn Chân Cang » trong lúc vừa thấy Quỉ kiếm lóe lên một màu đỏ rực, thì liền vận ngay « Cang Khí » đó, vây bọc toàn thân, ngăn chận những tia sáng phóng xạ có thể ngấm vào thân mình, lọt qua cửu khiếu, kẻ đó liên tiếp bủa sang đối phương vài luồng quái chưởng cực bạo, khiến họ không thể ngưng tụ nguyên khí trong huyệt đạo bàn tay cầm kiếm. Tự nhiên, chất xạ không phương toát ra được, thế nhưng, người mà luyện được chân lực mà ta vừa bảo, thì ngót một trăm năm nay chưa hề nghe nói tới.

Chí-Tôn rúng động cả tâm thần, chàng tự nhủ :

— Thực là hổ thẹn !

Thực ra, Chí-Tôn đã được Lão Quái Ngư truyền dạy cho ngón võ bí tuyệt « Càng Nguơn Chân Cang » để có thể dùng nó chống lại chất phóng xạ của thanh Huyết Hồn Tuấn Kiếm, nhưng vì chàng chưa hiểu sự lợi hại của Quỉ kiếm, nên mới chịu lấy sự thảm bại nhục nhã vừa qua và suýt nữa còn bỏ mạng là đằng khác.

Tuy vậy, Chí-Tôn không hề dám để lộ sự hoan hỉ trong lòng, chàng lặng lẽ không hỏi thêm gì nữa cả.

Bất giác, Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở dài, giọng run run như tiếng gió ngập ngừng, bảo Chí-Tôn :

— Bây giờ chúng ta hãy chia tay, hẹn gặp nhau trong bất ngờ Tiểu tử ạ !

Chí-Tôn giật mình, ngơ ngác một chút, chàng buồn buồn đáp :

— Vâng, Tiểu đồ xin bái biệt Lão Tiền bối, hẹn gặp trong hoàn cảnh khác.

Chàng chắp tay trước ngực cúi chào Hải Âu Quái Khách, chực nhổm mình lên không thì Quái Khách đã gọi giật chàng lại :

— Tiểu tử hãy dừng chân lại ta bảo một điều nầy.

Chí-Tôn nghe gọi đứng lại :

—Lão Tiền bối dạy điều gì xin cứ nói.

Quá Khách trầm giọng bảo :

— Ta muốn truyền cho ngươi một ngón võ độc nhất trong đời ta, có lẽ ngươi không chối từ.

Nghe Quái khách nói thế, Chí-Tôn nhớ tới hai quái nhân Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, đã từng truyền cho chàng ngón võ bí tuyệt, mục đích thay thế một cuộc tranh hùng, Đệ Nhất Thiên Hạ tại ngọn núi Vũ Sơn trong 5 năm tới đây, bất giác chàng nghĩ thầm ;

— Ồ, có lẽ Lão Quái Khách nầy cũng có kỹ niệm tương tự với hai Lão Quái phân kia, nghĩa là truyền cho ta một tuyệt học, để mưu một điều gì đây, chứ chẳng không đâu.

Chàng đáp với giọng cảm khái :

— Lão Tiền bối đối với Tiểu đồ đã có cái thâm ân hai lần cứu tử, Tiểu đồ tâm nguyện suốt đời chẳng dám quên ơn, nếu có điều gì cần sai khiến, dù khó khăn nguy hiểm đến đâu, Tiểu đồ cũng xin sẵn sàng vâng lệnh của Lão Tiền bối.

Hải Âu Quái Khách nghiêm nghị thốt :

— Ồ Tiểu tử, lời ngươi vừa nói nghĩa là làm sao ?

Chí-Tôn khiếp sợ :

— Thưa Lão Tiền bối, đấy là lòng thành thật của Tiểu đồ, chứ chẳng có ý gì lạ cả.

Hải Âu Quái Khách vùng cười khàn :

— Ngươi đã lầm mất rồi ! Ngươi cứ ngỡ ta truyền cho ngươi một thế võ độc nhất ấy, rồi cậy nhờ ngươi một việc để đánh đổi cái giá trị của nó sao ?

Chí-Tôn đỏ bừng cả mặt vì thẹn, chàng cúi lặng không nói gì nữa cả.

Hải Âu Quái Khách tiếp :

— Ta truyền ngón võ độc nhất nầy có nghĩa là muốn lưu lại cho ngươi một kỷ niệm.

Chí-Tôn ngẩng mặt :

— Một kỷ niệm ?

— Phải đấy, một kỷ niệm sau nầy ngươi sẽ rõ.

Chí-Tôn không hiểu ý nghĩa câu nói lờ mờ của Hải Âu Quái Khách, nhưng chàng cũng chẳng muốn tìm biết làm gì, chỉ im lặng như ngầm nhận sự truyền dạy của Quái Khách.

http://tieulun.hopto.org

Thực ra lúc ấy, giá Chí-Tôn chú ý cái cử chỉ khác thường của Hải Âu Quái Khách, mà hỏi nguyên nhân, có thể sự bí mật thân thế chàng từ bấy lâu nay sẽ được loé ra trước ánh sáng, thế nhưng chàng không hề nghĩ việc đó, nên mọi sự chìm về bóng tối lặng lẽ.

Hải Âu Quái Khách thấy Chí-Tôn ngấm nhận sự truyền dạy của mình, liền bắt đầu giảng cái thần bí của ngón khinh công « Di Ảnh Kỳ Hình » cho chàng nghe một cách rõ ràng.

Đồng thời, Quái Khách quần luyện cho chàng thật tỉ mỉ.

Sẵn có một bộ óc thông minh tuyệt vời, lại gặp hai độ kỳ duyên, trong người chứa đựng một trăm năm mươi năm thành công lực, Chí-Tôn học ngón võ « Di Ảnh Kỳ Hình » của Hải Âu Quái Khách không mấy khó khăn, vì vậy, chỉ độ nửa giờ sau là chàng đã thuộc rồi.

Hải Âu Quái Khách nói giọng khích động :

— Tiểu tử ạ ! Ngón võ công về ảo hình nầy là sở tuyệt của ta, nhờ nó mà ta đã di động hiện ẩn lờ mờ như ma quái, những tay tầm thường không thể hiểu ra sao cả, từ đây, ngươi có thể tới lui trên mặt giang hồ một cách vô lường, mà hành tung sẽ không còn bị lộ như trước nữa.

Chí-Tôn say đắm với lối võ công thần bí ấy rồi, chàng chú hết tinh thần vào việc luyện tập, không còn nghe thấy những lời nói vừa rồi của Hải Âu Quái Khách nữa.

Càng tập, chàng nhận thấy nó kỳ ảo vô ngần, tuy với thân xác con người, nhưng biến hiện chẳng khác gì loài ma quái.

Lúc nầy, Hải Âu Quái Khách đứng trong rừng già phóng một mũi « Huỳnh kim » trúng huyệt tay Huyết Hồn Kiếm Quỉ cứu thoát Chí-Tôn chính nhờ ngón võ công « Di Ảnh Kỳ Hình » nầy.

Công lực cao thâm như Huyết Hồn Kiếm Quỉ, mà còn không thể khám phá ra con người thần bí Quái Khách thay, đừng nói tới những tay tầm thường khác.

Bây giờ, Chí-Tôn được thêm ngón võ công kỳ bí nầy, thì kể từ nay về sau, hành tung của chàng thực là Quỉ thần khôn lường nổi.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu chói lọi đến thấm sơn cùng cốc, Chí-Tôn xử dụng ngón khinh công « Di Ảnh Kỳ Hình » một cách thần tình, chàng chắp tay trước ngực :

— Tiểu đồ hết lòng cảm tạ cái ơn đức cao dày của Lão Tiền bối, đã hai lần cứu tử mà lại còn truyền dạy cho một ngón võ sở tuyệt của mình, thực không biết bao giờ đáp đền cho được.

Hải Âu Quái Khách khoát tay :

— Đừng băn khoăn Tiểu tử ạ, đó chẳng qua định mệnh đã an bài.

Chí-Tôn rất lạ lùng về câu nói vừa rồi của Hải Âu Quái Khách, nhưng chàng không hỏi mà chỉ bảo :

— Hiện Tiểu đồ còn nhiều việc cần kíp, vậy xin bái biệt Lão Tiền bối !

Quái Khách như lưu luyến :

— Tiểu tử cứ tự tiện, ở trên thế gian nầy không có một bữa tiệc nào mà không tàn cả, có quyện luyến nhau cho lắm, rồi cũng đến lúc chia tay.

Chí-Tôn hết sức ngạc nhiên, tự nhủ :

— Lạ thật, tại sao một nhân vật uy danh sầm động trong giới võ lâm như Lão Tiền bối, mà trong phút giây nầy lại thốt ra những câu nói thường tình như thế ?

Chàng bùi ngùi nói.

— Thưa Lão Tiền bối, tung tích chúng ta trong chốn giang hồ không khác gì những cánh phù dung bình nổi trên mặt hồ hải, chẳng lẽ không còn một ngày nào đó tái ngộ sao ?

Hải Âu Quái Khách chớp lòe hai mắt :

— Phải đấy, nhưng thôi Tiểu tử hãy lên đường cho sớm, ta mong sao ngoài việc phục thù, báo oán, ngươi cũng nên tránh bớt cái kiếp vận sát con người, để mang tội trời không thể nào cứu vãn được.

Chí-Tôn nghe mấy lời tâm huyết cuối cùng của Quái Khách, chàng vô cùng xúc cảm, cúi mặt :

— Tiểu đồ xin vâng theo lời Lão Tiền bối vừa dạy bảo.

Lời vừa dứt, hai người một trước, một sau nhấc bổng lên không như cặp diều hâu chớp cánh về phía Đông...

oOo

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

MIỆU CƯƠNG NGŨ ĐỘC

CÁCH ba hôm sau đó, Lệnh xé xác lại khủng khiếp xuất hiện tại thành Trường Sa !

Lần nầy chỉ nội trong vòng ba ngày đã có ba cao thủ lừng danh bị thảm sát hết sức hãi hùng dưới cây đao quái dị của Chủ nhân Lệnh xé xác.

Ba tên Lão Ma nầy đều là những nhân vật nổi tiếng trong tỉnh Hồ Nam, đó là : Thất Chỉ Thánh Kiếm Ngô Lăng Nam, Động đình Hồ Bá Chủ Tây Môn Tuấn Đức và Cửu Thiên Phi Bằng Lữ Võ Xa.

Từ khi Lệnh xé xác xuất hiện trên chốn giang hồ đến nay, tính ra chưa đầy ba tháng mà đã có tới mười một nhân vật cừ khôi vũ lâm trong hai đạo Hắc Bạch phải nhận chịu lệnh hành hình, chưa hề có một người nào thoát chết.

Nay quái lệnh ấy lại tới Trường Sa, làm kinh động cả nội thành, một nơi đô hội nổ nức những người.

Được tin sầm sét nầy, một số đông nhân vật vũ lâm hai đạo Hắc Bạch đều dồn về Trường Sa. Có người với hi vọng trông thấy mặt thực Chủ nhân Lệnh xé xác, nhưng có một số đông thì đến với hành tung bí mật khác.

Nhất là bọn Ma đầu thâm độc, Lệnh xé xác xuất hiện chẳng khác nào gươm nhọn kề vào cổ chúng, từ kni bao trùm trong sự sống, ngày

nào chưa trừ đi nhân vật khủng bố đó, là bọn chúng không làm sao ăn ngủ cho yên được.

Cho nên, sau hai ngày Đông Đình Hồ Bá Chủ Tây Môn bị thảm sát dưới cây quái đao Lệnh xé xác, một buổi trưa tại tửu quán Dương Lâu lớn nhất Trường Sa từ trên lầu tới dưới đất có hơn ba trăm chỗ ngồi, vậy mà đông nghịt những khách khắp mặt giang hồ đến.

Họ gọi thức ăn và rượu ra vừa nhâm, vừa đem câu chuyện thần bí của Lệnh chủ xé xác bàn cải xôn xao hơn bao giờ hết.

Có kẻ cho rằng hiện nay Chủ nhân Lệnh xé xác đã rời khỏi Trường Sa, để tìm kẻ huyết thù khác hạ độc thủ nhưng cũng có người nghi ngờ con người Thần bí đó, hãy còn lẩn quất trong thành, ẩn mình đâu đây.

Tuy nhiên, họ chỉ xét đoán một cách lờ mờ vậy thôi, chứ thực ra chưa một ai từng trông thấy mặt mũi Chủ nhân Lệnh xé xác ra sao cả.

Trong khi đó, cũng tại trên lầu tửu quán Dương Lâu, bên cái bàn kê gần cửa sổ có một chàng trai xinh đẹp vô ngần, nhưng vẻ mặt lạnh lùng gần như mộ địa đang ngồi nhấp rượu, thỉnh thoảng nét mặt sáng rực như sao đêm về phía bọn giang hồ.

Chàng trai ấy không ai khác hơn là Chí-Tôn, ngồi mặt thản nhiên như các quần hùng bên những bàn tiệc khác, nhưng thực ra trong thâm tâm chàng đang ngùn ngụt lửa oán thù.

Cuốn huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu vừa xóa đi ba nhân vật từng dự vào cuộc thảm sát Cam Lộ bang cách hơn hai mươi năm về trước, vẫn chưa làm dịu lòng chàng, vì còn rất đông cao thủ chưa trừ được, nhất là hình tích của năm tên Đại Ác Ma : Âm, Dương, Xú, Quái, Bà đến nay hãy còn mờ mịt.

Chỉ có một lần chàng gặp Bạch Diện Chương Thi Quái Nạp Mộc Thông tại nơi mộ địa, lúc ấy công lực chàng hãy còn quá thấp kém, cho tới bây giờ tung tích hắn tuyệt mù như cánh chim trời.

Vì vậy, con đường phục hận của chàng còn dài dằng dặc, mà đây chỉ mới là bước đầu tiên.

Chí Tôn sẽ thoáng mắt qua chiếc bàn xéo về phía phải chỗ chàng ngồi, thấy có năm nhân vật quen thuộc, rõ ra thì đó là năm tên môn

http://tieulun.hopto.org

đệ của Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, có lần đã vây bắt Cô lãnh Thốc Ưng nơi lộ cái quan.

Chí-Tôn nghĩ thầm :

— Nhân vật Bách Linh hội mà có mặt nơi đây, thì hẳn chắc những cao thủ Thanh Y Bang và Vạn thọ Bang cũng có nốt. Có lẽ, để đối phó với chủ nhân Lệnh xé xác, chúng họp lại một đoàn cũng nên.

Sực nhớ tới quần hùng trong hai Bang một Hội lúc còn tại Nghiệt long Đàm, chúng hầm hầm chực moi bụng mình lấy nội đơn Ngưu long Giao, Chí-Tôn bốc phừng lửa giận trên gương mặt đẹp trai của chàng bỗng ẩn chứa một luồng sát khí kinh tởm.

Đột nhiên, có tiếng ồn ào của quần hùng. Chí-Tôn nhìn xuống lầu thấy có hai lão Ma đầu mặt mũi dữ dằn đang bước lên từng bậc thang.

Hai Lão Ma đầu thẳng lại chỗ một cái bàn còn trống gần bên Chí-Tôn ngồi xuống.

Chí-Tôn nhủ thầm :

— Ố, hai tên Ma đầu lợi hại, chúng đã tới sớ rồi !

Hai lão Ma đầu ngồi, sực thấy Chí-Tôn, bất giác rùng mình, nhưng sau đấy chúng ngó nhau lên cười khà khà...

Quần hùng trong hai Bang một Hội nghe giọng cười quái gở của hai lão Ma đều quay lại nhìn.

Có người to tiếng :

— Ố, Nam Hoang Song Hung !

Nhưng bất chợt Chí-Tôn, quần hùng trong Bang một Hội có vẽ sững sờ, chúng ghé mồm vào tai nhau, thì thầm những gì không rõ.

Năm tên môn đệ của Tần My Nương bây giờ cũng vừa nhận ra Chí-Tôn, liền thò những cặp mắt hiểm độc nhìn chàng chằng hè chớp, dường như bọn nầy hãy còn thèm thuồng viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bụng chàng.

Vì vậy, lúc bấy giờ, Chí-Tôn trở thành cái đích nhắm của quần hùng hai Bang một Hội, năm tên môn đệ Tần My Nương và hai lão Ma đầu Nam Hoang Song Hung.

Giữa bầu không khí vừa căng thẳng ấy bỗng mọi người đều quay trở lại phía thang lầu. Chí-Tôn hơi ngạc nhiên, chàng nhìn coi

sự gì, thì thấy đó là một người đàn bà trạc ngoài 30 tuổi, cực kỳ xinh đẹp vừa lên tới.

Nhận ra người đàn bà đó, Chí-Tôn suýt nữa kêu to :

— Đố cô cô !

Thì ra người đàn đàn bà xinh đẹp mới đến chính là Thiên Sơn Long Nữ, đã có một lần đánh nhau với Sư Diện Quái Ma tại vực Nghiệt long Đàm cứu Chí-Tôn khỏi chết dưới mười vầu nhọn như gươm.

Chí-Tôn tươi hẳn sắc mặt đứng thẳng dậy chờ Thiên Sơn Long Nữ đương chầm chậm đi vào, rảo mắt tìm bàn trống.

Chợt thấy Chí-Tôn, nàng sững đi một lúc, rồi hớn hở tiến về phía chàng.

Tất cả quần hùng có mặt đều trố mắt nhìn Thiên Sơn Long Nữ, có kẻ thèm khác cái sắc đẹp tuyệt vời của nàng, dù năm nay nàng đã lớn tuổi, nhưng hãy còn một dẫn lực nhiệm mầu, khiến cho quần Ma khi thấy, không thể nào cưỡng nổi.

Cũng có người kính nể nàng, họ biết nàng là môn đồ của quái nhân Đô Thiên Dị Tẩu Chung Ly Mộ Hoàng, công lực thâm cao tới bậc nào còn chưa ai được rõ, chỉ biết năm nay Quái nhân đã ngoài trăm tuổi, thuở xưa nổi tiếng một thời, rồi bặt luôn cho tới nay.

Do đó, quần hùng khắp mặt giang hồ không ai mà không kính nể Thiên Sơn Long Nữ, vì họ thấm ngán cái uy lực vô hình của Quái nhân Chung Ly Hộ Hoàng võ công chưa thể đo lường được.

Thiên Sơn Long Nữ cảm mến Chí-Tôn, vì hình dáng chàng giống hệt người tình của nàng gần hai mươi năm về trước, đã mất tích trong một đêm chẳng hiểu sống chết thế nào, mà nàng đi tìm khắp bốn chân trời không gặp.

Cách gần hai tháng trước, nàng tới Nghiệt long Đàm cứu Chí-Tôn vì có cái ý niệm riêng biệt đó. Nhưng chàng lại bị ngọn quái chưởng của Hải Âu Quái Khách trong lúc đánh nhau với Sư Diện Quái Ma quật nằm chết liền tại chỗ, chính nàng và Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã mang xác chàng lên ngọn cao đánh chôn trên đấy, rồi nàng bỏ ra đi, ngỡ chàng vùi sâu vào lòng đất lạnh nghìn đời.

Chẳng ngờ hôm nay, lại còn được gặp chàng, Thiên Sơn Long Nữ có cảm tưởng như đứng trước một thực ảo cuộc đời, nàng mừng khôn tả.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn gặp lại người xưa, vẻ mặt lạnh lùng của chàng bỗng vụt biến tan đi đâu mất, chàng tươi cười chờ nàng đến, nói ngay :

— Đỗ cô cô, bàn này còn chỗ trống, cô cô hãy ngồi lại đây với Tiểu bối.

Thiên Sơn Long Nữ nở một nụ cười, nàng ngồi đối diện với Chí-Tôn, chàng gọi tửu gia bảo đem thức ăn, rồi nhìn nàng :

— Bấy lâu nay Đỗ cô cô vẫn mạnh khỏe đấy chứ ?

Thiên Sơn Long Nữ nhìn Chí-Tôn, một cái nhìn tràn ngập tình thương :

— Vâng, ta vẫn bình thường, còn Tiểu tử nhờ đâu mà thoát nạn trên ngọn cao đỉnh, hãy cho ta biết sự thực về chuyện lạ lùng nầy ?

Chí-Tôn liền thuật lại chuyện Tần Mỵ Nương quật mộ chàng, nhờ viên nội đơn Ngưu long Giao vận tiếp với ánh sáng mặt trời, khiến chàng tỉnh lại, rồi cô ả giở trò dâm độc, bị chàng phóng nhằm huyệt đạo nằm bất động trên đồi, do đó chàng mới thoát nạn một cách dễ dàng, sao sao đều kể lại tỉ mỉ. Tuy vậy, chàng không đá động tới việc chàng suýt nguy vào tay người đàn bà dâm tuyệt đó.

Thiên Sơn Long Nữ nghe dứt, nàng như nhẹ nhõm trong lòng, kể lại nàng và Hồng Y Nữ Xảo Nhi mang xác chàng lên ngọn cao đỉnh chôn cất cho chàng nghe.

Rồi nàng như thương xót :

— Chẳng hiểu cô gái bất hạnh ấy giờ đang ở phương trời nào, mà từ đó tới nay, ta không có một lần nào gặp nữa cả.

Vô tình, Thiên Sơn Long Nữ gợi lại vết thương tâm, Chí-Tôn ngậm ngùi đáp :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi giờ đây đi không còn nữa, Đỗ cô cô ạ !

Thiên Sơn Long Nữ hỏi mau :

— Nhưng tại sao nàng không còn nữa ?

Chí-Tôn nói trong tiếng nấc tự buồng tim :

— Nàng đã chết vì một trận bão ngoài bể trong chuyến ra hải đảo cùng Tiểu bối.

Thiên Sơn Long Nữ vô cùng sửng sốt, nàng nhìn Chí Tôn như truyền sự thương tiếc hộ chàng, mà chẳng thốt thêm một câu nào nữa cả.

Chí-Tôn ngửa mặt, cố nén đi những tiếng nức nở của quả tim rướm máu, chàng lặng im ngắm sóng gió chảy qua hồn.

Trong khi đó, Nam Hoang Song Hung ngồi chiếc bàn bên cạnh Chí Tôn, hai lão Ma Đầu vẫn hãy chưa quên viên nội đơn Ngưu long Giao trong huyệt đan điền của chàng, chúng đang thò mắt độc ngay bụng chàng, chừng soi thấy coi còn chăng, thì thình lình trông thấy Thiên Sơn Long Nữ bước vô ngồi chung bàn với chàng, chúng vô cùng bực tức.

Lão Ma đầu lớn tuổi trong Nam Hoang Song Hung biệt danh là Song Vĩ Độc Kiệt, còn tên kia thường gọi là Độc Giác Lâm, cả hai cứ nhìn Chí-Tôn mắt lộ hung quang.

Lúc ấy, Chí-Tôn cũng vừa trấn áp lại được cơn sóng gió trong hồn, chàng ngẩng mặt lên, liền bắt gặp hai cặp mắt hiểm độc của hai lão Ma đầu làm chàng nổi giận, vẻ mặt lạnh lùng sắt đá trở lại như xưa.

Thiên Sơn Long Nữ thấy sự thay đổi bất thường trên gương mặt Chí-Tôn, nàng hết sức lạ lùng, vừng quay lại quét mắt ngang nhận hai lão Ma đầu, nàng liền biến sắc.

Chí-Tôn xạ hai mắt sáng rọi người vào mặt Nam Hoang Song Hung :

— Thế nào, hai ngươi còn nhớ ta đấy chứ ?

Song Vĩ Độc Kiệt cười khà khà :

— Tiểu tử, chúng ta hẳn phải có duyên gì, nên cách mặt bấy lâu nay rồi lại gặp.

Độc Giác Lân hiểm độc :

— Đúng đấy, hẳn phải có duyên gì nên mới gặp lại đây, trông thần sắc ngươi chưa có gì biến đổi.

Hiểu rõ thâm ý của hai tên Ma đầu, Thiên Sơn Long Nữ giận dữ, đứng lên, vận song chưởng.

Chí-Tôn đưa mắt ngăm bảo Thiên Sơn Long Nữ ngồi trở xuống, rồi rọi cặp mắt rực rỡ ánh sáng ngay mặt Song Vĩ Độc Kiệt và Độc Giác Lân.

Chạm phải hai tuồng nhỡn lực không khiếp của Chí-Tôn, cả Song Vĩ Độc Kiệt lẫn Độc Giác Lân đều rùng mình, hai lão Ma đầu vô cùng kinh dị, đồng nghĩ thầm :

— Quái thực, thằng bé con nầy mới vắng có ngoài hai tháng, mà dường như thay đổi một con người nào xa lạ khác ?

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, hai lão Ma đầu cứ trố mắt độc ra nhìn Chí-Tôn mãi không hề chớp.

Thiên Sơn Long Nữ chưa để ý tới cặp mắt rực ngời công lực của Chí-Tôn, nàng chỉ nhìn sòng sọc hai lão Ma đầu, mà trong lòng không khỏi lo thầm cho chàng, cái cảnh tượng hãi hùng tại Nghiệt Long Đàm cách đây hơn hai tháng trước vọt hiện ra.

Một điều đáng lo hơn nữa là, hiện nay trong thành Trường Sa vì Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện, mà quần hùng, Ác Ma từ bốn phương trời đồng lượt kéo về, nếu hay được tin Chí-Tôn có mặt nơi này, chúng sẽ nhớ tới viên nội đơn Ngưu Long Giao trong huyệt Đan điền của chàng, mà tạo thành cái hậu quả ghê tởm không sao đo lường trước được.

Chứ nàng có ngờ đâu, Chí-Tôn ngày nay đã khác hẳn hai tháng trước xa rồi, chàng đã biến thành một con người lạ lùng đáng khiếp.

Trong lúc ấy Chí-Tôn quát lớn :

— Hai ngươi bảo đúng đấy, ta cũng đang tìm kiếm các ngươi khắp mặt giang hồ, thì may sao lại gặp nơi đây.

Song Vĩ Độc Kiệt rống lên cười như loài quỉ dộc :

— Phải đấy, chúng ta không hẹn mà nên, thì cũng nên tiếp nhau vài đường chiêu để gọi là mừng duyên kỳ ngộ.

Chí Tôn nhắc người lên.

— Thế nào, hai ngươi tiếp ta trên tửu lầu này hay hẹn một nơi nào khác ?

Độc Giác Lân khàn khàn đáp :

— Đêm nay, lúc trăng vừa mọc tại ngoài thành phía Đông, ngươi nghĩ thế nào ?

— Tốt lắm, hai ngươi nhớ đúng hẹn đấy chứ ?

— Từ trước đến nay, ta chẳng sai hẹn với ai bao giờ cả.

Thiên Sơn Long Nữ lo lắng :

— Tiểu tử, đừng hẹn...

Nhưng Chí-Tôn đã cắt ngang :

—Đố cô cô, nếu có thể đêm nay vào lúc trăng lên mời cô cô đến đây chứng kiến cuộc náo nhiệt nầy.

Thiên Sơn Long Nữ thấp giọng :

— Nam Hoang Song Hung nổi danh là hai lão Ma đầu hiểm ác, nhiều mưu mô quỉ quái, Tiểu tử hãy nghĩ lại.

Chí-Tôn thản nhiên như chẳng hề quan tâm :

Đồ cô cô hãy yên tâm, Tiểu bối không đùa bỡn với chúng đâu.

— Nhưng Tiểu Tử không phải là đối thủ của bọn Ma đầu nầy, hơn nữa, hiện nay quần hùng từ bốn phương trời đều kéo về đây, viên nội đơn Ngưu Long Giao trong huyệt đan điền của Tiểu tử hãy còn gợi sự thèm thuồng trong thâm tâm của bọn chúng, Tiểu Tử phải nên thận trọng.

Chí-Tôn cười lớn :

— Thế lại càng hay, biết đâu trong cuộc tranh hùng đêm nay, chẳng là một chứng tỏ cái công bình của chốn vũ lâm.

Nghe những lời Chí-Tôn vừa nói, bất giác Thiên Sơn Long Nữ phải sững sờ, nàng nhìn chàng chẳng hề chớp mắt, mà không thể nào hiểu nổi ra làm sao cả.

Giữa lúc ấy, quần hùng ngồi chung quanh hết sức chú ý đến câu chuyện hẹn đấu nhau giữa Nam Hoang Song Hung và Chí-Tôn trong đêm nay, chúng bàn tán xôn xao cả quán rượu.

Có nhiều tên Ma đầu, cách đây mấy tháng trước có nghe Chí-Tôn may mắn nuốt được nội đơn Ngưu Long Giao, đã có ý tha thiết đi tìm chàng mổ bụng như bọn Nam Hoang Song Hung, nhưng không rõ tung tích của chàng, chúng tạm gát chuyện đó, hôm nay đột nhiên chàng vọt xuất hiện nơi tửu lầu nầy tự khắc trở thành cái đích nhắm của bọn chúng.

Cho nên, bấy giờ tất cả những cặp mắt tham độc đều đổ dồn về phía Chí-Tôn, chốc chốc chúng ghé mồm thì thầm với nhau những gì không một ai được rõ.

Thiên Sơn Long Nữ nhận ra những điều nguy hiểm đó

Hồi hộp mãi chẳng giây phút nào yên. Cảnh tượng hãi hùng ở Nghiệt long Đàm cứ lởn vởn trong đầu óc nàng.

Lúc ấy, Nam Hoang Song Hung đã đứng lên chúng kêu trả tiền rượu thò hài cặp mắt diều hâu dòm ngay huyệt đan điền của Chí-Tôn, như tìm kiếm viên nội đơn, rồi cười khì khì... bỏ đi xuống lầu.

Quần hùng cũng lần lượt từ tán.

Bây giờ, trời đã xế chiều, thực khách đã thưa dần, ngoài năm nhân vật Bách linh hội ngồi lì ra mãi, thì không còn ai nữa cả.

Chí-Tôn quay sang Thiên Sơn Long Nữ định hỏi một điều, bỗng

http://tieulun.hopto.org

chàng ngừng lại, vì vừa bắt chợt năm lão quái dị, mặt mũi đen thẫm cùng đi với một Đạo sĩ gầy ốm, cao lêu nghêu.

Thiên Sơn Long Nữ ghé thẫm bên tai Chí-Tôn :

— Năm Lão Ác Ma mới đến là Miêu Cương Ngũ Độc đấy Tiểu tử ạ !

Chí-Tôn lia cặp mắt ngời lên tợ chớp :

— Còn lão Đạo sĩ cao lồng khồng, Đồ cô cô có biết chăng ?

Thiên Sơn Long Nữ nhìn kỹ một hồi, rồi nói :

— Lão Đạo sĩ nầy tên là Mộc Đạt, có một võ công cực kỳ quái gở, từng hoành hành một góc trời Nam trong bấy lâu nay, còn năm lão kia là người ở miền sơn cước Tân Cương, võ công cũng vô cùng thâm khốc.

Chí-Tôn khẽ rùng hai vai :

— Có lẽ quần ma tới đây cũng vì hay tin Chủ nhân Lệnh xé xác vừa xuất hiện Đồ cô cô ạ ?

Bất giác, Thiên Sơn Long Nữ thở bài :

— Ôi ! cái vận sát vô biên nầy sẽ đo nơi bàn tay của Chủ nhân Lệnh xé xác mà ra cả.

Chí-Tôn rúng động trong lòng, chàng nhủ thầm :

— Đồ cô cô ạ ! Xin cô cô hãy thứ tha cho Tiểu bối vì trong huyết quản còn sôi sục mối sư cừu, không thể không trả được.

Lúc đó, Miêu Cương Ngũ Độc và Mộc Đạt Đạo Sĩ cũng đã ngồi vào bàn, chúng gọi trà đến uống

Vì sự xuất hiện đột ngột của sáu lão Ác Ma nầy, nên tức thì trên lầu im đi, một số hướng về phía bàn chúng ngồi.

Chỉ có Chí-Tôn sực nhớ ra một chuyện cách mấy tháng trước, chàng liền hỏi Thiên Sơn Long Nữ :

— Đồ cô cô ạ ! Bấy lâu nay Tiểu bối hết sức băn khoăn, vì không hiểu tại sao ngày còn nơi Nghiệt long Đàm, lúc ấy, Tiểu bối và cô cô chưa từng quen biết, thế sao cô cô liều chết đánh nhau cùng Sư Diện Quái Ma, cứu Tiểu bối thoát khỏi vòng nguy hiểm ?

Câu hỏi bất ngờ của Chí-Tôn, làm cho Thiên Sơn Long Nữ bối rối vô cùng. Dĩ vãng đau thương như bỗng hiện về trong hai sóng mắt lóng lánh của nàng. Một chập lâu, nàng mới nói :

— Chẳng có gì Tiểu tử phải băn khoăn cả, đó chỉ là một sự thường tình xảy ra trong chốn võ lâm, lúc ấy, Tiểu tử sắp bị chúng sát hại

vì tham vọng thu đoạt nội đơn Ngưu long Giao, thì ta cũng vì chính đạo mà bảo vệ Tiểu tử.

Phớt cặp mắt ngời tợ chớp qua vẻ mặt đượm màu sầu não của Thiên Sơn Long Nữ, Chí-Tôn hoài nghi :

— Thưa Đồ cô cô, theo tiểu bối thiết nghĩ : thì chắc chắn phải còn có một nguyên nhân gì khác, chứ không phải chỉ có thế thôi.

Thiên Sơn Long Nữ rúng tận đáy lòng :

— Tại sao tiểu tử lại quả quyết như thế ?

Chí-Tôn nghiêm nghị thốt :

— Vì Tiểu bối đã nhìn thấy từ trong ánh mắt u sầu của Đồ cô cô, cho đến cách xử sự cô cô đối với Tiểu bối, nên Tiểu bối mới dám quả quyết như thế. Tiểu bối còn nhớ rõ : có lần cô cô hỏi tên Tiểu bối, rồi lộ vẻ thất vọng, hình như trong thâm tâm cô cô không thể tưởng Tiểu bối là tên họ đó, mà phải là một tên họ nào khác. Cô cô có nhớ chăng ?

Thiên Sơn Long Nữ như nghẹn ngào, nàng nói qua tiếng nấc trái tim :

— Tiểu tử ạ ! ta xin ngươi đừng tưởng tượng quá nhiều nữa.

Nhưng Chí-Tôn mạnh dạn nói :

— Nhưng Tiểu bối thì cho rằng hẳn trong đời của Đồ cô cô có một nỗi niềm gì u uất lắm, cô cô nhất định chôn chặt tận lòng đấy thôi.

Thiên Sơn Long Nữ nuốt trôi nghẹn ngào vừa trào lên cổ, đáp giọng hơi run :

— Tiểu tử, ngươi đừng gợi thêm sự đau lòng nữa, bây giờ, muốn ta nói những gì đây ?

Chí-Tôn như thương hại :

— Tiểu bối chỉ mong được rõ thêm một chút, nhưng nếu có gì trở ngại thì xin Đồ cô cô hãy bỏ qua luôn, Tiểu bối không dám làm buồn cô cô hơn nữa.

Thiên Sơn Long Nữ lặng đi một hồi, để nén cơn xúc động mạnh đang chồi dậy trong hồn, lát sau, nàng nói nhẹ như gió thoảng :

— Ta nói ra một điều, nếu có gì tổn thương đến danh dự của ngươi, thì ngươi cũng nên vì ta mà bỏ đi cho.

Chí-Tôn hối hộp :

— Vâng, Tiểu bối xin theo lời Đồ cô cô vừa dạy bảo.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Long Nữ chiếu thẳng ánh mắt ngập ngời tình thương vào mặt Chí-Tôn, thấp giọng :

— Tiểu tử, ngươi rất giống một người !

Chí-Tôn sững sốt :

— Tiểu tử rất giống một người ? Nhưng người ấy là ai ?

Thiên Sơn Long Nữ khẽ gật đầu :

— Thực vậy, ngươi giống hệt một người, từ hình dáng, đi đứng, cho đến cử chỉ chẳng có chút gì sai cả và người ấy năm nay tuổi tác gấp bội ngươi.

Chí-Tôn không rời cử chỉ của Thiên Sơn Long Nữ :

— Có lẽ người ấy đối với Đồ cô cô có một mối quan hệ gì sâu xa lắm ?

Thiên Sơn Long Nữ ửng hồng cả mặt, giây lâu khẽ đáp :

— Ngươi đoán đúng đấy !

Lặng đi một lúc. Chí-Tôn lại hỏi :

— Nhưng người ấy là ai, Đồ cô cô có thể bảo cho Tiểu bối biết không ?

Đôi mắt như mơ màng về tận chân trời xa xôi, Thiên Sơn Long Nữ trầm ngâm, rồi đáp tựa cơn gió nhẹ :

— Tiểu tử ạ ! Ngươi có từng nghe cái tên Ngọc Diện Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa bao giờ chưa ?

Chí-Tôn ngẫm nghĩ thật lâu, mới đáp :

— Cái tên Đồ cô cô vừa nói, Tiểu bối chưa có lần nào được nghe ai nhắc nhở tới cả.

Thiên Sơn Long Nữ cất giọng buồn buồn :

— Phải đấy, ngươi không biết cũng là phải. Cách đây khoảng hai mươi năm về trước Ngọc Diện Kiếm Khách là một cao thủ thiếu niên trong giới võ lâm, khắp mặt giang hồ trên giải Trung Nguyên không một ai địch nổi, tiếng tăm sầm động một thời.

Chí-Tôn phấn khởi cả tâm hồn :

— Thế Tiểu bối lại giống Ngọc Diện Kiếm Khách à ?

— Phải đấy, ngươi rất giống chàng, chẳng khác nào hai giọt nước.

Chí-Tôn phấn tới :

— Nhưng hiện Ngọc Diện Kiếm Khách đang ở đâu, Đồ cô cô có biết không ?

Thiên Sơn Long Nữ ngậm ngùi :

— Chàng đã mất tích cách đây mấy năm rồi Tiểu tử ạ !

Chí-Tôn giật mình :

— Nhưng tại sao Ngọc Diện Kiếm Khách bị mất tích hở Đồ cô cô ?

Thiên Sơn Long Nữ buông tiếng thở não nuột :

— Vì một cơn ác biến gây nên Tiểu tử ạ !

— Cơn ác biến gì thế hở Đồ cô cô ?

Giọng nói của Thiên Sơn Long Nữ như trái tim nức nở :

— Câu chuyện bấy nhiêu cũng tạm đủ rồi, Tiểu tử cũng không cần hiểu nữa để mà làm gì.

Thực ra, Chí-Tôn chỉ vì cái thân thế quá mơ hồ của mình, nên gặp chuyện lạ là chàng hồi phăng tới không bỏ qua một cơ hội nào dù nhỏ nhặt đến đâu, nhưng giờ Thiên Sơn Long Nữ bẽ ngang câu chuyện lở vỡ, chàng thất vọng vô ngần.

Thiên Sơn Long Nữ như bị xúc động quá mãnh liệt, lặng đi một lúc thực lâu, nàng mới nói :

— Tiểu tử ạ ! Mặc dù hiểu thế, nhưng hiện ta có thể nói với ngươi một điều.

Chí-Tôn ngập ngừng ánh mắt :

— Điều gì, Đồ cô cô cứ bảo ?

— Điều mà ta bảo cho Tiểu tử biết thêm về tung tích của ngươi.

— Nhưng tung tích như thế nào sao Đồ cô cô cứ ngập ngừng mãi thế ?

— Ngọc Diện Kiếm Khách chính là môn đồ của Chủ nhân núi Tây Nhạc Lãng Dĩ Phong, biệt danh là Thiên Hạ Nhất Nhân.

Chí-Tôn rúng tận đáy lòng, chàng trợn hai mắt xạ ánh sáng, chợt nhớ tới câu chuyện hôm chàng ra ngoài đảo Ô Thạch, xin máu Thần Qui của Lão Quái Ngư để trị chứng tử thương trong huyệt đạo, do viên độc dược Xuân Phong Nhất Độ Hoàn của dâm phụ Tần Mỵ Nương tạo ra, chính Lão Quái đã từng thuật cho chàng nghe trận tranh hùng Thiên Hạ Nhất Nhân giữa lão ta, Bắc Phong Hòa Thượng và Tây Nhạc Lãng Dĩ Phong tại núi Vu Sơn cách hai mươi năm về trước.

Chính Lão Quái và Bắc Phong Hòa Thượng đã thảm bại trong trận tranh thứ bậc nầy, hai người đã hẹn hai mươi lăm năm sau tái đấu cùng lão Tây Nhạc, nhưng vừa rồi vì rủi ro trong một đêm tập luyện, lão nầy đã trở thành phế nhân, đồng thời giao phó cuộc kỳ hẹn ấy lại cho một môn đồ chưa rõ là ai, do đó, Lão Quái mới chọn

http://tieulun.hopto.org

chàng thay mặt lão ta và Bắc Phong Hòa Thượng trong trận đấu đó, tính cho tới bây giờ thì chỉ còn năm năm nữa là đúng ngày hẹn ước tại núi Vu Sơn.

Chẳng ngờ hôm nay gặp Thiên Sơn Long Nữ, chàng được nghe nàng tiết lộ xưa kia nàng có một mối quan hệ với Ngọc Diện Kiếm Khách, cao đồ của lão Tây Nhạc Lãng Di Phong có cái hình dáng giống chàng như hai giọt nước, thì làm sao chàng khỏi lo ngại, bối hối. Chàng không hiểu vị cao đệ thay mặt lão Lãng Di Phong dự vào cuộc đấu đó có phải là Ngọc Diện Kiếm Khách hay một nhân vật vũ lâm nào khác.

Nếu là Ngọc Diện Kiếm Khách, thì quả là một chuyện kỳ hợp hết sức lạ lùng trên mặt giang hồ nầy. Chàng ước sao đừng có một sự kỳ hợp đó.

Vì vậy, Chí-Tôn cứ ngồi ngơ ngẩn, chẳng thốt lên một tiếng nào cả.

Thiên Sơn Long Nữ hơi ngạc nhiên hỏi :

— Ô Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì, sao lại làm thinh thế ?

Chẳng hiểu nghĩ sao, Chí-Tôn bỗng nói :

— Ngọc Diện Kiếm Khách hiện đang ở tại núi Vu Sơn Đố cô cô ạ !.

Thiên Sơn Long Nữ kinh ngạc :

— Tại sao Tiểu tử lại biết rõ như thế ?

Chí-Tôn không đáp câu hỏi của Thiên Sơn Long Nữ, mà lại nói tiếp :

— Núi Vu Sơn không phải ở miền Hoa Nam sao mà Đố cô cô không chịu ra công một lần tìm đến thử xem tung tích Ngọc Diện Kiếm Khách ra thế nào ?

Thiên Sơn Long Nữ chợt buông tiếng thở dài :

— Khỏi cần Tiểu tử nhắc đến, ta cũng đã có ba phen tìm tới núi Vũ Sơn rồi, nhưng...

— Nhưng sao thế hở Đố cô cô ?

Thiên Sơn Long Nữ như nức nở :

— Nhưng Ngọc Diện Kiếm Khách đã mất tích từ lâu và chẳng hề có một lần nào về núi Vu Sơn.

Đến lượt Chí-Tôn kinh ngạc, chàng nghĩ thầm :

— Ồ, sao lại có chuyện lạ lùng nầy, rõ ràng Lão Quái Ngư đã

nói cho biết ngày còn ngoài đảo Ô Thạch rằng : Lão Tây Nhạc Lãng Di Phong có viết thư cho Lão Quái và Bắc Phong Hòa Thượng hay lão ta đã chọn một cao đồ thay mặt dự trận đấu 5 năm tới đây tại núi Tây Nhạc trên ngọn đồi Vu Sơn, chẳng lẽ lời nói ngoa sao ?

Như vậy, hẳn chắc Ngọc Diện Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa còn sống và sẽ dự trận đấu nầy vì theo lời Đố cô cô tự nãy ta nhận xét Lão Lãng Di Phong không còn vị cao đồ nào khác có thể xứng đáng thay mặt lão ta cả.

Chí-Tôn còn đang miên man nghĩ ngợi về tung tích của Ngọc Diện Kiếm Khách, bỗng từ bàn bên kia có một giọng cười rổ lên :

— Khì khì . . . thực là xứng đáng biết bao, mẹ trông như hoa, con đẹp tợ tranh vẽ, khiến đây ngưỡng mộ vô cùng.

Một giọng ồ ồ khác tiếp theo :

— Xứ Trung Nguyên thực ra rất nhiều gái đẹp, thế nhưng đẹp như thế nầy, đời ta chỉ trông thấy một lần đầu tiên thôi.

Cả Thiên Sơn Long Nữ lẫn Chí-Tôn đều quay lại xem hai người vừa thốt ra mấy lời cộc cằn là ai, thì nhận ra chính bọn người trong Miêu Cương Ngũ Độc.

Hai cặp mắt dâm độc vẫn hãy còn thò nhìn vào cái thân hình diễm tuyệt của Thiên Sơn Long Nữ, biểu lộ một sự thèm khát cùng tột.

Chợt một lão cao lêu nghêu trong Miêu Cương Ngũ Độc nói lớn, như có ý cho mọi người đều nghe :

— Các ngươi chưa hiểu, cánh hoa kia từng bị bỏ rơi từ lâu, nhưng thực ta không dám mó đến

Một tên ốm nhất trong bọn có cặp mắt trong vắt như mèo rừng, phát lên cười khì khì :

— Ngươi nhút nhát quá, giá một thiếu phụ yếu đuối như thế mà cũng sợ nữa à, ước chi ta được cùng nàng một đêm, hẳn là thú nhất trần đời chứ chẳng không.

Lão cao lêu nghêu chận nói :

— Tại ngươi không biết tung tích của cô ta, ngươi khoác lác như thế, chứ sự thực ta không ngán gì cô ta, mà chỉ đáng ngại cái Sư phụ có cái công lực cao thâm đến nỗi trong chốn vũ lâm chưa một ai hiểu nổi thần qui bậc nào, chạm trán tới cô ta hậu quả sẽ không thể nào đo lường được đấy.

Mộc Đạt Đạo Sĩ cười khà khà :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ, các ngươi cần gì phải lo, Sư phụ nàng có đến đã có ta thử dạy ít chiêu xem sao.

Không còn dằn được nữa, Thiên Sơn Long Nữ nghe chừng như có trận lửa cháy trong lòng, nàng vùng đứng phắt lên, trỏ vào mặt Mộc Đạt Đạo Sĩ quát to :

— Hỡi tên Đạo Sĩ ngây ngốc, nếu ngươi còn dám chạm đến Sư phụ ta một lần nào nữa, là mất mạng đấy.

Mộc Đạt Đạo Sĩ khinh khỉnh :

— Dù cho thấy ngươi hôm nay có mặt ở đây cũng chưa dám thốt ra câu nói đó với ta, đừng nói đến cái công lực của ngươi có bao nhiêu mà khoác lác như thế.

Miêu Cương Ngũ Độc theo câu nói của Mộc Đạt Đạo Sĩ cười khàn lên.

Bây giờ, Chí-Tôn mới đứng dậy, đưa cặp mắt ngời tợ chớp quét qua bọn Miêu Cương Ngũ Độc một lượt, rồi lạnh lùng hét :

— Những kẻ dã man rừng rú như bọn ngươi mà dám to gan tới đất Trung Nguyên nầy làm mưa làm gió đấy à ?

Năm lão Miêu Cương Ngũ Độc nghe lời sấm sét của Chí-Tôn, mặt mũi xám nghịt, tất cả đều mất lộ hẳn hung quang, chòng chọc nhìn chàng như chực ăn tươi, nuốt sống.

Một lão rống to lên :

— Tiểu tử, chắc ngươi không muốn sống đấy hẳn ?

Chí Tôn nhìn bọn Miêu Cương Ngũ Độc bằng cặp mắt khinh thường :

— Chớ có khoe mồm mép, công lực các ngươi có bao nhiêu thì cứ dốc ra, rồi sẽ hiểu thế nào là sống hay chết.

Lúc nầy, trên lầu có tới gần một trăm khách giang hồ vừa mới đến, trông thấy câu chuyện xảy ra, họ đều đổ dồn những cặp mắt sáng rực về phía Chí-Tôn và bọn Miêu Cương Ngũ Độc.

Mấy tên tửu bảo biết sắp có một trận tranh hùng giữa Quần Ma và Chí-Tôn, chúng lo sợ chạy tròn dưới lầu mất dạng.

Những câu nói chứa đầy ngạo nghễ sau cùng của Chí-Tôn, làm cho năm lão Miêu Cương Ngũ Độc giận xung tóc trán. Có lẽ từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên chúng gặp mặt chàng Thiếu niên, tuổi chưa đầy hai mươi mà dám coi thường bọn chúng trước mặt đông đảo dạ khách dường ấy.

Lão cao lêu nghêu tánh tình nóng nảy nhất bọn, bỗng đá tung chiếc bàn cao ngoài trượng, chén bát bay như sao băng, lão phóng tới trước mặt Chí-Tôn, rống lên :

— Tiểu tử, mày đã hết số rồi...

Dứt câu, Lão Ma Đầu lợi hại giơ mười dấu, toan chộp lấy Chí-Tôn . . .

Thiên Sơn Long Nữ hốt hoảng, hét lên một tiếng lanh lãnh, nàng giơ tả chưởng định đưa ra thì...

Chí-Tôn đã quát :

— Cho ngươi trở lại !

Nhanh hơn sét giật, chàng đẩy ra một chưởng theo tiếng quát, với sáu phần thành lực Càng Nguơn Chân Cang...

Liền đó một tiếng rú thảm khốc vang lên kế đấy, thân hình của lão cao lêu nghêu bị luồng chưởng cực ác quật bùng lên không ngoài hai trượng, rớt xuống im lìm...

Tất cả dạ khách đều đứng dậy, sững sờ nhìn Chí-Tôn, họ không thể nào tưởng nổi một thiếu niên hãy còn quá trẻ như chàng lại có cái công lực siêu tột dường đó.

Họ ngó nhau bàn tán xôn xao.

Bọn Mộc Đạt Đạo Sĩ hết sức kinh hoàng, chúng hổ hẹn, rồi phẫn uất bùng sôi lên tận đỉnh đầu...

Thiên Sơn Long Nữ sững sốt bật nói :

— Tiểu tử...

Chí-Tôn hiểu ngay Thiên Sơn Long Nữ định nói những gì rồi, chàng nhanh mồm bảo :

— Đồ cô cô, có một dịp nào khác Tiểu bối sẽ thuật rõ câu chuyện trong mấy tháng vừa qua cho cô cô khỏi còn thắc mắc nữa.

Qua phút hãi hùng, Mộc Đạt Đạo Sĩ gầm lên :

— Tiểu tử, ngươi đã sát nhân thì phải đền mạng ?

Nói chi bấy nhiêu, Mộc Đạt Đạo Sĩ thò cặp mắt ngời sát khí, sòng sọc nhìn Chí-Tôn, cứ thế từ từ bước tới...

Đồng thời với Mộc Đạt Đạo Sĩ, bốn người còn lại trong Miêu Cương Ngũ Độc cùng một cử động như nhau, tiến dần dần lại Chí-Tôn . . .

Chí-Tôn vẫn với gương mặt lạnh lẽo muôn đời, đứng lặng

http://tieulun.hopto.org

không một chút xê động, cử chỉ ngang tàng của chàng khiến cho ai nấy cũng đều khâm phục.

Miêu Cương Ngũ Độc và Mộc Đạt Đạo Sĩ tới gần Chí-Tôn chỉ còn cách nữa trượng, chợt đứng lại.

Trong tay áo rộng của bọn Lão Ma lúc đó dường như đang vận dụng một ma lực gì mà gió phất lên phần phật, nhưng chỉ trong chốc lát là bỗng ngưng đi.

Chí-Tôn hơi lạ lùng về cử chỉ kỳ quặc của Miêu Cương Ngũ Độc, chàng sáng rực hai mắt nhìn chúng không hề chớp.

Bất giác, một Lão Ma trong Miêu Cương Ngũ Độc giọng lên cười như quỉ rống :

— Hỡi Tiểu tử, hôm nay quả thực ngươi đã hết số rồi nên mới dám đương đầu với bọn ta. Hiện ta báo cho mà biết trước, Ngũ độc cổ chướng đã đi sâu vào huyệt đan điền của ngươi rồi, lát đây ngươi sẽ bị chết một cách hết sức là quái gở.

Thiên Sơn Long Nữ thấy thế ngay bọn Miêu Cương Ngũ Độc đã dùng một thứ cổ chướng cực kỳ quái gở, vận công lực đưa sang kẻ địch. Người bị trúng cổ chướng sẽ bị nó cắn nhằm tim mà chết.

Nhất là thứ Ngũ độc cổ chướng này thực là đáng sợ, vì khi phóng cổ chướng xong, dù ngoài trăm dặm, chủ nhân nó chỉ cần ngồi một nơi vận dụng công lực, cũng đủ hại mạng đối phương rồi.

Từ trước đến nay khắp mặt giang hồ chẳng một ai chạy thoát cổ chướng này cả.

Vì hiểu như thế, nên Thiên Sơn Long Nữ hét :

— Hãy coi chừng, bọn Ác Ma phóng Ngũ độc cổ chướng đấy !

Mồm hét, tay nàng sờ vào kiếm tuyệt, chực rút ra.

Lúc còn bé, cũng lẫn lộn trong đám trẻ ăn mày, Chí-Tôn đã biết phép này, nên khi nghe Thiên Sơn Long Nữ hét, chàng vùng tỉnh ngộ, khẽ rùng mình lên, thử vận nội lực thì dường như có không biết bao nhiêu loài sâu bọ lổ nhổ chạy rần trong kinh mạch.

Chí-Tôn toát dầm mồ hôi, chàng hiểu ngay bọn Miêu Cương Ngũ Độc đã phóng trúng cổ chướng vào mình chàng rồi, chẳng mấy chốc nữa chàng sẽ ngã lăn ra mà chết khi độc vật cắn nhằm tim.

Căm hận năm lão Ma Đầu độc ác, Chí-Tôn trỏ vào mặt chúng quát to :

— Năm tên Ác Ma, hôm nay ta dù có chết đi cũng nguyện mang hồn các ngươi theo ta cùng sang bên kia thế giới.

Mộc Đạt Đạo Sĩ cười khì khì :

— Câm cái mồm lại thằng Tiểu quỉ, chết đã đến nơi rồi, ngươi không còn cơ hội nào nữa đâu mà bẽm mép.

Chí-Tôn xạ mắt căm thù :

— Năm tên Ác Ma hèn hạ, các ngươi cũng sẽ chết tại chỗ này.

Mộc Đạt Đạo Sĩ cười ngạo nghễ :

— Chúng ta chết, hay ngươi chết, hãy trông đây.

Dứt tiếng, cả bọn Miêu Cương Ngũ Độc cùng vận nội công, tay áo lại thấy huy động, phần phật.

Tự nhiên toàn thân Chí-Tôn như bị hàng trăm ngàn loài rắn rết cấu xé, kềm kẹp trong đó, nhức nhối, đau đớn vô cùng.

Thì ra, Miêu Cương Ngũ Độc vừa vận dụng nguyên bản thân sang toàn bộ cổ chướng cho Chí Tôn.

Thiên Sơn Long Nữ trông thấy Chí-Tôn bị nạn, nàng biến hẳn sắc mặt, nhưng không biết làm sao để cứu chàng, đành đứng chết cả người như pho tượng.

Bây giờ, Chí Tôn đã ngấm cổ độc, mặt mũi tái xanh, hơi thở hổng hộc, cặng lực như bị rã rời, tê liệt.

Chàng hiểu ngay cái chết đã gần kề bên chàng rồi, chỉ trong giây phút nữa, cổ chướng sẽ ngấm vào tim, không còn phương cứu chữa.

Giữa cơn nguy nập, Chí-Tôn tự nghĩ :

— Hay là ta thử dùng chân nguyên nội lực xem thế nào, biết đâu chẳng may mà thoát khỏi trận cổ chướng này.

Nghĩ như thế, Chí-Tôn liền gập rút vận nội lực trong người xung vào các huyệt đạo tỏa đi khắp nơi.

Bỗng lùng thấy, từ trong huyệt đan điền thoát ra khí âm, dương giao tiếp với nhau, chạy rần qua kinh mạch, tự khắc Chí-Tôn cảm thấy nhẹ đi phần nào.

Chàng thầm mừng, tự bảo :

— Ồ, chẳng lẽ chân nguyên nội lực chẳng ngờ được giống cổ chướng này.

Sự thực, Chí-Tôn đâu có ngờ nhờ hai đó kỳ duyên : một viên nội đơn Ngưu long Giao và ra Hải đảo nắm Thiên Bằng Thái Noãn, hai vị báu bậc nhất trên thế gian này, một là cực âm, một là cực

http://tieulun.hopto.org

dương, hai khí giao tiếp, trở thành một thứ nội lực vô hình, sức mạnh khôn tả, chính nó đã chế ngự cỗ chưởng của bọn Miêu Cương Ngũ Độc, chứ thực ra không phải chân nguơn như chàng đã tưởng.

Do sự hiểu lầm đó, Chí-Tôn hết sức vận thêm nội lực chân nguơn, đánh bật cỗ chưởng ngoài da, khí lực chàng dần dần hồi phục.

Miêu Cương Ngũ Độc trông thấy sự lạ lùng đó, năm lão Ma khiếp sợ đến toát cả mồ hôi, đây là lần đầu tiên trên mặt giang hồ chúng dùng cỗ chưởng không thấy hiệu quả với một địch thủ tuổi *chưa* đầy hai mươi.

Năm lão Ma ngó nhau ngơ ngác một hồi, rồi đồng rống to tên, chúng lại chuyển lực vận dụng nội công truyền *sang cỗ chưởng* giết cho được Chí-Tôn.

Chí-Tôn đoán biết trước, chàng cũng cũng lượt với bọn Miêu Cương Ngũ Độc, vận *chân nguơn chống* lại cỗ *chưởng* đang ồ ạt quấy lộn trong cơ thể của chàng.

Thiên Sơn Long Nữ vô cùng kinh dị trước trận đấu qui quái, đã *man, nàng cứ trố mắt nhìn mãi* Chí-Tôn, rồi nhìn Miêu Cương Ngũ Độc.

Trận đấu im lặng, không có tiếng động chưởng phong, nhưng ngạt mũi tử khí, hiểm nghèo kéo dài một lúc thật lâu, chẳng bên nào thắng bên nào cả.

Miêu Cương Ngũ Độc dồc toàn lực chuyển động cỗ chưởng bên người Chí-Tôn thoát đi chạy nhanh vào huyệt đạo dẫn tới trái tim.

Chí-Tôn ngăm vận âm dương nội khí quyết liệt chặn nghẹt cỗ chưởng, không cho lọt vào huyệt đạo.

Trong lúc trận đấu im lặng, nhưng cực kỳ ác liệt ấy, Mộc Đạt Đạo Sĩ chợt nhìn thấy Thiên Sơn Long Nữ mãi sững sờ nhìn vào, hắn bỏng dời lại phía sau, lẹ như chớp bổ mười vầu nhọn *lên* lưng nàng.

Thiên Sơn Long Nữ vì say sưa với trận đấu giữa Chí-Tôn và Miêu Cương Ngũ Độc, nàng chẳng hề hay biết chi cả.

Chí-Tôn chợt trông thấy Thiên Sơn Long Nữ sắp lâm nguy chàng định hét lên báo động nhưng biết không còn kịp nữa liền nhanh hơn chớp giật chẳn trời, *đưa ra một chưởng* Càng Nguơn Chân Cang không thiếp.

Mười vầu nhọn của Mộc Đạt Đạo Sĩ vừa chực phủ xuống vai

Thiên Sơn Long Nữ, hắn sực thoáng nghe chưởng ấm chớp động ở sau lưng, liền hốt hoảng xẻ mình ba bước.

Thiên Sơn Long Nữ cũng vừa chợt tỉnh nàng xây người đi, rút kiếm tuyệt chớp lóe mười tám đường soẹn soẹt vô cùng lợi hại.

Mộc Đạt Đạo Sĩ bị Thiên Sơn Long Nữ thần hình gầy gộc lẹ tợ chớp, tránh tất cả mười ba đường kiếm tuyệt của nàng.

Sợ những luồng chưởng phong sắm sét, quật nhầm, bọn cao thủ Hắc Bạch ùn ùn kéo nhau bỏ chạy xuống lầu, chừa trống một khoảng khá rộng.

Chí-Tôn vì phải cứu Thiên Sơn Long Nữ, nguơn khí trong *người* tản mác, tức thì từng bầy cỗ *chưởng chạy rần* vào các huyệt đạo thi nhau cắn rứt khắp cơ thể chàng.

Miêu Cương Ngũ Độc nhận ra điều đó, chúng càng tận lực suy động lũy cỗ chưởng tấn công mãnh liệt Chí-Tôn.

Chí-Tôn cắn răng chịu đựng cơn đau nhức hành hạ cơ thể, chàng ngầm ngầm đẩy mạnh âm dương nhị khí, tống bầy cỗ chưởng ra ngoài, vẻ mặt bình thản như xưa.

Miêu Cương Ngũ Độc rịn mồ hôi trán, vì từ ngày xuất thân trên chốn giang hồ, chúng chưa từng gặp một cao thủ nào chống nổi bầy cỗ chưởng qui quái đó.

Thấy vận mãi nội công không quật nổi Chí Tôn, *Miêu Cương* Ngũ Độc thấy đều biến sắc, chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau đồng lượt thu hồi bầy cỗ chưởng.

Vì *nếu khi dòng* cỗ *chưởng* đánh không phùng kẻ địch, mà lại chưa kịp thu hồi độc vật ấy, tự khắc ngã lăn ra, chín lỗ đều rướm máu.

Thu hồi cỗ chưởng xong, Miêu Cương Ngũ Độc thừa lúc Chí-Tôn hãy còn bỡ ngỡ, chúng rập nhau bổ bốn chưởng cực ác, thế mạnh chẳng khác bầy ngựa run cương.

Chí-Tôn vì mãi lo vận dụng hai khí âm dương chống bầy cỗ chưởng tàn phá trong cơ thể, không ngờ năm lão Ác Ma lại ra tay, biết không thể nào tránh kịp, chàng vận ngay Càng Nguơn Chân Cang, hộ thân.

Bộp... bộp... ù ù...

Một loạt chưởng lực trúng vào người Chí-Tôn, phát ra những tiếng kêu khủng khiếp, tưởng chừng chàng bị quật lên không trung chết liền tại chỗ.

Không ngờ, Chí-Tôn nhờ khí chân cang đẩy bật những luồng

http://tieulun.hopto.org

áp lực nặng nề, chàng chỉ bị lui ba bước, chứ không hề bị một vết thương nào cả.

Trái lại, Miêu Cương Ngũ Độc càng chấn động cả thân hình, chúng lảo đảo như những chiếc thuyền lắc lư trên sóng.

Từng lâu vì lâu năm, bị mấy luồng sóng chưởng quá mạnh, làm toàn thể run lên rầm rập, gạch ngói đổ xuống rào rào.

Bọn cao thủ Hắc Bạch đứng dưới lầu trông lên, thấy thế, lắc đầu le lưỡi vì khiếp sợ, chẳng một ai hé môi thốt ra tiếng nào cả. Chúng hết sức bái phục cái công lực thần quỉ khôn lường của chàng trai trẻ đẹp.

Miêu Cương Ngũ Độc vô cùng kinh ngạc nhìn Chí-Tôn bằng những cặp mắt vừa khiếp vừa quái gở, chúng không thể nào ngờ một kẻ địch bị trúng năm chưởng liên tiếp như thế đã chẳng việc gì, ngược lại chúng lại còn phải dội ra sau, suýt ngã, đồng đưa mắt ngó nhau như không hiểu ra làm sao cả.

Lúc ấy, lão cao lêu nghêu trong bọn Miêu Cương Ngũ Độc cũng vừa tỉnh dậy, hắn bước lại gần đồng bọn, thò cặp mắt rực lửa căm hờn nhìn Chí-Tôn.

Chí-Tôn không cần để ý tới điều đó chàng sực thấy vắng bóng Thiên Sơn Long Nữ và Mộc Đạt Đạo Sĩ, trong lòng hết sức nghi ngại, quét mắt tìm chung quanh vẫn bặt.

Chí-Tôn hiểu Mộc Đạt Đạo Sĩ là một lão Ác Ma dâm độc, công lực lại cao hơn Thiên Sơn Long Nữ, biết đâu lão ma nầy đã chẳng bắt nàng mang đến một nơi nào đó làm điều ô nhục.

Vì nghĩ như vậy nên Chí-Tôn chợt ngưng trận đấu đang diễn ra giữa chàng và Miêu Cương Ngũ Độc, chàng nhảy mình lên một trượng trông thấy một bóng người hình như mang trên lưng vật gì khá nặng phóng đi phía đông, khoảng ngoài trăm trượng ; chàng liền trổ hết khinh lực lẹ như một làn mây nhỏ đuổi theo.

Miêu Cương Ngũ Độc thấy thế, chúng liền la hét rượt ở sau lưng chàng.

Chí-Tôn vì nóng lòng cứu Thiên Sơn Long Nữ, mà chàng quá chắc nàng đã bị Mộc Đạt Đạo Sĩ bắt được bỏ chạy, nên chàng chẳng cần nhìn trở lại, phía sau bọn Miêu Cương Ngũ Độc xa dần, sau hết như những vệt mờ trong không gian.

Với những cao thủ có nhỡn lực thâm diệu mới trông thấy bọn

người đang đuổi bắt nhau, chứ công lực tầm thường hẳng làm sao nhận ra cả.

Muốn chóng bắt kịp bóng đen ở trước mặt, Chí Tôn liền dùng ngay thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình» một ngón võ sở tuyệt của Hải Âu Quái Khách truyền dạy cho chàng, quả nhiên không bao lâu chỉ còn cách hắn chừng năm trượng, chàng chậm chân lại, ẩn hiện như loài qui quái sau lưng hắn.

Tới một rừng tre rậm rạp kia, bóng ấy phóng nhanh vào đấy biến mất.

Chí-Tôn theo kịp, thì bóng ấy đã mất hút trong giữa bụi tre đen thẫm rồi, chàng gấp rút đuổi liền.

Rừng sâu rậm rạp, lá cành mù mịt quạnh hiu, dù cho một người có cái nhỡn lực thần khốc cũng không có thể nhìn xa ngoài ba trượng. Lại thêm gió thổi ào ào, lấp đi những tiếng động tịnh khác, nên không thể nghe tiếng mà đoán rõ bóng người đang đi về hướng nào.

Chí Tôn hết sức lo ngại, nhưng không biết phải làm sao, xạ hai mắt ngời chớp tợ ánh sao đêm, tìm kiếm trong bụi tre một hồi lâu, mà chẳng thấy gì cả.

Chàng đi chậm lại, vận mười phần thính lực nghe trong tiếng gió ồn ào coi còn có tiếng động nào lạ khác hay không.

Đi tới chừng mười trượng nữa, đột nhiên, một vọng vang lên chen lẫn tiếng khua động thì thào của những tre lọt vào tai Chí-Tôn.

Chí-Tôn dừng bước lại, lắng nghe cho thực rõ thì đó là giọng cười đắc chí của một sự thỏa mãn dục cảm của con người.

Nếu chẳng phải một người có cái công lực thâm tuyệt như chàng, thì trong trường hợp nầy không thể nào phát giác ra được.

Chừng nghe rõ ra có tiếng người thầm thì phía bụi tre bên trái, chàng bước về hướng đó lanh lẹ như chốn cáo, không có tiếng tăm khẻ động.

Len qua khỏi bụi tre hơi thưa lá, bỗng một cảnh tượng dâm ô hiện ra trước mắt Chí-Tôn, làm chàng phải quay đi nơi khác.

Giây phút lửa giận trong lòng đột cháy, chàng vọt quay trở lại trợn cặp mắt rực ngời nhìn chòng chọc.

Thì ra, trước mắt chàng, Thiên Sơn Long Nữ đang nằm phơi trần, bất động trên mặt đất, da thịt trắng nõn nà lồ lộ hiện ra, nàng mở mắt trừng trừng, các huyệt đạo đường bị bế tắt.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đạc Đạo Sĩ đứng nhìn tầm thần diễm kiều, biểu lộ một sự thèm khát vô hạn hắn trở mắt cười khì khì... một trận dài, rồi như con thú dữ nhào xuống vồ lấy Thiên Sơn Long Nữ, ghì chặt vào lòng.

Như uất hận tràn đầy, hai lòng nước mắt Thiên Sơn Long Nữ trào ra, đôi mắt sáng rực căm hờn như muốn ăn tươi nuốt sống tên Ma già dâm độc.

Chí-Tôn tức giận phóng chưởng giết chết Mộc Đạt Đạo Sĩ liền trong chớp mắt, nhưng chàng chợt nghĩ :

— Nếu ta lộ nguyên hình hài như thế này, chắc chắn sẽ làm cho Đồ cô cô thẹn đến chết mất, hay ta cải dạng ra Chủ nhân Lệnh xé xác có lẽ tiện hơn.

Nghĩ xong, Chí-Tôn lẹ làng lấy mặt nạ và sáu tóc giả gắn lên, rồi giấu cánh tay trái ra phía sau lưng, chừa cánh tay rộng thùng thình như cụt hẳn đi.

Sau đây, Chí-Tôn dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » như quỉ ma tới gần Mộc Đạt Đạo Sĩ, lão ma chẳng hề hay biết chi cả.

Mộc Đạt Đạo Sĩ cúi hôn khắp thân mình Thiên Sơn Long Nữ, rồi phát lên cười khì khì :

— Hỡi Thiên Sơn Long Nữ, ta vốn trời ban cho dị phẩm, có thể khiến cho nàng tận hưởng những phút giây cùng tột ái ân, mà chắc chắn trong thế gian này không còn có một kẻ thứ hai như vậy, sau này nàng sẽ tìm tới ta hết sức thương yêu, chiều chuộng ta, chứ chẳng còn oán ghét như bây giờ nữa.

Nói dứt, Mộc Đạt Đạo Sĩ cúi mình xuống, chực phát lên cử động tột cùng dâm ô. Còn Thiên Sơn Long Nữ vì không cựa quậy được, hai mắt nàng uất hận đến toé ra cả máu, hoà lẫn nước mắt chảy xuống hai chiếc má trắng ngần tựa hoa lan.

Chợt, Chí-Tôn cất lên một giọng trầm khiếp từ sau lưng Mộc Đạt Đạo Sĩ :

— Hỡi con ma già dâm độc, chắc hẳn ngươi không còn muốn sống trên cõi đời, nên mới vào bụi rậm này bày trò đê tiện.

Mối ngon đang chờ trước mặt, sực nghe có tiếng nói rợn người, Mộc Đạt Đạo Sĩ giật mình đứng dậy.

Lão Ác Ma không thể nào ngờ nổi trong rừng tre rậm rạp như thế này và giữa phút giây căng thẳng, lại có kẻ tới sát bên mình mà chẳng hề hay biết chi cả như thế.

Cứ theo cái thân pháp kẻ địch, lão Ma đủ biết công lực của mình còn kém mấy phần, thực qui thần khôn lường nổi.

Không dám chậm trễ thêm một giây, Mộc Đạt Đạo Sĩ vùng xê thân mình ngang nửa trượng xem đó là ai.

Lão Ma đã phải rúng người lên, trong lòng khiếp hãi, vì nhận ra trước mặt một lão cụt tay, tóc râu bạc phếu, cặp mắt chớp rực tợ hai ngọn đèn ma, xạ ngay mặt lão.

Bất giác, Lão Ma thốt kêu :

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Các bạn hãy đón xem quyển hai

LỆNH XÉ XÁC

- Đã tới hồi khốc liệt gay go !
- Trận đại lưu huyết chưa từng có trong lịch sử võ lâm sắp mở màn !
- Chí-Tôn có địch nổi bọn ma đầu Dị quái trong hai đạo Hắc Bạch chăng ? Hay rồi đành vùi thây dưới đáy mồ sâu mang theo mối sư cừu chưa trả !
- Hải Âu Quái Khách là ai, có liên hệ gì đến chàng trai có gương mặt lạnh lùng như mộ địa đó ?
- Còn Thiên Sơn Long Nữ di vãng sầu thương của nàng ra sao ?
- Tất cả sẽ lần lượt hiện ra dưới cây bút võ bão, sấm động của LÃ PHI KHANH hứa hẹn sẽ đem lại cho quí bạn đọc một kỳ thú không ngờ trong quyển II LỆNH XÉ XÁC.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

ĐÊM KINH HOÀNG

CHÍ-TÔN giống lên một trận cười lạnh lẽo, rúng động cả rừng tre, khàn khàn nói :

— Phải đấy ! Ngươi cũng nhận được ta nữa à.

Mộc Đạt Đạo Sĩ rùng mình, thảo lùi thêm ba bước :

— Nhưng Lệnh chủ vào cánh rừng tre nầy để làm gì ?

Chí-Tôn âm âm đáp :

— Để lấy cái mạng sống của kẻ dâm độc bắt người mang vào đây giờ thủ đoạn đê hèn.

Nghe Chí-Tôn nói đến đây, Mộc Đạt Đạo Sĩ rung tận đáy lòng, lão Ma lại lui một bước, khủng khiếp nhìn chàng qua lớp cải trang lão cụt tay Chủ nhân Lệnh xé xác.

Dù công lực lão Ma cũng thuộc hàng quán tuyệt, nhưng nhân vật khủng bố có cái hành tung vô cùng thần bí đang hiện ở trước mặt, quả thực đáng khiếp.

Nhưng Mộc Đạt Đạo Sĩ vẫn gượng gạo nói :

— Chính ta đang muốn tìm gặp lệnh Chủ đây.

Chí-Tôn dựng cặp lông mày bạc phếu :

— Ngươi muốn tìm ta ?

Mộc Đạt Đạo Sĩ trầm giọng :

— Phải đấy, Giáo Chủ ta truyền lệnh cho ta cùng Miêu Cương

http://tieulun.hopto.org

Ngũ Độc tới dời Các Hạ đến đạo đường. Giáo Chủ ta hiện đương mong đợi.

Chí-Tôn bỗng giống lên một trận cười thực quái gở, mỗi tiếng phát ra như có một luồng kiếm khí vô hình xoáy mạnh vào tai Mộc Đạt Đạo Sĩ, làm Lão ta toát dầm cả mồ hôi.

Lúc bây giờ, Thiên Sơn Long Nữ đã tỉnh hẳn, tuy vậy, nàng vẫn chưa cử động được, chỉ đưa mắt nhìn thấy, Chí-Tôn trong lớp cải trang Chủ nhân Lệnh xé xác, vừa thầm mừng vì đột nhiên trong giờ phút nguy ngập bỗng có cứu tinh, lại cũng vừa xấu hổ vì sự khốn thân của mình, trước mặt con người thần bí.

Khi đó, Chí-Tôn cũng vừa chấm dứt trận cười, chàng nói như từ cõi âm vọng lại :

— Mộc Đạt Đạo Sĩ, ngươi cũng là môn đệ của Đạo Âm Ma nữa sao ?

Sực nhớ tới uy vũ thần xuất qui mạc của Giáo Chủ Âm Ma, Mộc Đạt Đạo Sĩ trấn tĩnh lại tinh thần, cười khì khì như qui độc :

— Chẳng những thế thôi, chính ta là Thanh Long đường chủ trong Đạo Âm Ma, Các Hạ nghe rõ chứ ?

Chí-Tôn không đáp, chàng nghĩ thầm :

— Ta với Âm Ma Giáo Chủ từ xưa đến nay chưa hề biết nhau và cũng không cừu hận, thế tại sao hắn lại sai nhiều cao thủ trong đạo tung đi khắp nơi kiếm tìm ta ráo riết như thế ?

Chí-Tôn liếc rọi ánh mắt lạnh toát hồn ngay mặt Mộc Đạt Đạo Sĩ hét to, làm lao xao cả rừng tre :

— Tên Ma già dám độc kia, ngươi muốn sống hay muốn chết ?

Mộc Đạt Đạo Sĩ sợ hãi, hơi day động tả chưởng :

— Các Hạ bảo thế có nghĩa gì ?

Chí Tôn vẫn với giọng nói trầm âm :

— Có nghĩa là : nếu muốn sống, ngươi phải thú thực cho ta biết một điều, còn nếu ngươi tới số thì cứ chối từ, ta chàng ngần ngại gì mà không giúp ngươi qua bên kia bờ thế giới khác.

Mộc Đạt Đạo Sĩ vốn người hiểm ác, cho nên tuy trong thâm tâm lão ta đã khiếp sợ đến rung chuyển đáy lòng, nhưng bên ngoài vẫn trầm tĩnh thốt :

— Các hạ đã lầm, ta không đời nào làm vừa ý ngươi được đâu, đừng hảo vọng vô ích.

Chí-Tôn trợn mắt :

— Vậy thì đêm nay sẽ ngươi đã hết rồi.

— Cũng khó mà hiểu được sự thực có đúng như lời Các Hạ vừa thốt ra hay không.

Chí-Tôn nổi nóng hét :

— Đúng hay không, ngươi hãy trông đây.

Theo trong lời nói, Chí-Tôn dùng một thân pháp quỉ mỵ tới sát bên Mộc Đạt Đạo Sĩ, đưa tay áo phất nhẹ một cái. . .

Mộc Đạt Đạo Sĩ còn đương bờ ngờ, không kịp day trở, tự nhiên cảm thấy các huyệt đạo trong người rật mạnh và như bè tắt, đồng thời ngã quị xuống, chẳng hề nghe một tiếng rên la dù khẽ đến đâu, Lão ta nằm bất động trên mặt đất.

Với ngón võ công thâm khốc nầy, Chí-Tôn đã dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » của Quái Khách Hải Âu và lẫn ngón sở tuyệt « Lưu Vân Phất Huyệt » của lão Hòa Thượng Bắc Phong, vì vậy, dù công lực Mộc Đạt Đạo Sĩ có cao thâm hơn nữa, cũng không làm sao tránh thoát hai ngón võ lợi hại đó.

Một tiếng hét chực xé tét cả màn tai những kẻ chung quanh, Chí-Tôn rút cây Tàn Chi Quái Đao trong mình ra, phát lên một thứ ánh sáng lạnh toát người.

Lão Ma đầu suốt hơn nữa đời người từng độc ngang một góc trời Nam, giờ đã bị khuất phục dưới bàn tay Chủ nhân Lệnh xé xác, lão ta khiếp đãm nhìn cây Quái đao ngập ngời ánh sáng.

Chí-Tôn chực lay động cây quái đao, thì đột nhiên chàng dừng lại, vì vừa nhận ra có nhiều tiếng động theo luồng gió thoảng từ trên nền trời đen thẫm đưa tới

Sực nhớ đến Thiên Sơn Long Nữ hãy còn nằm yên trên đất cách đây cùng một trượng, huyệt đạo chưa được giải, chàng liền xê thân mình lại đưa tay áo phất nhẹ một cái.

Đó là ngón « Phất Thủ Suy Phong » mà Bắc Phong Hoà Thượng đã truyền dạy cho chàng, hôm nay chàng mang nó ra dùng thử.

Tức thì, các huyệt đạo trong người bị bế tắt tự nãy được giải thoát, Thiên Sơn Long Nữ vùng ngồi dậy, lẹ tay với lấy xiêm y mặc vào

Chí-Tôn quay đi nơi khác tránh gây thêm sự hổ thẹn cho nàng.

Mặc xong y phục, Thiên Sơn Long Nữ đứng lên, vừa nhục nhã,

http://tieulun.hopto.org

vừa lần cẫm hờn, nhìn Chí-Tôn qua lớp Chủ nhân Lệnh xé xác, như muốn sụp lạy.

Dĩ nhiên, Thiên Sơn Long Nữ không thể nào biết nổi Chủ nhân Lệnh xé xác chính là Chí-Tôn cải trang, nên mới lạy chàng như thế.

Chí-Tôn không dám nhận cái lạy đó, se sẽ đưa tay áo hất nhẹ lên, đỡ Thiên Sơn Long Nữ đứng dậy, khàn khàn bảo :

— Hiện có nhiều người sắp tới nơi đây, cô nương hãy mau mau rời khỏi chốn nầy.

Thiên Sơn Long Nữ chắp tay, cung kính :

Tiểu nữ xin cảm tạ ơn sâu của lão Tiền bối, hẹn có ngày sẽ đáp đền.

Chí Tôn cười thầm :

— Không phải thế đâu Đó cô cô ạ ! Tiểu bối chính là Dương Chí-Tôn đây chứ chẳng phải là Lão Tiền bối nào cả.

Chàng giục nàng :

— Cô nương hãy thoát khỏi nơi đây cho chóng, bọn người đã sắp đến rồi.

Thiên Sơn Long Nữ nhìn Chí-Tôn qua bộ râu tóc giả bạc phơ, mà trong lòng dậy lên một mềm khích động, nàng định thốt ra vài lời cảm tạ xứng đáng và xin ở lại chống với bọn người sắp tới để đáp lại chút ơn cứu tử vừa qua, nhưng chợt nhớ đến Chí-Tôn chẳng hiểu đánh nhau với Miêu Cương Ngũ Độc ra thế nào, nàng lẹ làng cúi chào ân nhân rồi nhảy mình lên cao ba trượng như con dơi quạ ăn đêm, biến mất trên bầu trời đen thẳm.

Chí-Tôn giục Thiên Sơn Long Nữ rời khỏi rừng tre rậm rạp, là vì chàng sợ bọn Âm Ma bắt gặp nàng sẽ sinh cừu oán ở sau nầy, chàng muốn những hận thù thảy đều trút dồn cho Chủ nhân Lệnh xé xác mà thôi.

Bây giờ, màn tối trong bờ tre vẫn âm thầm, Mộc Đạt Đạo Sĩ nằm im với thân hình không chút xê dịch.

Tiếng động trong gió càng phút lại gần, số người có vẻ đông đảo ?

Chí-Tôn nhủ thầm :

— Để ta cảnh cáo bọn Âm Ma nầy một lần đầu.

Nghĩ xong, Chí-Tôn đưa tay áo ngay Mộc Đạt Đạo Sĩ giũ mạnh một cái !

Tức thì, lão Ma đầu lồm cồm ngồi dậy, lẹ như chớp nhắc mình lên toan chạy trốn.

Nhưng nhanh hơn lão Ma đầu, Chí-Tôn đẩy ra một ngọn « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc.

Ngón võ bí tuyệt của Dương chấn Hoàn lại được đưa ra, thực là quỉ thần hãy còn run sợ.

Sau một tiếng kêu thảm khốc, toàn thân Mộc Đạt Đạo Sĩ bị xé tét làm đôi, giãy giụa trên mặt đất ít cái rồi im đi. . .

Tiếng kêu cuối cùng của Mộc Đạt Đạo Sĩ vừa dứt, thì chợt có mấy bóng người lẹ như sao băng cũng vừa phóng tới.

Thoáng nhận ra những bóng người đó chính là bọn Miêu Cương Ngũ Độc, Chí-Tôn nghĩ không cần ra mặt đương đầu với chúng hiện thời làm gì ; chàng liền xách cái xác chết Mộc Đạt Đạo Sĩ bằng một thân pháp siêu tột, nhảy lên khỏi rừng tre như một con dơi quạ ăn đêm.

Vì vậy, năm lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc đáp xuống bụi tre nào có hay biết sự gì vừa xảy ra, bọn chúng cứ mãi lo lẫn quất trong rừng sục sạo, trong khi Chí-Tôn đã biến hẳn giữa trời khuya.

Chí-Tôn xách cái xác chết của Mộc Đạt Đạo Sĩ nhắm hướng thành Trường Sa trở về, thì thấy nhà nhà đèn đuốc hãy còn thắp sáng choang, vầng trăng lúc đó cũng vừa rụng mọc, ánh sáng lấp ló trên đỉnh cây.

Chí-Tôn đảo một vòng, chọn một cây cổ thụ gần con đường cái quan treo cái xác Mộc Đạt Đạo Sĩ trên cành thấp nhất cho người qua lại dễ nhìn.

Chàng đứng ngắm một chập lâu, vùng giọng lên trận cười lạnh lẽo nghe sởn cả tóc gáy :

— Ha ha..., rồi ta cho bọn Âm Ma chúng mày tìm Chủ nhân Lệnh xé xác mà đòi nợ máu...

Sau đây, Chí-Tôn tháo bỏ bộ râu tóc giả, để lộ nguyên gương mặt một thiếu niên đẹp trai, rồi quay mình phóng mau tới chỗ hẹn đấu võ với Nam Hoang Song Hung.

Chàng mấy chốc, Chí-Tôn đến một sân cỏ hoang vu, vắng tuyệt bóng người qua lại, cách nội thành Trường Sa chừng bảy tám dặm, chàng đáp xuống rão mắt nhìn quanh.

Nhưng lạ thay, chẳng trông thấy một bóng người nào cả, vắng

http://tieulun.hopto.org

trăng lên khỏi ngọn cây, tỏa ánh sáng lạnh lùng trên sân cỏ rộng thênh thang. Vài tiếng chim Dạ Minh từ chòm cây xa vẳng lại, càng được thêm vẻ tịch mịch hãi hùng.

Vẫn không thấy bọn Nam Hoang Song Hung đâu cả, Chí-Tôn lẩm bẩm :

— Ố, không lẽ hai lão Ma đầu ấy lại thật hẹn, ta thử chờ giây lát xem sao.

Chàng ngước nhìn trăng, bao nhiêu sự việc có dịp hiện ra trong đầu óc chàng.

Chí-Tôn chưa xót cho cái thân thế mơ hồ của mình, đến mối thù Sư môn, con đường hãy còn thăm thẳm, rồi lại nghĩ tới bọn Âm Ma.

Chàng hết sức thắc mắc, không hiểu Giáo Chủ Đạo Âm Ma là người như thế nào, có oán cừu gì với Sư môn chàng ngày trước hay không, mà sao lại phái rất nhiều người theo dõi Chú nhân Lệnh xé xác chính là chàng hóa thân ?

Bao nhiêu ý nghĩ đen tối lại hiện ra, quay cuồng đầu óc chàng cứ chằng chịt lấy nhau không thể nào tháo gỡ.

Chí-Tôn còn miên man theo đuổi những ý nghĩa viển vông, thì đột nhiên từ trên cao có hai bóng người vừa đáp xuống cách xa chàng độ ba trượng.

Chàng giật mình trở về với thực tế, đưa mắt nhận ra, thấy đó là hai lão Ma đầu Nam Hoang Song Hung.

Chí-Tôn quét cặp mắt sáng rỡ như hai ngọn đèn qua mặt Nam Hoang Song Hung một lượt, rồi lạnh lùng bảo :

— Hai ngươi giữ đúng hẹn, thực cũng đáng khen.

Song Vĩ Độc Kiệt quát to :

— Thằng quỉ nhỏ, hai anh em ta có lời thề phải giết cho được ngươi trong nội đêm nay, nếu không, bọn ta nhất định lìa bỏ chốn giang hồ này.

Chí-Tôn khinh bỉ .

— Ha ha .. thế thì hai ngươi đã hết số rồi, nên mới khiến xui chúng bây dại dột như thế, bây giờ hai ngươi có chạy đến chân mây góc bể, cũng không thể nào thoát khỏi cái chết nơi tay ta.

Song Vĩ Độc Kiệt dựng ngược bộ râu đỏ chói :

— Thằng quỉ nhỏ, đừng khoác lác, ngươi có lời gì trối trăng không, để chúng ta xuống tay cho rồi.

Ánh mắt của Chí-Tôn bỗng xạ ra hai luồng nhỡn quang lạnh lẽo đến rợn người, phóng vào mặt Nam Hoang Song Hung, khiến cho hai lão Ma đầu này đều khiếp sợ.

Hai lão Ma vô cùng kinh dị, nghĩ mãi không hiểu tại sao chỉ cách mấy tháng mà con người của Chí-Tôn như đã thay đổi hẳn, với cặp mắt của chàng cho đủ thấy cái công lực thâm tột đến bậc nào rồi.

Do đó, hai lão Ma đầu Nam Hoang Song Hung rúng tận đáy lòng, cứ do dự, mà không quyết định điều gì cả.

Hiểu ý hai lão Ma đầu, Chí-Tôn hét lớn :

— Bây giờ, hai ngươi tự quyết định lấy số phận mình, hay chờ ta giúp tay tế độ ?

Nghe lời nói lạnh như sắt của Chí-Tôn, ngời theo một sự chết chóc, Nam Hoang Song Hung rùng mình, nhưng vẫn gắng gượng tiến song song lại gần chàng.

Còn cách Chí-Tôn chừng một trượng, hai lão Ma đầu Nam Hoang Song Hung dừng lại, Song Vĩ Độc Kiệt bỗng cười khà lên :

— Tiểu tử, từ nãy giờ chúng ta muốn để cho ngươi tự đắc thế thôi, nhưng cũng tại ngươi có cái mồm hay la lối, buộc lòng chúng ta phải tặng ngươi ngón « Bá Xà Xuyên Tâm Chưởng », chốc lát đây ngươi sẽ nghe thấy như hàng trăm ngàn con độc xà cấu xé cơ thể ngươi vậy.

Chí-Tôn cười nhạt nhưng có hơi khiếp :

— Hỡi hai tên lão Ác Ma hiểm độc, ngày trước nơi Nghiệt long Đàm bọn ngươi không chiếm được viên nội đơn, đã giành xé nhau quyết mổ bụng ta mà đoạt lấy, hận thù xưa còn ngậm ngùi cháy trong tim ta, từ lâu, ta có ý tìm hai ngươi để hỏi tội, chẳng ngờ đêm nay, số mệnh tàn ác đã khiến xui cho hai ngươi tới đây, thì đừng hòng chạy thoát khỏi tay ta vô ích.

Nam Hoang Song Hung đồng quát :

— Thằng quỉ nhỏ đã hết số thực rồi !

Cả hai bên kình địch vừa muốn ra tay, thì chợt nhận ra có tới mấy mươi bóng người vừa xuất hiện, từ bốn hướng đáp xuống chiếc sân cỏ rộng, lạnh lùng thê thảm như tự cõi âm.

Chí-Tôn quét mắt chung quanh một lượt rồi nhủ thầm :

— Thế lại càng hay, trận náo nhiệt đêm nay trông ra chiều chẳng

http://tieulun.hopto.org

khác gì tại Nghiệt long Đàm lúc nọ, ta cũng nên diệt hai lão Ác Ma nầy để rảnh bọn Quần Ma khác.

Nam Hoang Song Hung cho tới bây giờ cũng còn tham vọng chiếm nội đơn Ngưu long Giao trong bụng Chí-Tôn, hai lão Ma đều sợ nhiều người giành giựt bảo vật, liền nhanh lẹ như hai con chồn cáo, phóng tới chàng đẩy mạnh « Bá Xà Xuyên Tâm Chưởng ».

Nhưng Chí-Tôn vùng giọng lên một chuỗi cười lạnh lẽo, chàng xẻ ngang ba bước, vận tám phần thành lực, chực đưa ngón võ bí tuyệt Càng Ngươn Chân Cang. . .

Thình lình, từ trên khung trời thẳm vắng vặc ánh trăng có một bóng đen với tốc độ kinh người, nhắm ngay lão Ma đầu bổ xuống. . .

Nam Hoang Song Hung không ngờ trong phút giây ác liệt đó lại có kẻ đột kích mình, chúng định thu hồi thế công, nhưng đã muộn rồi, không còn kịp nữa, liền xoay phương thức đưa lên một chưởng. . .

Thế nhưng, ngoài sự tưởng tượng của hai lão Ma đầu, chỉ nghe mấy tiếng bộp bộp vang lên, xen lẫn hai tiếng rú vô cùng thảm khốc. . .

Hai cái thân hình to lớn của Nam Hoang Song Hung tức thì bị tống đi ngoài ba trượng, rơi « huych » xuống đất, giẫy giụa ít cái, rồi im bằng luôn.

Bọn cao thủ đứng chung quanh trông thấy ngón võ công tuyệt ác của bóng người mới đến, ai nấy thảy kinh hoàng, khiếp sợ, lộ mắt ngập ngừng nhìn vào sân cỏ.

Đến cả Chí-Tôn cũng ngạc nhiên nhìn theo cái bóng người đáp xuống lẹ như sao sa, chàng không hiểu đó là ai mà lại có cái công lực cao thâm dường ấy.

Chừng nhận rõ ra, Chí-Tôn thấy bóng người là một Đạo Sĩ, mũ cóp, mắt lộ hào quang, sắc mặt tái xanh như người mới chết.

Đạo Sĩ vừa vững thân hình, liền trợn ngay cặp mắt lộ ra cả bên ngoài, cất giọng khì khì như rắn độc :

— Thằng bé con kia, võ công của ta vừa diễn ra trước mắt, ngươi thấy thế nào ?

Thực ra, Chí-Tôn cũng chưa xem kỹ Nam Hoang Song Hung đã bị Đạo Sĩ mắt lộ hạ sát thế nào, tuy trong lòng cũng ngầm khen cái công lực cao diệu của lão ta, nhưng sực trông vẻ mặt quái gở, cổ lỗ, chàng nảy ra sự khinh bỉ, nhờn tởm.

Chàng lãnh đạm thốt :

— Võ công như thế kể cũng hơi khá đấy !

Đạo Sĩ mắt lộ khịt khịt chiếc mũi :

— Thế nào, ngươi bảo hơi khá à ?

Chí-Tôn gật nhẹ đầu :

— Phải đấy !

Đạo Sĩ mắt lộ xạ hào quang :

— Thằng bé con nầy quả thực hỗn láo, có phải chính ngươi là Dương Chí-Tôn, may mắn nuốt được viên nội đơn Ngưu long Giao không ?

Nghe Đạo Sĩ mắt lộ nhắc tới chuyện cũ, Chí-Tôn như bị khơi mối căm thù, sát khí lại bốc lên tận đỉnh đầu, chàng cộc lốc :

— Dương Chí-Tôn, rồi đã sao ?

Đạo Sĩ mắt lộ cười khịt khịt :

— Quả thực ngươi có một bộ mặt lạnh lẽo như đồng đúng theo ý đến đài trên chồn giang hồ, đêm nay ta đã gặp ngươi đây rồi.

— Ngươi gặp được ta rồi thì sao ?

Đạo Sĩ mắt lộ không đáp câu hỏi của Chí-Tôn, mà chỉ hỏi vặn lại chàng :

— Thằng bé con kia, ngươi có biết ta là ai không ?

Chí-Tôn khinh bỉ :

— Ta không cần biết.

Đạo Sĩ mắt lộ bỗng đổi giọng lạnh như sắt :

— Ngươi có nghe đến cái tên Không Động Thần Phong Đạo Nhân bao giờ chưa ?

Chí-Tôn ngơ ngác :

— Ta không biết.

Các cao thủ đứng chung quanh nhìn vào tự nãy, chợt xôn xao lên vì cái tên Thần Phong Đạo Nhân, cả bọn có vẻ khiếp sợ từ trước.

Thần Phong Đạo Nhân chính là Đạo Sĩ mắt lộ, vẫn là Sư thúc của Thanh Liên Tử, môn đồ chính thống của phái Không Động.

Tính tình Thần Phong Đạo Nhân cực kỳ nham hiểm, hung bạo, có một lối võ công kỳ quặc, tội ác chồng chất mờ trời, trên mặt giang hồ nghe nhắc tới tên đều rùng mình sởn gáy.

Thế mà, với Chí-Tôn, một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, giang hồ còn non nớt, đứng trước lão Ác Ma lại chẳng chút sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

khiến cho Thần Phong Đạo Nhân căm giận gần vỡ cả mặt, khịt khịt chiếc mũi không ngừng.

Chí Tôn vẫn với cái giọng nói lạnh lùng muôn thuở :

— Thế bây giờ ngươi nghĩ sao ?

Thần Phong Đạo Nhân hiểm độc :

— Bần Đạo vừa diệt trừ hai tên lão Ma đầu Nam Hoang Song Hung, ngươi biết có hảo ý gì không ?

Chí-Tôn bĩu môi, tỏ vẻ khinh khinh :

— Ta không cần, với công lực Nam Hoang Song Hung thực tình không làm gì nổi ta đâu.

— Quả thực là một thằng bé con tinh tình vô cùng ngạo nghễ, thế nhưng Bần Đạo có một điều cần nói với ngươi.

— Điều gì, ngươi hãy bảo ta nghe thử ?

— Ta trông ngươi có một căn cốt lạ lùng, vì vậy, ta muốn thu nhận ngươi làm môn đệ, chẳng hiểu ý ngươi thế nào ?

Chí-Tôn cười nhạt :

— Hỡi tên Đạo Sĩ ngông cuồng, ngươi có thực điên không ?

Thần Phong Đạo Nhân thò cặp mắt sáng ngời như đèn ma :

— Thằng qui nhỏ, ngươi có mấy mạng ?

Chí-Tôn ngạo nghễ :

— Ngươi hãy để ta hỏi câu ấy đúng hơn.

Thần Phong Đạo Nhân rống to :

— Thế thì ngươi phải chết !

Chữ chết còn chưa dứt, Thần Phong Đạo Nhân đã lẹ hơn ánh sáng đưa ra hai ngọn chưởng cong như cái móc, nhắm Chí Tôn chộp tới, tốc độ không một ai có thể tránh né kịp, quái gở đến không thể nhận rõ những đầu từ đâu tới, chỉ thấy từ phía đều cùng lượt tấn công chẳng hiểu đâu là hư thực.

Với cái đường chiêu quái ác nầy, Thần Phong Đạo Nhân ngờ đâu sẽ đánh ngã Chí-Tôn trong chớp mắt. Đồng thời, quần hùng đứng bên ngoài cũng rúng động trong lòng, trố mắt nhìn sõng sọc vào trận đấu đang hồi ác liệt.

Thế nhưng, ngoài sự tưởng tượng của mọi người, hàng trăm ngàn vầu nhọn của Thần Phong Đạo Nhân chưa tới Chí-Tôn là chàng bỗng biến mất như bóng ma.

Thần Phong Đạo Nhân vô cùng kinh ngạc, thò cặp mắt lộ tợ hai

ngọn đèn ma rão tìm Chí.Tôn, thì chợt nghe có tiếng cười lạnh lẽo ở sau lưng lão ác Ma.

Thần Phong Đạo Nhân giật mình quay lại. Lão Ác Ma hết sức hãi hùng vì từ trước tới nay trên mặt giang hồ lão ta có tiếng là lanh lẹ như chớp nên mới có cái tên Thần Phong Đạo Nhân, để tiêu biểu cho sự phi thường của lão, không ngờ đêm nay, lão gặp một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, bầy lâu chẳng từng nghe tăm tiếng trong giới vũ lâm, mà lại còn nhanh lẹ hơn lão.

Chẳng những thế thôi, ngón võ hiểm ác « Thần Phong Qui Trảo » của lão Ác Ma từ xưa đến nay hễ khi đánh ra rồi thì địch thủ dù công lực đến đâu, cũng không mong gì tránh né, vậy mà Chí-Tôn đã thoát đi chẳng khác qui mỵ, lại xẻ dịch thân hình sát tận bên lưng lão tự bao giờ chẳng hề hay biết chi cả.

Thần Phong Đạo Nhân không khỏi khiếp thầm, lão Ác Ma vội thu hồi ngay thân hình, đứng yên một chỗ, chưa dám tấn công thêm nữa.

Những tên Ma đầu hợp mặt đêm nay tại sân cỏ hoang vu nầy, vẫn mang trong thâm tâm cái tham vọng chiếm đoạt viên nội đơn Ngưu Long Giao trong bọng Chí-Tôn, bây giờ trông thấy cái thân pháp ảo diệu của chàng đến thế, tất cả hi vọng đều biến thành mây khói, vì chúng nhận thấy không thể nào chồng nổi con người của chàng trong thực tại nữa.

Một chập lâu, Chí-Tôn nhìn thẳng vào mặt Thần Phong Đạo Nhân, cười nhạt :

— Thần Phong Đạo Nhân, quả thực đêm nay ngươi đã hết số rồi, nên mới xui gặp tay ta.

Ác Đạo Thần Phong Đạo Nhân nghe Chí-Tôn nói thế, liền cháy phừng lửa giận, lão Ma thầm nghĩ :

— Thằng bé nầy quả thực cao thủ, trên mặt giang hồ ta chỉ gặp một lần đầu cái thân pháp tuyệt diệu nầy thôi, nhưng chẳng lẽ ta để cho nó vênh váo như thế, thì từ nay trở đi còn mặt mũi nào dám ngó Quần hùng. Phải hạ độc thủ giết nó mới được.

Nghĩ xong, Thần Phong Đạo Nhân hú lên một tiếng, rồi huy động tả hữu chưởng, nhắm Chí-Tôn phóng tới.

Trong tia chớp, lão Ác đạo đưa ra mười sáu ngọn chưởng vô

http://tieulun.hopto.org

cùng thăm liệt, cùng loạt tấn công chàng. đường có vô số cao thủ áp tới một lượt...

Chí-Tôn cảm thấy không thể nào chống đỡ kịp những đường chiêu quái lạ của lão Ác Đạo, chàng phải dùng ngay cái thần pháp « Dị Ảnh Kỳ Hình » của Hải Âu Quái Khách. lẹ như qui mị thoát khỏi vòng chiêu hiểm ác của đối phương.

Chụp hụt Chí-Tôn với một lời võ công độc tột, Thần Phong Đạo Nhân ngơ ngẩn cả người. lão Ác Đạo thu thế công lùi lại ba bước, trố nhìn sững sốt.

Lão ta thầm nghĩ không hiểu Chí.Tôn đã thụ truyền võ công của Dị Nhân nào mà có cái công lực qui thần còn khiếp sợ như thế, lão ta toát mồ hôi ướt đầm cả áo.

Chí-Tôn cũng không vội tấn công Thần Phong Đạo Nhân, vì chàng cần xem lão Ác Đạo nầy còn dở những ngón độc thủ nào nữa hay không, chàng đứng yên, xạ hai mắt rực rỡ ngời công lực thần bí vào cặp mắt lạnh lẽo tợ ánh đèn ma của lão.

Đột nhiên...

Từ trong bầu trời xa mầy dặm vầng vặc trăng sao chợt phừng lên một cuộn sáng đỏ hừng.

Chí-Tôn trông thấy biết ngay đó là dấu hiệu báo nguy của Đạo Âm Ma, vì đã một lần tại khu rừng già đánh nhau với bọn Âm Ma Huyết Hồn Kiếm Qui chàng đã từng chứng kiến ám hiệu đó rồi.

Thần Phong Đạo Nhân cũng tức thì nhận ra cuộn lửa hồng đó, vẽ mặt quái ác của lão Ác Đạo biến hẳn rõ rệt, trông càng âm hiểm lạ lùng. Bất giác, lão ta quay qua Chí-Tôn bảo :

Tiểu tử, giờ ta còn đi một việc cần kíp, hẹn có ngày gặp lại ngươi sẽ thanh toán dứt khoát món nợ nầy.

Không để Chí-Tôn kịp trả lời, Thần Phong Đạo Nhân nhảy mình lên cao mười trượng, rồi mất dạng trong trời khuya.

Chí-Tôn nhìn theo bóng lão Ác Đạo, chàng nhủ thầm :

— Lão Ác Đạo nầy hẳn cũng là một cao thủ yếu nhân trong hàng ngũ Âm Ma, chắc bọn chúng đang có chuyện gì nguy ngập lắm nên mới ra ám hiệu cho đồng bọn được hay.

Chàng chực phóng mình theo hướng Thần Phong Đạo Nhân xem nơi vừa bốc lên cuộn lửa đỏ hồng đã có chuyện gì xảy ra, thì đột ngột, từ tận xa khuất bầu trời, một bóng người vừa đáp tới...

Ngờ đó là bọn Ác Ma đến dự cuộc tranh hùng giữa chàng và Nam Hoang Song Hung, Chí Tôn liền nhảy qua một bên, đưa mắt xem đó là ai mà lại có cái công lực khá cao thâm như thế.

Bóng người ấy đáp xuống đất, chợt nhìn ngay Chí Tôn.

Nhận ra gương mặt diễm kiều của bóng người ấy, Chí-Tôn bỗng kêu lên :

— Đồ cô cô đây rồi !

Bóng vừa xuống sân cỏ hoang vu chính là Thiên Sơn Long Nữ, nàng cũng ra vẻ ngạc nhiên :

— Ô, Tiểu tử đây mà, còn bọn Nam Hoang Song Hung đâu không thấy ?

Chí-Tôn trỏ hai cái xác chết nằm sòng sượt trên đám cỏ xanh :

— Hai lão Ma đầu đã bị chúng giết chết nằm đây.

Thiên Sơn Long Nữ lấy làm lạ :

— Bọn nào đã giết chúng, không phải tiểu tử sao ?

Chí-Tôn lắc đầu :

— Vâng, Tiểu bối không giết chúng, mà chính Thần Phong Đạo Nhân đã hạ sát chúng.

Thiên Sơn Long Nữ càng kinh dị :

— Thần Phong Đạo Nhân phái Không Động đấy à ?

— Vâng, chính thực lão Ác đạo ấy đấy.

Thiên Sơn Long Nữ tỏ vẻ lo ngại bảo :

— Tên Ác đạo nầy công lực thực là thâm khóc, hắn có những đường chiêu cực kỳ hiểm hóc tàn ác, các cao thủ trên chốn giang hồ đều khiếp sợ hắn, nhưng chẳng hiểu đêm nay vì sao hắn lại xuất hiện ở nơi này, rồi lại còn ra tay hạ sát Nam Hoang Song Hung. Tiểu tử có hiểu tại sao có chuyện lạ lùng nầy không ?

Chí-Tôn đáp không cần nghĩ ngợi :

— Thưa Đồ cô cô, theo Tiểu bối hiểu, thì Thần Phong Đạo Nhân hạ sát Nam Hoang Song Hung, với mục đích chẳng khác gì câu chuyện ở Nghiệt long Đàm, nghĩa là chúng cấu xé với nhau để giành lấy viên nội đơn Ngưu long Giao trong bụng Tiểu bối.

Thiên Sơn Long Nữ trợn mắt :

— Tên Ác đạo ấy đâu rồi ?

Chí-Tôn trỏ tay về phía có cuộn lửa đỏ hồng lúc nãy :

http://tieulun.hopto.org

— Lão Ác đạo đã đi về hướng này, dường như có một lệnh khẩn cấp của Đạo Âm Ma.

Thiên Sơn Long Nữ giật mình :

— Thần Phong Đạo Nhân cũng người trong Đạo Âm Ma nữa sao ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Theo chỗ Tiểu bối nghĩ và chắc chắn không lầm, thì lão Ác đạo nầy có chân trong đó từ lâu.

Bây giờ trăng đã đứng đầu, sáng vời cả sườn cỏ hoang vu, Bọn Ma đầu trong hai đạo Hắc Bạch hợp mặt chung quanh chứng kiến cảnh tượng thảm khốc nãy giờ, chúng hoảng sợ liên lụy đến thân mình nên đã lần lượt thảo lui chẳng còn trông thấy một bóng nào nữa cả.

Chí-Tôn nhìn Thiên Sơn Long Nữ bằng hai mắt sáng rỡ, chàng vờ như không hay biết, hỏi :

— Đồ cô cô, lúc nãy tại nơi Tửu điếm, đang khi Tiểu bối đánh nhau với bọn Miêu Cương Ngũ Độc, nữa chừng cô cô bỏ đi đâu ?

Thiên Sơn Long Nữ nghe Chí-Tôn hỏi đến chuyện cũ, nàng bẽn sức hổ thẹn, thật lâu mới lúng túng đáp :

— Lúc nãy ta bị tên lão Ma Mộc Đạt Đạo Sĩ điểm huyệt đạo bất ngờ mang tới cánh rừng tre rậm kia, may nhờ Chủ nhân Lệnh xé xác từ đâu đó xuất hiện giải cứu, nếu không ta đã bị hại rồi.

Chí-Tôn lại vờ hỏi :

— Đồ cô cô ạ ! Tiểu bối nghe theo giới giang hồ đồn đãi với nhau, Chủ nhân Lệnh xé xác là một lão Ác Ma hung tàn bạo ngược, vì thủ pháp giết người của lão ta rất nên thâm khốc, có đúng như thế không hở cô cô ?

Thiên Sơn Long Nữ khẽ lắc đầu :

— Cũng chưa phải đúng cả đâu Tiểu tử ạ, nếu lão ta chính thực là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn, thì trong kiếp vận sát này cũng chỉ là một cuộc phục thù chính đáng, mà những nhân vật cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch có những tay vào vụ lưu huyết hơn hai mươi năm về trước đều phải đền là chuyện dĩ nhiên.

Chí-Tôn buông tiếng thở nhẹ như trút đi một nỗi lo âu, chàng lại hỏi :

— Nhưng theo Đồ cô cô nhận xét Chủ nhân Lệnh xé xác này có phải là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn không ?

Thiên Sơn Long Nữ ra chiều nghĩ ngợi giây phút, rồi đáp :

— Thực ra cũng khó mà xét đoán ra sao cả, chẳng qua tất cả câu chuyện chân giả đều do những lời đồn đãi trên chốn giang hồ mà thôi. Theo chỗ ta được nghe một cách chính xác, thì Chủ nhân Lệnh xé xác trong lần xuất hiện giết chết Long Vân Tam Hiệp Triệu Dực Thu, lão tự xưng là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn, còn Chủ nhân Lệnh xé xác hiện đương hoành hành tại nội thành Trường Sa này, ta chưa được rõ là thực hay hư.

Chí-Tôn vụt hỏi :

— Đồ cô cô đã có lần gặp lão ta mà chẳng nhận ra à ?

— Ta làm sao hiểu được vì trước kia có lần nào gặp Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn đâu.

Ngẩng mặt nhìn lên trăng, Thiên Sơn Long Nữ như giật mình, bảo Chí-Tôn :

— Giờ ta có việc phải rời khỏi nội thành này trong đêm, vậy ta giã biệt ngươi sẽ có ngày gặp lại.

Chí-Tôn vội nói :

Xin Đồ cô cô cho Tiểu bối biết rõ cuộc hành trình này ? Thiên Sơn Long Nữ thở dài :

— Ta không thể hứa điều đó với Tiểu tử được.

— Vì sao vậy ?

— Vì ta đi tìm một người phiêu lưu trên chốn giang hồ không một định hướng nào rõ rệt cả.

Nói đến đây, gương mặt nàng hiện lên một vẻ buồn rõ rệt.

Chí-Tôn thương hại hỏi :

— Có phải Đồ cô cô đi tìm Ngọc Diện Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, môn đệ của Tây Nhạc chi chủ Lăng Dĩ Phong không ?

Thiên Sơn Long Nữ nói như tiếng nức nở của trái tim :

— Tiểu tử ạ ! Thực ra, ta đã mất lòng tự tín lâu rồi, ta biết không thể nào tìm được chàng, vì chàng mất tích từ lâu có thể đã chết trong cơn gia biến ngày xưa.

Nhưng Chí-Tôn nói giọng cương quyết :

— Đồ cô cô đừng vội quá bi quan, biết đâu Kiếm Khách chẳng còn sống trên cõi trần nầy, cô cô để Tiểu bối hết sức tìm tung tích giúp một tay cho cô cô.

Thiên Sơn Long Nữ chừng như xúc động :

http://tieulun.hopto.org

— Ta rất cảm tạ cái hảo ý của Tiểu tử đã có lòng muốn giúp đỡ ta nhưng dù cho tìm được chàng rồi cũng chẳng làm sao cả.

Chí-Tôn hết sức kinh ngạc :

— Đố cô cô bảo gì lạ vậy, không phải chính cô cô vừa thốt từ cửa miệng rằng đi tìm Kiếm Khách hay sao ?

— Phải đấy, chính ta đã thốt ra lời ấy, nhưng ta muốn tìm biết tung tích chàng còn sống hay chết thế nào thế thôi, chứ ta không muốn gặp mặt chàng một lần nào nữa cả.

Chí-Tôn im lặng một lúc lâu, chàng nói :

— Chuyện gặp hay không đó là việc ngày sau, bây giờ Tiểu bối nhất quyết phải tìm cho ra Kiếm Khách và sẽ mang lại cái tin mừng cho cu cô hay một ngày không xa lắm.

Thiên Sơn Long Nữ nghe Chí-Tôn nói mấy lời đó, nàng cảm động đến phải nghẹn ngào, chập lâu mới buông tiếng thở dài buồn bã :

— Tiểu tử, giờ cũng đã khuya rồi, chúng ta nên chia tay hẹn có ngày tái ngộ...

Chí-Tôn chắp tay trước ngực :

— Vâng, xin tạm biệt...

Hai người, mỗi người một hướng, lao nhanh như con dơi quạ ăn đêm dưới vầng trăng khuya lạnh lùng soi tỏ, rời khỏi cánh đồng hoang vu.

Thiên Sơn Long Nữ đi về phía Bắc, còn Chí-Tôn thì trở lại nội thành Trường Sa. Đến cây cổ thụ bên đường quan lộ, chàng có ý phớt nhẹ mắt qua, thì không còn trông thấy cái xác chết của Mộc Đạt Đạo Sĩ nữa. Chàng âm thầm gật đầu :

— Bọn chúng đã tới đây mang lão Ác Ma đi rồi !

Sự thực, cái dấu hiệu ánh lửa đỏ hồng lúc Chí-Tôn đầu nhau với Thần Phong Đạo Nhân chính là sự báo nguy phát giác ra cái xác chết Mộc Đạt Đạo Sĩ của Đạo Âm Ma, vì lão Ác Ma nầy chính là Thanh Long Đường Chủ của Đạo.

Người ta dự đoán : có thể sau đó bọn Âm Ma sẽ hội họp khẩn cấp, để quyết định một điều hệ trọng về hành động khiêu khích của Chủ nhân Lệnh xé xác, vì chỉ trong vòng có mấy hôm mà đã có tới ba vị Đường chủ của Đạo bị Lão cụt tay sát hại.

Đạo Âm Ma là một phái đạo thính thế to lớn vừa nổi tiếng trong giới giang hồ, Giáo Chủ là hạn người nào, công lực đến đâu, mãi

tới nay còn chưa một ai rõ thấu. Nhưng cứ theo sự nhận thấy, đạo ấy thu nạp những cao thủ, Ác Ma từng lừng lẫy trên chốn vũ lâm, thì Giáo chủ của đạo này hẳn là một nhân vật kinh thiên động địa, không thể nào tưởng tượng nổi.

Tứ Quyết Hồn Kiếm Qui, Miêu Cương Ngũ Độc đến Mộc Đạt Đạo Sĩ, Thần Phong Đạo Nhân, những nhân vật kể trên toàn là các tay Ma đầu âm hiểm, lợi hại, khiếp mặt giang hồ.

Mục đích của Chí-Tôn treo cái xác chết Mộc Đạt Đạo Sĩ trên cành cổ thụ, một là để đáp lại sự theo dõi, rình mò của chúng, mặt khác, chàng muốn nhân dịp này khuấy động chúng quyết liệt, để dễ dàng hiểu rõ bề trong của Đạo.

Quả nhiên, sự thực như Chí-Tôn đã nghĩ. Bọn Âm Ma phái rất nhiều cao thủ, bủa một vòng vây nghiêm mật tại trong ngoài thành Trường Sa, lùng kiếm Chủ nhân Lệnh xé xác.

Hiện thời, ngoài các nhân vật quái cổ trong Đạo Âm Ma, tại nội thành Trường Sa còn có : Tử Vân Bang Bang chủ Lý văn Hạo nội ngoại lực đường Đường chủ của Đạo và mười tên cao thủ đã có mặt tại thành.

Kế đó, Vạn Thọ Bang chủ Trương Mân, cũng đang ngụ tại một lữ điếm theo gần mười tên hảo thủ.

Tiếp theo, Bách Linh Hội Trưởng Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương cùng mười môn đồ nam, nữ.

Sau hết, ba mươi sáu Trại chủ tại Động Đình Hồ.

Ba vị Trưởng lão của Phân bang Hành Khất.

Còn về phần các cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch từ các phương trời hay tin Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện tại Trường Sa tấp nập về đây chưa có thể đếm xiết.

Đột nhiên, không hẹn, mà nội thành Trường Sa đã trở nên nơi tụ họp Long Xà quần hội.

Bầu không khí căng thẳng nặng nề chừng ngạt cả thở vì quái lệnh Chủ nhân Lệnh xé xác mà ra.

Theo sự dự đoán, nếu mà những cao thủ hai đạo Hắc Bạch và Đạo Âm Ma liên kết lại với nhau, thì dù cho Chủ nhân Lệnh xé xác có cái công lực siêu tột đến đâu, cũng không thể nào thoát khỏi một cái chết vô cùng thảm khốc trong những ngày sắp tới . . .

Một ngày trôi qua trong khung cảnh sặc tanh mùi máu . . .

http://tieulun.hopto.org

Chẳng thấy gì lạ cả !

Ngày thứ hai trôi qua nốt . . .

Chủ nhân Lệnh xé xác vẫn chưa thấy xuất hiện !

Các cao thủ giang hồ bắt đầu hoài nghi. Có nhiều người lại quả quyết Chủ nhân Lệnh xe xác đã khiếp sợ trước cái uy vũ của quần hùng nên đã trốn xa rồi.

Có kẻ bảo : Nếu sự thật, Chủ nhân Lệnh xé xác trông gió, phất cờ mà chạy, thì từ đây trên mặt giang hồ mênh mông, vô tận, muốn tìm kiếm nhân vật tàn khốc, khủng bố đó cũng khó mà còn cơ hội nữa.

Lại có một số người vô cùng thất vọng, vì sự vắng mặt của Chủ nhân Lệnh xé xác, sẽ làm cho một cuộc quần hội vũ lâm tại nội thành Trường Sa trở nên vô ích.

Cũng có một bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch từ trước có nhúng tay vào cuộc thảm sát Cam Lộ Bang, nghe tin Lệnh Chủ xé xác rồi bỏ Trường Sa chúng hết sức lo sợ, vì trong thâm tâm, chúng hi vọng lần nầy nhân vật khủng bố đó sẽ bị diệt, nhưng hiện giờ sự thực đã trái hẳn, bảo sao chúng không lo sợ, phập phồng.

Nhưng đến ngày thứ ba.

Một chuyện khiếp đảm đã xảy ra !

Chủ nhân Lệnh xé xác chẳng những chưa rời khỏi thành Trường Sa, trái lại mở đầu kiếp vận sát vô tận là đằng khác nữa !

Nạn nhân đầu tiên tại nội thành là Trương Mãn, Bang chủ bang Vạn Thọ bị Chủ nhân Lệnh xé xác xé tét hai chân, trên ngực lại khoét thủng một lỗ thật sâu, nằm chết nơi Lữ điếm

Chỉ nội trong nữa ngày, tin nầy truyền đi khắp nơi, tất cả quần hùng đều rúng động, vì Trương Mãn là một nhân vật có tiếng trong hàng ngũ vũ lâm, mà bị giết một cách hết sức dễ dàng như vậy, đủ chứng tỏ cái công lực thâm tột của Chủ nhân Lệnh xé xác đến ngần nào rồi.

Theo thông lệ của Chủ nhân Lệnh xé xác trong những lần trước, thì nạn nhân bị xé tét làm hai mãnh, rồi chặt ngắn hai cánh tay, nay Trương Mãn lại bị luôn cả chân, đó là một chuyện lạ, khiến cho mọi người bàn tán xôn xao.

Kế tiếp Trương Mãn, vị cao thủ nào sẽ nhận quái Lệnh xé xác chưa một ai được biết, có điều hiểu rõ hơn hết, là hiện giờ Chủ nhân Lệnh xé xác không còn kiên nể một ai nữa cả, đã trở thành tay kình

địch lợi hại nhất của quần hùng hiện có mặt tại Trường Sa.

Lúc bây giờ, trong nội thành như ngập chìm trong bóng tối, sát khí ngút trời.

Một trận máu tanh khủng khiếp đang chờ giờ phút diễn ra. Cả thành Trường Sa mỗi nơi đường phố, mỗi gốc cổ thụ, trên từng nóc lầu cao ngất chừng trời đều có bọn Ma đầu, cao thủ, canh gác nghiêm mật đến nỗi trong lịch sử vũ lâm từ trước tới nay chưa từng có một cuộc nghiêm mật nào bằng.

Trong tất cả cao thủ Hắc Bạch trong Đạo Âm Ma liên kết thành một thế lực hùng hậu nhất cổ kim trên mặt giang hồ, nhan nhãn ngoài đường những bọn Ma đầu quái ác nhất.

Trọn mấy trăm căn phòng tại khách điếm Quảng Lai, những nhân vật trong Đạo Âm Ma đã chiếm không còn một chỗ trống, chỉ còn một căn phòng chót hết ở từng dưới, có một chàng thiếu niên xinh đẹp tuyệt vời, nhưng có cái gương mặt lạnh lùng như băng tuyết, đó chính là Chí-Tôn, hóa thân Chủ nhân Lệnh xé xác.

Khi ấy, Chí Tôn đang ngồi trong phòng, một tay đỡ cằm tỳ trên thành cửa sổ, phóng mắt nhìn ra ngoài vầng trăng lên tròn vành vạnh, tỏa ánh sáng ngập tràn trên vạn vật về đêm, mùi thơm ngào ngạt của hoa Bạch Mẫu đơn đâu đó lặt phất vào tận mũi chàng, gieo một hương vị tái tê, xao xuyến, làm tinh thần chàng đột nhiên phấn khởi thêm lên.

Chí Tôn tập trung nghị lực và cả sự sáng suốt để quyết định một tương lai còn mất đời chàng.

Tương lai đó, là kể từ ngày mai, hay trong nội đêm nay, Chí-Tôn sẽ nổ bùng một trận đại lưu huyết khủng khiếp với tất cả mấy trăm cao thủ trong Đạo Âm Ma và trên mặt giang hồ, hay là nhượng bước tạm thời để âm thầm theo huyết lệnh trong bóng dạ thần, dần dần hoàn thành cái di chí phục hận của Sư môn.

Chặp lâu, cặp mắt của Chí-Tôn bỗng rực ngời sát khí, chàng đập hữu chưởng lên thành cửa sổ hét khẽ :

— Không thể được, ta không thể làm nhục chí khí của người đã khuất.

Thốt ra câu sặc mùi máu tanh đó, Chí Tôn đã quyết định bước sau cùng với quần hùng đang có mặt tại Trường Sa hiện nay.

Chí Tôn nhẹ tay khép cánh cửa sổ, chàng ngồi bên ngọn đèn đủ

http://tieulun.hopto.org

soi sáng, khe khẽ rút trong mình ra quyển sổ bé nhỏ, trên bìa đề bằng chữ máu màu đỏ sậm rợn người : « Cam Lộ Bang Huyết Hải Thâm Cừu ».

Chí Tôn lật trang đầu thấy theo thứ tự ghi rõ những cừu nhân của Sư môn : bằng những chữ tắt : Âm Dương Xú Quái Bà.

Trong năm chữ tắt đó, chỉ có cừu nhân Quái Nạp Mộc Thông là đã có một lần chàng gặp tại nơi mộ địa, còn riêng về Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, thì Bắc Phong Hoà Thượng đã cho chàng biết nữ môn đồ của Lão Ma là Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, hiện chưa tìm ra tung tích.

Phần ba Lão Ác Ma kia, có một tên liệt hàng đầu quyển huyết nan, mà giang hồ thường gọi Xích Phát Âm Ma, giờ chàng hiểu hắn đang trú ẩn nơi thâm sơn cùng cốc nào, còn lại Dương, Xú hai Ác Ma nầy chàng đương tìm hiểu coi là ai.

Chí Tôn lật qua trang hai, theo thứ tự hai mươi tên cừu nhân hiện ra trước mặt chàng :

— Trung Nguyên Nhất Ngạc Thượng Quan Vân Kỳ.

— Đồ Long Thủ Cao Nguyên.

— Độc Nhãn Cái Ngô Từ Thành.

— Thiên Thủ Như Lai Vạn Nguyên Thông.

— Long Vân Tam Hiệp Triệu Dực Thu.

Sáu tên Ma đầu nầy, mỗi tên đều có gạch một lằn đỏ, đó là chính tay Sư môn chàng Dương Chấn Hoàn viết trước khi bị thâm sát lần thứ nhì

Trên gương mặt lạnh lùng như mộ địa của Chí Tôn càng phút càng thêm rắn lại, những tên Ma đầu Ngô Lăng Nam, Tây Môn Tuấn Đức, Lữ Võ Xa, Lý Vân Hạo, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương lần lượt hiện ra trước mắt chàng.

Chí Tôn xung lên khí giận đầy mặt, chàng võ bàn :

— Ta thề tàn sát cho sạch lũ Ma đầu nầy !

Thét dứt, Chí Tôn gấp nhanh quyển huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu lại đứng thẳng lên, chàng chưa kịp xê dịch thân hình, thì chợt nghe từ sau lưng chàng vừa nổi lên một tiếng thở dài thê thảm.

Chí Tôn giật mình, kinh sợ, chàng liền nhảy thân mình ngang dựa lưng theo vách tường...

Trong lúc, khi lực « Càng Nguơn Chân Cang » đã dồn vào song

chưởng của Chí Tôn, chực bổ xô thẳng về phía địch.

Chàng nghĩ thực nhanh : người lẻn vào đây phát giác được cái bí mật của chàng thì phải diệt đi trước, nếu không, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Cánh cửa tuyệt nhiên không mở, thính lực Chí Tôn đã đạt tới sự tinh vi, thế mà kẻ nào đã lọt vào phòng được, hiển nhiên, kẻ ấy có khinh thân pháp hư vô rồi.

Chí-Tôn quay mình trở lại.

Chợt nhận ra khách lạ trên mặt có trùm kín một vuông lụa điều, bất giác Chí-Tôn kêu nhỏ :

— Lệnh Chú Hải Âu Quái Khách !

Tất cả mối lo lắng, căm thù vụt lắng xuống trong lòng chàng trong chớp mắt, Chí-Tôn chắp tay cung kính :

— Tiểu đồ không ngờ lại là lão Tiền bối đến đây, chẳng hiểu Tiền bối có việc gì dạy bảo ?

Hải Âu Quái Khách lọt được vào phòng của Chí-Tôn, là vì Quái Khách sở tuyệt cái ngón « Di Ảnh Kỳ Hình », nhân khi chàng quay mình khép cánh cửa sổ, Quái Khách đã theo chàng như bóng ma, cho nên, những cử động của chàng từ đầu đến cuối, Quái Khách đều trông thấu rõ cả, và vì quá xúc động mới buông ra một tiếng thở dài như vừa rồi.

Quái Khách nhìn Chí Tôn một chập, rồi nói qua tiếng thở :

— Ta đến đây có một việc quan hệ cần bảo ngươi.

Chí-Tôn hết sức chú cả tâm trí :

— Xin Lão Tiền bối cứ bảo.

Hải Âu Quái Khách chìm giọng :

— Nội trong đêm nay, ngươi hãy rời bỏ nội thành Trường Sa nầy, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Tự nhiên, Chí-Tôn rúng mình lên, chàng lặng người đi một lúc, rồi nói giọng quả cảm :

— Tiểu đồ thành thực cảm tạ cái hảo ý của lão Tiền bối, nhưng dù sao, cũng không thể rời khỏi thành Trường Sa nầy được.

Hải Âu Quái Khách thăm dò :

— Tại sao vậy ? Tại sao ngươi không thể rời khỏi nơi đây ?

Chí-Tôn ngập ngừng ánh mắt, phảng phất một bầu trời chết chóc, máu tanh, chàng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Vì cái thỉnh danh của Chủ Nhân Lệnh xé xác, Tiểu đồ không thể khiếp hãi trước bất cứ một uy vũ nào.

Hải Âu Quái Khách chua chát :

— Thỉnh danh ! Tiểu tử ạ, từ xưa đến nay trong chốn vũ lâm đã có không biết bao nhiêu người đã chết một cách kết sức oan uổng vì cái hư danh bóng bẩy đó.

Chí-Tôn khẽ lắc đầu :

— Cũng không phải thế đâu lão Tiền bối ạ ! Tiểu đồ chẳng phải vì chạy theo cái danh từ hão ý đó, mà vì không muốn lẩn tránh cái trách nhiệm của mình đối với những lời trối trăng trước lúc lâm chung của Sư môn thôi.

Một tiếng động thật sẻ trên nóc phòng, Hải Âu Quái Khách lắng nghe, rồi nói :

— Có một bóng người vừa lướt qua, nhưng đã đi xa rồi.

Chí-Tôn thầm phục cái thính lực thâm tột của Hải Âu Quái Khách, chàng lắng lặng nghe lời Quái Khách sắp nói.

Hải Âu Quái Khách nghiêm trọng thốt :

— Nhưng hiện giờ tại nội thành Trường Sa này đã có mấy trăm cao thủ, đang bũa một tấm lưới vô cùng nghiêm mật, tất cả mũi nhọn đều nhắm vào Chủ nhân Lệnh xé xác, ngươi chỉ một mình đơn độc, đương đầu nổi bọn chúng hay sao ?

Chí-Tôn lạnh như sắt :

— Cho dù bọn quần ma có hơn thế nữa cũng mặc, Tiểu đồ vì mối huyết thù của Sư phụ, và vì sự công bằng trên chốn vũ lâm, nguyện sẽ dốc hết công lực của mình ra đối phó đến hơi thở cuối cùng.

Hải Âu Quái Khách khẽ rùng mình :

— Không phải ta cản ngăn sự phục thù cho Sư phụ của ngươi, nhưng lúc này chưa phải lúc thi hành cây quái lệnh kia đâu.

Vẫn giọng lạnh lùng như giá tuyết, Chí-Tôn nói :

— Tiểu đồ đã nhất định rồi, cây quái lệnh một khi đã phóng ra, không còn một chuyện gì đáng ngại nữa cả.

Hải Âu Quái Khách trầm thấp bảo :

— Nhưng hiện giờ tình thế không lợi cho Tiểu tử, hàng trăm cao thủ đang chực hờ hạ sát Chủ nhân Lệnh xé xác.

Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Tiểu đồ có bảo với Lão Tiền bối lúc nãy rồi, nếu chẳng may, Tiểu đồ sẽ đem cái chết mà giữ danh dự cho người đã khuất.

— Tiểu tử hãy suy nghĩ lại, đừng hành động quá liều lĩnh mà nhận một sự thất bại đớn đau.

— Tiểu đồ rất tiếc lần này đã làm phật ý lão Tiền bối, nếu định mệnh chưa đến nỗi quá tàn ác diệt mất Tiểu đồ, thì một ngày rất gần đây Tiểu đồ sẽ tìm lão Tiền bối mà tạ lỗi.

Chừng như bị khích động quá mãnh liệt, Hải Âu Quái Khách bỏ đi một lúc thật lâu, mới soi cặp mắt huyền bí vào mặt Chí Tôn nói :

— Tiểu tử, nếu ngươi nhất quyết hành động như thế, ngoài sự thiệt nghèo ra, lại còn vướng lấy một hậu quả vô cùng thảm khốc.

Hơi nhíu đôi lông mày, Chí-Tôn lặp lại :

— Một hậu quả vô cùng thảm khốc, nhưng hậu quả ấy như thế nào, thưa lão Tiền bối ?

— Hậu quả thảm khốc ấy, là Tiểu tử sẽ biến thành một kẻ tử thù chung trong chốn vũ lâm. Một lần nữa ta khuyên ngươi nghĩ lại điều này.

Chí-Tôn cười nhạt :

— Thưa lão Tiền bối, nếu chẳng may việc làm của Tiểu đồ không được các bậc cao nhân trong chốn giang hồ hiểu rõ và lượng thứ, thì Tiểu đồ cũng đành cam chịu một vận kiếp thảm khổ, máu tanh, chứ không biết làm sao hơn được.

Bất giác, Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở dài :

— Đau thay !

Nghe tiếng than thở thảm của Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn cảm thấy trong lòng chàng khó chịu vô ngần, lần đầu tiên chàng đã làm nghịch ý vị ân nhân của mình, đã cứu giúp mình trong cơn hoạn nạn, hiểm nguy.

Chàng chưa xót đứng lặng yên không thốt lên một lời nào nữa cả.

Sau tiếng thở dài buồn thảm, Hải Âu Quái Khách cũng im hẳn luôn, Quái Khách đưa mắt nhìn ra cửa, dường đang theo đuổi một viễn ảnh đen tối, hãi hùng.

Chốc chốc, Quái Khách khẽ nhếch mép, như chực thốt ra một điều gì, rồi lại thôi.

Đêm càng khuya, từng trận gió bên ngoài thổi lộng, tạt vào chiếc

http://tieulun.hopto.org

đèn dầu nhạt nhẽo, lung lay, càng gieo thêm sự tái tê, buồn tẻ trong gian phòng.

Gương mặt của Chí-Tôn theo thời khắc càng lại lạnh lùng hơn, sự lạnh lùng thâm thê như ngoài mộ địa.

Hình như không chịu đựng nổi với bầu không khí nặng nề, khó thở đó nữa, Hải Âu Quái Khách lại hỏi, giọng như cơn gió nhẹ :

— Ta khuyên Tiểu tử hãy nghĩ lại một lần chót hết, nếu không, ta quả chắc sẽ có sự hối tiếc ở sau này.

Chí-Tôn lắc mạnh đầu :

— Mong lão Tiền bối thứ tha cho, Tiểu đồ đã phụ lòng của lão Tiền bối rồi.

Hải Âu Quái Khách lại thở dài sườn sượt :

— Đau thay !

Dứt tiếng, Hải Âu Quái Khách mở cửa phòng đi mất dạng.

Chừng Chí-Tôn giật mình hoảng hốt chạy theo, thì không còn trông thấy hình ảnh của Quái Khách nữa.

Chí-Tôn ngao ngán, chàng đứng tựa mình vào cửa sổ, ngẩng mặt nhìn trăng lên chơi vơi, chàng tự thấy cuộc đời mình trống lạnh như khoảng bao la kia.

Đột ngột, một trận cười sặc sụa... từ ngoài dãy hành lang vọng vào, Chí-Tôn nhìn ra, sực thấy một Thiếu phụ vận toàn trắng, đang bước tới cánh cửa sổ chàng đứng.

Thiếu phụ vận toàn trắng đến gần, dưới ánh trăng vằng vặc, Chí-Tôn thoáng nhận cái vẻ đẹp mê hồn của nàng bắt chàng phải rúng động cả người.

Nhưng khi trông kỹ lại, Chí-Tôn vụt trở nên lạnh lùng khác thường, chàng chực khép cánh cửa sổ, thì Thiếu phụ đã tới bên chàng, sững sờ nhìn một lúc, rồi kêu lên :

— Ô, Tiểu lang, sao đêm nay lại gặp nơi này ?

Chí-Tôn xạ ánh mắt vào mặt Thiếu phụ :

— Dâm phụ, có một ngày nào đó không xa, ta sẽ chẻ xác ngươi ra làm trăm mảnh, lòng ta mới hết căm hờn.

Thiếu phụ kia chính là Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đang đứng nhìn gương mặt đẹp tuyệt vời của Cai-Tôn chòng chọc, như chực nuốt chửng lấy chàng.

Bấy giờ, tự trong đôi khoé mắt dâm tuyệt của cô à chiếu rực những tia lửa dục tình đầm đuối.

Lúc ấy, Tần Mỵ Nương hình như quên chuyện cũ đã cho chàng nông Xuân Phong Nhất Độ Hoàn, suýt nữa phải bỏ mạng vì nỗ rung huyệt đạo, cho nên cô à đã cớt nhả bảo :

— Ô kìa, Tiểu lang con người trông đẹp đẽ thế kia, sao lại xử sự với ta vụng về như thế ? Tiểu lang đã quên khuấy mất những kỷ niệm đã qua rồi à ?

Vừa thốt, Tần Mỵ Nương vừa sà tới cánh cửa sổ lẳng lơ kề chiếc má chín nữa trái đào của cô à gần mặt Chí-Tôn, làm phảng phất một mùi thơm kỳ diệu, nghe như ngất ngây, quyến rũ lạ lùng.

Đôi mắt dâm tuyệt sẽ liếc chàng như sẵn sàng chờ một cuộc ái ân nóng sốt, loạn cuồng nhất trần đời.

Giả là một kẻ nào khác, trong hoàn cảnh này, nhất định ôm ghì lấy dâm phụ có cái thân hình trào căng sức sống đó, lăn đùng trên giường phòng, ngụp lặn trong dục cảm tột cùng của thể xác.

Nhưng với Chí-Tôn, đã sẵn chất chứa một mối căm thù từ trước, nên lòng chàng lạnh như băng tuyết trước vẻ đẹp diễm kiều của dâm phụ.

Chí-Tôn giận dữ quát :

— Tần Mỵ Nương, hãy đứng lại, nếu trái lại ta sẽ giết ngươi chết tại phòng này.

Sự thực, không phải Tần Mỵ Nương biết Chí-Tôn ở căn phòng này, thừa lúc ban đêm mà tìm đến để bày trò dâm loạn, nhưng vì vừa rồi Vạn Thọ Bang Chủ Trương Mãn vừa bị thảm sát dưới cây quải lệnh của Chủ nhân Lệnh xé xác. Đêm nay, dưới cảnh trăng thanh gió mát, vạn vật mơ hồ, cô à một mình hiu quạnh, lửa dục tình cháy rực ở trong tim, nên mới đi dạo tìm cảm khoái, tình cờ, cô à gặp lại Chí-Tôn, lòng mừng khấp khởi, liền bước đến cửa sổ nơi chàng đứng, quyết tìm trong chàng một cuộc ân ái đêm nay.

Cho nên, mặc Chí-Tôn nói gì thì nói, Tần Mỵ Nương cứ sà mình tới kề chiếc má hồng phớt sát vào mũi chàng.

Sát khí bốc lên ngùn ngụt, Chí-Tôn giật lùi một bước rít hận thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Ta vẫn muốn để cho dâm phụ sống sót thêm một thời gian ngắn ngủi nữa, vì một mối ly tình giữa ta và Hồng Y Nữ Xảo Nhi,

http://tieulun.hopto.org

nhưng đêm nay cô ả quá hết sỏ rồi, nên mới xui khiến tới đây giở trò dâm loạn

Rít xong, Chí-Tôn vận tám phần thành lực vào tả chưởng chực đưa ra một áp lực Càng Nguơn Chân Cang.

Dưới áp lực ngến võ lợi hại nầy, nhất định Tần My Nương không sao thoát khỏi cái chết thãm khốc.

Nhưng khi luồng quái chưởng Càng Nguơn Chân Cang sắp đẩy mạnh ra, bỗng Chí-Tôn chợt nhớ đây là Lữ điếm, nếu làm kinh động, những kẽ cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch hay biết, hành tung chàng bị bại lộ, sẽ hết sức nguy hiểm cho chàng.

Vì vậy, Chí-Tôn đứng yên chưa biết phải đối phó với Tần My Nương ra sao cả.

Thấy thế, Tần My Nương ngỡ Chí-Tôn đã ngất ngây trước cái sắc đẹp rợn người của mình, nên cô ả xê qua tự tay xô cánh cửa phòng bước vào.

Cử động Tần My Nương quá đột ngột, khiến Chí-Tôn không kịp ngăn cản, đành để cho cô ả vào phòng.

Một mùi hương ngào ngạt bay toả cả gian phòng, Chí-Tôn cảm thấy như vừa hít xong một cuộn khói mê hồn, chàng bỗng hét :

— Tần My Nương, ngươi vào đây làm gì ?

Tần My Nương đưa tay áo che miệng, ngọn ngoẻn cười :

— Tiểu lang ơi ! Sao mà cư xử với nhau tệ thế ? Ta đã làm gì phật ý Tiểu lang đâu ?

Càng thêm tức giận, Chí-Tôn trợn mắt :

— Câm cái mồm qui quyệt lại. Ta hỏi ngươi vào đây làm gì ?

Tần My nương sà tới lơi lả :

— Ồ, có gì đâu, ta đến đây gặp Tiểu lang để nói những điều lầm lẫn trước kia giữa đôi ta.

Chí-Tôn cười nhạt :

— Ha ha... ta với ngươi mà lại có những chuyện lầm lẫn nữa à ?

Tần My Nương càng gần lại hơn, đôi mắt dâm tuyệt của cô ả nhìn tận mặt Chí-Tôn ; mùi hương từ trong người toát ra dường có một ma lực không thể cưỡng nổi.

Cô ả nói trong hơi thở :

— Đúng đấy Tiểu lang ạ, những chuyện đáng tiếc xảy ra nơi ngôi chùa hoang cô, đều là một sự ngộ nhận lớn lao.

— Một sự ngộ nhận lớn lao ? Ha ha...

Bỗng Chí-Tôn hét :

— Tần My Nương, ta khuyên ngươi hãy mau ra khỏi cái phòng nầy.

Như chưa nghe thấy lời nói của Chí-Tôn, Tần My Nương bê tại giường nằm ngửa, đôi quả tình xuân trào căng phập phồng theo nhịp thở khiêu gợi một sức sống không bờ.

Cô ả không thốt ra một lời nào nữa, chỉ nhìn Chí-Tôn bằng đôi mắt rực lửa dục tình, như mời mọc chàng thôi.

Thình linh, nơi cổ áo Tần My Nương trễ xuống một đường dài, để lộ đôi buồng ngực trắng hồng mơn mởn, như chực chờ thêm khát một cuộc ái ân.

Chí-Tôn trông thấy, chàng thẹn đến giận căm gan, trỏ tay vào mặt Tần My Nương quát.

— Dâm phụ Tần My Nương, ngươi thực không còn muốn sống trên cõi đời nầy à ?

Tần My Nương sờ tay vào lưng chực thoát cả xiêm y. Chí-Tôn hét lớn :

— Đừng tay lại... không thì chết bây giờ !

Chàng đưa tay lên như chực phóng ra một ngọn chưởng.

Tần My Nương giật mình, ngồi thẳng người lên, đôi buồng ngực trắng nuột khoe trọn ra ngoài vẫn để nguyên không cần che giấu. Cô ả cười sặc sụa :

— Muốn giết ta à ? Ồ, không dễ dàng như ngươi tưởng đâu, theo cái công lực của ngươi không nên to mồm như thế.

Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Dứt tiếng, Chí-Tôn vận tám thành công lực định đưa ra một ngọn « Càng Nguơn Chân Cang » về phía giường.

Bây giờ, Tần My Nương mới chịu phóng mình xuống đất, tuy vậy, cô ả cứ để trọn bộ ngực nõn nà ra ngoài, chứ chưa chịu cài khuy áo.

Cô ả hét lanh lãnh :

— Khoan đã, ngươi hãy nghe ta hỏi một điều.

Chí-Tôn dừng tay lại :

— Điều gì, ngươi cứ nói ?

http://tieulun.hopto.org

Tần Mỵ Nương dựa lưng vào tường :

— Ta muốn hiểu : tại sao ngươi cứ nằng nặc đòi giết ta ?

Chí-Tôn gầm to :

— Dâm phụ, đừng giả vờ bộ mặt trơ trẽn nữa, ta phải giết ngươi, vì lúc trước ngươi đã ác độc hơn thú dữ, đầu độc ta bằng viên « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn », ta đã suýt chết dưới tay ngươi. Bây giờ ngươi hãy còn giả mép nữa à ?

Nghe những lời Chí-Tôn vừa thốt, Tần Mỵ Nương toát dầm cả mồ hôi, cô ả sững sờ một lúc, rồi bình tĩnh lại ngay.

Cô ả ườm ờ đáp :

— Tiểu Lang ạ ! ngày trước, ta có cư xử với ngươi tàn ác thực, nhưng tất cả cũng chỉ vì lòng yêu thương ngươi mà ra, thú thực, nếu không yêu được ngươi ta còn muốn giết ngươi là khác nữa.

Nói dứt câu, Tần Mỵ Nương cười lên sằng sặc, giọng cười sặc mùi dâm dật và ác tuyệt.

Hai buồng ngực nõn nà, trào căng sức sống rung động không ngừng, càng tăng thêm sự diễm kiều của một dâm phụ bậc nhất trần đời.

Không còn kềm hãm được cơn giận sôi sục trong lòng nữa, Chí-Tôn hai mắt ngập ngời ánh sáng vào mặt Tần Mỵ Nương nói giọng trầm khiếp :

— Tần Mỵ Nương, nếu quả tình ngươi còn muốn được sống thêm vài hôm nữa, thì nên nhanh chân rời khỏi phòng này, bằng trái lại. . .

Tần Mỵ Nương khinh khỉnh :

— Trái lại thì sao ?

— Thì ta sẽ giết ngươi.

— Nào, ngươi thử ra tay xem.

Chí-Tôn lướt tới một bước :

— Thế thì ngươi đã hết số rồi !

Lập tức, tả chưởng của chàng phất động . . .

Thế nhưng, Tần Mỵ Nương cũng đã lẹ như làn thớp, xô tay áo ngay mặt Chí-Tôn.

Chợt nhớ đến ngón võ ác tuyệt của Tần Mỵ Nương là « Chiêu Hồn Phật Thủ », Chí-Tôn rùng mình lên, chàng liền xẻ dịch ngang ba

bước, vận khí « Càng Nguơn » chống lại chất xạ từ trong tay áo cô ả phát ra.

Một mùi hương ngào ngạt toả ngập căng phòng, nhưng Chí-Tôn vẫn trơ trơ như chẳng có một sự gì vừa xảy ra cả.

Tần Mỵ Nương trông thấy chất xạ mê hồn vừa phóng đi không hạ được Chí-Tôn, cô ả vô cùng kinh dị, trố đôi mắt dâm tuyệt nhìn chàng không hề chớp mắt.

Cô ả có vẽ không ngờ Chí-Tôn ngày nay đã biến hẳn con người cách đây vài tháng trước, nhưng suy nghĩ mãi cũng chẳng hiểu ra làm sao cả.

Từ trước đến giờ, mỗi khi Tần Mỵ Nương phóng ra « Chiêu Hồn Phật Thủ », thì cho dù kẻ địch có cái công lực thâm tột đến đâu, cũng không làm sao khỏi trúng chất xạ mê hồn mê mang đi, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên trên mặt giang hồ, mùi xạ ghê gớm đó không vật ngã một kình địch chưa tới hai mươi tuổi đầu, thì trách sao cô ả chẳng lạ lùng, e ngại.

Nhưng trong lúc đó ngọn lửa dục tình đốt cháy ngùn ngụt ở bên trong, Tần Mỵ Nương không còn nghĩ suy đến điều lợi hại nữa, cô ả vụng cười sằng sặc :

— Ồ, sao lại thế, Tiểu lang chiêu ta một lần đầy chứ ?

Chàng đợi Chí-Tôn kịp nói một lời, cô ả nhanh lẹ như con chồn cái, phóng tới ôm ghì lấy Chí-Tôn.

Phần vì trong gian phòng chật hẹp, lại không thể nào ngờ Tần Mỵ Nương dám độc đến thế, Chí-Tôn không tránh né kịp, bị cô ả quàng ngang lưng, cả hai cùng lăn dưới đất.

Một tay ghì chặt Chí-Tôn, tay kia Tần Mỵ Nương tự giật phăng chiếc áo đang mặc, bày hẳn một thân hình trắng nuột, hẳn lên những đường nét tuyệt vời.

Chợt từ bên ngoài hành lang có một giọng chế riễu vừa trỗ lên :

— Ha ha. . . giữa chốn kinh kỳ đô hội, ma nữ lại cả gan làm trò dâm loạn đến thế sao ?

Chí-Tôn đưa tả chưởng . . .

Tức thì Tần Mỵ Nương bị tống xa nửa trượng nhào mình dậy, Chí-Tôn chực hạ độc thủ.

Tiếng nói vừa rồi từ phía ngoài lại vọng vào :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ, giết làm gì ả đàm phụ đó cho bẩn tay, hãy tha chết cho cô ả một phen làm phúc đức.

Nghe mấy lời đó, Chí-Tôn liền dừng tay lại, chàng nhìn Tần My Nương hét lớn :

— Mau rời khỏi nơi nầy, nếu không đừng trách ta sao tàn ác.

Tuy xưa nay tính tình dâm đãng ác tuyệt, nhưng chợt bị kẻ lạ khám phá ra hành tung của mình, lại thốt mấy câu dè biu, Tần My Nương vùng đứng dậy, vội cài khuy áo, hở ngực, xô cửa ra ngoài.

Tần My Nương bước nhanh tới sân, dưới ánh trăng soi vắng vặc chẳng hề trong thấy một bóng người. Cô ả nhìn quanh một lượt, rồi lẩm bẩm :

— Quái thực, hắn mới đây mà đã biến đi đâu rồi ?

Lục soát trước sau một hồi, vẫn tuyệt nhiên không có tiếng động, ngoài tiếng gió khua cành lá thì thào, Tần My Nương càu nhàu :

— Giá hắn còn ẩn núp đâu đây, ta thử tặng vài chiêu, xem hắn khiếp uy vũ của Chiêu Hồn Điệp nầy không cho biết.

Dứt câu, Tần My Nương quay mình trở lại, thì thấy cánh cửa phòng của Chí-Tôn đã khép chặt lại rồi. Cô ả bực tức nói :

— Thằng qui nhỏ, ngươi trốn đi đâu, nếu Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương nầy mà chẳng thu phục được ngươi làm theo ý muốn, thì thề không là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà nữa.

Thốt xong câu đó, Tần My Nương trở về phòng.

Khi bóng cô ả vừa khuất, bỗng từ trên chót vót ngọn cây có một bóng người nhẩy xuống nhẹ nhàng như chiếc lá héo khô.

Người từ trên cây vừa xuống trông kỳ lạ. đó là một lão ăn mày, mặt mũi xấu xí, đen đúa, tóc tai rối nùi như ổ quạ, lưng còm, má cóp, nhưng cặp mắt sáng ngời công lực, quả là một cao thủ giang hồ.

Lão ăn mày liếc nhanh sau trước không thấy bóng ai, liền bước lại cửa phòng Chí-Tôn, cất tiếng gọi :

— Ngọc Hoa Nhi ! Ngọc Hoa Nhi ! Hãy mở cửa cho mau...

Đang ngồi phía trong, Chí-Tôn nghe có tiếng người lạ gọi vọng vào phòng, chàng rúng động cả toàn thân, sững sốt :

— Quái lạ, ai đứng ngoài trước cửa lại kêu tên Ngọc Hoa Nhi ?

Tất cả những hình ảnh của thời thơ ấu bỗng hiện về trong óc chàng. Chí Tôn hãy còn nhớ rõ lúc nhỏ sống lẫn lộn với đám trẻ ăn mày, vì chàng có gương mặt đẹp như cô con gái, nên được cả bọn đặt

cho một cái tên là Ngọc Hoa Nhi và sau đó trở thành danh hiệu của chàng.

Nhưng từ khi chàng được Cam Lộ bang Chủ Dương Chấn Hoàn thu nhận làm môn đệ cho tới nay, thì cái danh hiệu đó không còn nhắc nhở tới nữa, và chàng được thay vào cái tên Dương Chí Tôn theo họ của Sư môn chàng.

Đêm nay, tình cờ lại có một khách lạ tới trước cửa phòng gọi ngay tên họ của chàng, khiến cho chàng hết sức băn khoăn, bước nhẹ tới gần cánh cửa nghe ngóng.

Lão ăn mày lại cất giọng khàn khàn :

— Ngọc Hoa Nhi, hãy mở cửa, ngươi không nhận được ta sao ?

Chí Tôn ngời sáng ánh mắt :

— Ồ, chính hắn đây mà !

Chàng hơi sẻ động cánh cửa sổ, theo thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » thoát ra ngoài lẹ ngư quỉ mỵ.

Gọi không thấy Chí-Tôn mở cửa, Lão ăn mày ngạc nhiên, nói một mình :

— Quái lạ chưa, rõ ràng hắn đây mà, chẳng lẽ ta lại trông lầm người hay sao !

Chí-Tôn nghe lão ăn mày nói lẩm bẩm như thế, chàng thầm cười, tự nhủ :

— Để ta làm cho lão giật mình một phen.

Chàng liền đáp xuống trên vai lão ăn mày, vừa nói :

— Lão không lầm đâu, chính thực hắn đang ở trong phòng đây.

Đột ngột bị một kẻ lạ mặt đáp trên vai tự bao giờ, mà chẳng hề hay biết, lão ăn mày hốt hoảng nhẩy ra ngoài ba trượng, khiếp thầm cái thần pháp kỳ ảo của kẻ địch.

Lão quay mình trở cặp mắt tí hí lóng lánh trông đó là ai.

Nhận ra một chàng thiếu niên mặt mũi vô cùng xinh đẹp, nhưng lạnh như giá băng, lão ăn mày vọt kêu to :

— Ngọc Hoa Nhi, có phải ngươi đây chăng ?

Chí-Tôn bước tới gần :

— Phải đây, Các hạ là...

Lão ăn mày đáp mau :

— Đúng thế, chính ta đây... Ha ha... cách mặt nhau chẳng bao lâu, mà hôm nay trông ngươi như một người khác hẳn Ngọc Hoa Nhi

http://tieulun.hopto.org

khơ ngày ngày xưa, phải chăng đây là một sự công bình của tạo hóa.

Nào, ngươi hãy xem ta là ai đây.

Dứt tiếng, lão ăn mày đưa tay xuốt bộ mặt một cái, rồi đứng thẳng người lên, tự nhiên không còn là lão ăn mày còm lưng như lúc nãy nữa.

Dưới vầng trăng sáng chiếu, hiện ra một gã thiếu niên tuổi suýt soát với Chí Tôn, nhưng mặt mũi đen sì, có một cặp mắt quái lạ, thật tinh nhanh, vừa cười khì khì...

Chí Tôn nhận được thiếu niên mặt đen, chàng mừng rỡ kêu lên :

— Anh Tiêu Thần Khất đây rồi !

Tiêu Thần Khất chính thiếu niên mặt đen vẫn cười hày hai hàm răng trắng nhởn :

— Ha ha... thế mà ta tưởng ngươi quên khuấy mất bạn cũ ngày xưa rồi đây chứ.

Chí Tôn cũng tươi cười, vẽ mặt lạnh lùng tạm biến đi trong bỗng chốc :

— Quên làm sao được cái kỷ niệm trong những ngày đầy nước mắt đó, Tiêu Thần Khất, hãy theo ta vào phòng đàm đạo.

Tiêu Thần Khất thôi cười, nắm tay Chí Tôn :

— Phải đấy, chúng ta hãy vào phòng đàm đạo, đứng ngoài nầy bất tiện lắm.

Đôi bạn cũ ngày xưa cùng dắt nhau trở vô phòng.

Sau khi khép cánh cửa lại, Chí-Tôn kéo Tiêu Thần Khất ngồi xuống ghế và lên tiếng trước :

— Sư Bá năm nay vẫn mạnh khỏe như thường đấy chứ ?

Đang vui, Tiêu Thần Khất bỗng sa sầm sắc mặt :

— Ân Sư Tiêu đệ đã mất lâu rồi Ngọc huynh ạ !

Chí-Tôn vô cùng sững sốt :

— Sư Bá đã chết rồi ?

— Vâng, trước khi nhắm mắt, Ân Sư có nhắc tới Ngọc huynh, bảo rằng căn cốt rất tốt, tương lai rực rỡ không biết đến thế nào là cùng.

Chí-Tôn vùng buông tiếng thở dài. Dĩ vãng lại hiện ra trong trí óc chàng. Chàng nhớ hồi chàng và Tiêu Thần Khất còn là hai đứa bé ăn mày, Sư phụ của hắn thường bảo : Ngọc Hoa Nhi tư chất trời sinh, trong chốn vũ lâm ngàn năm khó gặp, ngày sau sẽ gặp nhiều mối kỳ duyên, thế nhưng vị Trưởng Lão nầy không nhận chàng làm

môn đệ mà chỉ truyền cho chàng một ngón võ tuyệt học của mình.

Rồi tang biến xảy đến, cuộc đời như một vận kiếp phù du, Tiêu Thần Khất có ngờ đâu rằng Ngọc Hoa Nhi, một đứa bé ngày thơ hiền lành ngày xưa, giờ đây đã trở thành một nhân vật khủng khiếp nhất trong giới vũ lâm, mà tất cả cao thủ giang hồ đều đang theo dõi.

Thấy Chí Tôn cứ cúi gầm mặt mãi không thốt lên một lời nào nữa cả, Tiêu Thần Khất bỗng hỏi :

— Ngọc Hoa Nhi, tại sao Tiêu huynh lại có cái tên gọi là Dương Chí Tôn, thực ra không thể nào ngờ như thế được ?

Chí-Tôn thản nhiên đáp :

— Tên Dương Chí-Tôn, đó là ta lấy theo họ Sư môn, người đã đặt cho ta như thế.

Tiêu Thần Khất gật đầu :

— À ra thế, tên Chí-Tôn có ý nghĩa lắm đấy, vậy thì, từ nay trở về sau ta cũng gọi Ngọc huynh bằng Chí-Tôn cho hợp phép.

Dừng lại một lúc, Tiêu Thần Khất vụt hỏi :

— À, suýt nữa quên mất, Sư phụ Dương tiêu huynh hẳn chắc một kỳ nhân trong giới vũ lâm ?

— Tại sao Tiêu huynh bảo thế ?

Tiêu Thần Khất đáp chẳng chút lúng túng :

— Vì lúc nãy trông thần pháp lạ lùng như qui quái của Dương tiêu huynh đến bên cạnh ta từ bao giờ mà chẳng hề hay biết chi cả, như thế, cũng đủ chứng tỏ công lực Các hạ hơn hẳn ta nhiều.

Chí-Tôn khiêm nhượng :

— Một chút võ công nhỏ mọn, chẳng có gì đáng cho Tiêu huynh phải khen tặng quá lời như thế.

Tiêu Thần Khất rọi cặp mắt phát ra một thứ ánh sáng quái lạ vào mặt Chí-Tôn, hỏi

— Ô nầy, Sư phụ Dương Tiêu huynh là bậc kỳ nhân nào thế nhỉ ?

Câu hỏi quá đột ngột của Tiêu Thần Khất, làm Chí Tôn lúng túng một hồi lâu, mới đáp mờ hồ :

— Câu chuyện ấy rất dài dòng, về sau nầy ta sẽ thuật rõ cho Tiêu huynh được biết.

Tiêu Thần Khất tuy công lực kém hơn Chí-Tôn, nhưng hắn rất từng trải việc đời, thấy chàng không muốn kể cặn kẽ dĩ vãng, hắn

http://tieulun.hopto.org

hiểu ngay chàng đang có một niềm u ẩn khó tả, nên hắn không hỏi thêm nữa, mà lãng sang chuyện khác :

— Dương Tiêu huynh đến Trường Sa chẳng có một sứ mệnh gì ?

Chí-Tôn hơi giật mình, nhưng chàng vẫn bình thản đáp :

— Vâng, ta nghe các cao thủ trong chốn vũ lâm đồn đãi Chủ nhân Lệnh xé xác đang có mặt trong thành nầy, nên vì hiếu kỳ đến đây trông mặt lão coi thế nào cho biết. Còn Tiêu huynh tới đây với sứ mệnh gì ?

Vẻ mặt Tiêu Thần Khất bỗng lạnh như sắt :

— Ta tìm Chủ nhân Lệnh xé xác.

— Tiêu huynh tìm lão ta để làm gì ?

Tiêu Thần Khất rít căm thù :

— Để đòi lão ta một món nợ máu !

Chí Tôn biến hẳn sắc mặt, nhưng vẫn vờ hỏi :

— Món nợ máu gì thế Tiêu huynh ?

Tiêu Thần Khất mắt lộ hẳn hung quang :

— Lão đã xé xác Ngô Tử Thanh, một nhân vật tăm tiếng trong Bang Hành Khất.

Chí Tôn làm như ngạc nhiên :

— Ồ, sao lạ vậy ? Qui Bang Hành Khất có kết oán cừu với Chủ nhân lệnh xé xác không ?

Đến đây, sự căm thù Tiêu Thần Khất như dịu lại, hắn vùng buông tiếng thở dài :

— Sự thực, thì trước kia cách đây hơn hai mươi năm. Ngô Tử Thanh có đích thân dự vào cuộc tàn sát hai trăm nhân mạng trong bang Cam Lộ, nên mới lưu cừu cho tới ngày nay.

Nắm lấy cơ hội tốt đó, Chí-Tôn liền nói ngay :

— Luật đời trả vay là thế Tiêu huynh ạ ! Ngày trước Ngô Tử Thanh đã không ngần ngại nhúng tay vào máu người, thì ngày nay phải đáp đền lại món nợ đã vay ấy, đó là một sự chi công của tạo vật. Hôm nay, qui Bang cũng hiểu rõ nguồn gốc của sự thâm thù giữa đôi bên rồi, theo ta thiết nghĩ, thì qui Bang cũng không nên đào thêm hố sâu cừu hận nữa mà làm gì.

Tiêu Thần Khất gật đầu :

— Lời Dương tiêu huynh chỉ bảo, nhưng còn một việc khác chúng ta phải theo dõi Chủ nhân Lệnh xé xác và hành tung của lão ta.

— Hành tung như thế nào ?

— Cứ theo những lời đồn đãi trên mặt giang hồ, thì Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn đã chết cách hơn hai mươi năm về trước, nhưng gần đây Chủ nhân Lệnh xé xác lại tự xưng là họ Dương, lại thẳng tay tàn sát bọn cao thủ vũ lâm, gieo nhiều mối hoài nghi trong chốn vũ lâm...

— Thế nay qui Bang Hành Khất xử trí thế nào với hành tung đó ?

— Chúng ta đang tìm hiểu, nếu quả thực Chủ nhân Lệnh xé xác là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn, thì Bang Hành Khất sẽ rút lui tức khắc...

— Còn nếu trái lại thì sao ?

Tiêu Thần Khất trợn mắt phóng ánh sáng quái dị :

— Thì bọn ta sẽ lấy máu lão rửa hận !

Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi Tiêu Thần Khất :

— Nhưng Qui bang Hành Khất sẽ làm thế nào để hiểu được sự thực hư rằng Chủ nhân Lệnh xé xác hiện giờ giả hay thực ?

Tiêu Thần Khất không để ý đến sự biến đổi trên gương mặt lạnh lùng của Chí Tôn, hắn cười nhạt :

— Rất dễ hiểu : Lão Châu Sùng Nhân, một vị Trưởng lão trong bản bang Hành Khất, lúc trước có quen thân với Bang Chủ Cam Lộ Dương Chấn Hoàn, hễ thấy mặt Chủ nhân Lệnh xé xác, là tự khắc hiểu liền.

Chí-Tôn nhẹ hẳn thân người, chàng nhủ thầm :

— Nếu thế càng hay, cách giả trang của ta hiện nay không đến nỗi phải bị lộ.

Chàng bảo Tiêu Thần Khất :

— Nếu hành động của qui bang Hành Khất được phân minh như thế, thì chắc chắn trên mặt giang hồ đều phải thán phục chứ chẳng không.

Nghe lời khen ngợi của Chí Tôn, Tiêu Thần Khất nở phồn chiếc mũi, hắn nói giọng oang oang :

— Mặc dù bản bang Hành Khất chỉ là một nhóm người ăn mày trên khắp giang hồ, nhưng qui tắc của bang thực là nghiêm khắc nếu nhân vật nào phạm lỗi vẫn bị trừng trị như thường.

Chợt nhớ tới một điều, Chí Tôn hỏi Tiêu Thần Khất :

http://tieulun.hopto.org

— Ta nghe trong chốn vũ lâm đồn đãi, lần đến nội thành Trường Sa để gặp mặt Chủ nhân Lệnh xé xác này có tới ba vị Trưởng lão trong Bang có đúng thế chăng ?

Tiêu Thần Khất gật đầu :

— Kiến thức của Dương tiểu huynh khá rộng đấy. Sự thực quả đúng như lời Dương tiểu huynh vừa báo, lần tới Trường Sa này có đến ba người : một là Châu Sông Nhân, hay là Lữ Thanh Phong, hai vị Trưởng lão trong bản bang Hành Khất...

— Còn vị Trưởng lão thứ ba là ai ?

Tiêu Thần Khất chỉ tay lên mũi mình, cất tiếng cười khì khì :

— Còn vị Trưởng lão thứ ba chính là Tiêu Thần Khất mặt đen này đây.

Chí Tôn cười lớn :

— Rõ khỉ thực, bộ xác như ngươi chưa quá hai mươi tuổi đầu, mà cũng giữ chức Trưởng lão một bang tên tuổi trên mặt giang hồ đây chứ.

Tiêu Thần Khất làm ra nghiêm nghị :

— Ngươi không tin à ? Tại ngươi chưa rõ, chứ thực ra Sư phụ của ta thân bối rất cao, các môn đồ bản bang Hành Khất đều gọi người bằng Sư Tổ, vậy thì giá như ta chẳng xứng là một vị Trưởng lão hay sao ?

— Ồ, nếu thế thì ta có lỗi lắm.

Tiêu Thần Khất cười khì khì :

— Với chúng ta chẳng có gì lỗi cả, bây giờ chúng ta đi kiếm gì để tiêu khiển chứ, chẳng lẽ bao nhiêu năm mới gặp lại nhau mà chúng ta cứ ngồi mãi trong gian phòng tẽ nhạt này.

Chí-Tôn khẽ gật đầu :

— Vâng, chúng ta đi kiếm rượu vừa nhắp vừa đàm đạo vậy.

Hai người cùng đứng dậy bước ra khỏi phòng, dắt nhau ra ngoài, thẳng tới tửu quán Dương Lâu, ngồi vào một cái bàn kê bên góc phải, gọi tửu bảo đem rượu ra uống.

Bây giờ, Chí-Tôn mới hỏi :

— Tiểu huynh, theo ý ngươi nếu Chủ nhân Lệnh xé xác đương nhiên ra mặt nhận một trận giao đấu với tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch tại nội thành Trường Sa này, thì hậu quả sẽ như thế nào ?

Tiêu Thần Khất trợn mắt xạ ánh sáng quái dị :

— Nếu Lão ta to mặt như thế, thì sẽ nắm lấy phần thắm bại

hoàn toàn, vì hiện nay tại nội thành Trường Sa này đã có tất cả tới ngoài hai trăm cao thủ, làm sao lão ta địch cho lại.

Chí-Tôn bỗng lạnh lùng nói :

— Theo ý ta thì không phải vậy, biết đâu cuộc diện rồi đây sẽ, đổi ra khác một cách không ngờ

Đưa mắt quét chung quanh một lượt, Tiêu Thần Khất trầm giọng bảo :

— Dương tiểu huynh chưa hiểu, hiện tại thành Trường Sa này có một Quái Lão vô cùng lợi hại, hắn mới đến từ chập chiều.

Chí-Tôn hết sức chú tâm

— Những Lão Quái nào ?

— Liệt Dương Quái Lão, một lão Đại Ác Ma cách vài mươi năm trước những cao thủ trên mặt giang hồ trong hai đạo Hắc Bạch nghe tới tên đều khiếp mật, lão ta vắng đi một thời gian khá lâu, nay chẳng hiểu sao lão lại xuất hiện đột ngột nội thành Trường Sa này.

Nghe đến tên « Liệt Dương Quái Lão » Chí-Tôn đột thấy rúng động toàn thân, luồng sát khí lộ hẳn trên gương mặt bao giờ cũng lạnh lùng như mộ địa. Chàng khẽ kêu :

— Liệt Dương Quái Lão !

Tiêu Thần Khất kinh dị ;

— Ồ, sao nghe nói tới tên hắn, Dương tiểu huynh lại biến sắc thế ?

Chí-Tôn sực tỉnh ngộ, chàng chữa ngay :

— Không phải vậy đâu, ta chỉ ngạc nhiên về sự xuất hiện bất ngờ của lão Đại Ác Ma ấy thôi chứ.

Chàng tự nhủ thầm :

— Đúng là tên Đại Ác Ma Liệt Dương Lão Quái này rồi. Trong huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu có ghi năm chữ tắt : Âm Dương Xú Quái Bà, chính hắn là chữ Dương chứ chẳng còn ngờ vực gì nữa cả.

Trong lúc, Tiêu Thần Khất nói tiếp :

— Theo chỗ ta hiểu thì chỉ một lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão này cũng đủ làm tê liệt sự hoạt động của Chủ nhân Lệnh xé xác rồi, đừng nói tới những nhân vật vũ lâm khác.

Chí-Tôn cười khẩn :

— Ồ, biết đâu rồi có một sự trái ngược ý nghĩ của ngươi, vì ta nghe đâu công lực của Chủ nhân Lệnh xé xác cao kỳ lắm, chưa chắc gì Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão thắng lão ta dễ dàng đâu.

http://tieulun.hopto.org

Khẽ vặt đầu, Tiêu Thần Khất nói :

— Cũng có thể đúng như thế, nhưng cái nguy to tát cho Chủ nhân Lệnh xé xác là, ngoài Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão ra, còn vô số cao thủ đang có mặt trong nội thành và một số nối nhau lên đường, càng lâu ngày tình thế lại càng trầm trọng thêm hơn, thực bất lợi cho lão ta vô cùng.

Lắng nghe những lời phân trần lợi hại của Tiêu Thần Khất, Chí-Tôn tự nghĩ trong lòng :

— Lời nói của Tiêu Thần Khất có lẽ không sai, cứ như hiện tình, quả thực càng bất lợi cho ta hơn nhiều.

Thế nhưng, trong người Chí-Tôn chứa đựng một tính tình bất khuất, có đời nào chàng chịu lùi trước một trở lực nào dù đã thấy cái chết đang chờ cạnh bên chàng.

Không thấy Chí-Tôn nói gì, Tiêu Thần Khất nghiêm mặt thốt :

— Giả Chủ nhân Lệnh xé xác thức thời một chút, thì tưởng lão ta cũng nên tạm rời khỏi nội thành Trường Sa nầy càng sớm càng tốt, để tránh trăm ngàn mũi nhọn đang hướng về có mỗi một mình lão thôi.

Chí-Tôn cất giọng lạnh lùng như mộ địa :

— Cũng chưa hẳn như vậy đâu, Chủ nhân Lệnh xé xác sẽ không đời nào hèn nhát như ngươi tưởng.

Tiêu Thần Khất ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt Chí-Tôn bằng cặp mắt tỏa ánh sáng quái dị :

— Ô hay, dường như Dương Tiêu huynh rất biểu đồng tình cho Chủ nhân Lệnh xé xác đấy hẳn ?

Chí-Tôn vờ như không thấy nỗi kinh dị của Tiêu Thần Khất, chàng thản nhiên đáp :

— Cũng gần đúng như thế !

Tiêu Thần Khất ngạc nhiên hơn :

— Ố, tại sao hôm nay Dương tiêu huynh thốt lên những lời lạ lùng như thế ?

Giọng nói của Chí-Tôn như tiếng thét hận thù :

— Cứ theo giới giang hồ đồn đãi, thì cách đây hai mươi năm về trước tại núi Võ Lăng, Cam Lộ bang tổng đường bị năm mươi cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đột nhiên xông vào vây đánh, từ Bang chủ trở xuống thảy đều bị nạn, tính ra có tới hai trăm mạng người. Thực

là một cuộc thảm sát tàn bạo nhất trong lịch sử võ lâm. Ngày nay, còn lại một số người sống sót đi tìm kẻ huyết thù để trả hận xưa, là một điều hiển nhiên, những ai đã dự phần nhúng tay vào máu đều đáng giết sạch.

Dứt câu, cặp mắt phóng xạ ánh sáng lạnh lẽo của Chí-Tôn dời lên nền trời xanh thẳm đầy sao lóng lánh, sát khí hiện ra ngùn ngụt, dường đang bốc cháy tự quả tim chàng.

Nhìn bạn cũ bằng cặp mắt lạ lùng, Tiêu Thần Khất chẳng hiểu ra làm sao cả, chỉ tự bảo :

— Ố, với luồng sát khí hiện trên gương mặt của Dương tiêu huynh, nếu hắn là Chủ nhân Lệnh xé xác, thì có lẽ cái thế giới võ lâm nầy đã đến ngày mạt nhật rồi.

Nghĩ như vậy thôi, chứ Tiêu Thần Khất có hiểu đâu, người bạn nhỏ ăn mày của mình ngày xưa, giờ đây đã trở thành một nhân vật khủng bố, sát máu, có cái công lực vô cùng khủng khiếp, đang làm chấn động trong chốn võ lâm, mà chính hắn cũng theo đõi, nhưng chẳng thể nào ngờ được.

Giả mà Tiêu Thần Khất rõ được Chí-Tôn chính là Chủ nhân Lệnh xé xác, thì không biết rồi cuộc diện tình cảm giữa hai người bạn cũ sẽ ra sao nữa.

Tiêu Thần Khất bỗng nói.

— Ố, Hơi đâu mà lo nghĩ lẩn quẩn mãi câu chuyện của người khác, anh em ta hãy uống vài chung rượu mừng cuộc tao ngộ đêm nay.

Hai người cùng rót rượu cạn mấy chung. Tiêu Thần Khất hứng chí bảo :

— Trong chốn võ lâm lần nầy, người ta tập trung cho tới hàng mấy trăm cao thủ tăm tiếng trên mặt giang hồ để vây đánh có một nhân vật khủng bố, thực là một chuyện xưa nay chưa từng có trong lịch sử Hắc Bạch.

Rượu vào nung nấu, Chí-Tôn đáp giọng hào hùng :

— Theo ta dự đoán, thì lần nầy Chủ nhân Lệnh xé xác sẽ là một cái tiền lệ hi hữu trong chốn võ lâm.

Tiêu Thần Khất nóc cạn chung rượu, nói giọng khề khà :

— Nếu quả đúng như lời Dương tiêu huynh vừa bảo, cũng có thể nội thành Trường Sa rồi đây xảy ra một trận đại lưu huyết có một không hai trên giang hồ.

Chợt nhớ một điều, Chí-Tôn vụt hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu Thần Khất, lúc nãy ngươi bảo lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão có cái công lực đến bậc nào mà đáng ngại cho Chủ nhân Lệnh xé xác như thế ?

Rót thêm một chung rượu đầy khác, Tiểu Thần Khất đáp :

— Ta nghe bọn giang hồ kể lại, lão Đại Ác Ma này luyện được một quái chưởng vô cùng khốc liệt, tên gọi « Liệt Dương Chưởng » khi phóng ra, chưởng phong nóng tợ lửa dù vàng đá cũng tiêu tan, đừng nói tới là người.

Bất giác, Chí-Tôn rúng động trong lòng, chàng tự bảo :

— Nếu thực thế, thì lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão này quả một tay cường địch đáng lo ngại cho ta lắm, lão Ma đã luyện được lối chưởng phong thâm khốc như thế, thảo nào Cam Lộ bang ngày xưa chẳng bị sát hại đến hai trăm mạng người.

Chàng làm vẻ ngơ ngác hỏi :

— Thế ra ngọn chưởng phong Liệt Dương này không có cách nào chế ngự nổi hay sao Tiểu huynh ?

— Có chứ, nhưng chỉ có « Thái Âm Chưởng » là có thể trị nổi nó mà thôi, ngoài ra chưa nghe một võ công nào dám chọi lại nó.

— Tiểu huynh có biết sức công hiệu của Thái Âm chưởng chăng ?

— Ta nghe Tổ Sư bản bang Hành Khất thường giảng giải, Thái Âm Chưởng này thuộc loại chưởng lực thuần âm, nếu kẻ nào chẳng may bị trúng nhằm, là tự khắc các huyệt đạo trong người đều đông đặc lại, mà chết, từ trước đến nay trong chốn võ lâm, chưa ai dám chống lại ngọn chưởng phong quỉ khốc này.

— Nhưng ai đã luyện được ngọn chưởng phong đó, Tiểu huynh có hiểu không ?

— Ta nghe Sư môn bảo lão Đại Quái Ma Xích Phát Âm Ma thường sử dụng ngọn chưởng này.

Chí-Tôn rung tận đáy lòng, chàng muốn nhảy bật lên khỏi chiếc ghế đương ngồi, hai mắt mở tròn xạ ánh sáng vừa kinh dị, vừa hết sức hãi hùng.

Trong huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu có ghi tắt năm chữ tên đại thù nhân, mà chữ Âm đứng đầu, chính Xích Phát Âm Ma là kẻ tử cừu số một. Tên Đại Quái Ma này đã từng theo dõi Sư môn chàng, Dương Chấn Hoàn đến hang Võ Lăng sát hại lần thứ nhì trong

một đêm mưa tuyết đầy trời. Chàng nhờ xuống núi đi mua thực vật, nên đã thoát chết một cách nhiệm mầu

Cảnh tượng hãi hùng, diễn ra trong hang sâu hai quái lão Sư thúc chàng nằm phơi trần trên vũng máu đen sì, đong đặc, chiếc đầu cụt ngắn, tay chân bị chặt đứt chia lìa, còn Sư môn chàng thì mất hết tay chân, nằm hấp hối trên mặt đất. Mùi máu tanh lẫn mùi thịt xông lên nồng nặc.

Sát khí xung lên đầy mặt, Chí-Tôn rít cảm thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Hừ. . . Xích Phát Âm Ma !

Tiểu Thần Khất sững sờ :

— Dương tiểu huynh bảo gì lẩm bẩm thế ?

Khẽ giật mình, Chí-Tôn vội lấy lại sự bình tĩnh đáp :

— Ồ, có gì lạ đâu, ta chỉ hơi ngạc nhiên vì hiện giờ trong chốn võ lâm thường xảy ra nhiều chuyện lạ lùng đấy thôi.

— Tiểu Thần Khất vùng cười lớn :

— Ha ha. . . Dương tiểu huynh hơi đâu mà lo chuyện bao hàm cho thiên hạ, hãy cạn chén đi chứ.

Chí-Tôn liền cạn ngay chung rượu, chàng bỗng hỏi :

— Tiểu huynh, ngươi có biết Xích Phái Âm Ma hiện giờ đương ở nơi đâu không ?

Tiểu Thần Khất vô tư :

— Ta không được rõ việc này, chỉ nghe giới giang hồ bảo với nhau tên Đại Ma Nữ Xích Phát Âm Ma đã vắng mặt trong chốn võ lâm gần hai mươi năm nay, chẳng một ai rõ tung tích của Ma Nữ cả.

Chí-Tôn hơi thất giọng, nhưng sực nghĩ ra một điều khác, chàng lại hỏi Tiểu Thần Khất :

— Tiểu huynh ạ, gần đây trên mặt giang hồ có một đạo phái tên là Âm Ma, ngươi có hiểu Giáo Chủ của chúng là ai không ?

Hỏi dứt câu, Chí-Tôn đăm đăm nhìn Tiểu Thần Khất, chàng rất hy vọng hắn rõ việc này.

Nhưng Tiểu Thần Khất đã lắc đầu :

— Giáo Chủ bọn Âm Ma là ai hiện Bản Bang ta đang tìm hiểu, mãi vẫn chưa ra tung tích của chúng, nhưng có điều cần biết võ công Lão Đại Ác Ma này không thể nào tưởng tượng nổi. . .

Chí Tôn buông tiếng thở dài, thầm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Con đường phục hận hãy còn dài mờ mịt !

Chợt nghe tiếng trống đã điểm tàn canh, chàng giật mình đứng dậy bảo Tiểu Thần Khất :

— Trời sắp sáng rồi, chúng ta về thôi Tiểu huynh ạ !

Tiểu Thần Khất đứng lên theo :

— Vâng, chúng ta hãy tạm biệt, hẹn có ngày tái ngộ.

Chí-Tôn trả tiền rượu xong, hai người đi hai nẻo khác nhau.

Chàng ngó theo cái bóng hút mờ trong đêm khuya của Tiểu Thần Khất, mà bồi hồi nghĩ đến thế sự đổi dời. Chàng còn nhớ rõ ngày nào hai người chỉ là đứa bé ăn mày, một hạng người bị bạc đãi nhất trong xã hội, mà giờ đây lại nghiễm nhiên trở thành những nhân vật quan trọng nhất trong giới vũ lâm.

Chính bản thân chàng ngày nay là Chủ nhân lệnh xé xác, từng làm chấn động trên mặt giang hồ, tất cả quần hùng nghe tới tên đều sợ hãi.

Còn Tiểu Thần Khất cũng trở nên một Trưởng lão của bang Hành Khất, uy thế đương độ lẫy lừng, thực khó mà tưởng tượng được.

Chí-Tôn cô độc đi trên đường phố vắng, rọi mình trên mặt đất, kéo thành một vệt dài đen đúa dưới bóng trăng khuya, chàng cảm thấy mình càng cô độc thêm hơn.

Đêm mát như nước. Trăng rọi thê lương, tưởng tới thân thể mơ hồ của mình, bất giác, hai dòng nước mắt của chàng chảy ràn rụa xuống má.

Chí-Tôn ngậm ngùi :

— Cha mẹ ta là ai ? Hiện giờ đang ở phương trời nào, còn sống hay đã chết ? Vì sao ta phải lạc loài từ thuở bé ? có phải vì một tai biến gia đình mà phải ly tan chăng ?

Càng nghĩ, Chí-Tôn thấy càng thêm chua xót tận tâm hồn, lỗi bước chàng đi hơi loạng choạng.

Bỗng một giọng khàn khàn phát ra trước mặt Chí-Tôn :

— Tiểu tử, dừng chân lại !

Chí-Tôn sực tỉnh cơn ác mộng, chàng ngẩng mặt xem đó là ai.

Năm tên lão ma quen thuộc đứng sừng sựng trước mặt Chí Tôn. Chàng nhận ra chẳng ai khác hơn là Miêu Cương Ngũ Độc, bộ thuộc của Đạo Âm Ma.

Chí-Tôn dừng bước lại, ý niệm vẫn vơ tự nãy đột biến tan đi đâu cả trong trí óc của chàng. Oán khí bốc lên ngùn ngụt, chàng lạnh lùng thét :

— Năm tên Ma đầu ác độc, các ngươi đón ta nơi đây để làm gì ?

Lão Ma đầu cao lêu nghêu cất giọng oán độc :

— Thằng quỉ nhỏ, hôm qua, nơi tửu quán Dương lâu chúng ta vì mệnh lệnh Giáo Chủ tha chết cho ngươi, giờ lại gặp ngươi ở chốn này, ngươi đừng hòng chạy thoát nữa vô ích, nếu không thu nhận được ngươi mang về Đạo đường, thì chúng ta sẽ bắt buộc phải xóa tên ngươi trên mặt giang hồ nầy.

Chí-Tôn cười nhạt :

— Trái lại, đêm nay quả thực các ngươi đã hết số rồi, nên đành mệnh tàn ác mới xui khiến các ngươi đi tìm ta đây.

Lão Ma đầu cao lêu nghêu quát :

— Thằng quỉ nhỏ đừng khoe khoan mồm mép, có giỏi thực hãy ra ngoài thành đấu với chúng ta.

Mấy lời thách thức của lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc trúng ngay ý nghĩ của Chí-Tôn. Thực ra, chàng không muốn làm kinh động nội thành Trường Sa giữa lúc nầy, vì hiện ở đây đã có mặt rất nhiều cao thủ vũ lâm, nếu hành tung bị lộ quá nhiều, chắc chắn có thêm sự trở ngại, rắc rối cho chàng về sau không ít.

Vì vậy, chàng trả lời ngay :

— Tốt lắm, các ngươi hãy tự tiện chọn một nơi mộ địa nào khoáng đãng, ta sẵn sàng mai táng hộ cho.

Lão Ma đầu dứng tóc trán :

— Câm cái mồm khoác lác lại, có đấy gan mặt, thì hãy theo bọn ta.

Tức thì, sáu cái bóng người liền nhắc mình qua hướng ngoại thành phía Tây, trông chẳng khác một bầy quạ đi ăn đêm, trong nháy mắt mất hút trong sương khuya huyền ảo.

Ngoài thành phía Tây chừng tám dặm có một khoảng đất trống mênh mông, trước sau vắng tuyệt bóng người, rất tiện cho một cuộc đấu võ.

Sáu cái bóng người chẳng ai bảo ai cùng đáp xuống khoảng đất trống ấy.

Bầy giờ, trống đã tàn canh, sương khuya xuống lạnh thấm hồn,

http://tieulun.hopto.org

ánh trăng đã ngả về phía Tây, soi ảm thảm, nhạt nhẽo, càng tăng thêm sự chết chóc, hãi hùng.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, Miêu Cương Ngũ Độc liền dàn thành vị trí ngũ hành: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Mỗi một lão Ma đầu chiếm giữ một góc, bao vây Chí-Tôn vào chính giữa.

Theo công lực quái lạ của Miêu Cương Ngũ Độc bữa mặt trận nầy thực là đáng khiếp, cho dù kình địch có cái thần pháp thâm tuyệt tới đâu cũng khó mà thoát khỏi một cái chết hãi hùng do bầy cổ chướng tạo ra.

Thế nhưng, Chí-Tôn sắc mặt vẫn bình thản như chưa có sự gì nguy hiểm sắp xảy ra cho chàng cả, tinh tinh lạnh lùng, sắt đá, khiến cho con người chàng dù đứng trước hoàn cảnh gian nguy nào cũng thầy dường thãn như không.

Lão Ma đầu râu ria xồm xoàm bước tới rống lên như loài qui độc:

— Thằng qui nhỏ, ngươi đã khéo khoe mồm mép, vậy bây giờ bọn ta sẵn sàng cho ngươi một cái chết toàn thây đây.

Chí-Tôn phóng xạ cặp nhỡn quang rực rỡ vào mặt lão Ma đầu râu ria xồm xoàm, khinh khỉnh:

— Mộ địa nầy trông có vẻ cao ráo, các ngươi, mỗi tên cũng đã có phần rồi, khỏi phải chọn nơi đâu xa cho nhọc.

Lão ma đầu râu ria xồm xoàm giận dữ:

— Ngươi đã hết sở thực rồi!

Câu nói chưa kịp dứt, lão Ma đầu liền huy động tả hữu chưởng chực phóng ra...

Nhưng Chí-Tôn đã thét:

— Cho ngươi làm gương trước!

Cùng trong tiếng thét, lẹ hơn chớp giật lừng mây, Chí-Tôn tới bên mình lão Ma đầu râu ria xồm xoàm, phẩy nhẹ cánh tay áo.

Đó là hai lối võ công sở tuyệt « Lưu Vân Phất Huyệt » của Bắc Phong Hòa Thượng và « Di Ảnh Kỳ Hình » của Lệnh Chủ Hải Âu Quái Khách, cùng lượt đưa ra.

Chàng dùng thần pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » biến hiện như loài ma quái, khiến kình địch không trông thầy hình dáng chàng ở đâu, để mà lẫn tránh, rồi thình lình chàng phóng ngón võ thần bí của lão Hòa Thượng dị cổ hạ kẻ địch.

Cho nên, lão Ma đầu giơ song chưởng, chưa kịp phóng ra công

lực, thì đột nhiên cảm thấy rã rời cơ thể, đồng thời, các huyệt đạo trong cơ thể dường có nhiều luồng khí lực ép mạnh vào, nghẹt luôn cả sự thở.

Lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc không kịp kêu lên một tiếng, chỉ thầy ói ra một vòi máu, rồi ngã « huych » xuống đất, im lìm.

Thân hình Chí-Tôn liền ngừng lại ngay chỗ bỏ trống của lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc ngã vừa rồi.

Còn lại bốn lão Ma đầu trong Miêu Cương Ngũ Độc sững sờ thò những cặp mắt độc nhìn Chí-Tôn chẳng hề chớp, chúng không hiểu vừa rồi chàng đã dùng thủ pháp gì hạ sát đồng bọn của chúng.

Trông thầy bọn Miêu Cương Ngũ Độc đứng chết sững như những pho tượng, Chí-Tôn nói lớn:

— Tên Ma già đó đã yên phận rồi, bây giờ đến lượt các ngươi!

Bốn lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc giật mình trấn tỉnh tinh thần trở lại, chúng đồng rống to lên như bầy qui độc loạn rừng, rồi nhất loạt đưa ra bốn chưởng, công lực gồm đủ mười phần, quyết giết Chí-Tôn, trả thù cái chết của lão Ma vừa rồi.

Chí-Tôn vốn sẵn có cái công lực thâm tuyệt, lại may mắn được mấy độ kỳ duyên, chàng muốn biểu diễn trước bọn Miêu Cương Ngũ Độc, nên không cần phải né tránh đi đâu cả.

Chờ bốn luồng chưởng phong ù ù như gió bão áp tới, liền khe khẽ lay mình một cái, tức thì, thân hình chàng chẳng khác gì sợi tơ lông bỗc bùng lên theo đà chưởng phong của bốn lão Ma đầu.

Rồi khi bốn luồng gió bão ấy qua khỏi, Chí-Tôn đáp xuống đất lặng im như qui mị.

Đó là ngón võ bí tuyệt « Thái Loan Ngự Phong », Chí-Tôn đã có dùng qua một lần tại Nghiệt long Đàm trong đêm trăng, Quần hùng tứ phương tụ họp dự cuộc chiếm đoạt nội đơn Ngưu long Giao. Cũng vì ngón võ nầy mà bọn Ma đầu hai Hang một hội đã hành hung với chàng, suýt nữa chàng đã bỏ mạng trong tay chúng.

Bốn lão Ma đầu trông thấy Chí-Tôn sử dụng một thần pháp ảo tuyệt, nhẹ nhàng thoát khỏi những luồng chưởng phong cực kỳ khốc liệt của chúng, khiến cả bọn đồng hết sức kinh dị, nhưng chẳng hiểu ra làm sao cả.

Chí-Tôn quét cặp mắt sáng rực ngang bốn lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc, lạnh lùng bảo:

http://tieulun.hopto.org

— Các ngươi còn độc thủ nào nữa, hãy mang cả ra một lượt, nếu chậm tay sẽ không còn kịp đấy.

Dù sao, Miêu Cương Ngũ Độc cũng là những cao thủ uy danh lừng lẫy tại miền Tân Cương, giang hồ đều khiếp sợ và tôn là « Bá Độc », không ngờ từ ngày bước chân vào Đạo Âm Ma, bọn Ma đầu nầy đã luôn nếm mùi thảm bại về tay một thiếu niên chưa quá hai mươi tuổi đầu, đã là một điều nhục nhã rồi.

Giờ lại nghe Chí-Tôn thốt ra những lời khinh bỉ như thế, máu hận liền xung lên đỉnh đầu, bốn lão Ma đầu cùng rống một lượt, tức thì vận dụng nội lực trong người, đồng loạt phóng xạ bầy cổ chướng qua người Chí-Tôn...

Lần nầy bốn lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc quyết giết Chí-Tôn để trả thù cho đồng bọn vừa bị chàng sát hại, độc chướng mạnh hơn lúc nãy gấp bội, chúng vận toàn ma lực, thúc đẩy bầy quỉ trùng xuyên thủng vào các huyệt đạo trong người chàng

Đã một lần thử sức tại tửu điếm Dương Lâu, Chí-Tôn hiểu rõ sự lợi hại đã man của loại cổ chướng nầy rồi, chàng hết sức đề phòng bốn lão Ma đầu, vì vậy, khi vừa bắt chợt Miêu Cương Ngũ Độc lay động tay áo, là chàng cũng vừa đứng vững một nơi, vận hành chân lực chạy rần qua các huyệt đạo khắp cơ thể chàng.

Chí-Tôn nhờ nuốt nội đơn Ngưu long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, hai dị bảo ngàn năm khó gặp, một âm, một dương, tạo thành bảo « Lưỡng Cực Chân Nguơn », khi chạm nhằm sức cứng rắn sẽ trở nên mềm dịu và trái lại gặp sự mềm dịu là nó cứng rắn lạ thường.

Trong hai chất âm dương nhị khí ấy lại còn một sức sát phạt khủng khiếp những độc vật xâm nhập vào cơ thể nữa.

Lúc bầy giờ, trong người Chí-Tôn dường như có một tấm lưới vô hình ngăn chặn tất cả cổ chướng của bốn lão Ma đầu phóng sang, khiến chúng không làm sao có thể chui vào các huyệt đạo được.

Bốn lão Ma đầu trông thấy bầy cổ chướng của chúng chưa hạ nổi Chí-Tôn, liền rống to lên, cả bọn cùng ngồi rập xuống, vận phép « Bản Thân Chân Lực » thúc mạnh bầy cổ chướng xuống vào các huyệt đạo chàng.

Tức thì, bốn luồng xạ thơm ngạt ngào len vào các khí quản Chí Tôn, gieo một sự mê mệt, bàn hoàn.

Chí-Tôn chợt nghe sự lạ lùng đó, chàng hiểu ngay bốn lão Ma

đầu đang vận cả chân lực, toát ra tất cả tinh anh của cơ thể, quyết chết sống với chàng, liền chuyển chân nguơn chận nghẹt bầy cổ chướng, không cho tiến thêm một bước nào cả.

Trận đấu im lặng, nhưng hết sức hãi hùng kinh dị, kéo dài một lúc thật lâu, chưa bên nào thắng bên nào cả

Bốn lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc vì dùng quá độ « Bản Thân Chân lực » thảm mệt mồ hôi toát dầm mình.

Cũng như kẻ địch, Chí-Tôn buông tiếng thở phì phào vì vận chân nguơn quá nhiều, để chẳng những đánh bật bầy cổ chướng ra khỏi các huyệt đạo, mà còn phải đẩy lui bốn luồng xạ khí len nhanh vào kinh mạch nữa.

Vì vậy, cả hai bên đều thảm mệt như nhau, nhưng chẳng biết phải là thế nào để quật nhau trong tức khắc.

Khi nào Miêu Cương Ngũ Độc bắc buộc phải phóng ra bầy cổ chướng có cái ma lực vọn người nầy, là chúng đã đến lúc liều sinh tử với kẻ thù, nếu cổ độc chạy được vào trái tim thì chúng sẽ cùng thắng, nhưng nếu chẳng may cổ trùng bị giết chết trong lòng huyệt đạo của đối phương, là cả vật lẫn người chung số phận như nhau.

Bốn lão Ma đầu hiểu điều đó hơn ai hết, chúng dồn cả ma lực trong người đấu với Chí-Tôn.

Một chập lâu nữa, hai bên vẫn chưa thấy thắng bại về ai cả. Chí-Tôn không muốn kéo dài trận đấu, chàng nghĩ thầm :

— Ố, hay là ta giảm bớt công lực cho bầy cổ chướng xâm nhập vào các huyệt đạo, rồi thử vận « Lưỡng cực chân nguơn » xem sao ?

Nghĩ xong, Chí-Tôn cố ý buông lỏng nội lực, tức thì màn lưới vô hình trong cơ thể chàng bị bầy cổ trùng chọc phủng chạy rần vào các huyệt đạo.

Một lão Ma đầu trong bọn Miêu Cương Ngũ Độc nhận ra có sự lạ đó, hắn liền vận hết nội tinh, đẩy mạnh cổ trùng vào tạng phủ Chí-Tôn.

Nghe chừng cổ độc đã lọt vào nội phủ, lúc bầy giờ Chí-Tôn mới vận cả « Lưỡng cực chân nguơn », tức thì một ngọn lửa vô hình trong người chàng đốt cháy cổ trùng đó.

Một lão Ma đầu của bọn Miêu Cương Ngũ Độc bỗng rùng mình, hắn thu hồi cổ chướng nhưng không còn kịp nữa, chúng đã bị khí Chân nguơn đốt cháy trong huyệt đạo của Chí-Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Lão Ma đầu chỉ kịp kêu lên một tiếng, rồi ngã lăn ra đất, máu đen trào ra chín lỗ, chết liền tại chỗ.

Ba lão Ma đầu còn lại khủng khiếp quá, chẳng ai bảo ai cùng rập nhau thu hồi bầy cổ chướng, đứng dậy rọi những cặp mắt rực lửa căm thù nhìn Chí-Tôn rồi chực quay đi...

Nhưng Chí-Tôn đã dự tính trước điều ấy, chàng vùng nhắc mình cản ngang ba lão Ma đầu Miêu Cương.

Chàng thét lớn :

— Hãy đứng lại ! Các ngươi đâu có thể rời khỏi nơi đây dễ dàng như thế được.

Lão Ma đầu cao lêu nghêu giận tím gan, rống to lên :

— Thằng quỉ nhỏ, ngươi đã giết hai anh em bọn ta, thù kia chưa trả, ngươi còn muốn gì nữa ?

Chí-Tôn lạnh lẽo đáp :

— Các ngươi muốn sống trở về, thì phải trả lời cho ta hai điều này, nếu trái lại mãnh đất hoang này quả thực là nơi mộ địa của các ngươi.

Ba Lão Ma đầu đã hết sức khổ sở vì cái chết thảm khốc của hai đồng bọn vừa rồi, giờ lại còn bị Chí-Tôn bức bách như thế, chúng bỗng lồng lên như bầy thú dữ loạn rừng, đồng loạt rống to rồi rập nhau phóng ra ba chưởng, gồm đủ mười phần thành lực, thế mạnh tợ núi băng.

Chí-Tôn tức giận, chàng hét :

— Cho các ngươi cùng chết !

Trong câu nói, chàng vận tám phần công lực, vào tả hữu chưởng, đưa ra ngọn Càng Ngươn Chân Cang.

Chợt nghe mấy tiếng chấn động như trời gầm tận chân mây, liền theo có mấy tiếng rống thảm thê.

Chí-Tôn bị rúng động thân hình, lắc lư một chập lâu mới đứng vững vàng trên mặt đất.

Ba Lão Ma đầu bị áp lực khốc liệt của Càng Ngươn Chân Cang tông văng ngoài trượng, mỗi người ói ra vòi máu tươi, mặt mũi xám nghịt, lảo đảo ngã xuống đất.

Chí-Tôn nhắc mình tới gần ba lão Ma đầu thét :

— Các ngươi phải trả lời : Giáo Chủ đạo Âm Ma là ai ?

Ba Lão Ma đầu gượng đứng dậy, lắc lư như con thuyền say sóng, tất cả đều trợn mắt hận thù nhìn Chí-Tôn, chẳng thèm thốt ra một câu nào cả.

Chí-Tôn giận dữ phóng xạ ánh sáng hai mắt :

— Ta hỏi một lần nữa, nếu các ngươi không chịu trả lời thì ba ngươi phải bớt đi một mạng người.

Chàng hét lớn :

— Giáo Chủ Âm Ma các ngươi là ai ?

Ba Lão Ma đầu vẫn im lặng không đáp.

Sắc mặt Chí-Tôn vùng đỏi hẳn, một luồng sát khí lại xung lên, tự nhiên, thân hình chàng chớp một cái, bỗng lại trở về chỗ cũ.

Liền theo đó, một tiếng rống hãi hùng nổi lên, lại một lão Ma đầu gục xuống đất, máu đen từ chín lỗ rịn ra.

Cái thủ pháp giết người vừa rồi thực là khủng khiếp, đến như kẻ có công lực khá cao thâm như hai lão Ma đầu còn sống sót cũng không làm sao nhận kịp.

Chí-Tôn quét cặp mắt ngời công lực ngang mặt hai lão Ma đầu đương đứng khiếp đảm nhìn cái chết rợn người của đồng bọn. Chàng trầm giọng bảo :

— Thế nào, các ngươi đã trông thấy sự lợi hại rồi chứ ?

Một trong hai lão Ma đầu rống to như quỉ khóc :

— Thằng quỉ nhỏ, mày đừng ra tay ác độc đến thế, sự thực chúng ta chưa từng biết, Giáo Chủ Âm Ma là ai cả.

Chí Tôn đương cơn thù hận, chàng làm sao có thể tin lời nói của lão Ma đầu, nên nghiến răng nói :

— Được rồi, điều đó ta tạm gác lại, bây giờ các ngươi phải trả lời cho ta biết tại sao Đạo Âm Ma cứ phái người theo dõi hành tung của Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Các ngươi muốn sống hãy khai thực, vì điều này không thể chối cãi là không thể hiểu được.

Hai lão Ma đầu đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn lại Chí-Tôn mà không thốt ra một lời nào cả.

Sự thực, hai điều Chí Tôn vừa hỏi Miêu Cương Ngũ Độc không hề biết chi hết, chúng cũng chưa từng thấy mặt mũi Giáo Chủ Âm Ma ra sao và lệnh theo dõi Chủ nhân Lệnh xé xác cũng chỉ được sự truyền lại mà thôi, vì vậy, hai lão Ma đầu không thể nào trả lời câu hỏi Chí-Tôn được.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn ngỡ hai lão Ma đầu biết mà không chịu thú thật, luồng sát khí vụt hiện trên gương mặt lạnh lùng như ngôi mộ địa của chàng. Chỉ thấy kịp chàng lắc mình một cái, là lại nghe một tiếng kêu khủng khiếp. Một lão Ma đầu lăn ra chết, tình trạng thương tích giống như đồng bọn vừa rồi.

Còn một lão Ma đầu sống sót, hắn vừa khiếp đảm, vừa căm thù, nghiến hai hàm răng trèo trẹo.

Chí-Tôn trỏ tay vào bốn cái xác chết nằm la liệt trên đám cỏ, trầm trọng bảo lão Ma đầu Miêu Cương :

— Cái gương sờ sờ trước mặt đó, bây giờ, ngươi có chịu thú thực cho ta biết hai điều kể trên hay chờ ta ra tay ?

Lão Ma đầu rống lên bi thảm :

— Thằng quỉ nhỏ, mày quá ác độc, ta thề sống chết với mày.

Lập tức thân hình lão Ma xê dịch, hai chưởng đẩy mạnh ra với toàn công lực...

Nhưng lẹ hơn ánh chớp, Chí-Tôn rút ngay cây « Tàn Chi Quái Đao » từ trong mình ra, ứng hiện một luồng chớp lóe, một mặt hình lưỡi cưa kỳ dị, còn mặt kia thì sắc bén lạ lùng, chàng cầm nơi tay toát ra mùi tử khí lạnh cảm.

Chí-Tôn hét :

— Ngừng tay lại, không thì chết bây giờ !

Lão Ma Đầu vừa đưa song chưởng, sực trong thấy cây quái đao chớp ngời ánh sáng, hắn hoảng hốt dừng tay lại, trố cặp mắt diều hâu nhìn sững sờ.

Chí-Tôn trầm giọng bảo :

— Một lần sau hết, ngươi có chịu nói hay không ?

Lão Ma đầu mắt không rời cây quái đao, cất giọng khàn khàn :

— Ngươi chính là... Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Chí-Tôn khẻ lay động cây Tàn chi quái đao :

— Không cần biết chuyện đó làm gì, ngươi hãy trả lời cho mau trước đã.

Lão Ma đầu nói như tiếng quỉ tru :

— Ta thà chết thì thôi, chứ chẳng đời nào chịu khuất phục một thằng tiểu quỉ như ngươi cả.

Chí-Tôn giận dữ thét một tiếng lớn, chàng toan nhắc bổng thân

hình, thì chợt nghe có một giọng thở dài chẳng hiểu từ hướng nào đưa tới.

Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng không thể nào ngờ nổi, giữa bãi cỏ hoang vu trống trải mà lại có một người đến gần tự bao giờ chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Chàng hiểu rõ từ nãy giờ người thần bí đó đã mục kích trận đấu giữa chàng và bọn Miêu Cương Ngũ Độc, dĩ nhiên, hành tung của chàng bị bại lộ mất rồi.

Chí Tôn khiếp thầm, tự nhủ :

— Ta phải diệt kẻ bí mật nào vừa thốt ra tiếng thở than đó, nếu không, tai họa sẽ đến không thể nào tưởng tượng trước được.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn liền lẹ như con dợi ăn đêm, nhắc mình lên đi tìm giọng thở than ấy.

Chàng dùng ngay cái thân pháp siêu tột « Di Ảnh Kỳ Hình » để đuổi bóng người thần bí đó, nhưng đã ngoài hai mươi trượng mà không nhận ra một dấu vết gì khả nghi cả.

Chung quanh đồng trống mênh mông, gió thổi ào ào, trăng soi vàng vặc, tuyệt nhiên vắng bặt bóng người.

Vô cùng kinh dị, Chí-Tôn lẩm bẩm một mình :

— Quái lạ thật, hắn đã biến đi hướng nào ?

Sực nhớ lại còn một lão Ma đầu trong bọn Miêu Cương Ngũ Độc sống sót, mà lúc nãy chàng đã lộ chân tướng Chủ nhân Lệnh xé xác, Chí Tôn hốt hoảng phóng mình trở lại bãi cỏ.

Không trông thấy lão Ma đầu đâu cả, Chí Tôn lo ngại, quét mắt nhìn qua một lượt.

Bỗng chàng bắt chợt cái xác chết của lão Ma đầu còn sống sót khi nãy, máu đen từ mũi miệng tuôn ra, mặt mày xám nghịt như bị sấm sét đánh nhằm.

Đếm tất cả đủ năm lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc, bất giác Chí Tôn bảo thầm :

— Ố, sao có chuyện lạ lùng nầy ? Ai đã giết chết lão ma đầu và giết với dụng ý gì ?

Chí Tôn hết sức băn khoăn, nhưng chàng nghĩ ngợi mãi vẫn không tìm ra tia sáng thủ phạm hạ sát lão Ma đầu sau nốt.

Chợt nhớ tới tiếng thở dài lúc nãy, Chí Tôn vụt bật nói khẻ :

— Chắc chắn hắn là thủ phạm chứ chẳng còn ai nữa cả, nhưng

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn ngỡ hai lão Ma đầu biết mà không chịu thú thật, luồng sát khí vụt hiện trên gương mặt lạnh lùng như ngôi mộ địa của chàng. Chỉ thấy kịp chàng lắc mình một cái, là lại nghe một tiếng kêu khủng khiếp. Một lão Ma đầu lăn ra chết, tình trạng thương tích giống như đồng bọn vừa rồi.

Còn một lão Ma đầu sống sót, hắn vừa khiếp đảm, vừa căm thù, nghiến hai hàm răng trèo trẹo.

Chí-Tôn trỏ tay vào bốn cái xác chết nằm la liệt trên đám cỏ, trầm trọng bảo lão Ma đầu Miêu Cương :

— Cái gương sờ sờ trước mặt đó, bây giờ, ngươi có chịu thú thực cho ta biết hai điều kể trên hay chờ ta ra tay ?

Lão Ma đầu rống lên bi thảm :

— Thằng quỉ nhỏ, mày quá ác độc, ta thề sống chết với mày.

Lập tức thân hình lão Ma xẻ dịch, hai chưởng đẩy mạnh ra với toàn công lực...

Nhưng lẹ hơn ánh chớp, Chí-Tôn rút ngay cây « Tàn Chi Quái Đao » từ trong mình ra, ứng hiện một luồng chớp lóe, một mặt hình lưỡi cưa kỳ dị, còn mặt kia thì sắc bén lạ lùng, chàng cầm nơi tay toát ra mùi tử khí lạnh cảm.

Chí-Tôn hét :

— Ngừng tay lại, không thì chết bây giờ !

Lão Ma Đầu vừa đưa song chưởng, sực trong thấy cây quái đao chớp ngời ánh sáng, hắn hoảng hốt dừng tay lại, trò cặp mắt diều hâu nhìn sững sờ.

Chí-Tôn trầm giọng bảo :

— Một lần sau hết, ngươi có chịu nói hay không ?

Lão Ma đầu mắt không rời cây quái đao, cất giọng khàn khàn :

— Ngươi chính là. . Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Chí-Tôn khẻ lay động cây Tàn chi quái đao :

— Không cần biết chuyện đó làm gì, ngươi hãy trả lời cho mau trước đã.

Lão Ma đầu nói như tiếng quỉ tru :

— Ta thà chết thì thôi, chứ chẳng đời nào chịu khuất phục một thằng tiểu quỉ như ngươi cả.

Chí-Tôn giận dữ thét một tiếng lớn, chàng toan nhắc bổng thân

hình, thì chợt nghe có một giọng thở dài chẳng hiểu từ hướng nào đưa tới.

Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng không thể nào ngờ nổi, giữa bãi cỏ hoang vu trống trải mà lại có một người đến gần tự bao giờ chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Chàng hiểu rõ từ nãy giờ người thần bí đó đã mục kích trận đấu giữa chàng và bọn Miêu Cương Ngũ Độc, dĩ nhiên, hành tung của chàng bị bại lộ mất rồi.

Chí Tôn khiếp thầm, tự nhủ :

— Ta phải diệt kẻ bí mật nào vừa thốt ra tiếng thở than đó, nếu không, tai họa sẽ đến không thể nào tưởng tượng trước được.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn liền lẹ như con dợi ăn đêm, nhắc mình lên đi tìm giọng thở than ấy.

Chàng dùng ngay cái thân pháp siêu tột « Di Ảnh Kỳ Hình » để đuổi bóng người thần bí đó, nhưng đã ngoài hai mươi trượng mà không nhận ra một dấu vết gì khả nghi cả.

Chung quanh đồng trống mênh mông, gió thổi ào ào, trăng soi vàng vặc, tuyệt nhiên vắng bặt bóng người.

Vô cùng kinh dị, Chí-Tôn lẩm bẩm một mình :

— Quái lạ thật, hắn đã biến đi hướng nào ?

Sực nhớ lại còn một lão Ma đầu trong bọn Miêu Cương Ngũ Độc sống sót, mà lúc nãy chàng đã lộ chân tướng Chủ nhân Lệnh xé xác, Chí Tôn hốt hoảng phóng mình trở lại bãi cỏ.

Không trông thấy lão Ma đầu đâu cả, Chí Tôn lo ngại, quét mắt nhìn qua một lượt.

Bỗng chàng bắt chợt cái xác chết của lão Ma đầu còn sống sót khi nãy, máu đen từ mũi miệng tuôn ra, mặt mày xám nghịt như bị sấm sét đánh nhằm.

Đếm tất cả đủ năm lão Ma đầu Miêu Cương Ngũ Độc, bất giác Chí Tôn bảo thầm :

— Ố, sao có chuyện lạ lùng nầy ? Ai đã giết chết lão ma đầu và giết với dụng ý gì ?

Chí Tôn hết sức băn khoăn, nhưng chàng nghĩ ngợi mãi vẫn không tìm ra tia sáng thủ phạm hạ sát lão Ma đầu sau nốt.

Chợt nhớ tới tiếng thở dài lúc nãy, Chí Tôn vụt bật nói khẻ :

— Chắc chắn hắn là thủ phạm chứ chẳng còn ai nữa cả, nhưng

http://tieulun.hopto.org

tại sao hắn lại giết lão Ma đầu ? Với cái thân pháp của hắn vừa rồi, thực không thể nào tưởng tượng được.

Chí Tôn đứng lặng tần ngần mãi cho tới khi trời sắp sáng, chàng buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn lướt qua năm cái xác chết máu đã đong đặc, rồi đi mau về khách điếm.

Vừa đi, chàng vừa nghĩ ngợi nhiều việc khó khăn xảy đến cho chàng. Một mặt phải đối phó với hằng trăm cao thủ hiện đương có mặt tại nội thành Trường Sa, chưa biết thắng bại thế nào.

Mặt khác, trong bóng tối, Đạo Âm Ma ngày đêm phái người theo dõi hành tung của chàng, gây nhiều điều trở ngại cho chàng trên bước đường phục hận.

Ý tưởng kéo dài chưa dứt, thì Chí Tôn đã về đến khách điếm. Chàng đáp xuống đi dọc theo dãy thành lang, chợt nghe có tiếng nói từ sau lưng tới :

— Công tử thức dậy sớm thế à !

Chí-Tôn quay lại, trông ra đó là tên tửu bảo quen thuộc, chàng liền tươi cười đáp đối :

— Ồ, ta thức giấc từ mãy, ra ngoài hứng sương mai đấy.

Chàng quày quả bước đi, thì nghe tên tửu bảo nói như để mình nghe :

— Ta lịch duyệt giang hồ không ít, nhưng chưa từng trông thấy cô gái nào xinh đẹp đến thế, gã công tử này quả có diễm phúc nên đêm qua mới được nàng tới thăm.

Nói xong, tên tửu bảo bỏ đi mất.

Chí-Tôn ngạc nhiên :

— Tên tửu bảo nói những gì quái lạ thế ? Rõ ràng hắn ám chỉ ta, nhưng trong phòng ta đã có cô gái xinh đẹp nào đâu ?

Chàng định đuổi theo tên tửu bảo kéo lại, nhưng chợt nghĩ sao đó, chàng vội bước về phòng.

Đến nơi, Chí-Tôn se sẽ đẩy cánh cửa vào, bất giác, chàng đã phải giật mình trố mắt nhìn chăm chập lên giường.

Thì ra, một thiếu nữ đi nằm ngủ say trên ấy tự bao giờ rồi, nàng vì quay mặt vô phía vách, nên Chí Tôn không thể nhận rõ là ai.

Nhưng với mớ tóc đen huyền, ông ả buông xuống chiếc vai thon nhỏ, phủ lòa xòa chiếc cổ trắng ngần và một thân hình nở nang, kiều diễm, hằn những đường cong tuyệt vời, khiến cho Chí-Tôn

cũng đủ đoán hiểu đó là một thiếu nữ xinh đẹp đến thế nào rồi.

Hơn nữa, mấy lời nói của tên tửu bảo hãy còn văng vẳng bên tai, Chí-Tôn càng thêm quả quyết thiếu nữ đang nằm trên giường là một đóa hoa tuyệt sắc.

Chí Tôn nhìn kỹ thiếu nữ một hồi lâu, chàng nhận ra nàng rất quen thuộc, nhưng chẳng hiểu đã gặp chàng từ bao giờ.

Sực nghĩ ra một cách gọi thiếu nữ thức giấc, Chí-Tôn liền lên tiếng vang động cả phòng.

Thiếu nữ đang ngủ say, bỗng giật mình tỉnh giấc, nàng vùng ngồi dậy, dựa lưng vào vách, giơ song chưởng chực phóng ra. Theo ngần ấy cử động cũng đủ biết nàng là một tay cao thủ rồi.

Nhận ra Chí-Tôn, thiếu nữ vọt kêu to :

— Ồ, Dương tiểu huynh đây rồi, anh đi đâu suốt cả đêm nay thế hở anh ?

Chí Tôn cũng mừng rỡ :

— Ô kìa Quỳnh tiểu muội, em đến từ bao giờ ?

Thiếu nữ xinh đẹp chính là Quỳnh Giao, nàng nhảy xuống giường, đến gần bên Chí-Tôn, rung giọng đáp :

— Tiểu muội đến đây vào độ canh ba, nhưng chờ mãi không thấy Dương tiểu huynh về, nên mòn mỏi quá thiếp đi đấy.

Nàng dịu dàng hỏi :

— Dương tiểu huynh chưa trả lời câu hỏi của em, đêm qua anh đi đâu suốt sáng như thế ?

Chí-Tôn tươi sắc mặt :

— Tiểu huynh gặp lại một người bạn cũ chuyện trò mãi cho tới sáng mới hay đấy Quỳnh muội ạ. Ồ, lão Tiến bởi mạnh khỏe thế nào hở em ? Quỳnh Giao dáng lúng túng :

— Vâng. Nội tổ vẫn khoẻ như thường Dương tiểu huynh ạ !

Nàng nói như bùi ngùi :

— Từ ngày Dương tiểu huynh rời khỏi đảo rồi, Nội tổ thường nhắc nhở luôn, còn em...

Chí-Tôn nhìn thẳng vào mặt Quỳnh Giao nói ngập ngừng :

— Còn Quỳnh tiểu muội thì sao ?

Quỳnh Giao cúi mặt, đôi mà nàng ửng hồng như cánh hoa vừa hừng nở, giây lâu mới đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Còn Tiểu muội đã tốn bao nhiêu công lao mới tìm được Dương tiểu huynh đây.

Chí-Tôn vô cùng khích động vì câu nói vừa rồi của Quỳnh Giao, không phải chàng không đoán hiểu mối tình tha thiết của nàng đối với chàng, lúc chia tay nhau ngoài hải đảo chàng còn nhớ nàng đã từng gạt lệ tiễn biệt chàng và chàng đã đứng lặng trên bờ nhìn theo bóng thuyền nàng mãi đến khi hút mờ trên bể cả, kỷ niệm đó chàng làm sao có thể nhất thời lãng quên đi được, nhưng thực ra tình chàng đã tắt ngấm từ lâu, quả tim chàng đã theo cái chết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi mà rướm máu, cho tới nay vết thương tâm ấy hàn vá vẫn chưa lành, chàng đâu còn có thể yêu ai được nữa.

Vì vậy; Chí-Tôn nín bặt không thốt lên một lời nào nữa cả. Quỳnh Giao thấy thế càng ngượng nghịu thêm hơn.

Im lặng nặng nề giữa hai người !

Chập lâu Chí-Tôn lên tiếng trước:

— Quỳnh Giao, sao Tiểu muội biết ta ở nơi đây mà tìm ?

Quỳnh Giao từ từ ngẩng mặt lên, trong đôi mắt đẹp tuyệt vời của nàng dường như viền mi lệ, nàng khẽ đáp :

— Việc Chủ nhân Lệnh xế xác xuất hiện tại thành Trường Sa mấy đã chấn động khắp mặt giang hồ. Tiểu muội tin chắc Dương tiểu huynh có góp mặt nơi nầy, liền tìm đến thì nghe anh vừa đánh nhau với bọn cao thủ nào đó, em vội đến ngay và cho tới bây giờ mới gặp anh.

Chí-Tôn khe khẽ gật đầu, đột nhiên, một ý niệm vừa nẩy nở trong đầu óc chàng. Chàng thầm nghĩ :

— Chẳng hiểu lão Tiên bối có cùng đến với Quỳnh Giao không? Nếu Quái Nhân nhúng tay vào việc nầy, thì thực là một điều bất lợi cho ta vô ngần.

Chàng ướm thử Quỳnh Giao :

— Quỳnh Giao ạ ! Tiểu muội đến đây một mình hay còn ai cùng đi nữa chăng ?

Quỳnh Giao bối rối một chút rồi đáp :

— Thưa Dương tiểu huynh, Nội tổ tiểu muội bảo đợi một thời gian ngắn ngủi nữa mới trở lại đất bằng, vì còn phải dứt khoát cho xong cái món nợ chi đó, nhưng em không hiểu đó là món nợ gì.

Chí-Tôn nghe Quỳnh Giao nói, chàng hiểu ngay đó là món nợ

hơn hai mươi năm về trước mà Lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng đã ước hẹn cùng lão Tây Nhạc Lãng Di Phong tại núi Vu Sơn, năm năm tới đây sẽ đến ngày tranh ngôi bậc Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Chính lão Lãng Di Phong trong một đêm tập luyện võ công đã trở thành tàn phế và ký thác cuộc giao đấu ấy lại cho một cao đồ, nhưng chưa rõ là ai, còn Lão Quái Ngư thì đã chọn Chí-Tôn lúc chàng còn ngoài hải đảo, và chàng cũng đã nhận lời.

Ngừng đi một lúc, Chí-Tôn vụt hỏi Quỳnh Giao :

— Quỳnh Giao, Tiểu muội rời khỏi hoang đảo có được lệnh của lão Tiền bối không ?

Bị Chí-Tôn hỏi thình lình, Quỳnh Giao đỏ hồng đôi má, giây lâu mới thốt được lời :

— Nhưng Dương tiểu huynh biết chuyện ấy làm gì.

Chí-Tôn nói mau :

— Vậy thì Quỳnh tiểu muội lén lão Tiền bối mà đến đây à ?

Quỳnh Giao nghẹn ngào cúi mặt làm thinh.

Tự nhiên, một nỗi lo âu thoáng hiện trong óc Chí-Tôn. Chàng đâm ra lo ngại vì sự có mặt của Quỳnh Giao trong lúc nầy, chàng đã dùng hai bộ mặt xuất hiện tại nội thành Trường Sa, đang phải đương đầu hàng mấy trăm cao thủ thêm một bọn Âm Ma ẩn hiện ngày đêm rình rập theo chàng, một mình chàng còn phải sống trong từng phút giây căng thẳng, với cái bầu không khí sặc mùi máu tanh, huống nay lại có nàng bên cạnh, quả thực là một cái họa to.

Đột ngột, Chí-Tôn hỏi Quỳnh Giao :

— Hiện nay Quỳnh tiểu muội đang ở phòng nào ?

Quỳnh Giao đáp giọng hờn dỗi :

— Tiểu muội hiện chưa biết rõ nữa Dương tiểu huynh ạ có lẽ rồi đây Tiểu muội sẽ đi xa, đến một chân trời để...

Bỗng nhiên, từ phía trước hành lang vừa nổi lên những tiếng ồn ào, làm cho Quỳnh Giao vụt im bặt đi, lắng tai nghe ngóng

Tiếng cãi vã lẫn nhau càng phút, càng ồn ào hơn, Chí Tôn nghe hình như trong đó có cả Tiểu Thần Khất nữa, chàng lo sợ không hiểu có xảy ra chuyện gì nguy hiểm cho bạn không, liền bảo Quỳnh Giao :

- Quỳnh tiểu muội, ta có chút chuyện ra ngoài trong chốc lát, sẽ trở vào ngay.

Dứt câu, Chí Tôn ra đến bên ngoài, chàng trông thấy có ba

http://tieulun.hopto.org

bốn người vây quanh một tên ăn mày mặt mũi đen sì, xem kỹ lại thì đó là Tiểu Thần Khất.

Nhận ra Chí Tôn, Tiểu Thần Khất vội gạt bắn bọn người chạy lại đứng bên cạnh chàng, làm ai nấy thấy đều im đi.

Chí Tôn tươi cười bảo bạn :

— Chúng ta hãy vào phòng đàm đạo tiện hơn Tiểu huynh ạ !

Tiểu Thần Khất hớn hở bước theo Chí Tôn vào phòng.

Vừa thò đầu qua ngưỡng cửa phòng, thình linh, Tiểu Thần Khất giật lùi trở ra.

Chí Tôn hiểu ý bạn, chàng cười thầm, nắm lấy tay kéo lại bảo :

— Một cô bạn quen thân, không phải lạ xa lạ đâu mà Tiểu huynh e ngại.

Trong lúc Quỳnh Giao cũng vừa đứng lên cúi chào Tiểu Thần Khất. Hắn chào lại nàng và yên lòng theo Chí Tôn vào phòng.

Chí Tôn bảo Tiểu Thần Khất cùng ngồi rồi hỏi mau :

— Tiểu Thần Khất, anh đến đây sớm có chuyện gì gấp không ?

Tiểu Thần Khất ra vẻ nghiêm trọng bảo :

— Đêm hôm qua 5 cao thủ của Đạo Âm Ma là Miêu Cương Ngũ Độc đã bị Chủ nhân Lệnh xé xác giết chết cách thành Trường Sa bảy dặm về phía tây, Dương tiểu huynh chưa hay sao ?

Chí-Tôn giả vờ kinh hãi :

— Ồ, lại có chuyện ấy xảy ra nữa sao ?

Chưa hết, ngoài Miêu Cương Ngũ Độc ra, Chủ nhân Lệnh xé xác còn hạ sát Mộc Đạt Đạo Sĩ, một Đường chủ của Đạo Âm Ma đem treo trên cành cây cổ thụ bên con lộ cái quan, hiện làm chấn động cả Trường Sa này, Dương tiểu huynh cũng chưa hay biết gì à ?

Chí-Tôn lắc đầu :

— Thực tình ta không hề hay biết chi cả.

Quỳnh Giao xen vào :

— Tiểu muội nghe bảo Chủ nhân Lệnh xé xác rất là hung bạo, công lực của y cao đến quỉ thần không sao hiểu nổi, từ ngày xuất hiện trên chốn giang hồ cho đến nay, y chưa từng thất bại một lần nào, bóng y tới đâu là gieo rắc tai vạ cho giới võ lâm đến đó.

Tiểu Thần Khất nói tiếp :

— Cô nương bảo rất đúng, chỉ trong vòng có mấy tháng nay mà đã có tới hai mươi cao thủ trong đạo Âm Ma chết trong tay Chủ nhân

Lệnh xé xác, chẳng hiểu hai bên trước xưa có mối huyết thù gì hằng ?

Chí-Tôn khẽ nhếch một nụ cười bí mật, rồi vụt hỏi Tiểu Thần Khất :

— Tiểu Thần Khất, anh có biết Tổng Đàn đạo Âm Ma đặt tại nơi đâu không ?

Tiểu Thần Khất nghe Chí-Tôn hỏi bất ngờ, hắn hơi ngạc nhiên, rồi đáp :

— Việc nầy trên mặt giang hồ chưa có một ai được rõ cả, nhưng chỗ ta dọ biết, thì Đạo Âm Ma chia ra ba Phân Đạo, một ở Cửu Lãnh Sơn, một tại Vân Đài Sơn và chót hết là Thanh Long Bình, ngươi hỏi để làm gì ?

Chí-Tôn không trả lời câu hỏi của Tiểu Thần Khất, mà chàng lại hỏi vặn lại :

— Tiểu huynh có biết khi nghe tin bọn Miêu Cương Ngũ Độc và Mộc Đạt Đạo Sĩ bị Chủ nhân Lệnh xé xác giết chết, Giáo Chủ Âm Ma có những hành động gì để đối phó không ?

Tiểu Thần Khất đáp vô tư :

— Lúc ban sáng nầy, ta được các đệ tử trong bang Hành Khất tới báo tin, Giáo Chủ Âm Ma hiện đang nổi giận, đã phái thêm rất nhiều cao thủ đến thành Trường Sa, quyết cắt cho được cái đầu Chủ nhân Lệnh xé xác, để trả thù hai mươi đồng bọn bị giết.

Chí Tôn rúng động trong lòng, thầm nhủ :

— Lạ thật, không hiểu Giáo Chủ Âm Ma nầy là ai, sao lại nhất quyết hạ sát Chủ nhân Lệnh xé xác, hẳn phải có một nguyên nhân gì đây chứ chẳng không.

Ngay lúc ấy, chợt bên ngoài có một giọng cười sặc sụa nổi lên, chen vào đấy, lại có tiếng nói khàn khàn nghe thực xốn tai.

Chí-Tôn đưa mắt nhìn ra thấy Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương đang đi với một lão Ác Ma to tướng, mặt mày đỏ tợ lửa, trông vô cùng dữ tợn, hai người thẳng ra ngoài.

Tiểu Thần Khất khe khẽ bảo Chí-Tôn :

— Lão Đại Ác Ma mặt mũi đỏ như lửa đó chính là Liệt Dương Quái Lão đấy Dương tiểu huynh ạ !

Chí-Tôn rúng tận đáy lòng, sắc mặt chàng biến hẳn, cặp mắt đột nhiên xạ một thứ ánh sáng vừa hãi hùng vừa thù hận. Chàng rít thật khẽ qua hai hàm răng cắn chặt :

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, Chí-Tôn cứ im lặng chịu đựng bao nỗi dày vò cắn rứt trong tâm, trải qua những giờ phút nóng sốt, thắng căng tình cảm.

Riêng Quỳnh Giao chỉ là một thiếu nữ mới vừa đến độ biết yêu, nàng quá thơ ngây làm sao hiểu rõ mặt trái của cuộc đời nên những phút sống bên Chí-Tôn, nàng xây mộng đẹp ngày mai, ước mơ được sự ấp ủ tình thương của chàng.

Trong lúc bên chàng, nàng nhìn bằng đôi mắt chan chứa yêu đương, đợi chờ chàng ôm nàng vào lòng, sẵn sàng giao trọn tấm thân trinh bạch cho chàng. . .

Nhưng Chí-Tôn đã hết sức chống lại nhiều cơn dục cảm nổi dậy trong lòng chàng, mỗi khi gần gũi Quỳnh Giao, vì từ người nàng toát ra một thứ hương trinh ngào ngạt, khiến lắm lúc chàng cảm thấy không còn có thể nào chịu đựng nổi nữa, ôm ghì lấy tấm thân kiều diễm của nàng ngây ngất ái ân.

Qua ngày thứ tư, Chí-Tôn cũng chưa hành động gì được cả, vì Quỳnh Giao cứ mãi ở bên chàng, thế nhưng sáng hôm đó, bỗng nhiên nàng không sang phòng chàng nữa.

Chí-Tôn phát sinh nghi ngại trong lòng, chàng vội qua phòng Quỳnh Giao thì thấy cánh cửa đã khép chặt, không nghe có tiếng động tịnh chi cả.

Một nỗi lo âu đột hiện trong óc Chí-Tôn, chàng mạnh dạn xô cánh cửa bước vào, thì lạ thay, Quỳnh Giao đã biến mất đi đâu tự bao giờ rồi.

Vô cùng kinh dị, Chí-Tôn lại gần giường, nhìn đồ đạc bừa bãi, bất giác chàng bật kêu :

— Thôi chết mất, Quỳnh tiểu muội đã bị bọn Ma đầu nào vào đây bắt dẫn đi rồi !

Lục soát một hồi lâu vẫn không thấy dấu vết gì có thể nghi ngờ thủ phạm thuộc phái nào, Chí-Tôn tự nhủ :

— Chờ vài hôm nữa mọi việc xong xuôi ta sẽ đi tìm nàng chứ trong tình thế hiện tại ta biết phải làm sao hơn.

Đứng tần ngần một lúc lâu, Chí-Tôn uể oải về phòng mang theo một tâm trạng bi đát hơn bao giờ hết. . .

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

MỘT TRẬN ĐẠI LƯU HUYẾT KINH HỒN

THÀNH Trường Sa trong giờ phút kinh hoàng !

Nơi đây như một trận bão bùng sắp diễn ra, một bầu không khí trầm lặng vô cùng.

Hàng mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch vì quái lệnh của Chủ nhân Lệnh xé xác mà đến, đã trải qua nhiều ngày theo dõi tung tích, nhưng rốt lại cũng không sao hiểu rõ phương hướng của nhân vật khủng bố nầy.

Bọn chúng tới lui ngày đêm rộn rịp như phường chài giăng lưới, mà tuyệt nhiên chẳng thấy cá đến, thành Trường Sa vẫn sống trong phút giây chờ đợi hãi hùng.

Chủ nhân Lệnh xé xác hiện còn lẩn quất nội thành, hay đã như rồng lên tung mây nào ai rõ được.

Nếu Chủ nhân Lệnh xé xác đã cao bay xa chạy, thì từ đây trên mặt giang hồ còn xảy ra nhiều sự khủng khiếp, do cây quái lệnh xé xác gây ra, thịt sẽ đổ, máu sẽ rơi, tạo thành một kiếp vận sát chưa từng có trong lịch sử võ lâm.

Sự thực, hàng mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch từ bốn phương trời đổ xô về Trường Sa với thâm ý cấu kết thành một khối sức mạnh, để dễ dàng tiêu diệt con người thần khốc đó.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng mãi đến nay vẫn chưa thấy tăm dạng Chủ nhân Lệnh xé xác, có rất nhiều cao thủ đã bắt đầu chán nản, rồi đâm ra lo sợ, bồi hồi, riêng bọn Ma đầu hết sức thất vọng, vì ngày nào còn nhân vật khủng bố ấy sống trên đời, là chúng không thể nào ăn ngon, ngủ yên được.

Qua ngày thứ chín kể từ khi Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện tại nội thành Trường Sa.

Một sự khiếp đảm, kinh hồn vừa xảy ra làm cả thành đều rúng động, mọi người có cảm tưởng đến một trận đại lưu huyết khốc liệt nhất từ xưa tới nay trong lịch sử võ lâm đã bắt đầu mở màn.

Đó là tại tửu điếm Dương lâu, nơi Chí-Tôn đi đánh nhau với Miêu Cương Ngũ Độc cách mấy hôm trước, bỗng nhiên cây quải lệnh lại xuất hiện, trên tường có để một dòng chữ sắc như dao :

« Đêm mai, vào lúc canh ba, Chủ nhân Lệnh xé xác sẽ có mặt tại Thất-Lý-« Bình để tính giáo quần hùng tại Trường-Sa ».

CHỦ NHÂN LỆNH XÉ XÁC

Hàng chữ màu đỏ đập chát chúa vào mắt mọi người, khiến ai nấy đều vỡ mặt, sởn cả tóc gáy, nghĩ tới một trận huyết chiến cực kỳ thảm khốc đã khởi màu.

Với dòng chữ sắt máu ấy, thực chẳng khác nào Chủ nhân Lệnh xé xác hạ tối hậu thư cho tất cả quần hùng, cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, một hành động chưa từng thấy trong giới võ lâm từ xưa đến giờ.

Hành động nầy của Chủ nhân Lệnh xé xác cũng gần như điên cuồng, tự phụ, vì trừ phi những bậc cái thế Dị nhân, nhập thần xuất quỉ, thì cho dù một Đại Kỳ nhân công lực siêu tột đến đâu, cũng không thể nào dám khinh thường hàng mấy trăm cao thủ hiện có mặt tại nội thành Trường Sa mà khiêu khích đến thế.

Nhưng thực tế, Chủ nhân Lệnh xé xác đã hành động như vậy, cây quải lệnh và hàng chữ máu đã tỏ rõ điều đó.

Cả thành Trường Sa suốt ngày hôm ấy vô cùng náo nhiệt, nhưng sặc mùi tang tóc thảm thê, vì cái tin Chủ nhân Lệnh xé xác hẹn nơi giao đấu cùng hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch tại Thất Lý Bình, một sân cỏ hoang vu cách nội thành ngoài bảy dặm.

Nhiều người mang một ý nghĩ : chắc có lẽ Chủ nhân Lệnh xé xác có một dị pháp nhiệm mầu gì, nên mới dám thách thức ngông cuồng như vậy.

Một ngày đi qua trong bầu không khí trì nặng, hãi hùng !

Ngày cuối cùng cuộc giao đấu của Chủ nhân Lệnh xé xác đã đến. Từ sáng tới chiều cả thành Trường Sa đều nhốn nháo ăn ngủ chẳng yên, các cao thủ dụm nhau từng nơi tửu-điếm, trà-lâu bàn tán rất sôi nổi về mưu sâu kế độc, đêm nay vào lúc canh ba đối phó với Chủ nhân Lệnh xé xác tại sân cỏ Thất Lý Bình.

Trời xẩm tối rồi tối hẳn.

Nhà nhà đóng cửa sớm vì lo sợ tai vạ xảy tới cho mình.

Không khí thành Trường Sa về đêm tràn ngập bóng tử thần. Các cao thủ đã khởi đầu tới nơi hẹn, như những bầy dơi quạ ăn đêm.

Tiếng trống trường thành đã điểm sang canh, gieo thêm sự rung sợ vào lòng người.

Trên mặt sân cỏ Thất Lý Bình lúc bấy giờ lạnh lùng như mộ địa, trăng soi bàng bạc, gió tạt ù ù, sương rơi lác đác, bốn bề trùm phủ một màu tang, thực là thê lương thảm đạm.

Bầy giờ, chung quanh sân lố nhố hàng trăm bóng người, đó là những cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch chực chờ Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện.

Phía ngoài và xa hàng mấy dặm còn có tới mấy trăm cao thủ khác ẩn mình trong bóng tối, bủa thành một tấm lưới vô hình hết sức thảm khốc.

Tất cả những người có mặt tại sân Thất Lý Bình đêm nay, tuy chỗ xuất phát không giống nhau, nhưng cũng cùng mang một mục đích diệt đi một nhân vật khủng khiếp nhất trên mặt giang hồ : Chủ nhân Lệnh xé xác...

Thời gian trôi qua từng phút giây trầm nặng !

Vầng trăng lạnh lẽo đã nghiêng hẳn về Tây soi ánh sáng le lói, buồn bã.

Trống trường thành chậm chạp điểm canh ba !

Tất cả quần hùng trong hai đạo Hắc Bạch đều nín thở.

Mọi người phóng mắt ra bốn hướng tìm bóng dáng một nhân vật khủng bố, từng gieo rung sợ cả thành Trường Sa trong mấy ngày qua.

Đột nhiên, từ trên tận bầu trời xanh thẳm, một bóng người lẹ như tia chớp phóng ngay xuống sân Thất Lý Bình.

Bóng người chưa đứng vững, thì đã có nhiều tiếng kinh hãi của bọn quần hùng nổi lên :

http://tieulun.hopto.org

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Thực vậy, Chủ nhân Lệnh xé xác râu tóc bạc phơ, cánh tay áo phía trái trống rỗng, hiện ra sừng sững giữa sân như một vị thiên thần, không hề một chút động đậy.

Sau nhiều tiếng kinh hoàng ồn ào lên, có nhiều chiếc bóng đáp tới, vây chặt Chủ nhân Lệnh xé xác.

Một số đông cao thủ ẩn trong những lùm tối cách sân có Thất Lý Bình khoảng ngoài mười trượng, bây giờ trông thấy Chủ nhân Lệnh xé xác đã tới, cũng rập nhau phóng vào.

Bầu không khí trên sân trường bỗng nhiên thắng căng đến tột độ, sát khí bốc mờ trời.

Một trận đại lưu huyết chưa từng có trong lịch sử võ lâm mà hàng mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch chực chờ từ mười hôm qua đã bắt đầu mở màn.

Lúc bấy giờ, cách ngoài xa năm trượng nơi Chủ nhân Lệnh xé xác đứng, quần hùng đã tế tựu đông đủ, xây thành một bức tường người vô cùng nghiêm mật.

Chủ nhân Lệnh xé xác yên lặng không nói năng gì cả, nhưng trong cặp mắt ngời lên một thứ ánh sáng chết chóc, thâm thê.

Cả đôi bên đã dàn thành trận thế rồi, thế mà tất cả quần hùng đều nín lặng đợi chờ một biến cố mới, vì đối diện với nhân vật khủng bố lẫy lừng tên tuổi như Chủ nhân Lệnh xé xác, ít nhiều gì mọi người cũng đã khiếp sợ trong lòng.

Các cao thủ đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn lại Chủ nhân Lệnh xé xác.

Giữa cái không khí nặng chìm tưởng chừng ngạt thở ấy, chợt trong đám cao thủ Hắc Bạch có ba vị Trưởng lão trong bang Hành Khất, đó chính là Lữ Thanh Phong, Châu Sùng Nhân và Tiêu Thần Khất, lách khỏi bọn quần hùng bước tới còn cách Chủ nhân Lệnh xé xác chừng một trượng liền dừng lại.

Hàng trăm cao thủ hai đạo Hắc Bạch thấy vậy nổi lên xôn xao một chập rồi im đi.

Trưởng lão Châu Sùng Nhân tiến thêm một bước, cặp mắt sáng như ánh sao đêm, xạ ngay mặt Chủ nhân Lệnh xé xác, đăm đăm nhìn một hồi lâu, cánh tay phải của lão mới nhấc cây gậy gỗ trên mặt đất, cất giọng trầm trọng hỏi :

— Lão có lời kính chào Dương đại huynh, chẳng hay Đại huynh còn nhớ kẻ hành khất nầy chăng ?

Chủ nhân Lệnh xé xác là hóa thân Chí-Tôn nghe Châu Sùng Nhân hỏi, chàng sực nhớ mấy hôm trước Tiêu Thần Khất đến thăm chàng có nói rõ tên họ ba vị Trưởng lão của bang Hành Khất và mục đích của ba người đến đây.

Tiêu Thần Khất còn cho biết thêm Trưởng lão Châu Sùng Nhân ngày trước từng là bạn cũ với Sư môn chàng, lão ta đến đây nếu nhận diện Chủ nhân Lệnh xé xác chính thực là bạn ngày xưa, thì sẽ thảo lui ngay, không dự vào trận đấu nữa.

Vì vậy, Chí-Tôn đã khe khẽ gật đầu :

— Vâng, Bần lệnh xin chào Châu đại huynh, tuy ngoài hai mươi năm cách biệt, nhưng trông đại huynh vẫn nhận được như thường, đêm nay đại huynh có mặt nơi đây hẳn cũng có một chuyện gì bí trọng ?

Châu Sùng Nhân gật gù :

— Quả đúng như Dương đại huynh đã bảo, lão vâng mệnh lệnh Bang chủ Hành Khất đến đây, về chuyện Trưởng lão Bản Bang Ngô Tử Thanh đã chết dưới cây quải đao Lệnh xé xác của đại huynh.

Chí-Tôn hơi rúng động trong lòng, chàng im đi một lúc rồi hỏi :

— Thế bây giờ Châu đại huynh nghĩ sao về việc ấy ?

Châu Sùng Nhân nhìn sang Lữ Thanh Phong và Tiêu Thần Khất đáp :

— Mấy hôm nay lão đã cùng nhị vị Trưởng lão Bản Bang tìm hiểu nguyên nhân cái chết của Trưởng lão Ngô Tử Thanh thì được biết cách hai mươi năm về trước, lão ta có dự vào cuộc thảm sát hai trăm nhân mạng trong qui bang Cam Lộ.

— Như vậy có nghĩa là Châu đại huynh muốn...

— Phải đấy, ngày trước trưởng lão Ngô Tử Thanh đã nhúng tay vào máu, thì ngày nay phải trả nợ bằng máu, đó là luật công bình của tạo vật, ta sẽ đem việc nầy về trình lại với Bản Bang chủ, gạt bỏ sự thù hiềm giữa Đại huynh và Tệ Bang.

Chí-Tôn đưa hai mắt rực ánh sáng nhìn Trưởng Lão Châu Sùng Nhân, nói giọng khích động :

— Quí Lão Chủ Bang thấu hiểu đại nghĩa như thế, họ Dương nầy xin thành thực cảm tạ tấm tình cao quí của Đại Bang.

http://tieulun.hopto.org

Trưởng Lão Hành Khất Châu Sùng Nhân bỗng đưa hai mắt ngời tợ chớp nhìn lượt qua quần hùng đứng vây chung quanh, rồi nhìn lại Chí Tôn sau lớp cải trang Chủ nhân Lệnh xé xác nói :

— Hiện giờ, Lão phu có một điều cần nói, nhưng rất có thể xúc phạm đến cái hào khí của Dương đại huynh, chẳng hiểu đại huynh có thể dành chút thời giờ nghe chăng?

Chí Tôn sẽ sẽ gật đầu :

— Châu đại huynh cứ nói, chẳng có điều gì phải ngại cả.

Lặng đi một lúc cho bầu không khí tăng thêm phần nghiêm trọng, Trưởng Lão Châu Sùng Nhân cất giọng trầm nghị :

— Vẫn biết Dương đại huynh đến đây cũng vì mối huyết thù hai mươi năm về trước, toàn Bang bị diệt, thân mình phải cụt tay, đẫm máu, hành động kia không thể nào chê trách được, nhưng theo thiển ý của Lão phu, thì đại huynh chỉ nên nhúng tay vào máu những kẻ đã từng cầm đầu trong trận thảm sát ngày xưa, để tránh bớt cái cảnh tượng thịt rơi máu đổ khốc liệt nhất trong lịch sử võ lâm mà mắc phải tội trời.

Trầm tư một chút, Chí Tôn đáp :

— Vâng, chính Bản Lệnh cũng đã có ý niệm như Châu đại huynh vừa bảo, nhưng chỉ ngại rằng cái tình thế căng thẳng hiện thời không cho phép ta dừng tay lại giữa cuộc giao tranh đấy thôi.

— Ồ, đã giao tranh thì phải sát hại đó là chuyện đã đành, nhưng Dương đại huynh cũng nên nhẹ tay một chút giảm bớt cái vận sát đi là tốt hơn, lại nữa, đại huynh nên suy nghĩ cẩn thận, đêm nay tình thế trên mặt sân Thất Lý Bình này thực là cực kỳ nghiêm trọng, chẳng hiểu đại huynh có rõ hiện chung quanh có tới hàng mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch vây chặt đại huynh chăng, cho nên dù rằng công lực đại huynh cao tuyệt đến đâu, cũng phải cân nhắc lợi hại và ứng phó kịp thời cơ để khỏi ôm hận ở sau này. Thôi, tự nãy Lão phu cũng đã quá lời, giờ xin tạm biệt, mong đại huynh hãy bảo trọng lấy thân.

Lời vừa dứt, ba vị Trưởng Lão Hành Khất đồng quay mình phóng lên bầu trời xanh thẳm, bàng bạc ánh trăng sao.

Quần hùng thấy thế bàn tán xôn xao về cử động bất ngờ của ba vị Trưởng Lão trong bọn Hành Khất, một lúc thật lâu mới chịu yên, tuy vậy, chẳng một ai hiểu ra làm sao cả.

Bầu không khí trở về với trầm mặc. Một trận đại lưu huyết đã điểm hồi trống sau cùng.

Liền khi đó, hai mươi mấy bóng cao thủ ào ào lướt tới cách Chí-Tôn độ khoảng hai trượng.

Chí-Tôn với bộ mặt Chủ nhân Lệnh xé xác rọi cặp mắt như hai ngọn đèn thần, quét ngang bọn cao thủ một lượt.

Bọn cao thủ già trẻ đủ hạng, trên gương mặt ai nấy đều lộ hẳn sát khí, dường uất hận từ lâu lắm, đêm nay gặp được cừu nhân muốn chực ăn tươi nuốt sống mới vừa lòng.

Trong bọn có một Lão Ma râu ria xồm xoàm, đưa tay vạch đám cao thủ lướt tới đứng đối diện với Chí-Tôn thốt giọng chát chúa căm thù :

— Lão Ác Ma, có phải chính tay ngươi truyền cây quải lệnh xé xác Tây Môn Tuấn Đức chăng?

Chí-Tôn lạnh lùng như một địa :

— Phải đấy, chính ta đã dùng quải đao giết lão Ma đầu ấy đấy, nhưng ngươi hỏi để làm gì ?

Lão râu ria xồm xoàm thét căm thù :

— Nợ tiền trả tiền, nợ máu trả máu, đêm nay ta giết ngươi để rửa sạch oán thù.

Chí-Tôn giông lên một trận cười rúng động cả mặt sân Thất Lý Bình. Dứt tiếng, chàng ròn rợn thốt :

— Lão Ma đầu Tây Môn Tuấn Đức tội thực đáng chết, ngươi còn bênh vực hắn làm gì để khi hối e không còn kịp nữa.

Mấy mươi cao thủ đứng gần và luôn cả hàng trăm người phía ngoài xôn xao lên vì lời nói vừa rồi của Chí-Tôn.

Lão râu ria xồm xoàm quát to :

— Thế thì ta cũng cần thú thực với ngươi rằng đêm nay bọn ta tới đây quyết moi lấy trái tim ngươi trả hận cho Tây Môn Tuấn Đức.

Chí-Tôn nhếch mép :

— Bản Lệnh có mấy lời thành thực khuyên các ngươi suy xét thiệt hơn trước khi hành động, để khỏi có điều phiền lụy ở sau này.

Hai mươi mấy cao thủ đồng hét chàn động cả một vùng hoang địa :

— Phải lấy máu để đền nợ máu !

Lão râu ria xồm xoàm sấn tới một bước :

http://tieulun.hopto.org

— Phải đấy, chúng ta phải lấy máu người để đền nợ máu !

Chí-Tôn nói giọng trầm khiếp :

— Bản Lệnh vốn thực không muốn tạo ra một sự tàn sát, nhưng nếu các ngươi nằng nặc như thế, thì đó là tại số mệnh đã xui nên, đừng trách ta sao độc thủ nhé

Vô tình câu nói vừa rồi của Chí-Tôn gây thêm sự phẫn nộ cho hai mươi này cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, chúng khoa tay, múa chân, ồn ào lên chấn động cả sân cỏ Thất Lý Bình.

Lão râu ria xồm xoàm quay lại khoát tay làm hiệu, cả bọn cao thủ mới chịu im lặng trở lại.

Bây giờ, Lão râu ria xồm xoàm ngó Chí-Tôn cười nhạt :

— Ngươi rõ thực khoác lác, chẳng còn xem anh em chúng ta ra gì nữa cả, ta e ngươi khi hối hận là chuyện đã rồi đấy chứ.

Chí Tôn khinh bỉ :

— Nhưng đó là một sự thực, các ngươi hãy nên suy nghĩ cẩn thận, đừng đợi ta ra tay.

Lão râu ria xồm xoàm giận xung tóc trán :

— Thế thì ngươi đã hết số rồi, chúng ta cần phải moi lấy lá gan ngươi.

Lão ma chực động thủ, Chí-Tôn đã vội giơ tay :

— Khoan đã. .

Lão râu ria xồm xoàm ngạc nghề :

— Ngươi đã khiếp đãm trước cái uy vũ của anh em chúng ta rồi đấy à ?

Chí-Tôn cười lạnh lẽo :

— Trái lại, ta coi mạng sống của các ngươi hiện đang trong bàn tay ta, nhưng một lần nữa, ta muốn nhắc lại với các ngươi : Tây Môn Tuấn Đức quả thực đáng tội chết, vì cách đây hơn hai mươi năm về trước lão Ma đầu nầy có nhúng tay vào cuộc tàn sát ngoài hai trăm nhân mạng trong bang Cam Lộ, ngày nay, Lão đến nợ máu là việc đã đành...

Nhưng Lão râu ria xồm xoàm đã quát to :

— Bọn ta hãy giết tên Ác Ma nầy để trả thù cho Tây Môn Tuấn Đức.

Hai mươi mấy cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đồng hét vang :

— Phải đấy, bọn ta phải trả thù...

Liền theo tiếng hét, bọn cao thủ xông lên một lúc, cùng đưa ra một loạt hai mươi mấy ngọn chưởng phong ù ù tợ đang cơn bão tố

Bọn họ tin chắc không thể nào Chí-Tôn thoát khỏi một cái chết thảm khốc do loạt chưởng thần tốc gây ra.

Trông thấy thoạt đầu quần hùng tấn công quá ồ ạt, Chí-Tôn không đỡ, chàng dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », sẻ lắc mình một cái biến mất đi không để lại dấu vết chi cả.

Ba mươi mấy cao thủ trong Động Đình Hồ đột nhiên thấy Chí Tôn mất tích, cả bọn cùng ngơ ngác rão mắt tìm chung quanh.

Lúc ấy, Chí-Tôn trở về chỗ cũ, với bộ mặt cải trang Chủ nhân Lệnh xé xác tóc râu bạc phơ, đứng sừng như một vị thiên thần.

Bọn cao thủ chợt nhận ra Chí Tôn hiện hình tất cả đều rúng động lên, trố những cặp mắt rực ngời công lực, nhìn chàng chẳng hề chớp.

Chúng hết sức khiếp đãm vì không hiểu Chí Tôn đã dùng một thứ thần pháp gì mà thần quái như thế.

Hàng trăm cao thủ đứng chực ngoài xa chưa vào vòng chiến đồng sững sờ lên, họ cho nếu Chí Tôn hiện thân Chủ nhân Lệnh xé xác không phải là loài ma quái, thì cái công lực của chàng cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi.

Biết rõ ba mươi mấy tên cao thủ Động Đình Hồ đã hết hoảng trước cái ngón võ siêu tuyệt của mình thì thôi vừa rồi, Chí-Tôn trầm thấp bảo :

— Bản Lệnh Chủ đã cho các ngươi trông thấy rõ sự nguy hiểm là thế nào rồi, vậy bây giờ, ta khuyên các ngươi hãy tự lượng sức mình, lui đi là vừa.

Ba mươi sáu tên cao thủ Động Đình Hồ vốn là những nhân vật tăm tiếng trên chốn giang hồ, từng uy vũ một góc trời, trước khi tới Trường Sa đã hô hào tìm Chủ nhân Lệnh xé xác, để đòi nợ máu cho Tây Môn Tuấn Đức chẳng bao giờ lùi, giờ đây, chung quanh lại còn đó mấy trăm cao thủ chưa lâm chiến đứng nhìn, nếu bọn chúng rút lui khỏi sân Thất Lý Bình nầy, thì đâu còn mặt mũi nào dám ngó ai trong chốn võ lâm nữa. Tình thế bắt buộc chúng chỉ có tiến mà chẳng có lùi.

Lão râu ria xồm xoàm dẫn đầu ba mươi sáu cao thủ Động Đình Hồ dàn thành trận thế vây chặt Chí-Tôn vào giữa.

http://tieulun.hopto.org

Ngoài xa, trong vòng mười trượng hàng mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, chợt ẩn chợt hiện cất tiếng hò hét chấn động cả một góc trời, dường như để nung nấu ngọn lửa căm thù cho ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ liều chết trận đấu với Chủ nhân Lệnh xé xác, rồi kế tiếp phóng ra các trận đấu khác mãi cho đến bao giờ Chí Tôn kiệt lực, là chúng sẽ nhất loạt quật chưởng đẩy trời hạ sát chàng, mà chúng tin là Cam Lộ Bang chủ Dương Chấn Hoàn.

Chí-Tôn không chút nao núng, chàng vẫn đứng sừng giữa sân cỏ Thất Lý Bình chẳng hề cử động, vẻ mặt bình thản như chưa có sự gì nguy hiểm sắp xảy ra, tuy vậy, trong thâm tâm chàng đã nghĩ : « Có lẽ bọn cao thủ giang hồ định dùng thuật « luân chiến », xoay vần cho ta thực mỏi mệt rồi sẽ dốc toàn lực mà hạ, vậy ta cần phải nhanh và mạnh mới được ».

Ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ cũng không còn để cho Chí-Tôn có thêm nhiều thời giờ suy nghĩ, lão râu ria xồm xoàm thét lên :

— Hãy giết chết Lão Ác Ma, đừng cho chạy thoát !

Cùng trong tiếng thét, Lão râu ria xồm xoàm vận mười phần thành công lực vào tả hữu chưởng đẩy mạnh ra.

Ba mươi lăm Trại chủ Động Đình Hồ cũng rập nhau bủa luôn bảy mươi ngọn chưởng phong ào ào chẳng khác nào một trận cuồng phong, bão tố.

Ai ai cũng ngỡ dù Chí-Tôn công lực cao thâm đến đâu lần này sẽ không thể nào tránh nổi bảy mươi hai luồng chưởng phong cực ác của các cao thủ Động Đình Hồ.

Nhận ra ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ quyết hạ độc thủ với mình, Chí-Tôn bốc phừng lửa giận, chàng không cần lẫn tránh đi đâu cả, cứ đứng yên một chỗ dốc mười phần công lực của đường võ bí tuyệt « Càng Nguơn Chân Cang » vừa bao bọc thân mình, vừa chực sẵn quật ngay bọn chúng.

Những tiếng bộp bộp... ù ù đầy trời, chưởng ấm chớp động như tiếng trời gầm tận chân mây, từng luồng gió thốc mạnh bị tầm vách sắt vô hình « Càng Nguơn Chân Cang » đánh bật lên không trung, dột mất trong vũ trụ bàng bạc trăng sao.

Trong chớp mắt, bảy mươi hai ngọn chưởng phong của bọn Trại chủ Động Đình Hồ bị chưởng lực « Càng Nguơn Chân Cang »

phá sạch. Quần hùng ngó thấy toát dầm cả mồ hôi.

Nắm phần lợi thế đó, Chí-Tôn bỗng trỗ một loạt cười chực xé tét cả màng tai quần hùng.

Trong loạt cười quái gở đó, Chí-Tôn vận đủ mười phần thành công lực vào hữu chưởng đưa ra một ngọn Càng Nguơn Chân Cang.

Tức thì, một luồng chưởng khí nặng nề như mười quả băng sơn ập tới bọn cao thủ Động Đình Hồ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên hòa theo những tiếng rú tiếng la thảm khốc cả mặt sân Thất Lý Bình.

Liền theo, bóng người chạy tán loạn, đầy rẫy trên bãi cỏ thịt nát xương rơi, máu tanh nồng nặc cả một vùng.

Chúng trông kỹ lại, thì ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ đã chết vì chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang hết nửa phần, còn lại bao nhiêu đứng chết sững nhìn thi thể đồng bọn nằm rải rác trên sân cỏ.

Hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đứng xa ngoài mười trượng trông thấy cái thủ pháp giết người chưa từng nghe tới trên mặt giang hồ, không khỏi sởn cả tóc gáy, có một số quá khiếp hoảng hốt suýt la thất thanh lên

Mười sáu Trại Chủ Động Đình Hồ sống sót, sau khi định thần trí, gã mắt nhìn cái chết khủng khiếp của đồng bọn phơi đầy mặt sân cỏ, chúng đồng rập nhau quát lên một lượt, rồi xông đến chỗ Chí-Tôn.

Thoạt đầu, Chí-Tôn không muốn sát hại bọn cao thủ Động Đình Hồ, chàng đã hết sức tìm cách tránh né một cuộc đại lưu huyết nhưng thực ra cũng do ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ đã tấn áp quá độ, khiến cho chàng tự nghĩ : nếu không giết họ thì họ sẽ giết chàng, vì vậy, chàng mới đánh ra một chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang, để diệt bớt sức mạnh của kẻ địch và cũng làm chùng bước bọn cao thủ còn sống sót, cũng như đám quần hùng chưa lao vào vòng chiến.

Nhưng Chí-Tôn có ngờ đâu, mười sáu tên Trại chủ còn lại đã không vì những cái chết thảm hùng của đồng bọn lùi bước, sợ sệt, trái lại, bọn chúng càng lồng lên như một bầy thú dữ loạn rừng, quyết liều chết sống với kẻ tử thù.

Hiểu ngay tình thế không còn cho phép mình giữ được mối

http://tieulun.hopto.org

thương tâm nữa. Chí-Tôn nhất định hạ hết các bọn cao thủ Động Đình Hồ, rồi sau đây sẽ hay.

Cho nên, chàng giữ nguyên chỗ cũ chứ không cần xê dịch đi đâu cả.

Mười tám Trại chủ Động Đình Hồ còn cách Chí-Tôn qua lớp hóa trang Chú nhân Lệnh xé xác độ khoảng hai trượng thì đứng lại, cả thảy đều xạ cặp mắt cầm thú nhìn chàng sòng sọc.

Bầu không khí vô cùng trầm nặng, sặc theo mùi máu, thịt hôi tanh vừa loang đỏ trên sân cỏ.

Hai bên xạ ánh mắt nhìn nhau ngời theo một bầu trời chết chóc, thê thăm.

Đột ngột, mười tám Trại chủ Động Đình Hồ quát lên bi thăm, tiếp đó ba mươi sáu luồng chưởng cực kỳ hiểm ác quật ngang Chí-Tôn, thế mạnh vô tả.

Không còn có thể nhân nhượng thêm một bước nào nữa, Chí-Tôn mặt đầy sát khí, mím chặt môi lại, xê dịch thân hình tránh né nhiều lần, đồng thời, hữu chưởng quay vài vòng.

Tức thì, chưởng ấm chớp động lòe trời, như đang hối lở núi, xô non, chuyển rung cả mặt sân Thất Lý Bình.

Tiếng rú hãi hùng hòa lẫn tiếng chưởng âm chạm nhau bốm bộp nào động cả một vùng.

Những bóng người bị bắn đi huỳnh huych trong không khí như những cây pháo nổ tung tan xác nhiều nơi.

Sân trường náo nhiệt một lúc rồi vọt trở lại lặng im trong màn đêm tịch mịch, dường chẳng có sự gì vừa diễn ra.

Nhưng ánh trăng vời vợi toả xuống mặt sân Thất Lý Bình, bày ra một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Mười tám Trại chủ Động Đình Hồ chết nằm la liệt, xương thịt vụng vỡ, máu đọng thành vũng.

Mùi tanh hôi người chết sặc nồng trong bầu không khí trầm nặng, khó chịu vô ngần.

Toàn thể ba mươi sáu Trại chủ Động Đình Hồ từng tung hoành ngang dọc hồ hải một thời, đêm nay đều chết sạch dưới chưởng lực « Càng Nguơn Chân Cang » của Chí-Tôn, thực là một điều không ai ngờ trước được.

Giết xong mười tám Trại chủ Động Đình Hồ, Chí-Tôn trong bộ

mặt cải trang lão cụt tay, Chú nhân Lệnh xé xác, đứng sừng chình giữa sân cỏ như một pho tượng thần, bây giờ gương mặt chàng ngùn ngụt sát khí, sẵn sàng hạ sát những kẻ thù chung quanh.

Chàng quét cặp mắt sáng rực tợ ánh đèn lấm lẽo, lướt qua những bộ mặt hung ác của hàng trăm cao thủ ngoài xa cách chàng có hơn năm trượng.

Quần hùng chỉ đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn những đống thịt tanh hôi nằm rải rác khắp sân, chưa ai có một cử động nào cả, trong thâm tâm của bọn chúng đợi những cao thủ khác đương đầu với Chí-Tôn, sau đây sẽ trông chiều gió mà phất cờ.

Mặt sân Thất Lý Bình lại im lặng đi !

Trong cái im lặng còn trùm phủ một bầu sát khí ghê tởm, chờ giây phút thuận tiện lại diễn ra, lần nầy, chắc chắn càng khốc liệt hơn trước bội phần.

Thật lâu, không thấy quần hùng động đậy chi hết, Chí-Tôn với giọng trầm khiếp vạch phúng bầu trời lạnh lẽo, thê lương Tiếng nói tuy bé, nhưng rúng động cả mặt đất :

— Có lẽ các ngươi không từ chối rằng : đêm nay các ngươi tới đây cũng vì cây quải lệnh của Bản Lệnh Chủ mà ra. Vậy ta sẽ không hề để cho một ai thất vọng trở về, bất cứ các ngươi muốn độc đấu, hay hợp quần hỗn đấu, ta vẫn sẵn sàng ứng phó, không chối từ ai cả.

Dứt câu, Chí-Tôn quét cặp mắt rực ngời công lực ngang bọn cao thủ chung quanh sân cỏ Thất Lý Bình.

Quần hùng hãy còn lặng im chưa có một cử động.

Chợt ngay lúc đó, một giọng cười quỉ quái nổi lên, tiếp theo, có tiếng nói khàn khàn :

— Lão Ác Ma đừng bẽm mép, có ta tiếp đón ngươi một vài đường chiêu đây.

Câu nói chưa dứt, một bóng người bước ra, tuổi độ khoảng ba mươi, mình mặc áo sám, mặt mũi hung hăng như quỉ dộc, bên lưng đeo lủng lẳng một thanh trường kiếm, trên thân chui nạm một hạt huyết châu màu máu, chiếu ánh sáng chói lọi.

Khi còn cách Chí-Tôn chừng hai trượng, bóng người dừng lại cất tiếng cười khì khì.

Nhận ra người đó, Chí-Tôn bèn khí căm thù :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ, đêm nay may mắn gặp lại ngươi ở

http://tieulun.hopto.org

chốn nầy, có lẽ số người đã hết rồi, nên mới tụi ra thế.

Người lang tới trước mặt Chí-Tôn chính là Huyết Hồn Kiếm Quỉ, Điện Chủ của Đạo Âm Ma, đã có một lần suýt giết chết Chí-Tôn nơi cánh rừng già, may nhờ Hải Âu Quái Khách cứu thoát. Hắn ngạo nghễ nhìn chàng nói :

— Lão Ác Ma, chắc ngươi còn nhớ đã một lần ngươi thoát chết dưới tay ta giữa khu rừng chứ, thế đêm nay gặp lại ta lần nầy, thì đừng mong chạy trốn đi đâu nữa cả, ta sẽ mang xác ngươi về đạo đường cho Giáo Chủ định đoạt.

Chí Tôn xạ hào quang :

— Bản Lệnh Chủ vốn không cừu oán với Giáo Chủ của các ngươi, thế mà từ hơn tháng nay lại phải nhiều môn đồ theo dõi rình rập ám hại ta, đêm nay, ta gặp ngươi nơi đây rồi, thì món nợ đó phải được chấm dứt trên mặt sân nầy, chắc hẳn ngươi không chối từ đấy chứ ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ chẳng chút nao núng, cất tiếng cười khì khì :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ nầy từ trước tới nay chỉ biết tiến mà chẳng có lùi, chẳng những thế thôi, đêm nay, chính bản Điện chủ có cái bổn phận là lột mặt nạ ngươi để lộ nguyên hình trên mặt sân Thất Lý Bình nầy, cho tất cả cao thủ giang hồ đều trông thấy.

Hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch nghe Huyết Hồn Kiếm Quỉ thốt lên mấy lời đó, có người khe khẽ gật gù như đắc ý, cũng có một số ngơ ngác lên vì họ chẳng hiểu ra làm sao cả.

Chí-Tôn cũng hết sức kinh dị. Vì không hiểu tại sao Huyết Hồn Kiếm Quỉ cứ nằng nặc đòi lột mặt nạ của mình, lần trước tại cánh rừng già hắn cũng đã từng thốt ra lời nói đó. Chàng tự nhủ :

— Quái thực, chẳng hiểu Huyết Hồn Kiếm Quỉ là hạng người nào, có hiểu rõ sự thật bề trái của ta chăng mà hắn quả quyết ta không phải là Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Hay là ngày trước Giáo Chủ Âm Ma có liên hệ gì đến Sư môn ta, nên biểu biết về ta và truyền lệnh cho tên Ma đầu nầy tìm ta tiết lộ điều bí mật nhiệm đó.

Giữa lúc Huyết Hồn Kiếm Quỉ từ từ tiến tới, còn cách Chí-Tôn gần một trượng thì dừng lại, khàn giọng báo :

— Sao, ngươi có chịu hiện nguyên hình ra chưa, hay chờ ta ra tay lột bộ mặt giả hiệu của ngươi ?

Chí-Tôn hơi rúng động trong lòng vì câu nói quả quyết của Huyết Hồn Kiếm Quỉ, nhưng chàng vẫn lạnh lẽo hỏi :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ, ngươi bảo ta không phải Chủ nhân Lệnh xé xác; chứ còn ai là Cam Lộ bang chủ, ngươi điên chưa ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ vùng trỗ lên một trận cười như loài quỉ hú tự rừng sâu, hắn nói :

— Một kẻ đòn hèn mạo danh người khác, thực là ô nhục biết bao !

Câu nói của Huyết Hồn Kiếm Quỉ vừa dứt, tức thì hàng trăm cao thủ bên ngoài ồn ào lên, một lúc thật lâu mới im lặng trở lại, tất cả đều chú mắt vào hai đại kình địch trước giờ phút xảy ra một trận đấu kinh hồn.

Chí-Tôn cháy phừng lửa giận, hét to :

— Tên Ma đầu vô danh kia, ngươi căn cứ vào đâu dám thốt ra lời nói đó ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng cười già :

— Ha ha... ta sẽ căn cứ vào cái xác chết của ngươi trong chốc lát nữa đây mà mới thốt ra lời nói đó.

Chí-Tôn giận dữ, nghiến răng kèn kẹt :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ, nếu ngươi không đáp được câu hỏi của ta, thì ta thề quyết giết sạch bọn Âm Ma không chừa tên nào sống sót, vậy ngươi hãy lo liệu số phận của ngươi ngay từ phút giây nầy là vừa.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ tự phụ :

— Lão Ác Ma, mãi đến phút giây nầy mà ngươi chưa tỉnh mộng đấy à ? Đã một lần ngươi thoát chết tại cánh rừng già vẫn chưa khiếp uy vũ của Bản Điện chủ sao. Ta bảo thực, đêm nay ta không giết được ngươi trả thù cho gần hai mươi đạo hữu, thề không xuất hiện trên mặt giang hồ nữa.

Một tiếng « soẹt » vang lên, Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã rút thanh Huyết Hồn Thần Kiếm cầm nơi tay. Hắn rọi ánh mắt như hai ngọn đèn nhìn ngay mặt Chí-Tôn không hề lay động.

Ngay lúc ấy, trong bọn cao thủ ngoài xa có gần hai mươi bóng người phóng tới bên mình Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

http://tieulun.hopto.org

Một người trong bọn thân hình to lớn, mặt mũi cực kỳ hung tợn, thò hai mắt hiểm độc ngó Chí-Tôn một chập, rồi quay sang Huyết Hồn Kiếm Quỉ, nói như ma hú giữa rừng già :

— Thưa Huyết Hồn Điện chủ, Lão Ác Ma nầy đã dám to mồm hăm dọa giết sạch bọn người trong đạo Âm Ma của chúng ta, giờ Điện chủ hãy nghỉ tay để Lão phu moi tim hắn.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhìn đồng bọn, khẻ lắc đầu :

— Thiết Ngưu, hãy để Lão Ác Ma mặc ta thu xếp, ngươi không phải là kình địch của hắn đâu.

Thiết Ngưu rống to lên :

— Thế thì Điện chủ đã xem thường Lão phu lắm, Lão phu nguyện moi tim hắn để trả thù cho chúng đạo.

Cả bọn nhao nhao lên :

— Phải đấy, Huyết Hồn Điện chủ hãy để cho Thiết sư huynh bắt Lão Ác Ma đền tội gần hai mươi mạng người đã chết vì tay hắn.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ liền phất tay một cái, tất cả bọn người trong đạo Âm Ma lùi lại phía sau hai trượng, nhìn chòng chọc vào trận đấu sắp diễn ra.

Trông tia chớp, Thiết Ngưu đã phóng tới trước mặt Chí-Tôn, thình lình, đưa ra một chưởng tám phần công lực, sức vận tốc mạnh khôn thể tả.

Không cần đón đỡ, Chí-Tôn lắc mình sang bên, nhanh như luồng chớp trên mây, tránh khỏi ngọn chưởng phong ác liệt đó.

Chàng nhận ra đó là chưởng pháp của phái Thiếu Lâm, nên hiểu ngay Thiết Ngưu là môn đồ của phái võ kỳ cựu nầy vừa gia nhập vào Đạo Âm Ma.

Chàng thầm nhủ :

— Như thế, đủ chứng tỏ hiện nay Đạo Âm Ma đã có mặt trên khắp nẻo giang hồ, thu nạp rất nhiều cao thủ trong các bang phái, thực đáng ngại cho ta trên đường phục hận Sư môn.

Thấy đánh kẻ địch hỏng mất ngọn chưởng đầu, Thiết Ngưu rống to, thu toàn nội lực xô luôn hai chưởng về phía Chí-Tôn cực kỳ ác hiểm.

Chí Tôn vùng trỗ lên cười lạnh lẽo như loài ma độc ngoài mộ địa, chàng sẽ lắc mình biến mất.

Đó là Chí Tôn đã dùng cái thân pháp siêu tột « Di Ảnh Kỳ

Hình » mà Hải Âu Quái Khách đã truyền dạy cho chàng. Gần một tháng nay đem ra thi thố trên mặt giang hồ, chàng đã đạt tới chỗ tuyệt bực của ngón võ thần bí nầy, nên khi đưa ra là chẳng còn trông thấy tăm dạng chàng đâu nữa cả.

Chưởng lực vừa phóng ra bỗng nhiên đối phương đột mất, Thiết Ngưu hết sức kinh dị, hắn dừng lại thò cặp mắt rắn độc nhìn quanh, chợt nghe có giọng cười quái gở gần bên tai hắn :

— Hỡi tên Ma đầu ngu ngốc, mầy ngươi đã tận rồi!

Liền theo tiếng nói, Thiết Ngưu nghe có một luồng áp lực nặng như quả núi từ sau xô tới, hắn hốt hoảng xê dịch thân hình sang bên, nhưng không còn kịp nữa...

Bình...

Một tiếng lồng lộng vang lên, chiếc lưng Thiết Ngưu như bị nhát búa ngàn cân bổ nhầm, toàn thân hắn chẳng khác một con diều đứt dây bắn xa ngoài ba trượng, máu mồm hộc ra thành vũng, hắn rướm lên ít cái, rồi im bẵn luôn.

Cùng lúc ấy, Chí Tôn đã trở về chỗ cũ, với hiện thân Lão cụt tay, Chủ nhân Lệnh xé xác, xạ cặp mắt tinh anh nhìn bọn Âm Ma.

Chàng biết trước bọn chúng sẽ vì phục thù cho đạo hữu mà tấn công toàn lực rất nguy hiểm cho chàng.

Vì vậy, Chí-Tôn ngầm vận khí lực Càng Nguơn Chân Cang dồn lên hữu chưởng, chờ đối phó tình thế mới.

Gần hai mươi cao thủ Đạo Âm Ma ngó thấy Thiết Ngưu bị Chí-Tôn giết chết một cách thê thảm, chúng đồng rống lên như bầy quỉ núi, rồi rập nhau phóng tới, tuôn ra một lượt ba mươi mấy ngọn chưởng phong, thế mạnh tợ trăm ngàn tiếng sóng thét gào ngoài đại hải.

Chưởng lực tạo thành vô số áp khí kinh người, chụp trùm Chí-Tôn cả bốn bề ngoài hai trượng.

Nhận ra bọn cao thủ Âm Ma quyết giết mình, Chí-Tôn mặt trào sát khí, chàng vùng quay mình lẹ tợ chớp, trong lúc đó thò tả chưởng giấu sau cánh tay áo rộng thùng thình, quét một vòng Càng Nguơn Chân Cang, đẩy bật ba mươi mấy luồng chưởng phong của bọn Âm Ma.

Những tiếng chưởng âm kêu bộp bộp rền trời, gió bão quần quật lấy nhau một hồi, rồi hốt ù ù lên không trung và đột mất.

http://tieulun.hopto.org

sao thoát khỏi cây qui kiếm quái dị của Huyết Hồn Kiếm Qui.

Dù đã sợ thầm trong lòng vì không hiểu lời nói của Hải Âu Quái Khách có đúng hay không, nhưng đứng trước tình thế đó giá có nguy hiểm đến đâu, Chí-Tôn vẫn không thể lùi bước được, khi bước vào sân cỏ chàng sẵn đã mang một tâm niệm đánh tới hơi thở cuối cùng rồi.

Sự hiểm nghèo, sinh tử, lúc bây giờ đối với Chí Tôn không còn có nghĩa nữa, chàng cứ tàn sát, đầm máu tanh hôi, để rồi ngã gục trên bãi cỏ chàng vẫn hài lòng.

Cho nên, khi thấy Huyết Hồn Kiếm Qui vừa phóng chất xạ mê hồn trên ngọn qui kiếm ra, Chí-Tôn vẫn bình tĩnh đứng yên một chỗ, vận dụng toàn bộ chân khí Càng Nguơn Chân Cang bao bọc quanh mình, chống lại ánh sáng qui dị ấy.

Đồng thời, lẹ như tia chớp, hữu chưởng Chí-Tôn đưa ra với tám phần công lực, âm động tợ tiếng sét lừng trời.

Huyết Hồn Kiếm Qui lanh mắt, xê dịch thân mình tránh né ngọn chưởng phong thần tốc đó, trên tay hắn lay động qui kiếm không ngừng.

Đột nhiên, một màn lưới đỏ rực từ trong qui kiếm túa ra chụp trùm xuống đầu Chí-Tôn.

Một bầu không khí mùi xạ hòa lẫn máu tanh theo màn lưới đỏ bùng ra khoảng ngoài hai trượng.

Không chút nao núng, Chí-Tôn lì gan giữ nguyên vị trí, chàng vận thêm khí Càng Nguơn, biến thành một tầm vách vô hình kiên cố, đẩy bắn màn lưới đỏ ra ngoài, trong khi hữu chưởng liên tiếp tám ngọn đẩy ra gào thét ầm ì vô cùng ghê rợn.

Mỗi luồng chưởng phong mang theo tám phần thành lực của Chí-Tôn, vũ bạo khôn tả.

Chàng đánh mạnh và mau như vậy cốt để Huyết Hồn Kiếm Qui không còn đủ thời giờ tập trung chân khí dồn vào thanh qui kiếm, phóng chất xạ và máu tanh mê hồn quật ngã chàng như lần trước nơi rừng già.

Quả như lời của Hải Âu Quái Khách, mặc dù chất xạ mê hồn của Huyết Hồn Kiếm Qui đã bốc mờ trời, quần hùng phải thảo lùi thêm mấy trượng, nhưng Chí-Tôn vẫn trơ trơ không việc gì cả.

Trái lại, tám ngọn quái chưởng sấm sét của chàng làm hắn hốt

hoảng tránh né không ngừng, nhưng vốn là một tay qui quyệt về đấu pháp, hắn không chịu lùi một bước nào cả.

Chờ cho chưởng âm chấm dứt, Huyết Hồn Kiếm Qui bỗng vận toàn chân khí truyền ra qui kiếm. Tức thì một tấm lưới đỏ tợ lửa to gấp bội lúc nãy lại chụp lên đầu Chí-Tôn.

Liền theo tấm lưới mê hồn, Huyết Hồn Kiếm Qui đánh ra một chưởng, gồm đủ mười phần thành lực, thế mạnh không thể tưởng.

Với thế công đó, quả thực tên Âm Ma cực kỳ hiểm ác, vì theo hắn nếu kình địch giật mình phóng đi nơi khác, là tự khắc nội khí sẽ tản mác, chất xạ mê hồn sẽ nhanh chóng luồn vào các khí quãn, lập tức ngã ra.

Chí-Tôn kịp nhận ra qui chưởng của kình địch, chàng rõ ngay thâm ý, liền quét ra một chưởng Càng Nguơn Chân Cang với tám phần nội lực, mà không thèm xê dịch thân hình đi đâu cả.

Một tiếng nổ âm i rung rinh mặt đất, rồi ù ù xa dần tợ tiếng trời gầm tận chân mây.

Chí-Tôn hơi lắc lư thân mình, trong lúc Huyết Hồn Kiếm Qui bị xô lùi ngoài trượng lão đảo chực ngã.

Lợi dụng cơ hội đó, một bóng đen từ xa ngoài năm trượng phóng tới sau lưng Chí-Tôn luồn theo hai luồng chưởng phong cực ác.

Lối đột kích nầy vô cùng nguy hiểm, vì hiện tâm trí của Chí-Tôn đang chú hết vào thanh Huyết Hồn Kiếm Qui nếu chỉ trong nội cái thoáng sơ hở, là chất xạ mê hồn đã có thể luồng ngay vào khí quản mà ngất đi rồi.

Nhưng Chí-Tôn ngày nay thính lực đã đạt tới cõi tinh vi, chàng đâu có thể bị hại dễ dàng như thế được. Vì vậy, khi chợt nghe cơn gió sẽ động ở phía sau, chàng hiểu ngay có kẻ đánh lén mình, nhanh hơn chớp giật, chộp một chưởng về sau mà chẳng cần lắc mình trở lại.

Bộp... trời!

Bóng đen bị chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang quật nhằm rú to một tiếng bắn đi ngoài ba trượng như con diều đứt dây, đánh huỵch xuống sân cỏ ộc máu văng tung toé.

Quần hùng bên ngoài nhốn nhao lên, đưa cặp mắt hãi hùng về phía xác chết bóng đen.

http://tieulun.hopto.org

Sẵn đà, Chí-Tôn đưa ngược hữu chưởng trở lại và liên tiếp tấn công Huyết Hồn Kiếm Qui.

Chàng nhất định lần nầy không để cho Âm Ma qui dị đó có chút thời giờ nào vận dụng chân khí vào cây Huyết Hồn Thần Kiếm để phóng xạ mê hồn sang chàng nữa.

Hải Âu Quái Khách đã từng báo chàng điều nầy và chàng tin lời nói của Quái Khách không sai, hôm nay gặp lại cừu nhân chàng hết sức thi thố.

Quả nhiên, màn lưới xạ mê hồn lẫn mùi máu tanh trong thân thanh qui kiếm không thể áp lại gần Chí-Tôn nữa, vì Huyết Hồn Kiếm Qui mãi lo né tránh không ngừng trước loạt chưởng phong ào ào như giông mưa sấm sét của Chí-Tôn.

Chân khí của tên Âm Ma qui dị vì thế bị tản nác, hạt huyết châu nạm trên chui Huyết Hồn Thần Kiếm mờ dần, sau cùng tắt hẳn.

Huyết Hồn Kiếm Qui nhận ra điều đó, hắn ướt đẫm mồ hôi, thần sắc biến đổi rõ rệt, làm gương mặt quái hiểm của hắn bây giờ càng lại quái hiểm thêm hơn.

Không bỏ qua cơ hội, Chí-Tôn dừng hữu chưởng, nhắm mặt Huyết Hồn Kiếm Qui phất tay áo rộng thùng thình, một ngọn « Lưu Vân Phất Huyệt ».

Huyết Hồn Kiếm Qui lanh mắt lại nhiều kinh nghiệm trên mặt giang hồ, nên khi chợt thấy Chí-Tôn lay động hữu chưởng, hắn biết ngay chiêu ấy rất lợi hại, nếu để bị trúng dù cho một cao thủ công lực đến bậc nào cũng không khỏi nếm mùi thảm bại.

Vì vậy, hắn xê dịch xa hơn trượng, lẫn tránh luồng gió quái dị đó.

Thoáng thấy Huyết Hồn Kiếm Qui lanh như sét giật, Chí-Tôn thầm khen và tự nhủ :

— Ta phải hạ ngay tên Âm Ma lợi hại nầy, cao thủ hãy còn nhiều, nếu kéo dài trận đấu, chắc chắn phần bất lợi sẽ về ta.

Nghĩ xong, Chí-Tôn bủa liền một chưởng cho Huyết Hồn Kiếm Qui lo xê động thân mình, rồi lẹ tợ tia sét, chàng thò hữu chưởng vào mình rút cây quái đao ra, phất một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc.

Chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » nầy tuy rằng chỉ có một tác động,

nhưng khắp mặt giang hồ từ trước đến nay chưa một ai có thể tránh nổi.

Chính Sư môn chàng Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn đã phải mất đi nhiều năm mới luyện được ngón võ thâm khốc nầy. Một chiêu mà chia làm ba đường hướng, lúc phóng ra nó sẽ chặt phăng hai tay, và hai chân của đối phương, đồng thời, đục luôn cả buồng ngực, nhanh lẹ đến không một thân pháp nào tránh nổi.

Lúc trước Huyết Hồn Kiếm Qui đã biết ngón võ « Tàn Chi Đoạn Hồn » nầy, giờ sực thấy Chí-Tôn hạ độc thủ, thì hồn vía lên mây, vội khép chặt thanh Huyết Hồn Thần Kiếm vào ngực, cốt che giấu cái chiêu thứ ba của ngón võ ác tuyệt đó.

Ngay khi ấy, từ không trung một giọng trầm đưa xuống :

— Lão Ác Ma hãy dừng tay lại !

Đồng thời, một bóng người phóng xuống, tiếp theo có tới ba bốn bóng khác cùng đáp trên sân cỏ.

Nhưng đã muộn rồi, một tiếng rống thảm liệt từ nơi cửa miệng Huyết Hồn Kiếm Qui, máu thịt văng bừa trên mặt cỏ. Cánh tay trái bị đứt lìa.

Đây cũng nhờ cây Huyết Hồn Thần Kiếm che đỡ, tên Âm Ma mới thoát khỏi một cái chết xé xác rợn người như các nạn nhân của cây Tàn chi Quái Đao từ trước đến nay.

Máu trên cánh tay bị chặt cụt của Huyết Hồn Kiếm Qui phọt thành vòi, hắn lảo đảo lui mấy bước, toàn thân run lên bần bật, mồm rú lo, như qui hú giữa rừng khuya.

Chí-Tôn thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao, xạ cặp mắt rực ngời sát khí, nhìn mấy bóng người vừa đến.

Năm bóng người hiện ra, đó là một lão Đạo Sĩ và bốn lão Ma đầu.

Chừng nhận kỹ lại, lão Đạo sĩ đứng giữa má cóp, cặp mắt lòi hẳn ra ngoài như hai ngọn đèn ma, sắc mặt tái xanh như người mới chết, còn hai bên thì bốn lão Ma đầu lạ mặt, mồm nhọn, mặt choắt, cực kỳ hung ác.

Bất giác, Chí-Tôn khẽ kêu :

— Thần Phong Đạo Nhân !

Lão Đạo sĩ đứng giữa chẳng ai khác hơn là Thần Phong Đạo Nhân thò cặp mắt quỉ quái nhìn Chí-Tôn qua lớp già trang Chủ nhân

http://tieulun.hopto.org

Lệnh xé xác, hắn rống lên như tiếng đồng la bể :

— Lão Ác Ma, đêm nay quả thực ngươi đã hết số rồi !

Chí-Tôn cháy phừng lửa giận hét lớn :

— Lão Ác đạo Thần Phong Đạo Nhân, hôm trước ngươi đã thoát chết một lần, nay lại còn dám chường mặt đến đây, thì đừng trách ta sao tàn ác đấy.

Thần Phong Đạo Nhân rão mắt qua những đống thịt vụn ngổn ngang trên sân cỏ, hắn trỏ lên như quỉ độc :

— Ngươi đã sát hại mấy mươi đạo hữu của ta thì phải đền mạng, đêm nay không giết được ngươi ta thề chẳng đứng làm người.

Chí-Tôn trầm âm thốt :

— Bản Lệnh chủ chỉ mới ra tay có bấy nhiêu chưa phải là đáng kể. nếu bọn Âm Ma của các ngươi không thú thật cái nguyên nhân vì sao Giáo Chủ của các ngươi phái nhiều người theo dõi ta, thì ta sẽ tiếp tục cái kiếp vận sát nầy mãi cho tới khi nào không còn một bóng Hắc đạo mới vừa lòng ta.

Bốn lão Ma đầu nghe Chí-Tôn nói dứt, giận dữ rống lên :

— Thần Phong đạo hữu, cần gì phải đài dòng với lão Ác Ma nầy nữa, hãy để chúng đệ phanh thây hắn ra.

Nhưng Thần Phong Đạo Nhân đã giơ tả chường cản ngăn bốn lão Ma đầu lại, rồi thò hai mắt lồi hắn ra ngoài ngó Chí-Tôn khàn khàn bảo :

— Hỡi lão Ác Ma độc ác, đêm nay ngươi đã gặp ta, sẽ không còn cơ hội giết người nữa đâu mà mang hão vọng.

Chí-Tôn bỗng cười khàn, sặc mùi máu tanh :

— Bọn Âm Ma của chúng bây công lực có bao nhiêu mà dám to mồm oang oang như thế ?

Bốn lão Ma đầu không còn có thể dằn cơn giận dữ nữa, cùng rống to và xông lên một lúc bũa liền tám chường gồm đủ toàn bộ nội lực.

Không cần tránh né, tả chường của Chí-Tôn quét ngang một chường « Càng Nguơn Chân Cang » chặn nghẹt bốn luồng bạo vũ của bốn lão Ma đầu, trong khi hữu chường diêu động cây quái đao phóng sang một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » ánh chớp.

Lại một tiếng kêu lên rợn người, một trong bốn lão Ma đầu bị chặt hai chân và đục thủng nơi ngực, giãy rấn rạt trên bãi cỏ, chốc lát im đi.

Theo đó, Chí-Tôn cũng bị đẩy lui vài bước vì tám luồng chường phong vũ bão vừa rồi.

Nhưng chàng cũng đã lẹ làng nhấc mình đứng nguyên chỗ cũ, xạ cặp mắt rực màu máu nhìn bọn Ám Ma chẳng hề lay động.

Thần Phong Đạo Nhân hết sức hãi hùng, hắn ngẫn người ra chưa biết phải đối phó với kình địch ra làm sao cả.

Nguyên bốn lão Ma đầu vẫn là những cao thủ trong chốn vũ lâm, được Giáo Chủ Ám Ma mời vào đạo phái, giữ chức Hương chủ tại Chi Đàn Cửu Linh, một trong ba Chi Đàn của đạo, mà Thần Phong Đạo Nhân hiện là Đàn chủ.

Từ ngày Chi Đàn Cửu Linh xuất hiện trên mặt giang hồ, tất cả cao thủ vũ lâm nghe tiếng đều khiếp mật, nay chỉ mới một chiêu đầu mà đã bị Chí-Tôn giết chết hết một người, ba lão Ma đầu kia dừng mày, trợn mắt, đồng rống to, rồi phóng tới quật chường ào ào tấn công kình địch.

Một ý nghĩ vụt chớp qua đầu óc Chí-Tôn, chàng nhủ thầm :

— Thần Phong Đạo Nhân vốn là lão Ác Ma có nhiều đường chiêu quái lạ, nếu ta không dùng sức mau và mạnh hạ ba tên nầy, đợi hắn ra tay sẽ có điều bất lợi cho ta.

Vì nghĩ như vậy, Chí-Tôn vội giắt cây Tàn Chi Quái Đao vào mình, vận cả mười phần thành lực vào hữu chường, đánh ra một ngọn Càng Nguơn Chân Cang thần tốc.

Ngọn chường Càng Nguơn phóng ra vừa đúng lúc, Thần Phong Đạo Nhân cũng vừa sực hiểu ba lão Ma đầu không phải là tay kình địch của Chí-Tôn, nên hắn quát vang :

— Các đệ hãy lui ra !

Nhưng đã trễ rồi, luồng gió cực bạo Càng Nguơn Chân Cang đã áp tới ba lão Ma đầu.

Mấy tiếng kêu xé mây, tự khắc ba thân hình to lớn của bọn Ám Ma như những cánh diều đứt dây, bắn bổng ra ngoài ba trượng, thịt nát, xương rã, bừa bãi trên mặt đất.

Thần Phong Đạo Nhân rống to :

— Tên Ác Ma phải đền tội !

Cùng theo tiếng rống, Thần Phong Đạo Nhân đưa ra một luồng chường cực ác, áp đến gần Chí-Tôn.

Luồng chường nầy vì quá bất ngờ lại bạo vũ, không thể nào

http://tieulun.hopto.org

tránh nổi và cũng không đón đỡ kịp cho dù một cao thủ có cái thân pháp siêu tột đến đâu.

Chính Thần Phong Đạo Nhân lợi dụng trong cái tia chớp ấy, quyết quật chết Chí-Tôn để phục thù cho chúng đạo Âm Ma.

Chí-Tôn thấy rõ điều đó, vì vậy, chàng không đón đỡ, cũng chẳng né tránh, mà chỉ theo thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » nhắc bổng thân hình lên trên luồng sóng chưởng phong kẻ địch, nhẹ như làn tơ nhỏ, phóng cao ngoài hai trượng, không bị một vết thương nào cả.

Thần Phong Đạo Nhân đến phải ngơ ngẩn cả người, trong lòng hắn rúng động từng hồi, vì không ngờ Chí-Tôn có cái thân pháp hư ảo ngần ấy.

Hằng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch cách xa năm trượng, vây bọc quanh sân Thất Lý Bình, chợt xôn xao lên một lúc thật lâu, ai nấy mặt mày biến cả thần sắc.

Một phần khiếp phục cái lối khinh công tuyệt ảo của Chí-Tôn cũng có, nhưng có một số người nhận được đó là ngón võ kỳ bí của Kỳ Văn Quân, một cao thủ lừng danh trong Cam Lộ bang cách đây hơn hai mươi năm về trước, đã từng chiếm vô địch về lối chạy nhanh.

Ngay lúc ấy, Chí-Tôn chờ luồng áp lực chưởng phong đi qua, chàng đáp về chỗ cũ, quát lớn :

— Thần Phong đạo tặc, ngươi phải trả lời sự thực cho ta biết : Vì sao bọn Âm Ma của các ngươi ngày đêm theo ta như bóng với hình, ngươi hãy trả lời ngay từ phút giây nầy; nếu trái lại thì . . .

Thần Phong Đạo Nhân há chiếc mồm rộng tận mép tai :

— Nếu trái lại thì sao ?

Chí Tôn xạ ánh mắt vừa rợn vừa khiếp ngay mặt Thần Phong Đạo Nhân, trầm âm bảo :

— Thì đêm nay ngươi đành phải phơi thây tại sân cỏ Thất Lý Bình nầy.

Thần Phong Đạo Nhân nhổm người lên, giận dữ quát :

— Lão Ác Ma đừng tự phụ, ngươi muốn giết ta không dễ dàng như ngươi tưởng đâu.

Chí-Tôn mặt đầy sát khí :

— Ngươi nhất định không khai à ?

— Chẳng những thế, ta còn moi lấy trái tim ngươi trả thù cho chúng đạo hữu nữa.

— Thế thì quả thực ngươi đã hết số rồi !

Chấm dứt câu nói, Chí-Tôn đưa luôn ba chưởng, khí mạnh của mỗi chưởng đều có thể đẩy núi, dời sông.

Mở đầu tấn công, Thần Phong Đạo Nhân với ba ngọn chưởng vũ bạo nầy, dụng ý của Chí-Tôn là làm tê liệt ngay phút đầu sự quật khởi của lão ác đạo, buộc hắn không còn thời giờ giở những đường chiêu kỳ quặc, đánh trả lại chàng.

Thế nhưng Thần Phong Đạo Nhân võ công đâu phải tầm thường, lão Ác đạo từng được Âm Ma Giáo Chủ cho giữ chức Đàn Chủ Cửu Linh Sơn, hắn phải là một tay kinh ngạc vũ lâm, mới có thể cầm đầu bọn Ma đầu lừng danh ấy được.

Hơn nữa, trước khi được mời vào Đạo Âm Ma, Thần Phong Đạo Nhân cũng đã là một nhân vật khiếp mật giang hồ, các cao thủ vũ lâm miền Bắc nghe tới tên thảy đều run sợ.

Lão Ác đạo đâu có thể chịu khuất phục trước ba luồng quái chưởng của Chí Tôn dễ dàng như thế.

Cho nên, chỉ thấy thân hình Thần Phong Đạo Nhân tránh né tợ chớp mấy lần, là đã thoát khỏi sự hiểm nghèo rồi.

Liền trong làn sét trên mây, Thần Phong Đạo Nhân giơ tả hữu chưởng quật bốn ngọn lốc vũ ào ào.

Chí Tôn lắc lư thân mình vài cái, rồi trả lại liên tiếp sáu chưởng vạch sáng cả màn đêm.

Hai kình địch võ công siêu tột đều một trận gắn bên nhau, hết sức nguy hiểm, chỉ trong chốc lát bóng chưởng to như quả núi, chưởng lực chấn động chẳng khác tiếng trời gầm liên hồi tận chân mây.

Bóng dáng Chí Tôn lẫn Thần Phong Đạo Nhân lẹ làng như quỉ mỵ, luồn qua sóng chưởng chớp động kinh hồn, quả thực cái chết chỉ trong một làn tơ nhỏ.

Tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch phải lùi xa hơn một trượng, ai nấy le lưỡi, lắc đầu, vì từ trước đến nay chưa từng thấy một trận đấu nào khốc liệt như thế.

Tuy vậy, bọn chúng thầm mừng trong lòng, đứng ngoài chực chờ Chí Tôn đuối sức là tự khắc ra tay tàn sát, để trừ đi một nhân vật khủng khiếp nhất trong hàng ngũ vũ lâm bao nhiêu tháng

http://tieulun.hopto.org

trời nay từng gieo run sợ trên mặt giang hồ.

Sau khi đấu hai mươi chiêu vẫn chưa có thể hạ nổi Chí Tôn, Thần Phong Đạo Nhân thầm mệt phóng ra ngoài trượng đứng thở ồ ồ như quỉ hú giữa rừng sâu,

Trong lúc, mồ hôi của Chí Tôn cũng toát dầm cả áo, nhưng chàng giữ nguyên chỗ cũ chẳng hề xê dịch một bước nào cả.

Để phòng bọn cao thủ từ phía sau phóng ám khí, Chí Tôn hết sức dè dặt vận thính lực xa ngoài ba trượng nghe ngóng.

Đứng thở một chập lâu cho bớt mệt, Thần Phong Đạo Nhân trở vào vòng chiến, thoạt đầu, lão Ác đạo giơ hai ngọn chưởng cong như cái vấu vòng quanh mình thủ thế, mồm phát lên cười khì khì không ngớt.

Cử động kỳ quặc của lão Ác đạo, khiến Chí-Tôn hiểu ngay hắn sắp hạ độc thủ, chàng càng chú hết tâm lực vào trận đấu, cặp mắt sáng rực, chẳng thoáng rời Thần Phong Đạo Nhân

Quả như Chí-Tôn dự đoán, sau loạt cười âm hiểm, Thần Phong Đạo Nhân thình linh nhảc mình lên không, đảo những vòng tròn tợ chớp, đồng thời, song chưởng biến thành hàng trăm ngàn vầu nhọn sắc bén, đặc dày như màn lưới chụp xuống đầu Chí-Tôn.

Ngón võ công quỉ dị nầy từng làm rúng sợ khắp mặt giang hồ của Thần Phong Đạo Nhân, mà khi lão Ác đạo dùng đến chưa có ai thoát khỏi một cái chết thê thảm.

Đó là ngón « Thần Phong Qui Chưởng » sự lợi hại ngọn ma chưởng nầy hơn gấp trăm lần « Thần Phong Qui Trảo » mà cách mầy đêm trước lần đầu gặp Chí-Tôn đã đem ra dùng.

Biết tránh né lối võ công ác độc nầy sẽ gặp điều nguy hiểm, Chí Tôn liền vận toàn bộ chân khí Càng Nguơn Chân Cang, một số bao bọc thân hình tạo một bức tường vô hình vững chắc, đồng thời dồn lên hữu chưởng quay liên tiếp những vòng tròn.

Những tiếng bộp bộp... rợn người trên không trung, vầu chưởng gặp nhau tạo thành âm thanh ghê sợ, nhưng không mấy chốc tất cả đều đột mất, trở lại bầu không khí im lặng, hãi hùng.

Quần hùng khiếp đảm trố những cặp mắt đầy ma lực nhìn Chí-Tôn sòng sọc chẳng hề lay động.

Giữa lúc Thần Phong Đạo Nhân cũng đã trở về mặt đất, hai luồng sáng trong cặp nhỡn quang của lão Ác đạo chớp nhắp nháng.

Lão ta vô cùng sững sờ vì không thể nào ngờ Chí-Tôn có thể phá hỏng ngón võ độc tột « Thần Phong Qui Chưởng » vừa đưa ra.

Có thể bảo, đây là lần thứ nhất từ khi ngón võ nầy trên mặt giang hồ, lão Ác đạo đã nếm mùi thất bại.

Phá được ngọn Thần Phong Qui Chưởng, Chí-Tôn phấn khởi trong lòng, chàng thốt giọng lạnh lùng như mộ địa :

— Thần Phong Ác Đạo, đây là một dịp cuối cùng cho ngươi còn thấy ánh sáng trên cõi đời. Vậy, ngươi hãy biết rõ số phận mình mà nói thật cái mục đích của Đạo Âm Ma vì sao lại phái nhiều tên Ác Ma dõi theo toan ngầm hại Bản Lệnh chủ, như thế, ta sẽ tha tội chết cho ngươi, còn nghịch lại ta bảo cho biết trước sân cỏ Thất Lý Bình nầy là nơi mộ địa của ngươi.

Thế nào, ngươi hãy chọn một đường trước khi trả lời ta.

Thần Phong Đạo Nhân giận dữ rống to :

— Lão Ác Ma đừng hòng dọa nạt ta vô ích, nếu chẳng may đêm nay ta bị hại ở chốn nầy, thì ngươi cũng không thể nào sống sót nổi được đâu.

Chí-Tôn dửng đôi lông mày bạc :

— Vậy thì Bản Lệnh chủ sẵn sàng tiễn chân ngươi qua cõi khác.

Chữ « khác » vừa chấm dứt, đột nhiên thân hình Chí Tôn vọt biến mất, rồi lại vọt hiện ra, như một bóng vong linh từ cõi âm về.

Trong lúc chợt biến chợt hiện của Chí-Tôn, thì thình linh Thần Phong Đạo Nhân té ngửa xuống đất chẳng có một tiếng rên la, nhưng trông kỹ, máu đen từ chín lỗ của hắn rịn ra, nằm phơi thây trên bãi cỏ.

Lão Ác Ma chết một cách bất ngờ không kịp một phản ứng.

Thủ pháp giết người như thế, thực là không thể nào tưởng tượng được.

Hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch vây quanh sân cỏ Thất Lý Bình qua phút giây hãi hùng, bỗng ồn ào lên vì cái chết hết sức quái lạ của Thần Phong Đạo Nhân.

Nhưng lão Ác Ma đã bị Chí-Tôn đội lốt Chủ nhân Lệnh xé xác giết bằng thủ pháp nào chẳng hề một ai rõ cả.

Quần hùng đâm lo ngại : nếu đêm nay không diệt đi một nhân vật khủng bố máu tanh Chủ nhân Lệnh xé xác, thì kể từ ngày mai trở đi sẽ không còn chút gì hi vọng nữa.

http://tieulun.hopto.org

Rồi đây trên mặt giang hồ mông mênh vô tận, làm sao đuổi được một cánh chim trời.

Và nhân vật khủng bố nầy còn sống ngày nào là ngày đó bọn giang hồ, vũ lâm sẽ sống trong bầu không khí sợ hãi lo âu, chẳng giây phút nào yên tâm cả.

Nhất là bọn Ma đầu cách hơn hai mươi năm về trước từng dự vào cuộc thãm sát mấy trăm nhân mạng Cam Lộ bang, ngày đêm sẽ như nằm trên chông gai, tình trạng thực khủng khiếp.

Lúc ấy, Chí-Tôn đã trở về chỗ cũ, chàng đứng yên tạm nghỉ ngơi trong chốc lát, để còn lâm vào trận đấu mới sẽ ác liệt hơn nhiều.

Sự thực, chẳng một ai biết rõ khi nãy Chí-Tôn giết Thần Phong Đạo Nhân là do hai ngón võ bí tuyệt Di Ảnh Kỳ Hình và Lưu Vân Phật Huyệt, chàng đã dùng thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình đột nhiên biến mất, vạch một vòng tròn quanh mình Thần Phong Đạo Nhân như bóng vong linh hiện về, rồi thừa cơ hội lão Ác Đạo còn đương hoang mang trước cái hình ảnh qui dị đó, chàng dùng ngay ngón Lưu Vân Phật Huyệt đánh nhằm tử huyệt nơi ngực lão Ma ngã ra chết một cách không ngờ.

Do đó, không một cao thủ nào nhỡn lực dù thâm diệu đến đâu, cũng khó mà nhận kịp cái thủ pháp giết người của chàng.

Bầy giờ, mặt sân cỏ Thất Lý Bình lặng im không một tiếng động. Xác chết nằm la liệt, ngổn ngang, kẻ cụt đầu, người bị chặt ngắn tay chân, ruột gan bừa bãi, tạo nên một cảnh kinh hoàng chưa hề thấy trong lịch sử vũ lâm xưa nay.

Bầu không khí lạnh lùng sặc mùi máu thịt hôi tanh đến rợn người.

Vầng trăng đã chếch hẳn về phía Tây, soi một thứ ánh sáng thê lương, ảm đạm.

Đột nhiên, từ trên nền trời xanh thẳm lấp lánh sao đêm một cuộn lửa đỏ rực cháy bừng lên cao độ năm trượng ngoài.

Cuộn lửa đỏ ấy phát lên cách sân Thất Lý Bình không đầy nửa dặm. Đó là dấu hiệu cấp báo của Đạo Âm Ma, vì sau khi Thần Phong Đạo Nhân thãm tử dưới tay Chí-Tôn, hiện thân Chủ nhân Lệnh xé xác, chỉ còn Huyết Hồn Kiếm Qui là một cao thủ lấy lừng của Đạo, nhưng vẫn đã bị cây Tàn chi quái đao chặt cụt ngắn một cánh tay, vì vậy bao nhiêu tên Ma đầu trong đạo từ nãy chưa dự vào trận đấu tự biết mình không phải là kình địch của đối phương, nên mới đốt lên

cấp hiệu báo tin cho Giáo Chủ chúng hay, để phái người đến phục hận.

Chí-Tôn cũng đã nhận ra cuộn lửa quái dị đó, chàng hiểu ngay vì cái chết của lão Ác đạo Thần Phong Đạo Nhân, mà bọn Âm Ma còn sống sót đốt « Phi Hoả » lày.

Chàng quét mắt nhìn quanh sân trong thấy có thêm một số đông cao thủ lẫn Ma đầu vừa mới đến, trước sau đã có ngoài hai trăm nhân vật vũ lâm, dường như tất cả đều chờ đợi sự châm ngòi bùng nổ một trận đại huyết chiến chưa từng có xãy ra tại sân cỏ hoang vu nầy.

Gương mặt Chí-Tôn qua lời Chủ nhân Lệnh xé xác, lúc bấy giờ càng rắn lạnh hơn, sát khí trong đôi mắt chàng rừng rực như chực bốc cháy bất cứ lúc nào, chàng không còn biết lo ngại, bọn cao thủ càng phút càng tề tựu đông hơn chút nào nữa cả, trước mặt chàng chỉ có giết và giết, một bầu trời máu rơi, thịt đổ hiện ra.

Bất giác, Chí-Tôn hét :

— Giết, ta phải giết cho sạch lũ Ma đầu !

Mấy trăm cao thủ vây bên ngoài nghe tiếng hét đó, ai ai cũng cảm thấy rúng động tận đáy lòng, họ ngầm hiểu nhân vật khủng bố đang giờ say máu kẻ thù.

Mặt sân Thất Lý Bình im lặng trong hãi hùng, âm phong lồng lộng, sát khí tràn lan.

Vầng trăng dần dần chìm xuống rặng đồi xa trùng điệp, trông trường thành đã điểm tàn canh.

Quần hùng vẫn chưa có một ai cử động.

Thấy trời đã gần sáng, Chí-Tôn tự nhủ :

— Ta không nên kéo dài thêm thời giờ nữa, nếu cứ như thế nầy đợi sáng ra chắc chắn có điều bất lợi cho ta, bọn chúng đông người sẽ dùng thuật đánh cầm chừng chờ ta mỏi mệt mà ra tay, dù công lực của ta cao siêu đến mấy, cũng khó lòng tránh khỏi sự thãm bại vô ích.

Bây giờ ta nên lìa khỏi sân cỏ nầy là vừa.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn cất giọng trầm khiếp bảo quần hùng :

— Các ngươi hiện còn ai có lời chỉ giáo thì cứ xông vào, nếu không, Bản Lệnh chủ xin chào cáo biệt.

Dứt lời, Chí-Tôn xạ cặp mắt sáng tợ đèn thần quét nhìn mấy trăm cao thủ vài lượt xem có ai phản ứng gì không.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng lặng im phăng phắt, chẳng ai động đậy chi cả.

Chí-Tôn thấy thế vùng cười khàn lên, rúng động cả mặt sân Thất Lý Bình. Chàng nói lớn :

— Nếu không còn ai thử thách, thì lão phu có lời cáo biệt các ngươi.

Chàng sắp sửa nhấc mình lên không...

Tất cả mấy trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đều cùng chung một mục đích, tới đây tìm giết Chủ nhân Lệnh xé xác, trừ đi một nhân vật khủng bố, máu tanh từng gieo rung sợ trong chốn võ lâm, giờ vì khiếp hãi trước cái võ công khủng khiếp của hắn trong các trận đấu vừa rồi, mà đành trơ mặt chẳng thốt ra một lời nào ngăn cản cả.

Nhất là có một số cao thủ ẩn hiện phía ngoài trước xưa có nhúng tay vào cuộc thảm sát Cam Lộ bang, thấy vậy trong lòng càng lo sợ thêm hơn, vì nếu đêm nay không diệt được Chủ nhân Lệnh xé xác, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó không xa, sẽ tiếp nhận cây quái lệnh rợn người kia và sẽ bị giết thảm khốc như các nạn nhân từ bao nhiêu tháng nay vậy. Trông thấy Chí-Tôn chực nhấc mình đi, bọn này toát dầm cả mồ hôi, hết sức thất vọng.

Trong lúc ấy, đột nhiên từ trên không một giọng quát nổi lên tợ sấm :

— Lão Ác Ma, hãy dừng lại !

Nghe tiếng quát xé mây, Chí-Tôn vừa cất mình lên, bỗng dừng lại xem đó là ai.

Tức thì, một bóng người to lớn lẹ như sao sa phóng xuống sân cỏ Thất Lý Bình, cách Chí-Tôn độ chừng vài trượng.

Bóng người to lớn hiện ra một bộ mặt hung ác lạ lùng, chiếc mồm rộng tận mép tai, mũi thò xuống trông hết sức quái gở.

Chí-Tôn xạ ánh sáng nhỏn quang vào mặt hắn, trầm lặng hỏi :

— Ngươi là ai ? Thuộc về môn phái nào ? Muốn cùng Bản Lệnh chủ độc đấu hay quần đấu ?

Người to lớn nói giọng oang oang :

— Ta là Hạt Trùng Đạo Trưởng, tới tìm ngươi để đòi nợ máu.

Chí-Tôn lạnh lùng hỏi :

— Nợ máu của tên Ác đạo nào ?

— Mộc Đạt Đạo Sĩ là Sư đệ của ta, ngươi đã dùng thủ pháp tàn ác giết người, lại treo cổ trên cành cổ thụ ngoại thành Trường sa,

chẳng còn xem Quần hùng trong chốn võ lâm này ra sao cả, giờ ta gặp ngươi nơi đây rồi, thì đừng mong chạy thoát.

Chí-Tôn cười lớn, giọng cười sặc mùi thảm sát máu tanh, chất chứa một bầu trời huyết hận. Dứt cười, chàng giơ hữu chưởng trỏ quanh sân cỏ Thất Lý Bình, rồi nghiêm giọng bảo :

— Trước khi lao đầu vào mộ địa, ngươi hãy trông đây mà làm gương, Mộc Đạt Đạo tặc đã vì cuồng điên, ngu ngốc mà chết, bây giờ lại đến lượt ngươi.

Hạt Trùng Đạo Trưởng gầm như sấm nổ :

— Câm ngay cái mồm lại, Lão Ác Ma, quả thực hôm nay ngươi đã hết số rồi, đừng trách ta sao hạ độc thủ.

Mồm thốt, hữu chưởng của Hạt Trùng Đạo Trưởng phát ra một luồng « Đạc Vân Xạ Nhỡn » về phía Chí-Tôn, trông như một cuộn khói chiều.

Nếu để trúng luồng chưởng này, tự khắc kẻ địch bị mù mắt ngay, không một phương thuốc nào có thể cứu chữa được.

Mặc dù không hiểu rõ loại độc khí này nhưng chợt nhớ tới bảy cỗ chưởng của Miêu Cương Ngũ Độc đã chết vì khí lực « Càng Ngươn Chân Cang », Chí-Tôn liền vận ngay toàn bộ, che lấp các huyệt đạo trong người, đồng thời bao bọc bên ngoài, tuy vô hình, nhưng vững chắc, như một bức tường sắt kiên cố, không thể có một vật gì dù nhỏ đến đâu mà lọt qua nổi.

Bị tấm vách vô hình « Càng Ngươn Chân Cang » chặn lại, luồng khói trắng « Độc Vân Xạ Nhỡn » dừng lại dần dần tan ra trong không khí, làm Hạt Trùng Đạo Trưởng giận dữ gầm to :

— Lão Ác Ma, nếu đêm nay ta giết không được ngươi, thề chẳng bao giờ trở lại chốn giang hồ.

Hắn liên tiếp quật luôn bốn chưởng gồm đủ công lực trong người, hốt lên những áp khí nặng nề như trái núi.

Chí-Tôn hét lên một tiếng, hữu chưởng quét ngang một ngọn « Càng Ngươn Chân Cang » phát ra những tiếng bộp bộp... liên hồi, đồng thời chàng quay nhanh một vòng tợ chớp, trong lúc thò tay trái ra, đẩy mạnh một luồng chưởng thần tốc...

Bình !

Toàn thân Hạt Trùng Đạo Trưởng bị quăng ngược về sau hơn

http://tieulun.hopto.org

hai trượng, biến thành một khối, vừa máu, vừa xương thịt hết sức hôi tanh.

Giữa lúc Chí-Tôn thu hồi thân hình, đứng yên xạ cặp mắt ngời theo một bầu trời thảm khốc vào đống thịt của Hạt Trùng Đạo Trưởng, rồi lướt ngang quần hùng đương khiếp mặt với chết hãi hùng của Lão Ác Đạo.

Qua phút kinh hoàng, Chí-Tôn dựng cặp lông mày bạc phơ hỏi lớn :

— Còn vị nào tiếp vài đường chiêu với Bản Lệnh chủ nữa không ?

Không thấy đáp ứng, Chí-Tôn chực nhắc mình lên...

Một lão Ma đầu trong bọn cao thủ từ nãy giờ chưa dự vào trận đấu, thấy thế, bỗng quát to :

— Anh em chúng ta hãy hợp lại quật chết Lão Ác Ma này !

Vừa quát, Lão Ma đầu vừa phóng mình vào vòng chiến.

Hàng trăm cao thủ nghe tiếng quát đó đều nhốn nhao lên, rồi chẳng cần ai bảo ai, đồng rập nhau áp vào vây chặt Chí-Tôn.

Họ dàn thành thế trận bao trùm như chiếc hộp sắt, chờ một số cao thủ từ phía sau tới thêm là mở màn cuộc tấn công.

Một trận đại lưu huyết lại sắp diễn ra, lần này sẽ khốc liệt hơn cả trăm lần trước và thắng bại chưa biết về ai.

Trong khi đó, một số đông cao thủ từ bốn hướng sân cỏ Thất Lý Bình cũng vừa tới, chúng họp với hàng trăm người chực sẵn tự nãy xông vào, chỉ còn cách Chí-Tôn chừng ba trượng.

Một lão Ma đầu rống lên xé bầu không khí của đêm trường :

— Hãy giết hắn tại sân này, đừng để hắn chạy thoát,

Hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đồng quát lên chấn động cả một góc trời..

Bọn chúng hè nhau một lượt phóng ra hàng trăm luồng chưởng âm chớp động đầy trời, trông chẳng khác một ngày tàn thế kỷ.

Quần hùng nhất quyết hạ Chí-Tôn ngay từ chiêu đầu, vì tất cả bọn chúng ai nấy đã khiếp sợ cái công lực thần quỉ khôn lường của chàng, nếu không giết chết chàng, là trái lại, phải chịu cảnh thảm hình như năm mươi ngoài xác người trên sân cỏ.

Từ bao nhiêu lâu nay, Chủ nhân Lệnh xé xác xuất hiện trên chốn giang hồ, chẳng khác con thần long, chỉ trông thấy đầu mà chưa hề thấy đuôi, rất ít người biết rõ bộ mặt thực của lão ta, đêm nay chính

là một cơ hội ngàn năm khó gặp cho bọn Ma đầu, cao thủ, quần hợp nhau diệt trừ nhân vật khủng khiếp nhất trong hàng ngũ vũ lâm hiện thời.

Chí-Tôn sau lớp Chủ nhân Lệnh xé xác nhận thấy tình thế quá căng thẳng, liền hét :

— Các ngươi muốn chết à ?

Trong tiếng hét, Chí-Tôn theo đà hàng trăm luồng sóng chưởng phong, bốc mình lên cao nhẹ tợ làn gió nhẹ.

Rồi chờ cho gió chưởng tan đi, Chí-Tôn trở về mặt đất an toàn, không hề hấn chi đến chàng cả.

Chàng đâm ra oán độc, xạ hai luồng sáng hung tợn khiếp hồn quét ngang bọn cao thủ một lượt quát :

— Các ngươi đã tới số cả rồi !

Soẹt... một tiếng khô khan nổi lên !

Chí-Tôn đã rút cây Tàn Chi Quái Đao ra khỏi mình, tỏa rực ánh sáng tử thần lạnh lẽo.

Hàng trăm cao thủ cùng lượt la lên :

— Lệnh xé xác !

Tiếng la át động cả sân Thất Lý Bình, như âm hưởng của một đạo Âm Ma từ cõi âm vọng lại.

Không đợi Chí-Tôn kịp ra tay, gần hai trăm cao thủ nhất loạt phóng chưởng ào ào, thế mạnh đánh bật cả núi non.

Máu cầm thù sục sôi đến tột độ, Chí-Tôn vận ngay nội lực Càng Ngươn Chân Cang, giơ tả chưởng quay nhanh một vòng, đồng thời quái đao cũng chớp lóe không ngừng.

Sức chưởng hai bên gặp nhau tạo thành trăm ngàn tiếng sấm sét vang rền, chưởng quang chớp nháng tợ màn lưới, vạch ra dọc ngang từng loạt tia sáng hãi hùng.

Liền trong đó, có nhiều tiếng rú khủng khiếp xen lẫn chưởng âm, những cây thịt bị chặt ngắn cả tay chân, lại đục một lỗ ngay giữa tim, máu phọt thành suối, giãy chết rắn rật trên mặt sân cỏ Thất Lý-Bình.

Thoạt đầu, đã có hơn ba mươi cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch bị quái đao xé xác.

Quần hùng thấy máu đã chảy, chúng rống lên, chẳng khác bầy quỉ đói, lại xuất chưởng như bão tố phong ba.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn hét lên một tiếng long trời, quay thân mình như chớp, quái đao tua tủa ánh sáng rợn toát hồn.

Chỉ thấy thây người bị xé tét, máu rây ngập sân cỏ, tiếng rú báo hiệu trước cái chết, tiếng quát hận thù, tiếng bộp bộp... ù ù của chưởng âm, bóng người từ ngoài phóng vào rồi ngã huych xuống đất, hàng loạt xác chết bắn bổng đi, rồi lại hàng loạt người khác nhảy vào sân thay thế những chỗ vừa bỏ trống, tất cả bày ra trước mắt một thảm cảnh hãi hùng chưa bao giờ có trong lịch sử võ lâm.

Nhưng càng chết bao nhiêu, bọn Ma đầu và cao thủ giang hồ lại càng lăn xả vào, quật chưởng tấn công Chí-Tôn ác liệt bấy nhiêu, bọn chúng nhất định liều sống chết với chàng một trận cuối cùng.

Trên mặt sân cỏ lúc bấy giờ số cao thủ Ma đầu dần dần giảm mất đi, xác chết lại tăng nhanh chóng.

Đến đây đã có thêm gần một trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch rơi thây, tính chung với số người chết lúc nãy lên tới một trăm bốn mươi ngoài mạng người bị thảm tử.

Cả thân mình Chí-Tôn đều nhuộm máu, cây Tàn Chi Quái Đao đỏ vời tợ lửa lập lánh ánh tử thần.

Thần trí chàng đã bị sát khí lấn át hẳn, trong tim ngùn ngụt lửa Sư cừu, chỉ biết giết và cứ giết.

Bây giờ, Chí-Tôn chẳng khác một tên Ác Ma khát máu nhất trần đời, một ngọn chưởng Càng Nguơn Chân Cang đưa ra, ít nhất cũng có tới ba thây người rời rã, một ánh quái đao lóe lên, là một tiếng rú rợn người

Vầng trăng đã khuất dưới dãy đồi xa Bầu trời chìm trong bóng tối ghê sợ, trận đại lưu huyết vẫn diễn ra ác liệt trên sân Thất Lý Bình.

Đột nhiên từ trên tận bầu trời, một tiếng quát vang như trời gầm, át cả sân trường.

Đồng thời, một bóng người phóng xuống quát :

— Các ngươi hãy lui ra ngoài tất cả.

Toàn thể bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch chợt nghe tiếng gầm đó, thảy đều giật mình, ngưng ngay trận đấu, quay nhìn xem đấy là ai.

Họ cùng lượt la to :

— Lão tiền bối Liệt Dương Quái Lão!

Tức thì, bọn chúng dạng ra ngoài.

Chí-Tôn sực thấy bóng lạ tới, chàng xạ cặp mắt rực màu máu tanh nhìn bóng ấy. Bất giác, chàng khẽ bật :

— Liệt Dương Quái Lão!

Tự nhiên, thân mình Chí-Tôn rúng động không ngừng, chàng nhìn Liệt Dương Quái Lão đang đủng đỉnh bước vào trường.

Ngọn lửa Sư cừu như bốc cháy mãnh liệt, kẻ huyết thù số hai trong cuốn Huyết Hải Thâm Cừu đã hiện ra trước mặt chàng.

Năm chữ tắt : Âm Dương Xú Quái Bà, lão đại Ác Ma nằm ở hàng nhì trong huyết nan ấy.

Chàng rít thầm trong hai hàm răng cắn chặt :

— Tên Đại Ác Ma, đêm nay dù có chết ta cũng nhất định phải trả mối Sư cừu.

Rít xong, Chí-Tôn đứng yên chờ Liệt Dương Quái Lão bước tới, chân khí Càng Nguơn Chân Cang đã được dồn hết lên chưởng lực.

Chàng hiểu rõ tên Đại Ác Ma nầy có một ngọn qui chưởng tên là « Liệt Dương Chưởng » khi phóng ra sức nóng của nó có thể khiến cho đá vàng đều phải chảy, khắp mặt giang hồ chưa từng gặp một tay đối thủ.

Chí-Tôn không tin chắc chưởng môn Càng Nguơn Chân Cang của mình có thể chống lại một ngọn qui chưởng khốc liệt đó hay không, nên trong lòng chàng hồi hộp mãi không yên, vì theo chàng nghĩ, nếu thất bại trước lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão, là chàng không thể nào sống sót được, tất cả bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch thù hận chàng, chờ đến lúc sa cơ, chúng sẽ xé chàng ra từng mảnh thịt nhỏ, để báo thù cho hơn một trăm nhân mạng đã chịu thảm sát về tay chàng.

Nhưng vì thanh danh của Chủ nhân Lệnh Xé Xác và vì cừu hận của Sư môn, buộc Chí-Tôn chẳng có một bước lùi, chàng phải tiến tới mãi cho đến bao giờ trút hơi thở cuối cùng trên hoang địa.

Sinh mạng chàng còn mất do trận đấu thảm khốc sắp diễn ra.

Trong khi Liệt Dương Quái Lão với bộ áo quần đỏ chói chầm chậm bước tới trước mặt Chí-Tôn, dừng lại cách chàng không đầy ba trượng.

Sau khi đưa cặp mắt lộ hẳn hung quang quét ngang một trăm ngoài xác chết nằm la liệt trên mặt đất, có những xác xương thịt rã rời bốc mùi tanh hôi khó chịu, lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão

http://tieulun.hopto.org

phất tay, cất tiếng vang rền cả sân bảo bọn cao thủ vũ lâm :

— Các ngươi, hãy dang ra ngoài cho thật xa, để mặc ta lo liệu cho số phận của hắn đủ rồi.

Như lệnh truyền tuyệt đối của một vị thần có đầy đủ quyền uy, tất cả cao thủ vũ lâm trong hai đạo Hắc Bạch lui ra ngoài mười trượng, đứng nhìn chòng chọc vào tràng.

Chờ bọn cao thủ vũ lâm ra khỏi sân cỏ, bấy giờ Liệt Dương Quái Lão mới quay qua Chí-Tôn quạ lột Chủ nhân Lệnh xé xác.

Cặp mắt lão Đại Ác Ma bỗng rực lên hai luồng sáng đỏ vời tợ máu rọi thẳng vào mặt chàng một hồi.

Chí-Tôn bị cái rọi nhờn quang của Liệt Dương Quái Lão, thân mình chàng khẽ rùng lên, chàng liền hiểu ngay đã gặp một tay đại kình địch đáng khiếp sợ, chàng xả hai mắt ngời công lực của mình, trấn áp cái lạnh lẽo chết chóc của đối phương.

Một chập lâu, bỗng Liệt Dương Quái Lão trố lên cười như sấm nổ :

— Chào người bạn cũ ngày xưa, thế ra ngươi hãy còn sống sót đấy à ?

Máu sư cừu dội lên tận đỉnh đầu, Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt, thốt giọng căm thù :

— Liệt Dương Quái Lão, nếu cách hai mươi năm về trước Bản lệnh chết đi, thì giờ đây còn ai lo trả mối huyết thù nầy.

Đêm nay số trời rủi may gặp ngươi đây, ta khỏi phải tìm kiếm đâu nữa cho bận công.

Liệt Dương Quái Lão trợn cặp mắt thần :

— Dương chấn Hoàn, ta không ngờ trải qua hai mươi năm ngươi còn làm phiền rộn ta ra tay thêm một lần nữa. Nếu ngươi không muốn chết thịt nát xương tan thì hãy nên tự mình toan liệu lấy một cái chết toàn thây trên sân cỏ nầy, đừng chờ ta hạ độc thủ, tránh cái huyết lệ trong chốn vũ lâm và quần hùng trong hai đạo Hắc Bạch đêm nay có mặt tại nơi nầy, sẽ khinh miệt ngươi. Vậy ngươi chọn thế nào trong hai lẽ ấy ?

Dĩ nhiên trong những lời đối đáp qua lại với Chí Tôn, Liệt Dương Quái Lão không biết chàng đã đội lốt Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, lão Đại Ác Ma cứ ngỡ chàng là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn, đã may mắn sống sót sau đêm tàn sát rùng rợn cách hai mươi năm về

trước, giờ đây xuất hiện trên chốn giang hồ để phục hận xưa, cho nên, lão ta thốt ra những lời như thế

Hàng trăm cao thủ bên ngoài nghe mấy lời sắt máu của Liệt Dương Quái lão thảy đều mừng rỡ xôn xao. Ai ai cũng quả quyết đã có lão Đại Ác Ma xuất đầu lộ diện, thì Chủ nhân Lệnh xé xác khó mà tránh khỏi một cái chết hết sức bãi hàng. Nếu diệt đi nhân vật khủng bố đó, từ nay trên mặt giang hồ, chúng không còn phải kiêng sợ, « e dè gì nữa ».

Một lúc Chí-Tôn hét lớn :

— Liệt Dương Quái Lão, Bản Lệnh chủ tiếc vì bấy lâu nay không nuốt sống được trái tim ngươi và lột da ngươi để trả thù cho hai trăm nhân mạng Cam Lộ bang đã bị bọn ngươi tàn sát, đêm nay gặp lại ngươi thì ngươi đừng hòng chạy thoát đi đâu vô ích, ta sẽ xé xác ngươi ra từng mảnh nhỏ, rửa sạch oán cừu.

Liệt Dương Quái Lão lại trỏ lên cười chấn động cả tràng. Dứt cười Đại Ác Ma nói :

— Tâm nguyện của ngươi có thể khẩn cầu chờ đợi đến kiếp sau, chứ ngay hiện tại, thì đừng cuồng vọng vô ích. Bây giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi ta ; ngươi có chịu tự giải thoát lấy mình hay chờ ta ra tay ?

Chí-Tôn xạ cặp mắt rực lửa thù :

— Tên Đại Ác Ma đừng khoe mồm mép, trái lại, chính ta phải quật chết ngươi trên mộ địa nầy.

Liệt Dương Quái Lão gầm vang !

— Thế ngươi nhất định đợi một cái chết không toàn thây đấy à ?

Chí-Tôn dựng cặp lông mày bạc phơ :

— Nợ máu thì phải trả bằng máu, ngày trước ngươi đã vay của hai trăm mạng trong Cam Lộ bang, thì ngày nay ngươi phải trả tại sân Thất Lý Bình nầy. Đêm nay Bản Lệnh chủ nhất định không để ngươi còn sống sót trên cõi đời nầy đâu.

Liệt Dương Quái Lão giận dữ nhảy mình lên một trượng, biểu lộ sự phẫn nộ trong lòng, khi rớt xuống mặt đất, lão Đại Ác Ma quát to như trời gầm :

— Thế thì ngươi phải chết.

Quát dứt, Liệt Dương Quái Lão sấn tới một bước. hai chưởng từ từ giơ lên.

Chí-Tôn giắt vội cây Tàn Chi Quái Đao vào mình, chăm khí Càng

http://tieulun.hopto.org

Nguơn Chân Cang tức thì được dồn hết lên hữu chưởng, đợi chờ.

Chàng hiểu rõ đây là một trận còn mất giữa chàng và lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão, nên chẳng dám xem thường như các trận đấu vừa rồi với bọn cao thủ võ lâm.

Nếu thắng lão Đại Ác Ma, chàng sẽ xóa bớt một trong năm tên đại cừu nhân Sư môn chàng, nhẹ đi gánh nặng trên con đường phục hận và từ đây bọn Hắc Bạch trên mặt giang hồ thảy đều khiếp mặt chẳng còn bao giờ dám ra mặt đương đầu cùng chàng như đêm nay nữa. Chàng sẽ ung dung lo tìm diệt dần dần những kẻ thù đã nhúng tay vào máu Cam Lộ bang cho tới bao giờ hết sạch.

Nhưng nếu chẳng may thảm bại, chắc chắn chàng không thể nào còn được sống sót trên đời, mối Sư cừu sẽ theo chàng vùi chôn dưới mộ ngàn năm.

Vì hiểu như thế Chí-Tôn hết sức thận trọng ngay ở chiêu đầu. Một chiêu quyết định vận mệnh mất còn của chàng trong đêm nay.

Mặt sàn Thất Lý Bình trầm lặng như mộ địa, tử khí hòa lẫn mùi máu thịt hôi tanh bốc tỏa tràn lan.

Bầu không khí nặng nề tưởng chừng có thể ngạt luôn cả sự thở, cảnh tượng chết chóc hãi hùng, chỉ gom vào trong hai đại kình địch đương chờ bột phát cả một bầu trời máu hận, thê lương.

Hơn một trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch cách xa gần mười trượng nhưng ai nấy đều như bị bế tắt cả huyệt đạo, rọi những cặp mắt lấp lánh vừa khiếp sợ, vừa lại lo âu, nhìn vào trận đấu sắp mở màn.

Bọn chúng không hiểu Liệt Dương Quái Lão, dù công lực thần xuất quỉ mạt như thế mà có thắng nổi Chủ Nhân Lệnh Xé Xác hay không.

Trong bầu không khí căng thẳng đến tột độ đó, đột nhiên Liệt Dương Quái Lão phát lên cười nghe sởn tóc gáy, giống như ác quỉ cõi âm vừa hiện về.

Chấm dứt trận cười, tả hữu chưởng của lão Đại Ác Ma bỗng lay động. Tức thì, trong nội chưởng phát ra hai luồng đỏ rực tợ lửa, cùng lúc cặp mắt lão ta phóng tia sáng đỏ vời phản chiếu chiếc áo cũng màu đỏ chẳng khác một cây cột đồng nung vào lửa, sức nóng đến cực độ, khiến người đứng ngoài nhìn vào không khỏi khiếp mặt tan hồn.

Chí-Tôn thét khẽ :

— Liệt Dương Chưởng.

Lập tức, chàng vận đủ mười hai thành công lực sấm sét dồn hết lên hữu chưởng, đồng thời, trong hai mắt tinh quang cũng xạ ra ngời chớp tợ ánh sáng của mặt trời, giữ một thế đứng vững vàng như trái núi, chực chờ kình địch động đậy sẽ ra tay.

Công lực Càng Nguơn Chân Cang của Chí-Tôn đến đây đã vượt lên tột bực, toàn thân trơ trơ như sắt, lớp áo đang mặc dường có một vòng tròn không khí bao bộc chung quanh nổi tròn lên.

Hai tay đại kình địch cùng giống nhau có một ý định khủng khiếp : hễ khi ra tay rồi, nếu không diệt được đối phương là mình sẽ chết liền tại chỗ, nên toàn thể nội lực được đưa ra tận dụng ngay chiêu đầu.

Quần hùng xa xa trông vào giữa Chí-Tôn và Liệt Dương Quái Lão đối diện công lực khủng khiếp đó, ai nấy đều trợn mắt tròn như lục lạc, chờ xem một trận đấu long trời lỡ đất diễn ra.

Trong sân lặng im như bãi tha ma. Vầng trăng vừa lặng, bóng tối âm u tràn về cõi âm ty.

Một tiếng quát lộng trời !

Liệt Dương Quái Lão phóng hai luồng lửa đỏ rực sang Chí-Tôn, chực đốt cháy chàng thành tro bụi.

Chí-Tôn đứng yên không chút xê dịch thân hình, hữu chưởng rực tinh quang tỏa ra như một tấm vách hữu hình, chặn đứng hai luồng hỏa phong của Liệt Dương Quái Lão lại.

Lúc bấy giờ, mặt sân Thất Lý Bình rực sáng lòa trời, hai tay đại kình địch đứng yên như hai trái núi, hỏa phong và tinh quang quấn quật lấy nhau chớp nháng cả không gian.

Hai cao thủ cực đỉnh võ lâm đều chú hết chân lực vào trận đấu. Một bên đỏ hồng tợ biển lửa, một bên sáng rực như muôn đạo hào quang.

Thực là một trận ác chiến chưa từng thấy trên mặt giang hồ, thần bí và mầu nhiệm vô cùng.

Chí-Tôn không dám một chút sơ hở, chàng tự biết nếu sa cơ lần nầy, là tức khắc hỏa chưởng của Lão Đại Ác Ma đốt chàng cháy thành tro mạt trong nháy mắt, cho nên, bao nhiêu khí chân nguơn trong huyệt đan điền đều được đưa ra, xây một bức tường tinh

http://tieulun.hopto.org

quanh kiên cỏ, đẩy rạt luồng « Liệt Dương Chưởng » ra ngoài.

Một chập lâu chưa bên nào thắng được bên nào cả, sân cỏ Thất Lý Bình đã bị đốt cháy một vùng, mặt đất xám đen.

Hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đứng ngoài mười trượng phải nín thở cả nhìn sòng sọc vào tràng, không ai rỉ một lời nào cả. Họ đoán biết trước sắp có một đại kình địch ngã ra, nhưng chưa hiểu bên nào.

Chí-Tôn hay Liệt Dương Quái Lão ?

Thấy chưa thắng nổi địch thủ, Liệt Dương Quái Lão bỗng dựng cặp lông mày đỏ như lửa, lão Đại Ác Ma vận đủ chân khí Liệt Dương, đẩy mạnh hai luồng hỏa phong, tạo một áp lực khủng khiếp chưa từng thấy..

Chí-Tôn toát dầm mồ hôi, chàng thu hết Càng Nguơn Chân Khí, phóng ra một vầng tinh quang chói lọi.

Vùng sáng đỏ rực tợ lửa bên phía Liệt Dương Quái Lão bỗng nháng lên.

Liền theo đó, một tiếng nổ kinh hồn phát ra, mặt đất chuyển rung như đang hồi địa chấn, rầm rập không ngừng.

Quần hùng đứng cách xa ngoài mười trượng, lắc lư chẳng khác con thuyền trên sóng, có kẻ yếu kém công lực bị đẩy lùi ra sau một quảng xa, lảo đảo chực ngã lăn ra đất.

Cả Liệt Dương Quái Lão lẫn Chí-Tôn vừa dùng hết chân lực trong người, đưa ra một chưởng tri mạng.

Bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch hết sức hãi hùng, sau khi trấn tĩnh lại, chúng đưa mắt nhìn vào tràng không hề nháy.

Lúc ấy Liệt Dương Quái Lão và Chí-Tôn cách nhau tới ba trượng, cả hai cùng đứng sừng sững như quả núi, xem dường chẳng việc gì, nhưng khi nhìn kỹ lại, thì thấy tình hình đã biến đổi rõ rệt.

Bên nầy tràng, hai tay Liệt Dương Quái Lão buông xuôi xuống, râu tóc bơ phờ, chiếc đầu lệch qua một phía, máu mồm phọt ra thành vòi, hai mắt trợn ngược lộ hào quang, thân hình xê động, run rẩy chẳng khác nào một người vừa mắc chứng cảm hàn.

Lão Đại Ác Ma có vẻ rụng rời cơ thể, ngã lăn xuống đất bất cứ lúc nào.

Bên kia tràng, quần áo của Chí-Tôn đã biến thành một màu đen sậm, bộ mặt già trang Lão cụt tay tuy vẫn còn nguyên, nhưng máu

miệng chảy ròng rọc xuống hai mép không ngừng, thần sắc thay đổi nhanh chóng, ánh sáng xạ nhờn yếu mờ dần.

Mặt cỏ xung quanh bị luồng chưởng Liệt Dương đốt cháy sạm đen, còn trong vòng một trượng chỗ Chí-Tôn đứng thì còn rừng rực nóng tột độ của vầng lửa thiêng.

Bỗng Chí-Tôn từ từ xô mình về phía trước.

Huych !

Một tiếng khô khan nổi lên. . .

Chí-Tôn ngã lăn xuống đất nằm bất động !

Sân cỏ Thất Lý Bình đột nhiên im phắt, lạnh lùng như vùng mộ địa.

Chí-Tôn đã chết hẳn, quả tim đã ngừng đập từ lâu.

Thật không ai có thể ngờ chàng chết trong tay Liệt Dương Quái Lão.

Quần hùng thấy đều sững sờ trước thực trạng vừa xảy ra. Họ không thể tưởng được nhân vật khủng bố đêm nay đã chết tại sân Thất Lý Bình.

Sự mừng vui vô tả làm bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch lặng đi một lúc thật lâu.

Chừng sực tỉnh cơn ác mộng hãi hùng, bọn chúng đồng quát to :

— Chú Nhân Lệnh xé xác đã chết thực rồi !

— Lão Đại Ác Ma đã chết !

Cả sân cỏ Thất Lý Bình ầm ầm tợ muôn ngàn tiếng sóng vỗ bờ, quần hùng nhảy múa như một đêm đại hội võ lâm.

Trong khi Liệt Dương Quái Lão cũng vừa ngầm vận nội lực trị vết xạ thương trong huyệt đạo lành hẳn, Lão Đại Ác Ma loạng choạng bước lại gần Chí-Tôn.

Thò cặp mắt đỏ rực tợ lửa nhìn Chí-Tôn một chập lâu, Liệt Dương Quái Lão bỗng trỗ lên một loạt cười như sấm nổ, vang rền mặt sân cỏ.

Quần Hùng khiếp mặt đứng yên nhìn Lão Đại Ác Ma sòng sọc chẳng hề chớp.

Dứt cười, Liệt Dương Quái Lão đưa tay chùi sạch hai dòng máu tươi bên khóe mồm, hắn rống lên chấn động cả sân trường.

— Ha ha. . . Chú Nhân Lệnh xé xác nay đã hóa ra loài dun dế, từ đây còn đâu để mà vênh váo trên mặt giang hồ !

http://tieulun.hopto.org

Rồi, Lão Đại Ác Ma cất mình phóng đi mất giữa bầu trời mờ mịt ánh sao khuya.

Quần hùng lại reo mừng như bầy ong vỡ tổ trên sân có Thất Lý Bình, bọn chúng nhẹ hẳn thân mình vì đinh ninh từ đây sẽ tha hồ mà tung hoành, ngang dọc chẳng còn phải kiên sợ ai cả.

Xác Chí-Tôn vẫn im lìm nằm phơi trên mộ địa trông thật thê lương.

Từng trận gió rít qua tựa lời rên xiết của hồn Ma bóng quỉ, hòa cùng tiếng quát tháo của quần hùng rờn rợn như từ cõi âm vọng lại.

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

CHỦ NHÂN LỆNH XÉ XÁC TỬ NẠN

TRƯỚC đó chẳng bao lâu, tại khu rừng già cách ngoại châu thành Trường Sa chừng một trăm dặm về hướng Tây Nam, có một bóng đen bay mau như làn tơ nhỏ

Tới chân núi, bóng đen ấy liền đáp xuống lẹ như quỉ mị. Chừng trông kỹ lại, chẳng ai khác hơn là Hải Âu Quái Khách.

Sau khi đứng vững trên mõm đá, Quái Khách đưa cặp mắt sáng ngời huyền bí, xuyên qua hai lỗ hổng chiếc khăn lụa điều luôn luôn chùm kín mặt, quan sát chung quanh một hồi lâu, rồi lẩm bẩm :

— Quái lạ thật, sao không nghe có tiếng đánh nhau ? Hay là nữ môn đồ Triệu Lệ Trân đã bị...

Nhưng Quái Khách đã ngừng ngay không kéo dài ý nghĩa đó nữa.

Giữa lúc được tin Chủ nhân Lệnh xé xác đến sân Thất Lý Bình đánh nhau với quần hùng trong hai đạo Hắc Bạch Quái Khách đang lo ngại cho số mạng của Chí-Tôn, định đến dự vào trận đấu phút giây nghiêm trọng sẽ ứng phó, thì bất ngờ lại được sứ giả báo tin khẩn cấp cho hay Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đang bị bọn Xà Thần Thất Qui vây ngặt tại khu rừng cách thành một trăm

http://tieulun.hopto.org

đậm về phía Tây, vì vậy, Quái Khách phải gấp rút ra đi, bỏ dở cuộc tham dự vào trận đấu kinh hồn giữa quần hùng và Chí-Tôn, hiện thân Chủ nhân Lệnh xé xác.

Dọc đường, trong lòng Quái Khách bồi hồi mãi không yên, linh giác như báo trước cho con người thần bí một chuyện không lành sắp xảy ra. Nhưng Quái Khách phải cứu Hắc Phụng Hoàng, tình sư đệ bắt buộc không thể bỏ qua khi được tin môn lỗ mình lâm nạn.

Đứng lặng một lúc lâu, Hải Âu Quái Khách bỗng nhảc mình lên phóng ngay đến cụm rừng trước mặt, đưa mắt quan sát một hồi.

Tuyệt nhiên không nghe gì cả !

Quái Khách lo sợ thêm hơn, lại phóng mình theo chân núi, Bỗng Quái Khách dừng lại nghe ngóng một chập, rồi nhảc mình lên mấy gộp đá cao vút đáp xuống một cái hang sâu thăm thẳm.

Chợt một cảnh dâm 3 hiện ra trước mặt Quái Khách.

Một bọn bảy tên ma đầu đang quay chung quanh một thiếu nữ, bị khỏa thân nằm bất động trên mặt đá.

Quái Khách khẽ thầm :

— Xà Thần Thất Qui đây rồi !

Quái Khách trong kỹ lại, thì thiếu nữ đó chính là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, nàng ngất đi từ bao giờ rồi.

Quái Khách giận dữ định quật chưởng đánh chết bọn ma đầu Xà Thần Thất Qui, nhưng sợ chưởng phong trúng nhằm Hắc Phụng Hoàng, nên dằn cơn phẫn nộ, dùng ngay thần pháp Di Ảnh Kỳ Hình, tới bên lưng bọn chúng, cất giọng trầm khiếp ;

— Hỡi lũ ma độc rừng già, hôm nay lũ bây hẳn đã hết số rồi, nên mới bắt cô gái này đem vào đây bày trò ô nhục !

Bảy tên ma đầu đang chụm đầu vào sự lạc thú, chợt nghe tiếng nói chực tét cả màng tai, chúng giật mình đứng dậy day lại, thì gặp ngay vuông lụa điều che kín gương mặt của Hải Âu Quái Khách.

Bất giác, chúng đồng kêu lên :

— Hải Âu Lệnh Chủ !

Hải Âu Quái Khách trợn cặp mắt phóng xạ tia sáng huyền bí xuyên qua hai lỗ thủng :

— Phải đấy ! ta đi tìm các ngươi thì may sao lại gặp ! Các ngươi đừng hòng chạy thoát đâu cả.

Xà Thần Nhất Qui bước tới, trố lên cười như quỉ độc :

— Lệnh Chủ tìm bọn ta để làm gì ?

Hải Âu Quái Khách trỏ Hắc Phụng Hoàng :

— Ta tìm các ngươi cũng vì cô gái này.

Xà Thần Nhất Qui lui một bước :

— Nàng là môn đệ của Lệnh Chủ ?

— Các ngươi đừng hòng qua mắt ta vô ích, có khôn hồn hãy giao trả nàng lại cho ta và phải chịu lỗi trước mặt ta, may ra còn được sống sót trên cõi đời này.

Xà Thần Nhất Qui rống lên :

— Dù biết nàng là môn đồ của Lệnh Chủ, nhưng đừng mơ ước điều hão vọng đó vô ích, Xà Thần Nhất Qui này khắp mặt giang hồ chưa kẻ biết nể nang ai cả, nếu ngươi muốn chết, chúng ta sẵn sàng tế độ cho.

Hải Âu Quái Khách cười lạnh lẽo :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Dứt tiếng Quái Khách búa ngay một quái chưởng tên gọi thành lực nghe như tiếng trời gầm tận trên mây.

Xà Thần Nhất Qui xê dịch thân mình nửa trượng, tránh khỏi, phóng tới đứng trần một góc hang núi.

Chẳng ai bảo ai, những tên ma đầu kia đồng hợp nhảy tới xoay tròn Hải Âu Quái Khách vào chính giữa, trong người bọn chúng hình như có một vật gì động đậy, quấy lộn.

Biết ngay bọn Xà Thần Nhất Qui có bảy qui xà nguy hiểm, khi giao đấu chúng sẽ phóng ra, cắn nhằm ai là chết liền tức khắc, không phương thuốc nào có thể cứu chữa được, nên Quái Khách hết sức đề phòng, chờ bọn chúng hạ độc thủ sẽ tìm cách đối phó.

Chia nhau đứng bảy góc xong Xà Thần Nhất Qui cười khì khì ;

— Hải Âu Quái Khách, đêm nay, có lẽ ngươi đã hết số rồi, nên mới đại dột tìm kiếm đến bọn ta, nếm mùi qui xà của Xà Thần Nhất Qui này.

Dứt câu Xà Thần Nhất Qui rùn mình xuống, vận nội lực lên tả hữu chưởng, đưa thẳng lên trời.

Lục Qui Xà Thần ngó thấy, cũng chuyển công lực như nhau, tất cả như những bóng qui hiện về giữa rừng sâu.

Đột nhiên, Xà Thần Nhất Qui rống lên một tiếng cực kỳ man rợ, tức thì trong thân người hắn thò ra một cặp qui xà, mặt mũi vô cùng

http://tieulun.hopto.org

hung ác, hai mắt chớp ngời tợ ánh sao đêm, rọi thẳng ngay Hải Âu Quái Khách như những vệt đèn...

Theo đó một loạt tiếng quát, tự khắc mỗi trên lòng chưởng của Lục Qui Xà Thần đều hiện ra một con qui xà, chúng thò những cặp mắt chớp ngời như cặp qui xà của Xà Thần Nhất Qui.

Hải Âu Quái Khách tuy là một tay cao thủ có một công lực thần qui khôn lường, nhưng giờ trông thấy độc vật hiểm ác của bọn Thất Qui Xà Thần, Quái Khách bỗi rúng động thần người, tức thì, nội lực chân khí được dồn lên hữu chưởng, chờ bọn chúng tấn công.

Một tiếng rồng nổi lên, bảy cặp qui xà do chưởng lực của Xà Thần Nhất Qui cùng loạt phóng sang Hải Âu Quái Khách, lẹ như tia sét.

Quái Khách bỗng cười nhạt một tiếng, liền giơ hữu chưởng, vạch một vòng tròn, rồi đứng yên như cũ.

Lạ lùng thay, không nghe chưởng âm chớp động, nhưng như có một một tấm vách vô hình ngăn chận qui xà của bọn Xà Thần Thất Qui, không cho vọt tới nữa.

Đó là Hải Âu Quái Khách đã dùng chân lực, tạo một bức tường âm khí vây bọc ngoài một trượng trận nghẹt cát nẽo, không cho qui Xà tiến gần mình Quái Khách. Thực là siêu tuyệt !

Bảy cặp qui xà không tới được, chúng lơi ngoi giữa khoảng trống không, xạ những cặp mắt quái dãn nhìn Hải Âu Quái Khách, như chực nuốt tươi kẻ thù, trông thực qui dị, cổ mang chưa từng thấy trong các loại độc vật trên mặt giang hồ.

Giá là một cao thủ nào khác, chắc chắn đã bị bảy qui xà của Xà Thần Thất Qui phóng tới cắn nhằm tử huyệt ngã lăn ra chết từ lâu rồi, nhưng Hải Âu Quái Khách vốn con người thần bí, lịch duyệt giang hồ, am hiểu tất cả cổ độc, qui xà, và các thứ ác trùng khủng khiếp, nên không thể bị hại một cách dễ dàng được.

Trông thấy phóng độc vật không giết được Hải Âu Quái Khách, Xà Thần Thất Qui rập nhau vận cả mười phần công lực, đẩy mạnh bảy qui xà, định chọc thủng tấm vách vô hình đương ngăn chận chúng.

Bảy qui xà tiếp được chân khí đó, chúng vẫy vùng kịch liệt, màn lưới âm khí của Hải Âu Quái Khách như bị xô động.

Hải Âu Quái Khách kịp nhận ra điều đó, vội xòe tả, hữu chưởng, dựng lên như hai cái quạt, vạch thêm hai vòng tròn tợ chớp.

Tức thì, nghe hơi gió ù ù... như từ cõi hư vô đưa lại, vây bọc chung quanh Quái Khách và kỳ diệu làm sao, bảy cặp qui xà bỗng bị một sức mạnh vô hình nào đó giữ yên trong không khí, không còn vùng quậy như lúc nãy nữa.

Xà Thần Thất Qui biến hẳn cả sắc mặt, chúng hết sức kinh dị cái lưới âm khí huyền diệu của Hải Âu Quái Khách.

Bọn chúng ngơ ngác không làm sao hiểu nổi Hải Âu Quái Khách đã dùng một thứ võ công gì, lại có thể bắt đứng bảy qui xà giữa lưng chừng không khí như thế.

Một tên Ma đầu trong Xà Thần Thất Qui như cảm thấy trước tình thế đã nghiêng chiều bất lợi cho bọn chúng, thình lình hắn phóng tới chỗ Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trâu, chộp lấy nàng, rồi nhảy lên nóc hang đá tự khắc thân mình hắn đã ra ngoài mây trượng.

Hành động của tên Xà Thần Thất Qui quá bất ngờ, khiến cho không một ai có thể trở tay kịp, chính sáu tên Ma đầu cũng phải kinh ngạc, rồi lại mừng thầm, vì dù thất bại không giết được Hải Âu Quái Khách, nhưng đã có đồng bọn mang đi miếng mồi béo bở, mà chúng đã tốn biết bao nhiêu công lực mới bắt được nàng đem về hang đá nầy, chưa kịp hưởng được chút lạc thú nào cả, thì chợt có Quái Khách tới khuấy phá, mọi sự phải lỡ dở.

Vì vậy, sáu tên Ma đầu trong Xà Thần Thất Qui còn lại, hết sức vận lực thúc bảy qui xà kềm chặt Hải Âu Quái Khách. Chúng làm như vậy để Quái Khách không còn thì giờ đuổi theo, để đồng bọn chúng mang Hắc Phụng Hoàng đi thật xa rồi sẽ chạy sau.

Nhưng chúng đã lầm, trong khi tên Ma đầu Xà Thần Thất Qui vừa phóng đến chỗ Hắc Phụng Hoàng, thì Hải Âu Quái Khách đã rọi cặp mắt huyền bí về hướng đó, chưng hắn chợp cô gái bay ra cửa hang núi, thì một tia kim quang lóe lên.

Một tiếng rồng to chấn động cả hang núi !

Tiếp theo, tên Ma đầu buông tuột Hắc Phụng Hoàng rơi cửa hang, ôm tay nhăn nhó về mặt quái ác giờ trông càng quái ác hơn.

Thì ra Hải Âu Quái Khách đã phóng một mũi huỳnh kim trúng nhằm cánh tay phải của tên Ma đầu, nên hắn mới chịu bỏ rơi Hắc Phụng Hoàng.

Sáu tên Ma đầu ngó thấy khiếp đảm, nội lực trong người bị ngưng trệ, bảy qui xà bị màn lưới âm khí xô lùi nữa trượng.

http://tieulun.hopto.org

Hải Âu Quái Khách phất động tay áo...

Bộp !

Một tiếng rồng kinh hoàng rung chuyển cả hang núi.

Một tên Ma đầu bị quái phong quật nhằm hắn đi ngoài hai trượng rớt xuống mặt đất biến thành một khối thịt vụn.

Máu hòa lẫn với xương cốt tung tóe khắp nơi.

Lục Qui Xà Thần sững sờ ngó cái xác chết của đồng bọn, rồi dời những cặp mắt lộ hẳn hung quang nhìn Hải Âu Quái Khách.

Lẹ hơn chớp giật lừng mây, Hải Âu Quái Khách phóng ra ngoài cửa hang đá giơ cao tay áo nhằm Hắc Phụng Hoàng hất nhẹ một cái.

Các huyệt đạo trong cơ thể Hắc Phụng Hoàng bị bọn Xà Thần Thất Qui làm bế tắc tự nãy, giờ được tháo mở, nàng bừng hai mắt nhảm dậy.

Chợt thấy Quái Khách Hắc Phụng Hoàng chực sụp lại, nhưng Quái Khách đã quay đi, lúc nàng cũng vừa nhận được trên mình không mảnh vải che thân, ngó quanh lại chỗ tảng đá thấy đồng y phục liền nhẩy đến lấy để mặc vào.

Đâu đấy xong xuôi, Hắc Phụng Hoàng trở ra đứng bên cạnh Hải Âu Quái Khách, trợn đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn Lục Qui Xà Thần tay sẽ đặt vào kiếm tuyệt đeo bên lưng.

Nàng rít căm hờn :

— Bọn Ma đầu nầy toan hại đời con đây Sư phụ !

Trong lúc chẳng hiểu nghĩ sao, Xà Thần Nhất Qui bước tới, rống to :

— Hải Âu Quái tặc, cái hận cừu ngày sau sẽ trả, bây giờ chúng ta tạm gác lại cái sinh mệnh của thầy trò ngươi.

Nói xong bọn Xà Thần Thất Qui đồng đi mất...

Bấy giờ Hắc Phụng Hoàng mới quay lại :

— Thưa sư phụ !

Nhưng Hải Âu Quái Khách đã vội khoát tay :

— Mọi sự ngày mai nữ đồ đệ hãy thưa lại, bây giờ, chúng ta hãy mau trở lại Thất Lý Bình trước đã.

Không chờ Hắc Phụng Hoàng kịp đáp, Hải Âu Quái Khách lẹ làng nhấc mình ra khỏi cửa hang, đi về hướng thành Trường Sa như loài ma quái hiện hình.

Hắc Phụng Hoàng cũng gấp rút dùng một thân pháp tột bực theo

mau Hải Âu Quái Khách, cách khoảng năm trượng.

Hai người đi mau chẳng khác hai làn mây nhỏ dạt chân trời. Vầng trăng chếch bóng rồi nghiêng hẳn về Tây...

Trong lòng Hải Âu Quái Khách dường như lửa đốt, khinh lực lại càng nhanh hơn trước nhiều, khiến Hắc Phụng Hoàng không còn theo kịp nữa. Hình ảnh Quái Khách lờ mờ trong màn đêm, mãnh trăng chìm dưới chận trời. Bóng tối tràn về với sự vật.

Trước mặt Hải Âu Quái Khách một vùng đỏ rực và một vừng tinh quang hiện ra, đó là lúc Liệt Dương Quái Lão và Chí-Tôn đương vận chân khí hạ lẫn nhau. Quái Khách kinh hoàng chạy càng nhanh hơn.

Mặt sân Thất Lý Bình đã ở trước mặt !

Nhưng đã muộn rồi, một tiếng long trời lở đất đã nổ. Quái Khách kêu « trời » một tiếng, từ xa phóng mình đáp xuống mặt sân, trong khi Liệt Dương Quái Lão cũng vừa biến mất giữa màn đêm. Quần hùng đang vây quanh la hét bên cái xác chết máu đen của Chí-Tôn, chợt thấy Hải Âu Quái Khách bổng dạt ra ngoài.

Cùng lúc ấy, cái bóng nhỏ thó lại đáp xuống, đó là cái bóng của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

Vừa chợt thấy Chí-Tôn trong lớp Chủ nhân Lệnh xé xác, Hắc Phụng Hoàng bổng quát to lên, rút tuyệt kiếm cầm nơi tay.

Trong khi Hải Âu Quái Khách đứng nhìn sững sờ xác chết của Chí-Tôn, từ từ cúi xuống đặt tay vào mũi chàng.

Chập sau, Quái Khách se sẽ lắc đầu biểu lộ một sự tuyệt vọng, rồi đứng thẳng người dậy, thân hình rung động không ngừng.

Quái Khách xúc cảm quá mạnh !

Không, chính Hải Âu Quái Khách đã khóc. Có ai dám ngờ rằng sau vuông lụa điều chùm kín mặt, con người thần bí ấy đã phải để mặc cho hai dòng lệ nóng thương tâm chảy dài xuống má ?

Nhưng tại sao Quái Khách phải khóc trước cái chết của Chí-Tôn, dĩ vãng đau thương có liên hệ gì đến chàng chẳng nào ai hiểu được.

Có điều Quái Khách đang khóc và khóc một cách chân thành thế thôi.

Cúi lặng trầm ngâm trước cái xác chết của Chí-Tôn một hồi lâu, Hải Âu Quái Khách bổng ngẩng mặt lên.

Chợt Quái Khách có vẻ ngạc nhiên khi nhận ra áo quần của

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn cháy đen sạm, nhưng chẳng hiểu vì sao da thịt của chàng vẫn còn nguyên vẹn như xưa.

Quái Khách lẩm bẩm :

— Lạ thật, Liệt Dương Chưởng vốn là một ngọn hỏa chưởng khi phóng ra vàng tan đá chảy, không có một vật nào khỏi bị đốt cháy thành than, nhưng tại sao thằng bé này chỉ bị bẻ tất cả huyệt đạo trong người mà chết thôi, chứ thân thể không thấy hề hấn chi cả, quả thực một chuyện chưa từng có trên chốn võ lâm.

Lúc đó quần hùng cũng vừa trở vào, nhiều người nhìn thấy sự lạ thường ấy, lấy làm hết sức kinh dị, tuy vậy, người đã chết rồi, chúng không muốn tìm hiểu thêm chi cho bận lòng.

Chờ hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch bước vào trông rõ xác chết của Chí-Tôn, bấy giờ Hải Âu Quái Khách mới quét cặp mắt huyền bí lướt ngang mọi người, rồi cất giọng trầm lặng báo :

— Chủ nhân Lệnh xé xác đã chết hẳn rồi, giờ đây, các ngươi đã có thể rời bỏ chốn này, sao còn chần chờ gì nữa ?

Thực ra, lúc bấy giờ quần hùng cũng đã thỏa nguyện vì chính mắt trông thấy cái chết của Chủ nhân Lệnh xé xác, cho nên khi nghe Hải Âu Quái Khách bảo như thế, bọn chúng không một lời nghịch lại, lần lượt rủ nhau rời khỏi sân có Thất Lý Bình, phút chốc chẳng còn trông thấy một bóng nào cả, trừ Quái Khách và Hắc Phụng Hoàng đứng lẳng lặng từ nãy.

Quái Khách lặng yên như mặc niệm một linh hồn vừa bước sang bên kia bờ thế giới khác.

Hắc Phụng Hoàng thấy vậy cũng chưa dám cử động vì sợ làm phật ý của Sư môn, nhưng trong lòng nàng chừng như có trận lửa bốc cháy vì kẻ huyết thù đang nằm bất động trước mắt.

Dù biết đó chỉ là một cái xác chết nhưng Hắc Phụng Hoàng muốn chính tay nàng moi lấy trái tim của kẻ cừu thù nhai tươi, nuốt sống mới thỏa lòng căm tức của nàng.

Xa xa có tiếng gà gáy sáng.

Từ phương Đông hiện lên một màu xam xám biểu hiệu trước lúc mặt trời lên.

Trên mặt sân Thất Lý Bình thấy chết như gò, máu chảy thành nhiều mạch suối.

Cái xác Chí-Tôn vẫn nằm im lìm trên mặt đất, một vùng cỏ bị cháy nám đen ngoài hai trượng.

Hải Âu Quái Khách mãi còn đứng lặng trầm ngâm, chưa thấy một chút cử động.

Không còn có thể giữ được sự im lặng nữa Hắc Phụng Hoàng chộp tay vào sườn.

Soẹt... Một tiếng động khô khan vang lên, cùng lúc Hắc Phụng Hoàng Phóng tới lóe theo tia sáng như làn sét trên mây.

Hải Âu Quái Khách giật mình, lắc sang bên quát lớn :

— Triệu Lệ Trân, Tiểu đồ định làm gì ?

Nhưng không còn kịp nữa, làn kiếm tuyệt trên tay Hắc Phụng Hoàng đã xuống cách Chí-Tôn không đầy một thước.

Cũng trong lúc đó, theo tiếng quát, Hải Âu Quái Khách quét ngang một ngọn chưởng thần tốc.

Đà kiếm tuyệt vừa xuống tới cái xác bất động của Chí-Tôn, chợt bị quái chưởng của Quái Khách xô lệch đi một phía, thân hình Hắc Phụng Hoàng lắc lư như hết đứng vững.

Thực là kỳ diệu cho con người thần bí, cái thân pháp hư tột tưởng trên mặt giang hồ không còn một thân pháp nào bằng.

Chờ Hắc Phụng Hoàng đứng vững, Hải Âu Quái Khách trầm nặng thốt :

— Triệu Lệ Trân, con định giết hắn hay sao ?

Hắc Phụng Hoàng rít căm hờn :

— Tiểu đồ muốn mổ lấy trái tim lão Đại Ác Ma này, để trả thù cho gia phụ đã bị hắn sát hại ngày trước.

Hải Âu Quái Khách nghiêm nghị :

— Nhưng hiện nay Chủ nhân Lệnh xé xác đã chết rồi, Tiểu đồ còn thù hận gì nữa ?

Hắc Phụng Hoàng lăm lăm thanh kiếm tuyệt :

— Con sẽ lấy hành động bạo tàn của hắn ngày trước, mà trả lại trên thân thể của hắn, mong sư phụ tha thứ cho con một lần này. Con phải moi trái tim hắn theo lời nguyền năm xưa.

Hải Âu Quái Khách rọi cặp mắt huyền bí xuyên hai lỗ thủng vuông lụa điều nhìn ngay mặt người nữ môn đồ nói :

— Trân nhi, con người đã chết, thì hận thù cũng phải theo đó mà tiêu tan, tại sao con lại hẹp lượng như thế ? Con định tạo ra một Lệnh xé xác nữa à ?

— Nhưng thưa sư phụ, lời thề cùng gia phụ Tiểu đồ còn vẳng vẳng đó, làm sao con có thể quên được. Sư phụ hãy tha lỗi cho con.

http://tieulun.hopto.org

Dứt câu, Hắc Phụng Hoàng lay động thanh kiếm tuyệt.

Hải Âu Quái Khách quát :

— Triệu Lệ Trân, con không được động thủ !

Hắc Phụng Hoàng sững sờ nhìn cử chỉ bất thường của Hải Âu Quái Khách, vì từ ngày nàng nhập môn tới giờ, chưa có bao giờ Quái Khách lại tỏ ra nghiêm khắc với nàng như thế.

Nàng bỗng sinh ra ngờ vực, có thể Sư môn nàng có một ẩn tình gì nên mới phát ra hành động lạ lùng đó, nếu không, đối với cái xác chết của Chủ nhân Lệnh xé xác nào có nghĩa gì đâu.

Tại sao Quái Khách ngăn cản không cho nàng phân thây Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Có phải ngày trước hai người có chỗ quen thân nhau, sau rốt mỗi người đi một ngõ giang hồ và mang những lý tưởng khác nhau, nhưng bây giờ trước cái chết của bạn, mà khích động mạnh nên nảy sinh ra cử chỉ như vậy chăng ?

Qua phút giây sóng bão trong lòng, Hải Âu Quái Khách dịu giọng bảo Hắc Phụng Hoàng :

— Thực ra, việc trả hận cho gia cừu của nữ đồ đệ không phải là không đúng, nhưng...

Hắc Phụng Hoàng kích cảm :

— Nhưng thế nào hở sư phụ ? Tại sao Sư phụ lại ngăn cản không cho Tiểu đồ rửa hận ngày xưa, dù biết hành động có hơi quá đáng, nhưng con xin Sư phụ hiểu cho cái tâm trạng của kẻ mang nặng mối thù cha, khi gặp mặt người thù, lửa lòng nung nấu đến đường nào.

Hải Âu Quái Khách gật đầu :

— Tiểu đồ bảo rất đúng, nhưng ta đã bảo sự đời rồi còn có những điều trái lại, chờ khi tỏ rõ thì sự ăn năn, hối tiếc đã muộn màng rồi.

Bỗng giác, Hắc Phụng Hoàng đã sững sờ lên vì câu nói lờ mờ khó hiểu của Hải Âu Quái Khách, nàng nhìn Sư phụ giây lâu mới hỏi :

— Thưa Sư phụ, con chưa rõ ý thầy muốn bảo gì ?

Hải Âu Quái Khách bỗng lạnh lùng :

— Hiện giờ Tiểu đồ lâm mang hiểu nổi những chuyện bí ẩn của mặt trái giang hồ, ta chỉ khuyên con từ nay hãy nên để đặt trong từng hành động, vì biết đâu khi quá nông nổi, chính con tự diệt mất đời con.

Hắc Phụng Hoàng càng sững sờ thêm hơn, nàng liếc nhìn cái xác chết của Chí-Tôn qua lốt Chủ nhân Lệnh xé xác, chỉ bị cháy rụi chòm râu bạc phếu, nhưng gương mặt vẫn y nguyên Lão cụt tay như cũ, rồi nhìn lại Hải Âu Quái Khách không thốt được một lời nào nữa cả.

Đột nhiên, có tiếng gió nặng nhẹ từ xa đưa đến, Hải Âu Quái Khách nói thật mau :

— Trân Nhi, có nhiều người sắp tới đây Tiểu đồ hãy tránh xa chỗn nầy đừng chần chờ nữa.

Quái Khách vừa dứt tiếng, quả nhiên từ xa có tới mười mấy bóng người phóng đến, trông chẳng khác bầy diều hâu chớp cánh.

Lúc ấy, trời cũng vừa mờ sáng, mười mấy bóng người thấy rất rõ ràng.

Lẹ hơn chớp giật lưng trời, Hải Âu Quái Khách chộp lấy xác chết của Chí-Tôn, nhảc mình lên không, rồi như làn tơ nhỏ bay đi mất.

Đến khi Hắc Phụng Hoàng giật mình tỉnh ngộ Quái Khách đã hút dạng rồi, nàng « hừ » một tiếng, theo hướng khác phóng đi. .

Cùng một lúc, mười mấy cái bóng người cũng vừa tới đáp nhẹ nhàng trên sân cỏ.

Bọn chúng rão mắt nhìn qua một lượt khắp mặt sân cỏ trên một trăm xác chết nằm ngổn ngang hiện dưới ban mai, những đống thịt vụn những cái xác không đầu, những thây người bị chặt ngắn cả tay chân, gan ruột lòng thòng, máu đen đọng thành vũng dưới đất, sực nồng mùi hôi tanh vô cùng khó chịu.

Thực là một trận đại lưu huyết kinh hoàng nhất trong lịch sử võ lâm xưa nay.

Bọn người này trông xác chết biết đã tàn trận đấu, liền tiến ngay lại gần ba mươi xác chết của đạo Âm Ma, trong đó có cả Thần Phong Đạo Nhân đã co quắp thân hình trên bãi cỏ ẩm sương mai.

Bọn người này cúi nhặt những thi thể của các cao thủ Âm Ma đã tử nạn trong đêm qua xếp lại thành đống.

Sau khi kiểm điểm xong, bọn chúng mỗi người cặp lấy hai xác chết, phóng đi mất.

Bọn này chính là các cao thủ của Đạo Âm Ma theo sự cấp báo của cuộn lửa hồng trong đêm rồi, đã được Giáo Chủ phái đến tiếp cứu đồng đạo, vây bắt Chủ nhân Lệnh xé xác, nhưng vì tử nãi tới

http://tieulun.hopto.org

mới thì trận đại lưu huyết đã kết thúc từ lâu, nên chúng chỉ còn biết mang xác đồng bọn trình lại với Đạo đường.

Cái tin Chủ nhân Lệnh xé xác bị ngọn Liệt Dương Chưởng của Liệt Dương Quái Lão đốt chết nám cháy cả thân mình không mấy hôm truyền đi khắp mặt giang hồ, chẳng còn một ai không rõ.

Có một số đông cao thủ võ lâm trước xưa có nhúng tay vào vụ thãm sát Cam Lộ bang thì mừng vui khôn tả, vì Chủ nhân Lệnh xé xác chết, từ nay không còn phải phập phòng lo lắng nữa, cây quái lệnh tàn khốc máu tanh kia cũng không còn xuất hiện khủng khiếp trên chốn giang hồ, chúng sẽ mặc sức làm mưa làm gió.

Cũng có một số nhân vật võ lâm tỏ ý tiếc thương, vì theo họ nghĩ: nếu Chủ nhân Lệnh xé xác quả thực là Cam Lộ bang chủ Dương Chấn Hoàn, thì chuyện xuất hiện trên mặt giang hồ tàn sát bọn Ma đầu trong hai đạo Hắc Bạch xưa kia có tham dự vào cuộc thãm sát trên hai trăm mạng người Cam Lộ, thì hành động phục thù dù cho khủng khiếp đến đâu, cũng là một việc làm đáng khen và cái chí khí đó phải được soi gương.

Phần Hải Âu Quái Khách khi mang cái xác chết của Chí-Tôn lìa khỏi sân có Thất Lý Bình với một cõi lòng tan nát.

Quái Khách dùng ngay cái khinh pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » mà nhắm một vùng hoang vu tiếng tới.

Quái Khách muốn tìm một khoảng đất trống, thật khoáng đãng chôn xác Chí-Tôn, người thiếu niên chẳng hiểu tại sao Quái Khách lại thương yêu không thể nào tả được.

Đối với cái chết của Chí-Tôn, Quái Khách coi như một đám tang lòng, ngậm ngùi chẳng giây phút nào nguôi.

Trên đường trường, Hải Âu Quái Khách thầm trách mình không đến kịp lúc, để đến nỗi Chí-Tôn phải bị hại vì ngọn hỏa phong thâm khốc « Liệt Dương Chưởng » của lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão, giá Quái Khách không có chuyện phải đi cứu Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, thì có lẽ hiện giờ tình hình đã đổi khác rồi.

Nhưng hiện tình tất cả đã sụp đổ, tuyệt vọng, Quái Khách với một tấm lòng tan nát, ê chề.

Ánh bình minh phương Đông chầm chậm loé lên toả sắc hồng ấm áp.

Màn sương mỏng tan dần, cỏ cây tươi đẹp hiện ra dưới ánh ban mai.

Mặt trời đỏ như hòng ngọc từ từ lên.

Tới một ngọn núi cao, trên có một tăng đá bằng phẳng ngó về hướng Đông, Hải Âu Quái Khách dừng lại.

Đưa cặp mắt lấp lánh ánh sáng huyền bí xuyên qua hai lỗ hổng vuông lụa điều bịt mặt, rảo nhìn chung quanh chân núi một lượt, chẳng thấy gì khả nghi, Hải Âu Quái Khách nhẹ nhẹ đặt xác chết Chí-Tôn xuống.

Quái Khách giơ tay tháo gỡ bộ mặt giả nua của Chí-Tôn qua lốt giả trang Chủ nhân Lệnh xé xác, để lộ ra gương mặt của một chàng trai xinh đẹp tuyệt vời.

Tuy rằng đã chết, nhưng sắc diện của Chí-Tôn vẫn như xưa, chỉ áo quần của chàng bị Liệt Dương Chưởng đốt cháy sám đen mà thôi.

Hải Âu Quái Khách đứng nhìn Chí-Tôn một hồi, thân hình bỗng rung động, không ngừng. Quái Khách như nức nở:

— Tiểu tử ạ! Ngươi quả thực điên cuồng đến không thể nào tưởng tượng được, nay ngươi đã yên giấc nghìn thu là chuyện đã đành, ta chỉ hận vì...

Quái Khách nghẹn ngào một chập rồi nói tiếp:

— Ta hận vì chưa kịp nói nỗi niềm u uất trong tâm khãm của ta chất chứa hằng bấy nhiêu lâu nay, vì sợ làm đau xót tủi nhục cho ngươi, nên giờ đây đành vĩnh biệt, chôn giấu tâm sự buồn thương ấy dưới lòng đất lạnh mà thôi.

Đến đây, Quái Khách nấc lên một tiếng rồi im bặt...

Hai vai rúng động không ngừng. Quái Khách lại khóc âm thầm trong vuông lụa điều trùm kín mặt.

Xác Chí-Tôn vẫn nằm lạnh lẽo trên tăng đá, chàng đã là một vật vô tri làm sao hiểu được giờ phút cuối cùng nầy có một người khóc tiễn biệt linh hồn chàng qua bên kia bờ thế giới.

Người ấy có quan hệ đến một dĩ vãng xa xôi của chàng như thế nào, nào ai rõ thấu, chỉ nhận trong cử chỉ thãm sầu, nhất là một kỳ nhân như Quái Khách cũng đủ biết sự thương yêu chàng đến mực độ nào.

Thật lâu, Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở dài, giọng thở dài của một trái tim vừa rỉ máu. Quái Khách lẩm bẩm:

— Thôi, mọi sự trong đời chẳng qua ở định mệnh, có cố lắm

http://tieulun.hopto.org

cũng không thể nào cãi lại được, giờ nó đã chết rồi ta cũng nên tìm một mảnh đất kín đáo chôn cất nó, rồi sau này hẳn hay.

Quái Khách toan xốc cái xác chết Chí-Tôn lên vai phóng đi tìm một địa chôn giấu Chí-Tôn, nhưng khi nhìn lại gương mặt đẹp trai tuyệt thế của chàng, bất giác Quái Khách dừng lại, không nỡ rời khỏi chàng thiếu niên mà mấy tháng nay mình đã thương yêu.

Quái Khách ngập ngừng, rồi cúi xuống im bặt luôn.

Mặt trời lên khỏi chân mây còn một lớp sương mờ quyện.

Muôn tia hồng rực rỡ, xòe ra như viên ngọc đỏ long lanh.

Hải Âu Quái Khách không ngớt vuốt ve gương mặt trắng mịn của Chí-Tôn như tiếc thương trước giờ tiễn biệt chàng vào lòng đất lạnh ngàn năm.

Thời gian như đọng lại, Hải Âu Quái Khách quên đi tất cả, trí óc chỉ thu về có một người.

Bỗng, Quái Khách phát giác một hiện tượng lạ lùng vừa xảy ra trên cơ thể Chí-Tôn.

Tự nhiên cái thân xác lạnh lẽo tự bằng sương của chàng ấm áp trở lại.

Quái Khách chợt lêu lên :

— Quả lạ lùng thật !

Thực ra, chính vì trong lúc bồi rồi trước cái chết của Chí-Tôn mà Hải Âu Quái Khách quên bẵng một điều : đó là nội đơn Ngưu Long Giao trong huyệt đan điền của chàng.

Cho nên cái thân xác đã lạnh tự đồng mà nay ấm áp lại, sắc diện cũng trở nên hồng hào, tươi tắn, là nhờ sự va chạm chân khí Âm Dương Lưỡng Cực thoát nhanh qua các huyệt đạo vận hành.

Bởi vì viên nội đơn Ngưu Long Giao sau khi gặp Thiên Bằng Thái Noãn, âm dương hòa hợp biến thành một trăm năm mươi năm công lực, nhưng chân khí thuần âm của nó hãy còn tiềm tàng trong huyệt đạo, vì vậy, hễ gặp ánh nắng mặt trời là đã chấn động kinh mạch chuyển đi rất mau, khiến cơ thể điều hòa trở lại.

Cũng may mà Quái Khách chưa vội chôn chàng vì một sự tiếc thương, hỏi hận, nếu không, thì chàng cũng đã mang mối Sư cừu xuống nằm mộ ngàn năm rồi.

Quái Khách đứng thẳng người lên, nhìn kết quả sự lạ lùng đó.

Da thịt Chí-Tôn đỏ lắm, Quái Khách đưa tay sờ lên ngực thì nghe quả tim đập khe khẽ.

Quái Khách chợt kêu :

— Ô, nó đã sống lại !

Rồi Quái Khách đứng nhìn một cảnh tượng chưa từng thấy đang diễn ra, mà hai dòng lệ lăng lặng chảy trong vuông lụa điều.

Quái Khách xúc động đến không sao ngăn nổi sự vui mừng của mình đối với sự phục sinh của Chí-Tôn.

Cho mãi tới bây giờ, Quái Khách mới nhớ ra trong huyệt đan điền của chàng có nội đơn Ngưu long Giao, khiến Quái Khách lại càng phấn khởi tinh thần hơn.

Lúc bây giờ Chí-Tôn bắt đầu thở nhè nhẹ, yếu ớt tợ làn tơ nhỏ, mong manh, nhưng sau đây chẳng bao lâu khí quản chàng điều hoà dần.

Quái Khách đã nắm lại hi vọng ngập tràn trong cái tuyệt vọng, quá hết sức nhiệm mầu.

Độ nửa giờ sau, Chí Tôn bỗng từ từ mở mắt ra...

Hải Âu Quái Khách rúng động cả toàn thân, nhưng vẫn điềm nhiên đứng yên, chẳng nói năng gì cả.

Vừa mở mắt, chạm phải vuông lụa điều thâm kín muôn đời trên gương mặt con người thần bí Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn vùng nhắc mình đứng dậy hết sức gọn gàng.

Chuyện cũ thoáng nhanh trong trí óc chàng.

Chí-Tôn nhớ rõ, trận đại lưu huyết cũng mấy trăm cao thủ tại sân cỏ Thất Lý Bình trong đêm qua, chàng đã sát hại hơn một trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch và gần ba mươi nhân vật đạo Âm Ma, sau hết, chàng đấu với Liệt Dương Quái Lão, cả hai bên cùng vận dụng toàn chân lực quyết một còn một mất với nhau.

Liệt Dương Quái Lão phóng ra một ngọn Liệt Dương Chưởng sức nóng có thể vàng đá tiêu tan, chàng vận đủ mười hai thành công lực Càng Nguơn Chân Cang chống lại.

Rồi thì, một tiếng nổ long trời lở đất, rung chuyển cả mặt sân Thất Lý Bình. Chàng chỉ kịp trông thấy hai bên khoé miệng của lão Đại Ác Ma máu chảy ra, sau đó chàng mất hẳn cả trí nhớ và bây giờ thì con người thần bí đang đứng trước mặt chàng.

Chí-Tôn hiểu ngay mọi sự đã xảy ra, chàng chắp tay trước mặt Hải Âu Quái Khách, nói giọng khích động :

— Một lần nữa, lão Tiền bối lại cứu sống Tiểu và mang Tiểu đó từ sân cỏ Thất Lý Bình đến đây ?

http://tieulun.hopto.org

Hải Âu Quái Khách gật đầu, thuật rõ mọi việc xảy ra trong đêm qua cho Chí-Tôn nghe.

Chí-Tôn cảm kích không cùng, chàng run run nói :

— Đã nhiều phen lão Tiền bối vì Tiểu đồ mà lăn vào vòng nguy hiểm, cứu thoát hai cái chết dưới tay lũ Ma đầu, mà lại còn truyền cho một thứ võ sở tuyệt, ân đức ấy cao dày như bể rộng, kiếp nầy sợ không làm sao có thể đáp đền.

Thực Tiểu đồ hết sức băn khoăn trong dạ.

Nói tới đó, Chí-Tôn sụp xuống toan lạy Hải Âu Quái Khách.

Quái Khách vội phất tay đỡ Chí-Tôn đứng vậy, dịu dàng bảo :

— Tiểu tử hãy tự nhiên, đường còn dài, mặt giang hồ còn rộng thênh thang ta hãy còn gặp lại nhau, sau đấy sẽ tỏ một chút niềm tâm sự, bây giờ...

Nhìn áo quần cháy nám của Chí-Tôn đang mặc trong người, Quái Khách nói :

— Bây giờ, Tiểu tử cũng nên đi thay quần áo, vì hiện đã cháy nám cả rồi.

Vừa nói, Hải Âu Quái Khách vừa lôi trong bọc ra một bộ quần áo đưa cho Chí-Tôn, cất giọng như một người cha hiền :

— Tiểu tử hãy mặc nhanh đi.

Chí-Tôn đưa hai tay đón lấy, chàng phóng mình vào một khe núi gần đó, thay quần áo xong, liền trở lại.

Hải Âu Quái Khách nói thật mau :

— Giờ Tiểu tử thử vận hành khí công cho ta xem có chỗ nào trái nghịch phương vị hay không.

Ngoan ngoãn như một môn đồ trước lời dạy bảo của Sư phụ, Chí-Tôn lui lại ba bước vận khí đan điền, theo đường kinh mạch chuyển hành một vòng.

Cảm thấy nội khí chân nguơn tràn trề, đã chẳng những không sai phương vị, mà lại còn thấy công lực tăng thêm mấy phần, Chí-Tôn mừng khôn xiết kể, chàng thụp lại Hải Âu Quái Khách :

— Tiểu đồ xin thành thực cảm tạ ân đức cao dày của lão Tiền bối.

Lần nầy Hải Âu Quái Khách đứng yên điềm nhiên nhận chịu Chí-Tôn lạy mấy lạy, rồi mới đỡ chàng dậy, xúc động bảo :

— Tiểu tử, chính ngươi đã chết đi một lần nữa như lần tại Nghiệt long Đàm.

Chí Tôn chắp tay cung kính.

— Thưa lão Tiền bối...

Hải Âu Quái Khách gật đầu :

— Đúng đấy, giá trong huyệt đan điền của Tiểu tử không có nội đơn Ngưu long Giao, thì giờ phút nầy ta cũng chỉ còn biết một cách là mang ngươi tới một nơi mộ địa cao ráo nào đó, vùi xuống đất sâu mà thôi.

Bất giác, Chí-Tôn rúng động cả toàn thân, mồ hôi toát đầm mình, chàng nghĩ lời nói của Hải Âu Quái Khách là sự thật.

Lúc nầy khí vừa tỉnh dậy, Chí-Tôn chỉ ngỡ sau khi bị ngọn Liệt Dương Chưởng của lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão ; chàng vì bế tắt các huyệt đạo rồi ngất đi, kẻ Hải Âu Quái Khách đến cứu chàng mang tới đây thôi, chứ chàng đâu có ngờ mình đã chết hẳn như lời Quái Khách vừa thốt.

Chàng sững sững không nói thêm một lời nào cả.

Hải Âu Quái Khách bỗng trầm nghị bảo :

— Tiểu tử, nếu đêm qua không may gặp điều bất hạnh thì mối thâm cừu của Sư môn ngươi sẽ nhờ ai báo hận ?

Nghe câu hỏi nghiêm khắc của Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn sợ hãi cúi gầm mặt xuống, không biết phải trả lời ra làm sao cả.

Rọi hai tia sáng huyền bí thẳng vào mặt Chí-Tôn, Quái Khách lại bảo :

— Giả sự thật xảy ra như thế, thì Tiểu tử còn mặt mũi nào dám ngó thấy thấy mình dưới chốn tuyền đài chăng ?

Ngẩng gương mặt lên đầy vẻ hổi hận, Chí-Tôn nhỏ nhẹ :

— Thưa lão Tiền bối, hiện giờ Tiểu đồ đã biết cái lỗi của mình rồi.

Hải Âu Quái Khách trầm giọng :

— Là một trang thiếu hiệp, lập thân trên chốn giang hồ, luôn luôn phải khiêm nhượng và dè dặt trong tất cả mọi hành động, hết sức đề phòng những kẻ thù rình rập bên mình, trước khi làm một điều gì cần phải suy nghĩ cẩn thận, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhất định chừa bỏ hành động ngông cuồng, thất phu chi dũng.

Chí-Tôn cúi mặt :

— Vâng, Tiểu đồ xin vâng lời chỉ dạy của lão Tiền bối.

Như thương hại, Hải Âu Quái Khách lặng đi một chập rồi nói :

— Nếu ta không lầm, thì Sư thứ của ngươi có năm tên Đại Ma đầu đều có cái công lực vô cùng thâm khóc. [illegible] chữ tắt gọi :

http://tieulun.hopto.org

Âm, Dương, Xú, Quái, Bà. Nhưng đến nay mới xuất hiện có một đại cừu nhân mà Tiểu tử đã nếm mùi thảm bại rồi, huống nếu một ngày nào đó, chúng hợp sức lại tìm ngươi, thì làm sao tránh khỏi cái họa diệt vong cho được.

Bằng giọng hết sức khích động, Chí-Tôn nói :

— Tiểu đồ đã học được một kinh nghiệm chua cay, từ đây nguyện hết sức đề đặt, chừa mình.

Khẻ gật đầu như tỏ ý rất hài lòng, Hải Âu Quái Khách đổi giọng nhẹ nhàng :

— Tốt lắm, ta tin lần nầy sẽ giúp cho ngươi thêm nhiều lịch duyệt trên bước giang hồ hiện ta có một lời muốn nói với ngươi.

Chí-Tôn lo lắng :

— Xin Lão Tiền bối cứ chỉ dạy, Tiểu đồ sẽ kính vâng theo mệnh lệnh, dù có chết cũng chẳng chối từ.

— Đêm qua tại sân Thất Lý Bình, Chủ nhân Lệnh xé xác chết dưới tay Liệt Dương Quái Lão có đông đủ ngoài hai trăm cao thủ võ lâm, tất cả đều chứng kiến việc đó. Vậy từ nầy trở về sau, ta mong rằng Tiểu tử hãy dùng một bộ mặt khác mà xuất hiện trên chốn giang hồ, dần dần thực hiện cái di chí của Sư môn, nếu hãy còn mang lốt lão cụt tay như trước, ta e hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Chẳng hiểu ngươi nghĩ thế nào ?

Chí-Tôn vui mừng khôn xiết, chàng cung kính :

— Xin kính vâng lời lão Tiền bối đã chỉ dạy.

— Một điều quan trọng nhất, kể từ nầy về sau, ta khuyên Tiểu tử cũng chẳng nên quá tự phụ vào công lực của mình, sẽ có thể tạo ra cái thảm trạng đáng tiếc như đêm rồi.

— Tiểu đồ xin bái mệnh.

Rọi cặp mắt huyền bí ngay mặt Chí-Tôn một chập lâu, như cố thu hút hình dáng người trai trẻ vào một thời đĩ vãng xa xôi, giọng nói của Hải Âu Quái Khách khích động mạnh :

— Tiểu tử...

Chỉ thế thôi, rồi Quái Khách bỗng im đi.

Chí-Tôn ngạc nhiên mình Hải Âu Quái Khách không hề chớp, hai luồng sáng của tia mắt chàng chạm nhằm ánh sáng huyền bí của cặp nhỡn lực Quái Khách như ngầm dịu lại. Chàng hỏi :

— Thưa Lão Tiền bối, vừa rồi lão Tiền bối định bảo Tiểu đồ điều gì ?

Hải Âu Quái Khách không đáp câu hỏi của Chí-Tôn, chỉ đăm đăm nhìn chàng, trong khi thân hình như rúng động không ngừng.

Đôi môi Quái Khách hơi mấp máy, dường định thốt ra một điều gì hệ trọng, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó, lại thôi.

Chí-Tôn càng hết sức kinh dị :

— Thưa Lão Tiền bối, chẳng hiểu Tiểu đồ có điều gì sơ xuất chăng, mà sao lão Tiền bối ngập ngừng không chỉ giáo ?

Trầm tư một chút, Hải Âu Quái Khách chợt buông tiếng thở dài :

— Thôi Tiểu tử ạ ! Trên đường sứ mệnh còn dài, ta sẽ còn lại gặp nhau, bây giờ, ta khuyên ngươi hãy lo tròn bổn phận và hết sức gìn giữ lấy thân mình.

Giờ ta còn chút việc phải lên đường ngay.

Không đợi Chí-Tôn kịp nói thêm một lời nào nữa cả, Hải Âu Quái Khách bỗng nhảy mình lên không.

Hốt hoảng, Chí-Tôn gọi giật :

— Lão Tiền bối...

Nhưng bóng dáng Hải Âu Quái Khách đã cách ngoài mười trượng và hút mắt trong quãng cây xa.

Biết không thể nào đuổi theo kịp Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn đứng lặng tần ngần nhìn về hướng Quái Khách, mà lòng chàng dậy một niềm bâng khuâng khó tả.

Vốn bẩm tính thông minh tuyệt vời, Chí-Tôn không khỏi hoài nghi về hành tung của Hải Âu Quái Khách đã hai lần cứu tử chàng thoát khỏi tay Huyết Hồn Kiếm Qui tại cánh rừng già và Liệt Dương Quái Lão trên mặt sân đá Thất Lý Bình.

Chàng nghĩ, hẳn phải có một nguyên nhân gì quan hệ trong đời chàng Quái Khách mới có thể có một sự hy sinh to tát ấy, chứ nếu không, làm sao Quái Khách có những cử chỉ yêu thương như thế được.

Nhất là vừa rồi, trước khi giã biệt, Quái Khách định bảo chàng một điều gì trông có vẻ quan hệ, nhưng ngần ngại, rồi lại thôi, thực không thể nào không ngờ được.

Tuy vậy, Chí-Tôn không làm sao hiểu nổi sự liên hệ giữa chàng với con người thần bí Hải Âu Quái Khách, vuông lụa điều trùm kín trên gương mặt đã che đậy cả sự bí mật đời người.

Chí-Tôn tự nhủ :

— Hải Âu Quái Khách là ai, tại sao người theo sát ta như hình với bóng ?

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ mãi vẫn không ra câu hỏi đó, Chí Tôn hơi chán nản, những ý tưởng khác lại hiện ra trong đầu óc của chàng.

Trước nhất, chàng vâng theo lời dạy bảo của Quái Khách giả trang ra một nhân vật lạ thường khác xuất hiện trên chốn giang hồ, tìm cho ra tung tích của lão Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông chiếm lại món di báu « Ô Mộc Bảo Lọc Chân Huyết », để dẫn giải nữa mảnh « Ô Mộc Bảo Lọc Chân Giải » hiện trong mình chàng, luyện thành năm ngọn quái chưởng vô địch, rồi mới có thể nói đến việc chạm trán cùng năm tên Đại Ác Ma : Âm Dương Xú Quái Bà, trả thù cho Sư môn được.

Con đường phục hận còn dài thăm thẳm, chàng cần hết sức nhẫn nại, khéo léo trong từng hành động, chứ không nông nổi như trước nữa.

Đồng thời, chàng lại vừa tìm cái thân thế mơ hồ của mình, nhờ chiếc vòng Long khuyết đeo trên cổ, chàng sẽ hết sức cố gắng dò thăm tung tích cha mẹ chàng coi sống chết thế nào.

Nhớ lời nói của Thiên Sơn Long Nữ, trong một đêm nọ tại thành Trường Sa, bất giác, Chí-Tôn bảo thầm :

— Ngọc Diện Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa là ai, sao Đỗ cô cô lại bảo chàng có cái gương mặt giống ta như hai giọt nước ? Tại sao có chuyện người giống người lạ lùng vậy ?

Sau hết, Chí-Tôn nhớ tới sự mất tích thình lình tại khách điếm của Quỳnh Giao, dù sao, nếu nàng có mệnh hệ gì chàng vẫn phải chịu một phần trách nhiệm cùng Lão Quái Ngư, vì việc nàng lên Nội tổ rồi bỏ đảo Ô Thạch ra đi cũng do lòng yêu thương chàng mà ra.

Nàng đến với chàng mà chàng không bảo vệ được cho nàng, rồi đây khi gặp lại Lão Quái Ngư chàng phải nói thế nào cho xuôi.

Ngần ấy nỗi khó khăn đang đợi chờ Chí-Tôn, chàng bỗng sinh chán ngán vô cùng.

Nhưng sực nghĩ tới những lời khuyên nhủ của Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn cảm thấy như có một sức mạnh nhiệm màu nào nung chàng trở lại. Chàng liền phóng mình xuống núi, đi thẳng về hướng Hồ Nam.

Chàng định tới núi Sương Trường, nơi Tổng Đàn Tử Vân Bang, giết tên Ma đầu Lý Vân Hạo, trừ bớt một tay có tên trong huyết nan Huyết Hải Thâm Cừu.

Trưa ngày hôm đó, trên con đường quan cái, ánh nắng như

thiêu như đốt, Chí-Tôn một mình phóng đi chẳng ngại sự nóng bức đang nung nấu đốt con người.

Đến gốc cổ thụ rậm tàng che mát cả một vùng giữa khoảng độc đạo, Chí-Tôn cảm thấy trong người hơi mỏi mệt, chàng liền dừng chân lại nghỉ trong giây lát rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Chàng chưa kịp ngồi xuống, thì bỗng trông thấy từ xa cát bụi tung mù, phút chốc hiện ra năm người kỵ mã ào tới như giông.

Đến gốc cổ thụ chỗ Chí-Tôn vừa nghỉ mát, năm người kỵ mã nhảy xuống lưng ngựa, xăm xăm đi lại phía chàng.

Vừa thấy mặt Chí-Tôn, bọn người này vùng « ồ » lên một lượt, chúng thò những cặp mắt âm độc nhìn chàng chẳng hề chớp.

Nhận ra năm người đó, Chí-Tôn giật mình :

— Ồ, năm tên môn đồ của dâm phụ Tần Mỵ Nương đây rồi.

Chàng xạ cặp mắt ngời tợ chớp vào mặt năm tên ma đầu ấy, khiến chúng khiếp hãi không dám bước tới nữa.

Cùng lúc ấy, bên khúc quanh độc đạo, lại xuất hiện một cái kiệu lộng lẫy, trước sau bốn người khiên chạy tới như bay.

Theo sau kiệu lại có thêm năm bóng người ngựa cát bụi mịt mù dưới bầu trời nóng bức.

Chốc lát bốn người khiêng kiệu đến nơi, thẳng lại chỗ năm tên Ma đầu Bách Linh Hội đang đứng.

Năm tên Ma đầu liền dàn hàng ngang và lùi lại một bước chực chờ.

Năm người phi ngựa phía sau cũng đã tới, cả bọn cùng dừng ngựa, nhảy xuống tiến đến chiếc kiệu.

Nhận được năm người đó là bọn thiếu nữ môn đồ của Bách Linh Hội, Chí-Tôn nhủ thầm :

— Có thể á dâm phụ Tần Mỵ Nương đang ở trong chiếc kiệu nầy.

Nhưng chàng rất lấy làm ngạc nhiên là chẳng hiểu sao trời đương nóng nực đến chết người như thế, mà chiếc kiệu lại che bít bùng, không thấy lọt một cơn gió, không lẽ có những gì bí mật ở trong ấy.

Bấy giờ năm thiếu nữ môn đồ Bách Linh Hội cũng vừa chợt nhìn ra Chí Tôn đứng dưới gốc cổ thụ, cả bọn đồng nhao nhao lên.

Trong khi một tên Ma đầu bước tại sát bên chiếc kiệu, thầm thì những gì nghe không rõ, rồi lui về chỗ cũ.

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn còn ngơ ngác chưa biết phải đối phó ra làm sao cả thì chợt nghe từ trong kiệu cất lên một giọng cười lanh lãnh. Giọng cười của một sự dục vọng khát khao.

Dứt cười, có tiếng người đàn bà thốt ra :

— Ta đã biết rồi, hắn đây chớ còn ai nữa.

Nghe rõ lại quả thật đó là tiếng nói của Tần Mỵ Nương, đột nhiên sát khí hiện lên đầy mặt của Chí Tôn, chàng cười nhạt một tiếng, rồi nói lớn :

— Tần Mỵ Nương, ngươi lại còn có thể gặp ta ở chốn nầy à ?

Một giọng dịu dàng đầy ma lực quyến rũ từ trong kiệu đưa ra :

— Sao lại không ! Ta đang muốn tìm ngươi thì bỗng lại gặp tình cờ, quả chẳng hẹn mà nên đấy.

Tiếng nói cợt nhả của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương càng làm cho Chí-Tôn căm giận thêm, chàng hét :

— Tần Mỵ Nương, hãy mau ra khỏi kiệu gặp ta, nếu không ta phá kiệu bây giờ.

Mười nam nữ môn đồ Bách Linh Hội trông thấy tình thế căng thẳng, liền nhảy tới đàn ngang trước kiệu đối diện Chí-Tôn.

Soẹt soẹt...

Liên tiếp một loạt tiếng vũ khí kêu vang. Tức thì, bọn chúng tuốt kiếm cầm sẵn nơi tay, chực hờ phóng tới tấn công Chí-Tôn.

Chí-Tôn không thèm lui một bước, chàng thản nhiên chiếu cặp mắt phóng xạ ánh sáng rợn người, quét ngang mười tận môn đồ Bách Linh Hội một lượt, tỏ vẻ hết sức khinh bỉ.

Chàng chờ bọn chúng tấn công trước rồi mới ra tay.

Tần Mỵ Nương thét nhỏ trong kiệu :

— Tất cả bọn ngươi hãy lui lại phía sau, để mặt ta xử liệu với hắn.

Mười tên môn đệ Bách Linh Hội nghe lệnh Tần Mỵ Nương, lập tức thảo lui lại sau chiếc kiệu.

Cả bốn tên khiêng kiệu mặt mũi hung ác cũng bước đến đứng chung với bọn kia, mắt không rời Chí-Tôn.

Trong lúc, từ trong kiệu, Tần Mỵ Nương hé màn, đưa đôi mắt đầm tuyệt nhìn Chí-Tôn một chập, rồi cất giọng lẳng lơ :

— Tiểu lang ạ ! Ngươi thù nghịch với Bản Hội Trưởng không đem lại ích lợi gì cho ngươi đâu, trái lại còn hiểm nghèo là đằng khác.

Chí-Tôn biếu môi :

— Tần Mỵ Nương, nếu ngươi không chịu bước ra khỏi kiệu, thì đừng trách ta sao độc ác đấy.

Tần Mỵ Nương đưa tình :

— Rồi Tiểu lang làm sao ta mới được chứ ?

Chí-Tôn phất động hữu chưởng :

— Ta sẽ phá tan chiếc kiệu của ngươi, xem ngươi còn ngồi lỳ mãi trong ấy được nữa không cho biết.

Tần Mỵ Nương cười khẩy :

— Ồ, lời nói thì nghe hùng dũng lắm đấy, nhưng chẳng hiểu rồi ngươi có ra tay được không đã chứ ?

Chí-Tôn lừng sát khí, chàng quát :

— Được hay không, thì đây... ngươi hãy trông thử.

Lời vừa dứt, Chí-Tôn giơ cao hữu chưởng chực phóng ngay chiếc kiệu của Tần Mỵ Nương một ngọn Càng Nguơn Chân Cang.

Bỗng Tần Mỵ Nương thét lớn :

— Khoan đã.

Chí-Tôn vụt ngừng tay, khinh bỉ :

— Ngươi sợ chết rồi đấy à ?

Tần Mỵ Nương cười sảng sặc :

— Trái lại, ta chỉ sợ cho một kẻ khác chết oan uổng, tội ngươi hối tiếc đã muộn rồi đấy chứ.

Ngạc nhiên tột độ, Chí-Tôn hỏi :

— Tần Mỵ Nương, ngươi định nói gì ?

Tần Mỵ Nương đáp mau :

— Ta muốn hỏi : ngươi muốn cô Quỳnh Giao chết hay là sống ?

Bất giác, Chí-Tôn rùng mình lên, chàng nhủ thầm :

— Thì ra Quỳnh tiểu muội đã lọt vào tay người đàn bà dâm ác nầy, chẳng hiểu cô ả bắt nàng với dụng tâm gì ?

Chàng nghĩ rong liền hỏi :

— Ngươi hãy nói thật, hiện giờ cô Quỳnh Giao ở đâu ?

Nhận thấy Chí-Tôn đã chùng tay trước ngón đòn thâm độc của mình, Tần Mỵ Nương tự đắc :

— Nàng đang ngồi trong kiệu với ta.

Rịn mồ hôi trán, Chí Tôn lo sợ hỏi tiếp :

— Thế ngươi định làm gì cô Quỳnh Giao ?

Tần Mỵ Nương chiếu cặp mắt đầm tuyệt vào mặt Chí-Tôn, như muốn thấu tâm tư của chàng, cô ả thích chí :

http://tieulun.hopto.org

— Chí-Tôn, hiện giờ Tiểu lang đau lòng lắm phải không ?

Căm thù bốc lên đầy mặt, Chí-Tôn nghiến răng :

— Tần Mỵ Nương, ta bảo trước cho mà biết : nếu bọn ngươi dám cả gan chạm tới người nàng thì...

— Thì ngươi nghĩ sao ?

— Thì ta sẽ xóa hết những tên Ma đầu, dâm nữ trong Bách Linh Hội, chẳng còn chừa một tên nào cả.

Tần Mỵ Nương cười sằng sặc :

— Ngươi mồm mép kể ra cũng khá lắm đấy; nhưng ta e rồi đây đến khi ngươi hối hận sẽ không còn kịp nữa.

Chí-Tôn bỗng quát to :

— Tần Mỵ Nương, ngươi bắt giữ cô Quỳnh Giao từ mấy hôm nay với dụng ý gì ?

Tần Mỵ Nương liếc mắt tình tứ :

— Tiểu lang hãy theo ta về Bản hội, rồi sau đó ta sẽ bảo cho mà biết, trước sau gì chẳng có thiệt thòi cho ngươi đâu.

— Nhưng ta muốn ngươi phải trả cô Quỳnh Giao lại cho ta ngay bây giờ.

— Nếu ta không trả lời thì sao ?

Chí-Tôn hét lớn :

— Thì từ chính bản thân ngươi và luôn cả mười mấy tên nô gia sẽ không còn mong rời khỏi nơi nầy.

Mười nam nữ môn đồ Bách Linh Hội và cả bốn tên Tráng Đinh đều rúng động lên, bọn chúng khoa khí giới toan nhảy tới giết chết Chí-Tôn cho thỏa lòng căm tức.

Nhưng Tần Mỵ Nương đã vẫy tay ra lệnh cho bọn chúng lui ra, rồi âm hiểm bảo :

— Ngươi hãy nhìn xem đây thì rõ.

Màn trước cánh cửa chiếc kiệu bỗng vén cao lên, Chí-Tôn đưa mắt nhìn vào.

Quỳnh Giao đang ngồi trong kiệu, với cặp mắt vô thần, mặt mày ngơ ngác, hệt như một kẻ vừa mất trí khôn.

Nàng nhìn chàng mà như chẳng hề quen biết chàng một lần nào cả.

Hiểu ngay Quỳnh Giao đã bị Tần Mỵ Nương đầu độc đến nỗi mất hẳn cả trí nhớ, Chí-Tôn cất giọng thảm hại :

— Quỳnh tiểu muội, em có nhìn được ta chăng ?

Quỳnh Giao nghe thét, nàng ngó Chí-Tôn một chập lâu, rồi vùng cười lên sằng sặc, quay đi nơi khác, lẩm nhẩm những gì trong mồm không rõ.

Chí-Tôn biến hẳn sắc mặt, nước mắt của chàng muốn ứa ra, chàng nhìn nàng mà trong lòng xót đau vô hạn.

Thấy Chí-Tôn khổ sở; Tần Mỵ Nương đắc chí nhìn chàng như dè bỉu.

Máu hận xung lên tận đỉnh đầu, Chí-Tôn sấn tới một bước :

— Dâm phụ, hãy trả Quỳnh Giao lại cho ta, nếu không, các ngươi không thể nào rời khỏi chỗ nầy được.

Tần Mỵ Nương dựng cặp lông mày thét :

— Không thể được, nếu ngươi tiến thêm một bước ta sẽ giết chết Quỳnh Giao.

Không còn kềm hãm được cơn giận nữa, Chí-Tôn nhảy mình tới gần chiếc kiệu.

Mười nữ môn đồ Bách Linh Hội đồng quát to, chúng phóng tới dàn hàng ngang chiếc kiệu, mặt đầy sát khí, tay lăm le thanh trường kiếm, chờ lệnh cuối cùng.

Chí-Tôn xạ ánh sáng đôi mắt :

— Các ngươi muốn chết cả à.

Tức thì, hữu chưởng chàng đưa ra một ngọn Càng Ngươn Chân Cang mau lẹ tợ luồng sét trên mây.

Nhờ đêm rồi tại sân Thất Lý Bình trúng phải Liệt Dương Chưởng của Liệt Dương Quái Lão ; chấn động các đạo huyệt trong người, chân khí Lưỡng cực bội viên nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn hòa thành, phát thêm mười năm công lực, có sức mạnh đánh trốc cả ngọn cao sơn.

Cho nên dù mười tên môn đồ của Bách Linh Hội đã chực sẵn thanh trường kiếm, nhưng vẫn không thể nào cắt lên nổi để chống lại luồng chưởng phong khốc liệt nầy.

Cả bọn khiếp đảm trong lòng, cùng đưa tả chưởng quật ra với toàn công lực.

Ngoài tiếng bộp bộp vang lên còn xen lẫn tiếng âm i tợ như trời gầm tận chừng mây, áp khi Càng Ngươn Chân Cang nặng nề như núi lở.

Mấy tiếng rú thê thảm nổi lên, đã thấy bốn môn đồ Bách Linh Hội, hai nam hai nữ bị tông đi một lượng xương thịt rã rời từng

http://tieulun.hopto.org

mãnh, máu me lay láng cả vũng.

Sáu người còn lại cũng bị chưởng phong quật văng ra ngoài mày trượng, mỗi người ói ra một vài máu tươi.

Bốn tên Tráng Đinh khiếp đảm nhảy lùi ra phía sau kiệu, đứng run bần bật như vừa mắc chứng cảm hàn.

Trông thấy ngọn chưởng phong quá khốc liệt của Chí Tôn, sắc mặt Tần Mỵ Nương biến đổi rõ rệt, cô ả không ngờ võ công chàng hiện nay khủng khiếp dường ấy.

Vì khinh địch không đề phòng mà trong một chiêu đấu nữ Ma đầu dâm tuyệt phải hao mất bốn tên môn đồ tin cậy, cô ả thét lên :

— Các ngươi hãy lui ra ngoài tất cả.

Rồi day sang Chí-Tôn, Tần Mỵ Nương cất giọng oán độc :

— Tiểu tử, nếu ngươi động thủ là ta sẽ giết chết con bé Quỳnh Giao trước đây.

Nói dứt, Nữ Ma đầu dâm tuyệt chộp nắm chặt « Tử huyệt » trên tay Quỳnh Giao, chỉ cần một cái nhấn mạnh, là tự khắc cô gái hồn lìa khỏi xác.

Hành động bất ngờ của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương khiến cho Chí-Tôn phải chùng chân lại, không dám bước tới nữa.

Chàng cũng không thể nào sử dụng được chưởng phong đánh ngã Nữ Ma đầu vì sợ lỡ trúng nhằm Quỳnh Giao sẽ mang hận suốt đời.

Tần Mỵ Nương hiểu rõ tâm trạng của Chí-Tôn, thích chí trố lên cười sặc sụa, giọng cười chứa đầy dâm đãng và dục vọng của người đàn bà chỉ biết sống bằng thể xác, khát khao.

Chí-Tôn giận dữ quát :

— Tần Mỵ Nương, ngươi không xứng đáng tư cách làm Hội Trưởng của một Bang, hành động của ngươi đê hèn và ác độc hơn con quỉ dữ, ngươi cho rằng như thế ta không dám động thủ à ?

Tà chưởng vẫn nắm chặt tử huyệt trên tay Quỳnh Giao, Tần Mỵ Nương lạnh lẽo đáp :

— Ta không cần cái danh từ rỗng tuếch ngươi vừa nói đó, chỉ có điều khắp mặt giang hồ nầy đều hay biết : chẳng có một chuyện gì mà Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương nầy không dám làm cả, nếu không tin, ngươi thử bước tới một bước xem sao ?

Chí-Tôn run cả người, chàng vạt giờ chưởng lên. . .

Tần Mỵ Nương thét lanh lãnh :

— Dừng tay lại, không thì cô bé nầy phải chết !

Biết Nữ Ma đầu nói là làm, Chí Tôn không dám động thủ, chàng từ từ hạ chưởng xuống, thốt cảm hờn :

— Tần Mỵ Nương, lần nầy ta thề sống chết với ngươi, nếu ngươi có một cử động ám hại Quỳnh Giao.

Khẻ đẩy Quỳnh Giao ra trước mặt làm tấm bình phong cho mình, Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương nhìn Chí-Tôn cười mỉa :

— Ầy đấy, ngươi cứ tha hồ quật chết nàng đi.

Máu hận dựng ngược lên đỉnh đầu, Chí-Tôn trợn cặp mắt phóng xạ hào quang, nhưng chàng chưa biết phải làm cách nào để cứu Quỳnh Giao thoát bàn tay kềm hãm tử huyệt của Tần Mỵ Nương.

Trong khi Tần Mỵ Nương vẫn bình thản ngồi trên kiệu đôi mắt dâm tuyệt nhìn gương mặt đẹp trai của Chí-Tôn chẳng hề chớp.

Nữ Ma đầu cố ý trêu tức chàng, vì quả quyết không bao giờ chàng dám hành động liều lĩnh vô tình giết chết Quỳnh Giao.

Một chập sau, Chí-Tôn nói :

— Một lần nữa, ngươi có chịu trả Quỳnh Giao cho ta không ?

Tần Mỵ Nương cười khẩy :

— Ta đã bảo : nếu ngươi không theo ta về Tổng Đàn Bách Linh Hội trao đổi có lợi với nhau, thì ngươi đừng bảo vọng vô ích.

— Thế thì bọn ngươi cũng không mong gì rời khỏi chốn nầy.

Sáu môn đồ nam nữ Bách Linh Hội vừa chữa trị lành hẳn vết nội thương, nghe Chí-Tôn nói thế, bọn chúng gầm vang lên, chực phóng tới vây đánh chàng.

Nhưng lẹ như sét giật, Chí-Tôn đã đưa sang phía chúng một luồng áp lực dũng mãnh làm cả sáu nam nữ môn đồ Bách Linh Hội đều tháo lui ngoài trượng mới tránh khỏi sự hiểm nghèo.

Tần Mỵ Nương trợn tròn hai mắt, nói to :

— Tiểu tử đừng hành hung nữa, ngươi hãy trố mắt mà xem đây nầy.

Mồm thốt, Nữ Ma đầu cũng vừa thò tay bỉa vào túi lấy ra một viên sắc hồng kề vào cửa miệng Quỳnh Giao.

Chợt nhận ra điều đó, Chí-Tôn quát to :

— Tần Mỵ Nương, ngươi định làm gì ?

Nữ Ma đầu lạnh lùng đáp :

— Cho cô bé nầy uống một viên « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn », để bù lại bốn đệ tử ta đã bị ngươi sát hại vừa rồi.

Nhớ tới có một lần mình suýt chết vì viên độc dược « Xuân Phong

http://tieulun.hopto.org

Nhất Độ Hoàn » của Tần My Nương cách mấy tháng về trước, Chí-Tôn toát dầm mồ hôi, chàng hét lớn :

— Hãy dừng tay lại, ngươi không được đầu độc Quỳnh Giao.

Thế nhưng trong khi đó, Tần My Nương đã lẹ tay đưa viên độc dược « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » vào mồm Quỳnh Giao và nàng đã ngoan ngoãn nuốt ngay vào cổ.

Xong xuôi, Tần My Nương bỏ mặc Quỳnh Giao ngồi trong kiệu, cô ả nhẩy ra ngoài đứng đối diện Chí-Tôn, nhìn chàng cười ròn rã

Lợi dụng phút giây chớp nhoáng đó, Chí-Tôn dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » bóng ảnh chàng ẩn hiện như loài ma quái, phóng lẹ vào chiếc kiệu nhanh lẹ đến không sao tưởng tượng được.

Chàng chộp ngay lấy Quỳnh Giao lôi nhanh ra ngoài.

Bọn môn đồ Bách Linh Hội trông thấy cái thân pháp ảo diệu đó, thấy đều kh ếp sợ thối lùi thêm nữa trượng.

Đến cả Tần My Nương thần sắc cũng biến đổi rõ rệt, Nữ Ma đầu có vẻ không ngờ võ công đời phương khủng khiếp dường ấy.

Nhưng một chộp sau, Tần My Nương nghiêm trọng bảo Chí-Tôn :

— Tiểu tử, ngươi có đoạt Quỳnh Giao lại cũng chẳng ích gì, trái lại cô bé ấy còn mau chết là đằng khác.

Chí-Tôn bồng Quỳnh Giao trên tay, chàng hét căm thù :

— Nữ Ma đầu, ngươi phải nói cho ta biết : viên độc dược « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » như thế nào ?

Tần My Nương bình thản đáp :

— Ngươi đã muốn biết thì ta cũng không giấu giếm làm gì. Viên độc dược « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » có cái công hiệu : kẻ nào uống nhầm phải nó, chỉ nội trong ba ngày xương thịt sẽ rã ra thành máu mà chết không phương thuốc nào cứu chữa được.

Một điều cần bảo ngươi rõ : ngoài Bản Hội Trưởng ra khắp trong cả và mặt giang hồ không một ai có thể giải được chất độc khủng khiếp nầy, ngươi đừng tìm vô ích.

Nghe Tần My Nương thốt ra mấy lời đó, chẳng khác nào một luồng sấm chưởng nổ ngang đầu, Chí-Tôn suýt phải tuột rơi Quỳnh Giao xuống đất.

Chập sau, chàng mới trấn tỉnh lại, trỏ tay vào mặt Tần My Nương, nghiến chặt hai hàm răng nói :

— Tên Nữ Ma đầu dâm ác, lòng dạ của ngươi độc hiểm còn hơn loài qui dữ ở rừng sâu.

Như không nghe mấy lời nguyền rủa của Chí-Tôn, Tần My Nương tráy trưa :

— Chí-Tôn ạ ! Ngươi yêu thương cô bé đó lắm phải không ?

Chẳng khác nào lửa chế thêm dầu, Chí-Tôn đặt Quỳnh Giao nằm dưới đất gương mặt nàng ngơ ngác như một kẻ không hồn. Chàng xạ hai mắt căm thù nhìn Tần My Nương không hề chớp.

Chạm phải ánh sáng nhỡn quang rợn người của Chí-Tôn, Tần My Nương rùng mình, Nữ Ma đầu lùi lại một bước, mắt không dám rời khỏi chàng.

Trong lúc, Quỳnh Giao lốm cốm ngồi dậy, nàng đưa cặp mắt không hồn ngơ ngác nhìn hai người, như chẳng hiểu ra làm sao cả.

Tại sao Quỳnh Giao, vốn là nội tôn của Lão Quái Ngu, đã được sự tuyệt truyền của Lão Quái, có lần đầu nhau ngang ngửa cùng Chí-Tôn ngoài đảo Ô Thạch, công lực trội hơn Tần My Nương một bực mà nàng lại bị Nữ Ma đầu hạ một cách dễ dàng như thế ?

Thực ra thì, ngày còn ngụ tại khách điếm trong thành Trường Sa, sau khi Chí-Tôn thuê thêm một căn phòng cho nàng tạm trú, thì hôm sau Tần My Nương thình lình đi ngang qua trông thấy Quỳnh Giao sang phòng Chí-Tôn để thăm chàng, vốn là tay hắc búa giang hồ, Nữ Ma đầu hiểu ngay chàng và nàng có nhiều liên hệ tình cảm giữa nhau, nên âm thầm thi hành độc kế.

Một đêm kia, vào khoảng canh ba, chờ lúc Chí-Tôn bèn phòng say ngủ, Tần My Nương lẻn đến phòng Quỳnh Giao, giả tiếng chàng gọi cửa. Rồi chờ nàng vừa hé mở cánh cửa ra, là tức khắc Nữ Ma đầu dùng ngay chiêu « Chiêu Hồn Hương » phóng vào mặt nàng lẹ tợ chớp.

Vì không đề phòng trước nên Quỳnh Giao ngã ra mê man liền lúc đó và Tần My Nương cặp nàng phóng đi ngay, mãi cho đến sáng hôm sau Chí-Tôn mới sang phòng phát giác, thì mọi sự muộn màng rồi.

Và nàng bị Tần My Nương đầu độc như kẻ mất hồn, ngoan ngoãn theo lời sai khiến như một đứa bé thơ.

Chí-Tôn đưa mắt nhìn lại Quỳnh Giao, chàng hết sức thương hại nàng, bỗng cất giọng thê thảm :

— Quỳnh tiểu muội, hãy trông ta giết tên Nữ Ma đầu ác độc nầy để trả thù cho em.

Chàm dứt lời nói, Chí-Tôn liền giơ hữu chưởng, chực đẩy ra

http://tieulun.hopto.org

một ngọn Càng Ngươn Chân Cang với mười phần công lực.

Biến hẳn sắc mặt, Tần My Nương giật lùi ba bước, oang oang thốt :

— Khoan đã, Tiểu tử đừng nóng nẩy mà mất mạng đấy, vì mặc dù võ công ngươi có cao siêu đến đâu cũng không thể nào đỡ nổi ngón võ « Chiêu Hồn Hương » của ta đâu.

Thực ra, Tần My Nương vì đã khiếp sợ ngọn chưởng Càng Ngươn Chân Cang của Chí-Tôn, nên đem ngón võ độc tuyệt của Nữ Ma đầu ra dọa chàng để cứu vãn lại tình thế, hầu làm chùng bước kình địch rồi sau đấy tìm lối thoát thân.

Quả nhiên đúng như ý nghĩ của Tần My Nương, nghe nói tới chiêu võ « Chiêu Hồn Hương », chàng lấy làm quái dị, dừng tay lại, nhìn Nữ Ma đầu như dò xét xem lời nói là thực hay giả.

Thấy đối phương chưa dám động thủ, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương đoán hiểu tâm trạng, liền âm độc thốt :

— Ta bảo thật đấy, thực ra võ công của ngươi ta không hề phù nhận ghê gớm hơn xưa rất nhiều, nhưng vì có chút cảm xót ngươi nên ta bảo thật từ trước tới giờ chưa có một cao thủ, dị nhân nào trong giới vũ lâm chống nổi ngón võ « Chiêu Hồn Hương » nầy cả.

Mấy lời dọa dẫm của Tần My Nương làm cho Chí-Tôn phát sinh nghi ngờ, chàng đứng yên chẳng chút cử động.

Sự thực cũng vì bồi rồi trước tình trạng nguy ngập của Quỳnh Giao, mà Chí-Tôn quên hẳng đến ngón võ sở tuyệt « Di Ảnh Kỳ Hình », tấn công Tần My Nương trong ánh chớp, sẽ không sao đo lường được mà tránh né, đánh trả lại ngọn Chiêu Hồn Hương mà Nữ Ma đầu vừa khoe khoan với chàng.

Vì vậy, chàng lúng túng mãi chưa biết đối phó ra làm sao cả.

Về phần Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương cũng đang mang cái tâm trạng vừa lo sợ, vừa hãi hùng. Nữ Ma đầu không ngờ chỉ có một thời gian rất ngắn ngủi mà tại sao Chí-Tôn lại có cái công lực quỉ thần không lường nổi như thế, cứ mãi suy nghĩ quên cả sự đối phó với kình địch đang ở trước mặt mình.

Nữ Ma đầu tự biết cô ả không phải là đối thủ của Chí-Tôn trong thực tại ngày nay nữa.

Nội một ngọn chưởng Càng Ngươn Chân Cang của chàng đã làm cho Tần My Nương phải hao hết bốn tên cao đồ lừng lẫy trên mặt giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay, làm sao Nữ Ma đầu khỏi rúng động

và khiếp hãi trong lòng.

Tuy vậy, vốn là một Nữ Ma đầu dâm độc tuyệt song nổi danh khắp chốn vũ lâm, nên sau phút giây kinh hoàng, Tần My Nương lấy lại được sự bình tĩnh, bước tới một bước, nhìn Chí-Tôn, cười âm hiểm :

— Thế nào, bây giờ Tiểu tử nghĩ sao về cô bé ấy ?

Chí-Tôn xạ hai luồng nhỡn tuyến rọn người :

— Nữ Ma đầu dám đâng, ta sẽ giết mầy.

Chàng chực phóng chưởng sang Tần My Nương, thì Nữ Ma dầm đã thét :

— Ngươi muốn cô bé ấy mất mạng đấy à, ta bảo thực cho mà biết, ngoài Bản Hội Trưởng ra, khắp cả giang hồ nầy không có một Dị nhân nào giải nổi chất độc « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » cho nàng đâu.

Chí-Tôn uất ức gầm to :

— Tần My Nương, bây giờ ngươi muốn gì, tại sao ngươi lại giở hành động đê hèn với một cô gái ngây thơ ?

Tần My Nương lảng lơ đáp :

— Bây giờ ta muốn cùng Tiểu tử có một sự trao đổi, nếu ngươi thuận ý ta sẽ sẵn sàng giải độc cho cô bé Quỳnh Giao khỏi phải một cái chết không toàn thi thể.

— Việc trao đổi ấy như thế nào ?

Liếc đôi mắt dâm tuyệt nhìn Chí-Tôn, Tần My Nương cười tình tứ :

— Rất đơn giản, chẳng tổn hại gì cho ngươi cả.

— Nhưng sự đơn giản đó như thế nào, ngươi hãy nói thẳng ra ?

— Ta muốn thu nạp ngươi vào Bách Linh Hội, chỉ giản dị có thế thôi, ngươi nghĩ sao ?

Chí-Tôn quát :

— Không thể được, ngươi đừng hão vọng vô ích.

— Thế thì cô bé ấy sẽ chết trong nội một hôm nữa đấy.

Chí-Tôn hết hận thù :

— Ta sẽ giết ngươi để trả thù cho Quỳnh tiểu muội.

Tần My Nương cười sặc sụa :

— Cũng chưa hẳn là thế, nhưng nếu ngươi giết được ta thì sinh mệnh cô bé Quỳnh Giao cũng không còn.

Uất hận trào lên tận đỉnh đầu, nhưng Chí-Tôn chưa nhất quyết có nên hạ độc thủ với Tần My Nương hay không, vì nếu quả thực như

http://tieulun.hopto.org

lời Nữ Ma đầu vừa bảo : « ngoài cô ả ra không còn một ai giải độc nổi cho Quỳnh Giao », thì sự sát hại cô ả càng thêm nguy hiểm cho nàng.

Như đoán hiểu tâm trạng rối rắm của Chí-Tôn, Tần My Nương tự đắc :

— Thế nào, ngươi đã bằng lòng rồi đấy chứ ?

Chí-Tôn nghiến răng kèm kẹt :

— Ta sẽ xé xác ngươi ra làm trăm mảnh mới vừa lòng ta.

— Ha ha... nếu thế thì quả thực con bé Quỳnh Giao đã hết số rồi. Một lần chót hết ta hỏi ngươi có nhận chịu hai điều đó với ta không, nếu ngươi dại dột thì ta sẽ mặc xác ngươi và cô ả.

Dứt câu, Tần My Nương ngạo nghễ đợi chờ Chí-Tôn trả lời.

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn hết sức bối rối, chàng do dự không biết phải nên trả lời với Tần My Nương ra sao cả, vì chàng hiểu quyết định sau cùng của chàng rất liên hệ với sinh mệnh của Quỳnh Giao. Trong thâm tâm chẳng bao giờ chàng muốn nàng phải bị một cái chết thảm thê như thế.

Soi rõ tâm tư của Chí-Tôn, Tần My Nương nói :

— Ta biết hiện giờ ngươi rất đắn đo trước ngã ba đường, không hiểu phải xử sao cho vẹn mọi bề trong một lúc, vừa cứu sống cô bé Quỳnh Giao và cũng vừa bảo vệ danh dự của mình, nhưng ngươi cũng nên nghĩ kỹ lại, Bách Linh Hội là một hội có tăm tiếng trong chốn giang hồ, ngươi gớp mặt trong đó đâu phải là một điều nhục nhã chi đâu mà ngươi phải e ngại.

Vậy ta khuyên ngươi hãy suy xét cẩn thận trước khi trả lời lần cuối cùng cho ta, để đến lúc ăn năn thì mọi sự đã quá muộn màng.

Nghe những lời ngọt ngào đầy quyến rũ của Tần My Nương, Chí-Tôn vô cùng phân vân, do dự, chàng cứ thừ người ra chẳng biết phải trả lời làm sao cả.

Nếu cự tuyệt rằng không, chắc chắn tính mệnh của Quỳnh Giao sẽ không còn, ngày nào gặp lại Lão Quái Ngư, chàng biết phải trả lời thế nào cho ổn thỏa, vì mặc nhiên việc nàng lên Lão Quái rời bỏ đảo Ô Thạchra đi hoàn toàn do chàng mà ra cả, chàng làm thế nào chạy trốn trách nhiệm ấy cho được.

Nhưng nếu chàng nhận lời Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương vào Bách Linh Hội, để cứu vãn mạng sống của Quỳnh Giao, thì là không còn một điều nhục nhã nào bằng, đối với giang hồ chàng đâu còn

dám nhìn mặt ai nữa và dĩ nhiên trước khi giải độc cho nàng, Nữ Ma đầu dám tuyệt sẽ còn đòi thêm một điều khác nữa.

Chí-Tôn ngẫm hiểu như thế, chàng hết sức khổ tâm, dần dần muốn ngã theo chiều hướng Nữ Ma đầu, chàng không nỡ để nàng phải nhận lấy một cái chết thê thảm.

Giữa phút giây trăm nặng đó, chợt từ trên tàng cây cổ thụ nổi lên một loạt cười vô cùng quái gở, tuy không to lắm nhưng chực xé tét cả màng tai của mọi người.

Dứt loạt cười có tiếng nói khàn khàn như từ cõi âm vọng lại :

— Hỡi con chồn bé nhỏ kia, giữa thanh thiên bạch nhật mà ngươi bày trò dâm đãng toan quyến rũ trai tơ đấy à ? Quả thực thầy nào trò nấy chẳng sai.

Tần My Nương nghe giọng nói trên tàng cổ thụ vừa vọng xuống, mặt mày Nữ Ma đầu biến đổi rõ rệt, lén ngẩng lên nhìn.

Trong khi đó, Chí-Tôn cũng nhận ra đó là một giọng nói rất quen thuộc, nhưng chàng quên bẵng chẳng hiểu mình đã gặp người phát âm ấy ở nơi nào, chỉ mang máng rằng đã có một vài lần chàng đã đối diện với người đang ngồi trên ngọn cây thôi.

Chàng ngước mặt lên tìm bóng người vừa phát ra giọng nói, xem hắn là ai mà qua âm thanh cũng đủ hiểu công lực đã tới cõi hư vô rồi.

Nhưng lạ thay, giọng người vừa phát âm vừa tắt, thì tuyệt nhiên chẳng để lại một dấu vết nào cả, phần cổ thụ cành lá um tùm, dù nhãn lực tinh vi đến đâu cũng không thể nào phát giác ra được.

Thính lực của Chí-Tôn hiện nay đã có thể đạt tới chỗ « trong vòng mười trượng nghe được tiếng muỗi bay vo ve như tiếng trời gầm », vậy mà vẫn không sao phát hiện người bí mật đang ở trên đầu mình, quả thực là khiếp khiếp

Chàng đứng ngơ ngác chưa biết phải đối phó ra làm sao cả.

Giọng nói trầm khiếp đó lại nổi lên như gần như xa :

— Con chồn bé, ngươi muốn chết hay sao mà còn đứng đờ người ra đó, nếu thực thế thì để ta siêu độ dùm ngươi.

Đến đây, Tần My Nương không còn lòng dạ nào dám đứng yên được nữa, kinh hoàng biến rõ trên sắc mặt Nữ Ma đầu, bất giác rúng mình phóng chạy về phía con lộ cái quan.

Chí-Tôn bỗng hét to lên, chàng nhắc mình tới chặn trước mặt Tần My Nương lớn tiếng bảo :

— Ngươi định chạy trốn à ? Đâu có dễ dàng như thế được.

http://tieulun.hopto.org

Tần My Nương lúng túng, dừng lại. Tâm trạng Nữ Ma đầu đang khiếp sợ giọng người phát âm trên ngọn cổ thụ, vì cô ả đã hiểu đó là ai rồi, nếu chậm chân e tắng khó mà sống nổi, nhưng bây giờ đã bị Chí-Tôn bức bách liều linh chạy đi có thể chàng giết chết ngay.

Vì vậy, Nữ Ma đầu hỏi không cần suy nghĩ :

— Tiểu tử, bây giờ ngươi muốn thế nào ?

Chí-Tôn trợn cặp mắt xạ ánh sáng lạnh lẽo :

— Hãy trao viên thuốc giải độc lại cho ta rồi sau đó ngươi mới có thể rời khỏi chỗ này được.

Tần My Nương vừa nhìn chừng lên ngọn cổ thụ, vừa nói thật mau :

— Nếu ta không trao thuốc đó cho ngươi thì sao ?

Chí-Tôn rít qua hai hàm răng cắn chặt :

— Thì bọn ngươi tất cả mười một mạng người sẽ phải chôn xác dưới gốc cổ thụ này.

Giọng trầm ấm trên cây đưa xuống :

— Con tiểu hồ ly quả đã tới số rồi !

Tần My Nương biến hẳn sắc mặt :

— Thuốc giải độc ấy à ? Cũng chẳng khó khăn gì. Ta sẽ trao cho ngươi đây.

Mồm thốt, tay Nữ Ma đầu thò vào mình lôi ra một chiếc hộp bé nhỏ, trúc lấy một viên thuốc màu hồng, bằng hạt đậu, liệng sang Chí-Tôn, nói thật mau :

— Viên thuốc giải độc cho cô bé đây.

Mừng thầm trong lòng, Chí-Tôn giơ hai ngón tay kẹp lấy viên thuốc màu hồng, cầm so sẻ.

Tần My Nương trỏ lên một chuỗi cười ám hiểm :

— Ngươi còn điều gì cần nói nữa không ?

Chí-Tôn lạnh lùng thốt :

— Ta đã bảo : giờ phút này ta chỉ cần ngươi có thế thôi, vậy ngươi hãy đi đi, nếu chờ ta đổi ý là hết mong còn sống sót đây.

Tần My Nương cười khẩy :

— Tiểu lang tử non cao không đổi, cây cỏ chẳng phai màu, rốt trên nẻo giang hồ đôi ta còn lại gặp nhau.

Nói xong, Tần My Nương giống lên một chuỗi cười sắng sặc, phóng ngay vào kiệu, tức thì bốn tên Tráng Đinh áo đen khiêng chạy như bay ra con lộ cái quan, thẳng qua hướng Bắc.

Sáu môn đồ Bách Linh Hội thấy thế, đồng nhảy tới chộp lấy bốn

cái xác chết của đồng bọn, theo sau.

Chờ bọn người Bách Linh Hội đi rồi, bây giờ Chí-Tôn mới cúi xuống, đỡ Quỳnh Giao ngồi dậy, gọi vào tai nàng :

— Quỳnh tiểu muội, em có nhận được ta không ?

Quỳnh Giao đưa cặp mắt vô thần nhìn Chí-Tôn chăm chập, nàng ngơ ngác nói lẩm bẩm những gì không rõ.

Chí-Tôn khích động bảo :

— Em Quỳnh Giao, nếu em có mệnh hệ nào, ta thề moi tim kẻ thù để rửa hận cho em.

Chàng lôi nàng đến ngồi tựa lưng vào gốc cổ thụ, rung giọng nói :

— Quỳnh tiểu muội, em hãy tạm ngồi dưới gốc cây này, uống viên thuốc chốc lát xem sao.

Dứt tiếng, Chí-Tôn đưa viên thuốc màu hồng của Tần My Nương trao cho chàng vào miệng Quỳnh Giao.

Cô gái ngoan ngoãn há mồm chực nuốt lấy.

Thình lình, tiếng nói lúc nãy từ trên cây cổ thụ đưa xuống :

— Tiểu tử dừng tay lại, ngươi muốn giết chết con bé Quỳnh Giao ấy à.

Giật mình khiếp hãi, Chí-Tôn thu hồi viên thuốc màu hồng lại, chàng nhanh lẹ đứng lên, rảo mắt nhìn.

Bất giác, Chí-Tôn đã phải hốt hoảng lên, vì một bóng người đứng cách chàng chỉ cách có một trượng từ bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Cái thân pháp của bóng người từ trên ngọn cổ thụ đáp xuống quả thực là hư vô ảo diệu đến không sao đo lường được, công lực siêu tột như Chí-Tôn mà còn không thể phát giác ra trước nữa là kẻ tầm thường khác.

Nhưng khi nhận kỹ bóng người đó gầy còm như que, áo quần xộc xệch nửa tăng, nửa tục, cặp mắt ngó tréo phóng xạ ánh sáng lạnh lẽo chẳng khác hai ngọn đèn ma, Chí-Tôn lộ vẻ mừng rỡ, khẽ thầm :

— Bắc Phong Lão Tiền bối đây rồi !

Thì ra, bóng người vừa xuất hiện chính là Bắc Phong Hòa Thượng mà lúc nãy Tần My Nương đã sớm phát giác ra giọng nói, Nữ Ma đầu hãi hùng bỏ chạy, giờ thấy Chí-Tôn định cho Quỳnh Giao uống viên thuốc, Lão Hòa Thượng sợ hãi ngăn cản chàng lại.

Trong lúc, Chí-Tôn đã vội vàng bước tới gần Bắc Phong Hòa Thượng cung kính cúi đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đồ Dương Chí-Tôn kính mừng Lão Tiền bối !

Bắc Phong Hoà Thượng cười khàn :

— Thôi Tiểu tử, ngươi khỏi phải thủ lễ như thế, ta có điều cần bảo ngươi về viên thuốc đang cầm trên tay đó.

Chí-Tôn đưa viên thuốc sắc hồng lên nhìn rồi hỏi :

— Thưa Lão Tiền Bối, viên thuốc nầy công hiệu như thế nào ?

Bắc Phong Hoà Thượng xạ hai luồng nhỡn tuyến tréo nhau ngay viên thuốc Chí-Tôn cầm trên tay, trầm nghị thốt :

— Viên thuốc ngươi đang cầm chính là một hoàn độc dược, uống khỏi mồm sẽ ngã ra chết ngay, ngươi chưa hiểu à ?

Vô cùng sững sốt, Chí-Tôn thảo lùi một bước :

— Một hoàn độc dược, có lẽ nào ?

Khẻ nhướng cặp lông mày bạc phếu, Bắc Phong Hoà Thượng lớn tiếng :

— Ngươi chưa tin lời ta là đúng à ?

Chí-Tôn sợ sệt hỏi :

— Nhưng vì sao Lão Tiền bối biết được viên thuốc nầy là một hoàn độc dược giết người ?

Bắc Phong Hoà Thượng bỗng cười khàn lên :

— Thầy nào trò nầy, ta cứ theo hành vi ác hiểm của Sư môn con Tiểu hồ ly ấy mà đoán biết đó là một hoàn độc dược.

Tỏ vẻ lo âu, Chí-Tôn lại hỏi :

— Thế bây giờ, làm sao biết viên thuốc nầy là độc dược hay không, xin Lão Tiền bối chỉ giúp ?

Bắc Phong Hoà Thượng đáp chẳng cần nghĩ ngợi :

— Rất dễ hiểu. Ngươi cứ đưa viên thuốc ấy lên mũi mà ngửi, tự nhiên sẽ rõ ngay, nếu là mùi gay gắt khó chịu, thì đó là thuốc giải độc, còn trái lại nó bay mùi thơm tho, ngào ngạt, là chẳng nên dùng mà hối hận sẽ không còn kịp nữa.

Chí-Tôn nghe quái Hoà Thượng nói dứt, chàng đưa viên thuốc màu hồng lên mũi ngửi, thì thấy một mùi xạ thơm ngạt ngào bốc ra. Chàng hốt hoảng liệng xuống đất quát :

— Tần Mỵ Nương, rồi đây ta sẽ tìm ngươi xé xác ra làm vạn mãnh để trừng trị tâm địa độc hơn loài rắn rết của ngươi.

Bắc Phong Hoà Thượng vờ hỏi :

— Tiểu tử, ngươi nghe thấy mùi vị gì ?

Chí-Tôn thành thực đáp :

— Thưa Lão Tiền bối, đó là một viên độc dược giết người.

Quái Hoà Thượng gật đầu, cười dài :

— Ta bảo có sai đâu.

Sực nhớ lại Quỳnh Giao ngồi như một cái thể xác không hồn dưới đất, Chí-Tôn chỉ nàng báo Bắc Phong Hoà Thượng.

Chí-Tôn cất giọng bi thiết :

— Lão Tiền bối ạ ! hiện giờ Quỳnh tiểu muội chỉ còn sống được có một hôm nữa thôi.

Bắc Phong Hòa Thượng lơ đãng đáp :

— Cô bé ấy chỉ sống còn có một hôm nữa rồi sao ?

Cất giọng trầm nghiêm ; Chí-Tôn nói :

— Nếu Tiểu đồ phóng tay đi tìm Tần Mỵ Nương buộc ả phải trao một món thuốc giải độc thực sự, thì sợ rằng không phải là một việc làm dễ dàng như ý tưởng, vì thời gian ngắn ngủi ngăn lý sẽ không cho phép.

Vẫn với vẽ ngông nghênh, nhạt nhẽo, quái Hòa Thượng hỏi :

— Thế bây giờ ngươi định lẽ nào ?

Chí-Tôn to tiếng hỏi :

— Tiểu đồ mong Lão Tiền bối lo liệu dùm.

Bắc Phong Hòa Thượng ngó tréo hai mắt như cặp đèn ma :

— Ta đã bảo với ngươi từ trước, chuyện nầy ta không trách nhiệm gì cả.

Gương mặt Chí-Tôn hiện lên sắc giận, chàng nghiêm nghị nói :

— Nếu thế thì Tiểu đồ buộc lòng phải hạ một quyết định.

— Quyết định ấy như thế nào ?

— Tiểu đồ nhất định đi tìm cho được Tần Mỵ Nương để lấy thuốc giải độc cho Quỳnh tiểu muội.

— Ngươi tìm con tiểu hồ ly đó ở nơi nào ?

— Bách Linh Hội !

Quái Hòa Thượng ngó Chí-Tôn một con mắt :

— Sao ngươi biết được con tiểu hồ ly đó trao thuốc giải độc cho ngươi mà đi tìm ?

— Thưa Lão Tiền bối, hiện Quỳnh tiểu muội đã bị Tần Mỵ Nương cho uống một viên độc dược « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » một hôm sau sẽ tan rã thành máu thịt mà chết, chẳng hiểu bây giờ phải làm thế nào giải cứu cho nàng.

Bắc Phong Hòa Thượng gật gù :

http://tieulun.hopto.org

— Sự đó ta đã hiểu rồi !

Chí-Tôn bỗng nghiêm trọng hỏi :

— Lão Tiến bối đã hiểu Quỳnh tiểu muội thâm nhiễm kỳ độc, lại biết rõ viên thuốc màu hồng kia là thứ giết người, nhưng sao tại lúc nãy Lão Tiền bối không chịu sớm xuất hiện để ngăn chận tên Nữ Ma đầu ấy lại, để bây giờ ả đã thoát khỏi, biết phải tính làm sao.

Bắc Phong Hòa Thượng làm vẽ ngơ ngác :

— Thế bây giờ ngươi nghĩ sao ?

Nhìn Quỳnh Giao, Chí-Tôn buồn rầu nói :

— Tiểu đồ đang nghĩ đến sinh mệnh của Quỳnh tiểu muội rồi đây chẳng hiểu thế nào, vì lúc nãy Tân Mỵ Nương có bảo : ngoài ả ra thì khắp mặt giang hồ nầy không còn ai có thể cứu chữa được cả.

Trố lên một loạt cười quái gỡ, Bắc Phong Hòa Thượng nói :

— Con chốn bé ấy quả quỉ quyệt thực, ả toan cạm bẫy ngươi vào con đường tội lỗi đây, nhưng thôi, mọi chuyện gì cũng do ngươi mà ra, cũng là ngươi buông tha ả đi, độc dược cũng ngươi cầm lấy, tất cả đều tại ngươi hết, vậy đâu có liên hệ gì với ta chút nào mà ngươi phải bàn bạc bận công.

Thấy Bắc Phong Hòa Thượng từ chối, Chí-Tôn toát mồ hôi dầm mình, chàng nghĩ thầm :

— Ồ, theo giọng nói của Lão Hòa Thượng thì dường như lão ta có giải pháp rồi, nhưng vì có tính ngông nghênh, ngạo đời, nên mới làm ra vẽ chối từ như thế, để ta rán năn nỉ xem sao.

Nghĩ xong, Chí-Tôn thấp giọng bảo :

— Có lẽ Lão Tiền bối đã có giải pháp cho Quỳnh tiểu muội rồi, xin chỉ dạy cho Tiểu đồ cứu nàng tỉnh lại.

Bắc Phong Hòa Thượng bỗng cười khan :

— Tiểu tử ạ, ta làm sao dám nhúng tay trong chuyện nầy được, cô bé đã to gan trốn Nội Tổ, rời bỏ hoang đảo đi tìm kiếm tình lang, giờ đây sự thể ra thế nầy, ngươi xuôi ta nhận lãnh cái trách nhiệm trước Lão Quái Ngư à ?

Những câu nói nửa đùa nửa nghiêm của Lão Hòa Thượng làm Chí-Tôn thẹn bừng cả mặt, chàng lại tự nhủ :

— Quái thật, tại sao Lão Tiền bối lại biết Quỳnh tiểu muội lén trốn Nội Tổ nàng là Lão Quái Ngư từ đảo Ô Thạch vào đây để tìm ta, rõ ràng lão ám chỉ ta chính là tình lang của nàng chứ còn ai vào đây nữa. Như thế có nghĩa là mặc nhiên ta phải có trách nhiệm về cuộc

đời nàng ; nếu nàng có mệnh hệ nào, ta làm sao yên thân cho được, chắc chắn Lão Quái Ngư sẽ trút tất cả tội lỗi về ta, giờ Lão Hòa Thượng đã chối từ ta biết làm cách nào cứu nàng sống lại.

Bất giác, Chí-Tôn nói :

— Tiểu đồ tìm đến gặp Tân Mỵ Nương rồi sẽ hay.

— Nếu ngươi không tìm được con tiểu hồ ly đó thì sao ?

Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Nếu chưa đạt được mục đích, Tiểu đồ nhất định không về.

Bắc Phong Hòa Thượng vùng cười khan :

— Ha ha... dù cho ngươi có tìm được con tiểu hồ ly và thâu được thuốc giải độc cũng chẳng ích lợi gì.

— Tại sao vậy ?

— Vì Tổng Đàn Bách Linh Hội ở tận mãi Cửu Giang, nếu tính ra vừa đi vừa về có tới bốn ngày, mà viên độc dược «Tiêu Hồn Tán Cốt Đan» con bé Quỳnh Giao đã uống nhầm, chỉ trong vòng có một hôm mấy khắc tan rã thành máu thịt mà chết, ngươi quên đấy à ?

Trong lòng Chí-Tôn lúc bấy giờ có một trận lửa cháy ầm ĩ, thực ra thì chàng cũng đang nóng nẫy việc đến Tử Vân Bang để gặp kẻ thù Cam Lộ Bang, diệt bớt đi một nhân vật đã từng nhúng tay vào vụ thảm sát hai trăm mạng người cách hơn hai mươi năm về trước. Không ngờ, dọc đường lại gặp Tân Mỵ Nương và mọi sự rắc rối nầy tới dồn dập cho chàng. Giờ đây, chàng phải gánh lấy trách nhiệm về cái chết của Quỳnh Giao, Lão Hòa Thượng trút tất cả tội lỗi cho chàng, nên chàng giận nói :

— Lão Tiền Bối hiểu rõ việc nầy hơn ai hết, nhưng lúc nãy chẳng hiểu tại sao Lão Tiền bối lại cứ để cho Tiểu đồ buông tha Nữ Ma đầu Tân Mỵ Nương thì biết đâu tìm ra thuốc giải độc. Nếu một hôm nữa đây Quỳnh tiểu muội có mệnh hệ gì, thì Lão Tiền bối cũng phải dự một phần trách nhiệm...

Bắc Phong Hòa Thượng cười lớn :

— Ha ha..., có lẽ hiện giờ ngươi muốn trút trách nhiệm về cái chết sắp tới của con bé Quỳnh Giao cho ta à ? Ồ, đâu có dễ dàng như thế được, chính vì ngươi mà con bé mới lén trốn từ ngoài đảo Ô Thạch vào đây, rồi cũng vì ngươi thuê phòng tại Trường Sa nên mới bị bắt đi và chính lúc nãy ngươi tự tay buông tha tiểu hồ ly cho nó trốn thoát, bây giờ ngươi định chối tội à ?

Dứt câu, quái Hòa Thượng dời cặp mắt tréo nhau như hai ngọn đèn ma sang nơi khác như chẳng hề quan tâm gì mấy đến cái chết

http://tieulun.hopto.org

sắp kề cận bên mình của Quỳnh Giao.

Chí-Tôn giận dữ, nói giọng gây gắt :

— Vâng cũng được. Tiểu đồ xin nhận chịu tất cả trách nhiệm về sinh mệnh còn mất của Quỳnh tiểu muội, nhưng Tiểu đồ mong Lão Tiền bối một điều cần thiết.

Cặp mắt tréo nhau vẫn ngó nơi khác, Bắc Phong Hòa Thượng thờ ơ bảo :

— Ngươi cứ nói thử xem.

Chí-Tôn hằn học :

— Bây giờ, Tiểu đồ xin Lão Tiền bối ở đây trông hộ Quỳnh tiểu muội, trong một khoảng thời gian...

Bắc Phong Hòa Thượng quay trở lại :

— Để ngươi làm gì ?

— Hiện giờ có lẽ Tần My Nương chưa đi bao xa, Tiểu đồ sẽ tận lực đuổi theo ả, có thể bắt kịp chứ chẳng không.

— Còn nếu ngươi đuổi theo không kịp con chồn bé đó thì sao

Ngơ ngác một hồi, bỗng gương mặt Chí-Tôn hiện đầy sát khí, chàng nói như quát :

— Còn nếu không theo kịp Nữ Ma đầu đó, thì hôm sau Tiểu đồ sẽ đến ngay Cửu Giang, gặp ả, quyết lấy máu của toàn thể bọn Ma đầu Bách Linh Hội trả hận thù về cái chết của Quỳnh tiểu muội.

Bắc Phong Hòa Thượng cười hệch hệch :

— Tội trời lắm Tiểu tử ạ, người tu hành vốn luôn luôn giữ gìn hai chữ từ bi, lòng chứa đựng một bầu trời hỉ xả, nếu Hòa Thượng ngông này mà không ngăn cản ngươi trong cái kiếp vận sát điên cuồng, ghê gớm như vậy, thì rồi đây chính bản thân ta cũng phải mang tội với chúng sinh.

Mấy lời nói của quái Hòa Thượng làm cho Chí-Tôn cháy phừng lửa giận, giá là một kẻ nào khác, hoặc trước kia không nợ ơn cứu tử tại ngôi chùa hoang cổ vì viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » của Tần My Nương gây ra, thì chàng đã không thể yên được rồi.

Chàng giận là gì trông thấy trước cái chết gần kề của Quỳnh Giao mà Bắc Phong Hòa Thượng lại tỏ vẻ dửng dưng, làm như chẳng hề để ý chi cả, nhưng chàng đã phải cố dằn cơn phẫn nộ trong lòng, đứng ngây người ra, mồ hôi toát dầm mình.

Cho tới bây giờ, Bắc Phong Hòa Thượng mới chịu nhìn Chí-

Tôn bằng cặp mắt tréo tợ hai ngọn [illegible] dịu giọng bảo :

— Tiểu tử, bây giờ ngươi trả lời cho ta nghe mấy câu hỏi này, chẳng hiểu ngươi có chịu chăng ?

Chí-Tôn chán nản :

— Xin Lão Tiền bối cứ bảo.

— Cách mấy tháng trước đây ngươi đã từng nuốt được viên nội đơn Ngưu long Giao phải không ?

Hơi ngạc nhiên, nhưng Chí-Tôn vẫn đáp chẳng chút do dự :

— Vâng, đúng như thế.

Bắc Phong Hòa Thượng lại hỏi :

— Kế đó, trước khi gặp Lão Quái Ngư ngoài đảo Ô Thạch ngươi có may mắn gặp được Thiên Bằng Thái Noãn phải không ?

Chí-Tôn hết sức kinh dị ở câu hỏi này, chàng tự nhủ :

— Quái thật, tại sao Lão Bắc Phong Hòa Thượng lại hiểu rõ chuyện này, vì chỉ trừ Lão Quái Ngư và Hải Âu Lệnh Chủ thì ta đâu còn tiết lộ cho một người thứ ba nào biết điều này.

Tuy nghĩ thầm như vậy, nhưng chàng vẫn thành thực đáp :

— Vâng, quả như lời Lão Tiền bối vừa nói.

Cặp mắt ngó tréo của Bắc Phong Hòa Thượng như càng lạnh lẽo hơn :

— Ngươi có hiểu hiện trong cơ cốt của ngươi đã có một nội lực rất cao, gọi là « Lưỡng Cực Chân Khí » chăng ?

Chí-Tôn kinh ngạc :

— Thực ra, việc này Tiền đồ không hề rõ.

Bằng giọng trầm nghị, Bắc Phong Hòa Thượng tiếp :

— Ngươi phải rõ : nội đơn Ngưu long Giao là một chất thuộc thuần âm, còn Thiên Bằng Thái Noãn lại thuộc thuần dương, ngươi đã may mắn hưởng thụ được cả hai, thì hiện trong huyệt đan điền của ngươi đã có nhất âm, nhất dương, hai khí điều hòa biến thành một nội lực tối cao vô thượng, gọi là « Lưỡng Cực Chân Khí », ngàn năm không tìm ra được trong chốn võ lâm này.

Bất giác, Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng không ngờ trong người chàng hiện có sẵn một nội lực cao thâm đến thế.

Trước kia, Chí-Tôn chỉ nghe nội đơn Ngưu long Giao hòa hợp với Thiên Bằng Thái Noãn sẽ có một nội lực một trăm năm mươi năm, chứ chàng đâu có ngờ lại có thêm một chân khí khủng khiếp như thế.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù vậy, nhưng chợt nhớ tới cái chết gần kề của Quỳnh Giao, Chí-Tôn thoáng hiện niềm vui trong bỗng chốc, rồi sắc mặt buồn bã, trầm tư như lúc nãy.

Bắc Phong Hòa Thượng như chẳng hề để ý sự đổi thay nhanh chóng trên sắc mặt của Chí-Tôn, khoan thai tiếp :

— Lưỡng Cực Chân Khí có hai tác dụng khác nhau, nếu gặp sự cứng rắn, sắt đá, thì nó mềm dẻo, co giãn, lạ thường, trái lại, nếu gặp sự mềm dẻo co giãn, thì nó sẽ trở nên cứng rắn lạ thường.

Nếu luyện tập loại chân khí nầy tới chỗ tột bậc, sẽ tùy theo ý muốn của mình trong việc sử dụng hoặc mềm dẻo, hoặc cứng rắn uy vũ của nó lúc đưa ra sẽ không thể nào tưởng tượng được. Nhất là, đối với những loại võ công quái gỡ và hiểm độc thì quả thực là kinh địch vô cùng lợi hại vậy.

Tới đây, Chí-Tôn cảm thấy rúng động cả toàn thân, đột nhiên, chàng nhớ đến đêm đánh nhau với ba trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch tại sân Thất Lý Bình, chàng suýt nữa đã phải chết dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão.

Chàng tự nhủ :

— Ồ, sao lạ vậy, nếu quả thật như lời của Lão Hoà Thượng, bảo rằng hiện trong huyệt đan điền của ta đã có « Lưỡng Cực Chân Khí », gặp cứng thì mềm và gặp mềm thì trở nên cứng, nhưng tại sao « Liệt Dương Chưởng » của Lão Đại Ác Ma cũng thuộc loại cứng rắn mà trong cơ thể ta không hề thấy một phản ứng chi cả, đến nỗi suýt nữa phải thiệt mạng đi rồi. Hay là, vì mình đang sẵn có một chân khí mà chưa hiểu chỗ công dụng, nên mới rơi vào tình trạng bi thảm vừa qua chăng ?

Vì nghĩ như thế, nên Chí-Tôn hỏi phăng :

— Thưa Lão Tiền bối, hiện giờ Tiểu đồ phải tập luyện như thế nào để có thể dùng được « Lưỡng Cực Chân Khí » đó ?

Bắc Phong Hoà Thượng bỗng chỉ Quỳnh Giao đang ngồi dưới đất ngơ ngác như một kẻ không hồn, bảo Chí-Tôn :

— Hiện nay gát lại chuyện đó, bây giờ phải lo cứu chữa cho cô bé nầy trước đã.

Như bừng cơn ác mộng, Chí Tôn nhìn qua phía Quỳnh Giao, trông thấy tình trạng bi đát của nàng mà chàng rung động bồi hồi. Bất giác, chàng lớn tiếng nói :

— Vâng, hãy cứu mạng Quỳnh tiểu muội Lão Tiền bối ạ !

Nhưng nỗi lo âu hiện trên gương mặt Chí-Tôn rõ rệt, chàng hỏi quái Hoà Thượng :

— Thưa Lão Tiền bối, hiện giờ lấy thuốc ở đâu mà giải độc cho Quỳnh tiểu muội ?

— Ha ha... thuốc giải độc ở nơi ngươi, chỉ một mình ngươi mới có thể trị chứng tử thương đương ngấm ngầm trong các huyệt đạo của con bé Quỳnh Giao mà thôi.

Vừa kinh dị, vừa hãi hùng, Chí-Tôn hỏi vặn :

— Chỉ có một mình Tiểu đồ mới có thể chữa trị cho Quỳnh tiểu muội ?

— Đúng như vậy !

— Nhưng Tiểu đồ có hiểu cách chữa trị nội thương bao giờ đâu, huống nữa Quỳnh tiểu muội bị độc dược « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn », nghe đâu khắp mặt giang hồ không phương cứu chữa.

Trò lên một trận cười hềnh hệch, Bắc Phong Hoà Thượng nói :

— Lão Hoà Thượng nầy có bao giờ nói sai đâu, quả thực chỉ có một mình ngươi mới chữa trị được mà thôi.

Chí-Tôn nửa tin nửa ngờ :

— Tiểu đồ phải chữa cho Quỳnh tiểu muội bằng cách nào, xin Lão Tiền bối chỉ dạy ?

Giơ tay trỏ Quỳnh Giao như cái xác không hồn dưới đất, Bắc Phong Hòa Thượng bảo Chí-Tôn :

— Ngươi hãy mang cô bé Quỳnh Giao theo ta đến một nơi vắng vẻ để lo việc cứu chữa xem sao, ở đây rất gần quan lộ, sợ e có chuyện không lành xảy ra thình lình, nguy hiểm.

Qua một phút do dự, Chí-Tôn lặng lặng bước lại gần Quỳnh Giao, cúi xuống xốc nàng lên vai.

Bất giác, Lão Hòa Thượng nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt trêu nhau, cất tiếng cười khì khì.

Chí-Tôn biết ngay Lão Hòa Thượng chế diễu mình, chàng nóng bừng cả mặt nhưng chẳng biết phải làm sao cả, đành im lặng mà chịu.

Bắc Phong Hòa Thượng bảo :

— Hãy theo ta !

Vừa dứt câu, Lão Hòa Thượng đã cách xa Chí-Tôn ngoài mười trượng và bay tợ chớp về hướng cánh rừng già.

Tức thì, Chí-Tôn nhắc bổng thân hình nhẹ như sợi tơ nhỏ theo

http://tieulun.hopto.org

sau lưng Lão Hòa Thượng, cứ cách khoảng mười trượng tiến tới

Đang đi, Chí-Tôn chợt nghe từ trong cơ thể Quỳnh Giao toát ra một sức kỳ diệu, hương tình yêu như quyện lấy thân chàng, gieo một cảm giác tái tê không sao cưỡng được.

Một sự mềm mại mịn màng lã trên vai chàng trào căng sức sống không bờ của người con gái tuổi độ lên mơ.

Nhưng Chí-Tôn vốn là một chàng trai lạnh lùng, trầm nghị, chàng cố trấn áp cơn dục cảm vừa chồi dậy trong hồn.

Tất cả tâm tư đều chú hết vào việc cứu chữa chứng tử thương trong huyệt đạo của Quỳnh Giao, Chí-Tôn trổ khinh lực chạy theo Bắc Phong Hòa Thượng mong cho chóng tới nơi.

Qua khỏi cánh rừng rồi đèn một dãy núi cao, Chí-Tôn vượt mau như làn mây mông cố bắt kịp quái Hòa Thượng.

Thế nhưng dù đã giở hết khinh công Chí-Tôn vẫn phải cách Bắc Phong Hòa Thượng đến ngoài mười trượng, không thể nào tiến thêm nửa bước.

Tự nhiên, chàng đã phải bật khen thầm :

— Quả thực cái danh hiệu vũ lâm song kỳ mà bọn giang hồ đã tặng cho Lão Tiền bối không quá đáng một chút nào cả.

Vượt qua khỏi hai ngọn đèo cao, thình lình Bắc Phong Hòa Thượng dừng lại.

Trong ánh chớp thời gian đó, Chí-Tôn cũng đã tới nơi, chàng đứng bên gộp đá.

Bắc Phong Hòa Thượng bảo :

— Hãy bỏ con bé Quỳnh Giao xuống đây.

Chí-Tôn theo lời quái Hòa Thượng đặt Quỳnh Giao ngồi xuống một tăng đá, chàng buông tiếng thở hổn hển vì đã thầm mệt trong khi đuổi bắt cho kịp Lão Hòa Thượng.

Bắc Phong Hòa Thượng nhìn Chí Tôn bảo :

— Tiểu tử, hiện giờ công lực của ngươi quả thực là thâm diệu, khắp chốn giang hồ khó tìm tay kình địch.

Mấy lời khen ngợi của Bắc Phong Hòa Thượng khiến cho Chí-Tôn đỏ bừng cả mặt, chàng chợt nhớ tới trận đại lưu huyết kinh hồn trong đêm trăng tại hoang địa Thất Lý Bình, chàng đã hạ sát hơn một trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, loại bỏ gần ba mươi tên Âm Ma lợi hại, nhưng sau cùng đã phải thảm bại vì ngọn « Liệt Dương Chưởng » của lão Đại Ác Ma Liệt Dương Quái Lão, sự đó

đã là một mối nhục cho chàng, thế mà bây giờ quái Hòa Thượng lại bảo khắp mặt giang hồ khó tìm ra tay kình địch, thì lạm chàng xốn xang khó chịu vô cùng.

Chàng cười lạnh lẽo :

— Thưa Lão Tiền bối, đó là một sự khen tặng quá lời, chứ thú thực, hiện nay Tiểu đồ vẫn tự thấy mình chưa đủ sức để ứng phó trên chốn giang hồ Lão Tiền bối ạ.

Bắc Phong Hòa Thượng gật gù, cất tiếng cười khì khì :

— Ngươi quả thực có chí cả trong giang hồ, nếu ta đoán không lầm : hiện ngươi đang nuôi kỳ vọng trở thành Thiên hạ Đệ Nhất Nhân, có phải thế không ?

Rúng động cả thân mình, Chí-Tôn làm thinh không đáp câu hỏi của quái Hòa Thượng.

Bắc Phong Hòa Thượng tiếp :

— Thực ra cái kỳ vọng của ngươi không phải là một điều hão vọng, nhưng phải còn lắm công phu.

Rọi cặp mắt trẻo nhau như hai ngọn đèn ma vào thân thể của Chí-Tôn một chập lâu, Lão Hòa Thượng mới nói :

— Lúc nãy, ta đã triển hết khinh lực để thử sức ngươi, nhưng ngươi vẫn theo kịp chân ta trong khi trên lưng còn phải mang con bé Quỳnh Giao, thực là tuyệt diệu.

Chí-Tôn thẹn quá cúi đầu :

— Lão Tiền bối quá khen tặng đấy thôi.

Như không nghe câu nói vừa rồi của Chí-Tôn, quái Hòa Thượng nói tiếp :

— Căn cốt của ngươi quả tột bực, chỉ tiếc vì mấy lúc nay ngươi không hiểu chỗ sử dụng nó mà thôi, vậy bây giờ ta chỉ bảo cho ngươi cách luyện « Lưỡng Cực Chân Khí », rồi sau đây hẳn hay.

Chí-Tôn vội ngẩng mặt lên nói :

— Xin Lão Tiền bối lo cứu chữa Quỳnh tiểu muội thoát khỏi chứng tử thương rồi sau đây sẽ hay.

Bắc Phong Hoà Thượng trợn mắt phóng ánh sáng lạnh lẽo :

— Không thể được, nếu ngươi chưa luyện thành « Lưỡng Cực Chân Khí » thì không thể nào cứu con bé Quỳnh Giao được.

Vô cùng kinh dị, Chí-Tôn bỏi :

— Thưa Lão Tiền bối, tại sao có chuyện lạ lùng vậy ? Tại sao Tiểu đồ phải luyện cho thành chân khí đó mới cứu chữa cho Quỳnh

http://tieulun.hopto.org

tiểu muội ?

Bắc Phong Hoà Thượng giãng giải :

— Muốn giải chất độc « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » hiện đã ngấm sâu vào các huyệt đạo của con bé Quỳnh Giao, thì phải có nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » tiếp vào khí quản phá tan mà thôi, ngoài ra chính thực như lời con tiểu hồ ly đã bảo không còn một phương thuốc nào có thể chữa trị chứng tử thương nầy nữa...

Ngừng lại một giây, quái Hoà Thượng cất giọng trầm trọng bảo :

— Thời gian luyện nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » nầy, phải tốn mất gần một ngày một đêm mới mong thành tựu được và sau đấy mới nói tới chuyện chữa vết tử thương cho con bé Quỳnh Giao.

Chí-Tôn biến đổi sắc mặt rõ rệt, chàng chưa kịp hỏi thêm thì Bắc Phong Hoà Thượng nghiêm nghị thốt :

— Tiểu tử, luyện được nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » rồi, ngươi sẽ có một chưởng lực vô cùng kỳ diệu, khi đánh ra nó sẽ phát ra hai luồng đỏ và trắng, một thuộc thuần âm, một thuộc thuần dương, sức mạnh sẽ không thể nào đo lường nổi. Nhưng trước khi luyện nó ta có hai điều hệ trọng cần nói với ngươi.

Chí-Tôn rúng tận đáy lòng, chàng hối hộp hỏi :

— Hai điều hệ trọng như thế nào, xin Lão Tiền bối nói ra ?

Giọng nói của Lão Hoà Thượng bỗng trở nên trầm nặng :

— Điều thứ nhất, nếu luyện nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » thành công, thì một chuyện hết sức đáng mừng, nhưng nếu chẳng may thất bại nó sẽ đưa tới một hậu quả vô cùng tai hại...

— Hậu quả tai hại như thế nào, xin Lão Tiền bối cứ bảo thẳng ra ?

— Hậu quả của sự thất bại đó chẳng những công lực đã sẵn có trong người từ bao nhiêu lâu nay bị tiêu tán, mà thân thể lại còn bị hủy hoại trở nên một người tàn phế do nội khí hư hỏng gây ra nữa, ta tưởng cũng cần nói rõ sự thật ấy để sau nầy khỏi phải có điều phiền trách rằng sao ta không chịu bảo trước với ngươi.

Mồ hôi của Chí-Tôn toát ra dầm mình, chàng hết sức kinh hãi, tự nhủ thầm :

— Thực là nguy hiểm, nhưng nếu không phó mặc cho số mệnh thì làm sao ta có thể rửa sạch mối sư cừu ?

Chàng hỏi tiếp quái Hòa Thượng :

— Còn điều thứ hai thì sao xin Lão Tiền bối bảo nốt ?

— Điều thứ hai ngươi hãy cho ta biết rõ hiện ngươi có yêu

thương con bé Quỳnh Giao hay không ?

Câu hỏi quái ác đó làm cho Chí-Tôn đỏ bừng cả mặt, chàng lúng túng đáp :

— Thưa lão Tiền bối, chuyện yêu thương hay không đối với việc chữa trị chứng tử thương của Quỳnh tiểu muội theo chỗ Tiểu đồ nghĩ có quan hệ chi đâu.

Phóng xạ cặp mắt chớp ngời ánh sáng lạnh lẽo ngay mặt Chí-Tôn, Bắc Phong Hòa Thượng nói :

— Chuyện ấy rất là quan hệ ở sau nầy, nếu không ta đâu phải hỏi ngươi làm gì phí thêm thời giờ vô ích.

Tỏ vẻ kinh ngạc, Chí-Tôn hỏi :

— Nhưng tại sao Lão Tiền bối lại muốn biết điều đó ?

— Vì trong việc chữa trị chứng tử thương có liên hệ đến tương lai của cả hai người.

Ngầm hiểu được một phần câu nói của Lão Hòa Thượng, Chí-Tôn suy nghĩ giây phút rồi bảo :

— Thú thật, hiện Tiểu đồ có rất nhiều tình cảm với Quỳnh Tiểu muội, nhưng không thể nào yêu thương nàng được Lão Tiền bối ạ.

Đến lượt Bắc Phong Hòa Thượng kinh dị :

— Ồ, sao lạ vậy, tại sao ngươi có nhiều tình cảm với cô bé mà không thể yêu thương ?

— Đó là một chuyện riêng sau nầy Lão Tiền bối sẽ rõ.

Bắc Phong Hòa Thượng bỗng trầm nghị thốt :

— Tiểu tử, ngươi có biết vì sao mà con bé Quỳnh Giao trốn Lão Quái Ngư, rời đảo Ô Thạch đến Trường Sa không ?

Chí-Tôn bối rối đáp :

— Tiểu đồ chưa được biết điều đó.

— Con bé ấy đến thành Trường Sa cũng vì lòng yêu thương người mà ra đấy. Chính Lão Quái Ngư cũng vì chuyện nầy mà hiện nay đã rời khỏi Ô Thạch tìm kiếm cháu mình lòng nóng nẫy như thiêu như đốt, thế mà ngươi định mặc cho Quỳnh Giao chết vì chứng tử thương ấy à ?

Chí-Tôn sững sờ :

— Hiện giờ Quái Lão Tiền bối ở đâu Lão Tiền bối có biết không ?

— Trước khi chia tay đi tìm con bé Quỳnh Giao, Lão Quái có hẹn với ta đến cuối tháng ba thì gặp nhau tại thành Trường Sa, nhưng hiện giờ ngươi không cần phải biết việc đó mà làm gì, chỉ cần

http://tieulun.hopto.org

trả lời câu hỏi của ta : một lần chót : ngươi có yêu thương con bé Quỳnh Giao không ?

Bối rối một lúc, Chí-Tôn đáp nhẹ :

— Xin Lão Tiền bối thứ tha, sự thực Tiểu đồ không thể nào yêu thương Quỳnh tiểu muội được.

Quái Hòa Thượng cau đôi lông mày bạc :

— Ngươi đã có người yêu trước rồi phải không ?

Vâng Lão Tiền bối bảo rất đúng, nhưng hiện giờ nàng đã chết rồi.

Quái Hòa Thượng ngạc nhiên :

— Ngươi bảo sao ? Nàng đã chết rồi ?

Giọng nói của Chí-Tôn bỗng trở nên buồn thăm :

— Vâng, nàng đã chết vì một tai nạn trong chuyến đi ra tận ngoài bể cả Lão Tiền bối ạ.

Bắc Phong Hòa Thượng « Ồ » một tiếng rồi hỏi :

— Thế ngươi định suốt đời không còn thương yêu một thiếu nữ nào nữa sao ?

Bằng giọng ngậm ngùi, Chí-Tôn đáp :

— Đúng vậy Lão Tiền bối ạ, nàng chết mang theo trọn vẹn tình yêu thương của Tiểu đồ, vùi chôn dưới đáy bể sâu, Tiểu đồ không thể nào chia sẻ quả tim cho ai nữa cả, hơn nữa, từ trước Tiểu đồ đã có lời nguyền sau khi mọi việc xong xuôi sẽ vĩnh biệt chốn nhân gian nầy sang tìm nàng bên cõi khác.

Nói xong, Chí-Tôn chua xót tận tâm hồn, chàng nghe chừng như dòng máu trái tim đang rịn chảy, mà bùi ngùi mãi không thôi.

Lắng nghe nỗi niềm tâm sự hết sức bi thống của chàng trai chưa quá hai mươi tuổi đầu, quái Hoà Thượng như cảm thương mối chân tình đó, cứ gật đầu mà chưa nói thêm gì nữa cả.

Chập lâu, Bắc Phong Hoà Thượng bỗng hỏi :

— Tiểu tử, có lẽ ngươi không muốn con bé Quỳnh Giao còn sống sót trên cõi đời nầy phải không ?

Khẻ lắc đầu, Chí-Tôn đáp nhỏ :

— Không bao giờ có chuyện đó Lão Tiền bối ạ, nhưng Tiểu đồ chưa rõ cái ý định của Lão Tiền bối như thế nào mà lại có câu hỏi đó ?

Lặng đi một phút cho bầu không khí thêm phần nghiêm trọng, Bắc Phong Hoà Thượng bảo :

— Trong khi chữa vết tử thương nơi các huyệt đạo của con bé

Quỳnh Giao, cơ thể ngươi phải tiếp với xác thịt của nàng, mồm ngươi đưa vào mồm nàng truyền khí âm của chân nguơn, đồng thời phải đè nơi huyệt « Mạng Môn » mà công vào khí dương của chân nguơn, hai cử động phải rập ràng với nhau chẳng chút sai chạy, do chỗ âm dương tương sinh, thủy hỏa tương tế đó, mới có thể tống chất độc « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » được...

Dừng lại một giây, Bắc Phong Hoà Thượng nói tiếp :

— Chính vì vậy, mà dù cho ngươi không chạm đến tiết trinh của Quỳnh Giao, nhưng thử hỏi còn ai dám yêu nàng nữa khi biết rõ chuyện nầy trong lúc tất cả những gì kín đáo của người con gái phơi bày trước mắt ngươi.

Chí-Tôn đỏ bừng cả mặt, giây lâu chàng mới thốt nên lời :

— Lão Tiền bối còn cách chữa trị nào khác nữa không ?

Bắc Phong Hòa Thượng lắc đầu :

— Chỉ có phương pháp chữa trị duy nhất đó thôi, không còn cách nào nữa cả. vậy ngươi hãy suy nghĩ cặn kẽ rồi trả lời cho ta biết.

Chí-Tôn rối loạn trong lòng, chàng chưa biết phải nên trả lời với Bắc Phong Hòa Thượng ra làm sao cả.

Trong thâm tâm, chàng không muốn cái chết thăm khổ của Quỳnh Giao, vì dù sao chàng vẫn có ít nhiều tình cảm với nàng và vì nặng ơn của Lão Quái Ngư, Nội tổ nàng đã ban cho mấy giọt máu Thần Qui cứu khỏi vết tử thương do viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » của Tần Mỵ Nương gây ra.

Nhưng nếu nhận lời Bắc Phong Hòa Thượng thương yêu Quỳnh Giao, thì vô tình chàng đã phụ phàng Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người con gái mà suốt đời chàng tôn thờ không quên được.

Thật lâu, không thấy Chí-Tôn trả lời, Bắc Phong Hòa Thượng thúc giục chàng :

— Ngươi nghĩ thế nào, sao lại không trả lời cho ta biết ? Ngươi có nhận cứu chữa cho Quỳnh Giao, hay mặc nó ?

Chí-Tôn sợ hãi đáp không cần biết tới hậu quả :

— Tiểu đồ xin vâng lời Lão Tiền bối chỉ dạy.

Bắc Phong Hòa Thượng cười lớn :

— Ngươi hứa thì phải nhớ lời đấy nhé, nếu sau nầy ngươi làm trái lại Lão Quái Ngư tìm ta trách cứ thì nhất định ta không thể nào dung ngươi nổi đâu.

Chí-Tôn gật đầu khắc khổ :

http://tieulun.hopto.org

—Vâng, Tiểu đồ sẽ không bao giờ quên lời hứa, xin Lão Tiền bối lo việc cứu chữa cho tiểu muội, kẻo không còn kịp nữa.

Chàng hứa liều như thế là vì chàng tự nghĩ cứ theo lời thề : sau khi Sư cừu đã trả, thân thể đã tìm ra, chàng sẽ vĩnh biệt cõi đời cho trọn lời chung thủy cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chừng ấy, chẳng lẽ nào Lão Hòa Thượng hành hạ cái xác chết của chàng.

Cặp mắt tréo của Bắc Phong Hòa Thượng ngời lên tợ hai ngọn đèn ma, lão ta trầm âm bảo :

— Được rồi, bây giờ ngươi khởi đầu luyện nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn », trước nhất hãy nghe mày lời khẩu quyết ta dặn đò đây.

Chí-Tôn hết sức chú ý nghe bản khẩu quyết của Quái Hòa Thượng Kế đó, lão ta nghiêm trọng thốt :

— Việc rủi may là số hệ tại trời, ngươi phải ráng định thần trong khi luyện tập, đừng cho một chút sơ hở mà ôm hận suốt đời, ngươi nghe rõ lời ta dặn rồi đây chứ ?

Chí Tôn vâng dạ cúi đầu.

Phóng mắt nhìn một lượt, Bắc Phong Hòa Thượng chợt chỉ vào một cái hang núi :

— Ngươi hãy mang Quỳnh Giao theo ta đến đây.

Nói dứt, Quái Hòa Thượng đã đứng trong hang núi. Chí-Tôn nối gót theo sau, chàng bỏ Quỳnh Giao xuống đất.

Bắc Phong Hòa Thượng trỏ ngay một tảng đá :

— Ngươi hãy lên ngồi xếp bằng trên ấy cứ theo khẩu quyết ta vừa dặn đò mà bắt đầu luyện nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn», suốt một ngày một đêm tiến không nghỉ, thì mới có thể thành tựu được.

Chí-Tôn chắp tay :

— Tiểu đồ xin vâng theo lời chỉ bảo của Lão tiền bối.

Chàng đến tảng đá, lên ngồi xếp bằng trên đó, hai mắt nhắm lại, mồm lẩm nhẩm theo khẩu quyết, vận dụng nội khí vòng quanh cơ thể ba lần rồi khởi sự luyện tập...

Thời gian từ từ trôi trong sự trầm mặc của núi rừng.

Bắc Phong Hòa Thượng dù công lực đã đạt tới chỗ cao tột, nhưng cũng không dám xem thường, vì sợ một bọn Ma đầu áp tới

thình lình, nội thể Chí Tôn sẽ bị hủy diệt, nên lão ta đi vòng quanh núi canh chừng những điều bất trắc xảy ra để kịp thời đối phó.

Giờ khắc cứ nặng nề trôi. Chí Tôn vẫn nhắm nghiền hai mắt dồn hết nội lực tiếp xúc Lưỡng Cực Chân Khí.

Mặt trời xế qua rồi dần dần tối hẳn.

Chí Tôn ngồi trơ ra như pho tượng không một chút động đậy.

Bắc Phong Hòa Thượng luôn luôn quét cặp mắt tréo sáng rực tợ đèn ma tìm trong bóng đêm xem có chuyện gì bất trắc xảy đến hay không.

Thính lực của Quái Hòa Thượng cũng được vận tinh vì có thể nghe tiếng muỗi bay ngoài năm trượng như tiếng sấm nổ, để lắng nghe sự động tĩnh xa gần mà hiểu rõ mọi việc xảy ra.

Lão ta tự hiểu cả tương lai và vận mệnh của Chí-Tôn hiện nằm gọn trong bàn tay lão, nếu để một thoáng sơ hở nhất định ôm hận suốt đời.

Bấy giờ, Quỳnh Giao cũng đã chìm trong một giấc ngủ mê mang, như cái xác không hồn.

Màn đêm đã tàn, mặt trời lại mọc lên.

Bắc Phong Hòa Thượng thức suốt sáng, nhưng tinh thần vẫn mạnh khỏe như thường.

Tuy vậy, Lão Hòa Thượng chẳng dám một thoáng sơ hở, vẫn đi tuần phòng bốn phía càng nghiêm nhặt thêm hơn.

Vì nếu trong giờ phút nầy chẳng may bọn Ma đầu hay được đồ xô tới là tất cả công trình từ suốt đêm qua đều bị hủy diệt, và Chí-Tôn sẽ trở nên người tàn phế trọn đời.

Đến gần đúng giờ ngọ, thân thể Chí Tôn như bị một lớp sương mù bao bọc, dần dần lại ửng ra một sắc hồng, giây lâu đỏ hẳn.

Hai màu trắng đỏ hiện ra chính là khởi đầu sự thành tựu « Lưỡng Cực Chân Ngươn ». Giờ phút quan trọng đã đến với chàng.

Bắc Phong Hòa Thượng nhận ra hiện tượng đó, lão ta nửa mừng nửa lo, lại càng canh phòng mật nhiệm hơn trước.

Thời khắc trôi qua như khối đá nặng nề đè trên lưng lão, khiến lão hồi hộp lo âu vô cùng.

Hai khí thể trắng và đỏ càng lộ hẳn ra vây bọc quanh mình Chí Tôn một lớp dày đặc, khiến chàng khe khẽ rúng động thân hình,

http://tieulun.hopto.org

vi luồng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đã thấm ngấm vào các huyệt đạo chạy rần trong cơ thể của chàng.

Bắc Phong Hòa Thượng trở vào hang trông thấy, không ngớt gật đầu, mồm lẩm bẩm khen :

— Trời sanh những bậc kỳ tài quả thực có khác, đứa bé nầy mà thành tựu nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » thì có khác nào hùm được thêm vây, trải mắt qua khắp chốn giang hồ, e rằng khó tìm tay kình địch. Trông gương mặt gã sát khí nặng nề, nếu dấn thân vào con đường tà đạo, quả võ lâm đã tới hồi mạt nhật.

Trong phút giây trầm ngâm ấy, đột nhiên từ xa có một luồng gió lẫn tiếng hú như loài ma quái đưa tới lồng lộng vào hang sâu, dễ gieo rau sợ lòng người.

Chợt nghe tiếng động quỉ dị đó, Bắc Phong Hòa Thượng bỗng lộ vẻ lo âu, vì không hiểu kẻ sắp đến đây là thù hay bạn, chính đạo hay Ác ma, nên lẹ làng phóng lên đỉnh núi, xạ hai luồng nhón lực trông kỹ về hướng đó.

Giữa lúc trong hang núi Chí-Tôn sắp luyện thành nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn », chẳng dám một chút xê dịch thân hình vì nếu xê dịch tự khắc nội khí sẽ biến đi, hậu quả không sao đo lường được.

Giá trong lúc ấy có một kẻ địch nào quật chàng một chưởng cho dù nhẹ đến đâu, cũng không thể nào tránh né kịp, thực là nguy hiểm muôn phần.

Còn Quỳnh Giao thì đã như một cái xác không hồn, nàng nằm lì trên mặt đất từ buổi trưa qua cho tới bây giờ không nói năng gì cả.

Độc dược «Tiêu Hồn Tán Cốt Dơn » đã ngấm vào các huyệt đạo của nàng chỉ chờ giờ chết mà thôi.

Tiếng gió ù ù càng phút càng gần, bóng người hiện ra tận khung trời thấm như những chấm đen. Quái Hòa Thượng trợn cặp mắt thần ngay phía đó, mồm lẩm bẩm đếm từng bóng người xuất hiện.

Chớp mắt, đã có tới tám cái bóng người nối nhau chẳng khác bầy diều hâu phóng tới đỉnh núi.

Chừng chấm dứt tiếng kêu quỉ dị, thì tám người cũng vừa đáp xuống ngọn núi cheo leo.

Bắc Phong Hòa Thượng nhìn đám người, trông thấy có Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, liền hiểu ngay ý định của bọn chúng rồi.

Dẫn đầu bọn người này là một lão Ma đầu lùn thấp, chỉ độ ba thước, mặt mũi xấu xí ghê tởm nhất trên đời, ai thoạt nhìn vào cũng ngỡ là ma quỉ hiện hình.

Tấn My Nương đi bên cạnh, còn sau lưng là ba cặp ba nữ môn đồ của Bách Linh Hội còn sống sót.

Bắc Phong Hòa Thượng xạ mắt nhìn ngay lão Ma đầu lùn thấp xấu xí, cất tiếng cười khì khì :

— Ưng Bất Đan, cách mấy mươi năm không gặp mặt, ngươi vẫn còn sống trên thế gian này à ?

Thì ra, lão Ma đầu lùn thấp xấu xí chính là một nhân vật từng gây run sợ trong chốn võ lâm tên gọi là Nhất Xú Ưng Bất Đan một Đại cừu nhân Cam Lộ bang.

Lão Đại Ác Ma nầy đứng hàng thứ ba trong năm tên khủng khiếp Âm Dương Xú Quái Bà, công lực tới đâu không một ai hiểu nổi, tính người nửa chính nửa tà.

Sực nhận ra Bắc Phong Hòa Thượng, Ưng Bất Đan vùng cười hệch hệch như loài quỉ núi, vừa nói :

— Bắc Phong Hòa Thượng đấy à ! Bọn ta đang tìm ngươi thì lại gặp, quả chẳng uổng công chút nào cả.

Bắc Phong Hòa Thượng xạ cặp mắt tréo nhau :

— Ngươi tìm ta để làm gì ?

Ưng Bất Đan nói như ma hú :

— Gã thiếu niên và nàng con gái kia ở đâu, ngươi hãy chỉ cho bọn ta, ngươi không thể nào từ chối cãi rằng không biết được, nếu chẳng muốn có sự tổn thương đến tình cảm giữa chúng ta.

Bắc Phong Hòa Thượng ngó một con mắt tợ ngọn đèn ma :

— Ha ha... giữa ta với ngươi xưa nay có những tình cảm gì mà phải tổn thương hỏi tên Ma già quái ác ?

Ưng Bất Đan lắc lư chiếc đầu to lớn dị thường :

— Lão Hòa Thượng điên rồ, ta bảo cho ngươi biết, hiện nay ta đang giữ chức Hộ Pháp cho Bách Linh Hội, mà cặp nam nữ thiếu niên kia là người của Hội đang dùng đến, vậy biết điều ta khuyên ngươi hãy trao trả chúng nó lại cho ta.

Tấn My Nương chìa bộ ngực như hai quả núi tới trước, cất giọng cười sằng sặc, rung rinh làn lụa mỏng toát hôn. Nữ Ma đầu nói :

http://tieulun.hopto.org

— Quái Hòa Thượng không thể bảo là không hiểu gì tới bọn chúng được, rõ ràng lão mang chúng lên đỉnh núi nầy.

Làm như chưa nghe lọt câu nói của Tần My Nương, Bắc Phong Hòa Thượng chế riễu Ưng Bất Đan :

-- Ồ, ngươi quả có cái diễm phúc đấy chứ, nhưng đến bao giờ ngươi mới nhậm chức « Hộ Hoa » đấy ?

Quái Hòa Thượng cố ý nhạo báng lão Đại Ác Ma Ưng Bất Đan khiến lão lùn thấp giận đứ rống to lên.

Trong khi Tần My Nương trông thấy Bắc Phong Hòa Thượng khinh thường mình, Nữ Ma đầu đỏ mặt, nói lớn :

— Hộ Pháp Trưởng Lão, chúng ta khỏi cần phải dài dòng, cứ vào núi mà lục soát bọn chúng tất nhiên tìm ra ngay.

Nghe Tần My Nương thốt ra mấy lời ấy, Bắc PhongHòa Thượng không khỏi lo thầm vì lão biết công lực của Ưng Bất Đan trước xưa chẳng kém gì lão bao nhiêu, nay mấy mươi năm mới gặp mặt nhau,không hiểu Đại Ác Ma có luyện thêm ngón võ công nào quái dị nữa không, nếu lão bị cầm cự ngoài nầy bọn Tần My Nương lọt vào hang núi,thì công phu luyện tập nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» của Chí Tôn sẽ bị hỏng mất, đồng thời cơ thể của chàng cũng bị hủy hoại hoàn toàn.

Cái mộng to lớn của lão Hòa Thượng và lão Quái Ngư sẽ tan tành theo mây khói, vì không còn ai thay thế để đến năm năm tới đây đến núi Tây Nhạc đỉnh Vu Sơn đấu nhau với vị cao đồ Lăng Dĩ Phong, tranh ngôi bậc Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Cho nên Bắc Phong Hòa Thượng đã chận ngay Tần My Nương cất giọng trầm khiếp :

— Con chốn bé kia, ngươi có biết cô gái mà ngươi đang muốn tìm hại đó là ai không ?

Tần My Nương nghe Bắc Phong hỏi câu đó, thì hiểu ngay thiếu nữ là con cháu của một nhân vật lừng lẫy trong chốn vũ lâm, Nữ Ma đầu dừng lại thăm dò :

— Lão Hòa Thượng bảo thiếu nữ ấy là ai ?

Bắc Phong Hòa Thượng nói như quát :

— Thiếu nữ ấy chính Nội tôn của Lão Quái Ngư từ ngoài hoang đảo Ô Thạch ấy đấy.

Bất giác, Tần My Nương rúng động cả thân mình, Nữ Ma đầu đã biết từ lâu Lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng là hai kỳ

nhân trong chốn vũ lâm, bất cứ một nhân vật nào có ả cũng không thể dám bao giờ chạm đến. Hôm nay cô ả tới đây một là nhờ có Ưng Bất Đan làm Hộ Pháp phò trì, hai là vì quá cuồng say trước vẻ đẹp tuyệt thế của Chí-Tôn, cô ả định đánh cướp chàng mang về Tổng Đàn Bách Linh Hội, cưỡng ép chàng cùng cô ả ân ái một đêm cho thỏa mãn dục vọng bấy nhiêu lâu nay.

Còn riêng Quỳnh Giao, vì thực ra vì Nữ Ma đầu không biết nàng là Nội tôn của Lão Quái Ngư nên mới đầu độc viên « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » như vậy, chứ giả cô ả hiểu trước, chắc chắn chẳng bao giờ dám đả động tới nàng.

Thế nhưng mọi sự dù sao cũng đã lỡ xảy ra rồi, tình trạng của Tần My Nương có khác nào một kẻ cưỡi trên lưng cọp, bắt buộc cô ả phải liều lĩnh tiến tới chứ không thể nào lùi được.

Nữ Ma đầu lúng túng chưa biết phải đối phó ra làm sao với Lão Hòa Thượng.

Ưng Bất Đan thấy thế, vùng lắc lư chiếc đầu to lớn, nói như quỉ rống :

— Lão Hòa Thượng điên đừng bẽm mép dọa người, Ưng Bất Đan nầy nào có nể sợ ngươi hay Lão Quái Ngư bao giờ đâu.

Bắc Phong Hòa Thượng không lộ sắc giận vẫn cười khì khì :

— Ưng Bất Đan, có lẽ ngươi định làm phiền đến lão phu đấy sao chứ ?

Lão Đại Ác Ma ngạo nghễ :

— Ồ, có gì phiền lụy đến lão phu đâu, nếu biết điều thì ngươi cứ chỉ hai người nam nữ thiếu niên kia là mọi chuyện êm xuôi chứ có gì phải lôi thôi, rắc rối.

Bắc Phong Hòa Thượng trợn cặp mắt tréo phóng xạ hào quang :

— A Di Đà Phật ! Nếu quả thật như thế thì lão Hòa Thượng nầy sắp phạm một tội ác khá to rồi.

Ưng Bất Đan nhấc thân mình tới trước nửa trượng, giơ tả chưởng vẫy ra hiệu cho bọn Tần My Nương :

—Phần lão Hòa Thượng điên đã có ta rồi, Tần Hội Trưởng cứ tự tiện vào núi lục soát chúng mau đi.

Tình trạng lúc nầy thật là rối rắm cho Lão Hòa Thượng vô cùng, lão biết tên Đại Ác Ma Ưng Bất Đan sẽ đánh chận lão cho bọn Tần My Nương thực hành ý định, công lực đôi bên ngang ngửa là một điều thất lợi cho lão vô ngần.

http://tieulun.hopto.org

Hiện Chí-Tôn trong hang núi chưa luyện thành nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn », chàng làm sao có thể ứng phó được khi bọn người của Nữ Ma đầu rùng rùng vào lục soát.

Còn Quỳnh Giao vì bị viên « Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn » đầu độc, ngơ ngẩn tinh thần có khác gì một cô bé sơ sinh, đâu thể giúp Chí Tôn cầm cự với bọn Ma đầu chờ đến lúc chàng thành tựu chân khí.

Lão Hòa Thượng bàn loạn cả tâm thần chưa biết phải đối phó ra làm sao cả.

Tần My Nương nghe Ung Bất Đan ra lệnh, như mở cờ trong bụng, Nữ Ma đầu day lại giơ bàn tay nõn nà phất nhẹ, truyền lệnh cho sáu nam nữ môn đồ Bách Linh Hội :

— Hãy theo ta vào núi lục soát mau lên !

Rào rào..,

Bảy bóng người vừa nhấc mình phóng vào hang núi nơi Chí-Tôn đang ngồi xếp bằng luyện nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Hốt hoảng Bắc Phong Hòa Thượng đưa hữu chưởng xô về phía bọn người Tần My Nương một luồng áp lực to như quả núi.

Đang phóng mình đi, thình lình bị một luồng áp khí cực kỳ mạnh bạo chận ngang, bọn Tần My Nương tất cả bảy bóng người thảy đều hạ xuống đất, hết sức kinh hoàng.

Nhưng cùng một lúc, Ung Bất Đan quét ra hai chưởng thần tốc ập tới Quái Hòa Thượng nhanh hơn sét giật lừng trời.

Bắc Phong Hòa Thượng chưa kịp thu hồi ngọn chưởng vừa đánh chận bọn Tần My Nương, bất ngờ trông thấy chưởng lực của Ung Bất Đan to nặng như hai quả núi, lão lẹ làng lắc mình qua bên tránh khỏi.

Nhưng lão Hòa Thượng chưa kịp trả lại ngọn nào, thì đã thấy hai luồng sóng chưởng quần quại như ba đào tới trước mặt lão.

Một lần nữa Bắc Phong Hòa Thượng xẻ mình nửa trượng nhường cho luồng chưởng phong của lão Đại Ác Ma đi qua mà chẳng hề đón đỡ chi hết.

Thấy thế, Ung Bất Đan cất tiếng cười hệch hệch, chế nhạo :

— Vũ Lâm Song Kỳ xưa nay tiếng tăm lừng lẫy trên mặt giang hồ quả là hữu danh vô thực, từ giờ ta khuyên ngươi và Lão Quái Ngư hãy vứt bỏ cái danh hiệu liều lĩnh ấy đi.

Bắc Phong Hòa Thượng vốn tính người trầm lặng, mấy mươi năm nay trên chốn giang hồ mai danh ẩn tích, chẳng hề muốn hơn thua với một ai, nên những lời ngạo nghễ của Ung Bất Đan không làm cho lão ta nóng giận chút nào cả, lão chỉ mong làm thế nào cản ngăn được bọn Tần My Nương không để lọt vào hang núi trong giờ phút nghiêm trọng của Chí-Tôn thôi.

Lão Hòa Thượng cố kéo dài thêm thời khắc cho nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn » của Chí Tôn thấm ngầm vào các huyệt đạo trong người, đủ sức chống lại Ung Bất Đan ở sau này.

Thế nhưng nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » chưa thành hình mà đột nhiên có kẻ tới khuấy phá, là tất cả công trình từ hôm qua đến nay sẽ trở thành cát bụi.

Chẳng những thế thôi, Chí-Tôn lại bị hủy hoại cả hình hài, suốt đời chàng sẽ trở thành một con người tàn phế, vô dụng.

Quái Hòa Thượng hiểu điều đó hơn ai cả, nên hết sức ngăn trở bọn Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, không cho tiến về phía hang núi.

Nhưng làm như thế, vô tình Bắc Phong Hòa Thượng ám chỉ cho bọn Nữ Ma đầu biết hiện Chí Tôn và Quỳnh Giao đang ở trong đó, chỉ vài cái phóng người là bọn chúng đến nơi.

Thoạt đầu, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương còn hơi khiếp sợ Bắc Phong Hòa Thượng vì biết công lực của mình kém xa lão ta rất nhiều, nhưng giờ đã có Ung Bất Đan, Lão Đại Ác Ma Chưởng pháp nghiêng ngữa cùng Lão Hòa Thượng, nên nữ ma đầu không còn kinh hoàng như trước nữa, tuy vậy, cả bọn chưa dám động đậy, mà chỉ chờ hai kình địch lâm chiến thực sự là ra tay đi lục soát liền.

Vốn là một thiếu phụ dâm ác và quỉ quyệt bậc nhất trần đời, chỉ nhường Sư môn Ngọc Diện Diêm Bà một bậc thôi, nên trông cử chỉ của Quái Hòa Thượng, Tần My Nương hiểu ngay Chí Tôn và Quỳnh Giao hiện đang ở dưới hang, cô ả nôn nao, thực chờ Ung Bất Đan ra hiệu là phóng đi ngay.

Tưởng tới gương mặt xinh đẹp tuyệt thế của Chí-Tôn, ngọn lửa dục tình của Ma Nữ đốt cháy phừng lên, cô ả trông mau gặp chàng để bày trò ân ái.

Lúc bấy giờ, Bắc Phong Hòa Thượng tuy trông bên ngoài có vẻ điềm nhiên, bình tĩnh, nhưng trong lòng rối rắm vô cùng, vì qua một

http://tieulun.hopto.org

chiêu đầu, lão ta biết tên Đại Ác Ma đã giỏi hơn xưa nhiều, lão có thể bị hắn truy cản cho bọn Tần Mỵ Nương xông vào hang núi lục soát Chí-Tôn một cách chẳng mấy khó khăn.

Vì vậy, Lão Hòa Thượng hết sức canh phòng về phía Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương với toàn bộ tinh thần, không một thoáng sơ hở, cố co giãn thời gian cho Chí-Tôn hoàn thành nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» trong hang núi.

Chưởng lực được dồn vào cánh hữu của Lão Hoà Thượng với một sức thần khốc, nếu thình linh có một bóng người nào phóng tới là chắc chắn chết ngay dưới tay lão.

Cũng trong lúc đó, Ung Bất Đan đột ngột quát to như sấm nổ:

— Tần Hội Trưởng cứ đi lục soát cho mau.

Trong tiếng quát, Lão Đại Ác Ma lùn thấp đã đưa ra hai chưởng tréo nhau, về hướng Bắc Phong Hoà Thượng, thế uy vũ tợ lôi đình, chưởng như có sấm sét ầm ì

Chưởng lực tên Đại Ác Ma thấp lùn chẳng kém gì Liệt Dương Quái Lão đã từng quật chết Chí-Tôn tại Thất Lý Bình cách mấy đêm trước đây.

Đồng thời ngay lúc ấy, Tần Mỵ Nương vừa nghe tiếng quát của Ung Bất Đan là đã lẹ làng cất mình lên như tia chớp, sáu tên môn đồ Bách linh Hội cũng theo cô ả như bầy diều hâu quạt cánh.

Nhưng dù sao Bắc Phong Hoà Thượng vẫn là một tay kinh ngạc của võ lâm, công lực cao thâm không thể nào tưởng tượng được, huống chi từ nãy Lão Hoà Thượng đã dự phòng trước, đâu thể để bọn Tần Mỵ Nương hành động dễ dàng như thế được.

Cho nên, một mặt, khi trông thấy hai luồng sóng chưởng phong sấm sét của Lão Đại Ác Ma vừa đến, là nhanh hơn sét giật, Bắc Phong Hoà Thượng đã nhảc bổng mình lên tránh khỏi, đồng thời hai tay áo rộng thùng thểnh của lão cũng phất ngang đẩy ra hai luồng áp khí thần tốc

Do thế, khi thân hình Tần Mỵ Nương và sáu nam nữ môn đồ Bách Linh Hội phóng lên chưa đầy nữa trượng, là bị ngay hai luồng áp lực nặng nề đè xuống, muốn nghẹt luôn cả sự thở.

Hốt hoảng, Tần Mỵ Nương hạ ngay xuống một tăng đá, toàn thân lắc lư như chiếc thuyền bồng bềnh trên sóng.

Sáu môn đồ Bách Linh Hội, có bốn tên nhận kịp thu hồi thân

mình trở lại mặt đất, hãi hùng nhìn Bắc Phong Hoà Thượng, trong lòng khiếp sợ đến tột độ.

Còn hai tên vì lúng túng chẳng biết phải đối phó ra sao, nên luồng sóng chưởng phong khủng khiếp quật nhằm tế xuống im lìm, máu từ chín lỗ rỉ ra.

Quả thực là tuyệt bực!

Nội một chiêu đầu, Bắc Phong Hòa Thượng đã dùng cái thân, pháp nhẹ như làn tơ mỏng của mình tránh khỏi hai luồng chưởng lôi đình của Ung Bất Đan, vừa đẩy bật Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương và bốn tên nam nữ môn đồ trở lại, đồng thời quật hai tên chết liền tại chỗ.

Đánh hỏng mất hai chưởng, lão Đại Ác Ma Ung Đất Ban giận dữ, chòm tóc lơ thơ trước trán dựng đứng cả lên, hắn rống to một tiếng, xê mình vài bước, song chưởng xòe ra như hai cái quạt, rồi đẩy ra mười ngọn quỉ phong từ mười phía áp tới.

Với lối công này, quỉ thần cũng đều run sợ, thực hư không thể đo lường đâu mà tránh né.

Trông thấy kẻ địch hạ độc thủ, Bắc Phong Hòa Thượng kêu to mấy tiếng « A Di Đà Phật », rồi giơ cao hai tay áo rộng thểnh thang, phất qua một lượt.

Áo ào, .

Chưởng phong vừa thoát đi liền dựng đứng như một bức tường vô hình mầu nhiệm chặn nghẹt mười luồng bạo vũ của lão Đại Ác Ma, đồng thời, có nhiều làn gió mát theo chỗ hở áp đến kẻ địch.

Đó là ngọn võ « Lưu Vân Phất Huyệt », được lão Hòa Thượng ngầm vận thần tình luồn theo sóng chưởng đột kích đối phương.nếu để trúng mình là ngã ra tức khắc.

Lão Đại Ác Ma thoáng nhận kịp gió chưởng lạnh lẽo như ngọn âm phong đó, hắn quát to lên rồi nhảy ngang cả trượng tránh khỏi đường chiêu hiểm ác của lão Hòa Thượng Bắc Phong.

Sẵn tà chưởng hãy còn giơ cao, Bắc Phong Hòa Thượng quét cánh tay áo rộng thùng thểnh về phía lão Đại Ác Ma.

Ào...

Một ngọn « Lưu Vân Phất Huyệt » cũng theo trận quái phong lại được đưa ra cực kỳ hiểm ác. Tuy không sấm sét như chưởng lực «Càng Ngươn Chân Cang » của Chí Tôn, nhưng sự nhiệm mầu trội

http://tieulun.hopto.org

hẳn hơn nhiều, cho dù kẻ địch công lực cao siêu đến đâu, nếu bị trúng nhằm chỉ phớt nhẹ qua cũng đã tê liệt cả thân mình, máu đen từ chín lỗ rịn ra mà chết.

Biết rõ sự nguy hiểm đó, Ung Bất Đan không dám đón đỡ, lão Đại Ác nhảc bổng mình lên một trượng, chờ âm phong thổi qua, mới trở lại mặt đất.

Chân chưa kịp đứng vững, Ung Bất Đan đã đưa song chưởng, cong như mười cái vầu phóng liên tiếp hai mươi ngọn quỉ chưởng hết sức kỳ dị, chưa từng thấy trong chốn vũ lâm.

Hiểu rõ sự lợi hại của hai mươi luồng chưởng quái lạ của lão Đại Ác Ma, Bắc Phong Hòa Thượng lắc lư thân hình lẹ như quỉ mị thoát khỏi màn lưới tử thần của đối phương đưa sang.

Rồi thì, cả hai đại kình địch, hễ người này phóng một chiêu, là kẻ kia lẫn tránh, và ngược lại, như cố không muốn có sự va chạm chưởng lực vì đôi bên đã biết công lực lẫn nhau sau mấy mươi năm trời vắng mặt trên chốn giang hồ.

Cho nên trông bề ngoài không có những tiếng sầm chưởng rền trời nhưng lưới tử quang chớp nháng, chỉ một chút sơ hở là mất mạng ngay.

Nhận rõ công lực quỉ thần của lão Đại Ác Ma, Bắc Phong Hòa Thượng đã phải nhủ thầm :

— Cách nhau có mấy mươi năm mà ngày nay công lực của Lão Ác Ma nầy quả đã tới cõi thần diệu, thật cũng đáng ngại cho ta.

Nghĩ như vậy, nên Bắc Phong Hòa Thượng chú hết tâm lực vào trận đấu, cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần, luôn luôn quan sát nhanh lẹ những đường chiêu càng lúc càng quỉ dị của Lão Đại Ác Ma

Bọn Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương vì say mê xem trận đấu quái dị giữa Lão Đại Ác Ma và Bắc Phong Hòa Thượng đến quên bẵng cả chuyện đi tìm Chí Tôn và Quỳnh Giao trong hang núi.

Còn Ung Bất Đan vì toàn bộ thần trí dồn hết vào trận đấu ác liệt với Lão Hòa Thượng, nên không thể có một ánh chớp thời giờ nào ra hiệu cho bọn Tần Mỵ Nương đi lục soát kịp, hắn biết chỉ một cái hà mồm, công lực bị tản ra là bị kẻ địch hạ liền tại trận.

Trận đấu kéo dài đến bốn mươi chiêu mà chưa bên nào thắng bên nào cả, nhưng Bắc Phong Hòa Thượng không hề ngừng nghỉ, vì theo lão, nếu để Ung Bất Đan hở tay là tức khắc hắn sẽ ra lệnh cho bọn Tần Mỵ Nương đi tìm Chí Tôn ngay.

Đoán được ý định của Lão Hòa Thượng, Ung Bất Đan thầm nghĩ ra một cách, đang khi xô liên tiếp năm ngọn chưởng phóng cực kỳ hiểm ác tấn công kẻ địch, Lão Đại Ác Ma cũng vừa dùng tà cước hất một viên đá nhỏ ngay bộ ngực nảy nở trào căng của Tần Mỵ Nương.

Phịch !

Một tiếng khô khan thật khẻ nổi lên, viên đá nhỏ đánh đúng ngay chiếc nhũ hoa phía trái của Tần Mỵ Nương làm cô ả khiếp sợ nhảy dựng lên cao nửa trượng. Nhưng vốn là một nữ Ma đầu quỉ quyệt và lanh lẹ, cô ả hiểu ngay đó là dấu hiệu của Lão Đại Ác Ma, nên khi hai chân vừa kịp chấm đất, là cô ả phóng mình về hướng hang núi, nơi Chí Tôn đang ngồi luyện nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn ».

Bốn tên đồ đệ Bách Linh Hội trông thấy liền nhanh lẹ cất mình theo sau cách khoảng ba trượng.

Bắc Phong Hòa Thượng hết sức kinh hoàng vụt phóng mình về phía hang núi.

Nhưng lẹ hơn sấm sét, Lão Đại Ác Ma đã đoán trước ý định của Lão Hòa Thượng, nên khi vừa cất mình lên là hắn đã bủa luôn bốn chưởng thế mạnh vô tả.

Nhận kịp mấy luồng sóng chưởng to như quả núi ấy, Bắc Phong Hòa Thượng vội đáp trở lại mặt đất.

Không để cho kẻ địch có thời giờ suy nghĩ đến cách đối phó bọn Tần Mỵ Nương vừa lọt vào hang núi, Ung Bất Đan vận dụng toàn bộ công lực, quật liền tám chưởng cực ác ngăn chận con đường vào hang núi.

Bắc Phong Hòa Thượng lắc thân mình tợ chớp lẫn thoát chưởng quang lập lòe xẹt tới trước mặt, trong khi thần trí bàn loạn tưởng tới Chí-Tôn và Quỳnh Giao đang bị bọn Tần Mỵ Nương hãm hại trong hang núi.

Theo Lão Hòa Thượng nghĩ, thì giờ phút nầy Chí Tôn đã gần thành tựu nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn», cái giờ phút quan trọng nhất của đời chàng, chỉ trước sau trong tĩa chớp chàng có thể trở thành một kỳ nhân hay một kẻ tàn phế vô dụng, không còn phương cách nào cứu vãn được.

http://tieulun.hopto.org

Vì khi nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» vừa thành hình, nhưng chưa kịp thu nạp vào huyệt đạo, mà Chí-Tôn bị có người tới phá khuấy, là tự khắc chân khí sẽ nổ tung, bao nhiêu công lực trong cơ thể đều tan rã giữa vô hình.

Chẳng những thế thôi, thân xác của chàng sẽ bị hủy hoại một cách hết sức là khủng khiếp.

Lão Hòa Thượng hiểu rõ điều ấy hơn ai hết, khiếp sợ đến mồ hôi toát ra đầm mình, lão nghĩ tới cái hậu quả vô cùng ghê tởm đó, nhưng muốn thoát vào hang núi cứu Chí-Tôn cũng không được nữa rồi, vì chưởng phong của tên Đại Ác Ma lúc thấp đã chặn nghẹt con đường vào đấy, bố thành một tấm lưới tử vong.

Thực ra, nếu so về nội lực thì muốn thắng Bắc Phong Hòa Thượng không phải là một chuyện dễ dàng cho Lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan, nhưng trong tình trạng rối ren hiện tại, tinh lực của Lão Hòa Thượng bị tản mác nên hắn có thể cầm chân một cách chẳng mấy khó khăn gì.

Lão Đại Ác Ma dồn hết nội lực vào tả hữu chưởng quấn quật về hướng con đường vào hang núi càng lúc lại càng vũ bạo thêm hơn.

Với lối tấn công thâm khốc này, Ung Bất Đan đã có ý định thâm ác để cho bọn Tần Mỵ Nương làm xong mọi việc rồi sau đó cùng họp nhau vây đánh Quái Hòa Thượng.

Lúc ấy cho dù công lực Lão Hòa Thượng có siêu tột đến đâu cũng khó mà tránh khỏi một lần thảm bại chua cay.

Lúc bấy giờ, tinh lực của Lão Hòa Thượng bị ly tán, thêm vào tên Đại Ác Ma lúc thấp tấn công bạo vũ, Lão ta đâm ra luống cuống, suýt bị mấy chưởng trúng nhằm.

Định lại thần trí, Bắc phong Hòa Thượng giơ tả chưởng phất luôn tám ngọn buộc Ung Bất Đan phải lùi nửa trượng, tuy vậy Lão vẫn không thể nào phóng đi được, vì tên Đại Ác Ma biết trước, bữa chưởng đánh chận bước tiến của Lão ta.

Thần sắc trên gương mặt của Bắc phong Hòa Thượng trông thấy biến đổi rõ rệt, cặp mắt cứ liếc chừng về hướng cửa hang.

Trận đấu giữa hai đại kình địch võ lâm càng ngày càng khốc liệt thêm hơn, một đằng định quật ngã đối phương để thoát đi cứu nguy cho đôi thiếu-niên nam nữ, còn một bên thì nhất quyết cầm

chân kẻ thù để đồng bọn mình hoàn thành mọi việc, vì vậy lần lượt hai người đều đưa ra những chiêu độc tuyệt, kỳ bí chưa từng thấy trên chốn võ lâm.

Giữa khoảng thời gian cực kỳ trầm nặng đó...

Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đã lọt vào hang núi, cô ả nghe khấp khởi trong lòng, rảo cặp mắt dâm tuyệt khắp nơi tìm bóng Chí-Tôn.

Bốn tên môn đồ Bách Linh Hội cũng vừa tới nơi, bọn chúng đáp xuống chia đứng hai góc cửa hang để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra.

Dù sao, trận đấu trong ngày hôm qua dưới gốc cổ thụ, bọn chúng cũng đã khiếp sợ cái công lực thần quỉ khôn lường của chàng trai trẻ đẹp ấy rồi, cho nên giờ đây chúng hết sức lưu tâm không dám khinh thường như trước nữa.

Chẳng cần phải tìm lâu, Tần Mỵ Nương quét mắt nửa vòng hang núi, là đã bắt gặp Quỳnh Giao nằm bất động trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác như một kẻ không hồn.

Nữ Ma Đầu mừng rỡ kêu lên :

— Ồ, con bé đây rồi !

Theo tiếng kêu, Tần Mỵ Nương cũng vừa nhận ra Chí-Tôn đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, luyện nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» gương mặt xinh trai nhưng lạnh lùng như mỏ địa, cặp mắt hãy còn nhắm nghiền lại chẳng một chút cử động.

Mừng khôn xiết kể, Tần Mỵ Nương bật kêu lên một tiếng.

Nữ Ma Đầu gọi bốn tên môn đồ Bách Linh Hội lại bảo nhanh

— Các ngươi hãy canh chừng hết sức nghiêm nhặt cho ta bắt hắn, nếu sơ sẩy tất cả bọn ngươi phải đền tội dưới đàn đầy.

Bốn tên môn đồ Bách Linh Hội cúi đầu vâng dạ phóng mình sang bốn hướng khác nhau, tuốt sẵn thanh trường kiếm sẵn sàng hạ sát bất cứ kẻ địch nào xông vào hang núi.

Tần Mỵ Nương lẹ làng xẻ mình đến chỗ tảng đá Chí-Tôn ngồi luyện nội khí, cô ả hơi ngạc nhiên khi thấy toàn thân chàng có một lớp màu trắng đỏ tợ làn sương mỏng bao bọc chung quanh mờ dần.

Lấy làm kỳ quái, vì không hiểu Chí Tôn ngồi luyện nội khí gì sao lại lạ lùng như thế, Tần Mỵ Nương chưa vội kinh động, đứng nhìn chàng hiện rõ lần trong hai màu sắc nhạt đi.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng mấy chốc, làn khói hai màu trắng đỏ vây bọc thân hình Chí Tôn biến dạng, để lộ hẳn một chàng trai tuyệt thế.

Đột nhiên dục tình bốc cháy ngùn ngụt trong tim, Tần My Nương nhẹ mình nhảy lên tảng đá, tả hữu chưởng chực sẵn chờ phản ứng của Chí Tôn.

Thế nhưng Chí Tôn vẫn chưa thấy một chút động đậy, hai mắt chàng nhắm nghiền, trông như người say mộng.

Bị khích động đến tột độ, Tần My Nương định cất mình tới dang rộng hai tay ôm chầm lấy Chí Tôn, rồi quật chàng cho cả hai đồng ngã lăn ra đất mới thỏa sự cảm khoái của cô ả.

Nhưng sực nhớ ngày nay công lực Chí Tôn đã đến chỗ thần xuất quỉ mạt trong một trận đấu vừa rồi, Tần My Nương dè dặt, nghĩ thầm :

— Ồ, sao ta không dùng độc khí « Mê Hồn Hương » mà cho hắn thiếp đi, sau đấy mang hắn, tới một nơi nào hoang vu vắng vẻ, điểm huyệt rồi giải mê cho hắn để cùng nhau tìm một sự lạc thú nhất trần đời có phải hơn không.

Nghĩ xong, Tần My Nương trở xuống đất vẫy tay ra hiệu cho bốn tên môn đồ Bách Linh Hội chạy tới, dặn khẽ :

— Bọn ngươi hãy mang con bé kia về Tổng Đàn trước chờ lệnh ta, gã kia cứ để mặc ta.

Bốn tên môn đồ Bách Linh Hội cúi đầu vâng dạ, một tên bước đến chỗ Quỳnh Giao nằm bế xốc nàng lên vai, rồi như một con diều hâu chớp cánh bay ra khỏi hang núi.

Ba tên đệ tử kia cũng cúi chào Tần My Nương rồi đồng lượt phóng theo tên trước.

Trong khi Tần My Nương đã tới gần tảng đá, cô ả nhìn Chí Tôn cất giọng cười sặc sụa nặc mùi dục cảm :

— Tiểu lang ạ, lần nầy dù ngươi có cái công lực nhập diệu đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi bàn tay ta nữa.

Dứt tiếng, Nữ Ma đầu đứng đối diện cùng Chí-Tôn, vẫn còn nhắm nghiền hai mắt, giơ ngọc chưởng, chực phóng ra một luồng « Mê Hồn Hương ».

Sự thực, nếu trúng nhằm độc khí nầy, dù Chí-Tôn có cái chân khí tuyệt bực đến đâu cũng không khỏi ngã ra mê man đi tức khắc.

Giữa phút giây cực kỳ nghiêm trọng đó, thình lình Chí-Tôn mở choàng hai cặp mắt sáng rực như tinh cầu.

Do đó, Tần My Nương cũng vội vàng thu hồi ngọc chưởng nhưng vẫn hờm sẵn ngọn « Mê Hồn Hương » chờ kẻ địch tấn công sẽ phóng ra bất ngờ không thể nào trở tay kịp

Thâm ý của Nữ Ma Đầu, quả thật là một người đàn bà dâm độc song tuyệt trên chốn giang hồ, trừ Ngọc Diện Diêm Bà, Sư Phụ của cô ả ra không còn một người thứ ba nữa.

Vừa mở hai mắt chợt trông thấy Tần My Nương đứng trước mặt mình cách không đầy hai trượng, Chí Tôn hết sức kinh ngạc, xạ hai luồng nhỡn quang thật khiếp ngay cô ả.

Chạm phải hai làn xạ nhỡn đó, Tần My Nương rúng động cả toàn thân, tháo lui ba bước.

Chí Tôn chàng đợi đối phương ra tay trước, chàng lắc mình xuống đất, quát to :

— Tần My Nương, ngươi định làm gì ?

Hiểu rõ mình không phải là tay kình địch của Chí Tôn, Tần My Nương nghĩ nhanh trong trí :

— Ồ, hay mình hạ độc thủ trước rồi sau hẳn hay.

Lẹ như chớp giật Tần My Nương chẳng thèm trả lời, xạ ngay mặt Chí Tôn một làn « Mê Hồn Hương » tỏa ra một vùng như vầng khói nhạt.

Biết ngay Tần My Nương phóng độc khí lợi hại, Chí Tôn theo thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » thình lình biến mất.

Chừng hiện ra, thấy chàng đã thoát khỏi vùng khói « Mê Hồn Hương » nhanh lẹ đưa ra một chưởng với hai phần công lực.

Lạ thay, từ trong chưởng trung của Chí Tôn bắn ra hai tia trắng và đỏ, im lặng như chẳng có gì, nhưng áp khí mạnh và mau không thể nào tưởng tượng được.

Đó là nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đã tựu thành, nên Chí Tôn mới đưa ra một chưởng có hai màu sắc như thế.

Màu trắng tức là nội khí thuần âm, gặp vật cứng rắn sẽ mềm dịu lại đánh bật ra, còn màu bỏ chính là chân khí thuần dương, chạm phải vật mềm nó diệt đi ngay.

Bây giờ chưởng phong của chàng gồm đến lưỡng khí, thật nguy hiểm cho địch thủ vô ngần.

http://tieulun.hopto.org

Tần Mỵ Nương hết sức kinh dị trước ngọn chưởng phong cực kỳ quái lạ của Chí Tôn, dù là một cao đồ của Nữ Đại Ác Ma Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng từ xưa đến nay trên mặt giang hồ cô ả chưa từng trông thấy chưởng hình nào mà lại có hai màu sắc lạ lùng như vậy.

Do đó, Tần Mỵ Nương ngơ ngác nhìn ánh chưởng chớp lòe từ trên tay Chí Tôn mà chưa biết phải đối phó ra làm sao cả.

Giữa lúc Nữ Ma đầu còn do dự thì hai tia trắng đỏ của ngọn chưởng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đã áp tới bên mình.

Gió chưởng vừa chạm nhằm, Tần Mỵ Nương cảm thấy có một sức mạnh như quả núi, cô ả hốt hoảng định xê mình ngang qua để tránh luồng chưởng phong vô cùng thâm khốc đó.

Nhưng không còn kịp nữa, một tiếng kêu lộng trời từ nơi cửa miệng Nữ Ma đầu nổi lên chấn động cả hang đá.

Huych !

Một tiếng động khô khan Toàn thân Tần Mỵ Nương bị sóng chưởng «Lưỡng Cực Chân Ngươn» quật nhằm bắn đi ngoài ba trượng, rớt xuống đất chẳng chút cựa quậy.

Máu tươi trong mồm Nữ Ma đầu phọt ra như vòi suối, các huyệt đạo liền bế tắt ngay lúc đó.

Chí Tôn hết sức kinh hoàng, không phải vì cái ngã bất ngờ của Tần Mỵ Nương, mà là hai tia trắng đỏ trong lòng chưởng của chàng vừa phát ra, chỉ có hai phần thành lực mà chàng có thể quật chết đối phương trong nháy mắt.

Chàng hết sức bàng khuâng cho mình, không ngờ chẳng bao nhiêu thời gian luyện tập mà công lực của chàng cao siêu dường ấy, quả thật lời Bắc Phong Hòa Thượng bảo không sai.

Sau một ánh chớp thời khắc, Chí Tôn định nhắc mình tới kết liễu cuộc đời của một Nữ Ma đầu dâm tuyệt, nhưng chợt nhận ra một điều khác lạ đã xảy ra trong hang núi, chàng liền dừng chưởng lại, đưa mắt rảo tìm Quỳnh Giao vì thấy sự vắng mặt của nàng.

Cặp mắt rực ngời công lực của Chí Tôn quét ra bầu trời xanh thẳm, bỗng chàng nhận ra có mấy cái vệt đen hun hút lưng trời, chàng hiểu ngay sự thật, nên lẹ như làn chớp nhắt mình đi, không kịp xem tình trạng Tần Mỵ Nương chết sống lẽ nào.

Giữa lúc Chí Tôn phóng theo mấy cái bóng đen đi cách ngoài

tầm trượng thì trên đỉnh núi Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan cũng vừa nghe tiếng hét hãi hùng của Tần Mỵ Nương mà tự ngừng ngay trận đấu.

Cả hai cùng nhìn vào hang núi, rồi chẳng ai bảo ai đồng phóng mình xuống đấy.

Theo Bắc Phong Hòa Thượng thì tiếng hét thấm tuyệt vừa rồi là chính từ nơi cửa miệng Quỳnh Giao, chắc chắn bị bọn Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương hạ độc thủ, nên mới rú hãi hùng như vậy.

Quái Hòa Thượng lại hết sức lo sợ cho số phận của Chí Tôn, vì Quỳnh Giao đã bị hại, thì chàng làm sao tránh khỏi bàn tay dâm độc của Nữ Ma đầu lừng lẫy trên mặt giang hồ đó.

Nhưng khi Bắc Phong Hòa Thượng và Ung Bất Đan vào tới trong hang núi thì trông thấy mọi sự đã đổi khác, khiến cho cả hai người cùng ngơ ngác cả lên.

Chí Tôn và Quỳnh Giao đã biến đi đâu mất dạng, trên mặt tảng đá nơi chàng ngồi luyện nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» không hề để lại một dấu vết chi cả.

Quái Hòa Thượng kinh hãi kêu khẽ :

— Ố, sao lại lạ lùng như thế nầy ?

Chợt nhìn qua cách chừng ba trượng thấy Tần Mỵ Nương nằm dài bất tỉnh, máu từ cửa miệng không ngớt trào ra, Bắc Phong Hòa Thượng càng lại ngạc nhiên hơn, lão ta ngơ ngẩn chưa hiểu ra làm sao cả.

Trong khi Lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan cũng vừa nhận ra Tần Mỵ Nương, hắn vội vàng xê mình tới gần, đưa tay sờ lên mũi, nghe chừng quá yếu ớt, hắn khẽ lắc đầu có vẻ thất vọng.

Hắn bế bổng Tần Mỵ Nương lên, một làn, một cao, ai trông đến cũng không khỏi nhịn cười được.

Thực ra, Ung Bất Đan đã vắng bóng trên mặt giang hồ kể đã hơn hai mươi năm, nhưng gần đây vì Tần Mỵ Nương phải đối phó với Chủ Nhân Lệnh xé xác, nên mới tìm đến khẩn cầu Lão Đại Ác Ma về Tổng Đàn giữ chức Hộ Pháp cho mình.

Lão Đại Ác Ma bị cái sắc đẹp mê hồn của Tần Mỵ Nương quyến rũ không thể cưỡng được, nên theo Nữ Ma Đầu dâm tuyệt nầy về Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Nhờ trời ban cho dị phẩm, Ung Bất Đan tuy lùn thấp, xấu xí,

http://tieulun.hopto.org

nhưng rất vừa lòng Tấn Mỵ Nương, cô ả dành cho Lão Đại Ác Ma một địa vị tột bực trong Bang.

Giờ đây trông thấy Tấn Mỵ Nương bị thương rất nặng, chẳng hiểu rõi sống chết lẽ nào, Lão Đại Ác Ma vô cùng đau xót, xốc cô ả lên vai, day chiếc đầu to dị thường sang Bắc Phong Hòa Thượng bảo :

—Lão Hòa Thượng điên kia,chuyện giữa chúng ta hãy hẹn lại một ngày khác sẽ dứt khoát, giờ ta bận phải lo mang Tấn Hội Trưởng về Tổng Đàn không còn thời giờ tiếp ngươi vài mươi đường chiêu nữa.

Nói xong mấy lời đó, Lão Đại Ác Ma nhắc bổng thân hình ra khỏi hang núi đi mất.

Bắc Phong Hoà Thượng vì bao nhiêu tâm trí mãi lo nghĩ ngợi tới sự mất tích của Chí Tôn và Quỳnh Giao, đâu còn chú ý bọn Tấn Mỵ Nương nữa, nên khi nghe Ưng Bất Đan thốt ra mấy lời đó, Lão Hoà Thượng ngó tréo đi nơi khác, dùng giọng mũi «hừ» một tiếng như trả lời.

Bắc Phong Hoà Thượng đứng ngơ ngác một hồi, tuy là một kỳ nhân lịch duyệt trên chốn giang hồ, nhưng đối với chuyện vừa xảy ra trong hang núi, lão ta cũng không thể đoán nổi đầu là đầu cả.

Lão Hoà Thượng tự hỏi: Ai đã đánh trọng thương Tấn Mỵ Nương? Tại sao Chí Tôn và con bé Quỳnh Giao mất tích thình lình như vậy? Có bọn ma đầu đến đây ám hại hay là còn một nguyên nhân nào bí ẩn khác?

Lão Hoà Thượng băn khoăn mãi không yên, vì nếu quả thật Chí Tôn và Quỳnh Giao bị hại, thì cái thanh danh Vũ lâm Song kỳ từ đây không còn một ai kiên nể nữa, và lời hẹn đấu võ tranh ngôi bậc Thiên Hạ Nhất Nhân cùng Tây Nhạc Lãng Di Phong trên ngọn Vu Sơn sẽ không còn ai thay mặt cho lão ta và Lão Quái Ngư đi dự trận đấu đó nổi nữa.

Lần đầu tiên gặp Chí Tôn nơi ngôi chùa, hoang cổ, Lão Hoà Thượng đã nhận ra ở trong chàng có một căn cốt tột bực trăm năm không dễ tìm trên chốn giang hồ, nên lão ta đã không ngần ngại cứu chàng thoát chết vì viên độc dược « Xuân Thong Nhất Độ Hoàn» của Tấn Mỵ Nương, đồng thời dạy ngón võ tuyệt truyền « Lưu Vân Thất Huyệt», đã bao phen chàng đem ra ứng dùng khiến bọn Ma đầu

trong hai đạo Hắc Bạch thảy đều khiếp sợ, lão ta chỉ mong 5 năm tới đây chàng sẽ thay lão trong một trận tranh hùng cùng cao đồ của lão Tây Nhạc Lãng Di Phong, nhưng nếu Chí Tôn đã bị hại thì mọi sự sắp đặt của lão từ mấy tháng nay đều tan tành mây khói.

Trong lúc Bắc Phong Hoà Thượng còn đang bối rối, thì chợt nghe có tiếng kêu thảm khốc từ xa ngoài trăm trượng đưa tới.

Lão Hoà Thượng lẩm bẩm:

—Lạ thật, kẻ nào đang bị nạn mà phát ra tiếng kêu thảm não thế? Hay là ta tới đấy xem sao .

Nghĩ xong, Bắc Phong Hoà Thượng nhắc mình phóng ngay khỏi hang núi, đi mau như vệt khói về hướng vừa có tiếng kêu rú thê lương đó.

Vừa quanh qua một ngọn đồi cây cỏ xanh rì, một bức tranh thảm họa hiện ra trước mắt Quái Hoà Thượng.

Bốn cái xác chết nhụng mềm như những khối thịt vụn, máu me lai láng khắp một vùng, Bắc Phong Hoà Thượng bước lại gần xem kỹ, khiến lão bắt phải rùng mình, tự nhủ:

— Kẻ nào hạ độc thủ nầy chẳng những công lực đáng khiếp, mà hành vi còn quá hung tàn nữa.

Quái Hoà Thượng nhìn mặt bốn xác chết,thì nhận ra đó là những môn đồ của Bách Linh Hội, lúc nãy cùng đi với Tấn Mỵ Nương, khiến lão càng thêm sửng sốt không hiểu ra làm sao cả.

Tung tích của Chí Tôn và Quỳnh Giao vẫn vắng tuyệt, chẳng hề có một dấu vết gì khả nghi đôi thiếu niên nam nữ đó bị bọn người nào mang đi ngang qua ngọn đồi này.

Đột nhiên trong lúc ấy từ bên rừng phía trái nổi lên những tiếng động tịnh khác thường. Bắc Phong Hoà Thượng tự nhủ:

—Tiếng kêu động tịnh nầy quả kỳ lạ thật, hay ta đến đấy xem sao.

Nghĩ xong, Lão Hoà Thượng lẹ làng nhắc mình vào hướng cánh rừng đó, đưa cặp mắt tréo sáng ngời như ngọn đèn ma nhìn quanh một lượt.

Bỗng Bắc Phong Hoà Thượng suýt kêu to lên mừng rỡ, vì trông thấy Chí Tôn với vẻ hốt hoảng đang chạy tới chạy lui như có điều gì cấp bách lắm.

Gần đây, Quỳnh Giao nằm trên mặt đất, lăn lộn rên siết trông thật là thảm hại.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hoà Thượng đáp xuống đất, nhắc mình lại gần Quỳnh Giao, giơ cánh tay áo rộng thênh thang phẩy nhẹ một cái.

Lão Hoà Thượng biết viên độc dược «Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn» đã ngấm vào nội tạng và hoành hành cơ thể của Quỳnh Giao nên nàng mới chịu đau đớn không nổi mà rên là như thế.

Thình lình lúc ấy Chí Tôn cũng quay lại, chợt thấy có một bóng người xuất hiện như loài ma quái đến sau lưng chàng tự bao giờ mà chẳng hề biết chi cả. Chàng vùng hét to :

— Tặc tử, ngươi muốn tìm cái chết phải không ?

Mồm hét, hữu chưởng Chí Tôn giơ lên phóng ra một luồng áp khí.

Lạ lùng thay, từ trong nội chưởng của chàng xạ ra hai màu trắng và đỏ, im lặng tới trước mặt Bắc Phong Hòa Thượng.

Lão Hòa thượng nhận ra kịp hoảng hốt kêu to :

— Tiểu tử, dừng tay lại.

Vừa thét lão Hòa thượng vừa nhắc mình đi nơi khác cách xa hơn hai trượng thoát khỏi ánh sáng tử thần của luồng chưởng «Lưỡng Cực Chân Ngươn» áp đến.

Chí-Tôn đang chực phóng ra một luồng chưởng khác, chợt nghe tiếng thét quen thuộc, chàng liền dừng tay lại.

Trong khi luồng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » trượt Bắc Phong Hòa Thượng xạ nhằm cây cổ thụ cách đấy năm trượng, gẫy phăng mấy cành cây, tóc lên không trung mù mịt.

Chí-Tôn nhận ra lão Hòa Thượng chàng kêu to :

— Ô lão Tiền bối đây rồi !

Lúc bấy giờ Bắc Phong Hòa Thượng cũng đã trở về chỗ cũ, nhìn Chí-Tôn bằng hai luồng xạ nhỡn trèo nhau trông như cặp đèn thần, cất tiếng cười hềnh hệch và nói :

— Tiểu tử, ngươi định giết ta thực à ?

Chí Tôn sợ hãi vội chắp tay :

— Xin Lão Tiền bối tha thứ, Tiểu đồ đang lúc bối rối chợt thấy lão Tiền bối đến tự bao giờ không hay, ngỡ là bọn Ác Ma rình theo hãm hại một lần nữa, nên mới lỗi lầm như thế.

Bắc Phong Hòa Thượng nói :

— Tiểu tử ạ ! cái sinh mạng của ta còn chờ Đức Phật Tổ tiếp

dẫn về Tây Phương, nhưng mới đây suýt nữa, nếu ta không nhanh chân thì đã bị ngươi giết chết rồi !

Chí Tôn hết sức băn khoăn :

— Thực ra Tiểu đồ bất cẩn nên mới phạm lỗi như thế, mong Lão Tiền bối niệm tình mà tha thứ cho.

Bắc Phong Hòa Thượng phất cánh tay áo rộng :

— Ồ Lão bảo thế thôi chứ có bắt tội ngươi bao giờ đâu, ngươi hãy yên tâm đừng ngại ngùng chi cả.

Rồi Lão Hòa Thượng hỏi :

— Có phải chính ngươi đã quật ngã Tần Mỵ Nương tại hang núi và bồn tên môn đồ Bách Linh Hội trên ngọn núi kia chăng ?

Khẽ gật đầu, Chí Tôn đáp :

— Vâng, chính Tiểu đồ đã ra tay lúc nãy Lão Tiền bối ạ !

Tia mắt Lão Hòa Thượng sáng rực lên rồi lại hỏi :

— Còn nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » ngươi luyện đã thành tựu chưa ?

Chí Tôn cảm kích đáp :

— Thưa xong rồi, Tiểu đồ xin kính tạ cái công ơn dạy bảo của Lão Tiền bối luyện thành Lưỡng Cực Chân Ngươn, đúng ngay lúc Nữ Ma đầu dâm độc Tần Mỵ Nương vào hang núi.

Bắc Phong Hòa Thượng cười hềnh hệch :

— Không có gì phải tạ ơn ta cả, nếu ngươi không được một căn cốt ngàn năm khó có thêm hai độ kỳ duyên nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, sẵn chứa trong người hai chất thuần âm và thuần dương, thì dù sao Lão Hòa Thượng ngông nầy có chỉ dạy một vạn lần khẩu quyết luyện trăm năm chưa chắc đã thành chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» quả thật ngươi có phước lớn nên mới hưởng thụ nhiều điều may mắn đó.

Khích động vô ngần Chí-Tôn nói :

— Lão Tiền bối thương tình mà dạy như thế, chứ thực ra nếu không có mấy lời dạy bảo ấy Tiểu đồ làm sao có một ngày nay...

Chàng hỏi Lão Hòa Thượng :

— Thưa Lão Tiền bối, hiện giờ Tần Mỵ Nương sống chết ra sao ?

Bắc Phong Hòa Thượng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Con chồn bé đó đã được lão lùn Ung Bất Đan mang về Tổng Đàn Bách Linh Hội rồi !

Chí-Tôn ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Lão Tiên bối bảo lão lùn Ung Bất Đan nào thế ?

— Lão lùn Ung Bất Đan này có cái danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Xú, một trong năm tên Đại Ác Ma lợi hại nhất trên chốn giang hồ. Lão ta ẩn tích gần hai mươi năm, nay đột ngột xuất hiện chắc có điều gì quan trọng lắm chứ chẳng không.

Nghe Lão Hòa Thượng nói tới Thiên Hạ Đệ Nhất Xú, bất giác Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng nhủ thầm :

— Thiên Hạ Đệ Nhất Xú, tên Đại Ác Ma này đứng hàng thứ ba trong huyết Hải Thâm Cừu : Âm Dương Xú Quái Bà đây chứ chẳng còn ngờ vực gì nữa cả, trước sau gì ta cũng phải tìm hắn trả thù cho hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang theo di chỉ của Sư môn.

Chàng nghiến răng lẩm bẩm :

— Thiên Hạ Đệ Nhất Xú !

Bắc Phong Hòa Thượng lộ vẻ ngạc nhiên :

— Sao đây, Tiểu tử quen biết hắn à ?

Biết mình lỡ lời Chí-Tôn vội chữa ngay ;

— Vâng... Tiểu đồ chưa hề quen biết Lão Ma Đầu đó, Tiểu đồ chỉ nghe nói hắn ác độc vô cùng đấy thôi.

Lão Hòa Thượng lắc đầu :

— Cũng không đúng hẳn như thế, Lão lùn Ung Bất Đan này nữa tà, nữa chánh, một tướng xấu xa hung tợn như quỉ dữ, nhưng chưa đến nỗi độc ác như bọn Đại Ác Ma kia, nhưng đó là dĩ vãng của hắn, còn gần đây thì ta chưa hiểu rõ về hắn cho lắm.

Chí-Tôn tò mò hỏi :

— Nhưng tại sao lão lùn Ung Bất Đan lại cùng đi với Tần Mỵ Nương Lão Tiên bối có rõ chăng?

— Theo chỗ ta hiểu, thì con chồn bé kia tìm lão lùn mời đến Tổng đàn Bách Linh Hội nhận chức Hộ Pháp đấy, chắc chắn để đối phó với một chuyện gì hệ trọng sắp tới đây.

Tại đây, Bắc Phong Hòa Thượng thuật lại lúc Chí-Tôn còn trong hang núi luyện nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» thình lình lão lùn Ung Bất Đan và bọn Tần Mỵ Nương kéo tới xông vào định bắt chàng và Quỳnh Giao, lão Hòa Thượng đã phải vất vả chống cự, sao sao đều kể lại cho Chí Tôn nghe.

Một luồng sát khí hiện lên rõ rệt trên gương mặt Chí-Tôn, chàng nghiến hận thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Trong Huyết Hải Thâm Cừu Cam Bang Lộ có ghi rõ ràng năm tên Đại Ma Đầu hiểm ác, nay trừ Xích Phát Âm Ma và Ngọc Diện Diêm Bà còn Liệt Dương Quái Lão Quái Nạp Mộc Thông và Ung Bất Đan thì ta đã gặp cả rồi không còn phải lo ngại không biết mặt nữa.

Lão Hòa Thượng không chú ý đến sự biến đổi từng hồi trên gương mặt Chí Tôn, mà chỉ trỏ tay về phía chỗ Quỳnh Giao nằm bảo :

— Ta vừa dùng phép «Lưu Vân Phất Huyệt» giải các huyệt đạo trong người con bé Quỳnh Giao cho bớt sự hành hạ của độc dược, nhưng chúng ta không nên để lâu, hình như chất «Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn» đã ngấm tới nội tạng rồi.

Chí Tôn lo lắng hỏi :

— Thưa Lão Tiên Bối, bây giờ Tiểu Tử phải làm sao ?

— Như lời ta bảo từ trước, ngươi hãy dùng «Lưỡng Cực Chân Ngươn» thể xác ngươi tiếp xúc với cơ thể nàng, mồm ngươi kề vào mồm nàng truyền khí âm của Chân ngươn, do đó, tự nhiên độc dược «Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn» biến mất đi dần, vậy giờ đây sinh mệnh của nàng ta giao trọn cho ngươi đấy.

Không dám do dự thêm phút giây nào nữa, Chí Tôn đáp ngay:

— Xin tuân lời Lão Tiên Bối chỉ dạy !

Hai người đến gần Quỳnh Giao, thấy nàng nằm thiêm thiếp trên mặt đất trông thương hại vô cùng

Bắc Phong Hòa Thượng ngó quanh một lượt, rồi trỏ tay về phía cây cổ thụ, bảo Chí Tôn :

— Bây giờ ngươi hãy bồng Quỳnh Giao vào bộng cây cổ thụ đấy rồi theo lệnh ta mà giải độc cho nàng.

Chí Tôn vâng dạ, rồi cúi xuống đỡ Quỳnh Giao bế xốc lên lưng đến bộng cổ thụ chui gọn vào đó.

Nhờ bộng cây khá to, nên Chí Tôn đặt Quỳnh Giao nằm xuống dễ dàng, chẳng trở ngại chút nào cả.

Bắc Phong Hoà Thượng đứng sau gốc cổ thụ cách hai trượng, khuất hẳn Chí Tôn, to mồm bảo:

— Tiểu tử ngươi đã đặt con bé Quỳnh Giao xong chưa?

— Thưa lão Tiên bối đã xong rồi !

Quái Hoà Thượng thản nhiên bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Bây giờ ngươi hãy trút bỏ tất cả những gì dính dập trên người của nàng, rồi mới có thể giải độc được.

Chí Tôn rúng động tận đáy lòng khi nghe Bắc Phong Hoà Thượng bảo chàng điều ấy, chàng lắng túng một lát nói:

— Thưa Lão Tiền bối, việc này Tiểu đồ không...

Bắc Phong Hoà Thượng quát:

— Giờ phút nầy đừng kể việc nầy việc nọ chi cả, hãy lo cứu cái sinh mạng của con bé Quỳnh Giao trước đã.

Chí Tôn sợ hãi không dám cãi lịnh Quái Hoà Thượng, chàng đặt tay lên mình Quỳnh Giao do dự, rụt rè.

Quái Hoà Thượng lại gắt to:

— Đã bảo nhanh tay lên, ngươi còn chần chờ gì nữa.

Chí Tôn hoảng hốt nhanh tay làm theo lời Bắc Phong Hoà Thượng.

Phía ngoài Quái Hoà Thượng hỏi dồn

— Lời ta vừa bảo ngươi làm xong chưa?

Chí Tôn đáp giọng run run:

—Vâng, cũng gần xong Lão Tiền bối ạ!

Bắc Phong Hoà Thượng giận dữ:

— Ngươi muốn con bé Quỳnh Giao chết hẳn chứ gì?

Chí Tôn nhanh mồm đáp:

—Thưa Lão Tiền bối xong cả rồi!

Vừa đáp Chí Tôn vừa lén nhìn làn da trắng nõn nà của Quỳnh Giao mà nghe giòng máu chảy gấp trong người, toàn thân chàng rúng động không ngừng.

Nhớ lại một lần tại ngọn cao lãnh gần Nghiệt long Đàm và một lần tại ngôi chùa hoang cổ, chàng đã trông thấy chán chường cái thân hình diễm tuyệt của Tân Mỵ Nương, giờ đây lại đến Quỳnh Giao, một thiếu nữ ngây thơ trinh bạch làm chàng không khỏi rung động bồi hồi, hai mạn tai nóng rực tợ ngồi bên lò lửa.

Giọng Quái Hoà Thượng truyền vào bộng cây:

—Tất cả đã xong rồi chứ?

Chí Tôn bối rối đáp nhỏ:

—Vâng xong cả rồi!

— Vậy ngươi hãy nghe lời ta dặn bảo mà giải ngay hai huyệt chỉnh của con bé Quỳnh Giao đi.

Do dự một chập lâu, Chí Tôn mới nhắm hai mắt lại cúi xuống

làm theo như lời của Bắc Phong Hoà Thượng, truyền dần âm dương lưỡng khí sang người Quỳnh Giao.

Lúc bấy giờ, Quỳnh Giao như cái xác không hồn, đôi mắt tuyệt vời nhắm nghiền lại, nàng rúng rẩy thân hình liên hồi vì tiếp nhận «Lưỡng Cực Chân Ngươn» từ người Chí Tôn đẩy sang.

Chí Tôn hé mắt trông thấy một tấm thân diễm kiều lồ lộ trước mặt chàng, huyết quản bỗng như chạy ngược lên đỉnh đầu, tay chân chàng đều run rẩy, một ý nghĩ đen tối thoáng hiện qua óc, chàng toan thừa dịp đó phát ra cử động cuối cùng của yêu dương.

Chợt từ ngoài Quái Hoà Thượng quát to:

—Tiểu tử, hãy đè nén tất cả lòng tà niệm, cho tinh thần được sáng suốt trở lại, lo cứu con bé Quỳnh Giao thoát khỏi hiểm nghèo, nếu trái lại, ngươi không kém hàm nỗi là hồng mất đấy !

Mấy lời nói của Bắc Phong Hòa Thượng, khiến Chí Tôn tỉnh ngộ ngay, một hình ảnh diễm kiều vụt hiện lên trước mắt chàng chế ngự sự thèm muốn của thể xác. Hình ảnh diễm kiều ấy, chính là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người yêu chàng đã chết từ lâu, nhưng lời thề còn đó, trái tim chàng đã ghi đậm bóng hình nàng, dù đến chết chưa phai mờ được.

Người yêu chàng đã vì chàng mà vùi thây tận đáy sâu ngoài bể cả, chàng cũng phải vì tấm chân tình đó, mà sau khi hoàn thành mọi việc rồi, chàng sẽ chết theo nàng cho trọn niềm chung thủy.Giờ đây chàng đâu thể vì sự thèm khát thể xác nhất thời, mà làm hại cả cuộc đời một cô gái nguyên trinh.

Ý nghĩ ấy làm cho Chí Tôn phấn khởi cả tâm hồn, đám mây mù dục vọng bay tan trong bồng chốc, chàng hết sức vận nội khí, Lưỡng Cực Chân Ngươn chuyển sang người nàng. tinh thần sáng suốt, bình tĩnh lạ thường.

Nhờ thế, lưỡng khí dồi dào chạy rần vào cơ thể Quỳnh Giao, xung vào các huyệt đạo một cách nhanh chóng, sức mạnh không một sự gì cản ngăn được.

Một chập sau, Quỳnh Giao dưới cái áp lực ào ạt không ngừng của «Lưỡng Cực Chân Ngươn» chạy rần qua kinh mạch, dẫn khắp các huyệt đạo, rồi xuống vực đan điền, đẩy dồn độc khí «Tiểu Hồn Tán Cốt Đơn» ra ngoài cửu khiếu, dần dần tan mất.

Chí Tôn không rõ điều đó, chàng cứ vận hành nội khí, liên tiếp đưa vào người Quỳnh Giao thân hình không ngớt rún rẩy, chàng

http://tieulun.hopto.org

không dám mở mắt ra,vì sợ nhìn thấy tấm thân kiều diễm lõa lồ của nàng trước mặt chàng mà không giữ được sự động tâm.

Riêng Quỳnh Giao, lúc còn ngoài đảo Ô Thạch tận miền khơi Nam Hải, nội tổ nàng, lão Quái Ngư đã truyền dạy cho ngón võ « Càng Ngươn Chơn Cang» đã có một căn nguyên vững chắc, giờ đây chất «Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn» đã bị bài tiết thì «Càng Ngươn Chân Cang» lại bị Lưỡng Cực Chân Ngươn lần áp, do đó sinh ra luồng phản ứng cực kỳ mạnh bạo chống đối các khí lực khác lạ vừa xungvào.

Sự chống đối nầy khiến cho Chí Tôn dậy lên một bầu nhiệt huyết, bất giác chàng mở choàng hai mắt chớp ngời ánh sáng ra.

Nhờn tuyền chạm ngay thân thể nõn nà trinh thơ của Quỳnh Giao, làm Chí Tôn rúng cả toàn thân, ngọn lửa dục cầm đột nhiên cháy ngùn ngụt trong lòng chàng.

Như không còn thể kềm hãm cơn khao khát ở giây phút cuối cùng nữa, Chí Tôn toan cúi rạp mình xuống làm tác động cùng tột yêu đương, thỏa mãn thèm khát đang dâng trào không thể cưỡng nổi.

Nhưng tức thì một giọng nói trầm trầm của quái Hòa Thượng ngoài bụng cây đưa vào;

— Tiểu tử, ngươi không thể làm hại người, sẽ trở lại hại mình như thế được, một lần nữa hãy dẹp hết mọi tà tâm.

Chí Tôn giật mình, ngọn lửa dục tình bỗng nhiên tắt ngấm trong lòng chàng, chàng bối rối, thẹn thò trước hành vi mờ ám của mình dù rằng chưa làm hại đến tiết trinh của thiếu nữ đang như pho tượng kiều diễm dưới mắt chàng.

Bắc Phong Hòa Thượng ở phía ngoài, mồm lẩm nhẩm tính toán những gì không rõ, lão ta vùng cười lên hềnh hệch, một tràng dài rồi bảo to:

— Giờ ngươi đã có thể chấm dứt vận hành nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» vừa rồi.

Nghe lệnh truyền của lão Hòa Thượng, Chí Tôn vùng buông tiếng thở dài, thu hồi nội khí chân ngươn về huyệt đạo, toan lớp ngớp ngồi lên, rời khỏi bụng cây trước lúc Quỳnh Giao tỉnh dậy.

Theo chàng đoán hiểu, thì nội khí của chàng vừa đưa sang điều hòa qua kinh mạch, là Quỳnh Giao sẽ tỉnh lại như xưa.

Thế nhưng trước sự phỏng đoán của Chí Tôn, Quỳnh Giao chợt mở bừng hai mắt phóng xạ ánh sáng tuyệt vời chứ không yếu ớt, vô thần như từ buổi trưa qua nữa.

Chợt bắt gặp một người đang nằm trên mình nàng, Quỳnh Giao hốt hoảng toan quật song chưởng hạ ngay. Nhưng kịp nhận ra Chí Tôn, nàng đã phải sửng sốt, nằm yên không động đậy.

Trông thấy Quỳnh Giao tỉnh lại bất ngờ, Chí Tôn hết sức bối rối, mặt chàng đỏ rần cả lên quả tim đập mạnh, nghe chừng muốn vở toang cả lồng ngực bên ngoài.

Không rõ câu chuyện xảy ra trong lúc mình bất tỉnh như thế nào, Quỳnh Giao cứ ngỡ Chí Tôn đã có ý tà tâm đang vâng mệnh lệnh của dục cảm yêu đương, mà chính nàng là một kẻ diễm phúc sắp được chàng ban cho một sự ái ân cuồng nhiệt trong bộng cỏ thụ, nên nàng từ từ nhắm hai mắt lại, giơ hai bàn tay trắng nõn nà khe khẻ xô nhẹ chàng ra, thẹn thò lẩy lệ.

Lợi dụng cơ hội tốt đó, Chí Tôn ngồi choàng dậy, chực phóng ra khỏi bộng cỏ thụ, để mặc Quỳnh Giao nằm một mình trong đó.

Nhưng Quỳnh Giao đã lẹ tay chộp nắm lấy Chí Tôn kéo lại, nàng trách chàng vừa oán hận vừa thương yêu :

— Dương Tiểu Huynh! Anh chạy đi đâu? Anh định trốn em à? Sao lại như thế nầy hở anh? Anh đã làm gì em?

Chí Tôn hiểu Quỳnh Giao đã nghĩ lắm về mình, chàng run rẩy đáp;

— Không phải thế đâu Quỳnh Tiểu muội ạ! Ta có làm gì em đâu. Tiểu muội hãy bình tâm rồi nghe ta bảo.

Quỳnh Giao với lấy y phục mặc vào mình, nhìn cử chỉ lạ lùng của Chí Tôn, nàng vô cùng kinh ngạc hỏi:

— Dương tiểu Huynh, như thế là nghĩa lý gì?

Chí Tôn hãy còn run:

— Quỳnh tiểu muội, chúng ta hãy bước ra ngoài, rồi ta sẽ giải bày mọi việc cặn kẽ sau.

Dứt câu, Chí Tôn phóng mình ra khỏi bộng cỏ thụ, khẻ buông tiếng thở dài như vừa thoát qua một tai nạn kinh người.

Quỳnh Giao không hiểu đầu đuôi ra sao cả, nàng ngơ ngác đi một hồi, rồi mới theo dầu Chí Tôn bước ra khỏi bộng cây.

Nàng nhìn Chí Tôn không hề chớp mắt.

Chí Tôn lúng lúng, quay qua chạm ngay hai luồng xạ nhỡn trèo nhau, pha một thứ ánh sáng chế riễu của Quái Hòa Thượng làm chàng đỏ bừng cả mặt,bối rối như muốn bỏ chạy vào cánh rừng già.

Quỳnh Giao càng ngạc nhiên hơn nàng hỏi chàng;

— Ô kìa, Dương tiểu huynh làm sao thế?

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nàng cũng vừa bắt chợt cặp mắt sáng rực của Bắc Phong Hòa Thượng như soi tận hồn nàng, lão ta bỗng cười lên hềnh hệch.

Ngờ vực Bắc Phong Hòa Thượng đã có một hành vi ám muội gì trong việc nàng và Chí Tôn nằm khỏa thân trong bộng cổ thụ Quỳnh Giao tự nhiên bừng đỏ đôi má tựa hai quả đào vừa ửng chín, nàng lấm lét nhìn lão Hòa Thượng rồi lại nhìn Chí Tôn.

Bắc Phong Hòa Thượng lại ngó Chí Tôn, rồi day qua Quỳnh Giao, mà giống lên một trận cười rúng động cả từng cây.

Đến đây, Quỳnh Giao đã hiểu phần nào là sự thật, nàng giận dữ quát to lên:

— Các ngươi đã hành động gì ám muội, hãy báo thật, nếu không, Quỳnh Giao nầy sẽ liều chết quyết không rời khỏi chốn nầy.

Chấm dứt trận cười, Bắc Phong Hòa Thượng nói giọng diễu cợt:

— Ồ bé con kia? như thế ngươi chưa vừa lòng à? Ngươi còn định hành hung với Quái Hòa Thượng ngông nầy chắc?

Câu nói đùa bỡn của Bắc Phong Hòa Thượng lọt vào tai Quỳnh Giao, càng làm cho nàng khó chịu lẫn tức giận thêm hơn, dù sao nàng vẫn là một thiếu nữ còn ngây thơ trinh trắng, chuyện đời chưa từng trải bao giờ, nên khi nghe dứt mấy câu sau cùng của Quái Hòa Thượng, nàng liền phẫn nộ bất chấp cả sự quen thân, vừa nghiến răng, vừa thét căm hờn:

— Các ngươi hãy trả lời sự thật: có phải vừa rồi các ngươi âm mưu hãm hại đời ta chăng?

Bắc Phong Hòa Thượng không trả lời, chỉ đứng nghiêng người cười hềnh hệch.

Không còn dằn được cơn giận dữ nữa, Quỳnh Giao hét:

— Quỳnh Giao nầy thề chết thì thôi chớ không đời nào lùi bước.

Trong tiếng hét, Quỳnh Giao vùng đưa ra một chưởng về hướng Bắc Phong Hòa Thượng với mười phần thành lực.

Nhờ vừa được nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» từ bên người Chí Tôn truyền sang chạy tràn vào các kinh mạch, hòa lẫn với «Càng Ngươn Chân Cangosản chứa trong huyệt đạo, công lực Quỳnh Giao tăng lên bội phần, nên luồng chưởng phong vừa đẩy ra nặng nề như một quả băng sơn, áp lực mạnh vô tả.

Bắc Phong Hòa Thượng ngó thấy cô gái hạ độc thủ, liền lắc mình sang bên hơn nửa trượng, tránh luồng gió bão ấy, vẫn méo chiếc mồm vừa cười hềnh hệch, vừa nói giọng trêu gan:

— Bé con kia, ngươi không chịu thì thôi, nếu còn vô lễ với ta như thế, sẽ gọi nội tổ ngươi trừng phạt nặng nề tại gốc cổ thụ nầy.

Như lửa chế thêm dầu, Quỳnh Giao lòng lộn toan phóng ra một luồng chưởng với toàn thành lực trong người nàng quật ngã lão Hòa Thượng mới hả cơn giận đang ngụt cháy trong lòng.

Trông thấy Quỳnh Giao quá liều lĩnh, sợ phật ý Bắc Phong Hòa Thượng, Chí-Tôn giơ tay ngăn ngọn ngọc chưởng nàng lại:

— Quỳnh Tiểu muội hãy dừng tay lại!

Nghe tiếng hét của Chí-Tôn, Quỳnh Giao liền thu hồi chưởng lực, vẻ oán hận còn bốc đầy trên mặt nàng.

Nàng nhìn Chí-Tôn hằn học thốt:

— Tại sao vậy hở Dương tiểu huynh?

Chí-Tôn trầm tĩnh đáp:

— Quỳnh tiểu muội, hẳn em còn nhớ câu chuyện mất tích của em tại khách điếm trong thành Trường Sa cách đây mấy hôm rồi chứ?

Quỳnh Giao như người tỉnh mộng, nàng dịu giọng:

— Vâng, tiểu muội nhớ, nhưng đêm ấy em đang ngủ thì chợt nghe có tiếng gõ cửa phòng, ngỡ là Dương tiểu huynh có chuyện gì cần kíp đến gọi, em vừa mở cửa, trông thấy một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, em toan hỏi, thì cô ả vùng phẩy tay áo một cái, tức thì em mê mang đi...

Chí-Tôn ngập ngừng ánh mắt:

— Quỳnh tiểu muội có biết thiếu phụ xinh đẹp ấy là ai không?

— Tiểu muội không được rõ.

— Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, người đàn bà độc ác nhất trần gian nầy, chẳng những cô ả dùng ngọn chưởng «Mê Hồn Hương» bắt tiểu muội, mà còn đầu độc viên «Tiêu Hồn Tán Cốt Đơn» nữa, giá không có lão Tiến bối đây, thì có lẽ giờ nầy Tiểu muội đã bị chất độc phá tan nội thể, tan rã thành máu thịt mà chết rồi, đừng hòng còn đứng đây mà gây sự với người ơn mình.

Bất giác, Quỳnh Giao sững sờ, nàng quay nhìn lão Hòa Thượng.

Lấy lại vẻ trầm nghiêm, Bắc Phong Hòa Thượng bắt đầu kể lại mọi sự đã xảy ra, từ nơi cây cổ thụ bên đường, Chí-Tôn đánh nhau với Tần Mỵ Nương để giành lại nàng cho đến khi chàng cùng lão ta mang nàng đến hang núi chữa độc, kế Tần Mỵ Nương dẫn bọn Ma đầu tới, sao sao đều thuật lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hòa Thượng vừa chấm dứt câu chuyện, là Quỳnh Giao đã bước tới, chắp tay cúi đầu, nói giọng kích động :

— Tiểu điệc Quỳnh Giao, xin kính bái Lão Tiền bối !

Nói dứt câu, Quỳnh Giao cúi xuống thụp lạy Bắc Phong Hòa Thượng, mồm không ngớt thốt ra những lời hỏi hận.

Quái Hòa Thượng giơ tay áo rộng thùng thình hất một cái, bốc đỡ Quỳnh Giao dậy, rồi vẫn giọng cười hềnh hệch nói :

— Ta miễn tội cho đấy, chỉ mong từ rày về sau Tiểu điệc đừng có nóng nảy ra tay như vậy là đủ rồi.

Quỳnh Giao nhìn Lão Hòa Thượng rồi nói :

— Ai bảo Lão Tiền bối hay nói bừa, không giữ phẩn trang nghiêm với chúng Tiểu điệc làm chi, để có sự hiểu lầm như thế.

Quái Hòa Thượng xạ cặp mắt tréo như hai ngọn đèn ma :

— Ha ha... Tiểu điệc bảo đúng đấy, quả thật lão thiếu phẩn trang nghiêm, nhưng nhờ đó mà Tiểu điệc thành tâm « biết ơn » ta mới phải, sao lại còn trách nỗi gì ?

Quỳnh Giao cau đôi lông mày lại :

— Biết ơn Lão Tiền bối ?

— Phải đấy, ta đã gặp Nội tổ của Tiểu điệc, mới hay cháu đã lén lão ta rời khỏi hoang đảo trở về đất bằng, nên đã hứa với lão ta cùng đi kiếm Tiểu điệc, may sao lại gặp Tiểu tử đang giành trên tay con chồn bé Tần Mỹ Nương, giờ đây mọi sự ta đã thu xếp cả rồi.

Vốn bẩm tính thông minh tuyệt vời, nên khi nghe lão Hòa Thượng nói đến hai chữ thu xếp, Quỳnh Giao liền hiểu ngay thâm ý, nàng đưa mắt liếc nhìn qua Chí-Tôn, lòng nàng dậy lên một niềm cảm khoái không bờ.

Bây giờ, chỉ có Chí-Tôn mang tâm trạng đau khổ cùng cực, nhưng khó thể thốt ra lời, trước mặt chàng là cả một viễn ảnh ngày mai đen tối, chàng cảm thương cho Quỳnh Giao mà chẳng có yêu, vì trái tim chàng đã theo cái chết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi mà giá lạnh rồi, làm sao chàng sau sẽ yêu thương cho một bóng hình nào khác được.

Chí-Tôn buông tiếng thở dài, chán ngán, chàng thầm nhủ :

— Hiện giờ bao nhiêu sứ mệnh còn chồng chất trên lưng ta, sư cừu chưa trả, thân thế còn quá mơ hồ, ta làm sao nói đến chuyện yêu đương được, vậy ta hãy lên đường cho chóng, kẻo có sự lỗi

hỏi về tình cảm, vương vấn bên mình làm cản ngăn bước đường phục hận sư môn.

Nghĩ tới đây, Chí-Tôn bỗng day sang Quái Hòa Thượng bảo :

— Giờ đây, Tiểu đệ còn rất nhiều việc cần kíp phải làm, vậy xin bái biệt lão Tiền bối, hẹn có ngày tái ngộ.

Quái Hòa Thượng hỏi mau :

— Ố, ngươi không định gặp lại lão Quái Ngư sao ?

Quỳnh Giao xúc động mạnh :

— Chí-Tôn, anh định đi đâu ? Anh bỏ mặc em ở lại nơi đây à ?

Chí-Tôn rúng động tận đáy lòng, một chập lâu chàng mới đáp :

— Không phải thế đâu Quỳnh Tiểu muội, sự thật ta còn nhiều việc gánh nặng trên vai, không thể một phút giây nào trì hoãn được, ta cần phải lên đường ngay bây giờ.

Quỳnh Giao muốn rớm nước mắt, nàng cố ngăn nỗi nghẹn ngào đang trào lên cuống cổ, thì thào hỏi Chí-Tôn :

— Nhưng Dương Tiểu Huynh đi đâu ? có thể cho em biết được không ?

Chí-Tôn tránh nhìn thấy sự bi lụy của thiếu nữ, chàng đáp :

— Lộ trình của ta còn mù mịt lắm, khó mà đoán được ngày mai, vì vậy không thể nào nói cho Quỳnh Tiểu muội biết được, xin Tiểu muội đừng buồn ; trên mặt giang hồ mênh mông, rồi cũng có ngày tái ngộ.

Nén đi hai giọt lệ sắp rơi, Quỳnh Giao ngó chừng Quái Hòa Thượng, bỗng ngước mặt nhìn thẳng vào cặp mắt sáng ngời tợ chớp của Chí-Tôn, cất giọng cương nghị bảo :

— Chí-Tôn, anh có thể cho em cùng đi với anh không ?

Thấy cô gái đòi theo, Chí-Tôn cảm thấy trong lòng chàng vô cùng khó chịu, chàng thoáng mắt sang Bắc-Phong Hòa Thượng, đang đứng ngó chàng bằng cặp mắt tréo tợ hai ngọn đèn ma, chàng day qua Quỳnh-Giao rồi im lặng không đáp một câu nào cả.

Quỳnh-Giao đau xót nàng lại hỏi :

— Dương Tiểu huynh anh có nghe mấy lời em vừa bảo chăng ?

Chí-Tôn khích động bảo khẽ :

— Ta đã nghe rồi, nhưng không thể được Quỳnh Tiểu muội ạ !

Quỳnh Giao nấc lên một tiếng nghe chừng từ tận quả tim vừa vỉ máu, nàng cúi mặt không nói thêm lời gì nữa cả.

http://tieulun.hopto.org

Tình trạng đó Chí-Tôn cũng không biết nói gì thêm hơn. chàng lơ đãng nhìn đi nơi khác, mà trong lòng xáo trộn không ngừng. . .

Không khí trùm phủ trong bầu nặng nề ngạt thở.

Chặp sau, Quỳnh Giao gạt hai giọt lệ long lanh, nói như cơn gió nhẹ :

— Dương Tiêu Huynh hãy đi đi . . .

Rúng động cả tâm hồn, Chí-Tôn vẫn cố cắn răng thu nghị lực, bảo Quỳnh Giao thật mau :

— Quỳnh Tiểu muội, xin tạm biệt, hẹn có ngày gặp lại !

Hai vai thon nhỏ của Quỳnh Giao rung chuyển, nàng hét trong khi nước mắt đã ràn rụa chảy ra :

— Chí Tôn, anh hãy đi đi đừng nói thêm lời gì nữa cả.

Bắc Phong Hòa Thượng như xót thương cô gái, nói to :

— Quỳnh Tiểu điệc, cháu nín đi, đừng khóc nữa, việc gì đã có Lão Hòa Thượng đây rồi, Tiểu tử có chạy chối đi đâu cho khỏi mà cháu phải lo sợ, thảm sầu như vậy, cháu hãy theo ta gặp Lão Quái Ngư, rồi mọi việc sẽ liệu sau, chẳng muộn màng gì.

Quỳnh Giao nghe mấy lời khuyên của Quái Hòa Thượng, nàng dịu bớt thảm sầu, nhưng hãy còn nức nở không thôi.

Bắc Phong Hòa Thượng trầm nghị bảo Chí-Tôn :

— Tiểu tử lúc ngươi còn ngoài đảo Ô Thạch, Lão Quái Ngư có hẹn ước với ngươi điều gì, ngươi còn nhớ không ?

Ngẩng gương mặt đượm vẻ buồn, Chí-Tôn khẻ gật :

— Vâng Tiểu đồ còn nhớ rõ lắm, chính Tiểu đồ đã hứa sẽ thay mặt hai Lão tiền bối dự cuộc đấu võ tranh ngôi bực Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân cùng cao đồ của Lão Tây Nhạc Lãng Di Phong, có phải thế không ?

Quái Hòa Thượng phất tay áo rộng :

— Phải đấy, ngươi chưa quên lời hứa chứ ?

Chí-Tôn quả quyết :

— Tiểu đồ làm sao quên được lời hứa ấy, huống nữa nhị vị Lão Tiền bối đã từng cứu sống Tiểu đồ ; ơn đức đó dù chết đi cũng chưa đền đáp được.

Bắc Phong Hòa Thượng cười thần bí :

— Hay lắm, ngươi hãy nhớ lời, chờ đến lúc đó sẽ có tin sau, ta sẽ tìm lại ngươi trên chốn giang hồ.

Tâm trạng của Chí-Tôn lúc bấy giờ vô cùng bối rối, chàng không muốn kéo dài thêm phút giây nào nữa, để khỏi phải trông thay sự đau khổ cùng tột của Quỳnh Giao, một thiếu nữ vừa mới biết yêu, mà đã vấp ngã trước ngưỡng cửa tình trường.

Chàng lầm bầm :

— Thôi mọi sự ta hãy nên gát lại một ngày mai, ngày nào đã trả xong mối sư cừu và tìm ra thân thế mơ hồ của đời ta, bấy giờ, phải lên đường ngay đừng lưu luyến nữa.

Nghĩ xong, Chí-Tôn quay qua Quỳnh Giao ngậm ngùi bảo :

— Quỳnh Tiểu muội, giờ ta phải lên đường, Tiểu muội hãy lo bảo trọng lấy thân, sẽ còn ngày tái ngộ.

Không đợi Quỳnh Giao kịp đáp, Chí-Tôn chắp tay trước mặt Bắc Phong Hòa Thượng, nhanh mồm thốt :

— Tiểu đồ xin đành thất lễ cáo từ Lão Tiền bối, mọi việc xin chờ hẹn trên chốn giang hồ, mong Lão Tiền bối hiểu mà thứ cho.

Dứt câu, Chí Tôn đã phóng đi ngoài mười trượng, sau đó, bóng chàng biến mất giữa bầu trời xanh thẳm bao la.

Quỳnh Giao chết lặng cả tâm hồn, nàng đứng nhìn theo bóng Chí-Tôn đã hút mờ tận chân mây, cuối cùng chỉm hẳn qua hai màng lệ, toàn thân rung động như cành cây trước trận gió đông.

Nàng uất ức vì chưa thốt ra được một lời tâm sự cùng chàng, nàng ngại ngùi vì sự có mặt của Bắc Phong Hòa Thượng, tự nãy cứ ấp úng mãi mà chẳng thốt ra lời, cho đến khi chàng cất mình đi không để lại một lời hứa hẹn.

Kể từ ngày mai, Chí Tôn như cánh chim tung gió, trời rộng mênh mông, giang hồ vô tận, nàng làm sao tìm gặp lại chàng.

Không còn trấn áp được lòng mình nữa. Quỳnh Giao vùng bưng mặt khóc nức nở, chí khí ngang tàng của nàng bỗng biến tan đi trước mãnh lực của tình yêu.

Cảm thương thiếu nữ, Bắc Phong Hòa Thượng bước lại gần khuyên nhủ :

— Quỳnh Tiểu điệc ạ ! cháu đừng khóc nữa, việc gì sau này đã có Lão phu đây, Tiểu tử không thể nào chạy chối được đâu mà Tiểu điệc lo sợ, buồn rầu. Bây giờ hãy nghe lời ta, đi tìm Lão Quái Ngư ngay, kẻo nội tối cháu ngày đêm sợ hãi, phập phồng. Cháu hãy theo ta lên đường cho sớm.

http://tieulun.hopto.org

Một lúc thật lâu, Quỳnh Giao mới nín khóc, nàng lau sạch nước mắt, nhìn Lão Hòa Thượng ngậm ngùi :

— Nhưng chàng tỏ ra không chút thương yêu Tiểu điệc Lão Tiền bối ạ !

Bắc Phong Hòa Thượng xạ cặp mắt sáng rực như ngọn đèn mạ ngay mặt Quỳnh Giao, trầm giọng bảo :

— Quỳnh Tiểu điệc, cháu phải cương nghị mới được ; cháu không thể để mất cái hùng khí của Tổ phụ, cháu đã nghe ta nói rồi đấy chứ ?

Tự nhiên Quỳnh Giao sáng bừng ánh mắt, nàng trấn tĩnh lại tinh thần, nói giọng quả cảm :

— Vâng, Tiểu điệc xin vâng lệnh Lão Tiền bối !

Quái Hòa Thượng bỗng cười hềnh hệch :

— Có thế chứ, tất cả sự đời đều do số mệnh, chúng ta hãy nên bình thản trước mọi sự đau khổ, khó khăn.

Bắc Phong Hòa Thượng chấm dứt câu nói, liền nhấc mình lên không, Quỳnh Giao theo sau cách nửa trượng, hai người đi mau như vệt mây, nhằm hướng thành Trường Sa thẳng tới .

oOo

Về phần Chí-Tôn sau khi bái biệt Bắc Phong Hoa Thượng, phóng mình về hướng Tây Nam ; chàng bay nhanh tợ chớp.

Được một quảng đường xa, tự nhiên hào khí bỗng đột cháy trong lòng, chàng thầm nhủ :

— Ta phải đến Tổng đàn Tử Vân Bang, giết Lý Vân Hạc, để xóa đi một tên Ma đầu trong Huyết Hải Thâm Cừu trước đã, rồi sau đấy đi tìm Quái Nạp Mộc Thông, chiếm lại nửa mãnh « Ô Mộc Bảo Lục » cũng chẳng muộn màng gì.

Nghĩ đến đây, Chí-Tôn cảm thấy máu Sư cừu chạy ngược lên tận đỉnh đầu, chàng dốc hết khinh lực chạy nhanh như một làn tơ nhỏ về phía thành Bửu khánh...

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

THIẾU NIÊN XẤU XÍ

DÃY núi Sương Trường nằm về phía Bắc ngoại thành Bửu khánh chừng năm mươi dặm, non cao hùng vĩ, cây cối trập trùng, thực là muôn phần hiểm trở.

Tổng đàn Tử Vân Bang đặt tại Tỷ Ngọ Cốc, một địa thế vô cùng kiên cố, nhờ hai bên muôn ngàn gộp đá xây thành.

Chí-Tôn thi triển một thân pháp thần tốc, đến đây vừa đúng vào buổi sáng, ánh mặt trời vừa lên, chàng dừng chân lại dưới chân đồi, đưa mắt nhìn dãy núi Sương Trường trùng điệp, mà chợt nhớ lại mấy lời dặn dò của Hải Âu Quái Khách lúc chia tay.

Chàng còn nhớ rõ : Quái Khách khuyên chàng sau khi chàng giả trang Chủ Nhân Lệnh Xé Xác bị thảm tử dưới tay Liệt Dương Quái Lão tại thành Trường Sa, có đông đủ mặt bọn cao thủ giang hồ trông thấy, chúng đã ngờ chàng chết thật rồi, vậy từ đấy về sau, chàng nên cải trang ra một con người khác mà xuất hiện trên chốn vũ lâm, nhời chỉ của Sư môn, đừng mang lại lớp lão cụt tay mà hậu quả sẽ không sao đo ường được.

Chí-Tôn ngẫm nghĩ giây lâu, chàng bỗng sáng ngời hai mắt :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ, hay là ta giả trang một thiếu niên xấu xí, mệnh danh Chế Nhân Lệnh Xé Xác thứ hai, đột nhập vào Tổng đàn Tử Vân Bang có lẽ tuyệt hơn hết.

Chí-Tôn phóng mình vào bụi cây rậm rạp, hóa trang ra một chàng trai mặt mày ghê tởm, đen đúa lạ thường, xong xuôi chàng trở lại, đưa mắt nhìn lên hai ngọn đồi thấy có một lối mòn dẫn quanh co vào hang núi, chàng chầm chậm đi lần lên đấy...

Vừa đi, trong đầu óc Chí-Tôn luôn luôn hiện lên cảnh tượng hãi hùng của một đêm mưa tuyết đầy trời ngoài hang núi Võ Lăng, Sư phụ chàng, Dương Chấn Hoàn bị chặt cụt ngắn cả tay chân, khắp mình có đến gần hai mươi nhát kiếm, máu đọng lại thành vũng đen sì và lời trối trăng thì thào còn văng vẳng bên tai :

— Chí-Tôn, ta chết mất, con hãy sống và lo... trả sạch oán thù,

Máu căm thù bỗng chảy ngược lên đầu, Chí-Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Trả sạch oán thù ! Vâng, Sư phụ hãy yên lòng nơi chín suối, Tiểu đồ Chí-Tôn sẽ giết sạch bọn ma đầu Tử Vân Bang, rồi tiếp tục mãi cho đến bao giờ máu cừu nhân chảy hết mới thôi.

Trong Nhị Bang Nhất Hội, chàng đã giết Trương Mãn, Hội chủ bang Vạn Thọ bây giờ còn lại Tử Vân Bang Lý Vân Hạo, và Bách Linh Hội Tần Mỵ Nương Hai bang còn lại sau nầy có hai mối thù khác nhau mà Lý Vân Hạo mới là kẻ nghịch thù chính của Cam Lộ Bang, vì tên Lão ma đầu nầy đã từng dự vào trận thảm sát hai trăm cao thủ tại núi Võ Lăng.

Còn Tần Mỵ Nương là kẻ thù của riêng chàng vì cô ả đã nhiều phen đầu độc chàng suýt mất mạng, nhưng không có mặt trong đêm tàn sát Cam Lộ Bang.

Vì vậy chàng phải diệt Tử Vân Bang Lý Vân Hạo trước, rồi sau nầy sẽ tính tới Bách Linh Hội Tần Mỵ Nương.

Một điều khiến cho chàng đau xót là Tần Mỵ Nương là kẻ mẫu của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người thiếu nữ yêu kiều đã mang trọn trái tim chàng chôn sâu dưới lòng đại hải.

Chính nhờ đó, mà nữ ma đầu dâm tuyệt mới còn sống sót đến ngày nay, nếu không, chàng đã giết cô ả tại khách điếm Trường Sơ trong mấy đêm về trước rồi.

Thế nhưng dù trước, dù sau, Chí-Tôn cũng phải xuống cây Quảo

lệnh xéxác, một là trả mối thù xưa, hai nữa diệt bớt đi một hiểm vọ cho quần hùng trong chốn vũ lâm, khỏi bị hại vì cái sắc đẹp mê hồn, dâm dật của cô ả nữa.

Mãi còn suy nghĩ viển vong, chợt Chí-Tôn trông thấy từ trong khe núi phóng ra nhiều bóng người, đồng thời có tiếng quát vang :

— Đứng lại, tiến tới mất mạng ngay đấy !

Chí-Tôn liền dừng lại, thấy có tất cả chín người, đã dàn hàng ngang trước mặt chàng. Dẫn đầu là một ông Lão mũi cong, mắt lộ, vẻ mặt hung ác lạ thường, còn tám người kia tuổi hãy còn trẻ, nhưng tên nào tên nấy dữ tợn như bầy qui đói.

Sau khi dàn ngang xong rồi, Lão mắt lộ cất tiếng như đồng la bể :

— Các hạ đến đây có việc gì không ?

Chí-Tôn lạnh lùng đáp :

— Ta muốn gặp mặt Bang chủ Lý Vân Hạo !

Lão mắt lộ giật mình, lùi lại một bước, trợn cặp nhỡn tuyến lộ hẳn hung quang, nhìn kỹ Chí-Tôn một hồi, như xem lạ hay quen trên mặt giang hồ, mà sao dám gọi đích tên Bang chủ của Lão ta một cách thản nhiên không một chút e dè kiêng sợ như vậy.

Nhưng nhìn mãi cái gương mặt xấu xí mà Chí-Tôn vừa hóa trang, Lão mắt lộ không thể nhận ra chàng là ai cả. Sự thực Tổng đàn Tử Vân Bang có rất nhiều dị khách, cao thủ trong chốn giang hồ đến viếng thăm, Lão mắt lộ trấn giữ địa đầu, nên lão ta rất quen biết nhiều người, nhưng nay đột nhiên có một thiếu niên mặt mày quái cổ tới hỏi thăm Lý Vân Hạo, thì trách sao lão ta không thắc mắc, nghi ngại trong lòng.

Lão mắt lộ lại hỏi :

— Các hạ đến đây viếng thăm Bang chủ, hay còn có chuyện gì cần kíp khác chăng ?

Chí-Tôn khô khan đáp :

— Tùy theo ý nghĩ của Các hạ, muốn bảo ta đến đây với mục đích gì, thì ta hành động ngay như thế.

Câu nói ngang tàng khó hiểu của Chí-Tôn làm cho Lão mắt lộ sững sốt lên, lão ta lộ hung quang nhìn chàng một chập, rống to :

— Các hạ có văn thư gì của ai gởi đến đây không ?

Chí Tôn cười lớn :

— Ha ha.., lại phải có văn thư bát tự gì mới vào được Tổng

http://tieulun.hopto.org

đàn Tử Vân Bang hay sao, nay ta không mang các thứ đó theo trong mình, nhưng ta muốn gặp Bang chủ Lý Vân Hạo ngay từ phút giây này.

Lão mắt lộ phẫn nộ :

– Nhưng Các hạ phải cho biết danh hiệu, nếu không, đừng hòng lọt qua khỏi nơi nầy.

Chí-Tôn lạnh như sắt :

— Ta lên đây, Bang chủ Lý Vân Hạo thấy ta là biết ngay.

Nói dứt, chàng chực bước tới.

Lão mắt lộ quát như sấm :

— Đứng lại, tiến tới một bước mất mạng đấy !

Tám tên Tráng hán thấy tình thế căng thẳng, đều rút kiếm ra, chực hờ phóng tới hạ sát Chí-Tôn liền tại chỗ.

Vừa dừng bước lại, Chí-Tôn vừa cười nhạt bảo :

— Các ngươi cả thảy chỉ có ngần ấy mà dám cả gan ngăn đường lên núi của ta à ?

Trên mặt xung đầy sát khí, Lão mắt lộ dựng đứng cặp lông mày chổi xuể :

— Thằng bé con mặt quỉ kia, mầy đã tới số rồi !

Vẫn lạnh lùng ngạo mạn, Chí-Tôn cười mũi :

— Ha ha... kẻ tới số chính thực là bọn ngươi, có khôn hồn, hãy nhường chỗ cho ta lên núi, trái lại, đừng trách sao ta hạ độc thủ mà không bảo trước đấy !

Không còn dằn được cơn thịnh nộ nữa, Lão mắt lộ rống to như quỉ núi :

... Vậy thì mầy sẽ chết !

Sau tiếng rống, Lão ta đưa ra một chưởng, đủ mười phần thành lực, gây một luồng áp khí nặng nề lấn đến Chí-Tôn.

Chợt nhớ tới vừa rồi mình vừa luyện xong « Lưỡng Cực Chân Nguơn », theo như lão Bắc Phong Hòa Thượng, thì nội khí nầy có hai cực, một âm một dương, hễ gặp cang thì thuần âm chế ngự, hễ gặp nhu thì tự khắc thuần dương sẽ diệt mất trong vô hình.

Vì vậy, Chí-Tôn tự nhủ :

— Ồ hay ta nhân dịp nầy dùng « Lưỡng Cực Chân Nguơn » xem sao.

Nghĩ xong, Chí-Tôn không cần tránh né đi đâu cả, chàng vận ngay nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » thoát ra ngoài, bao bọc chung

quanh thân thể chàng như một tầm lưới vô hình kiên cố, vừa mạnh vừa mềm, cực kỳ mầu nhiệm.

Trong lúc, Lão mắt lộ đưa ra một chưởng kinh người, mà thấy Chí Tôn đứng yên như chưa hề hay biết chi cả, Lão ta mừng thầm trong lòng tự nhủ :

— Thằng xủ qui quả đã hết số rồi !

Nhưng lạ thay, luồng chưởng phong vừa áp tới gần mình Chí-Tôn thì đột nhiên tan rã trong vô hình, im lìm không nghe tăm dạng đâu nữa cả.

Chí-Tôn vẫn đứng trơ trơ không hề hấn chi hết.

Thực là thần bí !

Lão mắt lộ trông thấy sự kỳ quái đó không hiểu ra làm sao cả, lại nhấc mình tới ba bước, vận toàn thành lực xòe tả hữu chưởng, phóng ra hai ngọn kình phong song song nhau.

Với chiêu nầy, lão mắt lộ quả quyết Chí-Tôn không làm sao dám đứng yên như vừa rồi nữa, và nếu địch thủ nhảy tránh, là lão ra đầu kéo hai luồng chưởng phong quật ngã ngay.

Thực là ngoài sức tưởng tượng của Lão mắt lộ. Cũng như lần trước, hai luồng kình phong vừa xô tới gần Chí-Tôn, là tự nhiên tiêu tan đâu mất, không để lại một cơn gió sẽ động.

Hiểu đã gặp tay kình địch vô cùng lợi hại, Lão mắt lộ đâm ra hốt hoảng, dừng chưởng chưa biết phải đối phó ra sao cả.

Tám tên Tráng hán mồ hôi dầm mình, trời không lạnh mà cả bọn đều run, chúng nhìn Chí-Tôn không hề chớp.

Thực ra, cái công lực nầy, chúng chưa từng thấy trên mặt giang hồ, làm sao khỏi phải khiếp hãi trong lòng, mà không run sợ.

Chí-Tôn thấy thế cười lớn, làm rúng động cả núi đồi, chàng nói giọng âm âm như từ nơi mộ địa đưa vào :

— Tên ma đầu hiểm ác, bây giờ thì đến lượt ngươi, ta sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi đây.

Dứt tiếng, Chí-Tôn giơ tả chưởng từ từ đẩy nhẹ ra...

Đột nhiên, từ trong nội chưởng của chàng phát ra hai luồng trắng và đỏ, lặng im không nghe âm vang chớp động, thẳng tới lão ma đầu.

Thoạt đầu, lão ma đầu sững sốt không hiểu ra sao cả, nhưng khi nghe có hai luồng áp lực nặng như quả núi áp tới, muốn xê

http://tieulun.hopto.org

mình đi nơi khác, nhưng không còn kịp nữa, toàn thân lão ma đầu như một khối đồng đen.

Bình!

Một tiếng rồng lộng trời, lão ma đầu mất lộ bị ngọn « Lưỡng Cực Chân Nguơn » của Chí-Tôn đánh nhằm, bắn bổng tựa diều đứt dây ra xa ngoài ba trượng, đánh huỵch xuống đất, mồm vọt ra một vòi máu tươi.

Lão ma đầu giãy giụa ít cái rồi im bẳng luôn.

Tám tên Tráng hán quá đỗi khiếp hãi, chúng không biết có nên phóng mình chạy trốn, hay ở chờ cái chết chẳng toàn thây.

Trong phút giây đó, Chí-Tôn sực nhớ đến hình ảnh hãi hùng của Cam Lộ Bang chủ Dương Chấn Hoàn trong một đêm mưa tuyết đầy trời nơi hang núi Võ Lăng. Chàng rít căm thù :

— Chúng đã vay nợ máu thì phải trả bằng máu, đó là luật công bình của đấng hóa công.

Chàng bỗng xạ cặp mắt sáng rực tợ hai ngọn đèn quét ngang tám tên Tráng Hán, khiến chúng khiếp sợ đến toát hồn, đứng run lẩy bẩy chẳng khác nào những cành cây đùa gió.

Chí-Tôn cất giọng trầm khiếp bảo tám tên Tráng Hán :

— Trong tất cả tám người của các ngươi sẽ chỉ còn có một tên chạy về báo tin cho Lão ma đầu Lý vân Hạo mà thôi.

Lời của Chí-Tôn vừa thốt ra khỏi cửa miệng, là tám tên Tráng hán mặt mũi đều xám nghịt, câu nói quả chẳng khác nào một lệnh truyền hòa trộn theo âm hưởng tử vong của một vị Diêm Chúa, bây giờ, chúng muốn thoát thân cũng đã muộn rồi.

Cái gương Lão ma đầu mất lộ nằm phơi thây trên vũng máu, bắt đầu đong đặc, đã làm bọn chúng thấy lời nói của Chí-Tôn là thực sự chớ không phải một trò đùa.

Tám tên Tráng hán đưa mắt nhìn nhau, chưa biết phải đối phó ra sao với kẻ tử thù đang đứng trước mặt.

Chí-Tôn quát :

— Bây giờ, các ngươi tự quyết lấy số phận mình hay còn phải chờ ta ra tay tế độ như Lão ma đầu kia ?

Một tên Tráng hán tự biết dù trước sau gì cũng không thoát khỏi cái chết, gã nhảy vọt ra oang oang nói :

— Thủ đoạn vừa rồi của Các hạ thực quá thâm khốc, Các hạ không sợ tội với trời sao ?

Chí-Tôn lạnh lùng như mộ địa :

— Chuyện đó hãy để cho Bang chủ Lý vân Hạo của các ngươi qua bên thế giới khác trả lời cho, còn bây giờ ta hỏi một lần chót, các ngươi muốn tự quyết, hay ta phải bận công siêu độ ?

Tám tên Tráng hán vì quá sợ hết run, chúng hiểu ngay cái chết đã gần kề, không lẽ khoanh tay mà chờ đợi, nên chẳng ai bảo ai, đồng lượt phóng mình tới.

Soẹt soẹt. . .

Tám ngọn kiếm dài tuốt trần ra, bốc khí lạnh căm. Tức thì tám bóng người vạch tới một loạt luồng sáng phóng ngay Chí-Tôn, nhanh lẹ khác thường.

Ngay lúc đó, Chí-Tôn cười lên sòn tóc gáy, chàng giơ tả chưởng quay một vòng tròn, rồi cuối cùng đưa ra.

Lạ lùng thay, một luồng khí màu trắng và đỏ lập tức tỏa ra gần một trượng, bao bọc quanh mình Chí-Tôn, tựa một màn sương khói, thật là vô cùng huyền diệu.

Tám ngọn thanh trường kiếm của bọn Tráng hán, chạm nhằm luồng khí hai màu trắng đỏ, liền nổ vang rền, trăm ngàn tia chớp lòe sấm sét chớp nháng đầy trời.

Một sức mạnh phi thường, trong vô hình bỗng cướp phăng tám thanh trường kiếm, xé gió bay lên nửa lừng trời.

Quả thật khủng khiếp và huyền bí vô cùng.

Đồng thời, bọn Tráng hán cùng lượt hét lên, giật lùi cả trượng, lão đảo ôm tay rên siết kinh hoàng.

Thì ra, những huyệt tay cầm thanh trường kiếm của tám tên Tráng hán đều bị sức mạnh vô hình của « Lưỡng Cực Chân Nguơn » xé tét máu tuôn ra lênh láng.

Không để mất thêm thời giờ, Chí-Tôn lẹ tợ chớp giăng, vùng phóng tới trước mặt tám tên Tráng hán, quét ra một luồng « Lưỡng Cực Chân Nguơn », với hai phần thành lực.

Hành động của Chí-Tôn mau không thể tưởng, khiến bọn Tráng hán không làm sao đối phó cho kịp, chúng đồng lượt kêu lên mấy tiếng thảm liệt.

http://tieulun.hopto.org

Bảy tên lăn ra chết chẳng kịp trối trăng một lời ; máu đen từ trong chín lỗ của bọn chúng rỉn chảy ra.

Còn một tên Tráng hán đứng chết lặng như cây cột đồng, gã vì trông thấy cái công lực quỉ thần run sợ của Chí-Tôn mà khiếp mật, tan hồn, đến không còn cử động được nữa.

Bước lại gần bên tên Tráng hán còn sống sót, Chí-Tôn thét oán thù phóng ra từ cửa miệng :

— Giữ đúng theo lời hứa lúc nảy ta tha ngươi khỏi chết, vậy ngươi hãy chạy mau về Tổng đàn báo tin cho Lý Vân Hạo biết : có kẻ đòi nợ máu ngày xưa đến, đồng thời, bảo lão ma đầu phải tháo gỡ các khu trạm canh gát dọc đường cho ta vào thong thả, nếu trái lại làm trở ngại ta sẽ giết sạch chẳng còn lấy một tên nào.

Thoát nạn, tên Tráng hán liền phóng mình đi như bay vào con đường núi quanh co, thẳng về Tổng đàn Tử Vân Bang, để cấp báo cho Lý Vân Hạo biết.

Chờ tên Tráng hán đã khuất dạng xa rồi, lúc bấy giờ, Chí-Tôn mới theo sau vào đường núi khúc khuỷu hai bên vách đá cao ngoài mười trượng vượt vươn lên, làm thành những tầm tường thiên nhiên vô cùng kiên cố.

Dọc bên đường, lại có những hố sâu ngàn trượng, thực là hiểm trở muôn phần, dù cao thủ cũng khó lòng đột nhập.

oOo

Trong lúc ấy, tại Tổng đàn Tử Vân Bang Lý Vân Hạo đã được tên Tráng hán chạy về báo cái tin Chí-Tôn vừa giết chết tám người trong Bang hiện đang đi sâu vào núi đến Tổng đàn để đòi nợ máu ngày xưa.

Lý Vân Hạo vô cùng kinh dị về cái tin này, bởi vì từ cái đêm tại hoang địa Thất Lý Bình, Cô Nhân Lệnh Xé Xác đã bị Hỏa chưởng của Lão Quái Liệt Dương giết chết...

Đến nay, thì khắp mặt vũ lâm đều nhận được cái tin nảy, tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đều vui mừng, khôn tả, chính Lão ma đầu cũng thở dài nhẹ nhõm, vì kẻ cừu thù đã chết rồi, cây quải lệnh xé xác sẽ không còn xuất hiện nữa, từ nay lão ta sẽ được ăn no, ngủ yên, khỏi phải sống trong cái cảnh tượng hãi hùng như trước.

Không ngờ đột nhiên hôm nay, lại có một thiếu niên quái gỡ lạ mặt đến đòi nợ máu, gã vừa lên núi là đã hạ sát tám cao thủ trong Bang, đủ chứng tỏ cái công lực của gã không thể nào tưởng tượng được, Lão ma đầu trợn mắt lẩm bẩm :

— Nhưng thằng xủ quỉ ấy là ai ? Có thù nghịch gì với ta mà đến đòi nợ máu, và từ mấy năm rồi ta đã kết oán với ai đâu ?

Nhưng dù sao nghĩ cũng nên dự phòng trước là tốt hơn, Lý vân Hạo truyền lịnh cho một tên Tráng hán đánh mảy hồi chuông báo nguy...

Từng hồi chuông ngân rền cả núi vừa chấm dứt, thì bọn cao thủ Tử vân Bang hơn một trăm người từ các nơi cũng vừa phóng tới như bay đến Tổng đàn, đứng dàn chung quanh Lão ma đầu Lý vân Hạo, chờ lệnh cuối cùng là sẽ ra tay.

Một mặt Lý vân Hạo phái một số cao thủ đi tiếp ứng với ba vị Đường Chủ ngoài các ngõ vào Tổng đàn, chận kẻ địch nơi đây.

Mặt khác, Lão ma đầu sai bọn Tráng hán tập nập thăm dò tin tức để kịp thời báo nguy cho Lão ta tìm cách đối phó với tình thế mới.

Đường từ Tổng đàn chạy tới cửa núi chỗ Chí-Tôn vào có tới ba cái huyệt động tra xét những kẻ lạ mặt qua lại mỗi huyệt động có một Đường Chủ và ba Hương Chủ, dưới tay có gần một trăm cao thủ ngày đêm giữ gìn nghiêm nhặt, giờ được tin chẳng lành nảy lại càng nghiêm trọng thêm hơn, tin tức của Chí-Tôn tới tấp mang về.

Trong lúc, Lão ma đầu Lý vân Hạo tại Tổng đàn ngồi đứng không yên đi đi lại lại, hết sức moi trong trí nhớ về hành tung của một thiếu niên quái gỡ đang đánh phá ngoài Tổng đàn, xem gã là ai mà lại có mối huyết cừu với lão ta như vậy.

Lý vân Hạo còn đang bối rối, băn khoăn, nghe lòng như có một đám lửa cháy trong đó, thì thình lình, có một Tráng hán từ ngoài Tổng đàn phóng vào như bay, gã chạy tới trước mặt Lý vân Hạo thở như sầm nổ.

Lý vân Hạo chộp lấy vai tên Tráng hán :

— Thế nào, tên xủ qui đã tới đâu rồi ?

Tên Tráng hán mặt mày xám nghịt nói chẳng ra lời :

— Bẩm Bang chủ, huyệt động thứ nhất đã bị phá vỡ, hiện tên thiếu niên mặt mày quái gỡ đang tiến vào đây.

Lý vân Hạo trợn mắt lộ hung quang :

— Còn Đường chủ và ba vị Hương chủ hiện ở đâu ?

— Bốn vị đã bị giết chết tại trận cùng hơn năm mươi cao thủ.

Lý Vân Hạo sừng sốt buông tên Tráng hán ra, toàn thân hắn

http://tieulun.hopto.org

rúng động không ngừng. Lão ma đầu hết sức hãi hùng và tự biết hôm nay đã gặp một tay đại kình địch đáng khiếp.

Tất cả bọn cao thủ Tử Vân Bang nghe tin đó thảy đều biến sắc trông thảy rõ, họ đưa mắt nhìn Lý Vân Hạo chờ lệnh cuối cùng.

Lý Vân Hạo bỗng quát tên Tráng hán :

— Ngươi hãy mau đi thám thính lần nữa, rồi báo tin cho ta hay.

Tên Tráng hán la to « vâng lịnh » rồi gã phóng đi như bay...

Lúc bấy giờ, bầu không khí trong Tổng đàn cực kỳ căng thẳng, trên gương mặt các cao thủ đều lộ hẳn sát khí trộn lẫn sự khiếp hãi cùng tột, chúng không hiểu rồi đây số phận sẽ ra sao, vì cứ theo tin tức dồn dập, kẻ địch quả là một tay võ công thần quỉ khôn lường.

Lần đầu tiên từ ngày thành lập Tử Vân Bang đến nay mới xảy ra một sự khủng khiếp và rối rắm như thế

Thiếu niên xấu xí ấy là ai ? đến đây đòi nợ máu gì ?

Nội tâm của bọn cao thủ bấy giờ như có một trận lửa cháy, tất cả đều đi đứng không yên, mắt cứ chòng chọc nhìn về hướng cửa ngõ Tổng đàn, tay thì luôn sờ vào trường kiếm chực chờ một trận quyết chiến diễn ra.

Bỗng nhiên, Lý Vân Hạo quát lớn :

— Hồng Kỳ Đường Chủ đâu rồi ?

Một lão mặt đỏ như hồng táo bước ra cất giọng rền tợ sấm :

— Lão phu đang chờ lịnh dưới đàn đây !

Lý Vân Hạo cầm cờ lịnh phất lên.

— Ngươi hãy mau đốc xuất năm mươi đệ tử lập tức đến huyệt động thứ nhì tiếp ứng và án ngữ ở nơi đó, rồi sẽ có lệnh sau.

Hồng Kỳ Đường Chủ rống to :

— Vâng lệnh !

Lão ta chực ra lệnh cho bọn cao thủ ra đi, thì tên Tráng hán lúc nãy đã từ ngoài Tổng đàn phóng vào đứng trước mặt Lý Vân Hạo, nói chẳng ra hơi.

— Bẩm Bang Chủ, huyệt động thứ nhì đã bị gã thiếu niên quái gỡ phá tan...

Lý Vân Hạo biến hẳn sắc mặt, hỏi lớn :

— Còn các vị Đường chủ, Hương chủ đâu ?

— Tất cả đều bị sát hại, chỉ còn lại một mình Đường Chủ thoát thân thôi.

Kinh hoàng hiện lên rõ rệt, Lý Vân Hạo khích động :

— Còn huyệt động thứ ba hắn đã lọt vào chưa ?

— Bẩm Bang Chủ, hắn sắp tới huyệt động thứ ba, hiện các Đường chủ và Hương chủ cùng một trăm cao thủ đương nghênh đấu.

Lý Vân Hạo phất cây lịnh kỳ :

— Hãy lui ra !

Tên Tráng hán tức thì lui ra ngoài đàn.

Rảo mắt sang bọn cao thủ, Lý Vân Hạo quát :

— Hai vị Đường chủ Bạch, Hồng kỳ đâu ?

Hồng Kỳ Đường chủ và Bạch Kỳ Đường chủ đồng bước ra :

— Chúng tôi đang chờ lệnh Bang chủ !

Lý Vân Hạo trầm trọng thốt :

— Nhị vị Đường chủ hãy gấp rút đến huyệt động thứ ba góp sức cùng các vị, ngăn chặn tên xú quỉ nơi ấy, ta sẽ đến sau.

Hai lão Đường chủ Hồng Bạch đồng loạt đáp :

— Vâng lệnh !

Tức thì hai lão ma đầu lui ra tuyển chọn một số cao thủ đi tiếp ứng.

Lý Vân Hạo sáng rực hai mắt như cặp lồng đèn lại truyền lệnh :

— Còn Hình Đường chủ, hãy ở lại canh chừng cấm mật Tổng đàn, đừng để một chút sơ hở mà khốn đấy.

Hình Đường chủ là một ông lão mặt mũi tợ đồng đen, cất tiếng như quỉ rống :

— Xin tuân lệnh Bang Chủ !

Quét cặp mắt sáng rực qua đám cao thủ Tử Vân Bang, Lý Vân Hạo phất cao cây cờ lệnh :

— Tất cả hãy theo ta cùng tử chiến !

Bọn cao thủ quát tháo vang rền cả Tổng đàn như sấm nổ, bầu không khí nơi đây lúc bấy giờ như chực xé tung ra.

Cảnh tượng chết chóc, máu tanh đã hiện ra trước mặt !

Trường kiếm đều tuốt trần ra khỏi vỏ, bọn cao thủ chờ lệnh cuối cùng của lão ma đầu Lý Vân Hạo.

Bao nhiêu nỗi sợ hãi, kinh hoàng tự nãy bỗng vụt biến tan đi đâu cả, tất cả cặp mắt của chúng điều lộ hẳn hung quang.

Giữa tình thế cực kỳ trầm trọng đó, Lý Vân Hạo bỗng quát. Tiếng quát âm vang như một lệnh truyền của Diêm Chúa :

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả hãy theo ta !

Quát dứt lão ma đầu phất cây lệnh kỳ phóng đi trước, hàng trăm cao thủ theo sau như sóng vỗ bờ.

Trong chớp nhoáng, Lý Vân Hạo đã ra tới cửa chính Tổng đàn. Bọn cao thủ ầm ầm theo sau, trên gương mặt bốc đầy sát khí.

Lý Vân Hạo vừa toan tiến tới, đột nhiên thấy mấy bóng người chạy tới như bay, Lão ma đầu biết có tin chẳng lành đưa đến, liền đứng đợi bọn người ấy.

Trong nháy mắt bọn người đã tới trước mặt Lý Vân Hạo. Đó là bọn cao thủ Tử vân Bang trấn ở huyệt động phía ngoài.

Người chạy trước chính là Đường chủ Tam Động, vừa tới trước mặt Lý Vân Hạo chưa kịp thốt ra lời nào thì đã ngã lăn ra đất, mồm phọt ra một vòi máu tươi trông vô cùng khiếp hãi.

Lý vân Hạo quát bọn cao thủ đỡ lão ma đầu dậy, rồi lớn tiếng hỏi bốn tên Tráng hán vừa chạy đến :

— Huyệt động thứ ba thế nào mà bọn ngươi chạy về đây ?

Một tên trong bọn Tráng hán nói giọng thất thanh :

— Bẩm Bang chủ, huyệt động thứ ba đã thất thủ, Đường chủ kháng cự mãnh liệt, nhưng bị gã thiếu niên quái gở đánh trọng thương, nên chúng tôi vực ra khỏi vòng nguy hiểm chạy về đây.

Lúc ấy, Đường chủ Tam Động cũng vừa tỉnh lại, lão bước tới trước mặt Lý vân Hạo, thốt giọng bi đát :

— Bẩm Bang chủ, gã thiếu niên xấu xí ấy công lực thực là quỉ thần không lường nổi, lão phu cùng hơn một trăm đồ đệ đã tận lực chống đỡ, nhưng rốt cuộc cũng không tránh khỏi...

Nói đến đấy, Lão ma đầu vùng ói ra một bãi máu tươi, cặp mắt trợn ngược lên, khàn khàn thét :

— Vĩnh biệt Bang chủ, Lão phu... chết !

Một tiếng huỵch khô khan, Lão ma đầu lăn ra chết, co quắp cả tay chân, tình trạng trông thực là khủng khiếp.

Sát khí bốc lên đầy mặt, Lý vân Hạo nhìn cái chết rợn người của đồng bọn, rồi dời cặp mắt sáng rực tợ lòng đèn về hướng sân rộng sang con đường dẫn xa đến chân núi.

Tất cả các cao thủ Tử vân Bang vô cùng phẫn nộ trước cái chết của Lão ma đầu, bọn chúng gầm thét rền vang cả sân trường.

Bầu không khí khẩn trương đến cùng độ !

Đột nhiên, ngay lúc ấy, một bóng người từ xa vút phóng tới tận cùng sân rộng đáp xuống lẹ như quỉ quái

Lý vân Hạo phất cây lệnh kỳ quát to :

— Tất cả hãy sẵn sàng nghênh chiến...

Bọn cao thủ đều nhao nhao lên.

Bóng người từ từ bước tới còn cách Lý vân Hạo độ chừng ba trượng thì dừng lại, để hiện ra một gã thiếu niên mặt mũi đen sì, trông thật quái gở, đó là Chí-Tôn cải trang.

Chí-Tôn quét cặp mắt xạ một thứ ánh sáng quái dị sang bọn Lý vân Hạo một lượt, rồi đứng yên chưa nói gì cả.

Từ nãy, bọn cao thủ Tử vân Bang nghe tin cấp báo từ các huyệt động về hành tung của một dị khách có một cái công lực thần quỉ khôn lường, thảy đều tan hồn, khiếp mật, hình dung ngay đó là một nhân vật ngang tàng trên chốn vũ lâm, bây giờ, bọn chúng đã gặp bộ mặt thực xấu xí chẳng có gì phải đáng khiếp cả, liền đâm ra ngờ vực cái tin kia và không còn lo sợ, hãi hùng như lúc nãy nữa.

Bọn cao thủ dàn hàng ngang chờ đợi, mặt mày lộ hẳn sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống Chí-Tôn mới vừa lòng.

Cùng mang tâm trạng của bọn cao thủ, Lý vân Hạo bước tới ba bước, trợn cặp mắt sáng rực nhìn Chí Tôn rồi nói như quát :

— Thằng xủ quỉ, mầy đến đây có việc gì ?

Chí-Tôn lạnh lùng như mộ địa :

— Ta đến gặp ngươi để đòi món nợ máu ngày xưa, ngươi đã vay thì bây giờ phải trả.

Bất giác, Lý vân Hạo rùng mình lên, lão ma đầu biết lời nói của Chí-Tôn là sự thật, nhưng có điều lạ cho lão ta là không hiểu đã gặp chàng ở nơi nào, và mối cừu thù ấy ra sao.

Bộ mặt cải trang quỉ quái của Chí-Tôn, thực ra lão ma đầu chưa hề quen biết một lần nào cả, cho nên lão ta phải nhìn chàng chòng chọc, cố tìm trong trí nhớ một dĩ vãng xa xôi.

Trong khi tất cả gần hai trăm cao thủ Tử vân Bang cùng đồng lộ vẻ kinh hãi, bọn chúng ngầm vận nội lực dồn lên song chưởng, chờ dịp tấn công ào ạt vào kẻ địch.

Qua một phút chìm lặng trong bầu không khí sặc mùi máu thịt hôi tanh, Lý vân Hạo bỗng to tiếng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi có mối thù gì với Bản Hội chủ, mà phải đến đây đòi nợ máu ?

Chí-Tôn rít qua hai hàm răng cắn chặt :

— Món nợ máu của hai trăm mạng người Cam lộ Bang mà bọn ngươi đã vay cách đây hai mươi năm về trước.

Lý vân Hạo giật lùi một bước, toàn thân rúng động lên, trợn mắt nhìn Chí-Tôn không hề chớp, một chập lâu, mới quát hỏi :

— Nhưng ngươi là ai, có liên hệ gì Ác đạo Dương Chấn Hoàn ?

Nghe nhắc đến tên Sư phụ mình, mối hận cừu trong người Chí-Tôn dội lên tận đỉnh đầu, chàng thét oán thù :

— Ta chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Lý vân Hạo lùi thêm hai bước :

— Chủ Nhân Lệnh xé xác !

— Phải đây, Chủ Nhân Lệnh xé xác chính là ta đây !

Tất cả gần hai trăm cao thủ trong tràng đều sững sờ, vừa khiếp hãi, chúng nửa tin nửa ngờ về sự xưng hô của Chí-Tôn.

Bởi vì cách đây mấy hôm, tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch khắp chốn giang hồ đều tụ tập về sân Thất Lý Bình tại ngoại thành Trường Sa, ai ai cũng đều nhận rõ Chủ Nhân Lệnh xé xác là một lão tóc râu bạc phếu, cụt ngắn hết một cánh tay, mặc chiếc áo rộng thùng thình, đã giao đấu với quần hùng suốt cả đêm, giết hại gần hai trăm cao thủ, và rốt lại đã chết dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão.

Tất cả quần hùng có mặt trong đêm đều chứng kiến việc xác chết của Chủ Nhân Lệnh xé xác bị hỏa chưởng đốt cháy nám đen, và chính Liệt Dương Quái Lão đã sờ thử các kinh mạch đều ngừng, hiện nay trên khắp mặt võ lâm đã đồn đãi lan rộng tin ấy, chẳng còn một ai không hay biết, thế mà hôm nay, bỗng nhiên có một gã thiếu niên mặt mũi xấu xa quái gở đến Tổng đàn Tử vân Bang tìm cừu nhân và lại tự xưng là Chủ Nhân Lệnh xé xác, thì thực là một điều quái lạ, khó tin vô cùng.

Tuy vậy, so sánh cái công lực thần quỉ khôn lường của gã thiếu niên xấu xí nầy với cái võ công quán tuyệt của lão cụt tay Chủ Nhân Lệnh xé xác tại hoang địa Thất Lý Bình, thì không khác gì nhau một mãy may nào, có thể còn vượt hẳn hơn là khác nữa.

Vì vậy, bọn cao thủ Tử vân Bang hết sức phân vân khó hiểu,

bọn chúng chưa biết phải phản ứng ra làm sao cả.

Lúc ấy, Lý vân Hạo cũng vừa trấn tỉnh lại tinh thần, Lão ma đầu trỏ tay vào mặt Chí-Tôn qua bộ mặt thiếu niên xấu xí rồng to :

— Thằng xú qui, ngươi đừng hòng lừa dối ta vô ích, ngươi phải khai thật, ngươi là ai vào đây với mục đích gì ?

Chí-Tôn trợn cặp mắt xạ ánh sáng :

— Ta chính là Chủ Nhân Lệnh xé xác, ngươi không tin à ?

Lý vân Hạo trầm giọng bảo :

— Ta không thể nào tin theo lời giả dối của ngươi được, vì mới đây mấy hôm Chủ Nhân Lệnh xé xác đã bị « Liệt Dương Chưởng » đốt cháy tại sân Thất Lý Bình có đông đủ cao thủ giang hồ trông thấy, bây giờ ngươi làm sao lừa gạt nổi ta

Nghe lão ma đầu Lý vân Hạo nhắc đến câu chuyện xưa, bất giác Chí-Tôn ngước mặt lên trời, phát ra một trận cười quỉ dị.

Giọng cười không to, nhưng có cái âm khí nhiễm mầu tựa trăm ngàn mũi kim nhọn chọc thủng vào tận đáy lòng người, khiến cho bọn cao thủ Tử vân Bang rúng động cả thân mình, hãi hùng hiện lên những bộ mặt hiểm ác.

Chấm dứt trận cười quỉ quái đó, Chí-Tôn nói giọng thật khiếp :

— Hỡi tên ma già Lý vân Hạo, Bản Lệnh chủ thành thật báo cho ngươi biết : chính ta là kẻ thừa chí của Chủ Nhân Lệnh xé xác, nối theo dấu vết cũ của lão Tiền bối Dương Chấn Hoàn đi tìm từng kẻ thù đề. . .

Chàng dừng lại rồi hét cẩm thù :

— . . . Xé xác tất cả bọn ma đầu, cao thủ trong chốn võ lâm nầy, đã có dự vào trận đẫm máu hai trăm nhân mạng Bang cam Lộ cách đây hai mươi năm về trước, mà chính ngươi là một trong số đó.

Lý vân Hạo hốt hoảng lùi thêm ba bước lần nầy, lão ma đầu tin lời nói của Chí-Tôn là sự thật, chứ không xem thường như lúc nãy nữa, vì cứ theo công lực quán tuyệt của kẻ thù, thì có thể kế tục chí hướng của Chủ Nhân Lệnh xé xác chẳng phải là điều không thể làm được.

Các cao thủ Tử vân Bang nghe lời Chí-Tôn vừa nói đều tháo mồ hôi trán, biết ngay một trận huyết chiến sắp mở màn.

Qua phút giây kinh hoàng, Lý vân Hạo khàn giọng hỏi :

— Bây giờ ngươi tính thế nào với Bản Hội chủ ?

http://tieulun.hopto.org

Chí-Tôn mất xạ hào quang :

— Cứ như các lệ trước, chặt cọt ngắn cả hai tay lẫn chân và moi lấy trái tim bỏ ra ngoài.

Hiểu ngay giờ phút quyết liệt đã điểm rồi, Lý vân Hạo không kéo dài thêm thời giờ nữa, Lão ma đầu biết một tay đại kình địch đang đứng trước mặt mình, nên không dám coi thường, giơ cây lệnh kỳ phất ngang một cái, quát hỏi :

— Hộ Pháp Tổng đàn đâu ?

Một bóng người to lớn phóng ra sân trường, đó là một lão ma đầu mặt đen râu đỏ, bái Lý vân Hạo một cái, rồi day qua Chí-Tôn tiếng quát tợ sấm nổ :

— Thằng xú qui, lúc nãy mầy giết hơn một trăm mạng người của Bản bang, bây giờ còn muốn thế nào ?

Chí-Tôn trầm khiếp bảo :

— Lúc vào đường núi, Bản Lệnh chủ đã có bảo trước với các ngươi hãy dẹp các sự chướng ngại cho ta vào gặp tên Lý vân Hạo đòi nợ máu năm xưa, nhưng bọn ngươi đã ngu ngốc cải mệnh lệnh của ta, thì có chết là một chuyện đã đành, giờ ngươi còn kêu van gì nữa.

Còn hiện giờ ta vào đây, bắt tên ma già Lý vân Hạo, moi lấy trái tim rửa sạch oán cừu cho bang Cam lộ.

Lão ma đầu Hộ Pháp trố lên cười như quỉ hú :

— Thằng xú qui, ngươi quả thực là cuồng vọng nên mới dám to mặt vào đây, mà chịu một cái chết chẳng toàn thây.

Chí-Tôn cười lạnh lẽo :

— Ngươi làm gì của B..ng nãy ?

— Hộ Pháp Tử vân Bang !

Chí-Tôn phất tay khinh khỉnh :

— Thế thì ngươi nên lui ra ngoài là hơn.

Lão ma đầu Hộ Pháp gầm vang cả sân trường :

— Trái lại, ta thề sẽ quật chết ngươi tại nơi này, để rửa hận cho chúng bang đồ vừa bị ngươi sát hại ngoài ba huyệt động.

Dứt câu, song chưởng của Lão ma đầu Hộ Pháp liền huy động đưa ra hai luồng kình khí, vũ bạo tợ sóng vỗ đầu ghềnh, nghe trong tiếng gió bão có lẫn tiếng sầm động trong đó.

Chí-Tôn vùng cười khàn một tiếng, chàng dùng thân pháp

« Di Ảnh Kỳ Hình », khẽ lắc mình một cái biến mất giữa hai luồng chưởng phong của kình địch vừa áp tới gần.

Gần hai trăm cao thủ Tử Vân Bang ngó thấy đều khiếp mặt tan hồn, quả thực cái công lực chúng chưa hề nghe thấy trên mặt giang hồ.

Chúng trố hàng trăm cặp mắt lộ hung quang tìm kiếm Chí-Tôn.

Đến cả Lão ma đầu Lý Vân Hạo, cũng vô cùng kinh hãi, lão ta không ngờ thiếu niên mặt mũi xấu xí, trông không có vẻ dị khách, quái nhân, mà lại có cái thân pháp quỉ thần run sợ ngần ấy.

Giữa lúc đó, Chí-Tôn cũng vừa xuất hiện nguyên chỗ cũ, chàng giỏng lên cười chấn động cả sân trường . . .

Lão ma đầu Hộ Pháp phừng lửa giận rống to lên :

— Thằng xú qui, mầy tới số rồi !

Liền theo tiếng rống lão ma đầu vận dụng toàn công lực đẩy ra hai chưởng ào ào như trận quái phong, hòa cùng tiếng sấm âm i cực kỳ ghê rợn. Lão Hộ Pháp quyết hạ Chí-Tôn ở ngay chiêu thứ nhất nầy.

Đến đây, Chí-Tôn không còn có thể nhân nhượng được nữa, chàng muốn biểu dương cái oai lực của mình cho bọn cao thủ Tử Vân Bang khiếp đảm, chùng chân trước trận huyết chiến diễn ra, nên chàng lạnh lùng thét :

— Cho lão ma đầu nầy chết !

Tức thì, Chí-Tôn giơ hữu chưởng lên cao, từ từ đưa lên ngực...

Hãi hùng thay, từ trong nội chưởng của chàng một luồng áp khí phóng ra hai màu trắng đỏ huyền bí, im lặng xạ tới lão ma đầu Hộ Pháp.

— Lý Vân Hạo quát :

« Lưỡng Cực Chân Nguơn » !

Gần hai trăm cao thủ nghe Bang chủ quát khiếp hãi nhìn hai luồng trắng đỏ « Lưỡng Cực Chân Nguơn » áp tới đồng bọn.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt sân trường run lên rầm rập như đang hồi địa chấn, băng sơn. Quần hùng lắc lư như những chiếc thuyền trên sóng.

Cùng lúc ấy, có tiếng rống thảm liệt của Lão ma đầu Hộ Pháp. toàn thân Lão ta bị chưởng lực « Lưỡng Cực Chân Nguơn » bắn ra ngoài hai trượng, mồm hộc ra một bãi máu tươi, giãy đành đạch trên mặt đất ít cái, rồi sau đó im bẳng đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Lão ma đầu phơi xác tại trận !

Lý Vân Hạo đứng trố cặp mắt sáng rực như hai ngọn lòng đèn nhìn cái chết quá khủng khiếp của đồng bọn mà sững sờ cả người lên.

Cái công lực thần quái nầy quả thực chưa từng thấy trên mặt giang hồ.

Cả Chú Nhân Lệnh Xé Xác tại sân Thất Lý Bình cũng chưa hề có.

Nếu đem so sánh gã thiếu niên quái gỡ nầy với Lão cụt tay đã chết dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão, thì công lực còn cao hơn Chú nhân Lệnh Xé Xác ngày xưa một bực.

Như vậy, đã chứng tỏ lời nói của gã thiếu niên mặt mũi xấu xí nầy, kẽ thừa chí của Chú Nhân Lệnh Xé Xác là đúng thực, chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Toàn thể bọn cao thủ Tử vân Bang suýt phải ngạt cả thở, ai nấy đều có cái cảm giác như vũ lâm sắp đến hồi mạt nhật.

Một bầu tử khí, máu tanh bao trùm cả sân trường Tử vân Bang, cảnh tượng thịt đổ xương rơi đã hiện ra ở trước mặt.

Bọn cao thủ không thể ngờ được Chú Nhân Lệnh Xé Xác thừa kế nầy, lần đầu tiên tìm đến đòi nợ máu Tổng đàn Tử Vân Bang, lại có cái thủ pháp giết người còn hiểm độc hơn Chú Nhân Lệnh Xé Xác trước và võ công vượt hẳn hơn nhiều.

Tử vân Bang nay quả thật đã đến ngày tận mạt, nên mới xuất hiện một hung thần ghê gớm ngần đó.

Trông cái chưởng lực « Lưỡng Cực Chân Nguơn » vừa giết chết Lão ma đầu Hộ Pháp, tất cả cao thủ có mặt tại tràng không một ai dám tin nơi mình có thể chống đỡ nổi một chiêu thảm khốc của nhân vật thần quái Chú Nhân Lệnh Xé Xác.

Cho nên, mọi người đều lặng im phăng phắt, chưa ai dám thốt ra một lời nào, hay một động thủ nào cả.

Trước tình thế nguy ngập có thể sắp bị diệt toàn Bang đó, Lý Vân Hạo chợt nghĩ cũng vì Lão ta trước kia đã nhúng tay vào máu của Cam Lộ Bang, mà lưu lại ngày nay cái hậu quả thảm khốc ngần nầy.

Bao nhiêu sinh mệnh của Tử Vân Bang giờ đây cũng chỉ vì Lão ta, mà sắp diễn ra cái thảm cảnh đầu rơi máu đổ, Lý Vân Hạo đâu có thể đứng yên. lấy mắt nhìn mà chạy trốn trách nhiệm chủ đành

Vì vậy, Lão ma đầu cất cây lệnh kỳ, bước tới ba bước, rọi cặp

mắt tóe rực lửa thù ngay mặt Chí Tôn qua lớp hóa trang gã thiếu niên xấu xí, trầm giọng bảo.

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác, cán thủ đâu đây phải phân minh, chỉ có một mình ta dự vào trận lưu huyết Cam Lộ Bang năm xưa, ngươi tàn sát kẽ vô can làm gì ?

Chí-Tôn trầm trọng đáp :

— Hỡi tên mạ giả Lý Vân Hạo. cách hai mươi năm trước đây, Tổng đường Cam Lộ Bang kể từ Bang chu trở xuống có ngót hai trăm mạng người đều suýt chết tất cả dưới tay bọn ngươi, không lẽ hôm nay tất cả đều không có tội và bảo ta tha chết bọn ngươi à ?

Lý Vân Hạo nghẹn lời không đáp được, sát khí bốc lên đầy mặt, Lão ma đầu nổi cơn thịnh nộ, rống to :

— Thế hôm nay ngươi vào đây với mục đích giết hết các môn đồ trong Tử Vân Bang nầy à ?

Chí-Tôn trầm lặng một phút rồi bảo :

— Thực ra, Bản Lệnh chủ dù mang mối huyết thù trong mình, nhưng cũng không muốn lạm sát như thế mà làm gì, chỉ có một điều ta có thể vì chút hiếu sinh mà tha cho bọn chúng là...

— Là thế nào, ngươi hãy bảo thử cho ta nghe ?

Các ngươi phải phá hủy, Tổng đàn Tử Vân Bang nầy, tất cả đều dời ra khỏi Tỷ Ngọ Cốc và từ đây biến mất trên mặt giang hồ, đừng bao giờ để ta còn trông thấy mặt nữa, nếu trái lại, hậu quả sẽ không sao đo lường được đấy.

Mấy chữ « phá hủy Tổng Đàn Tử Vân Bang » chẳng khác nào một tiếng sấm chưởng nổ ngang đầu Lý Vân Hạo, một sự sỉ nhục chưa từng có trong cuộc đời giang hồ của Lão ma đầu. Lão trợn ngược hai mắt hung quang, biểu lộ một cơn phẫn nộ khôn tả.

Bọn quần hùng Tử Vân Bang mặc dù đã khiếp sợ cái công lực thần xuất qui mạt của Chí Tôn từ trước, nhưng nay nghe mấy lời chàng vừa thốt ra, chúng gầm thét vang động cả sân trường, khoa trường kiếm sáng chói, nhất loạt liều chết một phen với kẽ thù, để cứu vãn danh dự đã mất.

Không đợi lệnh Lý Vân Hạo, từ trong đám quần hùng Tử Vân Bang đồng thời có ba cao thủ đồng lượt phóng ra.

Đó là ba lão ma đầu Đường chủ của Bang, đứng dàn ngang trước mặt Chí-Tôn sát khí xung lên ngùn ngụt.

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo đó có thêm chín bóng người nhảy tới.

Chín cao thủ, thuộc Tổng Đàn Hương chủ của Bang vẽ mặt Lão nào. Lão ấy hung hiểm lạ thường.

Chín Lão ma đầu lại đàn thành hàng phía sau ba lão Đường chủ.

Chí-Tôn trông thấy vùng cười nhạt một tiếng, hai luồng sáng kỳ lạ trong cặp mắt chàng quét ngang bọn cao thủ Tử vân Bang.

Nhờn lực hãi hùng nầy rọi đến đâu, khiến cho lũ ma đầu thảy đều rùn mình khiếp đảm đến đó.

Chúng biết đã chạm phải một nhân vật khủng bố máu tanh, cái chết đã gần kề trước mặt, nhưng vẫn cương quyết đánh tới hơi thở cuối cùng.

Trước cái thảm cảnh sắp xảy ra, Lý vân Hạo vô cùng khích động, điên nhảy tới quát to lên :

— Các vị Đường chủ, Hương chủ hãy tháo lui, việc nầy để mặc một mình Bản Hội chủ xử trí. Các vị không nên chen vào.

Đường chủ Lôi Thanh dừng cặp lông mày đỏ :

— Xin Bang chủ hãy tránh sang một bên, chúng tôi đã có lời thề liều chết sống với Tử vân Bang, nhất định không lùi một bước nào.

— Nhưng câu chuyện oán thù cách đây hai mươi năm về trước là do Bản Hội chủ tạo nên, các vị chẳng việc gì cả.

Đường Chủ Lôi Thanh nghiến răng trèo trẹo :

— Thằng xú quỉ xảo láo, đã dám chạm đến danh dự của Bang chủ và đòi giết hết ngoài một trăm nhân mạng trong Bang, thù hận ấy không lẽ bỏ qua cho được, chúng tôi liều chết rửa mối nhục nầy.

Cả mười một Lão ma đầu tại tràng đồng quát :

— Phải giết hắn để trả thù cho chúng môn đệ.

Sau tiếng quát đó, mười một Lão ma đầu đợi chờ Đường Chủ Lôi Thanh, tất cả những bộ mặt quái ác, giờ trông càng quái ác hơn.

Mười mấy cặp mắt sáng rực tợ lồng đèn chiếu thẳng vào mặt Chí-Tôn, như chực nuốt tươi lấy chàng mới thỏa lòng căm phẫn.

Bản chất bình thường của Chí-Tôn không phải là một con người sát, chàng chỉ vì mối sư cừu không thể không trả được, thảm cảnh máu thịt hôi tanh trong đêm mưa tuyết đầy trời tại hang núi Võ Lăng, còn hiện rõ hãi hùng trước mắt chàng. Hình ảnh một lão già tóc râu bạc phếu cụt ngắn cả tay chân, khắp mình mẫy có gần hai mươi nhát

kiếm, máu đong đặc thành vũng đen sì, làm sao chàng có quên được lời thề trong lúc Sư phụ chàng hấp hối giờ hãy còn văng vẳng bên tai.

Giết và giết ! giết cho sạch lũ ma đầu bẻ rửa hận cho Sư Môn ! đó là một câu tâm niệm thường nhật của chàng không phút nào lãng quên được.

Nhưng liên tiếp xông vào ba huyệt động hạ sát trên một trăm cao thủ Tử vân Bang, mầu thù trong huyết quản đã hạ xuống nhiều, trong thâm tâm của Chí-Tôn giờ đây chỉ muốn giết cho được lão ma đầu Lý vân Hạo là sứ mệnh chàng đã hoàn thành, chàng có thể rời khỏi Tỷ Ngọ Cốc nầy, chứ không còn muốn lạm sát thêm nhiều sinh mạng nữa.

Vì nghĩ như vậy nên Chí-Tôn lớn tiếng nói :

— Lý vân Hạo, Bản Lệnh chủ đến đây là vì cái đi chí của Lão Tiền bối phải trả xong món nợ máu hai mươi năm về trước mà ngươi đã vay, ta không muốn tạo thêm cái kiếp vạn sát mà làm gì, vậy bây giờ ngươi hứa với ta hai điều, là tất cả chúng môn đồ khỏi bị một cái chết thảm thê do quái lệnh của ta.

Lý vân Hạo quát hỏi :

— Hai điều gì ngươi hãy nói thử ?

— Điều thứ nhất ta và ngươi, chỉ hai người giao đấu tại sân trường nầy để giải quyết món nợ máu ngày xưa, ngươi có thuận chăng ?

— Điều đó thì đã hẳn, chính ta cũng không muốn ai nhúng tay vào chuyện xưa của ta cả. Còn điều thứ hai ?

Giọng Chí-Tôn bỗng trở nên trầm khiếp :

— Điều thứ hai các ngươi phải hủy bỏ Tử Vân Bang, tất cả môn đồ đều phải rời khỏi Tỷ Ngọ Cốc từ phút giây nầy...

Nghe Chí-Tôn đòi hủy diệt Tử vân Bang, mười hai cao thủ cháy phừng lửa giận quát lên tợ sấm nổ :

— Hãy giết chết tên xú quỉ.

Lý vân Hạo giơ tay cản bọn ma đầu lại rồi rọi cặp mắt sáng rực vào mặt Chí-Tôn, nghiến răng trèo trẹo :

— Thằng xú quỉ, ngươi đừng ước vọng ngông cuồng như thế, chúng ta toàn Bang thề quật chết ngươi để rửa cái hận nầy.

Chí-Tôn cười lạnh lẽo như ma quái ngoài mộ địa :

— Thế thì bọn ngươi phải chết !

Lý vân Hạo chưa kịp ứng phó gì cả, thì mười hai Lão ma đầu

http://tieulun.hopto.org

cùng lượt phóng tới quát vang cả trăng :

— Chúng ta hãy liều chết giết thằng rủ quỉ này !

Thực ra, mười hai lão ma đầu vẫn biết không phải là tay kình địch của Chí-Tôn, chưởng lực « Lưỡng Cực Chân Nguơn » của chàng đưa ra giết chết lão ma đầu Hộ Pháp vừa rồi, đã gieo khủng khiếp vào lòng chúng không ít, nhưng vì Tử vân Bang là một Bang ra đời mấy mươi năm nay, từng chấn động trên mặt giang hồ, chẳng còn một ai không nghe tên tuổi, nay lại vì một lời nói của kẻ thừa chỉ hưởng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, mà rút tên trong chốn vũ lâm, thì còn một sự sỉ nhục nào hơn, thà là nhận chịu một sự hủy diệt toàn Bang chứ bọn chúng đâu có thể khoanh tay đứng ngó.

Chính vì lẽ đó, mười hai lão ma đầu từ các phương hướng khác nhau, mỗi người điều đưa ra một chưởng với toàn phần công lực.

Nếu đơn độc mỗi lão ma đầu, thì sức mạnh chưởng phong chẳng có gì đáng ngại, nhưng mười hai lão hợp lại, hơn nữa với một ý chí quyết tử, sóng chưởng nổi lên như sấm sét đầy trời, ầm ầm chụp tới Chí-Tôn.

Chí Tôn trò lên cười một tiếng, rồi lẹ làng như bóng vong linh ẩn hiện trong mười hai luồng sóng chưởng của kẻ địch.

Chấm dứt mười hai luồng chưởng phong, là Chí Tôn đã đứng yên chỗ cũ một cách bình thản như chẳng việc gì cả.

Như lửa chế thêm dầu, mười hai lão ma đầu lại xề mình tới, mỗi người lại đưa ra hai chưởng, thế mạnh như thác đổ lưng trời.

Nhưng hai mươi bốn luồng áp khí chưa đến nơi, thì đột nhiên, Chí Tôn lắc mình một cái biến mất.

Trông thấy kình địch dùng cái thân pháp quỉ dị đó, mười hai lão ma đầu linh cảm trước sắp có hiểm họa đến cho mình, nhưng chưa một ai biết rõ từ hướng nào tới.

Trong lúc, Chí Tôn đã vừa xuất hiện, chàng xô ra một chưởng « Lưỡng Cực Chân Nguơn » mang theo nội lực bốn phần.

Mười hai lão ma đầu vừa bắt chợt Chí Tôn hiện ra, đã lanh lẹ né tránh, nhưng có hai người chậm chân bị luồng áp khí tới đè nặng như quả núi không sao cử động được nữa.

Hai tiếng bộp bộp... vang lên.

Tiếp theo, hai lão ma đầu rống lên thảm liệt, thân xác bị bắn ngược về sau hai trượng, máu đen từ chín lỗ rịn ra.

Mười lão ma đầu còn lại vỡ mặt tan hồn, đứng yên phía ngoài chưa một dám động thủ cả.

Cùng lúc ấy, lão đại ma đầu Lý vân Hạo ngầm vận toàn bộ công lực, nhanh như sét giật, đưa ra một luồng chưởng phong mạnh bạo vô tả.

Lão ma đầu định lợi dụng trong cái ánh chớp Chí Tôn không dự phòng, hạ độc thủ giết chàng, để báo thù cho toàn Bang và lấy lại uy thế đã mất.

Thế nhưng Chí Tôn đã kịp trông thấy, chàng cười lạnh lẽo một tiếng, rồi lắc mình sang nữa trượng, tránh khỏi chưởng lực của kẻ địch chẳng một chút khó khăn gì.

Thắng được thế công này, Lý vân Hạo cảm thấy tăng thêm vài phần dũng khí, quát to như sấm, đồng lượt đẩy ra hai luồng áp khí vũ bạo không thể tưởng.

Đồng thời mười cao thủ cũng vừa trận tinh tinh thần cùng rập nhau vừa kiếm vừa chưởng, ào ào tấn công vào Chí-Tôn.

Sát khí bốc mờ trên mặt, lần này Chí-Tôn không thèm tránh né đi đâu cả, chàng huy động cả tả hữu chưởng trèo vào nhau, phát ra nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » bao phủ quanh mình hai lớp trắng đỏ huyền diệu, chặn đứng kiếm chưởng của kình địch phóng vào.

Bộp. bộp...

Sau đó, những tiếng nổ lộng trời nổi lên, hàng loạt trường kiếm gãy cụt bắn lên không trung, sấm chưởng chớp giăng như ánh sáng tử thần xuất hiện trong ngày mạt nhật

Mấy cái thân hình to lớn của bọn ma đầu Tử vân Bang lão đảo, những vòi máu tươi từ cửa miệng vọt ra ống ọc, tiếng đến rợn người.

Liền đây, bốn cái xác ngã quay ra đất, tám mắt trợn ngược, máu me lai láng cả một vùng.

Cảnh tượng bấy giờ càng thêm thảm liệt hơn trước.

Mười hai cao thủ bậc nhất trong Bang, chỉ mới đấu với Chí-Tôn có hai chiêu đầu, mà đã tổn thất hết phân nửa, thì đủ hiểu cái võ công của kình địch cao siêu đến bực nào rồi.

Đó là Chí-Tôn mới vận dụng có bốn phần thành lực đến trong nội chưởng « Lưỡng Cực Chân Nguơn », mà đã khủng khiếp dường ấy, nếu chàng dốc hết toàn lực, thì chưa hiểu sức tàn khốc sẽ đến đâu.

Sáu tên ma đầu còn sống sót mặt mày biến sắc thấy rõ, tất cả đều

http://tieulun.hopto.org

không một ai dám tiến tới thêm bước nào, vì hiểu có chống cự với Chí-Tôn chẳng khác gì dẫn thân vào con đường tử lộ một cách oan uổng, nên đứng yên một chỗ lấy mắt nhìn nhau, rồi nhìn bảy cái xác nằm phơi trên mặt đất, sau đó quét cặm thù vào mặt Chí-Tôn, như chực ăn tươi nuốt sống chàng.

Hơn một trăm cao thủ Tử vân Bang đứng ngoài tràng, chứng kiến trận giao đấu giữa Chí Tôn và mười bốn Lão ma đầu tự nãy, cả thảy đều khiếp mật, kinh hồn, những cặp mắt lộ hung quang pha lẫn hơi khiếp nhìn đi khách chòng chọc, nhưng chẳng một ai động đậy chi hết, họ tự lượng sức mình không phải là tay đối thủ của kình địch.

Cả tràng im lặng như một vùng mộ địa !

Bầu không khí sặc mùi máu tanh chết chóc.

Từng ngọn từ phong từ đâu thổi đến lồng lộng cả sân trường.

Lúc bấy giờ, Lý vân Hạo ngước mặt lên trời, rít thắm, thật bi đát :

— Số mệnh Tử vân Bang đã hỏng rồi !

Rít xong, Lão ma đầu trỏ tay vào mặt Chí-Tôn, thốt giọng oán độc ;

— Thằng xú quỉ, hôm nay Bản Hội chủ không thể nào đứng chung với ngươi trên mặt giang hồ nầy nữa, ta và ngươi sẽ có một người chết.

Chí-Tôn cười mũi :

— Ha ha. . . tên ma già đã đến ngày tận số của ngươi tới, nên mới khiến ngươi đương đầu với Bản Lệnh chủ.

Hai làn xạ nhỡn trong cặp mắt Chí-Tôn bỗng sáng rực lên, giọng chàng bỗng trở nên trầm khiếp như từ cõi âm vọng về :

— Lý vân Hạo, ta sẽ giết mày !

Lời vừa dứt, Chí-Tôn thò tay vào lưng rút ra cây Tàn Chi Quái Đao, phát lên một thứ ánh sáng quái dị, lạnh khiếp hồn.

Chợt nhận ra cây võ khí trên tay Chí-Tôn, Lý vân Hạo kêu khủng khiếp hết :

— Lệnh xé xác !

Ngót một trăm cao thủ Tử vân Bang đứng ngoài tràng chợt thấy cây Tàn Chi Quái Đao đồng quát :

— Lệnh xé xác !

Ba tiếng « Lệnh xé xác » ngân dài cả tràng rồi vụt tắt. Bầu không khí trở lại trầm nặng như trước. Một sự trầm nặng chết chóc tử vong.

Chẳng còn một ai không hiểu cái oai lực thâm khốc của cây vũ khí quái dị nầy, mỗi lần xuất hiện, là phải có một cao thủ bị chặt ngắn hai tay lẫn hai chân, đồng thời, đục thủng ngay ngực, moi lấy trái tim ra ngoài chết một cách hết sức thê thảm, mà từ trước đến nay chưa có một cao thủ nào tránh khỏi, trừ Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhờ có ngọn Huyết Hồn thần Kiếm che chở, nhưng vẫn bị chặt cụt hết một cánh tay.

Ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao chớp lòa cả mắt bọn cao thủ Tử vân Bang, bọn chúng biết ngay lão ma đầu Lý vân Hạo sẽ không sao tránh khỏi một cái chết bãi hùng, nhưng vì quá khiếp đảm, nên không tài nào xê dịch được, để phòng tới cứu nguy cho Bang chủ của mình.

Sau đêm đại lưu huyết tại sân cỏ Thất Lý Bình, Chú Nhân Lệnh xé xác chết dưới tay Liệt Dương Quái Lão, bọn chúng tưởng đâu cây quái lệnh sặc mùi tử vong, từ đây sẽ không còn bao giờ xuất hiện trên mặt giang hồ, không ngờ hôm nay võ khí quái dị lại ở trên tay một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, nhưng có cái công lực quỉ thần không lường nổi, thực là ngoài sức tưởng tượng của mọi người có mặt tại tràng.

Qua một phút khiếp đảm trong lòng, Lý vân Hạo lấy lại sự bình tĩnh, nghiến cặm thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Ta cho ngươi cùng chết !

Một tiếng soẹt khô khan nổi lên !

Lý vân Hạo đã rút cây « Tử vân Kiếm » cầm sẵn nơi tay.

Cây kiếm nầy là một loại thanh cổ kiếm, một bảo vật tăm tiếng khắp giang hồ, phát ra một thứ ánh sáng rợn người.

Lý vân Hạo dùng Tử vân Kiếm để đương đầu với tay đại kình địch, mà đây là lần đầu tiên, từ ngày thành lập Tử vân Bang đến giờ hắn mới tuốt ra khỏi vỏ.

Tất cả bọn cao thủ có mặt tại tràng nhận thấy Bang Chủ mình cho xuất hiện cây Tử vân Kiếm, ai nấy đều hiểu ngay đó là một quyết định còn mất của Bang, Lý vân Hạo đã liều sống chết để bảo vệ thanh danh mình.

http://tieulun.hopto.org

Tự nhiên, những nỗi lo sợ, hãi hùng, vì sự có mặt của cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí-Tôn, đều biến mất trên những gương mặt quái ác của bọn ma đầu, chúng tin vào cây Tử vân Kiếm có thể chống đỡ nổi cây võ khí quái dị của kẻ thù.

Bởi đó, bọn ma đầu cùng rập nhau quát lên tợ sấm :

— Hãy giết thằng xú quỉ !

Lý vân Hạo phất cây Tử vân Kiếm, gầm to như quỉ rống :

— Tử chiến !

Liền đó Lão ma đầu phóng ra một lượt ba chiêu Tử vân Kiếm ệ như sấm sét sang Chí Tôn.

Hơn bốn mươi cao thủ Tử vân Bang cùng loạt đưa ra hàng trăm luồng chưởng phong bão tố đầy trời.

Bọn chúng nhất quyết hạ Chí-Tôn ở ngay chiêu đầu.

Chí-Tôn tức giận hét lên một tiếng rúng động cả sân trường, một mặt vận khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » bao trùm lấy thân hình làm thành một tấm vách nhiệm mầu có hai màu trắng đỏ chu vi ngoài một trượng.

Hàng loạt tiếng nổ kinh hồn chấn động cả mặt đất, chưởng quang chớp nháng đầy trời, gió bão quấn quật lấy nhau trong nhảy mắt đột nhiên biến mất giữa khoảng bao la.

Cùng lúc ấy, Chí-Tôn lắc mình tựa bóng vong linh hiện về, cây Tàn Chi Quái Đao tỏe ra muôn ngàn luồng sét vạch tới bọn cao thủ Tử vân Bang.

Thì đây,

Một bức thảm họa hiện ra hết sức hãi hùng, gần hai mươi cao thủ võ lâm, chẳng mấy chốc hóa thành những mảnh thịt vụn, thi thể chia lìa, máu tuôn như suối.

Tiếng rên siết, lẫn tiếng chưởng âm hòa nhau làm rền vang cả một góc trời.

Gần một trăm cao thủ Tử vân Bang đứng ngoài thấy máu đồng bọn đổ thêm, chúng không còn biết sợ chết là gì nữa cả, như bầy quỉ dữ, phóng vào rào rào, quật chưởng tấn công Chí-Tôn tợ ba đào bão tố.

Sẵn căm hận từ trước, Chí-Tôn không còn nhân nhượng nữa, hữu chưởng không ngừng lay động cây Quái Đao, ánh quang chớp lòe lạnh lẽo, vạch ra như tấm lưới tử thần chụp trùm bọn ma đầu.

Bóng chàng như quỉ quái xông pha hiện ẩn giữa lớp sóng chưởng ào ào tợ thác đổ đầu non.

Những tiếng quát trợ oai, những tiếng rú kinh hồn, hòa cùng sấm chưởng rền vang, tạo thành một thảm cảnh cực kỳ khủng khiếp chẳng kém gì một đêm trăng nọ tại sân Thất Lý Bình trên một trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đã phơi thây dưới cây quái Lệnh xé xác.

Lúc bấy giờ, xác chết chồng chất ngổn ngang, máu chảy đong đặc cả sân trường, bốc mùi hôi tanh nồng nặc.

Giả tình hình cứ kéo dài ra mãi trong độ khoảng khắc thời gian sau nữa, là chắc chắn tất cả gần hai trăm cao thủ Tử Vân Bang sẽ không còn một người sống sót do cây quái lệnh gây ra.

Đây thực là một kiếp vận sát không thể nào tưởng tượng được trong chốn vũ lâm từ xưa đến giờ.

Máu cừu nhân đã nhuộm đỏ thắm thân mình, cây Tàn Chi Quái Đao ánh rực tử quang. Chí-Tôn đắm hồn trong giết chóc, máu tanh, sự điên cuồng lấn áp cả lý trí.

Cứ mỗi một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » đưa ra, là một số cao thủ Tử Vân Bang ngã lăn ra đất, không mất tay cũng bị chặt ngắn đi hai chân, đồng thời, đục thủng trên ngực, quả tim nhảy vọt ra ngoài.

Từ nãy. Lý Vân Hạo cầm cây « Tử Vân Kiếm » đứng ngoài bao lần toan hạ độc thủ liều chết sống một phen với Chí-Tôn, nhưng vì bọn cao thủ ào ạt tấn công kinh địch, lớp người nầy ngã, lớp sau tiến tới, không làm sao phóng mình vào trường được, lão ma đầu đành lặng nhìn xác đồng bọn phơi la liệt khắp cả sân trường.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, mà đã có gần một trăm cao thủ Tử Vân Bang bị hạ dưới cây Tàn Chi Quái Đao của Chí-Tôn.

Càng giết nhiều kẻ Sư thù, máu tươi càng chảy, sát khí trên gương mặt Chí-Tôn càng bốc lên ngùn ngụt, cặp mắt xạ ra một thứ ánh sáng quái dị, rợn toát hồn.

Cặp mắt đó đời đến đâu, là bọn cao thủ ngã lăn tới đó, hiện thân của Chí-Tôn như một vị hung thần đang sát phạt...

Lý Vân Hạo trông cảnh tượng thảm khốc ấy, ngữa mặt rít căm hờn :

— Tử Vân Bang hôm nay đã đến ngày mạt nhật, uổng công phu ta gầy dựng bầy nhiêu năm trường.

Đột nhiên, trong giờ phút tận cùng ấy, một giọng nói chát chúa

http://tieulun.hopto.org

như chuông rền chực xé tét cả màng tai của mọi người tại tràng và đưa tới Chí-Tôn :

— Tiểu tử nên dừng tay lại, một trận thảm sát bao nhiêu nhân mạng đó kể ra đã quá đáng lắm rồi !

Ba loạt nói như vậy chấn động cả sân trường.

Chí-Tôn đang đắm mình trong khiếp vận sát, chợt nghe từng loạt nói đó, khiến chàng rúng động người lên.

Mỗi tiếng nói như một tiếng sấm chưởng nổ ngang tai chàng, khiến cho chàng vùng tỉnh ngộ.

Luồng sát khí bốc đầy trên mặt bỗng biến tan trong nháy mắt.

Giọng nói thần bí quả có một mãnh lực tối thượng đối với chàng trai lạnh lùng như mộ địa.

Chí-Tôn đã hiểu giọng nói thần bí ấy là ai rồi. Chàng khẻ kêu :

— Hải Âu Quái Khách !

Chính thực tiếng phát âm vừa rồi của Hải Âu Quái Khách, vì vậy mới có một uy lực nhiếp mầu tuyệt đối với Chí-Tôn, khiến chàng giật mình tỉnh cơn ác mộng, dừng cây Tàn Chi Quái Đao lại, xé mình tìm kiếm Quái Khách.

Gần một trăm cao thủ Tử vân Bang còn sống sót, cũng do giọng nói thần bí đó mà tự ngưng đầu, rão mắt quanh sân trường.

Kỳ diệu thay, chẳng thày bóng Hải Âu Quái Khách ở đâu cả, con người ấy tợ như ma quái vô hình.

Tất cả mọi người tại tràng đều vô cùng kinh dị, thầm khiếp cái thân pháp hư ảo của Quái Khách.

Không tìm được bóng Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn quét mắt ngang gần một trăm xác chết thầm nhủ :

— Quả thực như lời Lão Tiền bối, tự nãy ta lạm sát đã quá nhiều rồi, bây giờ ta chỉ nên giết một mình Lão ma đầu Lý vân Hạo mà thôi.

Nhủ thầm xong, Chí Tôn vận mười phần thành lực lên tả chưởng vạch một lần ngay Lý vân Hạo một ngọn « Lưỡng Cực Chân Nguơn ».

Tự khắc, một luồng kình khí của hai màu trắng đỏ từ nội chưởng xạ ra áp lực ầm ầm tợ sóng bổ đầu ghềnh.

Bọn cao thủ không chịu nổi luồng chưởng thảm khốc đó, bị xô dạt ra ngoài hai trượng, chừa một khoảng trống thẳng tới Lý vân Hạo.

Lẹ như sét giật lừng trời, Chí-Tôn phóng mình tới trước mặt Lý vân Hạo đứng cách khoảng Lão ma đầu chừng ba trượng.

Thấy thế nguy, bọn cao thủ Tử vân Bang đồng loạt phóng vào tràng, định bố thành một hàng ngang liều chết thay cho Lão ma đầu.

Chí-Tôn liền xòe tả chưởng xô ra một luồng áp khí vũ bão đẩy ngược bọn cao thủ ngoài hai trượng.

Chàng lay cây Tàn Chi Quái Đao còn đỏ vòi sắc máu, quát vang lên :

— Dừng lại hết thảy, tên nào dám sấn tới một bước sẽ mất mạng ngay đây !

Quét cặp mắt phóng xạ ánh sáng ngay bọn cao thủ Tử vân Bang một lượt để đề hăn tinh thần chúng, Chí-Tôn mới day qua Lý vân Hạo.

Phút cuối cùng nầy, Lý vân Hạo tự hiểu giờ đây đến lượt lão ta đương đầu với tay đại kình địch có cái công lực thần qui khôn lường, liền nâng cây Tử vân Kiếm lên cao ngay ngực đợi chờ.

Qua trận hỗn đấu với quần hùng, Lý vân Hạo đã nhận rõ cái võ công quán tuyệt của Chí Tôn, cho nên lão ma đầu không hy vọng gì thoát khỏi cái chết dưới cây Tàn Chi Quái Đao.

Mặt dù vậy, Lý vân Hạo vẫn còn trông cậy nơi cây Tử vân Kiếm của mình có thể gây thương tích nặng nề cho kình địch trước khi bị cây Tàn Chi Quái Đao hành mình.

Lão ma đầu thầm nghĩ :

— Thằng xủ qui nầy rất lợi hại, ta nên ra tay trước là hơn.

Liền trong ánh chớp, Lý vân Hạo giơ cao cây Tử vân Kiếm tỏa hào quang với toàn bộ nội lực đưa liên tiếp mười tám chiêu quái ác.

Mười tám chiêu đó lại hóa ra trăm hình, ngàn ảnh, bỗ thành một tấm lưới tử quang chụp trùm lên đầu kình địch.

Chí-Tôn cất lên một tiếng cười lạnh lẽo, chàng dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình biến mất giữa lúc tấm lưới tử quang vừa chụp tới.

Công hụt đối phương, trái lại hắn lại còn mất tích đột ngột, Lý vân Hạo vốn là một cao thủ lịch lãm giang hồ, Lão ma đầu hiểu ngay sự nguy hiểm, liền thu hồi Tử vân Kiếm, xé mình ngay nữa trượng.

Thần quái làm sao, Chí-Tôn từ đâu đó chẳng hề một ai biết, vọt hiện ra trước mặt Lý vân Hạo.

Không đợi cho kình địch kịp phản công, Lý vân Hạo lanh lẹ

http://tieulun.hopto.org

như chồn cáo phóng ra một loạt ba mươi sáu chiêu Tử vân Kiếm cực ác.

Cũng như lần trước, Chí-Tôn tợ ma quái nhảy ra khỏi lằn đao quỉ dị của Lý vân Hạo chẳng hề hấn chút nào cả.

Chàng hét to :

— Lý vân Hạo, quả ngươi đã hết số rồi !

Lời chưa kịp dứt, Chí-Tôn giơ cây Quái Đao lên, đưa ra một ngọn Tàn Chi Đoạn Hồn thần tốc.

Trong chiêu này. Chí-Tôn có hai thế công, rồi vụt thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao lại.

Hành động của chàng mau như ánh chớp, tất cả bọn cao thủ đứng ngoài tràng chẳng một ai nhận ra kịp.

Đồng thời, tiếng rú thảm liệt từ nơi cửa miệng Lý vân Hạo, chỉ thấy một luồng sáng lóe bay vút lên không, cùng lượt với hai vật đen dài bắn ngoài nửa trượng.

Các cao thủ Tử vân Bang đứng ngoài tràng ngó thấy không hiểu những vật gì, hốt hoảng kêu to :

— Chết !

Hai vật bay vút lên không chính là hai cánh tay Lý vân Hạo bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn chặt đứt lìa, còn luồng sáng kia là cây Tử vân Kiếm bị quái phong đánh tốc đi.

Khi cánh tay và thanh Tử vân Kiếm rớt xuống đất, bọn cao thủ đồng thò những cặp mắt lộ hung quang nhìn chòng chọc, mà ai nấy trong lòng khiếp hãi vô cùng.

Bây giờ, toàn thân Lý vân Hạo run lên bần bật như cành cây đứng trước trận giông mưa, máu phọt ra thành vòi tình trạng trông thực là thê thảm.

Lão ma đầu lùi ra sau một trượng. vừa hãi hùng, vừa đau đớn nhìn cây Tàn Chi Quái Đao đỏ vòi tợ máu trên tay Chí Tôn.

Bộ mặt hung ác của Lão ma đầu giờ đây càng hung ác hơn, hắn thở như sấm nổ, rít hận cừu :

— Thằng xú quỉ, ta thề chết cũng theo bắt hồn mày !

Chí Tôn trố lên cười lạnh lẽo :

— Ha ha... cái chết đã gần kề bên cổ mà vẫn còn mơ chuyện viển vông. Ngươi bắt hồn ta ? Họa chăng để chờ kiếp khác.

Chàng trợn mắt phóng xạ ánh sáng quái dị :

— Lý vân Hạo, hai cánh tay ngươi mà ta vừa chặt đứt, đó là ta trả thù cho hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang cách đây hai mươi năm về trước, giờ đây đến lượt ta chặt hai chân ngươi để phục hận cho gã thiếu niên, mà bọn ngươi Nhị Bang Nhất Hội đã từng quật chết, tham vọng moi bụng thu nội đơn tại Nghiệt Long Đàm ngươi còn nhớ rõ hơn ai hết chớ ?

Lý vân Hạo bị chặt ngắn hai cánh tay máu ra rất nhiều, đã gần ngã quỵ xuống đất, bây giờ lại nghe Chí Tôn nhắc trận hồn chiến tại Nghiệt Long Đàm, Lão ma đầu sững sốt khàn giọng hỏi :

— Thế ra ngươi đây là... Dương Chí Tôn ?

Chí Tôn đáp khẻ đủ nội lão ma đầu nghe :

— Phải đây, chính ta là gã thiếu niên ấy đây, giờ ngươi còn lời gì trối trăng lại nữa chăng ?

Lão ma đầu nghiến răng kèn kẹt :

— Ta chỉ hận gì không giết được ngươi, moi trái tim của ngươi để trả thù cho chúng môn đệ Tử vân Bang này.

Chí-Tôn cười lớn một tiếng, chàng lắc mình đến gần Lý vân Hạo lay động cây Tàn Chí Quái Đao chớp lóe tợ sét giật lưng trời.

Mấy tiếng rống thảm liệt, Lý vân Hạo ngã huỵch xuống đất, rướn mình ít cái rồi im lìm luôn.

Cây Tàn Chi Quái Đao đã chặt hai chân Lão ma đầu, đồng thời, đục thủng một lỗ ở trước ngực cực kỳ thê thảm.

Thế là xong một đời lão ma đầu hiểm ác bậc nhất trong chốn võ lâm, bấy nhiêu lâu nay đã từng gieo run sợ bọn giang hồ.

Trong cuốn Huyết nam Huyết Hải Thâm cừu lại xóa đi một cừu nhân của Cam Lộ Bang.

Bọn cao thủ Tử vân Bang có sống sót trông cảnh tượng hãi hùng ấy; thảy đều trơ phỗng người ra như những pho tượng gỗ.

Chúng không ngờ lão Bang chủ chết một cách thảm khốc như thế và Tử vân Bang lại có ngày tận diệt nầy.

Giết xong Lý vân Hạo, Chí-Tôn day qua quét mắt nhìn bọn cao thủ Tử vân Bang một lượt rồi quát :

— Còn các ngươi sao chưa chịu rời bỏ nơi hắc ám này, hay chúng bây còn chờ ta ra tay siêu độ ?

Quát dứt chàng lay động cây Tàn Chi Quái Đao lấp lánh ánh tử quang.

http://tieulun.hopto.org

Bọn cao thủ Tử vân Bang giật mình tỉnh cơn ác mộng, hết hoảng phóng ngay xuống núi, phút chốc chẳng còn một bóng người.

Bấy giờ Chí Tôn giống lên một trận cười hết sức quái gỡ, rồi nhảy mình lên không bay đi mất dạng...

Mặt sân trường Tử vân Bang phơi ngổn ngang xác chết quả thực là một kiếp vận sát hãi hùng...

oOo

Cách mấy hôm sau, trên mặt giang hồ đồn đãi lao rộng cái tin hơn một trăm cao thủ Tử vân Bang và Bang Trưởng Lý vân Hạo bị thảm tử dưới cây Tàn Chi Quái Đao của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Toàn Bang hiện đã tan rã, các cao thủ còn sống sót thảy đều tản mác khắp nơi, có kẻ chán nản rời bỏ chốn vũ lâm, trở lại sống cuộc đời nhàn lạc.

Danh hiệu Tử vân Bang oai chấn một thời, giờ đây đành bỏi xóa, không còn một ai kiên nể nữa.

Chẳng bao lâu, Nhị Bang Nhất Hội đã thiệt hết hai Bang hiện chỉ còn vẹn vẹn có Bách Linh Hội mà thôi.

Chính Trương Mãn, Bang Chủ Vạn Thọ Bang cũng bị cây Tàn Chi Quái Đao hành hình tại Trường Sa cách có mấy hôm trước, Bang nầy cũng đã tan rã và các cao thủ tản lạc mỗi người một góc trời.

Điều mà khiến cho các cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch bàn tán sôi nổi hơn bao giờ hết, là kẻ đầm máu lão ma đầu Lý vân Hạo chỉ là một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, tự xưng là Chủ Nhân Lệnh xé xác, võ công so sánh với lão cụt tay trước không hề kém sút một chút nào, trái lại còn cao hơn một bậc là khác nữa.

Kể từ cái đêm Chủ Nhân Lệnh xé xác chết dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão tại hoang địa Thất Lý Bình, các cao thủ vũ lâm mừng vui khôn xiết kể, nhất là những ma đầu có nhúng tay vào trận thảm sát hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang ngày trước, đều buông tiếng thở dài, trút cả sự lo sợ đêm ngày, không hiểu cây quái lệnh khủng bố máu tanh đó sẽ đến tay mình từ lúc nào.

Những nỗi phập phồng lo sợ đó vừa ngưng chưa được mấy hôm thì lại có cái tin nầy, chẳng khác nào luồng sàm chưởng vừa nổ ngang đầu chúng, trước đã lo sợ giờ càng khủng khiếp thêm hơn.

Chủ Nhân Lệnh xé xác trước với công lực đương đó, còn làm

cho bọn quần ma một thời điên đảo, huống nay, người thừa kế còn đường vận sát của lão cụt tay, võ công trội hơn một bực, thì từ đây trên chốn vũ lâm, quả đã đến hồi mạt nhật rồi.

Tất cả hy vọng, mừng vui của bọn cao thủ giang hồ bỗng chốc biến tan đi đâu mất, trước mặt chúng là một màn đen vừa trùm phủ xuống, trong đó, sặc mùi chết chóc thê lương.

Chốn vũ lâm rối dây sẽ đại loạn, chưa biết ai còn mất thế nào.

Bởi vì cây quái lệnh xuất hiện từ trước đến nay, không một ai tránh khỏi một cái chết rợn người.

Chính vì cái hiểm họa nguy vong do cây quái lệnh xé xác tái hiện, mà tất cả năm môn phái to nhất hiện giờ quần hợp lại tìm cách đối phó với nhân vật thần quái, khủng khiếp nhất trên chốn giang hồ.

Năm môn phái nầy chọn mười cao thủ công lực cao cường, do vị Trưởng Lão Bá Trí, phái Thiếu Lâm cầm đầu đi thăm dò bộ mặt thực của kẻ thừa kế Chủ Nhân Lệnh xé xác.

Mười tay cao thủ nầy đêm ngày hoạt động rào riết, cố tìm cho ra hành tung Chủ Nhân Lệnh xé xác, để sớm diệt trừ cái hậu quả thảm khốc cho năm môn phái

Ngoài ra, vô số cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, được tin chẳng lành ấy, đều chia nhau phóng đi các nơi, giăng mắc như chiếc lưới, tìm nơi trú ngụ của gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, hầu quần hợp nhau mở màn một trận đại lưu huyết thứ nhì, loại bỏ nhân vật khủng bố máu tanh đó.

Trong năm môn phái lớn hiện thời, cấp bách hơn ai hết là đạo Âm Ma, chính Giáo Chủ của đạo đã phái rất nhiều cao thủ đêm ngày theo dõi Chủ Nhân Lệnh Xé Xác vừa tái hiện.

Quần hùng trên mặt giang hồ bố thành một tấm lưới vô hình, vô cùng nghiêm mật, vượt hẳn hơn lần tại Trường Sa, mà hơn ba trăm cao thủ hai đạo Hắc Bạch đã bủa vây Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Suốt cả tháng trời lùng soát, thăm dò, nhưng rốt cuộc năm môn phái đành bó tay không thể nào tìm ra dấu vết của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác trẻ tuổi.

Bọn chúng làm sao hiểu được, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác thừa kế cũng vẫn là Chí-Tôn hóa thân, giả trang khéo léo một thiếu niên xấu xí, để đánh lừa bọn Ma đầu, hung quái không biết đâu mà đo lường được.

Giả chúng biết bộ mặt thực của chàng, chắc chắn, hậu quả sẽ

http://tieulun.hopto.org

đưa tới một trận đại lưu huyết còn thảm khốc hơn đêm đạ chiến tại mặt sân Thất Lý Bình nhiều.

Dĩ nhiên, dù muốn dù không, Chí-Tôn cũng khó lòng mà phóng tay ra tiếp tục một kiếp vận sát chưa từng có trên chốn võ lâm.

Cũng may là, đêm chàng cải trang lão cụt tay bị Liệt Dương Quái Lão quật hóa chưởng chết tại sân Thất Lý Bình, bộ mặt giả của chàng hãy còn nguyên vẹn, chỉ cháy mất chòm râu bạc thôi, nên chàng khỏi bị lộ hình hài, bọn cao thủ giang hồ không hề hay biết mày may chi hết.

Chỉ có một người duy nhất hiểu rõ điều ấy, đó là Hải Âu Quái Khách, người đã hai phen cứu tử chàng, và xem chàng như một môn đệ thân yêu, hết lòng với chàng trong cơn hoạn nạn.

Trong vòng một tháng, Chú Nhân Lệnh Xé Xác liên tiếp xuất hiện bảy lần, đồng thời bảy tên ma đầu đã từng nhúng tay vào trận thảm sát Cam Lộ Bang đều chịu hành hình xé xác dưới cây quái đao kỳ dị của nhân vật không bổ lừng danh.

Lần này, Chú Nhân Lệnh Xé Xác khôn quí hơn lần trước, không cần báo hiệu ngày giờ tên họ, hễ hiện ra là bọn ma đầu bị giết liền tại chỗ.

Và vì những nơi xuất phát có khi dưới miền Nam có khi trên tận miền Bắc, nên bọn giang hồ không thể nào ngờ được, mà đề dẫm đề phòng trước, đề tìm cách chống lại cây quái lệnh xé xác.

Thành ra, bảy tên ma đầu dù võ công cao tuyệt thật, nhưng không có một người nào may mắn tránh thoát dưới ánh sáng tử thần cây Tàn Chi Quái Đao.

Thêm một lần nữa, cả chốn võ lâm đều sôi nổi xáo trộn vì cái tin nầy, đó đây bầu không khí sặc mùi máu tanh, chết chóc...

oOo

Một ngày kia, trên con đường cổ đạo từ thành Nam Xương dẫn hút đến cánh rừng già về hướng Tây Nam, có chàng thiếu niên mặt mũi xinh đẹp tuyệt trần đang một mình chầm chậm bước.

Chàng thiếu niên ấy chính là Chí-Tôn, hiện thân của Chú Nhân Lệnh Xé Xác vừa từ xa tới.

Vừa đi, Chí-Tôn vừa suy nghĩ, bộ mặt lạnh lùng như mộ địa của chàng càng phút càng rắn lại, chốc chốc khẽ cau mày, dường đang sắp quyết định một chuyện gì hệ trọng.

Trải qua một loạt báo phục Sư cừu, Chí-Tôn đã dùng cây Tàn Chi Quái Đao giết sạch hai mươi tên ma đầu trong hai đạo Hắc Bạch.

Cuốn huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu » xóa sạch ở trang hai tất cả đều đền tội một cách xứng đáng, trả lại sự tàn ác ngày xưa.

Giờ đây, chàng tiến tới bước thứ nhì, phải tìm cho được năm tên Đại cừu nhân đã nhúng tay vào máu hai trăm mạng người Cam Lộ Bang và cả sư môn chàng bị thảm tử dưới tay chúng. Đó là :

« Xích Phát Âm Ma
« Liệt Dương Quái Lão
« Nhất Xú Ưng Bất Đạn
« Quái Nạp Mộc Thông
« Ngọc Diện Diêm Bà

Riêng Liệt Dương Quái Lão, Quái Nạp Mộc Thông, Chí Tôn đã có gặp mặt một lần rồi, còn ba lão đại ác ma kia kể từ bây giờ chàng cần phải tìm cho ra tung tích để sau này dễ dàng trong việc báo thù.

Con đường phục hận cho Sư môn hãy còn dài, còn vấp phải bao nhiêu sự trở ngại, khó khăn, nhưng Chí Tôn cương quyết đạt tới mục đích cuối cùng.

Sau trận thảm bại dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão tại Thất Lý Bình, khiến cho Chí Tôn ngày nay hết sức thận trọng trong mỗi hành động của mình, không dám khinh thường như trước nữa.

Lời giáo huấn của Hải Âu Quái Khách hãy còn văng vẳng bên tai, Chí Tôn khâm phục con người thần bí đó, công lực đến đâu thì chưa biết được, mà hành tung thì quỉ thần khôn lường.

Điều cần trước nhất hiện nay, là chàng phải đi dò xem tung tích của Quái Nạp Mộc Thông, chiếm lại bảo vật « Ô Mộc Chân Quyết » mà lúc trước lão đại ác ma đã quật Hắc Phụng Hoàng trọng thương và cướp đoạt trên tay nàng.

Bao giờ giật được nửa mảnh gỗ đó, Chí-Tôn mới có thể ghép lại với nửa mặnh « Ô Mộc Chân Giải » hiện đang đeo trên cổ chàng, để rèn luyện năm ngọn quái chưởng vô địch, chừng ấy, chàng mới có thể nói tới chuyện đương đầu năm lão đại ác ma mà rửa sạch oán cừu, hoàn thành cái di chí của Sư Môn.

Đồng thời, hai mảnh gỗ « Ô Mộc Bảo Lục » đó, chính là nguồn gốc của sự tranh đoạt lưu huyết mấy trăm mạng người Cam Lộ Bang,

http://tieulun.hopto.org

một di vật máu lệ của Sư môn, cho nên, dù bất cứ giá nào Chí-Tôn cũng nhất quyết tìm cho được hai món kỳ vật ấy.

Mặt khác, trên bước giang hồ từ đây, chàng phải cố làm sao tìm cho ra cái thân thế quảng đời đi vãng của mình, cha mẹ là ai, sống chết thế nào

Chàng thầm nguyện cho chóng xong mọi việc, trả được Sư cừu, tìm ra thân thế mơ hồ, rồi sau đây, chàng giữ vẹn lời cùng Lão Quái Ngư và Quái Hòa Thượng, năm năm sau đến núi Tây Nhạc tại đỉnh Vu Sơn tranh ngôi bậc Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân cùng vị cao đồ của Lão Lăng Đi Phong.

Sau hết, chàng sẽ đến Hải đảo, nơi chôn vùi thân xác Hồng Y Nữ Xảo Nhi, tự hủy mình cho trọn lời ước hẹn.

Chí-Tôn còn đeo đuổi theo những ý nghĩ viển vông, chợt thoáng nghe một làn gió thật sẽ nhẹ đưa vào tai chàng.

Giật mình tỉnh cơn kỳ mộng, Chí-Tôn vọt ngẩng đầu lên, bất giác, chàng đã phải rúng động trong lòng.

Hai bóng trắng mau lẹ như hai làn mây nhỏ đã bay phớt qua mình Chí-Tôn cách ngoài năm mươi trượng, phóng ngay về phía hữu trên đỉnh núi cách cỗ đạo không xa lắm.

Cuối cùng, chỉ còn thấy hai bóng trắng ảo mờ, và rung rinh ít cái biến mất vào chân núi giữa thảm cây xanh.

Trong cơn gió thoảng qua vừa rồi, còn phớt nhẹ trên mũi Chí-Tôn một mùi thơm tho, ngào ngạt.

Chàng hiểu ngay hai cái bóng trắng bay mau như làn chớp đó, chính là hai cô gái, nhưng chẳng hiểu thuộc phái chánh, tà.

Khinh lực hai bóng trắng ấy đã đến cỡi tuyệt diệu, nếu không phải là chàng, thì không làm sao phát giác ra kịp.

Cũng vì cái thân pháp hư vô kỳ ảo, của hai bóng trắng, mà sự hiếu kỳ bỗng nhiên khích động trong lòng Chí-Tôn, chàng tự nhủ :

— Trông mội cái khinh công của hai thiếu nữ này, thật có khác với lối khinh công của bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch trên mặt giang hồ, chẳng hiểu họ thuộc về môn phái nào và vào ngọn núi kia có điều bí mật gì ?

Một quyết định thoáng nhanh qua óc, Chí-Tôn sáng rực cặp mắt luôn luôn xạ một thứ ánh sáng quái dị :

— Ồ, hay là ta hãy theo dấu hai bóng thiếu nữ ấy, biết đâu

chẳng tìm ra một sự lạ ngẫu nhiên.

Với cái công lực của Chí-Tôn hiện thời, đã có thể gọi là tuyệt thủ võ lâm, nên vừa nghĩ xong, thân hình chàng hơi xê dịch là đã phóng đi như một luồng khói bay mau về hướng ngọn núi mà hai bóng trắng thiếu nữ vừa hút dạng trong đó.

Trong cái thoáng mắt, Chí-Tôn đến chân núi chàng lẹ làng đáp xuống cánh rừng, cây cỏi sum sê chỗ hai bóng trắng lúc nãy.

Cánh rừng này không rộng lắm, bề ngang nữa dặm, chiều dài độ hai dặm đứng trên ngọn cây phóng mắt nhìn bốn bề, đều trông thấy rõ từng vật nhỏ di động chung quanh rừng.

Nhưng Chí-Tôn đưa cặp mắt chớp ngời như sao Bắc Đẩu, tìm khắp nơi một hồi, chẳng thấy tăm dạng gì cả.

Hai bóng trắng thiếu nữ khuất dạng hướng nào không thể hiểu được.

Chí-Tôn lẩm bẩm một mình :

— Hay ta thử đi quanh một vòng khu rừng này thử xem sao.

Chàng liền phóng đi một vòng quanh cánh rừng quét mắt quan sát thật kỹ, xem có gì lạ chăng !

Nhưng tuyệt nhiên chẳng trông thấy gì cả.

Chí-Tôn hết sức ngạc nhiên ;

Quái lạ thật, hai bóng trắng đã biến dạng đâu rồi ! cánh rừng này không rậm lắm, mắt ta có thể nhìn xuyên qua sự vật đây đó một cách dễ dàng, mà sao chẳng nhận ra nơi nào khả nghi có hang động, hay gian lều nào cả.

Tại sao thế, hai bóng ấy là ai ?

Nghĩ đến đây, Chí-Tôn phóng lên một ngọn cây cao nhất của cánh rừng, đưa mắt quan sát một hồi lâu.

Chàng thấy cánh rừng chạy dọc theo chân núi; ngoài kia là con độc đạo, trước sau đều trống trải, có thể nhìn xa năm dặm với cặp mắt của người không công lực.

Nhưng lạ thay, vắng tuyệt bóng người.

Chí-Tôn chợt nhìn lên ngọn núi chập chùng, chàng nghĩ nhật nhanh :

— Ồ, có thể hai cái bóng thiếu nữ đã nhân lúc ta phóng vào rừng, đã leo lên ngọn núi rồi cũng nên, vậy ta hãy lên đây xem sao.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ lắc lư thân hình một cái, là Chí-Tôn đã nhảc bổng lên không, nhắm đỉnh núi bay tới.

Vừa lên đến nơi, quả như ý nghĩ của Chí-Tôn, chàng nhận ra hai chấm trắng nhỏ mờ, đang leo tới một ngọn núi cao ngất chừng trời.

Không để chậm trễ, Chí-Tôn nhắm ngay đỉnh núi đó bay qua như một luồng chớp.

Đến nơi, Chí-Tôn dừng lại, thấy ngọn núi cao đâm thủng vào vầng mây bạc, viền phủ quanh năm.

Đứng trên nầy nhìn xuống mấy ngọn núi thấp kề tiếp, chẳng khác nào một chiếc tháp không lồ, có sương mù khói nhạt vờn bay, giống như động phủ nơi nương náu của các thần tiên trong truyện cổ ngày xưa.

Thật là thần bí vô cùng !

Trong lúc Chí-Tôn chợt nhìn xuống bên kia vực núi thấy hai bóng trắng thiếu nữ lúc nầy lờ mờ hạ xuống lưng chừng, rồi đột nhiên biến mất trong làn sương khói quyện mờ...

Bất giác, Chí-Tôn khe khẽ rúng động thân mình, vì ngoài sự hiếu kỳ về hai bóng lạ ấy ra, còn thêm hoang mang trong lòng khi đứng trước một cảnh tượng huyền ảo do núi rừng tạo ra.

Chàng có cảm tưởng như đang đi vào mộng...

Chí-Tôn từ từ xê tới ngọn đồi cao thủng từng mây.

Chàng nghe toàn thân mát rượi như vừa tắm mình dưới dòng suối mê hồn.

Chí-Tôn ngó xuống thấy đó là một cái vực sâu ngàn trượng. Trong vực mây khói mịt mù, từng cuộn bay lên.

Chàng bàng hoàng trong dạ, nhìn vực thẳm một hồi lâu, không hiểu hai cái bóng trắng thiếu nữ vừa rồi đã làm thế nào phóng qua bên kia được.

Từ chỗ chàng đứng sang đầy có gần một trăm trượng, hai bóng trắng ấy đã dùng cái thân pháp gì mà vượt qua bên ấy một cách dễ dàng như thế.

Chí-Tôn ngẫm nghĩ giây lát, chàng chợt cuối xuống nhặt ngay một hòn đá to, tiện tay ném vào giữa vực sâu ngàn trượng.

Viên đá rơi vào khoảng trống mây khói vờn bay, im lìm chẳng hề nghe vang một tiếng động.

Chờ một chập sau không thấy tăm dạng chi hết, Chí-Tôn khe khẽ lắc đầu :

— Quả thật là thần bí, hai cái bóng trắng ấy trừ phi là ma quái, thì không thể nào vượt khỏi vực sâu không đáy nầy, giá như ta công lực có thể tạm gọi là cao siêu, thế mà cũng chỉ xê mình một cái cũng chỉ bay độ ngoài năm mươi trượng mà thôi.

Vậy hai bóng trắng đã dùng cách nào vượt ngang hàng trăm trượng ?

Một điều nguy hiểm nhất, là mây khói từ cửa vực cứ cuồn cuộn bay lên, dù cho có cái nhỡn lực tinh vi đến đâu, cũng không thể nào phân biệt bên kia bờ vực là nơi nào cả.

Chính đó là một trở ngại lớn lao cho những cao thủ võ lâm nào muốn sang bên kia vực thẳm.

Nếu chẳng may đặt chân vào khoảng trống không, tự khắc sẽ bị rớt xuống lòng vực, xương thịt rã rời.

Chí Tôn còn mãi ngơ ngác trước cảnh tượng huyền ảo hãi hùng đó, đột nhiên, chàng nghe từ phía sau lưng một giọng trầm rợn nổi lên :

— Tiểu tử, ngươi đang nghĩ ngợi gì ?

Chí Tôn giật mình, xé ra ngoài hai trượng mà trong lòng kinh hãi vô cùng.

Kẻ vừa phát âm nhất định phải có cái công lực thần xuất quỉ mạt, mới có thể đáp gần bên chàng mà chẳng hề hay biết chi cả.

Theo thính lực hiện giờ, Chí Tôn đã đạt tới chỗ tinh vi, nghe tiếng muỗi bay ngoài mười trượng tợ sấm sét, thế mà không phát giác ra đối phương chỉ cách chàng không đầy ba trượng.

Hãi hùng hiện lên gương mặt, Chí Tôn lắc mình trở lại vì sợ kẻ lạ mặt tấn công bất ngờ không đương đầu kịp.

Sau khi quay mình đối diện kẻ lạ mặt xong, Chí Tôn xạ cặp mắt sáng rực tợ ánh tinh cầu, nhìn ngay đối phương.

Chàng nhận ra đó là một lão quái đầu tóc gần bạc trắng, lòa xòa xuống tận vai, mình mặc áo rách nhiều lỗ, chân đi không, rọi cặp mắt như hai ngọn đèn thần, nhìn chàng chẳng hề chớp.

Lão Quái lạ mặt nầy, Chí Tôn chưa từng gặp mặt lần nào cả.

Khi nhận rõ gương mặt đẹp tuyệt trần của Chí Tôn, bất giác, Lão quái sững sốt lên, như vừa bắt gặp một bảo vật vô giá.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn vô cùng ngạc nhiên về cử chỉ lạ lùng của Lão quái, chàng ngập ngừng một lúc thật lâu, vẫn chưa thốt ra lời.

Bất giác Lão quái kêu lên !

— Ồ, sao lại giống hắn thế !

Câu nói của Lão quái, làm Chí Tôn ngơ ngác, chàng không hiểu Lão ta vừa bảo chàng giống ai, mà trông vẻ mặt lão có vẻ kinh dị như thế.

Chí-Tôn hỏi to :

— Các hạ là ai ?

Nghe giọng nói của Chí-Tôn, chẳng hiểu sao Lão quái chừng như rúng động cả thân mình. thảo lùi một bước, lắm bắm :

— Lạ thật, từ hình dáng cử chỉ đến giọng nói hệt hắn chẳng hề sai một mãy may nào cả.

Càng thêm kinh ngạc cử chỉ dị kỳ của Lão Quái, Chí-Tôn nghĩ nhanh trong lòng :

Ồ, không lẽ Lão này là một kẻ ngông cuồng, mất hắn cả thần trí, nên lẫm nhẫm như thế ?

Xạ hai luồng nhỡn tuyến của mình vào cặp mắt thần bí của Lão quái một chập lâu, Chí Tôn lại hỏi :

— Các hạ là ai ? vừa thốt ra những lời gì, ta chẳng hiểu một mãy may nào cả.

Cho đến bây giờ, Lão quái mới lấy lại được sự bình tâm, Lão ta không đáp câu hỏi của Chí-Tôn, mà chỉ ôn tồn bảo :

— Tiểu tử muốn vượt qua cái vực thẳm nầy à ?

Chí-Tôn khe khẽ gật đầu :

— Phải đấy !

— Vì sao ngươi có ý định đó ?

— Một sự hiểu kỳ !

Lão quái bỗng nổi lên một giọng cười khi khì... quái gở :

— Tiểu tử ạ ! ngươi không thể nào vượt qua vực sâu ngàn trượng nầy đâu, chính ta đã chờ đợi nơi đây suốt mười mấy năm ròng rã, mà ta cũng không thể qua được...

Nói tới đây, Lão quái buông tiếng thở dài như thê thảm lắm.

Chí-Tôn khích động mạnh :

— Các hạ chờ đợi ở đây đã mười mấy năm trường ?

— Đúng như vậy, ta lên ngọn núi nầy tính đến nay đã mười lăm năm ròng rã

— Tại sao Các hạ phải làm thế ?

— Đó là một chuyện riêng của ta, Tiểu tử hỏi để làm gì ?

Chí-Tôn nghe câu nói nhạt nhẽo của Lão quái, chàng cười lạnh lùng một tiếng, quay mình chực bỏ đi.

Lão quái bỗng gọi giật chàng lại :

— Tiểu tử, ta có một điều cần hỏi ngươi đây.

Chí-Tôn dừng chân lại, chàng cau mày, lộ vẻ khó chịu, rồi hỏi :

— Các hạ muốn hỏi ta điều gì ?

Lão quái nhìn thẳng vào mặt Chí-Tôn, cái gương mặt đã thu hút Lão ngay từ phút đầu :

—'Ngươi tên gì ?

— Dương.Chí-Tôn !

Lão Quái chán nản thở dài một tiếng ;

— Lạ thật, sao lại họ Dương ?

Một lần nữa, Chí-Tôn lại ngơ ngác lên :

— Tại sao Các hạ thở dài ?

— Vì ngươi vừa mang cho ta một sự thất vọng !

Không thể nào hiểu nổi câu đáp kỳ quặt của Lão Quái, Chí-Tôn trầm lặng một lúc, ngẩng mặt lên :

— Lúc nãy Các hạ bảo ta giống ai ?

— Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa !

Đến đây, bất giác Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng còn nhớ rõ đã có một lần tại thành Trường Sa, Thiên Sơn Long Nữ cũng bảo chàng như thế, chẳng lẽ chàng cùng Kiếm Khách có liên hệ gì trong cái dĩ vãng xa xăm mờ mịt ?

Nghĩ đến cái thân thế mơ hồ của mình, Chí-Tôn sáng rực hai ánh mắt lên, sự tò mò nổi dậy trong lòng chàng.

Chàng bỗng hỏi Lão Quái :

— Các hạ là gì của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa ?

— Hắn là người bạn thân nhất đời lão phu.

Chí-Tôn như khích động mãnh liệt, chàng nhớ lại lời hứa của chàng cùng Thiên Sơn Long Nữ là chàng sẽ tìm cho ra tung tích Phạm Thiên Hoa cho nàng, hôm nay lại đột nhiên gặp người bạn thân của Kiếm Khách, chàng liền phăng mạnh mồi :

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ có biết hiện giờ Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa ở đâu không ?

Tiểu tử hiện cũng đang tìm hắn sao ?

Chí-Tôn lắc đầu :

— Không phải thế đâu, xưa nay ta chưa từng quen biết Phạm Thiên Hoa một lần nào cả, mà chỉ có một người đương tìm Kiếm Khách thôi.

Lão quái trợn cặp mắt thần :

— Người đó là ai ?

— Thiên Sơn Long Nữ Đồ Tuệ Phương, nàng đã tìm Kiếm Khách trên chốn giang hồ đã mười mấy năm trời rồi, mà chưa gặp mặt, nàng tỏ ra sầu khổ vô cùng vì không hiểu Kiếm Khách còn mất thế nào.

Lão quái bỗng ngước mặt than dài :

Chao ôi ! một mãnh tình sầu vạn cổ ! Đồ cô Nương quả thật người đàn bà chung thủy bậc nhất trên thế gian nầy.

Mấy câu nói bóng bẩy của Lão quái khiến cho Chí-Tôn đoán biết giữa Thiên Sơn Long Nữ và Phạm Thiên Hoa trước kia có một mối tuyệt tình đầy nước mắt đau thương.

Không bỏ lỡ cơ hội, Chí-Tôn hỏi tiếp :

— Các hạ, Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa có phải là cao đồ của Tây Nhạc Làng Di Phong không ?

Lão quái gật đầu :

— Đúng vậy, Phạm Thiên Hoa chính là môn đệ của Tây nhạc Chi Chủ đấy !

— Hiện nay Các hạ có biết Phạm Thiên Hoa ở đâu không ?

Gương mặt Lão quái hiện lên một nét buồn rõ rệt :

— Lão phu chưa rõ tung tích hắn, nhưng rất có thể hắn đã chết dưới bàn tay độc ác của ả ma nữ kia rồi !

Chí-Tôn hết sức kinh dị, vì không hiểu Lão quái vừa nói ả ma đầu đó là ai, sao lại có thể giết chết Phạm Thiên Hoa, một kiếm khách siêu tuyệt nhất trong chốn vũ lâm.

Chàng chợt đổi sang ý niệm khác, vụt hỏi Lão quái :

Các hạ có biết rõ Lão Tiền bối Lăng Di Phong hiện có mấy người môn đệ hay không ?

Lão quái đáp chàng cần nghi ngợi :

— Lão ta chỉ có một cao đồ duy nhất Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa mà thôi.

Đã kinh dị, Chí-Tôn lại càng kinh dị thêm hơn, chàng thầm nhủ :

— Quái lạ thật ! Nếu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa đã chết dưới tay ma nữ nào mà Lão quái vừa thốt ra đó, thì chẳng lẽ Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư lại gạt ta về trận tranh ngôi bậc cùng môn đồ Lão Lăng Di Phong năm năm tới đây sao ?

Chính Đồ cô cô đã có mấy lần đến núi Tây Nhạc tìm tung tích của Kiếm Khách nhưng không có một lần nào được gặp, cô cô từng báo chẳng hiểu Kiếm Khách sống chết thế nào, nay Lão quái cũng biểu đồng tình ý nghĩ đó thật là rắc rối vô cùng.

Chí-Tôn còn nhớ lời dặn dò của Lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng có vẻ cương quyết lắm, hai người lại là vũ lâm Song Kỳ, là bậc dị nhân trên chốn giang hồ, không thể nào nói chuyện đùa bỡn được, chắc chắn, phải còn có một chuyện gì bí ẩn chứ chẳng không.

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa còn sống hai đã chết, còn ma nữ độc tuyệt kia là ai ?

Tự nhiên, Chí-Tôn cảm thấy chàng như có một mối giây quan hệ gì đến sự mất tích của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, và chính bản thân chàng phải đi tìm sự bí ẩn đó.

Lại nữa, chính chàng đã có lần hứa với Thiên Sơn Long Nữ về việc nầy, chàng không thể bỏ qua cơ hội tốt được, phải tìm cho được tung tích của Phạm Thiên Hoa.

Và chàng cũng muốn biết mặt Phạm Thiên Hoa là người như thế nào, mà cả Thiên Sơn Long Nữ cho tới Lão quái đang đứng trước mặt chàng đều cho là chàng giống Kiếm Khách như tạc.

Chàng cần phải hỏi thêm Lão quái vài điều thuộc về dĩ vãng của Phạm Thiên Hoa, để sau nầy dễ phăng manh mối.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn bỗng hỏi Lão quái :

— Xin Các hạ cho biết cao danh ?

Lão quái chẳng chút do dự :

— Lão phu tên gọi là Phi Lôi Ngũ Ung, anh em kết nghĩa của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa ngày trước.

Bất giác, Chí-Tôn đã phải bật nói :

— Phi Lôi Ngũ Ung chính là Lão tiền bối đây à ? Xin lão tiền bối thứ tha cho sự thất lễ của tiểu đồ kể từ nãy.

http://tieulun.hopto.org

Lão quái chính thật là Phi Lôi Ngũ Ung thoát tay :

— Chẳng có gì phải thất lễ cả, tiểu tử hãy yên lòng, nhưng hôm nay ngươi tới đây có việc gì hệ trọng, có thể bào cho ta biết chăng ?

Chí-Tôn đáp ngay.

Tiều đồ hiện đang theo dõi hai bóng người mới vừa lên đỉnh núi nầy

Phi Lôi Ngũ Ung ngạc nhiên :

— Hai bóng người hình dáng ra sao ?

— Đó là hai bóng trắng thiếu nữ, nhưng khinh lực họ quả thực là cao diệu, vừa vượt sang đây là tự nhiên mất hút ngay, chẳng hiểu lẫn đi nơi nào.

— Tiểu tử thấy bọn họ đi ngã nào ?

Chí-Tôn trỏ tay sang miệng vực, khói mây mờ quyện tựa còi thần tiên :

— Tiều đồ vừa thấy hai người vượt qua cụm mây đó, rồi biệt tích luôn cho đến khi gặp Lão tiền bối.

Phi Lôi Ngũ Ung hết sức khinh ngạc :

— Lạ thật, từ sáng đến bây giờ, Lão phu chẳng hề rời khỏi nơi nầy một phút giây nào, nhưng sao ta không nhận thấy một bóng người nào qua đây cả.

Chí-Tôn quả quyết :

— Nhưng sự thật, chính mắt Tiều đồ trông thấy hai bóng thiếu nữ lờ mờ bên kia đám mây khói, rồi biến mất lão tiền bối ạ !

Phi Lôi Ngũ Ung như bừng cơn ác mộng :

— Ô hay, Lão phu canh gác cửa vực đã ngót mười lăm năm nay, thế mà vẫn chưa phát hiện được sự lạ lùng nầy, vậy mà hai bóng thiếu nữ ấy do ngã nào sang nổi bên kia bờ vực ?

Ra chiều nghĩ ngợi một chút, Chí-Tôn nói :

— Thưa Lão Tiền bối, rất có thể hai bóng thiếu nữ ấy do một con đường bí mật nào đó trổ sang bên ấy, chứ chẳng còn gì lạ cả.

Nhỡn quang Phi Lôi Ngũ Ung sáng rực lên, Quái Lão gật đầu :

— Lời Tiều tử vừa bảo có lẽ rất đúng.

Thình lình, Chí-Tôn hỏi Phi Lôi Ngũ Ung :

— Lão Tiền bối canh giữ trên bờ vực nầy trong mười lăm năm nay chắc có mục đích gì quan trọng lắm ?

Phi Lôi Ngũ Ung thở dài :

— Ngươi đoán rất đúng, Lão phu ở trên ngọn núi nầy từ bao nhiêu lâu nay, chẳng gì khác hơn tìm hiểu xem Phạm Tiều đệ sống chết thế nào.

Đến lượt Chí-Tôn kinh dị ;

— Lão Tiền bối bảo sao lạ vậy ? cái vực sâu ngàn trượng kia đã có liên hệ gì đến Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa hay sao ?

Đúng như vậy, rất có thể Phạm tiều đệ chết trong bàn tay đầm độc của Ngọc Diện Diêm Bà rồi, chứ chẳng không.

Nghe đến cái tên Ngọc Diện Diêm Bà, Chí-Tôn cảm thấy như bị một luồng sấm chưởng vừa nổ ngang tai, chàng rúng động cả người lên.

Một bầu máu nóng vụt trào sôi lên, Chí-Tôn rít thầm :

— Lão ma nữ, rồi đây ta sẽ giết ngươi để trả mối sư cừu !

Chàng còn nhớ rõ : Ngọc Diện Diêm Bà là đại cừu nhân đứng hàng đầu trong cuộc thảm sát Can Lộ Bang ngày trước, chính là Sư môn của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, mà có lần Bắc Phong Hòa Thượng đã cho chàng biết rõ điều nầy tại ngôi chùa hoang cổ.

Thấy Chí-Tôn đứng lặng trầm tư không thốt lời nào nữa cả, Phi Lôi Ngũ Ung lấy làm lạ hỏi :

— Ngươi đang nghĩ gì mà có vẻ quan tâm như thế ?

Câu hỏi của Lão quái làm Chí-Tôn giật mình trở về với thực tại, chàng lúng túng nhưng đáp được lời ngay :

Thưa Lão Tiền bối, Tiều đồ đang suy nghĩ về sự xuất hiện của Ma nữ Ngọc Diện Diêm Bà nầy, vì mấy mươi năm nay, Tiều đồ nghe cao thủ vũ lâm kể lại, thì từng biết tiếng ma nữ, nhưng chẳng hề trông thấy hình dạng, đến cả tung tích cũng chẳng một ai rõ thấu, nào ngờ hôm nay, hiều ra ma nữ đó trú ngụ ở ngọn núi nầy.

— Tiều tử ạ, ngươi chưa được rõ, Ngọc Diện Diêm Bà ẩn tích trên ngọn núi nầy, khắp cả giang hồ đều không một ai hiều, chỉ riêng Lão phu, một hôm tình cờ đi ngang qua đây phát giác được cái vực ngàn trượng, quanh năm mây khói phủ mờ không làm sao qua được đấy thôi,

Chí-Tôn khích động :

— Thưa Lão Tiền bối, nếu không khám phá ra con đường qua bên kia bờ vực, thì lão tiền bối phải quyết định thế nào, chứ chẳng lẽ suốt cả đời người Lão Tiền bối canh giữ mãi thế nầy sao ?

http://tieulun.hopto.org

Phi Lôi Ngũ Ung ngước mặt lên trời cười một tiếng đau khổ, mà chẳng đáp lại lời Chí-Tôn vừa hỏi.

Do dự giây lát, Chí-Tôn mạnh dạn bảo Lão quái :

— Thưa Lão Tiền bối, nếu tài nghệ của Tiểu đồ không lấy làm vô dụng, thì xin tình nguyện dự chút công lao, trợ giúp Lão Tiền bối tìm cho ra con đường bí mật nầy, chẳng hiểu Lão Tiền bối có thuận như vậy chăng ?

Phi Lôi Ngũ Ung không đáp câu hỏi đó, mà chỉ bảo Chí-Tôn :

— Nầy Tiểu tử, chúng ta như có sẵn mối tiền duyên từ trước, nên mới có một cuộc kỳ ngộ ngày nay, bây giờ, ngươi hãy theo ta về động, rồi sau đó ta sẽ thuật lại cho ngươi nghe một thiên tình hận nào nùng nhất trong lịch sử võ lâm từ xưa đến giờ.

Trong thâm tâm Chí-Tôn tự nãy vẫn ước ao được rõ câu chuyện tình giữa Thiên Hạ Đệ nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà, nên khi Phi Lôi Ngũ Ung bảo, chàng như mở cờ trong dạ, liền đáp ngay :

— Xin đa tạ tấm thịnh tình của Lão Tiền bối, Tiểu đồ nào dám chẳng vâng.

Tức thì, hai cái bóng người một trước một sau rời khỏi bờ vực sâu ngàn trượng, phóng về phía bên phải ngọn núi, mây vờn trắng xóa, tự động phủ của các vị thần tiên.

Chẳng bao lâu, Phi Lôi Ngũ Ung đã đứng trước một cái hang núi rêu phủ quanh năm, có cây xanh mịt.

Phi Lôi Ngũ Ung day qua bảo Chí-Tôn :

— Động đá tại đây, ngươi hãy theo ta thẳng vào trong.

Nói xong, Lão quái ung dung bước đi trước, Chí-Tôn chầm chậm theo sau đưa mắt nhìn quanh động.

Chàng trông thấy cái động đá không sâu lắm, phía trên nhủ thạch nhô ra.

Đi độ chừng hai mươi trượng thì đã đến chỗ tận cùng thạch động : ba phía vách bằng phẳng lạ lùng.

Trong hang, chu vi ước chừng ba trượng, trống rỗng không hề thấy một vật gì cả, chỉ chính giữa có đốt một đống lửa ngún khói tỏa mờ và trên vách có treo mấy miếng thịt rừng đã phơi khô.

Phi Lôi Ngũ Ung bảo Chí-Tôn :

— Ngươi hãy ngồi trên mặt đá, Lão phu nướng ít miếng khô, rừng chúng ta cùng nhắm rượu, rồi sẽ đàm đạo sau.

Lắng lặng theo lời Phi Lôi Ngũ Ung, Chí-Tôn ngồi xếp bằng trên mặt đá, đưa mắt nhìn chung quanh động.

Trong lúc ấy, Phi Lôi Ngũ Ung đi lại vách đá, lấy mấy miếng khô rừng xuống đem nướng chín, rồi xách bầu rượu ra đến ngồi đối diện với Chí-Tôn.

Lão quái ôn tồn bảo :

— Chúng ta hãy dùng đỡ dạ Tiểu tử ạ !

Không chút ngại ngùng, Chí-Tôn cầm miếng khô rừng lên ăn coi ngon lành, còn Lão quái thì vừa nhai khô vừa nhắm rượu.

Được một lúc, hai người ăn xong mấy miếng khô cũng đã thấy đỡ đói trong dạ. Bây giờ Lão quái mới trầm giọng bảo :

— Tiểu tử, bấy giờ ta kể lại mối tình thảm tuyệt của Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà cho ngươi nghe

Chí-Tôn vô cùng hồi hợp, cung kính đáp :

— Vâng, xin Lão Tiền bối hãy kể, Tiểu đồ đang chú ý nghe đây.

Đưa cặp mắt sáng rực nhìn ra cửa động trầm mặc một hồi lâu, như thu hút những hình ảnh dĩ vãng xa xôi vào trong trí nhớ, Phi Lôi Ngũ Ung bắt đầu trầm trầm kể :

— Cách đây hai mươi năm về trước, trên chốn giang hồ xuất hiện một thiếu niên xinh đẹp tuyệt vời, giống hệch Tiểu tử hiện giờ như hai giọt nước.

Với một thanh cổ kiếm, thiếu niên đẹp trai ấy làm chấn động trên mặt giang hồ, chỉ trong vòng một năm, đã chiếm lĩnh ngôi bậc Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm...

Chí-Tôn chen vào :

— Nếu Tiểu đồ không lầm, thì thiếu niên ấy chính là Phạm Thiên Hoa ?

Lão quái nghiêm nghị bảo :

Ngươi hãy lắng nghe cho rõ lời ta nói đây...

Bặt đi một chút, Phi Lôi Ngũ Ung kể tiếp :

— Và cũng từ ngày chiếm đoạt ngôi vị Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm ấy, Phạm Thiên Hoa vang dậy từ Hoa Bắc tới Hoa nam, đồng thời, là cái mồi bỏng cho ngưng cặp mắt xanh của giai nhân, thiếu nữ, có rất nhiều cô gái đã si tình cùng chàng, nhưng tính tình chàng rất lạnh

http://tieulun.hopto.org

lùng, lạt lẽo, không hề rung động trước một tấm nhan sắc diễm kiều nào cả.

Trong số này, có cả Thiên Sơn Long Nữ Đỗ tuệ Phương, là một thiếu nữ có cái nhan sắc lộng lẫy hơn hết, nàng theo dõi chàng như bóng với hình, quyết chiếm cho được quả tim sắt đá của chàng.

Phi Lôi Ngũ Ưng nói tới đây thì dừng lại, Chí-Tôn khe khẽ gật đầu, tỏ ra chàng đã hiểu biết điều đó.

Phi Lôi Ngũ Ưng vẫn với giọng trầm :

Thế nhưng Phạm Thiên Hoa không hề yêu Thiên Sơn Long Nữ, dù bao lâu chàng từ chối khéo mối tình nàng, làm cho nàng hết sức khổ đau, nhưng vẫn đuổi mãi theo bóng hình chàng một cách vô hy vọng.

Để rồi một dịp ngẫu nhiên, Phạm Thiên Hoa gặp một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, tuổi độ đôi mươi, nhưng có một thân hình lồi cuồn không một ai cưỡng nổi.

Cả hai cảm lụy vì nhau và họ yêu nhau....

Bất giác Chí-Tôn thốt ra câu nói :

— Thưa Lão Tiền bối, thiếu nữ nào đó đẹp hơn Thiên Sơn Long Nữ nữa hay sao ?

Đúng như vậy, chẳng những cô ả trội hơn Thiên Sơn Long Nữ Đỗ tuệ Phương về sắc đẹp mà võ công lại còn cao tột nữa.

Chí-Tôn im lặng không hỏi thêm lời nào nữa. Theo chàng, thì Thiên Sơn Long Nữ đã có thể coi là tuyệt đại giai nhân, đến nay tuổi đã gần trung niên, mà má hãy còn hồng đào phơn phớt, khách anh hùng trông vào chẳng một ai mà không khỏi xiêu lòng, đắm say cái nhan sắc của nàng.

Nhưng chẳng hiểu thiếu nữ kia đẹp đến ngần nào, mà Phạm Thiên Hoa phải thương yêu say đắm, hẳn là không thể tưởng tượng rồi.

Phi Lôi Ngũ Ưng vẫn với giọng trầm trầm:

Trai tài gái sắc, trời đã sanh ra ngẫu nhiên gặp nhau trên chốn vũ lâm, kết thành một mối tình vạn kỷ, cùng dìu nhau đi tìm ẩn một nơi phong cảnh tuyệt vời, rũ sạch nợ giang hồ, sống với những quảng ngày thần tiên huyền ảo, tưởng khẳng khích bên nhau cho đến trọn đời....

Chí-Tôn nóng nẫy :

— Thưa Lão Tiền bối, thiếu nữ ấy tên gì ?

Phan Thiên Quyên !

Lộ vẻ sửng sốt, Chí-Tôn bất giác thốt :

Phan Thiên Quyên, có phải Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô không hở Lão Tiền bối ?

Phi Lôi Ngũ Ưng nghiêm giọng :

Tiểu tử hãy lắng lặng nghe ta kể tiếp, câu chuyện có từng hồi thảm điều khúc chiết, ly kỳ.

Kể từ đấy, Phạm Thiên Hoa ngoài việc tới lui với Sư phụ chàng không còn đi lại trên chốn vũ lâm nữa.

Cũng trong thời gian ấy, Lão phu phải vào núi luyện ngón Phi Lôi chưởng, nên vắng mặt trên chốn giang hồ và cũng không gặp Phạm Thiên Hoa, cho nên không hay biết gì mọi việc xảy ra.

Năm năm sau, cặp vợ chồng Phạm Thiên Hoa Phan Thiên Quyên hạ sinh được một đứa con trai vô cùng xinh đẹp, giống hệch chàng đặt tên là Phạm Thừa Chí, được cưng yêu như trứng mỏng, gia đình từ đó càng hạnh phúc ngập tràn thêm hơn.

Năm Phạm Thừa Chí lên hai tuổi, thì bất ngờ một hôm kia Phạm Thiên Hoa được Sư phụ gọi về luyện tập một loại võ công tối diệu.

Đến khi luyện xong thế võ, chàng trở lại nhà, thì thấy tình hình của Phan Thiên Quyên đổi khác, nàng vắng nhà luôn, có khi đến hai ba hôm mới trở về.

Vẻ đoan trang hiền lành của nàng đã mất hẳn, bấy giờ, lại lẳng lơ và phóng đãng vô cùng, bất chấp những lời khuyên nhủ của Phạm Thiên Hoa.

Riêng Phạm Thiên Hoa vì say mê với cái nghiệp võ công, đối với chuyện ái ân rất có điều độ, vì vậy, không thể nhu cầu thỏa mãn theo ý muốn của Phan Thiên Quyên, nàng lại đi tìm nguồn cảm mới.

Phạm Thiên Hoa biết vợ mình dâm đãng như thế, chàng vô cùng căm tức, nhưng vì tình thương đứa bé quá đậm đà, chàng dằn cơn lửa giận, im lặng chịu sự đau khổ dằy xéo trong lòng.

Thế nhưng sức người có hạn, một hôm Phạm Thiên Hoa không còn đủ nghị lực trông thấy sự dâm ô của Phạm Thiên Quyên nữa, chàng âm thầm dắt đứa bé ra đi, với cõi lòng tan nát...

Chí-Tôn nén một tiếng thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Thưa Lão Tiền bối rồi hậu quả ra sao ?

— Ngươi đừng quá nóng nảy, lần lượt ta kể tiếp ngươi nghe.

Tuyệt vọng vì Phan Thiên Quyên sinh lòng phản trắc, Phạm Thiên Hoa trở lại chốn giang hồ, đi tìm lãng quên trong nghiệp võ công.

Trước khi chàng gởi Phạm Thừa Chí cho một gia đình nông dân nuôi dưỡng, năm sau chàng sẽ về thăm.

Một ngày nọ, tình cờ Phạm Thiên Hoa gặp lại Lão phu, chàng kể rõ mọi việc, ta đoán biết trước có một ngày kia thảm cảnh sẽ lại mở màn và lần đó hẳn là hết phương cứu vãn.

Nhiều lần ta đã khuyên bảo Phạm Thiên Hoa nên tránh mặt nàng là hơn, nhưng chàng vẫn nằng nặng đòi tìm cho được nàng để nói mấy câu sỉ nhục, từ đó ta và chàng sát bên nhau trên mặt giang hồ.

Dọc đường đến tỉnh Hồ Nam, bất ngờ một hôm nghe tin Ngũ Đại Môn Phái thách đấu với Ngọc diện Diêm Bà Phan Thất Cô, động tính hiếu kỳ, ta và Phạm Thiên Hoa liền mau chân đến đấy, xem công lực lừng lẫy của ma nữ một thời về dâm độc song tuyệt ra sao.

Khi ta và Phạm tiểu đệ đến nơi, thì đã trông thấy có trên năm mươi cao thủ Ngũ Đại môn phái đã chết dưới tay Ngọc Diện Diêm Bà rồi, còn ma nữ thì đang đứng trên sân trường, dương dương tự đắc.

Phạm Thiên Hoa vừa thấy Ngọc Diện Diêm Bà liền ngất xỉu đi tại chỗ Lão phu phải vực hắn đến một nơi vắng vẻ mà cứu tỉnh lại.

Lão phu hết sức ngạc nhiên về sự lạ lùng đó, hỏi Phạm Thiên Hoa thì chàng cho biết Ngọc Diện Diêm Bà chẳng ai khác hơn là Phạm Thiên Quyên, người vợ dâm loạn của chàng ngày xưa.

Chí-Tôn kinh ngạc tột độ :

— Thưa Lão Tiền bối, Ngọc Diện Diêm Bà tuổi chưa bao nhiêu, mà tại sao các cao thủ trong chốn vũ lâm lại gọi là Diêm Bà; tại sao có chuyện lạ vậy ?

Phi Lôi Ngũ Ưng lắc đầu :

— Tiểu tử chưa rõ, thực ra lúc ấy, thì Ngọc Diện Diêm Bà tuổi cũng đã ngoài năm mươi, nhưng dâm nữ nầy có phép cải tuổi xuân xanh lại, nên thoạt nhìn chẳng khác nào cô gái đôi mươi hoa mộng.

Trước khi gặp Phạm Thiên Hoa, Diêm Bà đã từng gây tai vạ

khắp chốn giang hồ có tới mấy mươi năm không biết bao nhiêu trang thiếu hiệp anh hùng đã chết vì viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn ».

Do đó, mặt giang hồ tặng cho dâm phụ cái tên Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng có một thời gian đột nhiên mất tích đi và thời gian đó chính nữ ma nầy đã đổi tên là Phan Thiên Quyên đánh lừa Phạm tiểu đệ là một thiếu niên mới lớn lên, thiếu kém kinh nghiệm giang hồ, nên mới sa vào bẫy ô trược của cô ả.

Chí-Tôn rít cắm hờn trong hai hàm răng cắn chặt :

— Quả thật thấy sao trò vậy, chính ta cũng suýt chết vì viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » của dâm nữ Tân Mỵ Nương, nếu không có Lão Quái Ngư cho uống bát máu Thần Qui, thì nay nấm mồ đã xanh cỏ rồi.

Tới đây, trên gương mặt Phi Lôi Ngũ Ưng hiện đầy sát khí, lão nghiến răng rồi tiếp :

— Cũng chỉ vì Phạm tiểu đệ tuy võ công cao tột thật, nhưng hãy còn non nớt về mặt xảo trá giang hồ, đã có nhiều lần nghe qua cái tên Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng chưa hề trông thấy tận mặt ma nữ nầy lần nào, do đó, mới xảy ra một mối hận tình thảm tuyệt.

Sau cùng, nhưng không còn chịu nổi với sự dày vò cắn rứt trong tâm nữa, Phạm Thiên Hoa ký thác đứa bé lại cho ta, bảo ta tìm đến gia đình nông dân kia nhận về nuôi dưỡng, còn chàng với thanh cổ kiếm, đi tìm Ngọc Diện Diêm Bà rửa hận, đồng thời, diệt đi mối nguy hại trong chốn vũ lâm.

Ta vì sợ chuyến ra đi của Phạm Thiên Hoa có điều chẳng lành, nên đã hết sức cản ngăn chàng, nhưng chàng nhất định xách kiếm ra đi, ta đành phải để cho chàng đơn thân trên đường gió bụi.

Còn ta thì trở lại nhà nông dân kia, để tìm đứa bé Phạm Thừa Chí, nhưng khi đến nơi rõ lại chẳng may gia đình ấy bị hỏa hoạn từ mấy hôm trước, chẳng hiểu đứa trẻ thất lạc ở nơi nào.

Thất vọng, ta đi tìm khắp giang hồ, nhưng không được gặp mặt Phạm Thiên Hoa một lần nào nữa cả.

Thế rồi một ngày kia, ta nghe chốn giang hồ đồn đãi với nhau Phạm Thiên Hoa giao đấu cùng Ngọc Diện Diêm Bà, trên một ngọn cao lãnh, hai người cùng dốc toàn lực ra hạ lẫn nhau...

http://tieulun.hopto.org

Nói đến đây, Phi Lôi Ngũ Ưng xà hai luồng nhỡn quang thật khiếp. Lão ta như đang rít căm hờn...

Chí-Tôn sốt dạ hỏi mau :

— Rồi hậu quả thế nào, thưa Lão Tiền bối ?

Giọng của Phi Lôi Ngũ Ưng trở nên trầm rợn :

— Hậu quả... Phạm Tiểu đệ thảm bại trước đường võ công độc tuyệt của con hồ ly đó và nghe đâu chàng đã bị thương nặng, rồi cũng từ đó hai người biến mất trên mặt giang hồ, không ai tìm ra dấu vết được nữa.

Chí-Tôn bỗng thở dài :

— Thật đau thương cho Kiếm Khách !

Phi Lôi Ngũ Ưng ngừng lại thở vì xúc động, quá mãnh liệt, chập sau, mới bảo Chí-Tôn :

Tiểu tử ạ, nếu đứa bé Phạm Thừa Chí ngày nay còn sống sót, thì dáng dấp có lẽ cũng độ chừng tuổi ngươi và xinh đẹp cũng như ngươi, lúc nãy, vừa trong thấy mặt ngươi, ta ngỡ ngươi là hiện thân của Phạm Thiên Hoa, nên ta mới tỏ ra ngạc nhiên đấy.

Nghe câu nói sau cùng của Phi Lôi Ngũ Ưng, Chí Tôn không khỏi rúng động tận đáy lòng, chàng chợt có ý niệm :

— Ồ, không lẽ ta là đứa bé, con trai của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa ?

Chàng cắt quãng ngay ý nghĩ đó, cho đó là một chuyện vu vơ, không một căn cứ vào đâu cả.

Chợt nhớ tới chiếc vòng Ngọc Khuyết đeo trên cổ, Chí-Tôn lấy tay nâng lên nhìn một chập, rồi ướm hỏi Phi Lôi Ngũ Ưng :

— Thưa Lão Tiền bối chẳng hiểu Lão Tiền bối có biết bảo vật Tiểu đồ đang đeo trên cổ đây không ?

Phi Lôi Ngũ Ưng đưa mắt nhìn chăm chú chiếc vòng Ngọc Khuyết một hồi lâu, rồi lắc đầu :

— Ta chưa từng thấy chiếc vòng ngọc này bao giờ cả, nhưng món vật này có ý nghĩa gì không ?

Thấy Phi Lôi Ngũ Ưng không nhận được bảo vật của mình, có liên hệ đến đời đi vãng thuở ấu thơ, một thân thế hết sức mơ hồ, Chí-Tôn ra chiều thất vọng.

Chàng cho là ý niệm vừa rồi của mình đã lệch lạc. Chàng không thể là đứa bé Phạm Thừa Chí kia được.

Chí Tôn đáp câu hỏi của Lão quái :

— Thưa Lão Tiền bối, món di vật này Tiểu đồ mang nó từ thuở bé cho tới bây giờ, nhưng không hiểu sự tích của nó ra sao, gặp Lão Tiền bối là người lịch duyệt giang hồ, nên Tiểu đồ mới đem ra hỏi thử, coi Lão Tiền bối có biết hay không, chứ chẳng có ý nghĩ gì cả.

Dừng lại một chút, Chí-Tôn hỏi :

— Thưa Lão Tiền bối, như vậy là đứa bé có mang tên Phạm Thừa Chí, chính là con ruột của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô ?

Phi Lôi Ngũ Ưng gật đầu :

— Ngươi còn phải hỏi, đứa bé đó là kết quả của một mối tình thảm tuyệt giữa một trang thiếu hiệp giang hồ lỗi lạc và một ma nữ dâm độc bậc nhất trần gian này.

Thưa Lão Tiền bối hiện giờ đứa bé ấy ở đâu ?

— Ngày trước ta đi qua khắp nẻo giang hồ, nhưng vẫn không sao tìm ra tung tích đứa bé ấy, có lẽ nó đã chết sau trận hỏa hoạn rồi cũng nên.

Lặng đi một chập, Chí-Tôn lại hỏi :

— Vì sao Lão Tiền bối lại biết Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa đã chết dưới tay ma nữ Ngọc Diện Diêm Bà ?

Phi Lôi Ngũ Ưng buồn bã đáp :

— Vì giữa hai cừu nhân phải có chết đi một người, thì tấn kịch thảm tuyệt ấy mới có thể chấm dứt đi được, theo giới giang hồ được rõ, là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa mất tích đã mười mấy năm rồi, còn ả ma nữ Ngọc Diện Diêm Bà thì đã được ta phát giác tại đỉnh núi này, dù chưa rõ hang động đang nằm ở đâu, nhưng với bằng chứng hiển nhiên đó, Phạm tiểu đệ đâu còn có thể sống sót trong cõi đời nầy.

Đến đây, Chí-Tôn bỗng nghĩ thầm :

— Đồ cô cô quả thật quá si tình Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa, nàng đã bỏ gần hết tuổi xuân xanh của mình mà chạy đuổi theo một bóng hình vô hy vọng, đáng thương hại thật.

Tuy vậy, hôm trước ta có hứa với Đồ cô cô nhất định tìm cho được Kiếm Khách cho nàng, thì ta phải giữ lời hứa ấy, rán tìm coi họa ra được chăng, theo như lời Lão Tiền bối vừa nói, thì cái chết của Kiếm Khách còn lờ mờ lắm, chưa hẳn sự thật như thế đâu.

Suy nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn xoay qua chuyện khác :

http://tieulun.hopto.org

— Lão Tiền bối theo Tiểu đồ thì có một con đường bí mật ăn thông vào vực sâu ngàn trượng đó, cho nên hai bóng trắng thiếu nữ lúc nãy mới có thể sang bên kia bờ vực được. Vậy Lão Tiền bối nghĩ sao trong việc khám phá hang động ấy, để tìm tung tích của Ngọc Diện Diêm Bà ?

Ra chiều trầm tư một chút, Phi Lôi Ngũ Ung khẽ lắc đầu :

— Sự thật, hiện giờ ta chưa có ý định về việc đó, vì bên kia ngọn đồi còn rất nhiều vực sâu ngàn trượng khác, chim chóc cũng khó mà bay qua, lại nữa lớp mây khói lờ mờ khó lòng trông thấy những gì bên kia vực được, ta cho chuyện khám phá con đường bí mật nơi đây không có hy vọng gì lắm.

Một ý niệm bỗng thoáng qua óc Chí-Tôn, chàng bảo thầm :

— Ồ, chốc nữa ta đã quên khuấy mất, Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, chính là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà, có lẽ thỉnh thoảng lâu lâu dâm phụ đó đến đây một lần, vậy ta cũng nên hướng về cô ả, theo dõi hành tung hằng ngày mà khám phá con đường bí mật dẫn vào hang động, có thể là điều hay nhất.

Tia hy vọng sáng rực lên trong hai mắt của Chí-Tôn, chàng bảo Phi Lôi Ngũ Ung :

— Hiện giờ Tiểu đồ có một việc muốn bàn với lão tiền bối, chẳng hiểu có vui lòng hay chăng ?

— Tiểu tử hãy nói thử ta xem !

— Theo Tiểu đồ hiểu, thì Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà, có thể hay đi lại trên con đường nầy, vậy về phần khám phá hang núi, hãy để mặc Tiểu đồ, phần Lão Tiền bối, thì hàng ngày dọ thử tình hình coi có gì lạ chăng, chẳng hiểu Lão Tiền bối định lẽ nào ?

Phi Lôi Ngũ Ung chẳng chút do dự :

— Phải đấy, Tiểu tử nghĩ ra cách đó rất là tiện lợi, giờ ngươi hãy lên đường lo công việc cho sớm, ta sẽ ở đây chờ ngươi trong kỳ hạn một năm, dù may ra ta có khám phá được cái vực sâu ngàn trượng kia, ta vẫn ở đây đợi ngươi đến, rồi cùng toan liệu sau.

Chí-Tôn đứng dậy chắp tay cung kính :

— Tiểu đồ xin cáo biệt Lão Tiền bối, hẹn nội một năm sau sẽ trở lại ngọn núi nầy !

Phi Lôi Ngũ Ung cũng đứng lên theo, như không nỡ chia tay :

— Vâng tiểu tử hãy đi đi, nên thận trọng cho lắm mới được, trên

mặt giang hồ có rất nhiều tay ma đầu hiểm độc, nhất là bọn môn phái Ngọc Diện Diêm Bà đây đủ thủ pháp giết người, như Xuân Phong Nhất Độ Hoàn chẳng hạn.

Chí-Tôn cuối đầu vâng dạ, chàng phóng ra khỏi cửa động, theo đường núi mà đi.

Vừa đi Chí-Tôn vừa ngẫm nghĩ :

— Quái lạ thật, nếu quả thực Tây Nhạc Chi Chủ Lãng đi Phong chỉ có một cao đồ Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa, mà đã mất tích từ mấy mươi năm nay, thì tại sao lão Tiền bối họ Lãng mới đây lại còn gửi văn tự cho Bắc Phong Hòa Thượng, và Lão Quái Ngư, hẹn năm năm sau gặp nhau tranh ngôi bậc tại ngọn đồi Vu Sơn ? Phải chăng trong việc nầy còn có điều gì bí ẩn mà Lão quái chưa tìm ra được ?

Vậy ta phải hết sức kiên nhẫn tìm phăng ánh sáng sự mất tích của Phạm Thiên Hoa xem sao.

Chỉ trong tia chớp, Chí Tôn đã vượt qua hai ngọn đồi, chàng nhắm hướng ngọn rừng xanh mịt tiến đến.

Đang bay như một làn khói mỏng, chợt Chí Tôn trông thấy xa xa có hai cái chấm trắng, như là hai bóng người, cách ngoài năm trượng.

Hai bóng nhằm dưới chân núi phóng đi nhanh lẹ vô cùng.

Nhận kỹ hai bóng trắng, Chí Tôn vụt tự bảo :

— Ồ, hai bóng trắng có lẽ là hai thiếu nữ mà ta bắt gặp lúc nãy bên kia bờ vực có đám mây khói lửa mờ, hai ả do một ngã bí mật nào đó, thoát ra đây chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Vậy ta hãy rán bắt kịp hai bóng đó, tìm hiểu con đường bí mật trong hang, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt khó mong tìm lại.

Chí-Tôn triển ngay thân pháp « Di ảnh Kỳ Hình » bốc thân hình lên nhẹ làn tơ nhỏ, bay nhanh như làn sét đuổi theo hai bóng trắng, lướt vèn ở trước mặt chàng về phía cụm rừng xanh mịt có cây.

Trong thoáng mắt, Chí-Tôn đã bắt kịp hai bóng trắng, chàng nhận ra quả thật đó là hai thiếu nữ, ăn vận chẳng khác gì Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, mình mẫy vận toàn trắng, trên đầu có một đóa hoa đỏ thắm.

Bất giác, Chí-Tôn tự nhủ :

— Hay là hai thiếu nữ vận toàn trắng nầy chính là đệ tử của Ngọc Diện Diêm Bà và là đồng môn của Chiêu Hồn Điệp Tần My

http://tieulun.hopto.org

Nương, nếu không, đâu có sự ngẫu nhiên trùng hợp về hành tung cũng như bóng dáng này ? Ta nên ngăn chận chúng lại, tìm cách thăm dò mới được.

Lập tức, Chí Tôn dùng ngay thân pháp kỳ diệu phóng qua một bên quay nữa vòng tròn trên không trung, rồi sau cùng xoay mình lại đáp xuống đất, trước mặt hai thiếu nữ vận toàn trắng.

Đồng thời, lúc hai chân chấm đất, Chí-Tôn cố ý nhắm ngay hai thiếu nữ phóng mình tới với tốc độ nhanh tợ làn sét trên mây.

Chàng định gây sự với hai thiếu nữ để bắt đầu vào câu chuyện tìm hiểu sự thật về các ả ở sau này.

Thình linh, bị một kẻ lạ mặt khiêu khích, hai thiếu nữ vận toàn trắng lanh lẹ né mình sang bên tránh cái phóng tới thần tốc của Chí-Tôn, rồi từ từ hai ả quay mình trở lại.

Cùng lúc đó, Chí-Tôn cũng đã chuyển thân hình đứng sững trên mặt đất, hướng mặt về hai thiếu nữ áo trắng.

Bây giờ, hai bên đã đối diện với nhau cách chừng ba trượng.

Vừa trông thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí-Tôn, chẳng hiểu nghĩ sao hai thiếu nữ áo trắng đồng lượt « ồ » một tiếng, rồi rọi bốn mắt sáng ngời nhìn chàng, lộ trên gương mặt một sự kinh ngạc vô hạn.

Chẳng hiểu cử chỉ của hai thiếu nữ áo trắng có phải vì gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí-Tôn, hay vì phong độ của chàng, hoặc là còn một chuyện gì bí ẩn khác, mà đến phải ngẩn ngơ như thế.

Còn Chí-Tôn, khi trông rõ hai thiếu nữ áo trắng, chàng vô cùng kinh dị, vì không ngờ rằng với cái dáng dấp kiều diễm kia, mà gương mặt lại đen đúa xấu xa dường ấy, đến nỗi thoạt nhìn một lần, không còn muốn nhìn lại lần thứ hai.

Một phút trầm lặng trôi qua !

Cả hai bên kình địch nhìn nhau chưa ai thốt lên một lời nào cả.

Chập lâu, không còn giữ sự im lặng được nữa, thiếu nữ áo trắng lớn tuổi hơn, tiến lên một bước, lạnh lẽo hỏi Chí-Tôn :

— Thế nầy có phải là Các hạ cố ý gây sự với chúng ta chăng ?

Chí-Tôn cười nhạt, rồi đáp :

— Trên đường quan lộ, chân ai nấy bước, chẳng có gì mà cô nương phải bảo là cố ý được.

Thiếu nữ áo trắng nghiêm nghị bảo :

— Ta trông ra Các hạ cũng là một trang thiếu hiệp, thân thủ xuất trần, nhưng tại sao lại có chuyện không tránh né được hai chị em ta trong lúc đi đường, mà suýt phải va chạm nhau như thế ?

Vốn sẵn đã muốn gây chuyện từ lúc đầu, nên khi nghe thiếu nữ áo trắng thốt ra mấy lời ấy, Chí-Tôn khinh khỉnh đáp :

— Nếu quả thật có sự va chạm như thế, thì nhị vị cô nương nghĩ sao về hậu quả của nó ?

— Thiếu nữ áo trắng giận dữ thét :

— Thì chị em chúng ta sẵn sàng dạy cho kẻ cuồng đồ ngông nghênh như ngươi một bài học giang hồ đích đáng.

Chí-Tôn gióng lên một trận cười như ma quỉ từ ngoài mộ địa :

— Ha ha... cứ như theo sự nhận xét của ta, thì nhị vị cô nương thực tình không có tư cách gì xứng đáng để thốt ra mấy lời nói như thế đó, có lẽ, đây chỉ là một sự hão huyền nhất thời thôi.

Cả hai thiếu nữ áo trắng nghe mấy lời ngạo nghễ của Chí-Tôn thấy đều bốc phừng lửa giận, đồng hét :

— Thế thì ngươi đã hết số rồi !

Liền tr. n, tiếng hét, hai ả mỗi người đưa ra một chưởng quái dị hơn tất cả cao thủ trong chốn vũ lâm mà Chí-Tôn đã từng đương đầu từ trước đến giờ.

Ngạc nhiên trước hai luồng chưởng kỳ dị của hai cô gái áo trắng, Chí-Tôn liền dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » xẹt mình một cái, bỗng vọt biến mất giữa quảng trống không.

Hai cô gái áo trắng không ngờ Chí-Tôn có cái thân pháp quỉ mị khôn lường đó, hết sức kinh dị, thu hồi thế công đứng rảo mắt tìm coi kình địch xuất hiện chỗ nào.

Chốc lát, hai cô gái trông thấy Chí-Tôn đứng ngoài hai trượng, cất tiếng cười lạnh lẽo nghe như từng mũi kiếm bén nhọn thốc vào ruột gan.

Hai cô bất giác phải rúng động cả thân mình, trước cái ngón võ công chưa từng nghe thấy trên mặt giang hồ đó.

Sững sốt hồi lâu, một trong hai cô gái áo trắng trợn mắt :

— Ngươi có ngón võ công gì cứ mang ra thi thố, đừng đem biểu diễn cái trò quỉ quái, tà thuật ấy vô ích.

Chí-Tôn tỏ vẻ khinh bỉ :

— Cả hai ngọn chưởng của các ngươi cùng thi triển một lượt,

http://tieulun.hopto.org

thế mà chưa hề chạm đến làn da của ta, như vậy chưa phải là bãn lĩnh à ?

Cô gái áo trắng nghẹn lời không đáp được câu nói của Chí-Tôn, chỉ đứng nhìn chàng bằng cặp mắt oán độc, vừa ngấm khiếp sợ.

Cô gái áo trắng kia thấy thế vội xê lên ba bước, nghiêm giọng thốt :

— Các hạ tên gì ?

Chí-Tôn lãnh đạm :

— Điều đó thiết tưởng cô nương không cần biết mà làm gì, có còn thủ pháp nào lạ khác hãy thi thố cho ta xem thử.

Cô gái áo trắng hét :

— Đừng bẽm mép, hãy trông đây !

Lời chưa dứt, cô gái áo trắng đẩy ra một chưởng, áp lực nặng nề như quả núi chụp xuống đầu Chí-Tôn.

Đồng thời, cô gái áo trắng kia cũng xô luôn một luồng áp khí dũng bạo tợ ba đào, bắt từ ngay mình Chí-Tôn đánh tới.

Chí-Tôn vùng cười nhạt một tiếng, lẹ làng đưa ra hai chưởng.

Tức thì hai luồng trắng đỏ từ trong nội chưởng của chàng phân biệt xạ ra đón lấy song chưởng của kình địch.

Hai cô gái áo trắng chợt nhận ra chưởng pháp kỳ dị của Chí-Tôn, bất giác rúng động cả thân mình, đâm ra hoảng sợ, liền vận thêm hai phần thành lực tăng lên sức mạnh của chưởng phong, hầu quật kẻ địch.

Thế nhưng hai cô gái áo trắng có ngờ đâu ngọn chưởng « Lưỡng Cực Chân Nguơn » của Chí Tôn vừa đưa ra, hễ gặp cứng rắn thì hóa ra dịu mềm, trái lại, gặp dịu mềm thì trở nên cứng rắn lạ thường, kẻ địch càng công mạnh bao nhiêu, thì sức phản động lại càng khốc liệt bấy nhiêu. .

Vì vậy, khi hai cô gái áo trắng tăng thêm hai phần công lực cho chưởng phong của mình áp tới Chí-Tôn, thì hai tiếng nổ lộng trời, chưởng quang chớp nháng như trăm ngàn tia sét vạch bầu không gian.

Theo đó, mấy tiếng rú hãi hùng, hai cô gái áo trắng bị áp khí dội lại ngoài ba trượng, đứng lắc lư như con thuyền trên sóng bão.

Cũng may là, hai cô gái áo trắng công lực cao thâm vượt hẳn bọn cao thủ giang hồ, hơn nữa Chí-Tôn đưa ra hai chưởng nầy chỉ vận động có sáu phần công lực, nên không một ai bị thương cả, nếu

không, trong hai người cũng có một kẻ chết, hoặc mang thương tích nặng nề.

Đứng yên một chập định tinh lại tinh thần, cô gái áo trắng lớn tuổi hơn nói giọng căm thù ;

— Mối oán hận nầy chị em ta quyết có ngày phải trả, bây giờ chúng ta còn phải đi chuyện gấp, hẹn lại ngươi một ngày khác bất cứ lúc nào trên mặt giang hồ nầy.

Chí-Tôn ngạo nghễ bảo :

— Chứ không phải các ngươi tìm cách từ chối khéo à ?

Cô gái áo trắng trợn hai mắt sáng ngời :

— Thế bây giờ ngươi nghĩ sao ?

— Bình nhật ta không bao giờ ước hẹn với ai cả, cao thấp hơn thua chỉ một lần đấu mà thôi.

Câu nói vừa ngạo mạn vừa khiêu khích của Chí-Tôn, làm cho cả hai cô gái áo trắng giận run bần cả người, sát khí bốc lên đầy mặt, liền xê mình tới ba bước, xòe song chưởng chực phóng ra...

Thình lình, Chí-Tôn quát to :

— Khoan đã, các ngươi chưa phải là tay đối thủ của ta, vậy bây giờ, các ngươi hãy trả lời cho ta một điều, ta sẽ dung mạng sống cho, nếu nghịch lại thì...

Một trong hai thiếu nữ áo trắng hét :

— Nếu nghịch lại thì sao ?

Cặp mắt Chí-Tôn bỗng phóng xạ một thứ ánh sáng quái dị, chàng đáp giọng trầm khiếp :

— Thì nơi nầy chính là mộ địa của các ngươi !

Bị va chạm quá mạnh vào lòng tự ái, cô gái áo trắng nghiến răng :

— Thế thì ngươi phải chết !

Lẹ như làn sét, hai cô gái áo trắng chia ra tả hữu, mỗi người công một chưởng từ hai phía khác nhau.

Chưởng pháp của hai cô gái áo trắng vô cùng quái dị, song chưởng quần quại như cặp thần xà, cực kỳ hiểm ác.

Nếu là một cao thủ nào khác vào trường hợp nầy, chắc chắn sẽ bị chưởng phong của hai cô à quật nằm chết ngay tại trận.

Thế nhưng với Chí Tôn công lực ngày nay, qui thần đều run sợ, chỉ thấy thân mình chàng khẽ lắc một cái, là đã lẹ tợ ma quái tránh khỏi hai ngọn qui chưởng một cách dễ dàng.

http://tieulun.hopto.org

Nhất định hạ cho được kẽ kình địch, hai cô gái áo trắng thi triển toàn bộ nội lực, liên tiếp phóng ra những đường chiêu quái ác, lạ lùng hơn tất cả bọn giang hồ.

Để trêu tức hai cô gái áo trắng, Chí-Tôn tránh né nhanh lẹ tựa bóng vong linh vừa mới hiện về, thoát khỏi mọi thế công qui dị của kình địch.

Bề ngoài, trông Chí-Tôn bình tĩnh xem thường hai cô gái áo trắng, nhưng trong thâm tâm chàng rất lo ngại và dè dặt trước lối công càng lâu càng kỳ quái của hai cô ả.

Kẽ về thủ pháp, hai cô gái áo trắng đã đứng chung vào hàng quán tuyệt vũ lâm rồi.

Chí-Tôn chưa vội hạ độc thủ, vì chàng nhận thấy mặc dù hai cô gái áo trắng mặt mày đen đúa, xấu xa, nhưng cặp mắt ngầm chứa một thứ ánh sáng chánh đạo, không gợn một chút tà dâm, nên lòng chàng bỗng phát sinh hảo cảm không nỡ xuống tay.

Chẳng mấy chốc, mà hơn hai mươi đường chiêu đã qua, hai cô gái áo trắng đã dốc toàn nội lực tấn công, nhưng vẫn chưa đánh trúng Chí-Tôn một chưởng phong nào cả. Cả hai đều ướt đẫm mồ hôi.

Tự nghĩ không nên kéo dài trận đấu, bất lợi cho mình, Chí-Tôn bỗng quát to :

— Từ nãy giờ ta đã nhường các ngươi hơn hai mươi đường chiêu rồi bây giờ, đến lượt ta ra tay, vậy xin báo trước, một trong hai ngươi sẽ có kẽ nằm im dưới đất.

Phần hai cô gái áo trắng càng đấu với Chí-Tôn lại càng thấy lo âu, thật không ngờ chàng thiếu niên đẹp tuyệt thế có gương mặt lạnh lùng như mọ địa nầy, võ công lại quả thật qui thần không lường nổi, nên khi nghe Chí-Tôn quát ra một câu đó, cả hai cô ả vô cùng lo sợ, chưa biết số phận mình sẽ ra sao.

Chí-Tôn quát dứt, liền dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lẹ như qui mị, phóng đến bên mình một thiếu nữ áo trắng, phất tả chưởng.

Chỉ nghe một tiếng « huych » khô khan, cô gái áo trắng ngã nằm xuống đất im lìm, không thốt ra kịp một tiếng nói.

Cô gái áo trắng kia thấy thế hốt hoảng lên, dừng tả hữu chưởng, phóng đến bên cạnh đồng bọn thủ sẵn thế công, vì sợ Chí-Tôn tiến

đánh thêm một chiêu khác, chắc chắn không thể nào tránh khỏi một cái chết rợn người.

Nhưng Chí-Tôn xẻ ra ngoài một trượng, lặng lẽ đứng nhìn cô gái áo trắng nằm bất động dưới đất.

Cô gái áo trắng không thấy Chí-Tôn động thủ, liền cúi xuống lấy tay sờ vào kinh mạch của cô kia, khi hiểu ra thì cô nầy bị bế tắt huyệt đạo rồi.

Nhưng cô gái áo trắng không thể nào giải huyệt cho đồng bọn được, vì Chí-Tôn đã dùng một thủ pháp cao diệu, chỉ có kỳ nhân mới hiểu nổi mà thôi.

Sắc mặt cô gái áo trắng biến đổi rõ rệt, cô ả sững sờ đứng nhìn đồng môn mà chưa thốt ra một câu nào cả.

Qua một phút, Chí-Tôn bỗng nhìn cặp mắt phóng xạ ánh sáng vào mặt cô gái áo trắng :

— Bây giờ đến lượt ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta.

Cô gái áo trắng thét căm hờn :

— Ngươi cứ tự tiện hỏi :

Giọng nói của Chí-Tôn bỗng trở nên rờn rợn lạ lùng :

— Có phải các ngươi là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô chăng ?

Nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt khiếp hãi, cô gái áo trắng đáp :

— Ngươi đã sai rồi, hai chị em ta không phải là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà.

— Lúc nãy hai người từ ngọn núi xuống đây, có phải như vậy không ?

Cô gái áo trắng biến hẳn thần sắc, nhưng vẫn đáp :

— Đúng như vậy !

Cặp Chí-Tôn sáng rực lên lại hỏi tiếp :

— Ngọc Diện Diêm Bà trú trên ngọn cồ sơn nầy có đúng như vậy không ?

— Không phải ?

Chí Tôn giận dữ hét :

— Ngươi muốn chết đấy chắc ? Ngươi giả dối ta à ?

Cô gái áo trắng cười lạnh lẽo :

— Ngươi muốn giết chị em ta thì bịa ra điều gì mà không được, nhưng ta báo trước có ngươi biết, xưa nay chị em ta chưa hề gặp

http://tieulun.hopto.org

mặt ngươi một lần nào, lại nữa, cũng không cừu oán, nhưng tại sao ngươi lại nằng nặng đòi giết chị em ta ?

Nói thật, nếu sống mà không moi được trái tim ngươi trả mối hận nầy, thì lúc chết, chị em ta cũng không dung mạng ngươi đâu.

Giọng nói đầy vẻ bi đát của cô gái áo trắng, dù cho ai nghe qua cũng phải động lòng, không còn dạ nào nỡ đành xuống tay với kẻ đã sa cơ thèt ra mấy lời thống thiết ấy.

Thế nhưng Chí-Tôn đã vì thành kiến ngầm sâu vào tâm khảm, ngọn lửa Sư cừu lúc nào cũng âm ỉ ngún cháy trong quả tim chàng, cho nên, chàng vẫn với bộ mặt lạnh lùn ghảo :

— Trước sau gì rồi các ngươi cũng phải chết, bây giờ, dù có nói sự thật cho các ngươi nghe cũng chẳng hại gì.

Vậy ta bảo thật cho mà biết, hiện ta đang tìm Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, để chẽ xác ra làm trăm mãnh đây.

Cô gái áo trắng hết sức kinh dị, đưa mắt nhìn Chí-Tôn chòng chọc, cô ả có vẻ không ngờ chàng lại có thể thốt ra câu nói đó.

Chí-Tôn phát ra một câu lạnh toát hồn :

— Chẳng những thế thôi, tất cả những môn đồ của Nữ Đại Ác Ma nầy cũng phải chịu chung số phận. . .

— Nghĩa là. . .

Chí-Tôn trợn mắt phồng xạ :

— Nghĩa là phải chết dưới tay ta, mà hai ngươi chính là kẻ đầu tiên hơn ai hết.

Cô gái áo trắng như chết lặng cả người, nhìn Chí-Tôn bằng cặp mắt hận thù, lát lâu bỗng cất lên một trận cười thê thăm :

— Đó là cái nguyên nhân mà ngươi định sát hại chị em ta có phải thế không ?

Chí-Tôn gật đầu :

— Đúng như vậy, các ngươi phải chết một cách hết sức thê thăm, bởi vì các ngươi là môn đệ chánh thống của Ngọc Diện Diêm Bà.

Cô gái áo trắng giận dữ hét to :

— Cuồng đồ đừng nói khoác, quả thực ngươi không hiểu gì cả, ta bảo cho ngươi biết chị em ta không phải là đồ đệ của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, ngươi nghe rõ đây chứ ?

Chí-Tôn lạnh như sắt :

— Thế ngươi là môn đệ của ai, tại sao từ trong ngọn cỏ sơn kia xuất phát ?

Hình như có một điều gì bí ẩn, cô gái áo trắng ngừng một lúc thật lâu mới đáp :

— Điều đó thực tình ta không thể nói rõ cho ngươi biết được.

Gương mặt Chí-Tôn liền đổi sắc, chàng quát lớn :

— Thế thì hai ngươi đã tới số cả rồi, bây giờ, ta cũng chẳng ngại ngùng gì mà chẳng ra tay tế độ dùm các ngươi.

Chàng vận công lực vào hữu chưởng, trầm khiếp bảo :

— Một lần chót hết, các ngươi có chịu khai chưa ? Các ngươi là môn đệ của tên Đại ác ma nào ?

Cô gái áo trắng biết mình không sao tránh khỏi cái chết, vùng ngước mặt lên trời than thở. Giọng nàng bi thiết còn hơn cả trăm lần tiếng khóc :

— Sư phụ ạ, chúng đệ tử vì phải tuyệt đối tuân theo giới lệnh của ngài, mà sắp nhận lấy một cái chết thê thảm do bàn tay hung bạo của cường đồ, từ đây hai con xin vĩnh biệt sư phụ, không bao giờ được gặp mặt nữa.

Nghe mấy lời thống thiết của cô gái áo trắng, bất giác Chí-Tôn cảm thấy rúng động trong lòng, chàng đứng lặng nhìn cô ả, không thốt thêm một câu nào nữa cả. Một ý niệm mới mẽ vừa lẹn nhẹ vào hồn chàng.

Thở than xong, cô gái áo trắng đưa mắt nhìn bạn như ngầm nói lên lời vĩnh biệt, rồi xạ hai mắt rực lửa căm hờn ngay mặt Chí-Tôn, biểu lộ một sự phẫn uất vô cả.

Lát sau, cô gái áo trắng thét căm thù :

— Tặt tử, ta không ngờ ngươi có cái diện mạo xuất phàm đến thế, mà lòng dạ lại hung ác hơn giống sài lang, giờ ngươi cứ hạ độc thủ đi, nếu ta không chống nổi ngươi, thì chỉ trách vì chúng ta chưa đủ thời gian luyện tập đấy thôi.

Có điều ta cần bảo thật cho ngươi biết : chúng ta không phải là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, và người ở trên ngọn núi chót vót kia cũng không phải là Ma Nữ ấy.

Vậy lời ta đã cạn, ngươi cứ ra tay !

Dứt câu, cô gái áo trắng xê mình ngang một bước, vận toàn nội lực vào song chưởng chờ đợi Chí-Tôn tấn công.

http://tieulun.hopto.org

Trên gương mặt cô ả bỗc đầy sát khí, có vẽ liều chết sống với Chí-Tôn.

Những lời nói khẳng khái của cô gái áo trắng, khiến cho Chí Tôn đâm ra một mối nghi ngờ, chàng nhủ thầm :

— Ồ lạ thật, chính hai cô gái nầy là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà như ta nghĩ, thì tại sao tính tình khí khái, cử chỉ đoan trang, nghiêm nghị như thế, nhất là hai ả tuyệt đối vâng theo mệnh lệnh của Sư môn, thà chết thì thôi chứ chẳng bao giờ chịu khuất phục trước kình địch, những hành động đó quả thực có khác với bọn ma đầu Hắc đạo trên chốn giang hồ.

Một ý nghĩ chợt thoáng qua trí óc, Chí-Tôn lại tự bảo :

— Còn một điều nữa là lúc nầy Phi Lôi lão tiền bối cũng chỉ bảo với ta về việc Ngọc Diện Diêm Bà một cách mơ hồ không chính xác lắm, giờ đây, ta chưa tìm được kẻ ở trong vực sâu đó, thì làm sao quả quyết hai cô gái nầy là môn đệ của chánh đạo hay tà đạo cho được.

Hay là hai cô gái nầy đang mang trong mình một điều gì bí ẩn, cho nên không dám thú thật với ta ?

Quét cặp mắt sáng rực tợ hai ánh tinh cầu nhìn hai cô gái áo trắng để tìm hiểu sự thật chính tà, Chí Tôn chỉ nhận thấy trên gương mặt của hai cô ả hiện lên nét căm thù trầm trọng, trong ánh mắt nẩy ra những luồng sáng chính trực không hề gợn một chút tà tâm, chàng cảm thấy một sự biến đổi trong lòng chàng một cách mau chóng.

Không thấy Chí-Tôn động thủ chi cả, mà cứ đứng ngây người ra nhìn mình, cô gái áo trắng hét :

— Ta đã xong rồi, ngươi cứ xuống tay đi, còn đứng đó chần chờ gì nữa cho tốn kém thì giờ ?

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn đã chuyển sang một ý niệm khác, ấm ảnh về hai cô gái áo trắng lúc đầu bỗng vọt biến tan đi đâu mất.

Chàng không tin chắc hai cô ả là môn đệ của Ngọc Diện Diêm Bà, vì cử chỉ lạ thường của cô gái áo trắng vừa rồi.

Vì theo chàng nghĩ, Môn đồ Lão Đại Ác Ma ấy nhất định phải dâm ác song tuyệt như Tân My Nương, chứ không thể nghiêm chỉnh như thế được.

Chàng đổi giọng trầm trầm bảo :

— Vậy ngươi hãy cho ta biết con đường ăn thông vào cái vực sâu ngàn trượng kia là do ở nơi nào, để chính ta đích thân tìm đến gặp Sư phụ ngươi hỏi thăm một điều quan hệ, chẳng hiểu ngươi nghĩ thế nào trả lời ngay ta rõ.

Cô gái áo trắng lạnh lẽo đáp :

— Dù có chết thì thôi, chứ ta bảo thật điều nầy ta không thể cho ngươi biết được.

Chí-Tôn trợn cặp mắt phóng xạ ánh sáng :

Ngươi nhất định không chịu khai à ?

Cô gái áo trắng cắn chặt hai hàm răng tỏ sự quả cảm, nàng nghiêm giọng thốt :

— Ta đã bảo vì một lẽ riêng, ta không thể nào tỏ thật cho ngươi biết được, có giết bọn ta thì ngươi hãy mạnh dạn ra tay, đừng hỏi thêm nữa vô ích lắm.

Xưa nay vốn là một chàng trai có tánh lạnh lùng và sắt đá nhất trần đời, nhưng giờ đây Chí-Tôn đã phải ngầm phục trước vẻ ngang tàng khí khái của cô gái áo trắng, trên bước giang hồ, chàng chưa từng gặp một thiếu nữ nào kiêu hùng đến thế.

Do đó, ý nghĩ hắc ám về hai cô gái áo trắng chợt biến tan trong trí óc Chí-Tôn, chàng quả chắc với con người như vậy không thể có trong hàng ngũ dâm tà, ác đạo được.

Nhưng nếu thế, thì hai cô gái áo trắng thuộc về hạng nào, môn đệ của ai mà võ công cao diệu dường ấy !

Theo chỗ Chí-Tôn đoán Sư phụ hai cô ả phải là một lão đại ác ma, hay một kỳ nhân quán thế trong hàng ngũ vũ lâm, chứ không phải là những tay tầm thường như các ma đầu khác.

Cho nên, Chí-Tôn cứ trầm ngâm mãi mà chưa biết phải làm sao cả.

Nên buông tha hai cô gái áo trắng chờ cơ hội khác, hay phải giết đi để giấu nhẹm câu chuyện vừa xảy ra.

Vì hiện nay chàng đã hiện nguyên bộ mặt thực, nếu để hai cô gái thoát khỏi, biết đâu hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Nhưng nếu giết hai cô gái áo trắng đi, mà chính thực là chính đạo, thì sau nầy chàng sẽ mang lấy cái trách nhiệm nặng nề vì đã lạm sát, chàng phải trả lời với lịch sử vũ lâm sao đây ?

Chập lâu không thấy Chí-Tôn nói gì, cô gái áo trắng quát to :

— Tại sao ngươi chưa chịu ra tay, còn chần chờ gì nữa ?

http://tieulun.hopto.org

Tiếng quát ấy làm cho Chí-Tôn trở về với thực tại, chàng nhìn thẳng cặp mắt rợn người ngay mặt cô gái áo trắng, rồi chậm chạp đáp :

— Tung tích của các ngươi hãy còn mơ hồ, ta không muốn nhúng tay vào một kiếp vận sát quá thảm khổ, nên sẵn sàng tha cho hai ngươi đấy.

Chàng ngừng lại trầm giọng bảo :

— Nhưng nếu sau nầy ta hiểu được hai ngươi chính thực là môn đệ của Ngọc Diện Diêm Bà, thì chứng ấy hai ngươi có cao bay xa chạy đến tận chân mây góc bể nào, nhất định cũng không thể nào thoát khỏi một cái chết thê thảm, ngươi đã nghe rõ rồi đấy chứ ?

Cô gái áo trắng ngạc nhiên trước hành động bất ngờ của Chí-Tôn, cô ả không hiểu tại sao chàng lại đổi ý thình lình như vậy, nên chỉ nhìn chàng chòng chọc, mà không đáp một lời nào cả.

Trong khi Chí-Tôn tự nhủ :

— Vậy thì ta cứ buông tha cho hai cô gái xấu xí nầy, sau đây tìm đến Tổng Đàn Bách Linh Hội, gặp Nhất Xú Ưng Bất Đan, một trong năm tên Đại Ác Ma đứng đầu trong Huyết nan « Huyết Hải Thâm Cừu » để trả thù cho hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang, rồi sẵn đây theo dõi vết chân của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, đồ thăm tung tích Ngọc Diện Diêm Bà.

Như vậy là điều tiện nhất rồi, chứ chẳng còn cách nào hơn nữa.

Thăm tính đã xong, Chí-Tôn xê lại gần cô gái áo trắng nằm bất động dưới đất, hất tay áo một cái.

Đó là ngón võ công « Phất Thủ Suy Phong » mà Bắc Phong Hòa Thượng đã dạy cho chàng, lúc chàng bị Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương cho uống độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » tại ngôi chùa hoang cổ.

Tức thì, các huyệt trong cơ thể cô gái áo trắng được tháo mở, kinh mạch chạy điều hòa lại như xưa.

Cô gái áo trắng được giải huyệt đạo bị bế tắt nãy giờ vùng đứng lên, nhưng không hùng hổ như trước, vì tự nãy cô ả đã nghe những lời đối đáp giữa Chí-Tôn và đồng bạn rồi.

Chí-Tôn nói thật mau :

— Bây giờ, ta tạm gát cái sinh mệnh của hai ngươi lại, nếu ngày sau ta biết rõ hai ngươi giả dối, thì đừng trách ta sao tàn ác đấy.

Thốt xong câu đó, Chí-Tôn khẽ lắc thân mình một cái, lẹ như sét giật lưng mây, chàng đã đi mất dạng.

Lát sau, hai cô gái cũng phóng mình vào cánh rừng phía trước cây cỏi xanh rì.

Phần Chí-Tôn ra đi mang theo một ý nghĩ nặng nề. Lời cô gái áo trắng còn văng vẳng bên tai chàng. Người trên đỉnh núi kia không phải là Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô.

Vậy quái nhân ấy chính là ai ? Sao Phi Lôi Ngũ Ưng lại quả quyết như thế ? trong chuyện nầy có gì bí ẩn chăng ?

Chí-Tôn cứ suy nghĩ mãi mà không thể nào tìm ra manh mối, chàng không dám bảo lời Phi Lôi Ngũ Ưng đúng hay sai.

Dù sao Phi Lôi Ngũ Ưng cũng là một kỳ nhân có tiếng trên mặt giang hồ, con người chính đạo ấy, tất nhiên không thể nào có chuyện lừa dối chàng được, còn cô gái áo trắng, chàng chỉ gặp một lần thôi, chắc chắn cô ả cũng không gạt gẫm chàng làm gì.

Hơn nữa, hành tung của chàng trong vòng bí mật, những kẻ thù chung quanh chỉ đêm ngày dò la Chủ Nhân Lệnh Xé Xác với bộ mặt một chàng trai xấu xí, cũng không làm sao nhận được chàng mà có chuyện đề phòng.

Người trên núi ấy là ai ? Chí-Tôn suy nghĩ nát óc vẫn chưa tìm được một câu trả lời dứt khoát.

Đột nhiên, một ý niệm kỳ quặc chợt nảy sinh trong óc Chí-Tôn, chàng cảm thấy như chàng có một mối quan hệ gì với giữa Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô.

Chàng tự bảo thầm :

— Hay chính ta là đứa bé Phạm Thừa Chí ngày xưa ?

Chí-Tôn bỗng cắt ngang ý niệm quái gở và thê thảm đó, chàng cho mình không có lý, vì con người chính đạo như chàng không thể là đứa con rơi của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô được.

Thế nhưng tại sao chàng lại giống hệch Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa, tất cả cao thủ trong chốn võ lâm đều nhìn nhận như thế ?

Chàng là đứa con trai duy nhất của Thiên Sơn Long Nữ chăng ?

Không thể có chuyện đó được, vì lúc nãy Phi Lôi Ngũ Ưng đã không bảo là ngày trước Phạm Thiên Hoa không hề yêu đương Thiên

http://tieulun.hopto.org

Sơn Long Nữ và nàng đã vì chàng mà giữ trọn tấm băng trinh cho một mối tình vô vọng đó.

Như vậy, chàng có thể nào là kết tinh của cặp trai tài gái sắc ấy ?

Chí-Tôn muốn vất bỏ bao nhiêu ý nghĩ đen tối viển vông đang quay cuồng trong trí óc chàng, nhưng không thể nào quên lãng đi được những hình ảnh ma quái, lạ lùng cứ biểu diễn trong đầu óc chàng.

Giả nếu chàng quả thật là gã con trai của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, thì thân thể của chàng ô nhục như đem chôn dưới vũng bùn nhơ, chàng làm sao ra mặt trên chốn giang hồ, cuối cùng chàng có thể tự sát được, vì cái dĩ vãng xấu xa kinh tởm nhất trần của người sinh ra chàng.

Chí-Tôn bỗng hét một mình :

— Không thể được, ta không thể là đứa con của á ma nữ dâm độc nhất trần Ngọc Diện Diêm Bà được, ta phải giết á một ngày gần đây, để trả thù cho Sư môn cùng hai trăm nhân mạng trong Cam Lộ Bang.

Đến đây, Chí Tôn buông tiếng thở dài trút bỏ bao nhiêu ám ảnh đen tối vừa diễn qua trước mặt chàng, chàng thẳng đường tới Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Trưa hôm ấy ! Chí Tôn đến làng Thảo Bình, còn độ khoảng năm mươi dặm nữa, là tới sào huyệt Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương.

Chàng cảm thấy cơn đói đã dày cồn cào trong bụng, nên ghé lại chiếc quán bên đường, gọi chủ quán mang thức ăn ra cho chàng ăn.

Ăn xong, Chí Tôn ngồi nghỉ một lúc, cho đến lúc trời vừa xế bóng, chàng trả tiền cho chủ quán, rồi thẳng ra ngoài chầm chậm bước, không một chút vội vàng.

Chàng định chờ đêm tối sẽ giả trang đến Tổng Đàn Bách Linh Hội, nên không cần phải đi nhanh lắm.

Bỗng nhiên trong lúc ấy, Chí Tôn chợt thấy tận hút đàng xa con cổ đạo, dưới những cội cây tòng có vài bóng người ngựa phi tới bỏ lại phía sau từng vầng bụi cát mịt mù bay.

Bóng người ngựa dần dần tiến lại gần, sau cùng rõ hẳn .

Chí Tôn chưa biết là ai liền dừng bên đường ẩn vào một lùm cây nhìn kỹ.

Bốn người phi ngựa tới như bay.

Đó là ba người đàn ông và một thiếu nữ vận y phục màu đen

Nhận ra thiếu nữ trong bọn, bất giác Chí Tôn bồng sững sờ :

— Hắc Phượng Hoàng Triệu Lệ Trân !

Thì ra, ba người cùng đi với Hắc Phụng Hoàng, có một cao thủ, mà Chí Tôn đã gặp mấy lần và đã chặt cụt phăng một cánh tay, đó là Huyết Hồn Kiếm Quỉ, hắn vẫn mặc bộ quần áo màu xám, đầu chít khăn xám, một cánh tay áo bỏ thõng xuống thùng thẻnh, lưng đeo lủng lẳng cây Huyết Hồn Thần Kiếm, dáng mạo hung hiểm lạ thường.

Nhận ra sự lạ lùng đó, Chí Tôn lẩm bẩm :

— Lạ thật, tại sao lại có chuyện kỳ hoặc này ? Triệu cô nương sao lại chung đường với bọn Âm ma hắc đạo ? hay là ..

Chàng không dám nghĩ thêm nữa vì không lẽ Hắc Phụng Hoàng phản bội Sư môn theo con đường tà đạo, để sau này mang lấy họa vào thân.

Mấy lần gặp Hải Âu Quái Khách, chàng hiểu rõ tính tình nghiêm nghị và cương trực của nhân vật thần bí, nếu quả thật Hắc Phụng Hoàng đã theo bọn âm ma, là chính Quái Khách cũng không thể nào dung thứ được.

Bốn người phóng ngựa đi qua, Chí Tôn vẫn trầm ngâm nghĩ ngợi.

Từ trước đến giờ, Hải Âu Quái Khách đối đãi với chàng như tình Sư môn, đã hai lần cứu chàng thoát chết lại truyền cho ngón võ sở tuyệt « Di Ảnh Kỳ Hình », chàng không thể nào làm ngơ đi về việc Hắc Phụng Hoàng đi chung với bọn âm ma được. Nhất định chàng phải tìm hiểu sự thật, và nếu có thể, chàng sẽ buộc nàng bỏ con đường Hắc đạo ấy càng sớm càng hay.

Đến đây, bốn người Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã phóng ngựa đi ngoài năm chục trượng, Chí-Tôn giật mình quyết định chận đón bọn họ lại.

Chàng dùng ngay một thân pháp tuyệt bực nhắc mình nhanh lẹ như làn sét, đuổi theo bọn Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

Chỉ trong thoáng mắt, Chí-Tôn đã bắt kịp bọn người, chàng vượt qua khỏi chúng chừng năm trượng, rồi lẹ làng như bóng quỉ đáp xuống sừng sững giữa lộ cái quan, bụi bặm không bay.

Bọn Huyết Hồn Kiếm Quỉ đang phi ngựa ngon trớn, đột nhiên trông thấy một bóng người từ trên không đáp xuống lẹ như ma quái chận giữa đường, chẳng ai bảo ai, cùng lượt ghì cương lại, bốn con tuấn mã lồng lên mấy cái, mới chịu đứng yên.

Bọn Huyết Hồn Kiếm Quỉ thò những cặp mắt dữ tợn coi đó là ai, khi nhận ra Chí-Tôn, một thiếu niên đẹp tuyệt thế, khiến chúng đồng la lên một tiếng, rồi chầm chậm nhìn chàng.

http://tieulun.hopto.org

Không hiểu bọn chúng kinh dị về gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng, hay là cái võ công siêu tuyệt mà chàng vừa thi triển.

Riêng Hắc Phụng Hoàng khi nhận ra kẻ đón đường bọn nàng là Chí-Tôn, người thiếu niên mà mấy tháng nay nàng đã hết sức thương yêu, và giờ đây sinh ra thù hận, khiến nàng hoảng hốt, bật kêu thật khẽ :

— Dương Chí-Tôn !

Chỉ thế thôi rồi nàng bặt đi trừng đôi mắt tuyệt đẹp, tóc căm hờn nhìn Chí-Tôn chàng hề chớp.

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

THIẾU GIÁO CHỦ ÂM MA

Lúc bấy giờ, Chí-Tôn mới nhìn rõ lại bốn người, ngoài Huyết Hồn Kiếm Quỉ và Hắc Phụng Hoàng ra, còn lại lão ma đầu, một thiếu niên khá đẹp trai khoảng hơn chàng vài tuổi.

Tuy vậy, trên gương mặt của thiếu niên kia hiện lên một vẻ hung ác thấy rõ, nhất là cặp mắt thâm độc vô cùng, thoạt trông, cũng đủ biết hắn thuộc về phái Hắc đạo rồi.

Chí-Tôn cũng hiểu rõ điều đó, nhưng chàng không nhìn gã thiếu niên hung hiểm đó, mà chỉ nhìn đôi mắt của Hắc Phụng Hoàng như muốn soi tận hồn nàng, tìm cái tâm tư kín đáo nhất hiện đang có.

Bị cái nhìn rực ngời ma lực của Chí-Tôn, Hắc Phụng Hoàng rúng động cả thân mình, nàng hết sức bối rối, nữa muốn tháo đi bỏ chạy, nữa lại không, hai mắt lăng tránh cặp nhỡn tuyến lạnh lẽo khiếp người của kình địch.

Vì Chí-Tôn để nguyên bộ mặt thật, Huyết Hồn Kiếm Quỉ xa lạ với chàng, không thể nào nhận được chàng là lão cụt tay, Chú Nhân Lệnh Xé Xác, mà chàng đã hóa trang trong đám đại lưu huyết tại sân cỏ Thất Lý Bình, nên chẳng có gì khích động khi nhận ra bộ mặt xa lạ của chàng.

Giá tên ác ma nầy hiểu được Chí-Tôn là hiện thân của chủ nhân Lệnh xé xác, thì tự nãy cục diện đã biến đổi hẳn.

Gã thiếu niên có bộ mặt hung hiểm đứng bên cạnh Hắc Phụng

http://tieulun.hopto.org

Hoàng, trông thấy Chí-Tôn cứ nhìn nàng sòng sọc, máu nóng liền bốc ngược lên đỉnh đầu, đột nhiên hắn quát lớn xé tan bầu không khí trầm nặng :

— Tiểu tử ! hai mắt ngươi hiện đã có đui chưa ? Ngươi đón ngăn bọn ta lại đây định làm gì, nói cho mau kẻo mất mạng ngay đây.

Chí-Tôn nghe giọng nói kiêu hãnh của gã thiếu niên, chàng đưa mắt nhìn gã như khinh khỉnh, không thèm nói lại một câu nào, mà chỉ day qua Hắc Phụng Hoàng, ngập ngừng hỏi :

— Triệu cô nương, sao lại thế nầy ?

Hắc Phụng Hoàng chợt nhớ đến chuyện xưa, bao lăn Chí-Tôn đã cự tuyệt tình nàng, tức thì, một ngọn lửa căm thù phừng lên đốt cháy tâm khăm, dựng đứng cặp lông mày lưỡi kiếm, thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Nàng nghiến răng và hét :

— Chí-Tôn, chuyện cũ xảy ra giữa ta với ngươi ngày trước, giờ hãy dứt khoát ở nơi đây, ta không muốn kéo dài thêm ngày tháng nữa.

Nghe mấy câu nói sặc mùi cừu hận của Hắc Phụng Hoàng, Chí-Tôn vô cùng kinh ngạc, chàng chẳng hiểu ra làm sao cả.

Lặng đi một lúc Chí-Tôn mới hỏi :

— Triệu cô nương, câu nói của cô vừa thốt ra có ý nghĩa gì ? Chuyện cũ giữa chúng ta đã xảy ra như thế nào mà cô nương đòi phải dứt khoát ở nơi đây ? Thực tiểu sinh không hay biết gì cả.

Hắc Phụng Hoàng trợn mắt :

— Ngươi đừng giả vờ không hay biết, ta thề moi lấy trái tim của ngươi để rửa hận ngày xưa.

Càng thêm kinh dị, Chí-Tôn ngơ ngác như một kẻ đang lạc vào một thế giới xa lạ. Chàng đứng thừ người, chưa biết phải nói thêm lời nào nữa cả.

Gã thiếu niên có gương mặt độc hiểm thấy cách đối đáp của Hắc Phụng Hoàng và Chí Tôn, liền hiểu ngay sự gì đã xảy ra giữa hai người ngày trước rồi.

Một nguồn lửa hờn ghen cháy ngùn ngụt trong lòng, gã thiếu niên day qua hỏi Hắc Phụng Hoàng, giọng âm hiểm :

— Triệu Lệ Trân, em quen thân với tiểu tử nầy từ bao giờ ? Tại sao phải có chuyện xảy ra với hắn ?

Câu hỏi quá đột ngột của thiếu niên làm cho Hắc Phụng Hoàng đâm ra bối rối, nhưng nàng đã đáp ngay :

— Thực ra đối với hắn, em cũng không phải là chỗ quen thân cho lắm, nhưng hắn là một kẻ được Sư phụ em thương yêu, bây giờ gặp lại hắn, em dứt khoát câu chuyện ngày trước mà hắn đã làm nhục em tại một cánh rừng già.

Chỉ có vậy thôi, chứ không có gì lạ cả.

Nói dứt câu, Hắc Phụng Hoàng làm ra vẻ bình thản, che đậy một cơn giông tố đang nổi dậy trong lòng.

Đứng lặng nghe những câu đối đáp giữa Hắc Phụng Hoàng và gã thiếu niên, Chí-Tôn chợt hiểu ngay câu chuyện đã xảy ra như thế nào rồi, chàng không ngờ nàng có thể yêu thương một nhân vật trong đạo Âm Ma như thế được !

Chí-Tôn bất giác khẽ thầm :

— Hắc Phụng Hoàng đã phản bội Sư Môn !

Rồi Chí-Tôn ngơ ngẩn cả người không thốt thêm một lời nào nữa cả, mà chỉ xạ mắt nhìn Hắc Phụng Hoàng như nhìn một con quái vật kinh tởm vừa xuất hiện.

Im lặng nặng nề giữa Chí-Tôn và Hắc Phụng Hoàng.

Chập lâu gã thiếu niên lên tiếng trước :

— Tiểu tử, ngươi cản đường bọn ta với mục đích gì ? ngươi muốn tìm lấy một cái chết không toàn thây đấy phải không ?

Máu căm thù đột nhiên sôi sục trong huyết quản của Chí-Tôn, chàng đời cặp mắt phóng xạ một thứ ánh sáng vừa lạnh lùng vừa quái dị vào mặt gã thiếu niên, rồi trầm giọng hỏi :

— Còn ngươi tên họ là gì, sao dám thốt ra những lời khoác lác như thế ?

Gã thiếu niên cười nhạt :

— Ha.. ha.., ngươi chưa biết ta là ai à, ta là người mà khi nghe đến ngươi phải bay mật tan hồn đấy.

Chí-Tôn khinh khỉnh :

— Ngươi khua mồm mép như chó sủa trên đồi, sự thật thì công lực không ra gì cả. Tốt hơn hãy câm cái mồm lại coi có được hơn không.

Mấy lời sỉ nhục nặng nề của Chí Tôn, khiến gã thiếu niên giận dữ quát vang lên :

http://tieulun.hopto.org

— Chớ có hỗn láo mà hối hận không còn kịp đấy ! Ta bảo cho ngươi biết, chính ta là Thiêu Giáo Chủ đạo Âm Ma thường gọi là Diêm Vương sứ giả đây, ngươi nghe rõ rồi chứ ?

Nghe thiếu niên tự xưng Thiêu Giáo Chủ Âm Ma, bất giác Chí-Tôn rúng động cả thân mình, chàng tự nhủ :

— Như thế, quả thật Hắc Phụng Hoàng đã phản bội sư môn, gia nhập vào đạo Âm Ma rồi chứ chẳng còn ngờ vực gì nữa cả.

Chàng hằn học hỏi Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu Lệ Trân, hiện giờ cô nương đã gia nhập vào đạo Âm Ma rồi, có phải thế không ?

Hắc Phụng Hoàng biến hẳn sắc mặt vì câu hỏi đột ngột của Chí-Tôn, lát sau nàng mới đáp như thét :

— Nhưng nếu sự thật ta đã vào hàng ngũ đạo Âm Ma, thì ngươi sẽ nghĩ sao ?

Chí-Tôn không trả lời mà chỉ hỏi :

— Hành động của cô nương, Lệnh Sư có hay chăng ?

Hắc Phụng Hoàng cười lãnh đạm :

— Chí-Tôn, ngươi hỏi như thế để làm gì ? Thầy của ta có hay biết hay không cũng chẳng quan hệ gì đến chuyện riêng của ta cả.

Bằng một giọng nghiêm khắc, Chí-Tôn bảo :

— Triệu cô nương, lần đầu tiên ta có lời khuyên nhủ cô nương, hãy nên suy nghĩ lại về hành động của mình, vì như thế vô tình hay cố ý cô nương đã phản bội sư môn, cái tội trạng ấy không thể nào lão tiền bối tha thứ được.

Vậy cô nương cần nên nghĩ lại, để đến khi hối hận thì mọi việc đã muộn màng rồi.

Bốn tiếng « phản bội sư môn » của Chí-Tôn vừa thốt, chẳng khác nào một luồng sấm chướng nổ ngang đầu Hắc Phụng Hoàng, sắc mặt nàng biến đổi rõ rệt, nàng lặng cả người.

— Phản bội Sư môn !

Mấy tiếng đó chẳng khác nào một bản án tử hình đối với Hắc Phụng Hoàng, nàng hình dung trước mặt Hải Âu Quái Khách đang đứng sừng sững, nhìn nàng bằng cặp mắt xạ ánh sáng huyền bí ngay mặt nàng và giận dữ quát :

— Hắc Phụng Hoàng, mày đã phản bội sư môn !

Sự thật, ngày Hắc Phụng Hoàng gặp Quái Nạp Mộc Thông

nơi mộ địa, và bị lão đại ác ma nầy quật cho một chưởng, bế tắt cả các đường kinh mạch, chiếm đoạt bảo vật trong mình nàng. Lúc ấy, vì công lực của Chí-Tôn còn quá kém cỏi, chàng không thể cứu vết tử thương cho nàng bằng cách nào khác hơn « Suy Huyệt Quá Cung ».

Lối chữa trị nầy phải cọ xác vào thân mình thiếu nữ, mà Chí-Tôn đã phải nhắm mắt bỏ trần cơ thể nàng, để giải các huyệt đạo bế tắt trong cơ thể cho nàng sống lại.

Khi Hắc Phụng Hoàng hồi tỉnh, còn trông thấy Chí-Tôn bên cạnh mình, và thân thể nàng bị lõa lồ, để hiện một hình hài kiều diễm dưới mắt chàng.

Tuy vậy, lúc ấy Hắc Phụng Hoàng chỉ hổ thẹn phần nào thôi, chứ nàng không hề biết oán hận Chí-Tôn, vì chính nàng đã cảm thấy trái tim rúng động ngay từ phút giây ban đầu gặp gỡ chàng, nàng đã phải ngẩn ngơ trước gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Chính nàng cũng đã mơ ước có những phút giây nằm trọn trên cánh tay chàng, để tận hưởng hương vị tột cùng của ái ân.

Nhưng Chí-Tôn đối với Hắc Phụng Hoàng chưa có một chút gì thương yêu, vì trái tim chàng đã trao trọn cho cái chết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà lạnh lùng như ngôi mộ địa, rồi suốt đời chàng không còn có thể yêu ai được nữa, chàng vẫn hiểu sự khổ đau của cô gái, nhưng vẫn im lặng đứng trước mối tình nồng nhiệt của nàng.

Rồi từ khi biết được gia phụ của nàng là Long Vân Tam Hiện Triệu Dực Thu, kẻ thù độc địa của Sư Môn, Chí-Tôn chối từ hẳn tình yêu của Hắc Phụng Hoàng, gieo cho nàng một mối căm hờn vô tả.

Hắc Phụng Hoàng đem câu chuyện yêu đương của nàng thú thật với Hải Âu Quái Khách và xin Sư phụ nàng tác hợp giữa nàng với chàng.

Quái Khách vì cảm thương người nữ môn đồ hãy còn quá trẻ mà đã vấp ngã trước ngưỡng cửa cuộc đời, nên hứa với nàng sẽ đứng ra lo chuyện hôn nhân, nhưng sau khi biết cái thân thế mơ hồ của Chí-Tôn, Quái Khách bỗng đổi ý, tìm lời khuyên nhủ Hắc Phụng Hoàng phải thận trọng, trong việc yêu đương, đừng hấp tấp vội vàng, sẽ có ngày ăn năn không còn kịp nữa.

Nhưng Hắc Phụng Hoàng, vốn một thiếu nữ có tính tự cao, nông nổi, nên lời khuyên của Hải Âu Quái Khách đã chẳng hề lọt vào tai nàng, trái lại vì tuyệt vọng, nàng sinh ra oán hận Chí-Tôn, nhất định tìm cơ hội giết chàng, chứ không thể để chàng lọt vào tay thiếu nữ nào khác.

http://tieulun.hopto.org

Tinh tinh Hắc Phụng Hoàng quả thâm độc thật !

Cách đây chẳng bao lâu, Chủ Nhân Lệnh xé xác hiện thân của *Chí-Tôn bị ngọn* « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão quật chết tại sân cỏ Thất Lý Bình tại ngoại thành Trường Sa bảy dặm, Hắc Phụng Hoàng vì mối oán thù của gia phụ Triệu Dực Thu, định phân thây cái xác chết của Chủ Nhân lệnh xé xác, nhưng lại bị Hải Âu Quái Khách ngăn cản, đồng thời mang đi.

Do đó, Hắc Phụng Hoàng sinh ra oán hận Sư phụ nàng là Hải Âu Quái Khách, tìm đến gia nhập vào đạo Âm Ma.

Nàng quen thân được với Thiếu Giáo Chủ *Diêm Vương Sứ Giả*, cũng là một thiếu niên anh tuấn khá đẹp trai, *nên sẵn sàng* giao trọn tấm băng trinh cho hắn.

Dù hiểu mình đã phản bội *Sư môn, chạy theo* một phái ác đạo, nhưng trong lòng *Hắc Phụng Hoàng luôn luôn* lo ngại, phập phồng, nàng hiểu võ công của *Hải Âu Quái* Khách không thể nào *trông* tượng *được, không hiểu rồi đây* cả bọn Âm Ma có chống lại để *bảo vệ nàng* không ?

Cho nên, câu nói khẳng khái của Chí-Tôn khiến cho Hắc Phụng Hoàng không khỏi giật mình lo sợ, nàng đứng ngây người, cảm nghe nghẹn ngào dâng lên cổ.

Thấy vậy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười lên sằng sặc :

— Tiểu tử đừng có khoe mồm, ngươi không gặp ta thì thôi, *nay* đã gặp ta nơi đây rồi, thì coi như định mệnh đấy.

Bây giờ, ngươi muốn tự quyết lấy số phận mình, hay *cần đến* ta hạ thủ tế độ dùm ngươi ?

Chí-Tôn quát to :

— Thằng quỉ sống Âm Ma, ngươi đừng *nước mơ ảo vọng*, tính lại sinh mệnh của ngươi hiện giờ ở *trong tay ta*.

Lão ma đầu đứng bên cạnh *Thiếu Giáo Chủ Âm Ma* từ nãy, bây giờ mới rống lên như *loài quỉ hú* :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, *hơi đâu mà* dài dòng câu chuyện với thằng bé con *nầy, Thiếu Giáo Chủ hãy* để lão phu ra tay thu nạp nó đem về đạo đường *cho rồi*.

Chí-Tôn nghe *lão ma đầu* thốt ra mấy câu nói đó, chàng cảm thấy như có *một* đám lửa cháy trong lòng, luồng sát khí theo đó bốc

ngùn ngụt trên gương mặt bao giờ cũng lạnh lùng như mộ địa, chàng quắc mắt nhìn bọn Âm Ma đợi chờ biến cố.

Trong lúc, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma khe khẽ gật đầu, ra lệnh :

— Phải đấy, đối với thằng quỉ nhỏ ngạo mạn nầy, *dưới tay Lưu* Hương Chủ khỏi phải dung tình.

Người cứ theo lệnh Bàu Thiếu *Giáo Chủ* mổ tim, mổ bụng, chặt ngắn cả hai tay *lẫn chân cho một cái chết* chẳng toàn thây.

Thốt xong mấy câu rợn toát người đó, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trò *lên cười như quỉ* thần ngoài hoang địa.

Lão ma đầu Lưu Hương Chủ được lịnh Tiểu Chủ, xẻ con tuấn mã qua một bên, cất tiếng như đồng la bể :

— Tuân lệnh Thiếu Giáo Chủ !

Lão ma đầu lẹ làng nhảy xuống ngựa, cười khà lên một trận dài, giọng cười hiểm ác lạ lùng.

Dứt cười, lão ta bước tới trước mặt *Chí-Tôn, cách khoảng hai* trượng, liền đứng lại quát to :

— Tiểu tử, số ngươi hôm *nay đã tận rồi*, mới khiến xui ngươi gặp ta.

Dứt tiếng, liền bủa một chưởng.

Chưởng lực to nặng như quả núi áp đến Chí-Tôn. . .

Với đường chiêu ác liệt nầy, Lão ma đầu vận hết toàn công lực, Lão đinh ninh Chí-Tôn không chết hẳn dưới bàn tay lão thì cũng bị thương.

Lão có vẽ dương dương tự đắc khi tuông chưởng phong vừa được đưa ra. Sẵn đã căm hờn bọn Âm Ma từ trước, giờ lại nghe *Thiếu Giáo* Chủ đòi moi tim, mổ bụng, chặt ngắn hai tay chân *mình*, hăm dọa một cái chết chẳng toàn thây, *Chí-Tôn* giận dữ, mặt chàng ngùn ngụt sát khí.

Chàng rít *cầu hờn* :

— Lão *ma đầu*, ta cho ngươi làm gương trước !

Liền theo câu nói, Chí-Tôn đưa ra một chưởng « Càng Nguơn Chân Cang » đón lấy chưởng phong của Lão ma đầu.

Ngọn chưởng nầy chàng vận dụng tám phần thành lực, thế mạnh tợ ba đào, bạo vũ, ào tới Lão ma đầu lẹ không thể tưởng.

Lão ma đầu không ngờ Chí-Tôn trẻ tuổi *chưởng nầy mà lại* có cái công lực thần quỉ khôn lường như thế, *nên lão* chẳng một chút dự phòng, để đến khi phát giác được luồng chưởng phong khốc liệt của kẻ *địch, muốn né* tránh thì không còn kịp nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chưởng lực « Càng Ngươn Chân Cang » áp đến ù ù. . .

Binh !

Một tiếng nổ vang lên chấn động cả tràng.

Lão ma đầu kêu lên một tiếng thảm liệt, toàn thân bị bắn ra ngoài ba trương, phọt ra một vòi máu đen, giẫy giụa ít cái trên mặt đất, rồi im bẳng đi luôn.

Lão ma đầu chết một cách không ngờ.

Chí-Tôn dừng chưởng lại đứng nhìn.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma hốt hoảng, trợn mắt nhìn Chí-Tôn không hề chớp.

Cả Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng cùng la lên một tiếng, hãi hùng trước cái công lực thần khốc của Chí-Tôn.

Bọn Âm Ma không ngờ Chí-Tôn, một chàng trai trẻ chưa đầy hai mươi tuổi đầu mà lại có thể giết chết một vị hương chủ đạo Âm Ma một cách hết sức dễ dàng như thế.

Cái công lực của chàng vừa thi triển, quả thực ngoài sức tưởng tượng của mọi người đang có mặt tại tràng.

Nhất là Hắc Phụng Hoàng, theo sự hiểu biết của nàng, lúc gặp Chí-Tôn trên mộ địa, đánh nhau cùng Quái Nạp Mộc Thông thì công lực của chàng còn kém cỏi, nhưng chưa đầy ba tháng mà con người chàng thay đổi khác hẳn, chỉ nội một đường chiêu, là đủ quật chết một vị hương chủ trong đạo Âm Ma tiếng tăm lừng lẫy đương thời rồi.

Nàng có cảm tưởng hiện giờ Chí-Tôn đã trở thành một con người khác, không phải là một thiếu niên tầm thường như ngày trước nữa.

Giá Hắc Phụng Hoàng và bọn Âm Ma biết được Chí-Tôn là hiện thân của Chú Nhân Lệnh xé xác, đã từng mở màn trận đại lưu huyết tại sân cỏ Thất Lý Bình, nơi ngoài thành Trường Sa, giết chết hơn một trăm cao thủ giang hồ, thì chẳng còn gì lạ cả với cái võ công quán tuyệt của chàng.

Trước hơn ai hết, Hắc Phụng Hoàng liền nhảy xuống ngựa, bước tới trước mặt Chí-Tôn dừng lại.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và Huyết Hồn Kiếm Qui thấy thế cũng đồng xuống ngựa đến gần bên Hắc Phụng Hoàng.

Ba người đàn ngay thế trận cách Chí-Tôn khoảng chừng hai trượng, đứng yên thò những cặp mắt hiểm độc nhìn chàng.

Chí-Tôn chẳng chút cử động, trên gương mặt chàng đã lạnh lùng lại càng lạnh lùng thêm hơn.

Luồng sát khí bốc lên đầy mặt, chàng có vẻ đợi chờ bọn Âm Ma ra tay trước, rồi sẽ động thủ sau.

Một chập lâu, chẳng hiểu nghĩ sao Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bỗng cất tiếng cười khà khà như qui độc, hắn trầm giọng thốt :

— Thằng qui nhỏ, kể ra võ công của ngươi cũng khá lắm đấy, hèn nào trong con mắt của ngươi như chẳng còn trông thấy ai nữa cả.

Chí-Tôn không thèm đáp lại câu nói của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, mà chàng chỉ cười nhạt một tiếng, nhìn hai tên Âm Ma rồi nhìn lại Hắc Phụng Hoàng, tỏ vẻ khinh miệt.

Trong hai mắt Chí-Tôn dường như ngầm nói :

— Ồ, thế ra cô nương cũng là một tên Âm Ma hiểm độc ấy à ?

Lúc bấy giờ, trong lòng Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân nghe chừng hết sức khó chịu, vì cái nhìn ngạo nghễ khinh bạc của Chí-Tôn.

Nàng không thể ngờ được người nàng yêu tha thiết từ bao nhiêu lâu nay diện mạo đã tuyệt thế, mà cái võ công quả thật qui thần còn kiên sợ đến không sao tưởng tượng được.

Đồng thời, cái hào khí bất khuất của Chí-Tôn, dễ dàng làm rung động bảy nhiêu trái tim của các thiếu nữ trên mặt giang hồ, không thể nào tìm thấy ở trong con người khác được.

Chàng quả là một chàng trai mộng tưởng của tất cả các cô gái đẹp trên thế gian này, mà chính Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương cũng đã tìm thấy ở con người chàng ở chỗ đó, nên đã lắm phen có ả liều chết để mong chiếm lấy một phút giây ân ái của chàng.

Nhưng trong thực tại, Hắc Phụng Hoàng đã từng trao trọn cái tiết trinh quí báu của mình cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma rồi, một phút giây dại dột ngông cuồng, nàng đã hủy cả cuộc đời thiếu nữ mà nàng gìn giữ từ bấy lâu nay thể trọn vẹn cho chàng.

Bây giờ tất cả hoàn cảnh đều đã trái ngược, cho dù đến một ngày nào đó, Chí Tôn có rung chuyển trước mối tình của Hắc Phụng Hoàng cũng không làm sao có thể cứu vãn được, đời người con gái chỉ có một lần thôi.

Nàng đã nông nổi đánh hỏng mất một món vật quí báu nhất đời người thiếu nữ, làm thế nào tìm lại để dâng hiến cho chàng.

Con người tài nghệ tuyệt vời của Chí Tôn ngày nay, mang lại

http://tieulun.hopto.org

trong thâm tâm của Hắc Phụng Hoàng một niềm hối hận vô biên, nàng chết lặng cả lòng một hồi lâu, không thốt ra lời nào cả.

Lát sau trấn tỉnh lại tinh thần, Hắc Phụng Hoàng chợt nghĩ thầm :

— Dù sao, mọi việc cũng đã lỡ xảy ra rồi, không thể nào hàn gắn lại được, đường ta đã đi, phải theo nó đến tận cùng. Nhưng chàng đã chẳng thuộc về ta, thì ta phải diệt đi con người tài hoa đó, nhất định không để chàng lọt về tay thiếu nữ nào xa lạ khác.

Cái ý niệm đó Hắc Phụng Hoàng đã nuôi dưỡng từ lâu và ngày nay chàng đem ra thực hiện.

Suy nghĩ dằn đấy đã cạn, Hắc Phụng Hoàng rút thanh trường kiếm bên lưng ra, trợn trừng đôi mắt tuyệt đẹp nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn, rồi thình lình xê tới thêm một bước, thét hận thù :

— Chí Tôn, ngày trước ngươi đã sỉ nhục ta, bây giờ ngươi gặp lại ta nơi nầy quả đã đến hồi tận mạt của ngươi rồi.

Chí Tôn đỏ bừng cả mặt :

— Triệu Lệ Trân, ta vì nể mặt Sư phụ của cô nương Lão Tiền bối Hải Âu Quái Khách, nên không muốn có chuyện lôi thôi ở sau nầy, vậy cô nương hãy tới khỏi tràng, đứng ra xa ngoài vòng đấu, là tốt hơn hết.

Hắc Phụng Hoàng hét :

— Nhưng ta đã quyết một phen sống chết với ngươi, nếu không giết được ngươi, ta thề chẳng bao giờ buông kiếm.

Sắt khí bốc lên đầy mặt, Chí Tôn cất giọng oán độc :

— Một lần chót, ta khuyên Triệu cô nương nên tự lượng sức mình và hãy mau tỉnh ngộ về hành động phản bội Sư môn, nếu không thì...

Đôi mắt tuyệt đẹp của Hắc Phụng Hoàng phát ra một thứ ánh sáng khủng khiếp :

— Nếu không thì ngươi tính lẽ nào ?

Chí-Tôn trầm nặng đáp :

— Thì rồi đây việc võ công nó không còn kiên nể nhân nhượng ai là ai cả, xin Triệu cô Nương hiểu cho điều ấy.

Hắc Phụng Hoàng trề môi khinh bỉ :

— Chớ có bẽm mép khoe khoan, một chút võ công nhỏ mọn tốt hơn nên cầm cái mồm lại, đấu cùng ta vài chiêu.

Trông thấy tình thế đã đến lúc căng thẳng, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xê mình tới nói khẽ bên tai Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu Lệ trân, em hãy xê ra ngoài đứng đấy, xem ta cắt lấy hủ cập tên cuồng đồ nầy cho vừa cơn giận của em, dù sao, em vẫn chưa phải là đối thủ của hắn, e có điều sơ xuất sẽ không còn kịp nữa.

Hắc Phụng Hoàng giơ tay ngăn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lại :

— Không phải như vậy đâu, anh hãy dâng ra cho em moi lấy trái tim gã cuồng đồ, vì em với hắn có một mối thù riêng, mà chính tay em phải nhúng vào máu của hắn mới thỏa lòng căm tức của em.

Dứt câu Hắc Phụng Hoàng gạt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ra ngoài, khiến cho hắn chỉ còn biết im lặng theo lời nàng, lui ra khỏi tràng một trượng.

Huyết Hồn Kiếm qui cũng lui ra đứng bên cạnh Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, cả hai cùng nhìn vào tràng, có vẻ lo ngại một sự rủi ro có thể xảy ra cho Hắc Phụng Hoàng.

Vì đem so sánh về công lực, thì Chí-Tôn vượt hẳn Hắc Phụng Hoàng một bực khá xa, ngay ở chiêu đầu, chàng có thể hạ được nàng rồi.

Trong lúc Hắc Phụng Hoàng đã tiến tới ba bước, trầm trọng hét :

— Chí-Tôn, ngươi đã có gan mặt giết chết vị hương chủ của đạo âm ma thì bây giờ ngươi hãy đến lại món nợ máu đã vay ấy, hơn nữa, mối cựu thù giữa ta và ngươi phải tính cho xong tại nơi mộ địa nầy.

Một trong hai người phải có kẻ chết !

Lời nói lạnh lùng như sắt đá ngời theo một sự chết chóc thê lương của Hắc Phụng Hoàng, khiến cho Chí-Tôn rùng động trong lòng.

Chàng thầm nghĩ tới Hải Âu Quái Khách đối đãi với chàng chẳng khác chi tình Sư đệ, đã hai lần cứu chàng thoát chết và lại còn truyền cho ngón võ sở tuyệt « Di Ảnh Kỳ Hình », mà Hắc Phụng Hoàng lại là vị nữ môn đồ yêu quý của Quái Khách, chàng không hiểu có nên động thủ hay chăng ?

Lại nữa, Chí-Tôn không rõ việc Hắc Phụng Hoàng phản bội Sư môn theo đạo Âm Ma, Hải Âu Quái Khách có được tin chưa, nếu Quái Khách đã có cách sắp trừng trị nàng, mà chàng nhúng tay vào trước, chắc chắn sẽ có sự thương tổn về tình cảm giữa chàng và con người thần bí, suốt đời chàng luôn luôn kính trọng đó.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, Chí-Tôn đứng lặng trầm ngâm mãi mà không đáp lời Hắc Phụng Hoàng, chàng không một chút cử động.

Hắc Phụng Hoàng trợn cặp mắt đầy sát khí :

— Gã họ Dương kia, tại sao ngươi không đáp lời ta trước khi chịu chết ? Nói cho mau kẻo không còn kịp nữa đấy.

Câu nói ngạo mạn của Hắc Phụng Hoàng, làm cho Chí-Tôn cháy phừng lửa giận, chàng cố dằn xuống trầm giọng đáp :

— Triệu Lệ Trân, thế bây giờ cô nương nhất định bắt buộc ta phải động thủ hay sao ? Cô nương tự gánh lấy sự nguy hiểm cho bọn Âm Ma à ?

Hắc Phụng Hoàng cười oán độc :

— Ha. . . ha ta buộc ngươi động thủ và gánh lấy sự nguy hiểm ? ngươi đừng khoe khoan mồm mép nữa, hôm nay đã gặp lại ta nơi đây rồi, thì đừng hòng thoát khỏi một cái chết chẳng toàn thây.

Không còn có thể nhân nhượng được nữa, giọng nói của Chí-Tôn bỗng trở nên lạnh lẽo như ngọn âm phong :

— Thế thì cô nương đừng trách sao ngọn chưởng của ta vô tình đấy !

Hắc Phụng Hoàng không thèm nói thêm lời nào nữa cả, nàng lay động cây thanh trường kiếm kêu « soẹt » một tiếng, liên tiếp tấn công năm đường chiêu cực kỳ ác liệt.

Chẳng cần né tránh đi đâu cả, Chí-Tôn giơ hữu chưởng đưa ra một luồng áp khí gồm sáu phần thành lực, ngăn chặn năm luồng kiếm quấn quại như sét giật lưng trời của Hắc Phụng Hoàng lại.

Bộp, bộp. . .

Mấy tiếng chưởng âm vang khô khan, kiếm tuyệt của Hắc Phụng Hoàng bị xô lệch qua một bên, tê dại cả cánh tay cầm kiếm. Đồng thời, nàng phải thối lùi nữa trượng, đứng lắc lư như người say rượu.

Nàng suýt tuột rơi thanh trường kiếm trên tay.

Một lúc lâu, Hắc Phụng Hoàng trấn tĩnh tinh thần trở lại, cặp mắt nàng rực lửa căm hờn, hai hàm răng cắn chặt, đưa luôn hai mươi tám luồng tuyệt kiếm, như tấm lưới tử thần chụp vào người Chí-Tôn.

Thế kiếm trí mạng này, Hắc Phụng Hoàng liều một phen sống chết với Chí-Tôn, nàng biết nếu để lỡ dịp, sẽ không còn cơ hội khác nữa.

Sẵn hận cừu chất chứa từ lâu, lại cậy vào võ quán tuyệt của

Thiếu Giáo Chủ đạo Âm Ma và Huyết Hồn Kiếm Qui chực chờ tiếp ứng ở sau lưng nên thế công của Hắc Phụng Hoàng vô cùng nguy hiểm.

Quả nhiên Chí Tôn không thể đón đỡ kịp hai mươi tám luồng chưởng tuyệt kiếm ấy, chàng phải thối lùi ra sau né tránh.

Như đoán trước kết quả đường chiêu này, Hắc Phụng Hoàng triển lực múa kiếm soẹt soẹt tấn công Chí Tôn như bão vũ, kiếm quang lập lòe xẹt tới kẻ địch không ngừng.

Trông thấy Hắc Phụng Hoàng quyết hạ độc thủ, Chí Tôn giận dữ liền dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lẹ làng như bóng vong linh luồn qua kiếm quang đi mất không còn tăm dạng nữa.

Hắc Phụng Hoàng nhận ra Chí Tôn thi triển cái thân pháp kỳ ảo của Hải Âu Quái Khách, tránh khỏi thế công liên hoàn hai mươi tám đường tuyệt kiếm của mình, nàng nghiến răng trèo trẹo, phóng ra ngoài một trượng quay lại tìm kẻ địch.

Trong lúc đó, Chí Tôn đã hiện nguyên hình, lập tức chàng đưa ra một chưởng về phía Hắc Phụng Hoàng, với sáu phần thành lực.

Hắc Phụng Hoàng định phóng ra hai mươi tám luồng tuyệt kiếm như lúc này để hạ sát Chí Tôn nhưng chưa kịp thì đã muộn rồi, chưởng phong như quả núi của chàng đã áp tới sức mạnh vô tả.

Không còn có thể tránh đỡ kịp nữa, Hắc Phụng Hoàng hét lên một tiếng chờ chưởng lực của kẻ địch quật nhằm.

Giữa cơn cấp bách nầy, Thiếu Giáo Chủ âm ma vùng rống to lên, hắn đẩy ra một chưởng lặng im không tiếng động.

Đồng thời, Huyết Hồn Kiếm Qui cũng nhanh như sét giật, đánh ngang hông Chí Tôn một ngọn chưởng mười phần công lực.

Riêng chưởng phong của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đưa tréo qua luồng chưởng của Chí Tôn, chẳng nghe tăm dạng chi cả.

Lạ lùng thay, chưởng phong của Chí Tôn bị áp khí lạnh lẽo của Thiếu Giáo Chủ âm ma đánh tan rã trong vô hình, không hề để lại một cơn gió sẽ động.

Thấy ngọn võ công quái dị của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma phá tan luồng chưởng phong võ bạo của mình, Chí Tôn bất giác ngơ ngác người lên, chàng chưa hiểu kinh địch đã dùng một loại chưởng pháp nào, mà qui quái dường ấy.

Bất ngờ trong lúc ấy, ngọn chưởng phong của Huyết Hồn Kiếm Qui đã đến bên lưng Chí Tôn một cách không đo lường được.

http://tieulun.hopto.org

Biết không thể nào nhảy tránh kịp luồng chưởng phong đó, Chí-Tôn liền vận ngay nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn », phát khởi ra bao bọc khắp thân mình như một tầm vách vô hình mầu nhiệm.

Bình !

Một tiếng vang to lên cả tràng đấu.

Thân hình Chí-Tôn lắc lư ít cái, rồi đứng yên như thường.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ bị cái áp lực « Lưỡng Cực Chân Nguơn » chấn động quá mãnh liệt, phải thối lui về sau ba bước, khiến hắn vô cùng khiếp đảm.

Quả thực ngón võ công của kình địch khó mà hiểu được, tên âm ma nầy dù công lực cao siêu, nhưng chưa từng gặp một lần nào trên chốn giang hồ cả.

Đến cả Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cũng hết sức sững sờ, hắn ngẩm khiếp cái uy vũ qui thần kiên sợ của Chí-Tôn.

Lúc ấy, Hắc Phụng Hoàng cũng ngưng hẳn thế công, đứng nhìn Chí-Tôn vừa nể sợ, vừa oán hận chàng khôn tả.

Bây giờ, nàng mới nhận rõ mình chưa phải là địch thủ của chàng.

Nếu không nhờ luồng chưởng qui dị của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, chắc chắn nàng đã bị diệt dưới ngọn chưởng phong thảm khốc của Chí-Tôn rồi.

Một lúc sau, đột ngột đôi lông mày lưỡi kiếm của Hắc Phụng Hoàng dựng ngược lên, nàng hét to :

— Ta giết không được ngươi, thề chẳng đứng làm người !

Lúc bấy giờ, gương mặt Chí-Tôn lẫy lừng sát khí, chàng giơ hữu chưởng quay mấy vòng.

Trong nội chưởng Chí-Tôn, phóng ra mười phần thành lực « Càng Nguơn Chân Cang », nhắm Hắc Phụng Hoàng áp tới nặng tợ quả bằng sơn.

Thế chưởng nầy to rộng đến cả ngoài hai trượng, nên dù cho Hắc Phụng Hoàng có cái thân pháp nhanh lẹ đến đâu, cũng không thể nào tránh né kịp.

Hắc Phụng Hoàng hốt hoảng chưa biết phải đối phó ra sao, thì một luồng áp khí vô cùng mạnh bạo đã từ trên đầu chụp xuống.

Tự nhiên, thanh trường kiếm trên tay Hắc Phụng Hoàng không còn giơ lên được nữa, các đường chiêu sắp phát huy đều bị bế tắt, trì nặng như khối đá không lồ đè lên hữu chưởng.

Hết sức kinh hoàng, Hắc Phụng Hoàng vừa muốn xê mình đi nơi khác, thì chưởng phong « Càng Nguơn Chân Cang » ào ào tới như bão tố phong ba, khiến bàn tay nàng đau buốt đến tận tủy xương chực đánh rơi luôn.

Vận toàn công lực lên hữu chưởng, Hắc Phụng Hoàng cố nắm chặt kiếm tuyệt, liều chết chớ không hề chịu buông.

Trong khi, áp lực Càng Nguơn Chân Cang tới sát bên mình.

Hắc Phụng Hoàng hét to lên một tiếng, nàng đứng lặng chờ một cái chết bên mình, chắc chắn là không khiếp lắm.

Tự nãy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã dự phòng sẵn sàng, chờ Hắc Phụng Hoàng nguy ngập là hắn sẽ tiếp tay, bây giờ trông thấy luồng chưởng « Càng Nguơn Chân Cang » của Chí-Tôn cực kỳ bạo dũng, hắn quát :

— Thằng qui sống, không được làm thương hại Triệu Lệ Trân !

Liền theo tiếng quát, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quay tròn hữu chưởng...

Tức thì, luồng áp khí lạnh lẽo tợ ngọn âm phong, lẹ làng phóng tới chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang.

Bộp... bộp ...

Ù... ù...

Hai luồng chưởng âm chạm vào nhau, tạo thành một loạt tiếng kêu vang nghe đến rợn cả người.

Ngọn chưởng phong « Càng Nguơn Chân Cang » gồm mười phần thành lực, sức mạnh có thể đẩy núi dời sông của Chí Tôn, bị luồng âm phong của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đánh tan hết nữa phần.

Còn lại dư lực nữa phần luồng chưởng phong đó quật nhằm Hắc Phụng Hoàng, nàng hét to lên, bị đẩy lùi cả trượng, toàn thân lắc lư như con thuyền trên sóng, rung chuyển không ngừng.

Đồng thời, ngọn kiếm tuyệt trên tay nàng cũng bị năm phần thành lực « Càng Nguơn Chân Cang » của Chí-Tôn đánh bay ra ngoài hơn hai trượng.

Sau một lúc, hết sức trấn áp cái áp lực kinh hồn của luồng chưởng phong vũ bạo. Hắc Phụng Hoàng mới đứng vững trên mặt đất, mở tròn đôi mắt oán độc nhìn Chí-Tôn chẳng hề chớp.

Nàng mệt lả, buông hơi thở phì phào, tỏ vẻ mệt nhọc, vì đã dốc toàn lực chống lại chưởng lực thâm khốc của kẻ địch, tránh khỏi phải mang trong mình một vết nội thương.

http://tieulun.hopto.org

Giá mà Thiếu Giáo Chủ Âm Ma không kịp đẩy ra một chưởng, làm tan mất nửa phần thành lực của ngọn « Càng Ngươn Chân Cang », thì chắc chắn Hắc Phụng Hoàng nằm phơi xác tại trận rồi.

Thực ra, không phải vì Chí-Tôn oán hận Hắc Phụng Hoàng đã nặng lời sỉ nhục chàng trước mặt người yêu mới là Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, mà chàng căm giận nàng đã phản bội Hải Âu Quái Khách, Sư phụ nàng, lại còn tỏ ra khinh khỉnh chẳng một chút hổ tâm.

Theo chàng nghĩ : con người như nàng có thể chết đi vẫn chưa đền lại được cái tội lỗi của nàng đã làm.

Nhưng sự thực, ngọn chưởng phong « Càng Ngươn Chân Cang » Chí-Tôn đưa ra vừa rồi, cũng chỉ muốn làm Hắc Phụng Hoàng khiếp đảm cái oai lực của chàng, mà giật mình tỉnh ngộ, quay lại con đường chính đạo, thú nhận tội lỗi với Sư môn thôi, chứ nếu chàng muốn giết nàng, là một việc làm chẳng khó khăn gì.

Lúc ấy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cũng vừa nhác mình tới gần Chí Tôn khoảng hai trượng, cất một chuỗi cười âm hiểm :

— Kể ra cái công lực của ngươi cũng tới mức độ siêu phàm quán chúng, cũng có thể gọi là tay đại kình địch của Bản Thiếu Giáo Chủ chứ không tầm thường như những cao thủ khác.

Ta có lời khen ngợi ngươi đấy !

Vẫn với gương mặt lạnh lùng như mộ địa, Chí-Tôn khinh bỉ đáp :

— Nhưng trong thực tế, ngươi chưa phải là đối thủ của ta đâu, đừng cao vọng đến khi hối hận không còn kịp đấy !

Lời nói chứa đựng vẻ ngạo nghễ của Chí-Tôn, khiến cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma mặt liền đổi sắc mau chóng.

Lần đầu tiên kể từ ngày ra mặt giang hồ, có một người ra câu khinh miệt hắn như thế. Dù sao hắn cũng là một tay võ công siêu tuyệt trong hàng ngũ võ lâm, trên Huyết-Hồn Kiếm-Quỉ một bực xa, làm sao hắn khỏi phừng cơn lửa giận.

Thế nhưng Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cố nén trận lôi đình, không phải vì tánh tình phóng đãng của hắn, mà chỉ vì đạo đường cần người tài gia nhập cho khi thế ngày một lẫy lừng, chiếm ngôi bá chủ võ lâm, nên hắn bình tĩnh bảo Chí-Tôn :

— Con người của Các hạ kể ra cũng khá ngạo mạn đấy chứ ?

Chí-Tôn cười lạnh lẽo, đứng yên như pho tượng thần, uy vũ trông đến bọn ma đầu, hắc đạo phải khiếp mật tan hồn.

Lúc đầu, Thiếu Giáo Chủ gọi Chí-Tôn bằng Tiểu tử, vì ngờ rằng chàng chỉ là một kẻ tầm thường thôi, bây giờ nhận thấy công lực khôn lường của chàng, hắn sinh ra nể sợ mà gọi là Các hạ.

Theo ý định, hắn muốn thu phục Chí-Tôn vào đạo Âm Ma nên mới dùng lời lẽ ngon ngọt quyến rũ chàng.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma suy nghĩ một chập rồi bảo Chí Tôn :

— Ngươi có thể dám nhận lời thách của ta chăng ?

Chí-Tôn lạnh lùng đáp :

— Ngươi muốn thách ta như thế nào ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma rọi cặp mắt sáng như hai ngọn đèn vào mặt Chí-Tôn :

— Ta với ngươi sẽ độc đấu tại hoang địa này, nếu Các hạ thắng nổi ta, thì việc ngươi vừa giết chết một vị hương chủ của đạo Âm Ma ta coi như gạt bỏ đi, và ngươi cũng chẳng thù hằn gì với đạo ta cả, ngươi nghĩ sao ?

Chí-Tôn nhủ thầm :

— Chẳng thù hằn gì cả ! Nhưng việc nầy đâu có thể dễ dàng như thế được hỏi tên đại ác ma ngu ngốc kia. Bọn ngươi đã luôn luôn phái người theo dõi Chủ nhân lệnh xé xác và còn tiết lộ trên chốn giang hồ những điều mật nhiệm của ta, thì làm sao có thể tự nhiên gạt bỏ đi được.

Nhất định cho đến bao giờ ta gặp được Giáo Chủ của các ngươi, mới có thể giải quyết xong sự oán hận nầy.

Tuy trong thâm tâm Chí Tôn nghĩ ngợi như thế nhưng bên ngoài chàng vẫn thản nhiên đáp lời của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Còn nếu ngươi thắng nổi ta thì sao ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười hiểm độc :

— Ha ha... hiện nay Bản đạo âm ma của chúng ta đang cần người tài giỏi trên khắp chốn giang hồ qui tụ về giúp sức, nhất là người có cái võ công cao siêu như ngươi thì thực là vô cùng ái mộ. Ta cũng cần thú thật với ngươi rằng : Bản đạo hiện có cái kỳ vọng làm bá chủ võ lâm, thu nạp tất cả những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong hai đạo Hắc Bạch, vì vậy nếu may mắn ta thắng được ngươi thì chỉ có một điều rất dễ dàng là ngươi hãy gia nhập vào Bản đạo, ngươi có nhận như vậy chăng ?

Lắng tai nghe Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói dứt câu, Chí-Tôn vùng

http://tieulun.hopto.org

ngửa mặt cười dài. Giọng cười đầy vẻ khinh ngạo. Sau đó chàng to tiếng bảo :

— Lời nói của ngươi vừa thốt ra, quả thực là nhăm nhí, nếu không bảo là rồ dại, ngông cuồng.

Thần sắc trên gương mặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bỗng biến đổi rõ rệt, hắn âm độc hỏi Chí-Tôn :

— Câu nói của các hạ vừa rồi có nghĩa là gì ?

Chí-Tôn lạnh như sắt :

— Nghĩa là ngươi không thể nào thắng nổi ta đâu mà hòng ước vọng ngừng điều ngu ngốc đó.

Như một tiếng sấm chưởng nổ ngang đầu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nổi giận đến mặt mũi sám nghịt, ngoài tính tình nóng nảy hiểm ác tợ sài lang dã thú hắn lại còn là một kẻ tự đắc nhất trần đời.

Không ngờ hôm nay gặp Chí-Tôn lại là một thiếu niên còn ngạo mạn gấp mấy lần, khiến hắn vừa căm tức vừa vô cùng khó chịu.

Hắn nghiến răng kèn kẹt hỏi :

— Các hạ cho mình là kẻ chủ thắng trong trận đấu với ta à ?

Chí-Tôn đáp như trêu tức ;

— Đương nhiên là như vậy rồi !

— Các hạ quả thực là một kẻ ngạo mạn nhất đời !

— Đó là một sự thật hiển nhiên, ta không thể nói khác hơn được.

— Nhưng ta e rằng khi Các hạ hối hận là không còn kịp nữa chăng ?

Chí Tôn trố lên cười một trận cười nghe sởn cả tóc gáy :

— Bình sinh ta chưa biết hối hận bao giờ cả, chẳng những thế thôi, rồi đây ta còn tìm gặp Giáo Chủ của ngươi dạy cho một bài học khôn ngoan với đời nữa là đằng khác.

Nãy giờ Huyết Hồn Kiếm Quỉ đứng bên cạnh Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, bây giờ không thể còn dằn được cơn giận dữ nữa, hắn tống to :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, Tiểu tử này tuổi hãy còn nhỏ mà mồm thì hay lớn lối, để Bản Điện chủ rằng dạy gã vài chiêu, cho gã sớm tỉnh ngộ mà không còn tự phụ nữa.

Thốt xong, chẳng cần đợi Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trả lời, Huyết Hồn Kiếm Quỉ xê mình tới nửa trượng, tức thì cây Huyết Hồn Thần Kiếm được đưa lên khỏi đầu, hắn cười như ma hú tự rừng sâu :

— Thằng quỉ nhỏ, có lẽ số mệnh của ngươi hôm nay đã tới ngày tận mạt rồi nên mới xui ngươi gặp ta, vậy biết điều thì hãy quỳ xuống

ta sẽ cho một cái chết toàn thây, còn ngược lại, ta sẽ chẻ xác ngươi ra làm trăm mảnh đấy !

Chí Tôn trợn cặp mắt phóng xạ :

— Tên ác đạo vô danh kia, công lực của ngươi có bao nhiêu mà dám thốt ra những điều khoác lác đó, nào ngươi hãy thi thố thử xem.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ không thèm đáp lời Chí Tôn, hắn vận toàn nội lực vào thân quỉ kiếm, khiến hạt huyết châu nơi chuôi đỏ rực lên.

Tức thì lưỡi kiếm ửng lên một màu hồng tợ máu, toàn thân quỉ kiếm đột nhiên dài thêm năm thước, hắn lay động không ngừng.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã hiểu sự lợi hại của cây Huyết Hồn Thần Kiếm, ngoài việc thần kiếm bốc mùi máu tanh, làm hại kẻ thù trong ánh chớp vô hình, lại còn xạ ra một mùi dị hương mê hồn làm ngất đi trong tức khắc dù cho một tuyệt thủ có cái công lực thần xuất quỉ một đến đâu cũng không sao tránh khỏi ngã ra bất tỉnh.

Biết vậy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giật lùi thêm nữa trượng, xa vùng xạ mê hồn của cây quỉ kiếm sắp phóng ra.

Khi ấy, Hắc Phụng Hoàng cũng thừa cơ hội xẻ mình tới cúi lượm cây thanh trường kiếm cắm nơi tay chực sẵn, bất ngờ đột kích Chí Tôn.

Trong thâm tâm của Huyết Hồn Kiếm Quỉ muốn dùng chất xạ mê hồn quật ngã Chí Tôn, rồi sau đó sẽ xử trí, cho nên hắn nhất định phải làm cho chàng ngất xỉu đi ngay ở chiêu đầu.

Nhưng sự thực Huyết Hồn Kiếm Quỉ có ngờ đâu, Chí-Tôn chính là hiện thân của Lão cụt tay Chủ nhân lệnh xé xác đã dùng cây Tàn Chi Quái Đao chém cụt ngắn cánh tay trái của hắn tại sân cỏ Thất Lý Bình trong đêm trăng nọ tại ngoại thành Trường Sa bảy dặm về phía tây.

Chính hắn đã phóng cái ánh sáng quỉ dị lẫn chất xạ mê hồn của cây Huyết hồn thần Kiếm, nhưng không làm Chủ Nhân lệnh xé xác ngã quị đi được, trái lại hắn đã phải tổn thương một cánh tay, trả một giá quá đắt.

Giờ hiện giờ hắn biết Chí-Tôn là Chủ Nhân lệnh xé xác chưa biết nỗi sự kinh ngạc của hắn đến bực nào cho cùng được.

Theo sự hiểu biết của hắn, thì Chủ Nhân lệnh xé xác đã chết vì ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão tại sân Thất Lý Bình rồi, Chí Tôn chỉ là một nhân vật vô danh trên mặt giang hồ thôi.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, Chí-Tôn đã đang theo lời khuyên nhủ của Hải Âu Quái Khách lúc xuất hiện tại Tử vân Bang tàn sát trên một trăm cao thủ của Lý vân Hạo, chàng đã hóa trang một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, giấu nhẹm bộ mặt thật của mình, cho nên hành tung của chàng không hề bị bại lộ.

Chí-Tôn đã thừa hiểu cái ma lực của thanh Huyết Hồn Thần Kiếm, nên khi trông thấy Huyết Hồn Kiếm Qui vận khí nội nguơn cho thần kiếm phát ra thứ ánh sáng đỏ chói như màu máu, chàng thản nhiên đứng nhìn kẻ địch, như chưa có sự gì xảy ra quan trọng cả.

Ngờ Chí-Tôn không hiểu chất xạ mê hồn trong hạt Huyết châu cây qui kiếm. Huyết Hồn Kiếm Qui định ninh lần nầy sẽ quật ngã chàng ngay ở chiêu đầu, nên hắn khoái trá cười lên như qui rống :

— Ha ha . . . quả thật số ngươi đi tuyệt rồi thằng qui nhỏ ạ !

Lập tức tay cầm Qui kiếm của Huyết Hồn Kiếm Qui lay động không ngừng, một luồng sáng đỏ rực to như tấm lưới lửa, sặc nồng mùi máu tanh hòa lẫn mùi xạ ngạt ngào chụp tới Chí-Tôn.

Xa trông cảnh tượng ấy ai cũng phải giật mình, ghê sợ.

Khi phóng ra chiêu nầy rồi, Huyết Hồn Kiếm Qui tin chắc Chí-Tôn không thể nào thoát khỏi bị hại trong tay hắn.

Cả Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và Hắc Phụng Hoàng cũng đồng chung ý nghĩ như nhau, là Chí-Tôn sẽ bị ngã ra mê man tức khắc.

Nhưng Chí-Tôn đã cất tiếng cười lạnh lẽo, chàng vận dụng nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » phát ra hai màu trắng đỏ bao bọc toàn thân ngoài nửa trượng, chẳng khác một tấm tường kiên cố chận đứng mùi xạ lẫn mùi máu tanh từ trong thân qui kiếm bắn ra.

Đồng thời, một ngọn chưởng Càng Nguơn Chân Cang gồm đủ mười hai phần công lực đưa ra, luồng áp khí nặng nề không thể tưởng tượng.

Chính Chí-Tôn cũng muốn hạ Huyết Hồn Kiếm Qui ngay ở chiêu đầu, để khiếp phục Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và cảnh tỉnh Hắc Phụng Hoàng đừng tin vào uy vũ của đạo Âm Ma, mà đi sâu vào con đường hắc ám.

Trong khi Huyết Hồn Kiếm Qui thấy màn lưới lửa từ trong thân cây qui kiếm chụp tới, không lại gần được Chí-Tôn và mùi xạ mê hồn lẫn mùi máu tanh cũng bị lớp trắng đỏ huyền diệu bao bọc quanh

mình kẻ địch chận lại, hắn vô cùng kinh ngạc, không hiểu đó là thứ võ công gì mà khủng khiếp dường ấy.

Huyết Hồn Kiếm Qui bắt đầu hoang mang, hắn tự biết ngay mình không phải là tay đối thủ của chàng thiếu niên có gương mặt lạnh lùng như mộ địa đó.

Giữa lúc Huyết Hồn Kiếm Qui hãy còn nghi ngại, lo sợ trong lòng thì đột nhiên một luồng áp khí nặng nề như quả núi đã đến bên mình hắn.

Hoảng hốt, tên ác đạo xế mình tránh ngang nửa trượng cho luồng chưởng phong ào qua, rồi chực lay động cây Huyết Hồn Thần Kiếm.

Nhưng lẹ hơn sét giật lưng trời, khi thấy Huyết Hồn Kiếm Qui vừa xế qua thì Chí-Tôn đã đẩy ngay một chưởng Càng Nguơn Chân Cang khác.

— Trời !

Một tiếng rống thảm khốc thoát ra từ cửa miệng của Huyết Hồn Kiếm Qui, thân hình hắn bị tống ra ngoài trượng, mấy vòi máu tươi phún ra trông hết sức hãi hùng.

Hắn gượng đứng dậy, toàn thân rung lên bần bật như người vừa mắc chứng cảm hàn.

Sợ Chí-Tôn quật tiếp một chưởng khác giết chết Huyết Hồn Kiếm Qui, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát vang :

— Tiểu tử dừng tay lại !

Hắn định phóng ra hay ngọn chưởng phong tấn công Chí-Tôn.

Đột nhiên, trong thời gian ánh chớp ấy, một tia sáng tuyệt vời từ phía Hắc Phụng Hoàng vạch tới chỗ Chí-Tôn lẹ như làn sét.

Kịp nhận ra có người tấn công lén, Chí-Tôn lạnh lùng cười một tiếng tức thì thân mình chàng xế ra bên trái, rồi nhanh như bóng qui nhắm vật sáng ấy phóng theo chập lấy trên tay.

Chàng xem rõ lại đó chính là Thanh trường kiếm của Hắc Phụng Hoàng.

Nàng đã phóng kiếm cứu nguy cho Huyết Hồn Kiếm Qui.

Thì ra, sau khi bị Chí-Tôn dùng chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang quật văng thanh trường kiếm trên tay và xô lùi cả trượng, Hắc Phụng Hoàng bị luồng sóng chưởng quét nhằm suýt nữa mang vết trọng thương.

http://tieulun.hopto.org

Nàng hốt hoảng đứng chết lặng cả người nhìn chàng trân trối.

Một lát sau, Hắc Phụng Hoàng bình tâm trở lại nàng bỗng sinh oán hận Chí-Tôn thêm hơn, vành môi dưới của nàng mím chặt lại, chờ cơ hội xông đến trả thù.

Đến khi trông thấy Chí-Tôn vận hành « Lưỡng Cực Chân Nguơn » chống lại xạ khí mê hồn trong thân cây qui kiếm của Huyết Hồn Kiếm Qui, thì nàng lẹ làng xẻ mình lại nhặt thanh trường kiếm cắm sẵn trên tay.

Rồi thừa lúc Chí-Tôn vừa bủa một ngọn chưởng Càng Nguơn Chân Cang quật nhằm Huyết Hồn Kiếm Qui ói cả máu mồm, Hắc Phụng Hoàng nhanh tay phóng thanh trường kiếm tới định hạ sát chàng tại chỗ.

Không ngờ ngày nay thính lực của Chí-Tôn đã đến cõi tinh vi, chợt nghe kiếm phong sẽ động là chàng hiểu ngay có kẻ đánh lén, nên lắc mình nơi khác tránh thanh trường kiếm bay tới, đồng thời chàng dùng thân pháp tột bực nhảy lên chộp lấy.

Chí-Tôn cầm thanh trường kiếm của Hắc Phụng Hoàng, oán khí bốc tràn lên đầy mặt, chàng xạ cặp mắt phóng ánh sáng rực rỡ nhìn nàng một chập, biểu lộ một sự căm hờn vô tả.

Chàng giận nàng vì đã mù quáng đến ngông cuồng giúp kẻ địch ngầm hại chàng, một thiếu nữ như nàng mà lại có cái tâm địa đê hèn như thế.

Chàng trề môi tỏ vẻ khinh bỉ Hắc Phụng Hoàng, rồi nhìn lại thanh trường kiếm toan hủy diệt món vũ khí ác độc đó.

Nhưng bỗng Chí-Tôn tự nhủ :

— Dù sao cô ả cũng là một nữ môn đồ của Hải Âu Quái Khách, hiện giờ chưa rõ Quái Khách xử sự ra sao, nếu ta làm tổn thương nàng trước, e rằng sẽ chạm vào lòng tự ái của vị ân nhân cao cả đó, vậy nên trả lại cho cô ả rồi sau đó sẽ hay.

Vì nghĩ như vậy, nên Chí-Tôn rọi cặp mắt oán hờn ngay mặt Hắc Phụng Hoàng, chàng trầm giọng thốt :

— Ta trả thanh kiếm cho đây !

Lời vừa dứt, Chí-Tôn liền phóng thanh trường kiếm về phía Hắc Phụng Hoàng đang đứng trơ ra như pho tượng.

Giật mình Hắc Phụng Hoàng giơ tay chợp lấy kiếm tuyệt căm hờn nhìn Chí-Tôn, nửa muốn nhảy tới tấn công lại do dự.

Cuối cùng biết mình không phải là kình địch của Chí-Tôn, Hắc Phụng Hoàng mím chặt vành môi dưới gần bật máu, để nén trận lửa lòng đang bốc cháy ngùn ngụt ở bên trong.

Bản tính của Hắc Phụng Hoàng, là một thiếu nữ ngang tàng, dũng khí, không từng chịu thua một ai, giờ đã đánh không phủng Chí-Tôn mà lại phải mất cả kiếm tuyệt và kẻ địch trao trả lại, là một điều nhục nhã vô cùng.

Lại nữa sẵn mối hận tình với Chí-Tôn ngày trước, giết không được chàng, nàng tức tối đến có thể chết đi được, nhưng vẫn phải nuốt cơn giận dữ vào lòng chờ tình thế mới.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma hiểu rõ tâm trạng của Hắc Phụng Hoàng, hằn nhìn nàng bằng cặp mắt âm hiểm, rồi day qua Chí-Tôn, bình tĩnh hỏi :

— Các hạ, ta có một điều muốn nói với ngươi.

Chí-Tôn lạnh như ngôi nhà mồ :

— Ngươi cứ bảo thử xem.

Ném mắt sang Hắc Phụng Hoàng một cái, Thiếu Giáo Chủ trầm giọng bảo Chí-Tôn :

— So về võ công tự nãy, ta nhìn nhận rằng Các hạ đã đến chỗ siêu phàm quán chúng thật, giờ đây ta có một điều cần bảo lần chót hết với ngươi là, giữa chúng ta sẽ có một cuộc thách đấu.

— Thách đấu như thế nào ?

— Ta và Các hạ sẽ đấu với nhau trong nội ba chiêu, nếu ngươi thắng ta thì oán thù coi như bỏ sạch, nhưng nếu ta thắng ngươi thì...

— Thì ngươi định lẽ nào ?

— Thì một điều hết sức dễ dàng cho Các hạ, là gia nhập vào Bản đạo âm ma của ta, chắc chắn Giáo Chủ sẽ trao cho ngươi một chức vị tột bực trong chân đạo đường.

Bất giác, Chí-Tôn cười thầm trong bụng :

— Hỡi tên ác đạo ngu ngốc kia ơi ! Ngươi có rõ đâu chính ta là Chủ Nhân lệnh xẻ xác, vốn kẻ đại cừu cùng đạo Âm Ma của các ngươi, đâu có thể nào tác hợp được, mà ước mơ điều cuồng vọng đó.

Chàng đáp giọng khinh bỉ :

— Nhưng ta cũng cần nhắc lại với ngươi một lần nữa, là với cái võ công của ngươi không thể nào thắng nổi ta đâu.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma biến đổi rõ rệt, hằn tức giận nói như qui rống :

— Các hạ quả thực một người có tinh ngạo nghễ nhất trên thế gian nầy, ta chưa từng gặp một ai như vậy cả.

Chí-Tôn cười nhạt nhẽo :

— Nhưng sự thật quả là như thế, ta không thể nói khác hơn được.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười hiểm độc :

— Một lần sau hết, ta mong Các hạ hãy suy nghĩ cặn kẽ về điều ta vừa mới thốt ra, đồng thời thu hồi lại lời nói nông nổi của mình.

— Ta đã thấy rõ chẳng có gì đáng để cho ta suy nghĩ nữa cả, ngươi chớ dài dòng thêm vô ích.

Giọng nói của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trở nên giận dữ :

— Đạo Âm Ma của Giáo Chủ ta rất mực khoan hồng, nhưng đối với kẻ đã cố tình xem thường cái sức mạnh và uy thế của đạo, thì sau đây dù có ăn năn đến thế mấy cũng không còn kịp nữa.

Chí-Tôn trợn cặp mắt phóng xạ một thứ ánh sáng quái dị :

— Bình nhật ta hành động việc gì nhất định không bao giờ có sự hối hận như ngươi tưởng, thú thực, hiện giờ ta đã hiểu đâu là cái giá trị đạo Âm Ma của các ngươi rồi.

Không còn nhẫn nhượng được nữa, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát lớn :

— Thế thì Các hạ đừng trách Bản Thiếu Giáo Chủ sao tàn ác đấy !

Lời vừa chấm dứt, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xê mình tới hai bước, tả hữu chưởng đồng lượt giơ lên, chực đẩy ra hai luồng âm khí. . .

Chợt ngay trong lúc đó.

Một trận gió ào ào từ trên không thổi qua, khiến cho mọi người ở dưới đất đều lòa cả mắt.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đừng tả chưởng ngước mặt lên xem coi sự gì vừa xảy ra lạ lùng như vậy, thì bất chợt một cây cờ nhỏ từ trên phóng xuống cắm đứng sừng dưới đất.

Bất giác, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bật thốt :

— Hải Âu Lệnh Kỳ !

Chí-Tôn cũng đã trông thấy, chàng lẩm bẩm :

— Lão tiền bối sắp đến nơi đây rồi !

Chàng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Riêng Hắc Phụng Hoàng nhận ra cây Hải Âu Lệnh Kỳ, nàng biến hẳn cả sắc mặt bật kêu lên :

— Hải Âu Sứ Giả !

Theo tiếng Hắc Phụng Hoàng nói, có hai bóng người từ xa đáp xuống mặt đất nhanh như vệt khói.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI

THÁI ÂM CHƯỞNG

TẤT cả bốn người tại tràng đều hướng mặt về phía hai người vừa phóng xuống đất, rồi nhìn cây Hải Âu Lệnh Kỳ.

Đó là cây cờ tam giác nhỏ, nền trắng viền vàng, chính giữa nền cờ có thêu một con chim Hải Âu sắc hồng, dáng hơi nghiêng nghiêng, bay phần phật theo chiều gió, biểu dương một uy vũ thần bí vô cùng.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chưa kịp nói gì, thì đồng thời, mười hai bóng người từ tận nền trời xanh ri rào đáp xuống đứng dàn hàng ngang phía sau cây Hải Âu Lệnh Kỳ trông thật uy vũ.

Mười hai bóng người đã đứng vững, cho thấy đồng vận vũ phục màu đen mặt trùm vuông khăn đen chính giữa trán có thêu một con chim Hải Âu sắc trắng, trên thân chim lại có những con số riêng biệt từ một cho đến mười hai theo hàng ngủ nhất định.

Chí-Tôn đã có lần gặp mười hai người nầy tại Nghiệt Long Đàm lúc chàng sắp bị Sư Diện Quái Ma moi bụng lấy nội đơn Ngưu Long Giao, thì chính các vị ấy đã cứu nguy cho chàng ở phút sau cùng, nên chàng cũng chẳng lấy làm lạ lùng cho lắm.

Còn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma sau khi nhận ra mười hai người rồi, hắn liền trỏ lên kêu to :

— Hải Âu Sứ Giả !

Tiếng kêu sửng sốt của hắn làm cho Hắc Phụng Hoàng càng thêm run rẩy mặt nàng tái mét trông thấy rõ.

Thực ra từ nãy giờ, ngoài mặt Chí-Tôn vẫn giữ vẻ bình tĩnh, để đối phó với bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, chứ trong lòng chàng hết sức bâng khuâng, bối rối, vì phát giác ra Hắc Phụng Hoàng gia nhập Âm Ma, phản bội Sư môn, chạy theo con đường Hắc đạo, nhưng chàng chưa dám động thủ với nàng, vì chàng chưa hiểu nghiêm lệnh của Hải Âu Quái Khách đã ban ra như thế nào, nếu chẳng may chàng giết nàng, biết sẽ có tổn thương gì chăng ?

Chàng còn đang thắc mắc thầm lo, thì bỗng mười hai Sứ Giả Hải Âu hiện đến, chàng thừa hiểu khi lệnh kỳ đã cắm xuống đất là coi như đã có sự có mặt của Hải Âu Quái Khách quanh quất đâu đây rồi.

Con người thần bí Hải Âu Quái Khách, trên mặt luôn luôn trùm một vuông lụa điều, xuất hiện trên mặt giang hồ chưa đầy một năm, không một ai biết được võ công đã đến bậc nào là tột cùng, đồng thời không rõ mặt thật của người như thế nào, chỉ thấy có mười hai vị môn đồ và cũng là những Sứ Giả có cái công lực quán chúng siêu phàm, trên mặt giang hồ nghe tới tên thảy đều nể sợ.

Cho nên, tâm tiếng của Hải Âu Quái Khách do đó lừng lẫy khắp nơi, chẳng còn một ai mà không nghe đến tên tuổi.

Đến cả như Hắc Phụng Hoàng là nữ môn đồ, duy nhất của Hải Âu Quái Khách, từng đi bên cạnh con người thần bí đó, nhưng cũng không hiểu về hành tung và dĩ vãng của Sư phụ mình kể cả công lực cao siêu đến đường nào nữa.

Nàng chỉ biết Hải Âu Quái Khách có cái thân pháp lẹ làng như quỉ mị đã truyền cho Chí-Tôn đó là ngón « Di Ảnh Kỳ Hình » thế thôi.

Vì vậy, sự hiện diện cây Hải Âu Lệnh Kỳ của Hải Âu Quái Khách, khiến cho Hắc Phụng Hoàng hốt hoảng đến chết lặng cả người, mở rộng hai mắt hết nhìn ngọn cờ Hải Âu, đến nhìn mười hai Sứ Giả.

Trong thâm tâm nàng đã hiểu mười hai vị Sư huynh đến đây với sứ mệnh như thế nào rồi.

Bầy giờ, bầu không khí chung quanh tràng trở nên trầm nặng, tưởng chừng có thể ngạt đi cả sự thở, ai nấy đều im lặng nhìn nhau.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ vì luống chưởng phong sấm sét quật nhằm trọng thương, bắn vận hành khí lực nội chân để chữa trị, nên chẳng mấy để tâm vào sự xảy ra giữa bọn Âm Ma và mười hai vị Sứ Giả Hải Âu mới tới.

Vị Sứ Giả mang số một sau khi rọi cặp mắt sáng ngời vào mặt

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng dường như để soi rõ tâm tư của nàng, một chập sau bước tới bằng giọng trầm nghị hỏi cô gái :

— Triệu Lệ Trân, quả thật hôm nay Sư muội đã chánh thức gia nhập vào đạo Âm Ma rồi à ?

Câu hỏi nặng nề của vị Sứ Giả Hải Âu chẳng khác nào một nhát búa nặng ngàn cân đập vào đầu Hắc Phụng Hoàng, nàng chỉ biết đứng sững mà chẳng thốt ra một lời nào để trả lời cho Sư Huynh cả.

Sự thực đã rõ ràng ở trước mắt, nàng đứng chung vào hàng ngũ đạo Âm Ma chống lại Chí-Tôn, nàng không thể nào chối cải điều đó được nhất là kẻ thừa hành mệnh lệnh của Hải Âu Quái Khách.

Nhưng Hắc Phụng Hoàng tự thốt ra từ cửa miệng rằng chính nàng đã gia nhập vào đạo âm ma, thì cũng không thể được, vì như thế mặc nhiên nàng đã thừa nhận mình phản bội Sư môn.

Không thấy Hắc Phụng Hoàng đáp lại câu hỏi của Sứ Giả Hải Âu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bực tức nắm tay nàng lắc mạnh :

— Triệu Lệ Trân, sao em không trả lời hắn ? Em cứ bảo thẳng cho hắn nghe đi, việc gì đã có ta đứng bên cạnh đây, không một ai làm hại nổi em đâu mà phải lo sợ.

Mặc cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bảo gì, Hắc Phụng Hoàng vẫn không làm sao trả lời được câu hỏi của vị Sứ giả Hải Âu, vì thực ra nàng cũng hiểu hành động của nàng quá liều lĩnh ngông cuồng, con đường nàng đang đi là một con đường đen tối dẫn tới chỗ tận diệt cuộc đời.

Nhưng mọi sự đã lỡ làng rồi, dù nàng có hối hận cũng đã quá muộn, trong một phút thiếu suy nghĩ, nàng đã trao trọn tấm băng trinh mà nàng gìn giữ bấy lâu nay cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma rồi, đời nàng kể từ nay hoàn toàn thuộc về hắn.

Đợi mãi không nghe Hắc Phụng Hoàng trả lời, Sứ Giả Hải Âu nói lớn :

— Triệu Lệ Trân, hôm nay chúng ta vâng lệnh Sư phụ đến tìm tiểu muội mang về Bản đường cho người xử liệu về tội phản bội Sư môn.

Nghe câu nói của Sứ Giả Hải Âu, bất giác Hắc Phụng Hoàng đã phải giật mình, thảo lùi một bước, nàng tự biết giờ phút nghiêm trọng đã đến với nàng rồi, mỗi khi lệnh truyền của Hải Âu Quái Khách đã ra, là không còn có thể trốn tránh đi đâu được cả, cái công lực

thâm diệu chưa một ai hiểu nổi của Quái Khách, cũng đủ khiến cho nàng cảm thấy số phận mình quá mỏng manh nàng không tin Thiếu Giáo Chủ Âm Ma có thể bảo vệ cho mình.

Biết ngay tình thế đã đến lúc căng thẳng, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bước tới cười nham hiểm, bảo Đệ Nhất Sứ Giả :

— Thế các ngươi tới đây với ý định là mang Triệu Lệ Trân về qui đường.

Sứ Giả Hải Âu gật đầu :

— Phải đấy ! chúng ta vâng mệnh lệnh của Sư phụ đến đây đưa Triệu Lệ Trân về ngay Bản đường ngay từ phút giây này.

Đột nhiên Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giống lên một trận cười hết sức quái gở, nghe như loài ma độc giữa rừng già.

Chấm dứt trận cười, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ngạo nghễ thốt :

— Hải Âu Sứ Giả, ta khuyên các ngươi nên tự rút lui trở về qui đường là hơn, đừng để khi hối hận là không còn kịp đấy.

Sứ giả Hải Âu phóng hai luồng nhỡn tuyến qua hai lỗ thủng vuông vải đen nói như quát :

— Việc ta đến đây thu hồi Triệu Lệ Trân chẳng có quan hệ gì đến Các hạ, ta không muốn có sự hiềm khích với đạo đường.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma khinh khỉnh :

— Ha ha... dù các ngươi không muốn có sự hiềm khích với bản đạo Âm Ma, nhưng đối với Triệu Lệ Trân giờ đây đã là giáo đồ của đạo Giáo Chủ ta phải có trách nhiệm gìn giữ nàng, không một ai có thể chạm đến nàng được.

Sứ Giả Hải Âu tức giận nghiến răng kèn kẹt :

— Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vờ như không thấy sự giận dữ của Sứ Giả Hải Âu hắn lớn tiếng nói tiếp :

— Chính vì lẽ đó mà Bản Thiếu Giáo Chủ xin báo trước với các vị, dù cho có lệnh của ai, đến đây mang Triệu Lệ Trân ra đi cũng không thể nào được nữa. Bản đạo sẽ hết sức bảo vệ cho nàng.

Mười một Sứ giả Hải Âu đứng ở phía sau đồng thanh quát to :

— Cẩm mồm lại !

Đệ nhất Sứ Giả nhìn lại đồng môn như ngầm bảo im, rồi rọi cặp mắt sáng ngời ngay mặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, trầm nặng thốt :

— Các hạ hãy nên cẩn thận trong lời nói, việc thu hồi Triệu Lệ Trân là chuyện riêng của lệnh chủ chúng ta, dù khó khăn đến đâu cũng không thể nào không hành động được.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma khiêu khích :

— Như thế có nghĩa là các ngươi vâng lệnh Hải Âu Lệnh Chữ đến đây để gây sự với bản đạo Âm Ma à ?

Không còn dằn được cơn giận dữ nữa, Đệ Nhất Sứ Giả quát :

— Nếu quả thật hôm nay chúng ta đến đây gây sự với bọn Âm Ma của các ngươi thì sao ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma rống lên :

— Thì có khác nào đem trứng mà chọi với đá, các ngươi tự chuốt lấy cái chết vào mình một cách vô cùng mù quáng.

Đệ Nhất Sứ Giả cười lạnh lẽo :

— Ha ha... kể ra cái mồm của ngươi cũng hay lớn lối lắm đấy, nhưng rồi đây ngươi sẽ hết tự hào rằng mình là Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, chúng ta sẽ sẵn sàng dạy cho ngươi một bài học khôn ngoan ở đời.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma tự đắc :

— Nếu không tin, thì các ngươi cứ động thủ, rồi ta sẽ cho thấy đâu là sự thật lời nói của ta.

Đệ Nhất Sứ Giả không thèm đáp câu nói của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma mà chỉ quay qua Hắc Phụng Hoàng trầm giọng bảo :

— Triệu Sư muội, hiện giờ em đã trông thấy cái hậu quả của sự hành động ngông cuồng của em chưa ?

Nghe Sứ giả Hải Âu thốt ra câu đó, bất giác Hắc Phụng Hoàng rùng mình lên, một cơn xúc động mạnh đang chồi dậy trong tâm hồn nàng, nàng ấp ủng mãi vẫn không sao đáp được nên lời.

Tâm trạng Hắc Phụng Hoàng bây giờ thật là vô cùng phức tạp, những ý niệm trái ngược nhau hiện lên trong trí óc nàng.

Nàng tự thầm trách cho mình đã quá nông nổi, thiếu suy nghĩ ở giây phút cuối cùng, để giờ đây phải rơi vào cảnh ngộ thảm thê đến không còn cách gì có thể cứu vãn được nữa.

Bởi vì hiện nay, chẳng những nàng là môn đồ chính tông của đạo Âm Ma thôi, mà nàng còn là tình nhân của Thiếu Giáo Chủ Diêm Vương Sứ Giả, thất thân với hắn từ lâu rồi, nàng đâu còn là một thiếu nữ nguyên trinh như trước nữa.

Ngày nay cả thân xác lẫn tâm hồn của nàng đã bị hoen ô không còn cách nào gội rửa được, sự nhục nhã, xấu xa, đã quá ê chề trong lòng nàng.

Dù cho Sư phụ nàng, Hải Âu Quái Khách, mở lượng bao dung về cái tội phản bội sư môn, nàng cũng không thể nào trở về đạo đường được, vì danh dự cũng có và vì khổ tâm cũng có.

Nàng tự cảm thấy hổ thẹn với đồng môn, nhưng hiện giờ nàng có ăn năn thì cũng đã muộn màng rồi, cảnh ngộ đã đưa nàng sang ngõ tận cùng của cuộc đời, không thể nào giải thoát được.

Đồng thời, cho mãi đến nay, dù đang sống bên cạnh Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, nhưng quả tim của Hắc Phụng Hoàng vẫn còn in đậm hình bóng chàng trai đẹp tuyệt thế Chí-Tôn, đến suốt đời cũng không bao giờ quên được.

Thêm vào, tính lạnh lùng, bất khuất của chàng khiến cho bất cứ một thiếu nữ nào cũng phải thầm phục và cảm mến chàng mà không thể tìm được ở những thiếu niên khác.

Nàng si tình chàng chính ở hai điều đó. Nàng đã đi khắp mặt giang hồ nhưng chưa hề gặp một trang thiếu niên nào toàn vẹn như chàng.

Giờ đây nàng đã mất tất cả rồi, dù chàng có hiểu mà thương hại nàng, nàng cũng không thể nào yêu chàng được nữa. Nàng không còn xứng đáng với một mối tình cao cả của chàng.

Tất cả sự đổ vỡ, tan nát đó, khiến cho Hắc Phụng Hoàng nảy sinh một nỗi oán hờn Chí-Tôn vô tả.

Nàng có cảm nghĩ cũng chỉ vì yêu thương chàng, mà nàng mù quáng, nông nổi, một đêm giao trọn tiết trinh của mình cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, rồi cũng vì oán hận chàng mà nàng gia nhập đạo.

Không yêu được chàng, nàng phải giết chàng không để lọt vào tay kẻ khác, đó là ý niệm của Hắc Phụng Hoàng từ buổi đầu tiên gặp gỡ nàng trên vùng mộ địa sau khi đánh nhau với Quái Nạp Mộc Thông.

Bao nhiêu ý nghĩ đối chọi nhau cứ diễn qua trong trí óc của Hắc Phụng Hoàng, làm cho nàng đứng sững sờ không thốt lên lời nào cả.

Sứ giả Hải Âu ngỡ Hắc Phụng Hoàng đã hối hận trước cái hành động mù quáng của nàng, liền trầm giọng bảo :

— Sư muội, chúng ta rất hy vọng em sớm tỉnh ngộ, cùng theo về phục lệnh Sư môn, chúng ta hết sức xin Sư phụ thứ tha tội lỗi của em đã làm, có lẽ người sẽ niệm tình mà bỏ qua cho.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng sừng sốt lên vì câu nói của Sứ giả Hải Âu, nàng không ngờ Sư phụ nàng lại đối xử khoan dung với nàng như thế.

Nàng đã phản bội Sư môn, phạm vào tội chết, mà giây phút cuối cùng này thấy nàng vẫn còn lượng thứ cho nàng.

Một niềm hối hận dâng trào lên cổ, Hắc Phụng Hoàng đứng lặng một hồi lâu.

Nàng dời hai mắt qua phía Chí-Tôn.

Đột nhiên máu hận thù sôi sùng sục trong các huyết quản của Hắc Phụng Hoàng, ý niệm tốt đẹp vừa thoáng nghĩ bỗng tiêu tan đi đâu mất, Hắc Phụng Hoàng nghiến răng kèn kẹt :

— Chí-Tôn, ta sẽ giết mày !

Sau hết Hắc Phụng Hoàng đưa lại nhìn Thiều Giáo Chủ Âm Ma, nàng chỉ thấy còn có con đường duy nhất đó có thể dung thân cho nàng thôi.

Không thấy Hắc Phụng Hoàng trả lời câu hỏi của mình, Sứ Giả Hải Âu trầm nặng thốt :

— Triệu Lệ Trân, Sư muội đã nghe lời ta nói chăng ? Ta khuyên em hãy rời bỏ con đường hắc đạo, theo chúng ta về gặp Sư phụ ngay từ phút giây nầy, em không nên cuồng dại nữa.

Hắc Phụng Hoàng vẫn lạnh lùng đáp :

— Không thể được.

Hai luồng nhỡn tuyến của Sứ Giả Hải Âu sáng ngời lên :

— Sư muội, mãi đến bây giờ, em vẫn hãy còn ở trong vòng mê muội, chưa chịu thức tỉnh hay sao, chẳng lẽ em chờ ta ra tay đưa em về Bãn đường, thì lúc ấy là sao hối cho kịp nữa ?

Hắc Phụng Hoàng cười nhạt :

— Việc đó tùy nơi các vị Sư huynh !

Đến lượt Sứ Giả Hải Âu nhìn Hắc Phụng Hoàng sừng sốt, cơn giận dữ bốc cháy trong lòng, vùng quát to lên :

— Triệu Lệ Trân, quả thật ngươi đã cố tình phản bội Sư môn, dám chống lại mệnh lệnh của thầy đã ban ra, dù trong đó đã hết sức khoan hồng đối với ngươi, một nữ môn đồ bất hảo.

Vậy kể từ giây phút nầy tình huynh muội coi như đã hết, chúng ta sẽ hành động với ngươi như một tên ma đầu ác độc trên mặt giang hồ.

Thiều Giáo Chủ Âm Ma chen vào :

— Triệu Lệ Trân, em hãy bảo thằng một lời dứt khoát, rồi ta sẽ ra tay trị bọn cuồng đồ nầy rửa nhục cho em.

Hắc Phụng Hoàng trợn trừng hai mắt, hét vào mặt Sứ Giả Hải Âu :

— Biết điều các ngươi hãy rút lui ngay, nếu còn thốt ra những điều sỉ nhục, thì chớ trách ta sao tàn ác.

Mười hai Sứ Giả Hải Âu thấy đều sáng rực nhỡn quang xuyên qua những lỗ thủng vuông vải đen, chiếu thẳng vào mặt Hắc Phụng Hoàng, biểu lộ một sự căm giận vô tả.

Tất cả không ngờ nàng lại có thể thốt ra những lời xác xược như thế bao nhiêu sự thương hại trong lòng họ từ nãy bỗng vọt biến tan đi.

Đệ Nhất Sứ Giả chộp cây Lệnh Kỳ Hải Âu phất lên :

— Các Sư đệ từ số bảy đến mười hai hãy đến bắt tên nữ tặc tử phản bội Sư môn về Bãn đường cho ta.

Sáu Sứ giả Hải Âu được lệnh đồng thanh :

— Vâng lệnh Đại Sư huynh.

Tức thì sáu bóng người cùng một lượt nhắm Hắc Phụng Hoàng, phóng tới nhanh lẹ khác thường.

Mặc dù biết mình không phải là tay kình địch với các vị Sứ Giả Hải Âu, công lực hãy còn thấp hơn một bực, nhưng đứng trước tình trạng nguy vong đó, Hắc Phụng Hoàng đâm ra liều lĩnh, nàng cắn chặt vành môi dưới, rồi đưa thẳng thanh kiếm tuyệt lên cao chực chờ đối phó.

Trong thâm tâm Hắc Phụng Hoàng liều chết đánh với mười hai Sứ Giả Hải Âu cho đến khi trút hơi thở cuối cùng, chứ nàng nhất định chẳng đời nào chịu xuôi tay cho bọn họ bắt dẫn đi.

Dù sao, đây cũng là bước đường cùng của Hắc Phụng Hoàng, nàng không thể nào hành động khác hơn thế được.

Về phần Chí-Tôn, từ khi có mười hai vị Sứ Giả Hải Âu xuất hiện, chàng lùi ra xa đứng ngó, vì không muốn xen vào chuyện riêng của Hải Âu Quái-Khách.

Giữa lúc sáu vị Sứ giả Hải Âu sắp tới bên mình Hắc Phụng Hoàng, thì Thiều Giáo chủ Âm Ma hét vang :

— Cho các ngươi tháo lui ra !

Liền theo tiếng quát, Thiều Giáo Chủ Âm Ma đã lẹ như sét giật

http://tieulun.hopto.org

xê tới gần bên mình Hắc Phụng Hoàng, đồng thời tả chưởng đưa ra.

Chỉ nghe tiếng ù ù chẳng khác một trận âm phong, lạnh toát hồn, ào ào ập tới sáu vị Sứ Giả Hải Âu.

Không ngờ Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lại thình lình đưa ra một luồng chưởng phong cực kỳ hiểm độc đến thế, sáu vị Sứ giả cảm thấy luồng gió lạnh tê buốt cả thân mình, thảy đồng hô to :

— Thái Âm Chưởng !

Sau tiếng quát đó, tất cả sáu vị Sứ giả chẳng ai bảo ai cùng rạt ra hai bên tránh luồng âm phong ghê rợn ấy.

Vậy mà vẫn còn chưa kịp, có hai Sứ giả bị ngọn âm phong quét nhằm, các đường kinh mạch dường như ngưng động lại, phải tháo lùi thêm mấy bước để tránh xa luồng tử khí đó.

Đứng ngoài tràng, Chí Tôn nghe sáu vị Sứ Giả Hải Âu hét lên ba tiếng « Thái Âm Chưởng », bất giác lòng chàng rúng động lên.

Đồng thời, nhận thấy Thiếu Giáo Chủ âm ma, chỉ đưa ra có một chiêu đầu công lực cao siêu như sáu vị Sứ Giả còn phải tránh né, khiến cho Chí Tôn cảm thấy hơi ái ngại trong lòng không ít.

Chàng nhủ thầm :

— Thái âm chưởng vốn là một loại chưởng lực thuộc âm nhu cực hiểm, kẻ bị đánh nhằm các kinh mạch sẽ đong đặc lại mà chết ngay tức khắc, sáu vị Sứ Giả Hải Âu có lẽ đã biết sự hiểm nghèo của nó mà nhảy tránh không dám đón đỡ.

Chợt nhớ lại lời nói của Tiều Thần Khất tại nơi khách điếm thành Trường Sa, Chí-Tôn rúng tận đáy lòng vì luồng chưởng Thái Âm nầy còn thâm khốc hơn ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão nhiều, chẳng hiểu Âm Ma Giáo Chủ này thuộc hạng người nào mà lại truyền dạy cho Thiếu Giáo Chủ ngón võ lợi hại dường ấy.

Chí-Tôn phát sinh nỗi nghi ngờ, chàng không hiểu Âm Ma Giáo Chủ có phải là Xích Phát Âm Ma hay không, mà lại dùng được chưởng phong ác độc nầy.

Lúc ấy trong tràng đấu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma dùng một ngọn chưởng đánh lui sáu vị Sứ Giả Hải Âu, hắn vô cùng tự đắc, vênh váo mặt lên, cất tiếng cười ngạo mạn :

— Ha ha... bấy lâu nay tưởng đâu công lực bọn ngươi cao siêu đến bậc nào nên cứ huênh hoang trên mặt giang hồ, không ngờ giờ

đây Hải Âu Sứ Giả chỉ có thể là cùng. Ta bảo cho mà biết, nếu khôn hồn thì sớm lui khỏi nơi nầy là hơn trái lại hậu quả sẽ không tưởng tượng được đấy.

Mấy lời khinh miệt của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, khiến cho sáu vị Sứ Giả Hải Âu nóng phừng lửa giận, họ rập nhau phóng tới một lượt, đồng thời đưa ra sáu luồng chưởng phong với cả mười phần công lực.

Sáu ngọn chưởng hợp nhau tạo thành một sức mạnh có thể đẩy núi dời sông, chẳng khác nào một trận trùng dương đánh rạt vào ghềnh, ào ào khủng khiếp.

Với thế đánh nầy, sau vị Sứ Giả Hải Âu nhất định đánh ngã Thiếu Giáo Chủ Âm Ma liền tại chỗ, mới thỏa cơn tức giận của mọi người.

Trông thấy bóng chưởng của các đối phương to như quả núi, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lẹ tay kéo Hắc Phụng Hoàng sang qua một bên, nói thật mau :

— Triệu Lệ Trân, hãy lui ra ngoài cho mau !

Theo câu nói hắn xô nhẹ nàng một cái.

Hắc Phụng Hoàng lấy làm khó chịu, nàng cau cặp lông mày lưỡi kiếm, rồi lặng lẽ xê mình tránh ngang gần một trượng, quay lại nhìn vào tràng xem Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đấu với sáu vị Sứ Giả Hải Âu.

Chỉ thấy Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đứng yên một chỗ, xòe tả chưởng quay vài vòng chung quanh thân mình.

Tức thì từng trận âm phong từ trong nội chưởng của Thiếu Giáo Chủ âm ma phát ra những luồng lãnh khí lạnh thấu xương, đón chận sáu ngọn chưởng phong của các Sứ giả Hải Âu lại.

Sáu ngọn chưởng phong vũ bạo của các vị Sứ giả Hải Âu vừa đến gần bên mình Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, bỗng chạm nhằm luồng lãnh khí của Thái Âm Chưởng, liền phát lên kêu bộp bộp... mấy tiếng khô khan, sau đó vụt tan rã trong vô hình, nghe như cơn gió thoảng đi dần ra xa...

Sáu vị Sứ giả Hải Âu vô cùng khiếp hãi, nhìn Thiếu Giáo Chủ âm ma không hề nháy mắt. Họ có vẽ chẳng ngờ công lực của hắn cao siêu dường đó.

Sáu vị Sứ giả Hải Âu đứng phía ngoài bất giác cũng sững sờ, mặt mày biến đổi nhanh chóng, sự căm hờn càng lại bốc lên ngùn ngụt.

Đến cả Chí-Tôn cũng phải ngạc nhiên, chàng ngầm nhận võ công

http://tieulun.hopto.org

công của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quả thật ít người đương đầu nổi, luồng Thái Âm Chưởng của hắn lợi hại vô cùng.

Thắng được sáu vị Sứ giả Hải Âu hai chiêu đầu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma càng thêm kiêu hãnh, nói giọng đầy tự đắc :

— Hắn hiện giờ các ngươi đã rõ thế nào là sự lợi hại của ngọn Thái Âm Chưởng của ta rồi, vậy bây giờ các ngươi có chịu rút lui trước hay chờ ta độc thủ, trả lời mau ?

Sáu vị Sứ giả Hải Âu lặng lẽ nhìn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma mà chẳng một ai thốt ra lời nào nữa cả.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười nghe sởn cả tóc gáy :

— Ha ha... có lẽ hôm nay các ngươi đã tới số cả rồi, nên mới khiến xui tìm gặp ta ở nơi nầy, vậy ta cũng không ngần ngại gì ra tay tế độ cho bọn ngươi đây.

Lời chưa dứt, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã giơ hữu chưởng lên quay nhẹ một vòng bán nguyệt.

Thân hình hắn cũng đồng thời xoay theo ngọn chưởng đó.

Tức thì, một ngọn âm phong lạnh lẽo như miền Bắc cực giá băng ào ào đến chỗ các vị Sứ giả Hải Âu đứng.

Dù sao, sáu vị Sứ giả Hải Âu cũng là những cao thủ có cái võ công cao tuyệt, ứng phó nhanh lẹ khác thường, đâu có thể nào bị Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quật ngã một cách dễ dàng được, nên khi nhận thấy luồng âm khí « Thái Âm Chưởng » vừa phóng ra, là mỗi người cùng giơ hữu chưởng, nhắm ngay kình địch đẩy ra một chưởng cực kỳ mạnh bạo.

Bộp... bộp...

Một loạt chưởng gầm chớp phát lên những tiếng nổ khô khan, hãi hùng, vang dội từng hồi trong bầu không khí nặng trầm.

Dư lực của sáu ngọn chưởng phong của các vị Sứ Giả Hải Âu xô Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lùi lại phía sau ít bước, thân hình lắc lư như con thuyền vượt bể chông chành trên sóng.

Đồng thời, sáu vị Sứ Giả Hải Âu cũng bị luồng lãnh khí của « Thái âm Chưởng » làm cho cả thảy có cảm giác như vừa bị một tấn băng tuyết lạnh lẽo dội mạnh vào hồn.

Quả thực là khủng khiếp !

Sợ sáu vị Sứ Giả đấu nhau với Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xảy ra điều bất trắc, Đệ nhất Sứ Giả quát lớn :

— Các đệ hãy xông vào trợ lực cho mau !

Lệnh vừa truyền ra khỏi cửa miệng, là năm người đã phóng vào trùng vây chặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Cùng lúc ấy, Đệ Nhất Sứ Giả nhắm ngay chỗ Hắc Phụng Hoàng đứng lẹ làng nhắc mình tới lẹ tròng tợ ánh chớp.

Giữa lúc năm vị Sứ Giả Hải Âu đã nhập cùng đồng bọn, mỗi người đồng lượt quát to lên, và đưa ra mười một luồng áp khí.

Trong cái khí lực quần hợp nầy tạo thành một luồng chưởng phong có cái uy vũ mãnh liệt tợ sấm sét lôi đình, ào ào áp tới Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, chực đánh tốc hắn lên tận từng không.

Biết rõ ngay sự lợi hại của mười một ngọn chưởng lôi đình của các Sứ Giả Hải Âu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma tự nghĩ ngón võ « Thái Âm Chưởng » của hắn chưa luyện tới mười phần thành lực, không thể nào đỡ nổi sức mạnh kinh hồn của cái thế bật sơn đó, hắn nhủ thầm :

— Tốt hơn ta nên tránh chạm phải sức mạnh với bọn nầy, rồi sau đấy sẽ hay.

Nghĩ như vậy rồi, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chờ cho mười một luồng bạo vũ áp tới bên mình, hắn bỗng nhắc mình lên cao ba trượng.

Tự nhiên Thiếu Giáo Chủ Âm Ma thoát ra ngoài vòng gió chưởng một cách chẳng khó khăn gì.

Thuận tay, từ trên không, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma không bỏ lỡ cơ hội, hắn lẹ như sét giật lừng mây, bủa xuống một ngọn « Thái Âm Chưởng ».

Với thế đột kích bất ngờ nầy, hắn tin sẽ có một vài nhân vật trong mười hai vị Sứ Giả Hải Âu bị trúng thương chứ chẳng không.

Quả như điều Thiếu Giáo Chủ Âm Ma dự đoán, luồng chưởng Thái Âm vừa bổ xuống, là tức khắc có mấy tiếng rú kinh hoàng.

Tiếp theo có hai vị Sứ Giả Hải Âu bị trúng nhằm Thái Âm Chưởng, ngã huỵch xuống đất nằm bất động.

Phía bên kia tràng, Đệ Nhất Sứ Giả phóng tới bên mình Hắc Phụng Hoàng định dùng tả chưởng chộp bắt lấy nàng.

Nhưng lẹ như sấm sét, Hắc Phụng Hoàng lập tức triển ra năm luồng kiếm tuyệt ngăn chận địch lại không cho tiến tới.

Cùng trong lúc đó, Huyết Hồn Kiếm Quí từ nãy vận hành chữa khí chữa trị vết thương vừa lành, hắn thấy Hắc Phụng Hoàng lâm

http://tieulun.hopto.org

nguy, liền đẩy ra một chưởng ngang hông trái của Sứ Giả Hải Âu, mang theo mười phần thành lực.

Với lối đột kích bất ngờ đó, thật là nguy hiểm cho Sứ Giả Hải Âu vô cùng, vì nếu không thấy kịp, có thể mất mạng ngay.

Nhưng vốn đã là một tay cao thủ tăm tiếng trên mặt giang hồ, nên khi phóng tới gần Hắc Phụng Hoàng, Sứ Giả Hải Âu đã dự phòng trước, vì vậy, luồng áp khí của Huyết Hồn Kiếm Quỉ vừa đưa ra, là Sứ Giả cũng vận toàn lực xô một chưởng mạnh vô tả.

Bộp !

Chưởng âm phát lên một tiếng kinh động cả một vùng.

Sứ Giả Hải Âu bị xô lùi ba bước mới đứng vững.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng bị luồng gió chưởng cực bạo của Sứ Giả Hải Âu rúng động cả toàn thân, khiến hắn vô cùng khiếp hãi.

Sau đây, hắn phóng mình tới gần Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, rống to :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, hãy giết cho sạch bọn nầy.

Thầy thế Hắc Phụng Hoàng cũng xê mình đến chỗ đồng bọn, ba người xây thành thế tam giác, quay mặt về hướng bọn Sứ giả Hải Âu.

Trong tia mắt của Hắc Phụng Hoàng xạ ra hai luồng sát khí, nàng ngó chòng chọc vào mặt Đệ nhất Sứ Giả, biểu lộ một sự căm thù vô tả.

Khi ấy, trong số mười hai vị Sứ giả Hải Âu đã có hai người bị luồng Thái Âm Chưởng của Thiếu Giáo Chủ âm ma quật nhằm trọng thương nằm bất động một lát thì tỉnh lại.

Cả hai cùng ngồi xuống đất, nhắm mắt vận hành nguơn khí chữa trị vết nội thương chấn động cả nội huyệt bế tắt một lúc thật lâu, để bài tiết khí độc của luồng âm phong.

Còn lại mười vị Sứ giả, sau một lúc do dự, liền chia ra làm ba tốp.

Một tốp bốn cao thủ võ công trội nhất, vây đánh Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Tốp thứ hai, ba người đương đầu với Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

Sau hết, mấy Sứ giả mở màn tấn công Hắc Phụng Hoàng.

Trận ác chiến diễn ra càng phút càng thêm phần quyết liệt.

Trước cảnh tượng đó, Chí-Tôn đứng ngoài, chàng nghĩ ngợi miên man.

Nếu nói đến sự liên hệ tình thương và lòng kính mến giữa chàng và Hải Âu Quái Khách, thì trong trận đấu nầy chàng phải giúp tay

cùng mười hai vị Sứ giả để quật ngã bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma để mọi người bắt Hắc Phụng Hoàng, đem về cho Quái Khách xử cái tội phản bội Sư môn của nàng.

Nhưng ở đây, mười hai Sứ Giả Hải Âu thảy đều là những nhân vật tăm tiếng trên chốn vũ lâm, Chí-Tôn không hiểu hành động của chàng có làm phật lòng các cao đồ của Hải Âu Quái Khách hay không ?

Biết đâu họ chỉ vì một chút lòng tự ái, mà sinh ra nghi kỵ, oán ghét chàng, cho chàng khinh miệt họ, chẳng hề có lợi lộc cho chàng chút nào cả.

Lại nữa, trận đấu giữa mười hai vị Sứ giả Hải Âu và bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma là một cuộc tranh chấp về môn đạo, nếu chàng nhúng tay vào, sợ e có điều bất tiện ở sau nầy.

Đồng thời, Lệnh Kỳ Hải Âu đã cắm xuống đất, cho biết trước rằng hiện thân của Hải Âu Quái Khách đã có mặt nơi đây rồi, nhưng chẳng hiểu tại sao Quái Khách trì hoãn chưa chịu xuất hiện đó mà thôi.

Tuy vậy, dù sao Hải Âu Quái Khách cũng phải giữ thanh danh của mình, chứ đâu có thể để Thiếu Giáo Chủ Âm Ma tung hoành như thế được.

Nếu hôm nay, Quái Khách không thể thu hồi được Hắc Phụng Hoàng, thì mặc nhiên tiếng tăm lừng lẫy của Quái Khách biến mất trên mặt giang hồ, không sao có thể cứu vãn được.

Chí-Tôn hoài nghi, Hải Âu Quái Khách hiện đang lẩn quẩn đâu đây, nhưng chưa một ai phát giác được bóng hình thần bí của Quái Khách.

Ý nghĩ của Chí-Tôn kéo dài đến đây, thì trong tràng trận đấu đã tới hồi khốc liệt, bốn cao thủ Hải Âu tận lực tấn công Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, liên tiếp những luồng chưởng phong to như quả núi và hắn chỏng trả lại những ngọn âm phong lạnh toát hồn.

Về võ công của bốn vị Sứ Giả Hải Âu kể cũng thâm diệu thật, nhưng đối với chưởng lực Thái Âm của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vốn là một ngón võ độc tột của phái Thiếu Lâm, bốn người khó lòng mà toàn thắng được.

Cứ hễ bốn luồng chưởng phong của bốn vị Sứ Giả Hải Âu vừa ào tới, Thiếu Giáo chủ Âm Ma chỉ quay hữu chưởng một vòng, là tiêu tan đâu mất.

http://tieulun.hopto.org

Ngược lại, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma phóng ra chiêu nào, là bốn vị Sứ Giả Hải Âu thay nhau nhảy tránh né, vì họ biết rõ sức mạnh của Thái Âm Chưởng như thế nào rồi.

Phần sáu vị Sứ Giả Hải Âu kia chia nhau tấn công Huyết Hồn Kiếm Quỉ và Hắc Phụng Hoàng cực kỳ dũng mãnh.

Nhưng vì ba người đứng theo thế chân vạc, chỉ lo chống lại với kình địch ở mặt trước thôi, nên mười vị Sứ Giả Hải Âu dù võ công cao siêu đến đâu cũng khó mà hạ nổi trong nhất thời.

Chẳng mấy chốc, đã qua ba mươi ngoài đường chiêu, nhưng vẫn chưa thấy bên nào thủ thắng được cả, bóng chưởng dần dần to như quả núi, sấm sét vang động đầy trời.

Hai bên đều thi triển cả sự thần tốc và dũng lực của mình chẳng ai chịu nhường ai một bước nào cả.

Một đàng, vì danh dự của Sư môn, nhất định chộp bắt cho kỳ được Hắc Phụng Hoàng với bất cứ một giá nào.

Một đàng khác, thì cương quyết bảo vệ cô gái vừa gia nhập vào đạo Âm Ma đến tận cùng, vì đạo phái cũng có mà vì tình yêu cũng có.

Cho nên, trận đấu lâm vào chỗ khốc liệt, máu sắp đổ, thịt sắp rơi.

Nhưng nếu đem so sánh về võ công của hai bên, thì Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vượt hơn bọn Sứ Giả Hải Âu mấy bực, giả hắn cứ dùng « Thái Âm Chưởng » với toàn bộ nội lực liên tiếp đưa ra, chắc chắn sự thắng bại sẽ thuộc về mười vị Sứ Giả.

Chí-Tôn nhận thấy rõ điều nguy hiểm đó, chàng hết sức băng khoăng :

— Cứ như thế nầy, không khéo mười hai vị Sứ Giả Hải Âu bị diệt mất.

Một ý nghĩ thoáng nhanh qua óc Chí-Tôn. Chàng chợt lẩm bẩm :

— Ồ, tại sao ta không thể đem bộ mặt Chủ Nhân lệnh xé xác, xuất hiện nơi nầy để giúp các vị Sứ Giả một phen ?

Bọn Âm Ma Giáo Chủ ngày đêm đang tìm kiếm Chủ nhân lệnh xé xác; ta ra tay như thế, quả thực hợp tình hợp cảnh vô cùng.

Đồng thời, ta có thể hạ một tên trong bọn nầy, buộc chúng phải khai thật về tung tích của Lão Đại Ác Ma Giáo Chủ của chúng, xem hắn là hạng người gì, ngày trước có liên hệ gì về Sư phụ của ta chăng, mà hắn lại phái nhiều cao thủ dõi theo ta như bóng với hình như thế.

Chàm dứt ý nghĩ đó, đột nhiên Chí-Tôn rời khỏi trường đấu, lẹ làng phóng đi như con chim bằng vỗ cánh.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trông thấy kịp, hắn la to :

— Ồ, tại sao Các hạ lại bỏ đi thình lình như thế, giữa ta và ngươi còn nhiều việc cần phải giải quyết, sao lại ra đi chẳng một câu hẹn hò.

Hãy trở lại chờ ta !

Chí-Tôn liền ngưng ngay thân hình, ngoái lại đáp :

— Bây giờ, ta có chút chuyện gấp rút phải đi, không thể chờ đợi ngươi được. Trên mặt giang hồ còn mông mênh to rộng, chắc chắn sẽ có ngày ta trở lại tìm ngươi, chừng ấy sẽ đón tiếp nhau mấy đường chiêu chẳng muộn màng gì.

Lời vừa dứt, Chí-Tôn đã nhấc mình bay đi như một làn khói mỏng. Chớp mắt mờ ảo trên nền trời xanh.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma định đuổi theo Chí-Tôn nhưng không còn kịp nữa, hắn vô cùng hậm hực, thi triển luồng « Thái Âm Chưởng » tấn công bốn vị Sứ giả Hải âu hết sức nguy hiểm.

Hắc Phụng Hoàng nhận thấy Chí-Tôn ra đi bất ngờ, nàng chực phóng theo, thì bị ba vị Sứ Giả Hải Âu chặn lại, quật chưởng ào ào sang phía nàng, phải tận lực đón đỡ không một phút hở tay.

Trận đấu đã đi sâu vào tử đạo, âm phong nặng nề trộn lẫn mùi máu tanh nồng sặc cả một vùng.

Phần Chí-Tôn, khi lìa khỏi đấu trường giữa bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và mười hai vị Sứ Giả Hải Âu, chàng chạy nhanh tới một khu rừng rậm cách chừng ngoài trăm trượng. Chàng đáp xuống gần bên khe đá.

Sau đây, Chí-Tôn theo lối hóa trang mà chàng đã học được của Tiêu Thần Khất hồi còn bé cũng là một lũ ăn mày, biến thành một gã thiếu niên mặt mày đen đúa, xấu xí lạ lùng.

Chẳng mấy chốc mọi việc đã xong xuôi.

Chí-Tôn chực rời khỏi cánh rừng rậm, trở lại chỗ bọn người đang hỗn chiến, xuất hiện trước mặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, hành động theo ý nghĩ vừa rồi của chàng, để tìm hiểu nguyên nhân của Giáo Chủ bọn chúng.

Bỗng nhiên trong thời gian đó, Chí-Tôn chợt nghe có một luồng gió nhẹ nhàng, từ phía sau lưng chàng thổi tới.

http://tieulun.hopto.org

Chàng phát giác được ngay là nhờ ngày nay công lực của chàng đã lên đến hàng siêu tuyệt, nếu tầm thường như các cao thủ khác, nhất định không thể nào nhận ra cơn gió sẽ động ấy.

Hiểu ngay có một kẻ đến bên mình, Chí-Tôn lẹ làng xê tới trước ba trượng, rồi lắc mình trở lại, thì đó là một người trùm vuông lụa điều trên mặt, đang đứng sững nhìn chàng, hai tia sáng huyền bí xuyên qua lỗ thủng, vừa dịu dàng vừa khiếp hãi.

Thì ra người thần bí đó chính là Hải Âu Quái Khách, đã theo dõi Chí-Tôn từ bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Chí-Tôn bước tới chắp tay trước ngực :

— Kính chào Lão Tiền bối, chẳng biết Lão tiền bối đến đây có điều gì dạy bảo hay không ?

Hải Âu Quái Khách cất giọng trầm nặng :

— Tiểu tử, chắc hẳn ngươi đang muốn trở lại chỗ diễn ra trận đấu, chen vào chuyện xấu xa vừa xảy ra sao ?

Không dám giấu giếm Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn gật đầu :

— Đúng như vậy thưa lão Tiền bối, nhưng Tiêu đồ cũng không có ý định thực sự chen vào chuyện riêng đó, mà cái chủ đích của Tiêu đồ là thanh toán một việc khác cùng bọn Âm Ma thôi.

Hải Âu Quái Khách vẫn với vẻ trầm giọng :

— Việc ấy như thế nào, Tiểu tử có thể báo cho biết không ?

Chẳng chút do dự, Chí-Tôn đáp ngay :

— Thưa Lão Tiền bối, Tiêu đồ định trở lại trận đấu, quật ngã một tên, buộc chúng phải khai thật Giáo Chủ Âm Ma là ai và tại sao liên tiếp phái rất nhiều cao thủ ngày đêm dõi theo dấu vết của Chủ Nhân lệnh xé xác, như thế.

Hải Âu Quái Khách ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi :

— Đạo Âm Ma phái bọn cao thủ theo dõi Tiểu tử từ bao lâu rồi ?

— Thưa lão Tiền bối, Giáo Chủ Đạo Âm Ma phái người theo dõi Tiểu tử tính đến nay cũng đã gần hai tháng. Thoạt đầu, để dấu hình tích của mình, Tiểu tử hóa trang theo bóng dáng của Sư môn mà xuất hiện trên chốn giang hồ, nhưng có người trong ác đạo quả quyết trước mặt rằng : Tiêu đồ không phải là Cam Lộ Bang Dương Chấn Hoàn.

Hải Âu Quái Khách ngắt ngang câu nói của Chí-Tôn :

— Bọn Âm Ma quả quyết như thế ?

Chí-Tôn gật mạnh đầu :

— Vâng đúng như thế, thực ra cái chết của Sư phụ Tiêu đồ trong một đêm mưa tuyết đầy trời tại núi Võ Lăng, ngoài kẻ tử thù và Tiêu đồ ra, thì chẳng còn một ai rõ câu chuyện đó nữa. . .

Chàng dừng lại nói giọng cẩm thù :

— Nhưng chỉ có bọn Âm Ma này thì nhất định Tiêu đồ là Chủ Nhân Lệnh xé xác giả mạo, dĩ nhiên, phải có một điều gì bí ẩn ở bên trong đạo của chúng, vì vậy, chúng mới hiểu câu chuyện thực, hư về cái chết của Sư phụ Tiêu đồ mà mới dám thốt ra những lời nói đó.

Tiêu đồ còn nhớ rõ trước sau chẳng bao nhiêu thời gian, mà lão Giáo Chủ Âm Ma đã phái rất nhiều cao thủ, ngày đêm cáo riết tìm kiếm tung tích của Chủ Nhân Lệnh xé xác.

Chính Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và Huyết Hồn Kiếm Quỉ hôm nay cũng có sứ mệnh theo dõi Tiêu đồ như hình với bóng, Lão Tiền Bối ạ !

Nghe Chí Tôn nói dứt, Hải Âu Quái Khách không ngớt gật đầu, tỏ ý hiểu biết câu chuyện mà chàng vừa nói.

Ngừng đi một chút, Chí-Tôn vụt hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Lão Tiền Bối thường lịch duyệt trên chốn giang hồ, hiểu rõ tất cả mọi việc, nhưng lão có biết Giáo Chủ Đạo Âm Ma là ai không ?

Hải Âu Quái Khách trầm giọng đáp :

— Thực ra, ta cũng từng hiểu qua hầu hết những nhân vật lừng lẫy tiếng tăm trong chốn vũ lâm, nhưng Giáo Chủ Âm Ma là ai ta chưa được rõ, có điều để cho ta đáng chú ý là những tháng gần đây, đạo nầy càng ngày càng bành trướng, thế lực to mạnh thêm hơn, sẵn sàng thu nạp bất cứ cao thủ nào dù chính hay tà trong hai đạo Hắc Bạch, với ý định có lẽ muốn làm bá chủ vũ lâm, thực là một mối nguy hại vô cùng.

Chí-Tôn sáng rực hai mắt :

— Như thế, lão Giáo Chủ Âm Ma có thể là một tên Đại Ác Ma cũng nên.

Hải Âu Quái Khách gật đầu :

— Có lẽ như thế !

Đôi lông mày hơi cau lại, Chí-Tôn vùng chuyển qua chuyện khác :

— Thưa Lão Tiền bối, tại sao Triệu cô Nương lại bỗng nhiên gia nhập đạo Âm Ma, không ngần ngại phản bội Sư môn của mình ?

http://tieulun.hopto.org

Câu hỏi thình lình của Chí-Tôn, làm cho Hải Âu Quái Khách khích động mãnh liệt, một chập lâu, Quái Khách mới đáp :

— Việc nầy hiện ta chưa rõ gì mấy về hành động ngông cuồng của Triệu Lệ Trân, theo ta nghĩ, có thể con bé bị sự quyến rũ của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trong khi cõi lòng tan nát. . .

Chí-Tôn ngạc nhiên hỏi :

— Lão Tiền bối nói gì Tiểu đồ chưa rõ, tại sao Triệu cô nương phải tan nát cõi lòng để bị Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quyến rũ vào con đường Hắc đạo, mà chẳng còn kể đến nghiêm luật của Sư môn ?

Rọi cặp mắt huyền bí ngay cặp mắt vừa yếu ánh sáng của Chí-Tôn, Hải Âu Quái Khách không đáp câu hỏi của Chí-Tôn, mà chỉ nói :

— Còn một điều nữa, khiến cho Triệu Lệ Trân gia nhập vào đạo Âm Ma Tiều tử ạ !

— Nhưng sự việc ra như thế nào, xin Lão Tiền bối cho Tiểu đồ được biết ?

Hải Âu Quái Khách thở nhẹ :

— Đó là hậu quả của một câu đhuyện yêu đương mà nẩy sinh ra.

Chí-Tôn hết sức kinh dị :

— Hậu quả của một câu chuyện yêu đương, nên khiến cho Triệu cô nương phải phản bội Sư môn. Nhưng thưa lão Tiền bối, câu chuyện yêu đương ấy như thế nào ?

Hải Âu Quái Khách buồn bã :

— Một mối tình tuyệt vọng !

Hai mắt Chí-Tôn mở tròn lên :

— Một mối tình tuyệt vọng ?

— Phải đây, chính Triệu Lệ Trân đã quá đau khổ vì mối tình đầu với một chàng thiếu niên xa lạ kia, rồi phát sinh oán hận, và từ đây con bé đã hành động ngông cuồng, phản bội Sư môn.

Chí-Tôn lờ mờ hiểu tâm trạng của Hắc Phụng Hoàng, chàng đứng lặng một lúc, rồi hỏi Hải Âu Quái Khách,

— Thưa lão Tiền bối, Triệu cô nương tuyệt vọng vì chàng thiếu niên xa lạ kia, nhưng gã ấy là ai ?

Giơ cánh tay hắt nhẹ về phía Chí-Tôn. Hải Âu Quái Khách đáp :

— Gã thiếu niên ấy chính là Tiểu tử.

Chí-Tôn bất giác rúng động cả thân mình, chàng sững sờ giây lâu mới bật nói :

— Gã thiếu niên ấy là Tiểu đồ hay sao ?

Hải Âu Quái Khách quả quyết :

— Đúng như vậy, ta không nói sai bao giờ cả.

Biết Hải Âu Quái Khách không dối gạt mình, Chí-Tôn nói như tiếng thở :

— Thưa lão Tiền bối, thực ra từ trước đến giờ, Tiểu đồ xem Triệu cô nương như một bạn đường trên mặt võ lâm, không hề để ý đến sự biến chuyển tình cảm của nàng, nên tiểu đồ chẳng hề hay biết chi cả.

Hôm nay, nghe lão Tiền bối cho hiểu rõ việc ấy, thực tình tiểu đồ cảm thấy lòng mình hết sức băn khoăn và lấy làm khó nghĩ vô cùng.

— Chẳng có gì phải khó nghĩ cả, kể từ ngày tiểu tử gặp Triệu Lệ Trân bị tên Đại Ác Ma Quái Nạp Mộc Thông quật nhằm một qui chưởng, trọng thương các huyệt đạo trong người bị bế tắt, lúc đó, võ công ngươi hãy còn non yếu, và vì quá cấp bách, ngươi đã dùng lối « Suy Huyệt Quá Cung » xâm phạm vào cơ thể của con bé ấy. Cho nên lúc tỉnh dậy, nữ tệ đồ đã đem lòng thương yêu ngươi và coi ngươi đã có trách nhiệm về cuộc đời nàng rồi.

Kinh hãi hiện lên nét mặt, Chí-Tôn nói :

— Ô, sao lại lạ lùng vậy ?

Như không nghe câu hỏi của chàng vừa rồi, Hải Âu Quái Khách tiếp :

— Mọi việc xảy ra tại dùng mộ địa, lúc trở về Triệu Lệ Trân có kể lại cho ta nghe và khẩn cầu ta đứng ra tác hợp hôn nhân cùng Tiểu tử.

— Rồi lão Tiền bối đã hứa với nàng ?

— Phải đây, ta hứa với nữ tệ đồ sẽ hết sức chu toàn cho nàng và Tiểu tử, nhưng từ lúc ta biết rõ thân thể của Tiểu tử, ta đã ngăn chận câu chuyện hôn nhân đó lại, khiến cho nàng hết sức bất mãn.

Nhưng ta nhất định không chịu tác thành cuộc nhân duyên đó, vì ta biết Triệu Lệ Trân đang ôm ấp một mối thù cha là Triệu Dực Thu trước đây đã bị Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn sát hại, ta sợ sau nầy con bé ấy hiểu được dĩ vãng của ngươi thì cái họa lúc ấy sẽ không thể nào đo lường được.

Bất giác Chí-Tôn nói :

— Thật Tiểu đồ không thể nào ngờ như thế được.

Ngừng một lúc, Hải Âu Quái Khách buồn buồn bảo Chí-Tôn :

— Tiểu tử không hiểu, riêng con bé Triệu Lệ Trân nầy, tâm

http://tieulun.hopto.org

thuật thật là sâu sắc, tình tình lại nông nổi, nhỏ nhặt, mỗi khi muốn hành động một việc gì là cứ tự ý mình chứ không nghĩ gì đến lẽ phải hay lậu quả chi cả. điều đó khiến cho lòng ta ái ngại từ lâu rồi, nhưng rốt cuộc cũng không khỏi xảy ra chuyện đáng tiếc như ngày hôm nay.

Cũng may là ta đã ngăn chặn kịp cuộc tình duyên giữa ngươi và con bé ấy, nếu không, chắc chắn sau nầy sẽ gặp sự ân hận suốt đời.

Thấy Hải Âu Quái Khách hết lòng với mình, cư xử như một người cha hiền đối với đứa con ngoan, khiến Chí-Tôn vô cùng khích động, chàng bỗng buông tiếng thở dài rồi nói giọng bi thương :

— Thưa Lão Tiền bối, nếu sự thật cho dù không có mối thù hận như lời Lão Tiền bối đã bảo Tiểu đồ nhất định cũng không thể nào yêu thương Triệu Lệ Trân được, kể từ bây giờ cho đến sau nầy.

— Tại sao vậy hở Tiểu tử ?

— Vì trước kia Tiểu đồ đã yêu một thiếu nữ và nàng cũng yêu tha thiết Tiểu đồ, mối tình đó chẳng bao giờ quên được.

— Thiếu nữ đó tên gì ?

Nghĩ không cần giấu giếm Hải Âu Quái Khách mà làm gì, Chí-Tôn thành thật đáp :

— Nàng tên là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, con gái của Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, đã chết lâu rồi.

Đến lượt Hải Âu Quái Khách sững sốt :

— Kẻ mầu nàng là Tấn My Nương Hội Trưởng Bách Linh Hội ?

— Vâng đúng như thế Lão Tiền bối ạ !

— Hiện giờ nàng ở nơi đâu ?

Giọng nói của Chí-Tôn bỗng trở nên thê thảm :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã theo Tiểu đồ trong chuyến đi ra hoang đảo Ô Thạch để xin máu Thần Qui của Lão Quái Ngư, trị chứng tử thương trong người của Tiểu đồ, vì viên độc dược Xuân Phong Nhất Độ Hoàn của Tấn My Nương chẳng may đâm thuyền, nàng đã vùi thây dưới lòng bể cả...

Nghẹn ngào một chút Chí-Tôn khẩn thiết :

— Vì vậy, Tiểu đồ đã có lời thề nguyện, suốt đời sẽ không bao giờ yêu thương một thiếu nữ nào nữa cả, để đáp lại mối tình son sắt của nàng.

Lời nói sau cùng của Chí-Tôn, dường khiến Hải Âu Quái Khách khích động mạnh, nhưng chẳng thốt ra một câu nào nữa cả.

Cặp mắt huyền bí ẩn sau vuông lụa điều, chợt dời lên nền trời xanh thẳm, dường đang hồi tưởng đến chuyện gì buồn đau của một thời dĩ vãng xa xôi. Quái Khách bỗng thở dài áo não.

Chẳng hiểu nghĩ sao đó Quái Khách hỏi Chí-Tôn :

— Câu chuyện tình duyên lỡ dở của Tiểu tử và Hồng Y Nữ Xảo Nhi kể ra đáng buồn thật, Tiểu tử xử sự như thế quả thật là một người chung thủy ít thấy trong đời, nhưng ta khuyên ngươi một điều, dù hành động thế nào, ngươi cũng nên nhớ đến sự tiếp nối dòng dõi của mình, không nên cắt đứt con đường hậu tự mà có tội với tiền thân.

Lắng nghe mấy lời khuyên nhủ của Hải Âu Quái Khách, Chí-Tôn rúng tận đáy lòng, giọng nói của chàng thêm buồn thảm hơn nhiều :

— Những lời khuyên dạy của Lão Tiền bối, làm cho Tiểu đồ vô cùng cảm kích, lẽ ra không dám trái ý đó, nhưng hiện nay thân thế của Tiểu đồ quá mơ hồ, chưa rõ cha mẹ là ai, chết sống thế nào, tên họ thật của mình là gì, thì tiểu đồ đâu còn thiết gì đến chuyện tiếp nối dòng dõi nữa, cho bận lòng vô ích.

Chàng rít lên biểu lộ sự đau thương :

— Cho nên ngày Hồng Y Nữ Xảo Nhi bị bão tố đắm thuyền ngoài bể Nam Hải, Tiểu đồ có khẩn nguyện một câu rằng : sau khi tàn sát hết bọn Đại Ác Ma, trả xong mối Sư cừu, tiểu đồ sẽ lìa bỏ cuộc đời nầy, tìm qua bên kia bờ thế giới, cho trọn lời ước hẹn ngày xưa.

Chấm dứt câu nói, gương mặt Chí-Tôn vô cùng buồn bã, chàng cúi đầu như để trấn áp cơn xúc động mạnh đang chảy qua hồn.

Chẳng hiểu sao, những lời thổng thiết của Chí-Tôn, làm cho Hải Âu Quái Khách rúng động toàn thân, tia ánh sáng huyền bí trong hai mắt chợt như ngầm dịu lại, lặng lẽ nhìn chàng trai bạc số giang hồ mà chẳng thốt lên một tiếng nào cả.

Qua vuông lụa điều trùm kín gương mặt thần bí, nào ai rõ thấu Hải Âu Quái Khách đang nghĩ ngợi gì về Chí-Tôn.

Quái Khách đã xúc động về cái thân thế mơ hồ đáng thương của Chí-Tôn chăng ?

Dĩ vãng của Quái Khách có liên hệ gì đến chàng thiếu niên có gương mặt lạnh lùng như một pho địa đồ ?

Bí mật ! hoàn toàn bí mật !

Không một ai có thể đoán ra ý nghĩ thầm kín của Quái Khách cả.

Chỉ có điều hai vai Quái Khách khe khẽ rúng động không ngừng.

http://tieulun.hopto.org

và nếu có ai đứng gần bên cạnh, sẽ nghe Quái Khách lẩm bẩm thật nhỏ :

— Bây giờ, ta có nên kể lại cả một dĩ vãng đau buồn, lẫn đen tối cho đứa bé đáng thương nầy nghe chăng ?

Quái Khách tự đáp ngay :

— Nhất định không thể được, nếu ta nói rõ cho gã biết cái dĩ vãng ê chề ấy, gã không còn mặt mũi nào dám ngó mặt ai trên chốn giang hồ nầy nữa và biết chừng đâu vì sĩ diện con người, mà gã rất có thể tự hủy lấy thân mình một cách oan uổng.

Thôi thà là ta nhốt kín cái dĩ vãng sầu thương ấy; để mình ta âm thầm chịu đựng được rồi, đừng nên làm vẩn đục một tâm hồn trong trắng như gã, có thể mang lại niềm hối hận cho ta ở sau nầy.

Tuy vậy, Hải Âu Quái Khách vẫn an ủi Chí-Tôn :

— Tiểu tử ạ ! ngươi đừng sầu thảm nữa mà tiêu tan hết nghị lực của một trang thiếu hiệp giang hồ, có lẽ sẽ có một ngày nào đó không xa lắm, ngươi sẽ tìm ra thân thể mơ hồ của mình chứ chẳng không đâu.

Ngẩng mặt lên nhìn Hải Âu Quái Khách bằng cặp mắt kính mến Chí-Tôn se sẽ nói :

— Tiểu đồ xin đa tạ sự quan tâm của Lão Tiền Bối !

Để cắt đứt câu chuyện, Hải Âu Quái Khách nói mau :

— Giờ ta còn phải đến tràng đấu gặp bọn Âm Ma, ta e mười hai Sứ Giả không làm nên chuyện.

Hải Âu Quái Khách dợm nhắc mình đi, thì Chí-Tôn đã gọi giật :

— Hiện giờ lão Tiền bối định xử trí Triệu cô nương như thế nào ?

Hải Âu Quái Khách dừng lại :

— Việc ấy à, nếu cần, tiểu tử cứ quay lại đây đứng bên ngoài chờ xem cách xử trí của ta đối với nữ tệ đồ phản bội ấy.

Chẳng đợi Chí-Tôn kịp hỏi thêm, Hải Âu Quái Khách xẹt mình một cái biến mất vào khoảng rừng già um tùm cành lá.

Không để lỡ cơ hội, Chí-Tôn lập tức dùng ngay một thân pháp kỳ ảo phóng mình theo sau Hải Âu Quái Khách.

oOo

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, tại tràng đấu, sau hai mươi đường chiêu không hạ nổi Sứ Giả Hải Âu, Thiêu Giáo Chủ Âm Ma nổi cơn thịnh nộ, hắn rống to lên :

— Hôm nay ta không giết sạch các ngươi thề xóa bỏ cái danh hiệu Thiêu Giáo Chủ Âm Ma trên chốn giang hồ nầy.

Quát dứt, Thiêu Giáo Chủ Âm Ma vận cả mười phần thành lực đẩy ra liên tiếp sáu ngọn « Thái Âm Chưởng » như một trận núi tuyết ào ào ...

Khí lạnh thấu xương tỏa ra một vùng ngoài năm trượng, áp tới bốn vị Sứ Giả Hải Âu.

Hốt hoảng Đệ Nhất Sứ Giả vừa phóng mình đi vừa hét :

— Các Sư đệ hãy tránh xa mau !

Nhưng đã muộn rồi, trong bọn đã có hai vị Sứ Giả chậm chân bị luồng chưởng giá băng chạm nhằm suýt bế tắt cả huyệt đạo.

Cả hai mang lấy vết nội thương lão đão ra ngoài năm trượng, mới thoát khỏi vùng lãnh khí rợn người.

Hai vị Sứ giả bị thương vận hành chân khí đã bình phục trông thấy xế mình tới quật bồn chưởng vào người Thiêu Giáo Chủ Âm Ma, thế mạnh vô tả.

Thiêu Giáo Chủ Âm Ma chẳng thèm né tránh, cứ đứng yên một chỗ, giơ tả hữu chưởng quay tròn một vòng.

Lại có tiếng rền la, hai vị Sứ Giả vừa xông vào bị ngọn âm phong đẩy lùi cả trượng, toàn thân tê cóng, run lên bần bật như đang gặp trận mưa giông.

Sáu vị cao thủ Hải Âu, đương giao đấu với Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng thấy thế, sợ Thiêu Giáo Chủ âm ma tàn công tiếp nguy hiểm cho đồng môn, liền phóng tới mỗi người đưa ra một chưởng từ những phương hướng khác nhau.

Vẫn như lúc nãy, Thiêu Giáo Chủ Âm Ma quay luôn hai vòng, phát lên từng trận âm phong, ù ù như từ cõi âm thổi đến.

Tự nhiên, sáu luồng chưởng phong của các vị sứ giả Hải Âu đột biến đi đâu mất trên không trung.

Đồng thời, sáu người cũng bị buộc phải nhảy lùi ngoài hai trượng để tránh ngọn « Thái Âm Chưởng » quét nhằm.

Đến đây mới nhận thấy luồng Thái Âm Chưởng của Thiêu Giáo Chủ Âm Ma quả cực kỳ thâm khốc, công lực thâm cao như các vị Sứ Giả Hải Âu mà chẳng làm gì nổi hắn, trái lại còn bị tổn thương hết bốn người là đằng khác nữa.

Nếu trận đấu kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa và Thiêu

http://tieulun.hopto.org

Giáo Chủ Âm Ma quyết hạ độc thủ, chắc chắn phần thảm hại sẽ về phía mười hai vị Sứ Giả Hải Âu.

Đây là lần đầu tiên trên chốn vũ lâm, Lệnh kỳ Hải Âu xuất hiện, đã không chế ngự nổi đối phương, trái lại còn lâm vào tình trạng quẫn bách thật là một điều không thể tưởng tượng được.

Liên tiếp hạ luôn bốn vị Sứ Giả Hải Âu, đồng thời đánh bại sáu cao thủ còn lại, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vô cùng tự đắc hắn trố lên cười ngạo mạn :

— Ha ha... ta nói có sai bao giờ đâu, rồi các ngươi mỗi người sẽ được một cái chết danh dự dưới ngọn « Thái Âm Chưởng » của ta.

Thực ra với luồng quỉ chưởng nầy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma có thể độc đấu đến cả mười hai Sứ Giả Hải Âu và lần lượt hạ hết đối phương chẳng mấy khó khăn gì, quả là một ngón võ công cực kỳ khủng khiếp.

Ngược lại sự vui mừng và khinh mạn của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, càng thấy Sứ Giả Hải Âu bị hạ bao nhiêu, Hắc Phụng Hoàng, lại càng cau mày lo sợ bấy nhiêu, linh cảm báo cho nàng biết, sắp đến giờ Hải Âu Quái Khách xuất hiện nơi đây rồi.

Dù biết công lực của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma siêu tuyệt thật nhưng Hắc Phụng Hoàng không tin hẳn có thể thắng Hải Âu Quái Khách nổi, vì suốt mấy năm trời bên cạnh Quái Khách nhưng nàng chưa hiểu thấu võ công của con người thần bí đó cao thâm đến bực nào là cùng tận.

Nàng chỉ thấy thân thủ của Hải Âu Quái Khách đã đạt tới chỗ hư vô, chính ngón « Di Ảnh Kỳ Hình » chỉ là một trong các bí pháp sở tuyệt của Quái Khách mà thôi.

Vì vậy Hắc Phụng Hoàng không dự vào trận đấu nữa, nàng đưa cặp mắt sợ hãi nhìn quanh bốn phía tìm bóng Hải Âu Quái Khách.

Bỗng nhiên trong giờ phút đó, từ xa một bóng người phóng tới nhanh lẹ hơn cả làn sét trên mây.

Nội cái thân pháp đó cũng đủ cho thấy cái công lực của bóng người vừa tới đã đến cõi tuyệt bực rồi

Mọi người trong tràng ngừng đầu đưa mắt nhìn.

Bất Giác Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bật thốt :

— Lệnh Chủ Hải Âu Quái Khách !

Bóng người vừa đến chính là Hải Âu Quái Khách, trên tay đã

thu hồi cây Lệnh Kỳ từ bao giờ, đứng nghiêm nhiên giữa tràng như một vị thiên thần.

Hắc Phụng Hoàng run tận đáy lòng, đứng yên không nhúc nhích.

Tám vị Sứ Giả Hải Âu giật lùi ra một trượng, trông kỹ lại thấy người mới đến là Sư phụ mình, liền mừng rỡ bước tới cung kính chào

Đệ nhất Sứ Giả chắp tay trước ngực :

— Mười hai đệ tử bất tài, không hoàn thành sứ mệnh của Sư phụ đã giao phó, xin nhận chịu một sự hình phạt xứng đáng.

Hải Âu Quái Khách chiếu hai cặp mắt huyền bí ngay mặt Đệ Nhất Sứ Giả rồi giơ tay áo rộng phất một cái :

— Ta đã hiểu rồi các ngươi hãy lui ra !

Lệnh truyền của Hải Âu Quái Khách vừa dứt, là tức khắc tám vị Sứ Giả Hải Âu lui ra ngoài tràng lo chữa trị vết nội thương cho bốn vị Sứ Giả vừa bị luồng « Thái Âm Chưởng » của Thiếu Giáo chủ Âm Ma quật nhằm.

Quét cặp mắt huyền bí ngang qua Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và Huyết Hồn Kiếm Qui, Hải Âu Quái Khách xạ thẳng vào mặt Hắc Phụng Hoàng.

Bị cái nhìn rợn người của Quái Khách, Hắc Phụng Hoàng không khỏi rùng mình, mồ hôi toát ra ướt đẫm cả chiếc vũ y đang mặc.

Nàng nghe chết cả cõi lòng, vì sự đối diện với Quái Khách, hiển nhiên nàng là một nữ môn đồ phản bội Sư môn.

Hai tiếng phản bội thật chẳng khác nào luồng sấm chưởng vừa nổ ngang đầu Hắc Phụng Hoàng, khiến nàng choáng váng cả mặt mày chừng như không còn đứng vững trên mặt đất được nữa.

Giá lúc ấy có thể chết đi được, nàng cũng dám chết để khỏi thấy sự tủi nhục ê chề trước mặt Sư môn và mọi người chung quanh.

Đôi má nàng chuyển từ màu hồng sang màu trắng bệch, rồi từ trắng đột biến màu xanh.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ngay giờ đây đã gặp tay đại kình địch có cái công lực thần quỉ khôn lường nên hắn hết sức chăm chú nhìn từng cử động của Hải Âu Quái Khách, tả chưởng đều ngầm vận « Thái âm khí » chực chờ đối phó với trận thế mới sắp diễn ra.

Cũng như Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ; Huyết Hồn Kiếm Qui đứng dạt ra một góc tuồ cặp mắt qui dị nhìn chòng chọc vào Hải Âu Quái Khách.

http://tieulun.hopto.org

Bầu không khí khắp tràng bấy giờ hết sức nặng nề, tưởng chừng có thể ngạt đi sự thở.

Thật lâu, Hải Âu Quái Khách trầm trọng bảo Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu Lệ Trân, ngày trước ta thu nhận đồ đệ không được thận trọng, nên ngày nay mới có xảy ra cảnh ô nhục nầy. Ngươi đã thấy Bản lệnh đến nơi đã chẳng kể gì đến sự tôn nghiêm mà lại còn ra tay đấu với các Sư huynh một cách quyết liệt như thế. Bấy nhiêu đó chứng tỏ trong giờ phút tận cùng nầy mà ngươi chưa hề biết tỉnh ngộ ăn năn...

Những lời nói của Hải Âu Quái Khách không khác nào trăm ngàn mũi kim bén nhọn đâm thẳng vào lòng Hắc Phụng Hoàng, nàng đứng chết lặng không thể hé mồm thốt ra một câu nào cả.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trông thấy tình thế đã căng thẳng, hắn liền oang oang bảo Hải Âu Quái Khách :

— Bản Thiếu Giáo Chủ có một điều cần nói với Các hạ.

Cặp mắt huyền bí vẫn không rời Hắc Phụng Hoàng, Hải Âu Quái Khách lạnh lùng đáp câu hỏi của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Điều gì ngươi cứ nói !

— Lúc trước dĩ vãng của Triệu cô nương như thế nào Bản Thiếu Giáo Chủ không cần biết, chỉ có điều giờ đây nàng gia nhập vào đạo Âm Ma hơn nữa nàng đã trao trọn vẹn cuộc đời cho ta rồi, thì kể từ nay ta có trách nhiệm phải bảo vệ cho nàng từng li, từng tí, bất cứ một kẻ nào dù công lực cao siêu đến đâu nếu muốn chạm vào nàng, thú thật ta nhất định chẳng hề dung thứ cho một ai cả.

Vậy Các hạ hãy lựa lời mà nói, để khỏi có sự hiềm khích vô ích

Cơn giận nổi dậy trong lòng, Hải Âu Quái Khách nói :

— Hãy câm ngay cái mồm lại, tên tiểu tử Âm Ma, trước Bản lệnh ngươi không đủ tư cách khoe khoan khoác lác.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười nhạt :

— Ta bảo thật cho Các hạ được biết, đối với Bản Thiếu Giáo Chủ, Các hạ đừng nên quá cậy vào võ công của mình, đến khi hối hận sẽ không còn kịp nữa, trên mặt giang hồ ta chưa từng vị nể ai đâu.

Hải Âu Quái Khách phóng xạ cặp mắt nhìn tuyến lạnh lẽo :

— Một lần nữa, ta khuyên ngươi chớ nên xen vào chuyện của người, ta đến đây để xử trí với một nữ môn đồ phản bội, chứ không phải gặp ngươi để phân trần lời hơn lẽ thiệt với ngươi đâu.

— Nhưng hiện nay Triệu Lệ Trân đã là một môn đồ của Bản đạo, dĩ nhiên số phận nàng phải thuộc về Giáo Chủ chúng ta, nhất định không ai có quyền dọa nạt nàng được cả, xin Các hạ hãy nghĩ lại cẩn thận trước khi hành động, đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc.

Ngẩng mặt lên trời, giọng theo một trận cười rúng động cả rừng cây chung quanh, Hải Âu Quái Khách nói giọng thật khiếp :

— Tên tiểu tử Âm Ma, ngươi hãy lắng tai nghe cho thật rõ lời của ta nói đây : một khi cây Lệnh kỳ Hải Âu đã cắm xuống đất rồi thì không có một nhân vật vũ lâm nào nói đến chuyện chống cự lại cả.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma dựng ngược cặp lông mày :

— Hải Âu Quái Khách, ta cũng nhìn nhận có tăm tiếng trên mặt giang hồ thật, nhưng hôm nay đã gặp ta rồi nếu không khéo thu xếp với nhau trước, ta e rằng thanh danh của Các hạ sẽ tiêu tan đi chăng.

Phập !

Cây Lệnh Kỳ trên tay Hải Âu Quái Khách cắm xuống đất run lên bần bật như thị uy với một sức mạnh vô hình thật đáng khiếp.

Quái Khách trầm giọng bảo :

— Tiểu tử ngươi chớ khoe khoan mồm mép không tin hãy trông đây sẽ rõ đâu là hư thực.

Lời chưa kịp dứt, Hải Âu Quái Khách khẽ lắc mình một cái, đột nhiên biến đi đâu mất dạng...

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma kinh hãi, giật lùi một bước, tả hữu chưởng đều lay động, chực chờ đối phó với sự mất tích lạ lùng của Hải Âu Quái Khách.

Huyết Hồn Kiếm Quí cũng hốt hoảng trước cái vô công quí dị đó hắn trợn cặp mắt lộ hẳn hung-quang dòm chung quanh tìm bóng con người thần bí.

Đồng thời lúc ấy một tiếng rú thoát ra lanh lãnh từ cửa miệng Hắc Phụng Hoàng, bọn Âm Ma chưa kịp phản ứng chi hết thì Hải Âu Quái Khách lại sừng sững hiện ra.

Nhưng lần nầy Quái Khách có mang thêm một người ngồi dưới chân, người ấy chẳng ai khác hơn là Hắc Phụng Hoàng.

Không hiểu Hải Âu Quái Khách đã dùng một ngón võ công gì, mà chộp bắt Hắc Phụng Hoàng một cách thần tình như thế, trừ khi quí quái hiện hình trên mặt giang hồ chưa hề nghe nói tới cái thân thủ ấy.

http://tieulun.hopto.org

Cái công lực qui thần run sợ của Hải Âu Quái Khách vừa thi thố, khiến cho cả bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lẫn Huyết Hồn Kiếm, Qui sững sốt lên, không ngờ Hắc Phụng Hoàng bị bắt một cách dễ dàng như thế.

Kẻ về võ công, Hắc Phụng Hoàng thuộc về một cao thủ giang hồ tiếng tăm đang hối vang dậy, nhưng không hiểu sao Hải Âu Quái Khách lại có thể thúc thủ nàng nhanh chóng dường ấy.

Sau khi chộp bắt được Hắc Phụng Hoàng rồi, Hải Âu Quái Khách đứng yên chỗ cũ, rọi cặp mắt huyền bí thẳng vào mặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói :

— Thế nào, ngươi đã nhận thấy sự thực hư rồi đấy chứ ?

Kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, nhưng hắn vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh :

— Ta muốn hiểu hiện giờ Các hạ định xử trí Triệu cô nương ra thế nào ? Các hạ hãy bảo thẳng cho ta biết.

Hải Âu Quái Khách lạnh lùng đáp :

— Đó là một câu chuyện riêng của ta, ngươi không cần biết cách xử trí của ta đối với tên nữ môn đồ dại dột ấy mà làm gì.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma sốt ruột nhìn Hắc Phụng Hoàng nằm bất động dưới chân Hải Âu Quái Khách rồi rống to :

— Nhưng ta đã bảo từ trước, hiện nay Triệu cô nương đã là môn đồ của đạo Âm Ma và người tình duy nhất của ta, không thể nào ta đứng xem Các hạ hành hình nàng được.

Hải Âu Quái Khách trở lên cười lớn :

— Ha ha... Bản Lệnh chủ chẳng cần biết Triệu Lệ Trân gia nhập hay chưa bất cứ môn phái nào hay ác đạo nào cả, hiện Bản Lệnh chủ coi con bé nầy là một nữ môn đồ phản bội đấy thôi.

Hai mắt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đỏ vời vợi lửa, hắn quát to :

— Thế có nghĩa là, Các hạ nhất định chống lại Bản Thiếu Giáo Chủ à ?

Bằng vẻ khinh bỉ, Hải Âu Quái Khách đáp :

— Những câu nói của ngươi vừa thốt, hãy mang nó đi nơi khác mà dọa dẫm chứ đối với Bản Lệnh, thiết tưởng ngươi nên cầm ngay cái mồm lại ngay từ giây phút nầy, họa chăng còn được sống sót trên cõi đời nầy.

Câu nói sau cùng của Hải Âu Quái Khách, làm cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cháy phừng lửa giận, hắn xê mình ngang hai bước rồng vang :

— Một lần chốt hết, ta buộc Các hạ phải thu hồi lại lời nói của mình vừa rồi.

— Lời của Bản Lệnh thốt ra là một lệnh truyền không đi dịch ta khuyên ngươi hãy tự lượng lấy sức mình, để sau nầy khỏi phải hối hận.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười như quỉ trụ :

— Đạo Âm Ma của Bản Thiếu Giáo Chủ từ xưa đến nay chưa hề để cho kẻ thù nghịch cùng đạp đất, đội trời trên chốn võ lâm. Các hạ nên hiểu cho điều đó, đừng chờ ta hạ độc thủ, mà tên tuổi từ bấy lâu nay sẽ xóa mất trong lịch sử giang hồ đấy.

Hải Âu Quái Khách quát lớn :

— Tiểu tử công lực của ngươi được bao nhiêu hãy thi thố ra xem rồi biết đâu là sự thật, đừng khoe mồm mép nữa vô ích lắm.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma phất động hữu chưởng :

— Thế thì đã đến lúc Bản Thiếu Giáo Chủ dạy cho Các hạ một bài học đích đáng khi đã dám chống lại đạo Âm Ma như thế nào ?

Trong lúc Huyết Hồn Kiếm Qui cũng rút cây Qui Kiếm phát ra một màu đỏ rực tợ màu máu giơ thẳng lên cao.

Liền đó, hắn nhắm ngay mười hai vị Sứ Giả Hải Âu đứng bên ngoài phóng tới cách hai trượng dừng lại.

Đệ nhất sứ giả nhấc mình tới trước quát :

— Các Sư đệ hãy tiến tới !

Tức thì mười vị Sứ Giả nhảy rào rào đến dàn thành hình rẽ quạt, ai nấy đều sẵn sàng nghênh chiến.

Huyết Hồn Kiếm Qui gầm to lên, hắn lay động cây Huyết Hồn Thần Kiếm tỏa ra một vùng đỏ tợ lửa, theo đó, một mùi xạ lẫn mùi máu tanh lan tỏa cả một vùng không gian.

Chẳng ai bảo ai, mười hai vị Sứ giả Hải Âu đồng dụng nội công chân khí và ngưng sự hô hấp, không cho mùi xạ mê hồn chui vào các khí quản có thể làm ngất đi.

Nhờ được sư thụ truyền cao diệu của Hải Âu Quái Khách, nên mười hai vị Sứ Giả cảm thấy chân khí tràn trề, bao bọc một lớp

http://tieulun.hopto.org

chung quanh mình chống lại chất xạ mê hồn của cây Huyết Hồn Thần Kiếm.

Giữa lúc bên kia tràng, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười khà lên một tiếng rồi xê mình qua hai bước, hữu chưởng giơ ngang ngực nhắm Hải Âu Quái Khách đưa ra một luồng thái âm cực bạo.

Luồng chưởng này Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vận dụng đến mười phần thành lực, toát ra khí lạnh thấu xương, nếu trúng nhằm kẻ địch, tức khắc các kinh mạch trong người đều bị bẻ tắt mà chết.

Trong thâm tâm, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quyết định phải hạ Hải Âu Quái Khách ngay ở chiêu đầu, vì hắn cũng tự thấy ngao ngán trước ngón võ công quỉ dị của Quái Khách vừa rồi.

Hắn biết, nếu để Hải Âu Quái Khách có thì giờ phản công chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm cho hắn, và cả bọn Âm Ma nữa.

Thế nhưng, Hải Âu Quái Khách vẫn đứng yên sừng sững như trái núi, đã không tránh né mà cũng chẳng thèm đón đỡ chi hết.

Chỉ thấy ngọn âm phong thổi đến bay phất phới tà áo của Quái Khách một lúc rồi đột biến trong không khí.

Quái Khách nghiễm nhiên như một vị thiên thần, chẳng hề thấy rúng động thân hình một chút nào cả.

Thực là thần ảo vô cùng !

Trông thấy Hải Âu Quái Khách ngang nhiên tiếp nhận một ngọn chưởng Thái Âm của mình, bất giác, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vừa hoảng hốt, vừa khiếp sợ cho cái công lực tột bực đó. Hắn tự biết, giờ đây muốn thắng Quái Khách quả là một việc hết sức khó khăn rồi.

Tuy vậy, vốn là một thiếu niên tự đắc nhất, lại cậy mình có ngọn Thái âm chưởng, khắp cả giang hồ đều khiếp mặt, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đồng thời giơ hai chưởng lên, vận toàn bộ công lực đẩy ra hai luồng áp khí lạnh lẽo tợ hai quả băng sơn.

Áp khí, bay ra chẳng khác một trận gió tuyết rào rào nhằm chỗ Hải Âu Quái Khách đứng xô tới.

Vẫn như lần trước, Hải Âu Quái Khách chẳng cần tránh né, đứng yên vị trí đón chịu hai luồng lãnh khí của tên ác đạo Âm Ma.

Lần này Thiếu Giáo Chủ Âm Ma kinh hãi hơn trước, hắn nhảy lùi nữa trượng, trố cặp mắt lộ hẳn hung quang nhìn Hải Âu Quái Khách không hề chớp.

Có thể bảo, trong đời vũ lâm của gã ác đạo âm ma này, đây là lần đầu tiên gặp tay đại kình địch có cái võ công ngoài sức tưởng của hắn.

Hắn chưa dám thủ động, vì tự hiểu một cách rõ ràng mình không phải là tay đối chọi với kẻ địch, ngọn Thái âm chưởng đã trở thành vô hiệu trong hiện tình.

Còn bên kia trận đấu, Huyết Hồn Kiếm Quỉ hết sức vận dụng chân khí, đẩy làn xạ mê hồn như tấm lưới đỏ, liên tiếp chụp trùm xuống đầu các vị Sứ Giả Hải Âu. Hắn định đánh mạnh và mau, làm cho mười hai cao thủ mê mang đi, để rảnh tay tiếp ứng cùng Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Lúc bấy giờ, mùi xạ mê hồn hòa cùng mùi máu tanh tràn ngập cả một vùng, tạo thành một bầu không khí vô cùng khó chịu.

Nếu có một vị nào sơ hở một chút, là chắc chắn sẽ bị ngã ngất đi ngay, không thể nào cứu vãn được.

Nhưng mười hai vị Sứ Giả Hải Âu biết rõ cây Quỉ Kiếm của Huyết Hồn Kiếm Quỉ từ trước, nên sớm đã đề phòng, luôn vận khí chân nguơn, đẩy bật làn xạ mê hồn ra ngoài không cho xâm nhập vào các huyệt đạo.

Cho nên, bao nhiêu chiếc lưới đỏ với tợ lửa của cây Huyết hồn Thần Kiếm chụp tới thảy đều bị chận đứng lại, không thể nào áp đến gần mình của mười hai vị Sứ giả được.

Trước mặt các cao thủ Hải Âu dường như có một tấm vách nhiệm mầu đứng bít lại; một sợi không khí cũng khó thể lọt qua.

Đồng thời, chẳng ai bảo ai, tất cả mười hai vị Sứ giả mỗi người cùng đưa ra một chưởng mười phần thành lực.

Sức mạnh của mỗi chưởng to nặng như quả núi, mười hai ngọn hợp lại thành một sức bạo vũ không thể tả.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ biết rõ điều đó, hắn không dám đón đỡ, mà chỉ xê mình ra ngoài trượng lẫn thoát mười hai luồng áp khí nặng nề đó.

Không để cho kẻ địch có thời giờ vận chân khí lên luồng Quỉ Kiếm phóng xạ mê hồn nữa, mười hai vị Sứ giả Hải Âu liên tiếp đẩy ra những ngọn chưởng phong cực kỳ hiểm ác, làm cho Huyết Hồn Kiếm Quỉ né tránh chẳng một thoáng ngừng.

http://tieulun.hopto.org

Ánh sáng đỏ vời trên thân cây Huyết Hồn Thần Kiếm do đó mờ dần, mất hẳn cả biệu lực như lúc ban đầu.

Mấy phen Huyết Hồn Kiếm Qui định vùng lên phản công mười hai vị Sứ giả Hải Âu, nhưng không còn quật khởi được nữa, hắn đành quay về thế thủ, lần tránh hàng loạt chưởng phong của các cao thủ tới tấp không ngừng.

Tên ác đạo đã lâm vào tình trạng nguy ngập, nếu đấu thêm một chập nữa phần thắm bại chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Mặc dù biết vậy, Huyết Hồn Kiếm Qui không thể nào dám tháo chạy đi được, vì chưa có lệnh của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, nên hắn cố đánh cầm chừng chờ tình thế mới xế hay.

Về phần Hải Âu Quái Khách sau khi hứng chịu ba chưởng Thái Âm Chưởng của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma mà chẳng hề hấn chi cả. Quái Khách nhìn hắn bằng cặp mắt khinh thường rồi cười lạnh lẽo :

— Công lực của ngươi chỉ có thế là cùng, vậy mà cũng khoe khoan mồm mép, thật là bọn Âm Ma của chúng bây có khác.

Rồi chẳng đợi cho Thiếu Giáo Chủ âm ma kịp phản ứng gì cả, Hải Âu Quái Khách ngó lại Hắc Phụng Hoàng đang ngồi như kẽ không hồn dưới đất.

Quái Khách nói :

— Tội trạng của ngươi quả thật đáng chết, nhưng lần nầy ta tha cho ngươi rồi sau đó sẽ hay.

Nói dứt Quái Khách giơ tay áo phất nhẹ một cái, lập tức các huyệt đạo trong cơ thể Hắc Phụng Hoàng bị bế tắt từ nãy giờ được tháo mở tất cả.

Nàng vùng buông tiếng thở dài, gương mặt ửng hồng trở lại như đóa hoa rừng bị ẩm sương mai, vừa ấm áp qua mầy tia nắng đầu tiên.

Khẽ lay động thân mình một cái, Hắc Phụng Hoàng vùng đứng dậy xế ra ngoài ba bước, mặt cúi gầm xuống không dám nhìn Hải Âu Quái Khách

Tâm trạng của nàng lúc bầy giờ thật vô cùng bối rối, vừa hổ thẹn lại vừa lo âu, dỡ khóc dỡ cười, chẳng hiểu phải làm sao cả.

Giá có thể chết, Hắc Phụng Hoàng cũng dám tự tử ngay tức khắc, để khỏi phải thấy mặt Sư phụ của nàng và các Sư huynh đang nhìn nàng như nhìn một con quái vật đáng khinh tởm nhất trần đời.

Chính nàng cũng không ngờ giờ đây nàng lại là môn đồ của đạo Âm Ma, một ác đạo ghê gớm nhất hiện nay trên mặt giang hồ.

Nàng đã phản bội Sư môn đi vào con đường hắc đạo, mà chẳng hề nghĩ đến nghiêm lệnh của thầy.

Giờ đây, đứng trước mặt Hải Âu Quái Khách, nàng là một tên nữ ác đồ không còn đáng sống trên thế gian nầy nữa,

Dù sao mọi việc đã lỡ xảy ra rồi, trong giây phút điên rồ, Hắc Phụng Hoàng đã mất tất cả, kể luôn sự tiết trinh của nàng nữa, đời nàng kể như đã bỏ, chẳng còn xứng đáng là một nữ hiệp trên mặt vũ lâm.

Nàng đứng chết lặng chờ quyết định sau cùng của Sư phụ.

Đưa cặp mắt huyền bí rọi thẳng vào mặt Hắc Phụng Hoàng như muốn soi rõ tâm tư hiện tại của nàng, lát sau thấy Hải Âu Quái Khách rúng cả hai vai, dường như đang trải qua một cơn xúc động mãnh liệt và con người thần bí cố trấn áp triều sóng đó.

Thật lâu Hải Âu Quái Khách mới nhếch mép, tiếng nói tuy nhỏ nhưng rắn lạnh như sắt :

— Triệu Lệ Trân, giờ ta cần báo cho ngươi biết, kể từ giây phút nầy, ta không thừa nhận ngươi là môn đồ của ta nữa, tất cả những hành động của ngươi từ đây không còn được mệnh danh là Hải Âu Lệnh Kỳ như trước nữa, cứ tự tiện đuổi theo mục đích của mình...

Dừng lại một lúc, giọng Hải Âu Quái Khách trở nên trầm khiếp :

— Giờ đây ta cũng lấy lượng khoan dung lần thứ nhất cho ngươi được sống trên cõi đời nầy, chứ chẳng hề xử trí với ngươi quá đáng.

Nhưng kể từ nầy về sau, trên chốn giang hồ, nếu ta còn gặp ngươi thi hành ác đạo, giúp tay với lũ Ma đầu nhúng tay vào máu của bọn võ hiệp vũ lâm, thì ta sẽ đối xử với ngươi giống như những tên nữ quái, ác ma mà ta đã từng tận diệt, từ trước đến giờ ngươi đã trông thấy.

Vậy thì tình Sư đệ giữa ta và ngươi đã chấm dứt từ đây.

Nói xong, Hải Âu Quái Khách chộp cây Lệnh Kỳ phất về phía mười hai vị Sứ Giả một cái.

Lẹ như sét giật lừng mây, Quái Khách nhắc bổng mình lên không, bay đi như một làn khói nhỏ giữa khung trời rộng bao la.

Mười hai vị Sứ Giả được lệnh truyền đồng lắc mình trở lại, nhắm theo hướng Hải Âu Quái Khách phóng đi tợ chớp.

http://tieulun.hopto.org

Phút chốc hình ảnh các vị cao thủ Hải Âu đã biến mất trong khoảng trời mây xanh thẳm.

Một cuộc phản bội Sư Môn đã chấm dứt !

Bầu không khí trầm nặng đã trở về với sự dịu mát của từng trận gió ban mai len vào cành lá trong rừng xào xạc.

Tự nhiên, hai giòng lệ nóng từ trong khóe mắt của Hắc Phụng Hoàng chảy ràn rụa xuống đôi má ngà mơn mởn tựa cánh hoa lan.

Nàng đã khóc, hai bờ vai thon nhỏ khẽ rung lên không ngừng.

Tuy vậy, không một ai hiểu được, tại sao Hắc Phụng Hoàng lại khóc.

Nàng đã hối hận trước hành động ngông cuồng của nàng chăng ?

Nàng đã quá xúc động trước sự khoan hồng của Sư môn chăng ?

Có điều cho thấy rõ Hắc Phụng Hoàng hiện trên gương mặt một nét đau khổ rõ rệt, nàng không dám nhìn đến một ai nữa cả.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bước lại gần Hắc Phụng Hoàng an ủi :

— Triệu Lệ Trân, em đừng buồn rầu khổ sở nữa mà làm gì, lão đã không còn thừa nhận em là môn đồ nữa, đó là một điều đáng mừng, sao em lại bi lụy như thế ?

Còn về mối nhục này, ta hứa sẽ có ngày phải trả cho xong, em đừng lo sợ chi hết, lão ta dọa dẫm đấy thôi, chứ chưa chắc dám chạm đến người em một lần thứ hai nữa.

Hắc Phụng Hoàng nghe mấy lời của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói nàng từ từ ngẩng mặt lên, nước mắt hãy còn đầm đìa trên đôi má trắng mịn màng tựa đóa hoa lan.

Nàng lau sạch lệ, rồi đưa cặp mắt đen huyền nhìn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đăm đăm, chợt nàng phát lên cười sằng sặc.

Giọng cười của một sự điên rồ, ngây dại, chất chứa một nỗi uất ức đầy ắm ấp bên lòng từ bấy lâu nay.

Tiếng cười đó, khiến cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma phải sững sờ lên, hắn trố mắt nhìn nàng, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ đứng xa hai trượng thấy thế cũng hết sức kinh dị.

Chấm dứt trận cười, Hắc Phụng Hoàng đứng nhìn sững Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chẳng hiểu nàng oán giận hay thương.

Không khí trầm nặng giữa ba người.

Chợt Huyết Hồn Kiếm Quỉ cất tiếng to, cố phá tan cái bầu không khí ngột ngạt, khó thở đó :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, hiện giờ chúng ta có thể đi về hướng nào, chứ chẳng lẽ đứng tần ngần mãi ở đây sao ?

Tiếng nói chát chua của Huyết Hồn Kiếm Quỉ, làm Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giật mình trở về thực tế, hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

— Chúng ta chỉ nên đi từ đoạn đường đó xét thật chu đáo về hành tung của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, không nên nóng nẩy, vội vàng làm gì. Theo chỗ ta hiểu thì sau khi tàn sát trên một trăm cao thủ Tứ Vân Bang và giết chết Bang Chủ Lý Vân Hạo rồi, hắn chưa cao bay xa chạy mà rất có thể còn lẩn quất trong vùng nầy để dò xét sự phản ứng của Võ lâm, chúng ta hãy chậm chậm một chút, chờ xem.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ gật gù :

— Lời của Thiếu Giáo Chủ rất có lý, chắc chắn chủ Nhân lệnh xé xác còn ẩn náu đâu đây, chúng ta cố gắng lùng soát, có lẽ phát giác ra hắn chứ chẳng không đâu.

Tên ác đạo bỗng đâm ra lo ngại :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, cứ như lời đồn đãi trên mặt giang hồ, thì gã thiếu niên mặt mũi xấu xí nổi vị Chủ nhân Lệnh xé xác, võ công và thân pháp gã còn cao hơn lão cụt tay đã chết dưới ngọn « Liệt Dương Chưởng » của Liệt Dương Quái Lão một bực, thật là không thể nào tưởng tượng như vậy được.

Vẫn với giọng tự đắc, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma to mồm bảo :

— Mặc xác hắn, chúng ta chẳng hề quản ngại Chủ nhân lệnh xé xác già hay trẻ, cứ theo lệnh truyền của Giáo Chủ, hễ trông thấy mặt hắn, là hạ độc thủ giết chết ngay, không cần phải do dự chi hết.

Vốn là một tay lịch lãm giang hồ, hơn nữa đã một lần bị Chủ nhân lệnh xé xác dùng cây « Tàn chi Quái đao » chém cụt cánh tay trái, Huyết Hồn Kiếm Quỉ tự hiểu mình không phải là tay kình địch của đối phương, hắn thở dài chán ngán :

— Lệnh của Giáo Chủ ban ra, chúng ta hết sức thi hành chẳng dám từ nan, nhưng sợ rằng chúng ta chưa phải là kẻ đối thủ...

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười ngạo nghễ :

— Huyết Hồn Điện Chủ, dù cho Chủ Nhân lệnh xé xác có hung đàn, bạo ngược đến đâu, võ công cao siêu đến bậc nào cũng không thể

http://tieulun.hopto.org

đích lại nổi ngọn Thái Âm Chưởng của ta đâu mà ngươi phải lo ngại, cho mất cái bùng khí của bọn ta.

Có lẽ, Các hạ đã tin theo lời bọn vũ lâm công lực tầm thường chống cự không lại hắn, rồi khéo dọa lẫn nhau mà khiếp mặt cả đi, chứ thực ra sá gì cây Tàn chi quái đao nhỏ mọn của hắn mà không trị nổi, thì sau này đạo âm ma của chúng ta làm sao chiếm nổi ngôi bá chủ chốn vũ lâm như điều mong ước của Giáo Chủ được.

Huyết Hồn Kiếm Qui vẫn băng khoăng :

— Những lời nói của Thiếu Giáo Chủ vừa thốt ra quả tình rất đúng, nếu chúng ta không thắng nổi Chủ nhân lệnh xé xác thì còn mong gì lên ngôi bá chủ vũ lâm, nhưng sự thật cái công lực của gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, đến cả qui thần cũng không thể nào đo lường nổi, giả có một dịp Thiếu Giáo Chủ đương đầu với hắn, tự khắc sẽ thấy những lời đồn đãi của bọn cao thủ giang hồ chẳng sai một chút nào cả

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nhếch mép :

— Thực ra từ trước đến giờ ta chưa giao đấu với gã Thiếu niên mặt mũi xấu xí ấy lần nào, nhưng dưới ngọn Thái âm chưởng của ta, từng gây khiếp mặt cho bọn giang hồ, ta quả chắc Chủ Nhân lệnh xé xác thừa kể này không thể thoát khỏi một cái chết thảm khốc trong nội một chiêu, ngươi chớ nên bốc cao cái hùng khí của người, mà diệt đi cái uy vũ của đạo phái mình một cách nhu nhược.

Bản thân của Huyết Hồn Kiếm Qui cũng là một tên ác đạo đầy tự phụ và ngạo mạn, nhưng vì từ bao nhiêu lâu nay hắn đã bị nhiều lần thất bại, đến nỗi chỉ còn có một tay, cái khí phách bị suy giảm đi rất nhiều, cho nên sau khi nghe mấy lời nói của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, hắn chỉ cười nhạt mà chẳng thốt được lời nào nữa cả.

Cử chỉ ấy, khiến cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vô cùng khó chịu, hắn đoán hiểu Huyết Hồn Kiếm Qui không tin hắn thắng nổi Chủ nhân Lệnh xé xác theo như lời nói của hắn.

Ngay trong khi đó, bỗng nhiên từ nơi xa đâu đây đưa lại một giọng cười hết sức quái gở, khiến cho mọi người tại tràng chừng như sắp xé tét cả màng tai, xoáy lỗc vào tận óc.

Cả ba người Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng đều kinh hãi, đưa sáu luồng nhỡn tuyến sáng rực rảo chung quanh tìm xem giọng cười qui dị ấy từ đâu phát tới.

Chấm dứt trận cười, theo đó một giọng nói lạnh lùng như từ ngôi nhà mồ vọng đến :

— Tên Âm Ma nhỏ bé kia, ngươi có cái mồm hay khoác lác, không sợ hổ thẹn với mọi người à ?

Càng kinh ngạc thêm hơn, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma tìm trong rừng một lúc thật lâu, chẳng thấy gì cả, liền lớn tiếng nói :

— Kẻ vô danh vừa thốt ra giọng nói huênh hoang đó, có đầy gan mặt hãy hiện ra đây hội kiến cùng Bản Thiếu Giáo Chủ cho biết mặt mày chứ ngươi ẩn trong rừng làm gì.

Giọng phát âm hình như sát một bên :

— Các ngươi quả thật có mắt mà thiếu hẳn con ngươi, ta đã đứng sờ sờ đây, mà vẫn tìm tòi cái gì ở trong rừng đấy.

Cuối câu nói đó, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nghe dường như từ sau lưng hắn đưa tới, tức thì hắn quay mình lại.

Trong lúc Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng cũng vừa phát giác ra tiếng nói, hai người đồng nhìn theo Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Ba người đồng thời trông thấy một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí đứng sau lưng cách chừng ba trượng, cất tiếng cười khì khì.

Thoạt nhận ra, thì gã Thiếu niên xấu xí chẳng có vẻ gì là một cao thủ vũ lâm đáng ngại cả, nhưng nội cái thân pháp vừa rồi cũng đủ chứng tỏ cái công lực của gã quả thâm qui khôn lường rồi.

Thêm vào cặp mắt sáng rực tợ ánh tinh cầu của gã nhìn tới đâu ai nấy đều phải rùng mình tới đó, thật là khủng khiếp làm sao.

Ba người tại tràng cứ ngỡ đó là một gã thiếu niên xấu xí thật chứ có biết đâu chính là Chí-Tôn, hiện thân của Chủ Nhân lệnh xé xác cải trang một cách hết sức tài tình.

Tuy vậy, bọn Âm Ma cũng chưa nhận ra Chí-Tôn là Chủ Nhân Lệnh xé xác nên nhìn chàng bằng những cặp mắt hoài nghi, kinh dị

Chí-Tôn vẫn đứng yên như pho tượng, xạ hai mắt sáng ngời vào mặt Huyết Hồn Kiếm Qui và Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Chập lâu Huyết Hồn Kiếm Qui nhắc mình lên hỏi lớn :

— Các hạ là ai đến đây có việc gì ?

Chí-Tôn lạnh lẽo đáp :

— Ta là người mà bọn ngươi đang muốn gặp mặt đây. Ta đến đây cho các ngươi khỏi bận lòng đi kiếm tìm chi cho nhọc mệt.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói của Chí-Tôn khiến cho bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma thảy đều rúng động cả thân mình. Cả ba đều có ý nghĩ như nhau :

— Ô, chẳng lẽ gã thiếu niên mặt đen nầy lại là Chủ Nhân lệnh xé xác ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lên tiếng hỏi :

— Thế Các hạ là ai sao lại giấu tên làm gì ?

Vẫn với giọng khinh khỉnh Chí-Tôn nói :

— Thật các ngươi chưa đoán hiểu ta là ai à ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chưa kịp trả lời câu nói đó thì Chí-Tôn đã cắt ngang đấy nói tiếp :

— Các ngươi không biết ta, nhưng ta đã rõ mặt các ngươi mồn một, ha ha. . . ngươi chính là Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, còn gã kia tên Huyết Hồn Kiếm Qui từng bị lão Tiền bối Chủ nhân lệnh xé xác chặt đứt ngắn một cánh tay tại sân cỏ Thất Lý Bình trong một đêm đại lưu huyết nọ, sau hết cô ả nầy tên thật Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đã phản bội Sư môn là Hải Âu Quái Khách, để chạy theo con đường Hắc đạo.

Sao thế, lời ta vừa bảo có sai chút nào chăng ?

Chí-Tôn nói một loạt xong, chàng trố lên một trận cười nghe sởn cả tóc gáy, làm rừng cây chung quanh đều kêu xào xạc.

Bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma thấy thiếu niên lạ mặt kể rõ thân thế mọi người một cách rành rọt như thế, thảy đều sững sờ người lên, trong lòng bỗng nẩy sinh một nỗi sợ sệt lo lắng, vì không hiểu đối phương là người gì mà lại lịch duyệt giang hồ dường ấy.

Qua một phút trấn tĩnh lại tinh thần, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chiếu hai luồng hung tuyến của mình vào cặp mắt phóng xạ ánh sáng quái dị của Chí-Tôn, nói giọng trầm nặng :

— Thằng qui nhỏ xấu xí kia, ngươi tên họ là gì, hãy khai thật nếu giả dối chớ trách sao ta tàn ác đấy ?

Chí-Tôn cười nhạt :

— Ha ha. . . nếu ta xưng tên họ, e rằng bọn ngươi sẽ run sợ đến ngất người đi đấy chứ.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma gầm to :

— Câm cái mồm lớn lối lại, ta đường hoàng một Thiếu Giáo Chủ của một đạo phái tăm tiếng lẫy lừng nhất hiện nay mà sợ ngươi à ? Ta bảo cho mà biết : bình sinh ta chưa hề lùi trước bất cứ một nhân vật nào trên chốn võ lâm nầy cả.

Chí-Tôn chấm dứt trận cười nói :

— Vậy thì hôm nay, rồi ta sẽ cho ngươi một sự lịch lãm giang hồ. Với cái chức vị Thiếu Giáo Chủ của ngươi nghe thì oai thật nhưng cũng chỉ là một tên Âm Ma vô dụng như những tên Âm Ma khác.

Chẳng khác nào lửa chế thêm dầu, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát :

— Nhưng ngươi là ai, nếu chậm mồm ta sẽ cho một cái chết chẳng toàn thây đấy.

Bằng một giọng ngạo nghễ Chí-Tôn đáp :

— Ngươi muốn biết ta là ai đấy à ? Ô thì hãy mở to cặp mắt xem đây !

Lời nói vừa chấm dứt, Chí-Tôn từ từ thò tay vào mình rút cây Tàn Chi Quái Đao, phát ra một thứ ánh sáng lạnh toát hốn gio lên cao, trầm giọng bảo :

— Ta là ai hẳn các ngươi đã rõ rồi đấy chứ ?

Chợt nhận ra cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí-Tôn, Huyết Hồn Kiếm Qui hoảng hốt quát lớn :

— Lệnh xé xác !

Tiếng quát từ trong cửa miệng của Huyết Hồn Kiếm Qui đưa ra, làm cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đến phải giật mình, thảo lùi một bước, trò cặp mắt hung tợn nhìn cây Tàn Chi Quái Đao chẳng hề chớp.

Lần đầu tiên, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chạm phải một nhân vật khủng bố máu tanh, tiếng tăm lừng lẫy trên mặt giang hồ, hắn làm sao khỏi rúng động toàn thân.

Hắn không ngờ Chủ nhân lệnh xé xác võ công thần xuất qui mạt, mà lại là một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí trông chẳng có gì oai vệ như thế.

Đến bây giờ, Hắc Phụng Hoàng mới mở trừng đôi mắt tuyệt đẹp, nàng nhìn Chí-Tôn sững sờ, cũng như Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, nàng không thể nào tưởng tượng được một gã thiếu niên tầm thường dường đó mà có thể giết chết hơn một trăm cao thủ Tử vân Bang, công lực cao thâm hơn Chủ Nhân Lệnh xé xác trước kia rất nhiều.

Sau một lúc kinh ngạc lẫn khiếp hãi đến tột độ, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lấy lại sự trầm tĩnh, hắn khàn khàn hỏi Chí-Tôn :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi là kẻ thừa kế của Chủ nhân lệnh xé xác, đã từng sát hại ngoài một trăm cao thủ Tử Vân Bang tại núi Sương Trường ?

Chí-Tôn khô khan đáp :

— Phải đấy, ngươi đã nghe oai danh ta rồi đấy à ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma hiểm độc :

— Ngươi đến đây thật là đúng lúc, khỏi mất thêm thời giờ chúng ta đi tìm kiếm nơi đâu cho bận công.

Chí-Tôn cười lạnh lẽo :

— Bản lệnh chủ cũng rất lấy làm may mắn gặp được các ngươi tại nơi mộ địa nầy, có lẽ định mệnh run rủi khiến xui nên thế đấy.

Vậy các ngươi hãy lo sám hối trước đi là vừa.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát to lên :

— Ngươi quả thật điên cuồng nên mới chạm đến ta.

Bây giờ, trên gương mặt của Hắc Phụng Hoàng bốc lên một luồng sát khí hung tợn lạ thường, vì nàng vừa sực nhớ tới mối phụ cừu chưa trả, cha nàng Triệu Dực Thu lúc trước đã chết trên tay lão cụt tay Chủ nhân Lệnh xé xác, giờ đây, mặc dù kẻ tục kiếp vận sát là một nhân vật khác lạ, nhưng máu căm hờn vẫn chạy ngược lên đỉnh đầu, nàng rút thanh tuyệt kiếm bên lưng kêu một tiếng soẹt, rồi hét lanh lãnh :

— Tên ác ma hung bạo kia, nợ máu phải trả bằng máu. Ngươi là kẻ thừa kế của Lão cụt tay, thì phải gánh lấy cái tội ác ngày trước đã giết chết cha ta trong một đêm dông nọ.

Hôm nay ta gặp được ngươi rồi thì đừng mong gì trốn chạy được nữa.

Chí-Tôn khinh bỉ thốt :

— Cái mồm ngươi nói nghe thì hay đấy, nhưng chẳng hiểu võ công của ngươi có làm nổi chuyện đó không đã chứ ?

Cơn giận ửng hồng cả đôi má, Hắc Phụng Hoàng nghiến răng kèn kẹt, rồi lay động cây kiếm tuyệt, chực phóng tới tấn công Chí-Tôn.

Chợt Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giơ tả chưởng ngăn Hắc Phụng Hoàng lại :

— Khoan đã ! Em Triệu Lệ Trân, dừng tay lại trong giây lát cho ta có một vài điều cần nói với hắn, rồi sau đó chúng ta động thủ cũng chẳng muộn gì.

Mấy lời khẩn khoản của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, khiến Hắc

Phụng Hoàng không làm sao từ chối được, nàng đành lẳng lặng gật đầu, xê ngang một bước, đứt thanh trường kiếm trở vào vỏ.

Chờ cho Hắc Phụng Hoàng đã yên rồi, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ngó Chí Tôn, cất tiếng oang oang hỏi :

— Bây giờ Các hạ hãy cho ta biết đại danh ?

Chí-Tôn buông thõng :

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Cặp lông mày rậm đen của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nhíu lại :

— Ta muốn biết tên họ thật của Các hạ !

— Việc nầy ngươi không cần phải biết làm gì.

Khí giận xung lên đầy mặt, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma dọa bảo Chí Tôn :

— Nếu các hạ không chịu nói rõ tên họ, thì hôm nay bắt buộc ta phiền ngươi cùng theo chúng ta về Bản đạo đường hội kiến Giáo Chủ một phen.

Trò lên cười ngạo nghễ, Chí-Tôn nói :

— Thú thật, hôm nay ta không được nhàn cho lắm, để theo các ngươi đến đấy thụ giáo cùng Lão Giáo Chủ Âm Ma. Vậy chờ một ngày nào khác thuận tiện hơn, dù các ngươi không tìm, ta cũng vẫn đến.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cười nhạt :

— Các hạ đường đường tự xưng Chủ nhân Lệnh xé xác, uy danh chấn động khắp chốn võ lâm mà lại khiếp nhược đến thế à ?

Quả thực là hữu danh vô thực.

Như chẳng hề để ý đến câu nói khiêu khích của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, Chí-Tôn bỗng vụt bảo :

— Các hạ hãy trả lời Bản lệnh Chủ một câu hỏi nầy ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trề môi :

— Các hạ cứ hỏi xem sao ?

Tiếng nói của Chí-Tôn trở nên thật khiếp :

— Từ mấy tháng nay vì lẽ gì mà Giáo Chủ Âm Ma phái cắt nhiều cao thủ đêm ngày dõi theo Chủ nhân Lệnh xé xác, ngươi hãy trả lời điều nầy cho ta biết ?

Do dự một chút, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đáp :

— Nếu Các hạ muốn hiểu rõ điều đó thì cứ theo Bản Thiếu Giáo Chủ về đạo đường, Giáo Chủ sẽ làm vừa lòng ngay.

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng hiện giờ Bản lệnh chủ muốn biết ngay điều đó, không thể chờ đến đạo đường gặp Giáo Chủ ngươi được.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cộc lốc :

— Không thể được.

Xê mình tới một bước, lời nói của Chí-Tôn như dọa nạt :

— Đối với Bản lệnh chủ chẳng có chuyện gì mà không thể được cả, ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta.

Không chịu lùi một bước, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma không thèm đáp câu nói vừa rồi của Chí-Tôn mà chỉ bảo :

— Trái lại Bản Thiếu Giáo Chủ cũng muốn ngươi theo chúng ta đến đạo đường ngay từ phút giây này.

— Bản thân ngươi chưa đủ tư cách để thốt ra lời nói đó, ngươi hãy tự lượng lấy sức mình khi đứng trước mặt ta.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trố lên cười :

— Ha ha . . . Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi tưởng lời nói cứng rắn như thế có thể làm chúng bước chân ta để ngươi thoát chạy à ? Ồ, đâu lại dễ dàng như ngươi nghĩ được.

Chí-Tôn lạnh như sắt :

— Từ xưa đến nay, trên khắp mặt giang hồ, Bản lệnh chủ đi lại tự do, không một ai có thể ngăn cản được, ngươi đừng hòng mang cái uy danh Giáo Chủ Âm Ma ra dọa nạt ta vô ích lắm.

— Ha ha . . . Các hạ đã quá tự tin ở mình mà thốt ra những câu nói lớn lối ấy, dưới con mắt chẳng còn kẻ ai nữa cả.

— Nhưng đó là một sự thật, từ bao nhiêu lâu nay chưa một ai dám làm phiền muộn đến ta cả. Bây giờ, Các hạ hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của ta.

Xê mình lên thêm hai bước cho gần Chí-Tôn, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma âm hiểm thốt :

— Điều ước vọng của ngươi chắn chắc là không thể nào được, ít nhất ngay lúc nầy tốt hơn hết là ngươi hãy ngoan ngoãn theo ta về đạo đường rồi sau đó sẽ hay.

Cặp mắt Chí-Tôn bỗng phóng xạ ánh sáng :

— Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, ngươi nhất định không chịu trả lời câu hỏi vừa rồi của ta sao ?

Gật mạnh chiếc đầu Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói như quát :

— Đúng đấy ta khuyên ngươi đừng mang hảo vọng vô ích, trái

lại, hôm nay ta nhất định phải đòi cho kỳ được ngươi về đạo đường

Chí-Tôn cháy phừng lửa giận :

— Hỡi tên ác đạo kia, ta bảo cho bọn ngươi biết trước, kể từ nầy về sau trên chốn giang hồ, tất cả những tên ma đầu trong đạo Âm Ma, nếu còn để gặp mặt Bản lệnh chủ thì tức khắc cây Tàn chi Quái đao của ta đưa về bên kia thế giới, mãi cho tới bao giờ các ngươi khai sự thật cái nguyên nhân cho người ngày đêm rình rập ta, thì chừng ấy mới có thể chấm dứt cuộc vận sát ấy được.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ giận dữ lay động cây quỉ kiếm sẵn chờ mệnh lệnh của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma là xông vào hỗn chiến với Chí-Tôn.

Hắc Phụng Hoàng cũng dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm, nàng đặt tay vào chuôi thanh kiếm tuyệt, sẵn sàng ứng phó với kẻ thù.

Khi ấy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bốc mình tới ba bước, quát :

— Chủ Nhân Lệnh xé xác, nay ta đã gặp mặt ngươi nơi đây rồi, thì coi như số mệnh của ngươi đã chấm dứt

Sắc mặt bình thản chẳng chút biến đổi, Chí-Tôn bĩu môi đáp :

— Câu nói đó hãy để cho ta là đúng hơn !

— Thế thì ngươi đã hết số thực rồi !

Lời chưa kịp dứt, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã giơ hữu chưởng lên cao, đẩy ra một luồng kình lực Thái Âm Chưởng.

Ngọn chưởng nầy mang theo mười phần thành lực, nên thế mạnh không thể nào tưởng tượng được.

Chỉ thấy một luồng gió lạnh như giá tuyết áp tới Chí-Tôn mà chẳng hề nghe chưởng âm chớp động chi hết.

Thoạt trông ngón võ công nầy, bọn cao thủ tầm thường không nhận ra sự thâm khốc của nó, nếu để trúng nhằm tự khắc các kinh mạch trong người sẽ đông đặc lại ngã ra chết liền tại chỗ.

Nhưng với Chí-Tôn, ngày nay công lực của chàng đã lên đến tột bực, chàng sẵn hai độ kỳ duyên, lại được sự truyền của Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, mới đây đã luyện thành nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn, một ngón võ khủng khiếp nhất, chàng đâu có thể bị kình địch hạ một cách dễ dàng như thế được.

Cho nên khi trông thấy Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đẩy ra một luồng áp khí Chí-Tôn hiểu đó là Thái Âm Chưởng, liền vận dụng Lưỡng Cực Chân Nguơn chạy khắp thân mình, bỏ thành một tầm lưới vô

http://tieulun.hopto.org

bình mặt nhiệm, đồng thời, đứng sừng sững, như ngọn núi Thái Sơn, không thèm tránh né đi đâu cả.

Đó là Chí-Tôn muốn thử cái kình lực của nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn để biết rõ sự linh nghiệm của chất thuần dương có phá nổi luồng giá băng của Thái Âm Chưởng hay không.

Một tiếng lộng trời nổi lên !

Chí-Tôn vẫn đứng yên như quả núi.

Ngược lại, Thiếu Giáo Chú Âm Ma bị sức dội khốc liệt của Lưỡng Cực Chân Nguơn thảo lùi lại ba bước.

Hắn trợn hai mắt sáng rực hung quang nhìn Chí-Tôn chẳng khác nào nhìn một con quái vật chưa từng thấy trên đời.

Cả Huyết Hồn Kiếm Qui, lẫn Hắc Phụng Hoàng đều hốt hoảng lên, không ngờ một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, trông chẳng có gì uy vũ, mà lại có cái võ công thâm liệt ấy.

Lâu nay Thái Âm Chưởng, tiếng tăm sấm động trên chốn giang hồ, khí thể thuộc về cực âm, khi phát ra chẳng hề nghe âm thanh, nhưng gây tổn thương khủng khiếp cho kẻ địch trong vô hình, có thể đông đặc cả máu mà chết.

Nhưng nay luồng chưởng qui dị đó đã chẳng hề gây được một vết thương tích cho kình địch, ngược lại sức bạo vũ của phản phong dội lại phát lên một tiếng nổ rền trời, khiến kẻ xử dụng nó phải loạng choạng suýt ngã, thật là một việc ngoài sự dự tưởng của mọi người.

Đến đây, bọn Âm Ma mới hiểu rõ Chủ nhân lệnh xé xác thừa kế này, quả thật đáng khiếp hơn lão cụt tay khi xưa nhiều. Huyết Hồn Kiếm Qui vốn là một tay lịch lãm giang hồ vậy mà hắn cũng chưa từng thấy lần nào ngón võ công qui thần run sợ ấy.

Qua phút kinh hoàng tột độ, Thiếu Giáo Chú Âm Ma thu hồi lại sự bình tĩnh, hắn tự nhủ thầm :

— Thằng xủ qui này công lực quả đáng khiếp thật, nếu ta không hạ được gã ngay ở mấy chiêu đầu là nguy hiểm cho ta vô ngần.

Nghĩ như thế, Thiếu Giáo Chú Âm Ma cắn chặt vành môi dưới, hắn vận toàn nội lực vào hữu chưởng, nhắm ngay Chí-Tôn đưa ra một luồng kình khí.

Luồng kình khí đó từ nội chưởng phát lên ngọn âm phong ào ào giá lạnh, bủa vành một phạm vi ngoài mười trượng, cho dù cao thủ có cái công lực quán tuyệt đến đâu, nếu trúng nhằm cũng

không khỏi bị bể tắt tắt cả huyết quản mà chết tê cóng cả thân người.

Đưa ra ngọn âm chưởng nầy, Thiếu Giáo Chú Âm Ma với quyết định quật ngã cho kỳ được Chí Tôn, nếu không giết chết ngay, thì cũng gây trọng thương cho chàng, sau đấy, hắn sẽ dốc toàn lực tàn công tiêu diệt luôn.

Đến cả Hắc Phụng Hoàng và Huyết Hồn Kiếm Qui đều phải phóng ra ngoài hai trượng, tránh xa cái rét buốt kinh hồn của luồng Thái Âm Chưởng đó, hai người tin chắc Chí-Tôn không thể nào thoát khỏi một cái chết thê thảm.

Nhưng sự thật đã trái lại ý muốn của bọn Âm Ma.

Thoáng thấy thế công lần nầy của Thiếu Giáo Chú Âm Ma quá bạo vũ, có thể giết người như trở bàn tay, Chí-Tôn không dám coi thường, chàng vận dụng nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn lên tới mười phần thành lực, hai chân theo chân vạc đứng sừng sững như quả núi, hai mắt rực ngời tinh quang.

Đồng thời hữu chưởng của chàng từ giơ lên khỏi ngực, liền đó xô mạnh ra một luồng áp khí có hai màu, một trắng một đỏ vô cùng kỳ dị.

Vừa thoát khỏi chưởng trung, hai luồng trắng đỏ ấy lớn nhanh chóng lạ lùng, cuồn cuộn xạ tới kình địch.

Một tiếng nổ như sét đánh ngang đầu chấn động cả một vùng núi rừng trầm mặc.

Thiếu Giáo Chú Âm Ma bỗng rống lên một tiếng, loạng choạng tháo lui nữa trượng, suýt trào cả máu mồm ra.

Bởi vì nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn là một ngón võ công thuộc cực âm và cực dương, hễ gặp sự cứng rắn thì mềm dịu, trái lại gặp sự mềm dịu thì trở nên cứng rắn khác thường, kẻ địch càng tấn công bạo dũng bao nhiêu là sự phản công của nó càng khốc liệt bấy nhiêu. Thiếu Giáo Chú Âm Ma vì vận dụng toàn phần thành lực cho ngọn Thái Âm Chưởng nên chút nữa đã mang vết trọng thương rồi.

Ngược lại, Chí-Tôn cũng phải bị chấn động tháo lùi một bước, tuy vậy luồng Thái Âm Chưởng chẳng hề phạm đến người chàng.

Trông thấy sức mạnh khủng khiếp của ngọn Lưỡng Cực Chân Nguơn của Chí-Tôn, Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng hết sức khiếp đảm đứng ngây người như hai pho tượng, ngó vào tràng, chưa biết phải đối phó ra làm sao cả.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ một chiêu đầu đã thấy đánh lui Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và gây run sợ cho toàn bọn, hào khí bốc lên đầy mặt Chí-Tôn, chàng trầm nặng bảo :

— Hỡi tên Âm Ma qui quái ! Ta bảo thật, nếu hôm nay ngươi không chịu khai rõ cái nguyên nhân tại sao Giáo Chủ ngươi phái nhiều người theo dõi Chủ nhân Lệnh xé xác từ mấy tháng nay, thì ngươi đừng mong rời khỏi vùng mộ địa nầy, ta sẽ chẳng ngần ngại đưa ngươi sang thế giới khác.

Rồi sau đó trên bước giang hồ, bất cứ gặp lũ ác đạo của ngươi ở đâu, là ta sẽ mở ngay một kiếp vận sát làm cỏ bọn ngươi cho đến bao giờ không còn trông thấy một tên nào thập thoáng trên chốn vũ lâm, mới vừa lòng ta.

Vậy ngươi hãy tự liệu lấy sức mình, kẻo khi hối hận không còn kịp đấy !

Từ ngày xuất hiện trên chốn giang hồ, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chưa từng gặp tay kình địch có thể chống nổi một ngọn Thái Âm Chưởng, nên hắn rất tự phụ kiêu căng, chẳng còn xem ai ra gì cả. Không ngờ hôm nay gặp Chí-Tôn đánh bại hắn ngay ở chiêu đầu khiến hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nhất là trước mặt Hắc Phụng Hoàng sự thất bại nầy chẳng khác nào ai đó cầm lấy một gàu nước lạnh tạt vào mặt hắn, dù phải chết hắn không thể nào lùi bước được.

Bây giờ, cặp mắt của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lộ hẳn hung quang, hắn nghiến hai hàm răng kèn kẹt rồi rống to :

— Thằng tiểu qui mặt đen kia, mời một chiêu đầu đừng vội khoe khoan mồm mép, rồi ngươi sẽ thấy thế nào là sự ghê gớm của đạo Âm Ma.

Nói xong, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đảo cặp mắt dữ tợn qua phía Huyết Hồn Kiếm Qui để ra mặt hiệu.

Tức thì tên ác đạo hội ý, hắn phóng ra ngoài hai trượng, thò tay vào mình lấy ra ngọn « Phi Hỏa » lẹ tay đốt cháy xẹt lên không.

Một cuộn lửa đỏ rực theo đó bốc cháy sáng cả khu rừng.

Đó là dấu hiệu cấp báo của bọn Âm Ma khi đốt lên sẽ có đồng bọn xa gần trông thấy đến tiếp cứu.

Theo hiệu lực của cây « Phi Hỏa » nầy lúc đốt lên rồi đột nhiên coi như một lệnh truyền tuyệt đối của Giáo Chủ, những tay thổ trong đạo bất cứ một ai trông thấy là phải đến ngay.

Chí-Tôn đã hiểu điều đó từ lúc gặp Thần Phong Đạo Nhân trong nội thành Trường Sa, nhưng chàng chẳng một chút nao núng, trái lại còn đứng thản nhiên nhìn cuộn lửa hồng, rồi khinh bỉ bảo Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Ngươi sai tên ác đạo Huyết Hồn Kiếm Qui đốt Phi Hỏa gọi nhiều cao thủ tới đây, để tiện tay ta cùng đưa cả bọn ngươi xuống mộ địa luôn một thể à ? Ta bảo cho mà biết trước, các ngươi càng đông bao nhiêu là kiếp vận sát càng thảm khốc bấy nhiêu đấy !

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma trợn mắt :

— Thằng xú qui quả thật đã tới số rồi !

Liền theo câu nói Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xẻ mình lên, hai luồng chưởng tức thì huy động tuôn ra đầm sương khói mịt mù.

Trong bóng chưởng, một khối lạnh to như quả núi băng tuyết nhắm ngay người Chí-Tôn chụp tới.

Hai luồng chưởng sau cùng phong của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma hết sức hiểm độc và bạo vũ, cùng một lúc đưa ra cả ba nơi huyệt đạo của Chí-Tôn đều bị áp khí bao trùm lại nếu trúng nhằm là tự khắc ngã lăn ngay.

Nhận rõ điều nguy hiểm đó, Chí-Tôn hiểu đã đến lúc Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quyết một phen còn mất với mình, chàng liền cười nhạt một tiếng dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » khẽ lắc mình biến mất trong ánh chớp chẳng để tâm dạng chi cả.

Cũng trong cái thời gian sét giật ấy, chàng xẻ mình ra sau lưng Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đẩy một chưởng Càng Nguơn Chân Cang khí mạnh tợ sóng vỗ đầu ghềnh.

Nếu ngọn chưởng nầy đánh trúng nhằm tên Ác đạo Âm Ma thì tức khắc toàn thân hắn sẽ hóa ra những đống thịt vụn không còn cách nào cứu vãn được nữa cả.

Nhưng dù sao Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cũng là một tay tuyệt thủ giang hồ, khi bắt chợt Chí-Tôn biến mất, hắn biết nếu đứng yên vị trí chắc chắn họa sẽ đến cho mình, nên lẹ làng nhảy ra khỏi tràng đấu ngoài trượng, vừa đúng lúc luồng chưởng sấm sét Càng Nguơn Chân Cang ập tới.

Cùng lúc ấy Huyết Hồn Kiếm Qui đứng bên trái trông thấy Thiếu Giáo Chu Âm Ma lâm nguy, hắn hốt hoảng phóng tới Chí-Tôn một ngọn qui chưởng cực kỳ ác liệt.

http://tieulun.hopto.org

Giữa lúc Hắc Phụng Hoàng cũng nhận kịp, nàng lay động kiếm tuyệt vạch một đường sáng về phía Chí-Tôn.

Hai lối đột kích bất ngờ nầy thật nguy hiểm cho Chí-Tôn vô cùng, vì Hắc Phụng Hoàng và Huyết Hồn Kiếm Qui chia từ hai phương vị khác nhau lại tấn công cùng một lúc.

Giả là một cao thủ nào khác nhất định không sao tránh khỏi hai luồng kiếm phong hiểm ác của Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng.

Thế nhưng, đối với Chí-Tôn, thính lực của chàng đã đạt đến sự mầu nhiệm, nên khi thoảng nghe có tiếng gió động của kiếm phong, lì chàng đã lẹ như bóng qui, xẻ ngang nửa trượng, thoát khỏi ánh tử quang vừa chụp trùm xuống đầu chàng như tấm lưới lửa.

Theo đó, một mùi xạ mê hồn lẫn mùi máu tanh của cây Qui kiếm của Huyết Hồn Kiếm Qui xông ra sặc nồng trong không khí

Chí-Tôn đã ngấm vận sẵn nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn che bộc toàn thân không cho độc xạ mê hồn len vào các huyệt đạo, có thể làm chàng mê mang đi.

Liền đó, nhanh như chớp giật lưng trời, Chí-Tôn đưa ra luồng chưởng phong Lưỡng Cực Chân Nguơn về chỗ của chàng đứng.

Một tiếng bộp vang lên, hòa lẫn tiếng kiếm khí lẻng kẻng va chạm ghê rợn trong không khí.

Tức thì hai thanh trường Kiếm trên tay Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng bị chưởng lực kinh hồn của Chí-Tôn đánh tóc bay vút lên không trung.

Cả hai đều hốt hoảng thảo lùi thân mình rung động không ngừng, mở trừng hồn mắt nhìn Chí-Tôn như nhìn con quái vật.

Trong lúc Chí-Tôn vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, chàng tỏ ra hết sức khinh bỉ Hắc Phụng Hoàng, nhưng chàng chưa ra tay vội, vì nghĩ đến Hải Âu Quái Khách lúc nãy đã tha chết cho nàng, chàng không muốn nhúng tay vào sự trừng phạt cô gái lầm đường lạc lối ấy.

Sau một lúc định lại thần trí, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vùng xẻ mình qua bên, đẩy ra một chưởng hiểm ác

Bị tên ác đạo tấn công lần nầy, trên gương mặt của Chí-Tôn sát khí bốc lên ngùn ngụt, chàng nghĩ thầm :

— Nếu ta không đem sự lợi hại ra thì thô với tên ác đạo nầy, bọn Âm Ma sẽ không bao giờ chùng bước. Vậy ta cũng nên dùng một

lúc hai ngón võ công là cho hắn khiếp mật tan hồn trước đã.

Nghĩ xong, Chí-Tôn đứng yên một chỗ, vận mười phần công lực, hữu chưởng phát động ngọn Càng Nguơn Chân Cang, đồng thời tả chưởng đưa ra Lưỡng Cực Chân Nguơn, hai ngón võ tuyệt bực trên đời.

Tức thì, luồng áp khí chưởng phải ào ào như thác đổ đầu non, xô tới Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, trong lúc chưởng trái phát ra hai làn thể khí trắng đỏ kỳ diệu cuồn cuộn tợ ánh tử quang.

Chợt thấy Chí-Tôn đưa ra hai luồng chưởng phong hết sức quái dị thế mạnh vô tả, còn ngọn kia tuy im lặng nhưng thế lực cực kỳ khủng khiếp diệt mất Thái Âm Chưởng, trong vô hình, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma hốt hoảng đẩy luôn tả hữu chưởng.

Lạ lùng thay, bây giờ chưởng trung của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma như bế tắt, không còn xô động được nữa, khiến hắn kinh hãi thu hồi thân hình nhảy ngang ngoài trượng tránh xa hai luồng kình lực của kẻ thù.

Sự thực hiện nay trong chốn vũ lâm không ai dám đón nhận hai đường chiêu khốc liệt nầy, hơn nữa công lực của Chí-Tôn đã lên tới tuyệt bực sức dũng bạo càng gia tăng bội phần.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vốn là một kẻ qui quyệt giang hồ nên vừa trông thấy hai đường chiêu quái ác đó hắn tự hiểu không thể nào chống đỡ nổi lẹ làng xẻ mình đi nơi khác.

Tuy vậy tên ác đạo vẫn bị ngọn sóng chưởng quét nhằm lão đảo lui về phía sau gần một trượng, gượng gạo hồi lâu mới đứng vững trên mặt đất.

Hắn vô cùng khiếp đảm, trên gương mặt biến sắc trông thấy rõ, vì không thể nào tưởng tượng được kẻ thù tuổi trẻ hơn mình, mà lại có cái công lực khủng khiếp dường đó.

Dư lực của hai luồng kình chưởng phớt ngang chỗ Hắc Phụng Hoàng và Huyết Hồn Kiếm Qui đẩy hai người loạng choạng suýt ngã qui xuống đất.

Cả hai phải vận chân khí giữ cho toàn thân nặng như khối đá, mới khỏi bị tống đi nơi khác.

Chí-Tôn lạnh lùng như mộ địa, bảo Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Thế nào bây giờ ngươi đã rõ sự lợi hại rồi đấy chứ ? Ta bảo cho mà biết trước, nếu hôm nay các ngươi không khai thật câu hỏi của

http://tieulun.hopto.org

ta thì đừng mong thoát khỏi nơi nầy.

Sau một lúc định tinh thần, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cất giọng oán độc :

— Thằng xú qui thắng một chiêu đầu nhỏ mọn đừng vội khoe khoan mồm mép đạo âm ma của chúng ta uy danh lừng lẫy trên mặt giang hồ, cả các cao thủ nghe tới tên đều khiếp mật bay hồn, Giáo Chủ ta sẽ không bao giờ dung thứ cho ngươi đâu.

Chí-Tôn buông tiếng cười nhạt ngạo nghễ thốt :

— Ta thành thật bảo ngươi, đạo Âm Ma của Giáo Chủ các ngươi chỉ có thể mang ra dọa nạt những kẻ yếu bóng vía trong chốn vũ lâm, chứ đối với ta, ta xem đó chỉ là một lũ ma đầu vô danh mà thôi.

Lời nói sau cùng của Chí-Tôn làm cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giận đến xám nghịt cả mặt hắn nghiến răng kèn kẹt biểu lộ sự căm tức vô hạn.

Ngay lúc ấy chợt nghe từ trên không trung có nhiều luồng gió đưa đến ào ào Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói lớn :

— Đã có đồng bọn của chúng ta đến rồi.

Liền theo tiếng nói của tên ác đạo thấy gần hai mươi cái bóng người tận khung trời bay tới như chớp sau cùng phóng xuống sân trường.

Hiểu ngay gần hai mươi tên đạo âm ma vừa đến là do cây Phi Hỏa của Huyết Hồn Kiếm Qui bắn lên báo nguy lúc nãy Chí-Tôn quét cặp mắt sáng ngời như ánh tinh cầu ngang bọn chúng một lượt để xem thuộc về hạng cao thủ nào cho dễ dàng ứng phó.

Chàng nhận thấy tất cả mười tám tên Âm Ma tuổi độ trung niên, còn một Lão ác đạo lưng gù có vẻ là một kẻ dẫn đầu đứng trước bọn chúng một bước.

Lão ác đạo lưng gù thò hai cặp mắt sáng ngời như độc xạ nhìn Chí-Tôn một chập, khẽ gật gù, rồi day qua Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói to như đồng la bể :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ, có chuyện gì cần kíp gọi đến chúng tôi chăng ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giơ tay trỏ Chí-Tôn rồi bảo Lão ác đạo lưng gù :

— Cù Đường Chủ có biết tên xú qui nầy là ai không ?

Lão ác đạo lưng gù chính là Cù Như Trụ một tay Hắc Đạo từng

tung hoành ngang dọc trên mặt sông Hoàng Hà đã gần ba mươi năm nay sát hại không biết bao nhiêu sinh mạng cao thủ giang hồ, tội ác chồng chất mờ trời chẳng hiểu sao hôm nay Lão ta lại gia nhập vào đạo âm ma nầy.

Cù Như Trụ thò hai cặp mắt rắn độc nhìn Chí-Tôn có vẻ lạ lùng.

Cả bọn âm ma cũng dồn những luồng nhỡn quang cực kỳ hung ác về phía Chí-Tôn hóa trang thiếu niên quái gỡ, tỏ vẻ kinh ngạc vì thực ra trông chàng quá tầm thường, chẳng có gì đáng gọi là cao thủ giang hồ cả, nhưng chẳng hiểu tại sao Thiếu Giáo Chủ bọn chúng đến phải cấp báo bằng Phi Hỏa.

Chúng đâm ra nghi ngờ về tài nghệ của Chí-Tôn.

Trong thâm tâm, bọn âm ma nghĩ : chẳng lẽ một gã thiếu niên xoàng xĩnh như Chí-Tôn mà Thiếu Giáo Chủ bọn chúng không đương đầu nổi, đến phải gọi tiếp ứng như thế ?

Chúng hết sức thắc mắc về câu hỏi quái ác đó.

Nhìn Chí-Tôn một chập, Cù Như Trụ quay qua Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Bẩm Thiếu Giáo Chủ tên xú qui nầy là ai ?

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma buông thõng :

— Là Chủ Nhân Lệnh xé xác Đệ Nhị !

Cù Như Trụ mở tròn hai mắt :

— Chủ Nhân Lệnh xé xác Đệ Nhị !

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma se sẽ gật đầu :

Tất cả bọn cao thủ Âm Ma từ nãy đã kinh ngạc giờ lại càng kinh ngạc thêm hơn, ai nấy không thể ngờ được, Chủ Nhân Lệnh xé xác Đệ Nhị công lực khiếp mật giang hồ, mà lại là một thiếu niên mặt mũi xấu xí như thế.

Bọn cao thủ âm ma đứng yên chờ lệnh của Lão ác đạo Cù Như Trụ.

Lúc ấy Cù Như Trụ cũng vừa day qua Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bảo :

— Xin Thiếu Giáo Chủ đứng ra ngoài tràng xem Lão phu moi lấy trái tim thằng xú qui nầy.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma do dự một chút đáp khẽ :

— Cù Đường Chủ chẳng nên coi thường thằng xú qui nầy vô công hắn đã lên tới hàng cao diệu rất đáng ngại đấy.

http://tieulun.hopto.org

Dứt câu Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xẹ ra ngoài hai trượng đứng chờ trận đấu giữa Cù Như Trụ và Chí-Tôn.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ và Hắc Phụng Hoàng nghe Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bảo thế cũng phóng ra hai góc, trên tay vẫn chực sẵn thanh trường kiếm chờ cơ hội xong trở vào giết Chí-Tôn trả mối hận vừa rồi.

Lão ác đạo Cù Như Trụ xà mình tới cách Chí-Tôn hai trượng liền đứng lại gù chiếc lưng quái gở tới, cất tiếng cười khà lên :

— Thằng xủ qui, hôm nay mày đã tới số rồi, nên mới tìm tới đây gặp bọn ta vậy, còn gì trối trăn hãy lo cho sớm, kẻo đợi ta ra tay là không còn kịp nữa đấy.

Chí-Tôn vờ như chưa trông thấy Lão ác đạo lưng gù, chàng nhìn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma nói lớn :

— Tên ác đạo kia, Bản Lệnh Chủ bảo trước cho ngươi biết, ta sẽ theo lời nói lúc nãy làm cỏ hết sạch bọn Âm Ma của ngươi, rồi sẽ tìm tới Giáo Chủ mà hỏi tội ác bấy nay hắn đã làm.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát :

— Thằng xủ qui, hãy cầm cái mồm hay lớn lỗi lại, hôm nay chúng ta sẽ cho ngươi một cái chết chẳng toàn thây hết sức thê thảm trên mộ địa nầy.

Hắn day sang Cù Như Trụ thấp giọng :

— Cù Đường Chủ hãy cẩn thận trọng cho lắm mới được.

Lão ác đạo gật gù tỏ vẻ hiểu ý, rồi lão gù lưng bước tới gần Chí-Tôn, há chiếc mồm to rộng gần mang tai :

— Chú Nhãn Lệnh Xé Xác, ta ngờ ngươi cũng là đường đường một danh thủ giang hồ, ít lắm tướng diện cũng phi phàm xuất chúng, không ngờ nay gặp mặt ngươi rồi, trông ra quả là hữu danh vô thực, vậy ngươi có chết cũng là đáng số.

Chí-Tôn nghĩ thầm :

— Ta từng nghe tên ác đạo nầy đã sát hại không biết bao nhiêu cao thủ trên mặt sông Hoàng Hà, khuấy nhiễu dân lành khắp một vùng nghe tới tên đều run sợ, giờ gặp hắn ở đây rồi, ta cũng nên giết hắn đi, để diệt bớt một mối thâm họa cho võ lâm, đồng thời, chặt mất một vây cánh của đạo Âm Ma, đang lúc càng ngày càng to mạnh.

Nghĩ như vậy rồi, Chí-Tôn vờ như chưa nghe tới tên Cù Như Trụ lần nào, chàng trêu tức lão ác đạo :

— Ồ, ngươi là ai sao Bản Lệnh Chủ chưa từng biết mặt một lần nào?

Cù Như Trụ rống to :

— Ta là Cù Như Trụ, bá chủ mặt sông Hoàng Hà trên hai mươi năm nay khắp cả giang hồ nghe tới tên đều khiếp sợ, hiện nay ta là Đường Chủ của đạo Âm Ma, vâng lệnh Giáo Chủ tìm bắt ngươi đây.

Trố lên một tràng cười lạnh lẽo, Chí-Tôn khinh bỉ nói :

— Hỏi tên thủy tặc vô danh kia, công lực ngươi hiện nay có được bao nhiêu mà dám theo chân Bản Lệnh Chủ, để rồi nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây như những tên ác đạo khác.

Cù Như Trụ giận xung tóc trán :

— Thằng xủ qui, ngươi mới bảy nhiêu tuổi đầu, mà hỗn láo đến đường ấy, quả thật số ngươi đã chấm dứt nơi đây rồi.

Chí-Tôn phất động hữu chưởng :

— Bản Lệnh Chủ chẳng cần biết ngươi thuộc loại ma đầu, ác đạo to bé như thế nào, mà ta chỉ cần bảo trước cho ngươi biết : có khôn hồn hãy rút tên ra khỏi đạo Âm Ma, quay lại con đường chính đạo, còn nghịch lại, chờ ta ra tay là mất mạng ngay đấy.

Trỏ tay vào bọn cao thủ Âm Ma mới đến, giọng nói của Chí Tôn tràn ngập mùi tử khí :

— Chẳng những thế thôi, Bản Lệnh Chủ sẽ không ngần ngại làm cỏ sạch đồng bọn của ngươi, cho các ngươi thấy đâu là sự lợi hại.

Bình nhật, lão ác đạo Cù Như Trụ chưa hề bị một ai khinh miệt đến thế, nên khi nghe Chí-Tôn thốt ra câu đó, mặt mày xám ngoét, cặp mắt sáng rực hung quang, toàn thân rúng động không ngừng.

Cả bọn cao thủ Âm Ma đều chạy phừng lửa giận, đồng thanh quát :

— Hãy giết thằng xủ qui nầy !

Cù Như Trụ lay động hữu chưởng :

— Các ngươi hãy đang ra, một mình ta đã đủ trị hắn rồi.

Tức thì, một luồng áp khí nặng như quả núi từ trong hữu chưởng của lão ác đạo Cù Như Trụ ào ào phát ra xô mạnh về phía Chí-Tôn.

Lão ác đạo quyết quật ngã Chí Tôn ngay ở chiêu đầu, nên vận mười phần công lực lên ngọn chưởng phong, uy vũ khôn tả.

Chí-Tôn cười nhạt một tiếng, chàng dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », lắc mình một cái vụt biến mất.

http://tieulun.hopto.org

Trông thấy luồng chưởng phong của mình chưa kịp tới, đột nhiên kẻ địch mất tích, Cù Như Trụ sững sờ lên, lão ác đạo dừng tay lại, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Mười tám tên Âm Ma vừa đến ngó thấy thân thủ Chí-Tôn như ma quái, chúng đâm hốt hoảng, không hiểu kẻ địch đã dùng ngón võ công gì mà gớm ghê dường ấy.

Riêng bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, Hắc Phụng Hoàng và Huyết Hồn Kiếm Quỉ thì đã biết cái thân pháp quỉ dị của Chí-Tôn từ trước, nên không hề kinh ngạc, mà chỉ lo sợ cho số mệnh của lão ác đạo Cù Như Trụ thôi.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bỗng hét :

— Hãy coi chừng thằng xú quỉ !

Nghe tiếng hét đó, Cù Như Trụ giật mình xẻ ngang ba bước, quét cặp mắt rắn độc tìm Chí-Tôn.

Giữa lúc đó, Chí-Tôn đã thình linh xuất hiện bên cánh tả Cù Như Trụ, lẹ như sét giật đẩy ra một chưởng « Càng Nguơn Chân Cang » sáu phần thành lực.

Đến khi Lão ác đạo bắt chợt được chàng, thì luồng chưởng phong khốc liệt đã áp đến bên mình, lão ta kinh hãi, tháo đi nửa trượng.

Vậy mà dư lực của ngọn « Càng Nguơn Chân Cang » vẫn quật nhằm Cù Như Trụ rúng động cả toàn thân. Lão ác đạo khiếp quá vận khí điều hành các huyệt đạo vì sợ bị bế tắt bất ngờ.

Mười tám tên âm ma đứng ngoài tràng đấu càng thêm sợ hãi, bọn chúng không thể nào tưởng tượng được, một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí tầm thường, tuổi tác chưa đầy hai mươi như Chí-Tôn, mà lại có cái công lực thần xuất quỉ mạt dường ấy.

Có thể, đây là lần đầu tiên trên mặt giang hồ bọn chúng gặp một tay đại kình địch khủng khiếp nhất, thật đáng ngại vô cùng.

Bị thua Chí Tôn một chiêu đấu, Cù Như Trụ vừa khiếp, vừa tức giận lồng lên như loài quỉ độc, lão ác đạo rống to :

— Ta phải giết mày, thằng xú quỉ.

Lời chưa dứt, Cù Như Trụ đã vận toàn bộ công lực lên song chưởng, từ từ quay nhanh hai vòng.

Chẳng cần xê dịch thân hình đi đâu cả, Chí-Tôn giơ tả chưởng phóng ra một luồng kình khí sáu phần Càng Nguơn Chân Cang, thế mạnh vô tả.

Bộp... ào...

Ba luồng chưởng phong chạm nhau dữ dội, phát lên tiếng nổ như trời gầm xa tận chân mây, chưởng quang chớp lóe cả một vùng.

Lão ác đạo Cù Như Trụ bị chưởng lực quật nhằm rống lên, như quỉ hú, đồng thời bị đẩy lùi cả trượng, đứng hết muốn vững, từ hai bên khóe miệng mấy dòng máu tươi chảy rịn ra.

Lão ta hết sức kinh hoàng vì chưởng lực ghê hồn của kình địch.

Mười tám tên Âm Ma thấy thế rúng tận đáy lòng, bọn chúng đứng trơ ra như những pho tượng đồng đen, không một cao thủ nào dám động đậy cả.

Chúng có vẽ như cảm thấy công lực của mình chưa thể đối chọi lại gã thiếu niên xấu xí, hiện thân Chủ nhân Lệnh xé xác, nếu xông vào tràng đấu có thể bị chưởng lực Càng Nguơn Chân Cang giết chết ngay.

Nhận thấy đồng bọn sắp lâm nguy, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma băng mình sang nửa trượng, hắn ngầm vận cả tả hữu chưởng hai luồng cực âm, chờ lúc Chí-Tôn không để phòng quật chết chàng.

Dường như không trông thấy hành động lén lút của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, Chí-Tôn chẳng hề ngó qua phía đó, chàng vẫn bộ mặt lạnh lùng như mộ địa, xạ hai luồng nhỡn quang quái dị vào mặt Cù Như Trụ.

Lúc ấy, Lão ác đạo đã trấn tỉnh lại tinh thần, xông lên gần Chí-Tôn, cầm thù hét :

— Hỡi thằng xú qui, mày đã có gan vô lễ với ta, thì ta sẽ sống chết với mày một phen trên mộ địa nầy.

Chí-Tôn lạnh lùng đáp :

— Đừng khoe mồm mép chi cả, có bao nhiêu võ công hãy mang ra hết ta xem, nếu chờ ta ra tay là không còn cơ hội nữa đấy.

Dửng ngược cặp lông mày đen đậm trông hung tợn khác thường, Cù Như Trụ xòe song chưởng như hai chiếc quạt, gầm vang :

— Thằng xú qui, hôm nay giết chẳng được ngươi, ta thề không đứng làm người.

Lão ác đạo gầm xong, liền lẹ như xét giật xê mình tới, chụp cả mười vầu bén nhọn tợ gươm xuống đầu Chí-Tôn.

Thế vầu nầy khi đưa ra, lại phát lên mười luồng độc khí hết sức nguy hiểm phủ trùm kẻ địch chẳng khác nào một tấm lưới tử vong.

http://tieulun.hopto.org

Thấy đã đến lúc cần đem sự lợi hại của mình ra cho bọn Âm Ma chúng bước lại, tránh khỏi một trận lưu huyết diễn ra tại khu rừng già, Chí-Tôn vùng hét lớn :

— Cho lão ác đạo nầy làm gương trước !

Ngay trong tiếng hét, Chí-Tôn đứng nguyên vị trí, giơ hữu chưởng vạch một vòng trên không khí, rồi đưa ra.

Tức thì, một luồng áp lực kinh hồn ào ào ập tới Cù Như Trụ.

Ngọn chưởng phong nầy Chí Tôn đưa ra tới tám phần thành lực, thế mạnh tợ thác đổ đầu non, thật nguy hiểm cho Lão ác đạo vô cùng.

Chợt nhận ra ngón võ công khốc liệt của Chí-Tôn, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma biết sẽ có chuyện không lành xảy đến cho đồng bọn, liền quát to :

— Thằng xú quỉ hãy dừng tay lại !

Liền trong tiếng quát, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vận mười phần công lực lên tả, hữu chưởng, nhanh lẹ đẩy ra hai ngọn « Thái Âm Chưởng », ngang hông luồng chưởng của Chí-Tôn.

Hai ngọn Thái Âm mang theo lãnh khí toát hồn, tình trạng im lặng, nhưng sự lợi hại không thể nào tưởng tượng được.

Theo hắn nghĩ : với sức thần khốc của hai ngọn Thái Âm Chưởng nầy, chẳng những đánh tan chưởng lực của Chí-Tôn, mà lại còn có thể gây tổn thương cho kình địch và cứu thoát đồng bọn không mấy khó khăn gì.

Còn nếu kẻ địch hiểu rõ sự nguy hiểm của « Thái Âm Chưởng » nhẩy tránh đi nơi khác, là liền đó, hắn sẽ truyền lệnh cho cả bọn Âm Ma cùng vây chặt tấn công một lúc diệt ngay tại chỗ.

Nhưng Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã chậm tay mất rồi !

Mấy tiếng bộp bộp. . . nổi lên, đồng thời, nghe có tiếng rống khủng khiếp của Cù Như Trụ, thân mình bị luồng chưởng phong quật nhằm bắn đi ngoài hai trượng, đánh huỵch xuống đất

Lão ác đạo đã chết liền tức khắc, máu đen từ chín lỗ chảy rịn ra da thịt xám ngoét như vừa bị sét đánh nhằm.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vừa khiếp sợ, vừa hãi hùng, thừa lúc Chí-Tôn không để ý phóng sang một « Thái Âm Chưởng » mang cả mười hai phần thành lực.

Một trận âm phong tức thì nổi dậy cuồn cuộn như khối tuyết không lồ áp đến Chí-Tôn cực kỳ hiểm ác.

Bị Thiếu Giáo Chủ Âm Ma tấn công quá bất ngờ, Chí-Tôn không thể nào tránh né cho kịp, vì lúc chàng phát giác luồng Thái Âm, thì đã sát bên mình rồi.

Nếu để trúng nhằm trận âm khí đó, tất cả các huyệt đạo trong người đều bị bế tắt, huyết quản đông đặc và chết liền tức khắc.

Nhưng dù sao, ngày nay võ công của Chí-Tôn đã đạt đến mức huyền thông, mầu nhiệm, trong huyệt đan điền sẵn chứa hai khí cực âm, và cực dương đâu có thể chết về tay Thiếu Giáo Chủ Âm Ma một cách dễ dàng như thế được.

Cho nên, khi nhận ra luồng băng giá sắp tới bên mình, Chí-Tôn liền vận ngay nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn », thành một tấm vách vô hình bao bọc quanh thân người.

Bình !

Một tiếng chát chúa vang lên làm rúng động cả mặt đất.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bị dội ngược lại ba bước rúng động cả thân mình.

Vì quá gấp rút vận hành nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » thế đứng của Chí-Tôn không được vững, nên bị chấn động lắc lư mấy cái.

Đồng thời, ngọn âm phong băng giá quét nhằm, khiến chàng muốn run lên, phải vận cang khí mới lấy lại được sự quân bình.

Bất giác, chàng bật nói thầm :

— Thái Âm Chưởng quả lợi hại thật !

Tất cả bọn cao thủ Âm Ma trông thấy cái chết thảm liệt của lão ác đạo Cù Như Trụ thảy đều khiếp mật, tan hồn, không hiểu Chí-Tôn đã dùng một thứ võ công gì lại khủng khiếp dường đó.

Kể về công lực, Cù Như Trụ cũng đã đến mực cao siêu, bao nhiêu năm nay từng gieo khiếp sợ cho bọn vũ lâm trên mặt sông Hoàng Hà nhưng chỉ nội một chiêu đầu Chí-Tôn đã quật chết ngay lão ác đạo, quả thật qui thần khôn lường nổi.

Vì vậy, bọn chúng đứng phỗng người ra, chưa một ai dám cử động cả.

Trong lúc, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma thấy mình đã lẹ tay đẩy sang hai luồng « Thái Âm Chưởng » hết sức vũ bạo, mà vẫn không cứu nổi

http://tieulun.hopto.org

cái chết của lão ác đạo Cù Như Trụ, hắn từ quá khiếp đảm nảy sinh ra hung tợn khác thường, sát khí bốc ngùn ngụt trên gương mặt hiểm ác.

Hắn quát to lên :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, hôm nay Bàn Thiều Giáo Chủ sẽ liều sống chết với ngươi để trả thù cho chúng đạo.

Chí-Tôn cười lạnh lẽo :

— Ngươi liều sống chết với ta ! Ha ha... ta bảo thật cho mà biết : Nếu bọn ngươi không chịu trả lời xong câu hỏi của ta lúc nãy, thì lấy cái cành xương chống tợ núi của gần hai trăm tên cao thủ Tử Vân Bang cách đây mấy ngày rồi đó, làm gương cho bọn Âm Ma của các ngươi.

Thiều Giáo Chủ Âm Ma căm hờn thốt :

— Tử Vân Bang của Lý Vân Hạo, dù sao cũng chỉ là một môn phái nhỏ, gồm những tay bần lĩnh tầm thường, nên ngươi mới tha hồ làm mưa làm gió như vậy, chứ làm sao có thể sánh nổi với đạo Âm Ma tăm tiếng lừng lẫy đương hồi của Giáo Chủ ta.

Nay ngươi đã gặp ta rồi thì đừng hòng chạy thoát, ta sẽ mang cái xác của ngươi về đạo đường, rồi sẽ trình lại Giáo Chủ sau.

Chí-Tôn trề cặp môi đen thẫm qua lớp hóa trang :

— Ha ha... Thiều Giáo Chủ Âm Ma, ngươi đừng mang hảo vọng đó vô ích, tốt hơn, có điều gì cần phải trối trăng hãy nói mau, để ta ra tay cho chóng.

Hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt, Thiều Giáo Chủ Âm Ma rít hận cừu :

— Ta thề giết ngươi để trả thù cho tất cả đạo hữu đã thọ nạn từ trước đến nay vì tay lão đại ác ma đã chết tại sân Thất Lý Bình và người thừa kế hôm nay.

Chí-Tôn khinh bỉ :

— Với công lực của ngươi chưa đủ tư cách thốt ra câu nói đó, muốn trả thù cho đồng bọn, họa chăng gặp ta ở kiếp sau. Ta sẽ giết sạch bọn ngươi trên mộ địa nầy.

Các cao thủ Âm Ma nghe Chí-Tôn nói thảy đều rúng động lên, trong lòng không khỏi lo sợ phập phồng cho số mệnh của Thiều Giáo Chủ Âm Ma và cho cả chính bản thân của bọn chúng nữa.

Thật vậy, từ ngày đạo Âm Ma xuất hiện trên chốn giang hồ cho tới nay, tuy chưa bao lâu, nhưng uy danh chấn động khắp đó đây,

tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch nghe tới tên đều khiếp mặt bay hồn, không ngờ hôm nay, lại có một gã thiếu niên mặt mũi xấu xí, tự xưng là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác đệ nhị, vừa thi triển ngón võ công không thể nào tưởng tượng nổi, đến cả Thiều Giáo Chủ Âm Ma cũng rung tận đáy lòng.

Nếu giờ đây không thắng nổi Chí-Tôn, thì chắc chắn cả bọn cùng phơi xác trên cánh rừng hoang vu nầy.

Lúc bấy giờ, khắp cả tràng tử khí bốc nặng nề, tưởng chừng có thể ngạt đi cả sự thở.

Cảnh máu đổ, thịt rơi đã hiện lên hãi hùng ở trước mặt bọn cao thủ Âm Ma. Bọn chúng biết ngay cái chết đã gần kề, nên chẳng ai bảo ai, đồng xê mình tới dàn đứng những vị trí khác nhau, sẵn sàng tử chiến.

Hắc Phụng Hoàng sẵn mang trong mình một mối phụ cừu chưa trả, nàng dạt sang một góc, chực thanh kiếm tuyệt, chờ giờ lau máu kẻ thù.

Ngay lúc ấy, Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng phóng mình tới cách Chí-Tôn hai trượng lay động cây quỉ kiếm đỏ vời, sẵn sàng nghênh đầu.

Đột nhiên, Thiều Giáo Chủ Âm Ma cười lên giọng âm hiểm, rồi phẩy hữu chưởng vào mặt Chí-Tôn, nghiến căm thù :

— Chủ nhân Lệnh xé xác, ngươi phải chết trên mộ địa nầy !

Dứt câu, thân hình lẹ như sét giật lắc sang bên, đồng thời, tả hữu chưởng được đưa ra với cả mười hai phần thành lực.

Có tiếng ào ào nổi lên như đang hồi bão tố phong ba, hai luồng gió lạnh mang theo từng khối tuyết không lồ áp đến Chí-Tôn.

Bóng quỉ chưởng nầy to rộng có đến ngoài ba trượng, giá buốt đến có thể đong đặc cả huyết quản thân người trong chớp mắt.

Các cao thủ Âm Ma hiểu rõ sự lợi hại khôn lường của ngọn Thái Âm Chưởng, chẳng ai bảo ai, đồng nhảy lùi hơn trượng tránh xa vùng tử khí thăm khốc đó.

Trông thấy Thiều Giáo Chủ Âm Ma hạ độc thủ, Chí-Tôn cháy phừng lửa giận, chàng đứng yên một chỗ vận hành nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » lên song chưởng.

Nhanh như chớp giật lưng trời, chàng quay tròn song chưởng, rồi sau cùng đẩy ra hai luồng « Lưỡng Cực Chân Nguơn » với mười phần công lực.

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng nổ như trời gầm rung chuyển cả vùng hoang địa.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vùng rống to lên, loạng choạng tháo lui về phía sau nữa trượng, thân hình lắc lư mãi không ngừng, thần sắc trên gương mặt biến đổi nhanh chóng, khóe miệng bên trái trào ra mấy giọt máu tươi.

Sức mạnh thâm khốc của luồng Thái Âm Chưởng, làm Chí-Tôn nghe chừng bế tắc cả huyệt đạo, hơi thở muốn ngạt đi, nhưng vẫn đứng vững trên vị trí cũ như thường, chẳng chút xê dịch.

Dư lực của áp khí lan tỏa cả một vùng rộng ra có tới bốn trượng, khiến cho các cao thủ Âm Ma tuy đã biết trước dự phòng, nhưng vẫn bị gió chưởng, quét nhằm đau như cắt tận tủy xương, ai nấy mặt mũi đều xám nghịt.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của bọn chúng.

Rọi cặp mắt rực ánh căm thù vào mặt Chí-Tôn qua lớp cải trang gã thiếu niên xấu xí, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma giơ tay lên mồm chùi sạch máu tươi, hắn từ từ bước tới chỗ cũ đứng sừng sững.

Tức thì, tên ác đạo rùn bộ xuống, tả hữu chưởng cùng lượt xoè ra như hai cái quạt, rồi đưa lên ngang ngực.

Tất cả bọn cao thủ Âm Ma thấy thế đều rào rào phóng trở vào tràng vây chặt chung quanh Chí-Tôn, toàn bộ công lực được vận sẵn lên song chưởng, chờ phút ra tay.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ và Hắc Phụng Hoàng cũng lay động thanh trường kiếm, đứng hai phương vị khác nhau, chờ lệnh cuối cùng của Thiếu Giáo Chủ.

Tả hữu chưởng vừa giơ lên quá ngực, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã quát :

— Tất cả hãy tử chiến !

Liền theo tiếng quát, hai ngọn « Thái Âm Chưởng » được đẩy ra với toàn bộ nội lực, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma sẵn căm hờn từ trước, nên liều chết sống cùng Chí-Tôn ở trận đầu sau cùng nầy.

Cả bọn Âm Ma được lệnh đồng ra tay một lúc.

Chỉ thấy ánh kiếm chóa lòa cả mắt, bóng chưởng cuồn cuộn mịt trời, dũng bạo như sóng vỗ bờ, kinh động cả một vùng rừng núi.

Cặp mắt Chí-Tôn bỗng xạ ra hai luồng sáng quái dị, sát khí bốc ngùn ngụt trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng. Nhanh như chớp, chàng thò tay rút cây « Tàn Chi Quái Đao » ra, hét lớn :

— Chúng bây đã tới số cả rồi !

Lời chưa kịp dứt, Chí-Tôn xẻ ngang nữa trượng, tả chưởng đưa ra « Lưỡng Cực Chân Nguơn », mấy vòng, bắn xẹ hai luồng tràng đỏ kinh dị, diệt mất hàng loạt chưởng phong của kẻ địch trong vô hình.

Đồng thời hữu chưởng, Chí-Tôn phất động cây quái đao chớp lòe ánh tử quang, trông vô cùng thâm khốc.

Những tiếng rống hãi hùng liên tiếp diễn ra. Từng cây thịt ngã lăn xuống đất, từng cặp đùi, cánh tay lao vút lên không gian. Cả tràng đầu sặc tanh mùi máu.

Toàn thân Chí-Tôn lúc bấy giờ đều nhuộm đỏ máu đào, chàng ra tay sát phạt như một kẻ điên cuồng, tàn bạo.

Hắc Phụng Hoàng căm hận, thừa cơ hội Chí-Tôn quay mặt về trước hỗn đấu với các cao thủ Âm Ma, nàng lẹ như làn sét trên mây, vạch hai đường kiếm tuyệt vào lưng chàng.

Chí Tôn vừa lắc mình tránh khỏi, thì bất ngờ Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đã nhanh tay phóng ngay lưng chàng một mũi độc khí hết sức nguy hiểm. . .

XEM TIẾP QUYỂN III

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI

MÁU NHUỘM CÁNH RỪNG GIÀ !

NHƯNG ngày nay, thính lực của Chí Tôn đã đến cõi hư vô, độc khí vừa lách gió bay lào chàng đã bắt chợt, vội xẻ mình nơi khác.

Luồng sát khí xông lên đầy mặt Chí Tôn diêu động cây Tàn Chi Quái Đao tợ chớp, ánh sáng kỳ diệu nhấp nhoáng như một màn lưới tử quang.

Trong khi, tả chưởng cuốn cuộn đưa ra những luồng trắng đỏ Lưỡng cực Chân Nguơn cực kỳ khủng khiếp.

Tiếng rú thảm liệt của bọn cao thủ Âm Ma nổi lên từng hồi, máu rơi thịt đổ bày ghê rợn trên vùng hoang địa.

Số người đạo âm ma mất đi dần, nếu trận đấu kéo dài thêm một lúc nữa, trừ vài cao thủ chắc chắn tất cả đều bị giết dưới cây Tàn Chi Quái Đao và luồng chưởng phong thảm khốc của Chí Tôn.

Vừa đấu với Chí Tôn, vừa quét mắt trông thấy tình trạng thê lương đó Thiếu Giáo Chủ âm ma trợn trừng hai mắt đỏ vội tợ máu, tông to lên vất hận, quật chưởng ào ào sang kình địch.

Cây Quỉ kiếm của Huyết Hồn Kiếm Quỉ không còn linh nghiệm nữa, mùi xạ mê hồn không làm cho Chí Tôn ngất đi, trái lại, tia đỏ thần kiếm đã mờ dần, vì màu tử quang rùng rợn của cây Tàn Chi Quái đao và chưởng hình Lưỡng Cực Chân Nguơn xẹt ra hàng trăm ngàn tia sáng đầy trời.

Hắc Phụng Hoàng dầu rốc tơi phờ, nàng buông hơi thở hổn hển, vừa nhảy tránh đao quái dị không ngừng. Mấy phen lông lên

http://tieulun.hopto.org

quyết liều sống chết với Chí Tôn nhưng bị áp khí đội lại.

Lúc bây giờ tại tràng, bọn âm ma đã chết quá nửa, chỉ còn vỏn vẹn có 6 cao thủ và bọn Thiếu giáo chủ âm ma cầm cự với Chí Tôn chưa rõ ai còn ai mất ở giây phút tận cùng này.

Trái lại, Chí Tôn càng đấu lại càng mạnh khỏe, tả chưởng, hữu đạo xông vào bọn Âm Ma nhanh lẹ như bóng vong linh hiện về.

Cả Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lẫn Hắc Phụng Hoàng và Huyết Hồn Kiếm Qui không đám đón đỡ ánh sáng qui dị của cây Tàn Chi Quái Đạo, phải chạy quanh sáu tên cao thủ né tránh không ngừng.

Liệu bề không thể chống cự lại nổi Chí Tôn, nếu kéo dài trận đấu có thể cả đồng bọn đều bị sát hại dưới cây Tàn Chi Quái Đạo này. Thiếu Giáo Chủ Âm Ma vẫy tay ra lịnh cho các cao thủ còn sống sót, rồi nhẩy trái ra ngoài trận đấu.

Cả bọn Âm Ma ngó thấy đồng lượt phóng theo.

Chí Tôn cũng dừng tay lại, chàng đứng yên quét cặp mắt tia một thứ ánh sáng quái dị nhìn bọn Âm Ma.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma thở hổn hển một chập, trỏ tay vào mặt Chí Tôn, quát cằm hờn :

— Chú nhân lệnh xé xác ! Món nợ máu nầy Bản Thiếu Giáo Chủ hẹn có ngày gặp lại dứt khoát với nhau, bây giờ, bọn ta còn có việc cần phải về đạo đường, không thể tiếp đấu với ngươi thêm nữa được.

Dứt lời, bọn cao thủ Âm Ma định cất bổng thân mình đi.

Bọn cao thủ Âm Ma còn sống sót cũng chực phóng theo.

Nhưng lẹ hơn làn sét trên mây, Chí Tôn đã lắc mình tới chận đầu bọn Âm Ma lại, trầm khiếp bảo :

— Bọn ngươi chạy đi đâu ? Bây giờ bọn ngươi có muốn thoát thân khỏi nơi mộ địa nầy cũng đã muộn màng rồi.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma đỏ vời cặp mắt :

— Thế ngươi định lẽ nào với bọn ta ?

Giọng Chí Tôn sặc tanh mùi máu :

— Trước khi muốn còn sống để rời khỏi nơi nầy, các ngươi hãy trả lời dứt khoát câu hỏi của ta hồi nãy.

— Câu hỏi ấy như thế nào ?

— Giáo Chủ Âm Ma của các ngươi là ai ? Tại sao từ mấy tháng nay lại phải nhiều người theo dõi Chú Nhân Lệnh Xé Xác ? Các ngươi hãy khai thật, nếu không thì đừng hòng sống sót dưới cây Tàn Chi Quái Đạo của ta.

Vốn đã ngấm khiếp sợ cái công lực thần qui khôn lường của Chí Tôn, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma do dự một hồi lâu mới đáp :

— Điều này Bản Thiếu Giáo Chủ không thể nào nói rõ cho ngươi nghe được, ta chỉ có thể báo cho ngươi biết rằng đó là mệnh lệnh tuyệt đối của Giáo Chủ mà thôi.

Chí Tôn trợn cặp mắt phóng xạ ánh sáng rùng rợn :

— Nhưng ta bắt buộc bọn ngươi phải khai rõ hai điều ta vừa hỏi. Các ngươi không thể nào cãm mồm được.

Thiếu Giáo Chủ âm ma hơi khiếp nhưng cố giữ bộ mặt bình tĩnh :

— Nếu chúng ta nhất định không báo cho ngươi biết hai điều đó thì sao ?

Chí Tôn vùng trỗ lên một trận cười lạnh lẽo.

Chấm dứt trận cười ghê hồn chàng hét :

— Thì bọn Âm Ma của các ngươi có mặt tại đây sẽ không còn sống sót một tên nào để trở về đạo đường nữa.

Mồm thốt, tay chàng sẽ lay động cây Tàn Chi Quái Đạo toát ra một thứ ánh sáng lạnh toát hồn.

Bọn cao thủ Âm Ma thấy đều giật lùi về sau ba bước, thò những cặp mắt vừa hung tợn vừa sợ hãi nhìn Chí Tôn, rồi nhìn ánh sáng rầm người của cây Tàn Chi Quái Đạo chẳng hề chớp.

Bầu không khí tại tràng bấy giờ trở nên trầm nặng vô cùng, mọi người tưởng chừng có thể ngạt cả thở.

Hiểu rõ tâm trạng hiện thời của bọn cao thủ Âm Ma, Chí Tôn thi cây Tàn Chí Quái Đạo sang đống thịt vọn ngổn ngang trên mặt đất, thét to chấn động cả sân tràng.

— Cái gương của bọn nầy diễn ra như thế, chưa đủ làm tỉnh ngộ các ngươi à ?

Dù biết công lực của Chí Tôn thần xuất qui mạt nhưng đứng trước sự nhục nhã ê chề đó Thiếu Giáo Chủ Âm Ma không còn nhẫn nhịn được nữa, hắn cất tiếng gầm to :

http://tieulun.hopto.org

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, hành động của ngươi thật quá tàn ác, rồi đây hậu quả thảm khốc sẽ đến với ngươi.

Chí Tôn cười nhạt :

— Hậu quả thế nào ta không cần biết tới, có điều, các ngươi đã tìm ta rước lấy cái chết thì dừng trên là vô ích.

Bây giờ, ngươi đã không chịu khai thật, thì bắt đầu từ tên một cho tới chừng nào hết ta mới dừng tay.

Câu nói vừa chấm dứt là Chí Tôn đã thi triển ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », ẩn hiện như ma quỉ, phất động cây Quái Đao, đưa ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn sắm sét.

Có tiếng rú thê thảm tại trường.

Một cao thủ đứng cách Thiếu Giáo Chủ Âm Ma ngoài trượng bị chặt hai tay đứt lìa, ngã lăng lộn dưới đất, hai vòi máu phọt ra trông hết sức hãi hùng.

Bọn âm ma chưa kịp phản ứng chi thì Chí Tôn đã vạch làn sáng qua phía bên cao thủ thứ hai.

Lại một tiếng rống vang lên, hai chiếc đùi của tên cao thủ đó bị cây Tàn Chi Quái Đao chặt đứt lìa giãy đành đạch trên mặt đất.

Trước cảnh diệt vong ấy, tất cả sự khiếp hãi trong lòng Thiếu Giáo Chủ âm Ma bỗng vụt tan biến đi đâu mất, máu cầm thú chạy dốc lên đỉnh đầu tên ác đạo.

Hắn gầm lên như quỉ hú rừng già :

— Hãy giết cho kỳ được tên ác ma này.

Theo tiếng hét, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma cùng lượt đưa ra hai ngọn Thái Âm Chưởng với toàn lực.

Bọn Âm Ma bốn người cũng đồng thời chưởng kiếm rào rào phóng tới chỗ Chí Tôn đứng, quyết tâm quật chết chàng ngay ở chiêu cuối cùng đó.

Hùng khí bốc lên đầy gương mặt tuyệt thế nhưng lạnh lùng như ngôi mộ, Chí Tôn giật cây Tàn Chi Quái Đao vào người, giơ song chưởng dồn hết mười phần thành lực vào Lưỡng Cực Chân Nguơn quay những vòng tròn chận lại tất cả chưởng phong ác liệt của bọn Âm Ma.

Nhiều tiếng nổ long trời lở đất.

Cả một vùng hoang vu núi rừng run lên rầm rập như đang hồi địa chấn băng sơn.

Có mấy bóng cao thủ té nhào về phía sau, những vòi máu tươi từ cửa miệng phun ra lai láng.

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma lần Huyết Hồn Kiếm Qui và Hắc Phụng Hoàng bị xô lùi về sau hơn nữa trượng, nghe chừng như suýt bế tắt cả huyệt đạo hết sức vận hành chân khí mới thoát khỏi hiểm nghèo.

Trong lúc, Chí Tôn cũng bị luồng áp khí đẩy lui ba bước. Sau khi đứng vững lại, chàng hét chực xé tét mạng tai bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma :

— Ta cho các ngươi cùng chết.

Hai luồng Cực Chân Nguơn vừa sắp xạ sang phái cao thủ âm ma thì đột nhiên có tiếng quát thật khiếp :

— Tiểu tử, hãy dừng tay lại.

Chí Tôn giật mình nhảy ra ngoài trượng, xạ hai luồng nhơn tuyền về phía phát ra tiếng quát đó.

Tiếng quát ấy vang như sấm chưởng nổ ngang đầu, khiến bọn Thiếu Giáo Chủ âm ma rúm dộng trong lòng, ai nấy đều vọt ngưng tay, cùng lượt phóng khỏi tràng, quay mặt ngó sang.

Một bóng người từ trên không phóng xuống nhanh như sét giật lưng trời, tiếp đó hai bóng người nữa đuổi theo sau.

Chừng trông lại ba bóng người già trẻ đứng sừng trên mặt đất như bóng quỉ hiện về.

Một lão quái vận nửa tục nửa tăng, cặp mắt ngó tréo xạ ra hai luồng lạnh lẻo như ngọn đèn thần.

Còn lão quái kia tóc râu bạc phếu, tay cầm cần câu, tinh thần còn quắc thước như một tráng niên giang hồ.

Đứng bên cạnh lão quái là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời có cặp mắt sáng đẹp lạ lùng nhìa chăm chập vào mặt Chí Tôn.

Khi đã nhận rõ gương mặt ba bóng người vừa phóng xuống tràng đấu bất giác Chí Tôn sửng sốt lên.

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ, sao hai lão tiền bối Bắc Phong Hoa Thượng và lão Quái Ngư lại có mặt nơi này với cả em Quỳnh Giao nữa.

Các người này ngăn cản ta với ý định gì đây !

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn làm mặt thản nhiên như chưa từng biết Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, chàng nghĩ mình đ

http://tieulun.hopto.org

hóa trang hết sức chu đáo rồi, chắc chắn hai người không một ai có thể phát giác ra bộ mặt thật của chàng được cả.

Chàng chỉ nhìn ba người mà không chào hỏi chi hết.

Bọn Thiếu Giáo Chú Âm Ma cũng vô cùng kinh dị vì sự có mặt của hai lão quái và Quỳnh Giao, vì thực ra từ bao nhiêu lâu nay chúng chưa từng biết mặt lần nào.

Bọn chúng có vẻ nghi ngờ không hiểu ba người thuộc về môn phái nào, tới đây với mục đích gì trong cuộc đấu.

Cho nên từ Thiếu Giáo Chú Âm Ma đến Hắc Phụng Hoàng, Huyết Hồn Kiếm Quỉ và hai tên cao thủ đều im lặng, chờ xem Bắc Phong Hòa Thượng nói gì với Chí Tôn, rồi đây bọn Âm Ma sẽ thừa cơ ứng phó tình thế mới.

Lúc ấy, Quỳnh Giao rọi hai cặp mắt đẹp lạ lùng vào Chí Tôn một chập, nàng không thể nào đoán nổi chàng, nên dời sang Bắc Phong Hòa Thượng khe khẽ hỏi :

— Thưa lão tiền bối, gã thiếu niên có bộ mặt xấu xí như thế mà lại là Chú Nhân Lệnh Xé Xác Đệ Nhị hay sao ?

Bắc Phong Hòa Thượng mắt không rời Chí Tôn, gật nhẹ đầu :

— Phải đấy, chính gã thiếu niên xấu xí là Chú Nhân Lệnh Xé Xác đấy.

Lão ta trỏ xác chết nằm phơi trên mặt đất nói tiếp :

— Xem bấy nhiêu cũng rõ lòng dạ gã ác độc dường nào rồi, ta không thể nào dung tha cho gã được.

Quỳnh Giao ngó xác chết rồi nghiến răng :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác ác thật.

Hai mắt nhắm lại, Lão Quái Ngư nói như còn trong giấc chiêm bao :

— Quỳnh tiểu điệc, cháu hãy im mồm, để mặc Bắc Phong lão huynh, đừng nhiều miệng lưỡi không hay đấy.

Bất ngờ, bị Lão Quái Ngư quở mắng, Quỳnh giao tiểu nghịu bộ mặt, lùi ra sau một bước đứng yên, chẳng thốt ra câu nào cả.

Bây giờ, Bắc Phong Hòa Thượng mới xê mình tới nửa trượng, trầm giọng hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, tại sao hôm nay ngươi mở màn một cuộc vận sát thảm khốc như thế này ?

Hoài nghi Lão Hòa Thượng đã rõ căn nguyên của mình, nhưng Chí Tôn vẫn lạnh lùng đáp :

— Đó là một việc làm ngoài ý muốn, nhưng tình thế bắt buộc không thể nào hơn như vậy được.

Bắc Phong Hòa Thượng cười hềnh hệch rồn tóc gáy :

— Hà ha.., điều gì mà phải bắt buộc ngươi nhúng tay vào máu giang hồ đến thế ? Ngươi đừng hòng ngụy biện vô ích.

Giọng nói của lão ta bỗng trở nên trầm khiếp :

— A Di Đà Phật, Hòa Thượng ngông này đã không thận trọng dạy cho gã những ngón võ công tuyệt diệu, để gã mặc tình tạo sát chúng sanh. Quả thật đắc tội.

Những câu khiển trách mơ hồ của lão Hòa Thượng khiến cho những người có mặt tại tràng ngơ ngác chẳng ai hiểu ra làm sao cả.

Quỳnh Giao đứng sau lưng nhìn Bắc Phong Hòa Thượng rồi nhìn Chí Tôn qua lớp cải trang thiếu niên quái gở lòng phát sinh nghi ngờ

Chỉ có Lão Quái Ngư là hai mắt cứ nhắm lại, chẳng thèm nói năng chi hết,

Còn Chí Tôn nghe mấy lời trách mắng của Bắc Phong Hòa Thượng, thì hốt hoảng lên, nhủ thầm :

— Lạ thật, chẳng lẽ tiền bối đã phát giác được sự cải dạng của ta, nếu không tại sao thốt ra những lời đó.

Chàng xạ hai con mắt sáng như hai vì tinh tú chăm nhắm nhòm tuyến lạnh lẽo trên nhau của lão Hòa Thượng, chưa biết phải đáp ra sao cả.

Bởi vì Chí Tôn lo ngại lão Hòa Thượng vạch trần bộ mặt thật của chàng trước bọn âm ma thì từ đây trở về sau gây nhiều khó khăn trên đường phục hận cho sư môn của chàng.

Thiếu Giáo Chú Âm Ma trông thấy dấu hiệu liền nắm tay Hắc Phụng Hoàng nói mau :

— Chúng ta đi thôi em Triệu lệ Trân ạ !

Lời chưa dứt hai người đã cắt mình theo Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

Hai tên cao thủ Âm Ma cũng đồng lượt đi hướng khác.

Bỗi chợt Bọn âm ma chạy trốn, Chí Tôn hét to :

Bọn người chạy đi đâu.

Trong tiếng hét Chí Tôn đã xê thân mình lên đón chận bọn cao thủ âm ma lại không cho chúng thoát chạy.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng một giọng quát như sấm nổi lên :

— Dừng tay lại ! Không được hạ độc thủ. Đồng thời, một ngọn gió cực kỳ vũ bạo chặn ngang trước mặt Chí Tôn.

Biết không thể phóng qua luồng áp khí rợn người đó được. Chí Tôn buộc phải hạ mình xuống xạ mắt nhìn.

Thì ra, người vừa ngăn cản chàng lại không cho đuổi theo bọn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma chẳng ai khác lạ hơn là Bắc Phong Hòa Thượng.

Lão ta trầm nặng bảo :

— Tiểu tử ngươi giết bấy nhiêu mạng người chưa đủ, hay sao mà còn định tạo nên một cuộc vận sát nữa.

Câu nói sau cùng của Bắc Phong Hòa Thượng khiến Chí Tôn rúng động cả thân hình, chàng hiểu lão ta đã rõ bộ mặt trái của mình nhưng vẫn im lặng không thốt ra một lời nào cả.

Quỳnh Giao hết sức kinh ngạc về đối đáp giữa hai người. Nàng không thể đoán hiểu đâu là đầu cả. Tại sao Lão Hòa Thượng lại gọi Chủ Nhân Lệnh Xé Xác là tiểu tử và gã thiếu niên xấu xí kia có vẻ nể sợ lão ta. Hình như hai người có liên quan với nhau một sự gì.

Nàng hết nhìn bộ mặt giả trang qui quái của Chí Tôn, rồi lại nhìn Bắc Phong Hòa Thượng, chờ xem mọi việc sắp xảy ra.

Không thấy Chí Tôn trả lời. Bắc Phong Hòa Thượng nghiêm nghị thốt :

— Hãy mau gỡ bộ mặt giả hiệu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ra, ngươi đừng hòng lừa gạt ta được đâu mà lì gan ra đây.

Tự nghĩ có cãi lệnh lão hòa thượng cũng không được. Chí Tôn do dự một lúc lâu rồi lột bộ mặt qui rồi xuống đó.

Tức thì gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng trai chưa đầy hai mươi tuổi, vụt hiện ra sáng rỡ trước mặt mọi người.

Chí Tôn đã hiện nguyên hình trọn vẹn.

Bất giác, Quỳnh Giao phải sửng sờ, nàng lặng người một chập, mới hé miệng thốt giọng kinh hoàng :

— Trời ! Dương Chí Tôn... Anh lại có thể là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác được sao ?

Chí Tôn đỏ bừng cả mặt, chàng nhìn Quỳnh Giao chốc lát sẽ gật đầu.

Sau đó chàng xê lại gần lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng, chắp tay cung kính :

— Tiểu đồ Chí Tôn đã thất lễ quá nhiều, xin hai lão tiền bối thứ tha cho.

Bắc Phong Hòa Thượng ngó Chí Tôn bằng cặp mắt tréo nhau lanh lẻo như hai ngọn đèn thần chưa ứng đáp chi hết.

Cho đến bây giờ, lão Quái Ngư mới chịu mở mắt ra, xạ hai luồng tinh quang rực rỡ ngay mặt Chí Tôn, như muốn soi thấu tâm trạng hiện thời của chàng.

Lão ta chợt cau đôi mày bạc, buông tiếng thở dài, sau đấy lại lim dim hai mắt như cũ.

Lúc ấy Quỳnh Giao bước lại gần Bắc Phong Hòa Thượng kéo tay lão ta, hỏi giọng khích động mạnh :

— Tại sao Lão tiền bối lại nhận ra Chủ Nhân Lệnh Xé Xác là Dương Tiêu Huynh mà buộc anh ấy phải lột bỏ mặt giả hiệu như vậy ?

Bắc Phong hòa thượng hơi nghiêng người ngó Quỳnh Giao một tròn mắt quái gở khẽ trầm vào tai nàng :

— Ta phát giác ra hắn là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo, vì thực ra hiện nay trên khắp mặt giang hồ chỉ duy nhất có một mình hắn học được ngón võ tuyệt truyền « Càng Ngươn Chân Cang » của Quái lão huynh và nhờ khẩu quyết của ta, mà hôm nọ tại hang núi luyện thêm được nội khí Lưỡng Tử Chân Ngươn đấy thôi.

Lúc nãy vừa đến đây, ta đã nhận ngay hắn đã dùng hai ngón võ công tột bực ấy sát phạt cao thủ kia, liệu quả chắc là hắn chứ còn ai nữa. Cho nên, ta buộc hắn phải lột bộ mặt qui quái đấy.

Nghe mấy lời Bắc Phong Hòa Thượng nói Quỳnh Giao sáng rỡ đôi mắt, biểu lộ sự hiểu biết, nàng đứng yên day nhìn Chí Tôn không hỏi nữa.

Sau một phút trấn tĩnh lại tinh thần, Chí Tôn khích động thốt.

— Tiểu đồ mong hai lão Tiền bối tha tội cho. Sự thực, hiện giờ trong người Tiểu đồ đang mang một khổ tâm cùng cực, nên đã làm phiền lòng đến bậc cao minh.

http://tieulun.hopto.org

Dứt câu, chàng cúi lặng chờ lịnh Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư.

Nhưng Bắc Phong Hòa Thượng hãy còn trầm lặng chưa nói gì hết.

Còn lão Quái Ngư thì lim dim đôi mắt như định thần trước khi quyết định một điều vô cùng hệ trọng.

Im lặng nặng nề giữa mọi người.

Cả tràng phảng phất mùi máu thịt hôi tanh của gần hai mươi cái xác ngổn ngang : bừa bãi trên mặt đất.

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

NGÀY TÀN CỦA CHỦ NHÂN LỆNH XÉ XÁC ?

LÚC bấy giờ, Quyên Giao mang một tâm trạng hết sức chua xót lòng buồn thương. Nàng đâu có thể ngờ rằng một người trai trẻ mà nàng thầm yêu bấy lâu nay, lại là Chủ Nhân lệnh Xé Xác, một nhân vật không bó máu tanh, từng gieo run sợ khắp hòng khắp chốn vũ lâm chẳng khác nào một tên Đại ác ma ghê tởm nhất trên đời.

Quả thực không thể nào tưởng tượng nổi.

Thật lâu, Bắc phong Hòa Thượng mới lạnh nhạt hỏi Chi Tôn :

— Bây giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta :

Ngươi còn nhớ ngày còn ở ngoài chùa cổ đã nửa với ta những gì không ?

Chi Tôn ngập ngừng đáp :

— Tiểu đồ thật không nhớ rõ cho lắm, xin lão tiền bối nhắc lại những lời hứa hẹn đó xem thử thế nào.

Lão Hòa Thượng nghiêm nghị thốt :

— Lúc trước ta có bảo ngươi một điều : Khi dạy cho ngươi hai ngón võ sở tuyệt của ta « Lưu Vân Phất Nguyệt » và « Phất Thủ Truy Phong », là nếu sau này ngươi ỷ lại vào công lực của mình theo con đường bất đạo sát phạt các cao thủ vũ lâm, thì ta sẽ không dung tình, và chính ngươi đã hứa hẹn với ta trước lúc rời khỏi tòa cổ miếu, có phải vậy không ?

http://tieulun.hopto.org

Khẻ gật đầu. Chí Tôn đáp :

— Vâng, quả đúng như lời lão tiền bối vừa nói. Ngày lão tiền bối cứu tiểu đồ thoát khỏi bàn tay dâm độc của Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương, tiểu đồ từng có hứa hẹn một lời như thế.

Bắc Phong Hòa Thượng trỏ tay qua những xác chết của bọn Âm Ma bày la liệt trên mộ địa, trầm khiếp hỏi :

— Thế giờ ngươi đã hạ sát đường này cao thủ, ngươi nghĩ sao những lời hứa hẹn trước với Lão Hòa thượng ngông này ?

Sắc mặc Chí Tôn bỗng trở nên lạnh lùng, chàng bình thản đáp :

— Thực ra, việc làm của tiểu đồ không có gì gọi là hiểu sát cả. Hành động này thú thật với lão tiền bối, tiểu đồ chẳng chút cắn rứt từ lâu.

Bắc Phong Hòa Thượng vũng cười quái gở :

— Này Tiểu tử, chắc hẳn ngươi cho lão Hòa thượng ngông này không có tai mắt hay sao, mà bỏng lừa dối ?

Chí Tôn lãnh đạm hỏi :

— Xin lão tiền bối cho biết những tội ác của tiểu đồ đã làm ?

Lão Hòa Thượng trợn hai mắt phóng ra hai luồng sáng kinh dị :

— Tội ác của ngươi ấy à ? Một trận thảm sát gần hai trăm cao thủ đêm trăng nọ tại sân cỏ Thất Lý Bình, có phải bàn tay ngươi tạo ra chăng ?

Chí Tôn gật mạnh đầu ;

— Đúng như thế.

— Cách đây mấy hôm, ngươi lại xông vào Tổng Đàn Tứ Văn Bang sát hại gần hết môn đồ của Bang chủ Lý văn Hạo có đúng không ?

— Quả như lời lão tiền bối đã báo.

Quét cặp mắt thần ngang qua đồng thịt vụng của bọn cao thủ âm ma lão Hòa Thượng nói :

— Và bây giờ gần hai mươi xác chết tại đây đã đủ tội cho ngươi chưa ?

Đôi lông mày Chí Tôn hơi cau lại :

— Tất cả ba trận huyết chiến đó điều do sự bắt buộc mà ra, trong thâm tâm tiểu đồ chẳng hề muốn như vậy.

— Ha ha . . . với võ công tột bực của ngươi ngày nay ; đâu có thể một ai bắt buộc ngươi phải sát hại mạng người dường đó.

Đột nhiên, Chí Tôn thết cảm hờn :

Những bọn cao thủ giang hồ đã không chịu để yên cho tiểu đồ lần một lần lão ma đầu Lý Văn Hạo, và Sư Diện Quái Ma quật chết tiểu đồ tại Nghiệt Long Đàm lần thứ hai, suýt bỏ mạng dưới Liệt Dương Chưởng Của Liệt Dương Quái Lão tại sân cỏ Thất Lý Bình, mỗi tử thù ấy chẳng lẽ trong giây phút quên lãng được.

Lão tiền bối là bậc cao minh sao không nghĩ đến điều ấy ?

— Ta vẫn biết mối thâm thù đó ngươi phải trả là một hành động chính đáng của trang thiếu hiệp, nhưng ngươi đã lạm sát đến gần mấy trăm mạng để rửa nhục xưa mà có thể gọi là đúng hay sao.

Chí Tôn nghẹn lời, giây lâu chàng khẽ khàn hỏi :

— Theo lão tiền bối, hiện giờ xử trí thế nào về mọi việc xảy ra từ trước đến giờ ?

Cho nên, trong lòng chàng cứ mãi băn khoăn, rối rắm, thỉnh thoảng quét nhanh cặp xạ nhãn sáng rực qua phía Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Cũng may là trong lúc đó, Huyết hồn Kiếm Qui vốn là tay cao thủ từng lịch lãm giang hồ, có nhiều kiến thức hơn đồng bọn, nên khi nghe cách xưng hô giữa Bắc Phong Hòa Thượng và Chí Tôn hắn hiểu ngay hai người gần như đồng môn phái, sợ đứng lâu bất lợi, nên phất tay ra dấu cho Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, rồi phóng mình đi luôn.

Bắc Phong Hòa Thượng trầm giọng đáp :

— Đã đến lúc cần phải phế cả cái võ công của ngươi để cứu vớt bao nhiêu sinh mạng người chưa bị hại vì tay ngươi.

Lời nói khẳng khái của Lão Hòa Thượng khiến Chí Tôn phải lay động người lên.

Chàng thảo lui một bước chiếu cặp mắt sáng rực tợ tinh cầu của mình vào cặp mắt trẻo nhau như ngọn đèn thần của con người quái dị đó.

Tự nhiên tính kiêu căng lạnh lùng bộc hiện lên gương mặt của Chí Tôn chàng cất giọng đều đều nhưng có hơi khiếp :

— Thưa lão tiền bối đã mấy lần rồi Tiểu đồ phân trần với lão

http://tieulun.hopto.org

Tiền bối rằng trong cuộc vận sát nầy là do một sự bắt buộc mà ra, chứ không bao giờ Tiêu đồ muốn thế.

Ngày trước đối với Tiêu đồ, Lão tiền bối có cái ơn cứu mạng và truyền dạy cho hai ngọn võ công « Lưu Vân Phật Huyệt và Phật Thủ Suy Phong » thật suốt đời không quên được.

Vì vậy Tiêu đồ cũng đã từng hứa với hai vị Lão tiền bối là sẽ thay thế đấu võ cùng vị cao đồ của Lãng Dị Phong để đền đáp lại phần nào cái công lao ấy.

Giờ đây, nếu Lão Tiền bối không thừa nhận Tiêu đồ, thì xin vĩnh viễn không bao giờ mang ba ngón võ công của hai vị Lão tiền bối ra mà dùng trên mặt võ lâm nữa. Còn việc Lão Tiền bối đòi phế võ công của Tiêu đồ thì...

— Thì sao, ngươi không nói dứt ?

Giọng nói của Chí Tôn rắn như sắt :

— Thì... Tiêu đồ xin vô phép mà đáp lại rằng không thể nào vâng lệnh được, vì trong người của Tiêu đồ còn mang một mối thù chưa trả, lời nguyền với sư môn chưa thành tựu, con đường phục hận còn dài, Tiêu đồ phải giữ gìn công lực mà thực hiện nó.

Đến bây giờ, Lão Quái Ngư mới chịu mở hẳng hai mắt chói lọi tinh quang ra, rọi thẳng vào mặt Chí Tôn thăm dò,

Lão Hòa Thượng quát hỏi :

— Tiêu tử, hắn ngươi nhất định làm trái ngược lại mệnh lệnh của ta phải không ?

Chí Tôn bình thản đáp :

— Tiêu tử không bao giờ có ý định chống lại mệnh lệnh của hai Lão tiền bối, nhưng sự thật, chẳng dám vâng theo lời lão tiền bối vừa dạy bảo nhất là trong lúc nầy.

Bắc Phong Hòa Thượng xé mình tới nữa trượng, phất tay áo rộng thùng thình :

— Thế ngươi chờ ta ra tay phải chăng !

Vẫn đứng yên một chỗ. Chí Tôn mặt đầy khí giận :

— Tiêu đồ mong lão tiền bối buông tha cho.

Sau một tiếng quát rúng động cả trảng. Lão Hòa Thượng giơ hữu chưởng chực đẩy ra một luồng kình phong về phía Chí Tôn.

Thình linh, Quỳnh Giao từ sau lưng phóng tới chặn ngang Bắc Phong Hòa Thượng, hết lanh lảnh :

— Lão tiền bối hãy ngưng tay !

Bắc Phong Hòa Thượng rọi cặp mắt trẻo ngay Quỳnh Giao :

— Quỳnh Giao, Tiêu điệc cản ngăn ta với ý định gì ?

— Xin Lão tiền bối đừng hủy bỏ công lực của Dương Tiêu huynh !

— Tại sao vậy ?

— Vì hành động của Dương Tiêu huynh chưa đáng phải có một hình phạt quá khắc khe như thế.

— Nhưng ta đã nhất định hủy bỏ cái võ công của hắn thì sao ?

Quỳnh Giao trừng đôi mắt tuyệt :

— Thì Tiêu nữ sẽ liều sống chết với Lão tiền bối phen nầy.

Lão Hòa Thượng giận dữ quát :

— Con bé chớ nên hỗn láo, mệnh lệnh của ta đã truyền ra rồi, thì không thể nào thu hồi lại được, hãy tránh ra cho ta diệt trừ tên Tiêu Tử ngông cuồng.

Hai bờ vai Quỳnh Giao run lên vì xúc động mạnh, giọng nàng trở nên thê thảm vô cùng :

— Lão Tiền bối nhất định giết chết Dương Chí Tôn hay sao ?

Hai luồng nhỡn quang lạnh lùng như hai ngọn đèn ma của Lão Hòa Thượng trọn lên trông rợn toát hồn :

— Dĩ nhiên là như thế, ta phải giết tên Tiêu tử ngông cuồng nầy, để diệt trừ một đại họa cho võ lâm.

Bây giờ, lão Quái Ngư mới to tiếng bảo :

— Quỳnh Giao cháu hãy lui ra ngoài, đừng hỗn hào với lão huynh mà mang tội đấy.

Quỳnh Giao rúng động cả toàn thân, nàng thống thiết nói :

Tiêu điệc thề chết thì thôi chứ chẳng đời nào để cho Lão tiền bối giết chết Dương Tiêu huynh cả.

Tấm lòng nhiệt huyết của Quỳnh Giao khiến cho Chí Tôn vô cùng kích cảm, chàng hiểu ngay nàng vì thương yêu chàng mà sinh ra liều lĩnh đến thế. Nàng đã chống với lão Hòa Thượng và cả nội lực của Lão Quái Ngư để bảo vệ cho chàng.

Chí Tôn nghiêm trọng bảo Bắc Phong Hòa Thượng :

Một lần nữa, Tiêu đồ xin Lão tiền Bối hiểu cho vì mối thù

http://tieulun.hopto.org

của Sư môn chưa trả, mà Tiểu đồ đã phải làm nghịch lại mệnh lệnh chứ sự thật Tiểu đồ không có ý chống lại nhị vị Lão Tiền bối.

Quỳnh Giao nói tiếp :

Cứ theo như lời Bắc Phong Lão tiền bối, thì ngày trước có truyền dạy cho Dương tiểu huynh hai ngón võ công tuyệt bực. Vậy vừa rồi tiểu huynh đã nửa với Lão Tiền bối kể từ đây trên cuốn giang hồ chẳng bao giờ đem ra dùng nữa, thì còn lẽ gì lão Tiền Bối nỡ nặng đòi cho kỳ được hủy hoại võ công của Tiểu huynh ?

Lão tiền bối là bậc kỳ nhân từng được kính nể trong chốn võ lâm mà lại có thể hành động như thế sao ?

Câu nói sau cùng của Quỳnh Giao khiến Bắc Phong Hòa Thượng lấy làm bực mình khó chịu, vì không thể ngờ nàng bênh vực Chí Tôn đến thế.

Thấy bầu không khí nặng nề khó thở, Chí Tôn nói lớn :

— Nếu lão tiền bối chịu nghe lời của Tiểu đồ phân trần tại sao có sự lạm sát vừa qua, thì xin kể rõ lai lịch liền tại đây để hai vị lão tiền bối hiểu rõ tâm trạng khổ sở của Tiểu đồ hiện nay.

Lão Hòa Thượng thấp giọng :

— Ngươi cứ kể ra cho ta nghe thử nếu việc chính đáng thì ta sẽ liệu sau, còn trái lại, ngươi đừng mong rời khỏi nơi này.

Chí Tôn liền thuật rõ câu chuyện mấy mươi năm về trước hai trăm cao thủ Cam Lộ Bang bị bọn Hắc đạo giết chết. Sư phụ chàng thoát khỏi đền ẩn trong hang núi Võ Lăng, luyện cây Tam Chí Quái Đao để trả mối thâm thù đó. Một hôm mưa tuyết đầy trời, Sư phụ chàng lại bị lũ ác ma xông vào huyệt động chém cụt ngắn hai chân và gần hai mươi vết thương trên mình. Trước khi chết lưu lại cái di chí cho chàng. Vì vậy, chàng mới mở ra một kiếp vận sát máu canh để làm tròn lời trối trăn của người đã khuất.

Chàng ta mặt giang hồ từng bị suýt chết vì bọn ác đạo và gần đây chẳng hiểu tại sao Giáo Chủ Âm Ma lại phái rất nhiều người theo dõi hành tung và ám hại chàng, nên chàng mới nhúng tay vào máu của bọn nhúng.

Trước sau Chí Tôn đều kể lại cho Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư nghe, rồi chàng rít cắn môn qua hai hàm răng cắn chặt.

— Chính vì vậy mà Tiểu đồ không thể nào ngừng tay được, sư phụ sẽ chua xót ở dưới tuyền đài khi thấy tiểu đồ xao lãng cái di nhục của người phó thác, nên dù chẳng may hai vị Lão Tiền Bối không miện tình mà tha thứ cho cái cảnh ngộ hết sức bi đát của Tiểu Đồ, thì Tiểu đồ xin vâng chịu theo định mệnh mặc cho lôi cuốn đến đâu, hay đến đó chứ không làm sao hơn được.

Chẳng những Bắc Phong Hòa Thượng nghe qua kích động cả năm bốn, mà lão quái ngư luôn cả Quỳnh Giao cũng phải bùi ngùi trước thảm cảnh của chàng trai trẻ mới bày nhiêu tuổi đầu đã nặng mang nhiều nỗi đớn đau.

Như cảm thương Chí Tôn, Lão Hòa Thượng ngập ngừng một chút dịu giọng :

— Tiểu tử, hiện giờ kẻ thù thù Cam Lộ Bang còn bảy nhiêu người ?

Chí Tôn thành thật đáp :

— Thưa lão tiền bối còn cả thảy năm người.

— Năm người đó tên gì ? Ngươi có thể cho ta biết không ? Có gì trở ngại cho ngươi không ?

Thưa Lão Tiền Bối, không có gì trở ngại cả. Đó là năm tên đại ác ma : Xích Phát Âm Ma, Liệt Dương Quái Lão, Nhất Xú Ưng Bất Đạn, Quái Nạp Mộc Thông và Ngọc Diện Diêm Bà.

Còn bao nhiêu thì đã chết dưới cây Tam Chí Quái Đao của Tiểu Đồ như Lão Tiền Bối đã từng nghe trong mấy tháng nay.

Nghe Chí Tôn kể rõ tên năm Đại Ác Ma, cả Bắc Phong Hòa Thượng lẫn lão Quái Ngư phải khích động người lên. Công lực tột bực như Vũ Lâm Song Kỳ mấy mà còn phải ngao ngán thay, huống là những cao thủ giang hồ khác, chỉ nghe tới tên cũng khiếp mật hay hồn.

Lát lâu, lão Hòa Thượng khích động bảo :

— Năm tên Đại Ác Ma mà, Tiểu Tử kể trên xưa kia đã từng làm mưa gió trong chốn Vũ Lâm, các cao thủ xưa nay đều khiếp sợ uy lực của bọn chúng quả thật kinh thiên động địa. Chỉ một tên trong lũ ấy cũng khó nỗi đương đầu. Tiểu tử đã một lần bị nạn vì Liệt Dương Quái Lão tại Thất Lý Bình, có lẽ ngươi còn nhớ rõ.

Ta ngại rằng ngươi cùng một lúc mà phải đối phó với năm tên đại ác ma khủng khiếp đó, chưa hiểu rồi đây hậu quả thế nào...

http://tieulun.hopto.org

Hùng khí tràn đầy lên gương mặt, Chí Tôn quả cảm nói :

— Cho dù công lực của năm tên đại ác ma đó cao siêu đến thế nào đi nữa, Tiểu Đồ cũng nhất định tận diệt tất cả bọn chúng, để hoàn thành cái di chí của Sư Môn, rửa hận cho người đã khuất.

Nếu chưa đạt thành nguyện vọng, Tiểu Đồ quyết chưa tới.

Lão Hòa Thượng và Lão Quái Ngư đồng gật đầu :

— Quả thực là chí khí !

Quỳnh Giao hiểu Bắc Phong Hòa Thượng đã bỏ qua chuyện cũ, liền tươi cười :

— Bây giờ chắc hẳn Lão Tiền Bối không còn nặng nặng đối cho được phế bỏ võ công Dương tiêu huỳnh nữa chứ gì ?

Bắc Phong Hòa Thượng cười nửa miệng ;

Quỳnh Giao, ta tạm thời vì Tiểu Điệc mà thu hồi mệnh lệnh đã ban ra lúc nãy, nhưng để ngày sau sẽ tính tới.

Chí Tôn vui mừng khôn xiết, chàng bước tới cúi đầu :

— Tiểu Đồ Dương Chí Tôn xin bái tạ nhị vị Lão Tiền Bối.

Lão Hòa Thượng trầm giọng bảo :

— Tiểu Tử ! Mặc dù việc báo phục Sư cừu của ngươi là chính đáng, cần phải... hoàn thành cái di chí của sư môn, nhưng lần nữa khuyên ngươi hãy vì đức hiếu sinh của con người, đừng đi sâu vào kiếp vận sát như từ trước đến giờ, để rồi một ngày nào đó không phương cứu vãn.

Vẻ hối hận tràn trên gương mặt, Chí Tôn khẽ khẽ đáp :

— Xin vâng lệnh lão Tiền Bối !

Cử chỉ ấy, làm cho Quỳnh Giao cảm thấy thương yêu Chí Tôn, nàng nhìn chàng bằng đôi mắt dịu ánh sáng, ngắm chưa thiết tha.

Lão Quái Ngư cũng đã hiểu rõ câu chuyện Quỳnh Giao và Chí Tôn, lão ta tán thành trong im lặng, chẳng thốt ra lời nào cả

Bắc Phong Hòa Thượng hỏi Chí Tôn :

Trên bước đường phục hận cho Sư môn, ta muốn biết tiểu tử rồi đây sẽ đối phó với năm tên đại ác ma ấy như thế nào ?

Chí Tôn ngẩng mặt lên đáp :

— Thưa lão Tiền Bối, trong năm tên đại ác ma thì Liệt Dương Quái lão và Quái Nạp Mộc Thông, tiểu đồ đã từng gặp một lần, tung tích của họ sau này sẽ kiếm tầm. Riêng Nhất xú Ưng Bất Đan nghe đâu hiện nay làm chức Hộ Pháp cho Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương,

sẽ lộ nội trong vài hôm Tiểu Đồ sẽ đến đây. Chỉ còn Xích Phát Âm ma từ trước đến nay chưa gặp một lần nào, nhưng Tiểu Đồ cũng nhất định đi suốt giang hồ phăng tìm manh mối . . .

Còn Ngọc Diện Diêm Bà Tiểu Tử đã rõ nơi nào chưa ?

Chợt nhớ lại ngọn cỏ sơn, có cái vực sâu ngàn trượng quanh năm sương tỏa mịt mờ, Chí Tôn sáng rực ánh mắt :

— Theo chỗ Tiểu Đồ dọ biết, thì có thể Ngọc Diện Diêm Bà đang ẩn náo trong ngọn cỏ sơn cách thành Nam Xương gần một trăm dặm.

Lão Hòa Thượng hết sức kinh dị :

— Do đâu ngươi hiểu được Ngọc Diện Diêm Bà ở trên ngọn cỏ sơn đó ?

— Thưa Lão Tiền Bối, cách đây ít hôm, tình cờ Tiểu đồ theo đuổi hai bóng thiếu nữ mặc toàn trắng lên ngọn cỏ sơn, tới cái vực sâu ngàn trượng, phía dưới không hiểu từ đâu mây khói tỏa mờ dù một con chim cũng khó nổi bay qua, Tiểu đồ dừng lại thì gặp ngay Lão Tiền Bối Phi Lôi Ngũ Ưng mời Tiểu Đồ về động và báo rằng Ngọc Diện Diêm Bà hiện trú ẩn dưới vực sâu ấy, ở đây canh giữ đã mười lăm năm trời mà chưa vượt qua nổi bên kia khe núi.

Dã lạ lùng, Bắc Phong Hòa Thượng lại càng lạ lùng thêm hơn :

— Ồ, tại sao Phi Lôi Ngũ Ưng canh giữ cái vực sâu ngàn trượng ấy mà làm gì, ngươi có hiểu điều gì không ?

— Theo Tiểu Đồ được biết Phi Lôi Ngũ Ưng ngày trước là anh em kết nghĩa của Thiên Hạ đệ nhất kiếm Phạm Thiên Hoa. Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ thì Kiếm Khách đã bị hại dưới bàn tay độc quỷ của Ngọc Diện Diêm Bà, vì vậy lão ta chờ bên miệng vực, để thăm dò tung tích của người bạn cũ trí còn sống chết thế nào.

Lão ta có hẹn với tiểu đồ năm sau sẽ tái ngộ trên ngọn cỏ sơn này.

Bắc Phong Hòa Thượng khẽ gật đầu lẩm bẩm.

— Ngọc Diện Diêm Bà là một tay độc ác tuyệt, cũng tất có thể cô ả trú trên ngọn cỏ sơn lắm chớ chẳng không.

Bây giờ, Lão Quái Ngư mới nhìn Chí Tôn bảo :

Cách đây hai mươi năm về trước gặp Thiên hạ Đệ Nhứt Kiếm Phạm Thiên Hoa mấy lần, trong diện mạo của Tiểu Tử giống hệt hắn như hai giọt nước không sai một chút nào hết.

http://tieulun.hopto.org

Bất giác Chí Tôn rúng động tận đáy lòng. Từ ngày xuất hiện trên chốn vũ lâm nhiều lần chàng đã nghe như thế, nên khiến cho chàng bỗng nảy sinh một mối hoài nghi dĩ vãng mình có liên hệ đến Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa.

Đột nhiên một ý nghĩ hiện nhanh lên óc Chí Tôn, thình linh chàng hỏi lão Quái Ngư :

— Thưa lão tiền bối, có phải Thiên hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa là đồ đệ của Tây Nhạc Lãng di Phong không ?

— Ngươi bảo đúng đấy, Phạm Thiên Hoa chính là cao đồ của lão ấy đấy.

— Lão Lãng di Phong có tất cả mấy cao đồ Lão tiền bối có rõ không ?

Lão Quái Ngư lắc đầu :

— Điều ấy ta không được rõ lắm.

Thất vọng hiện lên gương mặt, giây lâu Chí Tôn thở nhẹ :

— Đến bao giờ tiểu đồ thay thế cho hai vị lão tiền bối đến ngọn Vu Sơn đấu võ tranh ngôi bậc Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân cùng cao đồ của lão Tây Nhạc Lãng Di Phong, lão tiền bối có định chắc chắn ngày giờ chưa ?

Bắc Phong Hòa Thượng chen vào đáp :

— Cũng chính vì việc nầy mà hai ta đi tìm tiểu tử đây. Vì thời gian quá cấp bách còn nhiều việc phải làm, nên ta đã hẹn lại với lão Tây Nhạc Lãng di Phong ngày rằm tháng sau hội kiến.

Vậy tiểu tử hãy nhớ lời ta dặn đêm ấy phải có mặt tại sân Vọng Nguyệt trên ngọn Vu Sơn, chớ nên trễ nãi !

Chí Tôn có vẻ kinh ngạc :

— Ngày rằm tháng sau, chứ không phải năm năm tới đây như lời giao ước trong thư của lão Lãng di Phong sao hở lão Tiền bối ?

— Đúng vậy, ngày giờ đã hết không thể kéo dài thêm lâu nữa Tiểu tử ạ. Ngươi đã nhớ rõ rồi đấy chớ ?

Chí Tôn ngoan ngoãn như một tên môn đồ hiền lành :

— Vâng tiểu đồ đã nhớ rõ, chờ đến ngày rằm đêm ấy sẽ tuân lệnh lão tiền bối mà đến đó.

Mồm tuy đáp lời Bắc Phong Hòa Thượng một cách bình thản, nhưng trong lòng Chí Tôn lúc ấy vô cùng kích động.

Chàng tự thầm nghĩ :

Tây Nhạc Lãng Di Phong là một đại kỳ nhân tiếng tăm chấn động giang hồ, đến như Bắc Phong hòa thượng và Lão Quái Ngư còn lo thảm bại, môn đồ của lão chắc chắn vô cùng tột bực trong đời có thể ngang ngửa cùng sư phụ, hôm nay, ta thay mặt cho hai Lão tiền bối đến tháng sau đến ngọn núi Vu Sơn nhận cuộc đấu võ tranh ngôi bậc ấy, chưa hiểu thắng bại lẽ nào, lòng ta thật lo ngại không yên chút nào cả.

Tuy vậy, Chí Tôn vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm tĩnh, chẳng hề để hiện nét ưu tư trong thâm tâm của chàng cho Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư nhận thấy.

Thình linh, Lão Quái Ngư rọi hai luồng tinh quang sáng vào mặt Chí Tôn trầm nghị hỏi :

- Tiểu tử, trải qua bước giang hồ bấy lâu nay ngươi đã có một lần nào nghe qua câu chuyện ly kỳ giữa Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà chưa ?

Nghe nhắc đến tên Ngọc Diện Diêm Bà, Chí Tôn khẽ rúng động cả người, chàng ấp úng rồi đáp dối :

Thưa Lão Tiền bối, Tiểu đồ chưa được nghe đến câu chuyện hai người ấy một lần nào cả chắc hẳn hai vị Lão Tiền bối biết rõ việc ấy ?

Lão Hòa Thượng nói to :

— Ô hay, sao Lão Huynh lại lẩn thẩn thế, chúng ta còn nhiều việc phải làm, nhắc chi những chuyện cũ rích ngày xưa ấy ?

Lão Hòa Thượng ngồng này đi mất mấy ngày đêm đã thấy mỏi cả hai chân rồi, vậy chúng ta hãy đến gốc cây kia ngồi trò chuyện.

Hai già hai trẻ cùng xê mình tới một gốc cổ thụ ngồi xuống đây.

Quỳnh Giao cứ liếc Chí Tôn, rồi nhìn lại hai Lão Quái chờ nghe câu chuyện nửa chừng bị cắt quãng :

Còn Chí Tôn thì miên man nghĩ ngợi đến cái thân thế mơ hồ của mình, với hình dáng giống nhau lạ lùng của chàng và Phạm Thiên Hoa mà đã nhiều lần các kỳ nhân, cao thủ trong võ lâm đều nhận như thế.

Chàng có liên hệ gì với đứa bé Phạm Thừa Chí ? Chàng có phải là giọt máu rơi của Ngọc Diện Diêm Bà và Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Tại sao Phạm Thiên Hoa mất tích gần hai mươi năm trời nay, đến cả Thiên Sơn Long Nữ và Phi Lôi Ngô Ung phải đi tìm ?

Vị cao đồ Tây Nhạc Lăng Di Phong sắp tranh ngôi bậc cùng chàng ở ngày rằm tháng sau là ai ? Có phải Phạm Thiên Hoa không ?

Ngần ấy câu hỏi quay cuồng đảo lộn trong đầu óc Chí Tôn, chẳng phút giây nào phai lãng. Chàng hết sức hồi rồi cho chính thần mình.

Trong khi Quỳnh Giao ngồi chờ nóng mày muốn biết câu chuyện về kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà, nàng nói giọng nũng nịu với Lão Quái Ngư :

— Nội tổ ạ ! Sao nội tổ không chịu kể chuyện lý kỳ của Phạm Thiên Hoa với Ngọc Diện Diêm Bà cho tiểu điệc nghe.

Lão Quái Ngư bỗng lim dim hai mắt như hồi nhớ lại một hình ảnh quá khứ đen tối nào nề, giây lâu chậm chậm kể :

— Tiểu điệc hãy lắng nghe ta kể đây: Cách đây gần hai mươi năm về trước, trên chốn vũ lâm có xuất hiện một chàng thiếu hiệp võ công tuyệt đỉnh siêu phàm, đó là Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa

Rồi chàng ta có cái gương mặt đẹp tuyệt thế lại tiếng tăm đang độ lẫy lừng, nên rất nhiều thiếu nữ theo đuổi mê mệt. Các cô ả si tình không kể gì mạng sống chỉ mong được thương yêu Phạm Thiên Hoa mà thôi

Nhưng tính tình của Phạm Thiên Hoa rất lạnh lùng, sắt đá bao nhiêu thiếu nữ xinh tươi đến qui bên gối chàng ta, sẵn sàng hiến dâng tất cả tiết trinh, vậy mà chàng ta vẫn một mực chối từ.

Trong bọn thiếu nữ, đáng kể nhất là Thiên Sơn Long Nữ, nữ đồ đệ của lão Đồ Thiên Đi Tẩu Chung Ly Mộng Hoàng, có cái sắc đẹp kiều diễm vượt hẳn mọi người, vì yêu đương mà phải bỏ dở cả đường võ công, theo đuổi bên lưng Phạm Thiên Hoa như bóng với hình, nàng này nguyện chiếm cho kỳ được quả tim chàng.

Thế nhưng trái lại ý muốn của cô gái nầy, Phạm Thiên Hoa chẳng hề để ý đến nàng, gieo cho nàng một sự tuyệt vọng chán chường.

Chí Tôn chen vào hỏi :

— Nhưng Thiên Sơn Long Nữ...

Lão Quái Ngư cắt phăng câu hỏi, tiếp :

— Chẳng bao lâu, tình cờ Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa gặp một tuyệt sắc giai nhân, nàng đẹp mê hồn đến nỗi bất cứ cao thủ giang hồ nào thoạt trông thấy là phải yêu ngay.

Quỳnh Giao lẹ miệng :

— Có phải nàng tuyệt thế bóng giai nhân ấy là Ngọc Diện Diêm Bà không nội tổ ?

Lão Quái Ngư gắt :

— Quỳnh tiểu diệt chớ xen vào, hãy nghe ta kể đây ; Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa yêu ngay thiếu nữ tuyệt sắc ấy . . .

Đột ngột trong giây phút ấy, Bắc Phong Hòa Thượng hướng ngay lùm cây rậm rạp cách khoảng bốn người ngồi chúng năm trượng quát lớn :

— Kẻ hắc đạo nào lén núp nghe trộm trong lùm cây đấy nếu không muốn ô nhục thanh danh hãy hiện ra đây xem nào ?

Lão Quái Ngư liếc bằng hai mắt chiếu hắn tinh quang về phía lùm cây, soi tìm bóng người mà Bắc Phong Hòa Thượng vừa phát giác.

Chí Tôn và Quỳnh Giao cũng đồng thời dạy mặt sang hướng ấy, đợi chờ.

Tức thì, một bóng người lẹ làng như quỉ từ giữa lùm cây tận cùng phóng tới đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng.

Đó là một người quái dị, hình thù to lớn, trên mặt trùm vuông vải đen xuống đến tận vai, chỉ chừa cặp mắt toát hai luồng nhìn quang lạnh khiếp người.

Bọn người Bắc Phong Hòa Thượng cùng đứng dậy một lượt, đồng xa mắt rực rỡ ngay khuôn vải bịt mặt của người quái dị.

Sau một chuỗi cười rúng động cả cùng cây, quái nhân cất giọng khàn khàn như quỉ hú ngoài mộ địa :

— Ta lấy làm hân hạnh hôm nay được gặp Vũ Lâm Song Kỳ, thật là duyên kỳ ngộ. Có lẽ lâu nay ẩn tích tu hành, vì cảnh chùa vắng vẻ quạnh hiu không chịu nổi nữa, nên xuất hiện lại trên giang hồ chăng ?

Nghe những lời lạnh lẽo âm u của quái nhân, Bắc Phong Hòa Thượng biến ngay hẳn lịch duyệt giang hồ không ít, nên thoạt nhìn đã nhận ra lão ta và Lão Quái Ngư, đồng thời thốt lên lời khiêu khích ngạo mạn rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lão hòa thượng cất tiếng cười khì khì:

— Các hạ cả đến đây, chắc hẳn phải có danh tánh chớ ?

Quái Nhân vẫn giọng khô khan đáp :

— Đi nhiên là phải có !

— Hòa Thượng ngông tà bỉnh sinh không thích nghĩ ngợi lâu, các hạ là ai hãy khai tên họ cho mau ?

Quái nhân buông thõng :

— Âm Ma Giáo Chủ !

Lời Quái nhân thốt dứt, bốn người có mặt tại tràng bất giác rúng động cả người lên. Bắc Phong Hòa Thượng trợn cặp mắt thần. Lão Quái Ngư tực ngời nhỡn lực.

Mọi người không ngờ quái nhân mang mặt nạ trùm tạo vai là Âm Ma Giáo Chủ, một nhân vật mà từ lt lâu nay trên mặt giang hồ nghe tới tên đều run sợ, công lực của hắn cao siêu đến bực nào mọi người chưa rõ được.

Có người được biết là tình tình của Âm Ma Giáo Chủ vô cùng âm hiểm hằng nuôi mộng làm bá chủ võ lâm, hiện đang thu nạp rất đông cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch.

Khích động hơn ai hết là Chí Tôn, chàng không thể nào tưởng được Âm Ma Giáo Chủ lại xuất hiện đột ngột trong cánh rừng già nầy, chàng nghĩ cần phải hiểu rõ cái dụng tâm của hắn theo dõi chàng từ bấy lâu nay.

Nhưng Chí Tôn chưa kịp thốt ra lời nào, thì quái nhân tức Âm Ma Giáo Chủ đã hướng mặt về phía chàng, khàn giọng hỏi :

— Ngươi chính là Chủ Nhơn Lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, nhưng vẫn bình thản gật đầu :

— Phải đấy, chính ta là chủ nhân Lệnh Xé Xác đây.

Âm Ma Giáo chủ cười quái gở :

— Thế thì hay lắm... Ha ha... Bản Giáo Chủ hôm nay đến đây quả thực chẳng uổng công một chút nào cả.

Chí Tôn lạnh lùng « hừ » một tiếng, hai luồng xạ nhỡn sáng rực cơ tinh cắc không rời khỏi Âm Ma Giáo Chủ, Chàng nao núng trong lòng không ít.

Âm Ma Giáo Chủ lại hỏi tiếp :

— Nầy tiểu tử, không cần phải tìm hiểu thêm, chắc hẳn ngươi không chối từ ngươi chính là môn đồ của Cam. Lộ Bang chủ Dương Chấn Hoàn ?

Nghĩ không cần phải giấu giếm nữa, Chí Tôn khô khan đáp :

— Đúng đấy, chính ta là môn đồ của Lão tiền bối họ Dương.

Sự tình đã hết sức rõ rệt. Bao nhiêu nỗi thắc mắc mà Âm Ma Giáo Chủ phải thật nhiều cao thủ đêm ngày theo dõi tung tích của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, giờ đây lộ liễu ra rồi.

Âm Ma Giáo Chủ rọi cặp nhỡn quang rợn toát hồn, xuyên qua hai lỗ thông vuông vải đen trùm mặt chẳng hề chớp.

Bắc Phong Hòa Thượng, lão Quái Ngư và cả Quỳnh Giao đều hướng thẳng về Âm Ma Giáo Chủ, đợi chờ đối phó, vì hiểu ngay bầu không khí đã bắt đầu căng thẳng giữa hai tay kình địch rồi.

Trong thâm tâm của Chí Tôn lúc đó cũng thừa hiểu : Âm Ma Giáo Chủ đã có mặt ở bụi cây rậm rạp kia rất lâu, chắc chắn đã trông thấy rõ ràng lúc Bắc Phong Hòa Thượng lột bỏ mặt nạ thiếu niên xấu xí của chàng, nên thoạt đầu hắn đã quả quyết chàng là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác như thế.

Vì vậy, vừa rồi chàng đã thản nhiên nhận mình là con người khủng khiếp, máu tanh đó, biết có chối cãi cũng không thể nào được nữa.

Vuông vải đen bịt mặt khẽ nhích động, giọng nói của Âm Ma Giáo Chủ từ ngôi nhà mồ vọng lại :

— Tiểu tử, chỉ trong vòng hai tháng nay đã sát hại trên năm mươi môn đồ của Bản đạo, hôm nay ta gặp ngươi rồi, vậy món nợ máu xương nầy ngươi phải nghĩ sao ?

Chí Tôn bình thản đáp :

— Theo ta hiểu : Đạo Âm Ma của các hạ xuất hiện trên chốn giang hồ từ xưa ta chưa một lần thù oán, nhưng các môn đệ của đạo phái cứ liên tiếp phái người theo dõi ta như hình với bóng không lẽ ta dung tha được ?

Hơn nữa, đang khi ta ra mặt với vũ lâm đuổi theo cái chỉ hướng của mình, không làm tổn thương đến quí đạo, thế mà, các môn hạ vẫn nhất quả quyết rằng ta là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vạch mặt ta trước chỗ đông người, bọn chúng có chết là một việc đáng đành rồi.

Đã từ lâu ta định gặp ngươi nhưng bổn phận ta chưa cho thì giờ đến đạo đường được, không ngờ hôm nay Các hạ lại đến tìm ta...

— Ta tìm ngươi rồi cần nguyện thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Lời nói Chí Tôn bỗng trầm như sắc :

— Các hạ phải cho ta biết cái nguyên nhân từ mấy tháng nay đã rình rập theo ta và tại sao dám cả quyết ta là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu ?

– Hai điều đó, Bản Giáo Chủ không thể nói cho ngươi biết được ít nhất là trong lúc này, chỉ một điều cần kíp ngươi phải trả lời cho ta rõ, có phải chính mồm ngươi dọa giết sạch chúng đạo của ta chăng ?

Chí Tôn trầm nặng đáp :

— Quả đúng như lời các hạ vừa bảo, nên các ngươi không chịu trả lời rõ ràng hai điều ta hỏi thì ta đã nói sao thì hành động như vậy, không sai lệnh một chút nào cả.

Âm Ma Giáo Chủ quát to :

— Ngươi thật kiêu căng đến cùng tột, lời thốt ra, chẳng kể gì cả. Ta e đến khi hối hận không còn kịp nữa đấy !

Chí Tôn chẳng chút sờn lòng :

— Bình sinh Bản lệnh Chủ không khi nào nói khoác lời nói và việc làm luôn luôn giống như nhau.

Âm ma Giáo chủ trợn mắt phóng ra một thứ ánh sáng quái dị, khiếp hồn :

— Nhưng kể từ hôm nay, ngươi sẽ không còn cơ hội mang cái mồm đi khoác lác trên chốn giang hồ nữa đấy.

Quét mắt qua hai mươi xác chết của đoàng bọn một lượt, Âm Ma Giáo chủ khan khan rống to :

— Nợ máu phải trả bằng máu, ngươi phải chết tại nơi nầy.

Cả Bắc Phong Hỏa Thượng lẫn Lão Quái Ngư đều hết sức phập phồng lo ngại cho Chí Tôn, vì hai người biết công lực của Âm Ma Giáo Chủ đã đến cõi hư vô mà tánh tình lại độc hiểm bạo tàn, Chí Tôn dù dã khó nổi đương đầu với hắn, có thể nguy đến tính mạng chăng nữa.

Quỳnh Giao vì không rõ sự lợi hại kinh hồn của Âm Ma Giáo Chủ nàng xê đến cạnh Chí Tôn giục thúc :

— Giết lão ác Ma ấy đi Dương tiêu huynh !

Sau khi lạnh lùng nhìn Âm ma Giáo Chủ một hồi lâu, Chí Tôn day lại nó, với Bắc Phong Hỏa Thượng và Lão Quái Ngư :

— Xin kính mời hai vị Lão Tiền bối trở gót ra khỏi tràng đấu

và Tiểu đồ rất mong hai vị đừng xen tay vào, bởi vì đây là một chuyện riêng thù hận giữa Tiểu đồ và Giáo Chủ Âm Ma.

Chẳng đợi cho Bắc Phong Hỏa Thượng và Lão Quái Ngư kịp trả lời, Chí Tôn lại quay sang Quỳnh Giao bảo :

— Quỳnh Tiểu muội hãy thoát ra ngoài cho mau.

Không biết phải làm gì hơn được, Quỳnh Giao hậm hực một giây, rồi nàng xê mình ra ngoài ba trượng hướng mặt vào.

Hai lão quái cũng lặng lẽ phóng ra đứng gần bên Quỳnh Giao, chẳng ai thốt ra câu nào cả, nhưng trong lòng lo ngại cho số phận của Chí Tôn, mọi người đều sợ chàng chết dưới tay Âm Ma Giáo Chủ

Nhưng thấy chàng cương quyết, đòi một mình độc đấu với Âm Ma Giáo Chủ, nên chẳng một ai cản ngăn nữa làm gì.

Lúc này đấu nhau vài chiêu với Thiếu Giáo Chủ, Chí Tôn đã biết qua sức mạnh thâm khốc của ngọn Thái âm Chưởng như thế nào rồi, bây giờ đương đầu với chính Âm Ma Giáo Chủ, chàng không biết tài lưỡng Lưỡng Cực Chân Ngươn của mình sẽ chọi lại kẻ thù hay không.

Tuy vậy sự đã lỡ ra rồi, dù phải mất mạng hay bị trọng thương Chí Tôn vì thanh danh và hùng chí chàng không thể nào lùi bước được.

Lúc ấy, Âm Ma Giáo Chủ đã xê mình lên nửa trượng, quát hỏi Chí Tôn :

– Ngươi đã sẵn sàng chưa ?

Gương mặt Chí Tôn lạnh lùng như một địa :

– Ngươi cứ ra tay trước. Bản Lệnh Chủ sau đó sẽ tiếp vài mươi chiêu chứ có gì mà phải sẵn sàng cho nhọc xác ?

Âm Ma Giáo Chủ âm hiểm bảo :

Ngươi đừng trông cậy vào sự ngầm trợ giúp của hai lão già kia, mà đến lúc ân năn không còn kịp đấy.

Chí Tôn cười nhạt :

– Người là một Giáo Chủ của một đạo phái thành thế lấy lừng mà sợ hãi những điều nhỏ mọn ấy à ?

Thú thật từ ngày ta ra mắt giang hồ, diệt trừ ác đạo phục hận cho Sư môn, chưa có một lần nào cậy nhờ vào sức mạnh của ai cả. Ngươi hãy yên tâm không phải lo lắng điều đó.

http://tieulun.hopto.org

Giữa bầu không khí căng thẳng cực độ ấy, chợt Lão Quái Ngư quét cặp tinh quang bốn phía chung quanh cánh rừng gió, rồi quát lớn :

— Bọn người đạo Âm ma của các ngươi đang phục chung quanh khu rừng nầy không phải là ít. Giáo Chủ âm ma, ngươi quả thật là một tên hiểm độc, không xứng đáng là một danh thủ vũ lâm.

Âm ma Giáo Chủ trỗi lên một trận cười quỉ dị :

— Ngươi và Lão Hòa Thượng điên kia khỏi lo. Chờ ta dẹp xong Tiểu tử nầy rồi, đến lượt tề độ cho các ngươi, muốn gì.

Chí Tôn quát lên át hẳn câu nói của Âm ma Giáo Chủ :

— Âm ma Giáo Chủ, ngươi đừng to mồm khoác lác, có những võ công gì cứ mang ra độc đấu cùng ta.

Âm Ma Giáo Chủ giận dữ :

— Tiểu tử hôm nay ngươi quả hết số rồi !

Sát khí bốc ngùn ngụt trên gương mặt, Chí Tôn cảm hờn hết.

— Ta hết số hay ngươi hết số, cứ thử giở ít đường chiêu ra xem thì sẽ rõ ngay, khoác lác làm gì.

Âm Ma Giáo Chủ khàn khàn như quỉ hú :

— Nếu ngươi có thể chịu nổi ta trong ba chưởng, thì mọi việc hôm nay coi như đã xong, sau này có phen tái ngộ.

Dứt tiếng, Âm Ma Giáo Chủ giơ hữu chưởng quay một vòng rồi chầm chậm đưa ra.

Một khối lạnh căm không lồ có tới ba trượng toát từ nội chưởng Âm Ma Giáo Chủ lăn lăn áp đến Chí Tôn.

Hiểu rõ đã gặp một tay đại kình địch có cái công lực đáng khiếp Chí Tôn không dám xem thường, chàng vận chân nguơn lên tới mười phần đẩy mạnh tả chưởng ra đối diện chưởng phong kẻ địch.

Bộp !

Sàm chưởng nổ vang lừng rúng động cả mặt đất.

Chí Tôn bị áp khí xô về sau một bước.

Ngược lại Âm Ma Giáo Chủ cũng lay chuyển cả thân mình.

Không ngờ một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi mà lại có cái công lực siêu tuyệt đường ấy, Âm Ma Giáo Chủ bất giác thốt :

— Khá lắm ! Quả nhiên ngươi cũng có chút tài nghệ ! Vậy hãy đỡ chiêu thứ nhì của ta đây.

Chưa dứt câu nói, Âm Ma Giáo Chủ đã giơ song chưởng lên ngang ngực, rồi lại như chớp giật đưa ra hai luồng áp khí.

Trái với các ngọn chưởng phong ào ạt của các cao thủ võ lâm, hai luồng Thái Âm chưởng của Âm Ma Giáo Chủ vừa đưa ra nhẹ nhàng không thoảng tiếng động, chỉ phơi phới bay ra như ngọn âm phong từ trong địa ngục thổi tới.

Ghê rợn làm sao, khi chưởng phong chưa đến Chí Tôn trong vùng nam trượng đã thấy gió lạnh buốt xương, khiến cho mọi người chung quanh các đường huyệt quản cơ hồ đông đặc lại.

Qua một chiêu đầu, Chí Tôn đã hiểu rõ sự lợi hại kinh hồn của ngọn Thái Âm Chưởng của Âm Ma Giáo Chủ, nên áp khí lạnh căm chưa đến là chàng đã vận công lực mười phần vào tả hữu chưởng cùng lượt đẩy ra hai luồng « Lưỡng Cực Chân Nguơn » huyền bí vô cùng.

Tức thì, hai luồng trắng đỏ từ trong nội chưởng của Chí Tôn cuồn cuộn phát ra ào ào trong không khí.

Lần này hai luồng khí chưởng của Chí Tôn cuộn theo một sức mạnh vô tả, ào ạt tợ thác đổ lưng trời.

Mấy tiếng bộp... bộp... nổ liên hồi.

Chưởng lực kinh hồn Âm Ma Giáo Chủ, bị hai vầng trắng đỏ của Lưỡng Cực Chân Nguơn biến tan đi đâu mất.

Nhưng dư lực của âm phong còn lại, quét nhằm Chí Tôn, khiến chàng lạnh lẽo đến phải rùng mình lên, cảm nghe như một vùng tuyết vừa xối qua thân mình.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn, chẳng ngờ Âm Ma Giáo Chủ không khiếp đường đó.

Đến cả Bắc Phong Hòa Thượng và Lão quái Ngư cũng biến hẳn sắc mặt, hai người càng thêm lo ngại cho Chí Tôn vô ngần.

Trong lúc, chính Giáo Chủ âm ma cũng hết sức kinh dị, vì hắn đã dùng công lực lên đến mười phần, mà vẫn chưa hạ nổi kẻ thù.

Sau hai ngọn chưởng vừa rồi, Âm ma Giáo Chủ lại còn phát giác cái nội công một trăm năm mươi thành công lực của Chí Tôn mà phải ngơ ngác cả người.

Hắn không thể nào tưởng nổi một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi đầu như chàng mà lại có cái nội lực tột bực như thế.

http://tieulun.hopto.org

Âm Ma Giáo Chủ thầm nghiến răng trong khuôn vải đen trùm kín mặt xuống tận vai:

— Thằng bé nầy quả thật là lợi hại hèn nào ta phải đi bao nhiêu môn đạo thầy đều bị chết dưới tay gã, nếu ta không giết gã, chắc chắn di họa về sau.

Nghĩ xong, Âm Ma Giáo Chủ chớp ngời cặp mắt kinh dị nhìn Chí Tôn như cố tìm một chỗ yếu trước khi tận công đường chiêu thứ ba hạ sát chàng.

Đoán rõ ý định thâm độc của Âm Ma Giáo Chủ, Chí Tôn cảm thấy sởn lòng, nhưng chàng vẫn giữ vẻ mặt bình thản như chẳng hề sợ sệt chút nào cả.

Cả trảng chim trong bầu không khí sặc tanh mùi máu.

Âm Ma Giáo Chủ chết hay Chí Tôn phơi thây giữa rừng già!

Người lo sợ hơn ai hết chính là Quỳnh Giao, bây giờ, nàng mới rõ Âm Ma Giáo Chủ công lực thật đáng khiếp chứ không như lúc đấu nàng tưởng. Nàng hết sức hồi hộp trước trận đấu tái diễn.

Chiêu sắp tới đây là một chiêu cuối cùng, chắc chắn Âm Ma Giáo Chủ sẽ dồn hết toàn bộ nội lực vào ngọn Thái Âm chưởng, sức mạnh sẽ khó mà tưởng tượng được.

Qua hai chiêu đầu, Chí Tôn đã phải chống đỡ một cách nguy hiểm, biết chiêu thứ ba nầy, chàng có chịu nổi Âm Ma Giáo Chủ hay không. Hay là chàng bị diệt bởi ngọn chưởng lôi đình của hắn.

Ngay lúc mọi người đang lo nghĩ về vận mệnh cậu Chí Tôn thì Âm Giáo Chủ vùng cười khàn như tiếng âm vang [illegible] độc từ cõi nhà mồ vọng lại.

Liền trong ánh chớp hắn lắc mình về sau một bước, song chưởng dựng đứng lên, đưa lảo ngang ngực, rồi từ từ đẩy ra.

Đường Chiêu thứ ba của Âm Ma Giáo Chủ quyết quật chết Chí Tôn nên mới vận dụng mười hai phần công lực, thế mạnh vô tả, uy vũ ầm ầm tợ hai quả núi tuyết chụp trùm xuống đầu Chí Tôn.

Bắc Phong Hòa Thượng quát giọng khiếp hãi:

— Hãy coi chừng!

Lão quái xạ hai luồng tinh quang vào trận đấu muốn xông vào chận đánh Âm Ma Giáo Chủ chưng không còn kịp nữa, đành chờ thảm trạng xảy ra.

Quỳnh Giao hoảng hốt há hốc mồm hãi hùng trước cảnh máu đã thịt rơi.

Chí Tôn nghe tiếng quát báo nguy của Bắc Phong Hòa Thượng chàng hiểu sự sống chết của chàng quyết định trong đường chiêu cuối cùng, nên vội thấp người xuống, vững tợ trái núi, nội khí «Lưỡng cực chân Ngươn» được dồn toàn bộ lên hai chưởng lệ làng xô tới.

Tức thì, hai luồng khí thế trắng đỏ to rộng gần năm trượng ù ù như bạo vũ cuồng phong từ chưởng trung của Chí Tôn phát khởi.

Bắc Phong Hòa Thượng bỗng quát:

- Quỳnh Tiểu Điệc, mau lui ra ngoài.

Theo tiếng quát, Lão Hòa Thượng chộp lấy cánh tay Quỳnh Giao đẩy ra khỏi trảng đầu thêm hai trượng.

Lão Quái Ngư cũng lui về phía sau một quảng xa.

Liền đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa, chưởng quan chớp nhoáng đầy trời, từng trận cuồn phong quần quật lấy nhau, xô đi áp khí nặng nề giá buốt gần bế tắt cả sự thở, lan khắp một vùng hơn trăm trượng.

Trong khi mặt đất chuyển rung rầm rập như đang hồi địa chấn, khiến mọi người có mặt đều lắc lư thân mình chẳng khác những chiếc thuyền trên sóng.

Hai tiếng hét xé mây nổi kêu tại trảng thoát ra từ cửa miệng của Chí Tôn và cả Âm Ma Giáo Chủ.

Sức mạnh khủng khiếp của ngọn Âm Phong Thái dương chưởng đẩy lui Chí Tôn tháo lui mười bước, thần sắc biến đổi nhanh chóng các huyệt đạo trong cơ thể chàng cơ hồ bị bế tắt, hơi thở muốn ngưng hẳn.

Âm Ma Giáo Chủ cũng bị phản phong đánh lui ngoài trượng rúng động cả thân mình loạng choạng đứng không muốn vững.

Chưởng lực của hai bên ngang nhau nên sức phản phong vô cùng khốc liệt, kẻ nào sơ ý một chút có thể mất mạng ngay.

Trông thấy sắc mặt Chí Tôn tái xanh như chàm đỗ, Quỳnh Giao hốt hoảng phóng vào trảng run giọng hỏi:

— Chí Tôn, tiểu huynh thấy trong người có sao không?

Chí Tôn khe khẽ đáp:

— Không sao cả Quỳnh tiểu muội ạ! Tôi chỉ cảm thấy hơi ê ẩm trong mình một chút thôi.

http://tieulun.hopto.org

Quỳnh Giao lo lắng như cô em gái thương yêu một người huynh trưởng.

— Trông gương mặt tiểu huynh biến sắc thế kia em lo quá anh ạ !

Chí Tôn quay qua gượng cười :

— Tiểu muội khéo lo cho ta quá. Ta đã bảo không sao cả Quỳnh Giao ạ !

Lúc ấy, đứng ngoài tràng, Bắc Phong Hỏa Thượng buông tiếng thở dài như trút đi nỗi lo sợ, rồi quay sang Lão Quái Ngư bảo thầm.

— Nội lực chân nguơn của thằng bé quả đã tột bực rồi Lão huynh ạ !

Thình lình trong giờ phút đó, Quỳnh Giao vừa phát giác một bóng đỏ ngoài năm trượng, nàng vọt nhảy ra, vừa hét :

— Ma nữ nầy là ai ?

Nghe tiếng hét của Quỳnh Giao, mọi người đều day qua hướng bóng đó, thì đó là một cô gái bịt mặt đã đứng sừng sựng tự bao giờ mà chẳng hề ai hay biết chi cả.

Thực ra trong giờ phút nầy tại tràng đấu đều là những tuyệt thủ võ lâm có thể nghe tiếng muỗi kêu ngoài năm trượng như tiếng sấm nổ, nhưng từ nảy ai nấy đều chú hết tâm thần vào trận đấu kinh hồn giữa Âm Ma Giáo Chủ và Chí Tôn, nên sơ ý để cho cô gái áo đỏ đến một cách dễ dàng như thế.

Mặc dù vậy, với thân thủ phi phàm của cô gái áo đỏ đột ngột hiện ra như ma quái, cũng thấy công lực nầy đến còi thâm diệu rồi.

Chí Tôn cũng vì tiếng hét của Quỳnh Giao mà quay qua, bất giác chàng lại bật thốt :

— Ồ, ! Sao lại thế nầy ?

Thì ra, cô gái áo đỏ vừa xuất hiện, trên mặt trùm một lớp lụa điều kín tận mang tai, tuy không nhận được gương mặt, nhưng trông dáng vóc cung đủ cho biết đó là một thiếu nữ tuyệt sắc hiếm thấy trong đời.

Nhưng điều làm cho Chí Tôn sững sốt lên, không phải ở nơi dáng vóc, của thiếu nữ áo đỏ, mà chỉ vì khi bất chợt cô gái, chàng cảm thấy hết sức quen thuộc, điệu bộ nàng ta giống hệt Hồng Y Nữ Xảo Nhi không thể tả.

Sau phút giây biến động tình cảm bất ngờ. Chí Tôn vọt tâm bật đi, chỉ nhìn thiếu nữ áo đỏ chẳng hề chớp, vì chàng chợt nhớ Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã bị bảo tố dìm sâu vào lòng bể cả từ lâu rồi.

Nếu tỉnh mắt nhận ra thiếu nữ áo đỏ nghe lời nói vừa rồi của Chí Tôn cũng rúng động thân mình, hai luồng nhỡn tuyết vừa đẹp vừa khiếp rọi ngay mặt chàng.

Quỳnh Giao nhận ra cái nhìn giữa Chí Tôn và Thiếu nữ bịp mặt khiến nàng phải lạnh lùng.

Nàng linh cảm như hai người đã quen thân nhau từ lâu lắm, hôm nay đột ngột gặp lại nhau, nên mới có thể phát ra cử chỉ kỳ quặc đó.

Tự nhiên, một nỗi hờn ghen thoáng hiện trong lòng Quỳnh Giao vì sự xuất hiện thình linh của Thiếu nữ áo đỏ bịt mặt.

Mà thật thế sự xuất hiện bất ngờ của Thiếu nữ áo đỏ đã khiến Chí Tôn mơ tưởng đến hình ảnh diễm kiều của người yêu cũ. Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã chết ngoài bể cả tâm hồn chàng đang chìm trong cùng độ đau thương.

Chàng chỉ đăm đăm nhìn thiếu nữ áo đỏ, nét khổ đau hiện lên gương mặt rõ rệt. Chàng quên phắt mọi người chung quanh cũng đang dồn hết những cặp mắt lạ lùng về phía chàng và cô gái quái dị ấy.

Cử chỉ của Chí Tôn càng gieo thêm mối nghi ngờ trong lòng Quỳnh Giao nàng xê mình đến gần chàng hỏi như thét :

— Chí Tôn tiểu huynh quen cô ả từ bao giờ ?

Cho đến bây giờ, Chí Tôn mới giật mình như tỉnh cơn ác mộng, chàng trở mắt nhìn Quỳnh Giao một chập, rồi hỏi :

— Quỳnh tiểu muội, em vừa thốt ra những gì ?

Quỳnh Giao tức tối cười nhạt nhẽo :

— Em muốn hỏi, Dương tiểu huynh quen thân cô ả áo đỏ bịt mặt đó từ bao giờ ?

Chí Tôn ngập ngừng một chút, mới đáp :

— Ta chưa từng quen biết cô ta lần nào cả.

Quỳnh Giao dằn mạnh từng tiếng :

— Chí Tôn. Anh nói dối !

— Ta hỏi thật, lừa dối em làm gì !

http://tieulun.hopto.org

Càng thêm tức giận, vì nghi Chí Tôn lừa gạt mình, Quỳnh Giao hỏi lớn :

— Thế tại sao Tiểu huynh lại sững sốt lên khi vừa thấy cô ta ?

Liệu không thể giấu Quỳnh Giao được nữa, Chí Tôn hiện trên gương mặt vẻ sầu khổ, đáp nhỏ :

— Vì thoạt trông cô ta, ta nhớ đến một người,

— Người nào ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã vùi thây dưới lòng bể cả.

Quỳnh Giao « ồ » một tiếng, rồi im lặng luôn.

Bây giờ, lại thấy thiếu nữ chẳng hiểu vì khích động hay vì căm hận, thân mình lại rúng động lên, nhưng vì khuôn lụa điều trùm kín mặt, không thể đoán được sắc diện nàng ra sao cả.

Nhận ra tình thế đã biến đổi sang chiều hướng khác, hơn nữa, qua ba đường chiêu tự thấy chưa có thể thủ thắng được Chí Tôn, Âm Ma Giáo Chủ cười khàn lên một tiếng làm kinh động mọi người tại trảng.

Hắn âm âm nói như quỉ dữ từ cội diêm la vọng về :

— Tiểu tử, lúc này bản Giáo Chủ có lời trước với ngươi hễ đôi nỗi ba chưởng của ta thì mọi sự hôm nay kể như hủy bỏ. Vậy thù hận giữa ta với ngươi sẽ có ngày tái ngộ dứt khoát với nhau.

Chấm dứt câu nói, Âm ma Giáo Chủ định nhắc mình phóng ra khỏi trận đấu, thì thình lình Chí Tôn hét :

— Lão ác đạo, ngươi không thể đi được.

Cùng trong tiếng hét nhanh nhẹn tợ bóng vong linh, Chí Tôn dùng thân pháp thần quái « Di ảnh Kỳ hình », phóng ngay Âm Ma Giáo Chủ thò tà chưởng chộp vuông vải đen trùm tận mang tai hắn.

Dùng thủ pháp nầy là Chí Tôn muốn biết rõ bộ mặt thật của Âm Ma Giáo Chủ để xem hắn là ai, có thâm thù gì với Cam Lộ Bang mà luôn luôn chống đối với chàng khốc liệt như thế.

Thế nhưng lẹ như bóng quỉ; chẳng hiểu Âm Ma Giáo Chủ dùng thân thủ gì, mà chỉ thoáng thấy lách mình một cái như ẩn như hiện, thoát khỏi tà chưởng của Chí Tôn vừa chộp tới, đồng thời, hắn đẩy ra một luồng kình khí nặng tợ núi tuyết sang phía kẻ thù.

Liệu không còn có thể tránh kịp luồng chưởng phong thảm liệt đó, Chí Tôn vận mười phần công lực lên hữu chưởng, quét nhanh một ngọn Lưỡng Cực Chân Ngươn thần tốc.

Hai luồng kình khí chạm vào nhau tóe rực ánh sáng lòe trời, đồng thời, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất.

Liền đó, từ bốn phía khu rừng có nhiều luồng gió ào ào nổi lên, càng xa dần, cho biết đó là bọn cao thủ Âm Ma mai phục từ nảy rút lui theo mệnh lệnh Giáo Chủ của chúng.

Chí Tôn biết có đuổi theo cũng không còn kịp nữa chàng đứng yên nắm chặt song chưởng tỏ vẻ hậm hực trong lòng.

Thấy thế, Quỳnh Giao xê mình lại bên cạnh Chí Tôn bao giờ mà chàng chẳng hề hay, nàng dịu dàng bảo :

— Mặc kệ hắn Dương Tiểu huynh ạ ! Lần nầy lão ác ma lẩy chạy thoát thì lần sau gặp sẽ diệt trừ, hơi sức nào tức giận cho nhọc thêm xác hở anh.

Cử chỉ âu yếm của Quỳnh Giao, làm cho thiếu nữ áo đỏ rúng động cả thân hình, nàng buông tiếng thở dài áo não, nữa như căm hận, nữa như xót thương.

Nghe tiếng thở dài nào nuột của thiếu nữ áo đỏ, Chí Tôn bỗng giật mình quay qua hướng đó.

Thiếu nữ áo đỏ xạ hai luồng nhãn tuyến lạnh lùng vào mặt Chí Tôn xuyên qua lỗ thủng, nàng « ừ » một tiếng, rồi cất mình đi mất dạng.

Cả trảng đều ngơ ngác trước cái hành tung lạ kỳ của thiếu nữ áo đỏ, chẳng một ai đoán hiểu ra làm sao cả, nhưng mọi người đều thầm khen cái thân thủ phi phàm của nàng, võ công chắc đã vượt lên đến tuyệt bực.

Nhưng thiếu nữ áo đỏ là ai ?

Từ Bắc Phong Hòa Thượng đến Lão Quái Ngư đều không đoán nổi.

Còn Quỳnh Giao thì chỉ lờ mờ hiểu thiếu nữ áo đỏ hẳn phải có một mối quan hệ gì đến Chí Tôn nên mới có những cử động bất thường đó, nhưng nàng chỉ ngầm ghen trong lòng, chứ không làm sao hiểu rõ tung tích của tình địch.

Riêng Chí Tôn, sau khi thiếu nữ áo đỏ đi rồi, tự nhiên lòng chàng cảm thấy một nỗi bơ vơ, trống lạnh. Chàng cố đứng lặng tần ngần thật lâu mà chưa hề cử động.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng chàng thấy nhủ :

— Không lẽ thiếu gữ mặc áo đỏ vừa rồi là Hồng Y Nữ Xảo Nhi ! Không lẽ nàng thoát chết như ta ngoài bể Nam hải ?

Chắc chắn chàng có đời nào như thế được.

Vì nếu nàng còn sống, tại sao trông thấy mặt ta nàng ra vẻ lạnh lùng. Hơn nữa, võ công của thiếu nữ này xem qua cao hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi mấy bậc, làm sao trong thời gian ngắn ngủi mà nàng có cái thân thủ dường ấy.

Tuy vậy, trong lòng Chí Tôn cứ đăm ra ngờ vực mãi, dấu óc chàng cứ lởn vởn hình dáng yêu kiều của thiếu nữ áo đỏ, dù nàng bịt mặt nhưng chàng cũng đoán được đó là một đóa hoa hương sắc chẳng kém gì người yêu của chàng.

Nhất định chàng phải tìm ra sự thật về hành tung kỳ dị của thiếu nữ áo đỏ chàng mới yên lòng được.

Nghĩ suy đâu đấy đã xong, thình lình, Chí Tôn quay sang Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư nghiêm nghị thốt :

— Xin hai lão tiền bối tha thứ cho Tiểu đệ, vì hiện nay trong mình còn mang nhiều sứ mệnh phải gấp rút ra đi, nên không thể nán ná lại đây hầu chuyện với nhị vị lão tiền bối được.

Vậy đến đêm rằm tháng sau này, Tiểu đệ sẽ đến ngọn Vu Sơn, núi Tây Nhạc linh lệnh của nhị vị lão tiền bối, đầu võ cùng môn đệ của Lão Lăng Di Poong theo lời ước hẹn vừa rồi.

Bây giờ tiểu đệ xin tạm biệt...

Bắc Phong Hòa Thượng biết không thể giữ Chí Tôn lại được, Lão Quái Ngư khẽ gật đầu trầm giọng bảo :

— Được rồi, Tiểu tử hãy nhớ lấy, đừng sai hẹn đấy. Tiện đây ta có một điều cần dặn dò ngươi. dù phục hận cho sư môn là một việc làm chính đáng, nhưng ngươi cũng nên bớt đi sự lạm sát, nếu không hậu quả sau nầy sẽ không thể nào đo lường được.

Chí Tôn cúi đầu, khe khẽ đáp :

— Tiểu đệ xin vang mệnh.

Chàng quay qua Quỳnh Giao, nhìn nàng bằng cặp mắt ngậm đầy ánh sáng :

— Tiểu huynh xin tạm chia tay Quỳnh tiểu muội.

Khóe mắt của Quỳnh Giao chợt đỏ hồng, như muốn rớm lệ :

— Dương tiểu huynh, anh ra đi thật đấy à ?

Chí Tôn xúc động cả tâm hồn :

— Vâng, anh phải đi ngay bây giờ. Quỳnh tiểu muội hãy bảo trọng lấy thân, hẹn sẽ có ngày tái ngộ.

Chớp đôi mắt đẹp tuyệt vời mày cái, tự nhiên hai giọt lệ của Quỳnh Giao lăn xuống má óng ánh tợ kim cương, nàng ngậm ngùi hỏi Chí Tôn :

— Tiểu huynh ra đi rồi bao giờ chúng ta gặp nhau, hở anh ?

Chí Tôn đau xót cả lòng, chàng ngập ngừng đáp :

— Quỳnh Giao ạ ! Thú thật, hiện nay sứ mạng của ta còn chồng chất quần nặng hai vai, trên đường phục hận Sư môn hãy còn dài đăng đẳng, ta không thể hứa hẹn cùng em ở giờ phút nào được cả ?

Nếu số mệnh còn dài, không có gì nguy hiểm trong cuộc đời ta chỉ sẽ gặp lại em ở một ngày không xa lắm.

Rồi không đợi cho Quỳnh Giao nói gì thêm, Chí Tôn chắp tay hướng sang Bắc Phong hòa thượng và Lão Ngư cung kính :

— Tiểu đệ xin bái biệt nhị vị lão tiền bối.

Dứt tiếng, thân mình Chí Tôn xẹt đi ngoài hai mươi trượng, lúng linh ít cái mất dạng giữa rừng Tòng xanh mịt.

Quỳnh Giao chết lặng một hồi lâu, tự nhiên hai dòng lệ thương tâm chảy ràn rụa xuống má nàng.

Lão Quái Ngư cất tiếng gọi ta :

— Quỳnh Tiểu Điệc đừng khóc nữa. Hãy đến đây ta bảo xem nào.

Chứng như động mối khổ đau, Quỳnh Giao càng khóc to hơn trước. Nàng chạy lại ngã vào lòng lão Quái Ngư, toàn thân đều rúng động không ngừng.

Thương hại, lão Quái Ngư đưa tay vuốt ve mái tóc đen huyền óng ả của Quỳnh Giao. Lão Quái vỗ về :

— Quỳnh Tiểu điệc có uất ức cháu cứ bảo. Ta và lão huynh đây hết sức giải hộ cho.

Bắc Phong Hòa Thượng cười khì khì :

— Quỳnh Giao, việc trong bộng cây giữa tiểu điệc và Chí Tôn đã có ta chứng kiến rồi, bề nào hắn cũng không chối cãi được đâu mà cháu phải khổ tâm đến thế. Hôm nay, hắn có nhiều việc gấp phải đi thì cháu cũng nên nán ná chờ đến ngày rằm tháng sau phó hội tại

http://tieulun.hopto.org

núi Tây Nhạc, tranh tài cao thấp cùng môn đồ của Lão Lăng Dị Phong, gặp hắn rồi sẽ hay, chứ gì mà cháu phải bi lỵ như thế

Nghe lão hòa thượng nói bấy nhiêu, Quỳnh Giao liền tỉnh ngộ, nàng đưa tay lau sạch nước mắt, rồi nhìn lão quái, khẻ gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Lão Quái Ngư cười khà khà :

— Thế mới xứng đáng là nội điệc của ta chứ. Thôi, bây giờ chúng ta hãy lên đường cho sớm, kẻo không còn kịp nữa đấy !

Tức thì ba bóng người hai già một trẻ như bầy diều hâu cất mình lên ba trượng, bay về hướng Bắc mau như làn khói...

Về phần Chí Tôn, chàng ra đi mang theo một tâm tình xót xa bi đát Chàng cảm thấy thương hại cho Quỳnh Giao khôn tả.

Nhưng quả tim chàng đã trao trọn cho Hồng Y Nữ Xảo Nhi chàng làm sao có thể đáp lại mối tình tha thiết của Quỳnh Giao được.

Chàng đã có lời nguyện ngày trước, bao giờ làm xong sứ mạng, báo phục được Sư Cừu và tìm ra thân thế mơ hồ của mình, chàng sẽ đến Nam Hải hủy bỏ cuộc đời, để gặp nàng bên kia bờ thế giới.

Hiện giờ một việc cấp bách mà Chí Tôn phải làm là đến Tổng đàn Bách Linh Hội, tìm lão Đại ác Ma Nhất Xứ Ưng Bất Đan giết hắn, để xóa một tay trong năm tên đại cừu nhân trong Huyết Hải Thâm Cừu.

Dù biết công lực của Đại ác Ma này chẳng kém gì Liệt Dương Quái Lão mà chàng đã từng suýt chết vì ngọn hỏa chưởng, nhưng máu Sư Cừu chạy ngược lên tận đỉnh đầu, Chí Tôn nhất định một phen chết sống với hắn, chứ chàng không hề chùng một bước nào cả.

Kế đó, chàng sẽ theo dõi Chiêu Hồn Điệp Tấn My nương để tìm tung tích Ngọc Diện Diêm Bà, vì cô ả chính là môn đệ của Nữ Đại Ma đầu, chắc chắn thường lui tới viếng thăm.

Chàng đi suốt một trăm dặm đường thì cảm thấy mỏi mệt và trong bụng đã đói, liền tìm một cái quán bên đường vào đây gọi thức ăn và rượu nhắm.

Ăn uống xong xuôi Chí Tôn thuê phòng ở lại đây ngủ một đêm.

Sáng hôm sau, Chí Tôn lại tiếp tục cuộc hành trình. Chàng bay nhanh như một làn mây nhỏ lướt qua những cánh rừng già rậm rạp.

Chẳng bao lâu chàng đến Cửu Giang tiến tới khoảng hai mươi dặm về phía Nam có một cụm rừng nhỏ.

Chí Tôn dừng chân lại trước con đường vào Tổng Đàn Bách Linh Hội, nơi sào huyệt kiên cố hiểm nghèo của Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương.

Trước Tổng Đàn có một cái sân có rộng là Hoàng Thảo đình nơi cửa ải địa đầu bắt cứ một ai muốn vào cũng phải đi ngang qua đây.

Từ hôm Chí Tôn hạ sát gần hai trăm cao thủ Tứ Văn Bang và giết luôn hơn hai mươi tên Âm Ma khắp mặt giang hồ đều nghe rõ. Bộ mặt thật của chàng cũng bị lộ liễu, chẳng còn một ai không biết.

Cho nên, Tổng Đàn Bách Linh Hội cũng đã được lệnh của Tấn My Nương và lão Đại ác Ma Ưng Bất Đan canh gác vô cùng nghiêm mật, nội trước Hoàng Thảo Đình cũng đã có gần hai trăm cao thủ thay phiên nhau đêm ngày phòng thủ như cái bộp sắt, dù cho một con kiến cũng khó thể lọt qua.

Chí Tôn nhớ mấy lời khuyên nhủ của Bắc Phong Hòa Thượng chàng tránh trước một trận đại lưu huyết có thể diễn ra tại Hoàng Thảo Đình nên nghĩ cách lọt vào Khải Hoàn Môn êm thắm, để gặp Đại Ác Ma Ưng Bất Đan và Tấn My Nương trả hận cho Sư môn theo lời ký thác của người khuất mặt.

Chí Tôn tự hiểu lọt vào Tổng Đàn Bách Linh Hội lần này nguy hiểm bằng gấp trăm ngàn lần Tứ Văng Bang, vì địa thế nơi đây vô cùng hiểm trở, ngoài bọn cao thủ có đến hơn ba trăm, Tấn My Nương lại là một ma nữ đầy quỷ kế, thế đó, đáng ngại nhất là phải đương đầu cùng Nhất Xứ Ưng Bất Đan, công lực của Đại ác Ma cao siêu đến đâu chưa một ai rõ được, chỉ thấy một lần ở ngọn cao phong, hắn đã đấu ngang ngửa cùng Bắc Phong Hòa Thượng.

Chàng đã từng chết dưới ngọn Liệt Dương chưởng của Liệt Dương Quái lão tại sân cỏ Thất lý Bình một trong 50 tên đại ác ma khủng khiếp nhất của vũ lâm hiện thời, giờ đây, chàng lại gặp tên thứ hai, liệu chàng có thắng hắn không, hay vùi thây nơi hoang địa, ngàn năm chôn chặt mối Sư cừu ?

http://tieulun.hopto.org

Nhưng ý chí đã cương quyết, đủ phải chết chàng nhất định không một bước lùi, Chí Tôn dùng ngay thân pháp quỉ dị « Di ảnh Kỳ hình » lướt qua tám huyệt động canh gác Hoàng Thảo Đình như bóng ma, thẳng tới khải hoàn môn.

Bọn cao thủ canh gác ở huyệt cuối cùng phát giác được Chí Tôn vừa đáp xuống sân cỏ chúng liền hốt hoảng báo động khắp nơi.

Những hồi chiêng rền ốc cả trong ngoài Tổng Đàn Bách Linh Hội giồng lên rúng động cả núi rừng chung quanh.

Lẹ như ánh chớp, đã có gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội từ các huyệt động phóng rào rào tới cửa ngõ Tổng Đàn, chẳng khác nào một bầy diều hâu quạt cánh. Chúng đàn thành hình rẻ quạt đợi chờ.

Thình lình, Chí Tôn vừa đứng vững thì có một bóng người lẹ như sao sa phóng xuống đứng trước mặt chàng chừng ba trượng.

Trông lại, đó là một ma lão mặt mày như hoàng sa, hai mắt đỏ vời tợ lửa, xạ ngay mặt Chí Tôn một hồi lâu, rồi cười khà lên :

— Ngươi là Chủ Nhân Lệ Xé Xác ?

Vẫn với giọng lạnh lùng như mọ địa. Chí Tôn gật đầu :

— Phải đấy ! Chính ta là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác đây.

Ma lão mặt vàng nói như ma hú :

— Ngươi đến Tổng Đàn ta có việc gì ?

Chí Tôn bỗng xạ hai mắt sáng rực tợ ánh tinh cầu quét ngang gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội một lượt.

Cả bọn người thấy rùng mình lẻn ; đã có sự khiếp đảm nhiều ít trong lòng.

Thực ra bọn cao thủ nầy vẫn đi kiến sự uy danh Chủ Nhân Lệnh Xé Xác từ lâu, nhưng thoạt đầu trông thấy Chí Tôn chỉ là một chàng trai đẹp tuyệt thế, không có bộ dạng gì có thể khủng khiếp, chúng đâm ra nghi ngờ sự đồn đãi một phần nào, giờ đây, chạm phải nhỡn quang kỳ diệu của chàng, bọn chúng đã biết ngay đã gặp một tay tuyệt thủ giang hồ, có cái công lực vô cùng thâm khốc, nên phát sinh lo sợ trong lòng.

Bây giờ Chí Tôn mới lạnh lùng đáp :

— Bản Lệnh Chủ đến đây muốn gặp Hội Trưởng Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương và lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan, để dứt khoát

món nợ máu cách đây hai mươi năm về trước. Vậy các ngươi hãy dang ra cho ta vào đây.

Ma lão râu vàng quát mắn :

Ngươi không thể nào bước qua khỏi Khải Hoàn môn nầy được, đừng hão vọng vô ích.

Chí Tôn giận dữ hét :

— Ngươi là người gì của Bách Linh Hội mà dám chống lại mệnh lệnh của Bản Lệnh Chủ ?

Ma Lão râu vàng chẳng chịu kém :

— Ta là đường chủ hội Bách Linh, giang hồ thường gọi là Thất Sát Thần, hôm nay ta có bổn phận ngăn chặn bất cứ một kẻ nào cũng không được lọt vào trong Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Chí Tôn cười rùng rợn :

— Thất Sát Thần ! Bản Lệnh Chủ báo thực cho ngươi biết trước mà lo liệu lấy mình nếu ngươi không muốn nơi đây diễn ra cảnh thịt rơi máu đổ như Tử vân Bang trong mấy ngày rồi, thì gọi tất cả môn đồ có mặt tại đây mau tháo lui ra ngoài Hoàng Thảo Đình, cho ta gặp lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan và Tần My Nương trả bận thù xưa.

Mặc dầu đã khiếp thầm nhân vật khủng bố máu tanh Chủ Nhân Lệnh Xé Xác từ trước, nhưng nghe Chí Tôn thốt ra mấy lời sỉ nhục đó, khiến cho tất cả cao thủ Bách Linh Hội đều phẫn nộ, đồng xạ hàng mấy trăm cặp mắt lộ hung quang về phía Chí Tôn, sợ sợ hãi tự nảy giờ vọt biến tan đi đâu mất.

Bọn ma đầu cùng xê mình lên đứng dàn theo hình cây quạt ở sau lưng Thất Sát Thần ngầm vận công lực đợi chờ tấn công vũ bão vào kẻ địch. Một trận lưu huyết lại sắp mở màn.

Nhưng Chí Tôn đã lẹ tay rút cây Quái lệnh toát tử thần, chớp lóe lên một cái vạch luồng ánh sáng về phía Khải Hoàn môn vừa quát :

— Kẻ nào trái lệnh Bản Lệnh Chủ, sẽ chết dưới cây đao nầy.

Không nghe khua một tiếng, thế mà cây Tàn Chi Quái Đao đã cắm trên trụ Khải Hoàn môn bao giờ không cao thủ nào có thể nhận kịp.

Hành động như vậy. Chí Tôn muốn làm chúng bước gần hai trăm tên ma đầu Bách Linh Hội, cho bọn chúng dạt ra hai bên, tránh

http://tieulun.hopto.org

một trận đại lưu huyết khốc liệt thứ hai, theo như lời dặn của Bắc Phong Hòa Thượng. Chàng chỉ muốn sao gặp Đại ác Ma Ưng Bất Đan và Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương báo phục Sư cừu mà thôi.

Trong lúc, gần hai trăm tên ma đầu đồng quát :

— Lệnh Xé Xác !

Sau tiếng quát chấn động Khải Hoàn môn đó, chúng vẫn đứng nguyên chỗ như cứ chẳng hề né tránh đi đâu cả.

Cháy phừng lửa giận. Chi Tôn vọt đưa ra một luồng kình khí về phía hơn hai trăm tên ma đầu đứng chắn ngang Khải Hoàn môn.

Bọn Ma đầu bị áp lực xô nghiêng ngửa, hốt hoảng rạt qua hai bên chừa một đường trống vào Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Lẹ như bóng quỉ, Chi Tôn phóng mình ngay vào đường trống đó.

Nhưng đã đoán trước ý định của Chi Tôn, Thất Sát Thần quát to tợ quỉ rống :

— Chạy đi đâu ?

Trong tiếng quát lão ma đẩy ra một luồng chưởng phong nặng như trái núi, chận ngay trước mặt Chi Tôn.

Chi Tôn bị buộc phải ngưng thân mình lại, hữu chưởng vụt đưa lên.

— Bộp !

Tức khắc, luồng chưởng phong của lão ma bị Lưỡng Cực Chân Nguơn xóa mất trong vô hình, hắn thảo lui nửa trượng chân động cả toàn thân.

Ba Lão ma Đầu Đường Chủ Bách Linh Hội đứng cách đó hai trượng thấy thế phóng tới, cùng một lượt quật luôn sáu chưởng với toàn bộ nội lực.

Chi Tôn cười nhạt một tiếng đưa song chưởng lên quay tròn...

Lạ lùng thay bốn luồng trắng đỏ từ chưởng trong chàng cuồn cuộn bay ra...

Một loạt sáu chưởng nổ vang rền, trăm ngàn tia sáng chớp nháng trông hết sức hãi hùng.

Ba lão ma đầu Đường Thủ cũng bị xô lùi ba bước, thân mình khẻ lắc mấy cái, rồi đứng vững lại như cũ.

Cũng lượt, ba lão ma đầu lại vận dụng người hai phần công lực

tấn công Chí Tôn liên tiếp mười hai luồng chưởng phong vô cùng khốc liệt.

Uy vũ mười hai luồng quái chưởng nầy hợp lại ầm ầm tợ ba đào ngoài bể cả.

Thấy bọn lão ma đầu hạ độc thủ, Chí Tôn căm hận, nghiến răng.

— Cho tất cả người cùng chết !

Liền đó, Chí Tôn quay hữu chưởng một vòng, mang theo mười phần công lực Lưỡng Cực Chân Nguơn hai luồng trắng đỏ nhiệm mầu.

Những tiếng nổ long trời lở đất nổi lên.

Cả mặt sân trường Bách Linh Hội như đang hồi địa chấn.

Mười hai luồng chưởng phong sấm sét của ba lão ma đầu bị tan trong chớp mắt.

Đồng thời, mấy tiếng rống thảm liệt từ cửa miệng của ba lão ma đầu Đường chủ Bách Linh Hội ấy cả tiếng sấm chưởng đang vang rền.

Tức thì, ba cái thân xác to lớn bị luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn phóng đi như những con diều đứt dây vào phía trong ngưỡng cửa Khải Hoàn môn.

Lại thêm mấy tiếng rú ghê hồn, ba lão ma đầu đánh huỵch xuống đất mồm hộc máu tươi, rống lên ít cái rồi im lìm.

Gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội sững sờ nhìn xác chết của ba lão ma đầu, bọn chúng có vẻ không thể nào tưởng tượng được cái võ công khủng khiếp của Chí Tôn vừa hạ sát đồng môn chúng.

Cho đến bây giờ, bọn cao thủ mới tin Chí Tôn là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác thật, hải hùng hiện rõ trên gương mặt hung ác của chúng.

Nhưng chỉ độ một lúc, Lão ma Thất Sát Thần bỗng nhảy mình lên, rống như quỉ hú :

— Hãy giết chết thằng quỉ sống này !

Ngay trong tiếng rống, Lão Ma phất động song chưởng quay lên mấy vòng kình lực mạnh như núi lở về phía Chí Tôn...

Đồng thời, gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội mỗi người đưa ra một chưởng, chẳng khác đang hồi hào tô cuồng phong.

Thực ra, Chí Tôn đã có ý định tránh một trận đại huyết chiến từ lúc đặt chân vào Hoàng thảo Đình, nhưng đang tiếc trước tình

http://tieulun.hopto.org

thế hiểm nghèo này, chàng không ra tay nhất định phải thảm tử vì bọn ma đầu trong chớp mắt.

Vì vậy, Chí Tôn cắm thử quát :

— Các người đã muốn chết thì ta cho chết !

Lập tức, chàng xê dịch thân mình qua bên trái nữa trượng, giữa lúc hàng trăm ngọn chưởng phong của bọn Ma Đầu Bách Linh Hội ào ào tới chàng giơ tả chưởng đẩy mạnh « Càng Ngươn Chân Cang » hữu chưởng quay tròn liên tiếp nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » như điện chớp.

Hai luồng chưởng tuyệt thế của Chí Tôn đưa ra với toàn phần thành lực, thế mạnh tợ sấm sét rền trời.

Gần hai trăm luồng Kình Khí của bọn ma đầu Bách Linh Hội chạm nhằm chưởng lực của Chí Tôn phát lên những tiếng nổ kinh hồn, cát đá tốc bay mù mịt cả không trung, gió bão ù ù vô cùng khủng khiếp.

Hòa theo tiếng sấm chưởng vang rền, từng loạt tiếng nổ thảm khốc, hơn hai mươi thân xác bổng lên cao ngoài ba trượng, máu thịt vất vả cả tràng trước Khải hoàn môn.

Tất cả các cao thủ Bách Linh Hội hết sức bãi hùng ngừng đi một chập rồi rống lên như bầy quỉ độc loạn rừng, liên tiếp quật chưởng ào ào về phía Chí Tôn, quyết một phen chết sống với chàng trả thù cho hai mươi ngoài đồng đạo vừa bị giết.

Lúc bấy giờ, sát khí bốc mờ lên mặt, hai luồng xạ thần của Chí Tôn rực ngời máu tanh, chàng rít hận cừu :

— Chúng bây tới số cả rồi !

Tả hữu chưởng theo tiếng thét đó quay tròn mấy vòng, sau cùng Chí Tôn đẩy ra hai luồng chưởng phong với mười hai phần thành lực.

Từng tiếng rống kinh hồn lại nổi lên, gần ba mươi bóng người bay đi tứ tung vô cùng ghê rợn.

Chỉ nội hai chiêu đầu, đã có tới gần năm mươi cao thủ phơi xác trên mặt sân cỏ vàng, mùi máu thịt hôi tanh khắp một vùng.

Bọn ma đầu Bách Linh Hội hốt hoảng phóng lùi cả trượng, trở ngoài một trăm cặp mắt lộ hẳn hung quang, pha thêm một thứ ánh sáng sợ hãi, nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Chúng không ngờ công lực của chàng khủng khiếp đến thế.

Lão ma Thất sát Thần dựng ngược lông mày, hai mắt đỏ rực tợ lửa, bổng rống to lên phóng đến Chí Tôn hai trượng rồi lẹ tợ sét giật lưng trời, chụp xuống đầu chàng mười ngọn quỉ phong vô cùng quái dị.

Vừa thoát ra khỏi chưởng trung, mười ngọn quỉ phong của Lão ma đột nhiên biến ra trăm ngàn luồng gió lạnh thấu xương, pha lẫn mùi vị thối tha từ các hướng ào tới trùm phủ Chí Tôn, nặng nề như thác đổ đầu non.

Thấy Lão ma Thất Sát Thần thi triển một chiêu cực kỳ quỉ dị chưa từng thấy trên chốn võ lâm, Chí Tôn chẳng dám xem thường mặt ngầm vận nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » làm thành tầm vách màu nhiệm vô hình, chận đứng các luồng quỉ phong tanh hôi quái gở của kình địch, luồng áp khí mang theo mười phần công lực Càng Ngươn Chân Cang.

Một tiếng vang như trời gầm !

Lão ma bị sấm chưởng đánh xương thịt vụng vỡ bắn tung đi tứ phía, máu tươi rải rác khắp sân mặt cỏ vàng.

Bấy giờ, lý trí của Chí Tôn đã tan mất, nhường cho một luồng sát khí ngùn ngụt cháy trong vực lửa Sư cừu. Những lời khuyên nhủ của Bắc Phong Hòa Thượng đột nhiên biến tan đâu mất, trước mắt chàng cảnh tượng hải hùng đầm máu như đêm trăng nọ tại sân cỏ Thất Lý Bình vụt hiện ra.

Khủng bố !

Máu tanh !

Thảm sát !

Bầu không khí khắp Khải Hoàn môn bao trùm tử khí.

Hơn một trăm cao thủ đồng quát hận thù, chia nhau thành trận thế mới.

Nhớ lại mãi đến giờ phút khẩn trương trầm trọng này mà Lão Ác ma Nhất Xú Ung Bất Đang và Tần Mỵ Nương vẫn chưa xuất hiện Chí Tôn lo ngại trong lòng, chàng không hiểu hai tên ma đầu đang dùng quỉ kế gì ám hại chàng chăng, nếu trận đấu cứ kéo dài nhất định sẽ có điều bất lợi cho chàng

Bây giờ chàng phải đánh thật mạnh và chớp nhoáng đẩy lui bọn chúng rạt ra khỏi Khải Hoàn môn, chàng sẽ phóng mình vào Tổng Đàn Bách Linh Hội tìm Nhất Xú Ung Bất Đang và Tần Mỵ Nương,

http://tieulun.hopto.org

quyết một phen còn mất với chúng. Nghĩ xong, Chí Tôn vòng nhắc mình tới nữa trượng trầm lặng quát :

— Muốn được sống sót, các ngươi hãy dang ra khỏi Khải Hoàn môn, nếu nghịch lại, tất cả đều chết trên mô địa này.

Nhưng giữa giây quyết liệt đó...

Từ phía trái Tổng Đàn có nhiều luồng gió thổi đến ào ào. Tiếp theo, có đến ngoài một trăm bóng người phóng tới, trông như một bầy diều hâu bay rợp trời.

Bọn cao thủ Bách Linh hội đồng reo vang chấn động cả Khải hoàn môn :

— Bọn người chúng ta đến trợ lực kìa !

Chí Tôn xạ hai luồng nhãn tuyến về hướng đó.

Chỉ trong nháy mắt bọn người đã đến nơi, rào rào đáp xuống sân cỏ vàng.

Dẫn đầu là năm lão Ma đầu mặt mũi đen sì như mực, mắt lộ hào quang đứng trước hơn một trăm cao thủ, tên nào tên nấy trông hung tợn khác thường.

Bây giờ, trước sau có tới gần ba trăm tên ma đầu, bày thành một trận chiến mới càng khốc liệt hơn lúc nãy nhiều.

Sau khi nhìn một lượt qua gần năm mươi xác chết la liệt trên mặt cỏ vàng, chẳng ai bảo ai, năm lão ma cũng rống một lượt :

— Thằng quỉ nhỏ, mầy hãy đền mạng !

Lập tức, năm luồng kình lực theo tiếng quát đã áp tới Chí Tôn, tủy vũ tợ núi lở, non băng.

Chẳng thèm tránh né đi đâu cả, tả chưởng Chí Tôn quay một vòng xạ hai luồng trắng đỏ, đồng thời, hữu chưởng phát động kình phong nghe như có sấm sét ẩm ì trong đó.

Chưởng lực hai bên chạm nhau, phát ra những tiếng nổ kinh hồn, năm luồng kình lực của bọn lão Ma tức khắc tan rã trong không gian.

Năm lão rống lên thảm liệt, cả thảy bị áp khí đẩy lùi hơn trượng, thân hình rung rẩy như vừa mắc chứng cảm hàn, mồm phọt ra những vòi máu tươi, trông hết sức kinh hoàng.

Gần ba trăm cao thủ thấy vậy quát lên một lượt, rung chuyển cả mặt sân cỏ vàng, bọn chúng phóng vào tràng quật chưởng ào ào về phía Chí Tôn, quyết hạ chàng ngay tức khắc.

Tình thế hết sức hiểm nghèo.

Bóng chưởng từ bốn phía ập tới chẳng khác hàng trăm ngàn trái núi, cho dù một tuyệt thủ công lực cao siêu đến đâu cũng phải sờn lòng lo ngại.

Chí Tôn hiểu ngay giờ phút nguy ngập đã đến với chàng, nếu không ra tay, chắc chắn không sao tránh khỏi một cái chết rợn người trên mặt sân cỏ vàng, chàng quát lên một tiếng, tả chưởng « Càng Ngươn Chân Cang », hữu chưởng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » quay liên tiếp những vòng tròn, cuồn cuộn đưa ra hòn chưởng mờ trời đón chặn tất cả chưởng phong của bọn ma đầu Bách Linh Hội.

Lúc bấy giờ, gió chưởng quấn quật nhau như bão tố trên không gian, chưởng âm nổ rền tợ sấm sét, hàng trăm ngàn tia sáng vạch bầu trời chẳng khác nào một ngày mạt nhật.

Những tiếng rú thảm liệt từng chập nổi lên, xác người tung bắn đi huỳnh huỵch, thi thể chia lìa, máu tanh chảy ngập cả mặt sân cỏ vàng, chẳng kém gì trận đại lưu huyết kinh hồn tại Thất Lý Bình.

Khắp mình mẩy Chí Tôn đều nhuộm máu đào thân hình chàng lanh lẹ tợ bóng quỉ, xông vào đám cao thủ Bách Linh Hội như bóng vong linh.

Một chưởng Càng Ngươn Chân Cang đưa ra, đã có tới hai ba tên ma đầu loạng choạng ngã, mồm phọt máu tươi.

Một chưởng Lưỡng Cực Chân Ngươn phát động, thêm vài thi thể chia lìa, tung bắn đi khắp nơi, trông vô cùng khốc liệt.

Nội trong chốc lát, mặc sân cỏ vàng đã có thêm ngoài bảy mươi cao thủ Bách Linh Hội phơi xác, hơn năm mươi tên quân quại tháo lui ra ngoài vì bị chưởng lực quật trọng thương.

Quả thật là một kiếp vận sát khủng khiếp, kể sau Thất Lý Bình trong lịch sử võ lâm chẳng còn một trận đại lưu huyết kinh hồn nào.

Tất cả trước sau đã có tới ngoài một trăm tên ma đầu bỏ xác tại tràng, máu tanh đong đặc thành suối, thịt xương vất vải trong vùng ngoài mười trượng.

Nhưng càng chết nhiều và bị thương bao nhiêu, bọn cao thủ Bách Linh Hội lại càng hung hăng, loạn cuồng xông tới bấy nhiêu, lớp trước ngã gục lớp sau phóng tới, lấp ngay những lỗ trống ấy.

Cặp mắt của Chí Tôn từ màu sắc tinh quang đã chuyển thành màu máu đỏ vời, cả một bầu trời giết chóc đều thu gọn vào đây,

http://tieulun.hopto.org

bây giờ, chàng chỉ biết giết và giết, thân mình như điện chớp đi tới đâu là bóng người gục xuống tới đó.

Nhưng đồng thời nội lực của Chí Tôn cũng giảm đi dần, nếu giằn co mãi chưa biết số phận ra sao.

Giữa lúc trận đấu càng đi sâu ác liệt, đột nhiên từ trong Tổng Đàn Bách Linh Hội có tiếng quát tợ sấm đưa ra :

— Các ngươi hãy dang ra !

Nhanh như sét giật lưng trời, một bóng người lùn thấp phóng ra sân trường, đứng sừng như một bóng quỉ vừa mới hiện về.

Tất cả bọn cao thủ điều ngừng đấu, quay nhìn bóng người lùn thấp vừa xuất hiện.

Chừng trông kỹ lại bóng người lùn thấp mới đến chẳng ai khác hơn là Nhất Xú Ung Bất Đan, một trong năm tên Đại Ác Ma trong huyết Hải Thâm Cừu của Cam Lộ Bang.

Công lực của Lão Ma đầu nầy cao siêu đến đâu chưa một ai rõ được, chỉ biết hắn đang làm Hộ Pháp cho Bách Linh Hội từ mấy hôm nay theo lời cầu khẩn của Ma nữ dâm độc Chiêu Hồn Điệp Tấn Mỵ Nương.

Tất cả bọn cao thủ tại trường vừa trông thấy lão Đại Ác Ma Ung Bất Đan liền mừng rỡ quát to :

— Lão Sư Hộ Pháp đã đến rồi, thằng tiểu qui đừng mong sống sót.

Bất giác, Chí Tôn cũng bật kêu :

— Nhất Xu Ung Bất Đan.

Nhận ra cái thân pháp ảo diệu của Lão Đại Ác Ma từ trong Tổng Đàn Bách Linh Hội phóng ra, Chí Tôn hiểu ngay hắn là một tên đại kình địch đáng ghê sợ, công lực có thể ngang hàng với Liệt Dương Quái Lão.

Nhớ lại ngọn hỏa chưởng vàng tan đá chảy đã suýt đốt cháy chàng tại sân cỏ Thất Lý Bình trong đêm trăng nọ. Chí Tôn ngại thầm lão Đại ác Ma Ung Bất Đan chắc chắn sẽ có một qui chưởng tượng tự như thế.

Lần trước chưởng lực Càng Ngươn Chân Cang của chàng đã thảm bại trước ngọn Liệt Dương chưởng của Liệt Dương Quái Lão không hiểu lần nầy luồng chưởng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » có chống nổi võ công khốc liệt của Nhất Xú Ung Bất Đan không ?

Ngoài ra, tràng đấu còn có trên hai trăm cao thủ Bách Linh Hội chúng sẽ chờ chàng đấu nhau với lão Đại ác Ma đến khi kiệt lực, sẽ ra tay thảm sát.

Mặc dù biết mình đang đứng trước một tình thế hết sức hiểm nghèo, số phận rồi đây chưa biết sẽ ra sao, nhưng ngọn lửa Sư cừu cháy lên ngùn ngụt. Chí Tôn không thể nào chùng bước được, chàng nhất định đánh tới giọt máu cuối cùng.

Ý chí đã quyết, Chí Tôn đứng sừng như pho tượng Thiên thần chờ lão ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan.

Sau khi quét cặp mắt qui quái một lượt ngang hơn một trăm xác chết xung quanh tràng, Nhất Xú Ung Bất Đan day qua bọn cao thủ Bách Linh Hội nói giọng như ma hú :

— Bọn ngươi mau đưa chúng môn đệ bị thương vào đàn, còn xác chết thì hãy nhặt đem chôn tập tức.

Bọn cao thủ vâng dạ làm y theo lời lão Đại ác Ma, phần còn lại đứng nguyên vị trí cũ, chực chờ ra tay hạ sát kẻ thù.

Sự có mặt của lão Đại ác Ma Ung Bất Đan làm cho bọn chúng đã hung tợn càng hung tợn thêm nữa, mắt lộ hẳn hung quang rọi thẳng về Chí Tôn, như chực ăn tươi nuốt sống chàng

Trong lúc đó, Nhất Xú Ung Bất Đan sà mình tới đứng trước Chí Tôn độ ba trượng, ngó cặp mắt qui quái ngay chàng một hồi lâu.

Cái nhìn của lão Đại ác Ma làm cho Chí Tôn rúng động trong lòng chàng biết công lực của hắn đã đến hàng khiếp mặt qui thần, nên chẳng dám để một chút sơ hở, vận ngầm nội lực đợi chờ.

Nhất Xú Ung Bất Đan cất giọng âm u như từ dưới tận đáy mồ :

— Chính ngươi là Chủ nhân Lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn thản nhiên đáp :

— Đúng đấy, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác chính là ta.

Sẽ lắc lư chiếc đầu to như chiếc đầu, lão đại ác ma hỏi :

— Ngươi đến đây với chủ định gì ?

Giọng nói của Chí Tôn lạnh như sắt :

— Ta vào đây để đòi món nợ máu của Cam Lộ bang cách đây hai mươi năm về trước.

Lão Đại Ác Ma trợn cặp mắt lạnh lẽo.

— Thế ra ngươi cũng vì ta mà đến đây sao ?

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn gật mạnh đầu :

— Phải đấy, ta tìm ngươi để hỏi món nợ máu ngày xưa. chẳng ngươi không chối cải rằng không đấy chứ ?

Nhất Xú Ung Bất Đan bỗng trố lên cười khi khi nghe thực quái gỡ. Giọng cười của lão đại ác ma làm cho tất cả những người có mặt tại tràng thảy đều rùng mình, sởn gáy.

Chí Tôn hiểu ngay lão ác Ma ngầm vận công lực tột đỉnh phát ra tiếng cười, nên chàng để chân khí lên thỉnh lực tràn áp âm thanh qui quái từng loạt bén nhọn tợ trăm ngàn mũi gươm xoáy lốc vào tai chàng.

Chấm dứt trận cười, Nhất Xú Ung Bất Đan trầm lặng thốt :

— Chú nhân Lệnh xé xác, ngươi không sợ chết à ?

Chí Tôn trợn mắt phóng xạ ánh sáng .

— Lão Đại ác Ma đừng lớn lối. Trái lại, ta bảo cho ngươi biết trước, tất cả. những kẻ thủ Cam Lộ Bang đã nhúng tay vào trận thảm sát hai trăm mạng người cách đây hơn hai năm về trước, đều phải bị hành hình dưới cây Lệnh xé xác của ta.

— Ha... hà.., miệng mồm còn hôi sữa mẹ, mà dám to lời lớn mặt như thế để rồi hứng chịu một cái chết chẳng toàn thây à ? Ngày trước lão ác đạo Dương chấn Hoàn, công lực đường ấy gặp ta còn chưa dám thốt ra những lời ngông cuồng như thế, huống chi ngươi vô công có bao nhiêu mà tới đây khoác lác, để rồi khi hối hận không còn kịp nữa.

Sát khí bốc lên đầy mặt. Chí Tôn quát :

— Nhất xú Ung Bất Dan, ngươi đã vay nợ máu thì giờ đây phải trả bằng máu. đừng dài dòng lội thôi nữa, hôm nay ngươi gặp ta nơi đây, coi như số mạng của ngươi đã hỏng rồi.

Vậy ngươi định tự sát hay chờ ta ra tay ?

Những lời khinh miệt thậm tệ của Chí Tôn khiến cho Nhất Xú Ung Bất Đan giận dữ, hắn rống to như qui núi ;

— Thằng tiểu qui, võ công của ngươi đến bậc nào mà dám oang oang cái mồm đến thế, dù cho ngươi không đến đây tìm ta. thì ta cũng nhất định gặp ngươi để tế độ cho ngươi theo chân lão ác đạo Dương Chấn Hoàn luôn thể. Chẳng ngờ hôm nay ngươi tự dưng vào đây nộp mình, thực khỏi bận công ta tìm ở đâu xa xôi cho nhọc sức.

Nói dứt, lão Đại ác Ma xê mình ngang nửa trượng, tả chưởng từ từ giơ lên ngay ngực, quát như sấm nổ :

— Tiểu tử, hãy đón nhận lấy ngọn chưởng của ta !

Cùng theo tiếng quát, Nhất Xú Ung Bất Đan đưa rang kẻ địch một quả chưởng uy vũ, tợ lôi đình, nghe ầm ì như có tiếng sấm sét trong đó.

Chợt thấy bóng chưởng kinh hồn của lão đại ác ma Chí Tôn không dám sơ suất, chàng lùi lại một bước lấy thế đứng vững chắc như quả núi, đồng thời, hữu chưởng huy động nội khí « Càng Ngươn Chân Cang » đưa ào ào như bão tố.

Chưởng lực hai bên gặp nhau phát ra một tiếng nổ rền trời, cát bụi tung bay mịt mù lên không gian.

Áp khí khốc liệt của ngọn qui chưởng xô Chí Tôn thối lui một bước thân hình lắc lư ít cái mới đứng vững.

Trong khi Nhất Xu Ung Bất Đan cũng rúng động toàn thân xê dịch qua bên trái một cái giữ lại sự thăng bằng.

Tất cả bọn cao thủ Bách Linh Hội đứng xa tràng đấu có ngoài năm trượng cũng đều rung tận đáy lòng vì tiếng sấm chưởng đó.

Bọn chúng thò hàng mấy trăm cặp mắt toát ra một thứ ánh sáng hãi hùng, nhìn hai tuyệt thủ giang hồ có cái công lực thần xuất qui mạt ngang nhau.

Kể về công lực, Chí Tôn nhờ có hai độ kỳ duyên tăng vọt một trăm năm mươi phần so với Nhất Xú Ung Bất Đan thì trội hơn nhiều về mặt khổ công vận dụng, trong thực tại chàng còn thua sút lão Đại ác Ma một bực, vì vậy chưởng lực của chàng chưa vượt ngang công lực của kẻ thù được.

Nhất Xú Ung Bất Đan kinh ngạc đến tột độ Lão đại ác ma nhìn Chí Tôn một hồi như tìm hiểu ở cơ thể chàng một sự lạ lùng, rồi trố lên như qui rống :

— Khá lắm đấy ! Tiểu tử hãy ráng đỡ chiêu thứ nhì.

Sau một tiếng hú quái gở vang dội cả một sân cỏ vàng, đột nhiên, thân hình của lão đại ác ma một tiến một lùi, tức thì ba ngọn qui chưởng cùng đưa ra nhanh nhẹn đến như không thấy kịp.

Ba luồng qui chưởng thoát đi như vũ bão tợ lôi đình, sức mạnh không thể nào tưởng tượng được.

http://tieulun.hopto.org

Thực ra nguy cho Chí Tôn vô cùng. Từ trước đến nay chưa bao giờ chàng trông thấy chưởng phong quá khốc liệt đến thế.

Không dám chậm trễ, Chí Tôn vận đủ hai phần công lực lên song chưởng hai luồng áp khi Lưỡng Cực Chân Nguơn lẹ làng đẩy ra.

Lập tức, từ chưởng trùng thoát đi bốn đường trắng đỏ, ào ào tợ thác đổ đầu non.

Hai tiếng nổ long trời.

Dư âm chưởng phong ầm ì trên không gian như sấm sét đang hồi bão tố. Cột trụ khổng lồ Khải Hoàn Môn bị áp khí tông đi ngoài hai mươi trượng. Hai luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn của Chí Tôn suýt bị tiêu tan thân thể chấn động mấy lần, tháo lui hơn ba bước.

Đồng thời ba ngọn quỉ chưởng của Nhất Xú Ung Bất Đan cũng bị Lưỡng Cực Chân Nguơn đánh tan rã trong nháy mắt. Dư lực áp khí quật nhằm lão đại ác ma chẳng khác một nhát búa nặng ngàn cân vừa bổ nhằm.

Nhất Xú Ung Bất Đan rống như quỉ núi hắn bị đẩy về sau ba bước, sắc mặt trắng bệt như cái thây ma.

Đứng ngoài thoạt trông thấy hai bên đại kình địch không hơn không kém, nhưng sự thực phần Chí Tôn chỉ bị chấn động một lúc, nội khí trở lại bình thường, riêng lão đại ác ma thì máu mồm chực trào ra, hắn đã phải nuốt mấy lần và ngầm vận chân nguơn chữa trị.

Lão đại ác ma đứng sững chẳng chút cử động cặp mắt xạ thứ ánh sáng qui quái thảm khốc nhìn vào mặt Chí Tôn.

Chí Tôn cũng đứng yên chưa vội ra tay, chàng ngầm phục cái công lực kinh hồn của Nhất Xú Ung Bất Đan, thật chẳng kém Liệt Dương Quái Lão chút nào cả.

Giữa lúc trên hai trăm cao thủ Bách Linh hội bị năm luồng chưởng lực của 2 đại kình địch chạm nhau, tất cả đều loạng choạng muốn ngã, phải phóng lui về sau ngoài một trượng nữa, sắc mặt ai nấy đều lộ nét kinh hoàng...

Cả trảng im lặng nặng nề trong bầu không khí sặc mùi máu tanh hôi.

Trận tàu ác liệt lại sắp mở màn !

Hai đại kình địch phải có một kẻ chết.

Lão Đại ác Ma hay Chí Tôn chưa một ai biểu trước được !

Có điều chắc chắn là phải có một người ngã gục trên mặt sân cỏ vàng.

Qua một lúc trấn tĩnh, Nhất Xú Ung Bất Đan bỗng cười khì khì như quỉ dộc, rồi nghiến cái thân mình nhỏ bé qua một bên, thình lình, phóng tới Chí Tôn độ tám thước, giơ cả mười ngón chưởng, chộp vào đến chàng hai chiêu cực kỳ quái lạ, chưa từng nghe thấy trên mặt vũ lâm.

Mười ngón chưởng lão Đại ác Ma vừa đưa ra, nghe dường có mười ngọn âm phong lạnh lẻo pha lẫn một thứ ánh sáng kỳ quái chụp xuống đầu Chí Tôn giống như quang ảnh tử thần.

Nhận thấy đường chiêu qui quái của Nhất Xú Ung Bất Đan, Chí Tôn giật mình lo ngại, tự biết không thể đón đỡ hay tránh né kịp, chàng lẹ làng dùng ngay thân pháp « Di ảnh Kỳ Hình », lắc mình biến mất.

Nhanh như chớp giật, lão đại ác ma vừa tấn công hụt Chí Tôn một chiêu, là đã đuổi theo chàng tấn công thêm một chiêu khác.

Chưa kịp đứng vững trên mặt đất, liền bị Nhất Xú Ung Bất Đan vỗ mười ngọn qui chưởng vào mình, buộc chàng phải nhảy tránh đi nơi khác cứ thế liên tiếp diễn ra mà không làm sao trả lại kẻ địch một chưởng nào.

Hai đại kình địch quay tròn chớp nhoáng như bóng vong linh, khiến cho mấy trăm cao thủ Bách Hội đứng ngoài tràng đấu đều rùng mình rờn gáy, vì cái thân pháp biến hóa như bốn ma của hai người.

Một lúc thật lâu. Chí Tôn chỉ lẩn tránh trong màn lưới tử thần của Lão đại ác ma mà chưa đánh lại được chiêu nào.

Nhất Xú Ung Bất Đan đắc chí cười khì khì ;

— Bấy nay tiếng tăm Chủ Nhân Lệnh Xé Xác lừng lẫy trên chốn giang hồ, ta cũng ngờ ngươi có một vỏ công quán thế siêu phàm, nên lấy làm để ý, chẳng ngờ hôm nay gặp ngươi chỉ có tài mùa rồi ngần ấy, thì làm sao nói tới chuyện phục thù cho hai trăm mạng Cam Lộ Bang của thằng già Dương chân Hoàn ?

Đã thế chẳng may chốc nữa đây ta tặng cho ngươi một cái chết không được vẹn toàn thì thề lại đằng khác nữa.

Bản chất Chí Tôn là một chàng trai khinh mạn, ngạo nghễ nhất trần đời, không hề chịu nhượng ai một bước nào, giờ bị Nhất Xú

http://tieulun.hopto.org

Ung Bất Đan kêu ngạo đến mực, dòng máu cầm thú trong huyết quản bỗng chạy ngược lên đỉnh đầu, chàng nghiến răng kèn kẹt, rồi quát to lên chấn động cả tràng :

— Thằng qui lùn thấp kia, số ngươi đã mãn phần rồi !

Chờ cho lão Đại ác Ma đánh một chiêu và né xong. Chí Tôn đứng sững ngay vị trí cũ, lẹ như chớp lóe, song chưởng chàng huy động hai ngọn Lưỡng Cực Chân Ngươn mang theo công lực 10 phần.

Đồng thời tiếp đó, Chí Tôn quay luôn mấy vòng liên tiếp đẩy, ra muôn ngàn ngọn thần chưởng khác, khởi từ ba phía tấn công Ung Bất Đan.

Tức thì, hai luồng trắng đỏ cuồn cuộn từ chưởng trung của Chí Tôn thoát đi phát lên những tiếng ầm ầm như núi non đang hồi long lở.

Chí Tôn đưa ra một loạt chưởng phong này, dù cho Nhất Xú Ung Bất Đan có cái võ công thần khốc quỉ mạt đến đâu, cũng không thể nào dám xông tới gần mình kình địch như lúc này. Lão Đại Ác Ma nhảy tránh không ngừng. Gió chưởng lướt qua rung động cả thân mình qui dị của hắn.

Lúc bấy giờ, hai màu khí thể Lưỡng Cực Châu Ngươn tràn trề cả không gian trong vùng năm trượng, cát đá bốc lên bay mù trời từng trận quái phong ù ù từng loạt chưởng ầm nổ rền hàng ngàn vạn tia sáng chớp nháng như màn lưới tử thần.

Hơn hai trăm cao thủ Bách Linh Hội bị áp khí nặng nề muốn bể tất cả huyệt đạo, hốt hoảng tháo lui thêm hai trượng.

Bọn chúng ngấm vận công lực chực hờ Chí Tôn sa cơ, là phóng mình trở vào tràng đầu quật chưởng hạ sát ngay.

Tử khí tràn lan cả mặt sân cỏ vàng.

Chưởng phong ào ào, sấm chưởng vang động tợ tiếng trời gầm.

Cả hai đại kình địch ẩn hiện trong màn lưới tử quang, chẳng khác nào hai bóng vong linh chập chờn hiện về.

Quả thật một trận đấu kinh hồn chưa từng có trên chốn Võ Lâm từ trước đến nay. Một bên quyết quật chết kẻ thù, để trả hận cho Sư môn, đồng thời xóa đi một trong năm đại ác ma có tên trong cuốn Huyết Hải Thâm Cừu, cho nhẹ bớt phần nào gánh nặng.

Một đằng, nhất định tiêu diệt kình địch, hủy đi một nhân vật không bỏ cuối cùng của Cam Lộ Bang đã từng làm khiếp mật giang hồ trong mấy tháng nay. Theo Nhất Xú Ung Bất Đan, nếu lần

này không giết được Chí Tôn để cho chàng chạy thoát, là hậu quả sẽ còn khốc liệt cho môn phái Hắc đạo hơn gấp cả trăm ngàn lần như thế nữa.

Vì vậy, lão đại ác ma vận dụng toàn bộ công lực vào song chưởng liên tiếp đưa ra những đường chiêu lạ lùng chưa từng thấy, đánh thẳng vào người Chí Tôn.

Từ khi bóc mở trên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn vừa nhảy tránh qui chưởng cực kỳ hiểm ác của Nhất Xú Ung Bất Đan, lại vừa quay tròn song chưởng pháp ra hai khí thể trắng đỏ của luồng Lưỡng Cực Chân Ngươn cuồn cuộn bay tới kẻ thù như khối tòa mây tuông, mịt mù vũ trụ.

Không một cao thủ nào dám tiến lại gần năm trượng, bọn chúng trố hàng mấy trăm cặp mắt lộ hung quang đợi chờ giây phút biến cố sau cùng.

Qua năm mươi đường chiêu, cả hai đại kình địch đã dốc toàn bộ công lực nhưng chưa ai thủ thắng được ai cả.

Các đường chiêu quái lạ của lão đại Ác Ma Ung Bất Đan thấy hơi chậm lại, sinh khí giảm đi rất nhiều.

Riêng Chí Tôn, cũng cảm thấy chân lực mình kém sút hơn trước, không như lúc đầu giao đấu, nhưng chàng vẫn cắn chặt hai hàm răng dồn công lực bình sanh vào hai chưởng, đẩy sang kình địch những luồng áp khí khốc liệt như lúc ban đầu.

Mặc dù vậy, tất cả con người đều là xác thịt, cho dù chân lực cao diệu đến đâu, nếu mang toàn bộ ra vận dụng theo thời gian kéo dài cũng phải đến phút dây nào đó kiệt quệ, mà không còn đứng vững được nữa.

Nhất là trong một trận giao đấu hai bên đều có cái võ công lấn nội lực ngang hàng nhau, cùng nhất định thu toàn lực mong hạ lẫn nhau, thì chân ngươn trong người sẽ tổn thương không thể nào tưởng tượng được.

Cho nên, tuy Chí Tôn đã gặp hai độ kỳ duyên nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Hằng thái Noãn, công lực chàng lên đến một trăm năm mươi năm có thể gọi mênh mông như biển cả nhưng chàng chỉ có thể kéo dài trận đấu với những kẻ kém hơn, để sau cùng tiêu diệt mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng với lão đại ác ma Nhất Xú Ung bất Đan vì công lực ngang với chàng, dù chàng là một đại kỳ nhân có nội lực huyền vi hơn nữa, cũng không thể nào đánh nhau mãi như thế được.

Hơn nữa, trước mặt đại kình địch như Nhất Xú Ung Bất Đan, tự này, Chí Tôn luôn luôn thi triển chưởng lực đến mười phần chân khí đó dần dần hao kém thì làm sao giữ gìn được sức mạnh như lúc mới vào tràng.

Thêm vào, trước đó giết trên một trăm cao thủ Bách Linh Hội công lực của Chí Tôn hao tổn rất nhiều, chàng chưa kịp một phút nghỉ tay, thì lão đại ác ma hiện đến trong lúc chân khí còn trần trề.

Đó là một điều hết sức bất lợi cho Chí Tôn khi gặp tay kình địch ngang hàng với chàng.

Chẳng mấy chốc, thêm năm mươi đường chiêu khủng khiếp trôi qua.

Cả hai bên như không còn sức lực chịu đựng nổi nữa, tuy vậy năm chưởng vẫn từng loạt nổ vang trời, tử quang chớp giăng trông vô cùng rùng rợn nếu chỉ một thoáng sơ ý là ngã ra chết ngay tại tràng đấu.

Bấy giờ, mồ hôi của Chí Tôn đã toát ra ướt đầm cả chiếc áo đang mặc, mạch máu trong người đều căng thẳng, hơi thở dập dồn sức mạnh chậm đi và song chưởng kém dần.

Nhất Xú Ung Bất Đang cũng thầm mệt, chiếc đầu to luôn lắc lư, hắn bỏ những chiêu quỉ quái kỳ ác, chỉ huy động những ngọn quái phong bắt từ trên đỉnh đầu Chí Tôn bửa xuống tợ sấm sét để cầm cự với chàng ở giờ phút chót, trước khi vùng lên toàn bộ chân khí quật ngã chàng.

Đoán biết ý định độc hiểm của kẻ thù, Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt, chàng nhoài đẩy sang Nhất Xú Ung Bất Đan những luồng chưởng kinh hồn.

Chàng bất chấp cả sự nguy hiểm của trên hai trăm tên Ma đầu đang chờ lúc sa cơ của chàng ở ngoài tràng đấu.

Kể về công lực từng tên đối với Chí Tôn chẳng thấm tháp vào đâu cả, nhưng nếu bọn chúng hợp lại quấn đầu giữa lúc chàng kiệt sức, chắc chắn chàng không thoát khỏi cái chết trong tay chúng.

Cả hai đại kình địch đều cương quyết tiêu diệt lẫn nhau. Trận đấu càng ngay càng đi sâu vào kiệt quệ mỏi mòn.

Với lão đại ác ma, nếu thất bại trước Chí Tôn sẽ còn trên hai trăm cao thủ Bách Linh Hội tiếp chiến không phải mệnh hệ gì.

Nhưng nếu Chí Tôn kiệt sức ngã gục tại tràng là tức khắc sẽ bị bọn ma đầu xông vào xé xác chàng làm vạn mảnh để trả thù cho đồng môn phơi xác la liệt khắp mặt sân cỏ vàng trong trận đấu khốc liệt vừa rồi.

Tình thế quả thực bất lợi cho chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Bọn ma đầu Bách Linh Hội đứng ngoài nhận rõ điều ấy chúng ngầm ra hiệu cho nhau chực hờ cơ hội thuận tiện là phóng vào giết chết Chí Tôn ngay.

Chúng nhất định phải diệt trừ nhân vật khủng bố máu tanh trong trận đấu này để tránh trước cái hậu quả thảm khốc về sau.

Chúng thừa hiểu, nếu hôm nay để Chí Tôn thoát khỏi, thì kể từ ngày mai trở đi không còn mong gì tìm ra tung tích chàng nữa. Lần lượt cây Lệnh Xé Xác sẽ đến phân thây từng người, thế giới võ lâm chắc hẳn lâm vào thời tận mạt.

Về phần Nhất Xú Ung Bất Đan, lần đầu tiên gặp đối thủ trên mặt giang hồ, có cái công lực siêu tuyệt không thể nào tưởng được, hắn đã dốc hết thần công nhưng vẫn chưa hạ nổi kẻ thù, trong lòng lo ngại không ít.

Chẳng mấy chốc đã ngoài một trăm đường chiêu mà chưa bên nào thủ thắng được cả bây giờ Chí Tôn mới cảm thấy băn khoăn, tự hiểu mình không thể đánh ngã Nhất Xú Ung Bất Đan trong một thời gian ngắn ngủi được.

Vừa đánh, chàng vừa quét mắt ngang hơn hai trăm tên ma đầu ở ngoài tràng sẵn sàng phóng vào vòng chiến, mà phát sinh thấm lo ngại vô cùng.

Đột nhiên Chí Tôn tự nhủ :

— Giả chẳng may bây giờ Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương xuất hiện với một vài cao thủ nào có cái công lực cao siêu, nhảy vào vòng chiến, thì hậu quả sẽ chưa biết ra sao, e rằng mối Sư cừu không trả được thân thể mơ hồ chưa tìm ra mà phải đành vùi chôn thân xác nơi núi rừng hoang vu này.

Chí Tôn thoáng cặp mắt sáng tợ tinh cầu vào phía trong xa Tổng đàn Bách Linh Hội tìm bóng dáng dãm tuyệt của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương nhưng mãi đâu chẳng hề trông thấy, Chàng hết sức

http://tieulun.hopto.org

lạ lùng tự bảo :

— Ô, tại sao có chuyện lạ thế nầy ? Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương biện ở đâu, sao mãi đến giờ phút quyết liệt nầy không thấy ?

Hay là ma nữ đang sắp đặt một mưu mô quỉ quyệt gì chờ đến giây phút chót mới xuất hiện ra tay ?

Hay là cô ả hiện không có mặt trong Tổng đàn vừa đi đâu vậy ?

Bầy nhiêu câu hỏi quái ác cứ dồn dập trong đầu óc Chí Tôn nhưng mãi vẫn chưa tìm ra một tia ánh sáng.

Thêm vào, tại con đường ra Hoàng Thảo đỉnh có rất nhiều tên Ma đầu đứng lố nhố, chúng trấn ngay huyết lộ duy nhất ra vào.

Linh cảm như báo cho Chí Tôn biết trước hiện tình chàng đã lâm vào nguy ngập, tử khí đang lẩm quất lên mình chàng.

Một ý niệm chớp lòe trong óc, Chí Tôn nhủ thầm :

— Phải đây ! Ta phải đánh thật mạnh và thật chớp nhoáng, để kết thúc trận địa lưu huyết nầy, nếu chậm trễ chắc tai vạ sẽ đến với ta.

Muốn vậy, trước nhất ta phải giết chết cho bằng được lão đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan, nếu không, ta sẽ khó lòng rời khỏi Tổng đàn Bách Linh Hội nầy.

Nghĩ suy đâu đấy đã xong, Chí Tôn thừa lúc hai đường sấm chưởng nổ vang trời, tử quang chớp đầy vũ trụ, áp khí đẩy lui trở lại, chàng huy động song chưởng quay đi một vòng quát :

— Lũ đại ác ma mặt quỉ, ngươi hãy rán mà tiếp nhận lấy hai ngọn chưởng của ta !

Theo tiếng quát đó hai luồn kình khí trắng đỏ từ chưởng trung của Chí Tôn cuồn cuộn thoát ra mạnh bạo tợ lôi đình nhắm ngay Nhất Xú Ung Bất Đan chụp tới nặng nề tợ hai quả băng sơn.

Chưởng lực của Chí Tôn mang theo mười phần thành lực, uy vũ vô cùng thảm liệt có thể dời đổi cả núi sông.

Không ngờ Chí Tôn tấn công thình linh như thế, Nhất Xú Ung Bất Đan liệu tránh không còn kịp nữa lão đại ác ma, liều trí mạng thảo lui thân mình lùn thấp lại một bước, đồng thời song chưởng dựng đứng lên giơ cao khỏi ngực, ấn theo cung « khảm ly » rồi vận dụng toàn bộ công lực phất động hai luồng kình khí.

Bốn luồng chưởng lực lôi đình chạm vào nhau.

Ầm ầm...

Mấy tiếng nổ long trời lở đất.

Gió chưởng ù ù làm tróc ngã la liệt hầu hết những cây cổ thụ ngoài xa.

Cả bốn thân cột khổng lồ Khải Hoàn môn đều rúng động. Mặt đất gần xa rung chuyển không ngừng...

Cát bụi bốc lên mù trời. Hàng loạt mảnh ngói từ nóc Khải Hoàn Môn rớt xuống đất loảng xoảng.

Chí Tôn cắn chặt hai hàm răng lại để khỏi phải rú lên một tiếng thảm hại.

Chàng cố vận hết sức bình lực cho thân hình nặng như núi nhưng vẫn không làm sao đứng vững được, buộc phải loạng choạng lùi lại phía sau hơn nữa trượng, mới lấy lại sự thăng bằng.

Máu từ trong huyết quản của chàng bị chấn động quá mạnh chực trào ra tận miệng, Chí Tôn cố hết sức nén đi và nuốt trở xuống, thần sắc biến đổi mau chóng, gương mặt chàng từ màu hồng phấn tuyệt thê trở thành màu xanh nhợt, hơi thở bế tắt một lúc thật lâu.

Chí Tôn xạ hai luồng hung tuyền vào người lão đại ma đầu Nhất Xú Ung Bất Đan, biểu lộ một sự căm thù khôn tả.

Chàng có vẻ như ăn tươi nuốt sống lão đại ác ma mới vừa lòng chàng.

Đồng thời, Nhất Xú Ung Bất Đan cũng rống lên mấy tiếng thê thảm như quỷ hú trên đồi ma, toàn thân bị bắn ngược ra sau gần một trượng nhưng đã lẹ làng tung người đứng dậy trong nháy mắt.

Hai vòi máu đào từ trong cửa miệng của lão đại ác ma phún ra trông vô cùng ghê tởm, hắn đứng lắc lư chẳng khác gì con thuyền đang bồng bềnh trên muôn trùng lớp sóng đại dương.

Hắn cố nuốt ực ngụm máu đang trào trong cổ họng vẽ mặt đã quái ác giờ càng quái ác thêm hơn.

Chí Tôn trầm lặng hét :

— Lão quỉ hôm nay đã đến ngày tận số của ngươi rồi.

Lão đại ác ma ực thêm ngụm máu chưa kịp bắn vọt ra ngoài hắn mặt quái ngay mặt Chí Tôn thân hình như chạn vờn tới chộp lấy chàng xé xác nuốt tươi.

Hắn cất giọng ồ ề như thác đổ :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi sẽ chết trên mộ địa nầy đừng hòng chạy thoát khỏi tay ta.

http://tieulun.hopto.org

Thốt dứt câu rợn người đó, Nhất Xú Ung Bất Đan nắm chặt song chưởng, nghiến lấy hai hàm răng không cho vọi máu phọt ra ngoài nữa, đồng thời vận ngầm chân khí chữa trị vết thương trầm trọng trong cơ thể.

Hắn quyết liều một phen sống chết xới Chí Tôn.

Riêng phần Chí Tôn, mặc dù hết ra cầu đó để trấn áp bớt cái hùng khí của Nhất Xú Ung Bất Đan, nhưng thật ra chính chàng cũng đang mang trọng thương trong người, chẳng kém gì kình địch.

Chí Tôn cũng biết ở trước hoàn cảnh này chàng cũng đã bị thương tổn bên trong, chân nguơn hao tổn rất nhiều, chàng liền lấy hơi lại điều hòa chân khí. Sau cùng vận lại công lực, mặt chàng lại đỏ như xưa.

Đột nhiên trong khi ấy, có tiếng ào ào từ trên không đưa đến, những cao thủ của Bách Linh Hội núp bên kia cánh rừng giờ liền ra mặt, có tới bốn năm mươi người.

Tình thế thực là khẩn cấp, tử khí bốc mờ cả không gian.

Quét mắt trông thấy lúc bấy giờ ngoài tràng trước sau có tới ba trăm tên ma đầu, Chí Tôn không khỏi lo ngại trong lòng, chàng biết sở mệnh còn mất của chàng chính trong trận đại lưu huyết nầy, với số đông cao thủ như kiến cỏ ấy, cho dù lúc bình thường chàng cũng phải vất vả mới chống nổi chúng, huống nay, chân khi chàng vừa bị hao kiệt mỏi mòn, các huyệt đạo lại trúng nhằm qui chưởng của lão đại ác ma mang vết thương khá nặng, thì làm sao có thể đương đầu với bọn ma đầu hung hăng như bầy quỉ đói ấy.

Chàng thử vận chân nguơn xem sao, thì may thay, nội khí từ huyệt đan điền toát ra tràn trề trong cơ thể của chàng, tuy không được bình phục như xưa, nhưng kinh mạch lưu thông không bị bế tắt như lúc nảy.

Nhìn bọn ma đầu và Nhất Xú Ung Bất Đan sát khí lại lấy lừng lên mặt. Chí Tôn rít hận thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Lũ ma đầu ác độc, ta thề giết sạch chúng bây để trả mối Sư cừu.

Cho nên, mặc dù trong mình còn mang vết thương khá nặng. Chí Tôn vẫn không cần nghĩ tới cái hậu quả ở sau trận giao đấu sắp tới này. chàng nhất định đánh tới giọt máu cuối cùng, miễn sao giết được Nhất Xú Ung Bất Đan thì thôi.

Sau tiếng thét hận thù đó, Chí Tôn vùng nhảc hẳn mình lên bo vượng chuyển đi một vòng tròn như diều hâu bay lượn rồi phóng ngang cánh cửa Khải Hoàn Môn lẹ như bóng quỉ hiện hình.

Đến chừng Chí Tôn trở về chỗ cũ,, thì đã thấy trong tay chàng cầm cây Tàn Chi Quái Đao tỏe rực ánh sáng quái dị, rợn người.

Thì ra, trong lúc chí Tôn đảo một vòng tròn quanh cánh cửa hải Hoàn Môn, là với ý định chợp lấy cây quái đao đổi phó với tình thế.

Chàng tự nghĩ đã đến lúc chàng phải hạ độc thủ rồi, nếu không tàn ác, chàng khó thể thoát ra khỏi nơi nầy

Trên ba trăm tên ma đầu Bách Linh Hội đứng ngoài tràng thoáng nhận ra cây Tàn Chi Quái Đao, đồng quát to :

— Lệnh Xé Xác !

Tiếng quát hải hùng của bọn ma đầu chấn động cả mặt sân cỏ vàng, làm Nhất Xú Ung Bất Đan đến phải giật mình, thò cặp mắt qui quái nhìn cây Tàn Chi Quái Đao, một bề sắc như nước, một bên như lưỡi răng cưa, toát ra một thứ ánh sáng lạnh toát hồn.

Lão Đại Ác Ma hơi nhích động hai vai, nhưng chẳng nói năng gì cả.

Bấy giờ, Chí Tôn cầm cây quái lệnh đứng sừng giữa tràng cặp mắt ngời chớp một thứ ánh sáng vừa kinh dị, vừa pha lẫn máu tanh khủng khiếp, trông chàng uy nghi chẳng khác một pho tượng thiên thần.

Chàng quét mắt bọn cao thủ mấy lượt để đè nén cái hào khí của bọn chúng, làm cho chúng khiếp sợ, chưa dám vội xông vào tràng.

— Giữa hiện tình bi đát, Chí Tôn thừa hiểu chàng đang đứng trong cảnh một sống, một chết, mà vận mệnh đều tùy thuộc nơi sự sáng suốt của chàng.

Chính vì vậy, mà vừa rồi Chí Tôn đã quyết định phóng mình lên cánh cửa Khải Hoàn Môn thu hồi cây Lệnh Xé Xác, để có thể cầm cự kéo dài thời gian cùng bọn ma đầu Bách Linh Hội.

Chàng đoán hiểu hiện nay cây Lệnh xé xác, đã chấn động trên mặt giang hồ chàng cầm nó trên tay, nhất định bọn ma đầu phải chùng bước, sẽ không có một tên nào dám mở màn trước trận đấu cuối cùng.

Còn lão ma đầu Nhất Xú Ung Bất Đan, hiện giờ chẳng khác gì

http://tieulun.hopto.org

chàng. hắn đã bị chưởng lực Lưỡng Cực Chân Ngươn của chàng quật trọng thương, cũng như chàng, hắn mong có nhiều thời giờ để chữa trị các huyệt đạo bế tắt.

Cho nên, trên ba trăm cao thủ đứng ngoài tràng, mặc dù đã biết sau trận đấu kinh hồn vừa rồi lão đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan lẫn Chí Tôn đều tận kiệt cả công lực, không còn dũng mãnh như trước nữa, nhưng trông thấy cây Tàn Chi Quái Đao lạnh khiếp người trên tay kẻ địch, bọn chúng yên, chưa một ai dám đong thủ nhảy vào tràng làm gương trước cả.

Tuy vậy, bọn chúng nghĩ trước sau gì Chí Tôn cũng phải kiệt lực ngã gục trên mặt sân cỏ, cho nên chúng chia nhau đứng trấn nhiều phương vị, để dễ dàng phóng chưởng vào quật chết chàng, đồng thời chặn đứng lối thoát thân, nếu chàng bỏ chạy bất ngờ.

Trường đấu bỗng chìm trong bầu không khí nặng nề, khó thở.

Khắp mặt sân cỏ vàng trên trăm xác chết ngổn ngang, kẻ cụt đầu, người bị xé tét cả thân mình, gan ruột lòng thòng, máu me lênh láng, có nhiều vũng máu đông đặc từ lâu pha màu đen xám, bốc mùi tanh hôi nồng nực.

Một bên Chí Tôn tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao mắt xạ tinh quang, trấn áp bọn ma đầu Bách Linh Hội, nhưng cũng vừa chuyển chân khí qua các huyệt đạo có sức khôi phục lại sinh lực đã mất.

Bên kia, Nhất Xú Ung Bất Đan trơ người như bóng quỉ, hắn truyền nội khí dưới vực đan điền lên điều hành châu thân, tống ra những chất độc bị luồng chí công phong khóa liệt Chí Tôn thiếp vào.

Một chặp lâu, Chí Tôn thu hồi lại phần nào công lực, nhưng máu sư cừu đột nhiên chạy cuồn cuộn ở bên trong, chàng bất kể sự nguy hiểm, lay cây Tàn Chi Quái Đao và hai luồng nhỡn tuyến vào mặt Nhất Xú Ung Bất Đan, trầm nặng quát :

— Lão quỉ kia, đã đến giờ hết số của ngươi rồi, vậy biết điều quỉ xuống cho ta xẻ xác trả lại món nợ máu mà ngày xưa mà ngươi đã vay Cam Lộ Bang, nếu nghịch lại ngươi sẽ phải nhận lấy một cái chết thảm khốc hơn thế nữa

Câu nói như lệnh truyền của Chí Tôn khiến cho Nhất Xú Ung Bất Đan giận xung tóc trán, lão đại ác ma rú như quỉ hú :

— Thằng bé con, trái lại, nơi đây là mộ địa để chôn ngươi đừng hòng thoát khỏi chốn này mà thốt ra những lời xấc láo đó.

Quét cặp mắt lồ lộc quang quẻ trên ba trăm tên ma đầu đang vây chặt tràng đấu, lão Đại Ác Ma vùng há miệng cười khì khì, thật quái gở :

— Một mình ta cũng đã quật chết người rồi huống nay bị trọng thương mà chung quanh có tới ngoài ba trăm cao thủ đứng chực chờ đoạt mệnh ngươi. Ngươi làm sao chạy trốn đi đâu cho khỏi.

Chí Tôn vô cùng tức giận, xê mình tới hai bước; thét căm thù :

— Nầy lão quỉ ta báo cho mà biết trước, từ ngày cây Lệnh Xé Xác xuất hiện trên chốn giang hồ, mỗi lần ta cầm nơi tay là một mạng người ngã gục, chưa có một kẻ nào tránh nổi đường chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn của Bản Lệnh Chủ.

Giờ ta cho ngươi rõ sự lợi hại ghê gớm của nó như thế nào.

Chấm dứt câu nói, Chí Tôn chuyển động cây Tàn Chi Quái Đao, ẹ như tia sét phóng sang chỗ Nhất Xú Ung Bất Đan đứng, vạch một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc.

Tàn Chi Đoạn Hồn là ngón võ công thần bí của Cam Lệnh Bang Chủ Dương Chấn Hoan đã khổ công luyện đến hai mươi năm trường, quái vị và khủng khiếp không thể nào tưởng tượng được.

Một chiêu chia làm ba phương hướng. Hai lần sáng chặt ngắm hai tay và cẳng chân, còn lần sáng sau cùng thì đục thủng nơi ngực kẻ thù moi lấy ra trái tim. Kể từ ngày xuất hiện giang hồ đến nay chưa một ai tránh nổi, trừ Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhờ cây quỉ kiếm chống đỡ thoát chết, nhưng vẫn cụt hết cánh tay trái, như thế đủ hiểu ngón võ công nầy hiểm ác đến bậc nào rồi.

Chí Tôn đem ra dùng với lão đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan là sau trận huyết chiến kinh hồn chàng tự biết không thể lấy sức thắng nổi nên quyết định xé xác hắn bằng bàng cây quái đao, để diệt trừ mau chóng một địch thủ cực kỳ lợi hại, may ra mới có thể vận dụng toàn oan lực vạch một con đường mau thoát khỏi khu đất tử thần.

Nhưng trước khi Chí Tôn chớp động cây Tàn Chi Quái Đao lão Đại Ác Ma đã giật mình phóng ra ngoài ba trượng lẹ như bóng quỉ, thoát khỏi ba lần sáng khủng khiếp vạch tới mình hắn.

Nhất Xú Ung Bất Đan cả tiếng cười khì khì :

— Thằng bé con, Cây Lệnh Xé Xác của ngươi đến thế là cùng.

Công hụt lão đại ác ma nọt chiêu đâu Tàn Chi Quái Đao, bất giác Chí Tôn ngơ ngẩn cả người, chàng không thể nào ngờ được kẻ

http://tieulun.hopto.org

địch lại có thể tránh khỏi ngón võ công hiểm độc bậc nhất trần đời của Sư phụ chàng truyền dạy.

Từ ngày Lệnh xé xác xuất hiện trên mặt võ lâm tìm thù trả hận máu, đây là lần thứ nhất, một lão ác ma vượt qua lưỡi tử thần.

Chí Tôn ngẩy người nhìn Nhất Xú Ưng Bất Đan thầm phục cái chân thủ kỳ diệu của lão đại ác ma tiếng tăm giang hồ.

Trên ba trăm ma đầu Bách Linh hội thấy thế, vui mừng, cùng quát lên chấn động cả tràng, thật lâu mới chịu yên lặng nhìn vào trận đấu sắp tiếp diễn.

Trước tình thế đó, Chí Tôn tự nhủ:

— Nếu ta không giết được lão đại ác ma là quả thực hôm nay số mạng ta đã hỏng rồi!

Máu căm thù dội ngược lên tận đỉnh óc, ý chí quyết tử trào sôi trong lòng Chí Tôn. Chàng vùng lắc mình tới cách Nhất Xú Ưng Bất Đan độ khoảng hai trượng dùng ngay thân pháp Di ảnh Kỳ hình lệ tợ bóng ma phóng qua phía đại ác-ma vạch một chiêu Tàn chi Đoạn Hồn sắm sét.

Lần này, lão đại ác ma không kịp dự phòng, lại không ngờ Chí Tôn dùng thân pháp kỳ quái như thế nên khó mà xê dịch như trước.

Thế nhưng, lão ma đầu nhanh như bóng quỉ hắn xê qua bên phải ba bước, tả chưởng huy động một luồng kình phong mạnh như núi lở.

Hắn đánh ra ngọn chưởng này với ý định lấy thế công trả lại thế công, buộc kẻ địch phải thu hồi cây quái đao lại.

Thế nhưng trái lại sức tưởng tượng của Nhất Xú Ưng Bất Đan, trong khi tả chưởng lão Đại ác ma ào ào tỏa ra, một làn sáng lạnh lẻo tử thần đã chớp qua thân mình hắn.

Cảm thấy đau buốt cả tim gan, Nhất Xú Ưng Bất Đan rống to như quỉ hú, hắn thảo lui ngoài 5 trượng.

Đồng thời, một vệt đen theo làn sáng chớp rợn hồn bắn ngược lên không gian, máu đào từ thân người lão đại ác ma xối xuống lênh láng trên bãi cỏ vàng.

Thì ra, cây Quái Lệnh của Chí Tôn Vừa đưa ra đã chặt đứt cánh tay trái Nhất Xú Ưng Bất Đan mà không hề một ai trông thấy kịp.

Dù vậy, lão Đại ác ma cũng đã tránh được hai lần chớp thần do cây Tàn Chi Quái Đao phát động, khỏi bị chặt cụt hai chân và đứt

chúng nơi giữa ngực moi quả tim ra ngoài như các nạn nhân từ trước đến nay.

Chặt phăng được một cánh tay trái của Nhất Xú Ưng Bất Đan Chí Tôn trút nhẹ đi một phần gánh nặng lo âu, chàng cắn chặt hai hàm răng, lay động Cây Tàn Chi Quái đao chực lao theo kình địch tiếp thêm chiêu thứ nhì.

Bất ngờ ba luồng sáng nhoáng từ phía sau lưng Chí Tôn vạch tới nhanh tợ sấm giật lưng trời.

Đó là ba cao thủ Bách Linh hội lợi dụng lúc Chí Tôn bận lo đương đầu cùng Nhất Xú Ưng Bất Đan bọn chúng rút thanh trường kiếm thình linh tấn công càng quyết định giết chết nhân vật khủng bố từng gieo run sợ giang hồ bấy nhiêu lâu nay.

Đang nhắm mình toan phóng tới chỗ lão Đại Ác Ma run rẩy vì vết thương nơi tay, chợt nghe có tiếng kiếm phong từ sau lưng tới, Chí Tôn liền theo thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, thoát ra ngoài hai trượng.

Chém hụt Chí Tôn, ba tên Ma Đầu lồng lên như quỉ đói, tức thì, bọn chúng phóng luôn mười sáu đường ác kiếm theo phía chàng.

Chí Tôn hét lận thù:

Các ngươi tới số cả rồi!

Chàng xẻ mình nửa trượng, liền đó, một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn được đưa ra nhanh lẹ đến không có một quái nhân nào trông thấy kịp.

Một tiếng rống vang động cả mặt sân cỏ vàng. Một trong ba tên Ma Đầu bị cây Tàn Chi Quái Đao chặt ngắn hai chân, đồng thời, trên ngực đục thủng, moi quả tim ra ngoài máu me lại tăng trông vô cùng ghê rợn.

Hai tên Ma Đầu kia chưa kịp trở tay, thì Chí Tôn đã lắc lư mình mang liên tiếp lay động cây Quái Đao chớp loè ánh sáng.

Lại thêm mấy tiếng rú kinh hồn, Hai tên Ma Đầu bị Lệnh Xé Xác chia làm thi thể bày la liệt trước cửa Khải Hoàn Môn.

Thật là khủng khiếp:

Trên ba trăm Ma Đầu ngoài tràng vừa sững sờ vừa khiếp đảm trước cây Quái Lệnh thần khốc của Chí Tôn.

Từ lâu nay, phần đông bọn chúng chỉ nghe các cao thủ giang hồ đồn đãi cây Quái Lệnh ghê gớm đó, nhưng chưa hề trông thấy một

http://tieulun.hopto.org

thấy một lần nào, hôm nay chúng đã nhận rõ sự lợi hại của ngón võ công độc nhất vô nhị này, ai nấy đều không khỏi kinh hoang hiện trên gương mặt.

Nhưng được một lúc chợt nhớ hiện giờ Chí Tôn đang mang thương tích khá nặng trong mình dù công lực cho tột đến đâu, cũng khó mà chống nổi mấy trăm cao thủ.

Bọn ma đầu liền hùng hổ quát tan bầu không khí nặng trầm rồi thi nhau phóng mình vào tràng đấu vây chặt kẻ thù, đứng cách khoảng ba trượng.

Chí Tôn giơ cao cây Tàn Chi Quái Đao toé ánh từ quanh vạch một vòng tròn, rồi bảo đám ma đầu :

— Bản Lệnh Chủ có một điều cần bảo với các ngươi.

Cả tràng đồng quát :

— Điều gì ngươi cứ nói :

Vết thương trong huyệt đạo bỗng đau nhói lên, Chí Tôn cố dằn nén xuống, cất giọng trầm nặng như từ cõi nhà mồ đưa lại :

— Sự thực Bản Lệnh chủ đến đây là vì một mối huyết thù riêng với lão ác ma và Chiêu Hồn Điệp Tập Mỵ Nương, cách đây mấy mươi năm về trước chúng đã vay nợ máu thì giờ đây phải đến tội.

Bản Lệnh Chủ không hề muốn tạo ra một kiếp vận sát khủng khiếp cho những người vô tội nên có lời khuyên bảo các ngươi hãy dang ra và rời khỏi nơi này để ta làm tròn sứ mệnh thiêng liêng.

Lời ta đã cạn, nếu khôn ngoan thì các ngươi theo lời ta thì lui khỏi Hoàng Thảo Đình ngay từ phút giây này còn trái lại thì...

Chí Tôn trợn cặp mắt sáng rực một bầu trời chết chóc, mặn tanh, rùn rợn hét :

— Ta sẽ làm cỏ sạch bọn ngươi không còn lấy một mạng nào chạy hết.

Tiếng quát đe dọa sau cùng của Chí Tôn khiến trên ba trăm cao thủ đều rúng động người tên, bọn chúng giận dữ như có đám lửa cháy trong lòng.

Cả bọn đồng thảo lui ba bước, chực sẵn song chưởng, đồng rống to :

— Chữ Nhận Lệnh Xé Xác, ngươi sẽ chết tại mặt sân cỏ này.

Dẫn đầu ngoài năm mươi tên ma đầu toan quật chưởng về phía Chí Tôn, thì từ phía sau có tiếng quát :

— Hãy để bọn ta trị tội hắn.

Năm bóng người phóng xuống trận nhanh như sao sa.

Họ dàn theo lối rẽ quạt, đối diện Chí Tôn ngoài hai trượng.

Chí Tôn quét cặp mắt thần nhìn ngang một lượt, coi cao thủ nào.

Chàng trông thấy trong số năm cao thủ có ba ông lão, một người tuổi trạc trung niên, một nữ ma đầu, vẻ mặt vô cùng quái ác.

Bọn ma đầu này Chí Tôn chưa từng gặp mặt lần nào cả.

Chàng quát hỏi :

— Các người là ai ?

Nữ ma đầu tiến lên, rống như mõ hú :

— Chúng ta là bạn thân của Tấn hội trưởng, vì ngươi mà phải bận công, đến đây.

Chí Tôn lạnh lùng hỏi :

— Các ngươi tìm ta có việc gì ?

Nữ ma đầu thò cặp nhãn quang hung tợn, rồi rống lên :

— Từ mấy tháng nay ngươi gieo tội ác đã chồng chất mờ trời, chúng ta tìm ngươi để trừ mối nguy hại cho võ lâm

Bất giác, Chí Tôn cất tiếng cười khàn. Chàng trỏ tay ngang hơn một trăm xác chết phơi la liệt trên mặt cỏ vàng trầm trọng thốt :

— Bấy nhiêu cái gương trước đó, các ngươi hãy còn chưa tỉnh ngộ hay sao ? Các ngươi đừng hòng thực hiện ý định ngông cuồng, để khi hối hận không còn kịp đấy.

Năm tên ma đầu đồng quát :

— Nợ máu phải trả bằng máu. Ngươi phải chết trên mô đia này.

Quát dứt năm tên ma đầu mỗi người đưa ra một chưởng, với cả toàn phần công lực.

Năm luồng áp khí từ nhiều phương vị khác nhau hợp lại thành một sức mạnh như thác đổ đầu non, sóng gào ngoài bể cả, ào ào đến Chí Tôn...

Trải qua hai trận đại huyết chiến giữa ngoài một trăm cao thủ Bách Linh Hội, và gần toàn công lực đánh nhau với lão đại ma đầu Nhất Xú Ung Bất Đan. Chí Tôn đã mang vết thương trầm trọng trong mình chưa kịp chữa lành, giờ lại bị năm tên ma đầu võ công tuyệt siêu cùng tấn công một lượt thật là nguy hiểm cho chàng.

Thế nhưng Chí Tôn, một trang thiếu hiệp giang hồ tánh tình

http://tieulun.hopto.org

hào hùng và bất khuất, chẳng hề biết xem cái chết ra gì cả. huống nay càng trông thấy bọn cao thủ Bách Linh Hoa, là máu sư thú càng sôi sùng sục trong huyết quản của chàng. Chàng nhất định có tiến mà chẳng có lùi.

Chưởng lực hai bên gặp nhau phát ra mấy tiếng nổ long trời lở đất, gió chưởng quần quật cả một vùng trên năm trượng.

Áp lực của năm ngọn kình phong của bọn ma đầu quá mạnh, làm chấn động cả tạng phủ, Chí Tôn rú lên một tiếng, thối lui hơn nữa trượng, thân mình lắc lư một hồi lâu, hai bên khóe miệng nhuốm ra mấy giọt máu đào.

Tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao hơi run run mặt mày Chí Tôn biến sắc trông thấy rõ rệt.

Đồng thời, năm tên Ma Đầu cũng cùng rống to lên, loạn choạng lui lại năm bước, hơi thở bị chận nghẹt muốn bể tắt, thân mình run rẩy như vừa trúng chưởng cảm hàn.

Cả bọn nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt kinh hoàng.

Mấy trăm cao thủ đứng chung quanh tràng đồng giơ song chưởng lên cao...

Chí Tôn chùi sạch máu mồm, quát lớn:

— Các ngươi sẽ cùng chết.

Liền đó, Chí Tôn huy động cây Tàn Chi Quái Đao chớp loé ánh sáng vạch luôn năm chiêu gồm mười lăm cách, nhanh lẹ hơn sét giật lưng trời.

Chàng nghĩ nếu không hạ độc thủ, thì không thể nào trấn áp được mấy trăm tên ma đầu đang chực phóng vào chàng, giết đi năm cao thủ, sẽ làm cho chúng chùng tay lại, kéo dài thêm được một khoảng thời gian.

Năm chiêu Tàn Chí Quái Đao vừa đưa ra, liên tiếp những tiếng rú thảm liệt nổi lên hỗn loạn tại tràng đấu thì thể năm tên ma đầu bị xé tét nhiều đoạn ngã xuống giẫy rấu rứt trên mặt sân cỏ vàng, trông vô cùng khiếp.

Quả như điều Chí Tôn đã nghĩ, mấy trăm tên Ma đầu vây chung quanh trông thấy cái chết thê thảm đó, thảy đều khiếp mật tan hồn, lùi ra cả trượng trở mắt lộ hung quang nhìn chòng chọc năm xác chết thi thể chia lìa.

Sau khi giết xong năm tên Ma đầu lợi hại, Chí Tôn cảm thấy

công lực lại hao tổn thêm một phần, hơi thở chàng nặng nề mệt nhọc vì vết nội thương của luồng chưởng phong ác liệt của kẻ địch vừa quật nhằm.

Nhưng chàng cố cắn răng chịu đựng cơn đau quét cặp mắt phóng xạ kỳ quang ngang mấy trăm cao thủ, rồi day sang phía Nhất Xú Ung Bất Đan.

Này giờ, lão Đại Ác Ma vì mang vết thương nặng trong huyệt đạo, lại bị cây Tàn Chi Quái Đao chặt cụt hết cánh tay trái, máu xối ra quá nhiều, nội lực của hắn gần như tận kiệt, hắn ngồi xuống đất vận hành chân khí chữa trị lấy mình.

Tâm trạng lão đại Ác Ma hiện giờ, mong sao hồi phục được một phần sinh lực, sẽ tìm đường tháo lui, sau đây chờ ngày phục hận, chứ chẳng còn lòng dạ nào ham chiến đấu với Chí Tôn nữa.

Trong lúc Chí Tôn đứng nhìn Nhất Xú Ung Bất Đan một hồi, bỗng chàng từ từ bước đến gần hắn, còn cách độ nữa trượng thì đứng lại.

Không ngờ Chí Tôn lại quay qua phía mình Nhất Xú Ung Bất Đan hốt hoảng cả tâm thần, hắn lão đảo lùi nữa trượng, rọi cặp mắt quỉ dị pha lẫn khiếp đảm nhìn cây Tàn Chi Quái Đao chớp ngời ánh sáng tử thần chẳng bể nhấy.

Chỉ một chiêu đầu, Chí Tôn lay động cây Quái Đao thần bí ấy, lão Đại Ác Ma đã thi triển hết sức mau lẹ mà vẫn không thoát khỏi bị chém cụt cả cánh tay trái, làm sao hắn khỏi kinh hoàng khi thấy kẻ thù lại hướng về mình.

Bỗng nghe Chí Tôn nghiến hận thù:

— Lão ma, hôm nay quả tới ngày tận số của ngươi rồi!

Chàng giơ cây Quái Đao lên sắp đưa ra một chiêu sấm sét.

Nhất Xú Ung Bất Đan liệu không còn có thể tránh kịp nữa, hắn liều chết ngấm vận toàn bộ công lực còn lại trong người, thình lình đẩy mạnh một chưởng sang Chí Tôn.

Luồng chưởng phong nặng trĩu quả nái ào ào tới chàng thiếu hiệp.

Chí Tôn không thể ngờ lão đại ác ma còn đủ sức đưa ra một chiêu ác liệt đó, đến chừng chàng phát giác được thì áp lực đã sát bên mình, không làm sao có thể phóng đi nơi khác kịp, liền vận khí «Càng Nguơn Chân Can» lên bảo vệ thân mình tránh khỏi một cái chết thê thảm.

Kinh!

http://tieulun.hopto.org

Toàn thân Chí Tôn bị Nhất Xú Ung Bất Đan đánh trúng nhằm bả vè phía sau gần một trượng, chàng lảo đảo như người say rượu, mồm phọt ra một vòi máu tươi, các kinh mạch gần như bị bế tắt.

Cũng may là trong hiện tại công lực Nhất Xú Ung Bất Đan chỉ còn lại được có ba phần, luồng chưởng phong sút kém rất nhiều, nếu không. Chí Tôn đã nhận lấy một cái chết chẳng toàn thi thể rồi.

Đồng thời, lão Đại ác Ma cũng bị nội khí Càng ngươn chấn cang xô lùi lại ba bước ngã quị xuống đất, máu miệng trào.

Mấy trên tên Ma đầu thấy kình địch lại tổn thương, khí lực hao kiệt gần hết. bọn chúng nhao lên, chực xông vào.

Chí Tôn tuy đã kiệt sức, nhưng trong lòng chàng rất tỉnh táo, chàng hiểu ngay nguy cơ đã đến nơi rồi, không chết về tay Nhất Xú Ung Bất Đan thì chàng cũng chết dưới tay của mấy trăm tên mà đầu hiểm độc, đang vây chàng như một tấm lưới sắt.

Tức thì, Chí Tôn gượng đứng vững, cây Tàn Chi Quải Đao lại giơ lên bằng thẳng ngang ngực, cặp mắt xạ kỳ quang ngay Nhất Xú Ung Bất Đan, chầm chậm xê mình tới.

Lão đại ác ma khiếp hải lùi về phía sau, nửa muốn trốn chạy nhưng tự biết không còn kịp nữa, hắn vận dụng toàn lực đợi chờ tử mạng ở chiêu sau cùng.

Bọn ma đầu thấy thế hốt hoảng lên, không biết có nên vào vòng chiến hay không chúng muốn hạ thủ nhưng sợ quật chưởng trúng nhằm Nhất Xú Ung Bất Đan hậu quả sẽ khốc liệt hơn nhiều nên cứ do dự mãi.

Lẹ như chớp giật lưng trời, Chí Tôn lắc mình tới bên Nhất Xú Bất đan phát động một chiêu Tàn Chi đoạn hồn thần tốc.

Cùng với kẻ địch, lão đại ác ma cũng huy động một ngọn chưởng phong sấm sét nghe như có tiếng trời gầm trong đó.

Một tia chớp rợn người vạch trong bầu không gian, tiếp theo có tiếng rống như con ác thú, đến giờ giấy chết

Thân hình qui quái của Nhất Xú Ung Bất Đan chia lìa trên vũng máu.

Cánh tay còn lại của lão đại ác ma bị chặt đứt đồng lượt hai chân ném ra xa, đồng thời trên ngực bị khoét một lỗ máu pour

hành vỡ hết sức thê thảm.

Trong lúc Chí Tôn cũng bị luồng chưởng phong vũ bão của lão đại ác ma quật nhằm ói ra mấy vòi máu đứng lắc lư một chập rồi từ từ rút quyển « Huyết hải thâm cừu » ra.

Chàng giở ngay trang đầu, cúi xuống giơ tay run run chấm máu trên ngực Nhất Xú Ung Bất Đan, rồi đứng thẳng dậy gạch ngay hàng thứ ba trong năm chữ tắt : Ám, Dương, Xú, Quái, Bà.

Chàng ngửa mặt lên trời, hổn hển vái :

— Vong hồn Sư phụ có linh thiêng, xin hãy về đây chứng kiến Tiểu đồ giết chết một tên Đại cừu nhân đã tàn sát hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang...

Đến đây như không còn chịu đựng nổi, Chí Tôn ghép quyển Huyết hải Thâm cừu cất vào mình chàng run rẩy lên rồi bỗng ngã quỵ xuống.

Không để chậm trễ giây phút nào nữa, gần hai mươi tên cao thủ rút trường kiếm phóng vào tràng chém sả xuống đầu Chí Tôn nhanh tợ sét vạch lưng trời.

Riêng phần thiếu nữ bịt mặt vận toàn đồ từ khi rời khu rừng già nơi huyết chiến giữa Chí Tôn và đạo Âm Ma, nàng phóng đi như một vệt khói ảo mờ về hướng Tổng đàn Bách Linh Hội.

Nàng là ai ? Tại sao lại trùm vuông lụa đỏ phủ kín mặt ?

Bí mật ! Hoàn toàn bí mật !

Vượt hết cánh rừng này qua cánh rừng khác, trông nội cái thân pháp của thiếu nữ bịt mặt cũng đủ biết nàng là một tay kỳ thủ giang hồ rồi.

Chiều hôm đó, Thiếu nữ bịt mặt đến Cửu Giang, thẳng qua cánh rừng Tổng đàn Bách Linh Hội thì trời đã đổ tối.

Thiếu nữ bịt mặt tìm một lùm cây sâm uất lấy lương khô ra ăn. rồi chờ trời thật tối hẳn, nàng nhún mình như con dơi quỷ lẹ đến bay về phía Tổng đàn Bách Linh Hội.

Chẳng mấy chốc đến nơi, trông thấy hai ngọn đèn lồng treo tại cánh cửa Khải Hoàn Môn, thiếu nữ bịt mặt lẩm bẩm :

— Ta nên thổi tắt hai ngọn đèn ấy, rồi sẽ lẻn vào trong, nếu để lộ hành tung sợ e sau này không còn cơ hội nữa.

Bảo thầm như vậy rồi, thiếu nữ bịt mặt đáp xuống cành cây cách cánh cửa Khải Hoàn Môn độ ba trượng nàng vận dụng ngươn

http://tieulun.hopto.org

phong xòe ngọc chưởng đẩy ra hai luồng kình khí.

Đột nhiên một trận gió nổi lên ào ào đến cánh cửa Khải Hoàn Môn làm hai ngọn đèn tắt ngấm.

Thừa cơ hội ấy, Thiếu nữ bịt mặt dùng một thân pháp qui mị phóng mình vào trong Tổng đàn nhẹ nhàng như một cơn gió sẽ đưa.

Bọn Ma Đầu trấn giữ tại Khải Hoàn Môn thình lình thấy gió thổi tắt đèn, chúng quát tháo luôn mồm, chia nhau chận bốn phía, vì sợ kẻ gian lọt vào.

Đèn chúng mấy tên kia thắp đèn lên, thì bóng Thiếu nữ bịt mặt đã biến dạng rồi, nàng đi lần vào nơi hậu đàn, nơi Tân My Nương nghỉ ngơi.

Qua mấy gian buồng xây toàn bằng đá, Thiếu nữ bịt mặt vượt ngang một khu vườn đầy kỳ hoa, dị thảo, rồi mới tới đứng trước một căn phòng có ánh đèn mờ tỏ ở bên trong.

Chợt nghe có tiếng cười sặc sụa khoái trá của Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương, Thiếu Nữ bịt mặt có vẻ như khó chịu, nàng tìm một lỗ hở ghé mắt xem...

Bỗng nàng giật nảy mình, tháo lui trở ra hai bước, nghiến răng méo trẹo.

— Quả thật loài dâm phụ, đêm nay có chết cũng đáng số rồi!

Trong phòng lại nổi lên một trận cười quái gở của một người đàn ông.

Thì ra, Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương và Nhất Xú Ưng Bất Đan đang mở cuộc hành lạc ở trong đó.

Chúng không ngờ có người rình ở bên ngoài nên tha hồ bày chuyện dâm ô, phơi trần sự lõa lồ trước mắt Thiếu nữ bịt mặt.

Bây giờ, Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương toát trần phô tượng trắng rợn người qua ánh đèn mờ ảo. Cô ả nằm ngã nghiêng trên chiếc giường lộng lẫy, chực chờ nối tiếp một sự cùng tột ái ân như vừa dứt đoạn.

Nhất Xú Ưng Bất Đan lúi húi phục xuống bên cạnh Chiêu Hồn Điệp Tân My Nương, hắn kêu khặc khặc trong mồm như loài qui độc.

Tân My Nương ỏng ẻo:

— Hộ Pháp mệt rồi à? Không chịu Bàn Hội Trưởng một lúc nữa sao?

Nhất Xú Ưng Bất Đan cười khì khì:

— Ồ, nào ai đã mỏi mệt gì đâu. Ta sẵn sàng thức suốt sáng với Tân hội trưởng đây chứ.

Nói xong lão đại ác ma ôm ghì lấy tấm thân lõa lồ của Tân my nương như muốn nhập chung hai cái khu xác dâm loạn thành một.

Tân my Nương lống lộn tợ hồ cái đối mồi. Cô ả giống lên từng trận cười sảng sặc dục khi tràn lan khắp căn phòng.

Thiếu nữ bịt mặt đứng phía ngoài trông thấy thọn quá đứng thẳng người dậy, bước tới giơ ngọc chưởng toan quật một luồng khí phá ập cánh cửa xông vào.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó nàng lại thôi trở về chỗ cũ đứng đấy nghe ngóng từng tiếng rên khoái lạc của Tân My Nương và gầm gừ như con thú độc gườm mồi của lão ác ma.

Thật lâu, bên trong vụt im lìm chỉ còn nghe hơi thở âm u như hồi còi ma quỉ.

Thiếu nữ bịt mặt sốt dạ ghé mắt nhìn vào, rồi lại ngẩng lên. Nàng tỏ vẻ phẫn nộ lẫn khó chịu khi chứng kiến tận tường hình ảnh trần truồng giữa một Nữ ma dâu dâm tuyệt và lão ác đạo sặc mùi máu tanh man độc.

Thời gian trôi qua thật lâu chợt có tiếng Nhất Xú Ưng Bất Đan trỗ lên như qui hú ngoài mộ địa:

— Ồ, chốc nữa ta đã quên mất điều nầy. Tân hội trưởng có biết sở hành tung thằng tiểu qui đi cùng con bé cháu Lão Quái Ngư không?

Giọng nói của Tân My Nương còn chơi vơi trong khoái lạc:

— Thằng tiểu qui ấy tên là Dương Chí Tôn hành tung của hắn Bàn hội trưởng không được rõ lắm chỉ biết hắn cũng hay đi với dư đảng Cam Lộ Bang đã có lần dự vào cuộc tranh nội đơn Ngưu Long giao tại Nghiệt Long Đàm để lộ một món võ công lợi hại của phái ấy nên bị các cao thủ vũ lâm vây đánh biệt tích đi một lúc khá lâu nhưng không hiểu hắn đã được sự truyền dạy của kỳ nhân nào mà giờ đây công lực cao siêu không thể tưởng tượng. Giá hôm qua không có Hộ pháp cứu mạng, chắc chắn giờ nầy ta vẫn bặt dưới đáy mồ.

— Nhưng thằng tiểu qui ấy đã có mối thâm cừu gì với Tân hội trưởng mà nhất định đi tìm hắn để chiêu dụ rồi diệt đi?

http://tieulun.hopto.org

Tần My Nương cười sặc sụa như vừa tỉnh một bẫn trò dục thú :

— Ta muốn diệt hắn, vì trước nhất hắn là dư đồ Cam Lộ Bang có thể sau nầy hắn nối chí lão ác đạo Dương Chân Hoàn mở một kiếp sát vận Ngũ Đại môn phải để phục hận cho hai trăm cao thủ đã bị giết trong một đêm trăng nọ ; thứ hai, vì hắn mà Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã phản bội ta, trở thành một tay kình địch, nhưng không hiểu giờ nầy sống chết thế nào.

Đến đây, thiếu nữ bịt mặt vận toàn đồ ở phía ngoài khẻ rung người lên, nàng càng vận thính lực nghe rõ câu chuyện đối đáp sau cùng.

— Thế Tần Hội Trưởng chiêu dụ rồi diệt hắn bằng cách nào ?

Tần My Nương cười sằng sặc. đáp giọng hỗ ly ;

— Ha ha... một viên Xuân Phong Nhất Độ Hoàn đủ đủ hủy mạng hắn rồi.

Thiếu nữ bịt mặt nghiến hai hàm răng, rít khẻ :

— Hừ.. Xuân Phong Nhất Đo Hoàn ! Dâm Phụ, rồi ngươi sẽ chết

Ngay lúc đó, chợt có mấy hồi chiêng giộng lên ghê rợn khắp Tổng đàn. Tiếp theo hai bóng cao thủ từ ngoài vào.

Thiếu nữ bịt mặt giựt mình, xế đi ba trượng núp vào bóng tối lắng nghe.

Hai tên cao thủ đến cửa phòng Tần my nương thật gấp.

— Tần Chí Trưởng mở cửa mau, có chuyện cấp bách lắm.

Cánh cửa phòng vụt mở. Chiêu Hồn Đ ệp Tần my nương khoác chiếc áo che nữa thân mình nơ tròn và để trần lộ bộ ngực cao như hai quả núi trắng ngà lại có thêm Nhất Xú Ung Bất Đan theo bên cạnh. chiếc đầu to tướng luôn luôn lắc lư, xa cặp mắt chớp ngời nhìn vào mặt hai cao thủ.

Ngoài Khải Hoàn Môn từng hồi chiêng báo động không ngừng,

Tần My Nương xê tới hỏi thật mau :

— Chuyện gì cấp bách hãy nói mau ?

Một tên cao thủ chắp tay cung kính :

Bẩ n Tần Hội Trưởng, vừa rồi có một kẻ lạ mặt lọt vào Tổng đàn, các huyệt động đã báo lệnh khắp nơi, chúng tôi vào đây trình với Hoi Trưởng.

Tần My Nương trợn trừng hai mắt :

Tên lạ mặt lọt vào hướng nào ?

— Hắn lọt vào hướng nào chúng tôi không rõ lắm, chỉ mới phát giác hắn thổi tắt hai chiếc lồng đèn treo trước cửa Khải Hoàn Môn thôi.

Tần My Nương quát mắng :

— Các ngươi đông ngần ấy mà để cho một tên gian tế đến gần thổi tắt hai ngọn đèn à ? Quả thật là vô dụng.

Tên cao thủ khẻ lắc đầu :

— Không phải thế đâu Tần Hội Trưởng sự thực tên lạ mặt nầy có cái công lực siêu phàm quán thế, hắn đã dùng nội khí ở từ xa đưa tới cánh cửa Khải Hoàn Môn mọt ngọn kình phong thổi tắt ngấm hai chiếc lồng đèn, đến như các vị Đường Chủ vẫn ngờ là đó là gió núi, chừng phát giác ra thì mới biết hắn đi lên vào Tổng đàn từ lâu.

Tần My Nương cười nhạt một tiếng quát hỏi :

— Hiện các vị Đường Chủ đã cho bủa lưới khắp nơi chưa ?

— Bẩm Tần Hội Trưởng, đã xong rồi, chỉ còn đợi lệnh cuối cùng của Hội Trưởng là phong đi lùng soát ngay.

Tần My Nương phất ngọc chương :

— Hãy ra lệnh cho các vị Đường Chủ mở cuộc lùng soát nhanh lên.

Hai tên cao thủ vâng dạ, rồi phóng ra ngoài biệt dạng.

Nhất Xú Ung Bất Đan bỗng xạ cặp mắt chớp ngời ánh sáng lạnh lẻo về phía thiếu nữ bịt mặt đang núp, làm nàng hết sức lo sợ tự bẻ tắt các đường khí quản, vì nàng biết công lực siêu phàm của lão đại ác ma có thể nghe tiếng muỗi kêu như sấm nổ, nếu nàng hô hấp hắn sẽ biết ngay.

Hồi chiêng báo động sau cùng đã chấm dứt, tiếp theo luồng gió áo áo chia đi các hướng cao biết bọn ma đầu đang bủa vây bắt kẻ lạ mặt.

Trong lúc Nhất Xú Ung Bất Đan vận thính lực nghe ngóng một hồi, lẩm bẩm :

— Quái lạ thật ! Rõ ràng tai ta nghe có tiếng động, nhưng tự nhiên mất tích luôn.

Cùng lúc ấy bỗng có tiếng sấm chưởng nổ rền ngoài xa cánh cửa Khải hoan môn, chưởng quang nhấng nhúc như muôn ngàn tia sét xanh lè vạch rõ bầu trời đen thẫm.

Tần My Nương nổi hoảng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Hộ pháp, hình như các môn đồ chúng ta đã lâm trận cùng kẻ địch.

Nhất Xú Ưng Bất Đan lắng tai nghe rồi cười khà lên :

— Có lẽ có một vài tên qui sống nào đó lọt vào đây đang bị chúng môn đồ vây đánh, Tần hội trưởng chớ lo để Bản Hộ Pháp ra đây xem sao cho biết.

Dứt câu lão đại ác ma lắc lư thân mình một cái đã biến dạng ngoài Khải Hoàn môn thật là thần ảo !

Tần My Nương đưa cặp mắt sáng rực lửa dâm độc nhìn theo Nhất Xú Ưng Bất Đan rồi trở lên cười sặc sụa như qui cái.

Nữ ma đầu thoát ra một câu toát hôn :

— Rồi đây cũng như thằng Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, ngươi sẽ được ta tặng cho một viên Xuân Phong Nhất Độ Hoàn theo nhau về bên kia bờ thế giới lão qui ạ!

Thiếu nữ bịt mặt núp trong bóng tối cách đấy năm trượng nghe Tần My Nương nói, khẽ nghiến răng căm hờn :

— Được rồi, lát đây tôi sẽ cắt chiếc đầu ngươi xem còn cứng trên mặt võ lâm này để đầu độc ai bằng viên Xu Phong Nhất Độ Hoàn hay không cho biết.

Tần My Nương lại trở thêm một giọng cười rồi mới thịt quay bước trở vào phòng khép hờ cánh cửa.

Bây giờ ngoài Khải Hoàn môn tiếng chuông báo động đã chấm dứt từ lâu, cảnh vật im lặng trở lại báo trước một cuộc đổ máu tợn người.

Thiếu nữ bịt mặt từ từ lia khỏi bóng tối, tiến lại cửa phòng Tần My Nương.

Cặp mắt nàng xuyên qua hai lỗ hổng vuông lọa điều xạ một thứ ánh sáng vừa ngấm dịu vừa oán độc lạ lùng, nàng quét ngang nhiều lượt như xem chừng có động tĩnh gì chăng.

Gần đến cửa phòng, thiếu nữ bịt mặt dừng lại quan sát một lần nữa.

Sau đó, nàng sát lại gần vận thính lực nghe ngóng bên trong.

Đột ngột, thanh Trường Kiếm của Thiếu nữ bịt mặt đeo bên lưng đã rút ra khỏi vỏ, đồng thời nàng lẹ tay xô cửa phòng vào phòng lẹ như sét giật.

Vừa ngã lưng trên giường phơi trần bộ ngực nõn nà như hai

quả núi, chợt thấy kẻ lạ mặt vào phòng, Tần My Nương nhảy nhổm đứng vậy nhanh không thể tả.

Trong lúc, Thiếu nữ bịt mặt đã đứng vững, tay cầm thanh Trường Kiếm toát khí lạnh rợn người, hai mắt huyền bí nhìn chằm chặp vào mặt Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, như muốn cả một bầu trời oán hận.

Tần My Nương sửng sốt nhìn Thiếu Nữ bịt mặt, rồi quát hỏi :

— Ngươi là ai ? Sao đang khuya dám đột nhập vào Tổng đàn của Bản Hội Trưởng ?

Thiếu Nữ bịt mặt thết căm thù :

— Ta là ai, ngươi không cần biết làm gì. Có điều ta cần báo thật với ngươi là đêm nay ta đột nhập vào đây với mục đích là ...

— Là gì, ngươi cứ nói hẳn ra ?

Thiếu Nữ bịt mặt xạ hai luồng sát tuyến vào mặt Tần My Nương trầm khiếp hét :

— Để tìm ngươi đòi món nợ máu ngày xưa.

Tần My Nương thảo lui một bước chợp chiếc áo khoác vào mình cho đỡ lõa lồ, nữ ma đầu quát hỏi :

Nhưng người là ai, đến đây đòi món nợ gì ?

— Một cái chết thê thảm của Thượng Quan Công Cẩm dưới bàn tay dâm độc của ngươi.

Tần My Nương há hốc mồm :

— Thế ngươi đây là ...

Thiếu Nữ bịt mặt cướp phăng câu nói :

— Là một kẻ tử thù của ngươi, một ả dâm phụ ghê tởm nhất trần đời.

Tần My Nương vùng trở lên cười sằng sặc như qui cái. Chập sau, nữ ma đầu vinh mặt bảo :

— Bây giờ ta cũng không cần muốn biết ngươi là ai làm gì. Có điều cần bảo với ngươi, muốn sống hãy mau cút ra khỏi cái phòng này, còn nghịch lại đừng trách ta sao độc ác đấy.

Thiếu Nữ bịt mặt nghiến răng kèn kẹt :

— Ngươi đừng hòng dọa nạt ta vô ích, đêm nay tại nơi mồ địa nầy phải có một kẻ chết, hoặc ta hay là ngươi.

Soẹt một tiếng rợn người phát lên.

Thiếu Nữ bịt mặt vút thanh Trường Kiếm trong không khí

http://tieulun.hopto.org

một vòng tròn trông như sấm chớp quật tơ :

— Ta sắp lấy đầu ngươi đây !

Nhưng Thiếu Nữ bịt mặt chưa kịp phóng kiếm tuyệt tới, thì Tần My Nương đã vận ngầm nội lực từ trước, ỉm lặng đẩy ra một chưởng.

Ào . . . ào . . .

Chưởng phong của Tần My Nương mang theo mười phần thành công lực vũ bạo võ tả.

Không ngờ kẻ huyết thù lanh lẹ đến thế, đến khi Thiếu Nữ bịt mặt phát giác ra kịp, thì một luồng áp lực nặng như quả núi đã tới bên mình. Liệu không thể tránh khỏi, nàng vận chân nguơn bao bọc cả thân mình.

Bình !

Chưởng lực thảm khốc của Tần My Nương quật trúng. Thiếu Nữ bịt mặt rú lên một tiếng thê lương toàn thân nàng rung động lảo đảo lùi mấy bước . . .

Đồng thời, một vòi máu ấm thắm phún ra sau vuông vuông lụa điều của nàng.

Thắng một chiêu đầu, Tần My Nương hưng tợn như quỉ cái, xà mình sang phía tả một bước song chưởng giơ lên xô luôn hai luồng áp khí nặng tợ ba đào.

Với hai ngọn chưởng gần mười thành lực này, Tần My Nương quyết định kết liễu cuộc đời Thiếu Nữ bịt mặt trong ánh chớp thời gian.

Vì không đề phòng bị trúng nhằm chưởng phong của Tần My Nương mang vết thương trong huyệt đạo, Thiếu Nữ bịt mặt vừa căm thù, vừa trào sôi máu hận, càng cắn chặt hai hàm răng cố nuốt vòi máu đang phọt ra cửa miệng, lẹ làng xẻ đi nửa trượng tránh khỏi hai ngọn kình phong ào ào tới.

Ầm, ầm . . .

Trượt Thiếu Nữ bịt mặt, chưởng phong đánh tốc cánh cửa phòng, cây gạch bay bàn tứ tung bên ngoài.

Một tiếng soẹt khô khan !

Tức thì, Thiếu Nữ bịt mặt lay động thanh Trường Kiếm, vạch một làn sáng chớp như sét giật lưng trời.

Hốt hoảng, Tần My Nương buông tuột chiếc áo lụa mỏng đang

ngang mình, để lộ cặp như gò núi trắng mịn hồng. Nữ Ma Đầu lẹ làng phóng thoát khỏi làn tử kiếm của kẻ địch.

Vốn đã chứa sẵn căm hờn Tần My Nương từ trước, Thiếu Nữ bịt mặt lẹ như bóng quỉ theo sát bên mình Nữ Ma Đầu, chém luôn sáu đường ác kiếm bủa thành một màn lưới tử quang.

Tần My Nương khiếp đảm, luống trong lưới kiếm vọt đứng trên giường, bộ ngực lắc lư như hai quả núi tuyết . . . bị gió rung rinh.

Nữ Ma Đầu chưa kịp đánh trả một chưởng nào, thì Thiếu Nữ bịt mặt đã dùng một thân thể bắt thần vạch một làng sáng về phía Tần My Nương đang đứng.

Không còn chỗ nào phóng đi được, My Nương liều chết giật lùi sát tường, tức thì ngọc chưởng huy ra một ngọn kình phong.

Một tiếng rùng rợn nổi lên, thanh Trường Kiếm trên tay Thiếu Nữ bịt mặt bị áp khí xô lệch qua bên tả, chém thẳng xuống giường...

Rầm !

Chiếc giường bị kiếm phong chém gãy đổ, cả Tần My Nương lẫn Thiếu Nữ bịt mặt đều mất thăng bằng lộn nhào đi.

Nhưng vẫn ngã xuống, Tần My Nương đã phóng người dậy, toan trốn chạy ra cửa.

Như đoán biết trước ý định của Tần My Nương Thiếu Nữ bịt mặt nhắc mình lẹo, giơ tả chưởng chộp lấy Nữ Ma Đầu.

Soạt !

Mảnh lụa cuối cùng của Tần My Nương bị Thiếu Nữ bịt mặt xé trần rơi nhanh xuống đất, để lộ một tấm thân trông rợn hồn của Nữ Ma Đầu độc hiểm.

Bất giác, Thiếu nữ bịt mặt bật kêu hờ một tiếng, nàng đứng nhìn mơ dại cái khu thể dậm tuyệt của Tần My Nương, vừa thẹn, vừa giận nữ ma đầu vùng hét to lên, giơ ngọc chưởng đẩy ra một luồng kình khí.

Luồng chưởng nữ ma đầu đánh mạnh và mau như sét giật, lại đứng quá gần nhau, Thiếu nữ bịt mặt liệu khó thể tránh né, liền quét ngang một chưởng vũ bạo võ tả.

Bọp .. ào..

Hai luồng kình khí gặp nhau phát nổ ầm ì nghe như có tiếng trời xám trong đó cuốn theo một trận cuồng phong vần xoáy rầm rập cả gian phòng.

http://tieulun.hopto.org

Tấn My nương bị [illegible] ận chấn tường, pho tượng lỏa lồ rúng động không ngừng.

Trong khi thiếu nữ bịt mặt đứng nguyên vị trí như một vị thiên thần.

Thình linh, có nhiều gió mạnh nhẹ từ ngoài xa Khải Hoàn Môn đưa vào, lẫn theo như có tiếng ma hờ tĩnh lót trong đó.

Tấn My Nương bỗng hét :

— Nữ qui, ngươi đã tận số rồi !

Cùng theo tiếng hét, nữ ma đầu huy hữu chưởng một chiêu Mê Hồn Hương thần tốc.

Lập tức, từ chưởng trung Tấn My Nương bay ra một cuộn khói lam, tỏa mùi vị hương ngào ngạt cả gian phòng.

Đưa ra đường chiêu ác tuyệt nầy, nữ ma đầu quyết làm cho thiếu nữ bịt mặt mê man vì cuộn khói mê hồn đó.

Thế nhưng, Thiếu Nữ bịt mặt đã không bị ngọn mê hồn hương quật ngã, trái lại còn nhanh như bóng qui, phóng tới vạch một làn sét.

Trời !

Một vạch đen bắn bổng lên trần phòng, tiếp theo có tiếng rú thảm liệt của Tấn My Nương. Máu đào từ trên vai phun ra lai láng dưới đất,

Thì ra, vừa rồi nữ Ma đầu đã bị kiếm tuyệt của Thiếu nữ bịt mặt chém cụt phăng một cánh tay, tấm thân lõa lồ run lên, lảo đảo ngã vào tường, cặp mắt oán độc nhìn sòng sọc vào kẻ thù.

Giữa [illegible] ấy cực kỳ trầm nặng ấy, nhiều luồng gió tới gần, báo hiệu b[illegible]o thủ Bách Linh Hội sắp đến nơi.

Thiếu nữ bịt mặt như đã hiểu điều đó tức lẹ như sàm sét nàng quét một vòng sáng tới nữ ma đầu.

Chỉ kịp nữa tiếng rú vang lên, chiếc đầu Tấn My Nương bị kiếm tuyệt của thiếu nữ bịt mặt chém lìa khỏi cổ lăn lóc dưới đất, cặp mắt trợn ngược, vô cùng kinh tởm.

Huyen !

Cái khu xác trần truồng của Nữ ma đầu ngã xuống, một vòi máu từ trong chiếc cổ cụt ngắn bắn vọt lên tường.

Cùng trong ánh chớp thời gian đó, nhiều bóng cao thủ đã phóng tới cánh cửa phòng Tấn My Nương chừng mười trượng, lẹ như sao sa.

Thiếu nữ bịt mặt cài thanh trường kiếm vào mình, giơ hữu chưởng chợp lấy chiếc đầu đẫy máu me của Tấn My Nương, nhắc mình đi như một làn khói nhẹ.

Bất chợt cái bóng áo mờ về phía khu rừng của thiếu nữ bịt mặt bọn cao thủ Bách Linh Hội đồng quát :

— Tên hắc tặc chạy kia kìa !

Cả bọn cùng phóng rào rào theo cái bóng hút mờ của thiếu nữ bịt mặt nhất quyết vậy bắt cho kỳ được nàng.

Trong lúc Nhất Xú Ung Bất Đan từ hướng Khải Hoàn môn cũng vừa phóng mình tới đáp xuống ngay cánh cửa phòng của Tấn My Nương im lặng như qui quái.

Lão ma đứng tại cửa phòng nhìn không khỏi cái khu xác trần trọn hồn của Tấn My Nương lồ lộ những đường lằn tuyệt thảm vầy máu đào.

Chập lâu Nhất Xú Ung Bất Đan phóng vào chộp lấy chiếc thân dâm độc cụt phăng đầu của Tấn My Nương nhập vào lòng như muốn suốt tươi hình hài dọc thú cùng tột đó...

Trong lúc ấy. Thiếu nữ bịt mặt xách chiếc đầu nhuộm máu hai mắt trợn trừng của Tấn My Nương chạy mau như làn mây nhỏ về hướng cụm rừng phía tả Tổng đàn Bách linh Hội.

Phía sau có đến hàng mấy trăm cao thủ xé gió đuổi theo trông tựa bầy ác điểu vây bắt con mồi.

Dù biết mình có một thân thủ bất phàm, tột bực, nhưng Thiếu Nữ bịt mặt liệu khó lòng vượt thoát tầm lưới bũa vây của cả mấy trăm ma đầu, hơn nữa, phía trước một dặm lại gặp cánh đồng cỏ xanh bát ngát, bất lợi vô cùng. nàng nghĩ thật mau :

— Hay ta phóng vào rừng tìm chỗ ẩn nấp sau đấy sẽ hay !

Nghĩ xong, Thiếu Nữ bịt mặt thi triển thân pháp tuyệt đỉnh phóng lên mười trượng, thình lình biến mất giữa khoảng cây cối rậm rạp.

Mấy trăm tên ma đầu đuổi tới không trông thấy bóng dáng Thiếu Nữ bịt mặt đâu nữa, bọn chúng la rống vang động cả khu rừng già.

Tức thì, chúng mở cuộc bao vây cả một vùng rộng lớn chu vi ngoài trăm trượng, lớp đi lại trên không lớp chia nhau phóng vào rừng lục soát.

http://tieulun.hopto.org

Nàng chưa nhận rõ đáy vực sâu đến độ nào, thì nghe có nhiều luồng gió vùn vụt trên không, kẻ đó có gần ba mươi chiếc bóng hiện tới.

Lẹ như sét giật, Thiếu nữ bịt mặt xách chiếc đầu Tấn My Nương phóng ngay xuống vực mất dạng.

Ba mươi mấy cao thủ Bách linh hội từ trên không cũng vừa đáp xuống, đứng cách vực gần hai trượng.

Bọn chúng rảo những cặp mắt lộ hung quang nhìn một lúc.

Một tên ma đầu trong bọn có vẻ tức tối :

— Quái lạ thật, nữ ma đầu vừa phóng xuống đáy biển đi đâu ?

Tên khác chỉ vực sâu la to :

— Có thể nữ quái trốn dưới vực đó chẳng còn đâu cả.

Cả bọn cùng lượt phóng tới đứng vây bờ vực đưa mắt nhìn xuống.

Quan sát một lúc tớp ma đầu lớn nhất bọn, cất giọng tự đắc, la bè :

— Bọn ta hãy xuống đấy lục kiếm xem sao.

Hơn mười tên ma đầu đồng thanh quát :

— Phải đấy, có lẽ tên nữ ma đầu đang ở dưới ấy.

Mười mấy tên ma đầu toan nhắc mình phóng xuống thì tên ma đầu cao lớn ngẫu đã ngăn chận lại :

— Khoan đã cái vực này không thấy đáy, chúng ta xuống nguy hiểm lắm, lại nữa chưa chắc gì ma nữ trốn dưới ấy. Bây giờ, bọn ta tính cách khác tiện hơn.

Một tên ma đầu khác hỏi :

— Bọn ta phải tính cách nào ? Hay là cùng một lúc quật chưởng xuống là tuyệt nhất.

Lập tức ba mươi mấy tên ma đầu thi nhau quật hàng trăm chưởng phong mạnh như sấm sét xuống đáy vực.

Chưởng âm chuyển động ầm ầm như đang hồi địa chấn. Tất cả các cao thủ đứng trên bờ vực đều lắc lư từng chặp thật lâu mới đứng vững.

Tiếng ù ù của chưởng phong nghe ầm ĩ như gió từ địa ngục thổi về.

Tên ma đầu lớn nhớt quát bảo :

— Như thế cũng tạm đủ rồi, nếu quả thật có ả nữ quái chó

trốn dưới ấy, xác thịt cũng phải tan thành cát bụi, bọn ta hãy trở lại Tổng Đàn cho chóng.

Dứt câu, tên ma đầu nhắc mình lên không xoay chiều theo bè thế, biến dạng về hướng Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Trên ba mươi tên ma đầu đồng lượt rời khỏi bờ vực bay đi như một bầy ác điểu đi tìm thịt người ăn đêm.

Rừng cây trở lại trầm mặc u huyền...

Phần Thiếu nữ bịt mặt khi lao mình xuống vực độ khoảng mười trượng gặp ngay một tảng đá nhô ra, nàng lẹ làng đáp xuống trong tay vẫn giữ chặt chiếc đầu Tấn My Nương.

Chân vừa đứng vững, Thiếu nữ bịt mặt thấy từ bên bờ vực có nhiều bóng ma đầu thấp thoáng, nàng chui ngay vào cái hốc, đá ẩn luồng vào sâu chừng một trượng tránh khỏi những cặp mắt sáng rực tợ lồng đèn của kẻ địch.

Nhưng nàng chưa kịp gì cả thì hàng trăm luồng chưởng đưa xuống nổ vang rền, áp khí chuyển động suýt bế tắc cả các huyệt đạo.

Thiếu nữ bịt mặt phải vận nội nguơn giữ vững thân mình như trái núi khỏi bị gió chưởng đánh dồn vào vách đá, đồng thời vây bọc toàn thân một lớp chân nguơn, không cho áp khí đến gần.

Nhờ vậy, nàng khỏi một cái chết rùng rợn do hàng trăm gộp đá cheo leo dọc đường ầm ầm rớt xuống đáy vực.

Tuy vậy thiếu nữ bịt mặt cũng bị lắc lư cả thân mình một chập lâu mới đứng vững trở lại như cũ.

Tay nàng vẫn nắm chặt chiếc đầu Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương.

Lúc bấy giờ trên bờ vực đã hoàn toàn im lặng, các cao thủ Bách Linh Hội đã đi xa rồi.

Thiếu nữ bịt mặt vận thính lực nghe lắng một chút nàng buông tiếng thở nhẹ như vừa thoát qua một cơn ác mộng hãi hùng.

Từ từ, nàng rời khỏi hốc đá lần bước ra ngoài ngẩng mặt lên nhìn cửa vực cao khoảng mười trượng hai bên có nhiều đá nhọn tua tủa.

Kỳ ảo làm sao, Thiếu nữ bịt mặt khẽ nhắc mình bay bổng lên đáp trên miệng nhẹ nhàng như bóng quỉ,

Nàng đưa hai mắt sáng rỡ nhìn sau trước rồi lẩm bẩm.

— May quá suýt nữa ta đã khốn trong tay bọn chúng rồi !

http://tieulun.hopto.org

Đứng tần ngần một lúc, Thiếu nữ bịt mặt cất lên không đi nhanh về phía cánh rừng sau Tổng đàn Bách Linh Hội in như một bóng ma.

Chẳng mấy chốc đến một vùng hoang địa reo rắc tiếng trùn dế cách Tổng đàn chừng năm mươi trượng, Thiếu nữ bịt mặt đáp xuống

Nàng tiến tới một ngôi mộ cỏ đã lên xanh, đặt chiếc đầu lâu Tần Mỵ Nương xuống rít hận thù :

— Đầu của kẻ thù con đã mang về đây hỡi gia phụ có linh thiêng xin hiện về chứng kiến cho lòng thành của con.

Tới đây, nàng nghẹn ngào phục xuống ngôi mộ khóc nức nở; hạt lệ âm thầm chảy trong vuông lụa đỏ.

Chẳng hiểu đến bao lâu thời gian, Thiếu nữ bịt mặt lớp ngớp đứng dậy chợp lấy chiếc đầu Tần Mỵ Nương giơ cao hét :

— Ma nữ, lẽ ra ta phải băm ngươi làm vạn mảnh mới thỏa lòng thù hận của ta, nhưng vì lời nguyền lúc trước ta để đầu ngươi được nguyên vẹn nằm dưới chân mộ cha ta.

Nàng ném chiếc đầu Tần Mỵ Nương đánh huỳch xuống dám cỏ dưới chân mộ rồi lại quì khóc vô cùng thảm thiết.

Thời gian trì nặng đã qua...

Thật lâu, mãi đến khi ánh bình minh vừa tựng bé, Thiếu nữ bịt mặt mới giật mình đứng dậy, nàng chắp tay ngậm ngùi thốt :

— Xin vĩnh biệt gia phụ !

Chỉ một cái lắc mình là Thiếu nữ bịt mặt đã khỏi mộ địa, rời khu rừng già, thẳng ra quan lộ...

Đang đi, bỗng thiếu nữ bịt mặt bắt chợt một bóng người bay như một làn khói, cái thân pháp vô cùng huyền ảo, nàng liền đuổi theo sau...

Bóng người ấy chính Chí Tôn lúc chàng mới bước vào khu đất Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Hành động của chàng từ đầu chí cuối, thiếu nữ bịt mặt đều thấy rõ, nàng luôn luôn cách chàng khoảng mười trượng ẩn vào bóng cây.

Cho nên trong lúc Chí Tôn bị chưởng lực Nhất Xú Ưng Bất Đan quật nhằm trọng thương, thiếu nữ bịt mặt lộ vẻ bàn khoăn sợ hãi, nàng xẻ mình tới lùm cây cách tràng độ mười trượng, hai luồng nhỡn quang sáng rực xuyên qua lỗ thủng lụa điều nhìn chăm chập vào trận đấu ngày càng ác liệt.

Đều lúc Chí Tôn rút cây Tàn Chi Quái Đao giết chết lão đại ác ma, chàng ngã quị xuống vì kiệt lực, đồng thời bọn ma đầu rút thanh trường kiếm phóng vào xé xác chàng. Thiếu nữ bịt mặt lẹ làng như ma quái xê mình tới như sét giật, huy động song chưởng đẩy ra hai luồng kình khí.

Soẽng, soẽng...

Hơn hai mươi thanh trường kiếm trong tay bọn ma đầu bị chưởng lực kinh hồn của Thiếu nữ bịt mặt đánh vút lên không gian.

Cả bọn đồng lào đào tháo lui ra ngoài một trượng quay lại lộ mắt hào quang nhìn xem đó là ai mà lại có công lực siêu phàm đến thế.

Nhanh hơn ánh sáng, Thiếu Nữ bịt mặt phóng vào giữa tràng uy nghi như một vị nữ thiên thần.

Nàng quét cặp nhỡn quang sáng rực xuyên qua hai lỗ thủng vuông lụa điều bịt mặt lướt vòng qua mấy trăm tên ma đầu, rồi đứng yên không thốt một câu nào cả.

Thấy mặt Thiếu nữ bịt mặt, bọn ma đầu « ồ » lên một tiếng đứng yên nhìn nàng chưa vội động thủ.

Trong lúc Chí Tôn cũng vừa tỉnh dậy, nhưng vì các huyệt đạo đang bị bế tắt, nội tạng mang vết trọng thương, chàng ngồi xếp bằng, nhắm hai mắt lại vận hành chân khí chạy qua các kinh mạch điều trị.

Thiếu nữ bịt mặt liếc thấy, nàng yên lặng như pho tượng cổ kéo dài thời khắc cho Chí Tôn chữa trị nội thương.

Thoạt đầu bọn Ma đầu Bách Linh Hội vì khiếp mặt trước cái thân thủ xuất phàm của Thiếu nữ bịt mặt, chưa phản ứng chi hết, nhưng một lúc sau chúng bình tĩnh trở lại, đồng quát :

— Giết tên ma nữ nầy đừng cho chạy thoát.

Tức thì trong chiếu đấu đã có hơn hai mươi tên Ma Đầu phóng chưởng tấn công Thiếu Nữ bịt mặt.

Mấy mươi luồng chưởng phong ào ào ập đến Thiếu Nữ bịt mặt vũ bão tợ thác đổ đầu non.

Vẫn biết áp lực ghê hồn của quần chưởng bọn Ma Đầu có thể giết người trong nháy mắt, nhưng Thiếu Nữ bịt mặt không dám tránh né nơi khác vì sợ chưởng phong trúng nhằm Chí Tôn, nàng lấy thế vững như trái núi, quay song chưởng mấy vòng rồi đẩy ra...

http://tieulun.hopto.org

Ào, ào...

Hai tuồng kình chưởng của Thiếu Nữ bịt mặt chạm nhau với mấy mươi ngọn chưởng của lũ Ma Đầu bịt mặt phát nổ lộng trời, tiếp theo những tiếng lộp bộp liên hồi rền rĩ khắp không trung.

Có mấy tiếng rống thảm liệt từ cửa miệng của bọn Ma Đầu, bốn tên phún máu đào ngã quị xuống đất.

Còn gần ba mươi tên cũng bị áp khí mạnh bạo đẩy lui về sau cả trượng, bóng người nghiêng ngã hỗn độn một vùng.

Trong lúc Thiếu Nữ bịt mặt cũng chấn động cả toàn thân, nàng phải vận ngầm chân khí để giữ vững các huyệt đạo trong cơ thể.

Còn Chí Tôn bị gió chưởng quét nhẹ hơi xô thân mình một chút, nhưng chẳng mang thêm vết thương nào cả.

Tuy vậy, chàng vẫn ngồi yên một chỗ luôn vận hành chân khí, hai mắt lại như vị Hòa Thượng nhập định.

Một lão ma đầu xông lên quát :

— Anh em chúng ta hãy giết chúng nó đừng cho chạy thoát.

Liền theo, hàng trăm cao thủ vây chặt tràng đấu, nhằm Thiếu nữ bịt mặt quật chưởng vào chẳng khác một trận cuồng phong bão vũ.

Biết rằng đã lâm vào tình thế hiểm nghèo, nhưng thiếu nữ bịt mặt vẫn cắn chặt hai hàm răng đứng nguyên vị trí, tả chưởng hữu chiêu, đánh trả lại chưởng phong ầm ầm như sóng vỗ bờ của bọn ma đầu.

Lúc bấy giờ, chỉ nghe chưởng âm rền nổ vang trời muôn ngàn tia sáng chớp nhoáng cả không gian gió cuộn ù ù, cát bụi bay mù mịt mặt đất chuyển rung rầm rầm như đang hồi địa chấn.

Thỉnh thoảng, lại có tiếng rống hải hùng, từng thớ thịt bị bạo đang đi, thân xác ngã ra, máu đào tung toé trên sân cỏ.

Không bao lâu, trước Khải Hoàn môn Bách linh Hội lại có thêm trên hai mươi xác chết, trông vô cùng rùng rợn.

Thế nhưng càng chết bao nhiêu, bọn cao thủ Bách linh Hội lại càng hung độc bấy nhiêu, lớp trước ngã gục, lớp sau phóng tới lấp kín những lỗ thủng.

Dù sao sức lực con người cũng có hạn, Thiếu nữ bịt mặt tuy

thần thủ phi phàm nhưng một mình đấu với hàng trăm cao thủ, nàng không làm sao có thể kéo dài trận đấu được hơn nữa, sự bảo vệ cho Chí Tôn khiến nàng luôn bị kẻ địch dồn lấn vào thế thủ hết sức bất lợi.

Chẳng bao lâu chưởng lực thiếu nữ bịt mặt chậm dần, kém dũng mãnh như lúc đầu, vẽ lo ngại hiện trên ánh mắt ngầm khiếp của nàng

Tình thế thực nguy ngập, trong khi Chí Tôn hãy còn nhắm nghiền hai mắt tịnh tọa chữa trị vết nội thương.

Bọn cao Thủ Bách Linh Hội biết thiếu nữ bịt mặt đã núng thế, bọn chúng càng hùng hổ hơn trước, dồn toàn nội lực quật chưởng về phía nàng.

Dần dần chưởng lực nàng yếu kém, trong lúc áp lực của bọn ma đầu ngày càng mãnh liệt hơn.

Bọn cao thủ Bách linh Hội thấy thế vui mừng khôn tả, chúng nhất quyết hạ cho kỳ được Thiếu nữ bịt mặt.

Giữa giờ phút trầm trọng đó, chợt có một giọng quát chực xé tét mang tai của bọn cao thủ Bách Linh Hội :

— Tất cả hãy dừng tay lại.

Một bóng người chóa lòa cả mắt luồn qua sóng chưởng phóng vào tràng đấu đứng sừng như một vị Thiên thần.

Tất cả bọn Ma đầu đồng sừng sốt kêu to :

— Hải Âu Quái Khách :

Bọn chúng cùng ngừng tay lui ra khỏi tràng một trượng.

Thiếu nữ bịt mặt đang liều chết đánh nhau với bọn cao thủ Bách Linh Hội, bỗng nghe tiếng quát, nàng quay lại bóng người vừa tới.

Chừng nhận ra Hải Âu Quái Khách, bất giác Thiếu nữ bịt mặt giật mình, lặng lẽ xê mình ra sau một bước, rồi nhắc bổng lên vọt đi như một làn khói mơ hồ.

Trong lúc Chí Tôn đã chữa xong vết trọng thương, mở choàng mắt ra, vừa thấy bóng Thiếu nữ áp phóng lên không, chàng đề dậy nhanh tợ chớp, toan cất mình đuổi theo.

Hải Âu Quái Khách trầm giọng bảo :

— Tiểu tử mi đuổi theo cô bé đó làm gì ?

Chí Tôn giật mình ngó Hải Âu Quái Khách. Chàng vội chắp tay :

http://tieulun.hopto.org

— Kính chào lão tiền bối. Tiểu đồ không ngờ lão tiền bối có mặt nơi này.

Sực nhìn qua bọn cao thủ Bách Linh Hội, Chí Tôn bỗc hận lên đỉnh đầu chàng quét cặp nhỡn quang sáng rực ngang chúng một lược, rồi chẳng hiểu nghĩ sao bước thẳng vào Khải Hoàn Môn.

Hải Âu Quái Khách gọi giật :

— Tiểu tử ngươi định đi đâu ?

Chí Tôn dừng lại đáp giọng căm hờn :

— Tiểu đồ vào nơi ấy tìm ma nữ Tấn My Nương để báo hận cho Sư môn theo lời ký thác.

Hải Âu Quái Khách nghiêm nghị bảo :

— Tiểu tử ạ ! Ngươi quên rằng hiện đang mang vết thương trong mình mới vừa chữa trị chưa được hồi phục, ngươi đã chắc gì thắng được ma nữ lọt ra khỏi chốn nầy chăng ?

Chí Tôn tỏ vẻ cương quyết :

— Dù bất cứ với giá nào hôm nay tiểu đồ nhất quyết phải trả xong món nợ máu ngày xưa lão tiền bối ạ !

Hải Âu Quái Khách nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt huyền bí vô cùng :

— Nhưng giả Tiểu Tử có vào trong ấy tìm à dâm độc đó cũng không còn gặp được nữa.

Câu nói nầy khiến Chí Tôn hết sức kinh dị, chàng ngơ ngác chưa hiểu ý nghĩa của Hải Âu Quái Khách, lát sau mới hỏi :

— Tại sao vậy Lão Tiền bối ?

Hải Âu Quái Khách điềm đạm bảo :

— Tại vì à ma nữ đó đã vĩnh viễn rời khỏi cõi thế gian nầy Bất

iác, Chí Tôn sững sờ lên, chàng đứng nhìn Hải Âu Quái Khách
a chập, mà không hỏi nữa, vì chàng hiểu lời nói của Quái khách
thật.

Nghe Hải Âu Quái khách thốt ra câu đó tất cả bọn cao thủ Bách
a Hội đều lộ vẻ kinh hoàng vì không hiểu tại sao kẻ địch lại hiểu
ết điều bí mật đó.

Kể từ đêm qua sau lúc phát giác chiếc đầu lâu Tấn My Nương nằm dưới chân mộ, Nhất Xú Ung Bất Đan truyền lệnh cho đóng cửa Tổng Đàn, bưng bít tin tức về cái chết ghê rợn của nữ ma đầu nhưng không rõ tại sao bị lọt ra ngoài.

Nghĩ đứng lâu sẽ có thể gặp điều bất lợi, Hải Âu Quái Khách trầm nhẹ bảo Chí Tôn :

— Tiểu tử, chúng ta hãy mau rời khỏi chốn nầy, mọi việc ta sẽ từ lại tường tận cho ngươi nghe.

Chí Tôn khẽ cúi đầu :

— Xin tuân lệnh lão tiền bối.

Tức thì hai chiếc bóng kẻ trước người sau phóng ngang đầu bọn cao thủ Bách linh Hội, đi thẳng ra ngoài.

Đến chừng bọn chúng giật mình tỉnh ngộ thì hai ngươi đã biến dạng sau vòm cây xanh rì rậm rạp rồi.

Bọn cao thủ chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo mà thôi.

Sau khi rời khỏi trảng, Hải Âu Quái Khách và Chí Tôn vượt khỏi khu rừng ra quan lộ, rồi chạy qua cánh rừng phía trái.

Kẻ trước người sau đuổi bắt nhau một hồi tới bờ sông vẫn vẽ.

Hải Âu Quái Khách ngừng lại dưới gốc cây to.

Chí Tôn đuổi tới cũng đáp xuống gần bên Hải Âu Quái Khách.

Một lúc, chưa thấy Hải Âu Quái Khách bảo gì Chí Tôn hỏi :

— Lúc nãy Lão tiền bối bảo bảo Tấn My Khánh đã bị giết ?

Hải Âu Quái Khách khẽ gật đầu :

— Đúng vậy, chính à Ma nữ đã bị cắt đầu từ hôm qua.

Chí Tôn sửng sờ một lúc, lại hỏi ;

— Lão tiền bối có biết ai đã cắt đầu Tấn My Nương không ?

— Chính thiếu nữ bịt mặt vận y phục đỏ đã cứu Tiểu tử vừa rồi.

Đã sửng sốt. Chí Tôn lại càng sửng sốt thêm hơn, chàng đứng lặng trầm tư một lúc, thầm nghĩ đến hành tung bí mật của thiếu nữ bịt mặt tại trảng đấu cùng Âm Ma Giáo Chủ nơi cánh rừng già hôm qua, mà trong lòng không khỏi nghi ngại, băn khoăn.

Lát sau, Chí Tôn lại hỏi :

— Lão tiền bối có biết nguyên nhân nào Thiếu nữ bịt mặt lại cắt đầu Tấn My Nương chăng.

Nghĩ ngợi giây lâu, Hải Âu Quái Khách đáp :

— Điều nầy ta không được rõ lắm, ta chỉ biết sau khi giết Tấn My Nương tại căn phòng hành lạc trong Tổng Đàn Bách Linh Hội Thiếu nữ bịt mặt cắt lấy thủ cấp ma nữ phóng ra sau rừng bỏ lại cái thân xác lõa lồ dưới đất, thảng ra ngồi mộ nơi đấy mà khóc rất thảm thiết.

http://tieulun.hopto.org

— Ngôi mộ của ai, thưa lão tiền bối ?

— Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cần vong phu của Tần Mỵ Nương.

Bất giác. Chí Tôn kêu «ồ» một tiếng. Chàng còn nhớ rõ ngày sắp ra Hải đảo Ô Thạch, Hồng Y Nữ Xảo Nhi có kể lại cho chàng nghe cái chết mập mờ của gia phụ nàng lúc còn là Hội trưởng Bách Linh Hội.

Phải chăng Tần Mỵ Nương đã giết chồng để đoạt chức Hội Trưởng ấy ? Và Thiếu Nữ bịt mặt chính là Hồng Y Xảo Nhi. Nàng đã tìm được cái chết bí mật của Thượng Quan Công Cần nên cắt lấy thủ cấp dâm nữ để tế mộ cha nàng.

Nhưng có một điều trái lại là thân thủ của Tần Mỵ Nương cao hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi một bực, làm sao nàng có thể hạ sát được nữ Ma đầu.

Thêm đó, bên cạnh Tần Mỵ Nương lại còn có lão Đại Ác Ma Nhất Xú Ung Bất Đan võ công quán tuyệt xuất phàm, đêm ngày gìn giữ Tổng đàn kẻ lọt vào phải là kỳ nhân. Quái khách, chứ công lực như Hồng Y Nữ Xảo Nhi đâu thể làm nổi.

Chợt nghĩ tới một điều, Chí Tôn lại tự nhủ :

— Ồ, hay là lúc đắm thuyền ngoài bể cả, Hồng Y Nữ Xảo Nhi cũng được cái may mắn như ta, trôi vạt vào một hoang đảo nào đó và cũng được kỳ duyên khiến cho công lực của nàng tăng vọt lên mười phần, rồi trở về đất bằng phẳng tìm mưu mồi cái chết của gia phụ mà trả thù.

Một điều đáng nghi là Thiếu nữ bịt mặt ngoài bộ mặt lộ che khuất bởi vuông lụa điều, tất cả hình dáng bộ điệu đều giống hệch Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Chí Tôn bất thốt :

— Ồ, hay quả thật là cô ta...

Hải Âu Quái Khách ngạc nhiên :

— Tiểu tử, ngươi vừa thốt ra cậu gì ?

Chí Tôn sực tỉnh ngộ, khi nhớ trước mặt chàng có Hải Âu Quái Khách đã bộc lộ tâm trí như thế, nghe Quái Khách hỏi, chàng không dám giấu giếm :

— Thưa Lão tiền bối, Tiểu đồ nghĩ đến một nhân vật rất có thể là bộ mặt thật của Thiếu nữ bịt mặt vận y phục đỏ.

— Ngươi đã nghĩ đến ai ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi có con gái của Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cần nàng hạ sát Tần Mỵ Nương để trả gia thù ?

Hải Âu Quái Khách lạ lùng :

— Tại sao ngươi hiểu rõ điều ấy ?

— Vì đã có một lần Hồng Y Nữ Xảo Nhi kể cho Tiểu đồ nghe cái chết đầy bí ẩn của cha nàng và nàng tỏ ý hoài nghi.

Hải Âu Quái Khách trầm ngâm một lúc rồi gật đầu :

— Có thể như thế lắm, à ma nữ Tần Mỵ Nương có việc gì mà chẳng dám làm, nhưng muốn cho chuyện nầy rõ ràng hơn, ngươi nên tìm Thiếu nữ bịt mặt khám phá tung tích xem có phải Hồng Y Nữ Xảo Nhi hay chăng.

Chí Tôn vâng dạ. Chàng nói :

— Thưa Lão tiền bối, như vậy kể như việc báo thù Ma Nữ Tần Mỵ Nương đã tạm xong rồi, bây giờ Tiểu đồ tìm Thiếu nữ bịt mặt.

Quái Khách phẩy tay ngăn cản !

— Khoan đã, việc tìm Thiếu nữ bịt mặt để gác lại sau chẳng muộn màng gì, hiện ta muốn biết sư cừu của Tiểu tử còn được mấy người ?

— Thưa Lão tiền bối, Nhất Xú Ung Bất Đan đã chết, giờ còn bốn lão đại ác ma.

— Bốn lão đại ác ma nào ?

— Bốn lão đại ác ma đó là : Xích Phát Âm Ma, Quái Nạp Mộc Thông, Liệt Dương Lão Quái và Ngọc Diện Diêm Bà, Phan Thất Cô.

Nghe đến tên Ngọc Diệm Diệm Bà, chàng biếu sao bất giác Hải Âu Quái Khách rúng động cả thân mình, rọi hai mắt huyền bí vào mặt Chí Côn không hề chớp.

Nhưng vì vuông lụa điều che khuất gương mặt của Quái Khách, nên không thấy được thần sắc biến ra sao.

Chí Tôn không nhận thấy điều đó, chàng làm lì tiếp :

Trong bốn lão đại ác ma nầy, Tiểu đồ đã từng gặp mặt Quái Nạp Mộc Thông trên ngôi mộ địa, Liệt Dương Quái Lão tại Thất Lý Bình, còn Xích Phát Âm Ma và Ngọc Diêm Bà thì chưa hiểu tung tích ở nơi đâu cả...

Nhưng mới đây, nhân một dịp tiểu đồ đi ngang qua ngọn cỏ

http://tieulun.hopto.org

sơn kia đã khám phá ra dấu vết của đại ma nữ nầy, tuy vậy, chưa được chắc lắm.

Hai vai Hải Âu Quái Khách rúng động không ngừng, chập sau mới hỏi :

— Sao đây ngươi đã lên tận ngọn cô sơn tìm Ngọc Diện Diêm Bà để trả mối sư cừu cho Cam Lộ Bang ?

— Thưa lão tiền bối quả thật như thế, ngày trước trong hang núi Võ Lăng tiểu đồ đã có lời thề trước vong sư rằng bất cứ giá nào, tiểu đồ cũng nhất định giết chết đại ma nữ dưới cây Tàn Chi Quái Đao nầy.

Lúc bấy giờ Hải Âu Quái Khách cảm thấy lòng đau như cắt, nhưng vì trên gương mặt luôn luôn che kín vuông lụa điều, nên người ngoài không thể nào nhận rõ sự xúc động mãnh liệt đó.

Có ai biết đâu rằng Quái Khách đang nghĩ thầm :

— Ta có nên bảo cho tiểu tử biết rõ sự thật một dĩ dãng đau buồn ngày xưa chăng ?

Quái Khách tự trả lời :

Không thể được, ta nhất định không thể hành động như thế được, nó chỉ là một đứa bé đáng thương chẳng tội gì phải chịu lấy sự đau khổ đó.

Thấy Hải Âu Quái Khách im lặng mãi không thốt một lời nào nữa cả, Chí Tôn đổi sang câu chuyện khác, hỏi :

Thưa lão Tiền Bối, lúc trước Triệu Cô Nương có mang trong mình một vi vật vũ làm tên là «Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết» bị Quái Nạp Mộc Thông chiếm đoạt đi, từ đó đến nay không hiểu tên Đại Ác ma nầy trốn đi đâu, lão tiền bối có từng một lần phát giác ra tung tích của hắn không ?

Hải Âu Quái Khách lắc đầu :

Ta chưa từng gặp mặt Quái Nạp Mộc Thông lần nào cả.

— Thưa lão tiền bối, mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết kia là di vật của Sư phụ Tiểu đồ, hiện nay Tiểu đồ đang hết sức tìm kiếm.

— Việc nầy ta đã được biết từ lâu và đã phái cả mười hai Sứ giả môn đệ đi dò la tung tích tên đại ma đầu Quái Nạp Mộc Thông nầy, bao giờ chiếm lại được thì sẽ giao hoàn lại cho ngươi.

Chí tôn nói giọng khích động :

— Xin cảm tạ cái ơn đức cao dày của Lão tiền bối.. Sau lần giao

đấu với Âm ma Giáo Chủ tại cánh rừng hoang, Tiểu đồ tự thấy công lực của mình hãy còn kém sút, chưa đủ đối chọi với bọn đại ác ma ở sau nầy, lúc đánh nhau với Nhất Xú Ung Bất Đan, Tiểu đồ đã triển toàn chân lực mới hạ nổi hắn, nhưng suýt nữa cũng phải chết trong tay hắn.

Vì vậy, Tiểu đồ rất cần luyện tập năm ngón võ công tuyệt thế trong mãnh Ô mộc Bảo Lục để mới có thể trả xong mối Sư cừu và đó cũng là hoàn thành lời di huấn của vong sư.

Hải Âu Quái Khách trầm giọng bảo :

— Tiểu tử ạ ! Theo ta được hiểu Ô mộc Bảo Lục Chân có ghi những hàng ý nghĩa rất sâu xa, mặc dù ngươi có một khối óc thông minh tuyệt chúng thật, nhưng ta e rằng chỉ trong một thời gian quá ngắn ngủi, không thể nào ngươi hiểu nổi sự nhiệm mầu huyền bí của các đường võ công đó đâu.

Thật ra đối với Hải Âu Quái Khách, Chí Tôn đã từng chịu ơn và kính mến từ lâu, chàng xem Quái Khách như một người cha hiền, luôn luôn theo mình như bóng với hình, vì thế chàng không thể nào dám giấu giếm nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục hiện đang mang trong mình. Chàng cho đó là mot cái tội, nên đáp :

Thưa Lão tiền bối, nếu được nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết, Tiểu đồ có thể hiểu thấu được ngay.

Rọi cặp mắt huyền bí ngay mặt Chí Tôn giọng Hải Âu Quái Khách có vẻ nghi ngờ :

— Làm sao ngươi có thể hiểu được những ngón võ công mầu nhiệm đó ?

Chí Tôn thành thật đáp :

— Thưa lão tiền bối, hiện Tiểu đồ đang có sẵn trong mình nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục gọi là Chân Giải, còn nữa mãnh Quái Nạp Mộc Thông đoạt của Triệu cô nương thì tên là Chân Quyết, lấy hai mãnh ghép lại sẽ đọc được sự giải thích rõ ràng về năm chưởng phong tuyệt bực, vì vậy, Tiểu đồ mới quả chắc như thế.

Quái Khách khẽ gật đầu :

— Ồ, nếu thế thì hay lắm. Sau nầy Tiểu tử luyện được năm luồng chưởng phong ấy, chắc chắn sẽ trở thành Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ, khắp chốn giang hồ e rằng chẳng còn ai đối thủ cùng ngươi nữa đấy.

http://tieulun.hopto.org

Chi Tôn đỏ bừng gương mặt đẹp tuyệt thế, chàng nói :

— Thưa lão tiền bối, mục đích của tiểu đồ muốn tìm cho được nữa mảnh Ô mộc Bảo Lục luyện thành năm ngón vô công cao siêu kia là để trả mối huyết cừu cho hai trăm mạng Cam Lộ Bang, hơn nữa, tiện đó xông pha khắp chốn giang hồ để dò ra cái thân thế mơ hồ của tiểu đồ, chứ không mong gì có cái kỳ vọng thiên hạ đệ Nhất Nhân như lời lão tiền bối vừa dạy bảo.

Nghe Chi Tôn nói đến cái thân thế mơ hồ, chẳng hiểu sao Hải Âu Quái Khách rúng động cả thân mình. Một câu chuyện thê thảm đau buồn trong một thời dĩ vãng xa xăm bỗng hiện về trong trí óc của Quái khách.

Quái Khách cảm thấy như mình có tội với một đứa hài nhi thuở thiếu thời chỉ vì một bước sai lầm mà phải hứng chịu lấy cái hậu quả vô cùng thảm khóc, cho đến mãi giờ phút nầy vẫn gở rối chưa ra.

Bao nhiêu năm ước nguyện khắp mặt giang hồ Quái Khách mong tìm được nhân vật đó, nhưng nay đã gặp được rồi, thì lạ thay Quái Khách chỉ biết lấy mắt mà nhìn trong im lặng qua hai mắt huyền bí, chứ không dám tỏ thật một lời nào cả.

Quái Khách cho đó là định mệnh, tạo vật đã khéo léo an bài như thế, sức người khó thể làm hơn, cho nên, Quái Khách đưa mắt nhìn chàng Thiếu hiệp giang hồ mà trong lòng như có muôn ngàn mũi kiếm bén nhọn đâm vào đó.

Quái Khách âm thầm đau khổ một mình chứ không muốn làm hoen ố một tâm hồn trong trắng, tương lai rực rỡ vô cùng tận của một trang Thiếu hiệp giang hồ.

Im lặng một hồi lâu, không thấy Hải Âu Quái Khách nói gì thêm Chi Tôn chợt nghĩ một điều chàng cung kính hỏi :

— Lão tiền bối kiến thức sâu rộng trong chốn giang hồ. Tiểu đồ muốn lãnh giáo một việc không biết có được chăng ?

Đang đuổi theo ý tưởng viển vông, nghe Chi Tôn hỏi, Hải Âu Quái Khách giật mình trở lại với thực tế. Quái Khách ôn tồn đáp :

— Tiểu tử muốn hỏi điều gì ?

— Tiểu đồ muốn biết rõ tung tích của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa, không hiểu Lão tiền bối biết rõ không ?

Hải Âu Quái Thách rúng động cả toàn thân, nhưng vì trên mặt luôn luôn trùm kinh bởi vuông lụa điều nên kẻ đối diện không thấy

thần sắc Quái Khách biến đổi như thế nào cả. Trải một thời gian ngắn, Quái Khách mới cất giọng trầm buồn :

— Tiểu tử hỏi Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa để làm gì ?

Chi Tôn không chú ý đến sự thay đổi của Hải Âu Quái Khách, chàng hồn nhiên đáp :

— Thưa Lão tiền bối, Tiểu đồ có hứa với một người mà Tiểu đồ rất kính mến, rằng sẽ tìm cho ra tung tích của Phạm Thiên Hoa

— Người đó là ai vậy ?

— Thiên Sơn Long Nữ Đỗ Tuệ Phương !

Cặp mắt huyền bí của Hải Âu Quái Khách soi qua hai lỗ vuông lụa điều sáng rực lên, chập lâu khích động hỏi :

— Thiên Sơn Long Nữ Đỗ Tuệ Phương đi tìm Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa để làm gì ?

— Tiểu đồ nghe Đỗ cô cô thuật lại, trước kia cô cô đối với Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa có một mối tình sâu sắc, cô cô đã tìm người yêu khắp mặt giang hồ mà chưa được gặp theo lời cô cô bảo thì Phạm tiền bối có cái gương mặt giống hệt tiểu đồ nếu gặp là có thể nhận ra ngay.

Bất giác Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở dài thê thảm im lặng không thốt ra một lời nào cả.

Chi Tôn vẫn vô tình nói tiếp :

— Cũng vì diện mạo của tiểu đồ giống tạc Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa, nên có một lần đã liều chết chống lại Sứ Diện Quái Ma cứu tiểu đồ tại Nghiệt Long Đàm, vì vậy tiểu đồ đã hứa sẽ dò la tung tích Phạm tiền bối cho Đỗ cô cô.

Chàng ngừng lại, rồi hỏi :

— Theo lão tiền bối, hiện nay Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa có thể còn sống trên đời nầy chăng ?

Hải Âu Quái Khách đáp giọng buồn thảm :

— Theo sự hiểu biết của ta, thì Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hiện không còn xuất phát trên chốn thế gian nầy nữa, nhưng giả còn sống chắc chắn trong kiếp nầy hắn cũng không còn muốn trông thấy mặt ai cả.

Chi Tôn kinh dị :

— Vì... Trước xưa, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã phạm nhằm một lỗi lầm to tát, đã đánh hỏng cả đời mình và đứa con

http://tieulun.hopto.org

thơ, cho nên giờ đây hắn không thể nào dám để cho ai trông mặt thật trên chốn giang hồ, đó là nguyên nhân của sự bí mật của hắn trong mười mấy năm qua vậy.

Chợt nhớ lại Phi Lãi Ngũ Ung đã kể cho nghe mối tình quái đản giữa Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà, Chí Tôn không hỏi thêm điều đó, mà chàng quay sang ý niệm khác.

— Lão Lăng đi Phong hiện có tất cả mấy người môn đệ, lão tiền bối có biết không ?

— Chỉ có Phạm thiên Hoa mà thôi.

— Vậy thì, có thể không đúng rồi.

— Tại sao không đúng. Tiểu tử có liên hệ gì với lão Tây Nhạc Lăng đi Phong không ?

Chí Tôn vô tư đáp :

— Tiểu đồ từng có hứa với hai lão tiền bối Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư đi phó hội đấu võ cùng vị cao đồ của lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng đi Phong tại núi Vu Sơn, theo danh vọng và địa vị của lão nầy, nhất định không có sự sai lầm đối trả được. Nhưng nay theo như lời lão tiền bối, người cao đồ của lão sống chết chưa rõ, thì quả là một chuyện rắc rối và khó hiểu vô cùng.

Lời Chí Tôn thốt xong, khiến Hải Âu Quái Khách rung tận đáy lòng vì không thể nào tưởng được vì không ngờ sự tình lại diễn ra như thế. Câu nói của Quái Khách là sự thật. Lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Di Phong chỉ có một môn đệ mà thôi. Quái Khách đâu có thể nào ngờ được Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư lại chọn Chí Tôn đi phó hội đấu võ tại ngọn đồi Vu Sơn.

Lặng đi một lúc thật lâu Hải Âu Quái Khách nhạt nhẽo bảo Chí Tôn :

— Theo chỗ ta biết thì lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Di Phong chỉ có một vị môn đồ duy nhất, nhưng nếu như lời ngươi vừa bảo thì vì sự mất tích của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa mà lão ta mới vừa thu thập một môn đệ nào khác ở sau này cũng chưa biết chừng việc đó có ngày sẽ rõ.

Chí Tôn tán đồng câu nói của Hải Âu Quái Khách :

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa có phải là cao đồ của Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Đi Phong không, thưa lão tiền bối ?

— Đúng như vậy !

— Vâng, Tiểu đồ cũng nghĩ như Lão tiền bối vừa thốt. Năm xưa nhị vị Lão tiền bối Bắc Phong Hòa Thượng và Lão quái Ngư hội kiến cùng Tây Nhạc Chi Chủ Lăng đi Phong ở ngọn Vu Sơn trên đỉnh thần nữ, ba vị đầu võ phân tranh Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ sau ba đêm ngày hai lão tiền bối kia kém sức một chiêu thảm bại ba người lại hẹn nhau một lần nữa trong vòng hai mươi năm tái đấu cũng tại nơi ấy, không ngờ trong một đêm luyện võ công lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng đi Phong xảy ra tai nạn bất ngờ không cách nào chữa trị. Thầy mình không thể phó hội đấu võ được nửa lão viết văn thư mời nhị vị lão tiền bối kia đến tranh đua với môn đồ của lão dĩ nhiên nhị vị lão tiền bối kia vì danh dự trên mặt võ lâm không thể nào tiếp nhau với người môn đệ ấy mà phải chọn Tiểu đồ thay đi phó hội.

Giọng nói Hải Âu Quái Khách bỗng trở nên nghiêm khắc :

— Tại sao Tiểu tử phải nhận cuộc đấu võ nầy ?

— Vì Bắc Phong Hòa Thượng có lần cứu tử Tiểu đồ khỏi phải chết vì việc độc dược Xuân Phong Nhất Độ Hoàn tại ngôi chùa hoang cổ và truyền dạy cho hai ngón võ công tuyệt bực, còn Lão Quái Ngư thì ban cho Tiểu đồ bát màu Thần qui lại thêm chưởng lực Càng Ngươn Cửu Cang, vì vậy, Tiểu đồ không thể nào chối từ cuộc đấu võ được.

Đến đây, Hải Âu Quái Khách vụt im lặng không hỏi nữa. trong thâm tâm dường đang thầm tính một điều gì quan trọng.

Thấy Hải Âu Quái Khách tự nhiên im bặt đi, Chí Tôn ngạc nhiên hỏi :

Thưa lão tiền bối, việc đấu võ giữa Tiểu đồ và môn đệ của Lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Đi Phong phải chăng có chuyện chẳng lành ?

— Điều đó hiện giờ chưa đoán trước được nhưng với võ công của Tiểu Tử cũng rất có thể giao đấu với đồ đệ của lão Tây Nhạc Lăng đi Phong được rồi, tuy vậy đã là cao thủ bậc nhứt võ lâm, người đồ đệ đó chắc chắn là một nhân vật siêu phàm xuất chúng, ngươi khó lòng thủ thắng được ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Quái khách dừng lại, cất giọng trầm lặng :

— Và biết đâu vì danh dự của môn phái mà trong trận tranh đấu giữa ngươi và người đồ đệ đó phải có một kẻ chết, mới kết thúc được sự phân tranh.

Chí Tôn quá cảm nói :

— Trong trận giao đấu với người môn đệ lão Tây Nhạc Lăng Di Phong, Tiểu đồ chỉ biết mang toàn bộ võ công ra chống chọi với đối phương còn việc tử sanh, thắng bại tranh giành ngôi vị Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Tiểu đồ không quan hệ cho lắm.

— Tiểu tử ạ ! trong chốn võ lâm từ xưa nay đâu có được bao nhiêu người rời bỏ chữ danh, khí độ của ngươi như thế sẽ làm cho kẻ đối diện vô cùng khâm mộ, thế nhưng đến khi ra trường đấu rồi thì không một ai còn có thể tự chủ được, ai cũng vì danh dự của mình mà phải hạ độc thủ để quật ngã kẻ thù.

Vậy chừng nào ngươi mới lên đường ?

— Nhị vị lão tiền bối có hẹn, với Tiểu đồ đúng ngày rằm tháng sau đến tại ngọn Vu Sơn trên đỉnh đồi Thần Nữ phó hội.

— Thế à !

Hải Âu Quái Khách sâu sắc thốt ra hai tiếng đó tâm trạng như đang mang một điều bí ẩn, muốn nói ra mà lại thôi.

Nhưng Chí Tôn thì có khác, đối với Hải Âu Quái Khách là một nhân vật chàng hằng kính mến từ lâu, chàng không hề để ý đến sự bất thường của Quái Khách; giả chàng không bị cảm tình lấn áp có thể chàng hiểu ra một phần tâm sự đang dập dồn, khắc mắc trong lòng Quái Khách...

Có điều Chí Tôn chú ý là chàng không hiểu tại sao, lúc vừa làm màn là có mặt Quái Khách hiện ra, liền gần theo chàng như bóng với hình.

Chí Tôn còn đương nghĩ ngợi nghe Hải Âu Quái Khách hỏi :

— Tiểu tử ạ ! công cuộc hành trình sắp tới của ngươi phải chăng đã có một dự định trước sau rồi ?

Chí Tôn hơi giật mình, chàng trở về thực tế :

— Vâng, thưa Lão tiền bối hiện nay việc cấp bách của Tiểu đồ là trước nhất phải theo dõi lai tung tích lão đại ác ma Quái Nạp Mộc

Thông, vì tên này chẳng những là một trong năm đại cừu nhân mà lại còn môn di bảo của Sư môn «Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết» cần phải được thu hồi càng sớm càng hay.

Bởi vì, sau khi luyện được Lưỡng cực Chân Ngươn đối địch cùng Âm Ma Giáo Chủ Tiểu đồ tự thấy mình chưa đủ sức chống lại bọn chúng huống nay nghe đâu võ công của Xích Phát Âm Ma và Ngọc Diện Diêm Bà còn cao siêu hơn bọn trước mấy bực, nếu không luyện được chưởng phong kia, thì khó mong trả được Sư cừu.

Sau đó từ đây cho đến ngày phó hội ngọn đồi Vu Sơn chẳng còn bao lâu nữa.

Tiểu đồ phải luyện thêm hơn, vì cứ như Lão tiền bối vừa bảo, thì chắc chắn võ công vị môn đệ của lão Tây Nhạc Lăng Di Phong đáng ngại thật.

Hải Âu Quái Khách cắt ngang câu nói :

— Tiểu tử ạ ! trên mặt giang hồ mong mênh vô tận ước mong sẽ gặp ngươi một ngày nào khác giờ ta có việc phải lên đường.

Lời chưa dứt Quái khách đã quay mình phóng đi chỉ thấy vài cái lắc lư là đã hút dạng vào khoảng cây xanh.

Chí Tôn đứng lặng tần ngần trông theo, chàng ngơ ngác một chập lâu rồi bỏ nơi ấy từ từ bước lên quan lộ...

---

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

Ô MỘC BẠO LỤC

CÁI tên Chú Nhân Lệnh Xé Xác xông vào Hoàng thảo Đình Bách Linh. Hội giết lão đại ác ma Nhất Xú Ưng Bất Đạo và ngoài một trăm tên cao thủ, truyền đi mau lẹ chấn động cả mặt giang hồ.

Thêm vào đây, chiếc đầu Chiêu Hồn Điệp Tần Mỹ Nương bị kẻ lạ mặt cắt lấy ban đêm cũng được đồn đãi lan rộng, khiến chốn võ lâm sát khí sôi bùng trở lại, ai nấy đều bạt vía kinh hồn, cảm giác như đã hồi mạt nhật.

Một ngày kia, đang lúc trời đứng ngọ ánh nắng chan hòa, mây xanh như vắt, Chí Tôn ăn uống trong một cái quán rượu bên đường xong, chàng chênh choáng bước ra, gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng lại phớt thêm một màu hồng phấn, ai trông đến cũng phải ngơ ngẩn cả người.

Chàng ra quan đạo, nhắm hướng Thiểm Tây đi tới...

Mặc dù trời nắng chanh quang, nhưng từng cơn gió mát thổi rì rào cành lá hai bên vệ đường, gieo cho Chí Tôn một nguồn cảm khoái vô biên.

Chàng đi mãi hết cụm rừng khác, được một quảng đường dài, thì bóng mặt trời đã ngả về Tây.

Tiếng chiêm chiếc từ bốn chân mây bay về tổ nhảy lượn trên cành lá um tùm, khiến cho Chí Tôn như vừa bừng tỉnh một cơn mơ chàng bất giác đã phải bật cười thầm, vì nhận ra mình đã lạc vào

một con đường cổ đạo, xa xa non núi chập chùng, hai bên rừng bụi quạnh hiu, từng bầy vượn kêu hú trên cành, nghe thảnh thót, hãi hùng.

Trên độc đạo, chẳng có làng mạc đâu cả, cho đến bóng tiều phu cũng không thấy thấp thoáng một người nào, thật là hoang cổ.

Chí Tôn nghĩ thầm :

— Trời đã sắp tối, nếu ta muốn có nhà trọ hay Khách điếm nào nghỉ đêm nay thì phải đi cho thật nhanh chứ không còn kịp nữa.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn phóng mình đi thật mau như làn khói nhẹ...

Đột nhiên, trong bóng chiều vừa tắt, Chí Tôn nhận thấy trước mặt chàng đằng kia có đạo có cả thảy mười người đang đi vun vụt tới.

Chàng xem kỹ trong bọn gồm có ba hạng người Sư tăng, Đạo Sĩ và Võ lâm, cùng nhau kẻ trước người sau tiến tới. Người dẫn đầu là một đại lão Hòa Thượng.

Sự vội vàng của bọn người tăng, tục nầy khiến Chí Tôn động tánh hiếu kỳ, chàng bỗng dừng lại, chắn ngay giữa lộ, đợi chờ.

Đi càng đến gần, bọn người càng hiện ra rõ ràng. Đại lão Hòa Thượng dẫn đầu, mình vận chiếc áo xám nhà tu hành, chín người theo thì nửa phần tăng, nửa phần tục.

Cứ nhắm cái thân pháp của người tăng, tục nầy, thì mỗi người đều là một cao thủ giang hồ hạng hai nhẹ nhàng như làn mây mỏng.

Bọn người đi tới còn cách Chí Tôn ba trượng không thấy chàng tránh qua đường, vụt đứng lại, trò mười cặp mắt lộ hào quang ngó chàng không hề chớp.

Chí Tôn đứng sừng sững uy nghi như một vị thiên thần, quét cặp mắt lạnh lẽo khủng khiếp nhìn bọn người.

Đại lão Hòa Thượng sau khi chắp tay niệm « A Di Đà Phật liền xê tới hai bước, nghiêm nghị hỏi Chí Tôn :

— Đương nhiên giữa quan lộ mỗi người đi một hướng, tiểu thí chủ đứng cản ngang giữa lộ là có ý hay vô tình ?

Chí Tôn lạnh lẽo đáp :

— Nếu có ý thì sao ? Còn vô tình sẽ thế nào ?

Đại Lão Hòa Thượng trầm giọng thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu Tiểu thí chủ quả thật muốn ngăn cản chúng đạo, thì xin cho biết nguyên nhân của sự hiểm thù đó, còn đó chỉ là một hành động vô tâm thì bần tăng đây cũng không gây sự làm gì.

— Ồ, lạ thật ! Đường quan lộ rộng rãi thế nầy, sao lại không tránh mà đi được. tại sao lại có chuyện hiểm thù ?

Câu nói ngang ngạnh của Chí Tôn làm cho chín người mừa tăng mừa tục đứng sau lưng Đại Lão Hòa Thượng thảy đều lộ hẳn căm hờn, mọi người có vẻ không ngờ chàng Thiếu hiệp có gương mặt đẹp tuyệt thế kia, mà tính tình lại ngông nghênh dường ấy quả thật chẳng biết trời cao đất rộng gì cả.

Sau một lúc biến đổi trên sắc mặt vì giận, Đại Lão Hòa Thượng trở lại gương mặt ôn hòa bảo Chí Tôn :

— Tiểu thí chủ đã vô ý, thì bần tăng cũng xin thôi, hiện chúng tăng có việc cần phải lên đường, không còn thì giờ để chuyện trò cùng tiểu thí chủ.

Nói dứt, Đại Lão Hòa Thượng định bước đi, nhưng đã bị Chí Tôn chận lại. Chàng cất giọng hơi khiếp :

— Ta xin báo thật cùng Lão Hòa Thượng, đấy chỉ là một sự cố ý chớ không phải là vô tâm...

Đại Lão Hòa Thượng giật lùi một bước khích động mãnh liệt

— Vậy tiểu thí chủ đã có ý định gây sự với chúng đạo từ trước ?

— Phải đấy ta muốn hỏi các hạ một vài điều.

— Điều gì xin tiểu thí chủ nói ra ?

Chí Tôn nhìn ngay mặt Đại Lão Hòa Thượng :

— Ta muốn biết danh sách của các hạ và các chúng môn là gì ?

Trong bọn Đại Lão Hòa Thượng có vài người quát to lên.

Đại Lão Hòa Thượng day lại, giơ tả chưởng ngăn cản :

— Chúng môn hãy bình tĩnh, để chờ ta hỏi Tiểu thí chủ đã.

Đại Lão Hòa Thượng quay sang Chí Tôn :

— Bần tăng là Bá Trí Thiền Sư, Trụ trì Thiếu Lâm Cổ Tự, kỳ dư là đồng đạo của ngũ đại môn phái.

Chí Tôn nghe Đại Lão Hòa Thượng xưng rõ tên họ xong, sắt khí bốc lên đầy mặt, chàng hiểu ngay ngũ đại môn phái đang liên kết cùng đạo Âm Ma ngày đêm theo dõi tung tích Chú nhân Lệnh Xé Xác,

Chàng cười nhạt bảo :

— Ta có nghe tin hiện nay ngũ đại môn phái đã tuyển chọn cao thủ quần hợp vào chốn giang hồ, thật là một chuyện vô cùng náo nhiệt, hào hùng.

Nhưng mục đích cuộc lộ trình nầy Lão đại sư có thể tiết lộ cho ta được biết phần nào chăng ?

Trên gương mặt xanh xao của Bá Trí Thiền Sư bỗng lộ vẻ giận hờn vì những câu hỏi mỉa mai của Chí Tôn. Đại Lão Hòa Thượng vừa mở miệng toan đáp lời chàng, thì đột nhiên từ phía sau có một đạo Sĩ mang thanh trường kiếm nhanh lẹ bước tới khẽ thưa :

— Bạch Thiền Sư... Tiểu đệ xin nói một lời.

Bá Trí Thiền Sư nhìn đạo sĩ .

— Thanh Dương đạo huynh có điều gì muốn nói ?

Lão đạo sĩ đưa cặp mắt sáng rực tợ lồng đèn nhìn Chí Tôn rồi ké môm vào tận tay Bá Trí Thiền Sư nói thầm một câu.

Bất giác, Bá Trí Thiền Sư phải thối lùi một bước, sững sốt một chập lâu, rồi trầm giọng, hỏi Chí Tôn :

— Xin Tiểu thí chủ xưng hô danh hiệu.

Bẩm chất vốn thông minh tuyệt vời, Chí Tôn nhận thấy tình trạng trước mặt, chàng đã nghĩ ra một phần nào rồi, nhưng chàng vờ như không để ý tới sự biến đổi của Bá Trí Hòa Thượng. Chàng thản nhiên đáp :

— Ta tên là Dương Chí Tôn !

Câu nói Chí Tôn vừa thốt ra khỏi môm, thì đã có một số cao thủ đứng sau lưng Bá Trí Thiền Sư hốt hoảng, la lên :

— Chú nhân Lệnh xé xác !

Xôn xao một chập sau, bầu không khí trầm nặng trở lại. Bây giờ trên gương mặt của mười mấy cao thủ ai nấy đều hiện lên vừa kinh hoàng vừa căm hận. Họ có thể không ngờ lại gặp cuộc kỳ ngộ lạ lùng nầy.

Qua giây phút đó, Bá Trí Thiền Sư niệm Phật mấy tiếng, rồi nghiêm trọng hỏi Chí Tôn :

— Tiểu thí chủ chính là Chú Nhân Lệnh Xé Xác.

Chí Tôn lạnh như nhà mồ :

— Đúng như vậy ! Chú Nhân Lệnh Xé Xác chính là Bần Lệnh đây. Chắc hôm nay các ngươi cũng đều vì Bần Lệnh mà có mặt nơi

http://tieulun.hopto.org

nầy ? Ha ha... suýt nữa đã phải bỏ qua cơ hội tốt đẹp ít có.

Tất cả mười mấy cao thủ trong ngũ đại môn phái nghe giọng cười ngạo nghễ của Chí Tôn mặt liền đổi sắc, sát khí lẫy lừng trên mặt.

Bá Trí Thiền sư là người cầm đầu trong đám cao thủ thấy tình thế căng thẳng đến cực độ, liền tiến lên trầm giọng bảo :

— Bần tăng đây vốn con nhà Phật, diệt lòng dục và đại kỵ những tà tâm, đối trá, quả thật chính ta và chúng đạo ngũ đại môn phái cũng vì các hạ mà tìm tới đây.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Chẳng hay các vị trong ngũ đại môn phái đi cùng với Lão đại sư tìm Bản Lệnh chủ có điều gì dạy bảo chăng ?

Bá Trí Thiền Sư trầm nặng đáp :

— Bần tăng cùng chúng đạo Ngũ đại môn phái tìm đến Tiểu thí chủ vì thấy từ bấy lâu nay các hạ đã quá lạm sát đẫm máu, tạo nên một cảnh tóc tang, thịt rơi máu đổ khủng khiếp nhất trong lịch sử vũ lâm từ trước đến nay, nên gần đây, các môn phái đã liên kết lại, tuyển chọn mười hai cao thủ đi vào chốn giang hồ mà ta thay mặt tìm gặp Tiểu thí chủ...

Sắc mặt Chí Tôn biến đổi nhanh chóng, giọng nói của chàng có hơi khiếp :

— Bây giờ đã gặp Bản lệnh chủ rồi, các ngươi ngũ đại môn phái đã chuẩn bị đối phó với ta như thế nào, lão Đại sư hãy cho biết rõ ?

Bá Trí Thiền Sư nghiêm nghị :

— Một là tìm hiểu sự thật vì hoàn cảnh nào bắt buộc tiểu thí chủ phải mở ra một kiếp sát vận hãi hùng như thế, hai là sau có thể khuyên nhủ các hạ hãy vì chúng sinh mà vất ngay cây Tàn Chí Quái Đao, hủy bỏ kiếp máu tanh khốc liệt đó quay về bến giác Phật đó.

Chí Tôn trố lên cười quái gở :

— Không thể được, lão Đại sư đừng mơ ước điều đó vô ích. Bản lệnh chủ đã nhất định rồi máu Vũ Lâm sẽ chảy đến bao giờ chấm dứt bọn cừu thù thì chừng ấy mới có thể yên được.

Lời nói sặc tanh mùi máu của Chí Tôn làm cho Bá Trí Thiền Sư đến phải ngơ ngác đi, lão Hòa Thượng có vẻ không ngờ một trang thiếu hiệp có cái gương mặt đẹp tuyệt thế như vậy mà tấm lòng hung độc chẳng kém gì một tên Đại Ác Ma.

Mười một cao thủ ngũ đại môn phái đồng thời đều run giận đầy

lòng song chưởng đều vận nội lực chờ đối phó với nhau vật khủng bố ghê tởm.

Bầu không khí tại tràng sặc mùi sát khí đó đây bốc hận mờ trời.

Bá Trí Thiền Sư gạn hỏi :

— Tiểu thí chủ nghĩ cạn rồi à ?

— Không cần phải nghĩ ngợi gì cả, Bản Lệnh Chủ hành động theo một chỉ hướng đã vạch sẵn không thể có một áp lực nào cản ngăn được cả.

— Tại sao Tiểu thí chủ cho rằng kiếp vận sát khủng khiếp nhất có kiu lịch sử vũ lâm nầy lại là chỉ hướng, Tiểu thí chủ có thể báo cho bần tăng biết chăng ?

Giọng nói của Chí Tôn trầm âm như từ cõi nhà mồ vọng lại :

— Rất có thể. Bản lệnh chủ cũng không ngại ngùng gì kể lại cho lão Đại Sư hiểu rõ cái dĩ chỉ đó.

Nguyên cách đây hai mươi năm về trước, trong một đêm trời không trăng kia, Tổng đàn Cam Lộ Bang tại núi Võ Lăng, bị bọn Liệt quái và các cao thủ trong đạo Hắc Bạch đêm khuya xông vào sát hại có đến hai trăm mạng người, chẳng rõ đổ máu thảm khốc nầy Lão Đại Sư có biết chăng ?

Đến đây Chí Tôn ngừng lại, chờ Bá Trí Thiền Sư đáp, trong khi từ trong huyệt quản máu thù chạy ngược lên đỉnh đầu chàng.

Bá Trí Thiền Sư chợt nhắm mắt, như hồi tưởng lại những cảnh ghê rợn của vũ lâm thời dĩ vãng xa xưa, giây lâu mở mắt ra rọi hai luồng kỳ quang ngay mặt Chí Tôn đáp :

— Quả thật vụ đại lưu huyết nầy có diễn ra tại núi Võ Lăng. Bần tăng nghe rất nhiều cao thủ giang hồ kể lại.

Chí Tôn nghiến hai hàm răng kèn kẹt :

— Chính vì trận đại lưu huyết đó, mà giờ đây cho mãi về sau Bản Lệnh Chủ phải đòi lại món nợ máu nầy những tên ma đầu ác đạo có nhúng tay vào trận tàn sát thảm khốc đó.

Bá Trí Thiền Sư bỗng thở dài :

— Tiểu thí chủ đã nhứt định hành động như thế, thì rõ là oan oan tương báo, chưa biết máu hận bao giờ trả cho xong, có thể từ đây truyền từ kiếp nầy sang kiếp khác cũng chưa biết chừng.

Chí Tôn lãnh đạm bảo :

— Bản lệnh chủ xin lão Đại sư đừng đem thuyết nhân quả của

http://tieulun.hopto.org

Phật pháp bận đến chuyện thù oán thế gian mà làm gì. Thô thật, cái quả của Bàn Lệnh chú ngày hôm nay, chính là để chứng minh cái nhân của năm xưa vậy. Lão Đại sư đang ở vào một thế giới tình thương khác, dĩ nhiên không làm sao hiểu thấu cái dã tâm ác độc của bọn giang hồ.

Bá Trí Thiền sư vẫn với giọng trầm trầm :

— Đứng trong khốc cảnh biến thời, việc tìm cứu cừa hận của Tiêu thi chủ là một hành động rất đáng nêu gương, nhưng...

Lúc bấy giờ Chí Tôn đã bị khói lửa hận thù ngùn ngụt bên trong đốt cháy cả lý trí, nên chàng không chờ Bá Trí Thiền Sư dứt câu chàng ngang lời nói còn lở dở :

— Lão Đại Sư đã cho sự tìm cừu cừa hận của Bàn Lệnh chú là đúng, thì thiết tưởng các hạ còn bảo ta vất bỏ cây Tàn Chi Quái Đao, một vật để nhúng máu vào bọn người có chân trong vụ tàn sát hai trăm nhân mạng Cam Lộ Hang làm gì ?

Bá Trí Thiền Sư chắp hai chưởng lại :

— Nam mô A di đà Phật ! Bần tăng vẫn hiểu tiêu thi chủ cầm cây Tàn chi Quái đao tìm kẻ cựu thù đòi món nợ máu ngày xưa, đương nhiên là chí lý nhưng đối với những cuộc tàn sát trước sau cao thủ chết gần năm trăm mạng người đã tạo thành một huyết hận có một không hai trong lịch sử võ lâm kim cổ, đã có cảm hệ đến đức hiếu sinh của trời đất nếu tình trạng như thế cứ kéo dài ra mãi quả chốn giang hồ đã đến hồi mạt nhật bởi một bàn tay các hạ gây ra.

Chí Tôn cười nhạt nhẽo :

— Mong lão Hòa Thượng hãy xét kỹ lại lời nói của ngài có quá đáng hay chăng ?

Bá Trí Thiền Sư sáng ngời nhón lực :

— Tiêu thi chủ giết người vô tội tại sân cô Thất lý bình, chém sát ngoài một trăm cao thủ Tử vân Bang, rồi lại giẫm trên xác chết vô số môn đồ Bách linh hội, những hành vi đó không can phạm đến đất trời à ?

— Ba trận lưu huyết đó chỉ vì bọn cao thủ không dẫn đo tự lượng sức mình hoặc Bàn lệnh chú vào cái thế phải ra tay Điều phạm sát ấy là một sự vạn dĩ không thể đổ lỗi tại ta được.

— Những lời của Tiêu thi chủ vừa thốt ra đó chỉ là một sự gượng gạo, che lấp luôn lẽ phải, công bằng.

Tại sao Tiêu thi chủ không nghĩ đến sanh mệnh chúng sinh, mà chỉ vì huyết thù cá nhân hạ độc thủ cho xương máu tràn lan cả mặt giang hồ ?

Sắt khí lẫy lừng hiện trên gương mặt của Chí Tôn vì những lời nghiêm trách của Đại Lão hòa thượng. Chàng quát hỏi :

— Thế bây giờ tất các đồng đạo của Lão Đại Sư quyết định đối phó cùng Bàn Lệnh Chú như thế nào ?

Bá Trí thiền Sư vẫn với giọng trầm ấm :

Việc bần tăng và chúng đạo đối phó với Tiêu thi Chủ điều không cần nhưng có điều phải nói là Bần tăng khuyên các hạ sự tình này về sau hãy diệt bỏ tính hung bạo, tà tâm, chấm dứt những trận đại lưu huyết thảm khốc như vừa rồi, nếu các hạ không nghe thì cuộc chiến ấy, thì nhất định hàng ngàn cao thủ ngũ đại môn phái sẽ loại trừ một nhân vật khủng khiếp, để cứu lấy cơ đồ võ lâm đang bị uy hiếp ngừa.

Xin các hạ suy nghĩ cho cạn, kẻo đến lúc ăn năn sẽ không còn kịp nữa.

Chí Tôn trố lên cười như quỉ dộc hiện hình ngoài hang một tiếng cười quái gở của chàng vang dội vào không gian, nghe từ phía như có ầm động ào ào của từng trận cuồng phong, chực xé tét cả vòm trời.

Tất cả các cao thủ ngũ đại môn phái có mặt tại trường đều bị tiếng cười thần quái của Chí Tôn mà các đường quyết quản chân động đến quả tim chực ngừng luôn sự thở.

Chấm dứt tràng cười quỉ khóc ấy, Chí Tôn trầm giọng bảo :

— Bàn Lệnh chú xin thề thật cùng lão đại sư, bình sinh ta hành động một điều gì chẳng bao giờ có sự hối hận.

Gương mặt Bá Trí Thiền sư lộ vẻ giận :

— Nhược giang hồ là của chung thiên hạ. Tiêu thi không thể mặc tình làm mưa làm gió được, nếu nghịch ý trời cái hậu quả sẽ không nào ta lường được đây.

Giọng nói của Chí Tôn vừa căm thù vừa thật khiếp :

— Bàn Lệnh chú cần nhắc lại với lão Đại Sư một lần chót : việc báo thù rửa hận trong chốn võ lâm là chuyện riêng của ta, không một ai có thể ngăn bước tiến của ta đi tìm kẻ tử thù đòi lại món nợ máu đã vay cả.

http://tieulun.hopto.org

Bá Trí Thiền Sư nói như quát :

— Nếu Tiểu thí Chủ cương quyết tiếp tục cuộc vận sát võ lâm thì ngũ đại môn phái sẽ không đời nào đứng yên khoanh tay chờ chết.

Chí Tôn lại trỏ lên cười :

— Ha ha.. Ngũ đại môn phái : Bản lịnh chủ từ trước đến nay hễ nói thì làm, chưa hề chùng bước bất cứ một sự đe dọa nào. Lão Đại sư đừng mang cái danh từ rỗng tuếch mà dọa vô ích.

— Tiểu thí chủ chớ hối hận ?

— Chẳng những thế thôi, nếu ngũ đại môn phái không phân biệt rõ ràng sự cừu thù mà giúp sức cùng kẻ hắc đạo đã phóng tay vào cuộc thảm sát hại hai trăm mạng người Cam Lộ Bang thì cái hậu quả thảm khốc của nó các ngươi hãy nhận lãnh.

Lời ta đã cạn Lão đại sư hãy lượng lấy sức mình.

Mười một cao thủ Ngũ đại môn phái đồng phẫn nộ xôn xao lên tất cả những bộ mặt trầm nặng xuống song chưởng đều được vận ngầm nội lực chờ mệnh lệnh của Bá Trí Thiền Sư là sẽ ra tay.

Đến cả Bá Trí Thiền Sư cũng bộc lộ sự giận dữ đến xám nghịt cả mặt, ưng lùi lại một bước theo thế chữ «Phật», trầm trọng thốt :

— Tiểu thí chủ bắt buộc ta phải hành đạo.

— Phải đấy, tất cả các ngươi có mặt tại đây cứ động thủ, Bản Lệnh Chủ sẽ sẵn sàng tiếp đón hết thảy.

Một tiếng quát tợ sấm nổ lừng trời, một bóng người to lớn từ phía sau phóng tới, bảo Bá Trí Thiền Sư :

— Đại lão Thiền Sư hãy nghỉ tay, tiểu tử nầy để mặc đệ xử liệu.

Bá Trí Thiền Sư coi lại đó là Thanh Dương Đạo Nhân, cao thủ cầm đầu môn phái Vũ Đương, Đại Lão Hòa Thượng do dự một lúc, xẹt ra ngoài một trượng.

Bây giờ, Thanh Dương Đạo Nhân day sang Chí Tôn, cất giọng rền vang tợ sấm :

— Các hạ đang lúc tuổi hãy còn quá trẻ, mà can phạm thảm sát nặng nề, chẳng chịu nghe lời khuyên bảo của Đại Lão Thiền Sư, lại còn buông lời khinh miệt Ngũ Đại Môn Phái và cao thủ võ lâm thái thậm, tội lỗi của các hạ đã quá sức tưởng, hôm nay ta thay mặt cho chúng đạo chứng tỏ cho ngươi biết đâu là lợi hại.

Chí Tôn lạnh lùng nói :

— Đạo trưởng đã tự tiện thốt từ trong cửa miệng ra những lời hệ trọng như thế chắc hẳn phải có những ngón võ công gì cao diệu lắm. Bản lịnh chủ cũng rất muốn Đạo trưởng chỉ giáo một vài đường chiêu thử xem sao. Nhưng cũng cần nhắc cho ngươi biết khi lâm trận rồi võ công sẽ không còn vị nể một ai nếu có điều chẳng lành xảy ra đó là số hệ của trời đã định.

Thực ra Bản lệnh chủ từ xưa nay không hề muốn gây chuốc oán thù với Ngũ Đại Môn Phái, nhưng cảnh ngộ bắt buộc thế này ta không làm sao hơn được, vậy Đạo trưởng hãy niệm thứ cho.

Thanh Dương Đạo Nhân trỏ cặp mắt thầm :

— Tiểu tử, mạng ngươi đã bỏng rồi !

Liền theo tiếng quát, Thanh Dương Đạo nhân đã nhanh như làn sét đổi sang vị trí khác đưa ra một luồng kình lực nặng như quả băng sơn.

Chí Tôn buông tiếng cười nhạt, chàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, giơ hữu chưởng lên vận dụng bảy phần công lực từ từ đẩy ra một ngọn Càng Ngươn Chân Cang.

Một tiếng bộp thảm khốc nổi lên.

Hai luồng kình khí chạm vào nhau phát nổ trên không, chưởng quang chớp nháng đầy trời, từng trận gió ào ào làm cây rừng ngã liệt.

Chỉ thấy thân hình Chí Tôn lắc lư rồi đứng vững lại.

Thanh Dương Đạo nhân vốn là cao thủ bậc nhất của môn phái Vũ Đương oai danh chấn động trên trần giang hồ, chưa từng lùi bước trước một kình địch nào, nay chỉ mới một chiêu đầu đã bị ngọn chưởng của Chí Tôn đánh bại hơn nữa, ở vào lúc có đông đủ các cao thủ khác môn phái bất giác ngọn lửa cầm thú cháy ngùn ngụt trong huyệt quản lão đạo nhân vùng quát lên mấy tiếng đưa song chưởng cho bằng ngực huy động muôn phần công lực bổ sang Chí Tôn.

Chưởng phong phát khởi từ trung đạo Thanh Dương Đạo nhân nghe như có tiếng sấm sét ẩm ỉ trong đó vũ bão muôn phần.

Còn Thanh Dương Đạo Nhân bị áp khí Càng Ngươn Chân Cang quá mạnh buộc phải loạng choạng lùi về sau hai bước mới ngưng, trong khi lực chưởng phong hãy còn làm bay phất phới chiếc đạo bào.

Chí Tôn ngầm chửa cầm hờn chàng hừ một tiếng lập tức hữu

http://tieulun.hopto.org

chưởng đưa lên cùng lúc tới hai luồng kình khí nhằm kẻ địch ập đến.

Lần này ngọn chưởng Càng Ngươn chân cang của chàng tăng hai phần nội lực thế mạnh có thể đẩy núi dời sông tiếp đến hai luồng kình khí của Thanh Dương Đạo Nhân.

Bùng... bùng !

Hai tiếng nổ vang trời.

Thanh Dương Đạo Nhân rú lên một tiếng lão đảo về phía sau nửa trượng thần sắc thay đổi rõ rệt chiếc đạo mảo bị chưởng phong đánh tóc tận không gian. Lão đạo sĩ hết sức khủng khiếp.

Đồng thời. Chí Tôn cũng bị áp khí kình địch đẩy lui một trượng các đường kinh mạch bị chấn động lên huyết quản sôi trào.

Các cao thủ ngũ đại môn phái đứng ngoài thấy sự đụng chạm kinh hồn chưởng lực giữa đôi bên, sắc mặt ai nấy đều biến đổi nhanh chóng nhìn nhận công lực của Chí Tôn quả đến chỗ cao siêu không thể nào tưởng tượng được. tiếng tăm lừng lẫy bấy nay trên chốn giang hồ không phải hư truyền.

Đó là Chí Tôn chỉ mới dùng chín phần công lực của ngọn Càng Ngươn Chân Cang mà Thanh Dương Đạo nhân còn chịu đựng không nổi, huống chàng vận cả toàn bộ nội lực, thì chưa hiểu giờ cục diện ra sao.

Thất bại chiêu thứ hai, lòng tự ái của Thanh Dương Đạo Nhân bị chạm mãnh liệt, đột nhiên lão đạo sĩ chợp thanh trường kiếm rút ra, quay động một vòng chiếu sáng chói lọi dưới ánh tà dương, làm cho những người đứng ngoài hai trượng mà hãy còn cảm thấy một luồng áp khí rét lạnh vô cùng.

Chí Tôn hiểu rõ môn phái Vũ Dương có biệt tài dùng Kiếm thuật, kiếm pháp của họ độc nhất vô nhi trên chốn giang hồ, cho nên chàng không dám xem thường, hết sức chú trọng đến ánh kiếm lấp lánh như làng tử quang của lão đạo sĩ.

Nhận thấy tình thế bất ngờ trở nên nghiêm trọng, máu sắp đổ, thịt rơi, Bá Trí Thiền Sư hô to :

— Thanh Dương Đạo trưởng, hãy dừng tay lại, chớ nên để diễn ra một cuộc lưu huyết giữa chốn rừng hoang nầy.

Thế nhưng, tiếng quát của Bá Trí Thiền Sư chưa dứt, là Thanh Dương Đạo Nhân đã phóng mình lên nửa trượng, huy động thanh trường kiếm lần lần ập đến Chí Tôn vạch ra muôn ngàn làn sáng, như có một tấm lưới ngân quang chụp trùm xuống đầu chàng.

Trông thấy lão đạo sĩ hạ độc thủ. Chí Tôn nổi giận quát :

— Lão đạo tặc muốn chết đây chắc.

Đột nhiên Chí Tôn thi triển thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, khẽ lắc một cái lẹ như bóng quỉ thoát khỏi vòng tử quang tấn công nguy hiểm của Thanh Dương Đạo Nhân, đồng thời phóng ra sau lưng lão đạo sĩ không một ai thấy rõ...

Nếu so về nội công, chưởng lực của Thanh Dương Đạo Nhân, thì chưa thể sánh kịp cùng Chí Tôn. Chàng Thiếu hiệp có thể nội trong năm đường chiêu diệt kình địch chẳng có gì khó khăn nhưng nếu theo kiếm pháp thần ảo, kỳ quái của môn phái Vũ Dương hiện nay, thì lão đạo sĩ quả là một tuyệt thủ đáng sợ.

Thế nhưng Thanh Dương Đạo Nhân vừa đưa ra thế công, thình lình thấy Chí Tôn mất tích, lão đạo sĩ am luyện giang hồ biết ngay sẽ có điều chẳng lành xảy đến cho mình, nên lẹ làng đổi thay phương vị, huy động quang kiếm bảo vệ toàn thân như một màn lưới hữu hình vững tợ thành đồng vách sắt.

Cho nên đang khi Chí Tôn xuất hiện đồng thời với chưởng lực đẩy vào mình Thanh Dương Đạo Nhân thì ánh kiếm cũng vừa xoay chiều chụp trùm lấy kẻ địch.

Trong tình trạng nầy Chí Tôn quật thẳng hữu chưởng vào mình Thanh Dương Đạo Nhân chắc chắn lão đạo sĩ không tài nào tránh né kịp lúc, nhưng ngược lại chàng thiếu hiệp cũng phải bị thương trầm trọng.

Nhưng thân pháp Chí Tôn ngày nay đi đến cõi tuyệt bực, công lực ngàn năm không tìm được trên mặt giang hồ, chàng đâu thể để cho màu kiếm lập lòe của Thanh Dương Đạo Nhân làm bại dễ dàng như thế được. Tức thì, trong lúc thế công kình địch vừa chớp động là chàng đã nhanh lẹ thu hồi hữu chưởng.

Liền theo đó, Chí Tôn dùng ngay thân thủ Di ảnh kỳ hình, xẹt mình ra sau phía lưng Thanh Dương Đạo Nhân, chợp một chưởng.

Ngọn chưởng nầy tuy mau, nhưng Chí Tôn dùng đến mười phần công lực, vũ bão không thể tả.

Vốn đã thầm khiếp cái võ công tuyệt thế của Chí Tôn nên khi thấy chàng đột nhiên biến mất Thanh Dương Đạo Nhân tức thì huy động thanh trường kiếm bủa thành một màn lưới che chở toàn thân.

Bộp... bộp... mấy tiếng chưởng âm vang rền.

Thanh trường kiếm trên tay Thanh Dương Đạo Nhân bị chưởng

http://tieulun.hopto.org

quật nhằm suýt phải bắn vẹo đi.

Bộp ào...

Lập tức kình lực của tên cao thủ hị Càng Ngươn Châu Cang đánh xốc lên không trung hốt lện từng trận gió ào ào.

Ngược lại, Chí Tôn cũng phải lui ra ba bước luồng lãnh khí từ kiếm phong quét nhằm chàng như lấy dao cắt vào da thịt.

Võ công của Chí Tôn quả thực kỳ diệu, nhưng trải qua mười đường chiêu chưa hề dụng chạm đến thân mình Thanh Dương Đạo Nhân một chiêu nào.

Mặc dù vậy, bây giờ thân mình Chí Tôn nhanh lẹ tợ bóng vong ảnh khi ẩn, khi hiện, chực sẵn tư hướng, chờ đợi cơ hội, tấn công chớp nhoáng kình địch một chiêu quyết định.

Thanh Dương Đạo Nhân tuy kiếm thuật xuất chúng, siêu phàm, nhưng trước những ngọn chiêu ào ào của Chí Tôn quật sang, chỉ còn biết quay về thế thủ.

Lão đạo sĩ bủa kiếm quang thành tầm lưới tử vong dù chưởng phong có thần tốc đến đâu cũng không thể nào lọt qua mà không bị tổn thương được.

Thật là một trận đấu hiếm có trên mặt giang hồ.

Các cao thủ năm đại môn phái đứng ngoài trông vào ai ai cũng đều ngầm khiếp cái thân thủ như tà quái của Chí Tôn.

Cả thảy đều mang một ý niệm như nhau : Chí Tôn chỉ thi triển ngần ấy võ công cũng đã đủ cho Thanh Dương Đạo nhân lấy thảm bại rồi.

Quả thật như điều dự đoán đó, màn kiếm quang của Thanh Dương Đạo Nhân chậm đi dần trong lúc bóng của Chí Tôn luồng vào như tia chớp chưởng ấm phát nổ rền trời mặt đất gần xa đều rung chuyển.

Đọt nhiên trong giờ phút gay go quyết liệt đó một bóng cao thủ trong ngũ đại môn phái phóng mình vào bủa một chưởng thế mạnh xô ngã cả đầu non.

Cùng lược từ bên cánh tả Chí Tôn, một cao thủ khác vạch vào sáu đường ác kiếm nghe có tiếng ầm ì trong đó.

Chí Tôn nhận kịp cười khàn một tiếng lách mình xẻ ngang ba thước tránh sáu đường ác kiếm đồng thời tả chưởng huy động tám phần công lực đẩy ra ngọn chưởng Càng Ngươn Chận Cang đón chận những luồng kình lực của kẻ thù.

Hắn rống to lên thảo lùi cả trượng mồm phọt ra một vòi máu tươi vô cùng khiếp hải..

Trong khi sáu làn tử quang của tên cao thủ bên cánh tả cũng trượt Chí Tôn xé gió soèn soẹt bắt rợn người.

Chí Tôn quét mắt nhìn bọn cao thủ ngũ đại môn phái một lượt rồi cất giọng khinh bỉ bảo Thanh Dương Đạo Nhân :

— Thế ra bây giờ các ngươi đinh mang tất cả số người trong ngũ đại môn phái để cuống vọng thắng trận Bản Lệnh Chủ sao ?

Lúc ấy, Thanh Dương Đạo Nhân cũng vừa thu hồi thanh trường kiếm xẻ mình tới một bước đối diện với Chí Tôn, Lão đạo sĩ quét cặp mắt cảm hờn nhìn kình địch, rồi chẳng thèm đáp lại lời nào cả.

Chưởng hữu cầm thanh trường kiếm của lão ta hơi lay động như sẵn chờ một trận huyết chiến kinh hồn sắp diễn ra.

Mười cao thủ ngũ đại môn phái thảy đều phóng mình chia thành năm hướng trấy theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, chờ lệnh sau cùng.

Chí Tôn chẳng chút sờn lòng, trái lại hào khí lừng lẫy trong người chàng. Vẫn với giọng lạnh lùng như mộ địa :

— Ha ha... oai danh của Ngũ đại Môn phái cũng chỉ có thế là cùng. Các ngươi cũng biết quần hợp lại một số đông người để đối phó với đơn phương Bản Lệnh Chủ à ?

Vậy thì, Bản Lệnh Chủ không ngần ngại gì mà không tiếp nhận sự chỉ giáo của tất cả các ngươi cùng một lượt bất cứ từ phương hướng nào, hoặc ngón võ công gì.

Những lời khinh miệt thậm tệ của Chí Tôn vừa thốt, khiến cho Thanh Dương Đạo Nhân, xám nghẹt cả mặt, lão đạo sĩ rống to :

— Chú Nhân Lệnh xé xác, cái vận kiếp sát máu tanh của ngươi từ bấy nay đã bốc hận mờ trời, lòng người than oán, hôm nay chúng ta thế thiên hành đạo, quần hợp nhau để diệt trừ một tên bạo tàn, khát máu như ngươi, tưởng không có chút gì quá đáng.

Chí Tôn rống lên một trận cười quái gở, Chàng mỉa mai :

— Lời nói của ngươi vừa thốt ra rất chí lý. Thế thì ngay bây giờ Bản Lệnh Chủ xin mời tất cả cùng đồng thủ.

Lão đạo sĩ cầm thanh cổ kiếm vừa phóng vào rống lên :

— Hãy giết chết thằng tiểu quỉ nầy.

Tức thì bắn vạch sáu luồng sáng như sấm trên mây vào địch thủ

http://tieulun.hopto.org

Trong khi thanh trường kiếm trên tay Thanh Dương Đạo nhân cũng nhanh lẹ như con thần long nhắm chí Tôn tấn công ác liệt.

Sát khí bốc lên đầy mặt. Chí Tôn quát.

— Sổ mạng các ngươi đã hỏng rồi !

Cùng theo tiếng quát, Chí Tôn vận dụng mười thành công lực Cang ngươn Chân cang lên tả hữu chưởng chia thành hai phương hướng đẩy ra...

Bộp... bộp...

Theo đó, mấy tiếng lẽng kẻng của kim khí vang lên. Hai thanh cổ kiếm trên tay Thanh Dương Đạo Nhân và lão đạo sĩ chấn động đến suýt bị đánh vút lên không gian.

Cả hai đạo sĩ cùng lượt bị đẩy lui ngoài nữa trượng, toàn thân lắc lư không ngừng, sắc mặt biến đổi rõ rệt.

Các cao thủ đại môn phái trông thấy sợ Chí Tôn quật chưởng sát hại hai đạo sĩ mỗi người liền đưa ra một chưởng từ những phương dị khác nhau.

Mười luồng chưởng phong hợp lại thế mạnh có thể đẩy núi dời sông, cùng ào đến Chí Tôn một lượt.

Nhận thấy bọn cao thủ Ngũ đại môn phái hạ độc thủ, bất giác Chí Tôn cháy phừng lửa giận, đứng nguyên vị trí sừng sờ như trái núi, công lực mười phần được dồn lên tả hữu chưởng, quay tròn rộng lớn, rồi cuối cùng quét ra hai luồng kình khí vũ bão khôn tả.

Từng loạt chưởng phát nổ long trời, muôn ngàn ánh chưởng chớp lòe cả mắt, mấy tiếng rống thảm khốc nổi lên, bóng người hỗn độn nghiêng ngửa và áp khí quật nhằm trong số có 2 cao thủ bị tống đi ngoài một trượng nằm ói ra vòi máu tươi thân mình run rẩy như người mắc chứng cảm hàn.

Đồng thời, Chí Tôn cũng bị mười ngọn chưởng, nặng nề như quả núi từ tám phương vị xô vào làm chàng lắc lư mấy cái mới đứng vững.

Không dám chần chờ thêm phút giây nào nữa Bá Trí Thiền Sư phóng mình vào tràng giơ song chưởng quát to :

— Các quí đạo hữu hãy lui ra, phần tiểu thí chủ đã có Bần tăng xử liệu.

Mười hai cao thủ ngũ đại môn phái đều trợn mắt dừng mày, căm hờn Chí Tôn đến tột độ, sau một lúc mới chịu lui ra khỏi tràng

nhưng vẫn bố thành một vòng vây mật nhiệm, chờ cơ hội tấn công kẻ địch.

Sau khi mười hai cao thủ bước ra ngoài rồi, Bá Trí Thiền Sư rẽ mình đến trước mặt Chí Tôn không đầy hai trượng, trầm giọng bảo :

— Công lực của tiểu thí chủ quả nhiên cao cường xuất chúng vượt hẳn chúng đạo ngũ đại môn phái, Bần tăng cũng xin thụ giáo lt đường chiêu.

Chí Tôn như không chú tâm đến sắc diện thay đổi của Bá Trí Thiền Sư. Chàng bình thản đáp :

— Thú thật, chính Bần Lệnh chủ đây cũng ước ao được xem tận mắt những ngón võ công của phái Thiếu Lâm Cổ Pháp, để lãnh nhận cái hay của người, vậy xin Lão đại sư ra tay trước.

Cặp nhỡn tuyến của Bá Trí Thiền Sư bỗng chớp lòe lên. cơn giận đã nổi lên tột độ, lão đại Hòa Thượng bỗng lùi lại một bước, tả hữu chưởng xòe như cái quạt dựng đứng từ từ đẩy ra...

Lập tức hai luồng kình khí mạnh như núi lở, nơo bằng áp tới Chí Tôn, phật lên một trận quái phong ào ào như đang hồi bão tố.

Chẳng dám khinh thường, Chí Tôn giơ song chưởng vận nội khí Càng Ngươn Chân Cang mười phần công lực đùa ra.

Hai tiếng nổ long trời lở đất. Cả một vùng chu vi mười trượng rung chuyển như đang hồi địa chấn.

Bá Trí Thiền Sư thảo lui ba bước lão đảo.

Trong lúc Chí Tôn cũng bị áp lực xô động thân mình lắc lư mấy cái.

Mười hai cao thủ ngũ đại môn phái ngoài tràng, ai nấy đều như muốn ngạt cả thở, đồng hoàng hốt nhảy lui một trượng tránh xa luồng sóng chưởng ào ào...

Qua một chiêu đầu không thắng nổi Chí Tôn, trái lại còn bị sóng chưởng đẩy bật trở về sau, nét hiển đột biến trên gương mặt Bá Trí Thiền Sư, nhường lại cho oán khí ngưng tụ lại, tả hữu chưởng chầm chậm cử lên...

Thoáng thấy sự biến đổi đột ngột đó, Chí Tôn ngầm hiểu Bá Trí Thiền Sư sắp dùng đến ngón võ công bí hiểm trong môn phái Thiếu Lâm Cổ Pháp ra hạ chàng, để lấy chút hư danh với ngũ đại môn phái có mặt tại tràng, chàng liền vận dụng nội công « Lưỡng

http://tieulun.hopto.org

Cực Chân Nguơn » lên song chưởng, chờ kình địch xuất chiêu quái ác sẽ kịp thời đối phó.

Tuy vậy bề ngoài Chí Tôn vẫn giữ nét mặt bình thản như chẳng có gì quan trọng.

Giữa lúc, song chưởng của Bá Trí Thiền Sư cũng vừa lên cao bằng ngực, đẩy mạnh ra như hai cái thoi...

Tự nhiên, trong chưởng trung của Bá Trí hòa thượng xẹt ra hai luồng bạch tuyến cuốn cuộn như muốn ngăn cái khoen bạc khổng lồ áp đến Chí Tôn...

Các cao thủ ngũ đại môn phái thoáng thấy ngọn quái chưởng đó, cả thảy đều vui mừng quát :

— Quang Ảnh Thần Ám Chưởng !

Trong thâm tâm, các cao thủ ngũ đại môn phái đinh-ninh Bá Trí Thiền Sư đưa ra ngọn quái chưởng nầy, Chí Tôn sẽ không làm sao tránh khỏi một cái chết thê thảm, vì Quang ảnh Thần Ám Chưởng là một môn vộ công tột bực của môn phái Thiếu Lâm, từ trước đến nay chưa một ai đỡ nổi chiêu nầy

Nhưng tất cả đã lầm !

Vừa trông thấy chưởng quay của Bá Trí Thiền Sư xuất hiện, Chí Tôn đã vội lùi lại một bước, tức thì song chưởng được cử ra hai luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn, công lực mười phần.

Chỉ thấy hai tia trắng đỏ phát hiện trong ánh chớp bóng chưởng to bằng quả núi, ào ào áp đến chưởng quang của Bá Trí Thiền Sư.

Hai tiếng nổ kinh thiên, động địa !

Mặt đất thảy đều rung chuyển như đang bối địa chấn.

Bá Trí Thiền Sư thảo lui nữa trượng, các huyệt đạo cơ hồ bế tắt.

Chí Tôn cũng bị áp khí quang ảnh Thần Ám chưởng đẩy về sau ba bước, kinh huyết như muốn chạy ngược lên đỉnh đầu.

Mười hai cao thủ ngũ đại môn phái đứng ngoài ba trượng thảy bị chấn động suýt mất cả thở, toàn thân lắc lư không ngừng.

Trong số có hai cao thủ, kém yếu nội lực bị song chưởng quật nhằm bắn đi ngoài hai trượng, mồm phọt ra mấy vòi máu tươi.

Quả thực là khủng khiếp !

Sau một chiêu đấu khốc liệt, cả Chí Tôn, lẫn Bá Trí Thiền Sư đều trầm lặng nhìn nhau. Hai tay đại kình địch gồm nhau như hổ dữ gườm mồi.

Một phút nặng trầm trôi qua. Sắc mặt Bá Trí Thiền Sư đột nhiên biến đổi như một đứa bé sơ sinh, mắt lệ kỳ quang trông đến khiếp hồn, cả bọn cao thủ đều chẳng một ai dám ngó cả.

Lão hòa thượng mộc tiến một thôi, song chưởng vận dụng mười hai phần công lực, quay một vòng tròn, rồi từ từ đưa ra.

Bộp...bộp... hai tiếng nổ nhỏ khô khan.

Theo đó, từ chưởng trung của Bá Trí Thiền Sư phát hai luồng tử quang màu tía, đột biến to lớn nhanh chóng lạ thường, độ bằng hai quả núi chụp xuống đầu Chí Tôn, thế mạnh không thể nào tưởng tượng được.

Bất giác Chí Tôn kêu thầm :

— Bạo Nhược Thần Công !

Chí Tôn khiếp thầm trong dạ, chàng hiểu đó là ngọn quái chưởng của môn phái Thiếu Lâm, không hiểu « Lưỡng Cực Chân Nguơn » của mình có chống nổi hay không.

Chàng giữ thế vững mạnh như trái núi, qui tụ tinh thần lại, vận dụng toàn bộ nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn, xô mạnh song chưởng về phía kình địch.

Hai luồng áp khí tợ thác đổ đầu non, có chen lẫn màu trắng đỏ êm dịu bay ra đối diện cùng tử quang màu tía của kẻ thù.

Lại thêm hai tiếng nổ như trời gầm

Cát bụi tung bay mịt mù, cây cỏi chung quanh ngã nằm la liệt.

Mười hai cao thủ ngũ đại môn phái đứng ngoài đều rống lên, bóng người xô ngã lăn nhau hỗn độn vô cùng.

Bá Trí Thiền Sư thảo lui liên liền, sắc mặt tái nhạt chẳng thấy chút máu, sau cùng té phệt xuống đất, mồm ứa dòng máu tươi.

Thanh Dương Đạo Nhân vừa kịp đứng vững thân mình thấy thế phóng vào :

— Đại Sư bị thương rồi sao ?

Bá Trí Thiền Sư buông hơi thở nặng nhọc :

— Cái đại huyệt mang nhiều trọng thương, chúng mình cần để ta tịnh dưỡng.

Mười một cao thủ ngũ đại môn phái cùng phóng vào vây quanh Bá Trí Thiền Sư, thấy thảm trạng ấy, tất cả đồng quắt mắt căm thù nhìn Chí Tôn, rồi nhìn lại Đại Lão Hòa Thượng.

Thanh Dương Đạo Nhân mặt lạnh như đất, gằm to :

http://tieulun.hopto.org

— Thằng qui sống đã dám hạ độc thủ với Đại Sư, chúng ta thề chết chiến đấu với hắn đến hơi thở cuối cùng.

Cả bọn ngũ đại môn phái đồng thanh :

— Chúng ta hãy tử chiến giết thằng tiểu qui !

Soẹt !

Thanh cổ kiếm của Thanh Dương Đạo nhân chớp nhoáng lên một làn tử quang, tức thì thân hình lão đạo sĩ xẹt tới cách Chí Tôn ngoài hai trượng.

Mười một cao thủ cũng đã chia nhau từ khác phương vị, theo thế ngũ hành, tứ quái, bủa vây Chí Tôn như một chiếc bộp nhiệm mầu.

Đến đây, sát khí của Chí Tôn bốc mờ trên gương mặt, lần này chàng không còn niệm tình tha thứ nữa, tả chưởng Càng Ngươn Chân Cang, hữu chưởng Lưỡng Cực Chân Nguơn chực sẵn quật chết kẻ thù đông gấp mười lần.

Một trận ác chiến kinh hồn sắp diễn ra không sao tránh khỏi, nhất định thêm một phen máu đổ, thịt rơi, tội ác chồng chất đầy trời.

Thanh Dương Đạo Nhân phất động thanh cổ kiếm :

— Hãy tiến tới...

Ào... ào...

Mười ngọn chưởng phong hòa cùng hai làn ác kiếm chạy đến Chí Tôn, vũ bão như sóng bổ đầu ghềnh.

Không còn nhân nhượng được nữa, Chí Tôn vận dụng mười hai phần công lực, lẹ song chưởng, quay tròn nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn bắn xạ hai luồng khí thể trắng đỏ mầu nhiệm vô cùng.

Từng loạt chưởng âm nổ rền trời, bóng chưởng to như những quả núi vần vọt trong không gian che rợp cả ánh tà dương.

Mấy bóng người liền đó bắn xa ngoài ba trượng, đánh huỵch xuống đất im lìm.

Kỳ dư cao thủ đều bị chưởng lực Lưỡng Cực Chân Nguơn dội ngược về sau một chập lâu mới đứng vững.

Thanh Cổ Kiếm trên tay Thanh Thương Đạo Nhân suýt bắn bổng lên không, lão đạo sĩ run lên bần bật như vừa mắt chứng hàn-kinh.

Ngược lại, Chí Tôn cũng bị chấn động xé dịch thân mình mấy vòng, hết sức tụ khí chân cang mới khỏi ngã.

Nhưng sau đây trong tịa chớp, tất cả cao thủ ngũ đại môn phái phóng trở vào tràng, và Chí Tôn cũng đã đứng vững uy nghi như một vị Thiên Thần.

Trận huyết chiến bắt đầu mở màn.

Đột nhiên, một giọng trầm từ sau đưa tới :

— Tất cả hãy ngừng tay lại !

Mọi người đồng quay lại, thấy đó là Bá Trí Thiền Sư.

Lão đại Hòa Thượng lão đảo bước ra tràng đấu.

Các cao thủ Ngũ Đại môn phái tách ra hai bên nhường một khoảng trống cho Bá Trí Thiền Sư tiến vào.

Chí Tôn cũng xạ hai luồng kỳ quan ngay Bá Trí Thiền Sư, chàng chưa biết ý định của đại lão Hòa Thượng ra sao cả.

Bá Trí Thiền Sư sau khi đã vào tràng, liền day sang các cao thủ Ngũ Đại môn phái, nghiêm nghị bảo :

— Các đạo hữu hãy lui ra ngoài, chớ nên động thủ, phần Tiểu thí chủ đã có ta.

Mười hai cao thủ ngũ đại môn phái trợn mắt sáng rực nhìn Chí Tôn lần chót biểu lộ sự căm tức vô biên rồi thảo ra ngoài.

Lúc bấy giờ, Bá Trí Thiền Sư mới quay lại, trầm giọng bảo Chí Tôn :

— Công lực của tiểu thí chủ quả nhiên cao cường, xuất thế, thì cả chúng đạo ngũ đại môn phái và bần tăng không sao so bì kịp.

Nhưng trước khi rời khỏi nơi này, ta cũng cần nhắc lại một lời cuối cùng rằng : may sao tiểu thí chủ hãy vì tiền đồ của võ lâm mà huy bỏ cái kiếp sát vận, máu tanh vô cùng khốc liệt đó, được như vậy ta sẽ về trả lời cho các Sư trưởng ngũ đại môn phái bãi bỏ việc phái cao thủ theo chận Tiểu thí Chủ.

Phong cách hào hùng độ lượng của Bá Trí Thiền Sư, khiến cho Chí Tôn vô cùng cảm kích. Giọng chàng trở nên êm dịu khác thường

— Mấy lời tâm huyết của lão Đại Sư vừa thốt ra, thực tình ta hết sức cảm kích, nhưng trước kia ta đã có lời nguyền với vong Sư sẽ nhúng máu kẻ thù trả món nợ máu mà bọn hắc đạo đã vay đó, bao giờ quét sạch những tên ma đầu, thì ta mới có thể ngưng tay.

Vậy Bần Lệnh Chủ cũng mong sao qui đạo đừng can thiệp vào bắt buộc ta kết thêm mối hận cừu trên chốn võ lâm.

Biết không thể nào lay chuyển được tấm lòng sắt đá của Chí

http://tieulun.hopto.org

Tôn, Bá Trí Thiền Sư khẽ thở dài, vẻ mặt hiện nét thê thảm, Đại Lão Hòa Thượng nhìn chàng thiếu hiệp một hồi lâu, rồi phất động hữu chưởng sang các cao thủ.

Rào . . . rào . . .

Mười ba bóng người phóng đi phất chốc hắt dạng giữa rặng cây rừng.

Chí Tôn đứng lặng nhìn theo các cao thủ Ngũ đại môn phái cho đến khi khuất bóng từ lâu, lòng chàng nửa bồi hồi khích cảm, bên tai còn văng vẳng những lời nói trầm buồn của Bá Trí Thiền Sư...

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

XÁC CHẾT TRONG RỪNG

KHÔNG biết bao lâu, đến lúc màn đêm sụp xuống. Chí Tôn vừa toan nhất mình ra khỏi cụm rừng đầy đặc bóng đen, thì chợt nghe bên sườn núi phía tả vẳng đến hai tiếng rú thảm khốc...

Lập tức Chí Tôn ngưng tụ thân hình trở lại, vận thính lực bực nghe ngóng về hướng đó xem sự gì xảy ra mà lại có tiếng rên la như thế.

Toàn thể trở lại lặng im như thường ngoài tiếng gió hú rừng già, thì chẳng còn nghe động tịnh gì nữa cả

Bất giác Chí Tôn nghĩ toàm :

— Lạ thật ! hai tiếng rên la thảm thiết vừa mới cất lên sao bây giờ bỗng im đi !

Chí Tôn đứng ngơ ngác một hồi, chàng thầm nghĩ mấy tiếng rên la đó chắc chắn vừa xảy ra một thảm cảnh hải hùng

Tự nhiên lòng hào hiệp bị khích động mãnh liệt trong con người của Chí Tôn, chàng nhắm ngay sườn núi vừa phát lên tiếng rên siết phóng mình tới.

Lên tới đỉnh núi cao nhất Chí Tôn dừng lại quét cặp mắt thần, rào nhìn bốn phía, cố tìm dấu vết của một bóng người.

Chẳng có gì lạ cả.

Chí Tôn nhắc mình bay đi như một con quạ ăn đêm, vòng

http://tieulun.hopto.org

quạnh rừng già độ năm dặm cũng chưa phát giác được chi cả.

Chán nản chàng dừng lại trên thân cây rồng um tùm cành lá.

Ánh trăng thượng tuần tỏa chiếu lờ mờ rừng cây trầm mặc vô cùng huyền bí, Chốc chốc vẳng từ chân núi có tiếng chim Dạ Minh rúc lên hải hùng, như hồi còi từ biệt.

Chẳng thấy gì cả Chí Tôn nản lòng toan bỏ đi, nhưng chàng tự nhủ :

– Ô sao ta lại chán nản chóng thế, biết chừng đâu trong vụ thảm sát này chẳng có gì quan hệ đến đời ta.

Hãy nán lại chốc lát xem sao.

Đương lúc nghỉ ngợi, đột nhiên Chí Tôn bắt chợt đám cỏ dưới chân đồi cách ngoài ba mươi trượng có hai vật đen đang động đậy.

Hai vật đen đó hình thù kỳ dị, dường đang vồ lấy một cái gì

Không để chậm trễ, Chí Tôn nhắm ngay đám cỏ phóng mình tới, chàng vừa đứng vững trên mặt đất thì một loạt xào xào nổi lên rồi im bặt.

Tòan thể trở lại lặng lẽ như tờ.

Chí Tôn đứng yên, vận dụng toàn lực lên cặp nhãn tuyến xạ hai luồn kỳ quan vào đám cỏ cạnh khu rừng già.

Chàng nhận ra có bốn đốm xanh vời như ánh đèn chập chờn trong bóng tối dầy đặt của rừng đêm.

Chí Tôn lẩm bẩm :

Có lẽ bốn đốm xanh vời ấy là thần nhãn của những con quái thú đi ăn đêm nghe động nên ẩn núp trong ấy.

Ý nghĩ của Chí Tôn vừa dứt chợt nghe một tiếng vèo . . .,

Hai đốm xanh vời lạnh lẽo đang xẹt tới chỗ Chí Tôn đứng nhanh như ánh sao bay.

Không thể ước đoán hai đốm xanh vời ấy là nhãn tuyến của Quái Ma hay là Qủi độc, Chí Tôn không dám đụng chạm chàng lẹ làng lắc mình nữa trượng tránh khỏi.

Đồng thời tả chưởng của chàng quét ra một luồng kình khí tợ nồng vô bờ.

Ngọn chưởng ấy sức mạnh có thể bằng một chiếc búa nặng đến ngàn cân nhắm ngay hai đốm xanh vời bổ tới.

Trong một tiếng rống rung động cả rừng núi, hai đốm xanh vời vọt tắt, Chí Tôn trông thấy một bóng đen khổng lồ bị bắn vào

đám cỏ.

Cặp mắt thần của Chí Tôn cũng vừa nhận ngay bóng đen khổng lồ ấy chính là một con quái thú, giãy giụa ít cái rồi im luôn.

Liền theo đó một vật đen khác nhắm ngay hướng Chí Tôn phóng tới.

Cũng như lần trước, Chí Tôn xẻ mình nữa trượng đẩy ra một luồng chưởng phong thần tốc.

Bình ,!

Lại có tiếng rống thê thảm, vật đen bay đi ngoài ba trượng, rơi vào đám cỏ im lìm không chút động đậy.

Bây giờ Chí Tôn mới bước lại gần chỗ con quái vật ấy. Chàng định thần coi rõ lại là con Thanh Lang, một loài sói sống ngoài ngàn năm, có hàm răng bén nhọn như gươm và cặp mắt tợ ánh đèn ma chiếu dịu.

Cả hai con Thanh Lang đều bị sầm chưởng đánh nhằm vỡ óc, máu tuôn tung tóe bày cảnh hãi hùng trên đám cỏ.

Đột ngột trong lúc ấy, Chí Tôn lại phát giác một mùi hơi thối nặc nồng khó chịu lần áp cả hơi thở của chàng.

Chí Tôn quét mắt nhìn quanh, bất giác chàng bật kêu lên :

Ô lại hai cái xác chết của ai đây ?

Chàng nhìn kỹ lại thấy hai cái xác người chết nằm trên vũng máu đông đặc từ lâu, chiếc đầu vỡ nát, óc phọt ra ngoài, nơi đan điền bị xé toạc ra, gan ruột lòng thòng, bày ra hai bộ xương trắng hếu, tình trạng có thể đoán biết người chết chẳng bao lâu.

Trong cảnh rừng hoang đêm lạnh, xác mới cọt trắng, khiến ai trông thấy, cũng không khỏi sởn ốc rùng mình.

Chí Tôn thầm nghĩ : không lẽ hai con quái vật Thanh Lang quật chết hai xác người ấy để ăn thịt trong đám cỏ vừa rồi.

Theo sự nhận xét của chàng thì hai xác chết máu thịt nhầy nhụa ít lắm cũng vài ba hôm, chẳng lẽ mấy tiếng rú thảm thê lúc nãy là hai cái thi thể ấy.

Còn hai con quái vật Thanh Lang cũng không thể quật chết hai người mấy hôm trước, mãi đến nay mới xé thịt mà ăn.

Thật là rắc rối vô cùng, ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn. Chàng trầm ngâm suy nghĩ mãi mà chưa tìm ra manh mối.

Thình lình Chí Tôn nhận thấy trên cành cây cách chàng đứng

http://tieulun.hopto.org

độ ngoài hai mươi trượng có một vật đen năm vắt ngang phất phới theo ngọn gió rừng.

Động tinh hiếu kỳ, Chí Tôn nhắc mình lên cành cây chợp lấy vật đen đó, trở xuống xem kỹ.

Chí Tôn đã phải bật lên một tiếng «ồ» thật kinh hoàng hai luồng nhỡn tuyến chói lọi tợ tinh cầu nhìn vào vật đen không hề chớp.

Thì ra, vật đen ấy là một vuông khăn, chính giữa có thêu hình con chim Hải Âu trắng, trên thân chim lại viết số năm.

Ngoài đám cỏ chứng một trượng có một vuông khăn thứ hai, trên thân chim Hải Âu trắng lại thêu số bốn.

Chí Tôn không khiếp kêu lên !

— Hải Âu Sứ Giả !

Chàng hết sức kinh hoàng khi nhận ra hai cái xác chết ấy chính là vị Sứ Giả Hải Âu số năm và số bốn.

Chí Tôn không thể nào đoán hiểu tại sao hai người ấy lại phải phơi thây nơi chốn rừng già thâm cốc nầy.

Mười hai vị Sứ Giả Hải Âu ai nấy đều có một thân pháp siêu phàm, tất cả bọn cao thủ vũ lâm đều nể mặt, nhưng tại sao lại bị giết một cách thê thảm dường nầy.

Chẳng lẽ con quái thú Thanh Lang kia lại quật nổi hai người nầy sao ;

Dĩ nhiên kẻ nào mà hạ được hai môn đồ của Hải Âu Quái Khách, phải là một tuyệt thủ có cái công lực khiếp mặt giang hồ, chứ không thể có việc hai con quái thú Thanh Lang quật ngã hai nhân vật thần bí đó được.

Nhưng hai vị Sứ Giả Hải Âu đi đâu đến chốn nầy để phải nhận lấy một cái chết rùng rợn đến thế.

Có phải chăng chỉ vì họ thi hành lệnh bí mật gì đó của Lệnh Chủ Hải Âu Quái Khách mà bỏ mạng tại cánh rừng già nầy chăng ?

Chí Tôn suy nghĩ mãi nhưng chưa quả chắc một điều nào cả. Chàng chỉ còn biết cách đem câu chuyện xảy ra mà báo tin cho Hải Âu Quái Khách thôi.

Nhưng mặt giang hồ mong mênh vô tận chàng làm sao biết chỗ ẩn của Hải Âu Quái Khách mà báo ngay đến người.

Hơn nữa, ngày đầu vô cùng vị cao đồ Nhất Nhân Thiên Hạ Tây Nhạc Lăng Di Phong đã kể, chàng làm sao có thì giờ đi tìm

Hải Âu Quái Khách được.

Chí Tôn căm hận rú lên một tiếng thật dài, chấn động cả khu rừng già.

Tiếng rú của chàng dội vào thâm sơn cùng cốc, nghe vô cùng quái gở thê thảm.

Chợt Chí Tôn nghe từ đâu đó một loạt cười khì khì như loài qui độc vừa bắt gặp tiểu phu, tiếng cười phản phất của một âm hồn từ cõi âm vọng lại.

Bất cứ cao thủ vũ lâm nào nghe tiếng cười nầy đều phải rùng mình rởn ốc đến phóng mình bỏ chạy tránh xa ngay.

Chí Tôn nhanh lẹ xẻ mình trở lại, vì tiếng cười phát ra sau lưng chàng.

Chàng Thiếu Hiệp trợn cặp mắt thần xạ hai luồng kỳ quang quét ngang hàng tìm tòng kiếm một lúc thật lâu.

Lạ lùng thay chẳng hề trông thấy gì cả.

Tiếng cười qui quái đó cũng vừa im bặt đi.

Chí Tôn tự nhủ lấy mình :

Chẳng lẽ đó là giọng ma quái hiện hình về ?

Nếu tiếng cười kia quả thật là một nhân vật quái dản giang hồ, thì công lực của hắn cao kỳ không thể nào tưởng tượng được.

Khì . . . khì . . .

Chuỗi cười âm quái ấy lại rờn rợn đưa đến, nhưng lần nầy Chí Tôn đã rõ ra tới, tiếng cười phát ra từ một chòm cây cổ thụ, cách chàng hơn mười trượng bên cánh tả.

Chí Tôn trầm giọng hỏi :

— Kẻ nào ở trong bóng tối, quả thật người hay ma hãy hiện nguyên hình ra đây ta xem thử nếu không đừng trách sao ta động thủ đấy.

Câu nói của Chí Tôn hãy còn chưa dứt, thì một bóng đen dài phóng đến cách chàng chừng năm trượng, bội bậm không bay, với thân pháp dường ấy thật giang hồ ảo tuyệt.

Bóng người hiện ra gầy ốm khẳng khiu, cặp mắt ngời ngợp xanh tuyền tợ hai ngọn đèn ma, phản chiếu ánh trăng lờ mờ, rừng râu chấp chới bóng tối, trông phải hãi hùng dựng ngược tóc gáy.

Thoạt nhìn các cao thủ yêu bóng vía đều cho đó là loài ma độc

http://tieulun.hopto.org

ống ngàn năm giữa thâm sơn cùng cốc, vắng tuyệt bóng người.

Đến như Chí Tôn công lực cao thâm dường ấy, mà chàng cũng phải thầm khiếp trong lòng, ngưng tụ thần người để trấn áp sự sợ hãi.

Bóng quái gở ấy cất giọng khàn khàn.

— Thằng tiểu qui mi đến đây tìm tử thần à ?

Giọng nói như quỉ hú ai nghe cũng phải rúng động tận đáy lòng

Nhưng câu hỏi đó, làm cho Chí Tôn định thần tỉnh lại nhanh chóng vì chàng nhận ra bóng gầy khô ấy là người chứ không phải loài ma quái.

Chí Tôn quát to lên.

— Ta đến đây tìm tử thần, hay là mang lại một cái chết chắng toàn thì thể cho ngươi.

Bóng gầy khô cười khì hết sức quái dị, rồi xê mình lại gần Chí Tôn gần ba trượng đứng trơ trơ như bộ xương người.

Lúc bấy giờ Chí Tôn nhận rõ quái nhân má cóp, mũi tẹt da mặt trắng bệch, không vẫy chút máu, hai cánh tay quờ quạng như đòn cùi khô, bộ lòng thòng xuống, mười đầu móng tay dài nhọn như vầu ác thú, trông bộ dạng từ đầu đến cuối chân giống hệch một cái thây ma chết lâu ngày.

Trông lại quái ma ấy bất giác Chí Tôn đã bật kêu :

— Quái Nạp Mộc Thông !

Một luồng sát khí ngùng ngụt lên mặt Chí Tôn, chàng thốt xong đứng yên xạ hai luồng kỳ quan vào mặt Quái Ma không hề chớp.

Thật Quái Ma có bộ mặt như cái thây ma ấy chính là Bạch Diện Cương Thi Quái Nạp Mộc Thông.

Một trong năm đại cừu nhân Cam Lộ Bang, ngày trước tại nơi mộ địa tên Ác ma này đã từng quật chưởng đánh trọng thương Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, chiếm nửa mãnh «Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết » Từ ấy đến nay, tên Đại Quái Ma nầy vắng mặt trên chốn giang hồ, chính Chí Tôn đi tìm tung tích hắn may sao lại gặp.

Chẳng những chàng mong gặp được Quái Ma để rửa sạch mối đại cừu ngày xưa, mà chàng còn cần phải chiếm lại nửa mãnh Ô Mộc Bảo Lục, ghép với nữa mãnh hiện có trong mình chàng, đọc lời chú giải để luyện thành năm chưởng lực tuyệt thế, sau đây mới có

thể nói tới chuyện đi tìm các đại cừu nhân Xích Phát Âm Ma, Ngọa Diện Diêm Bà và Liệt Dương Quái Lão được.

Hơn nữa, sau trận đấu ba chiêu cùng Âm Ma Giáo Chủ tại khu rừng già. Chí Tôn tự thấy võ công mình còn kém sút một bực, mặt giang hồ còn rộng mênh mông, sẽ còn nhiều lão Ma đầu khủng khiếp hơn, chàng cần gấp rút nâng cao công lực của mình.

Cho nên khi nhận được Quái Nạp Mộc Thông, lòng Chí Tôn vừa bốc cháy căm thù và cũng vừa mừng rỡ. Tuy vậy chàng cũng đặm ra lo ngại, vì không hiểu Lão Quái Ma nầy đã luyện được một ngón võ công nào trong mảnh gỗ thần bí đó chưa.

Trong lúc Quái Nạp Mộc Thông cũng vừa nhe bộ răng trắng nhởn chơm chởm như gươm, cười khì khì :

— Tiểu qui, có lẽ ngươi đã chán mùi trần thế, nên mới to mặt vào đây, để ta đưa ngươi vào cõi A Tỳ đấy chắc ?

Trong lòng Chí Tôn rất căm hận, nhưng chưa rõ hư thực của Quái nạp Mộc Thông, nên chàng không thèm đáp câu nói của Quái Ma, mà chỉ nghiến răng bảo :

— Lão Đại Ác Ma, bao nhiêu tháng trời nay ta đã tìm ngươi khắp mặt giang hồ, đâu ngờ hôm nay số hệ rung rủi cho ta gặp ngươi đây. Quả thật là không uổng công lao của ta chút nào cả.

Dù sao võ công của Quái Nạp Mộc Thông cũng đã cao đến tột bực tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch vũ lâm nghe tới tên là khiếp mặt tan hồn, giờ đây nghe kình địch là một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, mà dám to lời xúc phạm đến thế, Lão Quái Ma giận dữ đến nỗi ngỡ mình nghe lầm.

Bởi vì, Quái Nạp Mộc Thông sau khi đoạt được nửa mãnh Ô-mộc Bảo Lục, trên tay Hắc Phụng Hoàng Triệu-Lệ Trân hắn lui vào núi tu luyện, lo nghiền ngẫm trước tác năm ngón chưởng phong vô địch đó, nên những việc xảy ra gần đây trên mặt giang hồ, hắn không hề hay biết chi cả.

Thậm chí, câu chuyện Chủ Nhân Lệnh Xé Xác đang làm mưa làm gió chốn vũ lâm, lão Quái Ma không được rõ.

Giá nếu lúc bấy giờ, Quái Nạp Mộc Thông biết kình địch đứng trước mặt mình là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, đang tìm kẻ cừu thù để rửa hận Cam Lộ Bang. thì chưa biết lão Quái Ma ứng phó như thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Quái Nạp Mộc Thông vẫn cười như quỉ dộc :

— Tiểu qui ngươi vừa bảo đang tìm ta ?

Chí Tôn thản nhiên gật đầu :

Đúng như vậy !

— Ha... ha... tiểu qui, ngươi có biết lão phu là ai không mà dám cả gan tìm đến gặp ta ?

— Bạch Diện Cương Thi Quái Nạp Mộc Thông, có đúng thế chăng ?

Bất giác, Quái Nạp Mộc Thông rùng mình lên rọi cặp mắt xanh vời tợ hai ngọn đèn ma nhìn vào mặt Chí Tôn :

Lão Quái Ma hết sức kinh dị, vì không hiểu tại sao đối phương hiểu mình một cách rõ ràng như thế.

Bỗng Lão Quái Ma rống vang cả khu rừng :

— Ngươi tìm lão phu có việc gì ?

Giọng nói của Chí Tôn lạnh như nhà mồ ?

— Ta tìm để giết ngươi !

Câu thét nầy khiến cho Quái Nạp Mộc Thông đã phải giật mình kinh hoảng, nhưng Lão Quái Ma vẫn hãy còn ngờ mình nghe lầm, liền xê tới một bước, quát hỏi Chí Tôn :

— Thằng qui sống, ngươi vừa thốt ra lời gì ?

Chí Tôn mặt lạnh như đồng :

— Ta bảo : hôm nay ta đến đây lấy mạng ngươi :

Quái Nạp Mộc Thông vùng trỏ lên cười :

— Ha... ha... thằng qui sống, có lẽ ngươi đã mắc chứng điên rồ, nên mới thốt ra những lời dại dột như thế. Giá như ngươi, tuổi tác hãy còn quá trẻ, công lực có đạo nhiêu mà đòi lấy mạng lão phu, để rồi phải nhận lấy một cái chết thê thảm.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Lão qui, ngươi không tin ta à ?

— Chẳng những Lão phu đã không tin, trái lại, còn cho ngươ là kẻ mất trí; những số cao thủ giang hồ mà ta đã giết từ trước đến nay, bằng gấp trăm ngàn lần mà ngươi vừa trông thấy, đây là một lần đầu tiên, có một kẻ như ngươi đòi giết ta.

— Lão Quỉ Quái Nạp Mộc Thông, ngươi chớ nên đắc chí, tự tôn, nay ta bảo thật cho ngươi biết : chẳng những đây là lần đầu tiên ngươi được nghe lời nói của ta, mà có thể là lần chót đấy.

Bởi vì sau khi nghe xong, ta sẽ sẵn sàng đưa tiễn ngươi về bên kia thế giới cực lạc, làm sao ngươi có thể được nghe lần thứ hai nữa.

Quái Nạp Mộc Thông giận đến rùng mình lên, hắn không thể nào tưởng được trong đời vũ lâm ngang dọc của hắn lại có một kẻ khinh miệt đến thế.

Lão Quái Ma gầm to :

— Ngươi học thầy thuộc môn phái nào, hãy báo danh tánh cho ta biết rõ, trước khi không còn sống trên cõi đời này.

— Điều đó không cần ngươi phải biết đến làm gì ?

Chợt nhớ lại hai đống xương của hai vị Sứ giả Hải Âu, chàng trỏ tay quát hỏi :

— Lão qui, có phải những đống xương thịt nầy chính tay ngươi đã tạo ra chăng ?

Quái Nạp Mộc Thông cười khặc khặc :

— Đúng đấy, ta đã từng bảo chốn giang hồ, kẻ nào to gan phát giác tung tích của Lão phu thì kẻ đó ha ha... chỉ còn có một con đường vào địa ngục...

Tiểu tử tối đây chính ngươi cũng đồng số phận.

Chẳng chút sờn lòng, Chí Tôn trầm lặng bảo :

— Thế có nghĩa là, chính ngươi nhìn nhận đã hạ độc thủ sát hại những người nầy ?

Lão Quái Ma khàn giọng đáp :

— Phải đấy, nhưng ngươi có quan hệ gì tới hai thằng Xú qui đó ?

Chí Tôn thét căm thù :

— Nợ máu đã vay thì phải, trả bằng máu. Lão qui ngươi đã giết người thì bây giờ ngươi phải trả bằng mạng sống của ngươi.

— Hà... hà bình nhật giang hồ Lão phu giết mạng người đã quá nhàm tay rồi, thịt xương có lẽ chồng cao bằng núi, máu huyết chảy động thành hồ, một mạng như ngươi ta chỉ phẩy tay một cái là xong đời, nhưng nay ta thấy cái hào khí của ngươi, kẻ cũng khá lắm, vậy ta cũng niệm tình đó mà tha cho ngươi một cái chết toàn thây.

Chí Tôn Ngạo ngạo nghễ bảo :

— Lão qui đừng tự phụ, ngươi đã không làm gì nổi ta, trái lại còn phải nhận một cái chết chia lìa thi thể.

Đến đây, Quái Nạp Mộc Thông không còn dằn nổi tính ngang

http://tieulun.hopto.org

tăng hung thú nữa, hắn gầm to như ác qui ;

— Ngươi đã tận số rồi !

Chí Tôn hét dội Lão quái Ma :

— Lão qui, trước khi đưa ngươi về âm cảnh ta cần hỏi ngươi một điều nầy : Chắc ngươi còn nhớ cách đây chẳng bao lâu, tại nơi mộ địa, ngươi đã đánh ngất Thiều nữ, áo đen và đã đoạt một bảo vật trên tay nàng chứ ?

Quái Nạp Mộc Thông thảo lui một bước, sững sốt :

— Tại sao ngươi rõ điều nầy ?

— Lúc ấy có mặt ta nơi đó.

Như bừng cơn ác mộng, Lão quái Ma vùng cười khàn :

— Hà... hà.., thằng tiểu qui, có phải ngươi là tên tiểu tử mà đã có lần ta phóng sanh cho ngươi trên mộ địa giữa khu rừng già chăng ?

Chí Tôn gật đầu :

— Quả đúng như vậy, nhưng ngươi còn nhớ lúc ấy ta có bảo ngươi một điều gì không ?

— Điều gì, ngươi hãy nhắc lại ta nghe thử.

Giọng nói của Chí Tôn bỗng trở nên trầm khiếp :

— Lúc ấy, ta từng bảo ngươi : Nếu ngươi không giết ta thì sau nầy ta sẽ giết ngươi. Nay đã gặp ngươi rồi, coi như số hệ đã định.

Vậy ngươi còn lời vì trời trăng lại nữa chăng ?

Quái Nạp Mộc Thông phóng xạ cặp mắt ngời ma lực trông đến lạnh khiếp hồn. Tiếng nói của hắn như ma độc từ mộ địa vọng về :

— Chớ có nói nhảm, ta thề moi lấy trái tim ngươi nuột sống xem thể nào mà dám to mồm đến thế.

Tức thì, lẹ như sấm chớp lưng trời, Quái Nạp Mộc Thông xẹt đến gần bên Chí Tôn như ma qui hiện hình. Hắn vươn mười vầu nhọn tợ gươm chợp xuống thiên linh cái chàng thiếu hiệp.

Kỳ dị thay, mười vầu nhọn của Lão Quái Ma đưa ra, là biến thành trăm nghìn vầu khác, như bóng ảnh tử thần chợp xuống đầu Chí Tôn chẳng khác nào chiếc màn lưới âm hồn.

Trông thấy Quái Nạp Mộc Thông thi triển ngón võ công cực kỳ hiểm ác, Chí Tôn không đón đỡ, chàng lắc mình ra ngoài một trượng tránh khỏi hàng trăm ngàn chiếc vầu tử vong vừa vỗ tới.

Chí Tôn lạnh lùng quát :

— Khoan đã, ta còn một điều muốn nói cùng ngươi.

Quái Nạp Mộc Thông xòe mười chiếc vầu bén nhọn, rống to như tiếng sấm chướng :

— Đừng dài dòng vô ích, Tiểu qui, ngươi hãy niệm kinh Di-Đà cho kịp, kẻo không còn kịp nữa đấy.

Lời chưa kịp dứt, thân hình gầy đét như bộ xương người của Quái Nạp Mộc Thông nhanh lẹ xẹt tới cách Chí Tôn nữa trượng.

Đồng thời, mười vầu nhọn lại vỗ lên người chàng thiếu hiệp, biến hóa vô số bóng ảnh tử thần, như từ nhiều phương vị khác nhau tấn công vào...

Với ngón võ công hiểm độc nầy, khắp mặt giang hồ ít ai đỡ nổi nếu để bị trúng nhằm toàn thân sẽ bị những chiếc vầu qui dị đó xé tét ra làm trăm mảnh, chết rất hãi hùng.

Thấy thế, Chí Tôn buông tiếng cười lạnh lẽo, chàng triển cái thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình biến mất giữa lúc trăm ngàn vầu nhọn vừa chụp xuống đầu chàng.

Quái Nạp Mộc Thông vừa chộp tới đã thấy Chí Tôn mất tích khiến lão quái ma giật mình, xẻ người trở lại, thì thấy chàng thiếu hiệp đã xuất hiện ở sau lưng.

Chí Tôn lãnh đạm quát :

— Lão qui, ngươi biết ta là ai không ?

Quái Nạp Mộc Thông xẹt tới hai bước :

— Ta không cần biết ngươi là ai cả, học được một chút tà thuật đâu phải là võ công quán thế siêu phàm, có công lực gì hay hãy giở nốt ra xem.

Thấy Quái Nạp Mộc Thông ra tay hai lần, với những loại võ công vầu nhọn, Chí Tôn hiểu ngay Lão quái Ma chưa luyện nắm ngọn chưởng pháp tuyệt thế trong nửa mảnh Ô Mộc bảo Lục chàng tự thấy vững lòng hơn trước.

Rọi hai luồng kỳ quang vào mặt Quái Nạp Mộc Thông, Chí Tôn trầm khiếp hét :

— Lão Qui, ngươi hãy trông lại ta là ai đây ?

Một luồng sáng lạnh căm người từ bên lưng Chí Tôn phát ra. Chàng đã nhanh lẹ rút cây Tàn Chi Quái Đao, một bên hình lưỡi cưa, một bên chớp ngời tử quang đưa ngang mặt Quái Nạp Mộc Thông.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái Ma bất giác thối lùi một bước, xạ hai ngọn đèn ma xanh vòi nhìn cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chi Tôn rồi bỗng rống to:

— Lệnh Xé Xác!

— Phải đây Lệnh Xé Xác đang ở trên tay ta đây!

Quái Nạp Mộc Thông thối lùi thêm hai bước, cái gương mặt như thây ma lại càng trắng bệch, hải hùng thêm hơn. Lão Quái Ma có vẻ không ngờ cây Quái Lệnh độc nhiên xuất hiện trong khu rừng già nầy trên tay một thiếu hiệp chưa đầy hai mươi tuổi.

Tuy vậy, kể từ ngày Chi Tôn ở đảo Ô Thạch về đất bằng khuấy động giang hồ, đeo đuổi theo cái di chỉ của Sư môn, Dương Chấn Hoàn mở kiếp vân sát Thất Lý Bình, Tử Vân Bang và gần đây Bách Linh Hội, giết hại có gần năm trăm cao thủ, nhưng Quái Nạp Mộc Thông chẳng hề hay biết, mà Lão Quái Ma chỉ được nghe cây Lệnh Xé Xác đầu tiên xuất hiện trên chốn vũ lâm, xé xác bảy tên ma đầu có nhúng tay vào máu của hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang, lúc ấy trong lòng hắn cũng đã lo ngại không ngớt, đâu ngờ hôm nay cây tử lệnh lại đến nơi nầy tìm hắn.

Trong lúc đó, Chi Tôn bỗng xẻ mình tới cách Quái Nạp Mộc Thông chừng hai trượng, chàng phất cây Tàn Chi Quái Đao, quát to:

— Quái Nạp Mộc Thông, hôm nay ngươi đã gặp ta rồi, có chết cũng đừng ân hận nữa.

Thoạt đầu, trông thấy cây Tàn Chi Quái Đao đột hiện, làm cho Quái Nạp Mộc Thông chấn động cả người. Lão Ma liên tưởng đến món nợ máu ròng rợn ngày xưa, mà hết sức lo ngại trong lòng..

Nhưng nay nhận thấy nhân vật cầm cây Lệnh Xé Xác không phải là Bang Chủ Dương Chấn Hoàn, mà là một gã thiếu niên mặt ngọc chẳng có gì ghê gớm cả, lão ma liền cất giọng cười khặc khặc:

— Thằng quỉ sống chớ có hồ đồ chết chẳng toàn thây đấy. Ta muốn biết Cây Lệnh Xé Xác này ngươi nhặt được ở đâu?

Chi Tôn trầm giọng đáp:

Lão quỉ, ngươi có mắt mà quả không tròng, ngươi chưa nhận được ta là ai à?

— Ngươi hãy khai rõ danh hiệu cho mau.

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác.

Quái Nạp Mộc Thông trố, cặp mắt rực người ma lực, bắn lại

cười khặc khặc.

— Ngươi định rung cây nhát khỉ à?

— Ha ha... tin hay không là tùy ở nơi ngươi, nhưng món nợ máu ngày xưa ngươi đã vay, thì giờ đây phải trả, đồng thời, nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục mà ngươi đã chiếm đoạt của cô gái áo đen, giờ đây phải trả lại cho ta.

— Vậy ngươi tự nguyện thi hành hay chờ Bản lệnh chủ động thủ?

Quái Nạp Mộc Thông nổi trận lôi đình:

— Mầy đã tận số rồi tiểu quỉ ạ!

Tức thì. Lão Ma giơ song chưởng lên xoè ra như hai cái quạt to quay thành một vòng tròn rồi đẩy mạnh ra...

Đó là ngón võ công thâm khốc, «Cương Thi Ma Công» khắp mặt giang hồ ít ai chống nổi đường chiêu nầy.

Hai luồng áp khí nặng trợ bằng sơn pha lẫn mùi hôi thối thây ma chết lâu ngày ào ào đưa tới chỗ Chi Tôn đứng.

Sau khi đấu hai chiêu đầu với Chi Tôn và nhận ra cây Tàn Chi Quái Đao, Quái Nạp Mộc Thông biết rõ kẻ địch chính là chủ nhân Lệnh Xé Xác, mặc nhiên trên trường đấu hôm nay đã trở thành cạnh tử, Lão Ma chẳng dám xem thường, tập trung kình lực trong người quyết quật ngã đối phương trong chớp nhoáng.

Vì vậy, Lão Ma đã thi triển qui chưởng tột bực của mình mang theo với mười phần thành lực..

Ào... ào...

Không để chậm trễ một giây, Chi Tôn vận dụng nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn, vây bọc thân mình dường có một tấm vách nhiệm mầu ngăn chặn mùi cương xú mê hồn của ngọn qui phong «Cương Thi Ma Công» đưa đến.

Đồng thời, chàng che lấp cả huyệt đạo và kinh mạch trong người thi triển thân pháp «Thái Loan Ngự Phong» thăng lên hai trượng, tợ một cánh lông chim.

Rồi chờ cho luồng qui phong «Cương Thi Ma Công» của Quái Nạp Mộc Thông tiêu tan đi rồi, Chi Tôn hạ ngay vị trí cũ.

Trong một tiếng quát rợn người, Chi Tôn phóng sang bên Quái Nạp Mộc Thông, điều động cây Tàn Chi Quái Đao chớp loè ánh sáng, đồng lượt đưa ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn sắm sét.

«Tàn Chi Đoạn Hồn» một chiêu chia làm ba cách: công sát kế

http://tieulun.hopto.org

nghiến chặt ngăn cả hai tay chân và đục một lỗ nơi ngực, ngã chết không kịp rên la, những kẻ thủ gia Cam Lộ Bang đều bị giết bằng chiêu này.

Công hụt Chí Tôn một qui chưởng «Cương Thi Mã Công» và trông thấy cái thân pháp cực kỳ ảo diệu của chàng, Quái Nạp Mộc Thông hiểu ngay hắn đã đối đầu với một tay kình địch đáng khiếp, nên hết sức dè đặt.

Chợt nhận ra Chí Tôn diều động cây Tàn Chi Quái Đao xẹt một đường sáng qui quái như sét vạch lưng trời, Lão Ma tự cảm thấy rùng mình lên, hú một tiếng kinh hoàng.

Nhưng dù sau công lực của Lão ma nầy cũng đã vượt lên thần ảo trong cơn thập tử nhất sanh đó, hắn dùng ngay một thân thủ tà quái, lẹ làng nhất bổng lên cao ngoài ba trượng.

Lão Ma thoát khỏi một cái chết rợn người do cây Lệnh Xé Xác gây ra.

Trông thấy Quái Nạp Mộc Thông phá hỏng chiêu Tàn Chí Đoạn Hồn của mình, bất giác Chí Tôn lo ngại trong lòng, đây là lần đầu tiên một [illegible] thần quái vượt qua định số của cây Tử Lệnh của chàng đã [illegible] mặt giang hồ bấy lâu nay.

Liên tiếp, Chí Tôn phóng tới công luôn ba chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn vô cùng ác liệt bao trùm tử ảnh ngoài ba trượng.

Quái Nạp Mộc Thông thoát khỏi chiêu đầu chưa kịp đứng vững trên mặt đất, lại bị kình địch tấn công thêm mày chiêu thật thâm khốc. Lão Ma hú lên một tiếng, phóng mình tợ chớp, lẫn xa làn ảnh của cây Tàn Chi Quái Đao.

Thần kình Lão Quái Ma chỉ thấy chớp nháng xẹt dịch như bóng qui quả thật một thần pháp tuyệt đỉnh trên chốn giang hồ.

Bí chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn của Chí Tôn hỏng mất !

Chí Tôn bàng khuâng lắm. Chàng nhớ Nhất Xú Ung Bất Đạo, công lực cao thâm bực nhứt trên mặt giang hồ mà còn không [illegible] nổi hai chiêu Quái Lệnh của chàng, giờ đây Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông tránh né luôn bốn nhát Tàn Chi Quái Đao, thật không thể nào trông tượng được.

Nếu hôm nay chàng không hạ nổi Lão Ma nầy, thì từ đây về sau khó mà tìm ra tung tích hắn, lại nữa hắn sẽ mang theo nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục trọn đời không hy vọng gì chiếm lại.

Thời gian kéo dài Lão ma có thể chờ một kỳ duyên nào đó luyện được năm đường võ công tuyệt thế có ghi trên mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết, thì dĩ chí lưu thủ của chàng sẽ tan thành mây khói, sinh mạng chàng cũng chẳng còn.

Bởi vì với thân thủ bất phàm của Lão Ma hiện tại, nếu có được thêm năm luồng quái chưởng kinh thiên đó, thì quả như rồng được thêm vây, vũ lâm sẽ đến ngày mạt nhật.

Chí Tôn nhất quyết hạ cho kỳ được Quái Nạp Mộc Thông trong nội đêm nay, dù cho bất cứ một giá nào.

Chàng quát to lên, triển ngay ngón « Di Ảnh Kỳ Hình » nhanh lẹ tợ bóng vong linh lao sang bên Quái Nạp Mộc Thông tả chưởng huy động một ngọn Lưu Vân Phất Huyệt điểm vào tử đạo của Lão ma.

Đang định nhảc mình đi nơi khác, trốn các đường chiêu thâm khốc của cây Tàn Chi Quái Đao, chợt không thấy bóng kình địch, Quái Nạp mộc Thông ngơ ngác chưa biết phải đối phó ra làm sao cả, thì nghe một luồng lãnh khí áp đến bên mình.

Rõ ngay có chuyện không lành xảy đến, Lão Ma vận chân khí « Cương thi thần Công » khóa chặt các tử huyệt, không cho lãnh khí lọt vào Lão Ma đứng trơ như bộ xương người chẳng thấy hé hắn chí cả.

Phát động ngón võ tuyệt vời của Quái Hòa Thượng, không hạ được Lão Ma, khiến Chí Tôn cũng phải sững sốt lên, chàng ngẫm khiếp cái võ công kỳ diệu của đối thủ, lòng bàng khoăn khôn tả.

Chí Tôn ngơ ngẩn nhìn Quái Mộc Thông, trông thấy từ đầu chí cuối Chí Tôn thi triển toàn là những đường chiêu thâm khốc, khiến Lão Ma rúng động tận đáy lòng, hết sức dè đặt lo âu.

Lão Ma tự nghĩ nếu kéo dài trận đấu, cũng khó lòng thủ thắng được Chí Tôn, ngược lại, có thể bị hại dưới ánh sánh tử quang của cây Tàn Chi Quái Đao trên tay kình địch.

Cho nên lẹ như bóng qui, thừa lúc Chí Tôn chưa động thủ, Quái Nạp Mộc Thông phóng ra ngoài mười trượng, chạy về hướng Nam.

— Lão qui chạy đi đâu ?

Thân hình chàng khẽ lắc một cái, vọt ngoài mười trượng đuổi theo Quái Nạp Mộc Thông như bộ xương trắng hếu lưng lay trong rừng già.

http://tieulun.hopto.org

Hai người cách nhau khoảng hai mươi trượng, Lão ta trổ thần lực mau như sấm sét.

Sợ hút bóng lão ma, Chí Tôn vận toàn chân khí theo chận kẻ địch.

Thân thủ hai đàng lẹ tợ sao sa, đuổi nhau giữa đêm trường trong chốn hoang lâm dẫy đầy loài ma độc, cổ phong...

Một chập sau Chí Tôn thâu ngắn quảng đường dài chỉ còn cách lão qui Quái Nạp Mộc Thông chừng mười trượng, chàng càng phấn khởi trổ tài khinh công nhanh hơn trước.

Quai Nạp Mộc Thông nghe tiếng gió ở sau lưng, biết kình địch đã tới gần, lão ma vận lực phóng đi vùng vụt chẳng giây phút nào ngừng.

Nhưng Chí Tôn nhất định không buông tha, theo lão ma bén gót.

Lúc bấy giờ hai bóng người đuổi nhau như hai làn khói đen phớt nhẹ trên từng cây, dưới ánh trăng mập mờ, trông tợ ma qui hiện hình đứa rỡn.

Dần dần Chí Tôn gần bắt kịp Quái Nạp Mộc Thông hai đàng cách xa độ khoảng ba trượng. Lão ma có vẻ hốt hoảng lên.

Chí Tôn thi triển thần pháp tuyệt thế, quyết theo sát Quái Nạp Mộc Thông quật chưởng đánh ngã hắn, nhưng công lực hắn lên đến ác diệu, hắn chạy mau hơn trước.

Đến khúc quanh đột nhiên trước mắt hiện ra một ngọn núi, gộp đá vượt cao chơm chởm hình thù kinh dị vô cùng.

Chung quanh trống trải không có cây cối chi cả.

Quái Nạp Mộc Thông chạy tới gộp đá, hú lên một tiếng như qui thu rồi nhất mình lên không như con diều bay lượng một vòng bỗng xẹt dịch một cái mất dạng đi.

Lão Ma biến mất chẳng biết đằng nào.

Chí Tôn trở tới, chàng chỉ trễ độ nữa bước không theo kịp Quái Nạp Mộc Thông để cho Lão Ma thoát chạy không ngờ.

Chàng đứng yên quét cặp mắt thần nhìn quanh một lượt, mồm lẩm bẩm :

— Quai lạ thật ! ở đây toàn là gộp đá trống trải, không có lối nào chạy thoát khỏi cặp mắt của ta nhưng sao lão qui lại mất tích ? chẳng lẽ lão ta lại học được phép tàn hình sao ?

Sau câu thốt thầm thì một mình đó Chí Tôn lại quét mắt chung quanh một lần nữa rồi thân hình chàng nhẹ nhàng như con lâm yên cất lên đứng trên mồm đá hình thù quái dị mà vừa rồi Lão Quái Nạp Mộc Thông đã vạch một vòng tròn trước khi biến mất giữa khoảng không.

Chàng rọi hai luồng kinh quang trước sau tìm kiếm một hồi, cố theo dấu vết của Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông xem đã đến nơi nào.

Chí Tôn biết chắc Lão Ma vừa phóng vào hốc đá nào đó, lẩn trốn chớ không thể nào chạy thoát khỏi cặp mắt thần của chàng được Chàng nhất định phải tìm cho ra tung tích hắn.

Quả nhiên chẳng bao lâu thời gian, Chí Tôn chợt trông thấy cạnh bên gộp đá to phát hiện một lỗ hang thâm thẩm, phía dưới tối om.

Chàng nhìn kỹ nhận ra đó là một cái hang nhỏ, chỉ độ vừa vặn một người chun xuống, bờn bèn vách đá trơn bằng dị thường.

Chí Tôn nhắc mình đến miệng hang, đưa mắt nhìn xuống, thấy đó là cái hang không đáy, đen thẳm như một khối mực không lồ.

Chàng tự nhủ :

— Nếu Lão qui Quái Nạp Mộc Thông không chui xuống cái huyệt thạch nầy mà trốn, thì chẳng còn có thể chạy đi đâu nữa cả. Nhất định ta phải diệt hắn trong nội đêm nay, nếu không, sau nầy hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Nghĩ xong, Chí Tôn giật cây Tàn Chi Quái Đao trở lại chỗ cũ tức thì song chưởng được huy ra nhắm ngay miệng hang mang theo mười phần kình lực.

Hai luồng trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Nguơn ào ào ập xuống hang động.

Chí Tôn cũng theo luồng chưởng phong bay tuột vào hang.

Dưới hang đen thăm thẳm, ngửa bàn tay không trông thấy, nhưng với cặp mắt thần của Chí Tôn. thì tỏ rõ như ban ngày.

Bốn bề vách động trơn bén như đá cẩm-vân, đi sâu vào khoảng ba trượng, thì đến nơi rộng rãi hơn lúc mới chui vào hang, phạm vi có đến ngoài một trượng.

Vách đá nơi đây cũng phẳng lì như phần hang động phía trên, chứng tỏ có bàn tay ai đó chăm nom săn sóc hằng ngày.

Đến đây, Chí Tôn bắt đầu ngại thầm trong lòng, chàng sẽ ngại kẻ thù trong bóng tối ẩn núp đâu đây trong hốc đá đột kích bất

http://tieulun.hopto.org

ngờ, nên hơm sẵn tả hữu chưởng, ngầm vận công lực, kịp thời đối phó một sự bất trắc xảy ra.

Hai luồng kỳ quan của chàng luôn luôn quét vòng tròn chung quanh hang đá, thính lực được vận sẵn đến tột độ nghe ngóng tiếng động trong ngoài.

Đi quanh co hai lần, đột nhiên trước mặt Chí Tôn hiện ra ba con đường hang, cùng giống nhau như tạc.

Chí Tôn dừng lại đứng nhìn, chàng không biết mình phải nên đi vào đường hang nào.

Một lúc lâu Chí Tôn nhủ thầm :

— Ta cứ xông thẳng vào đường hai phía hữu, lục soát xem có lão Quái Nạp Mộc Thông, rồi sau đây sẽ hay.

Nghĩ xong, Chí Tôn đi lần vào hang phía hữu...

Được một chập lâu, quanh co qua nhiều khúc ngoặt, Chí Tôn bước tới một cửa hang khác, chàng liền mau chân đến.

Lạ lùng thay ! đó là cái cửa hang phía tả, mà lúc nãy Chí Tôn đã trông thấy.

Thì ra hai cái cửa hang nầy đều ăn thông nhau, cái nầy ngầm qua hang hkác, đi lẫn quẩn vẫn trở lại chỗ cũ như xưa.

Bóng dáng Lão ma Quái Nạp Mộc Thông biến đi đâu mất.

Chí Tôn ngồi chớp hai mắt lẩm bẩm :

— Cái động thứ nhứt và thứ nhì ăn thông nhau, có thể cái động thứ ba cũng liền như vậy, nếu ta đi lùng hết ba nơi mà chẳng thấy chi hết thì Lão Qui Quái Nạp Mộc Thông không thể có ở dưới hang nầy.

Chí Tôn hết sức lo ngại, bâng khuâng. Tự nãy chàng xuống hang nầy cũng đã lâu, nếu Lão Ma ẩn náo đâu ở phía ngoài, thoát khỏi thì hiện giờ hắn chạy đi ít nhất cũng mười dặm đường rồi, mặt giang hồ mông mênh vô tận làm sao chàng có thể tìm hắn được lần thứ hai.

Sự thất vọng đâm ra liều lĩnh. Chí Tôn rời bỏ chỗ đứng phóng mình vô hang, đi sâu vào tận đáy, bất kể cả sự nguy hiểm nhất định tìm cho bằng được Quái Nạp Mộc Thông.

Đột nhiên trước mặt chàng chừng năm trượng, đã thấy hiện ra một cái động đá khá rộng, trong ấy có đủ mọi thứ cần dùng, Chí Tôn vọt reo lên :

— Đây rồi, có lẽ Lão qui ở trong nầy cũng nên.

Chí Tôn vận động công lực vào song chưởng hầm hở tiến thẳng vào, đề phòng mọi biến cố xảy ra.

Chàng sợ kẻ địch tàn công bất ngờ sẽ không trở bàn tay kịp, nhất là với một tên Đại Ác Ma có cái võ công ngang ngửa cùng chàng, càng lại nguy hiểm hơn nhiều.

Lại nữa, ở dưới hang chật hẹp, không thể day trở dễ dàng, nếu lỡ sơ suất một thoáng, là sẽ ôm hận đến suốt đời.

Đang khi thân hình chàng vừa lọt vào động đá, thì thình lình thấy một bóng người lẹ như sao bay phóng đi mất.

Nhanh như sấm sét, Chí Tôn phóng vào, đột ngột, thấy nơi vách đá trơn láng phẳng lì lại mọc một cái cửa hang.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn theo vào đường hang ấy, thính lực được vận đến tột độ để nghe ngóng từng tiếng động chung quanh.

Sau khi đi quanh co năm lần trong đường hang, Chí Tôn lọt ra ngoài, chàng coi kỹ lại thì đó là cửa động gặp lúc nãy.

Chứng tỏ quả thật ba cửa động ăn liền nhau.

Nhưng bóng dáng Lão Qui Quái Nạp Mộc Thông, nơi đâu chẳng còn trông thấy nữa.

Chí Tôn lại nghĩ ; Nếu cứ đuổi bắt vòng quanh như thế, thì không làm sao gặp được Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông.

Bây giờ, chỉ còn cách lấp mất đi hai cửa hang, còn lại một đường hang, Lão ma dù tháp cánh cũng không sao chạy trốn nổi chàng.

Nghĩ xong, tức thì thân mình Chí Tôn tháo lùi ra ngoài hai trượng chưởng phải đề cao võ công Càng Ngươn Chân Cang, nhắm ngay vách đá trên cửa động thứ nhứt liên tiếp đưa ra ba chiêu...

Ầm ầm ầm...

Mấy đường chưởng âm phát nổ như sấm sét giữa trời, rung chuyển cả hang như đang hồi địa chấn.

Theo đó những tảng đá bằng cái đầu từ trên rớt xuống ngổn ngang lấp kín cả cửa động thứ nhất, chẳng còn một lỗ nhỏ qua lại.

Tiếp đến, Chí Tôn lại đấu ba chưởng vũ bạo như vũ bão luôn cửa động thứ hai, từng khối đá vỡ ào ào xuống.

Sau hết, Chí Tôn đã quen thuộc đường lối, nhanh lẹ phóng mình vào hang thứ ba, cặp mắt thần chiếu rực về trước, song chưởng xòe ra sẵn sàng đón gỡ các đường chiêu bí hiểm của kẻ thù hắt cứ từ đâu đánh tới.

http://tieulun.hopto.org

Vừa vào đến động đá có đầy đủ mọi thứ cần dùng lúc này, Chí Tôn chợt nghe một luồng kình khí nặng tợ trái núi đè lên mình chàng.

Chiêu đánh bất ngờ và vũ bạo này quả thật là nguy hiểm vô cùng, phần đường hang lại hẹp không thể nào nhảy tránh được.

Trường hợp này nếu là một cao thủ nào khác nhất định bị luồng kình khí ấy quật nhằm bắn tung vào vách đo mà chết một cách thảm khốc.

Nhưng với Chí Tôn ngày nay công lực đã lên hàng quán tuyệt vũ lâm, hơn nữa, chàng đã dự phòng từ trước, nên khi nghe luồng áp khí vừa xẹt tới, là tức khắc mồm ý niệm, công sanh Lưỡng Cực Chân Nguơn, hữu chưởng huy ra hai luồng trắng đỏ cuồn cuộn tợ ba đào đón chận kình khí của đối phương...

Mấy tiếng bộp bộp khô khan nổi lên, sóng chưởng nặng nề của kẻ địch trong bóng tối bị sức mãu nhiệm của Lưỡng Cực Chân Nguơn biến mất trong vô hình.

Chí Tôn nhìn vào nhận rõ bóng người, chàng reo to :

— Lão quỉ, ngươi đừng hòng chạy trốn đi đâu nữa vô ích.

Thì ra, trước mặt Chí Tôn Quái Nạp Mộc Thông đang đứng dựa lưng vào vách đá, thân hình dài ốm như bộ xương người, gương mặt trắng bệch in hệt thây ma chết, cặp mắt rực ngời ma lực đăm đăm nhìn chàng Thiếu hiệp.

Chí Tôn phóng tới một trượng, còn cách Lão Ma Quái Nạp Mộc Thông không xa, chàng xạ hai kỳ quang vào mặt hắn nói tiếp :

— Lão quỉ, ngươi quả thật có đại phước, hang động này chính là nơi mai táng hài cốt của ngươi một cách xứng đáng đây.

Bây giờ Bản Lệnh chủ đã gặp lại người rồi, ngươi tự nguyện ra tay hay còn chờ ta động thủ ?

Bộ mặt trắng bệch tợ thây ma của Quái Nạp Mộc Thông bỗng biến thành màu xám nhạt, nhe hai hàm răng nhọn vắt, rống to :

— Thằng quỉ sống, chớ có khoe khoan mồm mép. Ta bảo thật, đêm nay người lọt vào đây rồi, thì chẳng khác nào tự mình đến cảnh tử thành chốn âm cung... Ha... Chắc chắn không còn bao lâu thời khắc nữa, ngươi phải nhận lấy một cái chết thịt nát xương tan dưới hang động này.

Nghe Lão ma Quái Nạp Mộc Thông thốt ra lời đó, Chí Tôn

rung động trong lòng. Chàng thầm nhủ :

— Chẳng lẽ nào Lão quỉ này đã bố sẵn dưới hang đông một độc kế gì để hãm hại ta, cứ theo câu nói và sắc diện lão chắc là không hề giả dối.

Tuy trong lòng băn khoăn lo ngại như thế, nhưng ngoài mặt Chí Tôn vẫn giữ vẻ bình thản như thường. Chàng trầm giọng bảo Quái Nạp Mộc Thông :

— Này Lão Quỉ, hôm nay ngươi có ngón võ công tuyệt diệu gì hãy đem ra thi triển, nếu để lỡ cơ hội sẽ không còn kịp nữa, vì trước sau gì ngươi cũng phải bỏ mạng trong hang động này.

Quái Nạp Mộc Thông phát lên cười khặc khặc :

— Hà hà... thằng tiểu quỉ yếu số kia, ngươi tưởng ta nói đùa sao chớ. Ta bảo thật đây, thần chết đã đến với ngươi rồi.

Chí Tôn rung tận đáy lòng, chàng biết ngay lời nói của Quái Nạp Mộc Thông vừa rồi là sự thật, nhưng chàng vẫn lạnh lùng bảo :

— Người đừng đem lời hăm dọa ta vô ích, thú thật, ta đã vào tận nơi đây rồi, thì coi như số mạng của ngươi đã hỏng.

Quái Nạp Mộc Thông mồm vẫn cười khặc khặc, thình lình thò Trung chỉ vào giữa lỗ một cái khoen bằng đồng, đồng thời tả chưởng đặt ngay lên vách đá phía sau lưng.

Lão ma nói giọng rợn toát hồn :

Thằng quỉ sống, quả thật đêm nay số hệ người đã tận rồi, nên mới dám cả gan theo ta xuống huyệt động này. Ngươi có biết cái khoen đồng này là gì không ?

Chí Tôn nhìn cái khoen đồng, linh cảm báo cho chàng biết trước có một điều không lành xảy ra tới cho mình. Nhưng chàng vẫn thản nhiên :

— Lão quỉ đừng bày trò dọa nạt ta vô ích.

— Ha hạ... Cái khoen động này là đồng lực cho nổ tan tành cái hang động này. Ta chỉ cần giật nhẹ một cái là tức khắc xác người hóa thành tro bụi. Bây giờ cho dù ngươi thắp cánh mà bay cũng không kịp rồi.

Bất giác Chí Tôn toát lạnh cả hồn, chàng tin ngay Quái Nạp Mộc Thông bảo thật, trong hang động này lão quỉ đã ngầm đặt chất nổ từ lâu.

Chàng nhận thấy từ chỗ chàng đứng, đến chỗ Quái Nạp Mộc

http://tieulun.hopto.org

Thông cách khoảng nhau có tới mười trượng, không làm sao có thể phóng tới kịp lúc Lão Qui giật cái khoen đồng, cho thạch động nổ toang.

Giữa lúc chàng nhảy tới là lão ta đã động thủ rồi. Chỉ trong ánh chớp thời gian mà tình hình thay đổi hẳn.

Một ý niệm bỗng thoáng loè qua trong trí óc. Chí Tôn tự nhủ :

— Ồ chẳng lẽ lão qui Quái Nạp Mộc Thông phá nổ cái động nầy để cùng chung tự sát với ta sao ? Ta không tin như thế được.

Như đoán hiểu ý nghĩ của kẻ địch, Quái Nạp Mộc Thông nói như quỉ hú :

— Ngươi tưởng ta không thể thoát ra khỏi hang động nầy để chết chung với ngươi à ! Ngươi đã lầm rồi Tiểu Qui ạ ! Trong khi ta giựt cái khoen đồng cho chất nổ hủy diệt người, thì ta chỉ nhận vào vách đá một cái là tức khắc có một cánh cửa mở ra cho ta thoát ra ngoài. Người đã trông thấy bàn tay ta đặt sẵn rồi đấy chứ ?

Chí Tôn kinh hãi trong lòng, chàng xạ mắt nhìn tả chưởng của Quái Nạp Mộc Thông đặt trên vách đá, thầm nghĩ kế thoát thân.

Quái Nạp Mộc Thông mỏm không ngớt cười :

— Ha ha... ngươi có hoàng sợ cũng không làm sao được nữa, đừng hòng tính kế thoát ra khỏi nơi nầy, bây giờ ta có hai điều cần nói với ngươi.

— Điều gì, ngươi cứ bảo ?

— Một là ngươi hãy tự mình điểm mười hai đại huyệt, phá hủy toàn bị võ công sẵn có trong người của ngươi, thì ta sẽ cho ngươi được tự tiện ra khỏi hang động nầy.

Căm hờn bốc ngùn ngụt trên gương mặt, nhưng Chí Tôn vẫn lắm lì :

— Còn điều thứ hai ?

— Như ngươi đã biết ta sẽ giật cái khoen đồng nầy cho chất nổ phá tan hang động vùi thây dưới đáy mồ.

Chí Tôn nổi giận quát to :

— Lão qui, ngươi đừng mang hảo vọng đó vô ích !

— Vậy thì ta sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi, để cùng gặp thằng già Dương Chấn Hoàn dưới địa ngục càng sớm càng hay.

Nghe Quái Nạp Mộc Thông sỉ nhục, sư phụ mình, sát phí sôi

trào trong huyết quản của Chí Tôn, chàng thét căm thù :

— Quái Nạp Mộc Thông, quả thật đêm nay số người đã tận rồi. Bản lĩnh chủ thể không giết được ngươi chẳng còn đứng giữa đất trời.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn dựng toàn bị công lực sanh bình, thi triển ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », lẹ như bóng qui phóng qua phía Quái Nạp Mộc Thông.

Tâm niệm của Chí Tôn trong giờ phút cuối cùng ấy là quyết định một phen sống chết với Quái Nạp Mộc Thông. chàng muốn chính tay chàng hạ sát tên đại cừu nhân, trước khi lìa bỏ cõi đời.

Bởi vì chàng nghĩ : trong hang động bây giờ dù có mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi ánh sáng tử thần do chất nổ gây ra.

Thà rằng chàng cùng chết với Lão ma để diệt đi một đại cừu nhân Sư môn chàng.

Quái Nạp Mộc Thông đâu có thể nào ngờ được Chí Tôn ra tay nhanh lẹ dường ấy, khiến hắn đã phải hốt hoảng lên.

Thế nhưng dù sao công lực của Lão ma cũng đã đến cỡi hư diệu trước tinh thần bình tĩnh lẹ lùng, hắn nhận tả chưởng vào vách đá một cái !

Tách !

Tức thì vách đá mở ngay một cửa hang vừa một người chui lọt.

Đồng thời, hữu chưởng của Quái Nạp Mộc Thông cũng vừa giật mạnh cái khoen đồng, cùng lượt phóng mình ra ngoài.

Trong lúc Chí Tôn cũng đã theo bén gót lão ma, cánh cửa hang vừa khép lại một nửa là chàng đã lẹ như sầm sét vọt luồn theo.

Vì sức thần tốc và công lực kinh hồn nên Chí Tôn lọt qua được nửa lỗ vách đá một cách kỳ diệu vô cùng.

Sức thần tốc đó phóng thân hình chàng chạm vào cơ thể như bộ xương người của Quái Nạp Mộc Thông kêu huych một tiếng.

Lão qui bị cái va chạm bất ngờ đó liền ngã nhào ra đất.

Mặc dù bị một cái ngã thùng cả thạch động, nhưng Chí Tôn vẫn không bỏ qua cơ hội, vừa thoáng thấy Quái Nạp Mộc Thông ngã xuống, là chàng đã mau như bóng qui phóng theo chộp vào lưng lão qui, toan điểm vào đại huyệt đan điền của hắn.

Quái Nạp Mộc Thông kinh hãi, nhắc mình dậy ngay khi hữu chưởng Chí Tôn vừa chộp vào huyệt đạo đan điền,

http://tieulun.hopto.org

Soạt :

Hữu chưởng của Chí Tôn vỗ trượt Lão quỉ trúng nhằm thắt lưng của hắn. Chàng vận lực kéo ghì lại nặng như ngọn Thái Sơn.

Lão quỷ khiếp mặt tan hồn, thi triển hết toàn công lực chuyển mình một cái :

Phựt :

Lập tức chiếc thắt lưng của Quái Nạp Mộc Thông đứt lìa, một vật đen tròn bán nguyệt rớt nằm im dưới đất.

Chí Tôn mất thăng bằng lảo đảo muốn ngã

Quái Nạp Mộc Thông nương theo gió nhắc mình lên khỏi động biến mất.

Đến khi Chí Tôn trụ thân hình lại chực phóng theo Quái Nạp Mộc Thông, thì đột nhiên một tiếng nổ long trời lở đất phía bên kia hang động.

Sức chấn động làm rung chuyển cả hang động bên này cát đá tung bay mù mịt, thân hình Chí Tôn đứng hết muốn vững.

Chí Tôn hiểu ngay chất nổ đã phá tan hang động phía bên kia, chàng nghe chừng như các đường kinh mạch sắp bị bế tắc suýt phải ngất đi.

Chốc lát, Chí Tôn trấn tĩnh lại tinh thần, chàng bước đi về phía Quái Nạp Mộc Thông vừa thoát ra phía ngoài.

Thình lình, thân chàng chạm nhằm một vật đen hình bán nguyệt ở dưới đất, đưa mắt nhìn kỹ coi vật gì.

Bất giác Chí Tôn hét to lên :

— Ô Độc Bảo Lục Chân quyết !

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

LÔI KINH THIÊN ĐỊA

THÌ ra, lúc Quái Nạp Mộc Thông bị Chí Tôn thò hữu chưởng chộp vào lưng, trong lúc hốt hoảng, Lão Ma đã tránh né phóng đi buông tuột thắt lưng, để rơi nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục.

Chính Lão Ma vì quá kinh hoàng nên không hay biết gì cả, nếu không, có thể lão quay lại quyết chết sống một trận cùng Chí Tôn rồi.

Ngó thấy nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết, Chí Tôn khích động đến rúng cả toàn thân, chàng không ngờ món đồ vật của Sư Môn lúc lâm chung còn trối trăng cẩn thận, mà hôm nay tình cờ chàng thu hồi lại dễ dàng như thế.

Chí Tôn khẻ cúi xuống nhặt nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết lên, chàng đứng sững suốt giờ lâu mang một tâm trạng khó tả.

Giá chàng không nhanh tay chộp được thắt lưng của Quái Nạp Mộc Thông để lão Ma chạy thoát thì trời cao đất rộng từ đây không biết đến bao giờ chàng tìm ra tung tích hắn lần thứ hai.

Quả là một cơn ác mộng vừa mới trôi qua.

Bây giờ Chí Tôn giơ hai tay phủi bụi bám đất cát bám dính khắp thân mình, xong xuôi, chàng giơ nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết ra xem.

Nhờ cặp mắt thần sáng tợ dạ minh châu, nên tuy trong hang đầy đặc bóng tối, nhưng Chí Tôn trông thấy rất dễ dàng.

Chàng nhận ra trên mảnh Cổ Mộc ấy có ghi rõ năm đường chiêu

http://tieulun.hopto.org

võ công tuyệt thế, liền đọc qua những hàng chữ chi chít ở phía dưới cảm thấy vô cùng rắt rối, khó hiểu, nếu không ghép nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải thì cho dù một đại kỳ nhân có bộ óc thần quái cũng khó mà hiểu được.

Chí Tôn tự nhủ :

— Hay là tốt hơn ta nên rời khỏi hang động Lão Ma nầy, tìm một nơi thâm sơn cùng cốc, vắng tuyệt bóng người, tham cứu năm ngón võ công tuyệt thế nầy có lẽ tiện hơn.

Nếu ở lâu, sợ e Lão Ma tìm cách lập cửa động thì chừng ấy quả nguy hiểm cho ta vô cùng.

Nghĩ xong, Chí Tôn giắt nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục vừa chiếm được của Quái Nạp Mộc Thông vào mình, chàng quay lại đường hang cũ trở ra.

Nhưng đến chỗ cũ, thì Chí Tôn thấy cửa hang đã bị lập mất từ lâu, bóng tối dày đặc không một ánh sáng lọt vào.

Chí Tôn đưa tay sờ lên vách đá, nghe cứng rắn tợ đồng, chàng phát sinh lo ngại trong lòng.

Lúc bây giờ, phía trước không ngõ tháo ra, đường sau đã bị phá hủy, nhất thời Chí Tôn cảm thấy bối rối lên.

Chí Tôn lẩm bẩm :

— Lão Ma nầy quả thật hiểm ác, hắn định lập cửa hang cho ta nếu không chết ngộp, thì cũng rã thây vì đói dưới động nầy.

Bây giờ, ta phải làm sao để thoát thân ?

Xạ cặp kỳ quang nhìn quanh động đá, bất giác Chí Tôn thở dài. Chàng biết trong hiện tại muốn thoát ra ngoài là một chuyện khó rồi, bốn bề vách đá liền nhau như một cái hộp không lỗ, vô cùng kiên cố.

Cho dù công lực chàng đã tột bực đẩy núi dời sông, nhưng Chí Tôn đành bó tay không làm sao xô ngã được.

Chàng vận nhỡn lực tột độ, lại đi vòng quanh động đá mấy lượt đưa tay sờ vào vách trơn liền xem có gì lạ chăng. Theo chàng Quái Nạp Mộc Thông đã nhờ một cái nút nào đó mở cửa hang thoát ra ngoài rồi đóng lại trước khi bỏ mình.

Nhưng Chí Tôn đã tìm khắp nơi mà chẳng hề thấy một điểm gì khả nghi là cơ quan mở cửa vách đá.

Thất vọng, Chí Tôn trở về chỗ cũ ngồi xuống nghỉ ngơi miên man.

Trải qua không biết bao nhiêu thời gian, Chí Tôn ngồi tựa lưng vào vách đá, nghĩ đến phương cách thoát khỏi động nhưng hoàn toàn vô hiệu.

Chàng đành bó tay đưa mắt nhìn quanh, rồi buông tiếng thở dài, chán nản.

Thật lâu chợt nghĩ ra một cách. Chí Tôn đứng dậy dồn mười phần công lực vào hữu chưởng, nhắm ngay vách đá đẩy mạnh một ngọn Càng Ngươn Chân Cang.

Ầm.

Một tiếng nổ rung rinh cả mặt đất.

Toàn động chuyển mình lắc lư không ngừng như hồi địa chấn.

Mấy tảng đá bị chưởng quật nhằm rơi xuống ầm ầm.

Nhưng chẳng hề thấy ánh sáng bên ngoài lọt vào chút nào cả.

Chí Tôn lại vận dụng toàn bộ công lực lần tả chưởng huy ra...

Ầm. ầm...

Lại thêm hai tiếng nổ tợ trời gầm.

Từng khối đá lao đi vùn vụt trong hang, nhưng rồi vẫn im lìm như cũ.

Tuyệt vọng, Chí Tôn ngồi xuống đất nghỉ mệt.

Bây giờ, chàng nghe bụng đói như cào, trong cổ họng khô khốc lạ lùng, nhưng làm sao tìm được thức ăn và nước uống.

Lương khô mang theo lưng mấy hôm rồi đã hết sạch, chàng đã nhịn từ một ngày qua.

Tuy công lực có thừa, nhưng hoàn cảnh hiện tại buộc Chí Tôn đành thúc thủ. Chàng nghĩ tới cái chết trong hang đông mà rùng mình.

Chợt nhớ ra nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết mà chàng vừa đoạt được của Quái Nạp Mộc Thông, Chí Tôn lộ trên nét mặt một sự vui mừng, chàng tự nhủ :

— Ồ, hay là ta cứ đem hai mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải và Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết ghép lại xem sao.

Chí Tôn thò tay vào lưng móc nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết, rồi tháo nữa mãnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải ghép lại hình long nguyệt, chàng đọc mấy dòng chữ trên ấy.

Tuy trong hang động tối om tợ một vùng mực thẫm, nhưng nhờ hai luồng kỳ quang sáng tợ như dạ minh châu, Chí Tôn đọc những dòng chữ rất dễ dàng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng thấy chữ lớn để khắc năm ngọn chưởng pháp tuyệt diệu tên là :

« Lôi Kinh Thiên Địa »

« Lập Chưởng Đồ Long »

« Thu Phong Lạc Diệp »

« Nộ Hải Dương Ba »

« Càng Khôn Thần Công »

Dưới mỗi danh hiệu của Quái chưởng này đều có lời chú giải vỏn vẹn bốn câu khẩu quyết, vô cùng sâu xa, khó hiểu.

Chí Tôn nhẩm đi nhẩm lại đến mười mấy lượt, vẫn chưa hiểu ra sao cả.

Mặc dầu vậy, Chí Tôn không nản lòng, chàng hết sức cố moi tìm trong trí một tia sáng của những câu khẩu quyết đó.

Vì dẫn lực phi thường của năm ngón võ công thần quái, Chí Tôn tạm thời quên lãng đi cơn đói khát đang hành hạ cơ thể.

Chàng tập trung toàn bộ tinh thần vào chưởng pháp « Lôi Kinh Thiên Địa », quyết tìm cho kỳ được sự mầu nhiệm của nó.

Đọc kỹ qua bốn dòng khẩu quyết của nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải, Chí Tôn tự thấy lờ mờ ánh sáng trong huyền diệu đó.

Chàng định thần trí nhắm nghiền hai mắt lại, ngưng tụ tinh hoa vũ thuật, tìm tòi suy nghĩ một chập lâu, từ từ cảm thông bốn câu khẩu quyết :

Chí Tôn bật kêu lên :

— Đã có hy vọng rồi !

Càng nghiền ngẫm, Chí Tôn lại càng thấy chưởng lực Lôi Kinh Thiên Địa quả thật vô cùng huyền diệu, sức mạnh của nó không một vũ bạo nào sánh nổi.

Trải qua thời gian thật lâu, không biết bao nhiêu thời khắc Chí Tôn đứng dậy, vẻ mặt chàng hết sức hoan hỉ, toàn thân rúng động lên.

Mồm chàng lẩm nhẩm mấy câu khẩu quyết, thần trí mở rộng dần dần, trước mắt chàng một bầu trời huyền bí hiện ra.

Thời gian lại trôi đi một chập lâu nữa, đột ngột, Chí Tôn nhảy chồm tới, mồm rú to lên, biểu lộ một sự hoan lạc vô hạn.

— Ồ, thế này quả thật đúng rồi, chưởng pháp Lôi Kinh Thiên Địa nhất định là như vậy, chứ chẳng còn sai lệch chút nào cả.

Vậy ta cứ theo đấy thực hành thử xem sao.

Chí Tôn chợt nhớ đến hai độ kỳ duyên, chàng uống nội đơn Ngưu Long Giao tại Nghiệt Long Đàm và Thiên Băng Thái Noãn ngoài Hải Đảo Ô Thạch đã tăng nội lực chàng lên đến một trăm năm mươi năm, một nội khí tối thượng cho sự luyện thành chưởng pháp Lôi Kinh Thiên Địa.

Giả nếu lúc bấy giờ, Chí Tôn chưa gặp được cái công lực ngàn năm khó có trên vũ lâm đó, thì chàng dù hiểu suốt sự huyền vi chưởng pháp « Lôi Kinh, Thiên Địa », nhưng nhất định không thể nào phối hợp được chiêu cách tuyệt thế đó, luyện thành chưởng phong tối thượng và phát huy toàn bộ oai lực kinh thiên động địa của nó.

Bởi vậy, hiện tại trên mặt vũ lâm, những chưởng pháp cực điệu này ngoài Chí Tôn ra, dù lãnh hội được sức nhiệm mầu của Lôi Kinh Thiên Địa, các tuyệt thủ khác cũng khó mà đạt được thành công trọn vẹn.

Một chiêu đầu trong Ô Mộc Bảo Lục, chỉ mới một thời gian ngắn ngủi, mà Chí Tôn đã triệt thâu một cách chân tường, quả thật trời sinh ra kỳ tài trong giang hồ không thể nào đo lường trước được.

Thêm vào Chí Tôn đã sẵn có cái oai lực hai ngón võ công tuyệt thế Càng Ngươn Chân Cang và Lưỡng Cực Chân Ngươn phối hợp với sức mạnh của các cách chiêu trong Ô Mộc Bảo Lục, cái uy vũ của chưởng lực Lôi Kinh Thiên Địa này quả thật là khủng khiếp, có thể khiến cho trời đất đổi màu.

Nỗi vui mừng khôn tả trong sự thành công, quái chưởng Lôi Kinh Thiên Địa làm cho Chí Tôn quên bẵng đi không hiểu mình đang ở nơi nào, đồng thời, cũng không còn nhớ tới cơn đói khát đang hoành hành trong cơ thể.

Sau khi nghiền ngẫm thấu triệt huyền vi của chưởng pháp Lôi Kinh Thiên Địa, thần hình Chí Tôn xê dịch ra ngoài năm trượng, chàng ngẫm nghĩa một hồi, để quyết định phương vị tấn công.

Chí Tôn nhìn quanh vách đá, rồi định hai luồng kỳ quang ngay đấy động, mồm lẩm bẩm :

— Hay ta thử quật một chiêu Lôi Thiên địa xuống đấy động xem sao.

Tức thì, tả hữu chưởng của Chí Tôn giơ lên quay trèo lại với

http://tieulun.hopto.org

một tốc độ quái dị chưa từng thấy mặt trên võ lâm.

Hai luồng kình phong long trời lở đất từ chưởng trung của Chí Tôn cuồn cuộn phát ra nhằm ngay đáy động ào tới...

Hai tiếng chấn động vang trời tợ sấm nổ sát đỉnh đầu nổi lên.

Đột nhiên, đã thấy chưởng phong Lôi Kinh Thiên Địa đánh phủng đáy động, từng khối đá bay huỳnh huych trong không khí, cát bụi tung mịt mù.

Hang động chuyển vang từng hồi, chẳng khác đang giờ địa chấn, vách đá rung lên rầm rập, chẳng phút nào ngừng.

Toàn động ầm ì chớp nhoáng, như trời mây đang lúc bão tố hải hùng.

Đồng thời, Chí Tôn bị áp lực kinh hồn của Lôi Kinh Thiên Địa xoáy lốc cả màng tai, tưởng chừng bị xé tét.

Trong lúc tinh thần chàng chấn động đến không còn có thể đứng vững, loạng choạng thối lùi ra sau nữa trượng, đánh huỳch vào vách đá té ngồi xuống.

Chàng cảm nghe khắp cơ thể đều ê ẩm, chóa lòa hai mắt, hơi thở dường bị bế tắt, các huyệt đạo như ngưng động lại.

Chí Tôn có cảm tưởng cả toàn động có thể bị sụp đổ tan tành, thân xác chàng sẽ bị vùi chôn dưới muôn ngàn khối đá khổng lồ.

Quả thực là khủng khiếp!

Chưởng lực Lôi Kinh Thiên Địa có một uy vũ chuyển dậy sơn hà, thần kinh quỉ mạt.

Hang động từ từ ngừng rung chuyển.

Kình phong theo đó cũng biến tan dần.

Bây giờ, Chí Tôn mới định thần trí mở choàng hai mắt xạ nhỡn sáng rực, thoạt tiên nhìn ngay đáy động, nơi mà chàng vừa quật hai chưởng Lôi Kinh Thiên Địa.

Bất giác Chí Tôn reo to:

— Ta sống lại rồi!

Thì ra, nơi đáy động bị chưởng Lôi Kinh Thiên Địa quật tốc mày khối đá khổng lồ, bày ra một cái cửa hang bề dài có tới hai trượng.

Một luồng sáng từ ngoài hang đá chảy tràn vào, cho biết ánh bình minh vừa rựng hé ở chân trời.

Qua một đêm dài Chí Tôn bị nhốt trong động đá mất hẳn sinh khí của đất trời, bây giờ trông thấy ánh sáng của ban mai

chàng có cảm tưởng như mình sắp chết đuối giữa bể khơi vừa phóng được lên bờ.

Chí Tôn giật hai mảnh Ô Mộc Bảo Lục vào mình rồi nhắc toàn thân phóng ra ngoài động đá chẳng, khác một con chim vừa được sổ lồng.

Nhưng khi vừa rời khỏi huyệt động, thì Chí Tôn đột thấy một tình trạng bất thường xảy đến cho chàng.

Thân hình Chí Tôn rơi giữa khoảng không, phía dưới là vực sâu ngàn trượng, hơi khói mịt mù như mây đen cuồn cuộn bay vờn.

Thực là nguy hiểm muôn phần, vì Chí Tôn không để phòng trước, nên chàng chỉ phóng mình với một tốc độ mười trượng mà thôi.

Nhưng với Chí Tôn giờ đây công lực đã cao đến tột bực, mặc dù trước sự hiểm nghèo, chàng vẫn bình tĩnh quét mắt nhìn quanh, thấy bên cánh trái có một sườn núi xa cỡ đến năm mươi trượng, chàng liền vận toàn công lực, theo ngón võ công tuyệt bực của sư phụ là «Thái Loan Ngự Phong» vọt xoay ngang bề thế bóc mình theo làn khói, nhẹ nhàng như làn tơ nhỏ bay đến nơi.

Thân hình Chí Tôn luồng giữa đám khói mây bay từ dưới miệng vực xung lên chẳng khác nào hồn ma, bóng quỉ vừa hiện về.

Chỉ trong ánh chớp thời gian, là Chí Tôn đã đến triền núi, chàng nhẹ nhàng đáp xuống, trông vô cùng đẹp mắt.

Chàng buông tiếng thở phào như vừa trút được một gánh nặng lo âu, rồi quay lại nhìn dưới đáy vực sâu ngàn trượng.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

THIẾU NỮ ÁO ĐỎ

Bất giác, chàng bật thốt :

— Quả thật nguy hiểm !

Giá Chí Tôn không phải là một tuyệt thủ giang hồ, có cái võ công thần xuất qui mạt, thì chắc chắn đã rớt xuống đáy vực sâu ngàn trượng, rã rời cả thi thể rồi chàng nhìn về phía đống đá, mà ngầm khen ngợi sự khéo léo, lợi hại của Lão Mà Quái Nạp Mộc Thông, theo sự bí mật của hang động ấy, nếu không có một kỳ ngộ sẽ khó lòng mà khám phá cho được.

Ấy cũng nhờ cái chết của hai vị Sứ Giả Hải Âu và mấy tiếng rống hải hùng của hai con quái thú Thanh Lang, mà Chí Tôn mới tìm ra tung tích Lão Mà, chiếm lại được nửa mảnh Ô Mộc Bảo Lục, để có thể hoàn thành cái di chí của Sư Môn ở sau này.

Vuông vai hít khí trời ban mai trong sạch, Chí Tôn cảm thấy sinh lực tràn trề vào cơ thể chàng khoan khoái vô cùng.

Chàng phóng mình đi qua những mõm đá nhọn hoắc như gươm các cao thủ thường không thể nào vượt qua được, thân pháp chàng nhẹ nhàng như làn khói lam vờn từ mõm đá nầy sang mõm đá khác

Chẳng mấy chốc Chí Tôn xuống khỏi ngọn núi chọc lưng trời chàng thoan thoắt tìm đường ra quang lộ.

Chí Tôn nhớ ra chỉ còn mai mốt nữa là đi đến kỳ đầu võ cùng vị

cao đồ Tây Nhạc Chi Chủ Lãng Di Phong, tại ngọn Vu Sơn trên đỉnh đồi Thần Nữ.

Đột nhiên Chí Tôn thấy lòng chàng bàng khuâng lên, linh cảm báo trước cho chàng biết có điều chẳng lành xảy ra trong đêm đầu võ.

Thời giờ đã quá cấp bách, chàng không còn giờ khắc để nghỉ đến nghiền ngẫm bốn đường chiêu thần quái trong Ô Mộc Bảo Lục, để có thể trở thành một kỳ nhân đệ nhất võ lâm.

Tuy nhiên, chàng cũng đã thành công một ngón chưởng lôi đình « Lôi Kinh Thiên Địa » võ công chàng đã trội hơn xưa một phần.

Chí Tôn đi mãi một lúc lâu có đến năm mươi dặm đường, cơn đói khát bỗng nổi dậy cồn cào.

Chàng tìm suối mát bên đường ngụm nước uống, vừa đi thẳng vào một làng mạc cạnh khu rừng tìm nhà dân giả xin một bữa cơm.

Lão gia chủ thôn trang ấy đón tiếp Chí Tôn ân cần, và sai người nhà nấu cơm đãi đằng chàng.

Xong xuôi, Chí Tôn cáo biệt Lão gia chủ, chàng lại tiếp tục cuộc hành trình, định thẳng đến núi Tây Nhạc sớm hơn ngày ước hẹn, để gặp hai vị Lão Quái Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư.

Một hôm vào buổi trưa, Chí Tôn đi đến thành Mạn Xuyên, lần nhẩm tính cuộc hành trình đến núi Vu Sơn còn thì giờ, chàng liền thuê một căn phòng tại khách điếm, nghỉ ngơi một đêm.

Nhưng Chí Tôn đã đi suốt hai quảng đường, mà chẳng hề tìm được một chỗ trọ, chàng thất vọng định rẽ sang một ngõ khác, thì thình lình bắt chợt một bóng áo đỏ phớt qua nhẹ nhàng như mây chiều.

Chí Tôn giật mình, chàng dùng một thân pháp tuyệt diệu theo sát sau lưng bóng áo đỏ ấy.

Bóng áo đỏ không hiểu vô tình hay đã biết có kẻ đang ở sau lưng mình, đột ngột len lỏi vào đám đông người.

Vì vậy Chí Tôn cũng phải đi chậm lại, không dám thi triển khinh lực sàm chớp, vì sợ chạm vào đám người có chuyện lôi thôi.

Chàng chỉ chầm chậm theo bóng áo đỏ cách khoảng hai mươi trượng, chẳng hề rời thêm một bước nào cả.

Chàng sợ bóng áo đỏ lẫn mất vào giữa đám người sẽ không còn ra được.

http://tieulun.hopto.org

Trải qua một đoạn đường, bây giờ người đi đường đã thưa thớt, Chí Tôn nhận ra đó là bóng người thiếu nữ, có một thân hình diễm tuyệt.

Người thiếu nữ áo đỏ bỗng tăng tốc độ nhảy mình lên đi mau như một làn mây mỏng, lơ lửng giữa chừng trời.

Thấy thế Chí Tôn bỗng trổ thuật khinh công, cực áo theo bén gót thiếu nữ.

Không bao lâu đã đến ngoại thành vắng bóng người. Hai đàng kẻ trước người sau cách nhau không đầy mười trượng.

Chí Tôn trông kỹ lại thấy thiếu nữ áo đỏ, chẳng ai khác hơn là cô gái huyền bí mà có lần chàng đã gặp tại cánh rừng già và đã từng lẻn vào Tổng Đàn Bách Linh Hội, cắt lấy thủ cấp Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương.

Chính vì thiếu nữ áo đỏ, trên mặt luôn luôn trùm kín vuông lụa, có cái thân hình tầm vóc giống hệt Hồng Y Nữ Xảo Nhi nên thoạt tiên, gặp tại cánh rừng già, Chí Tôn đã phải rúng động cả thần minh.

Từ mấy hôm rồi, chàng đang muốn tìm nàng thì hôm nay tình cờ lại gặp, quả thật là không hẹn mà nên.

Sau cái đêm mà Tần Mỵ Nương bị hạ sát tại Tổng Đàn Bách Linh Hội, và cái đầu của ả dâm ác song tuyệt nầy được thiếu nữ áo đỏ đem đặt tại ngôi mộ Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn Chí Tôn càng đâm ra nghi ngờ thêm, theo chàng nếu không phải Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì còn ai làm chuyện đó.

Biết đâu, nàng đã chẳng phát giác được cái chết mờ ám bí ẩn của gia phụ nàng mà thủ phạm chính là Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương, nên trở về trả mối huyết thù.

Thế nhưng một điều khiến chàng hết sức hoang mang, là cái thân thủ bất phàm của thiếu nữ áo đỏ có khác hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi như trời với vực.

Còn một điều nữa, nếu thiếu nữ áo đỏ qủa thật là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, tại sao gặp mặt chàng lạnh lùng như một kẻ lạ xa chẳng hề quen biết,

Không lẽ nàng đang có một điều gì bí ẩn không lộ mặt ra sớm cho giang hồ biết mặt và luôn cả chàng nữa ?

Chí Tôn lẩm bẩm :

— Ta nhất định phải khám phá cho kỳ được điều bí ẩn nầy, xem thiếu nữ bịt mặt kia là ai cho biết.

Nghĩ đến đây, Chí Tôn giở hết khinh lực, vượt qua khỏi Thiếu Nữ bịt mặt, chàng xoay bế thế, phóng tới trước mặt Thiếu nữ bịt mặt chỉ còn cách khoảng hai mươi trượng chàng dừng lại.

Thiếu nữ bịt mặt có vẻ bối rối, nhưng chàng đã bình tĩnh được ngay, tức thì dừng lại giữa quan lộ.

Hai người vẫn đối diện nhau, Chí Tôn xạ hai luồng kỳ quang đăm đăm vào mặt thiếu nữ áo đỏ như cố soi qua vuông lụa che trùm tận cổ nàng.

Thiếu nữ bịt mặt vận toàn đỏ cũng rọi cặp mắt huyền bí ngay mặt Chí Tôn như tóe ra một sự hờn oán gì.

Bất giác, Chí Tôn muốn bật kêu lên :

— Ồ, phải chăng Hồng Y Nữ Xảo Nhi ?

Rồi Chí Tôn ngẩy người ra nhìn thiếu nữ chẳng hề chớp.

Im lặng nặng nề giữa hai người !

Một chập lâu đột ngột thiếu nữ bịt mặt thét lên lanh lãnh :

— Ngươi theo dõi ta với dụng ý gì ?

Chí Tôn nghe giọng thét hơi quen tai, dường như chàng đã được nghe nhiều lần, nhưng có điều là không phải giọng của Hồng Y Nữ Xảo Nhi. Chàng đến phải ngơ ngác cả lên, quên bẵng câu trả lời của thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt chớp rực ánh mắt :

— Tại sao ngươi không trả lời ta ? ngươi là một kẻ đang mang tật câm à ?

Chí Tôn có sắc giận :

— Cô nương chớ quá tự phụ mà thốt ra những lời vô lễ như thế.

Thế tại sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta ? Ngươi theo dõi ta từ nảy để làm gì ? Có phải là hành động ám muội chăng ?

Chí Tôn ngạo nghễ thốt :

— Trên quan lộ rộng rãi, xuôi ngược muôn người, chân ai nấy bước, tại sao cô nương lại hỏi mấy điều vô nghĩa đó.

Ta không hề theo dõi cô nương bao giờ cả,

Thiếu nữ bịt mặt giận dữ :

— Ngươi đừng khoác lác cái mồm để che đậy hành vi mờ ám của mình nữa, bây giờ ta cần báo cho ngươi biết : nếu biết điều thì hãy

http://tieulun.hopto.org

cất đi, cho chống bằng nghịch lại thì...

— Thì sao ?

Thiếu nữ bịt mặt phất động hữu chưởng ;

— Bản cô nương sẵn sàng ban bố cho ngươi một bài học khôn ngoan, để sau này lịch lãm trên bước giang hồ :

Chí Tôn buông tiếng cười lạnh lẽo . :

— Quả thật cô nương muốn chỉ giáo ta một vài đường chiêu sao ?

Thiếu nữ bịt mặt quả quyết :

— Ha ha .. gã thiếu niên kia ! Các cao thủ đều chạy mặt Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, cái danh hiệu rỏ kêu của ngươi trên mặt vũ lâm chứ riêng bản cô nương thì chẳng bao giờ sợ cả. ngươi đừng cậy mình có một công lực khá cao cường, đến khi hối hận không còn kịp nữa đấy.

Bản cô nương trịnh trọng báo cho ngươi biết trước, liệu giữ mình.

Mấy lời phát giác của thiếu nữ bịt mặt, khiến Chí Tôn phải thảo lui một bước, xạ hai luồng kỳ quang vào mặt nàng chẳng hề chớp, trên mặt chàng sự kinh ngạc hiện lên rõ rệt.

Chí Tôn nhủ thầm :

— Quái lạ thật ! Tại sao cô gái xa lạ nầy chưa hề quen biết ta một lần nào. mà lại hiểu một cách tường tận ta chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, nàng thốt ra câu nói nầy với dụng tâm gì ?

Điều nầy làm cho Chí Tôn không còn nhẫn nại được nữa, chàng cất giọng nặng trầm hỏi thiếu nữ bịt mặt :

— Lời của cô nương vừa thốt ra có ý nghĩa gì ?

Thiếu nữ bịt mặt cười gằn :

— Có ý nghĩa gì... ! Ta hỏi ngươi tại sao mấy hôm nay ngươi tìm tòi theo dõi ta như bóng với hình ?

Một ý niệm mới lạ thoáng nhanh qua óc, Chí Tôn nghĩ thầm : Ồ sao ta không lợi dụng cơ hội nầy dùng lời êm dịu vuốt ve nàng, để dò xét coi nàng là ai, có phải Hồng Y Nữ Xảo Nhi hay là một nữ cao thủ giang hồ nào khác, nếu bỏ dịp tốt, biết giờ gặp lại nàng.

Vì nghĩ ra như thế nên giọng nói của Chí Tôn trở lại êm dịu :

— Ta theo dõi cô nương cũng bởi cô nương giống hệt một người.

Thiếu nữ bịt mặt gắt gỏng :

— Ngươi đã trông thấy mặt thật của Bạn cô Nương bao giờ chưa, mà dám bảo chuyện hồ đồ như thế ?

Chí Tôn như không nghe thấy câu nói nặng nề của thiếu nữ áo đỏ, chàng bình thản đáp :

— Cứ trông cái thân hình điểm lệ của cô nương, mà nhận xét thì từ vóc dáng cho đến dung mạo chẳng khác người ấy chút nào cả.

Cặp mắt thiếu nữ bịt mặt hơi lay động, nàng trầm nghị một chút rồi hỏi :

— Nhưng Bản cô nương giống ai, ngươi hãy nói danh tánh ta nghe thử ?

Gương mặt của Chí Tôn bỗng trở nên buồn thảm, chàng trầm trầm đáp :

— Một người khiến từ bây giờ cho đến mãi trọn đời ta không thể nào lãng quên được. Ta vì nàng mà đau khổ đã lâu rồi.

Đột nhiên, thân hình cô gái bịt mặt rúng động lên, cặp mắt thần của Chí Tôn nhận rõ điều ấy.

Nàng im đi một chập lại hỏi :

— Người ấy danh hiệu là gì ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Thốt xong câu đó, Chí Tôn hết sức chú mắt đến thiếu nữ bịt mặt, chàng đinh ninh nàng sẽ bị rung động không ngừng.

Quả đúng như lời Chí Tôn thân hình thiếu nữ rúng động lên từng chập, hình như luồng khích cảm đang chạy mãnh liệt qua hồn nàng.

Chí Tôn chợt nghĩ :

— Chẳng lẽ nàng cố tình sửa đổi giọng nói, cho ta không còn nhận ra ? Nàng hành động như thế có ích lợi gì ?

Thật lâu, thiếu nữ bịt mặt mới hỏi Chí Tôn :

— Cô gái tên Hồng Y Nữ Xảo Nhi hiện giờ đang ở nơi nào ?

Giọng của Chí Tôn vô cùng thảm não :

— Nàng đã bị đắm thuyền ngoài đảo Ô Thạch, hiện nay không biết sống chết thế nào, nhưng chẳng còn nghe tung tích nữa.

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi đáng để cho ngươi yêu và ôm mãi mối hận tình sầu khổ trọn đời sao ?

— Dĩ nhiên là như thế !

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ cười lãnh đạm :

— Ngươi nói dối. Theo võ công tuyệt thế giang hồ ít người sánh nổi và dung mạo tuấn tú của ngươi mà không tìm được một thiếu nữ xinh đẹp hơn cả cô nương Hồng Y Nữ Xảo Nhi à ?

Chí Tôn ngửa mặt lên trời thở dài :

— Lòng ta chỉ có trời hiểu thấu mà thôi, chứ nhân gian nầy sẽ không có một người tri kỷ.

Hai bờ vai nhỏ của thiếu nữ bịt mặt rúng động lên, nàng lại bảo.

— Còn có gái, nội diệc của Lão Tiền Bối Lão Quái Ngư ngoài đảo Ô Thạch không phải là một người yêu thương của ngươi à ?

Điều này chắc hẳn là có ngươi không thể nào phủ nhận được.

Đến đây, Chí Tôn hết sức kinh dị, chàng không hiểu tại sao thiếu nữ bịt mặt lại hiểu việc rõ ràng như thế.

Chàng không đáp lợi nàng mà chỉ hỏi :

— Cô nương có thể báo danh hiệu cho ta biết chăng ?

Thiếu Nữ bịt mặt khẻ lắc đầu.

— Điều nầy Bần cô nương thầy không cần làm.

Chí Tôn bỗng xạ hai luồng kỳ quang của mình ngay cặp mắt đẹp huyền bí của thiếu nữ bịt mặt, như tìm tòi một sự khác thường đột ngột chàng to tiếng bảo nàng :

— Nhưng nếu ta nhất định buộc cô nương phải khai thật danh hiệu của mình, thì cô nương nghĩ sao ?

— Thiếu nữ bịt mặt không chịu kém :

— Không thể có chuyện đó xảy ra được.

Một tia hy vọng chớp lòe qua hai luồng nhỡn lực của Chí Tôn bất giác chàng bật thốt :

— Cô nương chính thật là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, đừng hòng cải chối với ta nữa vô ích lắm.

Thiếu Nữ bịt mặt thảo lùi một bước thết to.

— Ai là Hồng Y Nữ Xảo Nhi của ngươi, chớ có hồ đồ với Bần cô nương mà mất mạng ngay đây.

Chí Tôn nói như người còn say mộng :

— Hồng Y Nữ Nữ Xảo Nhi ! Em không còn yêu anh nữa sao ? nếu quả thực thế, thì em cũng nên thốt ra một lời, bảo rõ cái nguyên nhân mà tự dưng em lãnh đạm đối với anh.

Thiếu nữ nghiến răng kèn kẹt :

— Cầm cái mồm ngông cuồng lại, nếu ngươi còn dùng lời vô lễ nữa thì đừng trách sao Bần cô nương độc ác đấy.

Chí Tôn thiết yếu :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi ạ ! anh xin em đừng lạnh nhạt đối với anh nữa, từ cái hôm gặp em tại giữa cánh rừng già, anh liền nhận ra em. Anh không hiểu tại sao em lại có cử chỉ lạ lùng nầy. Em phải bảo thật anh rõ.

Thiếu nữ bịt mặt giậu dữ thét :

— Im ngay gã thiếu niên thô bỉ, ta bảo ta không phải là em Hồng Y Nữ Xảo Nhi của ngươi đâu mà cứ mãi lẩm nhẩm cái mồm.

Nếu em bảo không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì ai đã lẻn vào Tổng Đàn Bách Linh Hội cắt lấy thủ cấp của Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương đem tế mộ Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn ? Hành động nầy chắc chắn em không thể phủ nhận được, vì có nhân chứng rõ ràng.

— Nhân chứng ấy là ai ?

— Lão tiền bối Hải Âu Quái Khách quả quyết đã trông thầy điều đó. Hồng Y Nữ Xảo Nhi, em không thể nào cải chối được.

Thiếu nữ bịt mặt lặng đi một lúc rồi lại quát :

— Bần cô nương khuyên ngươi bình tĩnh lại, ta không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi của ngươi, đừng vô lễ thêm nữa mà khốn đấy.

— Thế ra cô nương là ai ?

— Đó không phải là câu chuyện của ngươi, vì vậy, không cần biết danh tánh Bần cô nương làm gì.

Chí Tôn chợt xoay qua cách khác :

— Nếu quả thật cô nương không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi ta phiền cô nương lột tận vuông lụa bịt mặt ra.

Thiếu nữ bịt mặt thảo lui một bước .

— Không thể được ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Nhất mình lên ba bước, Chí Tôn trầm nghị bảo Thiếu nữ bịt mặt :

— Cô nương nếu nàng không chịu lột vuông vải bịt mặt, thì xin lỗi cô nương, ta buộc lòng ra tay để tìm hiểu đâu là sự thật.

Thiếu nữ bịt mặt nghe Chí Tôn hăm dọa, lại thảo lui thêm ba bước, toàn thân nàng rúng động lên.

Sự trạng đó khiến cho Chí Tôn nhận thấy những điều xét đoán

http://tieulun.hopto.org

của mình đông được nửa phần, Thiếu nữ bịt mặt rất có thể Hồng Y NữXảo Nhi, nếu không thì tại sao nàng lại có cử chỉ kỳ dị đó.

Chí Tôn cất mình tới nữa trượng gần thiếu nữ bịt mặt hơn.

Thiếu nữ bịt mặt phất động hữu chưởng thét :

— Tặc tử ngươi muốn chết à ?

Giọng nói của Chí Tôn bỗng lạnh như sắt :

— Bình sinh ta hễ nói ra là hành động ngay. Bây giờ ta nhất định phải lột mặt nạ của cô nương xem phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi không ?

Lời chưa kịp dứt, thân hình của Chí Tôn lẹ làng như bóng quỉ, xẹt lại gần thiếu nữ bịt mặt, thình linh, thò hữu chưởng chộp lấy vuông lụa đỏ trên gương mặt của nàng.

Thiếu nữ bịt mặt thoáng nhận kịp, nàng cười lên lạnh lẽo, lẹ như làn sét phóng đi nơi khác, đồng thời đưa tréo ra một chưởng, nặng tợ quả băng sơn, cuồn cuộn áp tới Chí Tôn.

Luồng chưởng phong của thiếu nữ bịt mặt thật là quái dị chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ.

Vừa chộp hụt vuông lụa điều bịt mặt của Thiếu Nữ áo đỏ, Chí Tôn bâng khuâng trong lòng, thì đã thấy bóng quỉ chưởng kỳ dị của đối phương xô đến.

Chẳng dám chậm trễ, Chí Tôn theo đà tiến phóng mình tới nữa trượng tránh khỏi áp lực kinh hồn của ngọn chưởng phong đó.

Rồi nhanh như sét giật lưng trời, chàng xẹt mình lại gần thiếu nữ bịt mặt, thò hữu chưởng chộp vuông lụa điều một lần nữa.

Cái chộp sau nầy, Chí Tôn đinh ninh sẽ giật phăng được vuông lụa bịt mặt của thiếu nữ, để xem nàng là ai.

Nhưng Chí Tôn đã lầm, thân thủ của thiếu nữ bịt mặt quả đã phi phàm, quán chúng, nên khi tả chưởng của Chí Tôn chưa tới, thì nàng đã thăng lên hai trượng, liền đó, hữu chưởng nàng bủa xuống thiên linh cái của chàng nặng tợ sóng bể đầu ghềnh.

Mặc dù đã chộp hụt thiếu nữ bịt mặt mất cả sự thăng bằng, nhưng vừa trông thấy nàng bốc mình lên không tấn công, là Chí Tôn đã lẹ như bóng quỉ, lắc mình một cái biến mất.

Cái thân pháp nầy quả thần quái vô cùng.

Công hụt Chí chiêu đó, lại chợt thấy chàng biến mất, khiến thiếu nữ bịt mặt vô cùng hoang mang, lo sợ nàng lẹ xẹt mình

ngang năm bước, thì thấy chàng đứng cách nàng độ khoảng hai trượng tự bao giờ.

Lập tức thiếu nữ xòe mười ngón chỉ hoang ra cùng lượt xô đến Chí Tôn lợi hại không tả.

Trong thâm tâm, Chí Tôn vẫn hoài nghi Thiếu nữ bịt mặt chính là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người chàng yêu thương trọn đời, nên không dám gây thương tích cho nàng, lại dùng ngón võ công tuyệt thế « Di Ảnh Kỳ Hình », thay đổi phương cách nhanh tợ bóng vong linh tránh thoát mười luồng chỉ phong hiểm ác.

Nhưng thân pháp của thiếu nữ bịt mặt quả tuyệt vời, nàng lại biến hóa mười luồng chỉ phong như hình cái quạt, từ những phương vị khác nhau, tấn công vào Chí Tôn như ánh tử quang.

Những luồng chỉ phong nầy tỏa cùng lượt, mang theo hình thù quỉ dị chẳng khác ám hồn từ cửa địa ngục hiện về.

Chí Tôn không đón đỡ, chàng chỉ nhảy tránh không ngừng, mười luồng chỉ Phong xé gió tan ra trong vô hình.

Liên tiếp mấy thế công bị phá hủy, Thiếu nữ bịt mặt thét lên lanh lảnh :

— Hãy rán tiếp mấy đường chiêu của ta !

Cùng trong tiếng thét, Thiếu nữ bịt mặt xả mình xuống đất, song chưởng quầy đi mấy vòng nhanh chóng.

Tức thì, bóng chưởng to như quả núi cuốn cuộn tuôn ra bao trùm cả không gian- quái lạ đến chưa từng thấy bao giờ.

Chỉ trong ánh chớp thời gian, Thiếu nữ bịt mặt đã đánh ra có đến chín chiêu, hai mươi bảy ngọn chưởng phong quái dị.

Không thể dùng công lực thường tránh né được, Chí Tôn thi triển thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », ẩn hiện tợ bóng vong linh, vô cùng huyền ảo, tránh khỏi tất cả hai mươi bảy luồng quỉ chưởng của thiếu nữ bịt mặt.

Qua các chiêu hiểm ác nầy, lửa giận bỗng cháy phừng trong tim, Chí Tôn nghiến răng tự nhủ :

— Mặc nàng nầy là ai không cần biết tới, nhưng đã hạ độc thủ định giết ta như thế, chẳng lẽ ta còn nhân nhượng nữa, vậy ta cũng thi thố phần nào lợi hại, mới có thể không chế á nầy được.

Nghĩ xong, Chí Tôn trụ hình lại như quả núi, tức thì hữu chưởng được huy động bảy phần công lực « Lưỡng Cực Chân

http://tieulun.hopto.org

Ngươn », đưa về phía thiếu nữ bịt mặt.

Chưởng phong vừa thoát khỏi thủ trung, đột thấy một luồng khí thể trắng đỏ cuồn cuộn tuôn ra cực kỳ mãu nhiệm, chụp trùm kình địch chung quanh có ngoài ba trượng lợi hại phi thường.

Nhận ra Chí Tôn hạ độc thủ với mình, Thiếu nữ bịt mặt rít thầm sau vuông lụa điều trùm kín mặt.

— Thất phu, ngươi định thương hại ta à ?

Thân hình Thiếu nữ bịt mặt nhồm tên, đồng giơ ngọc chưởng đẩy ra một luồng kình lực quái gở vô cùng...

Hai luồng kình chưởng chạm vào nhau phát ra một tiếng bộp .. kinh hồn...

Kình khí hai bên tiêu tan đi một lúc.

Thiếu nữ bịt mặt thảo lui một bước đứng vững lại.

Trái lại, Chí Tôn cũng bị quái lực quét nhằm lắc lư thân mình mấy cái mới giữ lại được sự bình thường.

Bất giác, Chí Tôn đã phải ngơ ngác lên, chàng đã dùng ngón võ công tuyệt thế « Lưỡng Cực Chân Ngươn », mang theo công lực bảy phần mà không thắng được Thiếu nữ bịt mặt, ngược lại còn bị chấn động cả toàn thân vì quái chưởng của kình địch, khiến chàng kinh hãi lên.

Do đó, tánh hào khí của Chí Tôn chồi dậy trong lòng, chàng đứng nhìn thiếu nữ bịt mặt một lúc, rồi trầm nặng bảo :

— Khá lắm đấy, cô nương hãy tiếp một vài chưởng xem nào.

Câu nói vừa chấm dứt. Từ chưởng trung của Chí Tôn đã phát hiện một làn khí thể hai luồng trắng đỏ.

Luồng chưởng phong nầy Chí Tôn tăng thêm ba phần công lực, khí thế mạnh bạo không tả.

Thiếu nữ bịt mặt thấy bóng chưởng huyền ảo nhưng vô cùng khủng khiếp của Chí Tôn, nàng khẽ rít hận thù :

— Gã thiếu niên vô tình kia, ta sẽ giết ngươi.

Lập tức, song chưởng của nàng quay đi một vòng, sau cùng đẩy ra hai luồng áp lực quái dị ào ào tới Chí Tôn...

Bộp... bộp... !

Lại mấy tiếng nổ chấn động cả mặt sân trường...

Chưởng phong quái dị của thiếu nữ bịt mặt bị luồng Lưỡng Cực Chân Ngươn quét tan rã trong vô hình.

Thân hình Chí Tôn chỉ lay động ít cái rồi như thường.

Trong khi, thiếu nữ bịt mặt thảo lùi hai bước, các huyệt đạo cơ hồ bị áp khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » làm bế tắt.

Nhưng sau đó nàng lại thét to :

— Công lực ngươi kể cũng khá đấy, hãy đỡ đường chiêu nầy !

Liền theo tiếng hét, Thiếu nữ bịt mặt xẹt tới gần Chí Tôn giơ song chưởng lên đánh tréo ngay hông chàng hai luồng kình lực.

Hai chiêu của thiếu nữ bịt mặt vừa đưa ra càng quái lạ hơn các đường chiêu trước, khiến đối thủ sẽ không biết hướng nào mà né tránh, chỉ nghe lồng lộng quái phong từ muôn hướng tới.

Đến như Chí Tôn công lực quỉ thần không lường nổi khi nghe chưởng âm chớp động, lòng chàng cũng kinh hãi lên, chàng không đón đỡ, mà chỉ dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » biến mất.

Chừng Chí Tôn xuất hiện bên cánh hữu của Thiếu Nữ bịt mặt vẫn còn giận dữ chàng vận dụng hết toàn bộ công lực đẩy một chưởng, nặng tợ lôi đình áp đến kình địch.

Đang lúc thiếu nữ bịt mặt đưa ra một chiêu đột thấy Chí Tôn biến mất, thì trong lòng đã kinh hoảng, chưa hiểu phải đối phó ra làm sao cả.

Đến khi phát giác Chí Tôn đứng cách gần hai trượng, thì một luồng kình lực kinh hồn đã tới sát bên mình, không còn thể nào tránh kịp nữa.

Thiếu nữ rú khẽ trong mồm :

— Mạng ta đã bỏng rồi !

Bình !

Đồng thời một tiếng kêu thảm khốc thoát ra từ cửa miệng thiếu nữ bịt mặt, chiếc bóng đỏ bị chưởng phong « Lưỡng Cực Chân ngươn vụt ra ngoài ba trượng, rớt xuống im lìm.

Thiếu nữ bịt mặt đã như cái xác không hồn.

Chí Tôn sững sốt về hành động của mình, rồi thầm nhủ :

— Nàng đã chết ngất, ta nên thừa dịp nầy lột vuông lụa điều trên gương mặt nàng xem có phải Hồng Y Nữ Xảo Nh. hay không cho biết.

Nghĩ xong, Chí Tôn xê mình tới chỗ Thiếu nữ bịt mặt.

Chàng đứng ngắm nàng nằm bất động trên mặt đất, tình trạng quả thật là thê thảm một lúc cuối xuống thò hữu chưởng toan lột

http://tieulun.hopto.org

vuông lọa điều ra,

Chợt có một giọng quát nặng trầm nổi lên :

— Tiểu tử, ngươi dám gây thương hại cho Quận Chúa ta à ?

Kế đó, một luồng chưởng phong cực kỳ mạnh bạo áp đến bên Chí Tôn nặng như quả núi.

Chí Tôn vì nóng nảy, vô tình quật một chưởng thần công làm Thiếu nữ bịt mặt phải chết ngất, chàng hết sức hối hận, định tâm xem vết thương nặng nhẹ thế nào, để tìm phương cách chữa trị.

Nếu nàng quả là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì sự tình càng rối rắm thêm nhiều, nàng có thể vì vậy mà oán hận chàng đến suốt đời, vô phương cứu vãn.

Đang khi bồi rồi đó, Chí Tôn không kịp dự phòng nên bị chưởng lực của kẻ quật nhằm, chàng hét lên một tiếng loạng choạng lui về phía sau nữa trượng, mới đứng vững lại được.

Cũng may cho chàng là, trong người sẵn có nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » luôn luôn hộ thân, gặp ngoại lực công thì phát sinh tác dụng chế ngự, cho nên, khi luồng chưởng phong quật tới là đã phát khởi xóa tan đi rất nhiều, nếu không chàng đã phải tuyệt mạng rồi.

Ngay lúc một bóng người lẹ như sao xẹt, từ trên không phóng xuống đứng sừng sững giữa tràng, lặng im không tiếng động.

Cái thân thủ ấy quả thật ảo tuyệt, quái lạ trên mặt giang hồ.

Chí Tôn nhìn kỹ bóng người mới đến, thì thấy đó là một Quái Bà mặt mũi xấu xí như quỉ dữ từ cõi địa ngục vừa hiện tới, cặp mắt xanh ngời chớp . . . nhìn chàng.

Quái Bà đứng cách Chí Tôn ngoài hai trượng.

Cái câu «Ngươi dám gây thương hại cho Quận Chúa ta à» hãy còn vang dội bên tai Chí Tôn. Chính Quái Bà đã thốt ra câu đó lúc từ trên không trung phóng xuống tràng đấu.

Chí Tôn bỗng nghĩ thầm :

— Cứ theo như lời Quái Bà vừa thốt, thì ra thiếu nữ bịt mặt nầy không thể là Hồng Y Nữ Xảo Nhi được, vì chính nàng là ái nữ của Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn và Lão khách nầy đã chết từ lâu, nàng đã bận thù Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương kẻ mẫu nàng mà bỏ ra đi, làm sao có kẻ hầu hạ để có thể gọi nàng bằng Quận Chúa được.

Còn Quái Bà nầy thuộc môn phái nào mà lại có cái công lực cao diệu như thế ?

Chàng nhìn Quái Bà, rồi lại nhìn thiếu nữ bịt mặt đang nằm bất động dưới đất, không nói gì cả.

Chợt một tiếng rên từ cửa miệng thiếu nữ bịt mặt thốt lên, nàng từ từ mở bừng hai luồng xạ nhỡn sáng đẹp xuyên qua hai lỗ hổng vuông lụa điều trùm kín mặt, vùng phóng người dậy lẹ làng.

Nàng rọi hai luồng sáng vừa khiếp vừa hận thù sang Chí Tôn.

Trong lúc, Quái Bà xẹt mình lại gần thiếu nữ bịt mặt, giơ song chưởng đỡ lấy nàng, trầm giọng hỏi :

— Quận Chúa có sao không ? Hiện tình thương tích trong mình như thế nào ?

Thiếu nữ bịt mặt khích động đáp :

— Ta chỉ bị thương sơ sài thôi, chẳng có gì đáng ngại cả.

Quái bà dời cặp mắt tinh quái qua phía Chí Tôn, rồi bảo thiếu nữ bịt mặt :

— Quận chúa hãy để ta giết thằng qui sống nầy, trả thù ngọn chưởng mà gã đã to gan gây thương tích cho Quận Chúa vừa rồi.

Dứt câu, Quái Bà định xà mình tới gần Chí Tôn.

Thiếu nữ bịt mặt vội hét :

— Khoan đã !

Quái Bà dừng lại trợ hai mắt phóng xạ.

— Sao thế hở Quận chúa ?

Thiếu nữ bịt mặt nhìn Chí Tôn một lúc, nàng quay qua Quái Bà, vùng buông tiếng thở dài :

— Chúng ta lên đường đi thôi !

Quái Bà hết sức kinh dị, dời cặp mắt tinh quái trở lại thiếu nữ bịt mặt, như muốn soi tận hồn nàng, vì sao có cử chỉ dị thường ấy.

Lúc ấy, Chí Tôn mang một tâm trạng cực kỳ phức tạp. Chàng cũng không hiểu nổi tại sao thiếu nữ bịt mặt lại ngăn cản Quái Bà không cho tấn công mình. Chàng tự cảm thấy hết sức xốn xang khó chịu, tinh thần nghị lạnh lùng nhất thời, biến tan đi đâu mất, nhường lại một vẻ bàng khuâng, bi xót hằn rõ trên gương mặt chàng.

Lặng nhìn thiếu nữ một chập lâu, Quái Bà cất giọng khàn khàu hỏi, trong câu hỏi có hơi khiếp :

— Tại sao Quận Chúa lại ngăn cản ta không cho ta giết chết

http://tieulun.hopto.org

thằng tiểu quỉ ? Hành động của Quận Chúa vừa rồi có nghĩa gì ?

Giọng nói của Thiếu nữ bịt mặt trở nên buồn thảm lạ lùng :

— Tân Di ạ ! câu chuyện có nhiều uẩn khúc, để ngày sau ta sẽ nói cho biết rõ mọi việc xảy ra.

Quái Bà càng kinh dị hơn, trố cặp mắt quái gở :

— Còn bây giờ Quận Chúa tính lẽ nào với tên quỉ sống nầy ?

Thiếu nữ bịt mặt lắc đầu chán nản :

— Hiện giờ ta chưa có ý định gì cả,

Quái Bà lồng lên như quỉ dữ :

— Thế ra Quận Chúa không cần nghĩ đến sự bảo vệ cái thanh danh Bạch Sa Cung nhà ta à ?

Bất giác Thiếu nữ bịt mặt ngửa mặt lên trời :

— Hỡi ơi...

Rồi nàng im bặt đi, nếu không có vuông lụa điều trùm kín mặt chắc chắn ai nhìn nàng cũng không khỏi rúng động cả lòng.

Tiếng than dài « hỡi ôi » của thiếu nữ bịt mặt, khiến Chí Tôn đến phải rùng mình lên, chàng nghe như có ai cầm một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trái tim, mà giòng máu rỉ chảy không ngừng.

Nhưng nghe đến ba chữ « Bạch Sa Cung » Chí Tôn vô cùng thất vọng, chàng thầm nghĩ : Có lẽ thiếu nữ bịt mặt là Quận Chúa Bạch Sa Cung, của phái Nam Hải, một danh phái triều đại nào cũng có xuất hiện những Quái khách, kỳ nhân, nay chẳng hiểu có chuyện gì hệ trọng lại xuất hiện trên giải đất Trung Nguyên nầy ?

Trong nội cái thân thủ của Quái Bà đủ hiểu võ công của danh phái Bạch Sa Cung cao tuyệt đến bực nào rồi.

Như vậy, Thiếu nữ bịt mặt nhất định không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi được.

Quái Bà im lặng một chập bỗng nói :

— Quận Chúa...

Nhưng thiếu nữ bịt mặt đã ngắt ngang câu nói của Quái Bà :

— Tân Di ạ ! Chúng ta hãy gác bỏ sự thù hằn đó, để còn lo nhiều việc chính đáng hơn, thời giờ đã hết rồi.

Không biết phải làm sao hơn, Quái Bà gật đầu :

— Quận Chúa ạ ! Hiện giờ chúng ta có thể nào đoán trước được những điều khẩn cầu của ta. Lão nhân Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân có chấp nhận hay rồi chối từ, chúng ta sẽ hay cả chuyến đi nầy.

Thiếu nữ bịt mặt quả quyết :

— Chúng ta có thể thành công lắm Tân Di ạ ! vì ta nghe giang hồ đồn đãi lão ta, là một kỳ nhân giàu lòng nghĩa hiệp, chắc sẽ không từ chối những lời cầu khẩn của chúng ta đâu.

Nghe hai người đối đáp lại nhắc đến tên Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân, Chí Tôn chợt nhớ tới lời trăng trối của Sư phụ chàng Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn đã bảo Lão nhân nầy là một vị ẩn nhân.

Cách đây hai mươi năm về trước, đêm Cam Lộ Bang bị bọn Đại ma đầu trong hai đạo Hắc Bạch nửa đêm xông vào tập kích tại Tổng Đàn trong núi Võ Lăng, từ Bang Chủ đến môn đệ, có đến hai trăm mạng người đều bị thảm sát.

Trong số nạn nhân chỉ còn lại vỏn vẹn ba người : Bang Chủ Dương Chấn Hoàn, và hai vị Sư Thúc Kỳ Văn Quân, Châu Lập Đạo mang đầy thương tích trong mình, chết ngất giữa những xác chết chồng chất nhau.

Tuy nhiên không một ai cử động được, phần thương tích trầm trọng, phần công lực đã kiệt huệ trong đêm quyết chiến kinh hồn vừa qua nên ba người chỉ nằm im chờ tử thần sắp đến.

Tinh cờ hôm sau, Lão Nhân Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân, đi ngang núi Võ Lăng nghe có tiếng rên la khe khẽ, liền vào huyệt động mổ tim ba xác người lên, rồi dùng thần dược cải tử hoàn sinh, cứu sống cả ba.

Do đó, Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn nhớ cái đại ân nầy mà tôn lão nhân là Hiển nhân vũ lâm.

Kể đó chẳng bao lâu, một đêm mưa tuyết đầy trời Chí Tôn xuống núi lấy lương thực. Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn và hai vị Sư Thúc Kỳ văn Quân, Chu Lập Đạo bị Lão ma đầu Xích Phát Âm Ma dò được tung tích, kéo thêm đông bọn bao vây hạ sát tại huyệt động.

Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Dương Chấn Hoàn có dặn chút cho chí Tôn mấy điều huyết hận và trao cho chàng cây Tàn Chi Quái Đao cùng quyển Huyết Hải Thâm Cừu gồm tất cả những danh tánh của đại, tiểu cừu nhân.

Chót hết, Sư phụ chàng dặn dò sau nầy phải tìm cách đáp đền lại công ơn của Lão nhân Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, khi nghe Quái Bà và Thiếu nữ bịt mặt nói đến lão nhân, câu chuyện xưa vụt hiện trong trí óc Chí Tôn, chàng không hiểu hai người gặp lão nhân có những lời cầu khẩn gì mà xem ra chừng quan trọng lắm.

Chàng nghĩ thầm :

— Hay là ta chờ hai người này đi về hướng nào, ta sẽ núp lén sau lưng để tìm tung tích của vị đại ẩn nhân đó.

Nghĩ vậy rồi, Chí Tôn lẳng lặng không nói một lời, chàng làm như không hề chú ý đến câu chuyện bàn bạc giữa hai người.

Chàng cũng rất bàng hoàng, mặc dầu Quái Bà thốt ra những lời hiền cầu khẩn, nhưng chưa hiểu sự thật có phải đến để hạ sát lão nhân Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân hay không.

Lúc ấy, Quái Bà cũng vừa trộ cặp mắt tinh quái sang phía Chí Tôn nhìn một chập, rồi lại quay nhìn thiếu nữ bịt mặt, khẩn khẩn bảo :

— Này Quận Chúa, tiểu tử này thật là ngông cuồng, kiêu ngạo gã xem phái Nam Hải Bạch Sa Cung của chúng ta như chẳng có người đối thủ, chẳng lẽ chúng ta nhượng bước một cách nhục nhã như thế này sao ?

Thiếu nữ bịt mặt vẫn lắc đầu :

— Chuyện này ngày sau sẽ tính, mặt giang hồ mênh mông lớn rộng, chúng ta sẽ còn ngày gặp lại hắn, Tân Di đừng vội làm gì

Quái Bà day qua Chí Tôn trầm âm bảo :

— Quận Chúa nhà ta phúc hậu như thế, kể ra thì hôm nay cũng là một điều may mắn to tát cho ngươi đấy, Giá nếu không, thì sổ mạng ngươi hôm nay coi như đã hỏng rồi.

Nghe Quái Bà thốt ra câu hăm dọa rợn người này, Chí Tôn buông ra một tiếng « Hừ » tỏ vẻ khinh thường kẻ địch. Quái Bà thấy kình địch ngạo mạng đến tột cùng, tức thì trợn cặp mắt tinh quái, bắn xạ hung quang thẳng vào mặt Chí Tôn; mồm rộng to như quỉ hú tự rừng già :

— Thằng quỉ sống, ngươi hử những gì ? Hắn ngươi không còn muốn sống trên cõi đời này nữa chắc ?

Chí Tôn càng trêu Quái Bà bằng cách vênh bộ mặt lên rồi cất ra một giọng hết sức khinh miệt :

— Nữ đại ma đầu ạ ! Ta trông ngươi năm nay tuổi tác cũng đã

già, ta tưởng đâu ngươi từng trải sự đời, hiểu rõ luật nhân quả và sự đào thải của vũ lâm chẳng ngờ ngươi mắt đui, tai điếc, không biết trên mặt giang hồ mênh mông vô tận như thế nào cả.

Ta sợ e rằng ngươi cứ quen đem khua cái mồm lớn lời, có ngày ân hận sẽ không còn kịp đấy.

Câu nói này khiến cho máu nóng của Quái Bà sôi bừng tận đỉnh đầu, sắc mặt xám nghịt trông thấy rõ, nhưng vì quá giận mất hẳn cả sự bình tĩnh, chưa biết phải nói thế nào cùng Chí Tôn cho xứng đáng.

Thiếu nữ bịt mặt vội chen vào :

— Tân Di ạ ! Nội nhân từ trước đến nay có từng nghe qua trên mặt giang hồ vừa xuất hiện một tên đại ác ma cực kỳ tàn bạo, gọi là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác bao giờ chưa ?

Quái Bà hơi kinh dị câu hỏi bất ngờ của Thiếu nữ bịt mặt, nhưng vẫn đáp :

— Ngày ta vừa đặt chân trên giải đất Trung Nguyên này cũng đã nhiều lần nghe bọn cao thủ giang hồ bàn tán xôn xao về thủ pháp giết người hết sức khủng khiếp của tên đại ác ma này. Nhưng chủ nhân Lệnh Xé Xác từ xưa đến nay đã có mối quan hệ gì với chúng ta đâu mà Quận Chúa phải thăm dò như thế ?

Thiếu nữ bịt mặt trỏ Chí Tôn :

— Chính hắn là Chủ nhân Lệnh Xé Xác đấy.

Câu nói hãi hùng của thiếu nữ bịt mặt làm cho Quái Bà phải giật lùi một bước, trộ hai luồng thanh quang vào mặt Chí Tôn một hồi lâu, như tìm một sự thật ở con người chàng.

Lát sau, Quái Bà day qua hỏi thiếu nữ bịt mặt :

— Quận Chúa bảo thật chăng ?

Thiếu nữ bịt mặt hất hàm sang phía Chí Tôn :

— Nếu không tin lời ta là đúng nội nhân cứ hỏi ngay hắn sẽ hiểu rõ đâu là sự thật.

Quái Bà đời hai luồng thanh tuyến qua Chí Tôn nhìn chàng từ đầu chí đến chân, trầm giọng hỏi :

— Có phải chính ngươi là Chủ nhân Lệnh xé xác, một tên đại ác ma bạo tàn hung tợn, đã từng khuấy động đất trời trong khoảng thời gian gần đây mà bọn vũ lâm đồn đãi chăng ?

Thoạt đầu, Chí Tôn hi vọng Thiếu nữ bịt mặt chính là Hồng

http://tieulun.hopto.org

Y Nữ Xảo Nhi hóa trang; người yêu của chàng sau khi đắm thuyền trên bể cả, cũng như chàng gặp được một kỳ duyên nào đó thoát nạn nên hết sức dùng lời lẽ nhẹ nhàng, êm dịu để tìm hiểu sự thật nội tình đối phương, nhưng qua những câu đối đáp từ nãy, chứng tỏ thiếu nữ không phải người con gái mà chàng từng đau khổ nhớ thương mà lại là Quận Chúa Bạch Sa Cung, thuộc đạo phái Nam Hải vừa đặt chân lên đất liền, chàng chuyển sang ý niệm khác.

Cho nên, khi nghe Quái Bà nhắc đến hành động giết người của chàng, Chí Tôn cháy phừng lửa giận không còn có thể nhẫn nhịn được nữa, vùng quát to :

— Đúng đấy, chính ta là Chủ nhân Lệnh xé xác đây. Nhưng người muốn biết để làm gì ?

Quái Bà cười khì khì như quỉ dộc :

— Nếu quả thật vậy cũng mặc xác người, ai sợ hãi một nhân vật không bổ, tanh máu như người, chứ Tân Phương Lan ta đây vẫn xem thường giống những tên ma đầu khác, chẳng có gì quan trọng cả.

Đến bây giờ, Chí Tôn mới hiểu ra Quái Bà chính là Tân Phương Lan, một tay danh thủ lẫy lừng của Bạch Sa Cung, thuộc đảo phái Nam Hải, cách hai mươi năm trước từng làm khiếp mật Vũ-Lâm, hèn nào lời nói chẳng ngạo mạn, xem chốn giang hồ chẳng ra gì cả.

Chàng lạnh lùng cười lên :

— Quái Bà Tân Phương Lan, sự thật ta cũng công nhận người có chút tiếng tăm trong giới giang hồ, nhưng người chỉ có thể xưng hùng, xưng bá ngoài Nam Hải, chứ đối với Bản Lệnh chủ đây nào có ngại gì.

Nếu cần, ta sẽ dạy cho người một bài học lịch duyệt giang hồ, kẻo người xem cao thủ Trung Nguyên dưới tầm mắt của người.

Quái Bà dửng tốc trán :

— Chủ nhân Lệnh xé xác, hiện nay người đã tự xưng mình là cao thủ tột bực trên hàng ngũ Vũ Lâm à ?

Chí Tôn không trả lời ngay câu hỏi của Quái Bà Tân Phương Lan, mà chỉ khinh khỉnh trên gương mặt đẹp tuyệt thế :

— Qua mấy đường chiêu vừa rồi, theo Bản Lệnh chủ nhận thấy môn phái Nam Hải không có gì cao cường cho lắm.

Quái Bà căm hờn quát :

— Thế thì hôm nay ta cùng người đấu với nhau vài mươi

đường chiêu, cho người rõ đâu là sự lợi của môn Nam Hải, mà vứt bỏ đi cái bản tính ngạo mạn trong đời, chẳng cần trông thấy trời cao đất rộng là gì cả.

Chấm dứt câu quát, Quái Bà xẹt đến cách Chí Tôn khoảng hai trượng đứng lại, song chưởng từ từ giơ lên, mười ngọn chỉ phong tức thì phát động cơn gió quỉ dị...

Trông thấy tình hình căng thẳng tột độ, chẳng hiểu nghĩ sao, thiếu nữ bịt mặt xẻ đến đến gần Quái Bà, giơ tả chưởng ra ngăn cản đồng thời cất giọng trầm nghị bảo :

— Tân Di ạ ! nội nhân đừng nóng nảy với gã thiếu niên ngông nghênh ấy mà làm gì, hãy nghe theo ta, lo làm việc chính đáng khẩn cấp trước, kẻo lão Sư phụ ở Bạch Sa Cung mỏi lòng trông đợi.

Quái Bà Tân Phương Lan tức thì ngừng song chưởng :

— Thế hiện giờ Quận Chúa nghĩ sao đến thằng tiểu quỉ nãy, chẳng lẽ chúng ta để gã mạt sát thậm tệ đến thế ?

Thiếu nữ bịt mặt bình thản đáp :

— Tân Di cứ yên tâm, đừng lo chi cả, ta quả chắc sẽ có một ngày nào đó không xa lắm, gã thiếu niên ngông nghênh nãy sẽ tìm đến chúng ta một cách hết sức bất ngờ, chừng đó Tôn Bà muốn xử sự thế nào với gã mà lại không được.

Bây giờ chúng ta hãy đi thôi.

Câu nói quá mơ hồ, bao trùm một màn bí mật nặng nề của thiếu nữ bịt mặt, chẳng những khiến cho Chí Tôn chẳng hiểu đầu là đầu cả, đến Quái Bà Tân Phương Lan cũng đến phải ngơ ngác lên; không sao tìm nổi sự trắc ẩn bề trong.

Chí Tôn ngây người ra nhìn thiếu nữ không chớp.

Quái Bà Tân Phương Lan cũng đứng trầm ngâm một hồi, rồi đay hỏi thiếu nữ bịt mặt :

— Quận Chúa vừa thốt ra lời gì lạ vậy ? Tại sao thằng quỉ nhỏ nãy sẽ tìm đến chúng ta trong thời gian gần đây ? Chuyện nãy đúng thật như thế, hay Quận Chúa có dụng ý gì khác hơn.

Thiếu nữ bịt mặt nghiêm nghị đáp :

— Lời ta nói sau nãy Tôn Bà sẽ rõ. Ta lừa dối có ích lợi gì cho ta đâu. Thôi, chúng ta hãy lên đường cho chóng.

Chấm dứt câu nói, Thiếu nữ bịt mặt không chờ Quái Bà kịp thốt, nhẹ lẹ làng phóng mình đi trước, tà áo đỏ theo làn gió phất phới

http://tieulun.hoptd.org

về sau.

Quái Bà Tân Phương Lan không biết làm sao hơn được, liền quày sang Chí Tôn quát cảm thù :

— Tiểu tử, có một ngày nào đó ta sẽ phanh thây ngươi !

Một cơn gió lộng nhẹ thoảng qua...

Quái Bà đã nhắc mình đi ngoài mười trượng, lắc lư thân hình mấy cái biến mất theo bóng đó vừa xóa trong cái chàm mờ...

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

CÁI CHẾT CỦA THẦN Y

CHÍ Tôn đưa mắt nhìn theo bóng đỏ và Quái Bà cho đến khi hút dạng, mà vẫn còn đứng tần ngần không chút cử động.

Tự nhiên, trong lòng chàng cảm thấy một ý niệm bơ vơ, trống lạnh hơn bao giờ hết. Một mối kỳ vọng ảo tưởng của chàng nuôi trong trí não mấy ngày qua, giờ bỗng biến thành mây khói.

Sự tình đã quá rõ rệt !

Thiếu nữ áo đỏ kia là một vị Quận Chúa Bạch Sa Cung, một bí môn phái ngoài Nam Hải, vào đất Trung Nguyên với một sứ mạng cần kíp, chứ không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người yêu mến của chàng.

Như vậy, đủ chứng tỏ Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã vời thây dưới tay bể, vĩnh viễn xa chàng không còn ngờ vực gì nữa.

Bất giác, Chí Tôn buông tiếng thở dài, chàng lẩm bẩm :

— Thế là hết thật rồi !

Nhưng đột nhiên, mất ý niệm lạ thường chợt chớp lòe qua ánh mắt của Chí Tôn, chàng cảm thấy giữa chàng và Thiếu nữ bịt mặt có một cái gì liên hệ, một mối tình huyền diệu đột nhiên hiện trong lòng chàng.

Chàng ước vọng mong gặp lại Thiếu nữ bịt mặt một lần nữa và không muốn bao giờ vắng bóng nàng.

http://tieulun.hopto.org

Tà áo đỏ của Thiếu nữ bịt mặt có một sức mãu nhiệm thiêng liêng thu cuốn hồn chàng ngây ngất, bơ vơ. Quả thật, nàng giống hệt cái hình giáng yểu kiều của Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngày xưa không thẹn tả.

Nàng xuất hiện giữa chốn giang hồ tức lòng chàng trống lạnh, mang lại cho chàng một niềm hy vọng vô bờ bến; rồi giờ lại ra đi để lại cho chàng một sự tuyệt vọng chán chường.

Quận chúa Bạch Sa Cung!

Hồng Y Nữ Xảo Nhi!

Chí Tôn cứ lẩm bẩm hai cái tên huyền bí ấy. Tại sao hai thiếu nữ nầy lại giống nhau như đúc và cùng vận sắc phục như nhau?

Chí Tôn bối hối một chập lâu, chàng chợt nhớ đến cuộc hành trình đến Vu Sơn, núi Tây Nhạc dự trận tranh hùng cao thấp cùng vị cao đồ của Lão Lăng di Phong.

Thời khắc đã đến rồi, Chí Tôn không thể chần chờ thêm nữa, chàng đi cho kịp lời ước hẹn cùng hai lão tiền bối Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư.

Nhưng sực nhớ đến lúc nãy Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan có nhắc đến Sanh Hoa Đà Ngô tế nhân, vị đại ân nhân của Sư phụ, Chí Tôn đột ngột thay đổi ý niệm, chàng muốn gặp mặt vị Lão nhân nầy, đáp lại nỗi ân xưa mà trước lúc lâm chung Sư môn chàng đã đi chí đó.

Hơn nữa, chàng cũng muốn biết rõ hành tung của Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà xem hai người tìm Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân làm gì, khẩu cấu một điều hệ trọng hay sát hại lão nhân.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn phóng mình theo Thiếu nữ bịt mặt đã hút dạng từ lâu. Chàng thi triển một thân pháp cực kỳ huyền ảo; bay như làn mây nhỏ phớt qua các khu rừng.

Nếu không phải là cao thủ giang hồ, nhìn qua thân pháp hư ảo của Chí Tôn, sẽ bảo đó là hồn ma bóng quỉ hiện hình.

Một giờ sau, Chí Tôn đi hết khoảng quan lộ thăm thẳm, bây giờ chàng đã chuyển qua đường núi trập trùng, quanh co.

Cây xanh điệp điệp, bóng núi tà tà, Chí Tôn vừa đi, vừa quét mắt nhìn, mà lòng chàng cảm thấy một nỗi u hoài khó tả.

Vượt lên hai ngọn đồi, trước mắt Chí Tôn hiện ra một khe nước chảy trong veo. Hai bên khe là hàng tre xanh rợn.

Giữa những bụi tre xanh, ẩn hiện một gian nhà tranh ẩm thấm và bóng mát vẽ nên một bức họa tuyệt vời.

Một ngột, Chí Tôn nhận ra một bóng đỏ và một bóng đen phóng vào gian nhà tranh đó.

Chàng đã phải bật kêu:

Cô ả kia rồi!

Chí Tôn biết ngay đó là gian nhà của Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân vị thần y mà chàng đã tìm suốt mặt sông hồ mấy tháng qua.

Không để mất thì giờ, Chí Tôn triển ngay một thân pháp hư huyền, mập mờ tợ một oan hồn, chớp nhoáng phóng tới gian nhà tranh núp giữa đám tre xanh mà bóng đỏ và bóng đen vừa chui vào.

Còn cách khoảng hai mươi trượng, thình linh Chí Tôn nghe có tiếng kêu la kinh hoàng, âm thanh của giọng đàn bà.

Hiểu ngay có chuyện không lành vừa xảy ra, Chí Tôn lẹ như bóng quỉ phóng tới gian nhà, đáp xuống.

Giờ phút nầy, Chí Tôn không còn nghĩ đến việc ẩn giấu thân hình nữa, chàng lẹ làng đứng trước sân...

Chí Tôn quét mắt nhìn vào, thấy quả thật Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan đang đứng sừng sững giữa gian nhà.

Rồi cặp kỳ quang xuống đất, bất giác Chí Tôn sửng sốt lên, chàng kêu thầm trong miệng:

— Ô, sao lại thế nầy!

Chỉ thấy dưới mặt đất chính giữa gian lều tranh một thi thể của ông lão đầu tóc bạc phơ nằm trên vũng máu, mình mẩy đầy những vết thương, tình trạng vô cùng khiếp hải.

Chung quanh bàn ghế ngổn ngang, có nhiều vết máu bắn vọt lên vách, cho biết nơi đây vừa diễn ra một cuộc xô xát ghê tởm.

Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan, đứng ngơ ngác trước cái xác của ông lão tóc bạc.

Tiếng kêu lúc nãy là do Thiếu nữ bịt mặt phát giác ra cái thi thể của ông lão tóc bạc, chính thực Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân chủ nhân lều tranh nầy.

Chợt trong lúc đó, Thiếu nữ bịt mặt cũng vừa quay ra, Nhận thấy Chí Tôn đang đứng tần ngần trước cửa gian lều tranh, nàng thốt lên:

— Lại cũng người đấy à!

Quái Bà Tần Phương Lan nghe tiếng thét của Thiếu Nữ bịt

http://tieulun.hopto.org

mặt, biết ngay có kẻ đứng ngoài, liền xê mình ngang ba bước; trộ cặp mắt sáng ngời tợ chớp nhìn ra coi đó là ai.

Bất chợt Chí Tôn; Quái Bà rống to lên :

— Thằng qui sống, tại sao ngươi cũng lại theo bọn ta đến nơi này ? Chắc hẳn ngươi không còn muốn sống trên cõi thế gian nầy nữa à ?

Lúc ấy Chí Tôn để cho tâm hồn hoàn toàn đắm chìm trong tình cảnh quá bi đát. Chàng không ngờ từ lâu trên bước giang hồ chàng hết sức kiếm tìm vị thần y nầy, mà không gặp, nay vừa ra tung tích thì phải bị một cái chết thê thảm.

Chí Tôn tự nhủ .

— Bình sinh trong cuộc đời của Sanh Hoa Đà Tế Nhân từng nghe đâu là một thánh y giàu lòng nhân ái, đã cứu sống không biết bao nhiêu mạng người, chưa hề sinh thù oán với ai, nhưng tại sao hôm nay lão nhân lại bị hạ sát thê thảm dường nầy, phải chăng có điều bí ẩn ?

Lão nhân chết vì tư thù, hay còn một sự bí ẩn khác ?

Chàng hết sức hoang mang và thắc mắc trong lòng.

Một vị đại ân nhân của Sư phụ chàng Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn từng ra tay cứu sống thầy chàng và hai vị sư thúc, ân chưa trả, giờ lại gặp một cái chết hết sức đau thương.

Thuở lão nhân sanh tiền chàng đã không thừa hành cái di chỉ của Sư phụ được, giờ đây chàng phải tìm cho ra kẻ huyết thù, lấy máu rửa hận cho người đã khuất mới được yên vui chôn tuyền đài.

Chàng mãi đuổi theo cảnh tượng chém giết khinh hoàng đâu còn nghe lọt câu hỏi của Quái Bà Tăn Phương Lan vào tai nữa.

Quái Bà giận dữ hét to thêm :

— Thằng Tiểu qui, ngươi điếc rồi đây à ? Lời ta hỏi vừa rồi ngươi có nghe rõ chưa :

Chí Tôn giựt mình trở về thực tại.

— Ngươi vừa hỏi những gì ?

— Ta muốn biết : Tại sao ngươi còn đuổi theo chúng ta đến tận chốn nầy ? ngươi phải khai thật, nghịch lại, ngươi đừng trách ta sao độc thủ đấy.

Chí Tôn khinh bỉ đáp :

— Chớ có kheo khoan mồm mép. Ta hành động theo ý muốn của ta không hề theo đuổi ai cả. Bọn ngươi đã biết đến đây, ta không

tới đến được à ?

Quái Bà trộ cặp mắt qui quái :

— Nhưng ta hỏi ngươi, mục đích của ngươi đến tìm Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân để làm gì ? Ngươi không thể giấu giếm được.

Nghe Quái Bà hỏi, Chí Tôn sự nhớ lúc nảy tại cách rừng già hai người có bàn với nhau đến khẩn cầu thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân một điều gì đó, chàng không hiểu mục đích của hai người đến có phải vì vậy mà đem lại hậu quả thảm khốc cho vị thần y trong giai đoạn nầy không ?

Phải chăng vì một bí ẩn nào đó mà Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân bị giết liên hệ tới việc Quái Bà và thiếu nữ bịt mặt tới tìm.

Nếu có thể rõ cái mục đích khẩn cầu vị thần y của hai người nầy rất có thể chàng sẽ khám phá ra tung tích của bàn tay bí mật đã nhúng vào máu của vị Đại ân nhân Sư phụ chàng.

Chí Tôn nghĩ thầm : Hay là ta thử hỏi cái lai ý của lão Bà Quái gở nầy và cô gái bịt mặt kia xem sao.

Chàng trầm giọng hỏi Quái Bà :

— Trước nhất ta muốn biết hai ngươi đến tìm Sanh Hoa Đà Ngô tế Nhân với những dụng ý gì ?

Quái Bà khàn khàn đáp :

— Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước.

Đứng trầm mặt suy tưởng một chập. Chí Tôn nói giọng đầy khích động :

— Thần Y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân ngày trước có một ân huệ to tát đối với Sư phụ ta, khi lâm chung người có dặn ta phải tìm khắp mặt giang hồ đền đáp.

Lúc nảy, ta nghe hai người bàn bạc với nhau tìm đến khẩn cầu một việc cùng vị thần y nầy, cho nên ta mới âm thầm theo dõi đến đây, một là muốn đáp lại ân xưa, hai nữa sợ có điều chẳng lành xảy ra cho vị thần y...

Nhưng khi ta sắp đến nơi thì không ngờ...

Quái Bà cắt ngang câu nói của Chí Tôn :

... Như vậy ngươi đã đến quá muộn rồi !

Chí Tôn bỗng xạ hai luồng kỳ quang ngay mặt Quái Bà :

— Ta đã đáp xong câu hỏi của ngươi rồi; bây giờ đến lượt các ngươi hãy nói rõ cái mục đích đến đây cho ta nghe thử.

Quái Bà lạnh lẽo đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Điều này ta không thể báo cho ngươi biết được.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn tức thì đổi sắc, chàng trợn hai kỳ quang :

— Ngươi phải trả lời câu hỏicủa ta.

— Ngươi đừng bòng dọa nạt chúng ta vô ích.Nếu ta nhất định không báo cho ngươi biết cái mục đích của chúng ta thì ngươi định lẽ nào ?

— Thì ta nhất định tìm một phương cách thật cứng rắn buộc ngươi phải khai rõ cái sự thật hệ trọng của nó,

Bòng Quái Bà rống to :

— Thằng qui nhỏ, có lẽ ngươi định thử cùng ta mày đường chiêu đây chắc ? Vậy ta mời ngươi bước ra ngoài.

Chí Tôn cháy phừng lửa giận:

Ngươi làm sao đủ tư cách đấu võ với ta.

— Đừng khua môi lưỡi, có giỏi theo ta ra ngoài khoảng đất trống kia.

Quái Bà chực sà mình ra ngoài, thì Thiếu nữ bịt mặt đã bảo.

— Tấn Di, đừng cần nóng nảy làm gì, chúng ta cứ báo thật cái mục đích của chúng ta đến đây cho hắn nghe đi, không sao phải sợ cả.

Chí Tôn hằn học báo :

— Nếu hai người không nói rõ cái nguyên nhân việc gặp gỡ Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân cho ta rõ, thị bắt buộc ta cho hai người là những kẻ đã đồng mưu hạ sát vị thần y này, đồng thời, ta sẽ lấy máu trả thù cho người đã khuất, mà những kẻ đầu tiên chính là hai ngươi.

Quái Bà ngơ ngác :

— Ngươi định báo thù cho Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân ?

Chí Tôn quả quyết :

Phải đấy, ta nhất định phải lấy máu đền nợ máu.

— Tại sao ngươi phải báo thù ?

— Lúc này ta từng báo vị thần y này có cái đại ân nhân với sư phụ ta.

Quái Bà khích động mạnh, thò cặp mắt qui quái nhìn Chí Tôn một chập lâu, khẽ gật đầu :

— Được rồi để ta nói cho ngươi nghe, nhưng ta cần phải nói

rõ không phải vì lời hăm dọa của ngươi ta sợ sệt phải bảo thật cái lai ý của mình, mà chỉ vì hành động của ngươi có phần chánh đáng cũng như chúng ta.

— Ngươi hãy nói mau !

— Sư phụ chúng ta bảo mang mười hạt minh đến Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân để làm lễ vật, thỉnh cầu một vài viên linh dược tiếp cốt vì người đã bị chia lìa thân thủ lâu ngày, chỉ có vậy thôi, ta chứng minh cho ngươi rõ lời nói của ta là đúng.

Vừa nói dứt câu, Quái bà thò tà chường vào túi lấy ra mười hạt minh châu sáng rạng khác thường, hạt nào hạt này to lớn chưa từng thấy.

Cho đến bây giờ, Chí Tôn mới tin lời nói của Quái bà là sự thật chứng tỏ thiếu nữ bịt mặt tới đây không hề có liên can đến sự thảm sát Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân.

Chàng châu mày nghĩ thầm :

— Vậy ta cũng nên bước lại gần khám nghiệm các vết thương xem thân thủ của kẻ bí mật đã ra tay thuộc môn phái nào.

Chí Tôn xê lại gần chỗ bàn ghế ngổn ngang, lư trầm vàng vài tứ tung, biểu tượng vừa rồi đã trải qua trận đấu ác liệt, dĩ nhiên, phần thảm bại về vị thần y lừng danh ấy

Chàng nhìn khắp thân mình thấy có nhiều vết kiếm đâm chém, máu đã đông thành vũng đen sì, chứng tỏ cuộc lưu huyết đã xảy ra từ lâu.

Đọt nhiên, từ trong góc gian lều một vật đỏ chói chóa mắt Chí Tôn, chàng « ồ » một tiếng, rồi bước lại nhặt lên.

Thấy đó là một thiếp màu đỏ to tướng, trên có viết mấy hàng chữ cứng cáp, ngoằng ngoèo, Chí Tôn liền đọc ngay :

« Bản Giáo Chủ phó thác sứ mệnh cho Đường Chủ Ngô Bá Thiên cùng các môn hạ đi theo, cầm thư hiệu này đến thỉnh cầu các hạ sang đạo đường giúp cho Bản giáo Chủ chức vị lương y, mong rằng yêu của ta sẽ được mặc nhiên chấp thuận.

Am Ma Giáo Chủ

Đọc xong mấy dòng chữ trên tấm thiếp đo, bất giác Chí Tôn cháy phừng lửa giận, một luồng sát khí bốc mờ trên gương mặt chàng.

Chàng hết vang lên :

— Cũng lại là hành động tàn bạo của bọn Âm Ma, Bản Lệnh Chủ thề phải giết sạch bọn ngươi để trả mối huyết cừu này.

http://tieulun.hopto.org

Theo sự phán đoán của Chí Tôn, thì âm Ma Giáo Chó biên thiếp mời bọn Ngô Bá Thiên, cùng một bọn Âm Ma tới gian lều này đòi thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, theo bọn chúng nhận chức lương y, nhưng rất có thể lão Kỳ nhân này một mực từ chối nên sau đó bọn chúng mới hạ độc thủ.

Trước khi chết, có lẽ lão nhân đã phải chống cự rất mãnh liệt nên mới diễn ra cảnh tượng này.

Lúc bây giờ, Thiếu nữ bịt mặt cũng đã trở lại gần bên xác chết Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, thoáng mắt nhìn Chí Tôn có vẻ lạ lùng về cử chỉ của chàng không ít:

Quái Bà Tần Thương Lan sợ xảy ra chuyện bất trắc, vội phóng mình vào, đứng sát bên cạnh Thiếu nữ bịt mặt, luôn rọi cặp mắt chớp ngời tia sáng quái dị sang Chí Tôn, để phòng mọi sự biến cố có thể xảy ra bất cứ giờ phút nào.

Ba người im lặng trước cái xác chết của lão kỳ nhân, mỗi người đều mang một tâm trạng khác nhau.

Thời khắc trôi qua trầm nặng vô cùng.

Chập lâu, đột nhiên Thiếu nữ bịt mặt quay sang Quái Bà Tần Thương Lan, khích động nói :

— Tần Di ạ! Cứ như tấm thiếp đỏ vừa rồi, tên hung thủ sát hại lão thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, chính thật là lão ác đạo Ngô Bá Thiên, một tuyệt thủ của Âm Ma Đạo và cũng là đương Kim Đàn chủ phân đàn Vân Thái nữa, nhưng chẳng hiểu tại sao hắn lại giết chết vị thảo y này.

Quái Bà Tần Phương Lan lộ vẻ kinh dị tột độ :

— Nhưng tại sao Quận Chúa hiểu rõ lão ác đạo một cách rành mạch như thế ? Hiện nay phân đàn Vân Thai nằm trên địa hạt nào Quận Chúa có rõ không ?

Thiếu nữ bịt mặt đáp :

— Một sự tình cờ mới đây cho ta biết rõ hành tung lão ác đạo Ngô Bá Thiên, còn phân đàn Vân Thai, theo ta nghe đồn trên giang hồ, thì chúng thiết lập tại vùng Thương Châu cách đây ngoài năm mươi dặm.

Những lời đối đáp qua lại từ nãy giờ giữa Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan không lọt tai Chí Tôn một tiếng nào chàng rất ngạc nhiên về sự lịch duyệt giang hồ của cô gái.

Bất giác, Chí Tôn nhủ thầm :

— Nếu đã biết sào huyệt của tên ác đạo Ngô Bá Thiên rõ ràng như thế thì trên đường thẳng đến núi Vu Sơn để dự cuộc tranh ngôi bậc cùng vị cao đồ lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Di Phong, tưởng ta cũng nên tạt qua thành Thương Châu, tìm phân đàn Vân Thai, giết sạch bọn Âm Ma này trả mối huyết thù cho thần y Sanh Hoa Đà, trước đáp một ơn sâu cho người, sau nữa hoàn thành lời dặn bảo của Sư môn.

Quyết định xong xuôi cuộc hành trình, tâm thần của Chí Tôn không còn khích động bi thương như lúc ban đầu nữa, một luồng sát khí đột nhiên bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng. Vành môi dưới mím chặt lại, biểu lộ một sự căm thù vô tả, tựa hồ như quên hẳn sự có mặt của Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan.

Lặng câm như chiếc bóng, Chí Tôn cất tấm thiếp đỏ vào mình, rồi lại gần cái xác chết của thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, bế xốc lên, bồng đem đặt trên tấm thảm bằng gỗ bên góc gian lều.

Thiếu nữ bịt mặt vô cùng kinh dị nhìn Chí Tôn bằng hai ánh sáng huyền bí qua lỗ thủng vuông vắt đen chấm chập, nàng không hiểu chàng định làm gì với cái xác chết của vị thần y.

Quái Bà Tần Phương Lan cũng mang tâm trạng như Thiếu nữ bịt mặt, im lặng theo dõi từng cử chỉ của Chí Tôn.

Chí Tôn dường như không hề chú ý đến hai người đang có mặt gian lều, chàng nghiêm chỉnh quì thụp dưới linh thể thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, cất giọng thông thiết :

— Anh linh của lão tiền bối hiện giờ hẳn không xa, xin chứng cho mấy lời thành nguyện của vãn bối Dương Chí Tôn :

« Kể từ phút giây này vãn bối thề sẽ phơi gan trải mật, giết sạch bọn Âm Ma Giáo để trả mối huyết thù mà chúng đã vay hôm nay.

Lúc trước tiên sư của vãn bối trước khi nhắm mắt lìa bỏ cõi trần, cũng từng di chúc cho vãn bối tìm lão tiền bối trả cái đại ân xưa, nhưng không ngờ khi được gặp thì người đã chung mệnh rồi.

Vậy, ba lạy này xin lão tiền bối chứng minh cho lời huyết nguyện của vãn bối trước lên đường truy tìm ác đạo.

Dứt lời khẩn nguyện, Chí Tôn cúi xuống lạy trước linh thể vị thần y ba lạy. Xong xuôi, chàng đứng lên trợn mắt nhìn về hướng

http://tieulun.hopto.org

Thương Châu, rít hận cứu qua hai hàm răng cắn chặt :

— Âm Ma Ác Đạo, ta thề giết hết bọn ngươi trả mối hận nầy.

Thét dứt một câu vừa bi thông, vừa rợn người đó, Chí Tôn phóng mình ra ngoài tìm đồ dẫn hoả.

Thiếu nữ bịt mặt khích động không ngừng, nàng dõi theo từng cử động của Chí Tôn, hai mắt ngời lên tợ chớp.

Chẳng hiểu có phải nàng vì xúc cảm trước cái nghĩa cử hiếm có trong bọn giang hồ của Chí Tôn hay còn một điều gì khác lạ.

Chính Quái Bà Tần Phương Lan cũng hết sức lạ lùng, dường như không ngờ một nhân vật không bỏ lừng danh như Chú nhân Lệnh xé xác mà ân oán lại phân minh ngần đó.

Chẳng bao lâu, Chí Tôn tìm được đồ dẫn hỏa mang vào chất đống giữa gian lều, lạnh lùng đưa cặp kỳ quang sang Thiếu Nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan, trầm giọng bảo:

— Hiện giờ nhị vị có thể rời khỏi gian lều được rồi.

Hai người chợt hiểu ý định của Chí Tôn, đồng lẳng lặng bước ra ngoài, chẳng ai thốt lên một lời nào cả.

Họ tự biết, dù có ngăn cản Chí Tôn cũng không thể nào được, chàng định hỏa táng vị thần y.

Chí Tôn liền phóng lửa đốt gian lều.

Không mấy chốc, đám lửa cuồn cuộn cháy lên cao, khói bay mù mịt phủ mờ ngọn khê, nơi bao nhiêu năm ẩn trú của một bậc kỳ tài.

Thảm thay : Một vị thần y tiếng tăm lừng lẫy giang hồ từ bấy lâu nay, giờ cam vùi thây giữa đám lửa hồng.

Chờ cho ngọn lửa cháy vừa tàn, Chí Tôn quay qua quét cặp mắt sáng rực tợ tinh cầu, nhìn thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan một cái, rồi nhắt mình qua khỏi đám tre xanh đi về hướng thành Thương Châu, chẳng thèm để lại một lời cáo biệt.

Hành động chàng quá bất ngờ, khiến cho hai người không kịp thốt lời ngăn cản.

Thiếu nữ bịt mặt sững sờ nhìn theo chiếc bóng ảo mờ như làn khói của Chí Tôn mãi cho tới khi hút dạng.

Nàng chợt buông ra một tiếng thở dài, hai giọt lệ châu âm thầm chảy xuống má trong vuông lụa điều trùm kín mặt.

Thiếu nữ bịt mặt đã khóc!

Nhưng tại sao nàng khóc nào ai rõ thấu!

Có điều cho thấy dường như giữa nàng và Chí Tôn có một sự gì uất hận không thể nói bằng lời, nên để cho chàng đi thì nàng lại khóc.

Phải chăng thiếu nữ bịt mặt có một mối tình u ẩn cùng Chí Tôn nàng vẫn vương chàng lúc ra đi ?

Quả thật là khó hiểu.

Đến như Quái Bà Tần Phương Lan là người hàng ngày ở bên cạnh thiếu nữ bịt mặt cũng ngơ ngác trước cảnh tượng nầy ...

Riêng Chí Tôn ra đi mang theo một ý chí phục thù, trên gương mặt chàng sát khí bốc lên ngùn ngụt, cặp mắt phóng hai tia đỏ trông vô cùng ghê sợ.

Chàng thi triển một thân pháp huyền ảo bay như một làn mây nhỏ, cố thu ngắn quảng đường dài mù thăm thẳm mấy.

Chí Tôn đi suốt một chiều và tới khoảng canh tư chàng mới hạ mình xuống một gốc cổ thụ, ngồi dựa vào đấy dưỡng thần.

Được một lát sau, Chí Tôn tỉnh giấc, chàng lại tiếp tục cuộc hành trình.

Trời tờ mờ sáng hôm sau, Chí Tôn đã đến cách thành Thương Châu không đầy năm mươi dặm về phía Nam.

Chàng tiến như bay trên ngọn con cổ đạo, hai bên có nhiều cổ thụ che tán rậm mát.

Đột ngột, chàng nghe có tiếng vó ngựa rào rào từ xa đưa tới.

Chí Tôn đi chậm lại chờ đoàn ngựa đến.

Trong nháy mắt, toán người kỵ mã vận vũ phục đã đến, chúng phóng ngựa lướt qua mặt Chí Tôn.

Chàng xẹ lại bên đường, làm như tránh né cho bọn người đi qua

Chợt chàng nghe một người trong bọn nói lọt vào tai :

— Đấy cũng tại lão ta không nghĩ thiệt hơn nên mới nhận lãnh cái hậu quả thảm khốc như thế, chứ nào phải do nơi bọn ta ác độc.

Các đạo huynh nghĩ xem với cái chức vị thần y trong bãn đạo đã dành cho lão ta một địa vị hết sức cao sang, mà lão ta ngu dốt nhất định chối từ, lại còn buông lời xúc phạm tới Giáo Chủ, thì hắn nhận lấy một sự hình phạt như thế cũng vừa rồi.

Một cao thủ khác trở lên cười âm u :

— Ha ha... Đạo Âm Ma của chúng ta muốn là phải được, khắp chốn giang hồ nầy đâu có thể chứa mạng sống của bất cứ một kẻ

http://tieulun.hopto.org

nào đã có đầy gan mặt chống lại mệnh lệnh Giáo Chủ chúng ta.

Lão ác đạo già mồm mép đó có chết là một việc đã dành.

Những lời đối đáp qua lại của bọn cao thủ đang đi phía trước khiến cho Chí Tôn hiểu ngay độ là chúng đạo Âm Ma đã tới gian lều bên ngọn khe hạ sát vị thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, mà chiều hôm qua thiếu nữ bịt mặt cùng Quái Bà Tân Phương lan đã phát giác ra thật thanh trước khi chàng đến nơi.

Chí Tôn bỗng nghiến răng kèn kẹt :

— Lũ ác đạo ! các ngươi đã tới số cả rồi.

Đột nhiên, ngọn lửa căm thù cháy phừng trong huyệt quản của Chí Tôn. Máu nóng sôi lên sùng sục, chàng nhấc mình lên cao hai trượng, lẹ như ánh sao bay, vượt qua đầu mười mấy cao thủ đang phóng ngựa cuốn theo bụi cát mịt mù trên con cổ đạo quanh co.

Chàng vạch nữa vòng thanh tợ chớp, rồi đáp xuống chắn ngang trước mặt mười mấy tên cao thủ Âm Ma khoảng ngoài năm trượng.

Chí Tôn đứng sững trên mặt đất, bụi bặm không bay.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

MÁU NHUỘM TRẦN VÂN THAI

ĐANG phóng ngựa rào rào trên đường cổ độc, bỗng thấy bóng người như quỉ mị từ trên không đáp xuống, mười mấy tên cao thủ vội vàng ghì cương ngựa lại.

Đoàn tuấn mã đang ngon trớn, bị trấn áp thình linh, chúng vểnh chồm lên cao, vừa cất tiếng hí vang lừng, sau cùng đứng yên lại.

Bọn cao thủ trợ những cặp mắt lộ hung quang nhìn coi kẻ đón đường là ai, mà lại to gan mặt đến thế.

Chừng nhận ra thấy đó là một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, có cái gương mặt đẹp tuyệt thế, nhưng sát khí lẫy lừng.

Mười mấy tên cao thủ đồng « Ồ » một tiếng, rồi ngồi yên trên lưng ngựa nhìn Chí Tôn không hề chớp mắt.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, Chí Tôn nghiêm nhiên như một vị thiên thần vừa giáng hạ, chưa thốt ra một lời nào cả.

Chàng xạ cặp kỳ quang ngang qua bọn chúng.

Chợt trong đám cao thủ có một lão ma mặt gộy cóp như chiếc đầu lâu, cặp mắt sâu hoắm tợ như hai lòng vực thẳm, phóng ngựa tới cách Chí Tôn độ ba trượng dừng lại, giơ ngọn mã tiên, quất trong không khí phát ra một luồng gió mạnh để biểu dương thần oai rồi quát to :

— Tiểu tử, chắc hẳn ngươi không còn muốn sống sót trên cõi thế gian nầy nữa, nên mới dám ngăn cản trước mặt bọn ta :

Chí Tôn trỏ mắt nhìn lão ma có cái mặt như xương người lạ

http://tieulun.hopto.org

bắn xạ hai tia kỳ quang khiếp hồn ngay nhỡn tuyến lão ta.

Chạm phải hai luồng kỳ quang lạnh lẽo đó, lão ma bất giác phải rùng mình lên, khẻ thầm trong mồm :

— Nội lực của thằng tiểu qui nầy quả đã đến cõi hư không, võ công của gã chắc chắn cao siêu đến không thể nào tưởng tượng được.

Tuy nhiên, lão ma cậy vào thế công của đồng bọn, và thỉnh thể ỷ lừng của đạo Âm Ma, hơn nữa, hằng ngày quen thói hống hách trên mặt giang hồ, ít người dám chống lại, nên quát bảo Chí Tôn :

— Thằng tiểu qui, ngươi chận đường chúng ta định làm gì, hãy bảo thật, nếu nghịch lại sẽ phơi xác trên mộ địa nầy đấy.

Chí Tôn không thèm đáp câu hỏi của lão ma, chàng vờ như chưa nghe thấy, mà chỉ quét cặp kỳ quang ngang bọn cao thủ.

Chàng nhận thấy tất cả có mười ba người, tên nào mặt mũi cũng lộ vẻ hung hiểm khác thường.

Trong số đó, có một lão ma cao lớn dềnh dàng, hai mắt to như lục lạc chiếc mũi phồng như mũi lân, hàm râu quai nón xồm xoàm ngồi trên lưng hắc mã như một vị âm tướng điều binh.

Lão ma trợ hai mắt chớp ngời nhìn Chí Tôn chưa nói một lời nào cả chàng liền xạ hai luồng tinh quang vào mặt lão ma nầy.

Lão ma gầy cóp như chiếc đầu lâu không nghe Chí Tôn đáp lời, nổi giận quát to lên ;

— Thằng tiểu qui, ngươi đã không muốn sống, thì ta sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi bước về bên kia thế giới.

Lời chưa dứt lão ma đầu gầy cóp đã phóng ngựa tới cách Chí Tôn không đầy một trượng, giơ ngọn mã tiên lên cao quất xuống thiên linh cái của chàng nhanh như làn sét trên mây.

Chí Tôn căm giận thét :

— Ngươi muốn chết !

Thét xong Chí Tôn đứng nguyên vị trí chẳng cần né tránh, và cũng không nhìn đến lão ma đầu gầy cóp, chỉ chờ ngọn mã Tiên xuống cách đầu chàng chừng ba tấc, liền nhanh như sét giật, giơ hữu chưởng chộp lấy gọn gàng.

Luôn đà, Chí Tôn vận nội công truyền vào ngọn mã tiên đầy sang huyệt đạo Lão ma đầu gầy cóp.

Chàng định điểm ngay đại huyệt lão ma đầu, làm cho hắn tê liệt cả toàn thân té nhào xuống ngựa.

Vừa bị thần công của Chí Tôn chuyển sang huyệt khẩu, lão ma đầu cảm thấy như một luồng sét trời vừa giật nhằm, cả thân mình

hắn đều lắc lư rung động, suýt rơi xuống lưng con tuấn mã.

Kinh hoàng hiện lên nét mặt bọn quái, lão ma đầu buông ngọn mã tiên, đồng thời vận khinh lực, bốc mình lên cao một trượng

Chờ cho ngọn mã tiên đã bị Chí Tôn thu đoạt, bây giờ, lão ma đầu mới lao người một vòng, ngồi trên yên con tuấn mã như cũ.

Lão ma chiu Chí Tôn bằng cặp mắt vô cùng khiếp hải, không ngờ công lực của chàng qui thần khôc khôn lường nổi như thế.

Mười mấy cao thủ có mặt tại tràng đều sững sờ nhìn Chí Tôn.

Chí Tôn giật được ngọn mã tiên, bây giờ, chàng vận dụng công lực Càng Ngươn Chân Chân Cang lên chót roi , . rồi nhắm ngay tảng đá cách đay chừng năm trượng phóng tới . . .

Phụp !

Ngọn mã tiên cắm sâu vào tảng đá tận cán.

Thật là thần ảo vo cùng !

Mã tiên bản chất mềm dịu mà lại có thể xuyên vào tảng đá rắn chắc, quả cái võ công thâm hận khó tìm thấy trên mặt giang hồ

Chỉ nội bộ võ công này cũng đủ làm vỡ mật tan hồn mười mấy lão ma đầu hiện đứng chung quanh tràng, chúng có vẻ ngờ đó là một môn võ công tà quái.

Chí Tôn thấy thế trố lên một loạt cười ồm u ghê rợn, ai nghe cũng phải mọc ốc cùng mình, dương như từng luồng sét chạy tản vào chu thân.

Tắt tiếng cười Chí Tôn nhìn theo lão ma đầu gầy cóp, trầm khiếp thét :

— Bây giờ trước nhất ta đưa ngươi về cõi Tây Phương cực lạc làm gương cho lũ ma đầu còn lại nầy đây.

Lời chưa dứt Chí Tôn giơ hữu chưởng đẩy ra một ngọn kình phong...

Tức thì, một luồng khí nặng như quả núi áp đến lão ma đầu gầy cóp.

Lão ma đầu hốt hoảng vận dụng toàn bộ công lực lên song chưởng huy ra hai ngọn...

Bùng...Bùng...

Mấy tiếng sầm chưởng nổ rền trời !

Trong đó có tiếng rống la thảm khốc.

Chỉ thấy máu thịt tung tóe khắp một vùng. Lão ma đầu bị sấm chưởng nổ nhằm thịt nát xương rơi.

http://tieulun.hopto.org

Con tuấn mã cũng bị kình lực đánh trúng bắn ra ngoài ba ...ượng, rớt xuống đất biến thành một khối thịt đen nhòm.

Trước cái chết bải hùng của đồng bọn. Mười hai cao thủ đồng rống to,

— Hãy giết thằng Tiểu Đát tinh nầy !

Bọn chúng cùng lượt buông mình xuống ngựa, phóng đến chia thành nhiều phương vị, bao vây Chí Tôn vào chính giữa.

Tất cả những cặp mắt đều lộ hào quang, như chực ăn tươi nuốt sống chàng thiếu hiệp.

Tuy bọn ma đầu đã khiếp thầm cái võ công thần qui kiến sầu của Chí Tôn vừa rồi, chúng tự biết đơn phương không phải là tay đối thủ, nhưng chúng cậy số người đông đảo, hơn nữa, sự có mặt của Đàn Chủ Vân Thai Ngô Bá Thiên có thể quật chết kẻ thù, nên cả bọn đều hùng hổ chờ lệnh ra tay.

Huyết thù đột nhiên sôi lên sùng sục trong cơ thể của Chí Tôn, cặp mắt chàng phóng xạ một thứ ánh sáng quái dị, trong đó, có pha một bầu trời máu thịt, lẫn tà quái hung tàn, chàng quét nhìn bọn cao thủ.

Tâm niệm của Chí Tôn nhất định phải giết hết mười mấy tên ma đầu nầy, để trả thù cho thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân.

Lời trối trăng của Sư phụ chàng hãy còn văng vẳng bên tai, từ lâu đã hết sức tìm lão kỳ nhân để đáp đền đại nghĩa, nhưng chưa ra tung tích, nay vừa biết được, thì vị đại ân nhân đã chịu thảm tử dưới bàn tay tàn quái của Ngô Bá Thiên.

Cho nên, tâm trạng chàng không muốn mở ra một cuộc tạm sát kinh hồn như mấy lần tại sân cỏ Thất Lý Bình, Tổng đàn Tử vân Bang và Hoàng thảo Đình Bách linh Hội.

Nhưng mối huyết thù phải trả. Chí Tôn vẫn phải nhún tay vào máu thêm một lần nữa, chứ không thể nào tránh khỏi được.

Vì vậy, Chí Tôn ngầm vận sẵn nội lực vào tả hữu chưởng, chờ một trận sát phạt diễn ra.

Trong khi đó, Ngô Bá Thiên, Đàn chủ Vân Thai giơ song chưởng gạt bắn các cao thủ ra hai bên. Lão ma sừng sựng bước tới đối diện với Chí Tôn, cách khoảng nhau chừng hai trượng.

Khi đã đứng yên Phương vị rồi, Lão Ma Ngô Bá Thiên rống lên như loài quỉ hú tự rừng già :

— Tiểu sát tinh, ngươi là hạng người thuộc môn phái nào, mà lại dám to gan mạt sát hại chúng đồ của ta?

Hãy báo danh hiệu cho mau, rồi ta sẽ tặng cho ngươi một cái chết hãy còn chút danh dự trên mặt giang hồ.

Chí Tôn không đáp câu hỏi của Đàn chủ Vân Thái Ngô Bá Thiên, mà chỉ trầm nặng hỏi:

— Ngươi hãy trả lời cho ta biết: có Phải tất cả bọn ngươi nơi đây đều là môn đồ của Giáo Chủ Âm Ma chăng ?

Ngô Bá Thiên ngạo nghễ :

— Phải đây, bọn ta chính là chúng đồ Giáo Chủ Âm Ma đây.

Chí Tôn dựng cặp lông mày lưỡi kiếm:

— Ngươi chính là Đàn Chủ Vân Thai Ngô Bá Thiên ?

Ngô Bá Thiên trố lên cười như ma khóc:

Tiểu sát tinh, ngươi đã rõ uy danh của Bản Đàn chủ sao lại còn dám lớn mặt hạ độc thủ cùng các môn đồ của ta, ngươi không sợ rồi đây nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây à ?

Chí Tôn làm như không nghe những lời nói đầy vẻ tự đắc của Ngô Bá Thiên, chàng chỉ với giọng trầm hỏi lão ma:

— Chiều hôm qua tại Trúc Lâm Sơn, có phải chính bản thân ngươi đã cầm đầu bọn ác đạo Âm Ma nầy xông vào tận chiếc lều tranh của vị thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân khẩn cầu người đến đạo đường giữ chức vị lương y, nhưng bị lão nhân nhất quyết cự tuyệt, do đó, bọn ngươi đã ra tay hạ sát một cách tàn bạo, rồi trở về đây chăng ?

Ác đạo, ngươi phải khai thật, ngươi không thể nào giấu giếm được hành động mờ ám của ngươi đâu.

Những lời của Chí Tôn vừa thốt ra, chẳng khác nào một loạt sấm chưởng nổ ngang đầu lão ác đạo Ngô Bá Thiên, khiến hắn rung tận đáy lòng, trợ hai mắt sáng rực tợ cặp lồng đèn, nhìn chàng thiếu hiệp giang hồ, biểu lộ một sự kinh hải vô tả.

Tất cả mười một cao thủ Phân đàn Vân Thai đều biến hẳn sắc mặt, cùng lượt thảo lui nửa trượng, đưa mắt khiếp đảm nhìn Chí Tôn, rồi lại nhìn nhau như dò hỏi.

Bọn ác đạo nầy không hiểu tại sao Phân đàn chủ Ngô Bá Thiên phụng mệnh Giáo Chủ Âm Ma cùng đi với mười hai vị Hương chủ mang thiệp tìm đến tận Trúc Lâm Sơn, đời vị thần y Sanh Hoa Đà

http://tieulun.hopto.org

Ngô Tế Nhân tới đạo đường giữ chức thánh y, theo giáo lệnh, nếu lão nhân tuân lời thì thôi, bằng nghịch lại sẽ bị hành hình ngay tại chỗ.

Việc nầy ngoài Giáo Chủ Âm Ma và bọn chúng ra, thì không còn một nhân vật nào dù trong hay ngoài đạo được hiểu, chúng đã hết sức giữ sự bí mật và hành tung từ lúc đột nhập Trúc Lâm Sơn, cũng như khi trở về.

Nhưng tại sao đột nhiên lại xuất hiện một gã thiếu niên mặt ngọc lại biết rõ sự bí mật của chúng ?

Đến đây, Ngô Bá Thiên sực nhớ hắn đã đánh rơi tầm thiếp đỏ tại gian lều thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, liền hiểu rõ mọi việc đã xảy. Nhưng Lão ác đạo vẫn vờ như chưa hiểu, rống to :

— Tiểu qui, tại sao ngươi hồ đồ như thế ? Ngươi có bằng cớ gì để chứng minh lời nói của ngươi chăng ?

Chí Tôn lẳng lặng thò hữu chưởng vào lưng móc lấy tầm thiếp đỏ mà chàng đã cất giấu chiều hôm qua trước khi phóng hỏa đốt rụi gian lều của thần y Sanh Hoa Đà Tế Nhân.

Chàng giơ lên cao, quát :

— Ác đạo, ngươi có nhận ra vật nầy chưa ? Chắc hẳn ngươi không còn mồm mép nào từ chối được nữa đấy chứ ?

Ngô Bá Thiên trông thấy tầm thiếp đỏ trên tay Chí Tôn, liền thảo lùi ba bước, hết sức hãi hùng. Quả sự xét đoán vừa rồi của lão ác đạo không sai chút nào cả.

Mười một tên cao thủ Phân đạn Văn Thai vô cùng khiếp thân hình bọn chúng rúng động không ngừng.

Hành động tàn ác của chúng đã bị bại lộ rõ rệt.

Cả bọn chẳng ai bảo ai đồng có ý định một phen quyết tử với Chí Tôn, vì chúng hiểu rõ hơn ai hết, câu chuyện bí mật của Giáo chủ Âm Ma mà bị lộ liễu như thế, có trở về đạo đường, theo quy luật đạo cũng không sao thoát khỏi thăm hình.

Trước sau gì cũng phải chết, mà cái chết của đạo quả một cực hình thăm khốc nhất trần gian, thà là bọn chúng liều một phen với kẻ tử thù, biết đâu may ra còn tìm được cái sống trở về.

Lúc bấy giờ, chính là Ngô Bá Thiên cũng mang tâm trạng quyết tử đấu với kẻ thù ở trước mặt, chứ không còn cách nào hơn được.

Lão ác đạo xẻ thân mình to lớn tới, rống to :

Tiểu sát tinh, nếu sự thật quả đúng như thế, thì bây giờ ngươi

đối phó với bọn ta như thế nào ?

Quét hai luồng kỳ quan lạnh khiếp hồn ngang bọn cao thủ Văn Thai, Chí Tôn ngưng tụ ngay Ngô Bá Thiên, cất giọng rợn người :

— Ác Đạo Ngô Bá Thiên, lúc nãy ta vì sợ giết lầm bọn ngươi, can tội lạm sát cùng đất trời, nên mới hỏi cho rõ ràng hư thật như thế nào, để quyết định số phận còn mất của các ngươi.

Giờ đây, chính tự mồm ngươi nhìn nhận : chiều hôm qua đã cùng đồng bọn tới Trúc Lâm Sơn, nhúng tay vào máu vị thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân và hơn nữa, tầm thiếp đỏ chứng minh một cách tận tường không còn có thể nghi ngờ gì nữa.

Vậy thì . . .

Ngô Bá Thiên trợn mắt :

— Thì ngươi tính sao ?

Chí Tôn thết chực xé tét cả màn tai bọn cao thủ :

— Thì ta làm sạch cỏ bọn ngươi trên mộ địa nầy, nhất định chẳng còn chừa một tên nào.

Mười hai cao thủ Phân Đàn Văn Thai đồng thời giật lùi về phía sau nửa trượng, trợ lên những cặp mắt kinh hoàng pha lẫn hung quang, nhìn sòng sọc Chí Tôn không hề chớp.

Bọn chúng không hiểu nổi chàng thiếu hiệp thuộc nhân vật môn phái nào công lực cao cường đến đâu, mà lại có thể thốt lên những lời hào hùng như thế.

Qua phút giây kinh hãi, Ngô Bá Thiên chấn tỉnh lại tinh thần, lão ác đạo hầm hừ hỏi Chí Tôn :

— Tiểu sát tinh, ngươi là người gì của lão ma Y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân phải khai thật cho ta rõ ?

Giọng nói của Chí Tôn lạnh như ngôi mộ đêm đông :

— Điều đó ngươi chẳng cần phải biết làm gì. Có điều, các ngươi đã giết lão nhân thì phải đền mạng, đó là luật nhân quả của con người.

Chính vì thế mà ta tìm gặp ngươi đây.

Sắc mặt Ngô Bá Thiên biến đổi rõ rệt :

— Ngươi tìm bọn ta để trả thù cho lão ma y đó ?

Chí Tôn gật mạnh đầu :

— Đúng như vậy ! Ngươi đã vay nợ máu thì nhất định phải trả bằng máu. Chẳng những thế thôi, rồi đây các ngươi còn phải đền

http://tieulun.hopto.org

lại một cái giá rất đắc, nghĩa là bằng gấp trăm ngàn lần cái chết của lão thần y.

Ngô Bá Thiên sững sờ một chập vì không ngờ lại có kẻ theo mình trả thù cho thần y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, chợt lão ta trố lên cười như quỉ hú :

— Hà hà... Tiểu sát tinh, quả thật chúng ta không cần chối cãi đã giết chết lão ma ấy, nhưng người thuộc hạng người nào mà dám tìm ta nói tới chuyện báo thù rửa hận ?

Chí Tôn phóng xạ hai tia quang lạnh toát hồn ngay mặt Ngô Bá Thiên. Chàng trầm âm đáp :

— Thuộc hạng người gì à ? Ta sợ rằng nói thẳng ra tất cả bọn ngươi nơi đây đều run sợ, mà ngã ra chết chẳng còn một tên nào đấy chứ.

Lời nói đầy ngạo nghễ của Chí Tôn khiến cho Ngô Bá Thiên nổi trận lôi đình, rống lên một tiếng chấn động cả tràng.

Nhưng lão chưa kịp nói gì, thì một lão ác đạo râu dài quá ngực bước tới thi lễ :

— Phán Đàn Chủ hãy nghỉ tay, để bản Hương Chủ thu nạp thằng quỉ sống nầy mang về Tổng Đàn trị tội.

Nói xong, lão ác đạo xê mình tới cách Chí Tôn độ ba trượng dừng lại, cất giọng như quỉ hú:

— Thằng quỉ trắng, lời nói của ngươi thật quá khoe khoan, lớn lối, chẳng còn kiên nể đến trời đất cao dày gì nữa, nếu hôm nay không trị tội ngươi, làm sao nêu gương cho bọn giang hồ ngu ngốc khác.

Hãy báo danh hiệu ra mau, rồi Bản Hương chủ sẽ ghi tên ngươi vào bộ sổ Diêm Vương cho rồi, đừng đài dông mất thời giờ vô ích.

Chí Tôn vùng cười khàn lên:

— Các ngươi nhất định muốn biết danh hiệu ta đấy à ?

— Trước khi nhận lãnh một cái chết danh dự ta cần phải ghi tên ngươi kẻo khỏi phải làm ma vô chủ.

— Được rồi, để ta sẽ cho các ngươi biết ta là ai nhé.

Chàng lẹ làng thò hữu chưởng vào mình, rút cây Tàn Chi Quái Đao, từ từ giơ lên tận đỉnh đầu.

Ánh sáng lạnh đến căm người từ thân cây quái đao toát ra trông vô cùng ghê rợn, ai ai cũng phải rùng mình.

Chí Tôn quát to :

— Các ngươi đã nhận được ta là ai chưa ?

Lão ác đạo râu dài hét ?

— Lệnh xé xác !

Ngô Bá Thiên rống theo :

— Lệnh Xé Xác !

Tất cả bọn ác đạo đồng quát :

— Lệnh xé xác ! Lệnh xé xác !

Một loạt la hét hãi hùng chấn động cả sân trường một lúc thật lâu, rồi vụt im đi.

Mười mấy cặp mắt lộ hào quang, nửa khiếp sợ, nửa giận dữ, nhìn Chí Tôn, rồi nhìn cây Tàn Chí Quái Đao không hề thấy chớp.

Chí Tôn phất động cây quái đao.

Một luồng hào quang chớp nhoáng lên chói lòa cả mắt bọn cao thủ Phán Đàn Văn Thai hiện có mặt tại tràng, chúng cảm nghe rung tận đáy lòng, muốn thoát chạy trước ánh sáng tử thần, nhưng nổi lại thôi.

Bởi vì, bọn chúng biết nếu có chạy cũng không còn kịp nữa, vì trước mặt chúng là một nhân vật thần quái đang cầm cờ nhiệp hồn, không thể có một người nào trốn thoát được.

Bọn chúng run lên như vừa trúng phải một luồng chưởng hoang buốt giá lạnh thấu hồn.

Lão ác đạo râu dài bạo gan xê tới :

— Tiểu quỉ, có phải chính ngươi là chủ nhân lệnh xé xác đệ nhị đã từng xông vào hai Tổng đàn Tử Vân Bang và Bách Binh Hội sát hại trên ba trăm cao thủ hắc bạch chăng ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Phải đấy, chính ta đã giết sạch bọn ma đầu ấy vì bọn chúng đã dám nghịch lại ý ta.

Lão ác đạo rùng mình lên, hiểu ngay Chí Tôn là Chủ nhân lệnh xé xác chính thống chứ chẳng còn ngờ vực gì nữa cả.

Lại thêm một tiếng nữa cả tràng đều náo động.

Bọn ác đạo lấy mắt nhìn nhau, rồi nhìn lại cây Tàn Chi Quái Đạo trện tay Chí Tôn, vừa sợ hãi vừa kinh dị vô cùng.

Chúng không thể nào ngờ được một chàng thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi mà lại có cái công lực thần khiếp quỉ dường ấy.

Từ cái đêm đại lưu huyết tại sân cỏ Thất lý Bình, khắp mặt giang hồ nhẹ tin thấy đều vỡ mặt tan hồn trước cái thủ pháp giết

http://tieulun.hopto.org

người chưa từng thấy trong lịch sử vũ lâm của chú Nhân Lệnh Xé Xác.

Cái tin nhân vật khủng bố này bị Liệt Dương Quái Lão quật chết chưa làm bọn Ma Đầu, cao thủ hoan hỉ được mấy ngày, thì lại có tin Chú Nhân Lệnh Xé Xác đệ nhị mở màn trận lưu huyết kinh hoàng tại Tử Vận Bang, kế đó Bách Linh Hội.

Bây giờ, nhân vật khủng bố lại đột ngột xuất hiện tại cánh rừng già này, bảo sao bọn ác đạo không khiếp đảm kinh hồn.

Qua một phút trần tĩnh, lão ác đạo râu dài cười khà lên :

— Vô luận ngươi Chú Nhân Lệnh Xé Xác thật hay giả, trước nhất hãy đón nhận vài đường chiêu rồi sẽ hay.

Một luồng kình khí từ chưởng trung của lão ác đạo râu dài áp tới Chí Tôn mạnh như sấm bổ đầu ghềnh.

Chí Tôn lạnh lùng « hừ » một tiếng, tức thì tả chưởng quét ngang một ngọn Lưỡng Cực Chân Nguơn, diệt mất kình lực của lão ác đạo trong vô hình.

Đồng thời, tả chưởng điều động cây Quải đao đưa ra một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » sắm sét...

Một tiếng rống thảm liệt từ cửa miệng lão ác đạo thét ra :

— Trời !

— Bốn vật đen dài bắn lên không trung.

Đó là hai cánh tay và hai chân của lão ác đạo bị cây Tàn Chi Quái Đao hành hình.

Huỵch !

Thân xác của lão ác đạo ngã xuống, bốn vòi máu phọt ra xối xả.

Lão ta giãy giụa ít cái, rồi im đi.

Quả thật là khủng khiếp !

Một thủ pháp giết người chưa từng có trên mặt giang hồ.

Giết xong lão ác đạo, Chí Tôn đứng yên, vẫn cầm cây Tàn Chi Quái Đao toát ánh sáng khiếp người, chưa động thủ.

Bọn ác đạo trông thấy cái chết khủng khiếp của lão ma đầu, toàn thân muốn phát run lên, mồ hôi tháo ra dầm mình.

Không một cao thủ nào nhận kịp thủ pháp hạ sát lão ác đạo ra sao cả, chỉ thấy nháng lên ánh sáng chớp loè, rồi nạn nhân rên la.

Lúc bấy giờ, mặt mày bọn ác đạo tên nào cũng như tên nào đều nhuộm một màu vàng tái, như tờ lá chết, toàn thân rúng động

không ngừng.

Trên sàn trường trước sau đã có hai vị Hưởng Chủ phơi thây vì ngón võ công tối độc của Chú Nhân Lệnh Xé Xác

Ngô Bá Thiên sững sờ một hồi, cặp mắt lão ác đạo đỏ rực như hai ngọn lửa thần, rống lên như quỉ hú :

— Tất cả đạo hữu hãy tiến lên !

Theo tiếng rống, Ngô Bá Thiên đã xê dịch vị trí, giơ tả hữu chưởng đẩy sang Chí Tôn hai luồng áp khí với toàn bộ công lực.

Ào... ào...

Liền đó, mười lão ác đạo cũng chia thành phương vị khác nhau tả chưởng, hữu kiếm tấn công Chí Tôn như cuồng phong bạo vũ.

Bây giờ chưởng ấm chớp nháng lòe trời, phát ra từng loạt nổ như lôi điển, cuộn theo tiếng gió bão quần quật ghê hồn.

Chí Tôn cháy phừng lửa giận hét to :

— Các ngươi đã tận số rồi !

Tức thì, chàng phóng vào đám cao thủ ẩn hiện như bóng vong linh, tả chưởng Lưỡng Cực Chân Nguơn, hữu chưởng vạch những làn sáng tử thần tợ sét giật lừng mây.

Tâm niệm của Chí Tôn quyết giết sạch bọn ác đạo, để trả thù cho thân y Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân, đúng như lời khẩn nguyện của chàng trước xác chết tại cánh rừng Trúc Lâm Sơn.

Cho nên, cả chưởng lực cùng Quải Đao chàng dùng đến mười phần công lực, triển đến đâu là có tiếng rên la đến đó.

Máu đổ !

Thịt rơi !

Thây người ngã !

Trước Chí Tôn, mười một cao thủ chẳng khác nào bầy dê ngay vuốt cọp. Những tiếng rú kinh hồn, những cây thịt ngã, những bóng người loạng choạng, hỗn độn cả tràng tạo thành một hoạt cảnh vô cùng hải liệt giữa chốn rừng già.

Chẳng mấy chốc, mười tên ác đạo phơi xác tại chỗ.

Tất cả bọn này đều bị Tàn Chi Quái Đao hành hình, cụt ngắn cả tay chân, trên ngực mỗi người đều bị đục một lỗ, thò trái tim ra.

Xác chết bày la liệt trên mặt đất.

Sân tràng trở lại im lặng như xưa !

Chỉ còn lại một mình Ngô Bá Thiên sòng sọc, cặp mắt lão ác

http://tieulun.hopto.org

đạo đỏ vời tợ huyết châu, hết nhìn đống bọn, đến nhìn Chí Tôn ngun ngút căm hờn.

Với chức vị Đàn Chủ Vân Thai, tiếng tăm bấy nay lừng lẫy giang hồ, giờ đây lại để cho một gã thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, sát hại tất cả, thù nầy không thể nào không trả được.

Lão ác đạo từ từ xê tới, còn cách Chí Tôn khoảng hai trượng dừng lại trợn cặp mắt đỏ như màu máu tanh:

— Thằng qui sống, ngươi đã hại mạng mười môn đệ của ta, ta thề lấy máu ngươi tô trên mộ địa nầy, còn trái tim ngươi thì để tế sống cho chúng đạo.

Chí Tôn chớp lóe cây Tàn Chi Quái Đao, cười lên sặc tanh mùi máu, pha thêm sự khùng bò, chết chóc :

— Ngô Bá Thiên, ngươi khỏi cần phải nhắc chuyện ngàn thu đó, mười hai tên ác đạo nay đã yên phận rồi, bây giờ đến lượt ngươi. Vậy có lời gì trối trăng hãy nói cho mau, kẻo không còn kịp nữa.

Ngô Bá Thiên nghiến răng kèn kẹt, như chực nuốt tươi lấy Chí Tôn. Lão ác đạo quát tợ sấm :

— Tiểu qui ta thề sống chết với ngươi phen nầy.

Lẹ như chớp giật, Ngô Bá Thiên huy động tả hữu chưởng, liên hoàn đưa ra mười tám đường chiêu vô cùng quái dị.

Sức mạnh của mỗi chiêu nầy đều như thác đổ đầu non, không thể nào tưởng tượng được.

Cho dù là cao thủ bật nhất giang hồ trúng phải những luồng chưởng phong nầy, tự khắc tan xác ngay.

Nhưng với Chí Tôn dường như chẳng hề quan tâm mấy đến sức tàn công dũng bạo của lão ác đạo Ngô Bá Thiên, chàng chỉ giơ tả chưởng từ từ quay một vòng tròn.

Huyền diệu thay! hai luồng trắng đỏ từ nội chưởng của Chí Tôn cuồn cuộn bay ra, bao trùm hai ngọn kình đạo của kẻ địch.

Bộp, bộp...

Một loạt chưởng phong cực kỳ bạo vũ của Ngô Bá Thiên tưởng đâu có thể quật ngã kẻ thù, chẳng ngờ chạm phải hai luồng khí thể trắng đỏ « Lưỡng Cực Chân Ngươn » liền tiêu tan đâu mất.

Trong thấy một loạt thế công toàn lực của mình bị Chí Tôn phá hỏng, Ngô Bá Thiên bất giác sửng sốt lên, lão ác đạo thảo lui

nữa trượng.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn chưa động thủ, chàng còn chờ xem lão ác đạo sắp giở ngón võ công gì, rồi sẽ ra tay cũng chẳng muộn.

Trộ cặp mắt đỏ vời tợ máu nhìn khắp thân hình Chí Tôn như tìm chỗ huyệt hiểm yếu của chàng, một lúc lâu bỗng lão ác đạo cười khà lên :

— Tiểu sát tinh, ngươi phải chết vì ngọn « Vô Diệm Hư Công » nầy, để bù lại mười hai mạng người đã chết trong tay ngươi.

Quát dứt, Ngô Bá Thiên rùng bộ xuống theo thế Tỷ Ngọ, tức thì song chưởng đưng lên, mười ngón chỉ phong cong như cái móc, vận mười phần « Vô Diệm Hư Công ».

Tức khắc mười ngón chỉ phong trở thành đen như mực, chưởng hình trông thấy như to lên gấp bội, kỳ dị vô cùng.

Lão ác đạo rống to :

— Tiểu qui, hãy nạp mạng cho ta.

Qui chưởng từ từ đẩy ra, phún thành một màu đen như màu khói mây cuộn tỏa, hết sức lạ lùng.

Với ngọn « Vô Diệm Hư Công » nầy, Ngô Bá Thiên quyết định tri mạng cùng Chí Tôn, vì dù cho chưởng phong có trúng nhằm kẻ địch hay không, lão ác đạo nếu không phơi thây tại trận, cũng phải thọ thương tích, một phần, các huyệt đạo sẽ bị ngưng trệ.

Sự thật, giả Ngô Bá Thiên không hành động như thế, cũng chẳng biết làm sao hơn được, Chí Tôn đã xô đẩy lão ác đạo vào con đường cùng, không còn một lối thoát thân.

Trước tình trạng đó, lẽ nào lão ác đạo đứng khoanh tay chịu kẻ thù quật chết một cách nhục nhã !

Cho nên, Ngô Bá Thiên đã lao mình vào cái chết, để may ra tìm được ánh sáng tồn sinh.

Giữa lúc, Chí Tôn trông thấy bóng ảnh chưởng hình kỳ dị của Ngô Bá Thiên, chàng hiểu ngay lão ác đạo quyết liều một phen sống chết với chàng ở chiêu cuối cùng, nên không dám để một chút sơ hở, lùi lại hai bước, lấy thế vững vàng như quả núi.

Đồng thời, tả hữu chưởng đưa lên bằng ngực, vận hành mười phần khí công «Càng Ngươn Chân Cang».

Cùng lượt, chàng đẩy mạnh song chưởng cuồn cuộn tuôn ra hai luồng kình khí dũng bạo tợ thác đổ lưng trời.

http://tieulun.hopto.org

Bùng...bùng...

Hai tiếng nổ vang rền.

Một vùng bụi cát tung bay mù mịt trên không.

Mặt đất chung quanh sân trường chuyển động rầm rập không ngừng, chẳng khác nào đang hồi phong ba, địa chấn.

Chưởng quang chớp nháng như trăm ngàn tia sét, vạch từng mảy cuồn cuộn theo từng gió bão hốt dãy trời.

Ngô Bá Thiên thấy không xong, lão ác đạo nhanh lẹ phóng ra khỏi tràng hai trượng, thảo lùi liến liến, một chập mới đứng vững.

Từ cửa miệng lão ác đạo phun ra một vòi máu đen, trông đến rợn người.

Lão ta đã thọ một vết nội thương khá nặng.

Thần sắc trên gương mặt hung hiểm của lão ác đạo biến đổi nhanh chóng.

Ngược lại, Chí Tôn cũng bị chấn động quá mạnh, lão đảo về phía sau ba bước mới đứng vững.

Chàng thầm nhủ :

— Khiếp thật ! Kể ra công lực của lão ác đạo nầy cũng ghê gớm đấy, đơn phương mà vẫn có thể chịu nổi mười phần công lực « Càng Nguơn Chân Cang » của ta.

Chàng nhìn sang thấy thi thể của các cao thủ Âm Ma và mười mấy con tuấn mã chết nằm trên lúc nãy, đã bị trúng kình phong, bắn đi ngoài năm trượng, rớt bừa bãi, ngổn ngang khắp nơi.

Sau một chiêu trí mạng « Vô Diệm Hư Công » không thắng nổi Chí Tôn, trái lại còn bị mang vết nội thương khác trầm trọng suýt nữa tuyệt mạng. Lão ác đạo Ngô Bá Thiên tự nhủ :

— Hiện giờ tất cả đạo hữu đều bị thảm tử dưới cây Tàn Chi Quái Đao của tên tiểu sát tinh nầy, lại nữa, trong mình ta đã mang thương tích rất nặng, nếu kéo dài trận đấu, chắc chắn phần thất bại sẽ thuộc về ta. Vậy ta hãy tạm rút lui, trở về đạo đường tỏ bày sự thật cùng Giáo Chủ, rồi ngày sau tìm phương cách giết hắn trả cho xong món nợ máu nầy.

Nghĩ xong, Ngô Bá Thiên gượng nhe hai hàm răng trắng nhởn cười nhạm nhở với Chí Tôn :

— Tiểu sát tinh, ta và ngươi thử nhau một đường chiêu cũng đủ rồi, việc của chúng ta bữa nay hãy tạm gát lại, hẹn ngươi một

dịp khác sẽ thanh toán dứt khoát món nợ máu nầy.

Lời chưa kịp dứt, Ngô Bá Thiên đã thi triển toàn bộ khinh công phóng mình ra mười trượng.

Nhưng Chí Tôn đã thét :

— Lão ác đạo ngươi chạy đi đâu ?

Chàng dùng ngay một thần pháp áo tuyệt thăng lên như một làn khói, xẹt tới vượt qua đầu Ngô Bá Thiên, độ bốn trượng đáp xuống mau như bóng quỉ.

Ngô Bá Thiên đang chạy chợt trông thấy có một bóng người hạ xuống trước mặt, lão ác đạo giật mình trụ hình lại.

Lão ta trợ cặp mắt phóng hung quang coi đó là ai mà thân thủ lanh lẹ dường ấy.

Nhận kỹ lại, chẳng ai khác hơn Chí Tôn, Chú Nhân Lệnh Xé Xác, trên tay đã cầm sẵn cây Tàn Chi Quái Đao toát lạnh cõi lòng bất giác Ngô Bá Thiên phải rùng mình lên mấy lượt.

Lão ác đạo có vẻ hốt hoảng trước cái công lực thần qui khôn lường của Chí Tôn, vì vừa rồi lão ta đã thi triển một khinh công tốc độ sấm chớp, thoạt tiên đã vọt ngoài mười trượng mà kình địch chỉ một cái lắc mình đã theo kịp lão, bảo sao chẳng hãi hùng khiếp đảm.

Ngô Bá Thiên thảo lùi ba bước.

Kinh hoàng hiện trên gương mặt lão ác đạo.

Chí Tôn trỏ cây Tàn Chi Quái Đao vào mặt lão ác đạo Ngô Bá Thiên, trầm nghị thét :

— Ác đạo ngươi định chạy trốn đi đâu, ngươi đâu có thể thoát thân dễ dàng như thế được ? Ta nhất định lấy mạng ngươi đây !

Qua một lúc trấn tĩnh lại tinh thần, Ngô Bá Thiên dung dúng cặp lông mày đó, quát tợ sấm :

— Tiểu sát tinh, lúc nầy ta đã bảo hận thù giữa ta và ngươi hẹn gặp lại trên một mộ địa khác, bây giờ, ta còn nhiều việc gấp phải đi, ngươi hãy chờ một dịp khác sẽ giải quyết dứt điểm món nợ nầy.

Sự việc đã rõ ràng như thế, ngươi đuổi theo ta làm gì ?

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Ngô Bá Thiên, nói như vậy có nghĩa là ngươi đã bằng lòng đầu hàng trước công lực của ta rồi đấy chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Ngô Bá Thiên đưng cả tóc, thầm nghiến răng :

— Tiểu qui ngươi đừng huênh hoang, khoác lác, sẽ có một ngày nào đó ta moi lấy trái tim ngươi để trả thù cho chưởng đạo.

Tuy vậy bề ngoài lão ác đạc vẫn giữ bộ bình thản, vì lão ác đạo hiểu rõ, nếu tức giận kéo dài thêm trận đấu với Chí Tôn, là sẽ cùng chung số phận với mười hai tên ma đầu.

Hơn nữa, vừa rồi lão ác đạo đã dùng toàn bộ công lực cho ngọn « Vô Hư Công » ngón võ tột bực của môn phái tà giáo, mà vẫn không làm thương tổn Chí Tôn một mãy may nào, đủ biết dù có dốc toàn công lực cũng không thể nào đánh ngã kẻ thù, trái lại, có khi còn bỏ mạng vì cây Quái Đao nữa là đằng khác.

Vì Ngô Bá Thiên đã phải nuốt căm hờn gật đầu :

Đúng vậy, vì hôm nay ta còn nhiều việc phải giải quyết gấp rút, tạm gọi thua ngươi, chờ sau nầy hội kiến sẽ hay.

Chí Tôn trỏ lên một trận cười ngạo mạn Ngô Bá Thiên nghe xóay lốc vào tai, khó chịu vô cùng, nhưng lão ác đạo đành cắn răng mà chịu, không dám nói thêm một lời nào nữa cả.

Dứt cười, Chí Tôn bỏng thét :

— Ngô Bá Thiên, dù ngươi có đầu hàng cũng không được rồi, trước sau gì ta cũng phải giết ngươi.

Trên mặt giang hồ, kể ra Ngô Bá Thiên cũng là một nhân vật lẫy lừng tên tuổi, tất cả ma đầu cao thủ đều khiếp hải oai danh, giờ đây đột nhiên bị Chí Tôn, một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi sỉ nhục đến thế, làm sao lão ác đạo có thể nhân nhượng được nữa.

Lão ta rống như qui hú :

— Tiểu sát tinh, ta đã nhân nhượng ngươi đến mực, mà ngươi lại còn đeo đuổi theo ta đến tận cùng. Bây giờ ngươi định lẽ nào đây ?

Chí Tôn quát bảo :

— Ngươi là thủ phạm chính trong vụ sát hại vị Thần Y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân, bọn ác đạo kia chỉ là những kẻ tay sai mà còn phải đền tội, huống chi ngươi chẳng lẽ còn sống giữa cõi đất trời nầy.

Ngô Bá Thiên biến hẳn thần sắc :

— Thế bây giờ...

Chí Tôn nghiến căm hờn :

— Nợ máu phải trả bằng máu, đó là luật vay trả của vũ trụ,

ngươi đã giết chết Thần Y Ngô Tế Nhân, thì phải lấy cái chết mà trả lại.

Vậy bây giờ ngươi tự tay giải quyết lấy số phận mình, hay chờ ta ra tay tế độ ?

Mấy lời nói đó khiến cho Ngô Bá Thiên vừa căm hờn lẫn hổ thẹn, lão ác đạo xẻ mình lên, nghiến răng quát :

— Tiểu tử, đừng khua môm mép nữa, Giờ ta nhất quyết liều chết sống với ngươi phen nầy...

Nói xong, Ngô Bá Thiên một tàn một thôi, lấy thế vững như trái núi, tả hữu chưởng giơ lên bằng ngực dừng lại vận công.

Cặp mắt tợ luồng đen của lão ác đạo lúc đó tia ra một phần xanh với, một phần đỏ tợ máu, nội lực lên đến mười hai phần.

Chí Tôn không dám khinh thường, chàng vội đặt cây Tàn Chi Quái Đao xả vào mình, tháo lùi một bước thèo thế « Phật Lập », song chưởng đưa lên trung diền, vận dụng mười hai phần công lực « Lưỡng Cực Chân Nguơn » chực sẵn.

Chàng hiểu ngay kình địch đã liều chết với chàng nên chẳng hề để một chút sơ hở, có thể bị đánh ngã bất ngờ.

Bọn ác đạo dù nội lực không bằng Chí Tôn, nhưng chúng có những chưởng chiêu tà quái, nguy hiểm muôn phần, chàng biết rõ điều đó hơn ai cả.

Trong lúc Ngô Bá Thiên cũng rống to chấn động cả sân trường.

— Tiểu quỉ hãy đỡ ngọn « Nhiếp Hồn Lạc Địa » của ta.

Tức thì, hai luồng khói đen từ nội chưởng của lão ác đạo xạ đến Chí Tôn bao trùm phạm vi ngoài ba trượng.

Lo ngại trong lòng. Chí Tôn vận toàn nội khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn » đẩy song chưởng đối diện cùng hai ngọn ma chưởng « Nhiếp Hồn Lạc Địa ».

Hai luồng trắng đỏ cuồn cuộn tỏa ra áp tới chạm nhằm vào khói đen của kình địch đang ào ào đến.

Bốn tia chớp nhoáng lòe trời !

Lại hai tiếng nổ kinh thiên động địa.

Vầng khí của lão ác đạo bị khí thể trắng đỏ đánh bạt lên trời, tản mạn như đám mây bạt gió.

Một tiếng rống thảm khốc thoát ra từ cửa miệng Ngô Bá Thiên.

Theo đó, toàn thân lão ác đạo bắn ngoài ba trượng...

http://tieulun.hopto.org

Song chưởng của Ngô Bá Thiên bị áp khí bẻ gãy ra làm đôi, máu phun ra thành vòi.

Đồng thời, mồm lão ác đạo cũng phọt ra một vòi máu tươi, trông thật là ghê rợn.

Ngô Bá Thiên từ từ đứng vậy thân mình đầy những máu, tình trạng thật vô cùng bi đát.

Lão trợn trừng cặp mắt thù hận nhìn Chí Tôn.

Chí Tôn trỗ lên một trận cười ầm ư, giọng cười của sự thỏa mãn căm hờn chất chứa, giây lâu quát bảo :

— Ngô Bá Thiên, nếu ngươi chịu trả lời ta một điều nầy thì ta sẽ cho ngươi còn được sống với tàn phế vô công, nếu trái lại có chết ngươi cũng đừng trách sao ta ác độc.

Ngô Bá Thiên rống lên như quỉ khóc :

— Tiểu tử ngươi đừng nhiều lời vô ích. Hãy xuống tay giết Bần đạo lẹ xong, nhưng ngươi hãy nhớ một điều nầy : sớm muộn gì Giáo Chủ bọn ta cũng đi tìm người lấy máu mà rửa hận, ngươi bạo tàn bao nhiêu, thì chừng ấy sẽ phải trả lại cực hình bấy nhiêu. Ta báo trước cho ngươi biết đấy.

Chí Tôn cười rùng rợn :

— Ha... ha... Bọn Âm Ma các ngươi còn thiếu ta nhiều mối tử thù, Giáo Chủ ngươi không tìm ta, thì có một ngày nào đó rất gần đây ta cũng đến tìm lão ác đạo đó để thử vài đường chiêu cho rõ thấp cao.

Vậy một lần chót, ta hỏi ngươi có chịu trả lời cho ta một điều hay là muốn chết, hãy chọn mau đi.

Ngô Bá Thiên phún ra một vòi máu :

— Tiểu quỉ, có giết thì ngươi cứ xuống tay, ta thề chết sẽ bắt hồn ngươi, chứ không để nhọc nhằ như thế nầy đâu.

Xê mình đến đứng cách Ngô Bá Thiên một trương, Chí Tôn trầm nặn bảo :

— Ngươi có chết cũng đừng ân hận đấy !

Quát mắt căm thù nhìn Chí Tôn, Lão ác đạo cất giọng oán độc :

— Cám mồm lại tiểu quỉ, hãy xuống tay đi.

Chí Tôn thò hữu chưởng vào mình :

— Vậy thì để Bần Lệnh Chủ đưa ngươi về cõi cực lạc trước !

Lời vừa dứt, Chí Tôn rút cây Tàn Chí Quái Đao trong mình ra,

phát lên một thứ ánh sáng lạnh khủng khiếp người.

Ngô Bá Thiên rống to :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác ! ngươi thật là một kẻ bạo tàn !

Chí Tôn cười lạnh lão :

— Giết người phải đền tội đó là luật công bằng của võ lâm. Bọn ngươi đã chém khắp thân mình vì Thần Y vô tội đến mười mấy vết thương ngã gục trên vũng máu, thì bây giờ phải chịu một hình khoét ngay giữa moi lấy trái tim coi đỏ hay đen mà lại có tâm địa ác độc hơn loài lang sói ấy.

Chẳng những thế thôi, sau khi tế độ cho ngươi rồi, Bần Lệnh Chủ sẽ đến Phân Đàn Vân Thai của ngươi, làm cỏ luôn lũ ác đạo còn sống sót nữa. Đó là cái hậu quả thảm khốc mà các ngươi đã hạ độc thủ Thần Y.

Ngô Bá Thiên hú lên như quỉ dữ :

— Ngươi định muốn giết hết bọn ta sao ?

Chí Tôn diêu động cây Tàn Chí Quái Đao, trầm khiếp hét :

— Phải đấy, ta nhất định giết hết bọn ngươi mới vừa lòng, Giờ ta sắp ra tay đây, ngươi còn lời gì trối trăng nữa không ?

Trước bước đường cùng, Ngô Bá Thiên chẳng khác một ngọn đèn sắp tắt, Lão ác đạo lồng lộn lên, rống :

— Ta liều chết sống với ngươi.

Rống dứt, lão ác đạo vận toàn lực lên song chưởng đinh quật ra hai đường chiêu trí mạng cùng Chí Tôn.

Nhưng lẹ như chớp giật, Chí Tôn phất cây Tàn Chí Quái Đao

Một ánh sáng căm hờn lóe lên,

Kế đó có tiếng rồng rúng động sân trường.

Một cây thịt ngã lăn xuống đất, rướn mình ít cái rồi im lìm.

Thì ra, Ngô Bá Thiên đã bị cây Quái Đao hành hình.

Máu từ ngay ngực lão ác đạo bắn phịt thành vòi, bày trọn trái tim ra ngoài, trông thật là khủng khiếp.

Lão ác đạo chết, nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn Chí Tôn, như muốn ăn tươi nuốt sống hàng mới thỏa vong hồn lão, khiến ai trông thấy cảnh tượng nầy cũng phải rùng mình, sởn gáy.

Giắt cây « Tàn Chí Quái Đao » vào lưng, Chí Tôn từ từ xê lại gần xác chết của lão ác đạo Ngô Bá Thiên, cúi xuống cầm lấy trái tim máu còn đang chảy ròng ròng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng giơ lên cao, quay mặt hướng về phía Trúc Lâm Sơn, cất giọng vô cùng bi thiết :

— Lão tiền bối ! Hậu bối đã vấy máu kẻ tử thù đã moi lấy trái tim nầy thành kính dâng lên, kể từ đây vong linh người đã có thể yên vui bên miền cực lạc rồi.

Khấn xong mấy câu rợn người đó, Chí Tôn ném trả tấm lão áo đạo xuống đất, nghiến hận thù

— Đường từ đây đến trấn Vân Thai không xa lắm, ta cũng nên thừa dịp nầy đến đó một phen, trước trả thù cho thần y Ngô Tiền bối, sau nữa, tiện tay tiêu hủy sào huyệt của lũ ác đạo Âm Ma, chặt bớt vây cánh chúng trừ hại cho bọn giang hồ.

Chợt nghĩ ra một kế, Chí Tôn bước đến chộp bắt bốn con tuấn mã còn sống sót đứng run rẩy đằng lùm cây rậm, vì chưởng phong quét nhằm lúc nầy.

Chúng lôi bọn chúng lại đứng sắp hàng một nơi, xốc bốn cái xác chết của bọn cao thủ, rồi lấy dây cột chặt lại

Sau đó, Chí Tôn nắm bờm bảy tuấn mã dẫn ra ngoài quan lộ, cho chúng đàn hàng ngang nhau, dùng chỉ phong đẩy tới.

Bốn con tuấn mã bị kình khí xô mạnh ở sau mông, chúng hoảng hốt hí lên vang dội cả khu rừng, rồi cứ theo cũ phi nhanh về phía trấn Vân Thai, sào huyệt của Ngô Bá Thiên.

Liền đó, Chí Tôn nhắc mình theo đoàn tuấn mã nhẹ như làn khói nhỏ.

Trên đường cỏ đọc bụi cát tung bay mù mịt, Chí Tôn ở sau bảy ngựa cách khoảng hơn ba mươi trượng.

Người ngựa cứ thế rũi dong.

Hết cánh rừng nầy tới cánh rừng khác không gặp một sự trở ngại nào cả.

Chẳng bao lâu người, ngựa sắp đến trấn Vân Thai.

Trấn nầy là một khu địa sơn cước hoang thiêng, cực kỳ hiểm trở, ở về hướng Đông bắc ngoại thành Thương Châu hai mươi dặm.

Trong nội phận nầy có tất cả chừng vài trăm gia cư, nằm rải rác hai bên cỗ đạo, chung quanh là rừng cây rậm rạp, gộp đá điệp trùng, một giải tiểu giang sơn hùng vĩ vô cùng.

Phân đàn Vân Thai lập tại tận cùng sơn cốc, hai bên là núi đồi chộp thủng tầng mây, cây cối điệp trùng muôn phần nguy hiểm, ác

thú ma độc ẩn tàng trong thâm sâu.

Vòn vẹn chỉ có một con đường vào núi, khúc chiết quanh co, các cao thủ lạ mặt không thể nào lọt đến sơn cốc Phân đàn được.

Nếu thỉnh thoảng có những kẻ nào to gan mạo hiểm, cũng chỉ rước lấy cái chết mà thôi.

Đi sâu chừng ba dặm, thì hai bên gộp đá chồn chồ trập trùng, dưới chân hố sâu thăm thẳm ngàn trượng, trải hết con đường thâm cốc mới đến sào huyệt Phân đàn Vân Thai.

Lúa bốn con tuấn mã chở bốn cái xác chết tới cửa ngõ vào Phân đàn, Chí Tôn đẩy ra một đạo chỉ phong đưa chúng vào đây.

Kế đó, chàng dùng thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình», biến hiện như bóng vong linh ở phía sau bầy tuấn mã độ hai mươi trượng, các cao thủ có cái nhỡn lực tầm thường khó mà nhận ra chàng được.

Bầy tuấn mã lao nhanh vào đường núi, chở bốn cái xác chết nằm mọp trên lưng thoạt trông như người còn sống, cho nên, các cao thủ ở rải rác các huyệt động dọc theo sơn đạo đều không nhận ra.

Nhờ đã quen thuộc con đường vào sào huyệt hàng ngày bầy tuấn mã lọt vô nội địa chẳng chút khó khăn.

Bọn ma đầu canh gác ngồi trong những hốc đá hai bên sơn đạo nghe tiếng gió ngự tập rồn, chúng ngỡ đó là phân đàn chủ trở về, nên ra hiệu cho các tráng hán không ngăn cản, để mặc cho bầy tuấn mã thong thả phóng vào.

Nhưng bọn chúng cùng hết sức kinh dị, khi trông thấy bầy tuấn mã đang tiến sâu vào Phân Đàn, trên lưng chở một đống đạo nằm mọp, cương khấu bỏ thõng có vẻ như say ngủ.

Tuy bọn ma đầu không thể phát giác được vì sao có chuyện lạ lùng như vậy, nhưng chúng cũng không dám cản ngăn bầy tuấn mã, cứ để chạy thẳng tới Tổng đàn.

Thành thử bầy tuấn mã vượt hết huyệt động canh phòng nầy đến huyệt động khác, như vào chỗ không người.

Một chập sau, chúng đã tới tận cùng sơn cốc, Tổng đàn Vân Thai.

Bốn con tuấn mã ngừng lại trước cổng Phân đàn, cùng lượt cất tiếng hí vang lừng.

Trong khi từ Tổng đàn đã có hai mươi ngoài cao thủ chực sẵn, nghe tiếng ngựa hí, liền phóng mình ra tiếp đón Đàn chủ trở về,

http://tieulun.hopto.org

trên gương mặt ai nấy đều lộ vẻ hãn hoan.

Tất cả bước lại gần bầy tuấn mã, bất giác đồng giật mình lui lại, đồng lượt la to.

— Ô sao lại thế nầy ?

Hai mươi mấy tên ác đạo trố mắt sáng hoắt nhìn bầy tuấn mã đang đứng trước cổng chẳng hề chớp.

Bọn chúng hết sức kinh ngạc khi thấy bốn đồng đạo nằm mọp trên lưng ngựa đầu gục xuống, thân mình co quắp, trên lưng buộc thòng những sợi giây chằng chịt dính liền cùng thân ngựa.

Thật là quái gở vô cùng !

Một lão ác đạo bước lại gần xác chết đưa mắt lộ hung quang trông kỹ bỗng kinh hoàng kêu to lên :

Máu !

Cả bọn quay lại nhìn xác đó cũng đồng quát :

— Ai giết đồng đạo chúng ta ?

Sau một lúc hãi hùng, hai mươi mấy tên ác đạo xê lại gần bầy ngựa, lật mặt những xác chết.

Những tiếng kêu la hoảng hốt vô cùng hỗn độn :

— Trời Đường Chủ Hắc Thế Công...

— Đường Chủ Châu Dương !

— Trời, Phân Đàn Chủ !

— Đường Chủ Thái đạo Hằng !

Cả bọn đổ xô lại cái chết của Ngô Bá Thiên, thấy trái tim đã lọt ra ngoài, những vết máu thâm đen, chúng đứng sững như những pho tượng đồng đen, cực kỳ khiếp hải.

Một chập lâu chúng đồng quát :

Ai giết Phân Đàn Chủ ?

Ai giết ?

Hỏi thế thôi chứ làm sao có tiếng trả lời.

Hai mươi mấy tên ác đạo lấy mắt nhìn nhau rồi day nhìn xác chết

Bầy tuấn mã đứng yên buông tiếng thở hồng hộc, lát lâu lại hí vang động cả sân trường.

Chập lâu lão ác đạo râu đỏ bỗng quát to.

Hãy giống chuông báo động cả đàn mau lên.

Ba cao thủ vâng dạ phóng đi ba nơi.

Lão ác đạo lại quát tiếp :

— Đóng chặt các cửa Phân đàn lại cho mau !

Hai cao thủ lại phóng mình đi ra ngoài.

Kẻ đó những hồi chuông nổi lên chấn động cả núi rừng.

Lão ác đạo râu đỏ lại thét :

— Các sư đệ báo tin cho Phó Đàn Chủ hay tức khắc.

Một tên ác đạo nhảy mình trở vào Phân Đàn lẹ như một con ic điểu.

Giây lát, Phó đàn Chủ Châu Hoan, cùng tên ác đạo phóng ra sân trường nhanh như hai bóng qui.

Hai bóng đáp xuống tại sân đàn.

Lão ác đạo râu đỏ nhanh mồm nói lớn :

— Bẩm Phó Đàn Chủ, Phân Đàn Chủ đã bị sát hại !

Châu Hoan trợn mắt :

— Ngươi bảo sao, bảo lại ta nghe.

— Bẩm Pho Đàn Chủ, Phân Đàn Chủ đã chết rồi !

Châu Hoan khủng khiếp :

— Phân Đàn Chủ chết ở nơi nào ?

Lão ác đạo râu đỏ trỏ xác chết trên lưng ngựa.

— Chúng sát hại Phân Đàn Chủ, rồi cột xác trên lưng ngựa cho trở về đây...

Không đợi lão ác đạo râu đỏ nói dứt câu, Phó Đàn Chủ Châu Hoan xê mình đến gần xác chết của Ngô Bá Thiên, thấy trên ngực đọc thủng một lỗ, máu hãy còn rịn chảy.

Vốn là một tay lịch lãm giang hồ, khi nhận thấy vết tử thương Châu Hoan đã rống to :

— Lệnh Xé Xác !

Ba tiếng Lệnh Xé Xác chẳng khác nào những luồng sấm chướng bổ ngang đầu lũ ác đạo, tất cả đều há mồm kinh hãi :

Có nhiều tên nhìn dớn dác ra ngoài con độc đạo dẫn vào Sơn cốc, như muốn tìm bóng dáng nhân vật khủng bố máu tanh đó.

Bầu không khí Phân Đàn Vân Thai nặng trầm như đã đến hồi mạt nhật, tử ảnh hiện tràn lan.

Qua phút kinh hoàng, Châu Hoan nhìn ra ngoài sơn đạo quát to :

— Các huyệt động đã đóng chặt chưa ?

— Bẩm Phó Đàn Chủ đã xong rồi ?

Châu Hoan quét mắt nhìn đồng đạo :

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả hãy sửa soạn một trận huyết chiến.

Tức thì, các cao thủ phóng đi các nơi, lát sau kéo đến năm mươi mấy cao thủ già trẻ đủ hạng.

Mặt mũi tên nào tên ấy vừa hung ác, vừa lại hãi hùng, vì hiểu ngay có đại biến xảy ra trong Tổng Đàn.

Châu Hoan gọi mười lăm tên cao thủ ra lệnh ;

— Các ngươi hãy chia ra làm ba tốp, ra giữ các yếu huyệt con đường vào Sơn cốc, có gì cấp bách cho người báo tin mau.

Mười lăm tên cao thủ đồng vâng lệnh phóng đi.

Châu Hoan day lại ba mươi cao thủ nghiêm trọng quát :

— Tất cả chúng ta hãy chờ nơi đây tử chiến ;

Bọn ác đạo đồng thanh quát lên, vũ khí tuốt trần lấp lánh, chưởng lực được dồn toàn bộ, đều hướng mặt ra ngoài đợi chờ nhân vật khủng bố xuất hiện.

Phó Đàn Chủ Châu Hoan hiểu ngay kình địch cột xác chết trên lưng ngựa cho phóng về, là một hành động hết sức khiêu khích, cũng có nghĩa là báo trước cho lão ác đạo hay hắn sẽ đến đây.

Đang lúc bọn ác đạo còn xôn xao, qua phút giây ngạc thở, thì đột nhiên một giọng cười âm u từ ngoài đưa vào.

Giọng cười đó rờn rợn như từ cửa miệng của Diêm Chúa ở cõi âm vọng về, tuy không to, nhưng chực xé tét cả màn tai những cao thủ có mặt tại tràng, khiến ai nghe cũng phải rùng mình sởn gáy.

Tất cả bọn ác đạo đứng chung quanh tràng nghe giọng cười kỳ dị đó, thảy đều xanh cả mặt.

Bọn chúng hướng mặt về phía đó, im phăng phắt chẳng có một lời.

Trong tâm trạng mỗi người đều vừa hãi hùng, vừa lo sợ, chưa một ai hiểu rõ số phận mình ra sao cả.

Đến cả Phó Đàn Chủ Châu Hoan cũng hết sức phập phồng ái ngại, vì biết bầu trời tốc tang sắp diễn đến cho đồng đạo hắn rồi.

Một trận huyết chiến chắc chắn không thể nào tránh khỏi.

Lão ác đạo trố cặp mắt sáng rực về phía lùm cây rậm rạp phía tả sân trường, cách ngoài mười trượng, tìm soát bóng dáng nhân vật khủng bố, vừa phát lên trận cười khủng khiếp.

Một ánh sáng như làn chớp vụt lóe lên !

Vút !

Phập !

Một vật chóa lòa cắm trên ngưỡng cửa Phân Đàn nhanh đến nỗi không ai nhận ra làn bay của nó.

Gần năm mươi ác đạo trợn hắn hung quang nhìn lên vật sáng chói đó.

Phó Đàn Chủ Châu Hoan cũng ngước nhìn lên ngưỡng cửa Phân Đàn xem coi vật gì để kịp thời ứng phó tình thế.

Bất giác, lão ác đạo kêu lên :

— Lệnh Xé Xác !

Gần năm mươi cao thủ cũng đồng hét :

Lệnh Xé Xác !

Lệnh Xé Xác !

Ba tiếng « Lệnh Xé Xác » vang lừng như thác đổ đầu non, rúng động cả mặt sân trường một lúc thật lâu mới ngưng hẳn.

Tất cả bọn cao thủ phân đàn Vân Thai trợn trừng những cặp hung tuyến nhìn cây « Tàn Chi Quái Đao » đã cắm ngập trên ngưỡng cửa Tổng đàn chẳng chút diêu động.

Ánh sáng cây quái đao toát lạnh căm hồn.

Bầu không khí khắp sân trường vì cây Tàn Chi Quái Đao nặng trầm muốn ngạt đi cả sự thở.

Tàn khốc !

Thảm hệt !

Máu tanh !

Lệnh Xé Xác hiện ra chẳng khác nào một tiếng sấm nổ giữa trời quang, khiến ai ai trông thấy cũng phải xiêu hồn vỡ mặt, dù cao thủ nào gan lì lắm cũng phải run rẩy cả thân mình.

Điều mà mọi người thừa hiểu là, cây « Tàn Chi Quái Đao » là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác sẽ có mặt tại đó, một trăm lần như vậy chưa có lần nào sai chạy cả.

Cứ mỗi lần cây quái đao xuất hiện, nhất định máu phải chảy đầu phải rơi, thì thề chưa lìa, một bầu trời chết chóc, ảm đạm, thê lương.

Giờ đây, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác lại sắp xuất hiện đến Phân Đàn Vân Thai cái hậu quả khủng khiếp đến bậc nào chẳng một ai có

http://tieulun.hopto.org

thể đo lường trước được, nhưng cùng mang tâm trạng bí đát như nhau.

Đến Phó Đàn Chủ Châu Hoan cũng chưa rõ số mệnh mình ra sao, rồi đây có chống đỡ nổi cây Tàn Chi Quái Đao của nhân vật khủng bố hay không.

Qua một lúc, trấn tĩnh lại tinh thần, Phó Đàn Chủ Châu Hoan nhìn ngay lùm cây rậm rạp vừa xuất phát ánh sáng tử lệnh, ông tiếng nặng trầm quát to lên :

Nhân vật nào đang ẩn núp trong lùm cây đó, biết điều thì hãy mau hiện thân ra tại trảng, Phó Bản Chủ có vài lời xin chỉ giáo, nếu trái lệnh đừng trách ta sao tàu độc đấy.

Lời nói của Châu Hoan chưa kịp dứt, chỉ thấy một cái chớp như bóng vong linh từ ngay lùm cây phía và sân trường.

Tức thì, giữa trảng hiện ra một trang Thiếu hiệp giang hồ có bộ mặt đẹp tuyệt thế, luôn luôn lạnh lùng như mộ địa, lại bốc mùi sát khí trông đến rợn người.

Hai luồng kỳ quang của thiếu niên sáng rực tợ ánh tinh cầu, quét ngang gần năm mươi tên cao thủ, như muốn trấn áp luồng khu của đối phương có số người đông đảo hơn mình nhiều.

Cặp mắt thần của Thiếu niên quét tới đâu là bọn ma đầu rùng mình sởn gáy tới đó.

Thiếu niên đấy là ai ?

Đó chính là Chi Tôn, Chủ nhân Lệnh Xé Xác từ trong bụi cây vừa phóng mình ra tại trảng với một thân pháp hư vô kỳ tuyệt.

Phó Đàn Chủ Châu Hoan nhận diện Chi Tôn, vội thảo lùi một bước, há hốc mồm kêu to lên :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Gần năm mươi cao thủ cùng kinh hoàng đồng kêu :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Chi Tôn không đáp chỉ đứng uy nghi như một vị thiên thần trước bầy qui độc đấy nanh vuốt ghê tởm.

Sau cơn chấn động đó, sân trường Vân Thai bỗng im phăng phắt cho dù con muỗi bay vẫn nghe được rõ ràng.

Một chập sau Châu Hoan mạnh dạng xê tới hai bước :

— Ngươi chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ?

Hào khí của Chi Tôn bốc lên :

— Phải đây, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác chính là ta.

Châu Hoan nghe khiếp đảm trong lòng :

— Ngươi đến đây với ý định gì ?

Trỏ ngọn chỉ phong lên cây Tàn Chi Quái Đao sáng rợn bồn trên ngưỡng cửa Phân Đàn, Chi Tôn cất giọng trầm trầm như lệnh truyền của Diêm Chúa ban ra :

— Dùng cây Quan Lệnh nầy Xé Xác bọn ngươi để trả thù cho Sanh Hoa Đà Ngô Tề Nhân mà Đàn Chủ các ngươi vừa sát hại tại Trúc Lâm Sơn.

Gần năm mươi cao thủ đều thảo lui một lượt, thần sắc biến đổi mau chóng, nghe trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Châu Hoan rung tận đáy lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản nói giọng thật cứng rắn :

— Có phải chính ngươi đã giết phân Đàn Chủ của chúng ta rồi cột trên lưng ngựa đưa về đây chăng ?

Chi Tôn lạnh như sắt :

— Đúng như vậy !

Châu Hoan bỗng quát căm thù :

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi đã sát hại đồng bọn của chúng ta còn muốn tàn bạo đến bậc nào nữa ? ngươi không sợ luật nhân quả của đất trời à ?

Giọng Chi Tôn càng rắn thêm hơn :

— Nếu các ngươi muốn tránh một cuộc đổ máu khủng khiếp diễn ra mộ địa nầy, thì phải thực hiện hai điều đúng theo ý muốn của ta.

Châu Hoan trầm giọng :

— Hai điều ấy như thế nào ?

Chi Tôn nói như hét :

— Điều thứ nhứt phải rút ra khỏi hàng ngũ đạo Âm Ma.

Châu Hoan dựng cặp lông mày :

Còn điều thứ hai ?

Giơ hữu chưởng phất động một cái, Chi Tôn lớn tiếng :

Phải truyền giải tán Phân Đàn Vân Thai, và từ nay không được hành ác trên mặt giang hồ như từ trước đến nay nữa.

Năm mươi tên ma đầu đồng trợ mắt.

Thảo lùi thêm ba bước, Châu Hoan quát tợ sấm :

http://tieulun.hopto.org

— Không thể được, ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Chí Tôn cười ghê rợn :

Thế thì số mạng các ngươi đã hỏng rồi !

Khẽ rùn mình một cái, vì biết giờ quyết liệt đã đến với mình và gần năm mươi đồng đạo, Châu Hoan đưa mắt ngầm ra hiệu cho các cao thủ hãy chuẩn bị một trận huyết đấu kinh hồn sắp tới.

Năm mươi tên ma đầu dù đã sợ, những lời khinh miệt của Chí Tôn khiến bọn chúng nổi giận, chực hờ song chưởng chờ đợi ra tay.

Đột ngột, Chí Tôn quát hỏi Châu Hoan :

— Ngươi là nhân vật thế nào của Đàn Chủ Vân Thai ?

Châu Hoan cố lấy giọng bình tĩnh ;

Ta là phó Đàn Chủ Vân Thai.

Hai luồng kỳ quang xạ thẳng vào mặt Châu Hoan như để trận ngự tinh thần kẻ địch, Chí Tôn nghiêm trọng bảo :

— Cái trách nhiệm của ngươi rất nặng nề. bao nhiêu sinh mạng nơi đây đều tùy thuộc nơi quyết định của ngươi. Ta khuyên ngươi nên xét cạn, đừng cuồng tín theo bọn Âm Ma mà phải hi sinh một cách vô ích.

Vậy ngươi nghĩ sao về hai điều của ta vừa bảo ?

Lặng đi một lúc, Châu Hoan lắc đầu :

— Ngươi đưa bọn ta vào bước đường cùng, nhất định thà chết thì thôi chứ không thể nào nghe theo lời ngươi được. Ngươi đừng mang những điều hão vọng vô ích.

Chí Tôn ngạc nhiên :

— Tại sao phải cùng đường ? Các ngươi không thể rời bỏ hàng ngũ Âm Ma quay về với chính đạo à ?

— Ta không thể trả lời ngay câu hỏi của ngươi được, bọn ta chỉ biết có hai con đường sống hay chết mà thôi.

Sự thật, đúng như lời Châu Hoan vừa thốt ra, qui điều của đạo Âm Ma quả thật là hiểm độc, bạo tàn, kẻ nào đã gia nhập vào đạo ma có ý định phản phúc, hoặc cho dù một hành động lầm lẫn nhỏ nhặt đến đâu, cũng đều bị đem treo trên sườn núi, phơi nắng và bỏ đói khát đúng ba ngày, rồi lóc từng thớ thịt cho tới khi chết hẳn, chính vì vậy mà những cao thủ nào đã vào đạo nầy, chỉ biết thực hành theo mệnh lệnh cho đến khi trút hơi thở tận cùng.

Mặc dù đã trải giang hồ gần một năm nay, biết rõ mặt trái thâm

độc giang hồ, nhưng Chí Tôn không hiểu cái qui điều của đạo Âm Ma như thế nào cả, vì vậy chàng hét bảo :

— Một lần chót, ngươi có chịu thuận theo ta hai điều đó hay không.

Châu Hoan trợn mắt :

— Ta không thể hành động theo lời ngươi được.

Lời nói của Chí Tôn sặc tanh mùi máu :

— Thế thì thì ngươi đã chuẩn bị trận huyết đấu rồi chứ ?

Châu Hoan nghiến răng kèn kẹt :

— Ngươi cứ ra tay, nếu không, ngươi sẽ bỏ xác tại nơi nầy.

Chí Tôn cười khàn một tiếng, chàng chực tuôn ra hai luồng áp khí, bỗng nhớ lại lời khuyên của Hải Âu Quái Khách và Bắc Phong Hòa Thượng còn văng vẳng bên tai : «Tiểu tử trên mặt giang hồ từ đây dù biết mối huyết hận của Sư Môn là phải trả, nhưng đừng tạo thêm một kiếp vận sát không khiếp mà can tội với đất trời».

Tự nhiên sát khí trên gương mặt của Chí Tôn dịu đi một phần nào, chàng quét cặp kỳ quang ngang bọn cao thủ Vân Thai đứng dàn ngang Châu Hoan chừng nửa trượng.

Hai luồng xạ nhỡn lạnh căm hồn của Chí Tôn đến đâu là bọn ác đạo đều rùng mình kinh hải đến đó, chúng tự biết hôm nay đã gặp một tay đại kình địch có cái công lực thần quỉ khôn lường.

Sau khi nhìn hết bọn cao thủ chung quanh chàng, Chí Tôn từ từ quay qua Châu Hoan, lạt hỏi :

— Châu Hoan, vì đức hiếu sinh ta không muốn tạo thêm một trận lưu huyết tơ tát như đã từng diễn ra tại Tử Vân Bang và Bách Linh Hội nữa. Ta khuyên ngươi một lần cuối cùng hãy hủy phá Vân Tuai nầy. để cứu lấy bao nhiêu sinh mạng đang đứng trước cái chết gần kề tận cổ.

Căm hờn bốc lên đầy mặt Châu Hoan quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi đã quá áp bức những kẻ công lực còn kém hơn ngươi như vậy, sao gọi là một cao thủ tầm tiếng trên mặt giang hồ được.

Chí Tôn cười như hồn ma ngoài hoang địa :

— Chính vì thế mà ta bảo ngươi nghe theo hai điều của ta vừa

http://tieulun.hopto.org

đưa ra, để tránh khỏi một cuộc máu đổ thịt rơi tại nơi nầy ; chắc chắn sẽ không còn một tên nào sống sót.

Ngươi tính lẽ nào hãy đáp cho mau, ta không còn thời giờ dài dòng cùng ngươi nữa.

Đột nhiên, trong giây phút căng thẳng cùng tột đó, hai bóng người từ sau lưng Châu Hoan phóng tới nhanh lẹ dị thường.

Trông lại, đó là hai lão ác đạo có cặp mắt tí hí chớp ngời như rắn độc trỏ nhắt chỉ vào mặt Chí Tôn đồng quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, người nộp mạng cho anh em ta !

Soẹt, soẹt !

Hai thanh cổ kiếm lạnh căm người đã cầm trên tay hai lão ác đạo có cặp mắt tí hí.

Lẹ như ánh sét, nhị lão, vạch sang Chí Tôn hai luồng lãnh kiếm như chớp giật lưng trời...

Chí Tôn xẻ mình qua phía tả ba bước tránh khỏi sáu luồng kiếm bạo vũ của hai lão ác đạo ấy.

Kiếm phong trượt qua hốt gió lạnh căm người,

— Nhưng nhanh tợ chớp, hai lão ác đạo cùng lượt vạch luôn mười sáu đường cổ kiếm chụp trùm xuống đầu Chí Tôn như một màn lưới tử vong thoạt trông vô cùng khiếp hải.

Cơn giận xung lên tận đỉnh đầu, Chí Tôn hét lớn :

— Các ngươi muốn chết !

Sau tiếng hét, đột nhiên chàng lắc mình một cái biến mất không hề để lại một dấu vết gì cả.

Hai lão ác đạo kinh hãi đến ngơ ngác cả người.

Chừng Chí Tôn hiện ra, thì đã đứng cách xa về phía hữu màn lưới kiếm quang của hai lão ma đầu ngoài ba trượng từ bao giờ kẻ địch chẳng hề hay biết.

Quả thật là một thân pháp kỳ tuyệt giang hồ.

Đồng thời một luồng áp khí mang theo mười phần kình lực được đẩy ra, thế mạnh như sóng vỗ đầu ghềnh.

Bộp . . . trời !

Mấy tiếng rú rợn người nổi lên.

Hai khu xác bị chưởng phong quật nhằm bắn bổng ngoài ba trượng, rớt xuống đất, đầy mạnh một cái rồi im bặt.

Hai lão ác đạo phơi thây tại sân trường.

Công lực thần qui kiến sâu khiếp cho gần năm mươi cao thủ thấy đều rùng mình lên, ai nấy đều lo ngại cho số mệnh của mình.

Bọn chúng chiếu rực hung quang pha lẫn hải hùng nhìn xác chết của đồng bọn xôn xao lên một chập rồi lại im đi.

Phó Đàn Chủ Châu Hoan há hoác mồm sừng sốt giây lâu, xế mình tới, dựng ngược bộ râu xồm, rống lớn :

— Thằng qui sống, ngươi quá tàn ác

Liền theo tiếng quát, Châu Hoan búa một chưởng thần tốc vào huyệt mạng môn của Chí Tôn.

Chí Tôn không thèm đón đỡ ngọn ác chưởng của Châu Hoan, chàng triển ngay thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình» biến đi nơi khác.

Theo đó chàng ương bề thế thăng lên ngưỡng cửa Phân Đàn.

Một ánh chớp lóe trên không.

Phựt !

Chí Tôn đã trở về mặt đất, hữu chưởng chàng đã thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao chói rực ánh sáng lạnh căm hồn.

Tử thần đã chực sẵn trên tay Chủ Nhân Lệnh Xe Xác.

Cái thân pháp này quả thật là thần ảo vô cùng.

Nó nhanh tợ bóng vong linh, đến nỗi không một cao thủ nào trông thấy kịp Chí Tôn đã phóng lên ngưỡng cổng Phân Đàn để chụp lấy cây Tàn Chi Quái Đao từ bao giờ và ngay lúc nào.

Chúng chỉ nhận kịp ánh chớp lóe lên, là Chí Tôn đột hiện với cây Tàn Chi Quái Đao.

Châu Hoan quạt hỏng một chiêu, chợt trông thấy kẻ thù mất tích, lão ác đạo hốt hoảng phóng khỏi phương vị ngoài ba trượng vì hiểu ngay đại biến sắp xảy ra,

Lão ác đạo vừa quét mắt rảo tìm, thì đã thấy Chí Tôn trở về vị trí cũ. Cầm lăm lăm cây Tàn Chi Quái Đao trên tay, sắc mặt lạnh lùng như hoang mộ.

Cặp kỳ quang xạ hai luồng sáng toát hồn, khiến cho Châu Hoan tự thấy rung động tận đáy lòng, lão ác đạo biết chuyện chẳng lành sắp xảy ra rồi, trong lòng không ngớt lo âu. Thế nhưng đứng trước đương cùng, lúc bấy giờ cảnh ngộ bắt buộc Châu Hoan không thể nào rháo lui được nữa, lão ác đạo quyết định liều chết sống với Chí Tôn, vận dụng công lực sanh bình, theo thế «Phật tịnh đóa trên

http://tieulun.hopto.org

hai luồng chưởng phong vào hông chàng thiên hiệp, như cặp xà thân quẫy gió, thế mạnh khôn tả.

Trông thấy Châu Hoan quyết hạ độc thủ với mình, Chí Tôn đưa tả chưởng lên cao thét to :

— Đó là tại ngươi tìm lấy cái chết !

Trong tiếng thét, Chí Tôn đẩy ra một luồng kình khí chặn đón Hai luồng chưởng quặn quại như cặp xà thần của Châu Hoan ào ào lướt tới trước mặt chàng

Đồng lượt, Cây Tàn Chi Quái Đao chớp lên một làn ánh sáng.

Chí Tôn đã đưa ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn thần tốc.

Theo đó, một tiếng nổ, rúng động cả tràng.

Hai bên chưởng lực chạm vào nhau.

Tiếp theo Châu Hoan rống lên thảm khốc.

Ánh sáng cây bốn chớp lên rồi vụt tắt.

Bốn vệt đen bắn vọt ra ngoài năm trượng.

Đây là hai tay và hai chân của Châu Hoan bị cây Tàn Chi Quái Đao cắt cụt ngắn vứt giữa bay đi.

Thân xác nhuộm đầy máu tươi của lão ác đạo từ từ ngã xuống đất, giẫy lên rần rật, tình trạng khủng khiếp vô cùng.

Trên ngực Châu Hoan bị đục thủng một lỗ thông trái tim ra ngoài, trông hết sức hãi hùng kinh khiếp.

Trái tim còn bốc khói nghi ngút, máu phọt thành vòi.

Tám vị Hương Chủ đứng gần phó Đàn Chủ Châu Hoan, thấy thảm hình đó, chết sững một hồi lâu.

Máu thù đột nhiên được nung sôi sùng sục, cả bọn đồng quát to

Tất cả hãy tử chiến !

Rào. . . rào . . .

Tám vị Hương Chủ Vân Thai phóng mình vào tràng, kèm theo mười sáu luồng chưởng phong ào ào dũng bạo không thể tả.

Đồng thời ba mươi mấy tên ác đạo bỏ thành một vòng vây cẩn mật, tấn công Chí Tôn như vũ bão

Bọn chúng quyết liều sống chết với Chí Tôn chỉ một trận này.

Lúc bấy giờ, chưởng âm chớp động rền trời, kiếm quang tua tủa ngoài chu vi năm trượng chẳng khác muôn ngàn làn sét lập lòe trùm chụp Chí Tôn, như một chiếc lưới tử ảnh bao trùm.

Không còn có thể nhân nhượng được nữa, trên mặt Chí Tôn

bốc tràn sát khí, chàng hét to lên, tả chưởng quét ra từng loạt kình khí «Lưỡng Cực Châu Ngươn» hữu chưởng phất động cây Quái Đao đưa ra tuyệt chiêu «Tàn Chi Đoạn Hồn» như chớp giăng sấm sét.

Chí Tôn xông vào đám cao thủ ẩn hiện tợ bóng vong linh, tiến thối nhanh lẹ tợ điện chớp, không sao đo lường được.

Thây ngã !

Thịt rơi !

Máu đào lang đỏ !

Thảm cảnh hãi hùng bày ra trước mắt.

Từng loạt sấm chưởng long trời lở đất.

Từng tiếng thét kinh hoàng.

Bóng người loạng choạng theo bóng chưởng to như quả núi bao trùm, ánh tử quang của cây Tàn Chi Quái Đao chớp lòe vạch sáng giữa rừng người trông càng khiếp đảm.

Chẳng mấy chốc có đến mười ba thây người phơi tại trận.

Trong số có đến ba vị Hương Chủ Phân Đàn bị cây Tàn Chi Quái Đao hành hình, chia lìa thân thể, máu phún đầy mặt cỏ sân trường.

Còn lại năm người quá khiếp đảm phóng ra khỏi sân trường đứng nhìn bóng Chí Tôn thoạt ẩn thoạt hiện như loài ma quỉ hiện hình giữa thanh thiên bạch nhật.

Các cao thủ thấy thế cũng lần lượt nhảy ra ngoài, rung rẩy như cành cây trước trận giông bão, gió mưa.

Một số ác đạo còn háo chiến, trổ lực sanh bình chống cự một chập với Chí Tôn cũng phải tháo ra ngoài mặt mày biến hẳn cả thần sắc.

Bọn chúng vô cùng khiếp đảm trước cái thủ pháp giết người quá thảm khốc của nhân vật khủng bồ.

Vốn thật không có ý định tàn sát, tạo nên thảm cảnh hãi hùng, nên khi thấy bọn ác đạo tháo lui ra khỏi tràng, Chí Tôn cũng ngưng cây Quái Đao quét mắt nhìn bọn chúng, trấn ngự sự hung hăng liều lĩnh, để chúng sợ sệt không dám vào tràng nữa.

Chàng lo ngại một trận huyết chiến thứ hai, bao nhiêu sinh mạng lại phải đẫm máu dưới ánh tử thần cây Tàn Chi Quái Đao của chàng, tạo thêm cừu hận ở mai sau.

http://tieulun.hopto.org

Một số ác đạc còn trong vòng chiến cũng đã phóng ra ngoài.

Mặt sân trường do đó trở nên im lặng.

Không nghe một tiếng động.

Hai bên kình địch đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn những xác chết bày la liệt mặt sân cỏ.

Tất cả ác đạo còn sống sót thảy đều rùng mình.

Bấy giờ Chí Tôn mới cầm cây Tàn Chi Quái Đao chói ngời ánh sáng, chầm chậm bước đến cách bọn cao thủ độ ba trượng liền dừng lại, quét cặp mắt tợ tinh cầu ngang qua một lượt, chàng uy nghi như một Diêm Chúa hiện về.

Mà tất cả ác đạo là tử tội sắp bị lệnh hành hình.

Ba mươi ngoài tên ác đạc còn sống sót, gương mặt đều tái xanh không một chút máu me.

Chúng tự biết số hệ đã bỏng đến nơi rồi.

Ánh sáng tử thần chính là cây Tàn Chi Quái Đao ngập ngời cảm lạnh trên tay Chí Tôn như đang thèm máu kẻ thù.

Nếu Chí Tôn lại mở ra một trận huyết đấu thứ nhì, chắc chắn cả bọn đều vong mạng chẳng còn sống sót một tên nào cả.

Cả sân trường nặng trầm âm khí, như một vùng hoang mộ sặc mùi tang tóc thê lương.

Giữa giây phút đó, Chí Tôn giơ cây Quái lệnh lên ngang ngực chói tỏa ánh sáng lạnh cảm hồn, pha lẫn màu máu đỏ vời.

Chàng thét to :

— Các ngươi hãy nghe cho rõ : Thật ra Bản Lệnh Chủ tới đây chẳng hề có ý định gây ra một cuộc thảm sát bạo tàn đối với chúng đạo các ngươi, vì các ngươi từ xưa đến nay chưa hiềm khích đối với bản thân ta cả, có lẽ các ngươi đều hiểu rõ như thế.

Bản Lệnh Chủ giết chết Ngô Bá Thiên, vì lão ác đạo nầy đã dang tay hạ sát vị Thần Y Ngô Tá Nhân, một kỳ nhân suốt đời chỉ biết cứu nhân độ thế, vậy mà lão ta đã chém cả thảy mười mấy vết kiếm vào mình nằm gục bên vũng máu, một cách thảm khốc.

Vừa rồi, Phó Đàn Chủ Châu Hoan đã không nghe theo lời ta, lại hạ độc thủ muốn giết ta, vì tự vệ nên ta đã giết hắn có hại lây cho đồng đạo các ngươi, thật ngoài ý muốn của ta.

Nhưng bây giờ, vì chút đức hiếu sinh ta không nỡ làm hại thêm

bao nhiêu mạng sống các ngươi nên ta truyền lịnh cho cả ngươi, nếu muốn tính mệnh được an toàn, thì hãy mau rời khỏi nơi nầy, vĩnh viễn rời bỏ hàng ngũ Âm Ma quay về chánh đạo.

Các cao thủ nghe lệnh truyền của Chí Tôn, thảy đều nhao lên, nửa muốn rời khỏi sân trường, nửa lại muốn không, chưa quyết định được phải theo con đường nào cả.

Chí Tôn trầm lặng quát :

— Một lần chót hết ta bảo các ngươi có chịu rút đi chưa hay còn chờ ta ra tay tế độ ?

Hơn ba mươi cao thủ nhích động cả thân mình, lấy mắt ngó nhau như dò hỏi, rồi lại nhìn cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí Tôn lộ vẻ sợ sệt. Chúng tự biết chàng nói là hành động ngay.

Chí Tôn lay động cây Tàn Chi Quái Đao, vạch một vòng tròn ánh sáng, vùng thét to lên :

— Các ngươi muốn chết cả rồi !

Ba mươi hai tên ác đạo giật mình rùng rùng phóng ra khỏi Phán Đàn Văn Thai, nhắm cánh rừng bay như đàn quạ

Bọn chúng chạy nhanh để tròn tử thần.

Còn lại năm vị Hương Chủ đứng ngây người như những pho tượng đồng đen, chưa biết phải tính làm sao cả.

Chí Tôn nhắc mình lên cao hai trượng chớp lóe cây Quái Đao mắm quát :

— Còn các ngươi ta cho tất cả theo chầu Diêm Chúa !

Năm vị Hương Chủ khiếp mật tan hồn, phóng mình ra khỏi Phán Đàn, nhắm hướng Sơn cốc đi mất.

Thực sự, Chí Tôn chỉ dọa nạt bọn cao thủ cho chúng sợ hãi rồi đi, chứ chàng cũng không còn lòng dạ nào háo sát nữa, nhất là đối với đám người vô tội, chỉ vì sợ mệnh lệnh của Giáo Chủ Âm Ma hành động mà thôi.

Chàng nhớ lại những lời dặn dò của Hải Âu Quái Khách và Bắc Phong Hòa Thượng mà rùng mình, vì ngao ngán cho hậu quả kiếp vận sát vũ lâm, thấy người càng chồng cao bao nhiêu, thì oán thù càng đè nặng trên đầu bấy nhiêu, có thể không phương cứu vãn.

Trông theo bọn cao thủ đã mất hút rồi, bây giờ Chí Tôn mới nhìn lại xác chết ngổn ngang nhìn cây cỏ chung quanh sân trường Phán Đàn Văn Thai lặng lẽ như vùng hoang mộ

http://tieulun.hopto.org

Đìu hiu !

Ảm đạm !

Gió lạnh rít từng hồi !

Rừng cây xào xạt, như hồn oan thì thầm rên siết.

Chí Tôn ngửa mặt lên trời khẩn lẩm dẩm :

— Lão Thần Y tiền bối, mối thù nay đã trả xong, giờ người đã có thể yên trong giấc mộ ngàn thu rồi.

Chàng nhìn xác chết của bọn cao thủ lần cuối cùng, rồi mơ màng về phía chân mây, buông tiếng thở dài.

— Biết bao giờ thù oán trả cho xong !

Than thở xong, Chí Tôn nhắc mình lên cao hai trượng, phóng đi như một làn mây mỏng, phớt nhẹ qua ngàn cây trùng điệp nơi rừng.

Chớp mắt bóng chàng ảo mờ tận chân trời xa thẳm...

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

TRẬN DẤU VÕ KINH HỒN TRÊN NGỌN ĐỒI THẦN NỮ

Rời khỏi sơn cốc Phần Đàn Vân Thai, Chí Tôn chợt nhớ tới đêm mai đã đúng ngày hẹn đấu võ cùng vị cao đồ của Lão Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ Lăng Di Phong tại ngọn đồi Thần Nữ, trong núi Tây Nhạc.

Chàng phải đến nơi trước giờ đã định, để gặp Song kỳ Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư lãnh lời chỉ giáo.

Theo giang hồ, thì lão Tây Nhạc Lăng Di Phong là một nhân vật có cái công lực thâm sâu không thể nào tưởng tượng, trước xưa đã từng đánh bại Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, chiếm ngôi vị Thiên hạ đệ nhất nhân suốt hai mươi năm trời, còn vị cao đồ của lão đại kỳ nhân nầy, võ công đến bậc nào mãi tới nay vẫn còn chưa một ai được rõ bởi từ lâu không nghe xuất hiện trên mặt giang hồ.

Chỉ có điều được biết công lực của vị cao đồ này chỉ kém sút lão Tây Nhạc Lăng Di Phong một bậc thôi, vì sau một tai nạn do sự bất cẩn gây ra tàn phế cơ thể, lão ta đã truyền cho vị đệ tử của mình những ngón võ công hiểm hóc mà lão đã luyện được trong gần suốt cả đời người.

Vì vậy, lần nầy kình địch của Chí Tôn còn lợi hại hơn Liệt Dương Quái Lão hay, lão đại ác Ma Nhật Xú Ung Bất Đan nhiều,

http://tieulun.hopto.org

hơn nữa những đường chiêu của vị cao đồ đó sắp đưa ra hãy còn trong vòng bí mật, nên không thể hiểu rõ mà kịp thời ứng phó.

Cho nên, theo sự nhận xét bên ngoài, thì khó mà dự đoán nổi rồi đây ai thắng ai bại trong trận đấu võ thảm khốc này.

Nhưng điều nguy hiểm nhất là trong trận đấu sẽ có một trong hai kình địch phơi xác tại trận, nếu không, cũng phải bị phế diệt toàn bộ võ công cứ không thể nào cả hai an toàn được.

Chí Tôn cũng hiểu điều đó một cách rõ ràng, chàng không ngớt ái ngại trong lòng.

Tâm trạng của Chí Tôn đâu nhau với vị cao đồ của lão Tây nhạc Lãng di Phong không phải vì muốn tranh đoạt cái chức vị Thiên hạ đệ nhất nhân, mà thật ra chỉ vì lời hứa của chàng đối với lão Bắc Phong Hòa Thượng tại ngôi chùa hoang cổ trong cảnh rừng già và lão Quái Ngư ngoài đảo Ô Thạch, chàng phải làm tròn thể thôi.

Cả hai lão tiền bối đều có ơn cứu tử Chí Tôn, chàng nhất định phải đáp đền lại công đức đó, theo tinh thần ân oán phân minh của một trang thiếu hiệp giang hồ như chàng.

Chàng không có ý nghĩ cầu danh, muốn đánh ngã vị cao đồ lão Tây nhạc Lãng di Phong để dành ngôi vị Nhất nhân thiên hạ.

Tuy nhiên, Chí Tôn cũng không thể để thua trận được, vì hai lão Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư đã ủy thác nơi chàng một sự thắng lợi trọn vẹn, để rửa cái nhục năm xưa mà Song kỳ đã thảm bại dưới một đường chiêu cực kỳ quái gở của lão Tây Nhạc lãng di Phong.

Hai mươi năm trời chịu đựng đau khổ ; nhục nhã giờ đây là giờ phục hận, gột rửa thinh danh từng bị hoen ố bấy lâu.

Sự thất bại của Chí Tôn chính là một nhát búa nặng ngàn cân bổ vào đầu Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư, hai người có thể vì lòng tự ái mà hủy bỏ cuộc đời cũng chưa biết chừng.

Cho nên, nhất định chàng phải thắng, dù sự thắng đó vẻ vang hay là mong manh.

Thế nhưng vị cao đồ của Tây Nhạc Lãng Di Phong đã được sự tuyệt truyền của Sư phụ, Chí Tôn muốn thắng đâu phải là một chuyện dễ dàng, chàng cũng chưa hiểu điều đó.

Chàng hết sức băn khoăn, lo lắng, trong tâm khảm dường có một trận lửa cháy mãnh liệt trong đó, chẳng hề có một phút giây nào được yên tâm.

Vừa đi, Chí Tôn vừa không ngớt nghĩ ngợi đến hậu quả vô cùng khủng khiếp sắp diễn ra tại ngọn đồi Thân Nữ, rồi đây cuộc diện sẽ thay đổi ra sao, ai thắng ai bại ?

Chàng đi mãi đến sáng hôm sau mới tới một thị trấn nhỏ cách núi Tây Nhạc có hơn trăm dặm về phía Nam.

Chí Tôn ngừng lại, tìm tửu điếm ăn uống xong, thuê một căn phòng, đóng chặt cửa các nẻo để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra, rồi lên giường nằm dưỡng thần.

Cho tới khi mặt trời xế qua, Chí Tôn mới thức giấc, chàng rửa mặt điểm đấy xong xuôi, gọi tửu bảo trà tiền, sau đó sửa soạn lên đường.

Rời khỏi thị trấn độ vài mươi trượng, Chí Tôn thi triển khinh công tuyệt hực bay mau như một bóng vọng hồn.

Chiều đã tàn !

Bóng hoàng hôn đổ dần.

Màn đêm buông xuống.

Rừng cây bóng tối mịt mờ...

Vầng trăng sáng tỏa cũng vừa lên.

Chí Tôn thi triển một thân pháp ảo tuyệt chạy một mạch đến núi Vu Sơn không hề ngừng nghỉ một phút giây nào.

Bên đường đồi cao trùng điệp, phía dưới vực sâu ngàn trượng. Con cổ đạo dẫn hút vào trong thật bí hiểm vô cùng.

Thiên nhiên hùng vĩ, non nước một màu.

Chí Tôn nhắm ngay ngọn núi cao nhất phóng mình lên nhẹ nhàng như một vệt khói mỏng, tà quái.

Liên tiếp những dãy núi điệp trùng đối nhau nối liền đôi kia thật là vô cùng tận. Mỗi ngọn đều có hình thù khác nhau, chẳng ngọn nào giống ngọn nào.

Tạo vật đã khéo tạc nên hình.

Chí Tôn chép miệng :

— Quả thật là hiểm trở ! Lão Tây Nhạc Lãng Di Phong chọn ngọn núi này thật xứng đáng với cái danh Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Chàng nghĩ nếu tìm được cái sân vọng nguyệt lầu trên đồi Thân Nữ, là một việc không phải dễ dàng như ý nghĩ từ trước phải lắm công phu mới có thể đạt đến mục đích đã định.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Chí Tôn còn nhớ Lão Bắc Phong Hòa Thượng có dặn chàng ngọn đồi nầy nằm sau dãy núi Vu Sơn, chàng cứ theo đó mà vượt qua các đồi, quan sát tìm phương hướng đi đâu vô.

Chàng nghĩ thầm cứ tiến lên đỉnh núi cao kia phóng mắt thần nhìn các phương hướng, nhất định trước sau gì, cũng phải tìm ra sân vọng nguyệt, có lẽ ba lão kỳ nhân và vị cao đồ đã tề tựu đó từ lâu rồi.

Lúc bấy giờ, vầng trăng tròn vành vạnh đã lên cao, tỏa sáng xuống núi đồi huyền ảo vô cùng.

Núi đồi chóm chỏ rừng cây trùng điệp, chỉ thấy sương mù phủ một lớp tơ khói mây bay, vờn nhẹ trên cao, càng trông càng cảm thấy mê mẩn cả tâm hồn, khiến kẻ giang hồ phải ngẩn ngơ khi phách.

Chí Tôn phóng đi càng mau, vượt hết ngọn đồi nầy đến ngọn đồi khác không một bước ngừng.

Chàng biết rõ giờ nầy Bắc Phong Hòa Thượng, và Lão Quái Ngư, đang hội diện với nhau chờ chàng đến, mọi người đều nóng sốt bồn khoăn.

Lòng chàng rối lên nghe chừng có lửa đốt ở trong đó.

Vừa đi, Chí Tôn vừa quét mắt nhìn quanh, vậy mà mãi chưa tìm được sân vọng nguyệt trên đồi Thần Nữ.

Thời khắc đến với chàng trì nặng vô cùng.

Mặt trăng đã lên đến nữa vời...

Chí Tôn tới đỉnh núi cao nhất, chàng dừng lại đưa mắt nhìn khắp nơi trùng trùng những dãy đồi nối tiếp.

Tất cả trăm ngàn ngọn đồi kia như khuất phục dưới chân một vị chúa cô Sơn, nơi chàng đứng.

Chẳng thấy gì lạ cả.

Chí Tôn nhủ thầm :

— Ô sao lại quái lạ thế nầy ? Sân vọng nguyệt trên đỉnh đồi thần nữ ở về hướng nào, sao ta tìm mãi không gặp ?

Chàng cảm thấy trong lòng bâng khuâng khôn tả, nếu tìm không được đỉnh đồi Thần nữ, hoặc trễ hẹn, là một điều sỉ nhục vô kể, chàng ăn nói làm sao với lão Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư.

Hai người sẽ trách cứ chàng nặng nề.

Chí Tôn toan cất mình qua phía tả ngọn đồi thấp hơn cách

khoảng ba mươi trượng, đột nhiên, chàng nghe một giọng ngâm nga như chuông đồng từ bên hữu vang mạnh đến tai chàng.

— Bóng đen đứng trên chót núi kia chắc là Thiếu Hiệp Dương Chí Tôn, chúng ta từ nầy chờ đợi đã lâu rồi.

Nghe tiếng nói đó, Chí Tôn dừng lại day sang phía vừa phát âm xạ cặp kỳ quang, xem xét sau các hốc đá.

Chàng hết sức thận trọng vì hành tung của mình bị phát giác trong lúc chưa tìm thấy đối phương ở nơi nào.

Giọng nói đưa đến chỉ độ chừng năm mươi trượng, tuy nhỏ, nhưng thừa cho chàng nghe, thực là kỳ diệu vô cùng.

Nếu không là tuyệt thủ giang hồ, có cái công lực thần quỉ kiến sầu thì không khi nào phát âm lọt đến tai Chí Tôn được.

Bởi vì giọng phát âm tuy nhỏ, nhưng truyền vào nội lực trên một trăm năm, có thể vài đặm hãy còn nghe rõ.

Chí Tôn nhận ra cách chỗ chàng đứng độ năm mươi trượng, nửa lưng vách núi, có một tảng đá khổng lồ ghe ra, như một cái sân trống, giống hệt nơi vọng nguyệt lầu của các vị vua chúa thời xưa.

Giữa sân, đã có một bóng người đứng sừng sững như pho tượng thiên thần, đang hướng mặt lên đỉnh núi phía chàng, hai tia sáng huyền bí của ánh mắt ngời lên tợ vì tinh tú trên trời.

Để tỏ chút lợi hại trước khi diện kiến với đối phương, Chí Tôn ngầm vận nội lực cực đỉnh, nói vọng xuống chiếc sân đá khổng lồ có một bóng cao thủ đang đứng uy nghi :

— Xin thứ lỗi, vãn sinh cam thất lễ đến muộn !

Tiếng nói của Chí Tôn tuy nhỏ nhưng như từng loạt kiếm nhọn xoáy lốc vào màng tai của kẻ nghe, khiến bóng đen khẽ gật đầu như ngầm nhận cái công lực thâm hậu của chàng xứng đáng là đối thủ

Bây giờ, Chí Tôn lại nói tiếp :

— Tạ lỗi Tiền bối, vãn sinh xin sang đây bái kiến !

Thân hình Chí Tôn theo lời nói cất bổng lên như con bạch hạc, bay nửa lưng trời, đảo luôn ba vòng trên sân vọng nguyệt tợ chớp giăng, rồi nhẹ nhẹ sà xuống một góc sân đá khổng lồ, không chạm đến một vết bụi cũng không gây tiếng động cho dù khẽ đến đâu.

Chàng đứng yên lặng như ma quỷ.

Cái thần thủ hiếm thấy trên giang hồ.

Có tiếng già dặn trầm khàn của một quái lão cất lên :

http://tieulun.hopto.org

— Một thân pháp cao kỳ thay !

Vị cao thủ đứng giữa sân Vọng Nguyệt vừa thấy Chí Tôn đáp xuống, thân hình bỗng rúng động nhưng im đi.

Tiếp theo tiếng khen gia dặn, lại một giọng trong trẻo như hạc Kêu thánh thót nửa vời :

— Dương Tiểu Huynh đấy rồi !

Lại có giọng nói khàn khàn giống lên :

— Tiểu tử đấy à !

Đó là tiếng nói của Bắc Hòa Thượng.

Kế đó, một thiếu nữ hiện đến xinh đẹp tuyệt vời dưới ánh trăng rằm soi sáng, bước lại gần Chí Tôn, nàng đưa mắt tợ làn thu thủy nhìn chàng nửa vui mừng nửa ngầm trách móc.

Chí Tôn nhận ra chẳng ai khác hơn là Quỳnh Giao, chàng nhìn nàng khích động nói :

— Quỳnh Tiểu Muội đấy à ?

Quỳnh Giao xẻ tới hơi hờn trách :

— Vâng chính Tiểu muội đây, em tưởng Dương Tiểu Huynh đêm nay không đến đây rồi đấy chứ !

Chí Tôn chau chứa cảm tình :

— Quỳnh Tiểu muội sao lại nghĩ thế ? Đại trượng phu một lời thốt ra như gươm chém vào đá, làm sao có thể bội ước được. dù gian lao sinh tử đêm nay ta vẫn phải có mặt tại chốn nầy.

Chàng nhìn kỹ thấy Quỳnh Giao có vẻ gầy ốm hơn xưa, gương mặt nàng phảng phất một nỗi buồn kín đáo, đôi mắt long lanh màu thu thủy của nàng hơi viền quanh lệ, tựa như giọt sương mặt nước ao hồ.

Chí Tôn hiểu rõ tâm trạng của Quỳnh Giao hơn ai cả, nàng vì quá yêu thương chàng, mà không được chàng đáp lại tình yêu nên một ủ sầu như cành hoa nắng táp thế kia.

Chàng không dám nhìn nàng lâu, vì sợ đôi mắt huyền diệu của nàng có thể lôi cuốn chàng vào lãnh vực yêu đương, không thể tháo gỡ nổi.

Chí Tôn day sang trái cách chừng năm trượng Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư ngồi bên vách núi tay nâng chung ngọc lấp lánh, nhấp rượu khề khà, coi có vẻ đắc chí lắm.

Gần bên hai người, lại có một lão già râu tóc bạc phơ, gương

mặt xương sáng tỏ tợ thần tiên hai mắt chớp ngời tinh quang rực rỡ đang ngồi dựa chiếc ghế cây hướng ra sân đa.

Chàng biết ngay đó là Tây Nhạc Chú Lăng Di Phong. Sư phụ của vị cao thủ mà chàng sắp đầu sanh tử tại sân trường nầy.

Chàng chép miệng khen thầm :

— Lão Tiền bối nầy quả phong cốt khác thường !

Chàng từ từ tiến đến trước mặt Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư chắp tay cung kính :

— Tiểu đệ Dương Chí Tôn kính chào nhị vị Lão Tiền bối.

Bắc Phong Hòa Thượng cười hệch hạc :

— Bọn ta khỏi cần, ngươi hãy bái kiến Tây Nhạc Lăng Di Phong Tiền bối theo đại lễ mau đi.

Chí Tôn day qua Tây Nhạc Lăng Di Phong cung kính nói lớn :

— Hậu bối Dương Chí Tôn, xin kính bái Lão Tiền bối Võ Lâm Đệ Nhất Nhân một đại lễ nầy ra mắt.

Dứt nói, Chí Tôn vừa toan cúi mình xuống thụp lạy theo đại lễ, theo ý muốn của Bắc Phong Hòa Thượng.

Chỉ thấy Tây Nhạc Lăng Di Phong cười ngất lên, giơ một chỉ phong hất nhẹ sang Chí Tôn một cái bảo :

— Ta miễn lễ cho đấy !

Cùng lúc một luồng kình khí đưa đến cản ngăn bế thế nặng như núi lở của Chí Tôn đang cúi xuống định hành đại lễ.

Chí Tôn hiểu ngay Lão Lăng Di Phong đã dùng nội lực tuyệt hạng chặn cái lạy của chàng, để có thể đoán biết võ công chàng đến đâu trước khi vào trường giao đấu cùng vị cao đồ Lão.

Hào khí bốc trào lên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn ngầm vận toàn bộ công lực điều vận cho thân mình nặng tợ quả núi Thái Sơn cúi xuống cung nghinh lễ bái.

Chàng nhất định lại cho bằng được theo ý muốn của Bắc Phong Hòa Thượng, một là để chứng tỏ cái nội lực của mình, hai là làm vừa lòng hai Lão Quái, trước mặt đại kình địch năm xưa.

Chàng đề trần luồng áp khí nặng nề của Tây Nhạc Lăng Di Phong, rồi cúi xuống lạy luôn ba lạy. Chàng đứng dậy xẻ ra ngoài vòng tay thi lễ một cách hết sức là cung kính.

Trên gương mặt Chí Tôn vẫn tươi vui, giữ vẻ bình thản chẳng có chút gì biến đổi cả.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hòa Thượng thấy cái hùng khí của Chí Tôn, khoan khoái đưa cặp mắt -tréo như ngọn đèn thần nhìn Lão Quái Ngư nhếch mép cười, tỏ vẻ rất hài lòng về cử chỉ đẹp đẽ đó.

Lão Quái Ngư nãy giờ nhắm híp hai mắt, bây giờ mở choàng ra chói lọi hai luồng tinh quang như vi tinh tú trên trời.

Lão Quái khẽ gật đầu mỉm cười đồng tình, ý nghĩ của Bắc Phong Hòa Thượng. Sự thành công của Chí Tôn chính là sự thành công của Song kỳ.

Hai người lại nâng chung rượu lên nhấp khẽ khà, coi vẻ đắc ý, vừa nhấp nháy mắt qua Lão Lăng Dĩ Phong.

Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong nhận thấy nội lực quán tuyệt giang hồ của Chí Tôn, đương nhiên phá hỏng nội công nhất chỉ của lão, một Đại Kỳ Nhân dệ nhất, ngơ ngác nhìn chàng Thiếu hiệp một hồi lâu vẫn chưa thốt ra một lời nào cả.

Lão hết sức kinh dị trước mặt chàng thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, mà lại có cái thâm hậu dường ấy. Theo lão, nội lực đã ngoài một trăm năm, nhưng không thể không ngự nổi kẻ địch.

Lặng đi một chập, đột nhiên Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong ngửa mặt lên trời cười lớn...

Giọng cười của lão chẳng khác chiếc chuông đồng không lồ được giống lên, vang động cả núi non, dội vách đá trở lại, chát chúa cả màn tai những nhân vật có mặt tại sân vọng nguyệt.

Từng bầy chim rừng đang đậu ngủ nghe tiếng cười đó, thảy đồng hốt hoảng bay lên tản mạn, như trận lá vàng gặp gió hòt đi rơi rụng muôn nơi.

Tiếng cười của Lão Lăng Dĩ Phong đã chấm dứt từ lâu, mà dư âm hãy còn rền động trên nửa lừng trời, đủ biết nội lực của lão ta thuộc hư vô, ảo diệu đến cực nào rồi.

Lão lớn tiếng bảo :

— Quả thật là tuyệt kỹ !

Chí Tôn dùng nội lực chân nguơn thực hiện được đại lễ, hào khí bốc lên, chàng đứng yên mà trong lòng vô cùng hoan hỉ, tuy vậy, vẻ mặt vẫn bình thản như thường, chàng sợ cử chỉ lộ liễu của mình khiến đối phương bực tức.

Cử chỉ chàng thật xứng đáng phong độ của kẻ giang hồ.

Lúc ấy, Quỳnh Giao cũng đã xế lại gần Chí Tôn, nàng không ngớt điểm trên đôi môi hồng thắm một nụ cười.

Nàng nhìn chàng bày tỏ niềm hoan lạc ấy.

Bắc Phong Hòa Thượng nâng cốc lên uống cạn hớp rượu cuối cùng, đặt xuống mặt đá, rọi cặp mắt thần ngay Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong, cười hệch hạc, rồi nói giọng trêu tức đối phương :

— Lăng Dĩ lão huynh đã có điều chi mà khen Tiểu tử là tuyệt kỹ ! Lão huynh dè bỉu khéo đấy chăng ?

Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong như không chú ý mấy đến cử chỉ trêu chọc của Bắc Phong Hòa Thượng, mà chỉ phóng hai tia kỳ quang sáng rực qua phía Chí Tôn quét từ trên đầu xuống đến chân chàng, tìm một nguyên thủy của sự lạ thường tàng ẩn trong nội thể. Lão biểu lộ một nét kinh ngạc vô tả.

Giây lâu lão kỳ nhân mới day qua đáp câu nói của Bắc Phong Hòa Thượng. Tiếng nói trầm trầm vì khích động :

— Chỉ nội cái phong độ hào hùng của Dương Tiểu Tử, hôm nay có thể lão già Lăng Dĩ Phong, từng đeo cái uy danh Đệ Nhất Thiên Hạ nãy phải chịu nhường bước gã mà thôi vậy.

Đến lượt Bắc Phong Hòa Thượng kinh dị :

— Ồ. Lăng Dĩ lão huynh bảo gì lạ vậy ?

Cặp kỳ quang chiếu diệu không rời thân mình Chí Tôn, Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong nghiêm nghị nói to :

— Quả thật là kỳ long trong đám mãng xà, một đóa hoa cực kỳ quái lạ của cánh rừng võ lâm, nhị vị lão huynh tuổi tuy đã già, mà còn tốt phước thu nhận một đệ tử kỳ tài nầy, ta không thể nào sánh kịp nên vừa mạo muội thốt ra mấy câu nói đó.

Bắc Phong Hòa Thượng vẫn với chuỗi cười hệch hạc :

— Lăng Dĩ lão Huynh, như lão huynh đã hiểu, từ xưa nay hai ta không bao giờ chịu thu nhập môn đồ, nhưng ta phát giác tiểu tử nầy tại tòa cổ tự hoang vu, đã có ước hẹn thay mặt hai ta đến đây thụ giáo cùng qui cao đồ của lão huynh đêm nay, đúng theo hạn kỳ hôm trước :

Nếu hiện giờ tiểu tử có điều gì làm tiểu huynh phật ý thì xin bãi bỏ trận giao đấu sanh tử nầy.

Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong đổi cặp mắt rực hào quang thẳng vào mặt cổ quái của Bắc Phong Hòa Thượng, lớn tiếng bảo :

— Đâu có lẽ nào như vậy được, Trải qua hai mươi năm trời chỉ một lần giao đấu, dù sanh tử thế nào cũng không thể hủy bỏ được. Hơn nữa, tiểu tử có làm gì chẳng vừa ý ta đâu.

http://tieulun.hopto.org

Ngày trước, ta có viết thơ gửi cho hai lão huynh hãy tự ý lựa chọn một người thay mặt cho mình, nay đã hiện diện nơi ngọn đồi Thần nữ nầy, chúng ta phải giải quyết dứt khoát món nợ ngày xưa, không thể diên trì tháng ngày được nữa, lời Bắc Phong lão huynh nói đã sai rồi.

Cho đến bây giờ lão quái Ngư mới chịu mở cặp mắt lộ tinh quang chói ngời sang Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong, nói giọng biếng nhác :

— Tây Nhạc lão huynh bảo đúng đấy. Hai mươi năm dài đằng đẵng trôi qua chỉ có một đêm nầy, chẳng lẽ chúng ta lại bãi bỏ, lời giao ước trước, trên giang hồ sự thắng bại, tử sanh đó là câu nhật niệm của con người võ lâm, chúng ta cứ bước tới đừng quan tâm lắm.

Vậy bây giờ chúng ta hãy ngồi xem trận nào nhiệt nấy đi, đừng kéo dài thêm thời giờ vô ích nữa.

Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong cười khàn :

Phải đấy, chúng ta đã có thể bắt đầu chứng kiến trận giao đấu nầy là vừa rồi. Nhưng có điều cần báo trước. Trong hai nhị đồ đối diện, võ công sẽ không vị nể ai, nếu tệ đồ lão có điều gì sơ suất, nhị vị lão huynh hãy thứ cho một lần chót hết...

Bắc Phong Hòa Thượng nghiêm nghị :

— Lăng Dĩ lão huynh không cần báo, hai ta cũng đã hiểu rồi, đã là con người võ lâm mà còn sợ sanh tử hay sao.

Bây giờ, Lăng Dĩ Phong mới hướng về một người trạc tuổi trung niên vận võ phục màu lam đang đứng sừng sững nãy giờ tại một góc sân vọng nguyệt, lão cất tiếng gọi nhỏ nhưng vang tợ chuông đồng :

Phạm đồ đệ hãy đến đây đối diện với người đối thủ.

Nghe Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong nói thế, Chí tôn chợt nhớ đến người cao thủ có cái thân hình uy nghi giống như vị thiên thần lúc nãy chàng đứng trên đỉnh núi trông sang. Chàng liền day lại nhìn ra sân Vọng nguyệt.

Vị cao thủ kia chỉ thấy lắc lư thân mình một cái đã đến gần Chí Tôn đứng sừng sững trước mặt chàng, thân hình thấy khe khẽ rung lên, chẳng hiểu vì khích động hay có điều gì bí ẩn khác.

Dưới ánh trăng tỏ sáng, Chí Tôn nhận ra đó là một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, nhưng dung mạo tuấn tú, anh phong, dáng người hào hoa, lịch duyệt, đứng một là một tuyệt thế giang hồ.

Chàng đâm ra nghi ngờ đó là Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vì chàng còn nhớ Thiên Sơn Long Nữ và Phi Lôi Ngũ Ưng từng tả hình dáng giống hệch không sai.

Chí Tôn vòng tay thi lễ trước :

— Hậu bối Dương Chí Tôn xin ra mắt cao nhân !

Vị cao thủ trung niên chiếu mai luồng ánh nhỡn quang huyền bí ngay mặt Chí Tôn, trầm giọng nhưng có hơi rung :

— Ta có lời chào Tiểu tử, tên ta là Phạm Thiên Hoa.

Bất giác Chí Tôn thối lùi hai bước kêu lên :

— Phạm Tiền bối đây à !

Chàng xạ cặp mắt rực ngời công lực nhìn vị cao thủ vừa xưng là Phạm Thiên Hoa một hồi lâu chưa thốt được lời nào cả.

Chí Tôn nhận thấy cặp mắt huyền bí của vị cao đồ Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong dường như chàng đã gặp ở nơi nào một lần hay là đã nhiều lần quen thuộc, từng đối diện nhìn nhau.

Nhưng Chí Tôn cứ mãi mơi trong tiềm thức, vẫn không làm sao hiểu được nhân vật nầy chàng đã hội ngộ nơi đâu, gặp nhau trong hoàn cảnh nào trên mặt giang hồ, thù hay bạn.

Sau đó, Chí Tôn khích động hỏi vị cao thủ :

— Có phải Tiền bối là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa ? danh tiếng lừng lẫy cách đây hai mươi năm về trước đấy chăng ?

Phạm Thiên Hoa khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy !

Bắc Phong Hòa Thượng chen vào :

— Tiểu tử, vị cao thủ chính là Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa mà chốn giang hồ đồn đãi đã mất tích từ gần hai mươi năm nay đây. Ngày trước vì có lời yêu cầu của Lăng Dĩ Lão huynh nên ta giấu nhẹm không nói rõ ngươi biết, bây giờ đâu đó rõ ràng rồi ngươi khỏi phải tìm đâu nhọc công nữa.

Chí Tôn rúng động tận đáy lòng, chàng gật đầu liên liên mã nhìn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chẳng hề chớp.

Bây giờ, tâm trạng của Chí Tôn vô cùng phức tạp, lời nói của Thiên Sơn Long Nữ không sai, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và chàng giống nhau như đúc.

Môi chàng lẩm bẩm :

— Thiên Hạ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa !

http://tieulun.hopto.org

Rồi chàng lại nhìn Phạm Thiên Hoa.

Hai đối thủ đứng lặng nhìn nhau.

Thân hình Kiếm Khách có hơi rung động.

Trong lúc đó Quỳnh Giao lại gần Quái Hòa Thượng, kề môm sát vào tai cất giọng oanh thỏ thẻ :

— Lão tiền bối ạ ! Tiểu điệt trông Dương tiểu huynh và vị sao đồ Tây Nhạc Lạng Di Phong, không hiểu sao hai người lại giống nhau như đúc. Giá tuổi tác của họ không chênh lệch nhau, thì chẳng khác gì cặp song sinh tuyệt hảo nhất trên cõi thế gian nầy.

Bắc Phong Hòa Thượng xạ cặp mắt tréo hết nhìn Chí Tôn đến nhìn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, gật đầu đáp lời Quỳnh Giao vừa nói :

— Lạ thật, tại sao hai người lại giống nhau như hai giọt nước thế ! Trong đời đâu có chuyện lạ lùng như thế nầy !

Cả lão Tây Nhạc Lãng Di Phong cũng hết sức chăm chú về chuyện dị kỳ nầy, Phạm Thiên Hoa và Chí Ton chẳng khác hai anh em ruột, từ gương mặt đến dáng vóc đến y tạc như nhau.

Lão Quái Ngư hé mắt dòm, lấy làm ngạc nhiên :

— Lạ lùng thật ! Tiểu tử quả giống hệch Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chẳng chút nào sai cả.

Mọi người sững sờ một hồi lâu đưa mắt vào trong nhìn chằm chập hai nhân vật kỳ ngộ trên chốn vũ lâm.

Riêng Quỳnh Giao hết sức băn khoăn về cuộc gặp gỡ hiếm có trong đời của hai đại kình địch lợi hại sắp sát phạt lẫn nhau, mà sao lại có cái dáng mạo hệch nhau như thế.

Thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Đối diện cùng Chí Tôn cùng một chập, trên gương mặt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hiện lên vẻ bỡ ngỡ, dường như bị một luồng khích động quá độ chạy thẳng vào bốn, không thể nào kiềm hãm được

Kiếm Khách gượng cười bảo Chí Tôn :

— Ta và Tiểu tử không hiểu tại sao giống nhau như hai giọt nước, làm cho mọi người có thể lầm lẫn là anh em, đây cũng là một chuyện vô cùng kỳ diệu, mà trên mặt giang hồ hiếm có từ xưa đến nay

Mặc dù vậy, khi đã đứng trên sân vọng nguyệt nầy rồi, cuộng ra là hai tay kình địch, võ công sẽ không nhân nhượng một ai cả. Nếu có gì bất trắc xảy ra, thì chỉ do số hệ mà thôi.

Lúc ấy, Chí Tôn bị nhiều luồng tư tưởng tràn ngập, như sóng biển cuốn cuộn chảy vào, chàng liền nghĩ đến nhiều việc khác, có liên hệ đến Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Thứ nhất, ngày còn ở Trường Sa, đêm đấu với Miêu Cương Ngũ Độc, chàng có hứa với Thiên Sơn Long Nữ đi tìm cho ra tung tích Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, vì giang hồ đồn đãi rằng đã chết, giờ đây bóng dáng con người thần bí đó đã hiển hiện ra trước mặt chàng, khiến cho nỗi thắc mắc, nghi ngờ của chàng từ bấy lâu nay đã coi thoát tất cả.

Kiếm Khách hãy còn sống ở trên cõi đời.

Kế đó, lần đuổi theo hai cái bóng trắng của thiếu nữ tại ngọn cồ sơn khi đến cái vực sâu ngàn trượng, quanh năm mây khói tỏa mờ, chàng gặp Quái Lão Phi Lôi Ngũ Ưng, người thâm giao của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng đã hẹn giúp tìm cho được Kiếm Khách, sau đó báo tin cho Quái Lão hay.

Giờ đây lời hẹn cũng đã thành, chàng khỏi phải lo âu nữa.

Lúc ấy, chàng lại có hẹn với Phi Lôi Ngũ Ưng một năm sau sẽ đến ngọn cồ sơn cho biết tung tích của Phạm Thiên Hoa, còn Quái Lão thì canh giữ miệng vực giới theo dấu vết Ngọc Diện Diêm Bà. Như vậy xong trận đấu nầy chàng đã có thể trở lại động đá trước thời gian đã định được rồi.

Bởi vì, theo sự nhận xét của Quái lão, thì dưới cái vực sâu ngàn trượng đó, chính là nơi trú ẩn của nữ đại ma đầu dâm độc bậc nhất giang hồ đấy, chứ chẳng còn ai khác lạ nữa cả.

Chính dâm bà nầy đã bắt giam Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa dưới đáy vực, nên Phi Lôi Ngũ Ưng mới canh chừng khổ nhọc đến thế.

Nhưng thực tế giờ đây, không phải như lời Phi Lôi Ngũ Ưng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vẫn hãy còn khoẻ mạnh đứng trước mặt chàng, như vậy chứng tỏ cái vực sâu ngàn trượng trên ngọn cồ sơn kia chưa hẳn là sào huyệt của Ngọc Diện Diêm Bà.

Rất có thể đó là nơi ẩn trú của một nữ ác ma nào khác, cũng có cái công lực nhập thần xuất quỷ như Quỉ bà, mặt ngọc.

Chí Tôn lại nghĩ đến từ trước tới nay đã có rất nhiều cao thủ giang hồ đều cho là cái dung mạo của chàng giống Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa như tạc.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ban đầu chàng không tin lời nói đó là đúng, nhưng hôm nay sự thật đã quá rõ ràng rồi, chàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Chính tự nơi cửa miệng của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng vừa báo chàng và Kiếm khách giống hệt nhau như anh em ruột, chứng tỏ sự nhận thấy của mọi người chẳng hề sai chạy chút nào.

Đột nhiên, Chí Tôn nhớ đến Phi Lôi Ngũ Ưng đã từng kể lại cho chàng nghe một mối tình thần quái bi thảm nhất trần đời giữa nữ đại ma đầu Ngọc Diện Diêm Bà và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cách hai mươi năm về trước.

Kết quả, mối tình thảm tuyệt ấy cho ra đời một đứa bé tên Phạm Thừa và đã mất tích từ lúc mới vừa lên ba tuổi đầu trong một trận hỏa hoạn gia đình nông gia nọ.

Đứa bé ấy nếu ngày nay còn sống cũng suýt soát độ tuổi chàng đồng thời y tạc như dung mạo của chàng vậy.

Bất giác, Chí Tôn lẩm bẩm :

— Phải chăng đứa bé Phạm Thừa Chí chính là ta, đã gặp một kỳ duyên nào đó còn sống sót trên cõi đời nầy.

Nhưng chàng vội xua đuổi ý nghĩ đen tối hãi hùng ấy, vì một trang thiếu hiệp giang hồ đường đường chính chính như chàng, không thể có một đấng sanh thành dâm ác tà quái như Ngọc Diện Diêm Bà được.

Nhất định nữ đại ác ma đó không phải mẹ chàng.

Chàng giống Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, là chỉ vì một sự trùng hợp ngẫu nhiên, người có thể giống người thế thôi.

Chí Tôn còn đương theo đuổi những ý niệm đen tối, thì Bắc Phong Hòa Thượng đã nốc hết cốc rượu sau rốt, Lão Quái giơ tay áo rộng thùng thình, quẹt ngang mồm một cái, rồi nói bằng giọng nghe đâu chẳng vào đâu cả :

— Đêm nay trăng thanh gió mát, cảnh trời khoáng đạt dễ mà làm chi ! Ha ha... trải mặt giang hồ, bôn ba đất khách, hai mươi năm mới đầu lại một lần.

Câu nói ngờ nghệch của Lão Quái Hòa Thượng khiến cho ta nghe qua cũng phải buồn cười, không ngớt buồn nôn trong bụng.

Lão Quái Ngư cho tới bây giờ hai mắt vẫn còn nhắm híp, tay nâng cốc rượu lên uống một hơi dài, đặt xuống mặt đá, rồi hé mồm nói giọng như còn ở trong giấc chiêm bao :

— Lăng Di Lão Huynh, từ nãy chúng ta uống bao nhiêu chung rượu cũng đã vừa rồi, bây giờ lão huynh hãy cho biết qui lệ trong cuộc đấu võ đêm nay, kẻo vị cao đồ và Tiểu tử đứng chờ nãy giờ cũng đã khá lâu rồi, hơn nữa vầng nguyệt cũng gần xế qua.

Lăng Di Phong vuốt chòm râu bạc :

— Nhị vị lão huynh tới đây là khách, còn ta là chủ, ta muốn hai lão huynh hãy chọn lấy cái qui lệ, đấu võ sao cho công bình thì thôi. Có điều cần biết trước, giữa cuộc giao tranh, võ công sẽ không vị nể một ai, nếu tệ đồ của ta có kém sút đó là số mệnh, trái lại nếu Tiểu tử chậm tay thì cũng đừng phiền trách rằng ta âm mưu độc hiểm chi cả.

Lão Quái Ngư mở mắt chiếu diệu tinh quang, cười khà lên như còn mê đắm trong bầu rượu :

— Hai ta từng trải mặt giang hồ, gần suốt cả đời người theo học võ công chẳng lẽ không hiểu điều sơ đẳng đó. Lăng Di Lão Huynh còn phải căn dặn chi nhọc lòng. Bọn ta là khách, Lão huynh là chủ, đã tới đây rồi tùy theo chủ mới phải, vậy lão huynh mặc ý chọn lấy cái qui lệ đấu võ nào cho vừa giản tiện vừa lại công bằng là được rồi.

Lúc bấy giờ giữa sân vọng nguyệt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa thì chắp song chưởng sau lưng đi đi lại lại, khi thì ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài, sau hết Kiếm Khách đứng yên, cúi đầu trầm mặc, chỉ sẻ sẽ đưa cặp mắt huyền bí sang phía Chí Tôn nhưng chẳng nói năng gì cả.

Trông dáng điệu ấy, đủ biết tâm trạng Kiếm Khách đang có một điều gì uất ẩn khó nói ra bằng lời, nhưng trong lòng bối rối, xốc xa không phút giây nào yên được.

Chí Tôn cũng thấy tâm hồn chàng nặng trầm xuống, trí óc luôn luôn quay cuồng những ý nghĩ hắc ám gần như điên loạn, tuy vậy chàng cũng không hiểu rõ nguyên nhân của sự xáo trộn đó.

Đằng kia bên vách đá, lão Tây Nhạc Lăng Di Phong ngồi tựa lưng vào chiếc ghế bằng gỗ trầm ngâm một chập rồi nói với lão Lão Quái,

— Nhị vị lão huynh đã có hảo ý giao thác cho ta việc chọn lựa trận đấu võ đêm nay, chẳng lẽ nào ta lại từ nan cho được. Vậy ta tạm đưa ra điều nầy hai lão thử xem.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hòa Thượng gật đầu :

— Lăng Dĩ lão huynh cứ báo.

Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong nói :

— Ta căn cứ theo sự thông lệ của võ lâm. thì hiện giờ có hai cách đấu chiêu và hiệp, nhị vị lão huynh chọn cách nào ?

Bắc Phong Hòa Thượng ngẫm nghĩ giây lâu đáp :

— Hay là chúng ta nên chọn cách đấu chiêu có lẽ giản tiện và công bằng hơn.

Tây Nhạc Lăng dĩ Phong gật gù :

— Phải đấy, nếu nhị vị lão huynh đã chọn cách đấu chiêu, thì trong trận đấu nầy mỗi người chỉ được dùng có ba chiêu tùy theo ý mình, cứ hễ người nào công luôn ba chiêu cho đến dứt, coi ai thắng điểm sẽ định hơn thua, nhị vị lão huynh nghĩ thế nào ?

Bắc Phong Hòa Thượng vỗ tay tán đồng :

— Phải đấy, chúng ta nên dùng cách ấy vừa giản dị vừa lại ít nhọc sức cho vị cao đồ và Tiểu tử trong trận đấu.

Nếu ai võ công cao hơn sẽ dành phần thắng lợi về mình.

Lão Quái Ngư cười to như vừa tỉnh rượu :

— Hà hà. . Lăng Dĩ Lão huynh tính vậy mà chu đáo đấy, ta cũng biểu đồng tình với sự phân định cách chiêu đó.

Giọng nói của Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong trở nên trầm khiếp :

— Còn một điều nầy chúng ta hãy quyết định trước mới được, để sau nầy khỏi phải có những sự hối tiếc ăn năn :

Quái Hòa Thượng trợ cặp mắt như ngọn đèn ma :

— Còn điều gì nữa Lăng Dĩ lão huynh bảo nốt ?

Lặng đi một chập cho bầu không khí thêm trầm lặng, Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong nói :

— Nếu trong hai người có một kẻ thiệt mạng vì trận đấu thì nhị vị lão huynh nghĩ thế nào ?

Bắc Phong Hòa Thượng đưa mắt sang lão Quái Ngư như dò hỏi.

Lão Quái Ngư gật nhẹ đầu ra dấu hiệu riêng.

Quái Hòa Thượng bình thản đáp :

— Thì chúng ta cứ theo tinh thần của Võ lâm mà hành động.

Chòm râu bạc của Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong dựng ngược lên :

— Nghĩa là chôn kẻ xấu số dưới chân ngọn đồi Thảo Nữ ?

Bắc Phong Hòa Thượng mắt xạ hào quang :

— Đúng như vậy !

Quỳnh Giáo nghe lọt mấy câu nói rợn người của Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong và Bắc Phong Hòa Thượng, nàng hết sức băn khoăn lo sợ cho số phận của Chí Tôn, không hiểu rồi đây người nàng yêu có địch nổi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, hay rồi phải phơi thây trên sân vọng nguyệt nầy ?

Thật khó mà đoán trước được.

Nàng xê lại gần Bắc Phong Hòa Thượng, tỏ vẻ sợ sệt, khẽ thầm vào tai lão Quái :

— Lão Tiền bối ạ ! Không hiểu Dương Tiêu huynh có chống nổi ba đường chiêu của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Phạm Thiên Hoa không ? sao Tiểu điệc thấy băn khoăn trong lòng quá.

Tiểu điệc sợ anh ấy chết mất lão Tiền bối ạ !

Trong thâm tâm của Bắc Phong Hòa Thượng cũng hết sức bàng khuâng, nhưng vì sợ bảo thật Quỳnh Giao sẽ làm rối thêm lên không ích lợi gì, nên đáp giọng hết sức tự nhiên :

— Quỳnh Tiểu điệc cháu đừng lo ngại chi hết, ngày nay công lực của Tiêu tử đã đến độ quán thể siêu phàm, có thể chẳng đến nỗi nào có thể nguy hại đến tánh mạng đâu mà Tiểu điệc phải lo sợ cho bận lòng.

Lão quái Ngư nói tiếp :

— Quỳnh nội điệc, hãy lại đây, đừng lôi thôi nữa, việc gì đã có Bắc Phong Lão huynh toan liệu rồi cháu đừng gây rối nữa.

Ngay lúc đó, lão Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong dời hai mắt tỏa hào quang về phía Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, cất tiếng như chuông rền :

— Phạm Thiên Hoa, Tiểu đồ hãy khởi sự đi.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vòng tay sang Tây Nhạc Lăng Dĩ Phong, tỏ vẻ hết sức cung kính :

— Xin tuân lệnh Sư phụ !

Sẽ lắc động thân hình một cái, tức thì Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã bước ra sân Vọng nguyệt, đứng ngay giữa sân uy nghi như một pho tượng thiên thần, ai trông qua cũng phải nể phục.

Kiếm Khách hướng mặt về phía Chí Tôn :

Bên nầy Bắc Phong Hòa Thượng cũng gọi Chí Tôn :

— Tiêu tử hãy chuẩn bị nhanh lên.

Chí Tôn lặng lẽ xê mình ra giữa sân, đứng sừng sững trước mặt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không lay động.

http://tieulun.hopto.org

Hai kình địch đối diện nhau khoảng hai trượng, vóc dáng anh kiệt hùng tráng như nhau, khó mà đoán trước được cuộc diện.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa rọi cặp mắt huyền bí vào mặt Chí Tôn, thân hình hơi rúng động, như tiềm ẩn một tâm sự gì, đang lúc khích động quá độ không thể tài nào chế ngự.

Chí Tôn cũng xạ hai luồng kỳ quang chạm nhằm tuyến của đối thủ để tỏ ra một chút lợi hại của mình.

Cả tràng bấy giờ im bặt không một tiếng động.

Không khí đột nhiên trì nặng vô cùng.

Bốn người nhìn vào sân Vọng nguyệt, đều mang tâm trạng như nhau, mỗi người đều có một mối lo âu khác biệt nhau.

Chưa một ai biết được phần thắng sẽ về tay ai : Chí Tôn hay Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Có điều hiểu một cách chắn chắn rằng, cả hai kình địch sẽ vì danh dự của mình mà dốc toàn công lực từ đầu, nhất định sẽ có một kẻ phơi thây tại trận, nếu không cũng bị tàn phế trọn đời.

Trận đấu tuy giản dị nhưng cực kỳ thảm khốc.

Người lo sợ hơn ai hết chính là Quỳnh Giao, lòng nàng luôn luôn thắp thỏm chẳng một giây phút nào yên.

Chí Tôn không còn nín được chàng nghiêm chỉnh bảo, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa :

— Võ công đành thất lễ, xin tiền bối lượng thứ cho nếu trong cuộc giao đấu có xảy ra điều gì sơ suất.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lạnh lùng đáp :

— Chốn võ lâm là thường sự, ngươi hãy ra tay, đừng dài dòng mất nhiều thì giờ thêm nữa.

Chí Tôn thối lùi nửa trượng theo qui lệ :

— Vậy thì Tiền bối xuất chưởng trước, rồi kẻ đó vãn sinh đáp cho đến khi chấm dứt trận đấu nầy.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trầm giọng :

— Ta là chủ nhân, Tiểu tử là khách, theo lẽ phải, thì ta phải nhường cho ngươi xuất luôn ba chưởng trước, rồi sau đó mới đến phần ta.

Bắc Phong Hòa Thượng đặt chung rượu xuống mặt đá phát lên tiếng động rồi quát to lên :

— Phải đấy Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nói rất đúng, chú

nhân nhất định phải nhường cho khách trước, Tiểu tử ngươi hãy xuất ba chưởng trước xem thế diện ra sao, rồi kẻ đó nhường cho đối thủ công trở lại ba chiêu cứ thế tới khi chấm dứt, định cao thấp giữa đôi bên.

Nghe tiếng quát của Bắc Phong Hòa Thượng, Chí Tôn hiểu lão quái hết sức lo ngại cho chàng, muốn chàng thắng địch thủ ngay ở chưởng đầu, hay ít nhất cũng trần bớt cái hào khí của đối phương, để khỏi bị thất bại thê thảm.

Bởi vì sự thắng trận hay thất bại của chàng, chẳng những có sự liên hệ đến bản thân mà lại còn là cái danh dự mất còn của hai Quái Lão nữa. Cho nên Chí Tôn đã ứng tiếng bảo Phạm Thiên Hoa.

— Vậy thì vãn sinh xuất ba chưởng đầu, rồi kẻ đến là Tiền bối nếu có gì thất lễ xin thứ lỗi.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đứng sừng như quả núi, mặt thẳng về trước, theo thế « Vọng Phật Sơn Đài » cất giọng tợ chuông rền :

— Đừng dài dòng nữa, cứ ra tay !

Đứng ngoài sân trường, ba lão kỳ nhân bậc nhất giang hồ và một nữ cao thủ, ai nấy đều phóng mắt nhìn vào, mỗi người đều phập phồng lo sợ chưa biết thắng bại sẽ về ai. Kình địch nào sẽ phơi xác tại trận ?

Chí Tôn hay Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa ?

Bầu không khí nặng trầm như lâm vào tử cảnh. Vầng trăng vừa chếch bóng soi xuống ánh sáng mơ hồ.

Kẻ lo lắng hồi hộp hơn ai hết chính là Quỳnh Giao, nàng không tin Chí Tôn có thể thắng nổi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, mà có thảm tử về tay kình địch. Hơi thở của nàng tựa hồ ngưng luôn.

Nàng muốn khóc lên nhưng không sao khóc được.

Lúc ấy Chí Tôn cũng đã đối diện cùng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, chàng theo thế Tý Ngọ hình trung nhủ thầm :

Sự thật đêm nay ta không tồn tâm ham cuộc thắng lợi trong trận từ đầu nầy, nhưng vì xưa kia hai lão Tiền bối Bắc Phong Hòa Thượng có bảo ta đã từng đại nhục nhà dưới ngọn Quái Phong của lão Tây Nhạc Lãng Di Phong Quái sẽ ôm hận suốt đời không sao trả được.

Ta nhất định phải thắng trận nầy.

Hơn nữa, đây là một trận tử đấu, một trong hai người sẽ có một kẻ chết, hay ít nhất cũng tàn phế võ công, ta tuy có cảm tình

http://tieulun.hopto.org

với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, nhưng không thể vì thế mà phụ lòng nhị vị lão Tiền bối, cũng như để thiệt đến thân mình.

Sau hết, ta còn cần phải sống, để nối tiếp con đường báo hận cho Sư môn theo lời ký thác của người sắp lâm chung, nếu không, ta làm sao dám thấy mặt thầy ta dưới chốn tuyền đài.

Ý niệm đã chấm dứt, Chí Tôn dợm dụng luồng khí « Càng Ngươn Chân Cang » dồn mười phần công lực vào tả chưởng, giơ lên bằng ngực, dừng lại một giây ngưng tụ sức mạnh.

Tức thì, hai ngọn chưởng được đẩy ra, thật chầm rải xem chẳng thấy một sự lợi hại, hiểm hóc nào cả.

Nhưng khi võ công vừa phát động, thì hai luồng kình lực từ trong nội chưởng của Chí Tôn phát lên những tiếng ào ào, nặng nề như quả núi áp đến Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Trông thấy kình địch đã dùng đến một nội lực tuyệt đỉnh, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không dám chậm trễ, giơ song chưởng lên bằng ngực xòe như hai cái quạt đẩy tới trước như cái thoi.

Công lực hai ngọn chưởng nầy lên đến mười phần, sức mạnh không thể tưởng tượng được, chỉ nghe kình lực ầm ầm tợ sóng vỗ bờ

Bộp... bộp...

Bốn luồng kình khí chạm nhau phát nổ mấy tiếng kinh hồn. Chưởng phong ù ù như đang nổi bão tố.

Cát đá bên vách núi tung mù lên.

Song phương thân hình chỉ thấy lắc động ít cái, rồi đứng vững như trước. Cả hai đều nhìn nhau không hề nháy mắt.

Họ đã ngầm hiểu công lực của nhau như thế nào rồi.

Phía ngoài tràng đấu Bắc Phong Hòa Thượng hô to :

— Chưởng thứ nhất, hòa hai !

Ai nấy đều thở một hơi nhẹ nhàng.

Tây Nhạc Lãng Di Phong tủm tỉm cười :

— Công lực Tiêu tử qủa cao cường thật !

Lão Quái Ngư hơi nhếch mép :

— Lão huynh thật khéo đào tạo vị cao đồ.

Quỳnh Giao tươi sắc mặt, nàng đưa mắt ra tràng triều mến nhìn Chí Tôn như muốn truyền sang cho chàng một tiềm lực, để ứng phó chiêu sắp tới, chắc chắn sẽ còn thảm khốc hơn nữa.

Chí Tôn liếc mắt nhìn sang phía Quỳnh Giao, chàng thoáng mỉm

trên đôi môi một nụ cười, rồi hướng hai tia kỳ quang về Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, như ngầm báo hiệu chàng sắp công một chiêu nữa, lợi hại vô ngần.

Phạm Thiên Hoa với bộ mặt lạnh lùng, nhưng nếu tinh ý sẽ thấy một niềm xúc động thoáng hiện trong đôi mắt huyền bí của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chứa đựng một điều gì bí ẩn nào ai hiểu nổi !

Cặp mắt nầy Chí Tôn còn nhớ đã gặp nơi đâu một vài lần, nhưng trong hiện tình chàng không đủ thời giờ phát giác.

Trong lúc, Bắc Phong Hòa Thượng quát :

— Chưởng thứ hai !

Tiếng quát của Quái Hòa Thượng vừa dứt, Chí Tôn vận dụng mười hai phần công lực song chưởng đưa lên khỏi đơn điền, qui tụ nội khí chân ngươn.

Song chưởng lại huy ra cùng một lúc.

Lập tức, hai luồng kình lực mạnh bạo như thác đổ lưng trời, ào ào ép tới Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Ngoài tràng ai nấy trông thấy ngọn chưởng lối đỉnh của Chí Tôn đều ngưng cả thở, đồng thời, trố những cặp mắt rực ngời tinh quang ngay hai kình địch, chờ xem biến cố sắp diễn ra.

Thân hình của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chợt hơi nghiêng qua phía tả, chân trái tấn tới một bước, chân phải xô hẳn về sau, vận dụng công lực mười phần lên tả hữu chưởng, huy mạnh ra...

Ù... ù...

Bạ lão kỳ nhân mắt sáng tợ tinh cầu nhìn bóng chưởng hai bên sắp chạm vào nhau chưa rõ bên nào thắng trận.

Quỳnh Giao trông thấy chưởng hình to hơn trái núi, nàng hoảng hốt lên :

— Chết mất !

Hai tiếng nổ long trời lở đất.

Mõm đá cách ngoài kia bốn trượng bị đánh tróc bay vụt mù cát bụi lên tận không gian, lan tỏa một vùng rộng lớn.

Áp lực kinh hồn xô Chí Tôn lùi một bước.

Sắc mặt chàng biến đổi mau chóng, nhưng cũng thu hồi lẹ làng.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng bị kình khí quét nhằm loạng choạng về phía sau mới đứng vững lại được.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hòa Thượng hô to :

— Ngọn chưởng thứ nhì cả hai thủ hòa, công lực bình hạng.

Bây giờ, Quỳnh Giao mới thở dài, trút nỗi kinh hoàng trong lòng Quái Lão lại quát tiếp :

— Tiểu tử hãy xuất chưởng thứ ba !

Gương mặt đẹp thê của Chí Tôn, đến đây bỗng nặng trầm như u mộ chàng nghĩ thầm đây là chiêu cuối cùng mà cũng lại là chiêu quyết định cho cuộc tử đấu đêm nay, nếu không thắng địch, trái lại, chàng sẽ bị diệt trong trận nầy, thân xác sẽ bị vùi sâu dưới mộ ngàn đời.

Tự khắc, Chí Tôn vận cả toàn bộ công lực lên song chưởng đẩy ra hai luồng kình lực, sức mạnh tợ lôi đình, không thể nào đo lường được.

Đường chiêu quyết định thật là khủng khiếp.

Đó là ngón võ tuyệt thế « Lưỡng Cực Chân Ngươn » mang theo toàn bộ công lực.

Đến cả lão Tây Nhạc Lăng Di Phong cũng phải bật kêu :

— Hãy coi chừng :

Nhận ra Chí Tôn đưa ra một đường chiêu sanh tử, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa buông tiếng thở dài như một lời than oán, rồi đem toàn bộ thần công dồn lên song chưởng cùng lượt huy ra hai đạo kình phong, nghinh đón hai luồng chưởng lực kinh thiên động địa của địch.

Bắc Phong Hòa Thượng và lão Quái Ngư chẳng ai dám bảo ai cũng đứng bật dậy trợn mắt nhìn vào tràng...

Hai người có vẻ bốt hoảng...

Quỳnh Giao hết sức kinh hoàng nhịn luôn cả thở, chờ một hiện trạng thảm khốc xảy ra trên mộ tràng.

Lại hai tiếng nổ long trời !

Sân tràng là một tảng đá không lồ, thế mà cũng bị rung chuyển như ỵ trên đất bằng đang hồi địa chấn.

Bốn vách núi bị chưởng âm dập vào dội lại ào ào như cuồng phong bão tố, sấm sét ầm ì...

Cát bụi bốn phía đều tung bay mù mịt, che lấp cả vầng nguyệt bắt đầu nghiêng xế về Tây.

Quỳnh Giao quá khiếp đảm rú lên một tiếng hãi hùng, hết sức lo sợ cho số phận của Chí Tôn.

Nàng đinh ninh chàng phơi thây tại trận.

Bắc Phong Hòa Thượng lẫn lão Quái Ngư đều kinh hoảng, trợ hai cặp mắt thần nhìn vào tràng đấu đã thấy sự thật diễn ra, coi Chí Tôn và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa kẻ nào bị chưởng phong quật ngã.

Tây Nhạc Lăng Di Phong cũng ngồi thẳng người dậy, lộ vẻ băn khoăn cho vị cao đồ của mình chẳng hiểu có mệnh hệ nào chăng.

Giữa tràng, Chí Tôn liên tiếp thối lùi ba bước, đồng thời, lắc lư thân mình mấy cái, rồi mới đứng vững lại.

Thần sắc chàng biến đổi mau chóng, khí quán tưởng chừng bị bế tắt.

Riêng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không trấn áp nổi vùng kêu lên một tiếng, loạng choạng lui về phía sau một trượng.

Toàn thân Kiếm Khách lay động như một con thuyền trên sóng, chật lâu mà vẫn chưa lấy lại được bình thường, chứng tỏ Kiếm Khách đã thọ thương, tuy không nặng lắm, nhưng nội lực đã hao hụt một phần.

Lần nầy Bắc Phong Hòa Thượng không quát như lần trước mà chỉ nhìn Chí Tôn biểu lộ sự hoan lạc vô tả.

Giữa lúc Tây Nhạc Lăng Di Phong khích động mãnh liệt. Lão Đại Kỳ nhân hô to lên :

— Phạm Thiên Hoa đã bại rồi !

Trong giọng nói của Tây Nhạc Lăng Di Phong vừa xúc cảm vừa thất vọng lọt đến tai kiếm khách Phạm Thiên Hoa, khiến gương mặt Kiếm Khách xám lại thần hình rung chuyển không ngừng.

Bắc Phong Hòa Thượng hiện trên gương mặt một niềm vui, trên hai mươi năm trời chỉ có một ngày nầy.

Quỳnh Giao buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, lòng nàng rộn lên vì sung sướng khi thấy người nàng yêu vừa thoát qua một tai nạn hãi hùng.

Lão Quái Ngư nhấp nháy hai mắt xạ tinh quang, nhìn Chí Tôn thích cảm khôn cùng, tâm trạng Quái Lão cũng không khác gì Bắc Phong Hòa Thượng.

Bao nhiêu năm chờ đợi, chất chứa bấy nhiêu cảm hờn nhục nhã đều trút vào ở trận nầy.

Chập lâu, Quái Hòa Thượng hô to :

http://tieulun.hopto.org

— Còn ba chiêu về phần Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa !

Lúc bây giờ, Chí Tôn đã lấy thế vững vàng, nội lực chàng trở lại bình thường, so với lúc đầu lại có phần tràn trề chân khí.

Chàng không ngờ mình thắng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa ở ngọn chưởng sau cùng, liền cung tay thi lễ nói :

— Đa tạ thạnh tình của Tiền bối, đã nhường cho văn sinh được thắng chiêu đó.

Giờ đến lượt Tiền bối xuất chưởng.

Bấy giờ trên gương mặt tuấn tú của Phạm Thiên Hoa hiện lên vẻ quái la gượng nhếch mép cười lạnh lùng chẳng nói chi cả.

Kiếm Khách có vẻ trầm mặc hơn bao giờ hết.

Qua một giây, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khẽ chuyển mình một cái trở về vị trí cũ như lúc nãy.

Hai kình địch chạm nhau không ngoài hai trượng, rất vừa tầm chưởng phong tấn công nhau.

Cả hai đều lặng lặng nhìn nhau. Cái nhìn không thù hận nhưng tử khí lan tràn.

Bầu không khí trở nên căng thẳng nặng nề, nghe chừng có thể ngạt đi sự thở.

Trận huyết đấu lại mở màn !

Ba chiêu sau cùng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa sẽ quyết định hơn thua và còn mất giữa hai người.

Chí Tôn nhìn vào cặp mắt tia ánh sáng huyền bí của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa ngẫm địu vừa khiếp hồn, chàng lãnh hội ít nhiều nguy hiểm sắp xảy tới cho mình.

Bất giác, chàng cảm thấy trong lòng bâng khuâng khôn tả.

Kiếm Khách có vẻ quyết đấu với chàng ở ba chiêu sau cùng. Sự nguy hiểm tăng lên đến tột độ.

Chí Tôn cảm thấy vô cùng lo ngại. Linh cảm báo cho chàng biết có một điều không lành sắp xảy ra.

Chàng nhủ thầm :

— Ta cần dốc hết tâm lực ra từ đấu cùng Phạm Thiên Hoa chăng ? Nếu ta không thắng sợ e phơi xác trên ngọn đồi này. Vậy ta nên tận lực trước bảo tồn sinh mạng, sau khỏi phụ lòng nhị vị lão Tiền bối đã đặt hy vọng nơi ta.

Nghĩ vậy rồi, Chí Tôn một tấn một thối, giữ thế vững chắc như vách sắt tường đồng, nhìn thẳng vào mặt Phạm Thiên Hoa, nói giọng vừa khích động vừa nghiêm trọng hơn bao giờ cả :

— Bây giờ đến lượt ba chiêu của Tiền bối, xin cứ xuất chưởng văn sinh đã sẵn sàng rồi.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa thảo lại hai bước theo qui củ của võ lâm trong các trận đấu sinh tử.

Lần nầy đến lượt Tây Nhạc Lăng Di Phong, thay thế Bắc Phong Hòa Thượng hô to như chuông đồng :

— Chiêu thứ nhất !

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cười lạnh lẽo :

— Tiểu tử hãy chú ý !

Chí Tôn ngó thẳng ứng tiếng đáp :

— Tiền bối cứ ra tay !

Thân hình Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lẹ làng như sét giật, phóng tới song chưởng huy ra, từ hai bên hông Chí Tôn tấn công vào, song chưởng quấn quại mau lẹ tợ như điện chớp.

Thủ pháp nầy cực kỳ bạo vũ lại huyền bí vô cùng, khiến ai trông qua cũng phải lắc đầu thán phục Kiếm Khách đáng mặt là một cao đồ của Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ Lăng Di Phong.

Chí Tôn nhận ra chưởng phong của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa biến ảo khôn lường, bất cứ chống đỡ hay tránh né gì cũng không thoát khỏi vòng kềm tỏa, thật nguy hiểm cho chàng vô cùng.

Từ ngày xuất thảo trên chốn võ lâm, từng đánh nhau với bọn cao thủ ác ma quỷ ngàn trận, nhưng chàng chưa hề gặp một đối thủ nào lợi hại như thế.

Nhưng thời gian quá cấp bách không thể để Chí Tôn kịp nghĩ ngợi gì nữa cả chàng lẹ như chớp, lắc động một cái, thân hình của chàng xẹt ra ngoài nửa trượng, nhưng vẫn còn bị chưởng phong kẻ địch quét nhằm.

Bóng người của chàng hiệp lại rồi phân ra, nghe tê buốt một bên mình chẳng khác nào sấm chưởng đang chạy rần vào cơ thể.

Đường chiêu hiểm độc của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đưa vào không khí, hốt dậy cuồng phong, xô trốc cộp đá bên kia đồi đổ xuống vực sâu ầm ầm tợ muôn ngàn tiếng thác.

Quả thực là khủng khiếp.

http://tieulun.hopto.org

Luồng chưởng phong vũ bão chưa từng có trên mặt giang hồ.

Bất giác, Quỳnh Giao rú lên :

— Dương tiểu huynh đã bại rồi !

Bắc Phong Hòa Hòa Thượng thở phì một tiếng :

— Phải đấy, tiểu tử đã thua một chiêu đầu, chưởng phong của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã quật trúng một nơi.

Tiếng la nầy vọng đến tai Chí Tôn, khiến chàng đó bừng cả gương mặt đẹp tuyệt thế. Chàng hết sức thẹn thùng.

Tức thì, hào khí chồi dậy trong lòng, ý chí từ đầu hiện lên rõ rệt trên sắc diện.

Chí Tôn nhất định không thể thua kình địch được. Chàng phải thắng ở các đường chiêu tận cùng với bất cứ giá nào.

Lão Tây Nhạc Lăng dí Phong hắt hàm quát :

— Chiêu thứ nhì !

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa xê mình tới một bước.

Kiếm Khách trầm nghị bảo Chí Tôn :

— Hãy lưu ý !

Sau tiếng nói, Phạm Thiên Hoa vận mười hai phần công lực lên hữu chưởng, đẩy ra một chiêu cực kỳ hiểm ác.

Đường chiêu thần bí đến nỗi không có căn bản nhận ra đối phương công kích từ hướng nào đến, chỉ thấy hình như vô số bóng chưởng nguyên từ những phương vị khác nhau chụp tới nặng tợ quả núi, bao trùm cả một phạm vi ngoài ba trượng, không thể tránh né đi đâu cả.

Đồng thời, các huyệt đạo của Chí Tôn đều bị công kích không thể đo lường được trước thảm trạng sắp diễn ra đến bậc nào, có thể mang trọng thương hay đến phải tuyệt mạng.

Trông đường chiêu khốc liệt nầy, Bắc Phong Hòa Thượng cảm thấy lòng bàng khuâng vô tả, Lão Quái không tin Chí Tôn có thể chống lại ngón võ công tuyệt bực với võ công hiện tại của chàng.

Cũng như Bắc Phong Hòa Thượng, Lão Quái Ngư trợ cặp mắt tinh quang vào tràng, hy vọng Lão Quái hết sức mong manh, chỉ còn chờ hậu quả thảm trạng bày ra trên sân vọng nguyệt xem đến thế nào.

Quỳnh Giao run tận đáy lòng, nàng há hoác mồm chực hét lên một tiếng hải hùng thay cho Chí Tôn biểu lộ nỗi kinh hãi của nàng đối với cái chết kề cận của người yêu.

Chí Tôn xác động linh cơ ngón võ công hộ thân cực kỳ bí hiểm chớp hiện trong óc chàng.

Chàng hết khẽ :

— Đã đến lúc phải tử đấu rồi !

Liền đó, Chí Tôn lấy thế công làm thế thủ, hai chân triển hình « Chung Ly Tử » tập trung mười hai phần công lực chân nguơn lên hữu chưởng một chiêu cực kỳ mau lẹ...

Tàn Chi Đoạn Hồn !

Đường chiêu đó chính là ngón võ công huyền bí của Sư phụ chàng Dương Chấn Hoàn truyền dạy ít khi đem ra dùng, vì ngón võ lợi hại không thể tả giết người như lật bàn tay.

Khi xử dụng đến ngón võ công nầy, nếu đối phương không phơi thây tại trận, thì cũng tàn phế cả thân mình hoặc thọ thương trầm trọng, chẳng có một ai chống đỡ nổi từ khi xuất hiện giang hồ.

Võ công « Tàn Chi Đoạn Hồn » nầy có hai cách, một dùng cây Tàn Chi Quái Đao, để phân thây kẻ thù như trận quyết chiến vừa qua, còn một thì thi triển bằng chưởng pháp kỳ bí lạ lùng.

Mỗi khi xử dụng bằng Quái đao thì kẻ thù bị đoạn lìa thi thể, chết không kịp la lên trên vũng máu, còn xử dụng bằng chưởng lực, thì bế tắt cả mười hai đại huyệt của kình địch, khi chết máu đen từ chín lỗ rịn ra, tình trạng trông qua rất là thê thảm.

Đó là một ngón võ công đoạn hồn, trí mạng.

Thâm Tâm của Chí Tôn không muốn sử dụng ngón võ công nầy đối với Kiếm khách Phạm thiên Hoa, nhưng sự tình đã đưa chàng lâm vào ngõ bế tắt, chàng không làm sao hơn được, đành phải trí mạng cùng đối thủ mình, để tìm lấy con đường sống ở phút giây tận cùng.

Sau khi đưa ra một chiêu cực kỳ ác hiểm, cố nhiên Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa muốn cho võ công biến ảo, khiến cho Chí Tôn không sao đo lường được các phương hướng tấn công mà chống đỡ, nhưng đột nhiên trông thấy đối thủ đưa ra chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » Kiếm Khách không khỏi giật mình lo ngại, hiểu ngay kẻ địch đã liều sống chết với mình, do phản ứng khốc liệt mà ra.

Bởi vì, nếu Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa quật chúng Chí Tôn chiêu nầy, chàng có thể phơi xác tại sân Vọng Nguyệt tức khắc nhưng trái lại, Kiếm Khách cũng không sao tránh thoát khỏi ánh

http://tieulun.hopto.org

sáng tử thần vi ngọn võ công Tàn Chi Đoạn Hồn, quỉ thần ngó thấy hãy còn run sợ.

Cho nên Kiếm Khách chỉ than dài một tiếng, thu hồi ngay lập tức đường chiêu vừa đánh ra, rồi dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » thoát khỏi màn lưới tử quang Tàn Chi Đoạn Hồn của Chí Tôn trong nháy mắt.

Hai thân hình cùng ngưng một lúc.

Chí tôn vô cùng kinh dị vì ngón võ công tuyệt thế « Di Ảnh Kỳ Hình » của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, vì theo chàng hiểu biết, thì thân pháp này hiện trên mặt giang hồ chỉ có chàng và Hải Âu Quái Khách xử dụng được mà thôi.

Chính Hải Âu Quái Khách đã truyền dạy cho chàng tại ngọn cao phong kia để chàng hộ thân khi gặp sự hiểm nghèo.

Bây giờ, tại sao Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa biết được tuyệt pháp này, lại nữa trông cái thủ vừa rồi chẳng kém gì Hải Âu Quái Khách một chút nào cả.

Phải chăng, quả thật lão Tây Nhạc Láng Di Phong có 2 người môn đệ, một trước, một sau, mà Bắc Phong Hòa thượng không được biết rõ ràng, chính Hải Âu Quái Khách là vị cao đồ trước cả Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Rõ thật lạ lùng, khó hiểu.

Chí Tôn cứ nghĩ ngợi mãi vẫn không phăng tìm ra ánh sáng sự thật về Hải Âu Quái Khách và Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Bên ngoài, ba lão kỳ nhân đồng lượt buông tiếng thở phào nhẹ nhõm như vừa thoát qua một tai họa ghê gớm không thể tránh được, nhưng đã nhờ sức huyền diệu cứu thoát.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Cả ba lão kỳ nhân đều là những bậc tuyệt thủ vũ lâm, nên hiểu hai đường chiêu thảm khốc mà Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Chí Tôn vừa xử dụng cùng trí mạng với nhau, nếu để kết quả, song phương đều lưỡng bại, phơi xác tại trận.

Họ biết nếu hai kình địch nhất là Phạm Thiên Hoa không dằn được tự ái trong lòng, thì hiện tình cuộc diện đã đổi khác rồi.

Chắc chắn cả Chí Tôn lẫn Phạm Thiên Hoa đã nằm im trên mặt đất.

Nhưng nếu Chí Tôn không ứng phó quyết liệt thì chàng cũng đi thảm bại trên sân vọng nguyệt này rồi.

Tây Nhạc Láng Di Phong hô to :

— Chiêu thứ nhì cả hai đồng tài lực !

Vũ lâm song kỳ đồng thanh nói :

— Phải đấy, cả hai bên đều ngang nhau.

Chỉ có Quỳnh Giao công lực còn non kém, không nhận ra sự huyền bí hiểm ác đường chiêu của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và sự trí mạng thảm khốc của Chí Tôn, mà chỉ thấy đối thủ người yêu nàng né tránh, nàng cho là bại trận, nên bất giác kêu to lên :

— Nội Tử ạ ! Chứ không phải Dương Tiêu Huynh thắng ở chiêu này ạ ?

Bắc Phong Hòa Thượng trộ cặp mắt trèo bắn xạ hào quang lạnh lẽo như ngọn đèn ma, quở mắng Quỳnh Giao :

— Cô bé hãy cầm cái mồm oang oang lại, chẳng biết gì hư thật thì cứ hỏi lại lão huynh sẽ rõ, không được lôi thôi nữa mà mếch lòng cả Láng Di Lão Huynh bị tội đánh đòn đấy.

Quỳnh Giao nghe nói vậy day qua hỏi Lão Quái Ngư :

— Sự thật thế nào hở Nội Tử ?.

Lão Quái Ngư đáp giọng biếng nhác :

— Quỳnh nội điệc hãy để các vị Tiền bối phê phán sự hơn thua của trận đấu cháu không được thất lễ, như vậy nữa. Quả thật Tiền tử và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa huề nhau ở chiêu thứ nhì như Láng Di Phong Lão huynh đã báo, chứ chẳng có ai thủ thắng được cả.

Quỳnh Giao nghe Lão Quái Ngư nói, tự biết mình chưa rõ thấu sự huyền bí của chưởng pháp hai bên nàng yên lặng nép mình bên cạnh Bắc Phong Hòa Thượng, mặt ửng hồng vì thẹn

Nhưng trong lòng nàng rất xốn xang khó chịu, vì tâm trạng nàng muốn cho Chí Tôn mau thắng ở trận đấu này, một là chàng được cái danh dự trên giang hồ, rửa hận ngày xưa cho nội tộ nàng Lão Quái Ngư, hai là chàng khỏi bị chết một cách tất oan uổng.

Cho nên Quỳnh Giao tuy đứng đấy, nhưng chẳng yên tâm chút nào cả. Nàng luôn luôn liếc chừng về phía Chí Tôn, xem tình trạng sắc mặt chàng, có gì biến đổi hay không, để đoán biết vận mệnh sắp tới.

Thật ra giữa Chí Tôn và Phạm Thiên Hoa, hai đàng đều là tuyệt thủ vũ lâm, so về nội lực, chàng thiếu hiệp có sẵn hai độ kỳ

http://tieulun.hopto.org

duyên, nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn một trăm năm mươi phần công lực, trội hẳn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Nhưng trái lại, Kiếm Khách vượt bực hơn Chí Tôn ở chiêu chưởng kỳ quái và sự mau lẹ thần tốc, thêm vào, rất lịch duyệt giang hồ, ứng phó ảo diệu trong các cuộc đấu tử sanh.

Vì vậy khi thoạt trông thấy chàng đưa ra một chiêu tới mạng « Tàn Chi Đoạn Hồn » Kiếm Khách liền quyết định ngay phải nhảy tránh trước, nếu không, thì hiện giờ cả hai phải phơi thây tại trận rồi.

Đó cũng nhờ bộ óc thông minh tuyệt vời của Quái Khách, biết rõ đâu là hư thực võ công.

Hai người đồng nhìn Bắc Phong Hòa Thượng, ngầm khâm phục ở sự nhận xét tinh vi của Lão Quái.

Chí Tôn không ngớt khen thầm Kiếm Khách.

Trận tử đấu từ nãy diễn ra ba chưởng hai chiêu ba lần huề nhau một, lần đầu Chí Tôn thắng, chiêu sau cùng chàng thua, như vậy cho thấy chưa ai nghiêng thắng lợi về mình cả.

Hai địch thủ xê lại gần nhau, cách chừng ba trượng ;

Bây giờ chỉ còn một chiêu cuối cùng.

Chiêu quyết định tử sanh trận đấu, đồng thời, cũng quyết định sự thắng bại của đôi bên sau hai mươi năm trời chờ đợi.

Mà chiêu này là về phần Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa tấn công, quả thật nguy hiểm cho Chí Tôn vô cùng.

Kẻ tấn công bao giờ cũng lợi thế hơn, có thể đánh ngã địch thủ có cái nội lực ngang mình.

Chí Tôn hiểu thế, chàng đứng sừng như trái núi, tập trung hết tinh hoa võ công vào hai chưởng trung, đợi chờ một đường chiêu kinh thiên động địa, quyết định sự thắng bại và còn mất của đời chàng.

Vận mạng tương lai chàng chỉ ở phút giây nầy.

Dĩ nhiên, chàng hiểu Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa sẽ đốc hết toàn bộ thần công ở đường chiêu cuối cùng này, để thu hoạch thắng lợi làm rạng rỡ cho Sư môn, chàng không thể thờ ơ mà bước lấy sự thảm bại được.

Lúc bấy giờ, gương mặt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nặng trầm xuống, hiện tượng tình cảm đổi thay không ngớt, dường như trong tâm can Kiếm Khách có một sự gì xâu xé, day nghiến, cực kỳ đau đớn, khó chịu.

Kiếm Khách trầm ngâm nghĩ ngợi.

Chẳng một ai hiểu nổi Phạm Thiên Hoa đang nghĩ gì. Tại sao Kiếm Khách lại có cử chỉ dị kỳ như thế.

Chí Tôn đứng yên như pho tượng thần, chàng xạ kỳ quang chạm ngay hai luồng nhỡn tuyến huyền bí của Kiếm Khách.

Cả hai lại nhìn nhau, cùng mang tâm trạng như nhau.

Bắc Phong Hòa Thượng hiểu giờ phút quyết định, đã đến nơi rồi, nên ngồi đứng không yên, mãi băng khoăng nhìn vào tràng đấu chẳng nói năng gì cả.

Cặp mắt thường ngày lim dim biếng nhác, của Hồ Quái Ngư cũng ngời lên tợ chớp, rọi thẳng vào kình địch sắp chết sống với nhau tại sân vọng nguyệt, để hơn thua hai chữ danh vọng giang hồ.

Còn Quỳnh Giao thì quả tim đập không ngưng, nàng van vái cho Chí Tôn thoát qua số hệ ở chiêu cuối cùng nầy, vì nếu người yêu có mệnh hệ nào, chắc chắn nàng sẽ không tài nào sống nổi.

Sân trường âm trầm như mộ địa.

Ánh trăng lệch về Tây như soi bóng tử thần...

Gió thổi từng hồi mang lạnh buốt xương...

---

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

NGỌC DIỆN DIỄM BÀ

TÂM tình của mọi người đều tỏ ra hết sức trầm nặng, vì hơn thua sống chết cũng ở trong chiêu này. Một đường chiêu kinh thiên động địa, mà một trong hai người khó mà tránh khỏi một cái chết hãi hùng.

Theo ánh trăng, mặt trận đã xế về Tây, hai bóng người của Chí Tôn và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã ngả dài như bóng qui in trên mặt đá trông càng ghê rợn làm sao.

Sau khi trầm ngâm một chập, cặp mắt huyền bí của Phạm Thiên Hoa vụt sáng rực lên, Kiếm Khách lấy một quyết định ở chiêu cuối cùng, để dành lại vẻ vang danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất nhân của Sư Môn.

Kiếm Khách phải thắng Chí Tôn, sau đó hậu quả ra sao thì ra, chứ chẳng còn cách nào hơn được.

Một vì danh dự của Sư phụ, Kiếm Khách không thể làm thất vọng cho người, suốt đời ôm hận được.

Hai vì nếu dung mạng Chí Tôn, tất nhiên không làm sao qua khỏi cặp mắt thần của Tây Nhạc Lãng Di Phong, Kiếm Khách sẽ bị lương tâm hành phạt đến chết không thôi.

Nếu là hình phạt bằng thể xác, Phạm Thiên Hoa vẫn còn cắn răng chịu đựng được, nhưng đây là hình phạt ở tinh thần, tàn phá còn gấp trăm ngàn lần như thế.

Kiếm Khách phải tỏ ra xứng đáng một vị môn đồ của Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ, còn cảm tình thi phó cho số hệ.

Tây Nhạc Lãng Di Phong quát :

— Chiêu thứ ba, Thiên Hoa xuất chưởng !

Tâm tình đang hỗn loạn quay cuồng chợt nghe tiếng quát của Lão Tây Nhạc Lãng Di Phong Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa giật mình trở về thực tế, tinh thần minh mẫn lại như lúc bình thường.

Kiếm Khách vận toàn bộ nội lực, liên hữu chưởng trầm trọng hết :

— Tiểu tử hãy đón đỡ đường chiêu Thiên Địa Giao Thái của ta

Hết dứt thân hình Kiếm Khách hơi lệch bên phải, đồng thời hữu chưởng quay một vòng tròn rồi huy ra...

Đường chiêu bí tuyệt Thiên Địa Giao Thái này, gần đây chính do Vũ Lâm Đệ Nhất Nhân Tây Nhạc Lãng Di Phong luyện thành, tuyệt truyền lại cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, sau khi bị tàn phá cơ thể vì một sự rủi ro.

Một chiêu phát ra thần ảo vô cùng, biến hóa như muôn ngàn luồng chưởng phong khốc liệt, tấn công vào tất cả các huyệt đạo trên chu thân của đối phương cùng một lúc, chẳng biết đâu mà đo lường.

Đồng thời, sức mạnh kinh thiên của ngọn chưởng này, có thể đánh đổ hàng loạt ngọn đồi to lớn, không có công lực nào chống cự lại nổi bạo vũ đó cả.

Chẳng những Chí Tôn chưa từng nghe thấy ngọn chưởng thâm khốc Thiên Địa Giao Thái, mà luôn cả Bắc Phong Hỏa Thượng và Lão Quái Ngư cũng ngơ ngác đi, hốt hoảng cả tinh thần.

Đây là một ngón võ công bí mật của Tây Nhạc Lãng Di Phong chưa hề có lần nào thi triển trên mặt võ lâm, lão kỳ nhân dành lại cho đệ tử đem ra thi thố trong đêm đấu võ này.

Chỉ có Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa là người thứ nhất được tuyệt truyền và ứng dụng lần đầu tiên với Chí Tôn, để kết thúc trận tử chiến ở chiêu sau cùng tranh phần thắng lợi.

Chính Lão Lãng Di Phong từ ngày tuyệt luyện ngón võ công thần bí Thiên Địa Giao Thái đã nghĩ đến thắng thế của lão đối với song kỳ.

Lão hết sức tin tưởng vào ngọn chưởng kinh thiên đó.

http://tieulun.hopto.org

Quỳnh Giao thấy bóng chưởng Thiên địa Giao Thái, bao trùm không gian nàng quá khiếp hãi đưa mắt nhìn Bắc Phong Hòa Thượng chực khóc thét lên. Theo nàng sổ mạng Chí Tôn sắp chấm dứt.

Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư lúc bấy giờ vẻ mặt sững trầm xuống bỗn mắt chiếu rực tinh quang, chẳng thốt một lời nào cả, vì biết có cứu vãn tình thế cũng không còn kịp nữa.

Ai nấy đều hiện lên vẻ mặt một nỗi thất vọng, sợ hãi lạ lùng.

Vũ Lâm Song Kỳ không ngờ trải qua hai mươi năm bôn ba giang hồ tìm luyện mấy ngón võ công tuyệt thế « Càng Ngươn Chân Cang » Lưu Vân Phật Huyệt » truyền lại cho Chí Tôn đêm nay phó hội vẫn còn thua kém Tây Nhạc Lãng Di Phong một bước khá dài.

Hai lão đành ngậm ngùi ôm hận trọn đời.

Trong lúc giữa tràng đầu, cũng do lúc khai báo đường chiêu « Thiên Địa Giao Thái » của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, khiến cho Chí Tôn trấn động linh tánh, tinh thần sáng rỡ lạ thường.

Thiên Địa Giao Thái !

Do hai chữ Thiên Địa đứng đầu, Chí Tôn sực nhớ lại sau khi đánh bại Quái Nạp Mộc Thông chàng chiếm nửa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Quyết, ghép lại với nửa mảnh Ô Mộc Bảo Lục Chân Giải đọc kỹ gồm năm chiêu tuyệt thế như sau :

Lôi Kinh Thiên Địa
Lập Chưởng Đổ Long
Tiêu Phong Lạc Diệp
Nộ Hải Dương Ba
Càng Khôn Thần Công.

Trong năm ngọn chưởng kinh thiên nầy Chí Tôn đã luyện được đường chiêu « Lôi Kinh Thiên Địa » chính nhờ nó mà chàng mới thoát khỏi huyệt động võ cùng kiên cố của lão đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông một cách tài tình ngoài sức tưởng tượng của chàng từ ngày bước chân vào giang hồ.

Cho nên, khi nhớ tới đường chiêu tuyệt thế « Lôi Kinh Thiên Địa » Chí Tôn sáng rỡ cặp hào quang thầm nghĩ :

— Có thể đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa nầy phá được thế chưởng Thiên Địa Giao Thái của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chăng?

Ta cứ liều một phen xem tình thế ra sao cho biết.

Chí Tôn nghĩ vừa xong thì từ trên nửa lưng trời một luồng kình

khí động địa kinh thiên ào ào đè nặng xuống đầu chàng một vùng phạm vi ngoài năm trượng không thể né tránh đi đâu cả.

Áp lực nặng nề của Quái chưởng Thiên Địa Giao Thái như một ngọn núi vĩ đại từ trên trời rớt xuống.

Bắc Phong Hòa Thượng khẽ kêu :

— Mạng Tiểu tử đã hỏng rồi !

Lão Quái Ngư suýt phải nhắm mắt để khỏi thấy một hiện tượng hãi hùng diễn ra, vì nếu bị trúng ngọn chưởng nầy, thân xác Chí Tôn sẽ tan thành cát trong cái chớp mắt.

Quỳnh Giao nắm chặt song chưởng rú lên :

— Chết mất !

Rồi nàng đứng chết lặng cả tâm hồn, nhìn cái chết sắp đến với người mà bấy lâu nay nàng thương nhớ.

Trong khi, Chí Tôn cũng vừa quát to lên báo danh hiệu đường chiêu chàng sắp đánh ra, cho địch thủ được biết cái hùng khí của chàng dù đang đứng trước cảnh nguy vong :

— Lôi Kinh Thiên Địa !

Lại một chiêu trên giang hồ chưa từng nghe thấy một lần nào, cái tên lạ lùng kỳ bí.

Mà thật, từ ngày Tạ Tiểu Chữ Giang khuất bóng, vũ lâm thất lạc năm đường chiêu tuyệt thế, do đó bọn cao thủ quên lãng đi lần.

Ba lão kỳ nhân tưởng mình nghe lầm tiếng quát của Chí Tôn, vì tuy từng trải mặt giang hồ, nhưng cả ba chưa hề được nghe luồng chưởng phong nào tên gọi Lôi Kinh Thiên Địa cả.

Chỉ thấy Chí Tôn giơ hai chưởng tréo nhau huy động một vòng mãn nguyện trông thật đẹp mắt.

Sau đó, chàng đẩy mạnh ra một luồng quái chưởng Lôi Kinh Thiên địa mang theo toàn bộ công lực.

Chưởng quang chớp lóe một vùng năm trượng, chẳng khác nào bóng ánh tử thần xuất hiện trong đêm mạt nhựt vũ lâm.

Chưởng phong bão vũ ầm ầm, che khuất cả vùng nguyệt đã xế tà.

Một tiếng nổ long trời vang lên.

Mặt đá sân trường đều chấn động rầm rập.

Ngọn đồi Thần nữ tưởng chừng như sắp bắn tung đi.

Áp lực xô mạnh vào vách đá, đổ ào ào, nối tiếp nhau lăng xuống vực sâu ngàn trượng.

http://tieulun.hopto.org

Thần sắc ba lão kỳ nhân đều biến đổi mau chóng, sáu luồng tinh quang xạ xa tràng trông kết quả.

Quỳnh giao tái mặt ôm lấy lão Quái ngư rú tơ lên.

Thật lâu bóng chưởng đầy trời mới tiêu tan.

Tiếng sấm động chưởng âm còn chưa ngừng hẳn, nghe ù ù.. lồng lộng khắp trên cả không gian.

Chí Tôn thối lui lại hai bước thân hình lắc động ít cái rồi đứng vững, hơi thở có vẻ khó khăn mệt nhọc.

Ngược lại Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không sao trấn áp nổi, một tiếng kêu, toàn thân theo đó bị đưa ra ngoài một trượng, khỏi sân trường, như cánh diều bị đức dây bay đi chớp nhoáng.

Kiếm Khách lảo đảo một lúc, mới lấy lại được sự quân bình, nhưng hai bên khóe miệng trào ra làn máu đỏ khẽ rung rung giờ hữu chưởng chùi sạch, đồng thời, nuốt vào huyệt đạo đang trào lên.

Chí Tôn trông thấy tình trạng đó, chàng vô cùng kinh hãi, vội vàng phóng tới Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, đưa cặp mắt ngắm dịu ánh sáng, vừa nhìn vào mặt đối thủ, vừa khích động hỏi :

— Văn sinh cam thật lễ mong tiền bối lượng thứ cho.

Chàng đinh ninh nhìn mình bằng hai cặp mắt hận cừu, vì chính chàng đã có gây thương tích cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Nhưng trái lại ý nghĩ của Chí Tôn, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã không tỏ ra chút gì hờn giận, oán thù trên khuôn mặt, mà bỗng nở một nụ cười như vừa nhận được một tin gì hoan hỉ.

Chí Tôn không hiểu tại sao Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lại có sắc diện lạ lùng như vậy được. Chẳng lẽ Kiếm Khách là kẻ bại trận mà có cử chỉ hào hùng đến thế sao ?

Đúng ra Kiếm Khách, nếu không hận thù chàng, thì cũng phải tỏ ra hằn học, căm tức, trái lại, vui mừng là ý nghĩa gì ?

Kiếm Khách có ý nghĩ muốn chàng thắng trận sao ?

Thật là khó hiểu !

Chí Tôn suy nghĩ mãi mà không làm sao tìm ra được sự tình quái lạ đến không thể tưởng tượng đó.

Chàng đứng nhìn Kiếm Khách, mà trong lòng này sanh một hảo cảm vô bờ.

Dường như một sợi dây vô hình từ đâu đã buộc ràng giữa chàng và Kiếm Khách dù hai người đang ở địa vị khác nhau.

Lúc đó, Quỳnh Giao cũng đã hoàn hồn, vừa phóng tới đứng bên cạnh Chí Tôn. Cô gái hết sức quan tâm đến sức khỏe của người yêu, cất giọng oanh vàng thỏ thẻ bên tai.

— Dương Tiêu huynh, hiện trong người anh có sao không ? Các huyệt mạch có gì bế tắt ? hay sai phương vị không ?

Chí Tôn quay lại đáp nhẹ :

— Không sao cả Quỳnh Tiêu muội ạ !

Quỳnh Giao hiện lên trên gương mặt đẹp tợ cánh hoa đào ban sáng một vẻ vui mừng tiếp :

— Lúc nãy Tiêu muội lo sợ quá Dương tiêu huynh ạ ! Em ngỡ anh đã bị hại rồi.

Chàng hiểu nàng đã vì yêu thương chàng mà cử chỉ săn sóc âu yếm đó.

Chàng nói khẽ với Quỳnh Giao :

— Cảm tạ thịnh tình Quỳnh Tiêu muội, đã nghĩ đến ta, hết lòng săn sóc cho ta trong cơn hoạn nạn.

Nói xong mấy câu đó, Chí Tôn dời cặp kỳ quang qua phía Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa run run hỏi :

— Vết thương của Tiền bối có quan hệ gì không ?

Phạm Thiên Hoa lắc đầu :

— Chẳng đáng ngại chút nào cả, ta chỉ nghe chấn động huyệt mạch, nhưng hiện giờ gần trở lại bình thường.

Chí Tôn thốt giọng hối hận.

— Văn bối bất sức ân hận về hành động này. Thật là có lỗi lớn với Kiếm Khách không sao tha thứ được.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nhếch mép :

— Trên đường giao đấu thắng bại là sự thường không có gì phải ân hận cả. Tiểu tử yên tâm.

Trong lúc đang kia vách đá, Lão Tây Nhạc Lăng Di Phong thở dài một cái, biểu lộ sự thất vọng, rồi day qua trầm giọng bảo Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư.

— Tiểu tử này quả là một đóa hoa võ lâm kỳ diệu. Nhân tài phái trẻ hiện nay tiến bộ khá nhiều, đã có thể thay thế địa vị của chúng ta rồi nhị vị lão huynh ạ !

Bắc Phong Hòa Thượng khích động nói :

— Thật vậy, chính Tiêu đệ cũng không ngờ tiểu tử lại có ngón võ công lợi hại dường đó. Lúc này tưởng đâu nguy mạng rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái Ngư tiếp theo :

— Trời sanh ra kỳ tài, biết trước đâu mà đo lường, chúng ta tuổi đã già, nghĩ cũng nên nhường lại cho phái trẻ ngày nay.

Ba kẻ cựu thù cách nhau hai mươi năm về trước, giờ đây bỗng trở thành bạn hữu chi thân, cùng mời nhau nâng ly nhấp rượu khề kha, sau một trận đấu võ kinh thiên động địa.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và Chí Tôn lặng lẽ nhìn nhau chẳng nói một lời.

Vầng trăng vành vạnh sáng soi xuống sân vọng nguyệt, mơ màng huyền ảo. Ngọn đồi thần nữ bí hiểm vô cùng.

Đột nhiên trong giờ phút đó, một giọng cười âm hiểm lạnh lẽo từ trên đỉnh núi đưa xuống từng chập như loạt kiếm nhọn xoáy vào tai mọi người trên sân vọng nguyệt.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa giật mình hướng cặp mắt huyền bí về phía vừa phát ra trận cười quỉ dị đó. Hình như người bí mật phát âm có liên hệ gì đến Kiếm Khách, nên mới có cử chỉ bất thường đó.

Chí Tôn bất giác rùng mình lên, linh cảm như báo trước cho chàng biết có điều chẳng lành sắp xảy ra vì tiếng cười quái gở của nhân vật nào đó từ bên kia ngọn đồi.

Quỳnh Giao cũng vì tiếng cười mà hoảng hốt xê lại gần Chí Tôn hồi hộp đưa mắt nhìn theo hướng chàng.

Ba lão kỳ nhân đồng xạ những cặp tinh quang chiếu diệu về phía đỉnh núi, không một ai nói năng gì cả.

Trận cười quỉ dị chấm dứt.

Một giọng lanh lảnh như quỉ bà đưa xuống :

— Phạm Thiên Hoa ngươi hãy còn sống sót ở trên đời này, để đêm nay đấu võ tranh ngôi vị Đệ Nhất Nhân Thiên Hạ à ?

Nghe tiếng phát âm, ba lão kỳ nhân đều biến hẳn thần sắc, cả ba người đã hiểu chuyện gì đã xảy ra rồi, nhưng chưa có một ai phản ứng chi hết, hình như mọi người còn chờ xem Phạm Thiên Hoa.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hết cẩm thò lên đỉnh núi :

— Quỉ nữ, ngươi đừng hòng thoát chạy khỏi tay ta ! bao nhiêu năm chỉ có một đêm nay.

Chưa dứt câu, Kiếm Khách đã bay đi như một làn khói, về phía ngọn đồi có tiếng nói quỉ bà.

Chí Tôn thét nhỏ :

— Tiền bối hãy ngưng lại !

Từ khi Chí Tôn nghe giọng nói ngang tàng của quỉ bà bên kia ngọn núi, biết ngay ả có cái công lực xuất quỉ nhập thần, bởi vì trước mặt ba lão kỳ nhân bậc nhất giang hồ, mà vẫn xem thường như không hề thấy thì đủ rõ ả đã bạo gan đến dường nào rồi.

Lại nữa vừa rồi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa bị chàng quật nhằm một chiêu « Lôi Kinh Thiên Địa » quá nặng, chưa rõ tình trạng cơ thể ra sao, bây giờ lại phải đối địch với quỉ bà vừa xuất hiện, khiến chàng lo ngại vô cùng Kiếm Khách có mệnh hệ nào, chính chàng phải gánh lấy một phần trách nhiệm.

Chính vì vậy, Chí Tôn không thể để mặc Kiếm Khách lao thân vào vòng nguy hiểm, chàng phải nhất định theo hộ vệ, nên sau tiếng thét đó, chàng liền nhảy mình lên cao ba trượng, như làn chớp trên mây, bay về hướng Quái Khách vừa phóng đi.

Quỳnh Giao hốt hoảng hét :

— Dương Tiêu huynh, hãy chờ Tiểu muội !

Nàng chực nhảy mình lên không đuổi theo Chí Tôn để phò trợ cho chàng nếu chẳng may gặp sự hiểm nghèo, nhưng Lão Quái Ngư quát to :

— Quỳnh Tiểu điệc chạy đi đâu !

Bắc Phong Hòa Thượng cũng đồng thanh hét :

— Quỳnh Tiểu điệc hãy dừng lại !

Quỳnh Giao giật mình dừng lại, đưa mắt nhìn theo bóng Chí Tôn đã hút mờ bên kia ngọn núi mà trong lòng hoảng hốt, muốn khóc òa lên, nhưng không dám cãi lệnh lão Quái Ngư.

Về phần Chí Tôn theo Phạm Thiên Hoa phóng mình lên đỉnh núi cao, rồi lẹ làng đáp xuống đứng trên mỏm đá cheo leo nửa lừng trời, phía dưới chân chàng là vực sâu thăm thẳm.

Thấy Phạm Thiên Hoa vừa hạ trên mặt đá trước chàng, Chí Tôn xê mình lại gần xạ hai mắt về phía Kiếm Khách đang nhìn.

Chàng ái ngại hỏi :

— Phạm Tiền bối, quỉ nữ ấy là ai, hiện đã chạy trốn hướng nào Tiền bối có thấy bóng dáng của ả chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đăng hướng cặp mắt huyền bí sang bên kia ngọn núi cao, mây khói bay vờn, chợt nghe chí Tôn hỏi liền day lại, đối diện cùng chàng không đầy một trượng.

Kiếm Khách không đáp câu hỏi của chàng. nhưng trong hai tia mắt tiết ra luồng căm hận vô tả.

Thoáng trông cử chỉ ấy cũng đủ biết Kiếm Khách có mối tử thù với kẻ vừa phát âm bên kia ngọn núi.

Chí Tôn nhận thấy sự tình kỳ quặc đường đó, chàng xạ cặp kỳ quang nhìn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, bất giác kinh hãi trong lòng

Chàng tự nhủ thầm :

— Ô, tại sao Phạm Tiền bối lại bỗng nhiên biến sắc như thế, trông vào cặp mắt đã thấy như căm thù ai vậy ? Sao Tiền bối đột nhiên lại có cử chỉ lạ lùng dường đó ?

Qủi bà vừa trố lên giọng cười quái đản là ai ? có phải xưa kia có mối cựu thù độc địa gì mà Kiếm Khách phải khích động ? đồng thời đuổi theo à sang ngọn núi nầy ?

Hay chính qui bà nầy là . . .

Chí Tôn không dám nghĩ tới nữa. chàng ngừng một chập, rồi bạo dạn hỏi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa :

— Tiền bối ạ ! Qui bà ấy hiện còn ở nơi đây không ? sao không thấy tăm dạng chi cả vậy ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không đáp câu hỏi của Chí Tôn, mà chỉ lắc đầu thở dài.

Chập lâu, Kiếm Khách thốt giọng cực kỳ đau khổ :

— Thiếu hiệp hãy xuống núi đi, việc này đừng can dự đến làm gì vô ích, đó là chuyện riêng của ta.

Nghe giọng nói lạnh lùng của Kiếm Khách, Chí Tôn có vẻ thất vọng. chàng do dự một giây đáp :

— Vâng. vãn bối sẽ tuân theo lời chỉ giáo của Tiền bối, sẽ không can dự vào việc riêng của người .

Thốt xong câu đó, Chí Tôn chực xay mình xế trở lại sân vọng nguyệt, chợt nghe từ bên kia ngọn núi khác cách ngoài năm mươi trượng. giọng nói ấm ư của qui bà lại đưa đến :

— Phạm Thiên Hoa. việc riêng của hai ta phải dứt khoát cho xong nội đêm nầy, nhưng chỉ một mình ngươi được qua đây mà thôi, còn bé con kia phải ở lại bên ngọn đồi ấy.

Câu nói của qui bà khiến cho Chí Tôn hiểu ngay giữa hai người xưa kia quả tình đã có câu chuyện hận thù sâu sắc, họ tìm nhau đã lâu rồi và đến nay gặp lại nhất quyết một còn một mất với nhau, trên mảnh giang sơn hùng vĩ bao la nầy.

Chàng cảm thấy sự tình đã nặng trầm, bi đát, xạ cặp kỳ quang sang bên kia ngọn đồi, thấy thấp thoáng cái linh ảnh của qui bà. đang đứng chờ Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Đột nhiên. Chí Tôn cảm thấy rùng mình, chàng hết sức băn khoăn lo ngại cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Thêm một lần nữa Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa day qua Chí Tôn nói giọng khích động :

— Tiểu hiệp ạ ! Cô à đã có lời yêu cầu như thế, thì hãy để một mình tạ sang đấy, ngươi đứng đây đừng nhúng tay vào chuyện riêng của ta làm gì cho phải bận tâm vô ích.

Không đợi Chí Tôn kịp nói một lời nào Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa tức thì phóng qua bên kia ngọn núi lẹ như ánh sao sa. chớp mắt đã biến mất trong lớp khói mây vờn trắng xóa.

Chí Tôn sực trông lại thì hình ảnh của qui bà cũng không đứng bên kia mỏm đá nữa. Dường như à bay đi trước, Kiếm Khách phạm Thiên Hoa theo sau dường có một sự đồng tình.

Cử động đó của Kiếm Khách làm cho Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm hồn chàng chẳng hiểu đâu là đâu cả.

Thoạt xem thân thủ bất phàm của qui bà là một nhân vật thâm khốc, chắc chắn, có cái công lực thần ảo vô biên, nên thân hình lướt mau như quỉ mị. đột ẩn đột hiện khó lường.

Bỗng nhiên, Chí Tôn nảy sinh trong lòng một mối quan tâm. bồi hồi lo ngại cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chẳng giây phút nào yên, hình như giữa chàng và Kiếm Khách có một sợi giây mầu nhiệm buộc ràng.

Qui bà đã cố tình đến gọi Kiếm Khách trước mặt ba lão kỳ nhân chẳng chút e dè kiêng nể, đó là một sự không phải tầm thường. dĩ nhiên. phải có một thân thủ hiển hách giang hồ, mới dám hành động khiêu khích đến thế.

— Kẻ đó thân thủ à triển ra thật đáng ghê sợ, mà hiện tình Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã mang một mối huyệt thương trong mình, nếu có xảy ra trận tử đấu, chắc chắn thảm bại hoàn toàn.

http://tieulun.hopto.org

Nếu quả thật như thế, biết đâu rồi đây chàng sẽ mang hận suốt đời vì cái chết của Kiếm Khách.

Chàng nhất định phải ám trợ cho Phạm Thiên Hoa đánh đuổi qui bà, hoặc phải giết ả chết đi chứ không thể nào đứng yên nơi đây được. Chàng cần bảo vệ Kiếm Khách đến cùng, không rời một bước.

Nghĩ xong, Chí Tôn triển ngay một thân pháp kỳ tuyệt, nhắm trên ngọn núi ẩn mờ khói mây hai người vừa hút dạng bay đi mau lẹ như vị hành tinh, chớp nhoáng đổi phương vị.

Lên khỏi núi, Chí Tôn quét cặp kỳ quang, trông thấy phía dưới xa độ một trăm trượng, giữa khoảng sân rộng có hai bóng người vừa đáp xuống, thân thủ cực kỳ ảo diệu.

Hiểu ngay đó là qui bà và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, Chí Tôn dùng ngón võ công, tột bực « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc lư thân mình một cái, đã xuống tới, hai người hiện ẩn như bóng qui.

Chàng đáp ngay trên một cành cổ thụ đứng sừng sững bên cạnh khu rừng già cách sân trường khoảng mười trượng về phía tả không để khẽ một tiếng động, cho dù để khẽ đến đâu, chim chóc cũng chẳng hề thấy bay.

Dưới ánh trăng huyền diệu ngã chếch về Tây.

Cặp mắt thần của Chí Tôn trông rõ ràng. Chàng phóng xẹ nhỡn ngay hai người đối diện.

Chàng thấy đối mặt với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trạc chừng hai mươi tuổi, dưới ánh trăng khuya hiện ra cực rỡ cái sắc đẹp mê hồn của một trang tuyệt đại giai nhân khắp mặt giang hồ không tìm thấy một thiếu nữ xinh đẹp đến dường ấy.

Sắc đẹp cô ả như tiên nga giáng trần.

Thoạt nhìn cô ả, bất cứ một ai dù có quả tim bằng sắt cũng không sao khỏi rung động bàng hoàng.

Gương mặt của Chí Tôn sáng bừng lên, vì thẹn thùng trong lòng, chàng nói thầm :

— Kết quả sự trạng thế nầy, có thể đây chỉ là một sự lỏi thỏi của đôi nam nữ tình nhân, họ hẹn nhau đêm nay để giải quyết một điều gì thuộc tâm tư đó, ta đường hoàng một thiếu niên giang hồ, chẳng lẽ ở đây nghe trộm câu chuyện tình yêu nhỏ nhặt của họ, cho mất đi bừng khí phóng khoáng của con người chánh đạo.

Ta nên trở lui là hơn, nếu ở đây bị Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và cô ả phát giác ra, còn gì là danh dự của một nhân vật lẫy lừng võ lâm Chủ Nhân Lệnh Xé Xác như ta.

Chí Tôn nghĩ đến đây, bỗng nghe ả tuyệt đại giai nhân kia phát ra một giọng cười lanh lảnh như hồi chuông nhiếp hồn, rồi cất tiếng hỏ ly tinh :

— Phạm Thiên Hoa, gần hai mươi năm trời nay ngươi thay hình đổi dạng thật khéo léo đã đánh lừa được cặp mắt của ta, tất cả trên giang hồ đều tưởng ngươi đã rã nắm xương tàn từ lâu rồi, không ngờ ngươi còn sống sót trốn tránh trong tận sơn cốc nầy, cho đến đêm nay ta mới gặp được ngươi trên ngọn Thần nữ, thật là một kỳ ngộ hiếm có trên đời.

Ha... ha... Phạm Thiên Hoa, bây giờ ngươi còn lành mặt ta được nữa hay không ? ngươi chạy đến chân mây góc bể nào cũng không thoát khỏi được tay ta ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa quát :

— Loài qui nữ, cả một đời ta cũng do bàn tay đầm độc của ngươi phá hủy, ngươi còn chưa vừa lòng nữa hay sao mà đêm nay đến đây tìm ta để tạo thêm hiểm họa cho kẻ lành.

Biết ngay sự tình diễn biến đến độ trầm trọng, giữa Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và ả đại giai nhân nầy đã có một mối hận thù sâu sắc, có thể giết hại lẫn nhau cũng chưa biết chừng, cho nên Chí Tôn bỏ ý niệm rời khỏi nơi nầy, mà chàng đứng yên trên cành cây nhìn xuống giữa trường, xem cuộc diện xảy ra tàn thảm kịch cuối cùng.

Ả tuyệt đại giai nhân, lại trố lên cười lanh lảnh, giọng cười của một quái hồ ly tu luyện ngàn năm thành hình, biến ra một người con gái vô cùng kiều diễm để nhiếp hồn người.

Chấm dứt trận cười như quỉ hú trên đồi hoang, ả đại giai nhân trầm thinh bảo Kiếm Khách :

— Phạm Thiên Hoa, cứ mỗi đêm trăng rằm ta đều có đến núi Vu đứng trên ngọn đồi nầy một lần, suốt mười mấy năm nay chưa hề gián đoạn. Sau cùng đêm nay cũng phải gặp ngươi...

Phạm Thiên Hoa lòng ngươi thật ác độc, vì sao ngươi nỡ để ta thầm năm mòn mỏi tìm ngươi khắp chốn giang hồ, mà ngươi chẳng hề đoái hoài đến sự trông đợi lao khổ của ta.

http://tieulun.hopto.org

Phạm Thiên Hoa lạnh lùng xạ hai mắt nhìn ả tuyệt đại giai nhân một hồi lâu, mới cằm hờn bảo :

— Ác phụ, đừng dài dòng thêm nữa, ta khuyên ngươi nên lập tức lìa khỏi nơi này, có thể ta niệm tình thứ tha cho tội chết của ngươi đã làm ra, nếu ngươi cả gan nghịch lại thì...

Ả tuyệt đại giai nhân ngạo mạn :

— Thì ngươi hành động thế nào ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trầm lặng quát :

— Ta sẽ giết ngươi tại mộ địa này, để rửa sạch mối cằm hờn mà ta đã chất chứa mấy năm qua.

Lại một loạt cười lanh lảnh ầm ư từ cửa mồm của ả tuyệt đại giai nhân trỗi lên, giọng cười chất chứa nhiều oán hận lẫn thảm liệt hãi hùng, xoáy lốc từng hồi vào đầu óc Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Đến đây, Chí Tôn chợt lẩm bẩm :

— Ả đàn bà này là ai ? Trước kia có quan hệ gì đến Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa ? Tại sao Kiếm Khách lại đòi giết ả và giọng cười của ả đầy ai oán não nùng như thế ?

Chàng lại tự đáp lấy mình :

— Ồ phải chăng Phạm Thiên Hoa là tình nhân phản bội của ả giai nhân này, đã bị thiệt cả cuộc đời từ trước, nên nay tìm đến báo thù xưa, lại bị Kiếm Khách xử sự tàn nhẫn chăng ?

Tuy nhiên Chí Tôn tự thấy ý niệm ấy không vững chắc, vì ả giai nhân này trông chưa ngoài hai mươi tuổi, mà Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa theo lời Phi Lôi Ngũ Ưng thì đã mất tích từ mười tám năm qua, làm sao có thể là nhân tình của nhau mà báo oán, phục thù.

Có thể Kiếm Khách tuổi tác bằng cha để của cô ả, sao lại có thể yêu đương nhau từ trước được.

Nhưng nếu không, tại sao lúc nãy Kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã bảo ả nầy làm hại suốt cuộc đời của Kiếm Khách, Có nghĩa là cách hai mươi năm trước hai người từng là một cặp uyên ương.

Quả thật một điều khó hiểu vô cùng.

Chí Tôn suy nghĩ mãi, vẫn chưa có thể tìm ra tia sáng của sự kỳ quái giữa Kiếm Khách cùng ả tuyệt đại giai nhân.

Ả tuyệt đại giai nhân chấm dứt trận cười, cặp mắt dịu dàng bỗng sáng rực lên như Hồ Ly tinh, ả thánh thót nói :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi muốn giết ta à ! Hừ chỉ họa chăng là trong giấc chiêm bao, còn thực tế ngươi đâu có thể nào hành động được.

— Phạm Thiên Hoa nghiến răng kèn kẹt :

— Ngươi cho là ta không giết ngươi được à ?

Ả Tuyệt đại giai nhân trầm lặng đáp :

— Đúng đấy, ngoài ra ta không động thủ tự đưa cổ cho ngươi đâu có thể giết ta được. Ngươi đừng mang điều hão vọng vô ích.

Phạm Thiên Hoa trợn hai mắt xạ lửa căm thù vào mặt ả tuyệt đại giai nhân hét lớn :

— Ác phụ, nếu đêm nay ta không giết được ngươi, thì ta thề không còn sống trên cõi đời nầy nữa. Ta và ngươi phải có một kẻ chết trên nấm hoang mộ nầy. Vậy ngươi hãy chuẩn bị ra tay.

Giọng nói của ả tuyệt đại giai nhân lạnh toát hồn :

— Ý ngươi đã quyết, chẳng lẽ ta lại lùi bay sao, nhưng trước khi có một kẻ phơi thây trên mộ địa nầy, có một điều cần hỏi ngươi, rồi sau đó ta sẵn sàng tế độ ngươi chẳng muộn gì.

Phạm Thiên Hoa dựng cặp long mày lưỡi kiếm :

— Điều gì ngươi nói ra mau !

Giọng nói của ả tuyệt đại giai nhân bỗng trầm lại.

Tình nghĩa xưa kia giữa đôi ta đã đoạn tuyệt rồi sao ? Phạm Thiên Hoa ngươi hãy mạnh dạng cho ta biết điều nầy, không nên giấu giếm tận đáy lòng ngươi nữa, giờ phút quyết liệt đã đến nơi rồi.

Phạm Thiên Hoa cười lạnh lẽo :

— Phải đấy, tình nghĩa giữa ta và ngươi đã đoạn tuyệt từ lâu rồi, ngươi cứ ra tay đừng kéo thì giờ thêm vô ích.

Ả tuyệt đại giai nhân hét :

— Phạm Thiên Hoa, vậy thì ngươi phải chết vì đã dám khinh ta. Ta sẽ giết ngươi quăng thây xuống vực sâu sau núi nầy, để bù lại cái tội của ngươi đã làm cho bao nhiêu năm ta thất vọng, mỏi mòn.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa bỗng ngước mặt lên trời thét ra một trận cười lồng lộng như điên, như dại, khiến cho ả tuyệt đại giai nhân ngưng ngay câu chuyện đưa mắt nhìn chằm chập vào Kiếm Khách.

Tiếng cười của Kiếm Khách quái gở, hãi hùng đến nỗi so với cái khóc còn thảm liệt gấp trăm lần.

Tiếng cười bộc lộ cả một bầu trời đau khổ, não nề, trải ra một hiện tượng vô cùng bi thảm của một dĩ vãng đen tối, thê lương chất chứa bao năm dài chờ ngày bùng nổ.

http://tieulun.hopto.org

Tại sao vậy ?

Tại sao Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa có giọng cười đó ?

Chi Tôn ẩn núp trên tàn cây cổ thụ chứng kiến tất cả mọi việc diễn ra trên sân rộng giữa Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và ả tuyệt đại giai nhân, chàng ngỡ như mình đang đi vào cơn ác mộng đầy hư ảnh ảo huyễn, suy nghĩ mãi chẳng hiểu đâu là đâu cả.

Cảnh tượng ở trước mắt đều nói Chi Tôn không còn tin đây là sự thật có thể xảy ra trong cõi đời, mà chỉ đang trong một ảo ảnh thần quái nào đó trong câu chuyện cổ ngày xưa.

Ả tuyệt đại giai nhân là ai, sao lại xuất hiện giữa đêm đầu vỏ mây và gọi Kiếm Khách đến đây gây sự.

Một chập lâu ả tuyệt đại giai nhân lên tiếng trước, giọng nói eha ả vừa oán độc vừa chất chứa sự bi cảm :

— Phạm Thiên Hoa, kể từ cái buổi chia tay đêm ấy, ta cũng đã ẩn thân không bước chân vào chốn giang hồ trải qua mười mấy năm rồi, bấy nhiêu lâu nay chờ đợi, giờ được diện kiến cùng ngươi lần cuối cùng, ta phải giải quyết hai việc đại sự, cho xong nội đêm nay. Sau cái kết quả giữa ta và ngươi ta thề nguyện từ đây sẽ không bao giờ đặt chân trên giang hồ một lần nào nữa cả. Ngươi đã nghe rõ lời ta rồi chứ ?

Dường như những lời nói của ả tuyệt đại giai nhân làm cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khích động ít nhiều, cho nên giọng nói tựa như hòa dịu xuống nhưng hãy còn chất chứa một nỗi cảm hờn đau khổ lâu năm chưa thể nào phai mờ trong khoảng khắc thời gian được.

— Hai đại sự gì ngươi cứ nói.

Lặng đi một lúc cho bầu không khí càng thêm nghiêm trọng, bây giờ ả tuyệt đại giai nhân mới nặng nề thốt :

— Điều thứ nhứt, ta phải trả mối huyết thù cho đệ tử của ta đã bị một nữ ma đầu đang đêm đến hạ sát tại Sơn Cốc cách đây chưa đầy một tháng.

— Ngươi nghe rõ đây chứ ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lạnh nhạt nói :

— Điều này là việc gia thú riêng biệt của ngươi chẳng còn can hệ gì đến ta cả, ngươi hãy nói nốt ra nghe thử ?

Ả tuyệt đại giai nhân trong đôi mắt phóng ra ánh sáng Hổ ly, ai trông thấy cũng phải lạnh toát hồn.

Ả tăm hiểm bảo :

— Trước khi ta nói điều thứ hai, ta cần phải hỏi ngươi một câu, ngươi phải thú thật từ tận đáy lòng của ngươi thì mới có thể được. Ngươi có hứa với ta như vậy chăng ?

Hơi cau đôi lông mày lưỡi kiếm lại Kiếm Khách lộ vẻ khó chịu :

— Ngươi cứ hỏi, ta sẽ đáp bằng sự thật.

Tiếng nói của ả tuyệt đại giai nhân có hơi rung :

— Có phải quả thật tình nghĩa giữa đôi ta đã đoạn tuyệt rồi chăng ? Phạm Thiên Hoa ngươi hãy thú thật đừng giấu giếm ta nữa.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa gật mạnh đầu :

— Đúng như vậy, giữa ta và ngươi chẳng còn gì nữa cả, chỉ còn những hận thù, cừu nghịch mà thôi

Ả tuyệt đại giai nhân khích động mạnh :

— Ngươi không hối hận à ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa rít căm hờn :

— Ta hối hận à ? chẳng đời nào. Mười mấy năm trời nay ta sống mãi trong thù hận, đau khổ. Trọn đời ta bị bàn tay ác độc bạo tàn của ngươi tiêu hủy, còn nghĩa tình gì mà phải hoài công, phải hối hận. Ta chưa giết ngươi là một điều may mắn lắm rồi.

Vậy ngươi hãy nói ra điều thứ hai đi ta đang chờ đây.

— Ả tuyệt đại giai nhân quét hai luồng sáng cặp mắt tinh quái vào mặt Phạm Thiên Hoa một hồi lâu như muốn dóp hồn Kiếm Khách, rồi cất giọng như nữ Diêm Chúa từ lòng đất đưa về :

— Phạm Thiên Hoa, sự tình như thế có thể coi như đã kết thúc một đoạn đường dài đã qua. Bây giờ Phan Thất Cô nầy phải hủy bỏ đời người tại nơi đây chẳng còn một điều gì hối tiếc nữa cả.

Câu hết rợn hồn của ả tuyệt đại giai nhân cũng chính là Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, khiến Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa rùng mình lên, thảo lùi hai bước, ngầm vận nội lực lên song chưởng, chờ đợi một trận huyết đấu kinh hồn sắp diễn ra bên cánh rừng già.

Ba tiếng «Phan Thất Cô» từ cửa miệng của Ngọc Diện Diêm Bà thốt ra, chẳng khác nào một tiếng sấm chưởng nổ ngang đầu Chi Tôn, suýt làm cho chàng phải ngất đi trên cành cổ thụ.

Đột nhiên, dòng máu hận thù sôi sùng sục từ trong các huyệt quản của Chi Tôn, ngọn khói Sư cừu bốc lên ngùn ngụt tận đỉnh đầu.

Chàng không ngờ ả tuyệt đại giai nhân tuổi mới ngoài hai mươi mà lại có thể chính là Ngọc Diện Diêm Bà.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nghiến răm hèn, qua hai hàm răng cắn chặt :

— Hừ, Ngọc Diện Diêm Bà ! Ngươi là kẻ thù số một của Cam Lộ Bang, hai trăm nhân mạng đã phải thảm tử vì tay bọn ngươi trong một đêm đông nọ tại núi Võ Lăng.

Bấy lâu nay ta tìm ngươi khắp mặt giang hồ, không ngờ đêm nay số hệ rủi dung ta gặp ngươi ở nơi nầy, thì đừng hòng chạy thoát cây Tàu Chỉ Quái Đao của ta xẻ xác ngươi ra, để đền lại tội ác năm xưa mà ngươi đã làm.

Chí Tôn sực nhớ tới câu chuyện lão quái Phi Lôi Ngũ Ưng đã từng kể cho chàng nghe tại hang núi cỏ sơn. Theo đó, thì Ngọc Diện Diêm Bà năm nay tuổi đã ngoài sáu mươi, nhưng không hiểu ả Quỉ bà nầy đã dùng ma thuật gì mà giữ mãi nguyên vẹn sắc diện không hề thay đổi của một trang tuyệt đại giai nhân, trông chưa đầy ba mươi tuổi, quả thật là chuyện kỳ dị ngàn xưa, cổ nhân cũng không có ghi chép lại truyền thư một nhân vật nào có thể phản lão hoàn đồng như thế.

Chẳng lẽ ả quỉ bà có được độ kỳ duyên nào đó cảm cự với tuổi xuân xanh, tri nếu được thời gian và không gian vô tận, cướp quyền tạo vật theo như cái định số con người tự cổ kim chưa hề có một ai thoát khỏi.

Lúc nầy; bên kia ngọn núi, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa có bảo chàng đứng sang chân đồi nầy, có lẽ vì Kiếm khách sợ chàng chạm phải Ngọc Diện Diêm Bà biết rõ sự tình kỳ quặc mà xảy ra những chuyện lôi thôi chăng ?

Hay là Kiếm khách Phạm Thiên Hoa còn một điều gì bí ẩn cuộc đời khác không thể nào thổ lộ cùng ai ?

Trăm ngàn ý nghĩ quay cuồng dữ dội trong đầu óc của Chí Tôn, nhưng chàng tìm mãi nguyên nhân chẳng có gì sáng tỏ cả.

Đến đây, không muốn kéo dài thêm thời giờ vô ích nữa, Chí Tôn vùng nhảc bổng thân hình nhẹ như một làn khói mỏng phóng mình đến giữa trảng chỗ Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà đang đối diện nhau, lẹ làng như một bóng quỉ vừa ngưng tụ.

Chàng đứng sừng giữa trảng uy nghi như một vị thiên thần giáng hạ hướng mặt về phía Ngọc Diện Diêm Bà.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa chợt trông thấy có kẻ lạ mặt xuất

hiện thình lình, liền tránh ra ngoài một trượng, ngầm vận công lực lên tả hữu chưởng, đề phòng mọi việc bất trắc xảy ra.

Chàng nhận diện kẻ lạ mặt chính là Chí Tôn, Kiếm khách hoảng hốt kêu lên :

— Thiếu hiệp lại sang đây làm gì ?

Ngọc Diện Diêm Bà cũng đồng thời giật lùi về sau ba bước, phóng xạ cặp mắt hồ ly tinh rợn toát hồn ngay mặt Chí Tôn, mồm há hốc ra, bật thốt mấy tiếng đầy kinh dị :

— Ồ, tiểu tử nào đây !

Lúc bấy giờ, trên gương mặt của Chí Tôn bốc đầy sát khí, sự căm hờn trong lòng chàng đã dâng lên cùng độ.

Chàng trợn cặp kỳ quang nhìn thẳng vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà, biểu lộ một bầu trời oán hận thê lương, mà chàng đã từng chất chứa bao nhiêu ngày tháng.

Phía bên nầy, sắc mặt của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa vì sự xuất hiện đột ngột của Chí Tôn càng lúc càng nặng trầm hơn, sự khích động cực độ đã làm thân hình kiếm khách đến phải run rẩy không ngừng, gương mặt trắng trẻo giờ đây cũng đã pha màu xám.

Tại sao lại có sự lạ lùng nầy ?

Tại sao Kiếm khách Phạm thiên Hoa lại khích động mãnh liệt vì sự có mặt của Chí Tôn tại trảng ?

Không một ai có thể giải đáp được.

Một bầu bí mật vẫn bao trùm.

Ngọc Diện Diêm Bà rọi hai mắt hồ ly tinh nhìn Chí Tôn một hồi lâu như muốn soi thấu tận tâm can con người thiếu hiệp giang hồ, rồi day qua kiếm khách Phạm Thiên Hoa, đột nhiên hét :

— Phạm thiên Hoa, tiểu tử nầy là ai ?

Phạm thiên Hoa nghiến răng :

— Ngươi chẳng cần phải biết thiếu hiệp nầy làm gì. Hơn nữa, dù có biết cũng chẳng ích lợi cho ai cả.

Chí Tôn có vẻ kinh dị về câu trả lời hết sức mập mờ của Kiếm khách Phạm thiên Hoa nhưng dòng máu Sư cừu đang chảy mạnh, chàng không còn thời giờ suy nghĩ đến việc khác nữa, chỉ mong giết được Ngọc Diện Diêm Bà càng chóng càng hay thôi.

Phía bên kia sân trường Ngọc Diện Diêm Bà dường như không để ý mấy đến bộ mặt lẫy lừng sát khí của Chí Tôn, mà chỉ nhìn Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, cất giọng oán độc bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Phạm Thiên Hoa, Tiểu tử nầy từ đâu đến mà dung mạo giống hệch như ngươi ? Ngươi định mang hắn đến đây để làm gì ? Phải thật cho ta biết, bằng không chớ trách sao ta độc thủ đấy.

Dường như Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không còn dằn được nỗi oán hận, khổ đau trong lòng đã chất chứa từ bấy nhiêu lâu nay nữa, Kiếm Khách « hừ » lên một tiếng để tỏ sự khinh bỉ, Ngọc Diện Diêm Bà, sau đó đưa cặp mắt huyền bí nhìn Chí Tôn một cái, rồi bảo cô ả :

— Phan thất Cô, vì tình đột ngột diễn biến không một ai có thể ngờ trước được, cho nên, việc của chúng ta khó mà giải quyết cho xong nội trong đêm nay, vậy ta xin ngươi hãy tạm gát lại một cơ hội khác. Phạm thiên Hoa nầy sẽ sẵn sàng hẹn gặp lại ngươi bất cứ một nơi nào tùy nơi chọn lựa của ngươi.

Giờ đây, ta mời ngươi cùng ta rời khỏi chốn nầy ngay lập tức đừng nên diên trì nữa

Ngọc Diện Diêm Bà trầm ngâm hỏi :

— Tại sao chúng ta phải rời nơi nầy ? Phạm Thiên Hoa, ngươi định tìm cách trốn chạy một cái chết à ?

Phạm Thiên Hoa quát :

— Phan thất Cô, ngươi đừng tưởng ta lên nhát đến thế đâu. Ta đã bảo rằng ta sẵn sàng cho ngươi hạt kỳ một nơi khác, để giải quyết dứt khoát những điều oán hận năm xưa, nhưng nhất định không thể làm gì ở trong khung cảnh nầy được.

Ngọc Diện Diêm Bà há to mồm chực hét Kiếm Khách Phạm thiên Hoa.

Đột nhiên trong giờ phút đó, Chí Tôn vùng xê lại gần Ngọc Diện Diêm Bà, giơ hữu chưởng lên cao bằng ngực thét :

— Ngọc Diện Diêm Bà ngươi hãy đền mạng cho mau, đừng hòng chạy trốn đi đâu cả.

Thét dứt, Chí Tôn huy động song chưởng toan quật sang Ngọc Diện Diêm Bà hai luồng kình đạo Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Như hốt hoảng, Kiếm Khách Phạm thiên Hoa nhắc mình phóng tới giữa tràng, đứng khoảng cách Chí Tôn và Ngọc Diện Diêm Bà chừng hai trượng.

Kiếm Khách giơ hữu chưởng lên ngăn Chí Tôn :

— Thiếu hiệp hãy dừng tay lại !

Chí Tôn hết sức kinh dị đưa mắt nhìn Kiếm Khách Phạm thiên Hoa không hề chớp.

Trong lúc, Kiếm khách quay sang Ngọc Diện Diêm Bà nói như quát :

— Mời ngươi rời khỏi chốn nầy cho mau, nếu trái lời ta hậu quả sẽ không sao đo lường được đấy.

Ngọc Diện Diêm Bà chẳng chút khích động sau lời nói của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, trái lại cô ả còn trố lên một trận cười như quỉ hú tự rừng già, ý chừng hết sức ngạo nghễ mấy câu vừa rồi của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa bởi ả rất tự tin ở võ công tuyệt của mình.

Giây lâu, Quỷ Bà mới bảo :

— Phạm Thiên Hoa, ta nhất định phải giết cho bằng được ngươi nội trong đêm nay, đồng thời chôn xác ngươi tại vùng núi Vu Sơn nầy để cho giang hồ đều hay biết, thì dầu còn nghĩa tình gì nữa mà phải thay đổi hạn kỳ, kéo dài thêm ngày tháng uổng công.

Ngươi đừng mong bày điều chạy trốn tử thần vô ích, dù có thêm cánh lên mây cũng không còn kịp nữa rồi. Phan thất Cô ta không thể nào để ngươi lừa phỉnh đâu.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa cháy phừng lửa giận, trỏ chỉ vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà quát to :

— Mà nữ hãy cầm mồm lại. Do một sự tình cờ vừa xảy đến khiến cho ta buộc lòng phải kỳ hạn với ngươi, chứ nào phải ta sợ ngươi đâu mà phải tìm đường trốn chạy.

Năm xưa ta đã thất bại vì qui kế của ngươi, nhưng lần nầy ngươi không thể nào thoát khỏi tay ta đâu.

Phan thất Cô, ta thề cùng ngươi chẳng chung đội trời, đạp đất. Ta và ngươi phải có một kẻ chết, chừng đó thù hận mới tiêu tan.

Ngay lúc Kiếm khách Phạm Thiên Hoa vừa chấm dứt câu nói, thì Chí Tôn cũng vừa xê dịch thân hình tới gần Ngọc Diện Diêm Bà trợn cặp kỳ quang chiếu rực ánh căm hờn :

— Ngọc Diện Diêm Bà, từ bấy lâu nay tiểu gia đã hết sức khổ công tìm kiếm ngươi khắp mặt giang hồ, cả tận chân mây góc bể, nhưng không ra tung tích, đêm nay đất trời dung rủi cho ta được gặp ngươi trên ngọn Vu Sơn nầy, thì kể như số hệ đã định.

http://tieulun.hopto.org

Hai má hồng phấn của Ngọc Diện Diêm Bà bỗng liền đổi sắc ả ra vẻ ngơ ngác một hồi, như chưa hiểu sự gì đã sắp xảy đến cho ả cả.

Tại sao gã thiếu niên nầy lại tìm ả để làm gì ? Từ trước đến nay chưa từng gặp gỡ nhau một lần nào ?

Qui Bà ngẫm nghĩ không ra lẽ, giây lâu hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, ngươi định kiếm ta để làm gì ?

Chí Tôn cằm hờn đáp :

— Thu hồi một món nợ máu mà ngươi đã vay ngày trước.

Càng thêm kinh dị, Ngọc Diện Diêm Bà ngơ ngẩn một lúc, âm độc hỏi Chí Tôn :

— Nhưng ngươi thu hồi món nợ máu gì ? Ta đã vay của ngươi từ bao giờ Tiểu quỉ, ngươi phải nói rõ.

Chí Tôn nói giọng khiếp hồn :

— Món nợ máu của Cam Lộ Bang cách hai mươi năm về trước. Ngọc Diện Diêm Bà ; Chắc ngươi không thể nào từ chối điều nầy. Ngày xưa ngươi đã vay thì bây giờ ngươi phải trả theo luật của đấng Chí Tôn.

Nghe dứt câu nói của Chí Tôn, Ngọc Diện Diêm Bà lạnh cả mặt, thảo lui một bước rọi hai luồng nhỡn lực hồ ly ngay mặt Chí Tôn như tìm sự thật về câu nói của chàng. Một chập qui bà hỏi :

- Tiểu qui, ngươi là ai phải khai thật cho ta rõ ?

Gương mặt của Chí Tôn rắn tợ sắt :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Ngọc Diện Diêm Bà sửng sốt giật lùi về phía sau thêm hai bước, nhìn Chí Tôn từ đầu đến chân :

— Ngươi là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Đúng đấy chính ta là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, đang tìm ngươi để trả mối huyết thù Bang Cam Lộ cách hai mươi năm về trước đây.

Sát khí nổi lên đầy mặt ngọc của Ngọc Diện Diêm Bà. ả cười lạnh lẽo một loạt dài ghê rợn, rồi xọ hai luồng thanh quang vào mặt Chí Tôn. Cái nhìn nầy chẳng khác cái nhìn của loại hồ ly tu luyện ngàn năm thành tinh, khiến ai ngó thấy cũng phải rùng mình khiếp đảm. Kẻ yếu công lực có thể bị ả thu hồn ngay lập tức.

Dứt cười, Ngọc Diện Diêm Bà bảo Chí Tôn :

— Thế ra ngươi là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, tiếng đồn đãi giang hồ tên là Dương Chí Tôn đây à ?

Chí Tôn gật đầu :

— Phải đây chính ta là Dương Chí Tôn đây !

— Có phải ngươi là môn đồ của Dương Chấn Hoàn ?

— Đúng như vậy !

— Ha ha... bây giờ ngươi muốn hành động sao đây ?

Chí Tôn hết hận cừu :

— Nợ máu ngày trước ngươi đã vay thì giờ đây phải trả bằng máu phải giết cho được ngươi trên mộ địa nầy.

Ngọc Diện Diêm Bà lại trỗ lên một trận cười ghê rợn khác. Qui Bà tỏ vẻ khinh bỉ, không tin câu nói của Chí Tôn. Ả liếc mắt hỏi :

— Ngươi định giết ta thật à ?

Chí Tôn phất hữu chưởng, tỏ sự cương quyết :

— Ta không sai lời bao giờ cả. Giết không được ngươi ta thề không làm người trong cõi đất trời nầy.

Ngọc Diện Diêm Bà nổi hung tính sài lang, nghiến răng trèo trẹo.

— Tiểu tử, ngươi tuổi tác hãy còn quá trẻ, mà mồm lưỡi tham lam quá độ tính tình xấc xược vô cùng, nay ngươi gặp ta kể như số mạng đã tận cùng rồi. Vậy ta cũng chẳng tiếc công gì mà không siêu độ cho ngươi về bên kia Tây phương lạc cách tại trên mộ địa nầy.

Một lần nữa, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa xê mình đến gần Chí Tôn, trên mặt vừa hãi hùng, vừa lộ vẻ đau khổ cực độ.

Kiếm Khách khẽ thầm :

— Thiếu Hiệp ạ ! ta có một lời muốn nói cùng ngươi, chẳng hiểu ngươi có chịu nghe chăng ?

Chí Tôn quay lại, cặp mắt chất chứa hận cừu, nhưng cố dịu giọng với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa :

- Tiền bối còn điều gì dạy bảo xin hãy nói ra, nếu có thể được vãn bối sẽ tuân lệnh ngay.

Phạm Thiên Hoa khích động :

— Ta tự biết không thể nào ngăn cản được thiếu hiệp trong việc tìm thù rửa hận cho Sư môn đã thảm tử trong đêm đông nọ, nhưng ta mong ngươi có thể tìm Ngọc Diện Diêm Bà ở một nơi nào khác, giải quyết dứt khoát món nợ máu đó, còn hôm nay, xin thiếu hiệp gác bỏ oán cừu, đồng thời, rời khỏi chốn nầy một lượt cùng ta.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng hiểu thiếu hiệp nghĩ lẽ nào ?

Lúc bấy giờ, Chí Tôn đã bốc đầy sát khí trên gương mặt, máu thù chảy ngược lên tận đỉnh đầu, lý trí đã trấn áp mọi tình cảm ở quanh mình, trong trí óc chàng hiện ra một bầu trời chết chóc, thê lương, chàng đâu còn có nghe lọt lời khẩn cầu của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nữa. Thâm tâm chàng chỉ mong sao báo phục mối Sư cừu càng sớm càng hay

Đang khi chàng phát giác trên nét mặt Phạm Thiên Hoa một hiện tượng đau khổ tột cùng, trong lòng chàng cũng cảm thấy rúng động ít nhiều. Nhưng tình cảm ấy chỉ thoáng qua nhanh chóng như cái chớp thời gian, rốt cuộc máu Sư cừu trấn áp tất cả chàng không thể nào tuân theo lời của Kiếm Khách buông tha Ngọc Diện Diêm Bà một cách dễ dàng như thế được.

Hơn nữa, từ bấy lâu nay Chí Tôn đã khổ công tìm kiếm kẻ đại thù khắp mặt giang hồ, đêm nay đột nhiên may mắn gặp trong ngọn Cổ Sơn, nếu chàng bỏ qua, biết sau này còn có cơ hội theo dõi tung tích Ngọc Diện Diêm Bà trả mối huyết cừu cho Sư phụ chăng ?

Mặt giang hồ mông mênh vô tận, rồi đây làm sao có thể tìm cho ra nữ đại ác ma nầy.

Do đó, Chí Tôn trầm buồn bảo Kiếm Khách Phạm thiên Hoa :

— Mong tiền bối hiểu rõ cho tâm trạng cùng cực hiện thời của văn bối, mà tha thứ cho cái tội nghịch ý. Sự thật việc nầy chắc chắn, văn bối không thể nào tuân theo tiền bối được.

Văn bối nhất định phải giết nữ ma đầu nầy nội trong đêm nay, để báo phục mối Sư cừu làm tròn lời nguyện năm xưa.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa thở dài :

— Đau thay !

Chí Tôn chua chát :

— Xin Tiền bối thứ lỗi.

Ngọc Diện Diêm Bà nghe những lời đối đáp giữa Chí Tôn và Kiếm khách Phạm thiên Hoa, ả hết sức, lạ lùng, không hiểu tại sao Kiếm khách lại nhất định ngăn cản không cho chàng Thiếu hiệp giết ả để trả thù cho Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn trong đêm nay.

Sự tình nầy chắc có điều gì bí ẩn; nhưng chẳng làm sao Ngọc Diện Diêm Bà tìm ra được sự thật trong giữa Kiếm khách Phạm thiên Hoa và Chí Tôn có liên hệ gì đến đi vãng ả.

Bất giác, quỉ bà « hừ » một tiếng lạnh lẽo, rồi trề môi khinh bỉ hỏi Kiếm khách Phạm Thiên Hoa :

— Phạm Thiên Hoa, bây giờ ngươi định làm gì đây ? Ngươi phải nói thật, nếu không, ta không dung tình cho đấy.

Chí Tôn xẻ mình ngang nửa trượng quát :

Quỉ Bà, ta sẽ giết ngươi, không cần đến Phạm Tiền bối ra tay chi cho nhọc sức.

Quát dứt Chí Tôn phất động hữu chưởng.

— Kiếm khách Phạm thiên Hoa bốt hoảng toan lướt tới giữa tràng, nhưng Chí Tôn đã nhanh hơn sét giật, nhắm ngay Ngọc Diện Diêm Bà huy ra một chưởng Càng Ngươn Chân Cang mang theo mười phần nội lực khí mạnh vô tả.

Ào...

Ngọc Diện Diêm Bà trông thấy kình lực nặng như quả núi của Chí Tôn áp tới, nhưng ả chẳng thèm né tránh, chỉ trố lên cười thảnh thót như Hồ ly tinh, đứng yên vị trí, lạnh lùng giơ ngọc chưởng ra quay nửa vòng tròn, sau cùng đẩy ra một đạo âm phong...

Ù... Ù..

Dị kỳ thay, bóng chưởng to rộng có tới chu vi hai trượng của Chí Tôn chỉ có cái quay nhẹ nửa vòng của Ngọc Diện Diêm Bà kèm theo một luồng gió lạnh mà đột biến đi đâu mất cái uy vũ kinh hồn.

Chưởng ấm nổ nhỏ lộp bộp mấy tiếng.

Chưởng phong hốt lên không trung tiêu tan trong vô hình, phút chốc chẳng còn nghe đóng tĩnh chi cả.

Chí Tôn ngó thấy khiếp đảm kinh hồn chàng không thể nào ngờ được võ công của Ngọc Diện Diêm Bà khủng khiếp dường ấy, luồng chưởng Càng Ngươn Chân Cang có sức mạnh đánh bạt cả ngọn đồi mà lại bị quỉ bà biến mất trong nháy mắt.

Nếu đem so với Liệt dương Quái Lão, quỉ bà nầy cách biệt mười phần, từ trước đến nay trên mặt giang hồ Chí Tôn chưa từng gặp một đại ma đầu nào công lực cao cường như thế.

Lúc bấy giờ, hai mắt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đỏ đôi tợ huyết châu, long lanh chiếu ngay mặt Ngọc Diện Diêm Bà, biểu lộ một bầu trời hận oán, tả hữu chưởng ngầm vận công lực chực sẵn, chờ đợi giây phút tận cùng phóng mình vào tràng, hợp sức với Chí Tôn chống trả cơn nguy cấp.

http://tieulun.hopto.org

Thân hình Kiếm Khách khe khẽ run lên, gương mặt tuấn tú anh liệt dần dần tái mét như chẳng còn chút máu, dường như Kiếm Khách đang trải qua một cơn xúc động quá mãnh liệt.

Qua phút hãi hùng vì ngọn qui chưởng của qui bà phá tan luồng kình khí thứ nhất của mình. Chí Tôn lại đề cao chân khí, giơ hữu chưởng lên tâm trung hết :

— Qui Bà hãy trông đây !

Tức thì chàng vận dụng công lực lên đến mười hai phần, nhằm ngay đỉnh thiên linh cái của Ngọc Diện Diêm Bà đẩy ra ngôn võ công bí tuyệt Càng Ngươn Chân Cang mau lẹ vô tả.

Kình đạo từ chưởng trung của Chí Tôn cuồn cuộn phát đi như muôn ngàn lớp sóng vỗ đầu ghềnh, văng vẳng nghe trong đó dường có tiếng ầm ì như trời gầm, xa tận chân mây.

Luồng chưởng khốc liệt nầy tưởng chừng có thể quật Ngọc Diện Diêm Bà tan ra thành cát bụi, nếu không cũng mang thương tích nặng nề.

Lúc nầy, Ngọc Diện Diêm Bà trầm mặt xuống, nét hung khí hồ ly bốc mờ trên gương mặt ngọc.

Chợt Chí Tôn lại đẩy ra một ngọn chưởng khốc liệt hơn trước nhiều, à rống to lên :

— Tiểu qui, ngươi tới số rồi.

Theo đó, Qui Bà giơ hữu chưởng đẩy ra một âm phong quái dị đến nỗi chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa quát :

— Hãy coi chừng !

Một tiếng sấm chưởng nổ long trời...

Bốn bề vách đá chuyển động ầm ầm như đang hồi địa chấn, đến một lúc thật lâu mới ngưng lại.

Chí Tôn bị kình khí đẩy ra ngoài ba bước loạng choạng đến đứng hết muôn vững.

Sắc mặt chàng biến đổi rõ rệt.

Trái lại, Ngọc Diện Diêm Bà chỉ hơi khe khẽ lung lay thân hình mấy cái, rồi tự nhiên không việc gì cả.

Chờ cho Chí Tôn ngưng tụ lại một nơi rồi, bấy giờ, Ngọc Diện Diêm Bà mới đưa hai mắt sáng chớp lạnh lẽo tợ hồ ly, khinh bỉ bảo.

— Chú Nhãn Lệnh Xé Xác ! Từ lâu ta tưởng đâu ít lắm ngươi cũng có cái công lực thần xuất, qui mạt giang hồ, coi trần một cõi

Trung Nguyên, chẳng ngờ hôm nay ta thấy rõ võ công của ngươi hãy còn quá tầm thường mà lại dám mang cái mồm đi khoác lác trên chốn vũ lâm, không biết hổ thẹn đấy à ?

Chí Tôn căm hận, nghiến răng kèn kẹt :

— Qui Bà chớ khua môm miệng, không chóng thì chầy ngươi cũng phải chết trong tay tiểu gia, đừng mong trốn chạy đi đâu cả.

Ngọc Diện Diêm Bà cười lãnh lót :

— Tiểu qui, ta còn nhiều việc cần phải giải quyết cho xong trong một thời gian gấp rút, không thể hẹn lại ngươi một ngày nào khác xa hơn được. Bây giờ đã gặp ngươi tại nơi đây rồi, thì mặc nhiên coi như số hệ đã định. Ta sẽ sẵn sàng tế độ cho ngươi theo gót lão quái già Dương Chấn Hoàn sang bên kia lạc cảnh.

Từ nầy về sau trên chốn giang hồ sẽ không còn một nhân vật qui quái điên cuồng như ngươi nữa. Vậy hãy rán hết sức bình sanh đón đỡ lấy ngọn thần chưởng của ta đây.

Lời chưa dứt, một bóng chưởng phơi phới như ảm hồn từ trong ngọc thủ của Qui Bà chọp tới Chí Tôn nhanh lẹ không thể nào tưởng tượng được.

Qui chưởng nầy chưa từng nghe thấy trên mặt giang hồ, phát đi như một ngọn gió từ âm cung thổi về.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa quát :

— Ma Ảnh Thiên Linh !

Tiếng quát của Kiếm khách làm cho Chí Tôn sững tận đáy lòng vì từ ngày ra mặt vũ lâm tới giờ chàng chưa hề nghe nói tới qui chưởng « Ma Ảnh Thiên Linh » một lần nào. Dĩ nhiên đây là một ngón võ công tà quái, đoạn hồn người dễ như trở bàn tay.

Qui Bà đã hạ độc thủ.

Á quyết giết Chí Tôn trong đường chiêu khốc liệt nầy.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BA MƯƠI

MAI HẬN THIÊN THU

Chí Tôn nhận thấy ngọn quỉ chưởng khiếp hồn đó, chàng khẽ rùng mình, mặm niệm công sanh, đồng thời vận dụng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » phóng ra hai luồng kình lực, cùng lúc điều hành chân khí phòng ấm khí đột nhập vào các huyệt đạo.

Tức thì, hai khí thể trắng đỏ cực kỳ huyền diệu, cuồn cuộn như mây tuôn khói tỏa, mang theo một luồng kình khí mạnh như thác đổ đầu ghềnh đổi đầu cùng ngọn chưởng Ma Ảnh Thiên Linh của Ngọc Diện Diêm Bà đang áp tới.

Bùng...

Hai luồng cực khí vũ bạo chạm nhau phát lên một tiếng nổ rung chuyển mặt đất chu vi ngoài mười trượng.

Bóng chưởng hai bên quyện lấy nhau biến ra những hình thù kỳ dị vô cùng, lẫn trong đó có những tiếng ầm ì ghê rợn.

Hơi lạnh tràm nặng buốt rét cả một vùng năm trượng do luồng quỉ phong Ma Ảnh Thiên Linh phát ra.

Trong chớp mắt, ngọn quỉ phong Ma Ảnh Thiên Linh tiêu tan giữa bầu không gian dầy đặc tử thần.

Khí thể trắng đỏ của ngọn võ công tối thượng Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn cũng đột mất trong vô hình sau đó.

Thần hình Ngọc Diện Diêm Bà chẳng thấy một chút lay động quả thật một chân thủ quán tuyệt giang hồ cổ kim chưa từng có.

Trong khi Chí Tôn lắc lư mấy cái rồi mới đứng yên.

Sân trường trở lại lặng im như cũ.

So lại ngón võ công « Ma Ảnh Thiên Linh » và « Lưỡng Cực Chân Ngươn » Ngọc Diện Diêm Bà có phần hơn Chí Tôn một bực.

Chí Tôn hết sức hãi hùng trước đường chiêu của kình địch vừa mới đưa ra.

Từ ngày luyện được nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đến giờ, đây là lần đầu tiên võ công của chàng bị diệt.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khẽ thở dài như vừa trút nỗi lo âu.

Không để Ngọc Diện Diêm Bà có đủ thời giờ tấn công thêm chiêu khác. Chí Tôn nhảc mình lên cao hai trượng, vận dụng công lực bình sinh, đưa ra một chiêu « Lôi Kinh Thiên Địa »

Chàng vừa thét :

— Quỉ bà, hãy đỡ ngọn chiêu nầy !

Tiếng thét của Chí Tôn chưa dứt thì đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa đã thoát khỏi chưởng trung ầm ầm như sấm chớp bủa giăng uy vũ tợ lôi đình, bủa ra một phạm vi năm trượng.

Ngọc Diện Diêm Bà trông thấy áp lực Lôi Kinh Thiên Địa nặng nề như quả núi Thái Sơn, không hề có một công lực nào đỡ nổi, liền lẹ như mã muội, xẹt qua bên phải tránh khỏi.

Tả hữu chưởng của quỉ bà giơ lên quay đi mấy vòng tròn theo hình mãn nguyệt chẳng nghe tiếng gió.

Hai ngọn chưởng quái dị liền tuông ra những làn khí lạnh như cắt da, xuyên qua sóng chưởng Lôi Kinh Thiên Địa, công vào các yếu huyệt của Chí Tôn cực kỳ nguy hiểm.

Thật không hổ danh Ngọc Diện Diêm Bà.

Chí Tôn đưa ra một chưởng Lôi Kinh Thiên Địa, bỗng thấy Ngọc Diện Diêm Bà mất dạng, chàng đang còn bâng khuâng, chợt nghe tình hình bên mình có vẻ lạ thường nghe như âm phong từ cửa địa ngục thổi đến, liền lẹ như làn sét, thu hồi đường chiêu vừa phóng ra nửa đoạn đường sang địch thủ.

Đồng thời, Chí Tôn quay mình xẻ ra ngoài nửa vòng, chợt thấy Ngọc Diện Diêm Bà hiện ra huy song chưởng tấn công.

http://tieulun.hopto.org

Tình thế thật là cấp bách !

Sân đường chiêu vừa thu hồi, Chí Tôn không bỏ qua cơ hội, nhắm ngay thiên trung âm khí của Ngọc Diện Diêm Bà quật một chưởng Lôi Kinh Thiên Địa mang theo công lực mười hai phần.

Với chiêu này, Chí Tôn quyết định kết thúc tính mệnh của Ngọc Diện Diêm Bà trong ánh chớp, chàng cảm thấy, không thể kéo dài trận đấu nữa vì nếu thế phần thắm bại sẽ thuộc về chàng.

Bởi vì Lôi Kinh Thiên Địa là ngón võ công tối thượng, thần quỉ kiến sầu mà lại từ trên bửa xuống thể mạnh trời đất u sầu thì kẻ địch dù có cái thân pháp cao cường đến đâu cũng không sao tránh khỏi một cái chết thê thảm nếu để bị trúng nhằm.

Ngọc Diện Diêm Bà cười lên lạnh lẽo, à xê mình tránh đi nhanh lẹ như ma muội, thoát ra ngoài bóng chưởng Lôi đình Lôi Kinh Thiên Địa của Chí Tôn chẳng một chút khó khăn gì.

Rồi như vọng ảnh âm hồn, quỉ bà xẹt đến gần Chí Tôn cách khoảng chừng ba bước, giơ móng nhọn cong như vầu quỉ chộp lên thiên linh cái của chàng Thiếu hiệp giang hồ lẹ không thể tưởng.

Cái thân pháp kỳ tuyệt và đường chiêu tà quái của quỉ bà khắp chốn võ lâm chưa tìm thấy một người.

Quả thật nguy hiểm cho Chí Tôn vô cùng.

Đến khi chàng phát giác ra đường chiêu đó thì không còn cách nào cứu gỡ được, đành đứng chờ tử ảnh chụp trùm tới đoạt mệnh chàng đi qua thế giới khác.

Tánh mạng chàng tợ chiếc lá treo đầu cành.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hốt hoảng quát to :

— Phi Chỉ Đoạn Hồn !

Đó là một đường chiêu đoạt mệnh dễ dàng trong nháy mắt, mà Ngọc Diện Diêm Bà ít khi dùng tới, nay vì biết Chí Tôn là một tay đại kình địch đáng ngại nên mới hạ độc thủ.

Nếu trúng chiêu Phi Chỉ Đoạn Hồn chàng sẽ ngã chết không phương cứu vãn máu từ chính lỗ rịn ra.

Cùng trong tiếng quát, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đưa ra mười luồng chỉ phong xông vào các huyệt đạo của Ngọc Diện Diêm Bà mau lẹ đến không thể đón đỡ kịp.

Kiếm Khách ra tay để cứu lấy tình trạng nguy ngập.

Đang khi Phi Chỉ Đoạn Hồn sắp chụp xuống thiên linh cái của Chí Tôn, chợt nghe có tiếng quát của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nép theo những luồng gió mát áp vào các huyệt đạo trong cơ thể mình Ngọc Diện Diêm Bà buộc phải thu hồi thế công, phóng đi ngoài hai trượng quay người nhìn coi kẻ nào vừa tấn công á là ai mà võ công cao siêu dường ấy.

Trông thấy Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đang quét cặm hận nhìn mình, Ngọc Diện Diêm Bà nổi hung tính sài lang. Quỉ bà lồng lộn lên, hét lanh lảnh như quỉ hú ngoài hoang mộ :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi đã ra tay rồi à ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa quát to :

— Phải đây, ta cấm phải ngăn chận hành động độc ác của ngươi. Phan Thất Cô, hôm nay nếu ngươi dám chạm đến dù chỉ một chân lông cộng tóc của Thiếu hiệp này thì bắt buộc ta sẽ ra tay, cho ngươi phơi thây trên mộ địa, chẳng còn có một chút niệm tình ngày xưa nữa.

Vậy ngươi hãy suy nghĩ cặn kẽ trước khi hành động kẻo khi hối hận thì mọi sự đã muộn màng rồi.

Đã không xem ra gì mấy lời cảnh tỉnh lẫn thổ lộ chân tình của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trái lại Ngọc Diện Diêm Bà trỏ lên cười lạnh lẽo âm u như quỉ núi.

Trận cười lanh lảnh thành thót của Ngọc Diện Diêm Bà dập vào vách núi khiến ai nghe cũng phải sởn gáy, kinh hồn.

Chấm dứt trận cười, Ngọc Diện Diêm Bà đưa cặp mắt hồ ly nhìn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khinh bỉ bảo :

— Ha, ha... Phạm Thiên Hoa, khi đã đứng trước mặt ta rồi, tự mình ngươi chưa chắc gì bảo tồn được sinh mạng của mình, đừng nói đến chuyện phò trợ cho kẻ khác. Nói thật ta muốn giết ngươi không phải là một điều khó khăn đâu mà ngươi ước vọng chuyện hão đó.

Nè một chút tình năm xưa, ta khuyên ngươi đừng nhúng tay vào, để ta hạ tên tiểu tử này trước, rồi sẽ tính tới chuyện chúng ta sau, ngươi đã nghe rõ mấy lời của ta rồi đấy chứ.

Dứt tiếng, quỉ bà dợy qua Chí Tôn, chiêu diệu hai mắt hồ ly tinh giọng oán độc :

Tiểu tử mạng ngươi đã hỏng rồi !

Bất giác, Chí Tôn rúng động cả người, chàng hiểu lời nói của Ngọc Diện Diêm Bà là sự thật, nhưng vẫn trầm tĩnh :

http://tieulun.hopto.org

— Qui bà, ta không giết được ngươi thì không sống trong cõi đất trời nầy.

Ngọc Diện Diêm Bà xẹt tới nửa trượng.

— Chiêu tử hãy coi đây !

Chí trông thấy một cái chớp lên như bóng vong linh.

Ngọc Diện Diêm Bà đã phóng mình lên cao đưa ra một qui chưởng nhanh lẹ đến nỗi không một ai có thể nhận ra kịp.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa thất hãi hùng :

— Chết mất !

Chí Tôn vì quá bất ngờ không thể nào đón đỡ kịp, rú lên một tiếng tháo lùi năm trượng, máu họng trào ra.

Toàn thân chàng khe khẽ run lên, các huyệt đạo trong chu thân nghe chừng như bế tắt ngưng tụ.

Trong khi Ngọc Diện Diêm Bà đã trở về vị trí cũ lẹ như ma mười đứng sừng trên mặt đất.

Ngọc Diện Diêm Bà đã dùng cách chiêu nào quật Chí Tôn bị thương đến nỗi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng không thấy kịp cho nên đành sừng sờ đưa mắt nhìn, chứ chẳng biết làm sao vãn cứu chàng thiếu hiệp trong giờ phút lâm nguy cả.

Ngay lúc trong một cái ánh chớp thời gian, Ngọc Diện Diêm Bà lợi dụng trong khi mọi người ngơ ngác Qui bà lại phóng lên lẹ như sét giựt, đánh ra nhằm ngay Chí Tôn đưa ra một chiêu thứ nhì...

Đồng thời theo đó, tả chưởng đẩy sang Kiếm Khách Phạm thiên Hoa một luồng kình lực nặng như thác đổ đầu non.

Quỷ bà cản ngăn không cho Kiếm Khách tiếp cứu chàng thiếu hiệp Cùng một lúc quỷ bà tấn công cả hai người. Một thân thủ kỳ tuyệt bậc nhất trên chốn vũ lâm.

Chí Tôn chợt thấy đường chiêu qui khốc của Ngọc Diện Diêm Bà thì không còn có thể tránh kịp nữa, chàng hết to lên :

— Nữ ác ma, quả nhiên ác độc !

Đồng thời, hữu chưởng huy ra một Chiêu tri mạng « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc vô cùng.

Chiêu nầy nếu quật trúng Ngọc Diện Diêm Bà cả hai sẽ cùng lượt ngã ra. Chí Tôn đã liều lĩnh lấy thế công trở thành thế thủ, mong biến ngược sự nguy hiểm đổi lại an toàn.

Chàng quyết liều sống chết với Qui Bà một phen nầy. Thà rằng cả hai cùng chết vẫn còn hơn là chàng bị giết một mình.

Đường chiêu vừa đến Chí Tôn, chợt thấy chàng đưa ra một ngón võ bí hiểm thâm khốc « Tàn Chi Đoạn Hồn », Ngọc Diện Diêm Bà biết nếu để trúng có thể tổn thương đến sinh mạng, liền lạnh lùng bứt một tiếng nhảy tránh ra ngoài nửa trượng lẹ làng như bóng ma hiện về.

Soạt !

Tuy vậy, Qui Bà cũng đã chộp trúng trước ngực Chí Tôn một chưởng, khiến lại lảo đảo thối lui ba bước, kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt, thần sắc biến đổi nhanh chóng

Cũng trong thời khắc đó, bên phía Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa một tiếng nổ long trời nổi lên, sấm sét ầm ỳ lồng lộng cả bầu trời thật lâu mà dư âm vẫn còn lan rộng

Thì ra, Kiếm Khách vừa huy chưởng đón đỡ kịp thời của Ngọc Diện Diêm Bà, cứu vãn phía nào tình hình nguy ngập của Chí Tôn.

Thật không thể nào ngờ được cái công lực thần lực kiêu sầu của Qui Bà, nội trong một tác động đã phát ra hai thế công cả hai tuyệt thủ bậc nhất giang hồ, mà hãy còn thủ thắng về mình

Chí Tôn hết sức kinh hoàng trợ cặp mắt kỳ quang nhìn Ngọc Diện Diêm Bà như nhìn con thần quái tu luyện ngàn năm, có cái tà pháp quỉ dị lịch sử vũ lâm cổ kim chưa từng có,

Chàng thật khó thể mà tưởng tượng được một đại nữ ma đầu có cái gương mặt đẹp mê hồn quyến rũ như một tuyệt đại giai nhân đó, công lực lại cao thâm đến thế.

Từ ngày Chí Tôn ra mặt giang hồ đến nay đã từng giao đấu không biết bao nhiêu cừu nhân tột bực, đại ma đầu lừng danh, ngoại Xích Phát Âm Ma chưa rõ tung tích, còn kỳ dư cao thủ ác đạo đều kém sút Ngọc Diện Diêm Bà mấy bực, kể cả Nhất Xú Ông Bắc Hải và Liệt Dương Quái Lão.

Con đường phục hận của chàng do đó đã thấy khó khăn hơn, ngoài trừ khi nào có thể lãnh hội được toàn bộ năm ngọn chưởng pháp thần công « Ô Mộc Bảo Lục » mới quyết định được đoạn chót trọn hành trình tầm thù phục hận của sư môn mà thôi.

Nếu không, hậu quả chỉ là một sự thảm khốc không thể nào tưởng tượng trước được.

Lúc nầy Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lòng như dao cắt, rọi hai luồng sáng huyền bí kinh dị tột độ đăm đăm nhìn vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà vừa oán hận vừa lẫn kh ép sợ.

http://tieulun.hopto.org

Kiếm Khách có vẻ không ngờ cách một khoảng thời gian mười mấy năm dài đằng đẵng dung mạo thế tuyệt của Qui Bà không hề thấy một chút thay đổi, mà công lực lại tăng gấp bội vượt ngoài ý nghĩ của Kiếm Khách từ trước khi bước vào sân trường quyết chiến.

Như vậy, từ bao nhiêu năm khổ luyện chờ đợi chỉ có một ngày nầy, nay đã tan tành ra mây khói, Kiếm Khách không thể nào thắng Ngọc Diện Diêm Bà được ít nhất giữa lúc nầy!

Tuy nhiên, Phạm Thiên Hoa cũng không thể nào để mặc cho Ngọc Diện Diêm Bà sát hại Chí Tôn được, bởi vì theo tâm trạng Kiếm Khách hiện giờ, nếu chàng thiếu hiệp phải chết, thì Kiếm Khách sẽ ôm hận suốt đời, ước nguyện từ bao nhiêu năm nay theo đó tiêu tan đi cả.

Vì sao vậy ?

Bí mật ! hoàn toàn bí mật !

Chung quanh Kiếm Khách, Chí Tôn và Ngọc Diện Diêm Bà một màn u tối thảm liệt, bi đát bao trùm.

Nhưng điều nầy chỉ có một mình Phạm Thiên Hoa biết mà thôi cho nên Kiếm Khách nhất quyết bảo vệ chàng thiếu hiệp kỳ tài, dù có phải hy sinh đến tánh mạng cũng chẳng quản ngại.

Mặc dù vậy, Kiếm Khách vẫn tự biết với công lực của Ngọc Diện Diêm Bà ngày nay, dù cả hai người có hợp sức lại quần đấu với cô ả rốt cuộc cũng chỉ cướp lấy một sự thảm bại ê chề, không làm sao hạ nổi với Qui Bà dâm độc nhất trần đời đó được.

Vì nghĩ như vậy, cho nên Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa bỗng chuyển mình sang một ý niệm khác trong lòng.

Kiếm khách tự bảo :

Hay ta tìm cách cứu Chí Tôn thoát thân, rồi sau nầy sẽ toan liệu đến việc trả lại mối hận năm xưa.

Nghĩ xong, Kiếm Kaich xê mình lại gần Chí Tôn độ khoảng năm thước đứng đây chực chờ một biến cố mới.

Riêng Chí Tôn nào rõ bề trong của sự bí ẩn đó. Đối với sự tận tâm bảo vệ chàng của Phạm Thiên Hoa, chàng cho đó là một sự ngẫu nhiên đồng hợp với nhau một kẻ đại thù nguy hiểm.

Ngọc Diện Diêm Bà trước kia có mối tình thù cùng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cực kỳ sâu sắc.

Qui Bà nầy là kẻ đại cừu nhân của Sư môn, Chí Tôn thì không thể chung trời đạp đất.

Hai người gặp nhau trong một hoàn cảnh hết sức đặc biệt, nhưng cùng một mục đích tiêu diệt kẻ thù, trả hận riêng cho mình đã chất chứa trong lòng bao nhiêu thời gian.

Vì vậy hai bên phải bảo vệ lẫn nhau, mới có thể gộp sức đánh bại kình địch được, nếu không có thể bị nguy rồi.

Chí Tôn chính mang tâm trạng đó, chứ chàng có rõ đâu bên trong còn nhiều bí ẩn giữa Kiếm Khách và chàng.

Nếu Chí Tôn biết sự liên hệ tình cảm nầy, chắc chắn đấu trường sẽ tức khắc thay một bộ mặt khác. Chàng có thể rời bỏ ra đi đến một chân trời nào đó tự diệt lấy cuộc đời.

Còn Ngọc Diện Diêm Bà tuy bề ngoài đẹp như tiên nữ giáng trần khắp thế gian chưa chắc đã có một giai nhân nào sánh kịp, nhưng trong lòng Qui Bà ám độc tợ loài rắn rết, chẳng chút động tâm trước mọi sự trạng đang diễn ra, chỉ dành ích kỷ cho mình thôi.

Á nầy nhìn Phạm thiên Hoa lạnh lùng bảo :

— Sao đó, Phạm Thiên Hoa? Mới chỉ xuất phát có một vài chiêu, ngươi đã thấy sự lợi hại của ta là dường nào rồi chứ ?

Bây giờ ngươi đã tin rằng sinh mạng của hai người đang ở trong tay ta không, hay vẫn còn oang oang cái mồm láo khoét, để rồi rước lấy một cái chết chẳng toàn thân.

Phạm Thiên Hoa nổi trận lôi đình :

— À quỉ nữ đê tiện kia, thấy một chiêu chưa phải là võ thủ. Tội ác tày trời của ngươi từ trước đến nay sẽ có ngày phải trả một giá rất đắt không thể lường trước được.

Kể từ giờ ta khuyên ngươi hãy chế ngự bớt cái tính hung tàn lang sói ấy , để tới giờ đến tội vẫn còn được một cái chết an toàn, không đến nỗi phải thảm khốc lắm.

Ngọc Diện Diêm Bà cười giọng hồ ly :

— Ha ha... Phạm Thiên Hoa, ngươi đừng còn mê muội chiêm bao nữa những điều mơ ước của ngươi sẽ không bao giờ thành tựu đâu, họa chăng ngươi xuống chốn Diêm đài đầu thai kiếp khác, rán lo tìm thầy luyện thêm võ công tột hạng, thì chừng ấy mới có thể nói tới việc đối thủ cùng ta, còn bây giờ hai người đấu với ta, thật chẳng khác nào lấy trứng chọi vào đá chốn cáo trước vấu hùm rốt cuộc làm quỉ không đầu đến phải khóc hận ngàn đời mà thôi.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cháy phừng lửa giận, dựng cặp lông mày lưỡi kiếm, nhưng mồm không thốt ra lời, vì biết rõ hai người chưa phải là đối thủ của Qui Bà trong lúc nầy.

http://tieulun.hopto.org

Máu hận của Chí Tôn bốc ngược lên đỉnh đầu, trong lòng hết sức khó chịu nhưng không thể thốt lên một lời nào nữa cả. Chàng biết Qui Bà nói sự thật, công lực của ả tột bực giang hồ.

Trên bước đường tìm phục hận cho Sư môn, đây là lần đầu tiên Chí Tôn đành cam khuất phục trước một Qui Bà có cái võ công tối thượng, chàng không ngờ mình được gặp nhiều độ kỳ duyên, và sự tuyệt truyền của các kỳ nhân, quái khách mà hãy còn kém sút Ngọc Diện Diêm Bà mấy bực, thật không thể nào tưởng tượng có thể như thế được.

Nhưng Chí Tôn lâu nay vốn bản tính quật cường, không chịu kém sút một ai, chàng nghĩ đến hiện trong mình có mang theo hai mảnh Ô Mộc Bảo Lục, nếu thoát chết lần nầy, chàng nhất định sẽ tìm một huyệt động nào đó vắng tuyệt bóng người luyện nốt bốn ngọn thần công :

« Lập Chưởng Đố Long »
« Thu Phong Lạc Diệp »
« Nộ Hải Dương Ba »
« Càng Khôn Thần Công »

Còn quái chưởng « Lôi Kinh Thiên Địa » chàng đã tựu thành, nhưng qua mấy chiêu vẫn còn kém sút Ngọc Diện Diêm Bà.

Chừng ấy chàng mới có thể tái ngộ Ngọc Diện Diêm Bà trả thù xưa theo cái di chí của Sư môn.

Nhưng trong hiện tình, biết Chí Tôn còn có dịp không đây, hay rồi cùng với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa phơi xác dưới tay kẻ đại thù chôn chặt mối Sư cừu dưới nấm mộ ngàn thu ?

Muốn thắng Ngọc Diện Diêm Bà trong hoàn cảnh thực tại là một việc không thể đạt thành.

Nhưng đương nhiên, theo thân thủ của chàng và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, chàng vẫn tự hiểu muốn cao bay xa chạy chẳng phải là một chuyện cũng chẳng lấy gì làm khó khăn cho lắm.

Hai người cùng lượt trổ khinh công trở về ngọn đồi Thần Nữ trông nhờ vào sự che chở của ba lão kỳ nhân có thể thoát nạn rồi.

Thế nhưng Chí Tôn không muốn hành động như thế, chẳng cho đó là một sự nhục nhã nhất trong đời vũ lâm, không còn gì nhục nhã cho bằng, thà rằng chết đi hãy còn hơn trốn chạy như thế.

Cho nên mấy lần Kiếm khách Phạm Thiên Hoa ra hiệu cho Chí Tôn ngầm bảo chàng tìm đường chạy trước; nhưng chàng lờ như

không thấy sự đó vẫn lì gan đứng nguyên vị trí, xạ mắt căm hờn nhìn Ngọc Diện Diêm Bà, quyết liều một trận sanh tử tại tràng.

Về tâm trạng, Ngọc Diện Diêm Bà quả thật muốn giết Chí Tôn, để hủy diệt đi nhân vật khủng bố cuối cùng của Cam lộ Bang, dị trì mối hiểm họa ở sau nầy cho bọn hắc đạo, tuy vậy, đối với Kiếm khách Phạm thiên Hoa, Qui Bà hãy còn vương vấn một chút tình ái ân nồng nhiệt năm xưa chưa thể hạ độc thủ ít nhất trong khung cảnh hiện giờ được.

Qui Bà phải chờ giải quyết xong món nợ với Kiếm khách.

Hơn nữa, Ngọc Diện Diêm Bà cũng thừa hiểu, tuy rằng hai người đánh không lại mình về mặt đương đầu võ công, nhưng nếu muốn thoát chạy là một việc làm có thể được, chưa chắc gì trong lúc đó Qui Bà đã chộp bắt được một người nào.

Bây giờ, ba người chỉ lấy mắt nhìn nhau chưa ai nói thêm gì cả. Họ còn dò dẫm lẫn nhau.

Sân trường nặng nề như hoang mộ.

Tử khí nồng nặc cả không gian.

Hận thù tràn lan !

Máu cừu sôi sục !

Cặp kỳ quang của Chí Tôn tia ra hai luồng lửa đỏ bắn xạ vào cặp mắt xanh thẫm ma quái của Ngọc Diện Diêm Bà như chực đốt cháy toàn thân kẻ đại thù sư môn đang ở trước mặt.

Nhờ hai độ kỳ duyên, nên chẳng bao lâu Chí Tôn phục hồi nội lực trở lại như lúc bình thường, các kinh mạch vận hành lưu thông, và huyệt đạo đều thông suốt vào sanh ra từ huyền quang.

Thời khắc trì nặng trôi qua...

Tới đây không còn kềm chế được huyết thù sùng sục cháy bùng trong đạo quàn nữa, Chí Tôn vụt cất mình lên ba bước, trỏ nhắt chỉ vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà trầm trọng hét :

— Ngọc Diện Diêm Bà hãy nộp mạng cho ta !

Liền theo tiếng thét, Chí Tôn vận dụng toàn bộ công lực đẩy ra hai đường chiêu «Lôi Kinh Thiên Địa» về phía Ngọc Diện Diêm Bà.

Hai luồng quái chưởng Lôi kinh Thiên Địa vừa thoát ra khỏi thủ trung của Chí Tôn tức thì ầm ầm như sấm sét đầy trời, kình lực công phá vũ bạo không thể nào tưởng tượng được.

Ác khí kinh Thiên động Địa bắt từ trên không quật xuống thiên linh cái của Qui Bà cực kỳ nguy hiểm.

http://tieulun.hopto.org

Cũng đồng một thời gian ánh chớp đó, Kiếm Khách Phạm thiên Hoa thấy cơ hội không thể bỏ qua liền quát to lên :

Ác nữ phải chịu chết.

Trước tiếng quát Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã đưa ra một Chiêu « Thiên Địa Giao Thái » bóng chưởng to bằng quả Thái Sơn, bắn từ ngang hông cánh tả Ngọc Diện Diêm Bà tấn công vào.

Kình khí nặng nề vô tả.

Hai luồng quái phong hiệp lại đến có thể đẩy sập một ngọn đồi hùng. Sấm chưởng trong đó nổ ầm ì.

Tử quang chớp nhoáng đầy trời như một ngày vận mạt.

Ngọc Diện Diêm Bà ngó thấy thế chưởng kinh thiên của Chí Tôn và Phạm thiên Hoa cùng tấn công một lượt liệu bề không thể đón đỡ, liền dùng một thân thủ « Phi Ma Ẩm Hồn » lắc mình một cái.

Đột nhiên hình ảnh Quỉ Bà biến đi đâu mất.

Cái thân pháp nầy tợ bóng vong linh ẩn hiện rùng rợn hơn thân thể «Dĩ Ảnh Kỳ Hình» của Chí Tôn một bực khá xa, bởi vì ngoài sự nhanh lẹ tợ điện chớp, nó còn pha lẫn sự tà quái nữa.

Cho nên, chỉ trong một lần chớp Ngọc Diện Diêm Bà vượt khỏi chiếc lưới tử vong ngoài ba trượng đứng yên.

Công hạt Quỉ Bà, Chí Tôn càng thêm căm tức chàng phóng mình tới, lẹ như chớp giựt, huy ra hai chiêu « Lôi Kình Thiên Địa » sức mạnh vô tả, nghe có tiếng trời gầm ẩm ỳ trong đó.

Chưởng phong vừa thoát đi ầm ầm như sấm sét, Cuốn theo cát bụi tung bay trong vùng phạm vi năm trượng không thể trông thấy bàn tay, chỉ lấp cả vầng nguyệt đã xế về phía tây.

Trong chưởng ấm có từng loạt nổ liên hồi, chớp giăng đầy cả không trung quả thật trời sầu đất thảm.

Ngón võ công tuyệt thế nầy giết người như trở bàn tay, khắp mặt giang hồ không thể có một nhân vật nào đỡ nổi, lại nữa Chí Tôn đang lúc hận thù sôi sục, tấn công toàn lực, thần qui kiến sầu.

Thân pháp của Ngọc Diện Diêm Bà quả nhiên hư ảo nhưng vẫn không dám đón đỡ đường chiêu thảm khốc nầy, lại dùng thuật «Phi Ma Ẩm Hồn» lắc lư thân mình một cái biến mất tức khắc.

Chừng xuất hiện ra, Ngọc Diện Diêm Bà, ở ngoài vùng tử ánh nghiến răng trèo trẹo lảnh lót hét lên :

— Tiểu quỉ đã tận số rồi !

Một luồng « Quỉ Trảo Khí Công » từ hữu chưởng của Quỉ Bà bắn xạ ra, mang theo một làn khói độc nhanh lẹ vô cùng nhằm Chí Tôn chộp tới không thể nào tránh né đi đâu được cả.

Nhưng Kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã nhận kịp xê dịch thân mình tới một trượng vừa quát vang :

— Ngưng tay lại !

Trong tiếng quát, một luồng kình khí từ nội chưởng của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa phát động nặng như núi lở, dũng bạo phi thường, nhằm phía lưng bên tả của Ngọc Diện Diêm Bà bủa tới.

Đó là đường chiêu « Thiên địa Giao Thái » mà Kiếm khách dùng đến lần thứ hai mang theo toàn bộ thần công nhất định ngăn chận Ngọc Diện Diêm Bà lại không cho thương tổn đến Chí Tôn.

Sức mạnh nầy không thể đón đỡ được, sức mạnh hàng luồng quái chưởng Lôi Kình Thiên Địa của Chí Tôn.

Ngọc Diện Diêm Bà lạnh lẽo cười lên một tiếng, lắc mình xẹt qua chỗ khác, nhường cho kình khí đi qua quật ngã thêm phần nửa ngọn đồi cách xa trận đấu có đến ngoài mười trượng.

Vách đá đồ sầm ầm xuống vực sâu.

Nhờ đó, Chí Tôn thoát nạn dễ dàng.

Thực là không khiếp.

Lợi dụng cơ hội ngàn năm đó, Chí Tôn nhắc mình lên chỗ vầng khói tỏa mịt mù, toan quật luôn hai luồng kình lực hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà giữa lúc à nầy còn đang ngơ ngác.

Thế nhưng lẹ hơn sấm sét, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa chớp tới bên mình Chí Tôn, giơ chỉ phong điểm vào ba đại huyệt của chàng cùng một lúc khi thân hình vừa phóng lên cao.

Chí Tôn không kịp đề phòng, chàng chỉ nghe một luồng lãnh khí như tuyết giá chạy rần vào các huyệt đạo, công lực rã rời tức khắc, đồng thời các đường kinh mạch cũng bế tắt ngay khi đó.

Chàng chỉ kịp thốt « thôi rồi » hai tiếng liền mất cả tri giác, hẳng còn tự chủ được mình nữa.

Thân hình Chí Tôn theo đó từ trên cao gần hai trượng rớt xuống như con diều đứt dây.

Trông thấy sự tình quái lạ đó, bất giác Ngọc Diện Diêm Bà ngơ ngác, trộ mắt ra nhìn, chẳng hiểu ra làm sao cả. Sự tình diễn biến trước mặt Quỉ Bà kỳ dị đến không làm sao đoán hiểu nổi.

http://tieulun.hopto.org

Mà thật, Qui Bà làm sao có thể hiểu nổi cái động tâm của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa đến cả Chí Tôn cũng không đoán trước, nên mới bị điểm đại huyệt ngất đi trong tình thế dồn dập nầy.

Ngay lúc ấy, Kiếm khách Phạm thiên Hoa đã lẹ làng phóng mình theo xách lấy Chí Tôn, nhắc mình bay bổng về phía ngọn đồi bên phải, cận cánh rừng già âm u của cảnh trời khuya vắng lặng.

Bóng của Kiếm khách chanh tợ một làn khói đen; chớp mắt đã ngoài hai mươi trượng, vượt qua khỏi ngọn đồi.

Đến khi Ngọc Diện Diêm Bà giật mình tỉnh ngộ, thì không còn nhận ra tăm dạng của hai người đâu nữa cả. Họ đã biến mất sau ngọn đồi bao bọc cánh rừng già cây cối rậm rạp.

Qui Bà nổi trận lôi đình hét :

— Phạm thiên Hoa, ngươi chạy đi đâu.

Lẹ như ma muội, Ngọc Diện Diêm Bà thăng lên nửa lưng trời, phóng xạ hai luồng ánh sáng xanh vờn, lạnh lẽo về phía cánh rừng già sau chân đồi.

Chỉ thấy ngoài ba mươi trượng dưới dạng cây cối điệp trùng, thấp thoáng một bóng người, qua ánh trăng khuya phản chiếu rung rinh vài cái rồi biến mất vào khoảng rừng sâu đặc đầy bóng tối.

Đó chính là Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa tay xách Chí Tôn như cái xác không hồn, đang tìm đường tẩu thoát khỏi bàn tay kỳ dâm ác tuyệt của Ngọc Diện Diêm Bà.

Kiếm Khách đang thi triển bộ khinh công thần ảo, nhất định không để Qui Bà bắt kịp.

Ngọc Diện Diêm Bà nổi trận lôi đình, trợn cặp mắt xanh với lạnh lẽo, vận ngầm công lực vào âm thanh, thét to lên, có thể ngoài ba dặm hãy còn nghe vang tợ sấm :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi chạy đi đâu cho khỏi tay ta ! Có khôn hồn thì hãy mau dừng lại

Thét dứt, Ngọc Diện Diêm Bà xẻ mình theo bề thế, dùng thân pháp «Phi Ảnh Âm Hồn» xẹt đi về phía cụm rừng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa chạy trốn, nhanh lẹ chẳng khác một bóng vong linh.

Qui Bà bay tới như sao sa quyết bắt cho kỳ được Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và Chí Tôn không để hai người chạy thoát.

Ả tự biết nếu để hai người trốn khỏi lần nầy từ đây trên mặt giang hồ mông mênh vô tận, làm sao bắt được những cánh chim trời.

Qui Bà không tin Kiếm Khách giữ đúng lời hứa lúc nầy vì chính ả gần hai mươi năm nay hết sức khổ công kiếm tìm kẻ tình thù mà không còn gặp thay, huống chi giờ đây may mắn được kỳ ngộ trên ngọn núi Vu Sơn nầy bảo ả buông tha sao được.

Kẻ chạy chết ở phía trước.

Người đuổi gấp rút sau lưng.

Chỉ trong nháy mắt, Ngọc Diện Diêm Bà đã bắt gặp cái bóng của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa lộ thấp thoáng trên rừng già, tay đang xách Chí Tôn trổ thuật bôn đào.

Kẻ trước người sau cách nhau có đến khoảng ngoài năm mươi trượng theo chiều không gian.

Qui Bà mừng thầm tăng tốc độ sấm sét đuổi theo, càng nhanh tợ chớp, nhất định theo bén gót kẻ thù trước mắt.

Trong nháy mắt thời gian...

Giữa khoảng cách Ngọc Diện Diêm Bà và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chỉ còn xê dịch bốn mươi trượng...

Sau đó ba mươi trượng...

Rồi chỉ một ngọn đồi...

Ngọc Diện Diêm Bà hét to lên :

— Hãy ngưng lại !

Nhưng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nhất định không dừng bước, càng thi triển bộ khinh công tột bực phóng tới một ngọn đồi cao vút, tiếp nối phía sau có nhiều ngọn đồi khác điệp trùng bất tận.

Qui Bà vừa đuổi theo vừa quát :

— Phạm Thiên Hoa hãy đứng lại ! Trái lệnh ta chết cả bầy giờ.

Kiếm Khách vờ như không nghe thấy, cặp Chí Tôn vào lòng nhắc mình đi như một làn khói mờ nhạt trong khuya, chớp mắt đến chân đồi, muôn trùng gộp đá cheo leo, chóm chở vây bọc phía sau.

Thân hình Phạm Thiên Hoa bỗng ngưng lại dưới chân đồi theo định hướng của Kiếm Khách đã định trước.

Cách đó ba thước là một vực sâu ngàn trượng. Bên kia vực, vách núi vượt cao đâm chọc từng mây.

Trên miệng vực, khói tỏa mịt mờ không thể nào trông xuống thấy rõ được, quả nhiên nguy hiểm vạn phần.

Kiếm Khách quay mặt lại, tay vẫn cặp Chí Tôn có ý đợi Ngọc Diện Diêm Bà chạy tới.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ, Chí Tôn như một cái xác không hồn, chẳng còn trí giác gì nữa, cặp mắt nhắm nghiền lại, gương mặt trắng nhợt, nằm im trong cánh tay của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Chàng mặc cho nguy biến sắp diễn ra giữa Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và chính bản thân chàng.

Lúc ấy, Ngọc Diện Diêm Bà cũng đã đáp xuống cách Phạm Thiên Hoa khoảng mười lăm trượng, rọi hai luồng nhỡn tuyến rợn toát hồn nhìn hai người trút cả hận cừu vào Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Kiếm Khách đứng sững như pho tượng nhìn lại Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng chẳng thốt ra một câu nào cả.

Chập lâu, Ngọc Diện Diêm Bà giận dữ bảo :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi không thể nào trốn khỏi tay ta đâu, có họa chăng ngươi chắp cánh mà bay lên trời, chứ ở thế gian đừng mong trốn tránh nữa vô ích.

Phạm Thiên Hoa trợ cặp mắt tia ra ánh sáng huyền bí, ngó mặt quỉ bà, giây lâu rít cằm hỏi :

— Ác nữ, bây giờ ngươi định làm gì chúng ta ?

Quỉ Bà trầm nặng hết :

— Ta sẽ giết ngươi luôn cả thằng quỉ sống này !

Kiếm khách bỗng ngửa mặt trỏ lên một trận cười quái dị, âm u nghe chát chúa cả thần trí.

Giọng cười bi thảm khó nghe hơn cả một trăm lần tiếng khóc, man khổ trện thế gian này.

Dứt trận cười, Phạm Thiên Hoa trầm giọng nói :

— Phan Thất Cô kể từ phút giây này ngươi không cần phải lạ độc thủ với ta và Tiểu tử nữa mà làm gì cho nhọc sức, ta sẽ có cách xử liệu rồi ngươi khỏi phải lo.

Không đợi Ngọc Diện Diêm Bà hỏi câu nào, Kiếm khách Phạm thiên Hoa trỏ tay vào vực sâu thăm thẳm, nói như trải tim tức nở từ lâu :

— Đây là cái vực sâu ngàn trượng, rớt xuống nơi đây cả người kể như thanh cát bụi Phan Thất Cô, ngươi đã hài lòng chưa, hay còn muốn chúng ta chịu một thảm hình nào khác ?

Ngọc Diện Diêm Bà dời mắt sang miệng vực, thần sắc trên gương mặt đẹp tuyệt thế đột ngột biến đổi nhanh chóng. Quỉ Bà

đã hiểu rõ Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, bỗng tia sáng hai mắt ngầm dịu lại, biểu lộ một sự chua xót vô hạn.

Nét hổ ly tinh hiểm ác vọt biến mất trên gương mặt quỉ bà, nhường lại một vẻ sợ sệt, hối tiếc.

Bằng một giọng trầm Ngọc Diện Diêm Bà nói :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi có thể cho ta nói vài điều trước khi ngươi hành động dại dột chăng ?

Kiếm khách nghiến răng kèn kẹt :

— Ngươi nên câm mồm là hơn, đừng nên thốt ra một lời nào nữa cả. Định mệnh đã an bài, có nói thêm cũng vô ích. Ta chỉ hận là hận vì trước giờ phút cuối cùng nầy chưa giết được ngươi thôi.

Dứt tiếng, Phạm thiên Hoa chực thảo lùi lại miệng vực.

Hốt hoảng, Ngọc Diện Diêm Bà lại phóng mình lên một trượng gấp rút hét vang động cả núi đồi :

— Phạm thiên Hoa, dừng chân lại !

Phạm thiên Hoa đồng thời quát to :

— Đứng lại, nếu tiến thêm một bước, ta sẽ tự hủy mình ngay tức khắc. Ngươi nên biết chỉ một cái xê mình là mọi sự kể như đã xong.

Câu nói nầy, khiến cho Ngọc Diện Diêm Bà phải rùn mình lên. Á nầy biết Kiếm khách Phạm Thiên Hoa có tính kiên cường, nói ra là hành động, chứ không hăm dọa suông như kẻ khác.

Sống chung với Kiếm Khách bao nhiêu năm, Quỉ Bà hiểu điều nầy hơn ai hết. Vì vậy à đành dừng lại.

Bằng giọng khích động, Ngọc Diện Diêm Bà nói :

— Ta đã đứng lại rồi, mong rằng ngươi cử động trước khi chưa giải quyết xong món nợ giữa chúng ta.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cười nhạt :

— Điều nầy mặc ý ta định liệu giờ phút, chẳng can hệ gì đến ngươi cả.

Quỉ Bà dịu dịu :

— Nhưng ta có một điều cần nói với ngươi, ta khuyên ngươi hãy nghe lời ta ở giờ phút tận cùng nầy biết đâu chẳng có ích lợi cho ngươi.

Phạm Thiên Hoa lạnh lùng như băng giá :

— Điều gì ngươi cứ nói, nhưng nhớ rằng đừng hòng dùng mồm mép hồ ly quyến rũ ta nữa chẳng ích gì đâu, bao nhiêu năm sống trong thù hận, lòng ta đã trở thành sắt đá rồi.

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói của Qui Bà trầm xuống :

— Ta sẽ nói bằng sự thật của tấm lòng, ta mong nhận rằng ta không dùng lời qui quyệt đối với người.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nhếch mép :

— Nè chút tình xưa ta đã nhận rồi, ngươi cứ nói ra mau, không cần phải khoe khoang mồm mép nữa.

Ngọc Diện Diêm Bà thiết yếu :

— Những lời của ta thốt ra lúc nãy xin ngươi bỏ qua cho, sự thật ta không hề có một chút tồn tâm định sát hại người, mà chỉ vì một phút nóng này ta bảo nặng lời thế thôi.

Phạm thiên Hoa cười lạnh lẽo :

— Ha ha... ngươi không tồn tâm giết ta mà toan hạ độc thủ à ? Phan thất Cô, ngươi rõ là một nữ ma đầu độc ác.

Qui Bà quả quyết :

— Ta quả chắc như thế, ngươi phải tin lời ta, nếu trái lại ngươi sẽ mang hận suốt đời.

— Ha ha... Phan thất Cô ta tin ngươi nên đã tận hủy cả cuộc đời. Bây giờ ngươi còn muốn chính tay ngươi giết ta à ? Không thể được Ngươi đừng hòng lừa dối ta một lần nào nữa ?

Ngọc Diện Diêm Bà như nghẹn ngào một lúc lâu bằng giọng oanh vàng của một giai nhân :

— Phạm thiên Hoa ạ ! Dĩ vãng đã chết chúng ta hãy bỏ đi, cùng nhau lập lại một cuộc đời mới, không tham dự vào mặt giang hồ nữa.

Chẳng hiểu ý ngươi thế nào ? Ngươi hãy thú thật đáy lòng ngươi cho ta được hiểu một cách rõ ràng.

Phạm thiên Hoa càng cười tợ hơn, quái gở còn hơn tiếng rên siết kêu gào của một kẻ điên cuồng man dại.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chua chát bảo :

— Ác nữ, mãi đến phút giây nầy ngươi còn muốn dẫn dắt ta chạy theo một con đường hắc ám nhơ nhớp nữa hay sao ? Ngươi cho ta là một kẻ cuồng trí thậm tệ rồi đấy à !

Bảo cho ngươi biết, đối với ngươi mười mấy năm nay hận oán ngập trời nay ta không thể giết được ngươi, đành cam diệt cuộc đời, chớ không thể nào kết hợp mối duyên xưa cùng ngươi được.

Ta khuyên ngươi đừng hão vọng nữa.

Dứt câu, Phạm Thiên Hoa lại lui thêm một bước, tay vẫn cắp Chí Tôn hãy còn bất động như xác chết.

Chỉ còn một bước nữa là tới miệng vực sâu ngàn trượng, nấm mộ ngàn thu của kẻ lỡ bước sa cơ.

Thần chết đã gần kề !

Hai linh hồn sắp về bên cõi khác.

Ngọc Diện Diêm Bà run giọng :

— Phạm Thiên Hoa, ngươi có thể rời khỏi mé vực sâu lại gần đây cho ta bảo một điều hết sức quan trọng không ? Chắc hẳn ngươi không nỡ chối từ lời thiết yếu của ta lần chót hết.

Phạm Thiên Hoa lãnh đạm :

— Ngươi cứ nói, nhưng ta không làm theo ý ngươi được. Tất cả ngày nay đều đã muộn màng rồi.

Ngọc Diện Diêm Bà khẩn cầu :

— Nhưng ít ra ngươi cũng phải tiến lên vài bước, rồi ta mới có thể nói được chứ.

Phạm Thiên Hoa cương quyết :

— Ta đã bảo rằng không thể được. Ngươi cãi ta bước tới một bước là ta sẽ xuống cái vực sâu nầy.

Ngọc Diện Diêm Bà biến sắc từng hồi, hối hận trào lên gương mặt đẹp tuyệt thế. Bà cất giọng run run gọi :

— Phạm Thiên Hoa...

Kiếm khách quát to :

— Ta bảo đừng tiến tới.

Lời nói của Qui Bà khích động mãnh liệt :

— Có lẽ ngươi không phủ nhận rằng giữa hai ta trước kia có một mối tình sâu đậm nồng nàn hơn tất cả những mối tình trong thế gian nầy.

Có đúng như vậy không Phạm Thiên Hoa ?

Phạm Thiên Hoa gật đầu, ai oán :

— Quả đúng như thế, nhưng trong chân tình ấy ngươi đã hòa trộn muôn ngàn sự đê hèn, nhục nhã, không thể nói bằng lời nào cho xứng đáng được. Giờ đây ngươi còn nhắc chuyện cũ làm gì.

Ngọc Diện Diêm Bà thiết yếu :

— Đó là một dĩ vãng đen tối chính ta cũng không muốn thế, nhưng trải qua mười mấy năm trường đầy tiếc hận đau thương, ta đã nhịn nhục sống qua những tháng năm đầy cay đắng. Hiện giờ ngươi có thể vì ta, vì một chút tình xưa cũ mà hủy bỏ những ngày

http://tieulun.hopto.org

không êm đẹp đó, để hàn gắn lại vết thương rạn vỡ gần hai mươi năm qua chăng ?

Kiếm khách trỏ lên cười quái dị :

— Ha ha... để hàn gắn lại vết thương rạn vỡ gần hai mươi năm qua ! Lời ngươi nghe thật êm tai đấy !

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chiếu cặp mắt sáng rực vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà, giọng nói lạnh lùng giá rét như tiếng rên siết của trái tim đã rỉ máu từ lâu lắm :

— Phan thắt Cô ! Thủ thật với ngươi. Ngày giờ nầy ngươi đừng mang nhiều điều ảo vọng vô lịch. Một đời ta đã đau khổ, tuyệt vọng vì ngươi, căm hận đã chồng chất ngất trời, căm thù mênh mông như biển cả, Ta làm sao quên cái dĩ vãng nhục nhã, ê chề đó.

Ta đã nguyện thề từ trước, mối hận nầy đến chết cũng không quên, Ta hằng tâm niệm có một ngày nào đó tìm gặp lại ngươi, bắt ngươi phải đền tội ác mà bấy lâu ngươi đã hành thủ trên chốn giang hồ.

Chỉ tiếc vì ngày nay công lực của ta hãy còn kém hơn ngươi. Không trả được hận, nên phải tự hủy lấy mình, chứ nhất định không để lọt vào bàn tay dâm độc của ngươi được.

Ngọc Diện Diêm Bà rung tận đáy lòng. Vì biết kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã cương quyết tự tận dưới lòng vực sâu ngàn trượng nầy. Chứ không phải chỉ là những lời hăm dọa suông thôi.

Hơn nữa thực tại đã bày ra trước mắt, không còn điểm nào nghi ngờ nữa cả.

Nhưng bây giờ không còn cách nào có thể cứu vãn tình thế lại được, vì từ chỗ Quỉ Bà đứng cách Phạm Thiên Hoa có hơn mười trượng, trong thời gian phóng tới, chỉ nội một cái xẻ mình, là kiếm khách đã rớt xuống đáy sâu tan xương, nát thịt rồi.

Quỉ Bà chưa dám liều lĩnh tạo tới, vì tự hiểu kiếm khách Phạm Thiên Hoa thủ thân bất phàm, mau lẹ chẳng kém gì mình, nếu chỉ một chút lắc động là đối phương sẽ không còn ở trên cõi đời nầy nữa.

Chính Ngọc Diện Diêm Bà cũng không hề tưởng Phạm Thiên Hoa lại dám xem thường cái chết như thế, ả hiểu nỗi khổ đau của Kiếm Khách đã đến tột cùng vô phương cứu vãn.

Lúc bấy giờ, gương mặt đẹp tuyệt thế của Ngọc Diện Diêm Bà biến đổi bất thường, thoạt hồng, thoát xanh, lắm lúc xám

nghịt, đồng thời, cặp mày bán nguyệt cong lại tợ hai vòng cung, thân hình kiều diễm hơi run lên biểu lộ một nỗi khổ đau, u uất đến cùng cực.

Xem theo, đủ biết Quỉ Bà đang khích động tột độ, lương tri con người đã trở về với cái thân xác dâm đãng hồ ly từ bấy nhiêu lâu nay từng khuấy động mặt giang hồ.

Bởi vì mười mấy năm, từ trận đấu sanh tử với Phạm Thiên Hoa tại khu rừng già cách Dương minh Châu hai mươi dặm mỗi người đã đi một ngã. Kiếm Khách biệt tích trong chốn vũ lâm, đem lại cho Quỉ Bà một niềm thương nhớ, hối tiếc những giây phút ái ái đậm đà, nhưng chỉ nuôi trong ảo tưởng, biến thành một khối u tình vạn thuở khó thể phai nhòa được.

Thật sự, trên mặt giang hồ từ trước đến nay Ngọc Diện Diêm Bà đã từng sát hại vô số cao thủ hảo sắc dâm tà sau một thời gian ái ân, kẻ đó sẽ phải chết dưới viên độc dược « Xuân Phong Nhất Độ Hoàn » chưa có một nhân vật nào thoát khỏi.

Nhưng đối với Phạm Thiên Hoa, ả yêu đương bằng một mối tình nồng nhiệt trọn đời không phai.

Trái lại, Kiếm Khách cũng đối với ả như khách chung tình trọn đời không thay đổi.

Nhờ thế cho nên Kiếm Khách khỏi bị chung số phận cùng các nạn nhân khác, nếu không sự trạng đã thay khác từ lâu.

Vì vậy Ngọc Diện Diêm Bà trong hiện tại mặc nhiên coi như chính bàn tay ả giết cả cuộc đời Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, nên trên vẻ mặt ngập tràn hối hận, lẫn xót thương pha chút dâm tà.

Thế nhưng, thảm cảnh đã an bài, Quỉ Bà biết không làm sao vãn cứu lại được, nên đứng lặng người nhìn Kiếm Khách không nỡ chớp mắt. Ả chưa dám xê dịch thân hình đi nơi khác.

Trong lòng ả lo sợ bồi hồi. Ả biết chỉ một tia chớp thời gian là biến mất bóng hình người mà ả đã cuồng say.

Phạm Thiên Hoa thấy thế trộ lên cười thê thảm :

— Phan Thắt Cô, bây giờ ngươi đã có thể mãn nguyện nơi đây chứ ? Ngươi quả thật là một ác phụ không còn một mảnh tâm địa con người, lòng dạ âm hiểm hơn loài rắn rết, ác thú.

Trong giây phút cuối cùng Ngọc Diện Diêm Bà chợt nghĩ ra một cách, ả nói giọng thiết tha :

— Phạm Thiên Hoa, nhưng trước khi ngươi hủy mình, ta có điều quan hệ cần hỏi ngươi ?

http://tieulun.hopto.org

Phạm Thiên Hoa bình thản :

— Điều gì ngươi cứ hỏi ?

Ngọc Diện Diêm Bà trỏ Chí Tôn bất động trong tay Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, đồng thời lén xê trước một bước :

— Đứa bé nầy là ai ? Có liên hệ gì đến ngươi chăng ? Tại sao ngươi chôn hắn dưới lòng vực thẳm ?

Phạm Thiên Hoa nghiến cằm hỏn :

— Tiểu tử này có liên hệ với ta hay không, ngươi không cần biết làm gì, còn việc ta mang gã xuống theo dưới đáy vực, đó là một chuyện riêng, ngươi có hiểu cũng chẳng ích lợi gì.

— Ngươi muốn tự tận là một việc đã đành, nhưng ngươi phải giao thằng bé ấy lại cho ta, vì hắn đã từng sát hại môn đồ của đệ tử ta tại Tổng Đàn Bách Linh Hội cách đây không đầy một tháng. Chính tay ta bình phạt hắn để rửa hận ta mới vừa lòng.

Phạm Thiên Hoa lại giống lên cười lạnh lùng như qui mộ rên siết. Kiếm Khách giận dữ nói :

— Phan Thất Cô, ta không phải là một đứa bé con khờ khạo mà ngươi hòng lừa gạt vô ích. ý chí ta đã quyết như vậy rồi, không có một sự gì ngăn cản nổi ta đâu.

Thôi vĩnh biệt ngươi !

Theo tiếng gào vĩnh biệt. Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lài sát miệng vực, chỉ một cái lệch thân là rớt trọn xuống đáy sâu ngàn trượng.

Ngọc Diện Diêm Bà vô cùng khiếp hãi hét lanh lảnh :

— Phạm Thiên Hoa !

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa trợn mắt phóng ánh huyền lì thốt giọng đã cằm hờn từ muôn thuở :

— Đừng nói nữa, Phan thất Cô, trước khi vĩnh biệt ngàn đời, ta có một lời muốn nói cùng ngươi, mong rằng ngươi vì ta mà nghe theo lời nói sau cùng của người sắp chết.

Giọng nói của Qui Bà gần mất cả thanh âm vì hốt hoảng :

— Lời gì, ngươi cứ nói mau đi !

Phạm Thiên Hoa khích động mãnh liệt :

— Phan thất Cô từ bao nhiêu năm nay, trên mặt giang hồ, ngươi từng hãm hại không biết bao nhiêu cuộc đời và sinh mạng của bọn cao thủ vũ lâm, tội ác đã chồng chất mờ trời, oán khí

cao ngang bằng nói, chẳng lẽ rồi đây luật trời không có sự quả báo hay sao ?

Ta khuyên ngươi một lần chót, sau khi rời khỏi nơi mộ huyệt của ta rồi, nếu còn trì niệm một chút tình xưa thì ngươi cũng nên mau xuống tóc đi tu, để bảo cuộc tàn niên, sớm kệ chiến kinh, sám hối bao nhiêu tội lỗi đã làm từ trước họa may nghiệp chướng đỡ oan khiên.

Trái lại, ngươi cứ noi theo dấu cũ, tiếp nối con đường dâm tà quái đản như xưa, thì ta e sẽ không khỏi rước lấy một cực hình thê thảm, bằng gấp muôn ngàn lần cái chết mà từ trước tới nay ngươi đã gieo họa cho người chừng ấy, có ăn năn sẽ không còn kịp nữa.

Lời ta đã cạn, ngươi nghĩ thế nào ?

Ngọc Diện Diêm Bà mặt trắng bệt như xác người mới chết. Giọng nói lại càng run rẩy thêm hơn :

— Phạm Thiên Hoa, cho ta nói một lời. Một lời tự trái tim ta thốt ra. Ta thề với ngươi đó là sự thật.

Thân hình Phạm Thiên Hoa hơi rúng động :

— Ngươi nói mau đi, thời giờ đã hết rồi !

Ngọc Diện Diêm Bà thâm thiết :

— Ta xin ngươi đừng tự hủy hoại một đời. Ngươi không thể chết đi được.

Phạm Thiên Hoa ngửa mặt cười lạnh lẽo :

— Câm mồm lại loài ma nữ. Một đời ta đo bàn tay ngươi tàn phá, có sống nữa cũng bằng thừa. Thôi vĩnh biệt...

Ngọc Diện Diêm Bà thét :

— Khoan đã !

Phạm Thiên Hoa dừng lại :

— Ngươi còn gì muốn nói nữa chăng ?

Ngọc Diện Diêm Bà ngấm vận khí công, thân hình hơi chồm tới trước, nhưng bề ngoài vẫn giữ tự nhiên :

— Ta muốn bảo ngươi...

Bằng một thân pháp « Phi Ảnh Âm Hồn » Ngọc Diện Diêm Bà nhanh lẹ tợ bóng vong linh, xẹt tới Kiếm khách Phạm thiên Hoa giơ hữu chưởng toan chộp lấy người Kiếm khách.

Nhưng đã muộn mất rồi :

http://tieulun.hopto.org

Trước ánh chớp thời gian Ngọc Diện Diêm Bà phóng tới. Phạm Thiên Hoa đã xê mình về sau một bước.

Mồm Kiếm khách quát

— Vĩnh biệt !

Tiếng quát hãi hùng chưa trọn, toàn thân của Kiếm khách Phạm thiên Hoa rớt xuống vực sâu ngàn trượng, mang luôn cả Chí Tôn vào lòng u mộ ngàn đời.

Tiếng quát tắt mất ngay lúc đó,

Ngọc Diện Diêm Bà phóng đến bờ vực thì không còn kịp nữa, Kiếm khách Phạm thiên Hoa và Chí Tôn đã chôn dưới đáy huyệt hăm thẳm không thấy đáy trước ánh chớp thời gian rồi.

Qui Bà khủng khiếp xạ hai luồng thanh quang nhìn xuống thấy dưới sâu trăm trượng khối mây ở động như một màu sương trắng lờ mờ dù bậc kỳ nhân có cái công lực xuất qui nhập thần cũng không thể nhận rõ chiều sâu được.

Kẻ bị rớt xuống vực này dù tháp cánh cũng không thoát khỏi một cái chết thịt xương tan tành cát bụi.

Huống chi Kiếm khách Phạm Thiên Hoa bên mình mang theo Chí Tôn làm sao có thể còn mong sống sót được.

Tuyệt vọng, Ngọc Diện Diêm Bà vùng để rơi mấy hạt lệ long lanh trên đôi má hồng phấn biểu lộ một sự bi thương vô tả.

Trong phút giây nầy bản chất thuần lương của con người trở về với người đàn bà dâm ác âm độc nhất trên đời.

Qui Bà đứng lặng trước vực sâu thăm thẳm vừa chôn bóng hai cao thủ kỳ tài một hồi lâu không cử động gì.

Hai dòng lệ từ từ lăn dài xuống đôi má hồng phấn thong thoảng khí chất hồ ly.

Ngọc Diện Diêm Bà đã khóc.

Thật là một chuyện không thể nào ngờ được.

Nhưng sau đó một chập, hung tính sói lang đột nhiên nổi dậy trong lòng Qui Bà vùng ngước mặt trắng rợn hồn nhìn ánh nguyệt tà, trò lên cười nghe bắt phải rùng mình sởn gáy.

Giọng cười ầm ư, rờn rợn, chẳng khác chi hồ ly tu luyện ngàn năm hiện hình về phá phách chốn nhân gian giữa lúc tàn khuya bên chân đồi hoang lạnh...

oOo

Trận cười hồ ly tinh vừa chấm dứt,

Đột nhiên có một bóng người nhỏ thó thân thủ mau lẹ tợ chớp từ tận bên kia ngọn đồi cao phóng xuống cách Ngọc Diện Diêm Bà năm trượng.

Bóng ấy đứng sừng trên mặt đất.

Ngọc Diện Diêm Bà quét cặp mắt sáng xanh lạnh lẽo nhìn thì nhận ra đó là một thiếu nữ, xinh đẹp tuyệt vời.

Thiếu nữ không ai khác hơn là Quỳnh Giao, nàng đưa đôi mắt trong suốt như làn thu thủy sang Qui Bà.

Vừa trông thấy mặt Qui Bà, Quỳnh Giao đã hét :

— Nữ Ma Đầu ! hãy trả Dương Chí Tôn lại cho ta !

Trên gương mặt tuyệt thế phảng phất âm khí hồ ly tinh của Ngọc Diện Diêm Bà bỗng lấy lừng sát khí dời cặp mắt xanh ngời lạnh lẽo sang Quỳnh Giao :

Một chập lâu Qui Bà âm hiểm hỏi :

— Nữ qui, ngươi là ai sao dám buông lời xúc phạm đến ta như thế ?

Quỳnh Giao đưa mắt nhìn quanh, rồi trỏ tay vào mặt Qui Bà quát:

— Ngươi không cần biết danh hiệu ta làm gì Ngươi hãy trả lời cho ta biết hiện nay Chí Tôn ở đâu ?

Gương mặt Ngọc Diện Diêm Bà nặng trầm xuống :

— Nhưng ngươi là ai, có liên hệ gì đến tên tiểu qui đó. Phải khai thật cho ta rõ trái lệnh ta giết tại hoang mộ này.

Quỳnh Giao nóng lòng như lửa đốt :

— Ta tên Quỳnh Giao, nội tôn của Lão Quái Ngư ngoài đảo Ô Thạch vốn là thân muội của Chí Tôn. Ngươi đuổi chàng chạy hướng nào, hãy chỉ cho mau, nếu không đừng trách ta độc thủ.

Ngọc Diện Diêm Bà trỏ lên cười như quỉ độc, nói giọng ngạo mạn nhất trần đời :

— Thế ra người là nội tôn của Lão quái ngông nghênh, biếng nhác ấy à ?

Quỳnh Giao nổi giận hét vang :

— Nữ Ma đầu, đừng dài dòng nữa, Chí Tôn hiện ở nơi nào, phải khai thật cho ta rõ.

Qui Bà thản nhiên trỏ cái vực sâu thăm thẳm, dưới chân ngọn đồi, thản nhiên báo Quỳnh Giao.

— Tiểu qui đã chôn xác dưới vực nầy rồi !

Quỳnh Giao rú lên một tiếng thất thanh. Nàng nhắc mình đến gần miệng vực, đưa mắt nhìn xuống thấy đó là một vùng thăm sâu không đáy, hai bên có muôn ngàn đá nhọn chôm chôm tợ gươm.

http://tieulun.hopto.org

Người rớt xuống đó coi như số hệ đã định không phương cách nào cứu vãn được.

Thật lâu, nàng mới ngẩng mặt lên, hai dòng lệ nóng từ từ lăn xuống đôi má ngây thơ.

— Chí Tôn đã chết thật rồi.

Bỗng Quỳnh Giao quắc mắt nhìn Ngọc Diện Diêm Bà rít hận thù.

— Quỉ bà, có phải chính tay ngươi đã xô Dương Tiêu Huynh ta té xuống vực sâu này không ?

Ngọc Diện Diêm Bà nổi hung tính :

— Bé con, mồm ngươi chưa sạch sữa, mà dám to lời hỗn láo đến thế, chẳng còn biết trời cao đất dày là gì nữa cả,

Ngươi chưa biết ta là ai à !

Quỳnh Giao dựng đôi mày thanh thủy :

— Quỉ Bà, hãy báo danh hiệu rồi đền tội ác đã dám sát hại Dương Tiêu Huynh ta.

Ngọc Diện Diêm Bà cười âm độc :

— Nữ qui, ta báo danh ngươi đừng chạy trốn. Chính ta là Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô đây ?

Quả nhiên, Quỳnh Giao thảo lui một bước, kinh hoàng :

— Ngươi là Ngọc Diện Diêm Bà ?

Ngọc Diện Diêm Bà hét :

— Ta lừa dối ngươi làm gì ! Hiện ngươi đã biết danh hiệu ta rồi. Vậy ngươi tự quyết số phận hay chờ ta ra tay ?

Quỳnh Giao nghiến răng kèn kẹt :

— Quỉ Bà đừng mồm mép. Hãy trả Chí Tôn ta lại ngay lập tức bằng không ta thề chết sống với ngươi trên ngọn đồi này.

Ngọc Diện Diêm Bà xẹt tới ba bước trợn mắt :

— Nữ qui, ta sẽ cho ngươi xuống đây luôn một thể, dù lão hắc quái đến đây cũng không kịp nữa rồi.

Chạm phải hai luồng thanh quang ma quái của Ngọc Diện Diêm Bà, bất giác Quỳnh Giao xê động thân mình, tháo ra khỏi miệng vực sâu một trượng, mất không rời khỏi cử động của đối phương.

Nàng tự nhủ thầm :

— Công lực ả qui bà này quả nhiên cực kỳ lợi hại, có lẽ Dương Tiêu Huynh đã bị ả quăng xuống đáy vực này thực rồi chớ không còn nghi ngờ gì nữa.

Ta thề sống chết trả mối tử thù.

Trong lúc, Ngọc Diện Diêm Bà quát to :

— Nữ qui, ngươi định trốn chạy à ? Hừ... Ta báo cho mà biết trước giờ đây dù ngươi có tháp cánh lên trời bay cũng không còn kịp nữa, số hệ của ngươi đã nằm gọn trong tay ta.

Quát dứt, quỉ bà xô mình tới, lẹ như chớp vố năm vấu nhọn vào thiên linh cái của Quỳnh Giao.

Hãi hùng hiện lên gương mặt, Quỳnh Giao dùng ngay thân thể bất phàm phóng ra ngoài tràng hai trượng tránh thoát cái vồ thảm khốc của Qui Bà vừa chộp tới chỉ còn cách độ ba tấc.

Vì trượt Quỳnh Giao, Ngọc Diện Diêm Bà nổi giận quát :

— Khá lắm, nữ qui hãy trông ngọc chưởng của ta lấy mạng ngươi đây.

Liền theo tiếng quát một luồng kình khí lạnh tợ cắt da nhằm Quỳnh Giao ào ào tới như gió bão.

Áp lực tuy đi xa nơi nhưng đứng xa ngoài bốn trượng đã thấy run tận đáy lòng rồi.

Biết đó là một qui chưởng nhiệp hồn, Quỳnh Giao không dám đón đỡ xẻ thân mình qua phải lẫn tránh.

Vậy mà dư lực âm phong vẫn còn quét nhằm thiếu nữ run bắn người lên, chẳng khác nào vừa trúng nhằm một tầng băng hàn.

Quả thật là khủng khiếp.

Nhất định không buông tha kẻ địch, Ngọc Diện Diêm Bà gầm to như qui hú, thân thể bất phàm lẹ như bóng vong linh thình lình xẹt tới bên mình Quỳnh Giao cách không đầy nửa trượng.

Trung Chí Qui Bà đồng thời vồ ngay Thiên linh cái thiếu nữ chẳng khác một cái móng âm hồn.

Đó là ngón võ công « Phi Chỉ Đoạn Hồn » một chỉ phong sở tuyệt của Ngọc Diện Diêm Bà.

Quỳnh Giao không rõ ngón võ công khủng khiếp này lợi hại đến mực nào nhưng trông thấy Qui Bà xẻ địch đến gần, biết có chuyện không lành, nàng kinh hãi nhấc mình bay bổng hơn ba trượng, đồng thời, từ trên bổ xuống một luồng kình khí, chẻ mạnh tợ sóng bổ đầu ghềnh.

Ngọc Diện Diêm Bà cười lạnh lẽo, ả giơ ngọc chưởng nhằm ngay kình khí kẻ địch phẩy nhẹ một cái.

http://tieulun.hopto.org

Kỳ diệu thay ! Chỉ có thể mà luồng chưởng phong của Quỳnh Giao biến mất trong bầu không gian qua vài cơn gió sẽ động không còn nghe âm thanh động tĩnh nữa.

Xem chỉ nội cái thân thủ đó cũng đủ biết công lực của Qui Bà thâm hậu đến bậc nào rồi.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa và Chí Tôn mai hận dưới lòng vực sâu cũng là một việc dĩ nhiên.

Từ trên không đưa xuống một đường chiêu, bị Ngọc Diện Diêm Bà phá hỏng, Quỳnh Giao vô cùng lo ngại, nhưng nàng chưa kịp gì cả thì Qui Bà đã đẩy lên một luồng áp lực như trận âm phong từ địa ngục thổi về.

Quỳnh Giao bốt hoảng như con diều hâu quạt cánh tránh đi nơi khác xa luồng âm phong quái dị đó.

Bình !

Nhưng đã trễ rồi, một phần ma công nầy quật nhằm nàng vang lên một tiếng, đưa ra ngoài ba trượng, như cánh diều đứt dây...

Thuận đà, Ngọc Diện Diêm Bà đưa luôn một ngọn qui chưởng thứ hai mang theo công lực mười phần.

Bình !

Thân hình Quỳnh Giao bắn vọt lên cao bốn trượng, sau cùng rớt phăng ngay lòng vực sâu không đáy.

Qui Bà trố lên cười giọng hô ly tinh :

— Ha ha... cho ngươi xuống đấy tìm thằng tiểu qui, cùng hội kiến dưới chốn Diêm Đài.

Ngay lúc, Quỳnh Giao rớt cách miệng vực chỉ còn hai trượng tính mong manh như tờ lá úa.

Thảm trạng nầy coi như số họ đã định hết phương cứu vãn,

Đột nhiên, trong giờ phút vạn tử nhất sanh đó, một bóng người từ khung trời thẳm bay đến mau như làn sét trên mây.

Bóng người đó thò hữu chưởng chộp lấy Quỳnh Giao đảo mình một cái tức khắc xẹt khỏi miệng vực ngoài năm trượng, đứng trên mặt đất chẳng một cơn gió động, chung quanh bụi bặm không bay.

Cái thân thủ quả nhiên tuyệt vời.

Bóng người hiện ra một thiếu phụ trạc tuổi ba mươi tuổi xinh đẹp vô ngần, hai mắt như màu thu thủy, pha lẫn một thứ ánh sáng huyền bí hư không.

Trông kỹ ra chẳng ai khác hơn Thiên Sơn Long Nữ, hữu chưởng đang ôm ngang thân mình Quỳnh Giao, mắt xạ nhìn về phía Ngọc Diện Diêm Bà, đề phòng mọi sự biến cố sắp xảy ra.

Quỳnh Giao đã ngất đi từ bao giờ, thân hình nàng bất động, như một cái xác không hồn.

Đang cười sảng sặc trước cái chết gần kề của kẻ địch. Ngọc Diện Diêm Bà chợt thấy một bóng người như còn hắc điểu bổ đến cứu thoát Quỳnh Giao; Qui Bà dời hai luồng thanh quang lạnh lẽo tợ ngọn đèn ma ra nhìn phía Thiên Sơn Long Nữ vừa đáp xuống.

Chưng nhận được đó là Thiên Sơn Long Nữ, Qui Bà sửng sốt một lúc, bỗng cười lên thánh thót :

— Ha ha.. Thiên Sơn Long Nữ cách đã lâu rồi ta không được gặp ngươi, nay lại tự nhiên đem mạng đến đây nộp tử mộ quả nhiên số hệ từ xưa đã định như vậy rồi.

Thiên Sơn Long Nữ cũng vừa nhìn được gương mặt dâm độc của Ngọc Diện Diêm Bà, nàng bỗng kêu lên khủng khiếp :

— Ngọc Diện Diêm Bà !

Tự khắc ngọn lửa hờn ghen đột cháy trong quả tim Thiên Sơn Long Nữ, nàng lặng đi trấn áp cơn xúc động mạnh chảy qua hồn, rồi cất giọng lạnh lùng hỏi Ngọc Diện Diêm Bà :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Đêm hôm nay ngươi cũng đến đây nữa à

Qui Bà ranh ma :

— Tại sao lại không đến ? Trên mặt giang hồ nầy khắp nơi thâm sơn cùng cốc nào chẳng có dấu chân ta ! Ngươi còn hỏi bâng quơ làm gì nữa.

Thiên Sơn Long Nữ quắc mắt nhìn tình địch :

— Ngọc Diện Diêm Bà, đã một lần ngươi quật chàng trọng thương nơi cánh rừng già nọ, bỏ mặc chàng oằn oại vết tử thương giờ ngươi còn tìm gặp làm gì ? Ngươi không biết tự hổ thẹn nhục nhã với lương tâm sao ?

Ngọc Diện Diêm Bà hét lanh lảnh :

— Đây là chuyện tư riêng của ta, ngươi chẳng cần biết đến làm gì. Có khôn hồn hãy trốn đi khuất mắt ta cho mau, đừng để ta nổi giận mà mang lấy đại họa vào thân đấy.

Cương mặt diễm kiều của Thiên Sơn Long Nữ đỏ chót biến đổi từ màu hồng phấn ra màu bạch xám nhanh chóng nàng không đáp lời hăm dọa của qui bà, mà chỉ nghiêm trọng hỏi to :

http://tieulun.hopto.org

— Ác bà, ngươi đã làm gì Phạm Thiên Hoa ? Có phải ngươi đã giết chết chàng một lần nữa rồi chăng ?

Qui Bà quát vang rừng :

— Ma nữ, số ngươi đã tận rồi nên mới to gan chen vào câu chuyện của ta.

Mồm vừa quát, thân mình Ngọc Diện Diện Diêm Bà vừa xẹt tới cách Thiên Sơn Long Nữ ba trượng, đứng sững. Mặc dù tự biết mình không phải là đối thủ của Ngọc Diện Diêm Bà, lại nữa, trên tay phải bế lấy Quỳnh Giao, trở ngại rất nhiều, nhưng một bầu máu nóng đang sôi sùng sục trong huyết quản của Thiên Sơn Long Nữ mối hận cừu đã chất chứa từ lâu, giờ gặp mặt địch tình nơi đây rồi không thể đừng được nàng nhất định một phen sống chết, chứ chẳng thể chịu lui một bước nào.

Ý người đã dứt khoát, Thiên Sơn Long Nữ ôồng trợn trừng đôi mắt đẹp, hét lên lanh lảnh :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Đêm nay ta và ngươi sẽ có một kẻ chết trên tử địa nầy. Nhất định không thể có hai kẻ đội chung trời được.

Lời chưa kịp dứt, Thiên Sơn Long Nữ đã xuất phát một chưởng mười phần công lực, mạnh bạo như sóng vỗ bờ...

Qui Bà cười khì khì :

— Ma nữ muốn chết :

Lập tức tả chưởng của Qui Bà quét ra một ngọn.

Bộp !

Một tiếng nổ khôn khan

Kình khí Thiên Sơn Long Nữ tiêu tan trong chớp mắt.

Thiên Sơn Long Nữ hết sức kinh hoàng, nàng biết công lực nàng so với Ngọc Diện Diêm Bà chẳng khác nào lấy trứng chọi vào đá đầu với ả chỉ rước lấy một cái chết thảm khốc mà thôi.

Tuy nhiên, mọi sự đã lỡ rồi, Thiên Sơn Long Nữ không thể bỏ chạy được, một là vì danh dự của nàng, hai là vì nàng đã có ý tử đấu với Qui Bà từ trước. Nàng chỉ sống chết một trận nầy.

Bao nhiêu lâu nay, Thiên Sơn Long Nữ tìm Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khắp mặt giang hồ, nàng có ý dò thăm tung tích của Ngọc Diện Diêm Bà nhưng chẳng có lần nào được gặp, nay đã đối diện rồi, nàng dù gặp sự nguy hiểm đến đâu nàng cũng phải trả hận năm xưa.

Đưa một chiêu đầu bị Qui Bà phá hỏng, Thiên Sơn Long Nữ bắc giác rùng mình lên, nàng dồn hết công lực sanh bình lên tả chưởng đẩy ra một luồng áp khí cực kỳ vũ bạo.

Ào . . .

Ngọc Diện Diêm Bà trông thấy tình địch quyết tử đấu với mình, vùng cười lên rợn tóc gáy. Giọng cười của loại hồ tinh tu luyện ngàn năm.

Đồng thời tả chưởng của Qui Bà để cao bằng ngực, nhắm ngay kình lực của Thiên Sơn Long Nữ đẩy ra một ngọn...

Bộp !

Hai luồng áp khí chạm nhau Phát nổ long trời.

Lá rừng rơi rụng. Chim chóc hốt hoảng bay vút lên không tản mác như trận lá vàng.

Kình lực của Thiên Sơn Long Nữ bị qui chưởng Ngọc Diện Diêm Bà diệt mất trong ánh chớp thời gian.

Áp khí quật nhằm nàng thét to lên, loạng choạng tháo lui liền liền, có tới gần một trượng vẫn chưa đứng vững.

Đồng thời, từ cửa mồm Thiên Sơn Long Nữ ùa ra một dòng máu tươi, các huyệt đạo trong cơ thể dường bị bẻ tắt tất cả.

Nàng gượng đứng lắc lư như chiếc thuyền đang hồi sóng gió, thật lâu mới vững thân mình lại.

Thiên Sơn Long Nữ nhìn Ngọc Diện Diêm Bà bằng đôi mắt vô cùng khiếp hãi, thật lâu chưa dám động thủ.

Nàng không ngờ công lực Qui Bà cao thâm đến mực độ không thể nào đo lường được.

So với võ công ngày xưa, Ngọc Diện Diêm Bà càng thấy tiến gấp bội, qua các chiêu đường có phép tà trong đó.

Quả thật trời đã sanh hùm có vậy.

Đó là, Ngọc Diện Diêm Bà chỉ dùng một nội lực thấp nhất đỡ ngọn chưởng của Thiên Sơn Long Nữ mà hậu quả còn như thế.

Giả Qui Bà dồn hết công lực toàn bộ, chắc chắn nàng chực lấy một cái chết xương thịt rã rời rồi.

Tình trạng nầy dĩ nhiên Thiên Sơn Long Nữ đã mang trong mình một vết thương khá nặng, công lực tiêu hao đi hết nửa phần, không còn có thể đương đầu với kẻ địch như trước nữa.

Tuy vậy, Thiên Sơn Long Nữ vẫn không rời bỏ Quỳnh Giao, nàng có ý định nếu chẳng may Ngọc Diện Diêm Bà hạ độc thủ thì

http://tieulun.hopto.org

cả hai sẽ cùng chung số Phận, dù nàng chưa quen thân thiếu nữ lần nào cả.

Thiên Sơn Long Nữ vẫn đứng yên vận chân ngươn chữa vết nội thương trong các huyệt đạo vừa bị quỉ chưởng quật nhằm.

Ngọc Diện Diêm Bà phát lên cười như ma mọ :

— Ta bảo có sai đâu ! Thiên Sơn Long Nữ, sổ hệ đã khéo léo sắp bày nơi đây lại là mộ địa của ngươi, thì ngươi cũng đừng có trách rằng ngọn chưởng của ta sao ác độc.

Hiện giờ dù ngươi có tháp cánh bay lên trời cũng đừng hòng chạy khỏi cái chết. Thôi hãy đứng yên cho ta đưa ngươi về lạc cảnh cho rồi !

Chấm dứt câu nói khiếp hồn đó, Quỉ Bà từ từ xê mình tới chỗ Thiên Sơn Long Nữ đang vận hàng nội lực.

Thiên Sơn Long Nữ khiếp quá tháo lùi theo bước tiến của Ngọc Diện Diêm Bà từ xa lù lù tới.

Nàng vẫn bế chặt Quỳnh Giao.

Thiếu nữ vẫn bất động trong tay Thiên Sơn Long Nữ.

Trong nháy mắt, Thiên Sơn Long Nữ đã sát miệng vực thăm thẳm không đáy nơi huyệt mộ của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Chí Tôn vừa bị chôn sống.

Nàng dừng lại day nhìn xuống thấy toàn là một khối đen mà hết sức hãi hùng, sởn ốc.

Còn cách Thiên Sơn Long Nữ chừng hai trượng, Ngọc Diện Diêm Bà dừng lại, trỏ tay vào miệng vực cất giọng nặng trầm :

— Thiên Sơn Long Nữ ! Đã đến huyệt mộ của người rồi, bây giờ, ngươi tự nhảy xuống đấy hủy mình, hay chờ ta ra tay ? Hãy trả lời cho mau, ta không còn thì giờ chờ đợi nữa.

Câu nói đó khiến cho Thiên Sơn Long Nữ rung tận đáy lòng, nàng chưa biết lòng dạ Ngọc Diện Diêm Bà độc địa hơn rắn rết, á không thể nào tha chết cho nàng, một địch tình ghê gớm nhất của á.

Bất giác nàng rít cắm hờn :

— Diêm Bà, ta sống không thể lấy được mạng ngươi trả thù cho người xấu số. Chết thề bắt hồn ngươi...

Ngọc Diện Diêm Bà cười sằng sặc :

— Bắt hồn ta à ! Đừng có ước mơ điều hão huyền đó vô ích. Chết đến nơi hãy còn huênh hoang mồm mép nữa à ?

Ma nữ hãy trông đây

Dứt tiếng Qui Bà nhanh như bóng quỉ phóng mình tới, đúng trung chỉ điểm ngay thiên đình Thiên Sơn Long Nữ một chiêu « Thi Chỉ Đoạn Hồn », mau lẹ đến không thể có một thân pháp nào tránh nổi.

Thiên Sơn Long nữ bây giờ đã đứng sát miệng vực không còn tránh né đâu được nữa; nàng rú to lên nhắm mắt chờ một cái chết thảm khốc đến với mình, luôn cả Quỳnh Giao nữa.

Tính mạng hai người như lá úa treo trên cành chết

Lòng vực sâu lại sắp chôn hai mạng cao thủ giang hồ.

Giữa phút cuối cùng đó...

Chợt một luồng kình khí quật đến Qui Bà.

Kẻ ra tay nhanh như điện chớp.

Ngọc Diện Diêm Bà thấy kịp xê mình ngang một trượng tránh thoát luồng kình đạo cực kỳ khốc liệt đó.

Quỉ Bà trợn cặp mắt xanh vời coi kẻ vừa tấn công đó là ai... mà lại có cái thân thủ thần xuất quỉ mạt đường ấy.

Một bóng người như ma mọi đáp xuống đất từ bao giờ, chẳng hề nghe thấy một tiếng động dù nhỏ đến đâu.

Thân pháp nầy chẳng khác loài ma quái tàng hình.

Bóng người hiện ra cho thấy một ông lão râu tóc bạc phơ, vẻ mặt hồng hào, như một vị thần tiên vừa xuất hiện.

Cặp mắt ông lão xạ ra hai luồng điện quang trông đến khiếp hồn.

Thiên Sơn Long Nữ định tỉnh tinh thần nhìn ông lão râu tóc bạc phơ, xem là ai, lại cứu nàng khỏi chết vừa rồi.

Đột nhiên, nàng rú to lên :

— Kìa sư phụ !

Nàng xê mình đến gần ông lão đặt Quỳnh Giao xuống đất, cung nghinh :

— Kính mừng sư phụ giáng lâm.

Thì ra, ông lão vừa hiện đến chính là Đô Thiên Dị Tẩu Chung Lý Mộ Hoàng, đã xuất phát một chưởng, đẩy lui Ngọc Diện Diêm Bà, cứu thoát Thiên Sơn Long Nữ và Quỳnh Giao khỏi rớt xuống vực sâu.

http://tieulun.hopto.org

Ngọc Diện Diêm Bà đồng thời thối lui một bước, sừng sộ nhìn Chung Ly Mộ Hoàng, rồi bật thốt :

— Lão ác đạo Chung Ly Mộ Hoàng !

Chung Ly Mộ Hoàng phẩy nhẹ tay đỡ Thiên Sơn Long Nữ đứng dậy ôn tồn bảo :

— Ta miễn lễ cho tiểu đồ đó !

Lão Đại Kỳ Nhân quay qua Ngọc Diện Diêm Bà, trầm lặng bảo :

— Ngọc Diện Diêm Bà chính là ngươi ?

Quỉ Bà xạ cặp mắt hồ ly tinh :

— Phải đấy ! Ngọc Diện Diêm Bà chính là ta, các hạ đến đây rồi định ý gì, xin nói rõ ra ?

Chung Ly Mộ Hoàng vuốt chòm râu bạc phếu :

— Tệ đồ ta đã có gì hiềm khích với ngươi, mà vừa rồi ngươi toan hạ độc thủ, với ngón võ công « Phi Chỉ Đoạn Hồn ». Ngươi hãy cho ta biết tường tận mọi việc đã xảy ra.

Nghe lão Kỳ Nhân nói đúng tên ngón võ công bí hiểm, Ngọc Diện Diêm Bà không khỏi giật mình, thầm nhủ :

— Võ công lão đạo này quả cao cường thật, tiếng đồn gần xa từ bấy lâu nay chẳng sai chút nào cả, ngón ma công « Phi Chỉ Đoạn Hồn » là ngón võ bí hiểm của ta, ít khi dùng đến, lúc nãy từ đáng xa lão đã nhận thấy, chứng tỏ công lực đáng ngại thật.

Thế nhưng từ bao nhiêu lâu nay đã quen hống hách trên chốn giang hồ, chưa từng gặp tay kình địch, Ngọc Diện Diêm Bà nhất định không chịu nhượng bộ kẻ thù, ngạo nghễ đáp :

— Chuyện giữa ta và Đồ Tuệ Phương có hiềm khích với nhau, hay không, các hạ không cần biết làm gì, có điều các hạ nên nhớ sự tình diễn ra đêm nay không quan hệ gì đến các hạ cả. Ta khuyên các hạ không nên can dự vào nội tình chúng ta làm gì.

Chung Ly Mộ Hoàng trỗi lên một trận cười chấn động cả vùng cát bụi tung bay, cành lá trong rừng khua xào xạc.

Trận cười quái gở đến nỗi chưa từng nghe thấy trên mặt võ lâm

Lão Kỳ Nhân nói tuy nhỏ, nhưng nổ vang như sấm :

— Không quan hệ gì đến lão phu ! Ngươi nói nghe dễ dàng. Nhưng ta bảo cho ngươi biết : Thiên Sơn Long Nữ Đồ Tuệ Phương

vốn là môn đồ của ta, bất cứ một ai dám chạm đến nàng, là mặc nhiên chạm đến ta vậy. Ngươi đã nghe rõ lời ta nói rồi đấy chứ ?

Ngọc Diện Diêm Bà chẳng chịu kém :

— Nhưng là việc riêng thù hận giữa ta và Thiên Sơn Long Nữ các hạ không thể nhúng tay vào được.

Chung Ly Mộ Hoàng trợn hai mắt sáng rực tinh quang, xạ ngay hai luồng nhỡn tuyến lạnh lẽo của Quỉ Bà :

— Nếu ta làm ngược lại ngươi nghĩ thế nào ?

Quỉ Bà trầm khiếp đáp :

— Thì chưởng lực của Diêm Bà này sẽ không còn vị nể một ai cả. Ta cũng mong được người chỉ giáo một vài đường chiêu.

Chung Ly Mộ Hoàng phất chòm râu bạc, cười như sấm nổ :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! thú thật, từ bao nhiêu năm nay nghe bọn giang hồ đồn đãi ngươi từng dùng sắc đẹp và võ công của mình hãm hại giết chóc không biết bao nhiêu cao thủ anh tuấn võ lâm, đã có lắm phen ta định tìm ngươi có mấy lời khuyên nhủ ngươi hãy diệt bỏ hành vi dâm ác đó, nhưng vì ta mang một lời nguyền, không muốn lộ diện giang hồ nên nán ná cho mãi đến ngày nay.

Giờ đã gặp ngươi rồi coi như số mệnh đã định. Ta diệt ngươi để trừ di họa về sau cho bọn giang hồ.

Ngọc Diện Diêm Bà giận dữ hét :

— Chung Ly Mộ Hoàng ta cũng công nhận rằng tiếng tăm ngươi nay lừng lẫy trên giang hồ thực, nhưng đã gặp ta rồi thì cái hư danh kể như hủy diệt theo cái thân xác của ngươi.

Vậy, nếu có khôn ngoan ngươi hãy cáo lui trước thì may ra danh hiệu hãy còn lưu lại cho đến đời sau, còn trái nghịch ý ta rồi đây chẳng những thanh danh sẽ bị chôn vùi trên ngọn Hoa Sơn này mà sinh mạng ngươi cũng chưa chắc gì tồn tại được đâu.

Chung Ly Mộ Hoàng dựng cặp lông mày bạc phếu :

— Hồ ly tinh chớ có khoe mồm, nếu đỡ nổi ba đường chiêu của ta thì sẽ tha tội chết còn không đó là số hệ đã định cho ngươi rồi, đừng oán trách gì cả

Lão kỳ nhân ngó Thiên Sơn Long Nữ, phẩy hữu chưởng ra hiệu cho nàng dang xa tràng đấu.

Thiên Sơn Long Nữ hiểu ý sư phụ, liền bỏng Quỳnh Giao tháo ra ngoài năm trượng, vì biết một trận đấu kinh hồn sắp diễn ra giữa Chung Ly Mộ Hoàng và Ngọc Diện Diêm Bà.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ, Chung Ly Mộ Hoằng quay lại Ngọc Diện Diêm Bà, cất tiếng to như chuông đồng vang dội bốn bề vách núi.

— Ngươi đã nhận đấu dưới hình thức ấy rồi chứ ?

Qui Bà vẻ khinh mạng :

— Chẳng những như thế, bất cứ hình thức giao đấu như thế nào ta vẫn luôn sẵn sàng tiếp đón ngươi tất cả.

Chung Ly Mộ Hoằng từ từ bước tới giữa trường, thệnh thạng như một vị thần tà vừa giáng hạ :

— Theo lệ vũ lâm, ngươi đưa ra ba chiêu trước, kẻ đó đến lượt ta, thắng hay bại cũng coi như câu chuyện hôm nay hủy bỏ. Kẻ sa cơ sẽ được chôn xác dưới vực sâu nầy.

Ngọc Diện Diêm Bà xẹt ngay đối diện Chung Ly Mộ Hoằng cách chừng bốn trượng.

Các cao thủ giang hồ mới có thể đấu nhau đứng xa như vậy, thường nhật chỉ độ hai trượng mà thôi.

Vừa đối diện xong, Qui Bà đã hét :

— Chưởng lực sẽ không vị một ai, ngươi hãy giữ mình, kẻo khi hối hận là thân xác đã ra tro mạt.

Trong tiếng hét, Chung Ly Một Hoằng tức thì lắc thân mình ngang một trượng, cho ngọn ma công « Phi Chỉ Đoạn Hồn » đi qua, chớp nhoáng như làn tử ảnh hiện về.

Lão đại kỳ nhân thoát hiểm một cách hết sức dễ dàng, trái lại còn có một vẻ khinh thường nữa.

Công hụt Chung Ly Mộ Hoằng một chiêu, Ngọc Diện Diêm Bà bỗng hiện trên mặt một luồng tà khí, cùng theo tiếng thứ hai, Qui Bà vương mười vấu nhọn vô xuống thiên linh cái lão đại kỳ nhân một ngọn « Qui trảo khí Công » hiểm ác chưa từng trên giang hồ.

Chiêu nầy vừa phóng đi là đã thấy có vô số dấu nhọn từ trăm ngàn vị trí chụp trùm tới không phương né tránh.

Qui Bà quyết hạ kình địch ở thế công đó.

Nhưng Chung Ly Mộ Hoằng không thèm né tránh, ngọn Qui Trảo Khí công của Ngọc Diện Diêm Bà, mà chỉ lẹ làng phất ra năm luồng chỉ phong xẹt đi như sợi khói nhỏ, màu lam ảo, huyền ảo vô cùng.

Đó là ngón võ « Vân Phong Tàn Huyệt » một chiêu pháp độc tột cỏ kim nhằm các đại huyệt của Ngọc Diện Diêm Bà bắn xạ vào cùng một lúc, khi thế vô cùng ác hiểm.

Đồng thời, tả chưởng của lão đại kỳ nhân bủa lên một màng lưới « Huyền Vi Phù Ảnh » trông mỏng manh nhưng vững chắc tợ tường đồng, vách sắt, mặt nhiệm vô cùng che thành một vầng trước mặt lão kỳ nhân.

Bất cứ vấu, chưởng, chỉ, đao kiếm đều không thể xuyên qua màn lưới Huyền Vi Phù Ảnh được.

Đường Chiêu Qui Trảo khí công chưa kịp xuống đầu Chung Ly Mộ Hoằng, chợt thấy năm luồng chỉ phong tản ra các đạo khói đen xạ tới mình. Ngọc Diện Diêm Bà hốt hoảng thét khẽ :

— Vân Phong Tàn Huyệt !

Mồm thét, thân hình Qui Bà lanh lẹ tợ bóng qui, thu hồi ngay thế công, phóng ra ngoài trượng vượt vòng công kích Vân Phong Tàn Huyệt của Chung Ly Mộ Hoằng vừa bắn xạ tới.

Chân vừa chạm trên mặt đất, Ngọc Diện Diêm Bà liền đổi cách chiêu, một tấn một thối, xòe hữu chưởng giơ cao bằng ngực vận công lực đến mười hai phần, thét vào mặt kẻ địch :

— Lão ác đạo, hãy trông thần chưởng của ta !

Cùng theo tiếng thét, Qui Bà từ từ đẩy ra một ngọn chưởng « Mộng Hồ Ly Nguyệt » áng cả một phía trăng tà.

Luồng khí chưởng bay mau tợ chớp !

Rõ ngay đó là một luồng chưởng phong tà quái, đoạt mệnh người như trở bàn tay, Chung Ly Mộ Hoằng chẳng dám khinh thường, vận mười phần công lực huy động tả chưởng xô trúc một luồng kình lực động địa kinh thiên đón chận ngọn ma phong « Mộng Hồ Ly Nguyệt » của Ngọc Diện Diêm Bà.

Bộp !

Hai luồng áp lực kinh hồn phát nổ một tiếng vang rền, khói mây cuộn tỏa mù mịt khắp một vùng đồi núi.

Hai kình khí vẫn đứng yên như trái núi.

Qua ba chiêu Ngọc Diện Diêm Bà không thắng lão kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng một chiêu nào.

Quả thật từ lâu danh trấn võ lâm chẳng sai chút nào cả, võ công cao thâm tối thượng giang hồ.

Qui Bà rúng động tận đáy lòng, tự biết đêm nay đã gặp phải một tay đại kình địch đáng khiếp vô cùng. Có thể nói đây là lần thứ nhất, Qui Bà vấp ngã trên chốn vũ lâm.

http://tieulun.hopto.org

Á đứng nhìn Chung Ly Mộ Hoằng bằng cặp mắt rực ngời ma lực lạnh toát hồn, ai thoát trông cũng phải rùng mình.

Tuy vậy, trong nhãn quang của Ngọc Diện Diêm Bà pha lẫn sự ngần khiếp, vì chưa hiểu rõ đây lão kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng sẽ công trả mình lại ba chiêu khốc liệt đến bậc nào

Liệu có chống đỡ nổi võ công đó hay không ?

Bởi vì từ mấy mươi năm nay giang hồ chỉ nghe tiếng tăm Chung Ly Mộ Hoằng trấn động như sấm rền, nhưng chưa một ai hiểu rõ võ công của bậc đại kỳ nhân nầy cao thâm đến đâu cả, vì lão không ưa hiện mặt trên đấu trường, cũng chẳng hề thu nhận môn đồ ngoài Thiên Sơn Long Nữ.

Bây giờ, Chung Ly Mộ Hoằng mới cười ha hả :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Ngươi đã đưa ra trước sau đủ ba chiêu rồi, bây giờ đến lượt ta trả lễ, hãy cẩn mà giữ mình, kẻo rồi mất mạng trách ta sao không báo trước.

Đường chiêu thứ nhất ta sắp đánh ra tên là « Đề Trầm Diêm Mật », vậy hãy lo mà đón đỡ.

Chàm dứt câu nói, Chung Ly Mộ Hoằng giơ hữu chưởng tới đan điền liền dừng lại xòe ra.

Đồng thời, lão kỳ nhân từ từ đẩy nhẹ ra như cái thoi đưa như chẳng việc gì cả.

Nhưng theo đó, một luồng âm phong kỳ dị thổi tới Ngọc Diện Diêm Bà, chia tàn mác vào các hiểm huyệt tấn công từ nhiều phương vị không hiểu đâu là đâu mà chống đỡ được.

Các cao thủ bậc thường trông ngọn quái chưởng nầy sẽ cho chẳng có gì đáng ngại, vì không nghe tiếng gầm chớp chưởng âm chi cả.

Chỉ có các bậc kỳ nhân, dị quái mới có thể biểu đó là một ngón võ công tàn độc bậc nhất giang hồ, vì hễ trúng nhằm, kẻ địch sẽ bị lấp kín cả huyệt đạo trong người, ngã ra mà chết, cửu khiếu đều rướm máu đen, tình trạng giống hệt sấm sét quật nhằm.

Rõ sự lợi hại ghê hồn của ngọc quái chưởng « Đề Trầm Diêm Mật », Ngọc Diện Diêm Bà không dám đón đỡ liền dùng thân thủ « Phi Ảnh Âm Hồn », lẹ như ma mưới thoát thân ra khỏi vòng ánh từ đạo quang một cánh hết sức vật vã, hiểm nghèo chưa bao giờ có.

Quỉ Bà thét âm độc :

— Chung Ly Mộ Hoằng, ngươi dám to gan hạ độc thủ, ta thề chết sống với ngươi chỉ một trận nầy.

Chung Ly Mộ Hoằng dừng chưởng, cười ha hả :

— Chỉ mới có một chiêu đầu mà ngươi đã cuống lên đấy à ! Thế mà cũng khoe khoang mồm mép với ai.

Ngọc Diện Diêm Bà nghiến hai hàm răng trèo trẹo :

— Lão ác đạo chớ có bẻm mép, ta sẵn sàng chờ đường chiêu thứ hai của ngươi xuất phát đây.

Chung Ly Mộ Hoằng khinh bỉ :

— Tài nghệ của ngươi có giỏi lắm cũng chỉ né tránh là cùng, có bao giờ dám đường hoàng đương đầu ngọn chưởng của ta đâu.

Quỉ Bà cháy phừng lửa giận :

— Lão ác đạo đừng cậy tài, có những đường chiêu nào tuyệt học cứ mang ra thi thố ta xem.

Vuốt chòm râu bạc phơ, Chung Ly Mộ Hoằng nói :

— Lời nghe khá lắm đấy. Nhưng ta báo cho biết trước, chiêu thứ hai tên « U Nguyệt Tàn Thần » đánh ra sẽ che cả vầng nguyệt xế tà, kẻ nào bị quật trúng thân sẽ tan thành cát bụi.

Lão kỳ nhân ung dung kéo lệch thân mình theo chiều trăng xế, dáng bộ thênh thang như một vị thần tà, nhẹ nhàng giơ hữu chưởng ngang đỉnh trung lẹ làng huy ra một ngọn.

Kỳ diệu thay, một làn mây đen nhỏ phơi phới từ chưởng trung Chung Ly Mộ Hoằng thoát đi to lớn nhanh chóng lạ thường.

Chưởng binh kỳ dị chưa từng trông thấy.

Nếu để trúng chiêu nầy, kình địch dù có cái công lực thâm hậu đến đâu cũng bị thu hồn lạc phách, vô phương cứu vãn.

Ngọc Diện Diêm Bà loạt toát hồn khi chợt thấy chưởng hình U Nguyệt Tàn Thần nhưng vừa rồi lỡ hứa với Chung Ly Mộ Hoằng không dùng thuật ẩn thân tránh né, nên ả trụ hình lại nguyên phương vị toàn bộ ma công dồn hết lên hữu chưởng huy ra một ngọn đối địch chưởng lực kẻ thù.

Quỉ Bà hét :

— Âm Dương Khí Chưởng !

Lập tức, một trận kình phong một nóng, một lạnh, cuồn cuộn thổi tới chu vi có ngoài năm trượng trùm chụp màn mây khói của Chung Ly Mộ Hoằng.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Long Nữ đứng ngoài tràng trông thấy hai luồng *chưởng kỳ dị sắp chạm nhau hốt hoảng phóng xa hai trượng* để phòng xạ khí, hữu chưởng vẫn còn ôm chặt Quỳnh Giao.

Một tiếng nổ long trời !

Bóng chưởng che khuất cả ánh nguyệt tà.

Chưởng quang chớp nhoáng như muôn ngàn tia sét vạch từng mảy hiện rõ cả bầu đêm tịch mịch.

Chưởng âm rền rĩ tợ tiếng trời gầm không hề dứt.

Ấp khí ghê hồn của chưởng phong U Nguyệt Tàn Thần xô Ngọc *Diện Diêm Bà về sau năm thước, loạng choạng muốn ngã.*

Trái lại, Chung Ly Mộ Hoàng cũng lắc động thân hình mấy cái mới đứng yên trở lại phương vị cũ.

Cả hai đại kình địch trợ tinh quang nhìn nhau.

Dư lực chưởng phong chấn mạnh núi rừng, khiến Thiên Sơn Long Nữ bị xô lệch thân người, khí quản muộn bế tắc, nhưng trên tay *vẫn ôm chặt thiếu nữ còn mê mang chưa tỉnh.*

Nàng sợ bỏ cô gái xuống đất có thể bị kình phong chấn nát cả tạng phủ mà chết đi.

Qua hai chiêu, chưa thắng được Ngọc Diện Diêm Bà, thần sắc trên gương mặt Chung Ly Mộ Hoàng biến đổi, xê tới gần Qui Bà ba trượng.

Giọng nói của lão kỳ nhân trở nên khiếp hồn :

– Qui nữ, sự sống chết của ngươi chỉ còn một chiêu nầy, cố mà giữ lấy sinh mạng của mình.

Thân hình Chung Ly Mộ Hoàng chỉ thấy hơi thấp xuống, tức thì toàn bộ thần công được vận dụng lên hữu chưởng, từ từ đưa thẳng lên khỏi ngực dừng lại, rồi im lặng như pho tượng.

Hai luồng tinh quang của lão kỳ nhân rọi thẳng vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà, chiếc áo bào đang mặc trong mình nổi một vòng tròn như bọc gió, xem qua chẳng khác nào một vị pháp tướng tung các truyền thuyết vũ lâm

Sự trạng này khiến cho Ngọc Diện Diêm Bà phải rùng mình lên hiểu ngay Chung Ly Mộ Hoàng sắp hạ độc thủ.

Đường chiêu thứ ba sẽ quyết định sự còn mất sinh mạng của Ngọc Diệu Diêm Bà, hẳn nhiên là một chiêu kinh thiên vĩ đại, khốc liệt đến bậc nào chẳng một ai đo lường trước được.

Chẳng dám chậm trễ thêm phút giây nào, Ngọc Diện Diêm Bà đứng trơ như núi, cặp mắt phóng ánh sáng quái dị đối địch hai luồng tinh quang của Chung Ly Mộ Hoàng, hữu chưởng chực sẵn đối phó.

Qủi Bà có vẻ quyết tử đối với lão Kỳ Nhân.

Đột ngột Chung Ly Mộ Hoàng quát :

– Chiêu thứ ba . . . Ngũ Sắc Lôi Âm !

Lão Kỳ Nhân xòe năm chỉ phong, vạch *một vòng tròn trước* mặt theo thứ ngũ hành, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Theo lần vạch ngũ hành đó từ trong trung chỉ của lão kỳ nhân phát *ra năm cuộn khói ngũ sắc hết sức lạ lùng.*

Năm cuộn khói ngũ sắc ngay Qui Bà ập tới.

Đường chiêu quái hiểm tự cổ kim chưa từng nghe thấy trên mặt giang hồ, quả nhiên vô cùng hư ảo.

Ngọc Diện Diêm Bà thất sắc, vọi giơ tả hữu chưởng đồng lượt quay một vòng, sau cùng đẩy ra ngọn vô công tột bực « *Huyết Hải Âm Công* » như hai tầm lưới từ vong ngăn đón thế công kinh địch.

Một loạt nổ bộp ... bộp ầm ù...

Chưởng hình hai bên đột biến trong nhãy mắt.

Ngọc Diện Diêm Bà thối lui liên liên ngoài một trượng huyệt đạo chấn động đến ói lên một vòi máu, nhưng gắng gượng *nuốt trở lại.* Da mặt *màu hồng phấn trở nên trắng bệch như người* vừa chết.

Chung Ly Mộ Hoàng cũng bị xô lệch qua phải, khí quản cảm thấy nặng nề một lát mới trở lại bình thường.

Công lực lão kỳ nhân thật khủng khiếp. Chiêu cuối cùng đã gây tổn thương cho Ngọc Diện Diêm Bà.

Qui Bà cũng chỉ kém sút một đường tơ, nếu không đã tuyệt mạng vì chưởng đạo Ngũ Sắc Lôi Âm rồi.

Thiên Sơn Long Nữ đứng ngoài tràng trông vào hết sức kinh hãi, từ ngày bước chân vào giang hồ chưa có lần nào được chứng kiến trận đấu chiêu thần quái nầy.

Nàng không ngờ võ công Ngọc Diện Diêm Bà thần xuất qui một đường đó, đường chiêu sư phụ nàng như có tà thuật mà à vẫn chống đỡ nổi luôn cả ba lần.

Liều nào nàng chẳng thảm bại suýt vong mạng vì tay Qui Bà vừa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đứng yên một chập vì khích động quá mãnh liệt Chung Ly Mộ Hoàng trầm giọng bảo Ngọc Diện Diêm Bà :

— Ta giữ đúng lời hứa lúc nãy trước khi giao đấu mà tha tội chết cho ngươi mau cút khỏi ngay chốn nầy, đứng chờ ta đổi ý mà khốn đấy.

Hãy đi cho mau đi !

Khi giận xung lên đỉnh đầu, Ngọc Diện Diêm Bà trợn mắt phóng xạ thanh quang, nói giọng oán độc :

— Chung Ly Mộ Hoàng, ta có lời khen ngươi võ công cao cường tột bực, nhưng sẽ có một ngày kia không xa lắm Phan Thất Cô nầy tìm lấy mạng ngươi, để rửa sạch đêm nay.

Chung Ly Mộ Hoàng vuốt chòm râu cười ha hả :

— Quỉ Nữ lần này ta tha tội chết cho ngươi là phước lớn bằng trời, nếu để ta gặp lại một lần thứ hai thì số hệ ngươi coi như đã dứt.

Ta sẵn sàng chờ ngươi bất cứ lúc nào.

Ngọc Diện Diêm Bà giận dữ rống lên :

— Lão ác ma đừng to mép, Ngọc Diện Diêm Bà không làm xong lời hứa không cùng đứng chung với ngươi trong cõi đất trời.

Lời chưa kịp dứt, Quỉ Bà đã nhấc mình xẹt đi lẹ như ma mưới, chớp mắt khuất dạng trong rừng già.

Chung Ly Mưới nhìn theo Ngọc Diện Diêm Bà trỏ lên cười ngoài ba dặm hãy còn nghe.

Tiếng cười của lão làm cho rừng cây rùn mình xao động, bốn bề vách đá dội lại, tạo thành một âm thanh quái gở vô cùng.

Một trận đấu chưa từng có trong lịch sử võ lâm vừa chấm dứt.

Lúc bấy giờ, Chung Ly Mộ Hoàng mới từ từ quay qua phía Thiên Sơn Long Nữ trầm giọng hỏi :

— Đồ tuệ phương, mau đổ bồng cô bé nào trên tay đấy.

Đến đây Thiên Sơn Long Nữ mới định tỉnh thần, nàng xẻ lại gần Chung Ly Mộ Hoàng đáp .

— Thưa sư phụ, cô bé nầy chính là Nội tôn của Lão Quái Ngư ngoài đảo ô Thạch vừa rồi bị Ngọc Diện Diêm Bà quật nhằm một chưởng ngất đi, tệ đồ đến đây kịp lúc ra tay cứu nạn, nếu không, giờ nầy nàng đã chôn dưới đáy vực sâu kia rồi.

Nhưng hiện nay bịnh tình nàng có vẻ trầm trọng lắm.

Chung Ly Mộ Hoàng rọi cặp mắt thần ngay cái thân xác bất động của Quỳnh Giao, rồi bảo Thiên Long Sơn Nữ :

— Nữ đồ đệ hãy mang cô bé ấy lại ta xem thử nàng mang thương tích nặng nhẹ thế nào.

Thiên Sơn Long Nữ nhanh nhẹn bồng Quỳnh Giao bước lại gần Chung Ly Mộ Hoàng :

Lão kỳ nhân đưa tay sờ vào huyệt mạch của Quỳnh Giao, một chập lâu buông ra lắm bẩm :

— Nữ quỉ quả ác độc thật, cô bé nầy đã trúng quỉ phong bế tắc cả mười hai đại tiểu huyệt đạo, nếu không sớm chữa trị đợi chừng một khắc thời gian, tính mạng ắt chẳng còn.

Nói dứt câu, Chung Ly Mộ Hoàng giơ tay trỏ một phiến đá :

Nầy cho ta điều trị nhanh lên.

Thiên Sơn Long Nữ làm theo lời lão kỳ nhân.

Chung Ly Mộ Hoàng thò tay vào lưng móc ra một cái bầu nhỏ bằng bạch ngọc.

Lão kỳ nhân giở nút trút lấy hạt linh đơn màu hồng, đưa cho Thiên Sơn Long Nữ hai viên :

— Đây là hai hoàn cải tử hoàn sanh, nữ đồ đệ cạy mồm cô bé ấy cho uống mau đi.

Thiên Sơn Long Nữ vâng dạ cầm hai hạt linh đơn bỏ vô mồm nhai, rồi đem mớm cho Quỳnh Giao.

Nàng để thiếu nữ nằm yên cho linh dược cải tử hoàn sanh vận hành vào huyệt đạo Sanh Tử Huyền Quan.

Còn lại một hoàn, Chung Ly Mộ Hoàng trao cho Thiên Sơn Long Nữ :

— Nữ đồ cũng nên uống một viên, cho khí huyết vận hành trong cơ thể, tống đi độc khí do quỉ chưởng nhiễm vào.

Thiên Sơn Long Nữ tiếp lấy linh đơn của Chung Ly Mộ Hoàng trao cho, nàng bỏ vào miệng ngậm cho tan, rồi sau đó nuốt đi.

Không mấy chốc, nàng nghe các huyệt đạo thọ thương tự nẫy lưu chuyển trở lại bình thường, các kinh mạch vận hành thông suốt dần dần, sau không còn thấy khó chịu nữa.

Sự hoan hỉ hiện lên gương mặt nàng.

Thiên Sơn Long Nữ cung tay :

— Tệ đồ, cảm ơn cứu nạn của Sư phụ !

http://tieulun.hopto.org

Chung Ly Mộ Hoàng phất tay áo rộng đưa ra một triều gió đỡ Thiên Sơn Long Nữ đứng dậy, ôn tồn bảo :

— Ta miễn lễ cho đồ. Tiếc vì nữ đồ mải bôn ba chốn giang hồ ta không có dịp truyền dạy các ngón võ công bí hiểm, nên công lực hãy còn kém xa bọn cao thủ ma đầu, cho nên đêm nay suýt nữa phải bỏ mạng, trong tay Ngọc Diện Diêm Bà rồi.

Thật lòng ta áy ngại không cùng.

Thiên Sơn Long Nữ biết thầy mình trách khéo về việc nàng bỏ núi đeo đuổi theo cái bóng hình ảo ảnh của Kiếm Khách Phạm thiên Hoa từ mười mấy năm trời nay phế cả việc tập luyện võ công, nàng vừa đỏ bừng đôi má hồng phấn vừa cúi mặt nói giọng bùi ngùi .

— Mong Sư phụ hiểu thấu cho tâm trạng hiện nay của tệ đồ, mà thứ tha tất cả những điều lầm lỗi đã qua. Tệ đồ hứa sẽ có một ngày nào đó không xa sẽ quay về Cổ sơn phủ phục hàng ngày dưới gối Sư phụ để được nghe những lời chỉ giáo cao qui.

Lão kỳ nhân nghe mấy lời của Thiên Sơn Long Nữ vừa thốt vô cùng khích động, trầm giọng bảo :

— Nữ đồ hãy yên tâm, cứ lo cho xong cái mục đích bấy nay từng theo đuổi dù đó là một ảo ảnh không bao giờ thành tựu. Cánh cửa đạo môn ta luôn luôn mở sẵn chờ tệ đồ trở về.

Đến đây, hai thầy trò cùng im lặng không nói nữa, mỗi người đều mang một ý nghĩ khác nhau.

Tình sư đệ sâu xa thắm thiết tràn ngập trong tâm hồn Thiên Sơn Long Nữ và Chung Ly Mộ Hoàng.

Như vậy một chập khá lâu, chợt tiếng thở phào của Quỳnh Giao làm cho hai thầy trò Chung Ly Mộ Hoàng giật mình trở lại thực tế.

Hai người đồng quay trở lại nhìn về phía phiến đá bằng phẳng

Trong lúc, Quỳnh Giao cũng vừa lồm cồm đứng dậy ngơ ngác nhìn Chung Mộ Hoàng, rồi nhìn Thiên Sơn Long Nữ biểu lộ một sự kinh dị vô tả. Nàng chưa hiểu sự thật đã diễn ra.

Sau đó, thiếu nữ đôi tặp mắt qua bên kia vực sâu ngàn trượng nhìn tuyệt vọt chớp loè.

Quỳnh Giao hốt nhớ tất cả mọi việc vừa xảy ra lúc nàng bị Ngọc Diện Diêm Bà quật nhằm một qui chưởng trọng thương đồng thời bồi thêm một ngọn chưởng khác đưa nàng xuống vực, kể đó nàng mê man đi chẳng còn biết gì nữa cả, dường như trải qua một

cơn ác mộng hãi hùng.

Bây giờ nàng còn sống lại đây, kẻ cứu mạng chẳng ai khác hơn lão già tóc râu bạc phếu, dáng mạo thanh thanh tợ thần tà cùng một thiếu phụ tuyệt đẹp đang đứng ở trước nàng.

Đã hiểu mọi sự một cách rõ ràng rồi, Quỳnh Giao xê mình tới gần Chung Ly Mộ Hoàng, thi lễ :

— Đa tạ ơn cứu tử của lão tiền bối.

Rồi day qua Thiên Sơn Long Nữ :

— Cảm đội ơn lòng của nữ hiệp đã ra tay tế độ cho tiểu nữ trong cơn hiểm nghèo hẹn có phen đáp đền.

Chung Ly Mộ Hoàng vuốt chòm râu bạc phếu, giây lâu chát chúa tợ chuông đồng vang dội bốn bề vách núi :

— Cô nương đừng để tâm ngại ngùng chi hết. Một chút công mọn chẳng có gì phải nhọc công lo nghĩ.

Thiên Sơn Long Nữ tiếp theo :

— Đây chẳng qua một mối duyên kỳ ngộ giữa ta và cô nương. Được dịp quen nhau trên chốn giang hồ là vạn hạnh rồi còn ân huệ gì cho đành mà phải ước hẹn đáp đền. Ta xin cô nương bỏ qua câu chuyện nhỏ nhen ấy, đừng vấn vương trong lòng một chút nào cả.

Mấy lời nói của Thiên Sơn Long Nữ khiến cho Quỳnh Giao cảm kích vô cùng, nàng chắp tay trước ngực :

— Cao qui thay một tấm hồn cao đẹp, tiểu nữ suốt đời nguyện nhớ ghi mấy lời vàng ngọc đó. Bây giờ xin mạn phép nữ hiệp và lão tiền bối, tiểu nữ lên đường, tâm tình xin hẹn lại mai sau.

Dứt câu, Quỳnh Giao đã vội nhấc bổng thân mình lên, phút chốc mất dạng sau ngọn đồi cao vút, quên bẵng việc hỏi qua trận đánh với Ngọc Diện Diêm Bà và tung tích của Chi Tôn.

Thầy trò Chung Ly Mộ Hoàng nhìn theo bóng thiếu nữ đã chìm trong màn sương từ lâu, mà trong lòng mang một niềm hoài nghi khó tả.

Gặp nhau trên mặt giang hồ, rồi chớp nhoáng lại chia tay, đó là một sự thường tình, nhưng Quỳnh Giao đã để lại cho hai người một nỗi bâng khuâng.

Ánh nguyệt đã tà.

Gió rừng từng hồi thổi lộng.

http://tieulun.hopto.org

Chập lâu, Chung Ly Mộ Hoằng mới từ từ ngẩng mặt nhìn trăng xế thấp xuống chân đồi.

Lão đại kỳ nhân cất giọng buồn buồn bảo Thiên Sơn Long Nữ :

— Đồ Tuệ Phương ạ ! Đêm đã sắp tàn, trời gần rựng sáng, ta còn việc gấp phải đi, xong xuôi mới trở về cõi động. Vậy từ nay trên bước giang hồ, muôn ngàn qui quyệt, thâm độc, nữ đồ đệ phải rán cẩn thận cho lắm mới được, nếu không sẽ có điều ân hận ở sau nầy.

Mấy lời ta dặn bảo nữ đồ hãy nhớ ghi, cánh cửa Sư môn luôn luôn rộng mở chờ một ngày nào đó nữ đồ quay về.

Thiên Sơn Long Nữ chắp hai tay trước ngực, nói giọng ngậm ngùi :

— Xin tuân mệnh Sư phụ, tiểu đồ sẽ khắc cốt ghi tâm những lời dạy bảo, ước mong có một ngày kia được hầu bên chân Sư phụ.

Chung Ly Mộ Hoằng trố lên một trận cười rúng động cả núi đồi, vang dội bốn bề vách đá, rồi xạ hai luồng tinh quang chói lọi nhìn Thiên Sơn Long Nữ một cái, sau đầy biến đi như một vệt khói mơ hồ về phía Bắc ngọn núi Vu Sơn dưới bóng nguyệt tà.

Cái thân pháp của lão đại kỳ nhân hư vô thần quái chưa hề trông thấy trên mặt giang hồ.

Quả thật danh bất hư truyền.

Bất giác, Thiên Sơn Long Nữ chép miệng :

— Sư phụ cũng vì ta mà buồn bực đã nhiều, nhưng nguyện ước chưa thành biết làm sao hơn được.

Đứng lặng trầm ngâm nhìn theo cái bóng hút mờ từ lầu của lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng một chập, Thiên Sơn Long Nữ buông tiếng thở dài chua xót.

Nàng quay mình trở lại nhắc lên cao ba trượng, xoay thành bề thế, rồi phóng về hướng ngọn đồi Thần nữ, nơi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa đấu nhau một trận kinh hồn cùng Chí Tôn.

Phút chốc bóng nàng chìm hẳn trong đêm sương huyền ảo...

Ánh nguyệt đã tà.

Rừng sâu rú lên từng hồi những tiếng hải hùng, ghê rợn...

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

GIỌT LỆ NGƯỜI KIẾM KHÁCH

NHẮC lại Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa sau khi quất lên lời vĩnh biệt Ngọc Diện Diêm Bà, hữu chưởng cặp Chí Tôn đã bất tỉnh như cái xác chết vào lòng buông mình tế xuống vực sâu ngàn trượng gần bên dãy đồi cao chung quanh mây khói bay vờn.

Được một khoảng, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa xoay ngang bề thế, đâu thân hình một cái phóng vào một động cốc đen ngòm.

Động cốc nầy vì bị ánh khuất một tảng đá gic ra, nên từ trên nhìn xuống không thể nào trông thấy được.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa lẫn mất trong ấy nhanh lẹ ma qui trở về địa ngục.

Vì vậy, Ngọc Diện Diêm Bà đứng trên miệng vực, chỉ t thấy phía dưới thăm thẳm một vùng sâu vô tận cuồn cuộn khói n tỏa mờ như đường vào âm cảnh, không làm sao có thể nhận ra bó dáng Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Chí Tôn được.

Sau một chập đứng yên nghe ngóng trên miệng vực văng vẳng lời ai oán của Ngọc Diện Diêm Bà, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa sợ bị bại lộ hành tung, Qui bà theo xuống nguy hiểm cho sinh mạng của Chí Tôn, liền đi sau vào trong động cốc.

Độ chừng năm trượng, Kiếm khách lách mình sang một nẻ khác, trên tay vẫn ôm chặt Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng hiểu chàng thiếu hiệp giang hồ đã chết hẳn chưa mà cứ mãi bất động trong lòng Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Quanh qua lộn lại trong động cốc một hồi, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa trở ra một đường hang khác cộng rãi hơn, chứ vì có tới hai trượng.

Không bao lâu Kiếm khách đã tới một cái thạch cốc to lớn, từng trận gió lồng lộng thổi vào.

Ánh trăng tà từ phía ngoài thấp thoáng soi huyền ảo thạch cốc trông như một động phủ của các bậc thần tiên trong những câu chuyện cổ ngày xưa sử sách ghi chép.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa ngưng thần hình lại trong thạch cốc, đem Chí Tôn đặt nằm trên phiến đá bằng phẳng.

Chàng hãy còn bất động, hai mắt nhắm nghiền.

Qua ánh nguyệt tà soi chiếu, Chí Tôn để hiện ra một gương mặt đẹp tuyệt thế, giống hệt Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, như một cặp song sinh nếu tuổi tác đừng chênh lệch.

Đặt Chí Tôn nằm trên phiến đá xong, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa nhìn chàng một chập, chợt nói giọng cảm kích :

— Tiểu tử ạ ! Sự tình quả thật quá éo le, khúc chiết có một không hai trên cõi đời này, nhưng ta nhất định không thể nào kể cho ngươi biết được một quá khứ trầm trọng đau buồn, mối u tình thảm uyệt đã tạo thành cái hậu quả khủng khiếp ngày nay.

Hiện giờ, chỉ còn một cách là ta cố nén lòng âm thầm chịu g sự đau khổ một mình thôi.

Ta mong tháng năm trôi qua chôn vùi đồng tro tàn dĩ vãng rong đau đó mai hậu vũ lâm không còn nhắc đến tên ta.

Những lời oán than của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa ot ra hết sức mập mờ, khó hiểu, chẳng lẽ dĩ vãng Kiếm Khách có ên hệ gì đến thời ấu thơ của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Vừa rồi, thốt ra mấy câu nói đó, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã bộc lộ những gì ?

Kiếm Khách Phạm thiên Hoa !

Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô !

Hai người này trong dĩ vãng có dính dấp gì đến cái thân thế mơ hồ, vong gia của Chí Tôn chăng ?

Chàng có phải chính hiện thân ngày nay của giọt máu rơi giữa

cặp uyên ương thần quái cách gần hai mươi năm về trước đã từng vỡ tan thê thảm trên mặt giang hồ đó ?

Chàng có đúng là Phạm Thừa Chí, đứa bé thất lạc ngày xưa sau trận hỏa hoạn tại một gia đình nông phu nọ mà đã có lần lão tiền bối Phi Lôi Ngũ Ưng thuật cho chàng nghe trên ngọn cổ sơn kia chăng ?

Bí mật vẫn bao trùm thân thế của chàng thiếu hiệp giang hồ như một bầu trời đêm u ám.

Kẻ sinh thành của Chí Tôn là ai hãy còn là một câu đố vạn đời.

Giang hồ chỉ có thể nghi ngờ, nhưng không một ai dám quả quyết Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa có phải đúng là gia phụ chàng hay không ?

Đồng thời, Ngọc Diện Diêm Bà có phải thân mẫu Chí Tôn hay còn những sự bí ẩn nào khác.

Thế nhưng mấy lời của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa vừa thốt ra thật có chỗ đáng nghi ngờ Kiếm Khách và Ngọc Diện Diêm Bà có dính dấp với cái thân thế dĩ vãng chàng.

Lời than vừa chấm dứt, đã thấy hai giọt lệ lăn dài xuống má Kiếm Khách Phạm thiên Hoa.

Kiếm Khách biểu lộ một nỗi thương tâm cùng tột.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã khóc !

Quả là một chuyện không ngờ.

Sau cùng, dường như mối thương tâm khích động đến tột cùng, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không còn đứng vững nữa, ngồi bên cạnh cái xác bất động của Chí Tôn.

Kiếm Khách vừa thở than những lời ai oán, vừa đợi chờ,

Kiếm Khách đưa cặp mắt huyền bí hơi dịu ngầm vì lệ nhìn ánh nguyệt tà rồi lẩm bẩm :

— Đêm đã sắp tàn, ta cũng nán lại trong một thời gian ngắn chờ trời gần sáng ra sẽ cứu tiểu tử tỉnh lại, nếu hiện giờ mở các huyệt đạo trong cơ thể cho gã sớm, sợ e không khỏi xảy ra những điều bất trắc, hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Tiểu tử nóng này vì phục thù cho Sư môn quay lại ngọn đối Thần nữ gặp Nữ ma đấu một lần nữa tính mạng chắc chắn chẳng còn.

Thầm nhủ xong, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa yên lặng ngồi bên cạnh Chí Tôn, đưa mắt trìu mến nhìn chàng như một người cha hiền đang âu yếm đứa trẻ hãy còn bé thơ.

http://tieulun.hopto.org

Trong cái nhìn đó còn ẩn chứa một niềm chua xót vô bờ mà Kiếm Khách dường như không thể nào nói ra bằng lời được.

Vầng nguyệt xế tà từ từ... lặn xuống chân đồi xa dưới cánh rừng già muôn đời trầm mặc.

Chẳng bao lâu bình minh đã hé dạng đằng đông...

Cảnh vật hiện dần qua ánh sáng.

Bất giác, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa giật mình đứng phắt dậy, mồm tự nhủ :

— Giờ trời đã sáng ra, ta có thể giải các huyệt đạo cho tiểu tử sống lại rồi.

Tức thì, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa rờ tay vào ba đại huyệt trong mình Chí Tôn, khai thông các đường kinh mạch bị bế tắt.

Sau cùng, Kiếm Khách vận chân nguơn vào huyệt dương hư của Chí Tôn truyền độ một khắc thời gian.

Xong đâu đấy, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa buông chàng thiếu hiệp giang hồ, tháo lùi ra ngoài xa chừng một trượng đứng nhìn sự hiệu quả của sự vận công cứu chữa đó.

Giây lâu, thần sắc trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn bỗng thấy điều hòa trở lại, chàng khe khẽ động đậy thân hình, rồi cuối cùng mở bừng cặp kỳ quang ra.

Nhận thấy mình đang nằm trong một cái thạch động to rộng, Chí Tôn biểu lộ một sự kinh ngạc vô tả, chàng nhấc bổng thân mình lên lẹ làng phóng ngay dậy.

Chàng thiếu hiệp giang hồ quét cặp kỳ quang nhìn chung quanh một lượt chợt chạm nhằm cặp nhỡn tuyến huyền bí của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, bất giác chàng bật thốt :

— Ố, Phạm tiền bối đây rồi !

Nét mặt Chí Tôn đột hiện lên một vẻ vui mừng pha lẫn sự quái lạ, dường đã trải qua một cơn mộng hãi hùng.

Trong khi, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa lẳng lặng đứng yên chẳng một chút nhích động, hình như Kiếm khách còn chờ đợi phản ứng của Chí Tôn về sự hiện diện Kiếm khách trong thạch thất này.

Qua phút giây kinh dị tột độ, Chí Tôn xê mình đến gần bên cạnh Kiếm khách Phạm Thiên Hoa cung kính hỏi :

— Thưa tiền bối, đây là nơi nào ?

Hai luồng sáng huyền bí trong mắt Kiếm khách Phạm Thiên Hoa như ngầm dịu lại, trầm trầm đáp :

— Đây là một động cốc ẩn ngậm từ cái vực sâu ngàn trượng trở ra, nằm về phía Tây núi Vu Sơn, cách xa nơi đầu võ dưới chân đồi Thần nữ độ khoảng chừng năm dặm đường trường, nhưng địa thế rất là bí hiểm, nếu không quen thuộc, khó mà tìm được.

Chí Tôn sáng rỡ cặp kỳ quang chàng nhìn quanh động cốc, tỏ ra như đã hiểu biết.

Sực nhớ tới trận đấu võ kinh hồn cùng Ngọc Diện Diêm Bà dưới chân ngọn đồi thần nữ vừa qua, Chí Tôn chợt day lại hỏi Kiếm khách Phạm Thiên Hoa :

— Còn Nữ đại ma đầu Ngọc Diện Diêm Bà ở nơi đâu rồi hở Phạm tiền bối ?

Nghe Chí Tôn gọi Ngọc Diện Diêm Bà bằng đại ma đầu, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa khích động mãnh liệt, nhưng gắng gượng giữ vẻ mặt bình thản, nhẹ nhàng đáp :

— Ma nữ đi rồi !

Chí Tôn hết sức ngạc nhiên về câu trả lời của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, Chàng nhớ lại trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Ngọc Diện Diêm Bà chàng và Kiếm khách trong đêm rồi trên sân trường to rộng cạnh bên ngọn cao sơn.

Rõ ràng chàng đã dùng đến quái chưởng «Lôi Kinh Thiên Địa», một chiêu thức tột bực trong năm ngón võ công «Ô Mộc Bảo Lục», thế mà không thắng nổi Ngọc Diện Diêm Bà.

Quỉ Bà dâm ác này đã dùng ma pháp «Phi Ảnh Âm Hồn» phá tan thế công lôi đình của chàng.

Cả đến Kiếm khách Phạm Thiên Hoa cũng đã thi triển thần công «Thiên Địa Giao Thái» trợ chiến cùng Chí Tôn, vậy mà vẫn còn không thể chống đỡ nổi những đường chiêu cực kỳ quái dị của Ngọc Diện Diêm Bà, đến phải trúng nhằm một qui chưởng thọ thương nơi ngực.

Giá Chí Tôn không có hai độ kỳ duyên nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, hòa thành âm dương lưỡng cực, tạo nên nội lực một trăm năm mươi năm chịu đựng sức tàn phá thảm khốc của ngọn qui chưởng, chắc chắn chàng đã tử nạn dưới bàn tay tàn độc của Ngọc Diện Diêm Bà rồi.

Giờ [illegible] Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa báo qui bà đã đi rồi

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn ngẫm nghĩ mãi cũng không sao có thể đoán nổi câu chuyện xảy ra từ đêm qua như thế nào.

Chàng nhìn Kiếm Khách :

— Tiền bối có thể nào thuật lại cho vãn bối nghe rõ ràng phần kết cuộc trận giao đấu giữa chúng ta cùng nữ ma đầu Ngọc Diện Diêm Bà trong đêm rồi chăng ?

Chắc tiền bối không nỡ chối từ điều nầy ?

Trầm ngâm một lúc, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chầm rãi đáp câu hỏi của Chí Tôn :

— Có thể lắm chứ. Chẳng có gì lạ cả tiểu tử ạ ! Đêm qua sau mấy đường chiêu trợ sức cùng thiếu hiệp tấn công Ngọc Diện Diêm Bà, ta tự cảm thấy võ công ta và ngươi hãy còn kém sút đối phương một bực. Cả hai chúng ta hiệp lại tận lực cũng không chống nổi uy vũ tàn khốc của ma nữ, vì ngoài nội lực cao thâm, ả lại còn những đường chiêu võ cùng quái gở, đến như ta từng trải mặt giang hồ mấy mươi năm nay vẫn chưa hề trông thấy nhân vật nào tà quái đến thế.

Vì vậy, ta tự nghĩ nếu cứ kéo dài trận đấu, rốt cuộc ta và tiểu tử cũng chỉ rước lấy phần thảm bại mà thôi.

Phần lúc ấy thiếu hiệp cũng đã bị trúng một chưởng thọ thương nơi ngực lại điên cuồng quyết chí tử đấu nguy hiểm muôn phần, nên ta lo ngại cho ngươi có mệnh hào sẽ ân hận suốt đời, nên thừa cơ hội đứng ít bên ngươi, lẹ tay điểm huyệt cho ngươi mê man đi, rồi bế lấy chạy tới một chân đồi, nhưng bị ma nữ đuổi theo bức bách, túng thế, ta phải phóng mình xuống một cái vực sâu ngàn trượng...

Chí Tôn chợt trộ cặp kỳ quang :

— Thưa Phạm tiền bối, thế sao hiện giờ chúng ta lại ở nơi nầy ? Tại sao đã phóng xuống vực sâu ngàn trượng mà lại có thể còn sống sót được ? Tiền bối hãy cho vãn bối hiểu rõ điều nầy.

Phạm Thiên Hoa nói tiếp :

Cái vực sau không đáy nầy cách đây mười mấy năm về trước, tình cờ một hôm vì sự vô ý, mà ta phát giác được từ mé vực ngó xuống vách đá chừng mười trượng, có một miệng ngách ẩn thông vào con đường bí mật trổ ra động đá nầy. Khi nhảy xuống vực, bất cứ một tuyệt thủ nào đứng phía trên, cũng không thể nào trông

thấy được, mà chỉ nhận ra một vùng thăm thẳm mịt mờ, phía dưới khói mây cuộn tỏa mà thôi.

Chí Tôn chợt hiểu ra :

— Chính vì vậy Ngọc Diện Diêm Bà đã lầm tưởng tiền bối mang vãn bối cùng nhảy xuống tự tận dưới vực sâu không đáy cả hai cùng chôn thây dưới cái vực sâu ngàn trượng đó ?

Kiếm Khách khe khẽ gật đầu :

— Đúng đấy, hiện giờ chắc chắn nữ ma đầu quả quyết rằng ta và thiếu hiệp đã tan xương nát thịt dưới đáy vực sâu rồi. Ả sẽ không có thể nghi ngờ gì nữa cả.

Chí Tôn rít hận cừu :

Ngọc Diện Diêm Bà ! một lần ta thất bại, hận thù càng chồng chất cao thêm. Ngày mai đây, dù cho ngươi có đào tàu tận chân mây, gốc bể, ta nhất định cũng tìm giết cho được ngươi rửa sạch mối sư cừu, và hai trăm mạng người Cam lộ Bang bị thảm tử.

Ta thề nếu không làm tròn lời nguyện, sẽ tự hủy mình trước khi gặp mặt thầy ta dưới chốn cửu đài.

Bất cứ trở lực nào cũng không thay đổi lời nguyện được.

Lời khẩn nguyện toát hồn của Chí Tôn, khiến ai nghe cũng sửng sờ cả tóc gáy biết ngay oán cừu đang cháy rực trong lòng chàng.

Phạm Thiên Hoa rùng mình mấy lượt, trên gương mặt Kiếm Khách hiện lên một niềm đau thương lẫn chua xót rõ rệt.

Mỗi lời khẩn nguyện của Chí Tôn dường ai đang cầm dao đâm vào trái tim Kiếm Khách.

Chẳng hiểu Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đang nghĩ gì, mà lại khích động mãnh liệt đến thế ?

Chập lâu, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa buông tiếng thở dài như lời than oán, rồi buồn rầu bảo Chí Tôn :

— Duyên hội ngộ còn dài, chúng ta sẽ gặp nhau một ngày sau sáng dượi hơn bây giờ ta phải trở lại núi Tây-Nhạc bái kiến sư môn đang chờ đợi ta còn nhiều việc cấp bách phải làm, không thể trễ nải thêm một khắc nào nữa.

Còn thiếu hiệp có quay lại ngọn đồi Thần Nữ gặp lại nhị vị Bắc Phong Hòa Thượng và lão Quái Ngư không ?

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn thầm nghĩ :

— Hiện nay ta còn nhiều việc phải làm, nếu trở lại ngọn đồi thần nữ tìm nhị vị lão tiền bối thì khó lòng thoát khỏi sự tri niệu của Huỳnh Tiểu muội, biết đâu vì cảm thương nàng mà ta nhẫm mắt dấn thân vào sự yêu đương, hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Trong khi, Hồng Y Xảo Nhi dù đã bị nạn ngoài bể cả nhưng chưa biết sự sống chết thế nào, ta phải giữ vẹn một niềm chung thủy của nàng đến phút giây cùng tận cuộc đời thôi.

Vậy ta cũng nên lên đường ngay lúc này đâu quay lại sân vọng nguyệt gặp ba người làm gì thêm rắc rối.

Nghĩ xong, Chí Tôn cung kính đáp :

— Đa tạ thạnh tình của tiền bối. Những điều lo lắng của tiền bối đối với vãn bối xin ghi tạc vào lòng. Nhưng hiện giờ vãn bối còn mang nhiều sứ mạng trong mình, cần phải thực hiện trong thời gian ngắn sẽ trở về đỉnh đến thần Nữ gặp lại lão nhân được.

Nếu có gặp lại lão kỳ nhân, tiền bối trao lời lại vãn bối xin bái biệt hẹn lúc khác đến bối.

Phạm Thiên Hoa có vẻ luyến lưu :

— Vậy chúng ta rời khỏi động này rồi chia tay cho sớm hẹn hiệp nhé.

Chí Tôn cung kính :

— Vâng, xin tiền bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau.

Kiếm khách bước ra khỏi động đá.

Chí Tôn lặng lẽ theo sau Kiếm khách.

Bên ngoài là một vùng núi non trùng điệp nối tiếp với nhau vô tận, xem như liền với chân trời.

Lúc ấy, ánh sáng bình minh vừa lỗ dạng ở phương Đông, tỏa ánh sáng xuống chân mây như một viên hồng ngọc khổng lồ, chung quanh tua tủa hình rẻ quạt trông đẹp mắt vô cùng.

Cảnh vật ban mai hiện ra trước mặt chẳng khác nào một bức tranh thủy mạc, da núi xanh rờn như muôn ngàn lớp sóng đại dương, chập chùng giữa khoảng không gian bao la vô tận.

Chí Tôn chắp tay trước ngực ngậm ngùi :

— Xin bái biệt tiền bối, chưa biết ngày nào tái ngộ, để được tiếp hầu những lời chỉ dạy quí báu của người.

Chàng toan nhắc mình phóng lên một ngọn đồi cheo leo thì Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã gọi giật :

— Khoan đã, thiếu hiệp chờ ta căn dặn điều nầy.

Chí Tôn dừng bước :

— Tiền bối còn căn dặn điều gì, xin nói ra.

Đưa hai mắt huyền bí tựa hồ quen thuộc nhiều lần chiếu thẳng vào cặp kỳ quang của Chí Tôn, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nói giọng khích động như một người thấy trong giờ giảng dạy môn đồ :

— Từ nay trên chốn giang hồ nếu ai có hỏi đến tung tích của ta thiếu hiệp cứ bảo rằng ta đã chết dưới vực sâu nầy, kể từ đêm qua, như vậy cũng mãn nguyện cho ta lắm rồi.

Ngẫm nghĩ giây lâu, Chí Tôn nói :

— Vãn bối xin tuân theo lệnh của tiền bối, nhưng có một điều khó khăn là đêm qua cả hai chúng ta đều rớt xuống vực nầy. Như vậy, vãn bối phải nói nguyên nhân như thế nào về sự sống sót của mình.

Phạm Thiên Hoa đáp chẳng cần nghĩ ngợi :

— Việc chết sống của con người trên cõi đời nầy đều do số mệnh, chẳng lẽ thiếu hiệp không thể bảo cho bọn họ biết là mình may mắn được một kỳ duyên nào như từ trước đến giờ hay sao.

Ta tin, thiếu hiệp bịa ra một sự huyền diệu nào đó đã cứu thoát chết là bọn giang hồ chẳng hề hoài nghi điều gì cả.

Chí Tôn sáng rỡ cặp kỳ quang :

— Như vậy kể cũng tạm xong, vãn bối sẽ vâng mệnh tiền bối bảo bọn giang hồ biết theo lời dặn dò đó, suốt đời chẳng hề thò lộ cho một ai hiểu rõ chuyện nầy cả.

Phạm Thiên Hoa khích động :

— Cám ơn thiếu hiệp có lòng tốt với ta. Thôi ngươi hãy lên đường cứ đi qua hết dãy đồi nầy nhắm phía phải tiến tới chừng một khoảng khắc thời gian sẽ ra quan lộ trở về Thương Châu.

Chí Tôn chắp tay :

— Xin tạm biệt lão tiền bối.

Định nhắc mình bay đi nhưng chợt nhớ đến một điều hệ trọng, Chí Tôn dừng lại nói :

— Thưa tiền bối trước khi rời khỏi nơi nầy, vãn bối có hai việc phải bạch lại rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

Phạm Thiên Hoa có vẻ ngạc nhiên :

— Hai việc gì, thiếu hiệp cứ bảo ta nghe thử xem sao ?

— Việc thứ nhất là ngày trước khi còn lại thành Trường Sa văn bối có hứa với Thiên Sơn Long Nữ Đồ Tuệ Phương đi tìm tung tích của tiền bối chốn giang hồ, bao giờ phăng được manh mối, văn bối sẽ báo tin cho Cô cô hay, nhưng nay sự tình thay đổi thế nầy, thật là một điều khó nghĩ vô cùng. Văn bối gặp lại Đồ Cô cô sẽ phải ăn nói làm sao đây ?

Ngừng lại một giây Chí Tôn tiếp :

— Theo chỗ văn bối hiểu : trải qua mười mấy năm trời Đồ Cô cô chẳng một phút giây nào không ra công tìm kiếm tiền bối, do đó, tuổi thanh xuân của Cô cô vì thời gian đã thấy hao mòn trông rất đáng thương hại chẳng hiểu tiền bối quyết định lẽ nào, xin cho văn bối được rõ tôn ý ?

Phạm Thiên Hoa ngửa mặt lên than dài :

— Đau thay ! Thiên Sơn Long Nữ cũng vì quá thương yêu ta trọn một đời vương vấn mối u tình, mà thân thể phải mỏi mòn tiều tụy, nhưng biết làm sao hơn được bây giờ ? Định mệnh quả nhiên cay nghiệt thật.

Kiếm Khách than dứt câu, bùi ngùi bảo Chí Tôn :

— Thiếu hiệp ạ ! Dĩ vãng đã chết lâu rồi không thể làm sao sống lại được. Nếu có gặp lại Thiên Sơn Long Nữ Đồ Tuệ thương thiếu hiệp cứ bảo với nàng rằng ta đã vùi thây dưới đáy vực sâu này rồi, nàng đừng tìm nữa làm gì phí cả tuổi xuân xanh vô ích.

Giọng nói của Chí Tôn bỗng trở nên buồn bã :

— Thưa tiền bối ! Nếu hành động như thế, chẳng phải là khiến cho Đồ cô cô phải trọn đời cam chịu sự đau khổ đày vò hay sao ? Hơn nữa cô cô nghe chắc chắn tin nầy cũng có thể dám tự hủy mình lắm đây.

Tiền bối không thể nào tìm được một phương pháp trong đó có lẫn một chữ hy sinh để giải thoát cho nàng à ?

Cặp mắt huyền bí của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa bỗng như vương chút lệ, buông tiếng thở dài :

— Thiếu hiệp quên rằng «gươm bén khi đã cắt đứt tơ đàn sẽ không nối được.» Yêu đương đã lỗi lầm rồi, đừng để cho ân hận mai sau,

Huống ngày nay, tuổi thanh xuân của ta đã đi qua làm sao nối lại những gì mộng ảnh của buổi thiếu thời cho được.

Chẳng phải ta hẹp lượng, nhưng sự thật cuộc đời quá não nề ở trước mắt, tự thân ta còn xử chưa xong, làm sao dám gánh vác chuyện người để lấy thêm đau khổ cho kẻ khác.

Nghe những lời tâm huyết của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, Chí Tôn cảm thấy bối hối xúc động, cất giọng trầm buồn :

— Tiền bối đã cạn lời như thế, văn bối không còn phải biết nói sao hơn. Nhưng còn một việc thứ nhì chẳng hiểu tiền bối có cho phép nói ra chăng ?

Phạm thiên Hoa ôn tồn bảo :

— Thiếu Hiệp cứ tự nhiên đừng ngại ngùng chi cả.

Chí Tôn lặng đi một chập, rồi nói :

— Hôm trước đi ngang qua ngọn Cổ Sơn, vô tình văn bối đang khi theo dõi hai bóng thiếu nữ vận y-phục trắng tinh cờ gặp Phi Lôi Ngũ Ưng, người ở đó mười mấy năm trời trông ôm gầy thấy rõ. Hiện nay lão tiền bối vẫn còn ẩn mình trên ngọn cổ sơn đó.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hết sức kinh dị :

— Tại sao Phi Lôi Ngũ Ưng lại chờ ta trên ngọn cổ sơn ?

Chí Tôn đáp :

— Vì Phi Lôi lão tiền bối cái vực sâu chung quanh mấy khối vòn bay đó chính là sào huyệt của Ngọc Diện Diêm Bà, có thể tiền bối bị nữ đại ma đầu nầy giam cầm dưới đáy động từ lâu, nên lão ta ở đây canh chừng sự xuất hiện của đối phương.

Kiếm Khách cau mày :

— Rồi vì sao Phi Lôi lão huynh ở trên ngọn Cổ Sơn kỳ đến mười mấy năm trời nay ?

Chí Tôn chưa xót hộ cho người :

— Thưa tiền bối, vì trải qua thời gian dài đằng đẵng đó mà Phi Lôi lão tiền bối không hề trông thấy Ngọc Diện Diêm Bà xuất hiện một lần nào, lại nữa từ bên nầy ngọn cổ sơn sang bên kia bờ vực có đến ngoài trăm trượng, không một cao thủ nào có thể bay qua nổi, cho nên lão tiền bối chỉ còn cách ở trên núi rình rập đợi chờ mà thôi.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khích động mãnh liệt :

http://tieulun.hopto.org

— Thế à ?

Tự nhiên hai giọt lệ anh hùng từ trong khóe mắt của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lăn dài xuống má.

Lặng đi một khắc thời gian, Kiếm Khách cất giọng bi thiết báo Chí Tôn :

— Việc nầy để ta lo liệu, khỏi nhọc lòng thiếu hiệp nữa. Tội nghiệp cho Phi Lôi lão huynh thì thôi.

Trông thấy Kiếm Khách buồn rầu, Chí Tôn cảm thấy lòng chàng xúc động khôn cùng. Chàng im lặng vì tôn trọng nỗi đau khổ của Kiếm Khách, ngó lăng bên ngọn đồi xa mây trắng bay vờn:

Thời khắc chậm chạp trôi qua...

Mặt trời lên khỏi ngọn đồi thấp dưới quãng rừng già.

Chợt nhớ đến trong mình còn mang nhiều sứ mạng, Chí Tôn chắp tay trước ngực, cung kính nói :

— Nếu không còn việc gì quan hệ, vãn bối xin phép lão tiền bối được lên đường, vì còn nhiều việc gấp rút.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt ngầm dịu ánh sáng theo một giọng nói hết sức luyến lưu :

— Thiếu hiệp ơ ! Trên mặt giang hồ đầy mưu mô quỉ quyệt, từ đây ngươi hãy rán hết sức cẩn thận, và bảo trọng thân mình, đừng cho một phút sa cơ mà mang hận đến suốt đời.

Ta ước mong chỉ bấy nhiêu thôi.

Lời nói lờ mờ khó hiểu của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, khiến cho Chí Tôn vừa cảm kích vì sự chu đáo, lại vừa lạ lùng ở chỗ quan tâm của Kiếm khách đối với chàng, liền cảm cho chàng biết giữa Kiếm khách và chàng phải có một hệ trọng sâu xa.

Chàng nhìn Kiếm khách Phạm Thiên Hoa bằng cặp mắt biết ơn, rồi thảo lui một bước chắp tay cung kính :

Vãn bối xin ghi tạc vào lòng những lời tiền bối vừa chỉ dạy, trọn đời nguyện chẳng dám quên.

Hai người chia tay nhau ngay phút đó.

Mỗi người phóng đi một nẻo đường . . .

Chí Tôn vượt qua ngọn đồi nầy đến ngọn đồi khác, theo hướng Kiếm khách Phạm Thiên Hoa vừa bảo, tìm ra quan lộ.

Vừa đi lòng chàng không quên nung nấu mối Sư cừu, ngày nào giết xong bốn tên đại ác ma còn lại, mới trút được gánh nặng trên

vai chàng. Chừng ấy chàng mới yên tâm lo tìm cái thân thể mơ hồ của mình được.

Trong huyết hải thâm cừu Sư phụ chàng có ghi rõ năm đại cừu nhân :

Riêng lão đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan đã bị chàng diệt trừ rồi, bây giờ còn lại bốn tên :

Đó là :

Xích Phát Âm Ma.

Ngọc Diện Diêm Bà.

Liệt Dương Quái Lão.

Quái Nạp Mộc Thông.

Hai đại ác ma Liệt Dương Quái Lão, Quái Nạp Mộc Thông, Chí Tôn đã từng biết qua công lực của chúng, có thể tiêu trừ được, nhưng còn Ngọc Diện Diêm Bà sau trận đấu đêm qua, chàng tự thấy võ công của mình còn kém xúc kẻ đại thù một bực, chưa thể đương đầu nổi với ả, đừng nói đến chuyện phục thù cho Cam Lộ Bang theo cái di chí của Sư môn.

Thêm vào Xích Phát Âm Ma tung tích hiện nay giang hồ chưa một ai được công lực như của lão đại ác ma nầy, còn cao hơn cả Ngọc Diện Diêm Bà, với thân thủ hiện tại của chàng tìm cừu báo hận, có khác nào mò trăng đáy bể, lên núi tìm châu.

Bây giờ chỉ còn một phương cách chót là chàng phải luyện cho thành năm ngón võ công tuyệt thế trong bảo vật Ô mộc bảo Lọc, rồi mới nói tới chuyện đối diện với Ngọc Diện Diêm Bà và lão đại ác tinh Xích Phát Âm Ma, làm tròn lời khẩn nguyện năm xưa được.

Muốn thế Chí Tôn cần phải tìm một nơi hang động vắng tuyệt bóng người trải qua một thời gian nhập định ngưng tụ tinh thần nghiên ngẫm bốn đường chiêu còn lại trong chưởng pháp Ô Mộc Thần Công.

Bốn chưởng pháp đó là :

« Thu Phong Lạc Diệp, »

« Lập Chưởng Đố Long »

« Nộ Hải Dương Ba »

« Càng Khôn Thần Công »

Còn quái chưởng Lôi Kinh Thiên Địa chàng đã luyện thành rồi

http://tieulun.hopto.org

nhưng chưa có thể thắng nổi Ngọc Diện Diêm Bà thì làm sao chống lại Xích Phát Ấm Ma, một đại ma đầu cầm đầu phe Hắc Đạo

Suy nghĩ đến đây, Chí Tôn đã tới quan lộ bao giờ không hề hay biết. Chàng phóng thẳng theo đường như một làn mây nhạt.

Chiều hôm đó, Chí Tôn tới một thị trấn nhỏ, cách Kỳ Sơn ba mươi dặm về hướng đông nam.

Chàng đã thấy đói khát, liền dừng chân, ghé một tửu lâu, gọi thức ăn rượu nhắm, vừa ngồi ăn vừa nghỉ ngợi cuộc hành trình, để tìm một cõi sơn vắng người qua lại, luyện võ công.

Nhớ đến Kỳ Sơn là một dãy núi cực kỳ hiểm trở, rừng núi điệp trùng. Chí Tôn hiện lên ánh mắt sáng lòe, một sự vui mừng khấp khởi.

Chàng tự nhủ i

— Xưa nay Kỳ Sơn có tiếng là thâm sơn cùng cốc hiểm trở vô phần quanh năm không một dấu chân người lui tới, sao ta không đến đấy tìm một hang động kín đáo mà nghiên ngẫm bốn thần công Ô Mộc Bảo Lục cho kịp thời gian đi tìm bốn tên đại ác ma trả mối Sư cừu.

Chí Tôn nghĩ đến đây, chợt trông thấy hai gã thiếu niên từ ngoài bước vào, xem chừng đó là cao thủ võ lâm, bốn mắt chớp ngời công lực, gã lớn hơn vận áo xanh, còn lão bé hơn mặc áo vàng.

Hai gã thiếu niên đi xăm xăm đến chiếc bàn trống gần chỗ Chí Tôn, ngồi xuống đối diện nhau gọi tửu bảo mang rượu ra uống. nghênh ngang như chẳng còn trông thấy ai chung quanh cả.

Thoạt đầu Chí Tôn đã chú ý đến hai gã thiếu niên này, vì chàng nhận thấy trong bốn luồng nhỡn tuyến rực rỡ của họ, đủ biểu lộ đó là hai cao thủ quán tuyệt giang hồ.

Họ vào tửu điếm này chắc chắn có bàn một chuyện gì hệ trọng nhưng chẳng vờ như chẳng hề lưu tâm đến bọn họ, khiến họ không chú ý đến chàng để dễ dàng theo dõi câu chuyện.

Quả nhiên rượu được vài chun, gã thiếu niên áo xanh quét hai luồng xạ nhỡn chung quanh như xem có ai để ý đến mình chăng, rồi đay qua gã thiếu niên áo vàng nói thật khẽ, nhưng cũng đủ lọt vào tai Chí Tôn :

— Huynh đài có được nghe gần đây một sự lạ lùng vừa xuất hiện trong núi Kỳ Sơn chăng ?

Gã thiếu niên áo vàng đáp :

— Tiểu đệ không được rõ việc nầy, nhưng có thể vì thế mà Huynh đài hẹn cùng Tiểu đệ đến tửu điếm nầy không ?

Thiếu niên áo xanh gật đầu trầm giọng :

— Phải đấy tiểu đệ hẹn huynh đài đến đây cùng vào núi Kỳ Sơn thám hiểm một lần xem sao về tin đồn nầy, biết đâu hai anh em ta chẳng là những kẻ lập công đầu tiên trong giới vũ lâm.

Thiếu niên áo vàng đảo mắt sang mấy bàn kế cận, rồi thì thầm vào tai thiếu niên áo vàng, nhưng Chí Tôn vẫn nghe rất rõ ràng :

Nhưng là việc gì huynh đài hãy nói cho tiểu đệ nghe thử, rồi chúng ta cùng quyết định chuyến đi mạo hiểm sau.

Nốc cạn chun rượu thứ ba thiếu niên áo xanh đặt cốc xuống bàn, kề mồm vào tai gã kia :

— Khám phá U Minh Cung !

Thiếu niên áo vàng trợn mắt :

— U Minh Cung !

— Phải đấy chúng ta đi khám phá ma cung nầy!

Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên vô tả :

— Tiểu đệ chưa nghe tới tên nầy một lần nào, nhưng huynh đài có biết chủ cung là ai không ?

Thiếu niên áo vàng càng trầm giọng hơn :

— Rất rõ ràng, chủ cung U Minh là Nam Hoa Quái Tinh, Sư môn của Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô đấy.

Bất giác Chí Tôn rùng mình lên, đây là lần thứ nhất chàng nghe trong chốn hải hồ nhắc đến tên nữ quái tinh khủng khiếp đó, vì cứ theo lời Sư phụ chàng Dương Chấn Hoàn ngày trước có giảng dạy, thì cách đây hơn năm mươi năm về trước, ả nầy từng suýt gây mặt nhật cho vũ lâm, nhưng sau trận huyết chiến giữa ả và năm môn phái có tới ba mươi tuyệt thủ bậc nhất vũ lâm cùng ngoài một ngàn cao thủ vây đánh tại cánh rừng già, ả sát hại có đến năm trăm cao thủ, sau cùng bị trọng thương biệt tích giang hồ cho mãi đến ngày nay.

Ai ai cũng tưởng nữa quái tinh nầy đã vùi thây tận chốn sơn lâm cùng cốc, chẳng ngờ giờ đây lại tái hiện trong ngọn Kỳ Sơn, quả lịch sử vũ lâm đã đến ngày tàn tạ.

Cũng theo lời Dương Chấn Hoàn, thì kể đến nay nữ quái nầy sống có ngoài trăm tuổi, võ công bao trùm nhật nguyệt, chưa từng

http://tieulun.hopto.org

có trong lịch sử vũ lâm kim cổ thật đáng khiếp vô cùng.

Chẳng khác gì Ngọc Diện Diêm Bà, Nam Hoa Quái Tinh càng cực kỳ hiểm ác ngày trước ả đã từng bắt những trang thiếu niên vũ lâm có ít nhiều công lực hằng đêm phục dịch bên giường, hành lạc suốt sáng, rồi hạ sát luôn, thấy người chồng chất cao ngang ngọn đồi.

Tính như vậy mỗi đêm có đến ba đến năm thiếu niên, tráng hán thiệt mạng về tay nữ quái tinh sau cơn thỏa mãn dâm thú cực kỳ man rợ nửa người nửa tà quái của ả.

Trong lúc Chí Tôn lại nghe thiếu niên áo xanh tỏ ý ái ngại, bảo thiếu niên áo vàng :

— Tiểu đệ nghe công lực của Ngọc Diện Diêm Bà đã đến cõi hư vô trong chốn vũ lâm chẳng mấy người sánh kịp, nay nữ quái tinh lại là Sư tỉ của ả; thì võ công chắc chắn quỉ thần vô lượng, bọn ta tài nghệ hãy còn kém xa, làm sao dám đương đầu cùng ả, hở huynh đài ?

Thiếu niên áo vàng nhướng cặp lông mày đậm như cọ vẽ :

— Huynh đài chưa rõ nay ta vâng lệnh Thánh Quán đến tìm U Minh Cung coi ở nơi nào, cấp bách về đấy cho người được biết thế thôi, chứ nào phải tiểu đệ rủ huynh đài tới nạp mạng cho hùm thiêng đâu mà sợ hãi.

Thiếu niên áo xanh kinh ngạc :

— Thế ra Tà Thần Thánh Quán Xưa kia có điều gì hiềm khích cùng nữ quái tinh hay sao mà sai huynh đài đi tìm phương hướng U Minh Cung trở về báo tin như thế ?

Đến đây thiếu niên áo vàng càng khẽ thầm hơn :

— Đúng như vậy, tiểu đệ nghe kể lại, xưa kia trước trận đại huyết chiến diễn ra, nữ quái tinh cùng Thánh Quán song phương giao đấu trên ngọn cao phong suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc Thánh Quán bị trúng thương chột một mắt bỏ chạy vào núi, luyện võ công gần năm mươi mấy năm trời nay, giờ hay tin kẻ thù tái hiện, nên người trở lại chốn giang hồ, trả mối hận xưa.

Ngừng lại một phút lúc thiếu niên áo vàng tiếp :

— Nhưng Thánh Quán vẫn ngại chưa trả được mối hận năm xưa.

— Tại sao vậy ?

— Vì nghe đâu Nam Hoa Quái Minh đang luyện một thứ ma công vô cùng khủng khiếp, nếu thành công giang hồ quả kiếp nội mạt nhật.

— Ma công gì huynh đài có được biết chăng ?

— Tiểu đệ nghe Thánh Quán bảo đó là Dương Tinh Ma Công.

Thiếu niên áo xanh kinh dị :

— Dương Tinh Ma Công hiệu lực như thế nào ?

— Dương Tinh Ma Công đánh ra, cả một vùng năm mươi trượng âm u như địa ngục, oan hồn vây chặt kẻ thù, làm hồn mê đi chết trong lạnh lẽo, dù tháp cánh cũng không tránh khỏi.

— Tại sao quỉ chướng Dương Tinh Ma Công lại có oan hồn ?

— Vì theo Thánh Quán, ma công này luyện tất cả ba tầm chân ngươn cao thủ thiếu niên giang hồ, khi bắt được một người, quái tinh nầy sẽ cho nạn nhân uống độc dược kích thích dục tình, mặt mày như lửa đốt, nhưng sau khi hành lạc xong, ả sẽ hút hết dương tinh của nạn nhân ngã ra mà chết.

Thiếu niên áo xanh rùn mình le lưỡi :

— Thật là quái gở trên đời.

Thiếu niên áo vàng sáng rực hai mắt :

— Cuộc thám đạo của chúng ta đêm nay thật là nguy hiểm, nhưng lệnh của Thánh Quán ban ra rồi tiểu đệ không thể nào cãi chối được, huynh đài có thể giúp một tay cho tiểu đệ không ?

— Đó là chuyện dĩ nhiên rồi, dù nguy hiểm gian lao đến đâu Tiểu đệ cũng chẳng từ nan.

Thiếu niên áo vàng nói giọng cảm kích :

— Thạnh tình của huynh đài có ngày tiểu đệ sẽ báo đáp.

Chấm dứt câu nói, thiếu niên áo vàng nhìn ra cửa tửu điếm, thấy ánh dương đã tà, liền giục thiếu niên áo xanh :

— Trời đã sắp tối, chúng ta trả tiền rượu rồi lên đường cho sớm huynh đài ạ !

Hai gã thiếu niên gọi tửu bảo tính tiền xong, lẹ làng bước ra ngoài.

Câu chuyện về nữ Quái Tinh và Tà Thần Thánh Quán đều lọt vào tai Chí Tôn không xót một câu nào, chàng nhìn theo bóng hai người thiếu niên đã khuất ngoài quan lộ, lẩm bẩm một mình :

— Ô, hay là ta theo hai gã thiếu niên nầy đến U Minh Cung

http://tieulun.hopto.org

một lần xem công lực nữ Quái Tinh nầy cao cường đến bậc nào cho biết.

Nghĩ xong, Chí Tôn đứng dậy trả tiền rượu thịt chàng mau lẹ bước ra ngoài nhắc mình phóng theo hướng hai gã thiếu niên.

Chàng nhận thấy hai cái bóng đã xa ngoài trăm trượng, thân thủ quả tột bực giang hồ.

Sơ hai bóng thiếu niên hút dạng Chí Tôn thi triển thuật khinh công, thu nhanh khoảng đường dài trong chớp mắt, nhưng vẫn cách xa bọn họ ngoài tám mươi trượng, chỉ thấy hai chiếc bóng lờ mờ.

Đã trên mười dặm đường Chí Tôn chưa bắt kịp hai gã thiếu niên cứ lớn vớn trước mặt.

Tính ngạo mạn nung nấu trong lòng, Chí Tôn trổ khinh lực thần tốc đuổi theo hai bóng hút mờ ở phía trước.

Chẳng bao lâu Chí Tôn còn cách hai gã thiếu niên chừng năm trượng, chàng lại gia tăng bay mau như một làn khói.

Đột nhiên, đến cánh rừng già dưới chân giải núi trùng điệp mà hoài nghi là Kỳ Sơn, hai cái bóng vọt biến mất vào quầng cây xanh, không để lại một dấu vết nào cả.

Bấy giờ màn đêm cũng vừa sụp xuống.

Bóng tối tràn về trùm phủ núi rừng.

Nhưng cặp kỳ quang của Chí Tôn vẫn trông thấy rõ như ban ngày, chàng chạy càng nhanh hơn trước.

Trong chớp mắt Chí Tôn đã tới chân núi Kỳ Sơn, chàng dừng lại định phương hướng cánh rừng già.

Hai cái bóng thiếu niên lúc nãy đã hút dạng từ lâu.

Nhắc bổng thân hình lên cao ba trượng, phóng hai luồng xạ nhỡn tìm tòi coi có gì đáng khả nghi chăng

Nhưng tuyệt nhiên chẳng trông thấy gì cả.

Chí Tôn đáp xuống lẩm bẩm :

— Định hình Kỳ Sơn nầy quả nhiên vô cùng kỳ bí, thảo nào Nữ Quái tinh chẳng tìm nơi đây làm huyệt động, nhưng giờ biết U Minh Cung nơi nào mà kiếm tìm để thấu hiểu nội tình của Nữ Quái ?

Trầm ngâm một chập, Chí Tôn chọn hướng rừng già phóng tới.

Quanh lộn trong rừng bối lâu, vẫn không thấy chi hết, Chí Tôn lì thẳng sâu vào một thâm cốc rọi hai luồng kỳ quang coi có gì lạ chăng.

Chợt nhận ra một tòa Cổ Tự có vài đóm sáng lập lòe như những ngọn đèn ma, Chí Tôn lần tới đưa mắt nhìn vào.

Chàng lấy làm kinh dị tại chốn rừng già lại có ngôi cổ tự kỳ bí này.

Đưa hai mắt sáng rực tợ ánh tinh cầu nhìn lên tấm bản trước ngôi cổ tự thấy có đề ba chữ « Thiên Hoa Cổ Tự »

Chí Tôn hết sức lạ lùng về cái tên Thiên Hoa Cổ Tự, trên mặt giang hồ, chàng chưa từng nghe ai nói đến một lần nào. Phải chăng đó là một nơi trụ trì của vị quái nhân nào ẩn tích giang hồ.

Động tính hiếu kỳ, Chí Tôn lần bước vào trong cổ tự quét mắt chung quanh.

Chàng thấy đó là một ngôi chùa tàn phế, bụi bặm rêu phong, chính giữa một vị bồ tát to lớn đi thường, phía trên ngọn đèn xanh tỏa ánh sáng lạnh lẽo, thoạt trông đến khiếp hồn.

Chí Tôn ngơ ngác chưa hiểu rõ hư thực ra sao cả, chợt nghe tiếng động từ phía trong, theo một dị hương ngào ngạt thoảng đến mũi chàng gieo một giác cảm dễ mê.

Liền đó, một thiếu nữ xinh đẹp diễm kiều, ăn vận theo cung phục tay cầm hai chiếc nguyệt đăng từ trong bước ra, nhìn Chí Tôn bằng bờn mắt tình tứ, vừa tủm tỉm cười.

Một trong hai thiếu nữ đến trước mặt Chí Tôn cung nghinh cất giọng trong như hạc sa nửa lừng :

— Tiểu thư của hai tiện nữ xin kính mời các hạ quá bước vào trong, có việc cần đàm đạo.

Chí Tôn vô cùng kinh hãi, không hiểu tiểu thư thiếu nữ vận cung trang là ai mà lại thỉnh mời chàng vào cổ tự.

Chàng lạnh lùng hỏi :

— Nhưng tiểu thư của nhị vị cô nương là ai, mời vãn sinh vào đấy có điều gì chỉ giáo ?

Thiếu nữ vận cung trang có vẻ bí mật :

Các hạ vào đấy sẽ rõ ngay, ở ngoài cổ tự nầy nói ra không tiện.

Lời nói mập mờ của thiếu nữ cung trang khiến Chí Tôn không đoán hiểu ra làm sao cả.

Chàng tự nhủ :

— Lạ thật, tiểu thư nầy là ai, sao lại sai tỳ nữ mời ta hội kiến, bây giờ ta có nên mạo hiểm một chuyến chăng ? Biết đâu quả thật sau ngôi cổ tự Thiên Hoa nầy có những điều bí ẩn, bỏ qua

http://tieulun.hopto.org

sẽ khó mà tìm cơ hội nữa. Hay là ta cũng nên đi một chuy. xem sao.

Chàng tự nghĩ cái công lực thần xuất qui mạt của mình ngày nay, cho dù có gặp trở lực hiểm nghèo đến đâu, cũng có thể ứng phó một cách thần tình, không sợ thất sa vào lưới địch.

Lại nữa, nhân vật mà chàng sắp hội kiến đây chỉ là một ả tiểu thư, chẳng lẽ hạ nổi chàng là một tuyệt thủ lừng danh giang hồ hay sao.

Nếu có điều gì bất trắc, chàng dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình là đối phương không thể nào kềm chế được.

Vì vậy Chí Tôn gật đầu :

— Nhị vị cô nương dẫn đường đi trước ta sẽ theo sau.

Hai thiếu nữ vận cung trang ngắm liếc nhanh với nhau một cái rồi tay cầm nguyệt đăng, éo là đi trước, dáng thướt tha như hai cánh bướm đang lượn nhởn nhơ trên cành hoa.

Chí Tôn theo sau chừng nửa trượng, cặp mắt sáng rực tợ tinh cầu nhìn hai bên, thính lực vận đến tinh vi, đề phòng mọi sự bất trắc từ đâu đến ám hại chàng.

Phía sau hậu tự đầy bóng tối mịt mờ.

Hai chiếc nguyệt đăng đủ soi sáng ảo huyền.

Chẳng hiểu sao phía sau ngôi cổ tự lại thâm sâu như một cung vi của một vị vua chúa ngàn xưa đã hoang phế từ lâu.

Chí Tôn càng đi sâu, càng thấy lạnh lùng âm u, chàng có cảm tưởng như đang lạc vào một địa huyệt.

Qua khỏi dãy hoang viện bỏ phế đột ngột ba người lọt vào một cung trang chớp lòe ánh sáng của những hạt minh châu gắn trên cứ cách khoảng nhau chừng một trượng.

Một thiếu nữ vận cung trang quay lại :

— Sắp đến nơi rồi, xin các hạ bước nhanh lên kẻo tiểu thư tiện nữ nhọc lòng trông đợi.

Chí Tôn vô cùng hồi hộp, chàng không ngờ giữa chốn thâm sơn, cùng cốc nầy mà lại có một cung trang huy hoàng đến thế.

Thật là một chuyện hoang đường ngoài sức tưởng tượng.

Thoáng trông bề ngoài, ngôi Thiên Hoa Cổ Tự tường đổ rêu phong, ai cũng tưởng nơi hoang tàn, dành cho quỷ thú, bóng ly làm ổ động nào ngờ lại có một giang sơn riêng biệt của loài người.

Chí Tôn chợt đâm lo ngại, không hiểu vị Tiểu thư nào đó trần thiết cung trang nầy để làm gì ? Tại sao lại chiếm cứ giữa vùng rừng núi Kỳ Sơn và trá hình Thiên Hoa Cổ Tự ?

Nàng thuộc chánh đạo hay tà quái đã quen thuộc chàng từ bao giờ mà đêm nay lại mời chàng đến cung trang.

Giữa lúc Chí Tôn còn theo đuổi những bấc ám hoài nghi, thì một đoàn thiếu nữ mười người, vận cung phục tay cầm nguyệt đăng đủ màu sắc tiến ra, rập nhau một lượt cung nghinh.

— Tiểu thư kính mời các hạ vào tệ cung !

Chí Tôn càng sững sờ hơn, chàng nhìn mười thiếu nữ xinh đẹp đang thi lễ bằng nguyệt đăng ở trước mặt mà chẳng thốt ra lời nào cả. Chàng có cảm tưởng như mình đang lạc vào u cảnh đầy bóng tiên nga.

Mười thiếu nữ thi lễ xong, chia làm hai toán cầm nguyệt đăng đưa Chí Tôn đi thẳng vào trong, chỗ ánh sáng lập lè do những hạt minh châu gắn trên trần chiếu diệu một màu hồng nhạt huyền ảo vô cùng.

Chí Tôn lặng lẽ theo đoàn thiếu nữ vận cung trang tay giơ nguyệt đăng soi đường cho chàng đi.

Đi sâu chừng năm trượng nữa, con đường lài xuống như âm đạo từ từ thẳng vào địa phủ u minh.

Nhưng chẳng bao lâu, đường đi bằng thẳng lại, đến nơi nầy càng rộng ra thêm dưới mặt đất lẫn trên trần đều có chạm nhiều hạt minh châu sáng chói cứ cách khoảng một trượng là có bốn hạt xanh, hồng huyền ảo. Từ trước đến nay Chí Tôn chưa từng thấy bao giờ cả.

Một lát sau đã đến thâm cung chu vi to rộng không kém mấy thâm cung của những vị vua chúa ngày xưa.

Một vòng tròn dạ minh châu sáng ngời trong gian phòng tột rãi, trông đến hút mắt kẻ có cái công lực bình thường.

Ngay giữa chiếc ghế khảm nhung xanh, một Vị Tiểu thư nhan sắc tuyệt vời đứng lên, từ từ bước ra đón Chí Tôn, trên môi nụ cười như đóa hoa hàm tiếu, thoạt trông mê mẩn cả tâm hồn.

Thoảng theo giai nhân, một mùi dị hương ngào ngạt, quyến rũ lạ thường phảng phất cả địa cung, đưa đến chàng thiếu hiệp gì nỗi đương độ thanh xuân bồng bột.

http://tieulun.hopto.org

Mùi hương lạ phất ngang mũi Chí Tôn, làm chàng cảm thấy như vừa hít xong một cuộn khói mê hồn, bàng hoàng ngây ngất, tựa hồ không còn đủ nghị lực để trấn áp cái tà-dục trong lòng.

Chàng phải vận hành chân khí để chống lại mùi dị hương kỳ lạ đó.

Chàng nhìn kỹ trên mặt giang hồ chưa hề quen vị Tiểu thư nầy một lần nào cả, nhưng tại sao nàng lại mời chàng.

Quả thật lạ lùng !

Vị Tiểu thư bước đến gần Chí Tôn, cách khoảng hai trượng liền dừng lại đưa hai mắt ngời chớp nhìn chàng

Sắc đẹp của nàng có cái ma lực khiếp hồn, không một sức mạnh nào có thể cưỡng nổi.

Tuy nhiên trong nhỡn tuyến của nàng tiết ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo âm u, thứ ánh sáng của loại hồ ly mặt ngọc, có một sức nhiếp hồn người tự lúc nào chẳng hề hay biết.

Trái lại vị Tiểu thư nầy có vẻ kính dị trước gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, chập lâu nàng chúm chím cười, cất giọng oanh vàng :

— Kính mời thiếu hiệp vào trong ngự tọa.

Thốt xong câu đó nàng phất phất tà áo xanh quyện dải lụa điều dẫn trước nhỡn nhơ như một đóa tiên nga.

Ngập ngừng một chút Chí Tôn không đáp chỉ lặng lẽ theo vị Tiểu thư áo xanh đi thẳng vào

Hai bên đoàn tỳ nữ vận cung trang cầm cung đăng dàn ra hầu giá, trông thật uy nghi.

Vào đến chánh viện, Vị Tiểu thư áo xanh quay lại giơ tay ngọc chỉ chiếc ghế bọc nhung, bảo Chí Tôn

Mời thiếu hiệp ngồi xuống đây chúng ta sẽ đàm đạo,

Tiểu thư áo xanh nói xong, ngồi xuống trước theo đúng nghi lễ của chủ và khách.

Chí Tôn ngồi theo sau, im lặng như pho tượng, chàng chỉ đưa ấp kỳ quang nhìn thiếu nữ áo xanh đò dặm chưa nói gì cả.

Tiểu thư áo xanh liếc cặp mắt lạnh lùng như sương giá, nhìn Chí Tôn, trên đôi môi vẫn điểm một nụ cười nhu đóa hoa hàm tiếu, hiền ai trông đến cũng phải ngây ngất cả tâm hồn

Bất giác Chí Tôn rúng động thâu hồn, chàng quay đi nơi khác không dám nhìn ma lực của nàng.

Chập lâu chàng quay lại mạnh bạo hỏi :

— Tiểu thư cho vời văn sinh vào đây có điều gì chỉ giáo chăng ? xin nói mau ra cho văn sinh được hiểu.

Thiếu nữ áo xanh vẫn cười nụ.

Thiếu hiệp hãy ngồi chơi trong giây lát, tiểu nữ bảo tỳ nữ dâng ít chun rượu hầu, rồi sẽ đàm đạo sau chẳng muộn gì.

Lời chưa kịp dứt, Tiểu nữ áo xanh giơ bàn tay trắng như ngọc phẩy một cái về phía bọn thiếu nữ.

Tức thì bọn thiếu nữ cầm nguyệt đăng tháo ra ngoài chỉ còn lại hai nàng lúc nầy đã đón Chí Tôn trước ngõ cổ tự.

Trong lúc một nàng nhan sắc diễm lệ, cũng vừa bưng một bình rượu bằng bạch ngọc và hai cái chun ra, qui trước mặt Tiểu thư áo xanh cung kính:

— Mời Tiểu thư dùng rượu.

Tiểu thư áo xanh lẹ tay cầm lấy bình ngọc rót đầy hai chun, nàng đưa bàn tay nõn nà nâng lên mời Chí Tôn :

Xin thiếu hiệp cạn chun rượu nầy, rồi chúng ta sẽ đàm đạo sẽ có nhiều hứng thú hơn.

Chí Tôn cầm lấy chun rượu ngọc, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt lạ lùng chưa từng có, lòng bắt xanh nghi ngờ, rọi thẳng hai luồng kỳ quang vào mặt thiếu nữ áo xanh như muốn soi tận tâm địa của nàng. Chàng hơi hoài nghi đó là chun độc tửu đối phương định đầu độc mình.

Tiểu thư áo xanh cũng cầm chun rượu ngọc lên mỉm cười nói ý nghĩ thầm kín của Chí Tôn :

— Rượu nầy gọi là Liên Hoa Tửu, một thứ sen trồng trên núi Hạc Vân, ngàn năm chỉ trổ có một lần, uống vào ngươn thần mạnh thêm gấp bội, thiếu hiệp đừng nghi kỵ điều gì cả.

Dứt câu thiếu nữ áo xanh uống cạn chun rượu ngọc, chẳng thấy một điều gì khác lạ đáng ngờ vực cả.

Chí Tôn nghĩ thầm :

— Chẳng lẽ Tiểu thư nầy định đầu độc ta mà lại tự hại mình sao ? Nàng đã cạn chun rượu chẳng lẽ ta lại thiếu cái hào khí hay sao ?

Chàng liền cạn chun đó, nghe mùi ngào ngạt vô cùng, tâm thần thoạt tiên như thấy sảng khoái thêm hơn.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu thư áo xanh nở một nụ cười ẩm hiểm giơ tay ngọc phẩy nhẹ, bảo thiếu nữ vận cung trang cất bình rượu.

Bây giờ Chí Tôn mới hỏi Tiểu thư áo xanh :

— Hiện giờ Tiểu thư có thể nói câu chuyện ra chưa ?

Tiểu thư áo xanh bỗng đổi sắc mặt :

— Một lát nữa đây sẽ rõ ! Người vội vàng gì phải hỏi câu huyện ta với ngươi vào đây.

Cử chỉ bất thường của thiếu nữ áo xanh khiến cho Chí Tôn hết sức nghi ngờ, chàng vụt đứng dậy lên tiếng bảo nàng :

— Nếu vậy văn sinh mạn phép cáo biệt ngay bây giờ, không thể chờ đợi thêm một khắc nào được nữa.

Tiểu thư áo xanh vùng trố lên cười lạnh lẽo :

— Bây giờ ngươi có muốn thoát ra khỏi cung này cũng không còn kịp nữa rồi. Tốt hơn nên ngồi xuống đây, rồi bọn tỳ nữ sẽ đưa vào phòng riêng nghỉ ngơi trong đêm nay vậy.

Hiểu ngay đã có sự không lành xảy đến cho mình, Chí Tôn thối lùi một bước, nhưng bỗng nhiên toàn thân bỗng thấy mỏi mệt, chàng tê ngồi trở xuống chiếc ghế nhung sắc mặt biến đổi nhanh chóng.

Tiểu thư áo xanh tự đắc :

— Ta bảo có sai đâu, ngươi hãy nán chờ một lúc, bọn tỳ nữ sẽ đưa vào nội cung.

Cho tới bây giờ, chàng mới hiểu ra mình đã uống nhầm độc dược mà tiểu thư áo xanh ngầm bỏ trong chun rượu Liên Hoa khi nãy.

Có thể ả đã ngăn trong bình chia ra hai thứ rượu, một loại thường và một loại độc dược mà chàng đã uống nhầm, nên riêng ả chẳng thấy hề hấn chi cả.

Nhưng cũng có thể Tiểu thư áo xanh đã dùng một chất gì đó khiến cho độc tửu chỉ hại đối phương mà không tổn thương đến ả.

Chí Tôn thét căm thù vào mặt Tiểu thư áo xanh :

— Loài ma nữ, ta sẽ quật chết ngươi tại chốn này,

Tiểu thư áo xanh vẫn ngồi yên trên chiếc ghế nhưng chẳng hề một chút xê dịch, bình thản nói :

— Hiện giờ ngươi không thể nào thực hiện những điều mong muốn của ngươi đâu, nếu không tin lời ta, thì cứ hành động thử rồi ngươi sẽ hiểu rõ đâu là sự thật.

Một điều hệ trọng ta cần báo cho ngươi biết : hiện nay nội lực trong người của ngươi đã bỏng cả rồi.

Chí Tôn run rẩy cả người, thét to :

— Câm mồm lại. Hãy trông ngọn chưởng của ta.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã vận dụng công lực lên hữu chưởng, toan quật sang Tiểu thư áo xanh một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa tan nát thì thể ả ra, mới thỏa cơn giận đang bừng cháy trong lòng chàng.

Nhưng lạ lùng thay, nội lực trong cơ thể của Chí Tôn bấy giờ như kiệt quệ cả rồi, không thể nào tự vận hành chân khí từ huyệt đan điền lên chưởng trung được.

Đồng thời, các huyệt đạo như bị ngưng tụ một chỗ, ngươn thông tắc mắc, chia lìa.

Mồ hôi của chàng toát ra một dầm chiếc áo vũ y, nhưng mãi cũng không thể nào thực hiện theo ý định.

Cuối cùng, Chí Tôn đành buông thõng hữu chưởng, ngồi phịch xuống chiếc ghế nhung xanh như cũ.

Chàng trộ cặp mắt rực lửa căm thù nhìn Tiểu thư áo xanh như chực ăn tươi nuốt sống ả mới vừa lòng chàng.

Tiểu thư áo xanh khinh khỉnh bảo Chí Tôn :

— Ta đã tận tình cho ngươi rõ mà cũng không chịu nghe theo bây giờ ngươi đã nhận thấy lời ta là đúng chứ ?

Dứt câu, Tiểu thư áo xanh đứng lên, ẻo lả bước qua chiếc ghế Chí Tôn đang ngồi, tỏ dáng lả lơi, dâm đãng.

Chí Tôn quát to lên :

— Ma nữ, ngươi định làm gì ta ?

Tiểu thư áo xanh vờ như chưa nghe thấy sự phẫn nộ đang hiện lên ngùn ngụt trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, ả tiến đến gần chàng dừng lại, chìa hai quả tình xuân căng trào sức sống vào mặt chàng như mời mọc, khiêu khích.

Chí Tôn uất hận đến ngây cả người, mấy lần chàng toan vận lực xô song chưởng hạ sát Tiểu thư áo xanh, nhưng rốt cuộc lại cam bất động

Trong khi, Tiểu thư áo xanh đã quay sang hai thiếu nữ vận cung trang giơ ngọc thủ phẩy nhẹ một cái.

Tức thì, hai thiếu nữ vận cung trang chực hầu từ nãy, cung tay

http://tieulun.hopto.org

thi lễ rồi thảo lui sau khi khẽ lén một cái nhìn thèm thuồng qua phía người Thiếu hiệp giang hồ.

Lúc bấy giờ, Tiểu thư áo xanh mới áp sát hai gò bồng đảo lên mặt Chí Tôn, biểu lộ một sự quyến rũ cường độ.

Chí Tôn thu toàn bộ chân lực toan gượng đứng dậy chống cự sức mê hồn của Tiểu thư áo xanh, chợt ả cũng vừa đưa tà chưởng phất nhẹ ngay mặt chàng...

Một làn dị hương từ bàn tay trắng nõn nà của ả đưa thoắt tới mũi của Chí Tôn.

Chàng hít nhằm rồi mê man đi không còn hay biết một điều gì xảy tới cho chàng nữa cả.

Chiếc đầu Chí Tôn dựa trên thành ghế bọc nhung xanh, để lộ gương mặt đẹp tuyệt thế pha màu hồng phấn lẫn màu u ám vì hơi men nồng có tẩm độc dược trong chun rượu Liên Hoa lúc nãy đã ngấm vào nội thể chàng, xâm nhập qua các luồng huyệt đạo.

Tiểu thư áo xanh đưa hai luồng mắt chứa tràn dâm dục khát ngắm nghía bộ mặt xinh đẹp như đóa hoa hồng bừng mở của Chí Tôn, rồi nhìn thân hình nở nang của chàng, biểu hiện sự thèm thuồng một cuộc ái ân loạn cuồng, man dại.

Ả từ từ là tấm thân kiều diễm của mình sát vào lòng Chí Tôn vẫn bất động chưa hề thấy tỉnh.

Được một chập lâu, Tiểu thư áo xanh bỗng đẩy người ra, ả kề mặt hồng đào sát gương mặt Chí Tôn, cười sặc sụa :

— Thiếu niên nầy trông kỹ lại quả thật là một đóa kỳ hoa trên mặt giang hồ, ngàn năm chưa dễ gì tìm gặp, đáng tiếc thay !

Vậy trước khi đem hắn nộp cho Sư mẫu tính chuyện ngàn thu, tưởng ta cũng nên dành lại trọn đêm vui bên phòng ta, cho rõ cái mùi vị yêu đương của một chàng trai tuấn tú như chàng.

Sau đấy, sáng ra ta giao hắn lại cho Sư mẫu nghĩ cũng không muộn gì.

Thốt xong những câu sặc mùi kỳ dâm đó, Tiểu thư áo xanh hơi cúi thân hình xuống, thò cánh tay ngọc choàng ngang lưng Chí Tôn lôi dậy.

Ả cười nhẹ nói như để cho cái xác bất động của chàng nghe

— Hãy theo ta vào đây cùng vui cho trọn đêm nay Tiểu lang ạ !

Sau đó, Tiểu thư áo xanh bế xốc Chí Tôn lên đi thẳng vào phía trong một dãy phòng nối liền nhau có gắn nhiều hạt minh châu tỏa ánh sáng cực kỳ huyền ảo.

Đến một phòng kia, trên ngưỡng có gắn một hạt thanh châu vỏi cùng to lớn, chiếu sáng khắp một vùng năm trượng, Tiểu thư áo xanh dừng lại.

Ả đẩy cửa bước vào phòng.

Trên trần phòng hai hạt hồng châu đủ soi huyền diệu, ảo mờ.

Tiểu thư áo xanh bồng Chí Tôn đem lại đặt nằm trên chiếc giường ngà lót nhung điều êm dịu.

Trở ra khép cánh cửa phòng lại cẩn thận, Tiểu thư áo xanh đến ngồi xuống giường, đưa đôi mắt dâm tuyệt nhìn sững sờ chàng Thiếu hiệp giang hồ hãy còn mê man trong giấc ngủ triền miên.

Kế đó, ả từ từ cúi xuống khẽ giơ bàn tay ngọc vuốt nhẹ từng sợi tóc phất phơ trên vầng trán rộng của Chí Tôn.

Sau cùng, Tiểu thư áo xanh cười lên giọng hồ ly, kề chiếc mũi giai nhân hôn vào má chàng một cách đắm đuối.

Thời gian như ngừng đọng trên đôi môi hồng thắm bốc mùi ái ân của ả mỹ nhân hồ ly nầy.

Hạt minh châu gắn trên trần soi màu hồng dịu làm gian phòng càng tăng phần huyền ảo thêm hơn.

Men tình tràn lan.

Lửa tình ngùn ngụt cháy.

Cảnh tượng trong phòng như mơ như mộng, dễ đưa hồn khách tục lạc vào chốn thiên thai.

Chí Tôn vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Tiểu thư áo xanh vẫn ngồi bên chàng lơi lả tấm thân trào căng một sức sống không bờ.

Chập lâu, bỗng ả cười ầm hiểm :

Bây giờ, ta phải cứu hắn tỉnh lại, buộc hắn cùng ta thỏa nguyện suốt đêm nay.

Chất Liên Hoa Tửu nầy sẽ làm cho hắn say trọn đời ngụp lặn trong cả một bầu trời yêu đương, nhưng không thể vận hành nội lực như xưa được mà có thể hành hung với ta.

— Chừng ba hôm nữa, ta có thể mang hắn sang U Minh Cung dâng cho Sư mẫu luyện nội khí Dương Tinh Ma Công cũng chẳng

http://tieulun.hopto.org

hại gì, chắc chắn sẽ không có một tên tỳ nữ nào dám cả gan mách thoát chuyện làm của ta bên Lạc Hoa Hồn nầy mà phải lo ngại.

Thốt xong những câu nói đó, Tiểu thư áo xanh lấy trong lòng ra một quả hồng táo. Đó là Địa Táo Minh Thần, mọc trên núi Hằng Sơn, một loại quả định thần người nhanh chóng nhất, mà giang hồ ít khi tìm gặp.

Á bỏ vào miệng nhai thật nhỏ, rồi kề tận mồm Chí Tôn từ từ mớm vào cho đến khi hết sạch.

Xong xuôi, Tiểu thư áo xanh ngồi chờ Chí Tôn tỉnh dậy.

Nước chất Địa Táo Minh Thần thấm lần xuống cổ Chí Tôn, sau cùng chạy vào huyệt đan điền, truyền đi các nơi huyệt đạo.

Chẳng bao lâu, chợt thấy Chí Tôn khẽ động đậy thân mình, hơi thở cũng bắt đầu điều hòa trở lại.

Tiểu thư áo xanh sáng bừng cặp mắt hồ ly :

— Hắn đã tỉnh lại rồi !

Quả như lời á, ngay lúc Chí Tôn đã mở choàng hai mắt rão nhìn trong gian phòng.

Đầu tiên, Chí Tôn đã chạm ngay gương mặt giai nhân, phảng phất âm khí hồ ly tinh của Tiểu thư áo xanh, khiến chàng vụt nhớ tới câu chuyện Liên Hoa Tửu vừa rồi, vùng thét lên :

— Ma nữ, hãy dang ra !

Cùng theo tiếng thét, Chí Tôn đã lẹ làng ngồi nhổm dậy, chực phóng ngay xuống đất.

Nhưng Tiểu thư áo xanh đã nhanh như điện, giơ ngọc chưởng kịp thời ngăn Chí Tôn lại.

Á đè chàng nằm *yên như cũ*, tinh tứ bảo :

— Tiểu lang hãy nằm yên xuống đây, chốc nữa ta có việc cần đến ngươi, đừng chống trả vô ích, vì hiện giờ dù ngươi, có tháp cánh mà bay, cũng không *thoát khỏi* chốn nầy được đâu.

Chí Tôn giận dữ, chàng vận hành nội lực định xô mạnh ngọn chưởng ngàn cân của Tiểu thư áo xanh đang đè lên ngực chàng.

Nhưng kỳ dị làm sao, *chân khí* của chàng trong các huyệt đạo chừng như đã bị một sức huyền diệu vô hình nào đó chia tản mác, không thể qui về một mối, truyền lên chưởng trung được.

Công lực chàng bỗng trở như một kẻ tầm thường chưa từng

học võ công.

Cánh tay nặng ngàn cân của Tiểu thư áo xanh vẫn trì nặng trên ngực chàng tưởng chừng ngạt đi sự thở.

Chí Tôn hoảng hốt cả tâm thần, chàng nằm yên sừng sờ một hồi lâu.

Chàng chợt hiểu sự gì đã xảy đến cho chàng rồi, lòng sợ hãi đến mồ hôi tháo ra dầm mình.

Chí Tôn kêu thầm :

— Công lực của ta đã hủy diệt rồi !

— Tự nhiên, hai dòng nước mắt của chàng muốn trào ra.

Chàng không ngờ mình bị lọt vào huyệt động hồ ly tự bao giờ mà chẳng hề hay biết chi cả...

Thật lâu, chàng mới uất hận gầm lên :

— Ma nữ, ngươi phải chết !

Tiểu thư áo xanh trỏ lên cười lanh lảnh.

Á vừa giơ bàn tay trắng nõn nà mơn trớn *Chí Tôn*, vừa toát mùi dầm đăng vào mặt chàng.

Á nói the thé giọng hồ ly :

— Tiểu lang ạ ! Ngay từ phút giây nầy *ta* không muốn trông thấy chàng giận dữ nữa, vì trước sau gì chúng ta cũng phải có cuộc trao đổi thể xác với nhau.

Bây giờ, cho dù chàng có *chối từ* quyết liệt đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi.

Chí Tôn giận đến run người, dùng hữu chưởng hất mạnh cánh tay ngọc của *Tiểu thư áo xanh*.

Nhưng lạ thay, chưởng của chàng vừa chạm tới cánh tay Tiểu thư áo xanh chợt nghe thấy như một luồng điện chạy dẫn vào các *huyệt đạo*, *làm tê liệt cả* toàn thân.

Chàng có cảm giác như mình mới học võ công ngày đầu tiên tại hang núi Võ lăng cùng Sư phụ Dương chần Hoàn.

Bất giác, Chí Tôn kêu thầm :

— Trời ! Có lẽ nào công lực của ta đã bị độc dược của á Ma nữ nầy hủy diệt hoàn toàn hay sao ?

Nếu không, tại sao lại có thể như thế nầy được.

Chàng chưa biết phải nên phản ứng ra sao để giải nguy cho mình trong cảnh ngộ, thì thình lình Tiểu thư áo xanh đã chộp hữu

http://tieulun.hopto.org

chường lên dài áo của mình một cái, đồng thời kéo mạnh ra.

Mành động của ả lẹ như chớp.

Chí Tôn sửng sốt day qua nhìn.

Tức thì, đã trông thấy một hình hài kiều diễm hiện hiện trước mắt Chí Tôn, có ma lực quyến rũ đến không thể có một nghị lực nào cưỡng nổi.

Tiểu thư áo xanh chẳng một chút e thẹn, đưa đôi mắt sáng rực lửa tình vừa nhìn Chí Tôn vừa chúm chiếm cười.

Cả hồn lẫn xác hồ ly tinh của ả giãu sau bộ mặt tuyệt thế giai nhân giờ đây đã hiện nguyên hình

Thật là một chuyện không thể ngờ trước được, một thiếu nữ xinh đẹp như vị tiên nga mà lại kỳ dâm đến bậc nầy.

Chí Tôn ngơ ngẩn trước cảnh tượng thiên nhiên phô bày ở trước mắt chưa từng có bao giờ.

Chàng nhớ lại sự táo bạo của Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương trên ngọn cao phong năm xưa, đã gọi là cùng độ mà hãy còn kém hơn ả ma nữ nầy một bậc khá xa kể cả mọi mặt.

Một chập lâu, trấn tĩnh lại tinh thần, Chí Tôn quát :

— Ma nữ: ngươi đừng hòng dùng thủ đoạn hèn mạt, tà mỵ xô ta rơi vào con đường nhơ nhớp vô ích.

Ta thế chết thì thôi, chứ không đời nào chịu nhục nhã đâu.

Tiểu thư áo xanh mặt không hề thoáng hiện sắc giận, vì ngọn lửa tình đang cháy rực trong toàn thân ả, lời nói của Chí Tôn khó thể lọt vào tai, nhất là giữa phút giây cuồng loạn nầy.

Ả làm ngơ đi như chẳng hề nghe thấy, chỉ lặng lẽ nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt khiêu khích. vừa làm một cử động sau cùng.

Xong xuôi, ả báo Chí Tôn :

— Bây giờ, ta cho ngươi xem cái tân kịch nầy thử coi đằng nào hơn đằng nào cho biết.

Sau đây, trông ngươi còn tỏ bộ anh hùng hào hiệp nữa chăng.

Nói dứt, Tiểu thư áo xanh nhũng nhẳng leo lên giường, xế lần lại bên vách đá.

Ả giơ trung chỉ lộn vách vạch một vòng tròn nhỏ...

Chí Tôn không hiểu Tiểu thư áo xanh định làm gì, chàng đưa mắt nhìn chăm chập vào vách đá.

Kỳ dị làm sao, tấm vách đá bỗng nhiên nứt ra một lỗ thủng vừa

một mắt nhìn lọt qua bên kia khoảng trống có ánh sáng.

Ả ma nữ nầy đẩy Chí Tôn lại gần, đồng thời lấy tay xô mặt chàng áp sát vào lỗ thủng, trầm trọng bảo :

— Ngươi hãy xem thật kỹ cho biết đâu là sự thật lời ta vừa mới thốt, nhưng nên nhớ rõ hễ kêu lên một tiếng, Sư mẫu ta nghe được là sẽ mất mạng tức khắc đấy nhé !

Từ khi uống mấy chung rượu Liên Hoa Tửu rồi trải qua giấc mê man, Chí Tôn đã trở nên một thiếu niên tầm thường, chẳng còn một chút công lực, nên không thể chống nổi tiểu thư áo xanh, đành, cắn răng áp mặt vào lỗ hổng nhìn sang phía bên kia coi có gì lạ chăng mà ả lại bảo chàng hãy xem cho biết đâu là sự thật.

Thì đây,

Một quang cảnh hãi hùng man dại hiện ra rõ ràng trước mắt Chí Tôn.

Bất giác, Chí Tôn đã phải giật mình, vì chàng vừa trông thấy bên gian phòng âm u kia có tới gần hai mươi thiếu niên cao thủ, vóc dạng khoẻ mạnh, mỗi người đều bị một sợi dây đồng cột vào cổ.

— Người nào cũng như người nào mặt mày đỏ như gấc chín, mắt tợ những hạt huyết châu, phóng ra luồng sai cảm tột cùng.

Ai nấy trông hung hăng dữ tợn chẳng khác hãy đã thú đói lâu ngày, chực phóng mình lên chiếc giường lót « thảo sương » cách đấy chừng hai trượng.

Chí Tôn xạ hai luồng nhỡn tuyến xem sự gì mà bọn thiếu niên cao thủ có vẻ thèm thuồng như thế.

— Chàng trông thấy trên giường lót «sương thảo » đó có một bà lão tóc bạc như mây, nhưng sắc mặt hãy còn kiều diễm như một thiếu phụ trạc ngoài ba mươi tuổi, song chưởng đang chộp bắt gã thiếu niên tuấn tú.

Gã thiếu niên dữ tợn như hổ đói gặp mồi ngon.

Bà lão tóc bạc kêu thánh thót như tợ loài tinh quái.

Dưới ánh sáng ảo huyền của hạt minh châu cảnh tượng hiện ra vô cùng kỳ quái trên chốn giang hồ.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn cảm thấy quả tim chàng như chực thốt ra khỏi lồng ngực, tóc lông đều dựng đứng.

Chàng khẽ rùng mình mấy lượt, vì chưa từng chứng kiến một cảnh thực dã man đến thế kể từ ngày hiện thân trên mặt võ lâm.

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng của Tiểu thư áo xanh khẽ thầm bên tai Chí Tôn :

— Ngươi hãy nhớ cho kỹ mà đừng thốt lên một tiếng nào tánh mạng sẽ chẳng còn đây.

Chí Tôn không đáp, chàng vẫn xạ mắt theo dõi tấn tuồng quỉ quái đang diễn ra bên kia thạch thất.

Chỉ độ một chập, gã thiếu niên cao thủ chợt im đi.

Thân thể gã như rã rời, tê liệt, tinh thần mất hẳn chủ định, lảo đảo ngã ra ngoài.

Huých !

Một tiếng động khô khan vang dội bên kia thạch thất...

Thân hình gã thiếu niên cao thủ bỗng bị tung bắn lên trần phòng, rớt trở xuống đất.

Gã giãy lên xành xạch mấy cái rồi im bằng đi luôn ..

Trông kỹ ra thì gã đã tắt thở, thân mình đều rớm máu đen, chết nằm sóng sượt trên mặt đất.

Chí Tôn hết sức hãi hùng trố mắt tròn lên.

Bên kia thạch thất, lão bà nửa người nửa quái bỗng trỗ lên một trận cười ầm ư, ghê rợn chẳng khác loài yêu tinh vừa hiện hình đớp được linh hồn của kẻ thế nhãn.

Tách !

Vách đá chợt mở ra một cánh cửa tò vò.

Tức thì, một thiếu nữ vận cung trang xinh đẹp tuyệt vời xuất hiện, liếc quét hai luồng mắt yêu mỵ sang lão bà một cái rồi lẹ làng chộp lấy xác chết gã thiếu niên cao thủ vắt về phía cửa tò vò...

Huych !

Lập tức, thân xác thiếu niên cao thủ chui ngay vào cánh cửa bí mật đó, biến mất.

Lão bà kêu lên mấy tiếng thánh thót.

Lẹ như chớp, Thiếu nữ vận cung trang xẹt tới đám cao thủ thiếu niên rồi dừng lại,

Cô ả giơ ngọc thủ phất nhẹ một cái...

Theo đó, một luồng chưởng phong mạnh bạo cắt ngang sợi dây đồng đang treo trên cổ gã thiếu niên cao thủ đứng trước nhất.

Như hổ đói vừa sút chuồng, gã nầy lồng lên.

Thiếu nữ vận cung trang nhanh như điện chộp hữu chưởng vào vai gã thiếu niên cao thủ, dẫn đến bên chiếc giường lót thảo sương,

Á buông ngay gã nầy rồi vọt biến mất sau cánh cửa tò vò...

Thiếu niên cao thủ cặp mắt đỏ vời tợ hai hạt huyết châu tức thì phóng mình lên...

Lão bà nửa người nửa quái lại một phen gầm thét, thầy trước mặt gần hai mươi tên thiếu niên cao thủ đang trỗ những cặp mắt hung hăng.

Sau đó một chập, chỉ nghe một tiếng động nhỏ nổi lên.

Đã thấy gã thiếu niên cao thủ thứ hai ngã lăn xuống đất, tình trạng giống như gã thiếu niên xấu số vừa rồi.

Đồng thời, thân hình gã bị bắn bổng đi rớt xuống đất, giãy giụa ít cái rồi im lìm.

Gã chết không kịp rên la một tiếng.

Liền đấy, Thiếu nữ vận cung trang lúc nầy lại hiện ra làm cái như vừa rồi, mà ả đã làm.

Cảnh tượng quái đản lại tiếp tục diễn ra trong bên kia thạch thất.

Chí Tôn chứng kiến cái cảnh tà mỵ chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ, cơn thịnh nộ bỗng bùng sôi trong lòng,

Thình lình, chàng giơ hữu chưởng xô thân mình trở ra, định quật vào vách đá một luồng kình khí giết chết lão bà nửa người nửa tinh quái ấy.

Nhưng vô hiệu, công lực của Chí Tôn đã hỏng từ lâu, chàng không thể hành động như ý muốn được,

Bực tức, Chí Tôn há hoặc mồm toan gầm to lên cho thỏa cơn giận dữ đang đốt cháy lòng chàng.

Nhưng Tiểu thư áo xanh như đã hiểu trước ý định của Chí Tôn, nhanh như sét giật, tả chưởng của nàng theo đó chộp vào mồm chàng, cùng lượt hữu chưởng vạch vòng tròn trên vách đá.

Tự nhiên lỗ thủng mà Chí Tôn vừa nhìn sang bên kia thạch thất vọt biến mất, chẳng hề lưu lại một dấu vết chi cả.

Hình ảnh tà quái của lão bà nửa người nửa yêu ma và bọn thiếu niên cao thủ không còn trông thấy nữa.

Đến cả tiếng rú thánh thót, tiếng gầm thét cũng tắt hẳn từ lâu.

Chí Tôn kinh dị đến hãi hùng, trố mắt nhìn vách đá không hề chớp

— Chàng không thể hiểu nổi Tiểu thư áo xanh đã dùng tà thuật gì đóng mở thạch thất một cách thần quái như thế.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc, ấy Tiểu thư áo xanh cũng vừa buông thõng Chí Tôn ra.

Ả ma nữ dừng cặp lông mày cong đường bán nguyệt, nói như hét vào mặt Chí Tôn :

— Tiểu tử, ngươi đã không nghe theo lời ta dặn, suýt nữa mạng ngươi tan thành cát bụi rồi.

Chẳng những thế, ngươi lại còn làm hại cho ta không khỏi bị Sư mẫu hình phạt nặng nề. Ngươi có biết không ?

Không chịu kém ả ma nữ, Chí Tôn quát trả :

— Ma nữ, câm mồm lại, các ngươi chỉ là một bọn dâm ác cùng tột mà thôi. Có một ngày nào đó, ta thế phá tan động yêu tinh nầy.

Quát dứt câu, Chí Tôn nhấc thân mình định phóng xuống giường chạy trốn ra ngoài.

— Nhưng, Tiểu thư áo xanh đã nhanh lẹ chộp đưa ngọc chưởng lên vai chàng một cái.

Tức thì, các huyệt đạo trong người Chí Tôn ngưng tụ lại, tợ hồ có nhiều luồng điện chạy rần vào cơ thể.

Chàng tê ngồi nguyên lại chỗ cũ, không thể nào chống cự với Tiểu thư áo xanh được.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Ma nữ, đây là chốn nào ? Có phải nơi đây là địa cung riêng biệt của lão Quái tinh.

Tiểu thư áo xanh cắt ngang câu nói của Chí Tôn :

— Phải đây ! Đây chính là U Minh Cung, còn vị lão bà mà ngươi vừa trông thấy bên kia thạch thất là Nam Hoa Quái Tinh, chủ nhân cái địa cung nầy mà cũng lại là Lão Sư mẫu của ta.

Bất giác, Chí Tôn kêu lên :

— Nam Hoa Quái Tinh !

Chàng lặng đi một chập lâu để trấn tĩnh lại tinh thần vì kinh ngạc quá độ.

Sau đó, chàng mới lại hỏi Tiểu thư áo xanh :

— Còn ngươi là...

Tiểu thư áo xanh thản nhiên :

Ta tên là Qui nữ Mộc Liên Anh, môn đồ của Sư mẫu, trấn giữ toàn thể tòa U Minh Cung nầy.

Bây giờ, hẳn ngươi đã rõ ràng cả rồi đấy chứ !

Kinh hoàng hiện lên rõ rệt trên gương mặt xanh xao của Chí

Tôn, chàng không ngờ sự thật đã ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Câu nói của Chí Tôn đã thấy hơi run :

— Có phải lúc nãy bên kia động đá, Sư mẫu của ngươi đang luyện nội lực Dương Tinh Ma Công rút hết chân nguơn của bọn thiếu niên cao thủ vũ lâm cho mình chăng ?

Qui nữ Mộc Liên Anh chính là Tiểu thư áo xanh đã phải kinh dị vì sự hiểu biết của Chí Tôn, nhưng ả vẫn gật đầu :

— Đúng như vậy, ngoài ra, những kẻ xấu phước ấy còn mang tới ngọn cỏ khẽ bỏ xuống ngâm thuốc, dùng vào việc phản lão hoàn đồng, nếu ngươi không tuân theo lời ta, chờ ta nổi giận mang sang bên ấy, chốc nữa cũng được cái vinh dự như những gã thiếu niên mà ngươi vừa trông thấy.

— Bây giờ, ngươi định thế nào, có chịu làm vui lòng ta chăng ? Hay chờ ta bắt buộc hành động theo ý muốn của ta, rốt cuộc ngươi cũng không thoát khỏi như điều mắt thấy tai nghe vừa qua.

Thốt dứt, Qui nữ Mộc Liên Anh đưa hai luồng ma nhỡn rực kỳ dâm nhìn Chí Tôn đợi chờ câu trả lời của chàng.

Chí Tôn dừng cặp lông mày lưỡi kiếm .

Loài ma nữ, ta đường đường một trang thiếu hiệp giang hồ, thừa hành chính đạo, thà chết thì thôi, chứ không đời nào để lọt vào bàn tay dâm đãng của ngươi đâu.

Ta khuyên ngươi đừng ước mơ những điều xằng bậy đối với ta vô ích,

Qui nữ Mộc liên Anh trò lên cười sằng sặc, rung rinh cả hình hài kiều diễm.

Ả ma nữ nói giọng kiêu căng :

Tiểu tử, ta bảo thật cho mà biết : dù ngươi có thuận hay không ta cũng có cách chế ngự ngươi rồi.

Nhưng sau đấy một khắc thời gian ta sẽ đưa ngươi sang U Minh Cung, tức là gian phòng đá ngươi vừa trông thấy, để bù lại sự kinh chồng và si nhục ta vừa rồi.

Lời chưa kịp dứt, Qui nữ Mộc liên Anh đã nhanh như điện chớp giơ ngọc chưởng đè Chí Tôn xuống.

Ả há miệng phun ra một làn hơi mù mờ như đám khói nhỏ vào tận mồm cửa chàng.

Trong nháy mắt, ả ma nữ vùng buông chàng ra, đồng thời điểm hai huyệt đạo trên vai đối phương

http://tieulun.hopto.org

Sau đây, Qui nữ Mộc liên Anh thản nhiên nằm xuống giường, xạ hai luồng mắt hổ ly ngó Chí Tôn.

Ả có vẻ như đợi chờ.

Bị nuốt nhằm hơi độc từ cửa mồm qui nữ phún sang, chẳng mấy chốc Chí Tôn đột thấy các dòng huyết quản chuyển mạnh. Từ huyệt đan điền như có một trận lửa cháy trong đó.

Tự nhiên, một sự thèm khát yêu đương nóng sốt trong lòng Chí Tôn.

Bản chất thuần nhất con người của chàng hằng ngày bỗng biến tan đi đâu mất, nhường lại cho tà niệm hoành hành.

Bây giờ, cặp mắt của Chí Tôn bỗng đỏ vời vợi huyết châu, thân hình lắc động không ngừng, chẳng khác nào đang đứng giữa cơn bão tuyết đầy trời.

Qui nữ Mộc liên Anh vẫn đưa đôi mắt nhìn Chí Tôn tủm tỉm cười.

Ả như đoán biết trước sự gì sắp diễn ra trong phòng rồi.

Đến đây, không còn một nghị lực nào có thể chế ngự được tà dục nữa, Chí Tôn bỗng gầm to như thú dữ đói lòng.

Liền đó, chàng dang rộng song chưởng phóng mình tới vồ lấy thân hình kiều diễm của Qui nữ Mộc Liên Anh.

Qui nữ Mộc Liên Anh vờ đẩy Chí Tôn ngã bật ra ngoài, đồng thời trỏ lên cười quái gở.

Ả ma nữ nói :

— Ta bảo có sai đâu, trước sau gì ngươi cũng phải qui phục dưới chân ta, sau đây, ta sẽ đưa ngươi sang U Minh Cung cùng chung số phận với bọn thiếu niên khờ khạo ấy.

Ngọn lửa tình bấy giờ đã đốt cháy cả lương tính của con người Chí Tôn như chẳng còn nghe thấy những gì chung quanh nữa, chàng chỉ biết có một hình hài thiếu nữ đang ở trước mắt mà thôi.

Chàng không nói một lời, lại phóng tới Qui nữ Mộc Liên Anh.

Mồm chàng sôi bọt lên, cặp mắt đỏ vời vợi hai hạt huyết châu, trố lên sòng sọc ngay ả hồ ly đội lốt giai nhân trông hung tợn hơn bao giờ hết.

Chí Tôn gầm to một tiếng như hổ loạn rừng, rồi thò song chưởng chộp lấy Qui nữ Mộc Liên Anh.

Lần nầy, Qui nữ không xô tránh Chí Tôn như lần trước, ả chỉ cười lên sằng sặc như loài qui độc từ rừng hoang vừa bắt gặp con mồi

Cả hai cùng ngụp lặn giữa muôn lượn sóng tình...

Gian thạch thất bỗng im lặng đi.

Thời gian tựa hồ ngưng đọng lại !

Trong giờ phút gay go quyết liệt ấy, chợt nghe có mấy tiếng thở nhẹ ngoài cánh cửa thạch thất.

Tiếng thở ấy là ai ?

Chẳng một ai được trông thấy rõ người vừa phát ra tiếng thở như lời than trách đó.

Nhưng dù không nói, cũng biết ngay kẻ ấy hiện thân đến Lạc Hoa Hồn nên kẻ bí mật mới buông giọng thở dài.

Vậy kẻ đó là ai ?

Hoàn toàn bí mật.

Trong lúc Chí Tôn và Qui nữ Mộc Liên Anh vì đang đắm hồn chơi với giấc mơ huyền ảo, không làm sao có thể còn nghe lọt vào tai giọng rên dài ấy.

Giá nếu gặp lúc bình thường, chắc chắn sự tình hiện giờ đã thay đổi khác hẳn rồi, kẻ bí mật nào đó đứng ngoài phòng Lạc Hoa Hồn sẽ bị phát giác ngay tức khắc.

Là đồ đệ của Nam Hoa Quái Tinh, dĩ nhiên công lực của Qui nữ Mộc Liên Anh phải đến cõi quán tuyệt giang hồ, những tiếng động vừa rồi làm sao lọt khỏi tai ả.

Kẻ bí mật chưa hiểu võ công đến đâu, nhưng chắc khó lòng mà thoát khỏi U Minh Cung.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn chỉ như một con vật ngoan ngoãn lao đầu vào tội lỗi theo mệnh lệnh của Qui nữ Mộc Liên Hoa.

Kẻ bí mật rên thầm ngoài cánh cửa Lạc Hoa Hồn.

— Qui nữ nầy quả thật là dâm độc nhất trần, không khéo chàng sẽ hỏng mất đời mình.

Đột ngột, trong phút giây nặng trầm đến ngạt cả thở ấy, một giọng âm u, khàn khàn từ dưới đất đưa lên vọng vào tai Qui nữ Mộc Liên Anh :

.. Đồ đệ Mộc Liên Anh, hãy mau tới nội cung ta bảo việc.

Giọng nói như lời rên khóc của loài ma mô từ tận cõi âm vọng về.

Người thần quái vừa dùng phép «Truyền Thân Nhập Địa» chuyển lời nói từ nơi nào đó sang Lạc Hoa Hồn cho qui nữ Mộc

http://tieulun.hopto.org

Liên Anh.

Nhận ra đó là tiếng nói của Nam Hoa Quái Tinh, Mộc Liên Anh vô cùng kinh hãi.

Ả không hiểu và có sự gì xảy đến cho mình hay không mà Sư mẫu lại truyền tới nơi cung bất ngờ như thế.

Ả lo ngại Lão Quái Tinh đã hay chuyện Chí Tôn đang ở trong phòng Lạc Hoa Hồn, lão bà gọi đến quở trách.

Qủi nữ Mộc Liên Hoa vụt giơ ngọc chưởng xộ Chí Tôn.

Chàng Thiếu hiệp giang hồ, nhảo lộn ra ngoài lồng lộn.

Ả qui nữ lẹ làng ngồi dậy.

Thân hình xẻ dịch ít cái Qui Nữ Mộc Liên Anh vừa toan phóng mình xuống đất, mở cửa phòng bước ra.

Thình linh, Chí Tôn đang như một con hổ bị sổng mồi ngon, chàng nhảy choàn dậy, thò chưởng chộp lấy vạt áo qui nữ,

Qui nữ tức giận hét khẽ :

— Ngươi muốn chết à !

Tức thì, ngọc chưởng của qui nữ xô ra trúng ngay tâm huyệt của Chí Tôn.

Mặc dù đơn chưởng đẩy ra chỉ độ hai phần công lực, nhưng vì bấy giờ chân khí của Chí Tôn tản mác như một người không công lực nên bị tống đi ngoài trượng, té nhào dưới đất.

Từ cửa mồm Chí Tôn bỗng phọt ra một vòi máu nhuộm đào trông vô cùng thảm hại.

Chàng gượng gạo đứng lên, thân hình lảo đảo như người say rượu

Tách !

Ngay lúc Qui nữ Mộc liên Anh lẹ làng mở cửa Lạc hoa hồn phóng nhanh ra ngoài, chẳng buồn nhìn tới tình trạng đau thương của chàng Thiếu hiệp giang hồ do ả vừa gây ra.

Đến khi Chí Tôn lấy lại được sự thăng bằng, thì Qui nữ đã khuất dạng ngoài cửa từ lâu rồi.

Đồng thời cánh cửa Lạc Hoa Hồn cũng đã được khép chặt như lúc Chàng bị đưa vào.

Dĩ nhiên, Qui nữ Mộc liên Anh sau khi bước trái ra ngoài đã dùng chỉ phong xô ập cánh cửa.

Phía bên trong Lạc Hoa Hồn lúc bấy giờ chỉ còn lại một mình Chí Tôn.

Cặp mắt chàng đỏ rừng rực nhìn về phía cửa Lạc Hoa Hồn, vừa nuốt đi những cuộn máu đang trào ra.

Lẹ như chớp, Chí Tôn đưa tay chùi sạch máu trên mồm, rồi phóng ra cánh cửa.

Chàng giơ song chưởng quật liên tiếp mấy ngọn định thoát thân ra ngoài chạy tìm Qui nữ Mộc liên Anh nối tiếp trận lửa tình vừa đột tắt.

Nhưng cánh cửa Lạc Hoa Hồn vẫn trơ trơ chẳng hề thấy nhúc nhích.

Chí Tôn thất vọng đứng thở hồng hộc, thân hình lắc động như muốn lồng lộn lên vì sức tàn phá của ngọn lửa dục tình ngùn ngụt cháy ở bên trong.

Bộp.:. tách !

Đột nhiên trong giờ phút ấy cánh cửa phòng vụt mở...

Không kịp để phòng có sự tình đột ngột đó, Chí Tôn bị cánh cửa xô té lăn xuống đất.

Chàng lồm cồm đứng dậy thật lẹ làng.

Đồng thời chàng phóng mình ra khỏi cửa..

Cũng trong ánh chớp thời gian ấy, một bóng người nhỏ thó lẹ như ma đã đứng chắn trước cánh cửa Lạc Hoa Hồn.

Trông thấy Chí Tôn hung hăng như con hổ đói, bóng nhỏ thó vội giơ hữu chưởng hất chàng nhào ngược trở vô.

Đồng lượt, tả chưởng bóng người cũng vừa phẩy nhẹ một cái.

Tức thì, cánh cửa phòng đóng ấp trở lại như trước.

Bóng nhỏ thó đứng yên nhìn Chí Tôn qua hai mắt huyền bí xuyên ngang lỗ thủng vuông lụa điều bịt mặt.

Trông kỹ lại đó là Thiếu nữ bịt mặt, Tân Hội Trưởng Bách Hội, Chí Tôn chợt sững sờ đi một lúc.

Sau đây vì ngọn lửa dục tình đốt cháy trong cơ thể, chàng vùng bổ tới ôm ngang lưng nàng.

Thiếu nữ bịt mặt « hừ » một tiếng, xẻ thân mình qua ba bước, tránh khỏi cái chộp bắt của Chí Tôn.

Nàng tự hiểu chàng đã bị độc dược của Qui nữ Mộc liên Anh ngấm đốt cơ thể chàng đến đỗ cùng rồi.

Chính thiếu nữ bịt mặt đã chứng kiến cái cảnh tượng loạn cuồng giữa Chí Tôn và Qui nữ Mộc liên Anh ngay từ lúc chàng vừa

http://tieulun.hopto.org

bị đưa vào phòng lạc Hoa Hồn và đã buông mấy tiếng rên dài lúc nãy.

Cho nên, nàng hiểu rõ tất cả sự tình diễn ra phía bên trong, đến khi Nam Hoa Quái Tinh dùng phép « Nhập Địa Truyền Thần » đòi Quỉ nữ tới nội cung, nàng chực sẵn một nơi có đầy bóng tối rồi chờ bóng ả khuất là nàng liền xuất hiện.

Qua một chập, Chí Tôn lại từ từ xẹ mình tới Thiều nữ bịt mặt.

Cặp mắt chàng đỏ vời vợi hai hạt huyết châu, gắn chặt vào tấm thân kiều diễm của nàng.

Chẳng cần nói ra, Thiều nữ cũng đã hiểu chàng định hành động gì rồi.

Nàng đứng yên chờ đợi...

Khi còn cách Thiếu nữ bịt mặt độ khoảng nửa trượng, Chí Tôn giơ cao song chưởng toan quộn lấy nàng.

Nhanh như sét giật, Thiều nữ bịt mặt lắc mình một cái đã ở phía sau lưng chàng.

— Không đợi Chí Tôn phản ứng, nàng thò trung chỉ điểm thật nhẹ ngay đái huyệt chàng.

Tự khắc, Chí Tôn nghe rã rời các huyệt đạo, đồng thời ngã huỵch xuống đất không còn cựa quậy được nữa.

Chàng nằm bất động, cặp mắt đỏ vời vợi hai hạt huyết châu long lên nhìn Thiều nữ bịt mặt.

Tuy vậy, trí giác Chí Tôn hãy còn chìm trong bể loạn, dĩ nhiên chàng không nhận rõ nàng là ai cả.

Bây giờ, Thiều nữ bịt mặt mới xẹ lại gần Chí Tôn, nàng nhìn chàng bằng cặp mắt nửa thương hại nửa ngầm oán trách.

Giây lát, nàng nói như để một mình nghe :

— Rõ thật là oan trái ! Giá ta không theo kịp có phải là tự mình mai hận cả một đời không ?

Bây giờ, ta hãy mang Dương Thiều hiệp ra khỏi huyệt động lão Quái Tinh nếu chậm chân sẽ khôn mất.

Ngay lúc ấy có một tiếng động khô khan từ đâu đó nổi lên.

Lẹ như chớp, Thiều nữ bịt mặt thò ngọc chưởng chộp ngang lưng Chí Tôn, xẹ thân mình về phía cửa Lạc Hoa Hồn.

Cùng lúc, chưởng trái của nàng giơ lên phẩy nhẹ một cái...

Kẹt !

Cánh cửa Lạc Hoa Hồn theo luồng gió đánh bật ra, chừa một khoảng vừa vặn hai người.

Không để chậm trễ giây phút nào, Thiều nữ bịt mặt xách ngang lưng Chí Tôn phóng ra ngoài.

Nàng dùng chỉ phong khóa chặt cánh cửa Lạc Hoa Hồn như lúc nãy cốt làm chậm bước tiến của Quỉ nữ Mộc Liên Anh.

Nàng hiểu ngay sau khi bái yết Nam Hoa Quái Tinh xong, quỉ nữ này sẽ quay lại phòng, thời gian ả ngơ ngác trước sự tình đột ngột diễn ra là nàng đã chạy xa rồi.

Khóa chặt cánh cửa xong, Thiều nữ bịt mặt tháo chạy ra phía ngoài địa cung, lúc ấy vắng tuyệt bóng người.

Cách chừng một trượng, trên đỉnh đồng có gắn một hạt minh châu, soi ánh sáng rất rõ ràng.

Thiều nữ bịt mặt vừa chạy, hai tia mắt huyền diệu vừa chiết qua lỗ thông vuông lụa quét chung quanh xem xét coi có sự gì lạ chăng để kịp thời phản ứng.

Thính lực của nàng đồng thời cũng được vận lên đến tột độ, có thể nghe rõ tiếng muỗi bay ngoài ba trượng như sấm nổ, đề phòng mọi bất trắc diễn ra.

Chạy quanh có một chập chừng hơn mười trượng, Thiều nữ bịt mặt bỗng rẽ vào bóng tối lờ mờ.

Nàng dừng lại trước vách đá trơn láng như bạch ngọc.

Hai luồng nhãn quang chiếu diệu của Thiều nữ bịt mặt quét lên vách đá như tìm kiếm một vật gì.

Thình lình, nàng kêu giọng mừng rỡ :

— Nó đây rồi :

Muốn kêu khẽ, bàn tay ngọc của Thiều nữ bịt mặt vạch lên sờ ngay một cái vú đá thật nhỏ.

Nàng sẽ ấn nhẹ một cái...

Tách !

Lạ lùng thay, trên vách đá mở ngay một cái hang đen ngòm, chu vi chỉ vừa vặn hai người chui vào.

— Bắt buộc lúc bấy giờ Thiều nữ bịt mặt phải bế xốc Chí Tôn lên vai cho thật gọn gàng trước khi chui địa huyệt tối tăm kia.

— Nàng quay lại rảo mắt quan sát và vận thính lực nghe ngóng khắp đó đây một lượt xem có động tĩnh gì chăng.

http://tieulun.hopto.org

Giữa phút giây nặng trầm ấy chợt có nhiều luồng gió ào ào từ phía trong U Minh Cung đưa tới.

Những luồng gió ấy ngày một rõ dần, dĩ nhiên có nhiều cao thủ nào đó đang vận hành thuật khinh công.

Đồng thời trong giờ phút ấy nhiều tiếng ù ù nổi lên như giọng âm hồn từ cõi địa ngục đưa về.

Thiếu nữ bịt mặt hốt hoảng kêu thầm :

-- Chết mất ! Cơ mưu của ta đã bại lộ cả rồi, nếu không nhanh chân sẽ chôn xác tất cả.

Lời chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã nhanh như điện phóng mình vào trong địa động, tả chưởng chộp trên cửa hang một cái.

Một tiếng động nổi lên khô khan.

Liền đó, vách đá khép kín lại như cũ, chẳng hề trông thấy lưu lại một dấu vết nào cả.

Trong hang bấy giờ tối như vùng mực.

Hai bên và trên đầu đều là vách đá, chỉ trước mặt là con đường hang quanh lộn, hiểm nghèo.

-- Nhờ nhờn lực vận đến tinh vi, nên dù đường hang hết sức chật hẹp thêm đặc đầy bóng tối, nhưng Thiếu nữ bịt mặt vẫn trông thấy một cách rất rõ ràng.

Nàng vừa chạy thật nhanh, lại vừa hết sức dè dặt, lắng tai nghe ngóng động tịnh trước sau.

Nàng không hiểu những cao thủ vừa thi triển khinh công hiện giờ đã tới hướng nào và ra sao.

Phải chăng Qui nữ Mộc liên Anh từ bên U Minh Cung về đến Lạc Hoa Hồn nên mới có những tiếng quái gỡ đó.

Nếu quả thật trong phút giây nầy, phía ngoài Qui nữ đã phát giác sự mất tích của Chí Tôn báo động toàn thể U Minh Cung, các cao thủ trùng điệp bủa vây thì nguy hiểm vô cùng.

Nhất định các đường ra vào trong hang bị ngăn lấp, cao thủ U Minh Cung đông như mây, dù cho có tháp cánh mà bay Thiếu nữ bịt mặt và Chí Tôn cũng không sao thoát khỏi lưới rập của Nam Hoa Quái Tinh.

Thiếu nữ bịt mặt bối hối lo sợ, nên chạy càng nhanh hơn, chẳng quản ngại nguy hiểm chi cả, vì nàng tự hiểu nếu chậm chân một đường tơ kẻ tóc là mang hận ngàn thu.

http://tieulun.hopto.org

Thành thử nàng định cứu chàng trốn khỏi bàn tay ác tuyệt của Quỉ nữ Mộc liên Anh, để rồi trái lại lọt vào quỉ thủ âm ma của Lão Quái Tinh độc nhất vô nhị trên chốn giang hồ.

Một chập sau, Thiếu nữ bịt mặt chạy tới miệng hang, nàng liền dừng lại trao Chí Tôn sang tả chưởng để phòng mọi sự bất trắc xảy ra.

Nàng ngờ vực có một vài cao thủ nào đó đang chực hờ phía ngoài chờ nàng vừa lộ ra chúng sẽ hạ độc thủ ngay.

Cho nên, Thiếu nữ bịt mặt vận ngầm nội lực lên hữu chưởng, để ứng phó kịp lúc với tình hình.

Nàng từ từ xê thân mình ra cửa động.

Hai luồng nhỡn lực tia thứ ánh sáng huyền diệu xuyên lỗ thủng vuông lụa bịt mặt quét ra phía ngoài.

Đồng thời, thính lực cũng được vận dụng tới tột độ, lắng nghe từng tiếng động to nhỏ chung quanh và ở trước mắt.

Cõu cách cửa hang chừng một trượng, Thiếu nữ bịt mặt bỗng dừng lại.

Cùng theo ánh chớp thời gian đó, nàng vụt phóng mình ra khỏi miệng hang lẹ như ma muỗi.

Đột ngột có tiếng hét lanh lảnh :

— Hãy đứng lại.

Liền đó, một luồng kình khí từ phía tả áp tới mình Thiếu nữ bịt mặt, thế mạnh tợ núi lở...

Vốn đã dự phòng từ trước, chợt nghe áp lực sắp đến bên mình Thiếu nữ bịt mặt phóng đi nơi khác lẹ như sét giật lưng trời.

Kình khí cuộn cuộn trong gió trống.

Thiếu nữ bịt mặt xê mình lại xem đó là ai.

Ngay lúc, hai Thiếu nữ vận cung trang cũng vừa xẹt tới trước mặt nàng đứng cách khoảng ba trượng.

Một Thiếu nữ vận cung trang rỗ chỉ vào mặt nàng hét :

— Hãy buông gã Thiếu niên kia xuống đất cho ta, nếu trái lệnh chúng ta sẽ quật chết ngươi tại mộ tràng nầy.

Thiếu nữ bịt mặt nghiến răng kèn kẹt :

— Quỉ nữ đừng cuồng vọng vô ích, trái lại, các ngươi đã dám to gan chắn đường Bản cô nương là số hệ coi như đã hỏng.

Hai Thiếu nữ vận cung trang đồng hét :

— Ngươi phải chết !

Theo tiếng hét, hai Thiếu nữ vận cung trang mỗi người chia thành một phương vị tả hữu.

Đồng lượt, cả hai đều đưa ra một luồng áp khí nặng như thác đổ lưng trời.

Lần nầy, Thiếu nữ bịt mặt không thèm tránh né như lúc nãy nàng đứng nguyên vị trí, tả chưởng ôm chặt Chí Tôn vì sợ kình phong hốt chàng bay đi, còn hữu chưởng vận dụng mười hai phần công lực huy ra một đạo âm phong lạnh tợ cắt da.

Bộp... bộp...

Hai tiếng nổ chấn động cả tràng.

Thiếu nữ bịt mặt thảo lùi hai bước.

Hai Thiếu nữ vận cung trang cùng lượt rú lên thảm khốc.

Đã thấy mỗi người phún ra một vòi máu tươi, thân hình lắc lư loạng choạng về phía sau cả trượng.

Nhưng sau đầy một giây, hai Thiếu nữ vận cung trang đồng suốt dòng máu trở vào mồm tiến lên.

Chúng xạ bốn luồng nhỡn tuyến rực lửa căm thù vào mặt Thiếu nữ bịt mặt, như chực ăn tươi nuốt sống nàng.

Thiếu nữ bịt mặt hiểu ngay hai Thiếu nữ vận cung trang đã đến lúc liều lĩnh, phục thù ngọn chưởng phong mà nàng đã quật nhằm vừa rồi, nên nàng hết sức chú tâm chẳng dám khinh địch.

Nàng tự biết giờ phút nguy ngập sắp đến cho nàng rồi, vì ngoài hai Thiếu nữ nầy cao thủ của U Minh Cung đông như mây, công lực hiển nhiên công lực cao thâm không thể nào tưởng được.

Nếu bọn chúng kéo tới trong giờ phút nầy, quả số hệ nàng và Chí Tôn đã tới ngày tận mạt.

Nàng phải thoát đi ngay từ bây giờ mới mong trốn khỏi bàn tay âm hồn của Nam Hoa Quái Tinh.

Muốn thế, nàng phải hạ hai Thiếu nữ vận cung trang trong một ánh chớp thời gian rồi thảo chạy,

Suy nghĩ dâu đấy đã cạn, Thiếu nữ bịt mặt thình lình xê mình lên nửa trượng đẩy mạnh một luồng áp khí ngay Thiếu nữ vận cung trang đứng phía tả.

Bị tấn công bất ngờ, Thiếu nữ vận cung trang nầy không thể tránh né đi nơi khác kịp, vùng hét to một tiếng giơ ngọc chưởng nghênh đón luồng chưởng phong kình địch.

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng sấm chưởng nổ long trời, theo đó, có tiếng rú từ cửa miệng Thiếu nữ vận cung trang.

Ả tháo lùi lại gần hai trượng, thần sắc biến đổi cực kỳ nhanh chóng. Tình trạng hiển nhiên các huyệt đạo trong cơ thể ả đã bị chấn nát.

Quyết không buông tha kình địch, Thiếu nữ bịt mặt bản thân thủ nhanh như điện chớp xẹt theo tới bên mình Thiếu nữ vận cung trang tiếp thêm một đạo kình khí với toàn bộ nội lực...

Bình,,.

Toàn thân Thiếu nữ vận cung trang phóng ra ngoài ba trượng rớt ngay xuống đất im lìm.

Ả đã chết hẳn ngay lúc ấy.

Thiếu nữ vận cung trang kia sửng sốt lên vì cái chết bất ngờ của đồng bọn, không kịp một chút phản ứng.

Lợi dụng cơ hội có một không hai đó, Thiếu nữ bịt mặt vùng phóng tới gần Thiếu nữ vận cung trang thét :

— Mạng ngươi đã hỏng rồi !

Trong tiếng thét, Thiếu nữ bịt mặt đã ra tay lẹ như điện. Một luồng âm phong lại cuốn cuộn đưa tới kẻ địch:,.

Nàng nhất định kết thúc trận đấu chỉ ở một chiêu sấm sét nầy.

Cho nên, đến khi Thiếu nữ vận cung trang phát giác thì đạo kình khí đã tới bên mình...

Bình...

Lại một tiếng rú thảm khốc nổi lên...

Thiếu nữ vận cung trang phơi xác liền tại trận.

Từng giọt máu đào văng đi tung toé khắp nơi.

Thiếu nữ bịt mặt vừa chực nhảc mình phóng ngay vào cánh rừng đặc đầy bóng tối cách đó hơn mười trượng, chợt nghe có nhiều luồng gió, mạnh, nhẹ từ kia đưa tới.

Trong ánh chớp thời gian đã thấy bốn chiếc bóng từ không trung phóng xuống tràng lẹ không thể tưởng.

Thiếu nữ bịt mặt định thần nhận kỹ.

Qua bóng tối của màn đêm từ mờ hiện ra bốn thiếu nữ vận cung trang đứng dàn ngang trước mặt Thiếu Nữ bịt mặt.

Tám luồng xạ nhỡn vừa ngầm dịu vừa tỏa sáng màu yêu quái rọi thẳng vào mặt Thiếu nữ bịt mặt, rồi nhìn Chí Tôn trên tay nàng.

Bất giác, bốn Thiếu nữ đồng « ồ » lên một tiếng.

Kế đó, bọn Ma Nữ lại quét mắt quanh tràng.

Chợt nhận ra hai xác chết của đồng bọn nằm phơi trên mặt đất, cả bọn cùng sửng sốt.

Bốn Thiếu nữ nhìn hai kẻ xấu số một chập, rồi dời tầm luồng nhỡn quang qua phía Thiếu nữ bịt mặt.

Một trong bốn ả xê mình tới hai bước, trầm nặng hỏi :

— Có phải chính ngươi đã tạo ra hai cái chết nầy không ?

Thiếu nữ bịt mặt khe khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy !

Thiếu nữ vận cung trang thịnh nộ quát :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Thiếu nữ bịt mặt khinh bỉ :

— Cũng chưa hẳn đúng như thế.

Thiếu nữ vận cung trang nhất động hữu chưởng :

Đúng hay không ở nơi ngọn chưởng nầy.

Ả day nhìn bọn Thiếu nữ vận cung trang như ngầm ra hiệu lệnh.

Tức thì, ba ả kia xẹt đi ba góc chia thành phương vị vây chặt Thiếu nữ bịt mặt vào giữa.

Hiểu ngay tình thế hiện giờ rất hiểm nghèo, Thiếu nữ bịt mặt chực sẵn hữu chưởng chờ ứng phó.

Hai luồng tia sáng huyền diệu trong ánh mắt nàng cứ quét nhìn về phía Ư Minh Cung, xem chừng bọn cao thủ đã tới chưa.

Thật ra, giữa lúc nầy, Thiếu nữ bịt mặt không còn lòng dạ nào ham giao đấu nữa cả, nàng chỉ mong thoát thân khỏi vùng tử địa nầy rồi sau đây sẽ hay.

Giữa lúc,, Thiếu nữ vận cung trang đã quát to lên :

— Chúng muội hãy giết ả Ma đầu nầy cho ta !

Theo tiếng quát, ả nầy đã đề cao hữu chưởng huy ra một luồng áp khí mạnh tợ ba đào.

Ba Thiếu nữ vận cung trang kia thấy thế, mỗi người đều đưa ra một chưởng từ những phương vị khác nhau tấn công Thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt vùng cười lên một tiếng lạnh lẽo, khẽ lắc lư thân mình ít cái thoát khỏi bốn luồng sóng chưởng của bốn Thiếu nữ Ư Minh Cung.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nàng chưa kịp đánh trả lại một ngọn nào, thì bọn Thiếu nữ vận cung trang đã quật chưởng ào ào ngăn chặn cả bốn hướng.

Bây giờ, Thiếu nữ bịt mặt cháy phừng lửa giận, nàng không thèm né tránh như trước, đứng nguyên vị trí, giơ hữu chưởng quay hai vòng mãn nguyệt, rồi đẩy mạnh ra...

Liên tiếp mấy đạo kình phong lạnh lẽo bủa từ bốn mặt một vùng chu vi có tới ba trượng nghênh đón các ngọn áp khí của kẻ thù.

Từng loạt nổ rúng động cả tràng.

Sóng chưởng gặp nhau phát ra những trận gió ù ù như đang hồi giông bão sau cùng đột biến trên không gian.

Chưởng quang chớp nháng đầy trời.

Bóng chưởng to như quả núi.

Bụi cát tung bay mù mịt.

Trận đấu diễn ra thật lâu, nhưng chưa bên nào nắm phần thắng lợi trước về mình cả.

Thiếu nữ bịt mặt vì chướng ngại bởi có Chí Tôn, nàng khó mà thi triển những ngón võ công tuyệt diệu đánh ngã kẻ thù.

Hơn nữa, bốn Thiếu nữ vận cung trang đều là những cao thủ võ lâm, công lực vô cùng thâm hậu, trong nhất thời Thiếu nữ bịt mặt khó mà hạ độc thủ, để vượt vòng vây.

Thời gian giao đấu càng kéo dài, là càng thêm nguy hiểm cho Thiếu nữ bịt mặt, chờ bọn cao thủ U Minh Cung áp tới bấy giờ dù có tháp cánh lên mây cũng không thể nào thoát khỏi.

Thiếu nữ bịt mặt hiểu điều đó hơn ai hết.

Nàng vừa đánh nhau với bốn Thiếu nữ vận cung trang mà trong lòng lo sợ bồi hồi.

Hai mắt nàng cứ quét chừng về hướng U Minh Cung.

Bất ngờ vì một sơ hở Thiếu nữ bịt mặt bị một luồng chưởng phong quật nhằm, lảo đảo thối lui ba bước.

Thiếu nữ vận cung trang đứng phía hữu trông thấy cơ hội tốt đó, liền phóng tới bên mình Thiếu nữ bịt mặt bồi thêm một chưởng nặng như núi lở.

Không còn có thể tránh đi đâu kịp nữa, Thiếu nữ bịt mặt vận Huyền Âm Thần Công hứng luồng chưởng phong ấy.

Bình...

Toàn thân Thiếu nữ bịt mặt bị tống ra ngoài ba trượng...

Nàng rớt xuống đất liền đứng dậy ngay, tả chưởng vẫn giữ chặt Chí Tôn còn như một kẻ vô giác.

Chỉ thấy, Thiếu nữ bịt mặt lắc lư thân hình vài cái rồi đứng yên như cũ.

Nàng chẳng hề tổn hại chi cả,

Bốn Thiếu nữ vận cung trang bất giác phải ngơ ngác cả đi.

Bọn chúng ngờ, sau khi bị trúng luồng chưởng phong sấm sét đó nhất định Thiếu nữ bịt mặt sẽ chết ngất đi, nếu không cũng phải mang vết trọng thương trong huyệt đạo.

Thế nhưng kình địch như không sự gì quả thật một điều lạ lùng không thể nào tưởng tượng được.

Các ả ma nữ nầy có biết đâu « Huyền Âm Thần Công » có sức chịu đựng bất cứ một loại chưởng phong nào cũng khó thể làm tổn hại đến tính mạng kẻ sử dụng nó được.

Sau ngày đấu nhau với Ngọc Diện Diêm Bà, Thiếu nữ bịt mặt tự thấy ra mặt giang hồ còn kém cỏi nên gặp lại lão Bà Bạch Sa Cung, luyện ngón võ công tuyệt thế nầy và hôm nay mang ra dùng lần thứ nhất.

Cho nên dù trúng nhằm luồng chưởng phong nào như trái núi nhưng thiếu nữ bịt mặt chẳng hề thấy mệnh hệ gì cả.

Giá nếu không, có lẽ hiện giờ nàng đã phơi thây tại sân tràng rồi, chứ không còn yên ổn như thế được.

— Bị trúng một chưởng đầu tiên, máu hận bốc lên tận đỉnh đầu Thiếu nữ bịt mặt, nàng đưa mắt nhìn lại Chí Tôn coi có sự gì hay không, đột nhiên xê mình lên ba bước, thét căm hờn vào mặt bọn Thiếu nữ vận cung trang :

— Các ngươi tới số cả rồi !

Nhanh như sét giật, một luồng khinh khí lạnh tợ cắt da từ chưởng trung của Thiếu nữ bịt mặt đã áp tới mình ả Thiếu nữ đứng gần nhất....

Bình...

Thiếu nữ vận cung trang bị kình đạo quật nhằm bắn ngược lại ngoài một trượng, toàn thân rung rẩy như vừa mắc chứng cảm hàn.

Ba ả Ma nữ kia đồng hét :

— Số ngươi đã tận rồi !

http://tieulun.hopto.org

— Sáu đạo chưởng phong tức thì tấn công vào vị trí Thiếu nữ bịt mặt cùng một lúc.

Sóng chưởng quần quại như những cặp xà thần nhằm các huyệt đạo nàng tréo sang.

Trông thấy bọn Ma nữ U Minh Cung quyết hạ độc thủ, Thiếu nữ bịt mặt tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Nàng thét to :

— Các ngươi muốn chết !

Hữu chưởng nàng đẩy cao bằng ngực, vận dụng mười hai phần Huyền Âm Thần Công, quay nhanh một vòng mãn nguyệt, rồi từ từ quét ra...

Kình đạo lạnh như cắt đa cuồn cuộn một vùng bốn trượng.

Bóng chưởng kỳ dị chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ.

Bên trong dường có những tiếng ầm ì, sầm chớp.

Bộp... bộp...

Chưởng lực hai bên chạm nhau phát nổ vang rền.

Thân hình Thiếu nữ bịt mặt xô về sau ba bước mới đứng vững.

Trái lại, cả ba Thiếu nữ vận cung trang run rẩy lên như vừa rơi vào một vùng núi tuyết.

Khí lạnh tràn lan ngoài ba trượng.

Ngón võ công Huyền Âm Thần Công quả tuyệt bực giang hồ.

Bốn Thiếu nữ U Minh Cung hết sức hãi hùng, chúng không thể nào ngờ được công lực của Thiếu nữ bịt mặt lại cao thâm dường đó

Vì vậy, bọn chúng sửng sốt đứng nhìn chưa một ai dám động thủ cả.

Ngay lúc thiếu nữ vận cung trang kia cũng vừa vận công chữa trị xong vết nội thương, xê mình tới gần Thiếu nữ bịt mặt, thét oăm thù :

— Loài Ma nữ, ta thề sẽ giết mày !

Mồm thét, hữu chưởng ả giơ lên ngang đỉnh trung, thình lình đưa ra một đường chiêu vô cùng quái dị.

Thiếu nữ bịt mặt hét khẽ :

— Thu Hồn Lạc Phách !

Không dám chậm trễ vì biết đó là một tuyệt chiêu âm hồn của tà phái, Thiếu nữ bịt mặt vận toàn bộ nội lực lên hữu chưởng thi triển chiêu Huyền Âm Thần Công nghênh đón.

Có tiếng rền dài trong không khí.

Bóng chưởng song phương cùng biến mất trong vô hình.

Cả hai đồng thảo lùi một bước.

Thiếu nữ bịt mặt thầm khiếp ngón võ công âm hồn đó.

Nàng hiểu Thiếu nữ vận cung trang mới luyện được bốn phần công lực của đường chiêu Thu Hồn Lạc Phách mà sức dũng bạo còn tới ngần ấy, giả là một cao thủ nào khác của U Minh Cung lãnh hội tới sáu phần thì tính mạng nàng cũng đủ hỏng rồi.

Một ý niệm chợt thoáng hiện qua óc Thiếu nữ bịt mặt.

Nàng thầm nghĩ : nếu không lợi dụng lúc này trốn chạy đi, bỏn Thiếu nữ U Minh Cung thi triển võ công Thu Hồn Lạc Phách tấn công bao vây nàng, thì chưa rõ số hệ sẽ ra sao.

Muốn được thế, bây giờ nàng phải dốc toàn bộ Huyền Âm Thần Công quật ngã một vài tên cho chúng khủng khiếp, rồi thừa lúc chúng còn hốt hoảng phóng mình đi là mọi sự an toàn.

Nghĩ như vậy rồi, bất thình lình Thiếu nữ bịt mặt dùng ngay thân pháp như ma muội tới sát bên mình Thiếu nữ đứng trấn phương vị phía hữu.

Nàng ra tay như điện chớp, tức thì một ngọn Huyền Âm Thần Công mang theo nội lực mười hai phần được huy ra.

Bình...

Có tiếng rồng long trời thoát từ cửa mồm Thiếu nữ vận cung trang.

Một vật đen dài bắn bổng đi ngoài bốn trượng.

Huych !

Vệt đen rớt nhanh xuống đất im lìm.

Đó là Thiếu nữ vận cung trang vừa trúng nhằm chưởng phong Huyền Âm Thần Công của Thiếu nữ bịt mặt.

Chẳng hiểu tình trạng sống chết thế nào, nhưng không thấy Thiếu nữ vận cung trang cựa mình dậy.

Xuất phát chiêu đầu đã hạ ngay một địch thủ, Thiếu nữ bịt mặt cảm thấy phấn khởi cả tinh thần.

Tự nhiên nội lực của nàng như kiên cường thêm lên.

Nhận ra một thiếu nữ vận cung trang trước mặt đang hốt hoảng nhìn mình, nhanh như sét giật, Thiếu nữ bịt mặt thi triển khinh công tuyệt thế phóng tới nửa trượng, đồng thời chộp chỉ phóng vào nơi

http://tieulun.hopto.org

huyệt đạo tử quyền của ả.

Lập tức cả Ma nữ ngã ra bất tỉnh không kịp kêu la một tiếng nào.

Cho tới bấy giờ hai Thiếu nữ vận cung trang kia mới giật mình tỉnh ngộ, song phương phóng đến, quát :

— Ma nữ, ngươi hãy đền mạng cho bọn ta !

Hai đường chiêu Thu Hồn Lạc Phách từ chưởng trung cặp Thiếu nữ U Minh Cung tức khắc công vào hai phía lưng Thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt vùng cười lạnh lẽo, thân hình như ma muội xẹt đi nơi khác.

Hai đạo kình phong chạm nhằm nhau phát nổ khô khan.

Cặp Thiếu nữ U Minh Cung loạng choạng muốn ngã.

Thiếu nữ bịt mặt quả nhiên thân thủ bất phàm, chân vừa kịp vững đã quét ngang một chiêu Huyền Âm Thần Công.

Bị tấn công bất ngờ, một trong hai Thiếu nữ vận cung trang trở tay không kịp hét to lên.

Bình...

Toàn thân ả Ma nữ bay đi như cánh diều đứt dây.

Ngay giờ phút quyết liệt đó, chợt có nhiều trận gió ào ào đưa tới.

Thiếu nữ bịt mặt vừa toan quật ra một đường chiêu Huyền Âm Thần Công cuối cùng kết thúc trận đấu, bỗng ngưng thân hình lại.

Trận gió mỗi lúc một rõ hơn.

Thiếu nữ bịt mặt sợ hãi, khẽ thầm :

— Bọn cao thủ U Minh Cung sắp đến nơi rồi, ta nên rời khỏi nơi nầy, kẻo không còn kịp nữa.

Nghĩ chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã lẹ làng nhấc mình lên chực phóng đi.

Thiếu nữ vận cung trang trông thấy đối phương bỏ chạy, vùng phóng mình tới chắn ngang trước mặt hét :

— Ma nữ, ngươi chạy đi đâu.

Liền đó, một ngọn chưởng phong trùm trên đỉnh thiên linh cái của Thiếu nữ bịt mặt.

Máu giận trào sôi trong huyết quản, Thiếu nữ bịt mặt, tả chưởng khoác chặt Chí Tôn, hữu chưởng đẩy mạnh Huyền Âm Thần Công sang phía địch.

Ầm !

Nàng dừng lại trước vách đá trơn láng như bạch ngọc.

Hai luồng nhỡn quang chiếu diệu của thiếu nữ bịt mặt quét lên vách đá như tìm kiếm một vật gì.

Thình lình, nàng kêu lên mừng rỡ :

— Nó đây rồi !

Mồm kêu khẽ, bàn tay ngọc của Thiếu nữ bịt mặt thò lên sờ ngay một cái vú đá thật nhỏ.

Nàng sẽ ấn nhẹ một cái...

Tách !

Lạ lùng thay,, trên vách đá mở ngay một cái hang đen ngòm, chu vi chỉ vừa vặn hai người chun vào.

Bắt buộc lúc bấy giờ Thiếu nữ bịt mặt phải bế xốc Chí Tôn lên vai cho thật gọn gàng trước khi chui vào địa huyệt tối tăm kia.

Nàng quay lại rảo mắt quan sát và vận thính lực nghe ngóng khắp đó đây một lượt xem có động tĩnh gì chăng.

Giữa phút giây nặng trầm ấy chợt có nhiều luồng gió ồn ào từ phía trong U Minh Cung đưa tới.

Những luồng gió ấy ngày một rõ dần, dĩ nhiên có nhiều cao thủ nào đó đang vận hành thuật khinh công.

Đồng thời trong giờ phút ấy nhiều tiếng ù ù nổi lên như giọng âm hồn từ cõi địa ngục đưa về.

Thiếu nữ bịt mặt hốt hoảng kêu thầm :

— Chết mất ! Cơ mưu của ta đã bại lộ cả rồi, nếu không nhanh chân sẽ chôn xác tất cả.

Lời chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã nhanh như điện phóng mình vào trong địa động, tả chưởng chộp trên cửa hang một cái.

Một tiếng động nổi lên khô khan.

Liền đó, vách đá khép kín lại như cũ, chẳng hề trông thấy lưu lại một dấu vết nào cả.

Trong hang bây giờ tối như vùng mực.

Hai bên và trên đầu đều là vách đá, chỉ trước mặt là con đường hang quanh lộn, hiểm nghèo.

Nhờ nhờn lực vận đến tinh vi, nên dù đường hang hết sức chật hẹp thêm đặt dầy bóng tối, Nhưng Thiếu Nữ bịt mặt vẫn trông thấy một cách rất rõ ràng.

Nàng vừa chạy thật nhanh, lại vừa hết sức dè dặt, lắng tai nghe ngóng động tịnh trước sau.

http://tieulun.hopto.org

Nàng không hiểu những cao thủ vừa thi triển khinh công hiện giờ đã tới hướng nào và ra sao.

Phải chăng Quỉ nữ Mộc Liên Anh từ bên U Minh Cung về đến Lạc Hoa Hồn nên mới có những tiếng quái gở đó.

Nếu quả thật trong phút giây này, phía ngoài Quỉ nữ đã phát giác sự mất tích của Chí Tôn báo động toàn thể U Minh Cung, các cao thủ trùng điệp bủa vây thì nguy hiểm vô cùng.

Nhất định các đường ra vào trong hang bị ngăn lấp, cao thủ U Minh Cung đông như mây, cho dù thập cánh mà bay Thiếu Nữ bịt mặt và Chí Tôn cũng không sao thoát khỏi lưới rập của Nam Hoa Quái Tinh.

Thiếu nữ bịt mặt bồi hồi lo sợ, nên chạy càng nhanh hơn, chẳng quản ngại nguy hiểm chi cả, vì nàng tự hiểu nếu chậm chân một đường tơ kẽ tóc là mai hận ngàn thu.

— Thành thử nàng định cứu chàng trốn khỏi bàn tay ác tuyệt của Quỉ Nữ Mộc Liên Anh để rồi trái lại lọt vào quỉ thủ âm ma của Lão Quái Tinh độc nhất vô nhị trên chốn giang hồ.

Một chập sau, Thiếu nữ bịt mặt chạy tới miệng hang, nàng liền dừng lại trao Chí Tôn sang tả chưởng để phòng mọi sự bất trắc xảy ra.

Nàng ngờ vực có một vài cao thủ nào đó đang chực hờ phía ngoài thì nàng vừa ló ra chúng sẽ hạ độc thủ ngay...

Cho nên, Thiếu nữ bịt mặt vận ngầm nội lực lên hữu chưởng, để ứng phó kịp lúc với tình hình.

Nàng từ từ xê thân mình ra cửa động.

Hai luồng nhãn lực tia thứ ánh sáng huyền diệu xuyên lỗ thủng vuông lụa bịt mặt quét ra phía ngoài...

Đồng thời, thính lực cũng được vận dụng tới tột độ, lắng nghe từng tiếng động to nhỏ chung quanh và ở trước mắt.

Còn cách cửa hang chừng một trượng, Thiếu Nữ bịt mặt bỗng dừng lại.

Cùng theo ánh chớp thời gian đó, nàng vọt phóng mình ra khỏi miệng hang lẹ như ma muỗi.

Đột ngột có tiếng hét lanh lãnh :

— Hãy đứng lại !

Liền đó, một luồng kình khí từ phía tả áp tới mình Thiếu nữ

bịt mặt, thế mạnh tợ núi lở...

— Vốn đã dự phòng từ trước, chợt nghe áp lực sắp đến bên mình, Thiếu nữ bịt mặt phóng đi nơi khác lẹ như sét giật lưng trời.

Kình khí cuồn cuộn trong gió trống.

Thiếu nữ bịt mặt xê mình lại xem đó là ai.

Ngay lúc, hai Thiếu nữ vận cung trang cũng vừa xẹt tới trước mặt nàng khoảng ba trượng.

Một Thiếu nữ vận cung trang trỏ chỉ vào mặt nàng hét :

— Hãy buông gã Thiếu niên kia xuống đất cho ta, nếu trái lệnh chúng ta sẽ quật chết ngươi tại mộ trang này.

Thiếu nữ bịt mặt nghiến răng kèn kẹt :

— Quỉ nữ đừng cuồng vọng vô ích, trái lại, các ngươi đã dám to gan chắn đường Bản cô nương là số hệ coi như đã hỏng rồi.

Hai Thiếu nữ vận cung trang đồng hét :

— Ngươi phải chết !

Theo tiếng hét, hai Thiếu nữ vận cung trang mỗi người chia thành một phương vị tả hữu.

Đồng lượt, cả hai đều đưa ra một luồng áp khí nặng như thác đổ lưng trời.

Lần này, Thiếu nữ bịt mặt không thèm tránh né như lúc nãy, nàng đứng nguyên vị trí, tả chưởng ôm chặt Chí Tôn vì sợ kình phong hốt chàng bay đi, còn hữu chưởng vận dụng mười hai phần công lực huy ra một đạo âm phong lạnh tợ cắt da.

Bộp... bộp ..

Hai tiếng nổ chấn động cả tràng.

Thiếu nữ bịt mặt thối lùi hai bước.

Hai Thiếu nữ vận cung trang cũng lượt rú lên thảm khốc.

Đã thấy mỗi người phún ra một vòi máu tươi, thân hình lắc lư loạng choạng về phía sau cả trượng.

Nhưng sau đấy một giây, hai Thiếu nữ vận cung trang đồng nuốt dòng máu trở vào mồm tiến lên.

Chúng xạ bốn luồng nhãn tuyến rực lửa căm thù vào mặt Thiếu nữ bịt mặt, như chực ăn tươi nuốt sống nàng.

Thiếu nữ bịt mặt hiểu ngay hai Thiếu nữ vận cung trang đã đến lúc liều linh, phục thù ngọn chưởng phong mà nàng đã quật nhằm vừa rồi, nên nàng hết sức chú tâm chẳng dám khinh địch.

Nàng tự biết giờ phút nguy ngập sắp đến cho nàng rồi, vì ngoài

http://tieulun.hopto.org

hai Thiếu nữ nầy cao thủ của U Minh Cung đông như mây, công lực hiển nhiên công lực cao thâm không thể nào tưởng được.

Nếu bọn chúng kéo tới trong giờ phút nầy, quả số hệ nàng và Chí Tôn đã tới ngày tận mạt.

Nàng phải thoát đi ngay từ bây giờ mới mong trốn khỏi bàn tay âm hồn của Nam Hoa Quái Tinh.

Muốn thế, nàng phải hạ hai Thiếu nữ vận cung trang trong một ánh chớp thời gian rồi tháo chạy.

Suy nghĩ đâu đấy cả can, Thiếu nữ bịt mặt thình linh xẻ mình lên nửa trượng đẩy mạnh một luồng áp khí ngay Thiếu nữ vận cung tranh đứng phía tả.

Bị tấn công bất ngờ, Thiếu nữ vận cung trang nầy không thể tránh né đi nơi khác kịp, vùng hét to một tiếng giơ ngọc chưởng nghênh đón luồng chưởng phong kình địch.

Một tiếng sấm chưởng nổ long trời, theo đó, có tiếng rú từ cửa miệng Thiếu nữ vận cung trang.

Ả tháo lùi lại gần hai trượng, thần sắc biến đổi cực kỳ nhanh chóng. Tình trạng biến nhiên các huyệt đạo trong cơ thể ả đã bị chấn nát.

Quyết không buông tha kình địch, Thiếu nữ bịt mặt bằng thân thủ nhanh như điện chớp xẹt theo tới bên mình Thiếu nữ vận cung trang tiếp thêm một đạo kình khí với toàn bộ nội lực...

Bình...

Toàn thân Thiếu nữ vận cung trang phóng ra ngoài ba trượng rớt ngay xuống đất im lìm.

Ả đã chết hẳn ngay lúc ày.

Thiếu nữ vận cung trang kia sững sốt lên vì cái chết bất ngờ của đồng bọn, không kịp một chút phản ứng.

Lợi dụng cơ hội có một không hai đó, Thiếu nữ bịt mặt vùng phóng tới gần thiếu nữ vận cung trang thét :

— Mạng ngươi đã hỏng rồi !

Trong tiếng thét, Thiếu nữ bịt mặt đã ra tay nhanh như điện. Một luồng âm phong cuồn cuộn đưa tới kẻ địch...

Nàng nhất định kết thúc trận đấu chỉ ở một chiêu sấm sét nầy.

Cho nên, đến khi Thiếu nữ vận cung trang phát giác thì đạo kình khí đã tới bên mình...

Bình...

Lại một tiếng rú thảm khốc nổi lên...

Thiếu nữ vận cung trang phơi xác liền tại trận

Từng giọt máu đào văng đi tung tóe khắp nơi.

Thiếu nữ bịt mặt vừa chực nhắc thân mình phóng ngay vào cánh rừng đặc đầy bóng tối cách đó hơn mười trượng, chợt nghe có nhiều luồng gió mạnh nhẹ từ kia đưa tới.

Trong ánh chớp thời gian đã thấy bốn chiếc bóng từ không trung phóng xuống trùng lẹ không thể tưởng

Thiếu nữ bịt mặt định thần nhận kỹ.

Qua bóng tối của màn đêm tờ mờ hiện ra bốn thiếu nữ vận cung trang đứng dàn ngang trước mặt Thiếu nữ bịt mặt.

Tám luồng xạ nhỡn vừa ngầm dịu vừa tỏa sáng màu yêu quái rơi thẳng vào mặt Thiếu Nữ bịt mặt, rồi nhìn Chí Tôn trên tay nàng.

Bất giác, bốn Thiếu nữ đồng « ồ » lên một tiếng.

Kế đó, bọn Ma nữ lại quét mắt quanh trùng.

Chợt nhận ra hai xác chết của đồng bọn nằm phơi trên mặt đất, cả bọn cùng sững sốt.

Bốn Thiếu nữ nhìn hai kẻ xấu số một chập, rồi đời tám luồng nhỡn quang qua phía Thiếu nữ bịt mặt.

Một trong bốn ả xẻ mình tới hai bước, trầm nặng hỏi :

— Có phải chính ngươi đã tạo ra hai cái chết nầy không ?

Thiếu nữ bịt mặt khe khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy :

Thiếu nữ vận cung trang thịnh nộ quát :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Thiếu nữ bịt mặt khinh bỉ :

— Cũng chưa hẳn đúng như thế.

Thiếu nữ vận cung trang nhất đông hữu chưởng :

— Đúng hay không ở nơi ngọn chưởng nầy.

Ả day nhìn bọn Thiếu nữ vận cung trang như ngầm ra hiệu lệnh.

Tức thì, ba ả kia xẹt đi ba góc chia thành phương vị vây chặt Thiếu nữ bịt mặt vào giữa.

Hiểu ngay tình thế hiện giờ rất hiểm nghèo, Thiếu nữ bịt mặt chực sẵn hữu chưởng chờ ứng phó.

http://tieulun.hopto.org

Hai tia sáng huyền diệu trong ánh mắt nàng cứ quét nhìn về phía U Minh Cung xem chừng bọn cao thủ đã tới chưa.

Thật ra, giữa lúc nầy, Thiếu nữ bịt mặt không còn lòng dạ nào ham giao đấu nữa cả, nàng chỉ mong thoát thân khỏi vùng tử địa rồi sau đấy sẽ hay.

Giữa lúc, Thiếu nữ vận cung trang đã quát to lên:

— Chúng mười hãy giết ả Ma đầu nầy cho ta!

Theo tiếng quát, ả nầy đã đề cao hữu chưởng huy ra một luồng áp khí mạnh tợ ba đào.

Ba Thiếu nữ vận cung trang kia thấy thế, mỗi người đều đưa ra một chưởng từ phương vị khác nhau tấn công Thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt vùng cười lên một tiếng lạnh lẽo, khẽ lắc lư thân mình ít cái thoát khỏi bốn luồng sóng chưởng của bọn Thiếu nữ U Minh Cung.

Nhưng nàng chưa kịp đánh trả lại một ngọn nào, thì bọn Thiếu nữ vận cung trang đã quật chưởng ào ào ngăn chặn cả bốn hướng.

Bây giờ, Thiếu nữ bịt mặt cháy phừng lửa giận, nàng không thèm né tránh như trước, đứng nguyên vị trí, giơ hữu chưởng quay hai vòng mãn nguyệt, rồi đẩy mạnh ra ..

Liên tiếp mấy đạo kình phong lạnh lẽo bủa từ bốn mặt một vùng chu vi có tới ba trượng nghênh đón các ngọn áp khí của kẻ thù.

Từng loạt nổ rúng động cả tràng.

Sóng chưởng gặp nhau phát ra những trận gió ù ù như hồi giông bão sau cùng đột biến trên không gian.

Chưởng quang chớp nhoáng đầy trời.

Bóng chưởng to như quả núi.

Bụi cát tung bay mù mịt.

Trận đấu diễn ra thật lâu, nhưng chưa bên nào nắm phần thắng lợi trước về mình cả.

Thiếu nữ bịt mặt vì chưởng ngại bởi có Chí Tôn, nàng khó mà thi triển những ngón võ tuyệt diệu đánh ngã kẻ thù.

Hơn nữa, bốn Thiếu nữ vận cung trang đều là những cao thủ võ lâm, công lực vô cùng thâm hậu, trong nhất thời Thiếu nữ bịt mặt khó mà hạ độc thủ, để vượt vòng vây.

Thời gian giao đấu càng kéo dài, là càng thêm nguy hiểm cho Thiếu nữ bịt mặt, chờ bọn cao thủ U Minh Cung áp tới bấy giờ dù

có tháp cánh lên mây cũng không thể nào thoát khỏi.

Thiếu nữ bịt mặt hiểu điều đó hơn ai hết.

Nàng vừa đánh nhau với bốn Thiếu nữ vận cung trang mà trong lòng lo bồi hồi

Hai mắt nàng cứ quét chừng về hướng U Minh Cung.

Bất ngờ vì một sự sơ hở Thiếu nữ bịt mặt bị một luồng chưởng phong quật nhằm, lảo đảo thối lui ba bước.

Thiếu nữ vận cung trang đứng phía hữu trông thấy cơ hội tốt đó, liền phóng tới bên mình Thiếu nữ bịt mặt bồi thêm một chưởng nặng như núi lở.

Không còn có thể tránh đi đâu kịp nữa. Thiếu nữ bịt mặt vận Huyền Âm Thần Công hứng luồng chưởng phong ấy.

Bình...

Toàn thân Thiếu nữ bịt mặt bị tống ra ngoài ba trượng...

Nàng rớt xuống đất liền đứng dậy ngay, tả chưởng vẫn giữ chặt Chí Tôn còn như một kẻ vô tri giác.

Chỉ thấy, Thiếu nữ bịt mặt lắc lư thân hình vài cái rồi đứng yên như cũ.

Nàng chẳng hề tổn hại chi cả.

Bốn Thiếu nữ vận cung trang bất giác phải ngơ ngác cả đi.

Bọn chúng ngờ, sau khi bị trúng luồng chưởng phong sấm sét đó nhất định Thiếu nữ bịt mặt sẽ chết ngất đi, nếu không cũng phải mang vết trọng thương trong huyệt đạo.

Thế nhưng kinh địch như không sự gì quả thật một điều kỳ lùng không thể nào tưởng tượng được.

Các ả Ma nữ nầy có biết đâu «Huyền Âm Thần Công» có sức chịu đựng bất cứ một loại chưởng phong nào cũng khó thể làm tổn hại đến tính mạng kẻ sử dụng nó được.

Sau ngày đấu nhau với Ngọc Diện Diêm Bà, Thiếu nữ bịt mặt tự thấy mình ra mặt giang hồ còn kém cỏi nên gặp lại lão Bà Bạch Sa Cung, luyện ngón võ công tuyệt thế nầy và hôm nay mang ra dùng lần thứ nhất.

Cho nên dù trúng nhằm luồng chưởng phong mạnh như trái núi nhưng Thiếu nữ bịt mặt chẳng hề thấy mệnh hệ gì cả.

Giá nếu không có lẽ hiện giờ nàng đã phơi thây tại sân tràng rồi, chứ không còn yên ổn như thế được.

http://tieulun.hopto.org

— Bị trúng một chưởng đầu tiên, máu hận bốc lên tận đỉnh đầu Thiếu nữ bịt mặt, nàng đưa mắt nhìn lại Chí Tôn coi có sự gì hay không, rồi đột nhiên xê mình lên ba bước, thét cám hờn vào mặt bọn Thiếu nữ vận cung trang :

— Các ngươi tới số cả rồi ;

Nhanh như sét giật, một luồng kình khí lạnh tợ cắt da đã từ chưởng trung của Thiếu nữ bịt mặt đã áp tới mình ả Thiếu nữ đứng gần nhất...

Bình...

Thiếu nữ vận cung trang bị kình đạo quật nhằm bắn ngược lại ngoài một trượng, toàn thân run rẩy như vừa mắc chứng cảm hàn.

Ba ả Ma nữ kia đồng hét :

— Sở ngươi đã tận rồi !

Sáu đạo chưởng phong tức thì tấn công vào vị trí Thiếu nữ bịt mặt cùng một lúc.

Sóng chưởng quần quại như cặp xà thần nhằm các huyệt đạo nàng tréo sang.

Trông thấy bọn Ma nữ U Minh Cung quyết hạ độc thủ, Thiếu nữ bịt mặt tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Nàng thét to :

— Các ngươi muốn chết !

Hữu chưởng nàng đề cao bằng ngực, vận vụng mười hai phần Huyền Âm Thần Công, quay nhanh một vòng mãn nguyệt rồi từ từ quét ra...

Kình đạo lạnh như cắt da cuồn cuộn một vùng bốn trượng.

Bóng chưởng kỳ dị chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ.

Bên trong dường có những tiếng ầm ì, sấm chớp.

Bộp... bộp...

Chưởng lực hai bên chạm chau phát nổ vang rền.

Thân hình Thiếu nữ bịt mặt xô về sau ba bước mới đứng vững

Trái lại, cả ba Thiếu nữ vận cung trang run rẩy lên như vừa rơi vào một vùng núi tuyết.

Khí lạnh tràn ngoài ba trượng.

Ngón võ công Huyền Âm Thần Công quả tuyệt bực giang hồ.

Bốn Thiếu nữ U Minh Cung hết sức hãi hùng, chúng không thể nào ngờ được công lực của Thiếu nữ bịt mặt lại cao thâm dường đó.

Vì vậy, bọn chúng sững sốt đứng nhìn chưa một ai dám động thủ cả.

Ngay lúc, Thiếu nữ vận cung trang kia cũng vừa vặc công chữa trị xong vết nội thương, xê mình tới gần Thiếu nữ bịt mặt, thét còn thù :

Loài Ma nữ, ta thề sẽ giết mày !

Môm thét, hữu chưởng ả giơ lên ngang đỉnh trung, thình linh đưa ra một đường chiêu vô cùng quái dị.

Thiếu nữ bịt mặt hét khẽ :

— Thu Hồn Lạc Phách !

Không dám chậm trễ vì biết đó là một tuyệt chiêu âm hồn của tà phái, Thiếu nữ bịt mặt vận toàn bộ nội lực lên hữu chưởng thi triển chiêu Huyền Âm Thần Công nghênh đón.

Có tiếng rên dài trong không khí.

Bóng chưởng song phương cùng biến mất trong vô hình.

Cả hai đồng thảo lùi một bước.

Thiếu nữ bịt mặt thầm khiếp ngón võ công âm hồn đó.

Nàng hiểu thiếu nữ vận cung trang mới luyện được bốn phần công lực của đường chiêu Thu Hồn Lạc Phách mà sức dũng bạo còn tới ngần ấy, giả là lốt cao thủ nào khác của U Minh Cung lãnh hội tới sáu phần thì tính mạng nàng cũng đủ bỏng rồi.

Một ý niệm chợt thoáng hiện qua óc Thiếu nữ bịt mặt.

Nàng thầm nghĩ : nếu không lợi dụng lúc này trốn chạy đi bốn Thiếu nữ U Minh Cung thi triển võ công Thu Hồn Lạc Phách tấn công bao vây nàng, thì chưa rõ sẽ hệ sẽ ra sao.

Muốn được thế, bây giờ nàng phải dốc toàn bộ Huyền Âm Thần Công quật ngã một vài tên cho chúng khủng khiếp, rồi thừa lúc chúng còn hốt hoảng phóng mình đi là mọi sự an toàn.

Nghĩ như vậy rồi, bất thình linh Thiếu nữ bịt mặt dùng ngay thân pháp như ma mưội tới sát bên mình Thiếu nữ đứng trấn phương vị phía hữu.

Nàng ra tay lẹ như điện chớp, tức thì một ngón Huyền Âm Thần Công mang theo nội lực mười hai phần được huy ra.

Bình...

Có tiếng rồng long trời thoát từ cửa môm Thiếu nữ vận cung trang.

http://tieulun.hopto.org

Một vệt đen dài bắn bổng đi ngoài bốn trượng.

Huych !

Vệt đen rớt nhanh xuống đất im lìm.

Đó là thiếu nữ vận cung trang vừa trúng nhằm chưởng phong Huyền Âm Thần Công của Thiếu nữ bịt mặt.

Chẳng biểu tình trạng sống chết thế nào, nhưng không thấy Thiếu nữ vận cung trang chồi mình dậy.

Xuất phát chiêu đầu đã hạ ngay một địch thủ, Thiếu nữ bịt mặt cảm thấy phấn khởi cả tinh thần.

Tự nhiên nội lực của nàng như kiện cường thêm lên.

Nhận ra một thiếu nữ vận cung trang trước mặt đang hốt hoảng nhìn mình, nhanh như sét giật, Thiếu nữ bịt mặt thi triển khinh công tuyệt thế phóng tới chừng nửa trượng, đồng thời chộp chỉ phong vào nơi huyệt đạo tử quyên của à.

Lập tức à Ma nữ ngã ra bất tỉnh không kịp kêu la một tiếng nào.

Cho tới bây giờ hai Thiếu nữ vận cung trang kia mới giật mình tỉnh ngộ, song phương phóng đến, quát :

— Ma nữ, ngươi hãy đền mạng cho bọn ta !

Hai đường chiêu Thu Hồn Lạc Phách từ chưởng trung cặp Thiếu nữ U Minh Cung tức khắc công vào hai phía lưng Thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt vùng cười lạnh lẽo, thân hình như ma mưới xẹt đi nơi khác.

Hai đạo kình phong chạm nhằm nhau phát nổ khô khan.

Cặp Thiếu nữ U Minh Cung lọng choạng muốn ngã.

Thiếu nữ bịt mặt quả nhiên thân thủ bất phàm, chân vừa kịp vững đã quét ngang một chiêu Huyền Âm Thần Công.

Bị tấn công bất ngờ, một trong hai Thiếu nữ vận cung trang trở tay không kịp hét to lên.

Bình...

Toàn thân à Ma nữ bay đi như cánh diều đứt dây.

Ngay giờ phút quyết liệt đó, chợt có nhiều trận gió ào ào đưa tới.

Thiếu nữ bịt mặt vừa toan quật ra một đường chiêu Huyền Âm Thần Công cuối cùng kết thúc trận đấu, bỗng ngưng thân hình lại.

Trận gió mỗi lúc một rõ hơn.

Thiếu nữ bịt mặt sợ hãi, khẽ thầm :

— Bọn cao thủ U Minh Cung sắp đến nơi rồi, ta nên rời khỏi

nơi này, kẻo không còn kịp nữa.

Nghĩ chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã lẹ làng nhắc mình lên thực phóng đi.

Thiếu nữ vận cung trang trông thấy đối phương bỏ chạy, vùng thân mình tới chắn ngang trước mặt hét :

— Ma nữ, ngươi chạy đi đâu.

Liền đó, một ngọn chưởng phong trùm úp trên đỉnh thiên linh cái của Thiếu nữ bịt mặt.

Máu giận trào sôi trong huyết quản, Thiếu nữ bịt mặt, tả chưởng khoác chặt Chí Tôn, hữu chưởng đẩy mạnh Huyền Âm Thần Công sang phía địch

Ầm !

Thiếu nữ vận cung trang rống to thảm liệt thác lui liên liên, miệng phún ra từng ngụm máu đào.

Ngược lại, Thiếu nữ bịt mặt cũng chấn động mấy cái, rồi đứng yên.

Cùng lúc, nhiều chiếc bóng từ hướng U Minh Cung cũng vừa xuất hiện chẳng khác bầy ác điểu ăn đêm.

Không dám chậm trễ thêm phút giây nào nữa, Thiếu nữ bịt mặt vận khinh công tột bực phóng mình như một vệt khói ảo mờ trong khuya.

Nàng chạy quanh co theo một con đường Sơn cốc, hai bên đồi núi hiểm nghèo.

Phía sau lưng nàng trận gió đã tới gần, nghe chừng có rất nhiều cao thủ.

Thiếu nữ bịt mặt thêm lo sợ triển tốc lực kinh công tột độ.

Chập lâu, không còn nghe những luồng gió của bọn cao thủ nữa, hình như chúng đáp xuống tràng đấu vừa rồi, tiếp cứu đồng bọn còn sống sót, Thiếu nữ bịt mặt chạy chậm lại.

Nàng nhìn thấy Chí Tôn vẫn mở trừng cặp mắt vô hồn, ngó nàng chòng chọc; chẳng nói năng chi cả

Thiếu nữ bịt mặt lẩm bẩm.

— Giờ nơi đây cũng xa bọn chúng rồi, ta nên tìm một chỗ vắng vẻ cứu tỉnh hắn rồi sẽ hay.

Tức thì, nàng ngưng thân hình lại, đáp xuống mặt đất, rảo hai luồng sáng huyền diệu nhìn quanh quất.

http://tieulun.hopto.org

Trước mặt Thiếu nữ bịt mặt là một cái Sơn Cốc, vắng vẻ thâm u, quanh năm ma quái trú ẩn.

Thiếu nữ bịt mặt nói thầm :

— Tốt lắm, ta có thể tạm trú nơi đây trong chốc lát, bọn chúng còn bận lo cứu chữa đồng đạo, không thể nào theo kịp.

Nàng đưa đôi mắt huyền diệu soi qua lỗ thủng vuông lụa quét ngang Sơn Cốc một lượt.

Chợt trông thấy có một tảng đá bằng phẳng cách đây khoảng năm trượng, Thiếu nữ bịt mặt mừng rỡ kêu lên :

— Ta hãy đang hắn đến nằm trên phiến đá đấy rồi sẽ hay !

Nói xong, nàng xẻ tới chỗ tảng đá bằng phẳng, nhẹ nhàng đặt Chí Tôn nằm xuống.

Chàng không cử động được, vì đã bị Thiếu nữ bịt khóa đại huyệt từ lúc còn trong U Minh Cung, đồng thời trí giác cũng đang hôn ám, bởi khí độc của Qui Nữ Mộc Liên Anh đã thâm ngấm vào nội thể.

Chàng chỉ biết lấy cặp mắt vô thần nhìn nàng.

— Thiếu nữ bịt mặt nhìn những làn tà ám trên gương mặt Chí Tôn một chập, nói như để mình nghe :

— Ả Ma Nữ Mộc Liên Anh quả thật là ác độc. Ả đã cho hắn uống đến mấy chung Phù Dương Tửu, lại còn phun chất độc tà my xung vào tàn phá các huyệt đạo, chỉ nội nhật sẽ phải tan thành huyết mà chết.

Cứ theo lời Sư Bà giảng dạy thì chỉ có Thạch Tiên Lan mới có thể cứu khỏi chứng tử thương mà thôi, ngoài ra khắp chốn giang hồ chưa chắc có một môn thần đơn nào trị nổi.

Vậy ta cũng chẳng tiếc gì một chiếc lá Thạch Tiên Lan cứu hắn trong cơn vạn tử nhất sanh nầy.

— Thốt xong câu đó, Thiếu Nữ bịt mặt thò hữu chưởng vào tụng lấy ra một vật xinh xắn.

Xem kỹ lại, thì đó là một chiếc hộp bạch ngọc thật nhỏ, tỏa chiếu ánh sáng óng ánh.

Nàng từ từ giở nắp chiếc hộp ấy ra.

Trong hộp bạch ngọc có đựng ba chiếc lá màu xanh biếc, độ bằng hai ngón tay.

Từ trong thân chiếc lá bốc ra một mùi hương kỳ diệu, chợt hít nhẩm đã thấy sảng khoái cả tinh thần.

Đó chính là Thạch Tiên Lan mà Thiếu nữ bịt mặt vừa bảo.

Một loại tiên thảo chưa hề nghe thấy trên mặt giang hồ, chỉ trừ môn phái Bạch Sa Cung mới có vật nầy thôi.

Thiếu nữ bịt mặt lấy ra một chiếc lá Thạch Tiên Lan, còn hai lá nàng để vào đấy nắp hộp Bạch Thạch lại, cất vào mình.

Nàng ngồi xuống phiến đá để dễ dàng chữa trị vết nội thương cho Chí Tôn.

Lúc bấy giờ Chí Tôn đã nằm yên không một chút cử động, vì huyệt đạo của chàng còn bị kềm hãm chưa được tháo mở.

Chàng xa mắt trừng trừng nhìn nàng.

Trí giác của chàng vẫn còn trong bầu trời u mịt.

Thiếu nữ bịt mặt cầm chiếc lá Thạch Tiên Lan đưa cặp mắt huyền diệu nhìn chung quanh Sơn Cốc, coi có mạnh suối nào chảy tràn đấy hay không.

Tuyệt nhiên chẳng nghe thấy gì cả.

Thiếu nữ bịt mặt vùng buông tiếng thở dài.

Do dự một lúc, nàng bỏ chiếc lá Thạch Tiên Lan vào miệng nhai thật nhỏ, rồi thấm từ từ vào miệng Chí Tôn...

Chất nước Tiên Lan xuống dần đạo quản, sau cùng xâm nhập vào huyệt đan điền.

Một mùi thơm kỳ diệu từ trong cốt lá Thạch Tiên Lan thoang thoảng bay xa ngoài mười trượng chu vi hãy còn người thấy một mùi nồng khoái lạ lùng.

Quả thật là một thứ thảo đơn chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ kim cổ.

Mớm xong linh thảo cho Chí Tôn, Thiếu nữ bịt mặt ngồi thẳng người dậy giơ tả chưởng đè vào đại huyệt của chàng cho thuốc thẩm mau các đường đạo quản.

Nàng chờ xem sự hiệu quả của Thạch Tiên Lan.

Chẳng mấy chốc, sắc mặt đầy tà khí của Chí Tôn biến đi lần, mùi thơm của Thạch Tiên Lan cũng dịu lại.

Sau cùng, gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng thiếu hiệp giang hồ thường nhật bỗng hiện ra.

Cặp mắt vô thần của chàng từ nãy cũng bị biến đi mất, nhường lại hai luồng kỳ quan thanh tú lạ lùng.

Tinh trạng cho biết chất kỳ thảo Thạch Tiên Lan đã thâm ngấm

http://tieulun.hopto.org

vào các đạo quản trong cơ thể của Chí Tôn, tống khứ Phù Dung Tửu và độc khí tà mỵ từ mồm Qui nữ Mộc Liên Anh đưa sang.

Thiếu nữ bịt mặt lộ vẻ vui mừng :

— Hắn đã tỉnh lại rồi !

Nàng giơ hai ngón chỉ phong trỏ ba nơi đại huyệt trên đầu Chí Tôn mấy lượt như vậy.

Sau đó, Thiếu nữ bịt mặt đứng thẳng người lên, tháo lùi phía sau hai trượng xa hai luồng sáng huyền diệu vào mặt chàng chờ kết quả.

Chí Tôn được mở các huyệt đạo, huyết quản vận hành trong châu thân trong chớp mắt.

Tinh thần chàng theo đó minh mẫn lại như xưa

Chàng liền phóng người đậy, rời khỏi phiến đá, bàng phẳng.

Trước hết, Chí Tôn chạm ngay hai tia sáng xuyên qua lỗ thủng của Thiếu nữ bịt mặt nhìn chàng chăm chập.

Chàng vạt hồi nhớ những việc đã qua mà cảm thấy xấu hổ là thường, có thể chết mất đi được.

Hình ảnh từ lúc chàng lọt vào U Minh Cung, gặp Tiêu thư áo xanh đẹp mê hồn như ả tuyệt thế giai nhân ; khiến cho chàng phải run tận đáy lòng, cho tới lúc chàng bị ả đầu độc bằng Phù Dung Tửu mà ả đối chàng là rượu Liên Hoa trên núi Hắc Vân, rồi chàng mê man đi...

Tất cả những điều tà quái ấy đều hiện ra rõ rệt trước mắt của Chí Tôn, khiến chàng đỏ bừng cả mặt, thật lâu chưa thốt ra một lời nào cả.

Thiếu nữ bịt mặt cũng không động tịnh chi chết, nàng hiểu ngay tâm trạng của chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Thời khắc trì nặng trôi qua...

Vẫn chưa ai thốt ra một lời nào trước cả.

Một chập lâu, Chí Tôn gượng gạo chắp tay trước ngực, khích động bảo Thiếu nữ bịt mặt :

— Ơn cứu mạng của cô nương hẹn có ngày đền đáp, giờ đây vãn sinh không biết phải nói lên lời gì để tỏ thâm ân.

Dứt câu, chàng đứng chờ phản ứng của Thiếu nữ bịt mặt.

Thế nhưng Thiếu nữ bịt mặt, dường như còn chất chứa cơn giận trong lòng bởi ngày trước Chí Tôn đã từng quật nàng trong

thương tại cánh rừng già nọ, nàng chiều cặp mắt căm hận thẳng vào mặt chàng.

Đồng thời, nàng hét to lên :

— Câm mồm lại ! Giữa ta với ngươi chẳng hề có chút ân huệ gì cả, ngươi đừng mồm mép vô ích.

Kinh dị hiện trên gương mặt đến tột độ, Chí Tôn sững sờ một hồi lâu mới nói :

— Thế sao cô nương cứu ta là gì ?

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng như mô đá :

— Hôm nay ta cứu ngươi thoát khỏi U Minh Cung, không làm con vật hi sinh cho lão yêu bà Nam Hoa Quái Tinh luyện Dương tinh ma công, vì một lẽ riêng ngươi chẳng cần phải hiểu rõ làm gì.

Nhưng ta bảo cho mà biết trước, sẽ có một ngày nào đó, chính tay ta tìm đến lấy máu ngươi, để rửa cái hận mà ngươi đã tạo ra từ ngày nọ.

Nghe Thiếu nữ bịt mặt thét ra mấy lời căm hờn đó, bất giác Chí Tôn đến phải ngơ ngác đi, chàng chẳng hiểu ra làm sao cả.

Giữa chàng và nàng từ trước đến nay có những mối cừu thù gì mà nàng lại oán hận chàng ngần ấy.

Hôm trước tại khu rừng già nọ, trong cơn nóng giận vì máu Sư cừu đang sôi sục lát hận lý trí, chàng cũng chỉ lỡ tay khiến nàng mang thương tích một phần nào thôi, chưa tới độ có thể gọi là xứng đáng tạo thành một mối huyết cừu phải trả.

Nhưng tại sao nàng lại khắc cốt, thề nguyền, sau nầy nàng sẽ tìm chàng giết chết để trả thù xưa.

Thật ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Chắc chắn trong đó còn một sự tình gì bí ẩn.

Một điều lạ lùng hết sức, là nguyên do nào xui khiến nàng lại cứu chàng thoát khỏi bàn tay kỳ độc của Qui nữ Mộc liên Anh, chẳng quản sự hiểm nghèo mang từ U Minh Cung, đến đây làm gì rồi lại đòi hạ sát chàng ?

Tâm trạng của Thiếu nữ bịt mặt quả nhiên vô cùng phức tạp, đến không sao do lường được.

Chí Tôn cứ suy nghĩ mãi nhưng không sao tìm ra ánh sáng của sự kỳ quặc về Thiếu nữ bịt mặt.

Thình lình, chàng nghiêm giọng hỏi nàng :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương có thể nào cho ta biết rõ nội tình của sạ thú oán đó không ?

Vẫn với giọng lãnh đạm, Thiếu nữ bịt mặt đáp :

— Ngày sau rồi ngươi sẽ rõ.

— Tại sao cô nương không chịu nói ra bây giờ ?

— Điều nầy ngươi không cần phải hiểu làm gì.

Ngẫm nghĩ giây lát, Chí Tôn lại nói :

— Biết đâu trong sự cố chấp của cô nương sẽ phạm vào điều lỗi lầm chăng ?

Thiếu nữ bịt mặt trầm lặng đáp :

— Chẳng có sự gì phải lầm lẫn cả.

Bất giác, Chí Tôn thở dài :

— Cô nương quả thật là một người cố chấp.

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh lãnh :

— Ngươi hãy câm mồm lại, ta không muốn nghe ngươi biện bạch một lời nào cả.

Đang lúc ấy, chợt một giọng cười thảnh thót như loài hồ tinh vọng tới tai hai người.

Thiếu nữ bịt mặt giật mình im bặt, quay nhìn về hướng đó.

Chí Tôn cũng xẹ hai luồng kỳ quang sáng rực theo phía Thiếu nữ bịt mặt vừa phát giác giọng cười.

Hai người hồi hộp đợi chờ.

Chấm dứt giọng cười yêu quái, có tiếng thét lanh lãnh :

— Hai người chạy đâu cho thoát !

Tiếng thét nổi lên, khiến cho Thiếu nữ bịt mặt nhận ra đó là Qui nữ Mộc liên Anh cách xa chừng mười trượng.

Thiếu nữ bịt mặt hốt hoảng bảo Chí Tôn thật nhanh :

— Hãy chạy cho mau !

Nàng chực nhấc mình lên cao, nhắm Sơn cốc lăn tròn.

Chí Tôn bỗng quát :

— Cô nương hãy đứng lại, đừng chạy đi đâu cả.

Thiếu nữ bịt mặt nghe tiếng quát của Chí Tôn liền ngưng tụ thân hình, ngơ ngác nhìn chàng.

Nàng không hiểu tại sao chàng lại không chịu chạy trốn trong lúc kẻ địch đã tới bên lưng.

Cùng lúc, giọng thảnh thót ấy lại nổi lên :

— Các ngươi chạy đi đâu.

Tức thì một chiếc bóng phóng xuống Sơn cốc nhanh lẹ tợ loại qui quái giữa trời khuya.

Bóng ấy đứng cách Thiếu nữ bịt mặt và Chí Tôn độ khoảng ngoài ba trượng, hướng mắt về hai người.

Thiếu nữ bịt mặt quay mình lại, đưa hai mắt huyền diệu nhìn bóng người vừa đáp xuống tràng chẳng hề chớp.

Chí Tôn lẳng lặng xa hai luồng kỳ quang về phía chiếc bóng qui quái.

Chợt nhận ra gương mặt tuyệt thế nhân của bóng người, bất giác, Chí Tôn đã phải kêu thầm :

— Qui nữ Mộc liên Anh !

Cũng như Chí Tôn, Thiếu nữ bịt mặt lẩm bẩm :

— Lại cũng à Ma nữ nầy !

Hai người chưa kịp gì cả, thì lại nghe có luồng gió thoảng tới.

Chỉ nội trong nháy mắt đã thấy hai chiếc bóng nhỏ thó khác đáp xuống tràng, bụi bặm chẳng hề bay.

Chí Tôn nhận ra ngay đó là hai Thiếu nữ vận cung trang đã từng cầm nguyệt đăng dỗi gạt chàng vào U Minh Cung, để rồi Qui nữ Mộc liên Anh đầu độc chàng suýt nữa phải hủy diệt cả võ công và làm vật hi sinh cho Nam Hoa Quái Tinh luyện Dương Tinh Mã Công.

Đột nhiên, máu hận cừu trong huyết quản Chí Tôn bốc lên tận đỉnh đầu, chàng khe khẽ nghiến răm thù :

— Loài Ma nữ, bọn người đã tới số cả rồi !

Chí Tôn chợt thẩm nghĩ không hiểu công lực của mình còn tồn tại hay đã bị hủy diệt đi rồi.

Chàng liền thử ngấm vận chân khí trong người, thì nghe lưu thông như trở lại như xưa.

Chí Tôn mừng vô tả, vội xẹ mình tới nửa trượng, đối diện cùng Qui Nữ Mộc liên Anh.

Chàng day sang bảo Thiếu nữ bịt mặt :

— Phần à Ma Nữ nầy đã có văn sinh rồi, cô nương hãy giúp một tay diệt trừ hai tên tỳ nữ U Minh Cung đừng cho bọn chúng thoát chạy.

Thiếu nữ bịt mặt khẽ gật đầu, dời thân hình qua phía hai Thiếu nữ vận cung trang, vận sẵn nội lực lên song chưởng, đợi chờ

http://tieulun.hopto.org

một trận đấu kinh hồn khác diễn ra.

Qui nữ Mộc liên Anh thấy thế cũng quát đồng bọn chia làm hai vị trí sẵn sàng nghênh đón kẻ thù.

Một bên là Chú Nhân Lệnh Xé Xác có cái công lực thần xuất qui mặt giang hồ, các cao thủ võ Lâm đều khiếp mặt, hợp Quận Chúa Bạch Sa Cung thân thủ bất phàm, võ công Huyền Âm Thần Công lúc nãy hạ sát một loạt bốn Thiếu nữ U Minh Cung đủ chứng tỏ lợi hại đến thế nào rồi.

Một đằng Qui Nữ Mộc Liên Anh môn đệ yêu qui của Nam Hoa Quái Tinh, một nhân vật có cái võ công tà quái, từ lâu mà tuyệt tích trên chốn võ lâm, giờ bỗng nhiên đột hiện, chưa rõ nội lực thâm hậu đến bậc nào.

Vì vậy, trận đấu nầy chưa đoán trước được thắng bại sẽ về ai.

Bây giờ, Qui nữ Mộc Liên Anh mới đưa cặp mắt tỏa thứ ánh sáng tà mỵ, nhìn Chí Tôn một hồi lâu.

À có vẻ đăm đuối bởi gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng màu hồng phấn chẳng khác một thiếu nữ đương xuân.

Bỗng à cười sằng sặc bảo :

— Thiếu hiệp đi đâu với à Ma đầu kia vậy ? Vùng nầy vẫn còn là cấm địa của U Minh Cung, làm sao chạy thoát được.

Ta mong ngươi hãy theo ta trở về Lạc Hoa Hồn rồi chúng ta sẽ có chuyện đàm đạo sau, riêng ta lúc này cũng đã khẩn cầu Sư mẫu lãnh cái sinh mạng của ngươi, đừng lo ngại một điều gì cả !

Nói xong, à hồ ly đội lốt tuyệt thế giai nhân ngã ngớn đứng nhìn Chí Tôn.

Ngọn lửa căm thù đột nhiên chạy ngùn ngụt trong cơ thể của Chí Tôn. Chàng thét to lên :

— Câm cái mồm lại. Tiểu hồ ly tinh không biết hổ thẹn dám bày trò ô nhục giữa chốn đông người.

Lần nầy ta sẽ lấy máu ngươi trả cái mối nhục vừa qua mà ngươi đã có gan đánh lừa ta trong U Minh Cung lúc nãy.

Qui Nữ Mộc Liên Anh trở lên cười sằng sặc. Giọng cười của loại tiểu hồ ly vừa mới hiện hình.

Chấm dứt trận cười, à Qui Nữ nói the thé :

— Thiếu hiệp muốn thế lại càng hay. Ta đang chờ Tiểu Lang tiếp đón một vài đường chiêu coi công lực cao thâm tới bậc nào, rồi

... lấy chúng ta dắt nhau trở về U Minh Cung, bái kiến Lão Sư Mẫu, ... khi sang Lạc Hoa Hồn cũng chẳng muộn màng gì.

... Tiểu Lang hãy động thủ ta xem.

... Chí Tôn giận dữ trợn cặp kỳ quang :

Tiểu Hồ Ly, ngươi phải chết !

... Qui Nữ Mộc Liên Anh càng trêu già :

— Tiểu Lang đừng nên nóng giận, trước sau gì rồi chúng ta cũng ... duyên nợ với nhau, dù ngươi có cự tuyệt cũng không làm sao thoát khỏi định mạng được.

Không để Qui Nữ Mộc Liên Anh nói hết câu, Chí Tôn xẻ mình lên hai bước phất động hữu chưởng, quát to :

— Tiểu Hồ Ly câm mồm lại, hãy trông ngọn chưởng của ta sẵn sàng lấy mạng ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt, theo đó một luồng kình đao từ chưởng trung của Chí Tôn ập tới trước ngực Qui Nữ Mộc Liên Anh mang theo mười phần công lực Càng Ngươn Chân Cang.

Kình đạo vừa huy ra uy vũ tợ sấm sét, có sức mạnh có thể đẩy ngã cả một ngọn đồi.

Đứng ngoài trông vào, ai cũng ngờ Qui Nữ Mộc Liên Anh sẽ tan rã cả thi thể vì ngọn chưởng phong đó.

Thế nhưng, Qui Nữ Mộc Liên Anh đã cười lên lanh lãnh, nghe rờn cả lông tóc những kẻ có mặt tại tràng.

Với một thân pháp nhanh lẹ như ma muội, Qui Nữ vượt khỏi bóng chưởng to lớn dị thường của Càng Ngươn Chân Cang.

Đồng thời, Qui Nữ phóng tới gần Chí Tôn, giơ mười vụt bén nhọn chộp xuống thiên linh cái chàng.

Cái chộp nầy thật vô cùng ác hiểm.

Thoát trông qua như vô số bóng quỉ từ trăm ngàn phương vi chụp trùm đầu Chí Tôn.

Ngày trước trong trận đại lưu huyết tại Thất Lý Bình, Chí Tôn tương đương đấu vất vả với quỉ trảo của Thần Phong Đạo Nhân, giờ đây qui thủ của Mộc liên Anh càng kỳ dị bội phần.

Đến cả Ngọc Diện Diêm Bà cũng không thể sánh với ngọn võ công nầy nữa.

Nhận ra sự nguy hiểm vô lường đó, Chí Tôn không khinh thường kẻ địch, dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, đứng nguyên vị trí,

http://tieulun.hopto.org

rồi khẽ lắc mình một cái...

Tức khắc chàng biến đi tợ bóng vong linh vừa hiện về rồi đột mất trong vô hình.

Chừng Chí Tôn hiện ra thì đã ở bên cánh tả cả Qui nữ Mộc liên Anh từ bao giờ, mà ả này không hề hay biết chi cả.

Bất giác, Qui nữ Mộc liên Anh đã phải ngơ ngác lên, vì ả không ngờ võ công Chí Tôn thần qui kiên sâu như thế.

Lúc còn trong U Minh Cung, Qui nữ vẫn ngờ chàng như mọi Thiếu niên cao thủ xấu số khác thôi, chứ đâu có thể nào tưởng tượng được tuổi chàng còn trẻ mà thân pháp tột bực dường ấy.

Cho nên, ả sững sốt nhìn chàng mà chưa động thủ.

Trong khi bên kia tràng đấu. Thiếu nữ bịt mặt và hai Thiếu nữ vận cung trang đã ra tay quần đấu.

Hàng trăm bóng chưởng cuồn cuộn đẩy trời, chưởng ấm chớp động rung rinh cả mặt đất, như đang hồi bão tố.

Hai Thiếu nữ vận cung trang quyết chí phục thù cho đồng bọn, nên xuất toàn qui chưởng, càng đánh lâu càng thi triển những đường chiêu kỳ dị chưa từng trông thấy trên mặt vũ lâm.

Từ ảnh tràn lan bao trùm như chiếc lưới âm hồn ngoài phạm vi hơn năm trượng

Hiển nhiên, công lực của hai Thiếu nữ vận cung trang nầy cao thâm hơn bốn Ma nữ lúc nãy đã đấu nhau với Thiếu nữ bịt mặt một bực.

Đổi lại, Thiếu nữ bịt mặt, không dám khinh địch, đưa ra những luồng chưởng phong cực kỳ hiểm ác quái lạ, toàn các ngón võ công tuyệt truyền của phái Nam Hải Bạch Sa Cung, huyền ảo vô cùng.

Lấy một đấu với hai, nhưng chưa thể đoán trước được bên nào giành phần thắng lợi cả.

Thì ra, từ ngày lại Sư Mẫu Bạch Cung luyện thêm ngọn võ công tối thượng Huyền Âm Thần Công, nội lực của Thiếu nữ bịt mặt đã vượt bực trông thấy rõ, nếu không, nàng khó mà cầm cự nổi hai ả Ma nữ U Minh Cung nầy trong chỉ một vài chiêu đấu.

Bên nầy trận đấu, sau khi tránh khỏi trăm ngàn qui trảo của Qui nữ Mộc Liên Anh, Chí Tôn giận dữ xê mình lại vị trí cũ.

Chàng để hữu chưởng cao lên bằng ngực, cất giọng nặng trầm quát bảo Qui nữ Mộc Liên Anh :

— Qui nữ hãy rán đỡ đường chiêu thứ hai của ta sắp sửa lấy mạng ngươi đây.

Liền theo tiếng quát rợn người đó, Chí Tôn ngấm vận công tợ đường chiêu tuyệt thế «Lưỡng Cực Chân Ngươn» lên tới mười phần, từ từ đẩy ra một chưởng...

Tức thì, hai luồng khí thể trắng đỏ thoát đi từ nội chưởng của Chí Tôn to lớn dị thường như bóng núi trầm chụp xuống thiên linh cái Qui nữ Mộc Liên Anh, huyền diệu vô tả.

So với mấy tháng trước, công lực Chí Tôn lại càng gia tăng gấp bội, ánh chưởng tỏa mù trời.

Nhưng lần nầy Qui nữ Mộc Liên Anh không thèm tránh né như lần trước, ả giữ nguyên phương vi vững như vách sắt, thân hình hơi thấp xuống, vận toàn bộ nội lực lên ngọc chưởng.

Chờ cho luồng chưởng phong «Lưỡng Cực Chân Ngươn» của Chí Tôn còn cách độ một trượng, lẹ như điện chớp, Qui nữ nhấc ngọc thủ lên tâm huyệt, huy động một luồng kình khí với toàn bộ công lực sanh bình, mang theo một sư tà quái.

Hãi hùng thay !

Kình khí của Qui nữ Mộc Liên Anh vừa rời ngọc thủ, đã thấy hiện ra theo một làn âm đạo, trông như vầng độc khí của con quái vật quần quại nghênh đón hai khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Quả thật là thần ảo.

Thoáng thấy ngọn qui chưởng kinh hồn của Qui nữ Mộc Liên Anh, đột ngột Chí Tôn thét khẽ :

— Hàn Tà Truy Hồn Chưởng !

Đó chính là một ngón võ công tà quái từ đời thượng cổ, đã thất truyền mấy ngàn năm, giờ Qui nữ nầy lại mang ra sử dụng, đủ biết nhân vật U Minh Cung khủng khiếp đến bậc nào rồi.

Hèn nào xưa kia Tà Thần Lỗ Đao chẳng thảm bại dưới tay của Nam Hoa Quái Tinh như những lời hai gã thiếu niên cao thủ đã tiết trong một tửu điếm nọ.

Chẳng dám chậm trễ, Chí Tôn vận toàn phần nội khí đẩy từ huyệt đan điền, thoát ra hai màn trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn bao bọc một bầu tròn vô cùng mầu nhiệm.

Màn lưới u mặt hữu hình nầy có sức diệu huyền chẳng dở

http://tieulun.hopto.org

qui khí xâm nhập vào các đạo huyệt trong cơ thể của Chí Tôn.

Bùng...

Hai khí đạo tà thần gặp nhau phát nổ một tiếng vang rền.

Ám đạo tỏa mù trời.

Hàn phong cuồn cuộn lan rộng ra cả một vùng chu vi năm trượng rung chuyển cả cây rừng.

Chỉ thấy Chí Tôn lắc lư thân hình ít cái, rồi đứng yên phương vị cả sắc mặt không hề biến đổi.

Các huyệt đạo trong người chàng toàn vẹn chẳng hề nghe tổn thương một chút nào cả.

Trái lại, Quỉ nữ Mộc liên Anh bị sức nhiệm mầu của luồng Lưỡng Cực Chân Chân Ngươn cuốn đi năm bước, đôi môi hồng thắm tái nhạt trông thấy rõ.

Đồng thời nhiều huyệt đạo và khí quản trong cơ thể của Quỉ nữ cơ hồ muốn bế tắt, hình hài kiều diễm chấn động run lên.

Ả Quỉ nữ hải hùng trước ngón võ công tối thượng của chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Theo định ý của Quỉ nữ Mộc liên Anh, khi xuất phát đường chiêu «Hàn Tà Truy Hồn Chưởng» là để kết thúc trận đấu, bắt Chí Tôn mang về lạc Hoa Hồn bày trò hoa bướm.

Vì ngón võ công nầy là một tuyệt chiêu của Lão bà Nam Hoa Quái Tinh, cử thế vô song. sợ e giang hồ không một ai sánh nổi.

Thế nhưng, cũng bởi Quỉ nữ Mộc liên Anh chỉ mới luyện ngón «Hàn Tà Truy Hồn Chưởng» có năm phần nội lực, nên không thể nào đạt đến cái uy vũ lỗi đỉnh của nó.

Quỉ nữ Mộc liên Anh chưa kịp đứng vững, thì Chí Tôn đã xê thân mình tới nữa trượng quát :

— Quỉ nữ, hãy đỡ tiếp đường chiêu thứ ba của ta.

Tiếng quát vừa kịp dứt, Chí Tôn đã vội giờ hữu chưởng lên tận đỉnh trung, điều hành chân khí.

Nội lực tức khắc được đề cao lên mười hai phần, chàng định đánh ra một ngọn «Lôi Kinh Thiên Địa», kết liễu tính mạng kẻ nghịch trong nội cái ánh chớp thời gian.

Bỗng có tiếng rú thê thảm nổi lên bên kia tràng.

Chí Tôn ngưng tử thân hình, vì chàng hiểu ngay đã có biến cố vừa xảy đến bên kia trận đấu rồi.

Tiếng rú ấy hình như thoát ra từ cửa mồm của Thiếu nữ bịt mặt, có thể nàng vừa trúng nhằm chưởng phong của kẻ thù.

Chàng vùng dừng chưởng quay nhìn bên kia tràng đấu.

Đã thấy Thiếu nữ bịt mặt tháo lui liên liền, mồm phún máu tươi trông vô cùng thảm hại.

Thì ra, trong khi vô ý vì lo sợ Chí Tôn không đương đầu nổi cùng Quỉ nữ Mộc Liên Anh, Thiếu nữ bịt mặt chỉ một thoáng sơ hở trúng luôn hai ngọn chưởng phong sắm sét của hai Thiếu nữ vận cung trang, chấn động cả thân mình, suýt bế tắc các huyệt đạo.

Cũng may mà Thiếu nữ bịt mặt luyện Huyền Âm Thần Công hộ thân, nếu không xương thịt đã chia lìa.

Hai thiếu nữ vận cung trang thấy Thiếu nữ bịt mặt đã thọ thương khá nặng, đồng thanh hét lanh lãnh :

— Ma nữ, số ngươi đã tận rồi !

Song phương cùng xẹt tới gần Thiếu nữ bịt mặt nhanh như điện chớp, đồng lượt hai luồng áp khí đè tới nặng tợ núi lở.

Hai ả Ma nữ nhất định quật chết Thiếu nữ bịt mặt trong chiêu nầy nên dốc cả mười hai phần công lực.

Liệu bề không thể tránh né kịp, Thiếu nữ bịt mặt vội nuốt đòng máu trở vào huyết quản, hai hàm răng nghiến chặt lại, thu toàn công lực lên song chưởng, phát động đường chiêu Huyền Âm Thần Công đón chân kình khí của hai Thiếu nữ vận cung trang.

Bộp... bộp...

Chưởng âm song phương chớp nổ rung động cả tràng.

Hai thiếu nữ vận cung trang lệch hẳn về một phía.

Thiếu nữ bịt mặt vì đã thọ thương, phần lại dùng hết sức mạnh bình, bị xô lùi nữa trượng, sắc mặt tái nhạt, có vẻ đau đớn khó chịu.

Lợi dụng cơ hội tốt đó, Thiếu nữ vận cung trang bên cánh tả, ra tay lo như điện chớp.

Một ngọn kình phong sắm sét áp tới bên mình Thiếu nữ bịt mặt.

Chừng nàng phát giác ra thì đã muộn rồi, qui chưởng của kẻ thù chỉ cách chừng hai thước.

Giữa cơn nguy cấp, Thiếu nữ bịt mặt hốt hoảng vận Huyền Âm Thần Công che chở thân mình.

Bình...

http://tieulun.hopto.org

Toàn thân nàng bắn ra hai trượng chẳng khác cánh diều đứt dây.

Thiếu nữ vận cung trang đứng cánh hữu bỗng xẹt tới gần Thiếu nữ bịt mặt, bồi thêm một đao kình phong thế mạnh tợ sóng vỗ bờ.

Thiếu nữ bịt mặt đang ở lưng chừng không trung dù võ công thâm hậu đến đâu cũng không thể nào đón đỡ được.

Thật là nguy hiểm muôn phần.

Mặc dù có nội khí Huyền Âm trợ thân, nhưng nếu để trúng ngọn chưởng phong nầy, chưa biết mệnh hệ của Thiếu nữ bịt mặt sẽ ra sao.

Giữa phút giây cực kỳ trầm trọng đó, Chí Tôn chợt quát:

— Ma nữ, dừng tay lại.

Bằng một thân thủ lẹ như ma muội, cùng trong tiếng quát, Chí Tôn đã phóng tới bên kia tràng đẩy ra một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mang theo công lực mười phần.

Chưởng phong lôi đình phát đi dường có muôn ngàn tiếng sấm sét ẩm ĩ trong đó.

Ầm... ầm...

Tiếp đó, có mấy tiếng rú thảm khốc nổi lên từ nơi mồm hai Thiếu nữ vận cung trang.

Cả hai bị lôi phong quật nhằm bắn đi hai vị trí khác nhau.

Bình...

Thừa lúc hai Thiếu nữ vận cung trang còn ở trên không, Chí Tôn đã ra tay nhanh như điện bổ nhằm một ả vọt ra ngoài bốn trượng rớt xuống đất im lìm.

Còn một ả Ma nữ còn sống sót, vừa chạm đất là đã nhắc mình dậy lẹ làng.

Từ cửa mồm ả phọt một vòi máu tươi trông vô cùng khiếp hãi.

Nhất định không buông tha kẻ thù, một luồng sấm Lôi Kinh Thiên Địa trong nội chưởcg Chí Tôn lại áp đến Thiếu nữ vận cung trang đang run rẩy cả thân người.

Tiếng rú thê thảm lại nổi lên.

Thiếu nữ vận cung trang phơi xác tại trận.

Hai ả Ma nữ chết chỉ nội trong chớp mắt.

Chí Tôn ngừng chưởng lại, xạ cặp kỳ quang về phía Thiếu nữ bịt mặt xem nàng có mệnh gì không.

Trong lúc, Thiếu nữ bịt mặt đã thoát nạn tháo lui ra khỏi tràng độ hai trượng.

Nàng ngồi tịnh xuống đất, nhắm hai mắt lại, vận hành chân khí Huyền Âm Thần Công điều trị vết nội thương trầm trọng các huyệt đạo vừa nhiễm hàn phong của kẻ thù.

Đứng bên kia tràng, tự nãy Quỉ nữ Mộc liên Anh vô cùng sững sờ trước cái chết bất ngờ của đồng bọn, vì Chí Tôn hành động lẹ làng thế tả, nên ả không thể nào phản ứng kịp.

Vì vậy, ả Quỉ nữ nầy chỉ còn lấy mắt nhìn thảm trạng diễn ra tại sân tràng thôi.

Qua một chập trầm tĩnh,

Quỉ nữ Mộc liên Anh đời hai tia nhỡn quang rực ngời ma lực sang phía Chí Tôn trông đến khiếp người.

Quỉ nữ hét vàng:

— Tiểu ma đầu, Bản cô nương sẽ moi lấy trái tim ngươi để trả thù cho chúng đạo.

Cùng theo tiếng hét, Quỉ nữ Mộc liên Anh đã dùng ngay thân thủ bất phàm phóng sang cách Chí Tôn độ ngoài ba trượng.

Tức khắc, song chưởng của Quỉ nữ từ từ đưa lên huy ra hai luồng ám đạo Hàn Tà Truy Hồn Chưởng.

Hàn khí bủa rộng một vùng to lớn vây chặt kẻ thù.

Quỉ nữ đinh thị triển một đường chiêu quyết định.

Vừa trông thấy bóng chưởng dị kỳ của Quỉ nữ, Chí Tôn biết ngay kình địch đã quyết tử đấu với mình, chàng chẳng dám coi thường, vội vận hành nội khí Lưỡng Cực Chân Nguơn lên đến tột bực.

Tả hữu chưởng đồng lượt đẩy về phía trước.

Hai màu trắng đỏ huyền ảo thoát đi bỗ thành một tấm vách vô hình mặt nhiệm đón chận luồng hàn đạo ám ma Quỉ nữ Mộc liên Anh đang ào ào cuộn tới.

Mấy tiếng nổ như trời gầm chấn động cả một vùng lao nhao.

Kình phong từ bốn phía dội lại ù ù.

Hai luồng ám khí Hàn Tà Truy Hồn Chưởng của Quỉ nữ Mộc liên Anh bị màn lưới huyền nhiệm Lưỡng Cực Chân Nguơn của Chí Tôn diệt mất trong vô hình trong nháy mắt.

Hàn phong tản mạn rồi rã tan dần.

Quỉ nữ Mộc liên Anh lảo đảo tợ con thuyền trên sông.

Ngược lại, Chí Tôn cũng phải xô lệch người qua một phía.

http://tieulun.hopto.org

Kể về nội lực thì Chí Tôn thâm hậu hơn Qui nữ Mộc liên Anh gấp bội.

Nhưng phần chiêu chưởng, Qui nữ có những ngón vô cùng kỳ dị vô cùng.

Song Phương đồng ngừng đi một chập.

Chí Tôn bỗng cười lớn :

– Qui nữ, số mạng ngươi hôm nay quả đến ngày tận mạt rồi.

Qui nữ Mộc Liên Anh giận dữ rống lên :

— Tiểu ma đầu đừng khoác lác, sớm muộn gì ngươi cũng không thoát khỏi trong tay ta đâu.

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Khoác lác hay không hãy trông ngọn chưởng nầy.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã một tần một thôi, lập tức huy động một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mang theo mười hai phần nội lực.

Chưởng âm phát đi kinh động ầm ầm vô cùng ghê sợ.

Bóng chưởng khổng lồ cuộn theo một luồng kình đao lôi đình, mau lẹ áp tới đè xuống đỉnh thiên linh cái của Qui nữ Mộc Liên Anh nặng nề như quả núi từ nửa lừng trời.

Tình thế thật là cấp bách...

Qui nữ không ngờ Chí Tôn hạ độc thủ như thế.

Luồng quái chưởng áp xuống nhanh tợ chớp.

Qui nữ Mộc Liên Anh liệu bề không còn tránh né kịp nữa, ả nghiến răng trèo trẹo, huy vận toàn bộ âm khí lên song chưởng, rồi cùng lượt đẩy nhanh hai ngọn Hàn Tà Truy Hồn Chưởng tiếp đón kình lực kinh thiên của kình địch chỉ còn cách đỉnh đầu chừng một trượng.

Đánh ra đường chiêu nầy Qui nữ nhất quyết trí mạng cùng Chí Tôn, theo ả, nếu đối phương không chịu thu hồi võ công, có thể cả hai cùng bị hủy diệt ngay tức khắc.

Nhưng Qui nữ đã lầm to.

Chí Tôn không hề ngưng tu võ công, trái lại còn ngầm vận nội khí tăng thêm phần uy vũ...

Bình...

Sầm chưởng nổ tơ trời gầm.

Một tiếng rống thảm liệt.

Sân trường trải qua một cơn địa chấn.

Qui nữ Mộc Liên Anh bị kình lực Lôi Kinh Thiên Địa quật ra ngoài hai trượng về phía tả.

Huych...

Tấm thân kiều diễm của Mộc Liên Anh rớt nhanh xuống đất vang lên một tiếng khô khan...

Quỉ lực của hai ngọn Hàn Tà Truy Hồn Chưởng bị kình phong Lôi Kinh Thiên Địa đánh tan trong nháy mắt.

Chưởng hình cực kỳ quái dị cũng theo diệt mất giữa không gian.

Trong khi, chỉ trông thấy Chí Tôn hơi lắc động thân mình vài lần rồi vững như trụ đồng.

Thần sắc chẳng hề biến đổi.

— Đằng kia sâu tràng, vừa rớt xuống mặt đất, Qui Nữ Mộc Liên Anh đã chồm dậy tức khắc.

Qui Nữ tru người lại, ngầm vận khí công nuốt dòng máu trở vào, đồng thời điều trị vết nội thương đang bế tắt hai huyệt đạo lớn.

Xong xuôi, ả từ từ xê dịch thân hình kiều diễm đẫy máu me lại Chí Tôn cách khoảng năm trượng.

Qui Nữ Mộc Liên Anh trợn cặp xanh vời ma quái thẳng vào mặt chàng Thiếu hiệp giang hồ biểu lộ sự căm thù vô tả.

Lúc nầy trông Qui Nữ chẳng khác nào loại Hồ Ly tinh tu luyện ngàn năm biến thành hình tuyệt sắc giai nhân, sắp sửa chộp bắt lấy hớp người tiêu hoá vào tinh thể.

Dung mặt đẹp mê hồn tỏa ra một làn tà khí pha lẫn âm khí cực kỳ ghê sợ.

Thế nhưng Chí Tôn không chút sờn lòng, chàng đứng yên chờ Qui Nữ Mộc Liên Anh mỗi lúc thêm gần.

Chàng nghĩ thầm trong lòng, công lực cả ả đồ đệ Nam Hoa Quái Tinh mà còn khủng khiếp đến bật nầy, huống chi Lão Quái Tinh nghe đâu võ công đã cao thâm không thể nào tưởng tượng được, đồng thời lại còn có thêm một sư tà quái nữa.

Dương Tinh Ma Công mà Lão Quái Tinh đang luyện trong U Minh Cung lúc nầy chỉ là một trong những đường chiêu thâm khốc nhất ả thôi.

Hơn nữa, Nam Hoa Quái Tinh lại là sư tỉ của Ngọc Diện Diêm Bà, nếu hiện thân trên chốn giang hồ, quả vũ lâm đã tới hồi mạt nhất.

http://tieulun.hoptot.org

Những tên đại ma đầu chưa xóa tên trong Huyết Hải Thậm Cừu sẽ có cơ hội thống nhất thành một đại môn phái, bữa vậy chàng như chiếc lưới thiên la, chừng ấy cái hậu quả của nó sẽ không sao đo lường trước được.

Con đường phục hận sư môn của Chí Tôn viễn ảnh càng thấy mịt mù thêm biết đến bao giờ thành tựu.

Chí Tôn còn đang nghĩ ngợi, thì đúng lúc Qui nữ Mộc Liên Anh tiến còn cách chàng độ khoảng ba trượng dừng lại.

Ả Ma nữ rọi hai tia mắt âm hồn vào mặt chàng như chưa nuốt đi cả hồn lẫn xác.

Hình hài hồ ly tinh đã hiện ra rõ rệt ở trước mắt.

Chí Tôn không thèm xét dịch, vẫn im lặng xa cặp kỳ quang rực ngời công lực vào mặt Qui nữ Mộc Liên Anh, như muốn trấn áp cái tà khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của ả.

Chàng sẵn sàng chờ đợi trận đấu tiếp diễn tại tràng, chắc chắn sẽ khốc liệt hơn nhiều.

Cả hai mãi nhìn nhau.

Một đằng bốc đầy oán khí, còn một đằng khinh khĩnh đợi chờ.

Bỗng, Qui nữ Mộc Liên Anh đưa ngọc thủ lên chùi sạch mấy vết máu còn sót đọng trên khóe mồm.

Ả nói như rống :

— Tiểu sát tinh, hận thù này không thể không trả được, hôm nay ta thề chết sống cùng ngươi, nguyện moi lấy trái tim ngươi nuốt sống mới vừa lòng ta.

Rống dứt câu rợn hồn đó, Qui nữ chợt thấp người xuống theo thân thù quái dị bậc nhất giang hồ, giơ song chưởng bằng nhau dựng đứng lên khỏi tâm huyệt đạo liền dừng lại.

Chiêu cách này tuy chưa huy động, nhưng trong tà quái khác thường, chẳng giống võ công của một đạo phái nào cả.

Qui nữ nhìn thẳng về phía trước, ngầm vận khí công, khiến cho vạt áo vạch một bầu tròn như bọc gió.

Ngọc thủ của Qui nữ Mộc Liên Anh đang trắng ngần như tơ màu hoa lan, đột nhiên trở nên màu hồng, dần dần đỏ vời như máu sau cùng càng thấy to lớn ra thêm.

Trông thấy bóng chưởng cổ man đó, chợt nhớ tới một truyền thuyết, bất giác Chí Tôn kêu thầm :

— Qui Thủ Chiêu Thần ! Một ngón võ công tới cổ đã thất

truyền từ mấy trăm năm qua, nay lại ở trong tay ả Ma nữ này, ta phải nên thận trọng cho lắm mới được.

Không để chậm trễ thêm một phút giây nào, Chí Tôn lẹ làng chuyển mình sang phía tả hai bước, hơi xéo lệch chưởng đạo của Qui Nữ đứng sừng sững như quả cổ sơn.

Tả hữu chưởng của chàng lẹ làng đưa lên bằng nhau, đề cao mười hai phần nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn xuất hiện hai thể trắng đỏ vô cùng huyền diệu.

Hai khí thể mầu nhiệm ấy ngưng tụ trước mặt chàng đợi chờ đường chiêu tà quái của Qui nữ Mộc liên Anh tấn công, để kịp thời ứng phó.

Trận đấu đã lâm vào khốc liệt.

Tử ảnh rờn rợn lan tràn.

Vừa lúc, Qui nữ Mộc Liên Anh đã rống lên một tiếng kinh dị, chợt im lặng đẩy ra một đường chiêu không nghe sấm sét, nhưng cực kỳ man cổ chưa hề thấy trên mặt giang hồ.

Chưởng hình vừa thoát khỏi nội thủ của Qui nữ Mộc liên Anh đột nhiên bắn xa ra muôn ngàn ánh huyết quang sang phía Chí Tôn, chẳng khác nào một trận mưa bằng máu rợp trời.

Huyết phong chiếm một vòng chu vi có tới năm trượng, không thể có một thân thù bất phàm nào tránh khỏi.

Tình trạng quả thật là khẩn bách.

Nếu để trúng nhằm ngọn huyết chưởng Qui Thủ Chiêu Thần này cho một tuyệt thủ giang hồ, có cái công lực thần xuất qui mạt đến đâu cũng không sao khỏi bị hủy diệt trong nháy mắt.

Cũng như lần trước, Qui nữ Mộc liên Anh thi triển đường chiêu võ tuyệt mà Nam Hoa Quái Tinh đã truyền dạy cho ả, quyết liều sống chết cùng chàng tại sân trường.

Vẫn đã dự phòng từ trước, nên khi chợt thấy Qui nữ Mộc liên Anh hạ độc thủ, song chưởng của Chí Tôn cũng vừa xô động vầng khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn về phía địch.

Đến đây, màn trắng đỏ ngón võ công tuyệt thế bỗng to lớn nhanh không lạ thường, bao trùm cả vầng qui chưởng Qui Thủ Chiêu Thần của Mộc liên Anh.

Sợ có sự sơ suất sẽ mang hận suốt đời, Chí Tôn tăng gia nội lực thêm hai phần, bố trí màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn càng mầu nhiệm thêm hơn.

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, bao nhiêu là huyết quang của đường chiêu Qui Thủ Chiêu Thần xạ tới đều chìm ngay vào giữa màn lưới huyền diệu Lưỡng Cực Chân Nguơn như khói hòa trong gió.

Đồng thời những tiếng chưởng âm hai bên chạm nhau nổ bộp bộp... liên hồi, nghe đến rùng mình sởn gáy.

Bóng chưởng song phương nhỏ mờ dần.

Làn huyết quang Qui Thủ Chiêu Thần yếu ớt hẳn đi, khi thể trắng đỏ luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn lan tràn.

Chỉ trong phút chốc, đã thấy đường chiêu Qui Thủ Chiêu Thần của Qui nữ Mộc liên Anh hoàn toàn hủy diệt.

Màn lưới huyền nhiệm Lưỡng Cực Chân Nguơn cũng lan trong không khí biến tan dần sau mấy tiếng nổ bộp bộp...

Bầu trời trở lại bình thường.

Qui nữ Mộc liên Anh thảo lùi năm bước.

Chí Tôn thu hồi chân khí lại tức khắc, chàng trấn vững vị trí đề phòng Qui nữ liều sống chết tấn công bất ngờ những đường chiêu tà quái khác sẽ không kịp trở tay.

Bị Chí Tôn phá hỏng luôn một lúc ba đường chiêu tuyệt thế của Nam Hoa Quái Tinh truyền dạy, sắc mặt của Qui nữ Mộc liên Anh từ màu hồng phấn giai nhân đổi sang màu trắng bệch đáng khiếp.

Ả nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt diệu ngầm chất ánh sáng hổ ly, lộ vẻ kinh hoàng tột độ.

— Qui nữ không ngờ nội lực của Chí Tôn đã cao thâm tột độ mà võ công lại quỉ thần vô lượng đường đó.

Lúc đầu, ả đinh ninh chỉ nổi một chiêu Hàn Tà Truy Hồn Chưởng đủ giết chết Chí Tôn phục thù cho đồng bọn, chứ ả có hiểu đâu kẻ thù mình thân thủ bất phàm như thế.

Nhất là đường chiêu Qui Thủ Chiêu Thần, là một ngón võ công tối thượng trong trước tác vũ thuật cổ kim, khắp mặt giang hồ sợ e khó tìm người chống nổi, nhưng trái lại Chí Tôn lại phá hỏng đi, một cách dễ dàng, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Giờ đây, sự tiến thối của Quỷ nữ Mộc liên Anh đã trở thành một việc hết sức khó khăn rồi.

Sẵn chất chứa thù hận từ lúc trong U Minh Cung, Chí Tôn có bao giờ chịu buông tha cho Qui nữ chạy trốn một cách an toàn.

Bây giờ ả chỉ còn một con đường duy nhất là liều tử đấu với

Chí Tôn một trận cuối cùng, sự chết sống phó mặc cho số hệ, chứ không thể nào làm khác hơn được.

Do đó cặp mắt đang ngầm dịu ánh sáng hổ ly của Quỷ nữ Mộc liên Anh bỗng rực ngời ma lực, xạ thẳng ngay Chí Tôn.

Đoán được ý chí tử đấu của Qui nữ, Chí Tôn xê mình lên hai thượng đối diện với kình địch.

Chàng cười lạnh lẽo :

— Qui nữ, hãy mau nộp mạng cho ta, ngọn cờ Diêm chúa đã ở trong tay ta rồi, đừng hòng sống sót được nữa.

Không để kình địch kịp thốt một lời, lập tức, Chí Tôn dương hữu chưởng lên bằng ngực vận công.

Liền đó, chàng thiều hiệp giang hồ đẩy ra đường chiêu Lôi kinh Thiên địa nhanh lẹ đến không kịp trông thấy phương vị xuất phát, mà chỉ nghe ầm động mà thôi.

Một luồng kình đạo có cái uy-vũ đẩy sập cả núi đồi mang theo tiếng loạt sấm sét ầm ì áp tới Qui nữ Mộc Liên Anh.

Bóng chưởng mù mịt cả không gian không thể chống đỡ, đồng thời cũng chẳng tài nào tránh né đi đâu kịp.

Trông thấy Chí Tôn hạ độc thủ, Qui Nữ Mộc Liên Anh cháy phừng lửa giận, nghiến răng trèo trẹo :

Ả hét to lên :

— Tiểu sát tinh, ta thề sống chết với ngươi !

Liền trong tiếng hét ầm rợn, Qui nữ Mộc Liên Anh chuyển toàn bộ nội lực lên song chưởng, một tấn hai thời, cùng lượt huy ra hai ngọn huyết chưởng Qui Thủ Chiêu Thần.

Song phương quái chưởng gặp nhau chớp nhoáng đầy trời.

Tiếp theo, hai tiếng nổ như sấm sét.

Kình phong cuốn lấy nhau ù ù trên không gian, phút chốc biến mất.

Đường chiêu Qui Thủ Chiêu Thần của Qui nữ Mộc Liên Anh bị quái chưởng Lôi Kinh Thiên Địa đánh tan ra trong chớp mắt thời gian.

Dư lực kình phong song phương hãy còn ầm ì như trăm ngàn tiếng sấm nhỏ tận chân mây.

Qui nữ Mộc Liên Anh bị luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa quật nhằm bắn ra ngoài hai trượng.

http://tieulun.hopto.org

Qui nữ loạng choạng đứng dậy.

Từ trong cửa mồm ả phọt máu thành vòi.

Toàn thân diễm kiều run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhạt bây giờ đã chuyển thành màu xám.

Tình trạng cho biết, hiện các huyệt đạo trong người Qui nữ bị chấn động mạnh, có chỗ bế tắt.

Ả cố nuốt dòng máu trở vào nhưng cứ mãi trào ra, cửa mồm trông qua vô cùng ghê rợn.

Ngược lại, Chí Tôn cũng bị áp khí Qui Thủ Chiêu Thần chấn động đến phải thối lui hai bước.

Hơi thở của chàng nghe nặng nhọc, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tuy vậy, thần sắc Chí Tôn chẳng hề biến đổi, chứng tỏ nội lực chàng thâm hậu đáng khiếp.

Giả là một cao thủ nào khác, đã phải trấn nát cả huyệt đạo phơi thây tại trận rồi.

Trong lúc, phía xa tràng chứng sấu trượng, nơi Thiếu nữ bịt mặt điều hành chân khí chữa trị vết nội thương cũng bị kình phong quét ngang nặng nề.

Nhưng vì nhờ Thiếu nữ bịt mặt trụ thân hình vững chắc, gặp lúc nội lực bắt đầu d. chuyển trần trệ nên chẳng thương hại chi cả.

Nàng vận đủ tất cả ba mươi sáu vòng chân ngươn chạy rần qua các huyệt đạo thông suốt rồi đứng thẳng người lên.

Trước nhất, Thiếu nữ bịt mặt đưa hai tia sáng huyền diệu về phía trong coi sự gì vừa diễn ra.

Bỗng nàng hiện trên nét mặt một sự mừng vui khôn tả vì nhận ra Chí Tôn quật trọng thương Qui Nữ Mộc Liên Anh.

Hiện tình ả Ma nữ nầy khó lòng thoát khỏi lưới tử thần do bàn tay Chí Tôn tạo ra.

Thân hình Qui nữ run lên bần bật, máu đào phún thành vòi không ngớt, càng trông càng thêm khiếp đảm vô ngần.

Hai luồng ma nhỡn rợn hồn của ả trúc tất cả sự căm thù vào mặt Chí Tôn.

Sơ vẫy ra biến cố đột ngột, Thiếu nữ bịt mặt xê thân mình qua đứng trấn một phương vị, xa mắt nhìn chừng quanh khắp.

Nàng cảnh phòng bọn cao thủ U Minh Cung đến tiếp cứu Qui Nữ Mộc Liên Anh, sẽ chận chúng, cho Chí Tôn hạ thủ.

Ngay lúc, Chí Tôn cũng vừa nhận ra Thiếu nữ bịt mặt, chàng khe khẽ gật đầu tỏ ý vui mừng.

Sau đó, Chí Tôn từ từ bước tới chỗ Qui Nữ Mộc Liên Anh đang run rẩy vận công chữa trị vết trọng thương.

Chàng quát to :

Ma nữ, số hệ của ngươi đến đây coi như đã hỏng rồi, có lời gì trối trăng hãy nói cho mau, kẻo không còn kịp nữa.

Cỗ nuốt trôi cuộn máu cuồn cuộn trào lên cửa mồm, Qui Nữ Mộc Liên Anh hằn hèn rống :

— Thằng qui sống, nếu ta có mệnh nào, rồi đây chẳng chóng thì chầy Sư mẫu ta cũng tìm ngươi moi lấy trái tim để trả thù cái chết của ta do ngươi tạo ra.

Ngươi cứ động thủ, đừng khoe khoan mồm mép dài dòng vô ích.

Nghe Qui Nữ Mộc Liên Anh nói tới Nam Hoa Quái Tinh, bất giác Chí Tôn rùng tận đáy lòng.

Hình ảnh tà mỵ, quái dản trong U Minh Cung hãy còn hiện ra rõ rệt trước mắt chàng.

Cảnh tượng cực kỳ man dã bên kia thạch thất, lúc lão Quái Tinh nầy đang luyện Dương Tinh Ma Công quả thật hãi hùng.

Từng tiếng rú thảm khốc rền rĩ trong huyệt động.

Từng thân xác của những thiếu niên cao thủ làm vật hi sinh lần bổng ra ngoài.

Tiếp đến những loạt cười thanh thót của lão hồ ly gióng lên ầm ĩ cả cung trang.

Đó là phương cách của Quái Bà luyện ngón võ công vô cùng khủng khiếp lắm tà quái ấy.

Khắp mặt giang hồ kim cổ chưa từng nghe thấy một lối hành công cổ man đến thế.

Sự xuất hiện đột ngột của Lão Quái Tinh chẳng khác nào một tiếng sầm nổ giữa bình địa vũ lâm hiện thời.

Nếu nay mai ả chịu tiếp tay với Ngọc Diện Diêm Bà ra mặt giang hồ, thì mối Sư cừu của Chí Tôn biết bao giờ trả cho xong được.

Ngoại trừ, chàng luyện nốt bốn ngón thần công trong « Ô Mộc Lão Lục » mới mong đương đầu với Lão Quái Tinh nầy.

Mặc dù biết như vậy, nhưng hiện tình Chí Tôn cũng không thể

http://tieulun.hopto.org

nào buông tha Qui Nữ Mộc Liên Anh được.

Chàng nhất định phải giết à Ma nữ nầy trước, rồi sau đó mới nói tới chuyện tìm cách đối phó, cùng Nam Hoa Quái Tinh, nếu quả thật yêu lão quyết tâm phục hận cho môn đồ.

Suy nghĩ trước sau đã cạn, bấy giờ Chí Tôn nhắc mình tới cách Qui Nữ Mộc Liên Anh chừng hai trượng dừng lại.

Chàng cất giọng trầm rợn như lời truyền của Diêm chúa :

— Chẳng quản võ công Sư mẫu của ngươi như thế nào, giờ ta sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi bước vào ngõ quỉ môn quan trước rồi sau đó đến lượt thầy ngươi cũng không muộn gì.

Chàm dứt câu nói, hữu chưởng của Chí Tôn từ từ giơ lên khỏi đỉnh trung chuyển hành nội khí.

Qui nữ Mộc Liên Anh quá khiếp rú to, đồng thời nhắm nghiền hai mắt lại chờ chết.

Sau một tiếng quát hãi hùng, Chí Tôn liền quật sang Qui nữ Mộc Liên Anh một chiêu Càng Ngươn Chân Cang thần tốc.

Bình ...

Một tiếng rồng long trời thoát ra từ cửa miệng của Qui nữ Mộc Liên Anh.

Đã thấy thân hình kiều diễm của Qui nữ trúng nhằm chưởng phong sầm sét bắn tung lên cao ba trượng, rồi rơi xuống.

Bình...

Chí Tôn ra tay nhanh như điện, tiếp theo một đạo kình phong Lôi Kinh Thiên Địa quật nhằm Qui nữ.

Tức thì, thân xác của à Ma nữ nát tan thành trăm mảnh ném đi vun vụt khắp nơi.

Máu đào tung tóe rảy đầy mặt sân trường trông hết sức hãi hùng

Thế là xong một đời Qui nữ dâm tuyệt nhất trần trong mấy tháng qua ẩn tàng giữa chốn rừng già cổ độc âm thầm sát hại biết bao nhiêu thiếu niên cao thủ giang hồ.

Tội ác mờ trời, đền lại một cái chết không toàn thi thể, quả tạo hóa chí công.

Giết xong Qui nữ Mộc Liên Anh, Chí Tôn quét hai luồng kỳ quang qua những mảnh thịt vụn nát một lượt, vùng buông tiếng thở dài.

Chàng từ từ quay sang Thiếu nữ bịt mặt thì đã chạm ngay hai

ánh sáng huyền diệu trong ánh mắt của nàng chiếu thẳng vào mặt chàng.

Nàng yên lặng không nói gì cả.

Sau một lúc, Chí Tôn bỗng xê dịch thân hình đến gần Thiếu nữ bịt mặt dừng lại.

Cặp thiếu niên nam nữ đối diện với nhau không đầy hai trượng

Hai người đồng nhìn nhau.

Thật lâu, chưa ai thốt ra lời nào cả.

Không chịu được sự im lặng tẻ nhạt nữa. Chí Tôn lên tiếng trước :

— Hiện giờ cô nương cảm thấy trong người có sao không ?

Hỏi xong câu đó chàng lặng chờ Thiếu nữ bịt mặt đáp lời.

Đột nhiên, Thiếu nữ bịt mặt bỗng thối lùi về sau một bước, tỏ vẻ căm thù thét :

— Điều đó ngươi chẳng cần phải biết đến làm gì, giữa ta cùng ngươi trước sau cũng chỉ có sự oán thù mà thôi.

Tốt hơn, ngươi nên câm mồm lại đừng nói gì nữa cả.

Cơn thịnh nộ bất thường của Thiếu nữ bịt mặt khiến cho Chí Tôn kinh ngạc đến phải ngẩn ngơ.

Chàng không làm sao hiểu nổi tâm trạng phức tạp hiện giờ trong con người Thiếu nữ lạ lùng đó.

Tại sao nàng lại oán hận chàng mà vừa rồi lại mạo hiểm xông vào U Minh Cung cứu chàng thoát khỏi bàn tay tà quái của Qui Nữ Mộc Liên Anh và đánh nhau với bọn Thiếu nữ vận cung trang suýt nữa phải thiệt mạng ?

Sự tình bên trong có ẩn khúc gì chăng ?

Suy nghĩ một chập, Chí Tôn hỏi Thiếu nữ bịt mặt :

— Thế nhưng tại sao lúc nãy cô nương lại không quản ngại hiểm nghèo lọt vào Lạc Hoa Hồn, giải nguy cho ta khỏi phải bị hại trong tay Qui Nữ Mộc Liên Anh.

Hành động nầy có nghĩa gì ?

Giọng nói của Thiếu nữ bịt mặt lạnh trầm như loài ma mộ :

— Ta cứu ngươi khỏi phải làm con vật khốn nạn hi sinh cho lão yêu bà Nam Hoa Quái Tinh luyện Dương Tinh Ma Công là vì không muốn ngươi chết trong tay kẻ khác.

Nhưng sẽ có một ngày nào đó ta tìm giết ngươi như lời ta đã báo ngươi từ lúc ban đầu.

http://tieulun.hopto.org

Đã kinh dị, Chí Tôn càng kinh dị thêm hơn, chàng lặng người đi thật lâu mới nói :

— Nhưng tại sao cô nương lại oán thù ta ?

Theo ta thiết tưởng từ trước đến nay ta làm gì tạo thành một mối huyết hận với cô nương đâu ? Hay là chỉ vì hôm nọ ta đã lỡ tay gây tổn thương cho cô nương nơi cánh rừng già ?

Thiếu nữ bịt mặt khẽ lắc đầu :

— Cũng không đúng như thế, một sự rủi ro, lầm lỡ, không thể kết thành mối hận thiên thu được.

Lòng của Chí Tôn dường có trận lửa cháy trong đó, vì những lời nói lờ mờ của Thiếu nữ bịt mặt.

Chàng đổi sắc mặt, nghiêm trang hỏi :

— Thế thì tại sao cô nương oán hận ta ? Cô nương phải cho ta biết rõ điều nầy, không thể giấu giếm được.

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng :

— Điều này ngày sau ta sẽ cho ngươi rõ, hiện giờ...

Nàng ngừng lại đưa cặp mắt huyền diệu xuyên lỗ thủng vuông lụa điều quét quanh rừng một lượt, rồi báo Chí Tôn thật nhanh :

— Bây giờ chúng ta nên thừa lúc lão yêu bà Nam Hoa Quái Tinh và bốn cao thủ U Minh Cung chưa đuổi theo mau rời khỏi chốn này, nếu chần chờ sẽ không còn kịp nữa.

Dứt câu, Thiếu nữ bịt mặt xẻ dịch thân hình nhắc bổng lên chực phóng đi về phía trong Sơn Cốc.

Chí Tôn hét :

— Hãy dừng lại !

Một đạo kình khí từ nội chưởng Chí Tôn nhanh như điện chớp chận ngang trước mặt Thiếu nữ bịt mặt.

Bắt buộc, nàng phải ngưng tu khinh công đáp trở xuống mặt đất

Thiếu nữ bịt mặt giận dữ thét :

— Ngươi định ở lại đây chờ chết à ? Tại sao không chịu rời bỏ nơi này ?

Chí Tôn trầm mặt xuống :

— Cô nương phải trả lời dứt khoát câu hỏi của ta rồi sẽ lên đường, nếu không ta nhất định giữ cô nương trong cánh rừng nầy.

Hai tia sáng trong ánh mắt của Thiếu nữ bịt mặt chớp chớp ngời lên, nàng nghiến răng trèo trẹo :

— Cuồng đồ ta sẽ giết ngươi !

Tức thì, một luồng kình khí Huyền Âm Thần Công thoát trong ngọc thủ của Thiếu nữ bịt mặt cuồn cuộn tới Chí Tôn.

Chàng Thiếu hiệp giang hồ cười lên lạnh lẽo, thân hình hơi thấp xuống lẹ làng huy động hữu chưởng quay một vòng nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Hai luồng kình lực chạm nhau nổ ầm thầm một tiếng, rồi bốc lên không trung ù ù...

Bị Chí Tôn phá hỏng chiêu đầu, Thiếu nữ bịt mặt bốc cháy căm thù, nàng thét :

— Khá lắm, hãy đỡ đường chiêu thứ nhì của ta !

Lẹ như sét giật lưng trời, song chưởng của Thiếu nữ bịt mặt đề cao toàn bộ nội lực, triển ra một chiêu Huyền Âm Thần Công nghe như có chớp động ầm ì.

Hiểu rõ sự lợi hại của ngón võ công tối thượng nầy, Chí Tôn không dám khinh thường, vội giơ cao hữu chưởng tận đỉnh trung, quật sang kẻ địch một luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa.

Lại một tiếng nổ kinh động cả tràng.

Thiếu nữ bịt mặt lắc lư thân mình đứng hết muốn vững.

Ngược lại, sắc mặt Chí Tôn chẳng hề thay đổi, chàng sừng sững như pho tượng thiên thần nhìn nàng.

Cặp kỳ quang của chàng ngầm dìu ánh sáng tỏ vẻ thương hại.

Thiếu nữ bịt mặt nghiến răng kèn kẹt biểu lộ một sự phẫn nộ vô tả.

Nàng rít căm hờn :

— Chí Tôn, có một ngày nào đó ta sẽ tìm lại ngươi trả cho xong mối hận nầy.

Rít xong, Thiếu nữ bịt mặt chực phóng người đi.

Chợt trong giờ phút trầm lặng đó, một giọng cười ầm u ghê rợn nổi lên từ đâu đấy không rõ định hướng.

Giọng cười của loại quái hồ ly vừa dớp được hồn người tỏ sự hoan hỉ.

Tự khắc, Thiếu nữ bịt mặt dừng lại phương vị cũ, quét hai tia sáng huyền diệu chung quanh rừng, tìm xem giọng cười nửa người nửa quái ấy là ai.

Cùng lượt, Chí Tôn cũng quan sát thật kỹ trong rừng, dõi theo

http://tieulun.hopto.org

bóng người vừa phát âm, coi đó là nhân vật thuộc môn phái nào để kịp thời đối phó.

Chấm dứt trận cười, giọng tà quái ấy nổi lên :

— Các ngươi định chạy trốn đi đâu ?

Như chiếc bóng vong hồn, ngươi thần bí theo tiếng nói đột hiện hình ra trước mặt Chí Tôn và Thiếu nữ bịt mặt từ bao giờ mà đôi thiếu niên nam nữ nầy chẳng hề hay biết chi cả.

Quả nhiên, cái thân pháp hư vô như có tà phép ẩn hiện tợ âm hồn.

Người thần bí đứng yên, cho thấy đó là một lão bà đầu tóc phơ nhưng lạ thay gương mặt hãy còn thật trẻ chẳng khác gì thiếu phụ trạc ba mươi tuổi.

Tuy vậy, cặp mắt của lão bà vẫn sáng như hai luồng điện chớp, pha lẫn nữa tinh quái, nữa loài người, ai trông qua cũng phải rùng mình, tóc lông đều dựng ngược.

Quả thật là kỳ cổ vô nhân, ngàn năm chưa có lão bà quái đản đến dường nầy.

Chí Tôn xạ ngay cặp kỳ quang ngời chớp vào mặt lão bà.

Rõ ràng chính là lão bà đã đầu độc bọn thiếu niên cao thủ luyện Dương Tinh Ma Công mà chập nầy Qui Nữ Mộc Liên Anh mở một lỗ hổng thạch thất cho chàng trông tường tận.

Bất giác, Chí Tôn kêu lên :

— Nam Hoa Quái Tinh !

Trong lúc Thiếu nữ bịt mặt cũng rất đỗi hãi hùng :

— Trời ! Lão Quái Tinh...

Thốt xong câu đó, Thiếu nữ bịt mặt thảo lùi hai bước.

Nàng há hốc mồm ra, biểu lộ một kinh ngạc vô tả.

Lão Bà vừa hiện thân đột ngột đến tràng chẳng ai khác hơn là Nam Hoa Quái Tinh, Sư tỉ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Lão Quái Tinh hiện đến với một thân pháp hư vô như có tà thuật trong đó.

Sau khi đứng yên như bóng ma muội trên sân tràng, Nam Hoa Quái Tinh quét cặp mắt sáng chớp ngời tợ hai luồng điện quang qua bên mấy cái xác chết một lượt.

Lão Quái Tinh khẻ rúng động thân hình một cái, rồi dời cặp nhỡn tuyến rực ngời ma lực qua phía Thiếu nữ bịt mặt và Chí Tôn

nhìn một chập.

Cái nhìn lạnh lẽo đến khiếp hồn.

Cả đôi Thiếu niên nam nữ giang hồ đồng rùng mình lên vì cái nhìn tà mỵ cổ ma của lão Quái Tinh.

Hai ngươi cùng có cảm giác như hai luồng điện đang chạy rần vào óc xoáy lốc trong đó.

Chí Tôn biết đã gặp một tay đại kình địch võ công hơn mình mấy bực nên chàng hết sức đề phòng.

Chàng khe khẻ đưa mắt sang Thiếu nữ bịt mặt, rồi đứng qua góc tả, ngầm vận công lực đợi chờ.

Thiếu nữ bịt mặt nhận được cái nhìn đó, nàng xê mình đứng sang phương vị bên hữu.

Đồng thời song chưởng giở lên, chờ biến cố diễn ra để kịp thời đối phó cùng Lão Quái Tinh.

Sau khi quét cặp mắt sáng rực nhìn đôi thiếu niên nam nữ giang hồ, chợt xạ thẳng vào mặt Chí Tôn nói giọng u hồn :

— Có Phải chính ngươi là Chú Nhân Lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn gật đầu :

— Đúng như vậy !

Cặp mắt của Nam Hoa Quái Tinh chớp ngời ma lực, trỏ mấy cái xác chết trên sân tràng hỏi tiếp :

— Có phải hai ngươi đã tạo nên cái thãm trạng nầy chăng ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Đúng vậy, chẳng sai chút nào cả.

Nam Hoa Quái Tinh bét giọng thánh thót nữa người nửa quái chấn động đến tận cùng Sơn Cốc.

— Chú nhân Lệnh Xé Xác ! Từ lâu ta từng nghe đến danh hiệu của ngươi chấn động trên chốn giang hồ, ta vì không muốn hiện thân bởi lời thề cách đây năm mươi năm trước, nên để mặc cho ngươi tung hoành trong chốn võ lâm, sát hại chẳng biết bao nhiêu cao thủ, nhưng hôm nay ngươi lại tới phá phách U Minh Cung, lại còn sát hại chúng đồ ta, không lẽ ta dung tình cho được.

Vậy hiện giờ ngươi đã gặp ta rồi, muốn tự quyết lấy mình, hay chờ ta ra tay tế độ ?

Chí Tôn hơi chùng trong dạ, vì tự hiểu công lực của Lão Quái Tinh nầy có thể thực hiện được tất cả những việc gì mà ả muốn,

http://tieulun.hopto.org

nhưng chàng vẫn trầm tĩnh đáp :

— Lão Quái Tinh chớ khoe mồm mép, có những ngón võ công gì lạ cứ thi thố ra rồi sẽ rõ đâu là sự thật.

Lời nói khinh khỉnh của Chí Tôn khiến cho Nam Hoa Quái Tinh chảy phừng lửa giận, à rống to :

— Thế thì mạng các ngươi coi như đã bỏng rồi :

Chí Tôn ngạo nghễ :

— Cũng chưa hẳn đúng như thế.

Lão Quái Tinh bỗng xẹt tới trước mặt Chí Tôn cách khoảng ba trượng, giọng nói như loài ma mô :

— Tiểu qui, hãy trông ngọn chưởng của ta.

Lập tức, qui thủ của Nam Hoa Quái Tinh lẹ như điện đưa về phía Chí Tôn một đường chiêu cực kỳ quái lạ.

Chỉ thấy một vùng hào quang sáng lòa, theo đó, chưởng hình giống hệch bàn tay khổng lồ chộp xuống ngay thiên linh cái của Chí Tôn nhanh lẹ đến không thể nào tránh né kịp.

Vừa thoáng trông thấy bóng chưởng của Lão Quái Tinh, thiếu nữ bịt mặt bỗng thét :

— Phật tâm chưởng !

Nghe tiếng thét hãi hùng của Thiếu nữ bịt mặt, Chí Tôn không khỏi giật mình, lòng chàng bất giác rúng động lên.

Chàng hiểu ngay « Phật Tâm Chưởng » là một ngón võ công tà quái, đã thất truyền trên chốn vũ lâm mấy trăm năm qua, giờ lại xuất hiện trên tay Lão Quái Tinh nầy quả thật đáng khủng khiếp.

Ngày xưa lúc còn luyện võ công trong núi Võ Lăng, Sư phụ chàng Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn từng nói tới ngọn qui chưởng nầy, dặn chàng trên đường phục hận mai sau hãy hết sức đề phòng khi gặp đường chiêu đó.

Cho nên, sau khi nghe Thiếu nữ bịt mặt báo danh Phật Tâm Chưởng, chẳng dám chậm trễ, Chí Tôn trụ hình sừng sững như quả núi.

Song chưởng đồng đề cao, vận hành công lực tới mười hai phần đẩy ra hai luồng kình đạo Lôi Kình Thiên Địa.

Bóng chưởng to lớn dị thường, tràn trề cả không gian, đón ngăn quái đạo Phật Tâm Chưởng.

Chí Tôn không dám dùng đường chiêu Càng Ngươn Chân

Cang, vì tự hiểu ngón võ công nầy không thể nào đương đầu lại Phật Tâm Chưởng của Nam Hoa Quái Tinh, có thể còn thiệt mạng nữa, nên thoạt đầu đã xuất phát ngay ngọn quái chưởng, một tuyệt chiêu trong Ô Mộc Thần Công nầy.

Hai luồng chưởng phong lôi đình song phương chạm nhau phát nổ một tiếng long trời.

Bầu không gian cơ hồ rạn nứt.

Cát đá tung bay một vùng mười trượng.

Rừng cây ào ào như đang hồi giông tố thét gào.

Chí Tôn bị kình lực Phật Tâm Chưởng chấn động đến phải liên tiếp thảo lùi mười bước.

Đồng thời, thân hình chàng lắc lư không ngừng, chẳng khác nào con thuyền đang cơn sóng bão.

Các đạo khí quản trong nội thể chàng đường muốn bế tắt, hơi thở nặng nề, nhọc mệt đến muốn ngất đi.

Quả thật là khủng khiếp !

Nội lực và chưởng pháp của Nam Hoa Quái Tinh đã đến cõi hư vô, huyền thông vũ trụ.

Trông thấy, chỉ mới một chiêu đầu mà Chí Tôn đã bị đánh bại ngay tức khắc, Thiếu nữ bịt mặt sợ hãi, giơ cao song chưởng, chực hờ cứu nguy cho chàng Thiếu hiệp.

Nàng hiểu chàng chưa phải là đối thủ của Lão Quái Tinh có cái công lực tà quái nầy.

Khác hẳn Chí Tôn. Nam Hoa Quái Tinh thản nhiên như chẳng có sự gì xảy ra cả.

Thật là một ngón võ công tà thuật, đến phải khiếp mặt cả qui thần, cổ kim trên mặt giang hồ chưa từng trông thấy một nhân vật thứ hai như vậy.

Ngưng đi một chập cho đối phương trấn tĩnh, Lão Quái Tinh chợt cười lên the thé.

Giọng cười của quái hồ ly tu luyện ngàn năm thành hình người.

Nam Hoa Quái Tinh cất giọng rợn hồn :

— Khá lắm, Tiểu quả hãy rán gỡ đường chiêu thứ nhì của ta, dù có phơi thây tại mộ trang nầy cũng là điều vinh dự.

Qui thủ từ từ đưa lên bằng ngực, Nam Hoa Quái Tinh chiêu thẳng cặp mắt nhỏ sáng ngời vào mặt Chí Tôn, như chực đốp hồn chàng.

http://tieulun.hopto.org

Cái nhìn đó, đủ khiến cho Chí Tôn rung tận đáy lòng, chàng cũng xạ hai luồng kỳ quang đối chọi kẻ địch.

Thình lình, Lão Quái Tinh cười quái gở :

— Tiểu qui, hãy trông đây !

Liền đó, lẹ như sấm sét, Lão Quái Tinh đẩy ra một luồng qui đạo Phật tâm chưởng, hình thù kỳ dị đến không thể nào tả nổi.

Chưởng hình vừa thoát khỏi qui trung đã nghe kình phong hốt lên cơn bão tố đầy trời, một vầng hào quang từ tận trên cao chụp xuống thiên linh cái chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Rất đỗi kinh hoàng, Chí Tôn tự nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » lên tả chưởng đối diện qui thủ Lão Quái Tinh.

Cùng lượt chàng lạnh huy động hai luồng kình đạo về phía trước đón nghênh chưởng lực của kẻ thù.

Tức thì đã thấy một màn lưới trắng đỏ cực kỳ huyền nhiệm, Lưỡng Cực Chân Ngươn bao bọc toàn thân.

Đồng thời, hữu chưởng của chàng lại phát động đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mang theo toàn bộ nội lực ứng phó qui chưởng của Lão Quái Tinh, nhanh như sét giật lưng trời.

Bình...

Cùng trong sấm chưởng vang rền có tiếng thét thê thảm từ cửa mồm của Chí Tôn.

Toàn thân chàng bị qui đạo Phật tâm chưởng của Nam Hoa Quái Tinh tống văng ngoài hai trượng.

— Chàng Thiếu hiệp lão đảo đứng lên, nghe chừng có vài huyệt đạo ngưng trệ, huyết quản cũng bị chấn động mạnh.

Mồm chàng đã thấy ứa máu đào ra.

Vầng khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn bỗng nhiên diệt mất trong chớp mắt.

Kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa cũng bị qui khí phật tâm chưởng hất lên không trung, làm thành một trận cuồng phong, chuyển đi xa dần, rồi sao cũng mất hút.

Tuy vậy, dư âm thật lâu vẫn còn ám ì trên vũ trụ.

Qua hai đường chiêu tà quái, thấy chưa hạ nổi Chí Tôn, Nam Hoa Quái Tinh có vẻ kinh dị.

Lão Quái Tinh xạ cặp mắt nhỏn nhìn chàng dường mới vừa phát giác ra một điều gì hệ trọng.

Chợt, à cất giọng âm hồn :

— Ồ, tiểu qui ! Mặc dù ngươi gặp được hai độ kỳ duyên nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, công lực một trăm năm mươi năm, trên chốn vũ lâm ngàn năm khó gặp, nhưng ha ha...

Lão Quái Tinh lại trỗ lên cười thành thót :

— Rồi đây ngươi chỉ là một con vật hi sinh cho ta luyện võ công mà thôi ngươi ạ.

Câu nói của Nam Hoa Quái Tinh làm Chí Tôn rùng mình mấy lượt, vội vận công nuốt dòng máu trở vào tim.

Chàng hết sức hãi hùng vì sự phát giác nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn của Lão Quái Tinh.

Ngoài ba nhân vật Bắc Phong Hòa Thượng, Lão Quái Ngư, Hải Âu Quái Khách, thì chẳng còn ai biết được chuyện nầy cả.

Nhưng tại sao Nam Hoa Quái Tinh chỉ mới giao đấu với chàng có hai đường chiêu mà lại hiểu rõ điều mật nhiệm đó.

Trừ khi à là loại quái hồ ly tu luyện biết quá khứ vị lai mới huyền thông như thế.

Nếu không, sự kiến thức võ công của Lão Quái Tinh quả qui thần không sao lường nổi.

Theo những lời nói của à vừa rồi, thật nguy hiểm cho chàng vô cùng.

Vì ngoài sự phục thù cho chúng đạo ra, Lão Quái Tinh còn nhất quyết bắt chàng đem về U Minh Cung luyện Dương Tinh Ma Công nữa.

Trong lúc, Nam Hoa Quái Tinh đã xẹt tới gần Chí Tôn khoảng ba trượng, đối diện nhau.

Lão Quái Tinh bỗng rống to lên chẳng khác nào loài ma quái hiện hình giữa rừng khuya :

— Tiểu qui, hãy mau nộp mạng cho ta !

Qui thủ của Nam Hoa Quái Tinh giơ lên bằng ngực, nhanh lẹ huy động một ngón Phật tâm chưởng.

Tức thì vầng quang đạo đã thấy xuất hiện chụp trùm xuống thiên linh cái của Chí Tôn tợ chớp.

Chưởng hình to rộng một vùng năm trượng, ghê rợn chẳng khác màn lưới âm hồn chộp hồn người.

Thật là ngón võ công khủng khiếp chưa từng có trên chốn giang hồ từ ngày Chí Tôn ra mặt võ lâm tới nay.

http://tieulun.hopto.org

Nhận thấy hình thù kỳ dị của qui hình Phật tâm chưởng của Lão Quái Tinh, Chí Tôn hết sức hãi hùng.

Chàng chuyển hành toàn bộ nội lực Lưỡng Cực Chân Ngươn dồn lên song chưởng quay vòng tròn mãn nguyệt, cuồn cuộn đẩy ra khí thể trắng đỏ huyền nhiệm vô cùng.

Nội trong chớp mắt thời gian, bóng chưởng Lưỡng Cực Chân Ngươn mịt mù trên vũ trụ, đón nghênh luồng Phật Tâm Chưởng.

Đồng thời, bên kia cánh tả sân trường, Thiếu nữ bịt mặt cũng thét kinh hoàng lên :

— Hãy coi chừng !

Theo tiếng thét, Thiếu nữ bịt mặt vận đủ mười hai phần công lực, tả hữu chưởng cùng quật tréo ngang bông qui đạo Phật tâm chưởng của Lão Quái Tinh hai luồng kình khí Huyền Âm Thần Công.

Sức mạnh song chưởng mạnh đến có thể đẩy sập một ngọn đồi.

Đứng ngoài tràng trông vào sẽ tưởng qui thù Phật tâm chưởng của Lão Quái Tinh nhất định bị bốn luồng chưởng phong lôi vũ của Chí Tôn và Thiếu nữ bịt mặt đánh bại ngay.

Thế nhưng ngoài sức tưởng tượng của hai người.

Một loạt tiếng nổ âm thầm...

Chưởng phong lồng lộng trên bầu không gian ầm ĩ như những tiếng trời gầm tận chân mây.

Hai luồng khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn bị Phật tâm chưởng diệt mất giữa quãng hư không.

Hai luồng kình khí Huyền Âm Thần Công của Thiếu nữ bịt mặt đồng lượt cũng xóa tan không nghe tăm dạng chi hết.

Bình . . .

— Lão Quái Tinh đã ra tay như điện quật trúng Chí Tôn một chưởng dội ngược về sau cả trượng.

Chàng rú khe khẽ, máu mồm trào ra thành vòi.

Nhưng bản tính vốn là một thiếu niên cường ngạo nhất trần, Chí Tôn cố nuốt trôi dòng máu liến liền trở vào.

Thân hình chàng lắc động không ngừng, các đạo khí quản dường muốn bế tắt.

Thuận tay, Nam Hoa Quái Tinh rống to một tiếng vang lừng, à giơ qui thủ lên tận đỉnh trung, định kết thúc sinh mạng Chí Tôn trong đường chiêu sau cùng.

Lập tức kình đao đưa nhanh như tia điện không có một thần thủ bất phàm nào có thể tránh khỏi.

Hồn hoàng cả tâm thần, Thiếu nữ bịt mặt hét to ;

— Chết !

Nàng dùng khinh công tột bực, vận ngầm Huyền Âm Thần Công hộ thân, phóng mình vào qui thủ Lão Quái Tinh, lẹ làng quay song chưởng vòng tròn đón đỡ hộ Chí Tôn.

Nàng liều chết cứu chàng giữa cơn vạn tử nhất sanh.

Bình...

Kình lực của Lão Quái Tinh quật nhằm lưng Thiếu nữ bịt mặt văng ra ngoài hai trượng.

Nhờ có nội khí Huyền Âm Thần Công phù trợ, nên Thiếu nữ bịt mặt không đến phải thiệt mạng.

Nàng phóng dậy trở vào tràng.

Ngay khi Chí Tôn cũng vừa nuốt xong cuộn máu cuối cùng vào huyệt quản, chàng nhìn nàng bằng cặp mắt biết ơn.

Nhưng Thiếu nữ bịt mặt lờ như không nhận thấy, nàng xẹ hai tia mắt huyền diệu ngay mặt Nam Hoa Quái Tinh, đề phòng mật nhiệm.

Nàng tự hiểu định mệnh còn mất của nàng và chàng trong giờ phút nầy đây.

Cả hai người đang đứng trước một Quái hồ ly có cái võ công tà thuật đập hơn người.

Chỉ một thoáng sơ hở là nàng và chàng sẽ cùng bước vào ngõ quỉ môn quan tức khắc.

Nam Hoa Quái Tinh cũng ngạc nhiên nhìn Thiếu nữ bịt mặt bằng cặp mắt chớp ngời lạnh lẽo.

Lão Quái Tinh chợt trỏ lên cười âm u :

— Tiểu ma nữ, nội lực của ngươi kể cũng khá đấy, nhưng Huyền Âm Thần Công của ngươi chỉ mới luyện có năm phần, không thể nào chống nổi ngọn chưởng của ta đâu.

Có khôn hồn hãy mau lẹ rời khỏi sân tràng, ta đang cho mạng sống, bằng nghịch lại phù trợ tên tiểu qui nầy sẽ chung số phận với hắn.

Bị Lão Quái Tinh phát giác ngón võ công bí mật của mình, Thiếu nữ bịt mặt vô cùng khiếp đảm.

http://tieulun.hopto.org

Lúc nãy đã một lần ả nói rõ sự huyền mật nội công của Chí Tôn nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, giờ đây lại am tường Huyền Âm Thần Công của nàng quả thật qui thần khôn lường nổi.

Như thế cũng đủ chứng tỏ công lực huyền thông của lão Quái Tinh này độc tôn trên chốn giang hồ rồi.

Tuy nhiên, Thiếu nữ bịt mặt vẫn trầm tĩnh hét :

— Lão Quái Tinh đừng khua mồm mép, hãy trông ngọn chưởng của Bãn cô nương.

Lời chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã phất động song chưởng mau lẹ công sang Nam Hoa Quái Tinh hai đạo Huyền Âm Thần Công nặng như trái núi từ nữa lừng trời sa xuống.

Chí Tôn kịp thấy cũng xê mình tới nữa trượng, tức thì một luồng kình khí Lôi Kinh Thiên Địa đánh vào hông tả Lão Quái Tinh.

Nam Hoa Quái Tinh đứng trong tình thế hai mặt cùng tấn công một lúc, uy lực không thể nào tưởng tượng được.

Thế nhưng lão quái hồ ly vùng cười ghê rợn, tả chưởng phẩy nhẹ một đạo Phật Tâm Chưởng đón chận áp lực của Chí Tôn.

Trong khi hữu thủ xô mạnh đường chiêu Hàn Tà Truy Hồn Chưởng đối diện hai luồng Huyền Âm Thần Công.

Bình . . . bình . . .

Phía tả Chí Tôn bị đẩy lùi cả trượng, lảo đảo chực ngã.

Đồng thời, bên hữu Hàn Tà Truy Hồn Chưởng quét trúng Thiếu nữ bịt mặt rú to lên.

Tự khắc, thân hình kiều diễm bắn lên cao ba trượng, rớt nhanh xuống.

Chỉ thấy một ánh chớp lóe từ trong qui thủ của Lão Quái Tinh.

Bình . . .

Thêm một lần nữa, thân hình Thiếu nữ bịt mặt vọt ra bốn trượng chẳng khác cánh diều đứt dây,

Huych !

Nàng rớt xuống đất giẫy giụa ít cái rồi im lìm luôn.

Đó là Thiếu nữ bịt mặt đã có Huyền Âm Thần Công hộ thân, nếu không đã bị ngọn Hàn Tà Truy Hồn Chưởng của Lão Quái Tinh quật tan xác rồi.

Cũng cùng ngón võ công như Qui Nữ Mộc Liên Anh đấu nhau cùng Chí Tôn lúc nãy, nhưng Nam Hoa Quái Tinh vận dụng công lực

lên tới mười phần còn Qui nữ chỉ mới luyện có năm phần nội lực nên kình lực hãy còn sút kém nhiều.

Giả ả thi triển độ tám phần nội lực, thì Chí Tôn đã thua bại từ lâu.

Mặc dù vậy, thật lâu vẫn chưa trông thấy Thiếu nữ bịt mặt cựa quậy chi cả, tình trạng không thể đoán được nàng sống chết thế nào.

Quá khiếp đảm, Chí Tôn gượng gạo đứng lên, nhìn về phía Thiếu nữ bịt mặt nằm bất động.

Cũng vì chàng mà nàng giờ đây đã như một cái xác không hồn, chưa rõ số kiếp sẽ ra sao.

Chí Tôn vùng rống lên thê thảm, nhanh lẹ phóng tới chỗ thiếu nữ bịt mặt.

Lão Quái Tinh hét :

— Đứng im đây !

Một ngọn Hàn Tà Truy Hồn Chưởng trong nội thủ của Lão Tinh đã triển ra như điện chớp.

Kình đạo chận ngang trước mặt chàng nặng nề như quả cổ sơn.

Bắt buộc, Chí Tôn phải hạ thân hình trở phương vi cũ ngay tức khắc.

Chàng xạ cặp kỳ quang chiếu rực thẳng vào mặt Nam Hoa Quái Tinh, biểu lộ một sự hận thù vô tận.

Đúng lúc, Lão Quái Tinh cũng vừa xẹt tới đối diện Chí Tôn độ khoảng ba trượng.

Lão Tinh nói giọng khiếp hồn :

— Tiểu qui, còn ngươi có ngôn ngoan thì mau mau theo ta trở lại U Minh Cung, đừng cho ta nhọc công ra tay nữa.

— Chí Tôn hiểu ngay Nam Hoa Quái Tinh định bắt chàng về U Minh Cung làm vật hi sinh, luyện ngón võ công tà quái Dương Tinh Ma Công, liền rúng động cả thân mình...

Nhưng trong hiện tình tự biết mình không thể nào chống đỡ hay chạy thoát khỏi tay Lão Quái Tinh, ý niệm tử đầu chợt loé qua óc chàng.

Chàng giơ tay chùi sạch máu mồm trầm lặng quát :

— Qui bà đừng vô lễ, ngươi đã giết chết nàng thì phải đền mạng cho ta.

Lão Quái Tinh cười thánh thót :

http://tieulun.hopto.org

— Sanh mạng ngươi còn chưa chắc bảo toàn được lấy mình, lại nhúng tay vào chuyện kẽ khác, ha ha...

Chí Tôn sôi trào máu hận :

— Bảo toàn được hay không hãy trông ngọn chưởng này ! Quỉ bà, ta nhất định phải lấy mạng của ngươi.

Quát dứt, Chí Tôn qui tụ hết nội khí chân ngươn còn lại dồn lên hữu chưởng, đẩy mạnh một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa.

Tuy đã mang vết thương trong huyệt đạo, nhưng vì trong lòng của Chí Tôn sẵn chất chứa hận cừu, vì cái chết ngất của Thiếu nữ bịt mặt, nên uy lực chưởng phong mạnh bạo chẳng kém gì lúc sanh bình.

Quái chưởng vừa thoát đi đã thấy chớp động đầy trời, cuồng phong ào ào áp tới Nam Hoa Quái Tinh, chực đánh tốc lên tận không trung mờ mịt.

Lão Quái Tinh giận dữ hét :

— Số ngươi đã tận rồi !

Liền đó, Nam Hoa Quái Tinh khẻ giơ trung chỉ lên cao chầm chậm quay đi nhẹ nhàng.

Hãi hùng thay, kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa của Chí Tôn chưa tới Lão Quái Tinh chợt cuốn đi đâu mất.

Đồng thời áp lực chỉ phong xô chàng lảo đảo về phía sau tám thước như người say rượu...

Liền đó, lẹ tợ luồng chớp trên mây, Lão Quái Tinh đã thi triển một chiêu Hàn Ta Truy Hồn Chưởng định kết thúc trận đấu.

Kinh hoàng hiện lên trên gương mặt tuyệt thê, Chí Tôn không dám đỡ, dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, khẻ lắc mình một cái biến mất.

Chừng chàng hiện thân đã trông thấy ở bên phía tả Nam Hoa Quái Tinh cách khoảng ba trượng.

Chẳng dợi cho ChíTôn kịp đứng vững, Nam Hoa Quái Tinh công tiếp một chiêu Hàn Tà Truy Hồn Chưởng thứ hai.

Bóng chưởng vô cùng kỳ dị chụp xuống thiên linh cái của chàng như màn lưới âm hồn.

Chí Tôn khiếp hải thét to, cũng lượt phóng ra ngoài tràng cả

trượng vượt qua lưới ánh sáng tử vong.

Nhưng « bình » một tiếng khô khan, toàn thân của Chí Tôn đã bị qui thủ lão Quái Tinh đánh nhằm văng ra xa.

Chàng vừa đứng dậy, thì Lão Quái Tinh bằng một thân thủ tà quái xẹt đến bên mình Chí Tôn tợ bóng vong linh.

Cùng trong ánh chớp, qui thủ của Nam Hoa Quái Tinh đã chộp ngay xuống đầu Chí Tôn.

Lúc ấy, Lão Quái Tinh cách chàng Thiếu hiệp giang hồ không đầy năm thước.

Cái chộp nầy, dù cho một tuyệt thủ võ lâm có ngón vỏ công thần quái đến đâu cũng không thể nào tránh né hay chống đỡ kịp.

Hơn nữa, hành động của Lão Quái Tinh lẹ không thể tưởng, khó có nhân vật nào nhận ra sự xê dịch của à.

Phần đã mang vết nội thương trong huyệt đạo, phần lại hao tổn vì đã dùng hết chân ngươn vào trận đấu, Chí Tôn thất cơ thét lên chờ chết.

Giữa phút giây lặng trầm ấy, một sanh niệm bỗng vụt hiện ra trong trí óc chàng.

Nhanh như điện, Chí Tôn triển ra một chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » thần tốc.

Chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » có hai phương thức : một sử dụng bằng cây Tàn Chi Quái Đạo, xé xác kẽ thù, còn một dùng chưởng lực để hộ thân giữa cơn nguy cấp không thể cứu vãn.

Nếu kẻ địch trúng đường chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » nầy, sẽ ngã ra chết, chín lỗ đều rịn máu đen.

Ngày trước Sư phụ Chí Tôn, Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn đã vì mối huyết thù mà luyện thành hai ngón võ công tuyệt thê nầy.

Chí Tôn được sự di truyền sau cái chết hãi hùng của Sư phụ cùng nhị vị Sư thúc trong hang núi Võ Lăng trong đêm đông nọ.

Đường chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » hộ thân ít khi Chí Tôn đem ra dùng, chỉ có hai lần đánh nhau với Huyết Hồn Kiếm Quỉ trong cánh rừng già và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trên đỉnh đồi Thần Nữ.

Đây là lần thứ ba chàng tri mạng với Lão Quái Tinh.

Quả nhiên, vừa trông thấy bóng chiêu « Tàn Chi Đoạn Hồn » Nam Hoa Quái Tinh thu hồi thế công xê ngang nữa trượng.

http://tieulun.hopto.org

Lão Quái Tinh trộ hai luồng ma nhỡn xạ thẳng vào mặt Chí Tôn chẳng hề thấy chớp.

Ả hồ ly hơi ngạc nhiên vì đường chiêu khủng bố đó.

Nhân cơ hội ấy, Chí-Tôn vội thò hữu chưởng vào lòng từ từ rút cây Tàn Chi Quái Đao ra.

Một luồng sáng lạnh cắm hờn chóa cả mắt.

Nam Hoa Quái Tinh rống to :

— Lệnh xé xác !

Giọng nói của Chí Tôn âm u như loài ma mô :

— Phải đây ! Lão Quái hồ ly; ngươi phải chết trên mộ tràng nầy.

Lão Quái Tinh vùng cười lãnh lót :

— Tiểu qui, cây Lệnh xé xác của ngươi hăm dọa với ai, chứ đối với ta chỉ là một trò đùa mà thôi.

Chí Tôn nghiến răm thù :

— Cầm mồm lại, ta sắp lấy mạng ngươi đây !

Chỉ thấy một làn chớp lên như sét giật.

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí Tôn đã chia thành ba phương vị công vào lão Quái Tinh thế không tránh nổi.

Nhưng Nam Hoa Quái Tinh đã « hứ » một tiếng, lắc mình tợ bóng vong linh tránh thoát ánh sáng tử ảnh của cây Tàn Chi Quái Đao.

Lão Quái Tinh trở về đứng nguyên vị trí an toàn.

Cái thân pháp thần bí hơn cả « Di Ảnh Kỳ Hình » của Chí Tôn, tà quái trời hẳn « Phi Ma Âm Hồn » của Ngọc Diện Diệm Diêm Bà.

— Từ ngày Chí Tôn hiển thân trên chốn giang hồ tìm thù rửa hận, đây là lần đầu tiên một nhân vật có ngón võ công tà thuật đùa cợt trước cây đao khủng bố máu tanh của chàng.

Công lực cao thâm như Nhất Xú Ưng Bất Đan còn phải bị cây Tàn Chi Quái Đao hành hình trong cảnh tượng khủng khiếp, vậy mà Lão Quái Tinh chẳng hề biết sợ một chút nào, trái lại, còn tỏ ra khinh thường, đủ hiểu võ công của ả thần qui khôn lường rồi.

Chí Tôn sững sờ một chập, chàng lại thét quát lên : chấn động cả tràng, liên-tiếp triển ra mười chiêu sầm sét.

Ánh sáng lạnh căm hồn của Tàn Chi Quái Đao bây giờ bỏ thành chiếc lưới tử ảnh ngoài ba trượng chụp xuống đầu Nam Hoa Quái Tinh

Huyền nhiệm làm sao. chỉ thấy bóng hình lão Quái Tinh lắc lư

như âm ma phút chốc vượt khỏi mười chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn của Chí Tôn, chẳng khó khăn gì cả.

Chí Tôn trông cái thân pháp ấy hốt hoảng đến phải ngưng cây Tàn Chi Quái Đao lại.

Chàng trộ cặp kỳ quang nhìn Nam Hoa Quái Tinh chẳng hề chớp

Bấy giờ, Lão Quái Tinh mới xê mình tới gần Chí Tôn nói giọng như ma hú ngoài hoang mộ :

— Tiểu quỉ, số mạng ngươi đã hỏng rồi !

Lời nói chưa kịp dứt, Nam Hoa Quái Tinh đã chộp ngay tâm huyệt Chí Tôn một qui thủ lẹ khôn thể tưởng.

Khiếp hãi tột độ, Chí Tôn theo thân thủ Di Ảnh Kỳ Hình lắc mình sang nơi khác tránh thoát.

Thế nhưng, Lão Quái Tinh đã xẹt theo Chí Tôn như bóng với hình, lại giơ qui thủ chộp xuống thiên linh cái của chàng.

Qui thủ vừa phóng đi tựa như có tới hàng trăm ngàn bàn tay âm hồn khủng khiếp chụp trùm lấy chàng thiếu hiệp giang hồ.

Không còn cách nào né tránh được nữa, Chí Tôn bỗng hét to lên, đồng lượt phật động cây quái đao đưa ra đường chiêu Tàn Chí Đoạn Hồn sầm sét.

Chàng phải tri mạng cùng kình địch trong giờ phút cùng tận cuộc đời đó chứ không thể làm hơn được.

Ánh đao nháng lên tia sáng lạnh căm hồn công vào Nam Hoa Quái Tinh ba chỗ khác nhau.

Soạc !

Qui thủ của Lão Quái Tinh thu hồi lập tức.

Nhưng trên vai của Chí Tộn đã thấy rách một đường dài.

Qui thủ Nam Hoa Quái Tinh vô nhằm chàng, máu đào tuôn ra vớt thầm chiếc vũ y.

Ngược lại, Lão Quái Tinh chẳng hề thấy tổn hại gì cả.

Không hiểu ả đã dùng ngón võ công tà quái nào vừa tránh khỏi đường chiêu Tàn Chi Đoạn hồn của Chí Tôn va lại vừa trúng trên vai chàng.

Hết sức hãi hùng, Chí Tôn thảo lui liền liền về phía sau một trượng, xạ mắt nhìn Nam Hoa Quái Tinh, hữu chưởng nắm chặt cây Tàn Chi Quái Đao chực chờ tử đấu.

Nam Hoa Quái Tinh từ từ xê mình tới, cất giọng u trầm :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy buông cây đao xuống đất cho mau tên Tiểu qui, trái lệnh ta, sẽ nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây đấy.

Chí tôn tự hiểu cái chết đã gần kề bên mình, nhưng chàng nhất định không buông cây Tàn Chi Quái Đao, ý niệm liều chết sống một đường chiêu cuối cùng...

Khắp chu thân Chí Tôn lúc bấy giờ đều nhuộm máu đào, sắc mặt tái nhạt, hơi thở có vẻ mệt nhọc.

Chàng cắn chặt hai hàm răng lại, cố nén đi sự đau đớn đang tê buốt tận hồn.

Thình lình giữa phút dây nặng trầm đó, Nam Hoa Quái Tinh bỗng rống to như qui lộng từ rừng hoang, vỗ ngay đầu Chí Tôn một qui thủ.

Chàng vừa kịp xê dịch thân hình ra ngoài tầm thước, thì luồng kình đạo Phật Tâm Chưởng đã tới bên mình.

Liệu không thể nào tránh khỏi ngọn qui chưởng nhiếp hồn ấy, Chí Tôn mồm niệm công sanh, nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn vận dụng lên tới mười hai phần, phát ra khí thể trắng đỏ vây bọc toàn thân bứng chịu ngọn Phật Tâm Chưởng của Lão Quái Tinh.

Bình...

Chí Tôn bị chưởng phong quật nhằm tâm huyệt lão đảo lui về phía sau, mồm phún ra một vòi máu.

Nhanh như điện chớp, Lão Quái Tinh đã phóng tới chộp xuống đầu chàng Thiếu hiệp một qui thủ kết thúc trận đấu.

Biết không còn có thể chống đỡ được nữa, Chí Tôn thét lên, rồi chờ qui thủ kỳ dị của Nam Hoa Quái Tinh vỗ xuống thiên linh cái, hậu quả ra sao không thể đo lường trước được.

Giữa giờ phút tận cùng đó, đột nhiên một tiếng rồng long trời từ trên bầu không gian bao la nổi lên.

Theo đó, một làn sáng chói như ngân tuyến từ nữa lừng trời bắn xạ ngay qui thủ của Nam Hoa Quái Tinh vừa chụp xuống chỉ còn cách đỉnh đầu Chí Tôn chừng độ trong kẻ tóc đường tơ.

Luồng ngân tuyến bay nhanh như sét giật, lại tỏa ra chẳng khác trăm ngàn cái khoen bạc lạnh căm hồn.

Thoáng nhận ra luồng ngân tuyến quái gở của kẻ lạ mặt đột ngột mình, Nam Hoa Quái Tinh bỗng nhiên giật mình, thu hồi qui thủ, bắn xẹt thân hình ngang nữa trượng.

Lão Quái Tinh trợ cặp mắt rực ngời ma lực, nhìn trở lên trông

đó là ai mà lại thi triển ngón võ công khủng khiếp dường ấy.

À chợt nghĩ tới một nhân vật Tà Thần.

Trong lúc, Chí Tôn thoát nạn lòng mừng vô tả, chàng tháo lui ngoại trượng, đứng lặng nhìn trở vào sâu trường, coi nhân vật vừa cứu chàng là ai.

Ngay khi ấy, một bóng người đáp xuống tràng im lặng như ma muội, bụi bặm không bay.

Cái thân pháp tà ảo, huyền nhiệm vô cùng.

Bóng người để hiện ra ông lão mặt mũi cổ quái, vẽ mặt hãi hùng như pháp tướng trong các truyền thuyết vũ lâm.

Mắt bên phải của ông lão bị chột, sâu hoắm tự lòng vực thẳm, chỉ còn thấy độc nhãn phía tả chớp ngời như luồng điện quang.

Ông lão này vận chiếc áo đạo bào màu đỏ, tay rộng thùng thình dáng điệu thênh thang.

Thoạt trông, cũng đủ biết lão có cái công lực qui thần vô lượng rồi.

Nam Hoa Quái Tinh chợt nhận ra ông lão độc nhãn vùng « ồ » lên một tiếng, rồi cất giọng cười thảnh thót chẳng kém loài ma qui từ dưới địa phủ vừa chui lên.

Chấm dứt loạt cười, lão Quái Tinh nói như ma hú :

— Tưởng đâu một nhân vật kỳ xảo giang hồ nào, hóa ra Tà Thần Lỗ Đạo. Thế ngươi hãy còn sống sót cho tới ngày nay à ?

Chí Tôn khẽ thầm :

— Tà Thần Lỗ Đạo, một nhân vật tà quái giang hồ.

Ngay lúc, ông lão chính là Tà Thần Lỗ Đạo đã trơn độc nhãn như luồng chớp thẳng vào mặt lão Quái Tinh.

Lão khàn khàn nói :

— Lão quái hồ ly, mối hận thù năm mươi năm về trước làm sao ta quên được, chính ngươi đã hợp cùng Không Ngạt Lão Hư vây đánh ta suýt vong mạng tại chân núi Hạt Sơn, oán ấy chẳng chết mờ trời.

Hôm nay, một sự tình cờ dung rủi ta gặp lại ngươi nơi đây rồi, quả thật trời xanh chẳng phụ lòng người đây.

Lão Quái Tinh càng cười dài thêm, giọng nói vô cùng ngạo nghễ :

— Tà Thần Lỗ Đạo, năm mươi năm xưa cũng vì ngươi mang cái tham vọng chiếm lấy chức vị Càng Khôn Nhất Tuyệt, nên buộc lòng ta và Không Ngạt Lão Hư dạy cho ngươi một bài học võ lâm

http://tieulun.hopto.org

đích đáng, chẳng ngờ trải qua thời gian dài đằng đẵng đó, ngươi đã không biết ăn năn, tu thân, lại còn dám tới tìm ta khuấy rầy thêm một lần nữa, thì không lẽ ta chẳng nhân cơ hội mượn nhờ con mắt còn lại của ngươi mà luyện phép nhón công?

Ta thành thật cảm tạ ngươi trước đấy.

Những lời châm biếm của Nam Hoa Quái Tinh, làm cho Tà Thần Lỗ Đao bốc phừng lửa giận, tóc râu thảy đều dựng ngược.

Lão quát vang tợ sấm :

— Lão quái hồ ly, thắng một trận đấu lại còn có kẽ giúp sức đừng vội khoe khoan mồm mép, đường chiêu Dương Tinh Ma Công mà ngươi đang luyện tuy đánh ra nhật nguyệt vô quang, nhưng cũng không làm gì nổi ta đâu,

— Lần nầy, ta quyết đoạt mạng ngươi tại Sơn cốc u mịch, đừng hòng chạy thoát.

Nam Hoa Quái Tinh trợn mắt :

— Đoạt mạng ta, Tà Thần Lỗ Đao, ngươi nói nghe dễ lắm, nhưng trong thực tế họa chăng ngươi chỉ nằm mộng mơ thấy, hoặc đầu thai kiếp khác tìm bậc thần tiên luyện phép độn hình, tà thuật mới mong đánh thắng nổi ta, còn hiện giờ ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Trái lại, nơi đây sẽ là mộ địa của ngươi.

Tà Thần Lỗ Đao nổi trận lôi đình, luồng sáng độc nhãn toé lên đỏ rực tợ huyết châu.

Lão vùng phất động hữu chưởng to như chiếc quạt tiên ông, quát lên chấn động cả tràng :

- Chớ có khua mồm, nơi đây là mộ địa của ta hay là ngươi ở nơi ngọn chưởng nầy.

Lão Quái Tinh cười rùng rợn :

— Có lẽ số hệ đã định trước cho ngươi rồi, nên mới khiến xui ngươi tìm gặp lại ta.

Tà Thần Lỗ Đao, biết điều hãy tháo lui cho ta bắt tên tiểu qui, nếu không chớ trách ta sao độc thủ đấy.

Lời hăm dọa của Lão Quái Tinh đã không làm Tà Thần Lỗ Đao khiếp sợ trái lại, càng thịnh nộ thêm hơn :

— Câm mồm lại, ta sẽ quật chết ngươi tại mô tràng nầy mới vừa lòng ta.

Nam Hoa Quái Tinh khinh thường bảo :

— Ta nhượng ngươi công trước hai chiêu, rồi ta trả lễ, sau đó sẽ quyết định sự phân tranh.

Nhưng có điều cần phải báo trước với ngươi, võ công sẽ không vị nể một ai, nếu ngươi chân tay thì đó là số mạng.

— Tà Thần Lỗ Đao dựng cặp lông mày đỏ chói, sát khí bốc lên trên gương mặt nửa chánh nửa tà.

Lão quát :

— Lão hồ ly chớ khoác lác, rồi ngươi sẽ phải nhận lãnh một hình phạt rất đích đáng tại nơi nầy, để từ nay diệt bỏ tánh tà dâm sát hại không biết bao nhiêu thiếu niên cao thủ giang hồ từ mấy tháng qua.

Đến đây, Tà Thần Lỗ Đao quay qua phía Chí Tôn, bằng giọng trầm trầm bảo :

-- Tiểu tử, mau bồng cô bé rời khỏi chốn nầy, phần lão hồ ly đã có ta ngăn chận rồi, khỏi phải lo ngại nữa.

Vậy ngươi hãy chạy cho mau.

Chí Tôn sực tỉnh ngộ, chàng lẳng lặng xê mình tới gần Thiều nữ bịt mặt nằm bất động từ nãy chẳng hiểu sống chết thế nào.

Chàng cúi người xuống định bế xốc nàng lên, chợt nghe Nam Hoa Quái Tinh hét thánh thót :

— Tiểu qui, hãy ngưng thân hình tức khắc: trái mệnh ngọn qui chưởng của ta lấy mạng ngươi tức khắc.

Nhưng Chí Tôn vẫn cúi xuống...

Bình...

Nam Hoa Quái Tinh đã ra tay lẹ như điện quật trúng Chí Tôn một ngọn Hàn Tà Truy Hồn Chưởng thảo lui trở về vị trí cũ.

Cũng may mà chàng Thiều hiệp giang hồ có nội lực Lưỡng Cực Chân Ngươn hộ thân, và cách xa Lão Quái Tinh có tới năm trượng, luồng kình đạo Hàn Tà Truy Hồn Chưởng kém bạo vũ, nếu không chàng đã mang thêm vết trọng thương rồi.

Lão Quái Tinh lại hét .

— Đứng yên tại đấy !

Tiếng hét đó có một ma lực vô hình như lệnh truyền của Diêm chúa, khiến Chí Tôn trụ thân hình lại.

Chàng tự hiểu chưa thể nào chạy thoát khỏi tay Lão Quái Tinh trong hiện tình được.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ, Nam Hoa Quái Tinh mặt đầy sắc giận, xanh xao như xác ma, rống hỏi Tà Thần Lỗ Đạo :

— Tà Thần Lỗ Đạo, thằng qui nhỏ đó có liên hệ mật thiết gì với ngươi ? Hãy cho ta biết một cách rõ ràng.

Tà Thần Lỗ Đạo tính tình quái dị, nửa chánh nửa tà, hay can dự vào chuyện người chẳng cần biết tới hậu quả.

Nghe Nam Hoa Quái Tinh hỏi lão ý tà thản nhiên đáp :

— Tiểu tử chẳng có liên hệ gì với ta cả.

— Nhưng tại sao ngươi lại tỏ ra bênh vực hắn, lại còn toan cứu hắn thoát khỏi nơi nầy ?

Tà Thần Lỗ Đạo trầm lặng quát :

— Điều đó ngươi không cần phải hiểu làm gì, nhưng đã có mặt ta nơi đây rồi, thì chẳng một ai có thể chạm đến hắn cả.

Nếu trái lệnh, ta sẽ quật chết ngươi trên mộ địa nầy.

Nam Hoa Quái Tinh vùng cười sằng sặc.

Dứt cười, Lão Quái Tinh hét :

— Tà Thần Lỗ Đạo, hiện nay sinh mạng của ngươi còn chưa biết có bảo tồn được chăng, đừng hòng nói tới chuyện đem thân gánh vác sự tử vong cho tên Tiểu qui đó.

Một lần chót ta khuyên ngươi hãy tự lượng lấy sức mình, để đến khi hối hận sẽ không còn kịp đấy.

Tà Thần Lỗ Đạo trợn con mắt thần :

— Lão hồ ly, chớ có lớn lối, chờ ta một chút sẽ tế độ cho ngươi về Tây phương lạc cảnh.

Chấm dứt câu nói đó Tà Thần Lỗ Đạo xẻ mình qua năm thước quát bảo Chí Tôn :

— Hãy chạy cho mau, còn đứng sững sờ ra làm gì đấy. Mọi sự đã có ta chu toàn rồi.

Tiếng quát của Tà Thần, khiến Chí Tôn giật mình, trở lại với thực tế.

Chàng phóng tới gần Thiều nữ bịt mặt, cúi xuống xốc nàng lên vai, nhắc mình định bay đi về phía con đường dẫn ra Sơn cốc.

Có tiếng Nam Hoa Quái Tinh rống to :

— Ngươi muốn chết !

Tức thì qui thứ không lối thoát từ nội chưởng của Lão Quái Tinh chụp xuống thiên linh cái của Chí Tôn, lẹ không thể tưởng.

Qui thủ kỳ dị đến không còn tránh né đi đâu kịp nữa.

Lão Quái Tinh quật ra chiêu nầy với mười phần công lực, với ý định kết liễu sinh mạng của Chí Tôn.

Tà Thần Lỗ Đạo mắt sáng như thần, trông thấy Nam Hoa Quái Tinh hạ độc thủ, liền gầm lên :

— Dừng tay lại !

Nhanh như sét giật, tả chưởng của lão tà quét một luồng ngân tuyến vào hông qui thủ Phật Tâm Chưởng của Lão Quái Tinh.

Thân thủ của Tà Thần Lỗ Đạo mau lẹ chẳng kém gì lão quái hồ ly.

Cùng lúc ấy, Chí Tôn cũng đã dùng ngay thân pháp ma muội phóng đi ngoài hai trượng, vượt khỏi phạm vi ánh sáng tử quang Phật Tâm Chưởng của Lão Quái Tinh.

Bùng...

Vừa chạm vào luồng ngân tuyến, Nam Hoa Quái Tinh vội thu hồi qui thủ tức khắc.

Tà Thần Lỗ Đạo cũng đừng chưởng lại, theo đó làn ngân tuyến quái dị bỗng đột mất trong vô hình.

Nam Hoa Quái Tinh bị áp lực chưởng phong lắc lư thân hình mấy cái mới đứng vững.

Bên kia tràng, Tà Thần Lỗ Đạo chân động đến thối lùi hai bước vì luồng Phật tâm chưởng xô nặng như quả núi.

Tà Thần Lỗ Đạo vô cùng kinh dị trước cái nội lực bất phàm lẫn tà quái của Nam Hoa Quái Tinh, trỏ độc nhãn chớp ngời nhìn kình địch chẳng hề nháy.

Nam Hoa Quái Tinh cũng ngạc nhiên vì ngón võ công huyền nhiệm của Tà Thần, đến ngơ ngẩn đi một chập.

Lão Quái Tinh không ngờ trải qua năm mươi năm không ngừng tập luyện võ công, mà kẻ thù xưa lại lợi hại dường đó.

So với trận đấu trên ngọn đồi Hắc Sơn đối phương đã vượt bực hơn nhiều, đường chiêu vừa rồi lại là một ngón võ công quái dị khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ kim cổ.

Ngưng đi giây phút, Lão Quái Tinh bỗng hét :

— Tà Thần Lỗ Đạo, ngươi dám dùng chưởng pháp «Tử Quang Thần» định thương hại ta, thì ngươi phải rước lấy một cái chết chẳng toàn thi thể trên mộ tràng nầy.

Vậy, hãy trông đường chiêu «Hồng Mi Hoa» của ta lấy mạng

http://tieulun.hopto.org

ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt, qui thủ của Nam Hoa Quái Tinh lập tức đã dựng lên bằng ngực . . .

Bộp . . .

Một tiếng nổ nhỏ phát ra từ nội chưởng của Lão Quái Tinh hướng ngay phương vị Tà Thần Lỗ Đạo.

Chỉ thấy một luồng sáng đỏ tựa cái móng dài trùm chụp xuống đầu Tà Thần Lỗ Đạo cực kỳ hiểm độc.

Đó là luồng chưởng phong, «Hồng Mi Hoa» mà Nam Hoa Quái Tinh vừa báo danh trước khi tấn công kẻ địch.

Đường chiêu này còn thâm khốc hơn Phật tâm chưởng một bậc, kẻ nào trúng nhằm sẽ tan thành tro bụi trong chớp mắt.

Nhưng Tà Thần Lỗ Đạo đã cười khà lên, dáng điệu thênh thang như một vị thần ta.

Lão nhẹ nhàng phất tay áo đạo bào bắn ra một đạo ngân tuyến Tử Quan Thần đón đỡ cái móng Hồng Mi Hoa trên không trung chẳng hề sai chạy một đường tơ kẽ tóc.

Hai vầng khí thể hồng bạch gặp nhau phát nổ lòng trời, cả sân trường thấy đều chuyển động.

Kình phong truyền đi trên không ào ào như đang hồi gió bão.

Hai luồng khí thể hồng bạch Tử Quan Thần và Hồng Mi Hoa cùng diệt lẫn nhau trong nháy mắt.

Phút chốc chẳng còn nghe tăm dạng gì nữa cả.

— Tà Thần Lỗ Đạo lắc động thân hình ít cái, giữ nguyên vị trí như cũ, sắc mặt không hề biến đổi.

Tuy vậy, chiếc áo đạo bào phần phật theo triều gió thật lâu mới chịu yên.

Ngược lại, Nam Hoa Quái Tinh thảo lui một bước, mớ tóc bạc phơ xoã trên gương mặt ngọc hồ ly đều dựng đứng lên.

Lão Quái Tinh vững chắc như ngọn cổ sơn vừa bị bàn tay tạo hóa xô lệch.

Thật hãi hùng làm sao.

Đứng ngoài trông đầy trông vào bóng chưởng Hồng Mi Hoa và Tử Quang Thần diệt nhau, Chí Tôn vô cùng kinh hãi.

Chàng ngán khiếp với ngón võ công cực kỳ huyền nhiệm của lão bà Nam Hoa Quái Tinh.

Đến như Tà Thần Lỗ Đạo, một quái thủ giang hồ có cái công

lực vượt xa hơn Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư mấy bực và vẫn không thắng nổi Lão Quái Tinh.

Như vậy cũng đủ hiểu thần thủ của quái hồ ly nầy thâm hậu đến đường nào rồi.

Hèn nào Nam Hoa Quái Tinh chẳng là sư tỉ của Ngọc Diện Diêm Bà, một nữ đại ma đầu từng làm khiếp mặt giang hồ từ bảy nhiêu năm qua.

Giờ đột nhiên Lão Quái Tinh lộ diện lại Sơn cốc này, sau khi tuyệt tích năm mươi năm trời, dĩ nhiên phải có sự tình gì hệ trọng.

Có thể quái hồ ly hay tin Tà Thần Lỗ Đạo hãy còn sống nên hiện thân để đối phó cùng kẻ thù.

— Nhưng cũng có thể Ngọc Diện Diêm Bà đã tới đây khẩn cầu lão Quái Tinh hiện diện giang hồ vì một tham vọng nào đó, khiến ả rời bỏ nơi tàng ẩn năm mươi qua lộ mặt chốn vũ lâm.

Chí Tôn vô cùng lo ngại, con đường phục hận cho Sư môn của chàng viễn ảnh càng thấy mịt mù hơn,

Chàng chưa đám quả quyết sau khi luyện thành bốn luồng quái chưởng trong Ô Mộc Thần Công :

« Lập Chưởng Đố Long
« Thu Phong Lạc Diệp
« Nô Hải Dương Ba
« Càng Khôn Thần Công

Lúc bấy giờ, chàng đã có thể thắng nổi Nam Hoa Quái Tinh chăng, hay rồi lại như mò trăng đáy bể, công phu từ bao nhiêu lâu nay tan thành cát bụi.

Điều làm cho Chí Tôn mất đi một phần tin tưởng là đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, một tuyệt pháp trong Ô Mộc Thần Công, lúc nầy đem ra thi thố, đã thảm bại trước qui thủ Phật tâm chưởng của lão Quái Tinh, biết bốn chiêu sau nầy có huyền nhiệm hơn không.

Cho hay, mọi sự âu cũng đều do số hệ an bài, tốt cuộc sức người vẫn không sao vượt qua tạo vật.

Sự tình diễn ra trước mắt khiến cho Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm hồn

Trong khi Tà Thần Lỗ Đạo chợt quay mình lại, trông thấy Chí Tôn hãy còn đứng trơ như pho tượng, bỗng trợn độc nhãn sáng tợ điện quang, hét :

— Sao ngươi không chạy trước, còn ở đó làm gì ?

http://tieulun.hopto.org

Tiếng hét đó làm cho Chí Tôn giật mình, tả chưởng ôm chặt ngang thân hình kiều diễm của thiếu nữ bịt mặt, xoay theo bề thế chực phóng mình ra khỏi sơn cốc.

Nam Hoa Quái Tinh quát :

— Ngươi chạy đi đâu !

Luồng Hồng Mi Hoa xuất từ chưởng trung của lão Quái Tinh xẹt tới hướng Chí Tôn như lôi điển tận thiên đình quật xuống.

Nhưng Tà Thần Lỗ Đạo đã ra tay như điện, bắn xa Tử quang Thần đánh chận cái mồng hồng quái dị của Nam Hoa Quái Di không cho gây thương hại Chí Tôn và Thiếu nữ bịt mặt.

Lại một tiếng nổ tợ trời gầm..

Mặt đất thảy đều nghiêng nghữa.

Hai luồng khí thế song phương Hồng mi Hoa và Tử Quang Thần đồng tan rã trong nháy mắt.

Cả hai đột biến muôn ngàn tia sáng hồng bạch chớp nháng lập lòe trên không trung như tử ảnh hiện về.

Nhờ đó, Chí Tôn phóng ra khỏi tràng ba trượng thoát nạn chẳng thầy khó khăn gì.

Tuy vậy, lòng chàng vô cùng kinh hãi vì ngón võ công tà quái của Lão bà Nam Hoa Quái Tinh.

Giá hiện tình không có sự che chở của Tà Thần Lỗ Đạo, chắc chắn chàng bị hại dưới ngọn qui chưởng Hồng mi Hoa rồi.

Đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa của chàng khó thể chống đỡ nổi ngón võ công kỳ dị đó.

Dĩ nhiên, trong thực tại Chí Tôn chưa phải là đối thủ của Nam Hoa Quái Tinh.

Sự có mặt của chàng tại sân ttàng chẳng ích lợi gì, trái lại càng tạo thêm nỗi khó khăn cho Tà Thần Lỗ Đạo trong lúc giao đấu cùng Lão Quái Tinh, vì phải luôn luôn lo nghĩ đến chàng và Thiếu nữ bịt mặt.

Chàng định nhắc thân mình lên rời khỏi sân trường, thì đột nhiên trong giờ phút đầy có tám chiếc bóng từ trên không đáp xuống.

Tám chiếc bóng thân thủ nhẹ nhàng như ma muội.

Chí Tôn ngừng lại trố cặp kỳ quang quét qua tám chiếc bóng.

Chàng nhận ra đó là tám Thiên nữ vận cung trang liền hiểu ngay chuyện gì sắp đến cho chàng rồi.

Chí Tôn nghiến răm hỏn :

— Ta thề giết sạch bọn dâm ma mấy mời vừa lòng ta.

Ý niệm dứt khoát, Chí Tôn một tay ôm ngang lưng Thiếu nữ bịt mặt, hữu chưởng ngấm vận nội lực đợi chờ.

Trong lúc, bọn Thiếu nữ vận cung trang hướng về phía Nam Hoa Quái Tinh cung nghinh :

— Chúng nô tỳ chậm chân tới trễ, xin lão nương nương thứ tội.

Nam Hoa Quái Tinh phất qui chưởng về phía Chí Tôn :

— Các ngươi hãy vây bắt tên Tiểu qui mang về U Minh Cung cho ta.

Bọn Thiếu nữ vận cung trang đồng thanh ứng tiếng, rồi xẻ mình qua tám phương vị, vây chặt Chí Tôn vào giữa.

Sân trường đột ngột lại khẩn trương lên vì sự có mặt của tám Thiếu nữ vận cung trang.

So về nội lực từng á thì không thể sánh với Chí Tôn, nhưng chúng cũng quấn đấu, quả đã nguy hiểm cho chàng vô cùng.

Hơn nữa trên tay Chí Tôn giờ lại vướng nặng Thiếu nữ bịt mặt, chẳng khó mà thi triển toàn bộ võ công của mình được.

Thêm vào đó, lúc nãy chàng bị trúng luôn mấy chiêu Phật tâm chưởng của Nam Hoa Quái Tinh, hiện trong người còn mang vết nội thương khả năng, do đó, công lực giảm đi rất nhiều.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vốn là Thiếu niên tính tình cường ngạo, chàng đâu có thể tháo lùi trước bọn Thiếu nữ vận cung trang.

Chàng nhất định đánh tới đường chiêu cuối cùng, rồi mặt cho số hệ.

Đứng giữa sân trường, Tà Thần Lỗ Đạo chợt trông thấy có tám cao thủ U Minh Cung đến, lão ta trợn độc nhãn gầm to :

— Lão hồ ly, ngươi định làm gì Tiểu tử đây ?

Nam Hoa Quái Tinh cười thành thót :

— Bây giờ, dù các ngươi có tháp cánh mà bay cũng không khỏi rồi, có khôn ngoan hãy tháo lui, để mặc thằng Tiểu qui cho ta định đoạt.

Tà Thần Lỗ Đạo thịnh nộ

— Câm mồm lại, kẻ nào dám chạm đến Tiểu tử, ta thề quật chết tại mộ tràng nầy.

Dứt câu, Tà Thần Lỗ Đạo chực phóng sang chỗ Chí Tôn, thình lình một đạo hồng quang chụp xuống đỉnh đầu lão ta nhanh như

http://tieulun.hopto.org

điện chớp.

Theo đó, có tiếng rống từ cửa mồm Nam Hoa Quái Tinh :

— Lão quỉ, hãy đứng yên đây !

Tà Thần Lỗ Đao ngưng tụ thân hình, hữu chưởng bắn xạ luồng Tử quang Thần hứng lấy đạo hồng quang.

Lại một tiếng nổ ầm thầm.

Song phương đều tháo lui hai bước.

Lão Quái Tinh nổi tính hồ ly quát :

— Tà Thần Lỗ Đao, hiện giờ ngươi không thể nào tiếp cứu thằng qui sống được nữa rồi.

Tà Thần Lỗ Đao dừng cặp mày đỏ :

— Lão hồ ly, ngươi định tử đấu với ta à ?

Nam Hoa Quái Tinh cười lạnh lẽo :

— Ta sẽ móc con mắt còn lại của ngươi, để từ nay ngươi được vĩnh viễn rời bỏ chốn giang hồ.

Máu hận bốc lên tận đỉnh đầu, Tà Thần Lỗ Đao chẳng thèm nói thêm một lời nào nữa cả, hữu chưởng triển ngay luồng Tử quang Thần xạ tới Lão Quái Tinh.

Nam Hoa Quái Tinh không hề xê dịch, huy động đường chiêu Hồng mi Hoa như cái mồng đỏ tiếp đón kẻ thù.

Một trận đấu kinh hồn diễn ra giữa hai quái thú tột bực giang hồ sau năm mươi năm trời tuyệt tích.

Bên kia tràng, tám thiếu nữ vận cung trang cũng đồng lượt mỗi ả quật sang Chí Tôn một luồng kình đạo Hàn Tà Truy Hồn Chưởng.

Thế chưởng quấn hợp mạnh tợ ba đào. Từ tám phương vi công tới chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn mím chặt vành môi dưới, tả chưởng giữ chặt Thiếu nữ bịt mặt, trong khi hữu chưởng quay tròn vòng mãn nguyệt, đẩy ra đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa như tiếng trời gầm tận chân mây.

Một loạt nổ vang rền.

Tám thiếu nữ vận cung trang cùng loạng choạng ra ngoài.

Chí Tôn bị mấy luồng Hàn Tạ Truy Hồn Chưởng quét lạnh tợ cắt da, chàng khẽ run lên.

Bốn thiếu nữ vận cung trang trông thấy Chí Tôn đã thọ thương huyệt đạo liền phóng trở vào, theo đó, tám luồng Hàn Tà Truy

Hồn Chưởng với công lực sanh binh cùng một lúc áp tới Chí Tôn.

Tình thế thật là cấp bách.

Hiểu rõ sự lợi hại của đường chiêu Hàn Tà Truy Hồn Chưởng của tám Thiếu nữ vận cung trang, tức thì Chí Tôn mỗm niệm công sanh nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn phát khởi màn lưới trắng đỏ cực kỳ huyền diệu, bao bọc lấy thân mình.

Trong khi, hữu chưởng lẹ làng quật một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa ngay Thiếu nữ vận cung trang trước mặt.

Bình... bình...

Chí Tôn bị liên tiếp bảy đạo kình khí Hàn Tà Truy Hồn Chưởng quật nhằm lào đảo.

Trái lại, có tiếng rú thảm liệt phát ra từ cửa mồm của Thiếu nữ vận cung trang trước mặt chàng.

Một chiếc bóng rời khỏi sân trường phóng ra ba trượng rớt xuống chẳng thấy cựa quậy chi hết.

Bọn thiếu nữ vận cung trang hoảng hồt dừng ngọc chưởng lại, quay nhìn hướng đó.

Thì ra, Thiếu nữ vận cung trang kia vừa trúng luồng Lôi Kinh Thiên Địa của Chí Tôn ngất đi, chưa rõ sống chết thế nào.

Thấy đồng bọn bị hại, bảy ả Thiếu nữ vận cung trang đồng quát :

— Hãy giết tên Tiểu quỉ này, đừng cho thoát chạy.

Tức thì, một trận hàn phong cuồn cuộn áp đến Chí Tôn lãnh khí đặc đầy cả vũ trụ.

Chí Tôn không dám sơ hở, nội thân vận dụng toàn bộ chân khí Lưỡng Cực Chân Ngươn che đỡ hàn tà công nhập, đồng thời hữu chưởng không ngừng thi triển kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa tấn công kẻ thù.

Trận chiến lâm vào khốc liệt.

Tử ảnh lóe chớp cả bầu trời.

Giữa lúc bên kia tràng, trận đấu ngày càng khủng khiếp thêm hơn.

Cả hai đại kình địch Tà Thần Lỗ Đạo và Nam Hoa Quái Tinh đều triển ra những đường chiêu quái dị mong hạ lẫn nhau.

Tuy nhiên, chưa bên nào nắm phần thắng lợi về mình cả.

Hai nhân vật bất phàm này có cái nội lực ngang nhau, võ công toàn là bí hiểm quái lạ vô cùng.

Qua hai mươi đường chiêu, thấy chưa hạ nổi Tà Thần Lỗ Đạo,

http://tieulun.hopto.org

lửa giận đốt cháy trong lòng Nam Hoa Quái Tinh, ả bỗng dừng chưởng lại, rọi hai luồng ma nhỡn lạnh lẽo nhìn kình địch, rỏng vang :

— Khá lắm, nhưng Tà Thần Lão Quỉ, ngươi phải tán mạng vì đường chiêu vô thượng nầy.

Tiếng rống chưa kịp dứt, đã thấy Nam Hoa Quái Tinh với một thân thủ cực kỳ quái dị, từ từ thấp mình xuống, song chưởng trương lên như móng quỉ.

Lão Quái Tinh vận công, cặp ma nhỡn đột nhiên chiếu diệu những màu sắc khác nhau hết sức dị kỳ.

Tà Thần Lỗ Đạo quát :

— Bát Tu Vân Kỳ !

Ngay lúc, Nam Hoa Quái Tinh cũng vừa xô song chưởng tới...

Lập tức, tà hình tám sắc trong quỉ chỉ của Lão Quái Tinh xuất hiện.

Vừa thoát đi độ khoảng một trượng, lạ lùng thay, tà hình đột biến thành chiếc võng thiên la trùm úp xuống đỉnh đầu Tà Thần Lỗ Đạo.

Dáng điệu vẫn thênh thang ngạo cuồng, Tà Thần Lỗ Đạo cười khà lên, hất hai tay áo đạo bào một cái.

Hai luồng Tử quang Thần nháng lên như chớp giật...

Liền đó, mấy tiếng nổ ầm thấm giữa không trung...

Tà hình Bát Tu Vân Kỳ xô Tà Thần Lỗ Đạo lệch hai bước.

Khí quản lão tà có vẻ nặng nhọc.

Lão ta hốt hoảng vận chân khí từ huyệt đang điên lên bế tắt các huyệt đạo không cho hàn độc nhiễm vào.

Nam Hoa Quái Tinh trông thấy, trố lên cười :

— Tà Thần Lão Quỉ, ngươi sẽ chết trong nội chiêu nầy.

Mồm hét, song quỉ thủ của Nam Hoa Quái Tinh đã xuất chiêu thứ nhì. Vầng Bát Tu Vân Kỳ bũa rộng một vùng tám trượng, nhật nguyệt vô minh.

Sau một tiếng quát long trời, Tà Thần Lỗ Đạo qui toàn bộ tinh hoa nội lực lên tả hữu chưởng, huy ra hai luồng kình đạo lôi thiên nghênh đón ám lực Bát Tu Vân Kỳ.

Nam Hoa Quái Tinh rống to :

— Thái Hư Tôn Huyệt !

Lão Quái Tinh dồn hết chân khí vào song chưởng tặng thêm sức mạnh kình thiên Bát Tu Vân Kỳ.

Ầm...

Cả Tà Thần Lỗ Đạo lẫn Nam Hoa Quái Tinh cùng thối lui ba bước

Hai kình địch ngầm khiếp lẫn nhau.

Song phương dừng lại, chưa một ai động thủ trước cả.

Bên nầy tràng, Chí Tôn vừa quật nhầm Thiếu nữ vận cung trang một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa bắn vọt ra ngoài ba trượng, tình trạng như ả ma đầu lúc nãy.

Thừa cơ hội đó, chàng phóng mình ra khỏi vòng vây, đưa mắt sang phía bên kia tràng đấu.

Tà Thần Lỗ Đạo chợt thấy Chí Tôn vượt ra ngoài vòng kềm tỏa của bọn cao thủ U Minh Cung, liền quát :

— Chạy cho mau, mọi sự đã có ta rồi !

Sáu Thiếu nữ vận cung trang đồng hét :

— Chạy đi đâu ?

Nhưng bọn chúng chưa kịp động thủ, thì Tà Thần Lỗ Đạo đã ra tay như điện chớp...

Bình...

Một chiếc bóng Thiếu nữ vận cung trang bay đi năm trượng chẳng khác cánh diều đứt dây.

Còn lại năm ả sống sót sững sờ đứng nhìn cái chết khủng khiếp của đồng bọn.

Tà Thần Lỗ Đạo phất tay áo đạo bào về phía Chí Tôn.

Nam Hoa Quái Tinh rống vang lừng :

— Dừng lại !

Nhưng Tà Thần Lỗ đạo đã lặng lẽ bắn ra một đạo Tử quang Thần ngăn chận trước mặt Lão Quái Tinh, buộc ả đành hạ mình xuống.

Nhờ vậy, Chí Tôn cặp thiếu nữ bịt mặt bay khỏi Sơn Cốc nguy hiểm một cách hết sức dễ dàng.

Chàng cứ nhắm hướng Tây bắc chạy không ngừng bước, vì sợ bọn cao thủ U Minh Cung đuổi theo lần nầy sẽ khó khăn cho chàng gấp bội.

Bọn thiếu nữ vận cung trang chỉ là những ả tỳ nữ địa cung mà võ công thậm hậu dường ấy, huống chi cao thủ môn đệ của Lão Quái Tinh công lực còn cao sâu tới bậc nào là cùng.

Trận giao đấu với Qui nữ Mộc Liên Anh vừa rồi, đủ cho Chí Tôn hiểu nội tình U Minh Cung như thế nào rồi.

http://tieulun.hopto.org

Có thể, Lão Quái Tinh có rất nhiều môn đệ, võ công cao thâm hơn Qui nữ Mộc Liên Anh nhiều.

Nếu chúng tới đây kịp lúc đuổi theo chàng bữa vậy, e rằng lần này chàng khó mà thoát chạy.

Nhưng vì trong mình hiện đang mang nhiều vết nội thương nên thủ Chí Tôn chậm hơn thường nhất.

Tuy vậy, không vì thế mà tốc lực khinh công của chàng kém sút quá độ. Chàng vẫn bay mau như một vệt khói mờ.

Chí Tôn trải hết cánh rừng này đến cánh rừng khác, trên tay vẫn giữ chặt lấy Thiếu nữ bịt mặt chẳng hiểu sống chết thế nào.

Chẳng bao lâu, Chí Tôn ra khỏi sơn cốc có tới ba mươi dặm đường, chàng chậm thân hình lại.

Chàng tự hiểu giữa giờ phút nầy Nam Hoa Quái Tinh còn đang tử đấu với Tà Thần Lỗ Đạo, không còn cơ hội đuổi theo chàng nữa.

Đến khu rừng già trùng điệp kia, Chí Tôn đáp xuống một nơi tàng cây rậm rạp cho bọn giang hồ, hay ma đầu hành công ngang qua không thể nhận ra quấy rầy chàng.

Trong rừng đặc đầy bóng tối, nhưng nhờ nhỡn lực tinh vi Chí Tôn không thấy sự vật rất dễ dàng.

Chàng rảo cặp kỳ quang chiếu diệu chung quanh rừng tìm một phiến đá bằng phẳng.

Nhưng khắp nơi chẳng hề thấy tảng đá nào cả. Rừng toàn lá khô rụng đầy trên mặt đất.

Không biết phải làm sao hơn, Chí Tôn đành đặt Thiếu nữ bịt mặt nằm trên lớp lá khô gần cổ thụ rậm tàng.

Chàng đứng yên nhìn nàng trong cái xác bất động, kinh mạch dường bị bế tắt từ lâu.

Nàng đã như một kẻ không hồn.

Chợt Chí Tôn lẩm bẩm :

— Hay là ta nhân cơ hội nầy tháo gỡ vuông lụa điều trùm trên mặt nàng xem là ai, rồi mọi việc sẽ tính sau.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn cúi xuống thò hữu chưởng định trúc bỏ vuông lụa điều trên mặt Thiếu nữ ra.

Tự nhiên, Chí Tôn cảm thấy quả tim chàng đập hối hộp khác thường, liền ngừng tay lại.

Chàng ngập ngừng, do dự thật lâu, sau cùng mạnh dạn đứng

thẳng người lên, tự nhủ :

— Ta không nên thừa dịp nàng bất tỉnh mà hành ám muội như thế, sao gọi đường đường chính chính của trang Thiếu hiệp giang hồ.

Còn một điều nữa, chắc gì nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi hay không mà khám phá chi cho vô ích. Rõ ràng Quái bà Tân Phương Lan gọi nàng bằng Quận Chúa Bạch Sa Cung, tại sao ta mãi lẩn thẩn như thế.

Bây giờ, ta xem tình trạng sanh mạng của nàng coi ra thế nào rồi sau đây sẽ hay.

Tâm niệm chấm dứt, Chí Tôn xê lại gần Thiếu nữ bịt mặt, ngồi xuống.

Chàng giơ hữu chưởng sờ vào huyệt mạch bên tay trái của nàng nghe ngóng.

Nhận ra mạch đạo động đầy rất yếu ớt, lắm lúc ngưng trệ, bất giác Chí Tôn tắc lưỡi :

— Nàng bị trúng nhằm qui chưởng của Lão hồ ly bế tắt tất cả các huyệt đạo trong chu thân, độc khí ngầm vào huyền quan sanh tử nếu không cứu kịp e nàng khó sống nổi qua đêm nay.

Vậy ta phải nhanh tay mới được.

Chí Tôn ngồi yên, nghĩ đến phương cách cứu tỉnh Thiếu nữ bịt mặt giữa cơn thập tử nhất sanh.

Nhưng mãi một chập lâu, chàng chưa tìm ra cách thần diệu nào có thể cứu sống nàng được cả.

Chung quanh chàng toàn là rừng rậm, ma thiêng cỏ độc, biết có vị thần y vào ẩn áo nầu đâu đây mà tìm chữa trị cho nàng.

Còn hiện trong người chàng chẳng hề có mang theo một hạt linh đơn, làm sao bây giờ.

Chí Tôn cảm thấy bối rối vô cùng, không khéo sinh mạng Thiếu nữ bịt mặt sẽ bỏng mắt.

Đột nhiên, Chí Tôn nhớ tới một việc.

Đó là lúc Thiếu nữ bịt mặt mang chàng từ địa cung ra Sơn cốc có dùng một chiếc lá bay mùi dị hương ngào ngạt, nhai nhỏ vào mồm chàng chữa trị vết tử thương vì Qui nữ Mộc liên Anh đầu độc.

Sau đấy chẳng bao lâu chàng tỉnh lại, khí độc trong cơ thể biến tan đi đâu mất.

Chí Tôn vụt sáng rực cặp kỳ quang.

Niềm hy vọng tràn ngập lòng chàng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ hay là ta thử dùng chiếc lá bay mùi dị hương ấy vò thật nhỏ bỏ vào mồm nàng như nàng đã từng chữa trị cho ta, xem có chút nào hiệu quả hay không.

Ngập ngừng một lúc, Chí Tôn mạnh dạn thò hữu chưởng vào mình Thiếu nữ bịt mặt tìm tòi.

Tay chàng chạm vào nàng, chợt liên tưởng tới ngày nào chàng đã cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngồi sát bên nhau trên con cỗ đao, suốt cả canh dài tràng ngập trong yêu đương.

Chí Tôn rùng mình lên, cảm giác đìu hiu chạy qua hồn chàng.

Chàng đụng nhằm chiếc hộp rút ra cầm trên tay.

Chí Tôn nhận ra đó là một chiếc hộp bằng bạch ngọc cực kỳ xinh đẹp, mắt chàng ngời chớp lên.

Chàng hiểu ngay chính chiếc hộp đựng chiếc lá bay mùi dị hương mà Thiếu nữ bịt mặt đã cứu sống chàng chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa

Chí Tôn khe khẽ giở nắp hộp bạch ngọc ra.

Trông thấy trong hộp còn vỏn vẹn có hai chiếc lá màu xanh kỳ diệu, Chí Tôn lấy ra một lá.

Còn một lá, chàng để nguyên chỗ cũ, đậy nắp hộp bạch ngọc, cất vào vị trí lúc nãy cho nàng.

Đó chính là Thạch Tiên Lan mà Thiếu nữ bịt mặt đã chữa trị vết tử thương cho Chí Tôn tại Sơn cốc.

Lúc ấy, chàng hãy còn mê mang nên không hiểu tên chiếc tiên diệp nầy.

Đâu đấy xong xuôi, Chí Tôn bỏ chiếc lá Thạch Tiên Lan vào mồm nhai thật nhỏ. Chàng mớm cho nàng.

Nước Tiên Lan dần dần thấm vào cổ Thiếu Nữ bịt mặt, chạy thẳng xuống huyện đan điền.

Sau hết, Chí Tôn ngồi chờ sự kết quả của linh dược.

Trải qua một thời khắc ngắn ngủi...

Chợt Chí Tôn trông thấy thân hình kiều diễm của Thiếu Nữ bịt mặt rúng động mấy cái.

Chàng mừng rỡ reo lên :

— Đã có hy vọng nàng sống lại rồi!

Nhưng mãi thật lâu Thiếu Nữ bịt mặt vẫn chưa tỉnh dậy, Chí Tôn vô cùng kinh dị.

Chàng đưa tay sờ các huyệt mạch của nàng.

Giây lâu. Chí Tôn buông nàng ra, lẩm bẩm :

— Quỉ chưởng của Lão Tinh nầy quả nhiên kỳ độc vô ngần. nếu không điều hành chận khí cho nàng trải hết ba mươi sáu vòng, e rằng linh dược khó lòng mà đột nhập vào huyệt đạo huyền quan sinh tử, tống khứ chất độc thấm ngấm trong đó, để nàng có thể sống lại được.

Vậy bây giờ ta phải tính sao đây ?

Chợt nhớ đến một lần giữa cánh rừng già kia, chàng đã dùng nội lực Lưỡng Cực Chân Ngươn chữa trị vết tử thương cho Quỳnh Giao vì bị Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đầu độc, Chí Tôn bỗng hiện trên nét mặt một sự hoan hỉ vô cùng.

Theo chàng, cũng như Quỳnh Giao, vết tử thương của Thiếu Nữ bịt mặt, giờ đây chỉ còn có một phương cách duy nhất ấy mới trị nổi mà thôi, ngoài ra chẳng còn món linh dược nào cứu chữa nàng được nữa cả.

Lá Thạch Tiên Lan đã hồi sinh Thiếu Nữ bịt mặt, nhưng chân khí chưa qui tụ về huyệt đạo điền, vì quỉ độc của Nam Hoa Quái Tinh quá mạnh, không tiếp nối âm dương lưỡng hư, nàng sẽ nhất định không bao giờ tỉnh lại được.

Nhưng đối với Thiếu Nữ bịt mặt, Chí Tôn cảm thấy khó lòng chữa trị bằng Lượng Cực Chân Ngươn cho nàng.

Tạo vật đã trớ trêu bày nên ảnh cảnh, ở trước mắt, khiến Chí Tôn bồi rồi lạ lùng.

Ngày trước, cũng vì chữa trị vết tử thương cho Quỳnh Giao, mà kết quả nàng đòi trí mạng cùng chàng, món nợ đó mãi tới nay hãy còn chưa trả cho xong được.

Bây giờ lại đến Thiếu nữ bịt mặt, chàng làm thế nào tránh khỏi một sự trí nhu, hận thù như trường hợp giữa chàng và Quỳnh Giao.

Do đó, trên đường phục hận cho Sư môn, chàng còn gặp nhiều nỗi khó khăn, phiền toái, biết bao giờ hoàn thành sứ mạng.

Bất giác, Chí Tôn buông tiếng thở dài, tỏ vẻ chán nản.

Thế nhưng, chàng cũng không thể bỏ mặc Thiếu nữ bịt mặt cho định số cuốn lôi đến đâu hay đấy được. Chàng cần phải cứu nàng sống lại, rồi sau đấy sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Con người chàng từ xưa nay đâu đấy ân oán rất phân minh,

http://tieulun.hopto.org

chàng không thể làm tổn thương đến danh dự của mình.

Giá lúc này không có Thiếu nữ bịt mặt liều chết lọt vào U Minh Cung giải thoát chàng, khỏi bàn tay ác tuyệt của Qui nữ Mộc liên Anh, thì giờ phút nầy chưa rõ số phận chàng sẽ ra sao nữa.

Điều chắc chắn hơn hết là chàng đã cùng chịu chung số phận với bao nhiêu trang Thiếu niên cao thủ, làm vật hi sinh cho Nam Hoa Quái Tinh luyện ngón võ tà quái Dương Tinh Ma Công rồi.

Nhất định chàng phải cứu nàng bằng bất cứ giá nào, để tỏ rõ sự biết ơn của chàng đối với nàng trong phút giây vạn tử nhất sanh nầy.

Ý niệm tới đây đã dứt khoát, Chí Tôn ngồi bệch xuống đất, hai mắt nhắm nghiền lại, mồm niệm công sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn, vận hành qua khắp các đạo huyệt trong cơ thể chàng.

Chàng tự chữa vết nội thương cho mình lúc nãy bị ngọn Phật tâm chưởng của Nam Hoa Quái Tinh quật nhằm gây tổn hại một phần công lực.

Chí Tôn định hoàn nguyên nội lực rồi sau đó mới có thể nói chuyện chữa trị Thiếu nữ bịt mặt.

Chỉ nội trong một khắc thời gian các đường kinh mạch trong người Chí Tôn đã lưu hành như cũ.

Lúc bấy giờ, chàng mở cặp mắt kỳ quang sáng rực, nhìn thẳng vào Thiếu nữ bịt mặt hãy còn thiêm thiếp trên lớp lá khô.

Sau đó, Chí Tôn nắm hai đại huyệt trên tay nàng, khởi đầu chữa trừ vết tử thương.

Mồm chàng không ngớt đề cao Lưỡng Cực Chân Ngươn lên tới tột đỉnh, tinh thần qui tụ về một mối.

Trong lòng chẳng hề gợn tà ảnh, tâm niệm dứt khoát điều trị cho Thiếu nữ bịt mặt.

Chẳng bao lâu, chân ngươn nội thể của Thiếu nữ bịt mặt đã thấy tràn trề.

Độc chất qui chưởng vào huyệt đạo từ từ bị Lưỡng Cực Chân Ngươn tống khứ đi dần.

Hơi thở của nàng đã nghe điều hòa trở lại, thân hình khe khẽ cử động không ngừng.

Biết ngay sắp đến lúc Thiếu nữ bịt mặt tỉnh lại, Chí Tôn thu hồi chân lực Lưỡng Cực Chân Ngươn tức khắc.

Chàng lẹ làng đứng dậy, đồng thời xê mình ra ngoài hai trượng

đứng chờ Thiếu nữ bịt mặt hồi sinh.

Giữa lúc, Thiếu nữ bịt mặt cũng vừa tỉnh lại.

Thoạt tiên cặp mắt chứa ánh sáng huyền diệu của nàng soi qua lỗ thủng vuông lụa điều.

Liền đó, nàng phóng người dậy gọn gàng, nghe như có một sự kỳ lạ.

Chợt bắt gặp Chí Tôn đứng cách đó hai trượng, Thiếu nữ bịt mặt hét to :

— Ngươi muốn chết !

Theo tiếng hét, một luồng kình đạo Huyền Âm Thần Công đẩy sang phía Chí Tôn mạnh tợ sóng vỗ bờ.

Chí Tôn không đón đỡ, xê mình đi nơi khác tránh khỏi luồng kình đạo thâm khắc của Thiếu nữ bịt mặt.

Chàng quát lên :

— Khoan đã, cô nương hãy ngừng tay lại !

Thiếu nữ bịt mặt lồng lộn :

— Câm mồm lại, tặc tử, ngươi đã thương hại một đời ta, chẳng lẽ ta tha tội chết cho ngươi được.

Lời chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt vận dụng toàn bộ Huyền Âm Thần Công lên song chưởng, quay nhiều vọng, cuốn cuộn đưa ra áp khí đẩy trời, ào ạt tấn công Chí Tôn.

Hiểu ngay Thiếu nữ bịt mặt nhất thời nghĩ lầm về hành động của mình, Chí Tôn chẳng cần đón đỡ, chàng dùng thân pháp ảo tuyệt « Di Ảnh Kỳ Hình » biến ẩn trong bóng chưởng mịt mù của nàng, mà không đánh trả lại một đường chiêu nào cả.

Chàng cố nhân nhượng thừa cơ hội phân trần cùng nàng.

Không mấy chốc, Thiếu nữ bịt mặt đã đánh ra hai mươi sáu đường chiêu Huyền Âm Thần Công, nhưng chưa hạ nổi Chí Tôn.

Bóng ảnh của chàng lẹ làng tợ vong linh biến hiện giữa Huyền Âm Thần Công của nàng.

Đột nhiên, Thiếu nữ bịt mặt phóng mình ra ngoài tràng, hướng mắt trở vào nhân định phương vi kẻ thù.

Nhân dịp đó, Chí Tôn nói to :

— Cô nương có thể nào dừng tay lại, cho văn sinh biện bạch một vài lời chăng ?

Thiếu nữ bịt mặt nghiến răng kèn kẹt :

http://tieulun.hopto.org

— Còn biện bạch gì nữa, ngươi phải chết dưới tay ta tại mộ tràng nầy, vì đã thờ cơ hội làm hại đới ta

Ngươi đừng hòng bẽm mép vô ích.

Mặt Chí Tôn vẫn không hề đổi sắc, chàng cất giọng vừa trầm trầm vừa nghiêm nghị :

— Cô nương đã lầm mất rồi ! Hẳn cô nương còn nhớ lúc nầy tại nơi Sơn cốc chính Nam Hoa Quái Tinh đã quật một qui thú trúng nhằm tâm huyệt của cô nương mê mang đi à ?

Tới đây, Thiếu nữ bịt mặt mới chợt nhớ lại những việc đã qua từ khi nàng xông vào Lạc Hoa Hồn giải cứu cho Chí Tôn đến lúc hai người cùng đấu nhau với Qui Nữ Mộc Liên Anh, kẻ lão hồ ly Nam Hoa Quái Tinh quật trọng thương chàng, rồi nàng hứng trọn luồng qui chưởng sau đó mê man đi chẳng hay biết gì nữa cả.

Nàng ngầm hiểu Chí Tôn nhờ một dịp may nào đó cứu nàng mang đến đây, nhưng vẫn quát hỏi :

— Thế bây giờ... Tại sao ta lại lọt vào giữa cánh rừng nầy và vừa rồi ngươi đã hành động những gì ám muội ?

Ngươi phải nói rõ ràng, nếu không ta thề một phen chết sống cùng ngươi trên hoang mộ nầy.

Chí Tôn bình thản đáp :

— Không phải đúng như điều cô nương đang nghĩ lắm đâu. Sự thực khi văn sinh trông thấy cô nương trúng luồng qui chưởng của lão hồ ly ngất đi, liều xông vào giải nguy, nhưng vẫn bị á thần công bế tắt vài huyệt đạo trong người, tưởng đã vong mạng rồi...

Thiếu nữ bịt mặt gắt giọng :

— Ngươi nói dối, nếu sự thực như thế thì tại sao ngươi còn sống trên cõi đất trời nầy. Theo ta hiểu công lực lão hồ ly khắp mặt giang hồ hiện thời không người đối địch, tại sao ngươi có thể thoát thân trong khi đã bị mang thương tích trong mình ?

Chí Tôn khe khẽ gật đầu !

— Quả đúng như lời cô nương đã bảo, công lực của lão hồ ly sự thực hiện nay trên mặt vũ lâm khó tìm người đối địch, nếu không có Tà Thần Lỗ Đạo thì hiện giờ số phận của chúng ta chưa biết ra sao.

Thiếu nữ bịt mặt chiếu rực hai luồng sáng huyền diệu trong đôi mắt xuyên lỗ thủng vuông lụa điều, xạ thẳng vào mặt Chí Tôn.

Nàng hỏi giọng nửa tin nửa ngờ :

— Ngươi vừa bảo Tà Thần Lỗ Đạo hiện thân đến Sơn cốc cứu chúng ta ?

Chí Tôn quả quyết :

— Phải đấy, chính Tà Thần Lỗ Đạo đã xuất hiện giữa phút giây vô cùng nguy ngập, mạng sống của cô nương và văn sinh như chiếc lá treo đầu cành. Lão ta đã dùng chưởng pháp Tử Quang Thần ngăn cản Nam Hoa Quái Tinh.

Thiếu nữ bịt mặt hãy còn ngờ vực :

— Hiện giờ lão quái ấy đang ở đâu sao không thấy mặt ?

— Tà Thần Lỗ Đạo bảo văn sinh mang cô nương chạy đi trước, còn phần lão ta thì ở lại đánh nhau với lão hồ ly và bọn cao thủ Ư Minh Cung vì sợ chúng đuổi theo hãm hại chúng ta.

Đưa mắt nhìn quanh rừng một lượt, Thiếu nữ bịt mặt lại hỏi :

— Nhưng vì sao ngươi lại...

Đoán ngay Thiếu nữ bịt mặt muốn nói những gì rồi, Chí Tôn cắt ngang lời nàng.

— Văn sinh vâng theo lời Tà Thần Lỗ Đạo mang cô nương chạy tới cánh rừng nầy, ngồi chờ mãi không thấy tỉnh, mà các đường kinh mạch thì bị nhiễm độc rất nặng nề vì ngọn qui chưởng của lão hồ ly, tình trạng hết sức hiểm nghèo cho tính mệnh của cô nương. Văn sinh bắt ngay huyệt đạo thấy không thể kéo dài thêm thời gian được nữa.

Trong cơn bối rối, chợt nhớ tới lá tiên đơn mà lúc nầy cô nương đã dùng nó cứu văn sinh nơi Sơn cốc, nghĩ rằng chắc cũng có thể chữa trị cho cô nương, nên văn sinh đã mạo muội...

Nói tới đây, Chí Tôn bỗng ngừng lại, chờ phản ứng của Thiếu Nữ bịt mặt.

Trong khi Thiếu nữ bịt mặt vừa vội sờ tay vào lưng, rồi lúng túng hỏi :

— Ngươi bảo rằng trong lúc ta bất tỉnh ngươi dùng chiếc lá Thạch Tiên Lan cứu ta, thế sao...

Chí Tôn đáp ngay :

— Văn sinh móc cái hộp bạch ngọc lấy ra một chiếc lá Thạch tiên Lan, cho vào miệng cô nương, rồi ngồi chờ.

Nhưng uống xong Thạch tiên Lan rất lâu, vẫn chưa thấy cô nương tỉnh lại văn sinh khám các huyệt đạo lần nữa, thì nghe thấy

http://tieulun.hopto.org

tuy tiên dược đã thấm vào cơ thể, nhưng vì chất độc khí của ngọn qui chưởng quá mạnh, nên không thể vãn hành mau chóng được.

Vì vậy, buộc lòng văn sinh phải dùng tới nội lực Lưỡng Cực Chân Nguơn tống khứ tà độc ra ngoài, nối liền lại các huyệt đạo đang bị bè tắc, để cô nương mau tỉnh lại.

Do đó, mới có sự hiểu lầm vừa rồi, mà cô nương nằng nặng quyết một đòi giết cho bằng được văn sinh.

Lắng nghe những lời biện bạch của Chí Tôn, Thiếu nữ bịt mặt như người vừa tỉnh mộng, cho mãi tới bây giờ, nàng mới tin lời nói của Chí Tôn là đúng sự thật xảy ra lúc nàng còn bất động

Tự nhiên, nàng đỏ bừng nửa quả đào, phần nữa bị vuông lụa điều che phuất, nhưng đủ chứng tỏ nàng đang hết sức thẹn thùng

Chí Tôn nhìn đôi má ửng hồng của Thiếu nữ bịt mặt, bất giác chàng nhớ tới Hồng Y Nữ Xão Nhi.

Tại sao nàng là Quận Chúa Bạch Sa Cung mà lại giống hệt người yêu chàng như thế ?

Từ dáng điệu đến thân hình Thiếu nữ bịt mặt chẳng hề sai đi một điểm nào cả.

Chỉ tiếc vì vuông lụa trùm kín trên gương mặt nàng, nên chàng không thể nhận được dung diện nàng một cách tường tận.

Quận Chúa Bạch Sa Cung !

Hồng Y Nữ Xão Nhi !

Hai người thiếu nữ nầy trước kia có liên hệ vi với nhau chăng ?

Chẳng lẻ sau khi đắm thuyền ngoài bể khơi, Hồng Y Nữ Xão Nhi lại gặp sự may mắn kỳ diệu như chàng ?

Nhưng nếu nàng còn sống, thì tại sao hờ hững cùng chàng đã vì nàng mà đau khổ.

Có thể, thiếu nữ bịt mặt và Hồng Y Nữ Xão Nhi chỉ là một sự trùng hợp giữa người và người thôi.

Hồng Y Nữ Xão Nhi đã chôn thây dưới lòng bể cả từ lâu rồi. Người tình của chàng vĩnh viễn không bao giờ còn gặp mặt nữa.

Nghĩ tới đây, chợt Chí Tôn chép miệng thở dài. Vẽ mặt chàng hiện lên một nỗi buồn vô tả.

Thiếu nữ bịt mặt nghe tiếng thở đó, như giật mình tỉnh cơn ác mộng mà từ nãy nàng theo đuổi.

Thật lâu, nàng bỗng nói như hét :

— Chuyện hôm nay hãy tạm gát lại một bên, giờ ta còn nhiều

việc cần kíp không thể diên trì được.

Vậy ta hẹn với ngươi sẽ có một ngày nào đó ta đích thân tìm tới lấy máu ngươi để rửa mối hận cừu mà ngươi đã tạo ra.

Lời chưa kịp dứt, Thiếu nữ bịt mặt đã vội nhấc bổng thân hình lên cao ba trượng, xoay ngang bể thế phóng đi.

Chỉ nội trong chớp mắt hình ảnh của nàng đã chìm mờ giữa khoảng không gian bao la.

Hành động của thiếu nữ bịt mặt quá bất ngờ, khiến cho Chí Tôn không làm sao có thể ngăn cản kịp.

Chàng đành đứng lặng cả người đưa cặp kỳ quang dịu ngầm ánh sáng nhìn theo bóng nàng mãi đến khi khuất dạng.

Bất giác, Chí Tôn nhủ thầm :

— Cử động của nàng chẳng khác gì Hồng Y Nữ Xão Nhi...

Chàng lại thở than :

— Hồng Y Nữ Xão Nhi em ạ ! Kiếp nầy yêu nhau không trọn vẹn, anh nguyện gặp em ở kiếp sau, suốt đời, anh chẳng hề yêu ai nữa cả.

Thở than xong, Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm hồn, chàng đứng lặng trong u tối mặc cho thời khắc trì nặng trôi qua.

Chẳng bao lâu, trời đã từ mờ sáng.

Từ phương đông ánh hồng lên, tỏa ra một thứ màu sắc huyền diệu vô cùng.

Cảnh vật trong rừng dần dần hiện ra.

Từng luồng gió sớm thổi lạnh thanh vào ngàn lá, gieo mát rợi cả tâm hồn.

Chí tôn sực trở về thực tế.

Chàng hít mấy hơi dài không khí, cảm nghe chân nguơn tràn trề qua các kinh mạch như xưa, không thấy phương vị nào sai hỏng cả.

Đầu óc chàng trở nên minh mẫn lạ thường.

Nỗi buồn rầu tạm gát qua vì còn nhiều sứ mệnh ở trước mặt chàng mãi đến nay chưa hoàn thành được.

— Năm tên đại ma đầu, chàng mới trừ đi Nhất Xú Ưng Bất Đan còn bốn tên hiện nay chưa rõ tung tích thế nào,

Bây giờ, chàng phải tìm một nơi vắng tuyệt bóng người qua lại, luyện cho thành bốn đường chiêu còn lại trong Ô Mộc Thần Công, rồi mới nói tới chuyện ứng phó trên mặt giang hồ, đồng thời tìm

http://tieulun.hopto.org

thủ để hoàn thành cái di chí của Sư môn.

Vì sau khi hợp sức cùng Kiếm khách Phạm thiên Hoa đấu nhau với Ngọc Diện Diêm Bà gần dưới chân ngọn đồi Thần nữ, cả hai đều suýt phải thiệt mạng do ngọn qui chưởng của quái bà.

Chí Tôn tự thấy công lực của chàng hãy còn kém sút Qui bà một bực khá xa, dĩ nhiên chưa thể thủ thắng nổi ả.

— Kế mới đêm qua lọt vào U Minh Cung gặp Nam Hoa Quái Tinh, Sư tỉ của Ngọc Diện Diêm Bà có nhiều ngón võ công tà quái, thần qui đều khiếp hãi rùng mình, Chí Tôn càng cảm thấy ngao ngán thêm hơn, quả giang hồ mênh mông vô tận.

Chàng chưa thể nào dám tự phụ với cái công lực của mình được

Những lời khuyên dạy của Hải Âu Quái Khách bấy giờ hãy còn văng vẳng bên tai chàng.

Thực tế vũ lâm khiến chàng ir nay càng thận trọng thêm hơn.

Chí Tôn lẩm bẩm một mình :

— Thời giờ đã cấp bách, không thể diện trì hơn được, ngay từ phút giây nầy, ta nên tìm một hang động nào cho thật kín đáo không thể một ai phát giác, luyện cho kỳ được bốn đường chiêu còn lại Ô Mộc Bảo Lục sẽ hay.

Tâm niệm đã chấm dứt, Chí Tôn nhấc mình bay ra hướng quan lộ, thẳng về Phía tây.

Trải qua hai mươi dặm đường, Chí Tôn đến một thị trấn nhỏ, chàng tìm mua ít lương thực, rồi nhắm dãy núi xa xa đi tới.

Chàng thi triển khinh công thần ảo, chạy như một vệt khói mờ dưới cảnh trời ban mai.

Nửa giờ sau, Chí Tôn đã đặt chân đến dãy núi điệp trùng, có những ngọn cao tuyết phủ quanh năm, mây vờn trắng xóa.

Chí Tôn vụt ngưng thân hình lại, chàng đưa mắt nhìn sang phía hữu.

Chàng trông thấy chung quanh rừng già vây phủ, thâm cốc u sơn quả nhiên vắng tuyệt bóng người.

Mặc dù không hiểu đó là ngọn núi gì, nhưng Chí Tôn vô cùng mừng rỡ, chàng ngắm địa thế một hồi lâu, sau cùng chọn nơi luyện võ trong ngọn đồi có vách đá hình thù kỳ dị.

Ý định đã dứt khoát, Chí Tôn nhất bổng thân hình lên cao, bay đi chẳng khác con đơi quạ.

Chàng vừa quét cặp kỳ quang chiêu diệu quan sát vào vách núi

cổ tìm một cái huyệt động kín đáo, âm u nhất để luyện võ công.

Chí Tôn rất ngại sơ hở lộ diện bị bọn cao thủ giang hồ phát giác khuấy phá trong thời gian chàng chưa thành tựu bốn đường chiêu tuyệt thế trong Ô Mộc Thần Công, có thể hỏng tất cả, mối hoài bão của chàng từ bao nhiêu lâu nay.

Như vậy, chàng sẽ phụ lời di thác của Sư phụ trước lúc lâm chung và làm sao dám gặp mặt người dưới chốn tuyền đài.

Cho nên, Chí Tôn đã hết sức thận trọng xem xét rất chu đáo chung quanh ngọn đồi coi có gì lạ chăng.

Trong chốc lát lên tới nơi lưng chừng vách núi, Chí Tôn chợt trông thấy có một huyệt động thâm u, ẩn mình sau mấy gộp đá hình dáng quái gở, chàng hoan hỉ cất tiếng reo mừng :

– Ồ, đã có hang động đây rồi !

Reo dứt câu, Chí Tôn đã phóng mình vào đứng sừng sững trước cửa thạch động...

Chàng rọi cặp kỳ quang vô tận trong sâu, quan sát thật kỹ xem địa thế ra thế nào.

Trông thấy chu vi huyệt động rộng chừng một trượng, hai bên vách đá dựng đứng như cửa ải biên thùy, còn đường vào sạch sẽ, bằng phẳng, dường có bàn tay kẻ nào đó chăm sóc hàng ngày.

Chí Tôn lấy làm kinh dị, ngầm hiểu có thể phía trong đã có một quái nhân nào đó ẩn náo luyện tập võ công trước chàng lâu rồi.

Chàng chực rời bỏ huyệt động phóng mình đi nơi khác.

Nhưng Chí Tôn chợt nghĩ ra một điều, chàng ngưng thân hình lại, lẩm bẩm :

— Ồ, sao ta không vào thẳng bên trong xem thử hư thực thế nào, rồi sẽ quyết định có phải hơn không ?

Nếu có vị quái nhân nào, ta sẽ tạ lỗi rồi tìm nơi khác luyện võ công cũng chẳng muộn màng gì.

Ngẫm như vậy rồi, Chí Tôn mạnh dạn bước tới cửa hang đá đi thẳng vào phía trong.

Hang động tuy mập mờ bóng tối, nhưng với nhãn lực tinh vi của Chí Tôn cho dù một vật bé nhỏ đến đâu chàng cũng trông thấy một cách hết sức dễ dàng.

Đồng, thời, chàng vẫn thính lực tột bực lắng nghe sự động tịnh ở bên trong để phòng những sự bất trắc xảy ra.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn bình tĩnh từ từ tiến vào...

Đi sâu độ khoảng ba trượng, chợt Chí Tôn nhận thấy một gian phòng đá bạch thạch xuất hiện trước mắt chàng.

Gian thạch thất đó dường như hằng ngày có bàn tay bí mật nào đó trông nom nên chẳng thấy vết bụi bặm như các hang động hoang phế khác.

Chí Tôn liền ngưng bước, xạ cặp kỳ quang dò xét thạch thất và chung quanh vách động.

Chàng hoài nghi phải có một nhân vật đang ở phía trong, chứ không thể trống không được.

Nhưng mãi một chập chẳng nghe tiếng động tịnh chi cả.

Chí Tôn lại xê nhẹ mình tới gian thạch thất.

Đột ngột, trong ánh chớp thời gian đây, một luồng kình khí từ trong cánh cửa thạch thất đã ập tới trước mặt Chí Tôn.

Hãy hùng thay !

Kình khí đó lại mang theo sức nóng kinh hồn, có thể khiến cho vàng tan, đã chảy trong vòng phạm vi một trượng.

Kình khí chưa đến nơi, Chí Tôn đã cảm thấy nhiệt độ lan tràn như lò lửa đang nung đốt.

Sức nóng gia tăng cực kỳ nhanh chóng, càng gần lại càng khủng khiếp thêm hơn.

Phần lúc bấy giờ đường hang quá chật hẹp không thể nào tránh né đi đâu được, nếu Chí Tôn để luồng nhiệt đạo nầy quật nhằm là tự khắc sẽ bị chết cháy ngay tại chỗ.

Chí Tôn cảm thấy hình như ngọn chưởng phong của kẻ bí mật nào đó vừa đánh ra chàng đã từng gặp một lần ở nơi đâu trên chốn giang hồ và đã suýt mất mạng vì nó.

Nhưng trong nhất thời, chàng không thể nào nhận định một cách nhanh chóng chỗ nhân nó là ai được.

Thời gian quá cấp bách không thể để cho Chí Tôn có thêm giây phút nào nghĩ ngợi gì nữa, tức thì mồm chàng niệm công sanh nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn đề cao lên tới mười hai phần.

Tự nhiên, toàn thân Chí Tôn phát ra hai khí thể trắng đỏ cực kỳ huyền nhiệm bỗ thành một tấm vách hữu hình bao bọc chung quanh chàng.

Đồng thời, song chưởng chàng Thiếu hiệp cũng được dựng lên bằng ngực nhanh lẹ đẩy ra như hai cái thoi.

Lập tức, từ chưởng trung của Chí Tôn phát khởi hai luồng kình đạo pha màu trắng đỏ cuồn cuộn ập tới chận ngôn hỏa chưởng của kẻ vô hình đang từ trong thạch thất đánh ra.

Ầm... ầm...

Hai tiếng nổ rung chuyển cả huyệt động.

Thật lâu, mà chưởng ấm hãy còn âm ỉ, lồng lộng cả trong ngoài thạch thất.

Luồng nhiệt đạo khủng khiếp khi chạm nhằm hai khí thể trắng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» dội trở lại ào ào như gió bão.

Chẳng mày chốc song phương đều tiêu tan trong vô hình, chẳng còn nghe tăm dạng gì nữa cả.

Sức nóng kinh hồn cũng hòa tan theo chưởng phong, bầu không khí trở lại bình thường.

Huyệt động vẫn âm u, cảm lạnh.

Thật là kỳ diệu vô cùng.

Giá Chí Tôn không có nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân, chắc chắn sau luồng hỏa chưởng đó, chàng đã bị nhiệt đạo đốt cháy thành tro bụi trong nháy mắt rồi.

Dĩ nhiên kẻ vô hình nào đó trong gian thạch thất công lực quả đã bất phàm.

Trông thấy người trong thạch thất chưa từng quen biết, oán thù mà thoát đầu đã hạ độc thủ với mình, Chí Tôn cháy phừng lửa giận.

Tính tình cuồng ngạo chợt nổi dậy, Chí Tôn chực xông vào gian thạch thất xem đó là ai.

Thế nhưng Chí Tôn cũng kịp thời dừng bước.

Chàng thầm nghĩ tự nhiên mình xông xáo vào hang động của người lạ mặt một cách hết sức đường đột, không hề đánh tiếng trước, dĩ nhiên không phải lỗi tại đối phương mà chỉ thuộc về chàng.

Vì vậy, Chí Tôn dằn cơn thịnh nộ, tự nhủ :

— Hay ta đi tìm một hang động khác luyện võ, cớ gì phải tạo thêm sự oán cừu vô ích như thế ?

Ý niệm chấm dứt, chàng vừa chuyển thân mình, định quay nhanh ra khỏi hang động, đi tìm một vị trí khác, thì đột nhiên từ trong thạch thất đưa ra một giọng nói như tiếng sấm nổ, đập chát cả màng tai :

— Hãy dừng bước lại ! Ngươi là hạng người nào mà dám to gan lớn mật đường hoàng xông vào hang động của lão phu ?

http://tieulun.hopto.org

Ngươi không sợ chết à ?

Tiếng quát dữ tợn ấy khiến cho Chí Tôn dừng hẳn bước, quay mình trở lại.

Chàng xạ cặp kỳ quang ngay thạch thất tìm kiếm kẻ bí mật vừa phát âm những lời nói đầy sự dọa nạt đó.

Chẳng thấy một ai cả, kẻ phát âm chưa chịu xuất hiện.

Chí Tôn lẩm bẩm trong mồm :

— Ồ, lạ thật, ở ngoài cửa động hẳn đã có những gì báo hiệu cho biết có kẻ đang tịnh tọa trong thạch thất nầy đâu mà lại phiền trách, gây gổ với người ? Rõ lẩn thẩn thì thôi.

Mồm tuy nói vậy, nhưng trong thâm tâm của Chí Tôn hiện giờ không hề muốn gây ra một điều gì rắc rối nữa cả.

Ý niệm chàng dốc lòng tìm một nơi kín đáo để luyện bốn ngọn quái chưởng Ô Mộc Thần Công, sớm hoàn thành cái di chí của Sư môn mà chàng còn canh cánh mang nặng bên lòng.

Những kẻ đại thù nhân của chàng còn sống sót trên thế gian nầy ngày nào là chàng còn khổ tâm nhiều, chẳng phút giây nào lãng xao được.

Vì vậy, Chí Tôn lạnh nhạt đáp vọng vào thạch thất :

— Ta là Dương Chí Tôn, nhân tiện đi ngang qua đây, trông thấy hang động có vẻ u tịch, thanh nhàn định vào đây nghỉ mát một chập rồi sẽ lên đường, nhưng vì ở ngoài không hiểu bên trong có người đang tịnh tọa, thật ta cam thất lễ muôn phần.

Vậy, xin lão tiền bối nể tình giang hồ mà thứ lỗi lấm một phen, ta sẽ rời khỏi hang động nầy lập tức, không bao giờ dám làm phiền phức tới người lần nào nữa cả.

Chấm dứt câu nói, Chí Tôn quay hẳn thân hình, định rảo bước thật nhanh ra cửa động trách trước mọi sự rắc rối có thể diễn ra, vì hiểu người trong thạch thất đã bực tức chàng nên vừa rồi mới đột kích luồng hỏa chưởng như thế.

Nhưng ngay trong lúc đó, tiếng nói như sấm nổ lại từ phía trong thạch thất đưa ra :

— Khoan đã, đứng lại...

Chí Tôn bị gọi giật, giận dữ xẻ mình lại.

Để tỏ sự lợi hại cho đối phương được biết một phần nào, Chí Tôn ngầm vận nội lực phóng âm vào thạch thất :

— Lão tiền bối còn điều chi chỉ giáo nữa chăng ?

Tại sao tiền bối còn định lưu ta lại nơi đây làm gì, xin cho biết rõ dụng ý đó ?

Giọng nói chát tai trong thạch thất vọng ra ngoài :

— Ta nghe tiếng nói của ngươi thì độ biết tuổi tác hãy còn nhỏ lắm, nhưng mà võ công thì lại cao cường, vừa rồi đã dám đương nổi ngọn hỏa chưởng của ta, từ mấy mươi năm nay khắp chốn ít ai đối diện.

Ta thành thật có lời khen ngợi ngươi đấy.

Trầm đi một giây, người bí mật hỏi to :

— Tiểu tử, Sư phụ ngươi là ai ? Thuộc môn phái hay đạo giáo nào, hãy nói cho ta nghe đừng giấu giếm chi hết.

Dứt câu, người bí mật im đi như chờ đợi.

Chí Tôn rọi thẳng hai luồng nhỡn quang vào phòng đá, cố tìm hình dáng người bí mật.

Chàng vẫn với giọng lạnh lùng đáp :

— Sư phụ ta là ai, thuộc môn phái hay đạo giáo nào, thiết tưởng lão tiền bối chẳng cần phải biết đến mà làm gì.

Hơn nữa, ta cũng không thể nào trả lời những câu hỏi đó, lão tiền bối đừng kỳ vọng vô ích.

Bỗng một loạt cười của người bí mật nổ vang muôn nức rạn cả hang động, xoáy lốc vào màn tai của Chí Tôn, khiến chàng hết sức khó chịu.

Chàng vận nội lực để chống trả lại cách truyền âm khiếp phục kẻ thù của người trong thạch thất.

Đến khi dứt trận cười, người bí mật lại nói :

— Ha ha... thằng bé con nào, Sư phụ ngươi là ai, công lực cao cường tới đâu mà cuồng ngạo như thế ?

Nếu ngươi không chịu khai rõ cái lai lịch của ngươi theo những lời ta vừa hỏi và lại ý đến nơi nầy, thì dù có chấp cánh cũng đừng hòng thoát khỏi hang động của lão phu.

Nào, ngươi có chịu khai chưa hay chờ ta ra tay, ngọn hỏa chưởng của ta sẽ đốt ngươi cháy thành tro bụi ?

Mấy câu hống hách chứa đầy sự khiêu khích của người bí mật trong thạch thất, khiến Chí Tôn đột nhiên cháy phừng lửa giận, máu nóng trào sôi sùng sục trong huyệt quản.

Chàng cười lạnh lẽo, rồi ngạo nghễ nói :

— Tên ác ma nào trong động đó, ta cần báo hắn cho ngươi biết

http://tieulun.hopto.org

rõ : thạch thất nầy cho dù kiên cố hiểm nghèo đến đâu, ta không muốn thì thôi, nhưng khi đã nhất định rồi, ta sẽ ra vào một cách thong dong dễ dàng theo như ý, ngươi không thể ngăn cản hoặc chống trả nổi ta đâu mà thốt lên những lời điên cuồng ngu ngốc đó.

Ta bảo thật cho ngươi biết để tự lượng sức mình đây.

Người trong thạch thất nghe mấy lời lăng nhục của Chí Tôn nổi cơn thịnh nộ, quát to như sấm nổ giữa từng trời, tưởng chừng có thể làm sập đổ cả hang động :

— Tiểu qui đừng vô lễ ngạo cuồng. Để rồi chốc lát đây Lão phu sẵn sàng ban cho ngươi một cái chết tan thành tro mạt, xem ngươi còn to mồm lớn lối, chẳng còn biết trời cao đất rộng là gì nữa hay không.

Chí Tôn trỗ lên một trận cười ầm rợn. Trận cười sặc mùi máu tanh, chết chóc hãi hùng.

Chàng hét lên :

— Lão ác ma vô danh kia, đối với ta ngươi làm sao đủ tư cách thốt ra những lời nói ấy, trái lại, hôm nay số hệ khiến xuôi ngươi đã gặp ta rồi, e khó bảo tồn sanh mạng đây.

Người bí mật nổi giận quát :

— Thằng qui sống nầy quả nhiên to gan thật ! Ngươi có biết danh hiệu ta là gì hay chưa mà dám xúc phạm như thế ?

Tiểu qui, tội ngươi quả thật đáng chết.

Vẫn với giọng khinh khỉnh, ngạo cuồng, Chí Tôn đáp rất thản nhiên, như xem người bí mật trong thạch thất chẳng ra gì cả :

— Ta chẳng quản ngươi tên gì thuộc hạng người nào trong hàng ngũ vũ lâm, có điều ta cho ngươi hiểu rõ . xưa nay trải chốn giang hồ, tính ta rất ưa thích diệt trừ những bọn ma đầu tà dâm, ác đạo chưa có một tên nào thoát khỏi tay ta.

Giờ vì ta hãy còn một việc gấp rút phải làm, không thừa thì giờ thù tạc cùng ngươi. Nếu khôn hồn thì mau cầm cái mồm lại, ta sẽ vì chút đức hiếu sinh mà chừa mạng sống cho ngươi, bằng trái nghịch ý ta, chắc chắn ngươi sẽ rước lấy một cái chết vô cùng rùng rợn đây.

Người trong thạch thất cười tợ sằm :

— Ha ha... trên mặt giang hồ từ hai mươi năm nay chưa từng có một nhân vật cao vũ lâm nào dám nói trước mặt lão phu những lời

cực kỳ đại dột như thế.

Tiểu qui, ta trông thấy ngươi miệng còn hôi sữa mẹ, chưa trải chuyện đời mà lại điên cuồng đến thế, để rồi nhận lấy cái hậu quả không thể nào tưởng tượng trước được.

Đó là tại ngươi tự dưng tạo nên họa kiếp cho mình, đừng trách lão phu sao ra tay ác độc.

Nghe người bí mật trong thạch thất nói ra mấy lời đó, Chí Tôn phát sinh một mối nghi ngờ.

Chàng nghĩ có thể người bí mật trong thạch thất là một tuyệt thủ vũ lâm, hoặc lão đại ác ma nào đó từng gieo sầm sét thảm họa cho giang hồ, giờ đến hang động ẩn tàng hình tích, tập luyện thêm phép thần công nên tự nãy chưa chịu lộ mặt.

Chí Tôn tự nhủ thầm :

— Bây giờ không quản ngại người bí mật nầy là một vị cao thủ vũ lâm, hay quái vật ma đầu nào, tưởng ta cũng nên tìm cách phát giác để biết hắn là ai, rồi sau đây tùy cảnh ngộ mà ứng phó.

Biết chừng đâu hiện trong thạch thất chẳng có một điều hay là đang khuất mặt ta.

Nghĩ vậy rồi, Chí Tôn trêu tức người bí mật :

— Thú thật, hiện giờ ta đâu có quản ngại đến ngươi thuộc về hạng cao thủ vũ lâm nào mà phải trao chuốc mồm mép vô ích. Ta thách ngươi thực hành những lời của ngươi vừa nói đấy.

Người bí mật thịnh nộ :

— Thế thì số ngươi quả đã tới ngày cùng tận rồi, đừng mong trốn chạy đi đâu nữa cả.

Chí Tôn cười nhạt :

— Cái mồm oang oác của ngươi hễ mở ra là hăm dọa giết người, gây tội ác theo ta hiểu một cách chính xác, thì ngươi không phải là một nhân vật đường hoàng chính đạo, cũng không phải kỳ nhân cao thủ giang hồ, mà là một tên đại ác ma nào đó, xưa nay từng uống máu người chẳng biết tanh hôi, mới vừa bị bọn người vũ lâm đánh đuổi, trốn chạy vào hang động nầy tàng ẩn nên từ nãy không dám hiện nguyên hình.

Vậy tiện đây, để ta thừa cơ hội ngàn năm khó gặp nầy giết ngươi đi, trừ bớt hiểm họa cho bọn cao thủ giang hồ thường ngày qua lại ngang ngọn núi nầy.

http://tieulun.hopto.org

Người trong thạch thất không dằn được cơn thịnh nộ nữa, gầm lên rền vang cả hang động :

— Thằng quỉ bé, ngươi đã có gan mặt dám chạm tới danh dự của lão phu, thì có mất mạng cũng đã cam đành.

Bây giờ dù ngươi có chắp cánh mà bay cũng không khỏi rồi.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn bỗng đổi ra màu xanh xám, sát khí bốc lên tận đỉnh đầu.

Chàng cất giọng trầm :

— Lão ác ma vô danh, bây giờ chẳng cần phải tranh biện với ngươi làm gì cho phí mất thời giờ vô ích, ngươi hãy khai tên họ rồi sau đó ta sẽ định đoạt cho số phận của ngươi.

Người bí mật cười như quỉ rống :

— Ha ha... ngươi muốn biết danh hiệu của lão phu đây à ?

Trước sau gì ngươi cũng không tránh khỏi ngọn hỏa chưởng của ta đốt thành than tại hang động này, ngươi còn hỏi đến uy danh của ta nữa mà làm gì cho thêm nhọc.

Cho tới bây giờ, Chí Tôn mới khám phá ra giọng nói của người bí mật trong thạch thất dường có hơi quen một lần nào.

Tự nhiên, chàng chuyển sang ý niệm khác, như không hề để ý đến lời nói vừa rồi của hắn mà chỉ hỏi :

— Lão ác ma, từ nãy ngươi biết danh hiệu giang hồ của ta là gì không, mà cứ mãi to mồm la lối, chẳng coi cái chết là gì cả vậy ?

Người bí mật vẫn khinh thường :

— Thằng quỉ sống, danh hiệu của ngươi là gì, hãy khai thật cho mau ?

Chí Tôn ngầm vận toàn bộ nội lực vào tiếng nói, rền động cả hang đá, muốn tỏ sự lợi hại của mình trấn áp cái hào khí kẻ địch .

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác !

Người trong thạch thất chợt « ồ » lên một tiếng kinh dị.

Im lặng một chập lâu.

Hắn lập lại câu hỏi dường như ngỡ mình nghe lầm :

— Ngươi bảo tên gì, hãy nói lại ta nghe rõ ?

Chí Tôn tăng thêm chân lực vào khí quản, giọng nói chuyển rọng cả bốn bề vách đá hang động :

— Chú nhân Lệnh Xé Xác :

Đột nhiên, người bí mật bặt đi một lúc thật lâu, dường như sự

ngạc nhiên lên tới tột độ.

Sau đó, hắn cười khà lên :

— Thằng quỉ bé kia, người đừng hòng đem cái danh hiệu bất hảo của tên quái già Dương chân Hoàn lừa gạt nổi ta vô ích.

Ta hỏi ngươi : thực tế hiện nay tuổi tác ngươi độ khoảng bao nhiêu mà dám tự xưng Chú Nhân Lệnh Xé Xác từng là Cam Lộ Bang chủ cách đây hai mươi năm về trước ?

Ngươi tưởng ta không rõ thằng ác đạo họ Dương trước đây mấy tháng đã phơi thây tại sân cỏ Thất lý Bình, ngoại thành Trường Sa bây dặm, có thể đến nay thịt xương đã rã tan rồi à ?

Chí Tôn nghe những lời nói của người bí mật trong thạch thất vừa vọng ra, chàng hiểu ngay đã từ lâu hắn không có dặt chân trên chốn giang hồ, nên chưa biết những điều biến cố mới xảy ra.

Bởi vì mấy tháng gần đây, trong trận thăm sát bọn cao thủ Âm Ma Giáo tại nơi cánh rừng già, Chí Tôn giả trang dung mạo Sư phụ Dương Chấn Hoàn, đã bị Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư phát giác, buộc chàng trúc bỏ chiếc mặt nạ ra.

Vô tình trong lúc đó, Âm Ma Giáo Chủ rình rập nghe rõ tất cả mọi sự tình, chân tướng của Chí Tôn bị lộ liễu rõ ràng không thể nào chối cải được.

Tin Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu từ đó truyền đi trên chốn giang hồ chẳng còn ai không biết tới.

Đồng thời Chí Tôn cũng không còn dùng dung mạo của Dương Chấn Hoàn trong việc đi tìm thù rửa hận nữa.

Cho nên, theo mấy lời đối đáp của người bí mật trong thạch thất đưa ra vừa rồi, thì hắn chỉ hiểu Chú Nhân Lệnh Xé Xác là một lão già cụt tay râu tóc bạc phơ, chính do Chí Tôn cải dạng từ trận đại lưu huyết Thất lý Bình trở về trước mà thôi.

Còn những sự chuyển biến trên mặt giang hồ sau này hắn chẳng hề hay biết chi cả.

Người bí mật trong thạch thất là ai ?

Tự nhiên, Chí Tôn phát sinh mối nghi ngờ.

Một ý niệm chợt lóe qua óc chàng.

Chí Tôn dùng những lời khinh miệt thậm tệ khiêu khích người trong thạch thất :

— Lão ác ma vô danh kia, có lẽ ngươi chỉ là một kẻ mắt mù, tai điếc, vô dụng trên chốn giang hồ, nếu không cũng là một đứa si

http://tieulun.hopto.org

cuồng, ngây ngốc, nên chẳng biết đâu là hư thực của tình trạng vũ lâm ngày nay, do đó, không thể nào nhận ra chính ta là chủ nhân Lệnh xé xác tái hiện trên mặt vũ lâm từ mấy tháng nay, từng làm rung sợ lũ ma đầu, ác đạo.

Sự thật giả chân như thế nào, tất cả cao thủ, môn phái đều hiểu ta một cách rõ ràng như thanh thiên bạch nhật, chỉ còn có một mình ngươi, là tên ác ma ngu dốt, mịt mù hơn ai cả, nên vừa rồi mới thốt ra những câu ngờ nghệch, quê mùa như thế.

Lão ác ma, nếu ngươi có đường đường chính chính, thì hãy hiện thân cho ta trông thấy dung mạo, chứ cứ mãi ngồi lỳ trong xó động đâu đáng mặt là một cao thủ giang hồ.

Người bí mật trố lên cười chuyển rung thạch thất mấy lần, sau cùng hắn huênh hoang bảo :

— Ha ha... ngươi tưởng ta ở tận sơn lâm cùng cốc nầy mà chẳng hề hay biết gì tới tên quái già Cam Lộ Bang Chủ Dương chấn Hoàn một đêm trăng nọ đã thảm tử trong trận đại lưu huyết tại sân cỏ Thất lý Bình ngoài thành Trường Sa bãy dặm à ?

Chí Tôn nghi ngờ hỏi ,

— Ngươi nghe chốn giang hồ đồn đãi như thế à ?

Giọng nói của người bí mật bỗng trở nên âm u khiếp người :

— Tiểu qui, ta chẳng cần giấu giếm ngươi làm gì, chính ta đã quật tên quái già Dương chấn Hoàn một ngọn Liệt Dương Chưởng cháy rụi toàn thân, phơi thây tại trận trước mắt ngoài ba trăm cao thủ đông đủ các môn phái trong hai đạo Hắc Bạch, ngươi làm sao có thể lừa đối vô lễ với ta được.

Giờ ngươi đã hiểu ta là ai rồi, dù có chết cũng là một điều vô cùng vinh hạnh cho ngươi.

Nghe rõ những lời nói của người bí mật trong thạch thất, Chí Tôn như người vừa cơn ác mộng, chàng hiểu ngay nhân vật phát âm đó là ai rồi.

Bất giác Chí Tôn kêu khẽ :

— Liệt Dương Quái Lão !

Bốn tiếng « Liệt Dương Quái Lão », khiến cho máu thù động nhiên sôi lên cuồn cuộn trong huyết quản của Chí Tôn.

Chàng nhất định giết chết lão đại ma đầu nầy trả mối huyết cừu Cam Lộ Bang hai mươi năm về trước, theo di thác của Sư môn,

đồng thời, sau đó để rửa hận cho chàng, vì hắn đã từng quật ngọn Liệt Dương Chưởng suýt nữa chàng phải phơi thây trên sân cỏ Thất Lý Bình độ nọ.

Chí Tôn nhằm ngay thạch thất quát ta :

— Liệt Dương Lão Qui, lồng lộng, dù có chạy tới chân mây góc bể, tuyệt cốc tùng lâm, rốt cuộc lại rồi cũng không thể nào thoát khỏi luật vay trả chí công của tạo vật.

Hôm nay quả thật định hệ khiến suôi, qui âm ty dẫn đường dật lối, cho ta gặp lại ngươi nơi đây rồi, kể như số mạng.

Lão Qui, hãy mau ra đây nạp xác cho ta, chậm chân ta sẽ phá nát tan hang động nầy.

Quát dứt câu, Chí Tôn xê mình lên nửa trượng, hướng ngay thạch thất ngầm vận khinh công ảo tuyệt, chực chờ cơ hội phóng mình lên, tấn công chớp nhoáng kẻ thù.

Đồng thời, hữu chưởng được đề cao bằng ngực, đề phòng mọi sự biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào và từ đâu tới.

Thình lình, giữa bầu không khí lặng trầm ấy, người trong thạch thất quát nổ tợ sấm :

— Ngươi tới số rồi !

Ào... ào...

Hai luồng chưởng phong nóng như lửa địa ngục, có thể làm đá chảy, vàng tan, cùng lượt nhắm ngay vị trí Chí Tôn đang đứng, ập tới với tốc độ vô cùng khốc liệt.

Nếu trúng hai ngọn hỏa chưởng nầy, dù kình địch là bậc đại kỳ nhân, hay quái thủ vũ lâm, có cái công lực nhập thần xuất quỉ, cũng không khỏi bị đốt cháy ngả ra mà chết.

Hơn nữa, hiện giờ trong hang động quá chật hẹp, chu vi không ngoài một trượng, hỏa chưởng lại trùm phủ khắp nơi, không thể có thân pháp tà quái nào tránh né đi đâu được cả.

Chí Tôn thét :

— Liệt dương chưởng !

Chợt nhớ tới lời giảng dạy của Bắc Phong Hỏa Thượng : Liệt dương chưởng thuộc thuần dương, có thể dùng thuần âm chế ngự, Chí Tôn chẳng dám chậm trễ một chớp mắt thời gian, lập tức ngưng tụ thân hình lại.

Mồm chàng niệm công sanh chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» giơ song chưởng quay tròn một vòng mãn nguyệt, rồi từ từ đẩy ra

http://tieulun.hopto.org

hai luồng kình đạo lẫn lộn khi thể trắng đỏ.

Mầu nhiệm làm sao, hai khí thể pha máu trắng đỏ to lớn nhanh chóng dị thường, ngênh đón lấy hai luồng chưởng của người bí mật từ trong thạch thất đưa ra.

Một tiếng nổ kinh hồn !

Dư lực chưởng âm làm cho toàn thể hang động phát lên những tiếng ầm ì, tợ hồ muốn đổ ập xuống tất cả, chôn sống người bí mật trong thạch thất, lẫn Chí Tôn.

Chập lâu, mặt đất mới hết rung chuyển, cát đá hạ đi dần.

Bầu không khí trong hang động trở lại bình thường, nhưng ngoài cửa vẫn nghe ù ù như gió nổi từ xa.

Chí Tôn hét vang :

— Lão Qui, lần nầy ngươi đừng hòng chạy thoát khỏi tay ta. Hãy nạp mạng cho mau !

Sau tiếng hét, Chí Tôn khẻ lắc mình một cái . . .

Thân thủ nhanh lẹ tợ bóng vong linh, đã thấy Chí Tôn tới cửa thạch thất tự bao giờ.

Đột nhiên, chàng sững sờ lên, xạ hai luồng nhỡn lực nhìn vào trong hang đá.

Thì ra, người bí mật phát âm lúc nãy đang ngồi trên phiến đá bằng phẳng hai tay vồ lấy một thiếu nữ.

Hắn xé nàng làm hai mãnh, vừa đớp trái tim, hình như đang luyện một ngón võ công gì đó.

Thảo nào từ nãy hắn không chịu lộ diện ra ngoài đương đầu cùng Chí Tôn mà cứ ngồi ỳ kỳ mãi trong thạch thất để trao đổi ma công bằng chân khí của người đàn bà.

Nhận ra gương mặt đỏ hồng tợ lửa của hắn, bất giác, Chí Tôn đã phải bật kêu to :

— Quả thật Liệt Dương Lão Qui đây rồi !

Thân hình chàng khích động mãnh liệt, kẻ đại thù của Sư môn một trong năm tên có ghi trong Huyết Hải Thâm Cừu đã hiện ra trước mắt chàng chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Xích Phát Âm Ma
Ngọc Diện Diêm Bà
Quái Nạp Mộc Thông
Liệt Dương Quái Lão

Nhất Xú Ưng Bất Đan

Năm đại cừu nhân độc địa của Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn, từng đầm máu hai trăm mạng người tại hang núi Võ Lăng đêm đông nọ.

Riêng Nhất Xú Ưng Bất Đan đã bị Chí Tôn xé xác tại Tổng Đàn Bách Linh Hội, còn lại bốn tên đại ác ma công lực thần quỉ kiến sầu, với công lực ngày nay chàng chưa thể nói đến sự phục thù được, vì sau khi đấu nhau sanh tử dưới ngọn đồi Thần Nữ chàng tự thấy còn kém Ngọc Diện Diêm Bà một bực.

Cho nên chàng định luyện nốt bốn ngọn quái chưởng Ô Mộc Thần Công, sau đó đi tìm thù cũng không muộn.

Chẳng ngờ hôm nay dung rủi Chí Tôn nhân đi tìm hang động, luyện võ công lại gặp Liệt Dương Quái Lão ở nơi nầy, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Không những chàng có dịp phục hận cho Sư môn, hơn nữa giết hắn để rửa mối nhục ngày nào tên đại ác ma nầy đã đốt chàng bằng hỏa chưởng suýt chết tại sân cỏ Thất Lý Bình.

Giá lúc đó không nhờ Hải Âu Quái Khách mang đến ngọn đồi, và sự huyền diệu của nội đơn Ngưu Long Giao thì nay mộ chàng cỏ đã lên xanh rồi.

Đến đây Liệt Dương Quái Lão để cái khu thể lồa lồ của thiếu nữ vắt một xó giường, phóng xuống đất, trỏ vào mặt Chí Tôn quát lên tợ sấm :

— Thằng quỉ sòng, thế ra chính ngươi là chủ nhân Lệnh Xé Xác từng gieo thảm vạ cho bọn võ lâm từ trước đến nay đây sao ?

Chí Tôn thét :

— Lão ác ma, lại còn có Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo nữa sao mà ngươi lại phải hỏi dài dòng ? Ngày nọ tại sân cỏ Thất Lý Bình thành Trường Sa ta từng thọ giáo ngọn độc chưởng Liệt Dương của ngươi, suýt nữa mất mạng, thù hận xưa ta đã chôn chặt vào lòng, hôm nay sự tình dung rủi được gặp mặt ngươi ở trong thạch động nầy rồi thì nhất định món nợ đó ta phải giải quyết dứt khoát.

Nghe mấy lời Chí Tôn vừa nói, Liệt Dương Quái Lão liền tỉnh ngộ ngay. Lão đại ác ma hiểu cách đây mấy tháng trước lão cụt tay tự xưng là Chú Nhân Lệnh Xé Xác đánh nhau với gần bốn trăm

http://tieulun.hopto.org

cao thủ tại sân cỏ Thất Lý Bình là Chí Tôn cải dạng.

Nhưng tại sao gã thiếu niên này đã trúng một hỏa chưởng của lão ma lại còn sống sót đứng dậy, quả là một chuyện hết sức ly kỳ đến không thể làm sao hiểu nổi.

Câu chuyện y như một truyền thuyết của cổ nhân để lại, chứ chưa hề nghe thấy trên mặt võ lâm một lần nào cả.

Qua phút giây kinh dị, Liệt Dương Quái Lão cười hết sức quái gở :

— Thằng qui sống, kể ra ngươi cũng khá đấy, dám gan cải dạng thằng quái già Dương Chân Hoàn phỉnh lừa thiên hạ, gieo rắc tan tóc cho giang hồ.

Lần trước tại sân cỏ Thất Lý Bình vì ta sơ ý để cho ngươi tẩu thoát, còn chưa biết ẩn nấn, nay lại tự dẫn thân đến đây giao nạp cho ta thì lần này chính tận mặt ta phải chứng kiến cho ngươi một cái chết thành tro mạt.

Một tiếng cười quái lạ, Hai ngọn chưởng của Liệt Dương Quái Lão từ đưa lên bằng ngực, điều hành nội khí toàn bộ công lực.

Lạ thay song chưởng của Lão đại ác ma dần dần đỏ hồng lên, chưởng hình đột nhiên to lớn gấp bội, trông kỳ dị vô cùng.

Đồng thời cặp mắt của hắn xạ ra hai luồng tử quang nóng tợ lửa chớp ngời chiếu thẳng vào mặt Chí Tôn như muốn đốt cháy chàng.

Theo đó chiếc áo đạo bào của Lão đại ác ma đang mặc cũng đỏ rừng rực chẳng khác hình nhân bằng sắt đem nung cháy hừng lên, hết sức quái gở.

Liệt Dương Quái Lão cười như chuông rền :

— Tiểu tử hãy nạp mạng cho ngọn Hỏa chưởng của ta !

Chí Tôn thấy Liệt Dương Quái Lão định xuất phát ngọn Liệt Dương chưởng đốt cháy chong như trận Thất Lý Bình, chàng hiểu sự lợi hại ghê hồn của ngọn võ công này, nên chẳng dám coi thường vận lên song chưởng toàn bộ công lực Lưỡng Cực Chân Ngươn tập trung tinh thần, để ứng phó ngón võ công tối hiểm của kình địch.

Ngày trước đã một lần thất bại vì ngọn hỏa chưởng này, bây giờ Chí Tôn không thể sơ hở để thất bại một lần nữa.

Cho nên tả hữu chưởng của chàng được đề cao chờ liệt dương Quái Lão tấn công ứng phó kịp thời.

Đột nhiên hai tia sáng đỏ hồng tợ lửa chớp lên !

Liệt Dương Quái Lão đưa ra hai ngọn Liệt Dương Chưởng như vầng lửa chu vi có ngoài ba trượng chụp xuống đầu Chí Tôn.

Hỏa phong chưa đến nơi mà sức nóng đã tăng lên tốc độ kinh hồn có thể đốt cháy tất cả mọi vật nhung quanh.

Vẫn đã dự phòng từ trước nên khi thấy ngọn hỏa chưởng của Liệt Dương Quái Lão Chí Tôn công niệm tâm sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn vây bọc thành màn lưới phò trì, đồng thời song chưởng huy ra công lực toàn phần.

Lập tức hai luồng khí thể trắng đỏ từ nội chưởng của Chí Tôn bàn xạ ra cuồn cuộn to lớn ra nhanh chóng lạ thường đón nghinh ngọn hỏa chưởng của kình địch.

Phàm trong võ lâu những ngọn võ công kỳ độc đều có sự xung khắc hiển thể khác nhau, chẳng hiểu đâu là vô tận.

Liệt Dương Chưởng của Liệt Dương Quái lão thuộc chân khí thuần dương khi đánh ra sức nóng có thể khiến vàng tan đá chảy, gặp phản lực càng cứng rắn bao nhiêu thì kình lực lại càng tàn phá bấy nhiêu ngày trước Chí Tôn suýt phải chết cháy thành than vì đã dùng nội khí Càng Ngươn Chân Cang thuộc loại chưởng phong nằm sét, cứng rắn.

Lần này Chí Tôn đương đầu với hỏa chưởng bằng nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn gồm có sự phối hợp nội đơn Ngươn Long Giao thuộc thuần âm hòa trộn cung vị bảo Thiên Bằng Thái Noãn với chất thuần Dương.

Hai khí cực nầy gặp nhau phát sinh thủy hỏa tương tế, biến thành một thứ võ công vừa can vừa nhu cực kỳ ảo diệu, vận dụng tùy tâm

Xuất phát luồng chưởng phong nầy Chí Tôn đã vận dụng công lực sinh bình của mình, quyết quật ngã Liệt Dương Quái Lão trong một chiêu đầu.

Ngược lại sau khi khám phá ra Chí Tôn là Chú Nhân Lệnh Xé Xác chính thống, qua một đường chiêu đã thấy kẽ thù nguy hiểm đến thế nào rồi, nên lão đại ác ma cũng đã đưa ra một chiêu lôi đình.

Ầm !

Hai bên kình lực chạm nhau phát ra một tiếng nổ tợ trời gầm.

Toàn thể hang động đều chuyển rùn rầm rập tưởng chừng có thể đổ ập từng khối đá, không lỗ chôn xác hai người cùng một lúc.

Chí Tôn bị kình đạo chấn động quá mạnh không còn đứng vững

http://tieulun.hopto.org

được phải thảo lui ba bước mới lấy lại được thế quân bình.

Tuy vậy, khí quản chàng chừng như ngột ngạt bởi sức nóng hầm liệt của ngọn chưởng liệt Dương của kình địch.

Trái lại Liệt Quái Lão bị áp khí Lưỡng Cực Chân Ngươn quật nhằm không chịu nổi nữa vùng rống lên một tiếng.

Toàn thân Lão đại ác ma bay đi phóng vào vách đá đánh huych một tiếng rợn người.

Vách đá thủng một lỗi khá to rơi ầm ầm xuống thạch thất.

Nhưng nhờ thế mà Liệt Dương Quái Lão mới ngừng thân mình lại được lão đại ác ma loạng choạng đứng lên.

Từ cửa mồm Liệt Dương Quái Lão phún máu đào thành vòi trông thật vô cùng ghê rợn.

Lão đại ác thật không thể nào ngờ trước được ngọn võ công tối độc Liệt Dương Chưởng của hắn từ lâu từng là vô địch trong thiên hạ, chưa ai chịu nổi chỉ một chiêu đầu, Cam Lộ Bang từng bị thảm bại vì ngọn hỏa chưởng nầy, mà hôm nay lại bị cái công lực thần kỳ của gã thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi quật ngã.

Đồng thời, lão ta còn bị áp khí của kình địch gây thương tích nặng nề trong cơ thể, các huyệt đạo đều tổn thương.

Chí Tôn nhận thấy luồng Lưỡng Cực Chân Ngươn của chàng diệt được ngọn hỏa chưởng của Quái Lão, hào khí tràn ngập trong lòng, chàng nhớ lại lời của Quái Hòa Thượng lúc nọ không sai chút nào cả.

Không để phí thêm thời giờ vô ích, Chí Tôn phóng mình vào thạch thất đứng cách Dương Quái Lão chừng một trượng.

Khi đã đối diện với kẻ đại cừu nhân rồi, Chí Tôn thò hữu chưởng vào lưng lẹ như chớp rút ra cây Tàn Chí Quái Đao toát ánh sáng lạnh căm hồn.

Chàng lăm lăm cây quái đao nơi tay, xạ hai mắt sáng rực tợ tinh cầu ngay mặt Liệt Dương Quái Lão, biểu lộ huyết thù đang sôi cùng độ.

Đang trong tình trạng bi thảm, chợt ngó thấy Chí Tôn cầm trên tay cây Tàn Chí Quái Đao, chực hạ độc thủ với mình, Liệt Dương Quái Lão cổ nuốt vội máu đang phún ra cuồn cuộn, run rẩy hỏi Chí Tôn :

— Thằng tiểu quỉ ngươi thuộc hạng người nào của Cam Lộ Bang mà lại mang trong mình cây Tàn Chí Quái Đao nầy ?

Chí Tôn lạnh toát hồn :

Ha... ha ngươi muốn biết ta thuộc hạng người nào của Cam Lộ Bang à ? trước khi ta ra tay tế độ cho ngươi về bên kia thế giới cực lạc tưởng không cần giấu giếm ngươi làm gì vô ích.

Ta chính là đệ tử của Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn, mang cái di chí của Sư phụ tìm bọn ngươi rửa hận ngày xưa. Chính Cây Lệnh Xé Xác nầy đã hành hình tên đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đan, bây giờ đến lượt ngươi.

Thôi hãy đứng yên, cho ta hành động, có chống cự cũng không thể nào thoát khỏi tay ta đâu ngươi ạ !

Liệt Dương Quái lão nghe những lời Chí Tôn vừa thốt, bất giác rùn mình lẻm, trong gan ruột lão đạo ác ma nghe chừng đau tợ cắt.

Lão ta tự biết không thể nào thoát khỏi tay tự thấu do cây Tàn Chí Quái Đao trên tay của Chí Tôn gây ra, liền rống to máu phọt một vùng :

— Thằng qui sống ta liều chết sống với mầy !

Câu rống chưa kịp dứt, Liệt Dương Quái Lão đã vận dụng công lực sanh bình đẩy song chưởng nhằm ngay Chí Tôn ào ào tới, đỏ rực tợ một vầng lửa chu vi có đến gần một trượng.

Chí Tôn vốn đã đề phòng từ trước chàng không đón đỡ chỉ xẻ mình như ma muội vượt ra vùng lưới lửa thần tám thước.

Cái thân pháp lẹ như sét giật lưng trời.

Ầm ầm !

Hai tiếng nổ rền trời, tường chừng sập đổ cả hang động.

Cát bụi tung bay mịt mù.

Cánh cửa thạch thất bị ngọn hỏa chưởng cháy nám đen, kình khí lại quật tốc văng vào vách động đổ xuống vuông ào ào...

Bốn bề vách động run chuyển tựa hồ địa chấn.

Quả thật là không khiếp.

Chí Tôn hốt hoảng nhìn cánh cửa thạch thất chẳng hề chớp.

Một vùng nám đen chu vi có ngoài hai trượng.

Chàng thầm nghĩ, nếu nội thân không có khí đạo Lưỡng Cực Chân Ngươn phò trì, chắc chắn chàng sẽ bị đốt cháy theo vách đá ấy rồi.

Liệt Dương Chưởng quả nhiệm võ công thâm khốc, hèn nào cách mấy tháng trước Chí Tôn chẳng suýt chết vì ngọn hỏa phong nầy.

Thế nhưng sau khi huy ra hai luồng hỏa chưởng với toàn bộ

http://tieulun.hopto.org

nội lực vẫn không quật ngã được kình địch, vết nội thương của Liệt Dương Quái Lão càng trầm trọng thêm hơn, máu tươi từ cửa mồm phún ra như suối.

Lão đại ác ma đứng dựa lưng vào vách đá thở lên như sấm nổ, sắc mặt đỏ bừng tợ lửa, của hắn đã biến tan màu đồng sậm các đạo quản cơ hồ đã bị bế tắt.

Tình trạng cực kỳ thê thảm.

Ngưng hắn thân mình đi một lúc khá lâu, Chí Tôn mới từ xê lại gần chỗ đứng của lão đại ác ma Liệt Dương Quái Lão.

Chàng giơ cây Tàn Chi Quái Đao lên khởi đầu, gương mặt đẹp tuyệt thế nặng trầm sát khí, chàng trỏ vào mặt Liệt Dương Quái Lão thét to lên chấn động cả động cốc :

— Ác đạo Liệt Dương Quái Lão, ngày trước ngươi đã vay món nợ máu chồng cao bằng núi, cả hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang thì ngày nay ngươi phải trả lại bằng máu cho những vong hồn oan uổng đó.

Ta thừa cái di chỉ của sư phụ dùng cây Tàn Chi Quái Đao nầy phân thây ngươi ra rửa sạch hận cừu xưa.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã chớp lóc cây Tàn Chi Quái Đao phóng thân mình tới đưa một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn thần tốc.

Một vệt sáng như tia sét nháng lên.

Ánh đao tấn công theo phương vị nào không thể nào thấy rõ.

Liệt Dương Quái Lão hết phương tránh né, rống lên một tiếng thảm khốc.

Cả động cốc lồng lộng tiếng rống đó.

Bốn vật đen bắn vọt lên vách động.

Thân hình to lớn của lão đại ác ma ngã huỵch xuống đất, máu đào phún ra lan tràn cả mặt đất.

Trên ngực của Liệt Dương Quái Lão cũng bị cây Tàn Chi Quái Đao khoét thủng một lỗ, bày trọn trái tim ra ngoài, bốc khí nóng ngùng ngụt càng trông càng thêm khiếp đảm vô ngần.

Lão Đại ác ma chết không kịp giãy giụa, thi thể chia lìa vô cùng khủng khiếp ai thấy cũng phải rùn mình sởn gáy.

Giết xong tên đại cừu nhân, Chí Tôn đứng nhìn máu thịt bày trên mặt thạch thất một hồi lâu.

Bất giác Chí Tôn buông tiếng thở dài :

— Oán thù trả mãi biết bao giờ cho xong được, nợ máu phải trả

bằng máu đó là luật công bình của chốn võ lâm, nhưng xương thịt chồng chồng cao bao nhiêu thù hận càng sâu rộng bấy nhiêu.

Chàng cất cây Tàn Chi Quái Đao vào mình; thò tay rút ra quyển Huyết Hải Thâm Cừu, lật ngay trang nhứt, cúi xuống chấm máu lão đại ác ma bôi tên hắn có ghi trên hàng thứ ba, có đề bốn chữ Liệt Dương Quái Lão.

Xong xui chàng cất vào.

Kế đó chàng cầm lấy trái tim nóng sốt máu đang chảy ròng ròng xuống đất, ngước ra cửa động mồm khẩn lâm dâm :

— Vong linh Sư phụ có anh thiêng, xin chứng kiến đồ đệ vẫy máu một đại cừu nhân đã từng sát hại trăm mạng người Cam Lộ Bang ngày trước. Tệ đồ nguyện hoàn thành lời thề năm xưa, nếu không chưa hề lùi bước.

Chàng vất trái tim Liệt Dương Quái Lão xuống đất rồi ngậm ngùi ra khỏi thạch thất, lòng cứ tưởng nhớ những ngày cùng với Sư phụ trong hang núi Võ Lăng tập luyện võ công, giờ đâu còn nữa.

Cảnh tượng hải hùng trong một đêm giá tuyết đầy trời còn hiện rõ trước mặt Chí Tôn Sư phụ chàng cũng Dương Chấn Hoàn cùng nhị vị sư thúc nằm im trên vũng máu đông đặc từ lâu.

Chàng rít hận cừu qua hai hàm răng cắn chặt .

— Dù có phơi gan trải mật ta thề giết hết lão ác ma để trả sạch oán cừu cho vong linh Sư phụ ngậm cười nơi cõi dạ đài.

Tâm tình đã dứt khoát Chí Tôn phóng mình bên ngọn đồi phía phải rão mắt kiếm tìm một hang động khác để luyện bộn ngọn chưởng còn lại trước tác Ô Mộc Thần Công của Sư phụ.

Chàng quyết tâm luyện cho được những đường chiêu tuyệt thế nầy trong một thời gian ngắn ngủi nầy.

Đi quanh quẩn một hồi, rốt lại Chí Tôn tìm một cái thạch động vắng tuyệt bóng người lui tới, toàn thể trước sau không có dấu vết nhân vật nào có thể trú ẩn nơi đây cả.

Chàng vào hang quan sát trước sau một chập, sau đó quét dọn sạch sẽ, rồi lấy thức ăn mà chàng đã mua sẵn từ hôm qua tại một thị trấn nhỏ ra ăn uống một hồi.

Xong đâu đó, Chí Tôn ngồi trên phiến đá bằng phẳng, dứt bỏ tâm tình, bài trừ những niệm phức tạp dồn dập trong lòng, cho tinh thần dần dần minh mẫn, thần trí quang đảng một cách lạ lùng.

Chàng như một vị tiêu tiên vừa thoát tục.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ Chí Tôn mới lấy hai mảnh Ô Mộc Bảo Lục tháp lại thành hình mãn nguyệt. Chàng chăm chú đọc những hàng chữ giải chi chít ở phía dưới của bốn đường chiêu tuyệt thế của Tạ Thần Thử Giang.

Bốn đường chiêu đó là :

Lập Chưởng Đồ Long

Thu Phong Lạc Diệp.

Nọ Hải Dương Ba

Càng Khôn Thần Công

Mỗi chiêu đều có giải thích mập mờ khó hiểu, nhưng Chí Tôn càng nghiền ngẫm lại càng nhận thấy một sự huyền vi vô lượng.

Chí Tôn nhập định, tham khảo ngày đêm bốn đường chiêu võ địch chẳng phút giây ngừng nghỉ lãng xao. Chàng nhất định phải thành tựu bốn ngón võ công tuyệt bực nầy rồi sau đó mới nói tới chuyện đi tìm Ngọc Diện Diêm Bà và Xích Phát Âm Ma để trả mối hận cho Sư Môn.

Trừ những lúc cảm thấy quá mỏi mòn, Chí Tôn định thần trong chốc lát hoặc đói khát thì dừng lại mà ăn uống một chập rồi tiếp tục suy lực tìm bí quyết của bốn đường chiêu kinh thiên đó, triền miên theo khối óc cuồng chung quanh những học thuyết võ công kim cổ.

Trải qua thời gian nữa tháng như vậy, trí óc Chí Tôn mới bắt đầu rựng sáng sự huyền thông của chưởng Pháp Ô Mộc Thần Công chẳng khác gì người đi đêm tâm tối chợt thấy ánh bình minh lên.

Bất giác Chí Tôn reo lên :

— Ta đã đạt được mục đích rồi ! nhất định ta sẽ thành công bốn ngọn chưởng võ địch nầy.

Chàng bắt đầu từ chiêu Thu Phong Lạc Diệp luyện trước nữa ngày sau thì đã thành tựu, Chưởng phong nầy vô cùng kỳ bí, khi đánh ra chẳng khác một trận thu phong, nghe nhẹ nhàng phơi phới, nhưng sức tàn phá còn gấp bội lần đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mà chàng đã luyện xong cách đó chẳng bao lâu và đã mang ra thi thố trong trận đấu võ tại ngọn đồi Thần Nữ.

Kế đó Chí Tôn luyện tiếp chiêu Lập Chưởng Đồ Long càng thấy uy vũ của nó có thể đẩy bạt cả núi non, không một thứ võ công nào sánh kịp từ trước đến nay trên chốn giang hồ.

Chí Tôn võ công hoan hỉ, lại tập trung toàn bộ tinh hoa vũ

thuật, nghiền ngẫm chiêu Nọ Hải Dương Ba mãi cho đến ba bốn sau nữa vào đúng giờ Ngọ khi thế mới tựu thành một bầu không khí trầm lặng.

Đường chiêu nầy lại còn thâm khốc hơn ngọn chiêu Lập Chưởng Đồ Long.

Nhưng còn một đường chiêu sau hết Càng Khôn Thần Công Chí Tôn tìm mãi cũng không thể nào ra sự thần bí của nó, những lời chú giải huyền nhiệm như những vì sao trên trời.

Chàng cố trì chí ở lại trong động các thêm ba đêm ngày nhưng vẫn không sao hiểu nổi ngón võ công hầu quái ấy.

Chàng đành cất Ô Mộc Bảo Lục vào mình bước ra khỏi động thì lúc ấy đã vào một buổi bình minh, ánh thái dương từ từ lên, biểu lộ một ngày sáng đẹp huy hoàng.

Thời gian tìm thù rửa hận không còn cho phép Chí Tôn kéo dài thêm nữa. Dù sau chàng cũng đã thành công bốn ngón quái chưởng lỗi đỉnh rồi, có thể đủ sức chống lại Ngọc Diện Diêm Bà và Âm Ma Giáo Chủ.

Chàng đã có thể đương nhiên gặp lại Ngọc Diện Diêm Bà để hỏi tội ngày xưa, mà chẳng còn phải khiếp sợ như trước nữa.

So với đêm đấu võ cùng Ngọc Diện Diêm Bà tại dưới chân đồi Thần nữ, núi Vu Sơn Chí Tôn đã vượt rất xa, ba đường chiêu thâm khốc đem thi thố giang hồ chưa chắc đã có một nhân vật nào chống nổi.

Chí Tôn ra khỏi dãy núi điệp trùng đồi cao chớn chở, chàng tìm quan lộ thẳng đến một thị trấn đông đảo dân cư, nóc gia có đến mấy vạn nối liền sau sát cho tới đồng cỏ bao la.

Chàng bước vô một tửu điếm gọi tửu bảo đem thức ăn rượu ra nhắm, tình cờ nghe lọt vào tai bốn tên cao thủ đang đàm đạo với nhau về cái tin cách đây ít hôm thiếu nữ bịt mặt đã đến Bách Linh Hội nhận chức Hội Trưởng thay cho Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương bị giết đêm nọ tại Tổng Đàn giữa lúc hàng mấy trăm cao thủ canh phòng nghiêm mật.

Theo bên cạnh nàng lại có Quái Bà Tần Phương Lan giữ chức Hộ Pháp cai quản ngoài một trăm cao thủ Bách Linh Hội vừa qui tụ từ các phương trời về sau ngày bị chàng giết chết Nhất Xú Ưng Bất Đan tân lạc.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tất cả bọn giang hồ đang bàn tàn xôn xao về sự xuất hiện lạ lùng của thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan, tại Tổng Đàn Bách Linh Hội và chấn hưng lại môn phái nầy.

Tại sao thiếu nữ bịt mặt lại tự xưng là Hội Trưởng Bách Linh Hội giữa lúc nầy ?

Nàng có liên hệ gì đến Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương và cuộc đời dĩ vãng của Truy Phong Thượng Quan Công Cẩn chăng ?

Chí Tôn hãy còn nhớ rõ lúc gặp nhau tại cánh rừng. Quái Bà Tần Phương Lan từng gọi Thiếu nữ bịt mặt bằng Quận Chúa Bạch Sa Cung đạo phái Nam Hải giờ đây sau lại đột nhiên giữ chức Hội Trưởng Bách Linh Hội thay thế cho Tần My Nương đã thảm tử.

Thiếu nữ bịt mặt định nối Chí Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương đeo đuổi con đường tà dâm chăng ?

Nhất định không thể như thế được, vì chính Thiếu nữ bịt mặt trong một đêm nọ đã lẻn vào hành thích Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương cắt lấy thủ cấp ả nầy mang ra sau núi ương Trườn đặt lên mộ phần Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn, mà chính Hải Âu Quái Khách đã kể lại cho Chí Tôn nghe một cách tường tận khi chàng đến Tổng Đàn Bích Linh Hội đánh nhau cùng với mấy trăm cao thủ, tạo thành trận đại lưu huyết chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm.

Chẳng lẽ môn phái Nam Hải lại phái Quận Chúa Bạch Sa Cung từ vạn dặm đến đây chỉ vì cái thân vọng chiếm đoạt chức Hội Trưởng Bách Linh Hội của Tần My Nương để còn mưu toan điều gì.

Chí Tôn từng hoài nghi Thiếu nữ bịt mặt chính là Hồng Y Nữ Xảo Nhi hóa thân, nhưng chàng đã phải thất vọng khi phát giác ra nàng là một cô gái lạ xa, chẳng hề có một chút liên hệ cùng chàng.

Thiếu nữ bịt mặt không phải người yêu bất tử của chàng : Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà là Quận Chúa Bạch Sa Cung, một cô gái giang hồ xa lạ chưa từng nghe tới tên tuổi một lần nào.

Đến đây đột nhiên Chí Tôn nhớ tới đêm đầu võ tại đỉnh đồi Thần nữ chàng nghe Ngọc Diện Diêm Bà có báo Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hai điều : một là giải quyết dứt khoát món nợ tình giữa ả và Kiếm Khách, rồi kế đó ả đi tìm thủ cứa hận cho Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương trước khi vào núi ẩn mình không bao giờ lộ diện trên chốn giang hồ.

Biết đâu nghe tin Thiếu nữ bịt mặt chiếm huyền Hội Trưởng Bách Linh Hội Ngọc Diện Diêm Bà chàng tìm tới đó để phục thù cho vị đồ đệ tâm đắc nhất đời của nữ đại ác ma đầu dâm ác song tuyệt từng gieo rắc bao nhiêu khủng khiếp, hãi hùng cho giới võ lâm từ mấy mươi năm nay.

Với cái công lực tà quái qui thần run sợ của qui Bà làm sao Thiếu nữ bịt mặt chống đỡ nổi, cho dù Quái Bà Tần Phương Lan có trợ chiến, cả hai cùng dốc hết toàn bộ công lực cũng chưa chắc thoát khỏi một cái chết hãi hùng dưới bàn tay ả đại ma đầu kỳ dâm tuyệt đỏ nhất giang hồ.

Chí Tôn chợt chuyển sang ý niệm muốn quay lại Tổng Đàn Cách Linh Hội một phen nữa, để gặp mặt Ngọc Diện Diêm Bà đấu sức lần thứ hai xem các đường chiêu vừa luyện được có thắng nổi qui Bà hay không, đồng thời chàng giết ả để trả thù cho hai trăm mạng người Cam Lộ Bang.

Kể đó chàng cố phăng tìm cho được sự quái lạ về việc Thiếu nữ bịt mặt vào làm Hội Trưởng Bách Linh Hội, thay cho Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương trong đó có dụng tâm hay tàng ẩn một điều gì.

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ hay ta đến Tổng Đàn Bách Linh Hội xem sự tình diễn biến ra sao rồi sau đó sẽ hay.

Nghĩ xong, Chí Tôn chợt nhìn lại thì thấy bốn tên cao thủ đã say khước đứng dậy loạng choạng xô bàn bước ra ngoài đi thẳng về hướng Tây dường như trở về động cốc.

Chí Tôn gọi Tửu Bảo trả tiền chàng ra khỏi tửu điếm đi được vài mươi trượng, cho xa tầm mắt bộ hành rồi mới khinh lực thân ảo chạy tới núi Sơn Trường.

Chàng đi liền suốt đêm ngày không hề ngừng nghỉ ; linh cảm như báo trước cho chàng biết có những điều chẳng lành đang xảy ra cho Thiếu nữ bịt mặt trong những ngày sắp tới đây .

Trên bước đường trình thẳng tới Tổng Đàn Bách Linh Hội, Chí Tôn vừa đi vừa nghĩ ngợi đến nhiều việc phải hành động.

Thứ nhất, hiện nay chàng đã luyện được bốn đường chiêu tuyệt thế, Mộc Thần Công, công lực một trăm năm mươi phát huy lên cực độ chàng không còn phải sợ khi lâm trận với Ngọc Diện Diêm Bà như lần đầu võ tại ngọn đồi Thần Nữ đêm trăng nọ nữa.

— Chàng sẽ tiến tới một bước xa hơn là tìm luôn Xích Phát Âm

http://tieulun.hopto.org

Ma hồi tội ác của hắn đã làm ngày xưa nhúng tay vào máu của hai trăm mạng người trong Lộ Ban, và hạ độc thủ Sư Môn chàng tại hang núi Vô Lăng.

Sự đối diện với lão đầu nầy Chí Tôn không còn băng khoăn lo sợ như ngày trước.

Kế đó, chàng nhớ lại khi còn nơi cánh rừng già lúc Quái bà Tần Phương Lan định giao đấu với chàng, Thiếu nữ bịt mặt đã phóng mình tới ngăn cản và đã bảo : Chúng ta cứ lên đường lo việc chính rồi sẽ có một ngày nào đó hắn tự đi tìm đến gặp chúng ta.

Bây giờ thì sự thật quả đã rõ ràng rồi, Chí Tôn đang đến Tổng Đàn Bách Linh Hội gặp lại Thiếu nữ bịt mặt, và Quái Bà Tần Phương Lan chẳng hề sai chạy chút nào cả.

Sự tình diễn ra thật vô cùng kỳ diệu đến nỗi dường có những điều tà mị trong đó.

Chí Tôn tự nhũ :

— Chẳng lẽ nào nàng học được phép tiên, biết rõ huyền cơ.

— Chẳng lẽ nào nàng học được phép tiên biết rõ huyền cơ của tạo vật mà đoán được bước diễn trình của kẻ khác.

Chàng lại nghĩ : Chắc hẳn trong câu chuyện có gì bí ẩn, chứ không thể nào mà tự nhiên có cả, nhưng sự thực ra sao khó mà đoán trước được với bộ óc dù thông minh xuất phàm đến đâu.

Chí Tôn cảm thấy ngơ ngẩn cả tâm hồn đời chàng từ bé đến giờ toàn gặp những sự ly kỳ quái lạ, đến nỗi không sao tưởng tượng rằng đó là sự thật có thể xảy ra.

Trải qua ba đêm ngày không dừng bước, đến chiều hôm đó, Chí Tôn sắp đến ngọn cao sơn Tổng Đàn Bách Linh Hội, chàng cảm thấy đói khát nên đáp xuống khu rừng trước mặt bày lương khô ra ăn một chập, đi kiếm suối uống nước, rồi tựa lưng vào gốc cây cổ thụ định thần...

Lát sau, Chí Tôn lại lên đường, nhắm dãy núi điệp trùng dưới bóng tà dương lộ những hình thù kỳ dị tiến tới.

Chẳng bao lâu chàng đến Hoàng Thảo Định, nơi diễn ra trận đại lưu huyết cách đây mấy tháng về trước giữa chàng và bọn cao thủ Bách Linh Hội thi triển toàn bộ võ công sát phạt lẫn nhau.

Chí Tôn hăm hở phóng mình vào Khải Hoàn Môn, lẹ làng tợ con diều hâu đang vỗ cánh.

Một điều lạ lùng hết sức là chẳng hiểu tại sao trên đường vô núi

suốt một quãng dài lúc trước có đến bốn năm cái huyệt động, gồm hàng trăm Đường chủ và cao thủ canh gát giờ đây không hề thoáng thấy một nhân vật nào lai vãng.

Toàn thể im phắt, lặng trầm.

Chí Tôn phát sinh một mối nghi ngờ. Chàng thầm nghĩ cũng có thể trong Tổng Đàn vừa xảy ra một chuyện gì không may, và có thể bọn họ đang dùng quỷ kế lừa chàng vào bẫy rập.

Chàng hết dè dặt bước đến Khải Hoàn Môn. Nơi lão đại ác ma Nhất Xú Ưng Bất Đan đã bị cây Tàn Chi Quái Đao của chàng hành hình dạo nọ trước mặt đông đủ bọn cao thủ Vũ lâm.

Tuyệt nhiên không thấy một bóng người thấp thoáng, trước sau lặng lẽ như cảnh nhà mồ.

Chí Tôn đưa mắt nhìn ngơ ngác một hồi, rồi mạnh dạng bước vào Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Chàng nghĩ đến cái thần thú bất phàm của mình, lại mang theo bốn ngọn quái chưởng vô địch kẻ thù khó mà hạ chàng một cách dễ dàng nên chẳng chút ngần ngại tiến sâu vô phía trong, để lùng soát bọn người Bách Linh Hội xem chúng đang tụ tập ở chỗ nào.

Chợt trong thời gian đó, bốn người cao thủ từ trong phóng ra, chắn ngang trước mặt Chí Tôn.

Một lão râu vàng mặt đạo bào mặt cực kỳ hiểm ác ; cất tiếng quát vang như sấm nổ :

— Tiểu tử nào đây, ngươi không sợ mất mạng à ?

Chí Tôn dừng lại, xạ cặp kỳ quan ngay mặt lão mặc đạo bào, nói giọng lạnh lùng như ma muội.

— Câm mồm lại nghe ta hỏi :

— Có Hội trưởng của các ngươi trong Tổng Đàn không ?

Ngay lúc lão mặt áo đạo bào cũng vừa nhận ra mặt Chí Tôn, kinh hãi thảo lui ra một bước :

— Tiểu tử, ngươi chính là...

Chí Tôn khô khan đáp :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Ba tên cao thủ kia đồng trợ hung quang, sững sốt nhìn Chí Tôn một chập đồng thanh quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Lão mặc áo đạo bào rống lên :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta chạy trốn cho mau !

Lập tức bốn cao thủ Bách Linh Hội quay mình định phóng vào trong chạy trốn nhân vật tà thần khủng bố.

Chí Tôn hét lớn :

— Dừng lại tất cả, chạy ta giết hết bây giờ.

Tiếng hét của Chí Tôn chẳng khác nào lệnh truyền của Diêm Chúa, khiến cho bốn tên cao thủ ngừng lại, không dám bỏ chạy thêm một bước nào nữa, vì chúng biết có chạy thêm cũng vô ích.

Thân hình bọn chúng run lên lập cập, mặt, mũi xám nghịch như tờ lá chuối trong lòng đồng nghĩ như nhau : Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, Tổng Đàn Bách Linh Hội lần nầy, khỏi cần phải hỏi, nơi đây sắp diễn ra một trận đại lưu huyết kinh hồn không sao tránh được, Bách Linh Hội quả đã đến ngày tận mạt vô phương cứu vãn.

Bốn tên cao thủ quay lại đứng yên không dám nhúc nhích.Chúng trỏ những cặp mắt kinh hồn nhìn Chí Tôn.

Chí Tôn xẻ mình tới quát hỏi :

— Hội trưởng các ngươi đang ở nơi nào ? phải khai ngay, nếu trái lệnh ta thành ma cả đấy.

Bốn tên cao thủ im phăng phắc, chỉ lấy mắt nhìn ngay, chẳng một ai dám trả lời câu hỏi của Chí Tôn.

Chí Tôn trợn cặp mắt phóng xạ hào quang :

— Các ngươi muốn chết đấy à !

Hữu chưởng chàng đồng thời phát động lên như muốn ra tay quật hai tên cao thủ đứng gần chàng nhất.

Bọn cao thủ Bách Linh Hội run rẩy cả thân mình, đứng im lặng chờ một cái chết mà chúng biết là thảm thiết lắm. Không một ai hở môi tiết lộ một lời nào cả.

Giữa bầu không khí căng thẳng đó, chợt có một bóng người từ trong phóng ra giữa trường,

Bóng ấy chính là đường chủ Tổng Đàn Bách Linh Hội vừa nghe động xuất hiện cho rõ sự tình.

Vừa trông thấy Chí Tôn, Đường Chủ Tổng Đàn vội hỏi :

— Thiếu hiệp có phải đến đây có phải tìm gặp tân Hội Trưởng của chúng ta chăng ?

Chí Tôn gật đầu :

— Đúng như vậy ! ta đến đây tìm tân Hội Trưởng của các người có một chút việc, hiện nay hội trưởng ở nơi nào ?

Đường chủ Tổng Đàn Hội Bách Linh lắc lư chiếc đầu to tướng trầm trầm đáp :

— Hiện nay tân Hội Trưởng không có mặt trong tổng đàn. Tiểu hiệp có vào đây cũng chẳng ích gì.

Chí Tôn trầm lặng quát :

— Ngươi định lừa dối ta à ?

Đường chủ Tổng Đàn có vẻ quả quyết :

— Sự thực như thế, nếu tiểu hiệp không tin ta hãy vào trong hỏi tự khắc sẽ rõ lời ta có đúng hay sai.

Cho tới bây giờ Chí Tôn mới tin lời nói của Đường chủ Tổng Đàn là có vẻ thành thật.

— Chàng lại hỏi Tân Hội trưởng của các người hiện ở nơi nào ? Hiện nay các ngươi không thể giấu giếm ta được,

Giọng nói của Đường chủ Tổng Đàn như bi thảm :

— Tân Hội trưởng chúng ta đã bị bắt dẫn đi rồi.

Bất giác Chí Tôn kinh hoảng lên .

— Tân Hội Trưởng.

— Tân Hội Trưởng đã bị bắt ?

— Đúng như vậy !

Chí Tôn trỏ cặp mắt kỳ quang tỏ vẻ hết sức quái dị, Chàng không thể nào tưởng tượng được sự tình diễn đến như thế.

Thật vậy Thiếu nữ bịt mặt rất cao cường lại thêm Quái Bà Tân Phương Lan trợ lực kẻ bắt nàng phải là một nhân vật thần quái, chứ không thể nào là một cao thủ tầm thường được.

Vậy ai đã bắt nàng ?

Chí Tôn kích động hỏi đường chủ Tổng Đàn Bách Linh Hội.

— Nhưng ai đã bắt Tân Hội Trưởng Bách Linh Hội, các ngươi có rõ danh hiệu nhân vật đó không ?

Đường chủ Tổng Đạn đáp :

— Chúng ta được biết kẻ bắt Tân Hội Trưởng chính là Sư phụ của Cựu Hội Trưởng Tân Ngọc Diện Diêm Bà, bởi vì Quỷ bà buộc tội Tân Hội Trưởng đã giết chết môn đồ đem thủ cấp tế mộ Truy Phong kiếm trong đêm nọ, nên giờ đây tìm đến để phục thù.

Nghe Đường Chủ Tổng Đàn Bách Linh Hội nói tới đây, sát khí lấy lừng trên gương mặt Chí Tôn chàng quát to lên :

— Hiện nay bọn họ đang ở nơi nào ?

Năm tên cao thủ Bách Linh Hội đột nhiên thấy sát khí bốc mờ

http://tieulun.hopto.org

trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, chúng ngờ chàng là đồng phái với Ngọc Diện Diêm Bà, cả thảy đều kinh hải không một ai đáp lời được cả :

Trong cổ họng dường như có vật gì ngăn chận lại; thân hình run rẩy không ngừng.

Chí Tôn nóng nẩy thét :

— Các ngươi nói ra mau, hiệc ma đầu kia còn ở trong Tổng Đàn hay đã đi nơi khác ? Các ngươi phải nói thật nếu nghịch ý ta là mất mạng ngay đây !

Câu hỏi vu vơ của Chí Tôn khiến cho bọn cao thủ Bách Linh Hội tưởng lầm Nữ ma đầu mà chàng vừa hỏi đó chính là Thiếu nữ bịt mặt, Tân Hội Trưởng Bách Linh Hội nên chúng càng thêm sợ hải vô cùng. Chúng quá quyết thêm nghi hoặc chàng là đồng bọn của Ngọc Diện Diêm Bà đi tìm thù rửa hận.

Đến cả Đường Chủ Tổng Đàn cũng xám nghịt cả mặt đồng thời trong lòng xốn gộng không ngớt.

Chí Tôn giận giữ quát to :

— Các ngươi toàn là vô dụng cả !

Thế thì hữu chưởng của chàng huy ra luồng áp khí mạnh tạo hắt luôn năm người tung ra xa ba trượng lão đảo quỵ xuống đất thẳng khác những cánh diều đột ngột bị đứt dây.

Cũng may là Chí Tôn không hạ địch thủ, dụng ý chỉ đẩy bọn cao thủ nầy vọt ra hai bên chừa lối cho chàng vào Tổng Đàn thôi, chứ không hề làm thương hại một ai cả.

Đồng thời chàng nhắc bổng thân hình theo con đường đầy bóng mát, nhắm Tổng Đàn phóng vào như một vệt khói lờ mờ.

Liên tiếp chạy ngay lên tòa nhà nguy nga tráng lệ dọc theo con đường Tổng Đàn, Chí Tôn vẫn không hề trông thấy một chiếc bóng cao thủ nào thấp thoáng bên trong cả.

Toàn thể đều im phăng phắt, Tổng Đàn trang hoàng lộng lẫy như cung điện của các vị vua chúa ngày xưa.

Chí Tôn kinh dị nhủ thầm :

— Quái lạ thật ! Không lẽ tất cả bọn cao thủ trong Tổng Đàn đều bị nữ ma đầu hạ sát hết rồi sao ?

Chàng đứng nhìn ngơ ngác một hồi lâu, lại phóng vào tòa nhà thứ ba cũng là tòa nhà cuối cùng của Tổng Đàn Bách Linh Hội. Nơi đêm nọ thiếu nữ bịt mặt đã cắt lấy thủ cấp của Chiêu Hồn Điệp Tân Mỹ Nương.

Chàng vừa bước vào tòa nhà đó sộ bất giác Chí Tôn đã phải rung động cả thân hình lên.

Thì ra trước mặt chàng bàn ghế bày la liệt mặt đất máu đọng thành vũng, xác chết nằm ngổn ngang có tới gần năm mươi người, các bộ phận thi thể chia lìa hết sức khủng khiếp.

Mùi thịt xương hào lẫn mùi máu tanh bốc trong bầu không khí nặc nồng khó chịu ? Chí Tôn đã phải ngăn vận nội lực âm trợ khí quản cho được điều hòa theo bình thường.

Tình trạng cực kỳ thê thảm, bi thương chứng tỏ nơi đây vừa diễn ra một trận đánh kinh hồn.

Chí Tôn ngó ngẩn nhìn xác chết một chặp, chàng bước lại gần xem có xác nào khả nghi thiếu nữ bịt mặt hay không.

Sau một lúc quan sát kỹ năm mươi cái xác chết ngắm từng bộ phận rã rời máu chảy đông đặc.

Chẳng thấy gì lạ cả. Chí Tôn tự nghĩ :

— Không lẽ tất cả cao thủ Bách Linh Hội nầy đều bị thảm tử dưới tay Ngọc Diện Diêm Bà ? Tiếc gì ta đến đây chậm trễ một bước, nên nữ đại đầu ma mới có thể hành hung và đã tẩu thoát, chứ nếu không hiện giờ sự tình có thể thay đổi tất cả rồi.

Bây giờ, muốn tìm gặp lại ả quả đã là một việc hết sức khó khăn chắc chắn ả cao bay xa chạy.

Chàng lại chuyển sang ý niệm khác :

— Nhưng còn bọn người cao thủ Bách Linh Hội, có lẽ nào ngoài mấy mươi xác chết nầy và nàng tên ma đầu trước Khải Hoàn Môn lúc nầy. Tổng Đàn Bách Linh Hội không còn một người nào nữa hay sao ?

Chắc chắn phải có một số môn đồ còn chạy trốn lẫn quẩn đâu đây chưa dám lộ diện, chứ chẳng không

Chàng còn nhớ đêm đầu võ tại ngọn đồi Thần Nữ Ngọc Diện Diêm Bà từng nói với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trước khi rời bỏ chốn giang hồ vào núi ẩn mình quả bà sẽ thực hiện hai việc : một là phải giải quyết mối tình giữa ả và kiếm khách, kế đó, trả thù cho Chiêu Hồn Điệp Tân Mỹ Nương, đã chịu thảm hình dưới tay Thiếu nữ bịt mặt đêm nọ.

Vậy thì việc bắt thiếu nữ bịt mặt dẫn đi chính là Ngọc Diện

http://tieulun.hopto.org

Diêm bà thực hiện ý định lúc trước chắc à sẽ giết thiếu nữ để tế vong hồn Chiêu hồn nữ Tân my Nương.

Nhưng hiện nay à đã dẫn thiếu nữ bịt mặt đến nơi nào để hành hình trả thù cho đệ tử ?

Đành rằng, đã biết thiếu nữ bịt mặt không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người yêu cũ của chàng, nhưng Chí Tôn cũng từng nợ ơn cứu tử của nàng tại U Minh Cung, thoát khỏi bàn tay dâm tuyệt của Qui Nữ Mộc Liên Anh và quái bà Nam Hoa Quái Tinh bắt chàng luyện Dương Tinh Ma Công.

Chàng không thể bội ơn nàng được, gặp lúc nàng gặp nạn, chàng phải ra tay để đáp đền.

Chính nên, sự ngộ nạn bất ngờ của Thiếu nữ bịt mặt, khiến cho Chí Tôn hết sức bàng khuâng, chàng cảm thấy giữa chàng và nàng có sự liên hệ gì thầm thúy xâu xa lắm, như khó thể tách rời ra được Cuộc đời cả hai như có một sợi dây vô hình ràng buộc.

Chàng nhất định phải đi tìm nàng, đồng thời gặp lại Ngọc Diện Diêm Bà thực hiện điều mà chàng đã nghĩ.

Chí Tôn quét cặp mắt nhìn qua tòa nhà một lần nữa, chàng quay ra ngoài cửa Khải Hoàn Môn, đến chỗ bọn cao thủ bị chàng cật vấn lúc nãy xem chúng còn đấy chăng.

Chàng rảo bước chung quanh tìm năm tên cao thủ Bách Linh Hội, thì chúng đã trốn chạy đi đâu từ lâu rồi, chẳng hề thấy tăm dạng một tên nào lẩn quẩn đâu đây cả.

Chí Tôn vô cùng bối rối, chàng không biết hỏi ai để biết tung tích của Thiếu nữ bịt mặt và Ngọc Diện Diêm Bà, khi nãy đã chạy về hướng nào để theo kịp cứu nàng khỏi bàn tay độc ác của nữ ma.

Lúc nãy, vì chàng quá nóng nảy không đợi hỏi xong câu chuyện bây giờ làm sao chàng tìm ra manh mối.

Chung quanh Hoàng Thảo Đình vắng lặng như một bãi tha ma, gió rít từng cơn nghe đến rợn người.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn hết sức chán nản, trong tâm can bình như có trận lửa đốt trong đó.

Chàng chưa biết phải định liệu thế nào có thể giải cứu Thiếu nữ bịt mặt thoát khỏi tử thần trong tay Ngọc Diện Diêm Bà.

Nàng đã lọt vào tay à, chắc chắn phải chịu cực hình thảm khốc do sự phục thù của à.

Đột nhiên, ngay sau phút giây nặng trĩm ấy, một tiếng rú thảm

[illegible] theo luồng gió văng vẳng đưa đến tai Chí Tôn.

Tiếng rú đó, theo thính lực đo lường thì phát ra cách khoảng [illegible] người một dặm từ phía sau dãy núi Tổng Đàn Bách Linh Hội [illegible] ngang khu rừng rậm cây cối điệp trùng.

Chí Tôn giật mình hướng mắt về phía sau núi, vận thính lực tột độ, để nghe tiếp sự động tịnh vừa xảy ra, trước khi nhận định phương vị của tiếng rú, để xem đó là trạng thái gì.

Nhưng tiếng rú hãi hùng sau khi dứt đi, lại im bặt luôn, bầu không khí trở lại nặng trầm như trước, chẳng hề thấy tăm dạng gì nữa cả. Rừng thiêng được tấm màu huyền bí vô cùng.

Chờ thêm giây phút không động tịnh chi hết. Chí Tôn quét cặp kỳ quang một lượt lắm bẩm:

— Lạ thật ! Tiếng ai kêu thê thảm phía sau núi rồi im đi luôn, hay là tiếng kêu của Quận Chúa Bạch Sa Cung, có thể đang bị Ngọc Diện Diêm Bà hành quyết cũng chưa biết chừng.

Vậy ta hãy đến đó xem thử thế nào cho biết sự tình của tiếng rú vừa rồi.

Nghĩ xong, Chí Tôn nhắm ngay dãy núi Tổng Đàn Bách Linh Hội phóng đi như con ác điểu.

Vượt qua khỏi một ngọn đồi, Chí Tôn xạ hai luồng kỳ quang quét lên ba đỉnh ngọn núi cao trước mặt, cách ngoài đồi cao nhất năm mươi trượng xem có bóng cao thủ nào thấp thoáng hay không.

Chẳng thấy gì lạ chàng toan nhảy mình lên đỉnh đồi cao nhất nhìn xuống, thì bất chợt từ phía dãy núi, có một khu rừng cây cối rậm rạp, phạm vi có đến hai dặm đường dài.

Giữa khu rừng vô số bóng người đang quây quần tụ họp, đếm thoáng qua có ít lắm cũng vài trăm tên, tới lui qua lại như bầy ác thú đến ngày quần họp cùng nhau.

Bất giác Chí Tôn kêu lên :

— Ồ bọn họ đây rồi !

Chàng dùng ngay thân pháp ảo huyễn Di Ảnh Kỳ Hình lẹ làng như ma mưội lắc mình một cái, phóng tới chỗ cánh rừng có vô số bóng người khả nghi là cao thủ Bách Linh Hội đó.

Còn cách chừng hai mươi trượng, Chí Tôn nhận ra ngoài hai trăm cao thủ đang đứng vây một mô đất khá rộng, bọn chúng như đang chờ điều gì quan trọng sắp diễn ra.

http://tieulun.hopto.org

Chung quanh mộ địa nầy, có nhiều cây tòng, cây bá to lớn, cành lá um tùm, che rậm mất cả một vùng chu vi ngoài mười trượng.

Chí Tôn không vội đáp ngay mộ địa, mà chàng chỉ nhắm ngay giữa làn cây rậm nhất, xem đó là bọn cao thủ nào, có đúng là người của Bách Linh Hội không.

Quét cặp kỳ quang ngang sân trường một lượt, bất giác Chí Tôn cảm thấy ngọn lửa căm thù đột ngột cháy phừng dậy, sát khí xung lên trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Thì ra Thiếu nữ bịt mặt đã bị trói ở giữa bia mộ đối diện ngay nữ đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà đang xạ hai luồng mắt xanh lạnh lẽo ngay mặt nàng, như chực nuốt sống. Qui Bà có vẽ oán thù Thiếu nữ bịt mặt đến cực độ.

Riêng Quái Bà Tấn Phương Lan, thì đầu tóc bà như ổ quạ, áo bám đất bụi dơ bẩn. hai bên khóe mồm chảy ra từng giọt máu đào, trông tình trạng vô cùng khiếp hải.

Thân hình Quái Bà luôn lắc lư lão đảo đứng hết muốn vững, hiển nhiên đã mang nhiều vết trọng thương trong tạn phủ, các huyệt đạo đã bị chấn động do một áp lực đó vừa tạo ra.

Bọn cao thủ đứng chung quanh tràng há hốc mồm, ai nấy đều hiển hiện trên gương mặt vẽ lo sợ khủng khiếp khác thường nhưng chẳng một ai dám phóng ra động thủ cả.

Lúc ấy, gương mặt Ngọc Diện Diêm Bà tràn đầy sát khí chẳng khác Hồ ly Tinh đang chực đớp hồn người.

Qui bà trỏ thiếu nữ bịt mặt hét :

— Loài ma nữ mi có chịu cung khai không ? Có phải chính ngươi đã cắt thủ cấp Chiêu hồn Điệp Tấn My Nương môn đồ của ta, mang ra ngôi mộ gã Hắc Đạo truy phong Kiếm thượng quan Công Cẩn này chăng ?

Ngươi hãy trả lời cho mau, nghịch ý ta sẽ bị quật nát thây trên ngôi mộ này, để đền lại tội ác mà ngươi đã làm.

Thiếu nữ bịt mặt trợn mắt phóng hai luồng sáng kỳ dị xuyên qua lỗ thủng vuông lụa điều trùm tận mang tai chiếu thẳng vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà biểu lộ sự căm thù vô tả.

Tuy vậy thân hình nàng không thấy một chút khẻ động có thể các huyệt đạo trong cơ thể đã bị Ngọc Diện Diêm bà khóa chặt từ lâu rồi không còn vẫy vùng cựa quậy gì được nữa.

Nàng chỉ thết lanh lãnh :

— Qui bà có giết ta thì cứ hạ thủ, đừng hỏi dài dòng vô ích. Ta chẳng hề chịu khai một điều gì cho ngươi đâu.

Ngọc Diện Diêm Bà xê mình tới hai bước :

— Quả thật số ngươi đã tận rồi nợ máu đã vay thì phải trả bằng máu, đừng oán trách ai cả.

Qui bà phất động ngọc thủ toan đưa ra một ngọn Phi Chỉ Đoạn Hồn kết liễu đời Thiếu nữ bịt mặt.

Nhưng trong lúc Quái Bà Tấn Phương Lan đã chùi sạch máu mồm, lão đảo thân hình bước tới, cách Ngọc Diện Diêm Bà khoảng hai trượng dừng lại, trỏ vào mặt Quái Bà quát giọng khàn khàn lên thê thảm :

— Qui bà dừng tay lại. Nếu ngươi dám cả gan làm tổn hại đến tính mạng của Quận chúa nhà ta, thì tất cả Phái Nam Hải sẽ đến đất Trung Nguyên nếu một phen chết sống cùng ngươi, chừng ấy, máu phơi đất bằng, thây chồng tợ núi, bao nhiêu tội ác sẽ thuộc về ngươi

Ngọc Diện Diêm Bà day qua Quái Bà Tấn Phương Lan, trỏ mắt nhìn sắng sặc như Hồ Ly Tinh.

Qui bà khinh thường bảo :

— Ha ha. . đối với ta, Phái Nam Hải Bạch Sa Cung dầu thế đem danh từ đó mà đe dọa được, dù cho bọn ngươi có tài dời núi lấp sông chăng nữa. nhưng khi đối diện với ta rồi, cũng chỉ rước cái chết thê thảm mà thôi. Tốt hơn, mi cầm mồm lại, ta sẽ cho một hình phạt nhẹ hơn.

Bây giờ, để ta xử tội con bé nầy trước, rồi sau đó tới lượt ngươi, nếu trái lệnh, cả hai cùng tan xác một lượt đấy.

Gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội đứng ngoài tràng nghe Ngọc Diện Diêm Bà nói thế, cả thảy điều im lặng, chẳng ai dám có một phản ứng nào cả, vì tự biết mình chưa phải là kình địch của qui bà, dù tất cả xông vào đấy, cũng chỉ như lấy trứng chọi vào đá mà thôi.

Đến đây. Chí Tôn mới phát giác tại sao Tổng Đàn Bách Linh Hội vắng tuyệt bóng người thì ra, bọn chúng quần tụ trên mộ địa nầy để xem Ngọc Diện Diêm Bà xử tội Thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tấn Phương Lan để trả thù cái chết của Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương đ[illegible]ọ.

Chàng đã [illegible]ám đưa mắt xuống mộ tràng theo dõi từng cử động

http://tieulun.hopto.org

nhỏ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Trong khi Ngọc Diện Diêm Bà đã xê mình lại đối diện với Thiếu nữ bịt mặt như lúc nảy vùng cười ghê rợn :

— Loài ma nữ ác độc, mi đã toan dám chống lại lời ta, thì phải chịu lấy cái cực hình đoạn đầu, mpi bọng trước ngôi mộ nầy, xem gan của ngươi lớn đến bậc nào cho biết.

Lời chưa kịp dứt, thân hình của Qui bà lẹ tợ bóng vong linh xẹt qua đám cao thủ Bách Linh Hội rồi liền trở về chỗ cũ.

Hành động nầy nhanh đến khắp cả tràng không một ai trông thấy cho rõ ràng lúc Qui bà ra tay.

Đến khi, Ngọc Diện Diêm Bà ngưng thân hình lại, thì đã thấy trên tay Qui Bà cầm lăm lăm một thanh kiếm dài, sáng lòa như vệt hàn quang chói lòa, khí thép bốc lạnh căm hơn.

Qui bà thét to :

— Ma nữ, ngươi phải chết dưới ngọn gươm nầy.

Qui Bà Tấn Phương Lan trông thấy thiếu nữ bịt mặt sắp bị Ngọc Diện Diêm Bà hành hình, liền quát lên một tiếng khàn khàn tả hữu chưởng đẩy ra hai luồng kình khí nặng như núi lở.

Chỉ thấy, Ngọc Diện Diêm Bà đứng yên một chỗ đầu mình không hề nhúc nhích tả chưởng từ từ giơ lên quét tréo một đường dài trông nhẹ nhàng như chẳng có gì lợi hại.

Bộp...

Theo tiếng sấm chưởng phát nổ, Qui Bà Tấn Phương Lan rú lên một tiếng thê thảm, toàn thân bị chấn động bay ra ng9ài hai trượng, rơi xuống đất im lìm.

Qui Bà đã như một cái xác không hồn, mồm ói ra một vũng máu tươi, cực kỳ ghê rợn.

Gần hai trăm cao thủ Bách Linh Hội chung quanh tràng, đồng loạt xôn xao một lúc, nhưng chẳng có một người nào dám phóng vào tràng đương đầu cùng Ngọc Diện Diêm Bà cả.

Bọn chúng tự biết trước nếu ra mặt đương nhiên chống cự với Ngọc Diện Diêm Bà, rốt cuộc, cũng chỉ rước lấy cái chết oan uổng, chứ không thể nào cứu vãn tình thế lại được.

Theo thần thú thần qui kiến sầu của Qui bà, bọn cao thủ Bách Linh hội, dù số lượng đông đảo, như muốn cứu lấy thiếu nữ bịt mặt quả là một chuyện ảo tưởng. hoang đường.

Ngọc Diện Diêm Bà có thể giết sạch bọn chúng tại tràng một cách hết sức dễ dàng như phất bàn tay.

Cảnh máu thịt phơi bày trong Hội trường Bách Linh Hội cũng đủ chứng tỏ hùng hồn cùng bọn chúng rồi.

Vì vậy, chúng chỉ trố mắt nhìn vào tràng im phăng phắt, không nghe thoáng động một hơi thở.

Sau khi dời cặp mắt xanh vời sáng chớp tợ hồ ly tinh hiện hình, quét ngang bọn cao thủ Bách Linh Hội một lượt. Ngọc Diện Diêm Bà từ từ giơ thanh trường kiếm sắt bén lên khỏi đầu.

Ả xê mình dần dần tới chỗ thiếu nữ bịt mặt dường như qui dữ đang lúc bắt hồn người.

Xem tình trạng nầy, cũng biết thiếu nữ bịt mặt sắp rơi đầu dưới thanh trường kiếm của qui bà trong ánh chớp thời gian tới đây, không còn phương cách nào cứu vãn được nữa.

Các cao thủ Bách Linh Hội thảy đều nín thở, chờ đến biến cố thảm khốc diễn ra trên mộ địa.

Không chậm trễ thêm một phút giây nào nữa, Chí Tôn thò hữu chưởng vào lòng rút cây Tàn Chi Quái Đao chực sẵn chàng sợ Thiếu nữ bịt mặt bị Qui Bà hành hình trước khi chàng phóng xuống tràng.

Giờ phút hồi hộp trong bầu không khí nặng trầm, đến như nghẹt thở của những cao thủ có mặt.

Lúc ấy, Ngọc Diện Diêm Bà đã đến gần Thiếu nữ bịt mặt, nghiến răng trèo trẹo :

— Trước khi đến tội ác ngươi chịu cung khai chưa ? Có phải ngươi đã cắt thủ cấp môn đồ ta hay còn một kẻ nào khác ?

Thiếu nữ bịt mặt rít hận thù :

— Qui bà cầm mồm lại. Sống ta không giết được ngươi thề chết cũng bắt hồn ngươi để trả mối hận thù.

Ngọc Diện Diêm Bà hét :

— Ngươi phải chết !

Qui Bà phất động thanh trường kiếm toan phóng tới kết liễu tính mệnh Thiếu nữ bịt mặt.

Nhưng cùng thời gian, một tia chớp nhoáng lên Chí Tôn đã ra tay nhanh như luồng điện chớp.

Phập !

Một vệt sáng lòa cầm ngập vào thân tòng sát bên ngôi mộ đá

http://tieulun.hopto.org

đang cột thiếu nữ bịt mặt.

Chừng trông kỹ lại, thì đó là cây Tàn Chi Quái Đao, hình thù vô cùng kỳ dị, ánh sáng chói lòa.

Tất cả bọn cao thủ Bách Linh Hội sững sờ lẫn kinh hoàng một lúc, đồng thanh quát :

— Lệnh Xé Xác !

Ba tiếng Lệnh Xé Xác chấn động vùng hoang mộ một chặp lâu hãy còn dư âm vào vách núi điệp trùng ở trên cao.

Bọn chúng không hiểu lệnh xé xác hiện đến nơi đây trong giờ phút nầy với mục đích gì ?

Chỉ có Ngọc Diện Diêm Bà biết rõ hơn ai hết. Kẻ thù lại tìm quỉ bà đòi món nợ máu năm xưa, một trận huyết sát hai trăm cao thủ Cam Lộ Bang tại Võ Lăng.

Thế nhưng ả hết sức kinh dị, không hiểu tại sao Chủ Nhân Lệnh Xé Xác còn sống sót đến bây giờ.

Rõ ràng đêm đấu võ tại núi Vu Sơn cách đây Thần nữ vài đặm Kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã cùng nhân vật khủng bố nầy nhảy xuống vực sâu ngàn trượng hủy mình dưới ấy, trước sự chứng kiến của ả.

Vì sao hắn còn xuất hiện ở nơi nầy ?

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác có phải gã thiếu niên đó, hay một nhân vật nào khác ?

Mặc dù vậy, không vì sự có mặt của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác mà quỉ bà khiếp sợ thảo lui một bước nào, trái lại, ả còn khinh khỉnh nhìn cây Tàn Chi Quái Đao, rồi nhìn thiếu nữ bịt mặt.

Thật thế, theo võ công tà quái của Ngọc Diện Diêm Bà ngày nay, đâu còn biết kiên nể bất cứ một ai trên mặt giang hồ nầy nữa. Suốt mười mấy năm không người đối địch, chỉ trừ đại kỳ nhân Chung Ly mộ Hoằng và Sư Tỷ của ả Nam Hoa quái Tinh dưới mắt thật không người.

Quỉ Bà lại nhích động thân hình toan phóng lại hạ thủ thiếu nữ bịt mặt trước, rồi sẽ đối phó với nhân vật khủng bố sau.

Vút !

Một bóng người nhanh nhẹ như ma muội phóng xuống sân trường, một hạt bụi chẳng hề thấy bay, cái thân thủ vô cùng ảo tuyệt, khắp mặt giang hồ chưa chắc tìm ra nhân vật thứ hai.

Bóng ấy chính là Chí Tôn từ trên ngọn cổ thụ đến giữa lúc tình thế Thiếu nữ bịt mặt tợ chiếc lá treo đầu cành, chàng liền lộ diện sừng sững tàng như thiên thần giáng hạ.

Ngọc Diện Diêm Bà ngưng thân hình lại, chiếu hai luồng mắt xanh lạnh lẽo vào mặt Chí Tôn.

Tất cả thủ đồng rống lên kinh hoàng :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Một loạt tiếng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác rúng động cả sân trường, rồi sau đó lại im đi.

Ngọc Diện Diêm Bà thâu hồi thanh trường kiếm quay nhìn Chí Tôn một chặp nói như ma hét ngoài hoang mộ, nghe đứng sững cả tóc gáy :

— Tiểu quỉ ngươi vẫn còn sống sót đấy à ?

Luồng áp khí tự nhiên bộc lộ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn. Chàng lạnh lùng đáp :

— À quỉ bà dâm ác, nếu ta mà chết đi thì lấy ai thu hồi lại món nợ máu ngày nào của hai trăm nhân mạng Cam Lộ Bang. Lần nầy ngươi lại gặp ta rồi coi như số hệ đã định đấy.

Ngọc Diện Diêm Bà má bỗng phấn ửng ra màu tái à trỏ cặp mắt hồ ly tinh đáng khiếp :

— Cám mồn hồi sửa lại quỉ nhỏ. Hãy cho ta biết hiện giờ Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đang ở đâu ?

Nhớ lời dặn dò của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lúc còn tại núi Vu Sơn, Chí Tôn thản nhiên đáp :

— Phạm Thiên Hoa đã chết dưới vực sâu rồi !

Gương mặt Ngọc Diện Diêm Bà càng tái xanh hơn, thân hình thấy khe khẻ rung động không ngừng dường như ả xúc cảm sau khi nghe Chí Tôn báo cái tin Kiếm Khách đã chết.

Mãi chập lâu quỉ bà mới hét :

— Tiểu quỉ, ngươi nói láo ! Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa không thể nào chết được.

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Đó là một sự thật hiển nhiên, tin hay không tùy ở nơi ngươi, ta không cần phải biện bạch để làm gì.

Ngọc Diện Diêm Bà hỏi :

— Nhưng tại sao ngươi lại được an toàn, mà bảo rằng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lại chết ?

http://tieulun.hopto.org

— Người đời tử sanh hữu mạng, ta nhờ một sự kỳ ngộ nên còn sống sót tìm ngươi đây.

Lặng đi một lúc, Ngọc Diện Diêm Bà rưng rưng giọt lệ, mồm lẩm nhẩm như để một mình nghe :

— Phạm Thiên Hoa đã chết thật rồi !

Quỉ Bà âm thầm khóc !

Thật là một chuyện không ai ngờ trước được, một nữ đại ma đầu dâm ác tột bực lại có giây phút lương nhân về lại với bản chất con người.

Có lẽ, đây là lần thứ nhất trong đời Ngọc Diện Diêm Bà biết xúc động trước cái chết của người yêu.

Chí Tôn liếc thấy cười thầm, nhưng chàng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như chẳng có gì khác lạ cả.

Ngọc Diện Diêm Bà im lặng một lúc lâu, sát khí trên gương mặt đẹp mê hồn làm dịu lại.

Chí Tôn thừa dịp đó nhìn qua ngôi mộ đất thấy thiếu nữ bịt mặt dựa lưng vào tấm bia nhìn chàng chằm chặp, nàng lộ vẻ ngạc nhiên vì sự có mặt của chàng trong giờ phút sau cùng.

Tuy thiếu nữ bịt mặt không cử động được, nhưng trí giác hẳn còn bình tĩnh sáng suốt như thường, nàng có vẻ kích động mãnh liệt nhưng không thốt ra một câu nào cùng chàng cả.

Chí Tôn chợt nhận ra trên bia đá có đề một hàng chữ màu đỏ như dòng máu loang :

« Cố Bách Linh Hội Trưởng Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn Chi Mộ ».

Đến đây. Chí Tôn mới sáng tực cặp kỳ quang, chàng hiểu thấu cái dụng ý của Ngọc Diện Diêm Bà mang thiếu nữ bịt mặt và Quái Bà Tần Phương Lan ra tận nơi nầy để làm gì rồi.

Thì ra nữ quái Ngọc Diện Diêm Bà đã chọn mộ tràng nầy mà ngày trước thiếu nữ bịt mặt đã cắt lấy thủ cấp của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương để hành hình cho xứng đáng với ý nghĩa phục thù cho môn đệ, mà à đã có lời thề trong đêm đấu võ tại ngọn đồi Nữ Thần

Đột nhiên, Chí Tôn nẩy sinh ra một ý niệm khác. Chàng đâm ra hoài nghi về Thiếu nữ bịt mặt.

Chàng nghĩ thầm :

— Quái lạ thật ! Thiếu nữ bịt mặt là ai, sao lại cắt lấy thủ cấp

của Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đặt trên ngôi mộ của Truy Phong Kiếm Thượng Quan Công Cẩn để phải chịu sự báo thù ?

Nàng đã lấy tư cách nào gia nhập Bách Linh Hội, đồng thời lại là Tân Hội Trưởng của hội nầy một cách đường hoàng như thế !

Nàng có phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi chăng ? Rõ ràng Quái Bà Tần Phương Lan gọi nàng là Quận Chúa Bạch Sa Cung rồi sao có chuyện lạ lùng nầy ? Vậy nàng là ai đây ?

Chí Tôn suy nghĩ mãi mà không sao tìm được ánh sáng sự thật về thiếu nữ bịt mặt.

Ngay lúc đó, Ngọc Diện Diêm Bà cũng vừa bình tĩnh lại, tinh thần lang hung tợn bỗng hiện lên trên gương mặt à.

Á hét vang động cả núi rừng :

— Thằng quỉ sống tới số rồi, mới dám tìm gặp ta một lần nữa ở nơi nầy.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Trái lại, chẳng những ngươi không thực hiện được ảo mộng của ngươi mà chính Bản lệnh chủ sẽ sẵn sàng tế độ cho ngươi trên mộ tràng nầy, để đền đáp lại tội ác đã làm tự bấy lâu nay.

Trong đêm đấu võ tại núi Vu Sơn, Ngọc Diện Diêm Bà đã từng biết qua công lực của Chí Tôn hẳn còn kém sút Quỉ Bà mấy bực, chẳng lẽ chỉ không đầy một tháng mà chàng có thể thắng nổi à.

Dĩ nhiên, Quỉ Bà không thể ngờ được chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy Chí Tôn đã luyện được võ công tuyệt thế «Ô Mộc Bảo Lọc» trước sau như đã hai người khác nhau.

Quỉ Bà nào xem Chí Tôn ra gì, vùng « hờ » lạnh lẽo, tỏ vẻ khinh bỉ rồi bảo :

— Tiểu quỉ, số ngươi đã tận rồi, ta sẽ tặng cho ngươi một cái chết chẳng toàn thân thể.

Ngọc Diện Diêm Bà thét dứt, diêu động thanh trường kiếm.

Nhưng à ma đầu vừa thét, Chí Tôn đã lẹ như sét giựt lưng trời theo thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình quay đi một vòng tợ bóng ảm hồn đang phát hiện trong giữa đêm tà.

Chàng trở về phương vị cũ đến không một ai thấy rõ vừa rồi chàng đã hành động những gì.

Trong lúc, Chí Tôn đã dùng ngón võ công Phật Thủ Suy Phong mở các huyệt đạo kém tỏa trong cơ thể Thiếu nữ bịt mặt, đồng thời

http://tieulun.hopto.org

sợi dây trói nàng cũng bị luồng chỉ phong chặt đứt.

Nàng hồi tỉnh lại, rồi đứng dậy như thường, hai luồng sáng huyền diệu chiếu ngay Chí Tôn như ngầm nói sự biết ơn.

Ngọc Diện Diêm Bà giận dữ bắn xạ hai luồng nhỡn quang xanh rờn tợ mắt hổ ly vào mặt Chí Tôn biểu lộ sự giận dữ khôn tả.

Chập lâu Quỉ Bà trầm khiếp bảo :

— Số mạng ngươi đã hỏng rồi tiểu quỉ, đó là tại ngươi tự rước cái chết vào mình chứ chẳng phải tại ta.

Theo đó, Quỉ Bà tung ra một luồng hắc khí nhằm ngay giữa cái đỉnh thiên linh cái của Chí Tôn quật xuống.

Quỉ chủ của Ngọc Diện Diêm Bà xuất phát đến không thể nào tưởng tượng được.

Thiếu nữ bịt mặt hét :

— Hãy coi chừng !

Chí Tôn đồng quát :

— Ma Ảnh Thiên Linh !

Chàng lắc lư thân hình một cái...

Tự nhiên, chàng vượt khỏi màn lưới tử vong cực kỳ khủng khiếp của ám đạo Ma Ảnh Thiên Linh.

Ngọc Diện Diêm Bà ra tay sấm sét đưa luôn hai chiêu Ma Ảnh Thiên Linh giống như chiếc lưới âm hồn chụp tới Chí Tôn một vùng phạm vi có ngoài ba trượng.

Trông thấy Ngọc Diện Diêm Bà hạ độc thủ. Chí Tôn nổi trận lôi đình không thèm tránh né, tả hữu chưởng tức thì dựng người xạ luôn hai luồng kình đạo Lập Chưởng Đồ Long đón nghênh hai đường quỉ chưởng của quỉ Bà.

Ầm... ầm !

Kình lực áp khí đẩy Ngọc Diện Diêm Bà lảo đảo thân hình mấy cái, mới đứng vững trên mặt đất.

Sau một lúc im lặng.

Chí Tôn quát to :

— Nữ ma đầu khá đấy, hãy trông đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp của ta lấy mạng ngươi đây !

Lập tức, Chí tôn xê mình lên ba bước, giơ hữu chưởng huy ra một chiêu Thu Phong Lạc Diệp.

Ngọc Diện Diêm Bà biến hẳn thần sắc không dám đón đỡ dùng

ngay quỉ pháp « Phi Ảnh Âm Hồn » lắc thân hình một cái.

Đột nhiên, Quỉ Bà biến mất trong hư không, chẳng một ai trông thấy rõ hình dáng của ả đầu cả.

Chàng Ngọc Diện Diêm Bà hiện ra, đã thấy ả đứng cách Chí Tôn ngoài bốn trượng về phía tả.

Cái thân thủ bất phàm của Quỉ Bà làm cho Chí Tôn bất giác phải sửng sốt lên một hồi lâu, quả thật ngọn võ công tà quái còn vượt hơn ngón võ công « Di Ảnh Kỳ Hình của chàng một bực.

Các cao thủ đứng ngoài đều kinh hãi trố những luồng hung quang chiếu thẳng vào tràng dõi theo trận đấu.

Chí Tôn giận đến cặp mắt đỏ tợ hai hạt huyết châu, chàng lùng thụt lùi thận hình lại ba bước, một tàn một thôi, theo thế công lôi đình tối thượng chưa bao giờ có.

Đột nhiên, chàng giơ trung chỉ trỏ ngay mặt Ngọc Diện Diêm bà, cất một giọng toát hồn :

— Quỉ Bà, còn một chiêu cuối cùng nếu ta không quật ngã ngươi tại mộ địa nầy thì phải tự quyết tức khắc, thề không bao giờ còn gặp ngươi trên chốn giang hồ nầy nữa.

Liền đó Chí Tôn đưa ra luồng kình khí uy vũ ào ào đến cả sơn hà nghiêng ngửa.

Ngọc Diện Diêm Bà hốt hoảng vận toàn bộ nội lực đẩy ra hai ngọn Âm Dương Khí Công nghinh đón.

Cả không gian thảy đều rung chuyển.

Cùng theo đó một tiếng rống thê thảm vang động cả một trùng phát ra từ cửa miệng Ngọc Diện Diêm Bà.

Quỉ Bà thảo lùi có đến một trượng, đã thấy máu đào từ hai bên mép ứa ra.

Thù khí bốc sôi cùng độ, Chí Tôn trầm rợn quát :

— Quỉ Bà, ngươi phải chết !

Chàng giơ hữu chưởng lên toan quật đường chiêu cuối cùng kết thúc trận đấu...

Đột nhiên giữa phút nặng trầm ấy, có tiếng rống chực xé tét cả màn trời từ trên đưa xuống !

— Dừng tay lại !

Một bóng người lẹ như ma muội vừa phóng vào giữa tràng.

Thiếu nữ bịt mặt thét :

http://tieulun.hopto.org

— Âm ma Giáo Chủ !

Vừa đặt chân xuống tràng, Âm Ma Giáo Chủ đã gầm to lên :

— Thằng quỉ sống, hôm nay Bản Giáo Chủ không giết được ngươi trả thù cho chúng đạo thề chẳng đứng làm người.

Liền trong tiếng rống, Lão đại ác ma đã huy ra một đạo kình khí quái lạ vô cùng.

Chí Tôn quát :

— Thái âm chưởng !

Hữu chưởng chàng tức thì phát động kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa ào ào tới kẻ địch...

Một tiếng nổ tợ trời gầm...

Cả sân trường đều rúng động.

Song phương còn nguyên vị trí, chưa thấy động tịnh chi cả.

Nhưng Âm Ma Giáo Chủ hết sức kinh dị, lão ác ma có vẻ không ngờ mới cách chẳng bao lâu mà võ công của kình địch đáng khiếp đường đó.

Qua chiêu đầu, không thắng nổi Âm ma Giáo chủ, Chí Tôn sôi trào máu hận, xé dịch thân hình nửa trượng, giơ chưởng lên :

— Lão ma, hãy đỡ đường chiêu thứ nhì nầy !

Chấm dứt tiếng quát, Chí Tôn thi triển đường chiêu « Lập Chưởng Đỗ Long » mang theo nội lực mười hai phần, bổ xuống đầu Âm Ma Giáo Chủ...

Thoáng thấy bóng chưởng kỳ dị của Chí Tôn, Âm Ma Giáo Chủ chẳng dám khinh thường, ngầm vận toàn bộ nội lực đẩy ra luồng hàn đạo Thái âm chưởng giá rét mờ trời...

Âm Ma Giáo Chủ bị áp khí kinh thiên của ngọn chưởng Lập Chưởng đỗ Long thảo lui ba bước, thân hình rúng động mãnh liệt...

Lão đại ác ma xạ cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn ma qua vuông vải đen bịt mặt khủng khiếp nhìn Chí Tôn.

Đồng trong ánh chớp thời gian ấy, từ trên không trung bắn xuống một người ra tay như điện...

Bình...

Chí Tôn không kịp dự phòng trúng nhằm ngọn chưởng phong tợ búa lôi thiên của bóng người mới đến bay đi ngoài mười trượng, vượt qua khỏi mộ tràng, rớt ngay lòng vực sâu không đáy.

Thiếu nữ bịt mặt thét :

— Nam Hoa Quái Tinh !

Cùng lúc ấy, có một bóng người khác từ trên đỉnh đổi phóng xuống tuyệt cốc, thủ hữu chưởng chộp lấy Chí Tôn.

Thế nhưng không còn kịp nữa, Chí Tôn đã rơi xuống lòng vực trong khói cuộn mờ.

Hai vệt đen theo đó tung lên không trung rơi rớt thật mau.

Đó là Ô Mộc bảo Lục và Huyết hải thâm Cừu.

Lẹ như sét giựt, Ngọc Diện Diêm Bà xẹt tới chộp ngay một món.

Âm ma giáo Chủ cũng đồng lượt phóng tới đón vật thứ hai.

Thiếu nữ bịt mặt lắc mình đến miệng vực kêu thê thảm.

— Trời ! Anh Chí Tôn.

Ngay lúc ấy bóng người vô hột Chí Tôn đã lao mình trở lên, quét độc nhỡn tợ điện quang qua tràng đầu.

Ngọc Diện Diêm Bà thét lanh lảnh :

— Tà thần Lỗ Đạo !

Bóng người tới sau Nam Hoa Quái Tinh nửa bước chính là Tà thần Lỗ Đạo hằn căm hận gầm vang :

— Bọn ngươi phải chết !

Lập tức một đạo Tử quang Thần từ nội chưởng của Tà Thần Lỗ Đạo bắn tới Ngọc Diện Diêm Bà...

Hãi hùng hiện lên gương mặt, Ngọc Diện Diêm Bà lẹ như chớp giật, dùng ngay thân pháp Phi Ảnh Âm Hồn lắc mình biến mất

Chẳng cần tìm dấu vết Ngọc Diện Diêm Bà, Tà Thần Lỗ Đạo lại xạ tới Âm Ma Giáo Chủ một luồng Tử quang Thần chớp lóe tợn hồn.

Âm Ma Giáo Chủ lo sợ, vội vận nội lực lên hữu chưởng huy ra luồng kình đạo rét buốt đầy trời nghênh đón...

Ầm...

Âm Ma Giáo Chủ lùi hai bước.

Nam Hoa Quái Tinh chẳng dám chậm trễ xẹt đến, hét thánh thót :

— Tà Thần Lỗ Đạo, ngươi phải chết !

Tiếp đó, một màn lưới âm hồn chu vi có đến bảy trượng chụp xuống đầu Tà Thần Lỗ Đạo.

Tà Thần Lỗ Đạo rống tợ trời gầm, liền bắn ra một đạo Tử Quang Thần trí mạng công kẻ địch.

Hai tiếng rống kinh hồn từ cửa miệng của Tà Thần Lỗ Đạo và Nam Hoa Quái Tinh.

Hai thân hình bay ra ngoài mười trượng, rớt vào rừng...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

TUYỆT MỆNH CỐC !

Về phần Chí Tôn rơi xuống vực sâu khoảng ba mươi trượng chạm nhằm bụi cát đăng, rồi mới rớt nằm dưới huyệt cốc.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian, Chí Tôn mới hồi tỉnh dậy, mở mắt ra.

Lúc ấy, trời chưa tối, tuyệt cốc phản chiếu ánh sáng lờ mờ.

Chí Tôn lẹ làng đứng dậy, chợt nghe có sự dị thường trong cơ thể, liền thò tay vào lòng, bất giác hốt hoảng iên.

Quyển Quyết Hải Thâm Cừu đã biến đi đâu mất từ bao giờ.

Cả bão vật Ô Mộc Bảo Lục cũng không còn nữa, chỉ còn vỏn vẹn cây Tàn Chi Quái Đao mà thôi.

Thật ngoài sức tưởng tượng của chàng. Chàng giơ hữu chưởng nhắm vách tuyệt cốc đẩy ra một ngọn chưởng phong...

Lạ lùng thay, chẳng hề nghe tiếng chưởng âm chớp động chi tiết

Gương mặt Chí Tôn tái nhạt, khẽ kêu :

— Chết mất ! Võ công ta đã hỏng hết rồi !

Chí Tôn ngồi phệch xuống, ôm lấy đầu, nước mắt ràn rụa chảy ra.

Chàng hết sức thắc mắc, chẳng hiểu mình thọ độc luồng chưởng phong của nhân vật nào đánh trộm chàng, đến nỗi phế cả công lực như thế.

Còn bảo vật Ô Mộc Thần Công giờ đã lọt vào tay ma đầu nào, nếu Âm Ma Giáo Chủ hay Ngọc Diện Diêm Bà bắt được, luyện hết mười ngón võ tuyệt diệu thế ấy, hợp cùng những đường chiêu khốc lợi của chúng, thì sau nầy, dù chàng có may mắn thoát khỏi tuyệt cốc, con đường phục hận cho Sư môn quả là cơn ác mộng.

Thật lâu, Chí Tôn mới đứng dậy, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một vùng u tối lờ mờ ; chẳng rõ từ mặt đất xuống nơi chàng là bao nhiêu trượng.

Nhưng với công lực của chàng giờ đây, chắc chắn không thể nào lên khỏi tuyệt cốc rồi.

Chí Tôn buông tiếng thở dài, quay qua...

Chàng thấy phía trong tuyệt cốc có một đám cỏ xanh xì.

Giữa đám cỏ có nhiều đốm sáng tợ những ngọn đèn ma, gió lạnh nổi lên từng hồi, như âm phong từ cõi A Tỳ đưa tới khiến Chí Tôn phải rùng mình.

Chừng trông kỹ lại, thì đó là một hang động âm mưu vô số những bộ xương người trắng hếu chồng chất lên nhau.

Chí Tôn vô cùng kinh dị, chàng bước tới đám cỏ nhiều đốm sáng, quét mắt quan sát.

Chàng nhủ thầm :

— Lạ thật ! Đây là hang động nào sao lại có quá nhiều bộ xương người và lần xác mới chết nữa ?

Động tính hiếu kỳ, Chí Tôn do dự một chập, rồi mạnh dạn tiến sâu vô khoảng mười trượng...

Chợt chàng nhận thấy trên mặt đất có dấu máu đào.

Dưới vệt máu cuối cùng lại có một cái tử thi da thịt hãy còn tươi, vết chưởng thủng sâu vào ngực.

Chí Tôn hốt hoảng kêu lên :

— Nam Tà !

Trong lòng chàng vừa lo sợ, vừa lẫn vui mừng, vì cứ theo truyền thuyết võ lâm thì Nam Tà đã tuyệt tích giang hồ từ năm mươi năm qua, chẳng ngờ ngày nay lại phát hiện dưới tuyệt cốc nầy.

Sau một lúc ngơ ngác, bâng khuâng, Chí Tôn tiến lại gần động cốc xem động tịnh thế nào.

Chợt chàng trông thấy trên vách đá cách chừng năm trượng có để ba chữ thật to, đỏ tợ máu :

http://tieulun.hopto.org

Tuyệt Mệnh Cốc.

Bấc giác, Chí Tôn ngơ ngác đi, chưa biết phải tính ra làm sao cả.

Trầm ngâm một lúc, chàng lẩm bẩm :

— Hay ta cứ thử vào đấy xem sao !

Ý đã quyết, Chí Tôn bước vào cánh cửa đá ẩn mình.

Phía trong là một cái thạch động rộng lớn, vách đá bóng nhoáng dị thường, trên trần có gắn một hạt minh Châu to bằng chiếc đấu, chiếu sáng như ban ngày.

Chàng định xế mình lên bước tới vách động, chợt có tiếng quát như sấm nổ :

— Đứng yên đấy !

Tiếng gầm quát nầy làm rung chuyển cả thạch động, khiến Chí Tôn kinh hoàng lên không dám động đậy thân mình.

Một bóng người như từ trong hư ảnh lờ mờ rồi vụt hiện rõ ra

Chí Tôn trông kỹ đó là một vị thần tà, tóc râu bạc phếu, trạc ngoài một trăm năm mươi tuổi, xạ cặp mắt lộ tinh quang như hai ngọn đèn thần.

Vừa trông thấy mặt Chí Tôn, vị thần tà đã rống to gần sập cả thạch động.

— Lạc Bá Đào, ngươi quả đã tới số rồi, hãy trông ngọn Phục Ma Thần Công của ta lấy mạng ngươi đây !

Sau tiếng rống kinh hồn đó, đã thấy toàn thân vị thần tà hiện ra một màu đỏ vòi tợ máu đào, hửu chưởng như lưu quyết giơ lên bằng ngực.

Biết vị thần tà đã lầm lẫn mình với một nhân vật nào đó. Chí Tôn hốt hoảng kêu to :

— Lão tiền bối, văn sinh chính là Chí Tôn đấo chứ không phải Lạc bá Đào nào cả.

Vị thần tà dừng huyết chưởng, ngạc nhiên :

— Sao đó, ngươi không phải thằng xúc xanh Lạc Bá Đào à ?

— Quả thật như thế, văn sinh tên là Dương Chí Tôn chứ không phải danh hiệu mà lão tiền bối vừa bảo.

Vị thần tà trợn cặp mắt thần nhìn kỹ Chí Tôn bỗng nói :

— Ồ, tiểu tử, ngươi quả không phải Lạc Bá Đào, tuổi tác ngươi hãy còn nhỏ hơn hắn rất nhiều.

Chí Tôn nghiêm nghị hỏi vị thần tà :

Thưa lão tiền bối. Lạc Bá Đào là ai ? Hắn có liên hệ đến lão tiền bối, mà thoạt trông lắm văn sinh, người lại thịnh nộ dường ấy ?

Vị thần tà như nổi giận, quát chấn động bốn bề vách đá :

— Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai chưa ?

Chí Tôn thảo lùi một bước :

— Thưa tiền bối, nếu văn sinh không lầm, thì lão tiền bối chính là Nam Tà tuyệt tích giang hồ từ mười năm qua, có phải thế chăng ?

Vị thần tà sáng rực cặp mắt thần :

— Đúng như vậy, chính ta là Nam Tà đây !

Chí Tôn hoan hỉ cung tay :

— Thật là một điều vạn hạnh cho văn sinh, nay tình cờ được diện kiến lão tiền bối, xin làm một đại lễ để tỏ lòng cung kính.

Nói dứt, Chí Tôn toan cúi xuống hành đại lễ.

Nam tà dựng đứng cặp lông mày đỏ chói :

— Đứng yên đấy tiểu tử, ngươi lọt vào Tuyệt Mệnh Cốc nầy có phải do Lạc Bá Đào sai bảo không ?

Chí Tôn lắc đầu :

— Thưa lão tiền bối, văn sinh do một sự tình cờ lọt xuống đây, chứ không hề một ai sai khiến cả, hơn nữa, từ ngày ra mặt giang hồ thì thật văn sinh chưa từng nghe tới tên Lạc Bá Đào một lần nào.

— Thế ngươi có đọc ba chữ « Tuyệt mệnh Cốc » ta để ngoài thạch động chăng ?

— Văn sinh đã đọc qua rồi.

Nam Tà cười rợn tóc gáy :

— Vậy thì số mệnh ngươi đã hỏng rồi !

Vừa nói Nam Tà vừa thò tay vào lòng túi rút ra một huyết kiếm đỏ vòi tợ máu, gằm bảo Chí Tôn :

— Qui lệ của ta đã lọt vào thạch động nầy là phải tự sát, vậy ngươi hãy chọn lấy cái chết bằng cách nhẹ nhàng nầy đừng chờ ta hạ độc thủ.

Chí Tôn nhìn huyết kiếm trên tay Nam Tà mà rúng động tận đáy lòng, chàng cung kính hỏi :

— Lão tiền bối ra lệnh cho văn sinh tự sát à ?

— Đó là qui lệ của Tuyệt Mệnh Cốc từ trước đến nay, chưa một kẻ nào xuống đây mà sống sót trở về, nhờ vậy ta mới dấu nhẹm

http://tieulun.hopto.org

tung tích từ năm mươi năm qua, chẳng lẽ bây giờ tha người để lộ diện giang hồ sao.

Chí Tôn tháo đầm cả mồ hôi, một ý nghĩ chợt thoáng qua óc chàng.

Chàng mạnh dạn nói :

— Nhưng vãn sinh xin thành khẩn tỏ bày cùng tiền bối, vãn sinh vào đây chỉ có ý định bái kiến mà thôi.

Nam Tà hơi kinh dị :

— Tiểu tử, ngươi vừa bảo gì ? Ngươi định bái kiến ta à ?

— Quả đúng như vậy !

— Trong thiên hạ rất nhiều kỳ nhân, dị khách, sao ngươi không tìm nơi khác mà thực hiện nguyện vọng của mình ?

— Thưa lão tiền bối, vì những kẻ thù của vãn sinh công lực quá cao thâm vãn bối vừa luyện được mấy ngón võ công tột bực, tưởng rằng sẽ thực hiện những điều mong ước của mình không ngờ khi đấu nhau với hai tên đại ác ma, thình lình vãn sinh bị trúng nhằm một ngọn chưởng phong quái dị của một nhân vật tà quái phế bỏ tất cả công lực.

Thần sắc Nam Tà có hơi biến đổi xạ cặp mắt sáng chớp như hai ngọn đèn thần nhìn Chí Tôn một chập, rồi rống to :

— Tiểu tử, trước sau gì ngươi cũng phải chết một phen, nếu trời ban cho ngươi gân cốt dị thường, hoặc sẵn kỳ duyên nào đó, thì khi chết đi rồi, cũng có thể hoàn hồn lại, nếu quả được như vậy, sau đây mới có thể nói tới chuyện truyền dạy võ công, bằng không thì chẳng qua đó là sổ hệ đã an bài.

Tiếng « an bài » chưa kịp dứt. Nam Tà đã vận toàn bộ công lực chưởng hình đỏ vời tợ máu, nhằm ngay tâm huyệt Chí Tôn huy một ngọn.

Chí Tôn rúng mình lên, chàng chưa kịp hành động gì cả, thì luồng huyết khí đã ào tới...

Bình...

Chí Tôn trúng nhằm huyệt chưởng, toàn thân trung bắn ra ngoài thạch động, không kịp nửa tiếng rên kêu.

Huych !

Chàng té nằm bất động trên đám cỏ...

Nam Tà phóng theo Chí Tôn, quét cặp mắt nhìn xem tình trạng

trên cơ thể chàng.

Vị thần là thấy vạt áo trước của Chí Tôn đã rách toạt, trên ngực hằn rõ một dấu huyết chưởng rướm máu, chẳng còn cựa quậy chi cả. Nam Tà đứng yên một chập bỗng rống lên mấy tiếng thảm liệt bi thương rồi xẻ mình trở vào biệt phủ.

Lúc bấy giờ, phía ngoài Tuyệt Mệnh Cốc trời đã đổ tối.

Màn đêm vẫn một màu đen thẫm.

Gió từng hồi thổi lạnh cắt da.

Chí Tôn mãi nằm bất động, quả tim ngừng đập lâu.

Trải qua một đêm đầy sự hãi hùng dưới Tuyệt Mệnh Cốc.

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa lên tới đỉnh đồi trên mặt đất, sương tỏ mờ xuống tuyệt cốc âm u thì nội đơn Ngưu Long Giao trong vực đan điền Chí Tôn tiết ra luồng khí một lạnh, một nóng nhiệm màu chạy rần khắp cả huyệt đạo trong cơ thể, tự nhiên, da mặt hồng hào trở lại như xưa.

Chí Tôn dần dần tỉnh lại, mở bừng hai mắt.

Chàng phóng mình lên, mừng rỡ như điên cuồng :

— Ô, ta sống lại rồi !

Chàng hướng vào biệt phủ « Tuyệt Mệnh Cốc » loạng choạng bước vào.

Nhưng vì vết thương trong các huyệt đạo còn trầm trọng, Chí Tôn chỉ bước chưa đầy một trượng là đã ngã quỵ.

Chàng nằm yên một lúc rồi dùng hai tay bò lết vào trong biệt phủ...

Tuy chỉ cách ngoài năm trượng, nhưng vì các huyệt đạo bị bế tắt, nên Chí Tôn tốn một thời gian khá lâu mới tới cửa biệt phủ.

Chàng mệt lả đến suýt phải ngất đi.

Trong khi Nam Tà với sắc mặt vui tươi từ đâu xuất hiện đến trước mặt Chí Tôn thò hữu chưởng nhét hai linh đơn màu hồng vào mồm chàng.

Chí Tôn ngậm linh đơn chờ thảm tan.

Một mùi thơm tho kỳ diệu bay phất vào mũi Chí Tôn từ từ thấm ngấm xuống vực đan điền.

Chẳng mấy chốc các huyệt đạo trong cơ thể của Chí Tôn được vận hành thông suốt, tinh thần chàng cảm thấy phấn chấn lạ lùng. Chàng vùng phóng mình lên thì lẻ :

http://tieulun.hopto.org

— Vãn sinh xin đa tạ công ơn của lão tiền bối đã cho hai hoàn linh được hồi sinh nếu không đành cam mang hận rồi.

Nam Tà khẻ phất động hữu chưởng to bằng chiếc quạt tiên ông:

— Khỏi cần việc ấy, giờ ngươi hãy theo ta vào biệt phủ dùng một bữa cơm rồi sau đấy sẽ hay.

Dứt lời, Nam Tà thênh thang đi trước.

Chí Tôn chầm chậm theo sau.

Một mâm thức ăn đã dọn sẵn từ bao giờ khói bốc lên nghi ngút

Qua mấy ngày liền chẳng có gì trong dạ, Chí Tôn ngồi lại ăn không ngừng.

Xong xuôi đâu đấy, Nam Tà bảo Chí Tôn :

— Giờ ngươi hãy thử vận hành nội lực cho ta xem.

Chí Tôn vâng lời theo Nam Tà, xê mình ra giữa động, vận hành chân khí trải qua ba mươi sáu vòng.

Nam Tà bước lại gần chàng, giơ hữu chưởng bắt hai đại huyệt một chặp bảo :

— Tiểu tử, thật ta rất mừng cho ngươi, từ xưa đến nay chưa có một ai sống nổi dưới ngọn huyết chưởng của ta.

Chính ngươi là kẻ đầu tiên có cái vinh hạnh ấy.

Chí Tôn vô cùng khích động :

— Đa tạ lão tiền bối đã lượng tình dung tha cho vãn sinh, nếu không, chắc chắn giờ đây vãn sinh đã rữ nắm xương tàn rồi.

Nam Tà trầm nghiêm bảo :

— Sự thật, như lời ngươi mới bảo, ngọn huyết kiếm hôm qua cũng chưa đến lúc ta phải vận dụng toàn bộ võ công nhưng giá ngươi không được trời ban cho một căn cốt dị thường và viện nội đơn Ngưu Long Giao hộ thân, thì có thể giờ đây ngươi đã hóa ra ngươi thiên cổ rồi.

Nghe Nam Tà nói tới nội đơn Ngưu Long Giao, bất giác, Chí Tôn đã phải giật mình, chàng ngầm phục vì Thần Tà huyền thông vũ trụ đó.

Chỉ nội một cái cầm tay bắt huyệt đạo của chàng, là Nam Tà đã hiểu rõ sự nhiệm mầu, kỳ bí trong cơ thể rồi thật không thể nào tưởng tượng được.

Ngày chưa lọt vào Tuyệt Mệnh Cốc, Chí Tôn cũng đã từng bị Nam Hoa Quái Linh nhìn mặt phát giác nội đơn Ngươn long giao một lần rồi, giờ đến lượt Nam Tà.

Quả giang hồ mông mênh vô tận những bậc kỳ tài dị quái hãy còn nhiều ẩn tăng trong thâm sơn cùng cốc không thể đo lường được.

Lúc vừa ra mặt vũ lâm, Chí Tôn ngờ Tây nhạc Lăng đi Phong là Thiên hạ Đệ nhất nhân khắp nơi cao thủ kỳ nhân không còn một ai địch nổi, nhưng sau đêm đấu võ tại ngọn đồi Thần nữ chàng đánh bại Kiếm khách Phạm thiên Hoa thì bây giờ ý niệm chàng đã có khác

Rồi đến việc nắm luồng quái chưởng « Ô Mộc Bảo Lục », khi luyện xong, Chí Tôn ngờ mình đã trở thành Vũ lâm chi quân, nhưng rồi lại tan thành ác mộng, đột nhiên trong phút tận cùng báo phụ cho Nhị môn giang hồ xuất hiện nhiều nhân vật tà quái, võ công vô lượng.

Giờ đây, theo truyền thuyết của vũ lâm. Nam Tà lại hiện thân, công lực cao thâm tới bực nào chưa rõ, nhưng nội luồng huyết chưởng quật chàng chết ngất trọn đêm qua cũng đã chứng tỏ võ công của vị thần tà này huyền thông vũ trụ rồi.

Ô Mộc Thần Công đã mất. Võ công chàng bị hủy diệt, không thể theo đuổi theo mộng viễn vong được nữa, chàng có thể nhân cơ hội ngàn năm nầy mà xin thụ giáo với Nam Tà, rồi sau đó sẽ hay.

Nghĩ như vậy rồi Chí Tôn chắp tay cung kính :

— Thưa lão tiền bối hiện giờ vãn sinh có thể hành đại lễ chưa ?

Nam Tà lắc chòm râu bạc phơ :

— Việc đó hãy còn quá sớm, vì hiện nay trong người tiểu tử hãy còn mang chất độc « Ma Độc Vô Hình » chưa thể nhất thời cứu chữa được, đừng nói tới chuyện tập luyện võ công.

Chí Tôn tái nhạt sắc mặt, bật kêu :

— Ma Độc Vô Hình.

Nam Tà gật mạnh đầu :

— Đúng như vậy, cũng vì trúng « Ma Độc Vô Hình » mà ngươi bị phế cả võ công, chỉ nội trong ba ngày sau là phải biến tan thành máu thịt.

Chí Tôn rùng mình, thê thảm :

— Thưa lão tiền bối, chất « Ma Độc Vô Hình » nầy có cách chữa trị chăng ?

Nam Tà ngẫm nghĩ giây lâu bảo :

— Ta trông thấy ngươi trời sẵn ban cho một căn cốt dị thường, lại có nội đơn Ngưu Long Giao vô song thiên hạ, sau nầy có thể trở

http://tieulun.hopto.org

thành Vũ Lâm Đệ Nhất Nhân nên niệm tình mà chữa trị cho ngươi bằng nội khí « Phục Ma Thần Công », mỗi ngày truyền sang cơ thể ngươi một ít, tống khứ chất độc tồi thượng giang hồ đó, cho đến ba năm liền như vậy mới có thể chữa khỏi được.

Chí Tôn nửa vui mừng nửa thất vọng. Chàng lại hỏi :

— Lão tiền bối còn cách nào chữa trị cho vãn sinh chóng hơn thời hơn gian ấy không.

Nam Tà lắc đầu :

— Ma Độc Vô Hình trên thế gian nầy ngoài « Phục Ma Thần Công» của ta không còn một thứ tiên đơn nào cứu khỏi, nhưng phải là thời gian ấy chứ chẳng còn cách nào hơn.

Chí Tôn vô cùng kích động :

— Vãn sinh xin tuân lệnh của lão tiền bối, công đức cao thâm này ngày sau mong được đáp đền.

Nam Tà nói tợ sàm rền :

— Không cần việc đó, trước nhất ra chữa trị chất Ma Độc Vô Hình cho ngươi, rồi sau đấy sẽ truyền dạy võ công.

Bây giờ ngươi hãy ngồi xếp bằng trên mặt đất cho mau.

Chí Tôn liền làm theo lời Nam Tà vừa bảo, chàng ngồi ngay xuống đất, hai mắt nhắm lại, như người tịnh tọa.

Nam Tà xê ra sau lưng Chí Tôn, một tay bắt vào đại huyệt chân dương của chàng, tay kềm chặt tử đạo, ngấm vận nội khí khởi đầu truyền Phục Ma Thần Công sang cơ thể chàng.

Chí Tôn rúng động thân hình, vì cảm nghe một luồng nhiệt đại chạy rần vào cơ thể, thông suốt qua huyệt sanh từ huyền quan.

Nữa giờ sau, Nam Tà và Chí Tôn cùng đứng dậy, bước lại phiến đá ngồi xuống.

Sắc mặt Nam Tà vẫn bình thường. Riêng Chí Tôn tháo dầm cả mồ hôi vì thấm mệt.

Một già, một trẻ sống với tuyệt cốc u minh trải qua ba năm trường đằng đẵng.

Chất Ma Độc vô hình trong huyệt đạo của Chí Tôn đã bị nội nội khí « Phục Ma Thần Công » diệt mất.

Nam Tà phủ mạch chu đáo, rồi bảo Chí Tôn :

— Kể từ ngày chữa trị vết tử thương của ngươi tới nay đã đúng ba năm, chất Ma Độc Vô Hình cũng vừa bị tống khứ ra khỏi

... thể của ngươi rồi, giờ ngươi có thể tin mình không còn sợ chết vì chất ấy nữa.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ. Chàng chắp tay trước ngực cung kính :

— Đa tạ công ơn cứu mạng của lão tiền bối, vãn sinh xin lãnh giáo tập luyện võ công.

Nam Tà tác nghiêm :

— Trước khi truyền dạy võ công cho ngươi, ta có ba điều cần bảo

Chí Tôn bốc lên hào khí :

— Vin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Giọng Nam Tà trở nên nặng trầm :

— Điều thứ nhất, ngươi phải thực hành những lời ta sai khiến mà không được phản bội.

Chí Tôn quả quyết :

— Vãn sinh nguyện hết sức thi hành theo mệnh lệnh của lão tiền bối, còn điều thứ hai ?

Nam Tà nói mấy câu toát hôn :

Điều thứ hai, ta cần bảo trước đời ngươi, nếu trong vòng mười lăm hôm mà ngươi chưa đạt thành bí quyết võ công Phục Ma Thần Công, thì tức khắc, ta hủy diệt ngươi và bỏ thây ngoài biệt phủ, để giữ kín tung tích cho ta đối với bọn giang hồ, ngươi nghe rõ rồi đấy chứ ?

Chí Tôn rùng mình đáp :

— Vâng, vãn sinh sẽ tận lực ra công luyện tập, nhất định không để phụ lòng lão tiền bối khổ nhọc trong ba năm qua.

— Tốt lắm. còn điều thứ ba ngươi không được gọi ta bằng Sư phụ trong khi còn tại động phủ nầy, hay lúc đã hiện diện giang hồ.

Sắc mặt Chí Tôn bỗng trở nên trầm buồn khi nhớ tới Dương Thần Hoàn. Chàng ngậm ngùi nói :

— Lão tiền bối không bảo, vãn sinh cũng đã có ý niệm đó, vì thú thật, ngày trước vãn sinh đã có bái sư một lần rồi...

— Thế thì hay lắm, giờ ngươi đã có thể tập luyện võ công ngay từ phút giây nầy.

Từ đó, Chí Tôn đêm ngày đem tinh thần đắm chìm trong học thuật uyên vô công tuyệt thế Phục Ma Thần Công dưới Tuyệt mệnh cốc.

Nhờ trời phú hộ cho trí óc thông minh hơn người lại hết sức ra công luyện tập, với sự khích động báo phục sư cừu, nên qua đến

http://tieulun.hopto.org

ngày thứ mười bốn Chí Tôn đã tựu thành tuyệt chiêu Phục Ma Thần Công.

Đồng thời, Nam Tà lại đem chiếc Xích Ma Hoàn đỏ vời tợ máu trao cho Chí Tôn truyền ngón võ công bất phàm thứ hai của lão ta.

Qua suốt một đêm ngày khổ luyện, Chí Tôn lại thông suốt sự huyền bí của chiếc Xích Ma Hoàn mỗi khi chàng vận công, đột nhiên bảo vật to lớn lạ thường đồng thời, phát ra một thứ âm thanh kỳ dị đoạt hồn, chẳng những có thể ấy thủ cấp đối phương trong vòng ba trượng mà lại vận dụng như ý nữa.

Bây giờ Nam Tà mới bảo Chí Tôn :

— Ngươi bây giờ vận toàn công lực đưa một đường chiêu « Phục Ma Thần Chưởng » vào vách đi ta xem thử công lực đã tới bực nào.

Tức thì Chí Tôn xê mình tới bảy bước dựng ngược huyết chưởng đỏ vời tợ máu lên nhắm ngay tảng đá khổng lồ đẩy ra một luồng kình khí Phục Ma Thần Công.

Ầm !

Khối đá khổng lồ tan thành cát bụi tung bay mù mịt khắp thạch động.

Nam Tà xạ cặp mắt tợ luồng điện quang quét nhìn chưởng hình đỏ tợ máu in rõ ràng trên vách đá.

Theo đó, trên mặt đất lại hằn bày vết máu tươi.

Bất giác, Chí Tôn reo lên :

— Ta đã thành công rồi !

Chàng hớn hở nhìn sang Nam Tà đón chờ một sự hoan hỉ.

Nhưng trái ngược với ý nghĩ của Chí Tôn, sắc mặt Nam Tà chẳng hề thấy một chút khích động.

Chập lâu. Nam Tà khe khẽ gật đầu, rồi quay vào lấy ra một cái bị da và bầu linh đơn trao cho Chí Tôn, trầm giọng bảo :

— Đây là lộ phí, còn đây là linh dược phòng thân, ngươi hãy cất lấy rồi lên đường ngay.

Việc trước nhất, ngươi hãy đến Thiếu Lâm Cổ Tự lấy ba cái thủ cấp của Huỳnh Minh Đạo Nhân, Đại Hồ Kim Báo và Trường Hận Thư Sinn cho ta.

Hai lão kia ngươi muốn xử dụng bằng ngón võ công gì cũng được, nhưng riêng Huỳnh Minh Đạo Nhân, thì hãy dùng chiếc Xích

Ma Hoàn đoạt mệnh lão, vì ta có mối thù sâu tợ biển, bởi cách đây năm mươi năm về trước khi ta ngồi luyện ngón võ công trên đỉnh Phù La, lão ta đã cùng đồng bọn phóng hỏa đốt ta suýt chết, đồng thời, thiêu hủy mấy cuốn Bắc Đẩu Chân Kinh, một trước tác chưởng môn vô thượng từ đời sơ cổ.

Xong xuôi, người hãy tìm nơi chôn dấu ba cái thủ cấp bọn chúng sau rồi đến Uổng Ma Thành do tình hình Bắc Độc Lão Ma, sau đó, trở về Tuyệt Mệnh Cốc phục lệnh.

Chí Tôn ngơ ngác :

— Thưa lão tiền bối, ngày còn hiện diện giang hồ, quả tình văn sinh chưa hề nghe tới tên Bắc Độc Lão Ma này.

Nam Tà gật đầu :

— Ngươi bảo rất đúng. Bắc Độc Lão Ma cùng tuyệt tích trên chốn giang hồ một lượt với ta, kể đến nay cũng đã năm mươi năm rồi, nhưng hắn đã bắt đầu lộ diện trong khi ngươi còn ở dưới biệt động này, và bộ mặt võ lâm giờ đây đã thay đổi khác thường, chừng ngươi lên đây sẽ rõ.

— Vậy văn sinh phải tìm Bắc Độc Lão Ma ở nơi nào ?

— Khi lên khỏi tuyệt cốc rồi, ngươi cứ đi thẳng về hướng Bắc, mình bỏ bề, tự nhiên sẽ tìm được tòa Uổng Ma Thành.

Hễ gặp nhân vật nào xử dụng Huyền Âm Chưởng và Qui Thằng thì hắn chính là Bắc Độc Lão Ma, ngươi nhớ lời ta dặn bảo rồi chớ.

Chí Tôn vâng dạ, tiếp lấy hai vật của Nam Tà trao cho, rồi phóng mình lên tuyệt cốc như một làn khói nhỏ...

Trong ánh chớp thời gian, Chí Tôn đã lên khỏi miệng vực quanh năm mây khói cuộn mờ.

Chàng phóng mình ra khỏi quan lộ đi một mạch tới quận lỵ kia, vừa lúc trời cũng vừa đổ tối.

Chí Tôn tìm tửu điếm vắng vẽ gọi thức ăn và rượu ra ăn uống một hồi.

Đâu đấy xong xuôi, Chí Tôn trả tiền chủ quán rồi vội vã lên đường.

Qua ngày thứ hai, màn đen vừa trùm phủ xuống, là Chí Tôn vừa tới Thiếu lâm cổ Tự.

Chàng ung dung bước vào trong.

Một đạo sĩ mặt choắc xuất hiện, lại gần Chí Tôn, cất giọng hỏi đạo.

http://tieulun.hopto.org

— Thiếu hiệp cần chi đây ?

Chí Tôn biết ngay là cao thủ hắc đạo, chàng lạnh lùng đáp :

— Ta muốn gặp Huỳnh minh đạo nhân.

Đạo sĩ trợ hung quang ;

— Thiếu hiệp muốn diện kiến Đạo Trưởng chúng ta ?

— Đúng như vậy.

— Nhưng thiếu hiệp có điều chi chỉ giáo chăng ?

— Chừng gặp Đạo Trưởng rồi sẽ rõ ngay.

Đạo sĩ mặt choắc nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt hung hiểm hồi lâu khô khan bảo :

— Hãy chờ đấy !

Lão đạo xẻ dịch thân hình nhẹ như chớp đã vào phía trong.

Thật lâu, một đạo nhân trạc ngoài tám mươi tuổi, da mặt sậm vàng, từ từ tiến tới gần Chí Tôn, hai luồng thanh quang chiếu diệu vào mặt chàng.

Theo sau lão đạo, còn có hai quái nhân khác mặt mũi đầy hung khí.

Chốt hết, lại có hai mươi cao thủ, vận áo đạo bào màu đỏ dàn hai bên, tất cả những luồng nhỡn tuyến sáng rực đều dồn về phía Chí Tôn.

Khí thế này quả thật là cường liệt.

Lão đạo sĩ cao niên xẻ đến còn cách Chí Tôn khoảng ba trượng liền dừng lại, cất giọng như chuông rền :

— Bần Tăng có lời chào Thiếu hiệp.

Chí Tôn xạ cặp kỳ quang vào mặt đạo sĩ cao niên :

— Ta xin chào Đạo Trưởng. Có phải Đạo Trưởng biệt danh là Huỳnh Minh Đạo Nhân chăng ?

Lão đạo sĩ cao niên có vẻ kinh dị, rọi hai mắt sáng rực tợ lồng đèn nhìn Chí Tôn một chập, rồi khẽ gật đầu :

— Mô Phật ! Chính thật Bần tăng đây, Tiểu thí chủ đòi ta ra đây có việc gì chỉ giáo chăng ?

Chí Tôn chợt bốc sôi hùng khí :

— Ta cần gặp Đạo trưởng để giải quyết một việc hết sức quan trọng.

Huỳnh Minh Đạo Nhân càng kinh dị hơn :

— Mô Phật ! Theo ta hiểu thì từ trước tới nay ta và tiểu thí

chủ chưa hề quen biết một lần nào, đồng thời ta vắng bóng trên chốn giang hồ đã gần năm mươi năm qua, ngươi có liên hệ gì với ta mà cần phải giải quyết ?

Chí Tôn cười lạnh lẽo, chàng không đáp lời Huỳnh Minh Đạo Nhân mà chỉ từ từ giơ hữu chưởng lên cao.

Chiếc Xích Ma Hoàn đỏ rực tuột xuống đến cổ tay, phát ra một thứ ánh sáng đoạt hồn.

Chàng gằm bảo :

— Huỳnh Minh Đạo Nhân chắc ngươi đã hiểu vật này của ai rồi chứ ?

Vừa chợt trông chiếc Xích Ma Hoàn trên tay Chí Tôn, bất giác Huỳnh Minh Đạo Nhân thảo lùi ba bước, trợn trừng cặp thanh quang rống hải hùng :

— Xích Ma Hoàn !

Hai lão đạo sĩ, cũng đồng lược quát to :

— Xích Ma Hoàn ! Món bảo vật của Nam Tà ác đạo tại sao lọt vào tay tên Tiểu ma này ?

Sau giây phút kinh hoàng, Huỳnh Minh Đạo Nhân xẻ mình tới quát :

— Tiểu ma, ngươi vào Thiếu Lâm Cổ Tự ban đêm tầm tối để làm gì ?

Chí Tôn trầm khiếp bảo :

— Ta tới đây định tạm mượn cái thủ cấp của Đạo Trưởng để cần dùng một việc.

Sắc mặt Huỳnh Minh Đạo Nhân biến đổi cổ rệt. Lão đạo sững sờ một chập rồi rống to :

— Tiểu sát tinh trông ngươi tuổi hãy còn quá trẻ, mà mồm mép lại quá nhiều, có chết cũng đừng trách ta sao tàn ác đấy.

Hai lão đạo sĩ kia đồng xẻ mình lên rống :

— Tiểu ma, ngươi phải chết tại nơi này, Võ Lâm Song Hiệp bọn ta không thể dung thứ ngươi đâu.

Chí Tôn lắc động chiếc Xích Ma Hoàn chớp lên màu đỏ rợn hồn :

— Sao đấy ? Có phải hai người chính là Đại Hổ Kim Báo và Trường Hận Thư Sinh chăng ?

Cả hai đạo sĩ đồng thanh :

— Quả đúng như vậy !

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn bỗng trỏ lên một trận cười quỉ quái, nghe như trăm ngàn mũi kiếm sắc bén xoáy lỗc vào mang tay những người có mặt tại tràng.

Chấm dứt trận cười, chàng thét to :

— Ha ha... thật là nhất cử lưỡng tiện, ta đang tìm bọn ngươi thì lại gặp, quả trời chẳng phụ lòng người.

Một trong hai lão đạo sĩ trợn hung quang :

— Ngươi tìm bọn ta để làm gì ?

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Mượn thêm hai cái đầu của các ngươi cho đủ bộ.

Ba đạo sĩ cùng thảo lùi ba bước.

Huỳnh Minh Đạo Nhân thịnh nộ quát :

— Tiểu ma đầu ngươi vâng mệnh lệnh của ai đây ?

Giọng Chí Tôn càng trầm lạnh :

— Nam Tà lão tiền bối dạy ta tới mượn ba cái thủ cấp của bọn ngươi mang về Biệt phủ cho người.

Huỳnh Minh Đạo Nhân trỏ cặp mắt tợ lồng đèn :

— Nam Tà hãy còn sống à ?

— Ta lừa dối ngươi làm gì.

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

MÁU LOANG CỎ TỰ

HẢI hùng hiện rõ trên gương mặt, chòm râu bạc phơi điều dựng ngược. Huỳnh Minh Đạo Nhân lặng đi một chập, mới nói :

— Tại sao Nam Tà không tới đây giải quyết hận thù năm trước mà lại sai ngươi ?

Chí Tôn lạnh lùng như ma mộ :

— Điều đó ngươi không cần biết đến làm gì vô ích, bây giờ các ngươi định tự quyết hay chờ ta ra tay ?

Huỳnh Minh Đạo Nhân nghiến răng kèn kẹt :

— Năm mươi năm trước đây, bọn ta đối với Nam Tà thù sâu tự bể, oán chất bằng non nhưng đó là chuyện riêng của ta. Tiểu ma đầu ngươi hãy tự lượng sức mình đừng gánh vác việc kẻ khác mà phải chết oan đấy.

Chí Tôn cười rùng rợn :

— Lão đạo ác ma hãy câm mồm lại, cái chết đã kề bên cổ các ngươi rồi.

Đại Hồ Kim Báo dựng cặp lông mày đỏ chó :

— Tiểu ma đầu đừng khoác lác, hãy đón quỉ kiếm của ta lấy đầu ngươi đây.

Quát dứt, Đại Hồ Kim Báo thò hữu chưởng vào lòng lấy cây quỉ kiếm đen luyện quay một vòng tròn.

http://tieulun.hopto.org

Tức thì một làn gió lạnh buốt da phát ra ngoài hai trượng, đồng thời màn lưới âm hồn chụp xuống đầu Chí Tôn.

Đường kiếm quái dị chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ.

Chí Tôn đứng nguyên vị trí, hữu chưởng lẹ làng huy ra một luồng kình đạo nặng như quả băng sơn...

Bộp...

Một tiếng sấm chưởng nổ vang trong tòa chính điện.

Quỉ kiếm trên tay Đại Hổ Kim Báo suýt bị quật văng đi.

Lão đạo sĩ thác lùi nửa trượng loạng choạng chực ngã.

Chí Tôn phất chưởng thét :

— Dừng tay lại, trước khi tế độ cho các ngươi về bên kia lạc cảnh, ta cần hỏi vài điều.

Đại Hổ Kim Báo ngưng tụ quỉ kiếm rống hỏi :

— Ngươi muốn hỏi điều gì, hãy nói cho mau ?

Chí Tôn trầm rợn :

— Có phải đây cách năm mươi năm về trước trong khi Nam Tà lão tiền bối đang vận công trên núi Phù La, bọn ngươi đã phóng hỏa định giết người, đồng thời thiêu hủy mất mấy quyển Bắc Đẩu Chân Kinh trước tác vủ thuật tuyệt thế hay không ?

Ba lão đạo sĩ đồng kinh hải, đưa mắt nhìn nhau.

Đại Hổ Kim Báo đáp :

— Đúng như vậy !

Chí Tôn trợn cặp kỳ quang :

— Trước xưa các ngươi đã có oán thù với Nam Tà lão tiền bối ?

Đại Hổ Kim Kiếm dựng cặp lông mày đỏ chói :

— Lão ác tà đó đối với bọn ta thù cao như núi không thể tả bằng lời được.

Chí Tôn thịnh nộ :

— Nếu ngươi không chịu khai thật sự thù oán đó, thì tất cả đều phải nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây.

Đại Hổ Kim Báo rống to :

— Hãy giết tên Tiểu ma đầu này đừng cho chạy thoát.

Tiếng rống chưa kịp dứt, ba đạo sĩ cùng lượt xông tới mỗi người đưa ra một chưởng phong thế mạnh như thác đổ nửa lưng.

Chí Tôn quát :

— Các ngươi tới số cả rồi. Nam Tà sẽ hiện ra trừng trị các ngươi.

Trong tiếng quát. Chí Tôn lắc mình biến mất...

Ba đạo sĩ ngơ ngác tìm quang.

Quần hùng thấy thế đều kinh hải.

Chợt một giọng cười âm u, ghê rợn từ đâu đây nổi lên.

Lẹ như chớp giật, một Quái Thần mình mẩy đỏ vời tợ máu trên nóc chính điện phóng xuống.

Cặp mắt Quái Thần xạ hai luồng đỏ rực trông đến khiếp người.

Ba lão đạo sĩ trông thấy Quái Thần đồng rống :

— Nam Tà

Quái Tà, gầm vang tợ sấm :

— Ha ha... bọn ngươi tới số cả rồi !

Tức thì chưởng trung của Quái Thần đỏ vời tợ máu đưa ra một luồng Phục Ma Thần Công nhằm ngay Đại Hổ Kim Báo

Liền đó, một tiếng rống thảm liệt lồng lộng cả Thiền Lâm Cổ Tự.

Toàn Thân Đại Hổ Kim Báo bắn đi bổn trượng rớt xuống đất, chẳng còn cựa quậy.

Trước ngực lão đạo nầy có dấu huyết chưởng chằn ngang.

Quái Thần trỏ lên cười quái gở.

Huỳnh Minh Đạo Nhân và Trương Hận Thư Sinh khiếp đảm thảo lui liền.

Hai mươi tên cao thủ đứng quây tràng trông thấy vô cùng kinh hải, chẳng một ai dám động thủ.

Quái Thần nói tiếng rền cả chánh điện.

— Hai tên ác ma kia, nợ máu ngày xưa các ngươi đã vay thì bây giờ phải trả. Vậy hai ngươi muốn tự quyết lấy mình hai giờ ta ra tay tế độ ?

Khắp cả tràng đều im phăng phắc.

Huỳnh Minh đạo Nhân khiếp nhìn xác chết của đồng đạo.

Trương Hận Thư Sinh biến hẳn thần trông sắc, thân hình khích động mãnh liệt.

Bầu không khí chính điện nặng trầm đến có thể nổ tung.

Quần hùng đều hiểu như nhau, Quái Thần hiện thân tới đây là mang theo sự khủng bố, máu, cả bầu trời chết chóc thê thảm.

Một chập thời gian trôi qua...

Thình lình, Trương Hận Thư Sinh phóng tới trước mặt Quái Thần quát :

— Nam Tà, ngươi phải đền tội !

http://tieulun.hopto.org

Cùng trong tiếng quát, một luồng không khí cực kỳ dũng mãnh từ nội chưởng của lão đạo sĩ ào ào tới Quái Thần.

Quái Thần rống cười quái dị. Lão vận nội lực huy ra một đạo Phục Ma Thần Công đón nghênh chưởng phong kẻ địch.

Ầm.

Hai luồng chưởng phong gặp nhau phát nổ rền động cả tràng.

Thiền Lâm Cổ Tự run lên rầm rập tựa hồ rụp đổ.

Thân hình Trường Hận Thư Sinh bay đi ngoài ba trượng rớt nằm giữa tòa chánh điện.

Lúc bấy giờ, sắc mặt Huỳnh Minh Đạo Nhân xám nghịt, rọi cặp mắt như lồng đèn chiếu thẳng vào mặt Quái Thần vừa ngầm khiếp, vừa căm thù.

Hai mươi cao thủ nhận ra cái thủ pháp giết người quá thảm khốc của Quái Thần, thảy đều hốt hoảng.

Cả bọn trơ người ra như những pho tượng gỗ.

Quái Thần đứng sừng trước chánh điện chưa động đậy toàn thân đỏ rực tợ một khối hồng quang, không thể trông được mặt mày.

Ngưng đi thật lâu, Huỳnh Minh Đạo Nhân bỗng rống to :

— Tất cả hãy tử chiến !

Tả hữu chưởng của lão theo tiếng rống cùng đẩy ra hai luồng kình khí nặng như núi lở.

Đồng thời, hai mươi cao thủ xê mình lên, mỗi người quật một ngọn chưởng phong với toàn bộ công lực...

Quần phong của chúng đạo hợp lại thành một sức mạnh lôi đình, có thể đẩy sập cả ngọn đồi trong ánh chớp thời gian.

Bọn chúng định quật ngã Quái Thần ngay ở chiêu đầu, vì tự hiểu như nhau, nếu không hạ nổi kình địch, là tất cả phải phơi xác tại tràng chẳng còn mạng nào sống sót.

Quái Thần lại trỗ lên cười ghê rợn, đứng nguyên vị trí không thèm tránh né, song chưởng lẹ làng giơ cao quét ra hai luồng kình đạo Phục Ma Thần Công.

Một loạt sấm chưởng nổ chuyển động cả Thiền Lâm Cổ Tự.

Từng tiếng rống kinh hồn thoát từ cửa mồm chúng đạo.

Bóng người phóng đi ngang dọc lẫn độn một lúc thật lâu.

Đến chừng im lại, đã thấy mười bốn xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất, trên ngực mỗi người đều có in hằn rõ dấu chưởng

màu huyết.

Bọn cao thủ còn lại lồng lộn lên :

— Hãy giết lão Quái Thần này !

Tám tên cao thủ dựng song chưởng huy động liên liền, quyết một phen sống chết cùng Quái Thần.

Quái Thần ung dung phát hữu chưởng.

Tức thì, một đạo huyết quang lại cuốn cuộn bay tới đón chận mười sáu luồng cuồn phong của tám tên cao thủ...

Bộp... bộp...

Bóng chưởng chớp lòe rồi vọt tắt.

Chưởng ấm cũng đột mà trong vô hình.

Lại thêm tám cái xác chết nằm la liệt.

Máu hòa lẫn ốc văng vãi trên mặt đất...

Tình trạng hết sức thê lương, thảm liệt.

Huỳnh Minh Đạo Nhân run tận đáy lòng, tháo lùi liên liền ngoài hai trượng mới đứng lại.

Thình lình, lão đạo sĩ quay mình trở lại, nhắc bổng vào trong Thiền Lâm Cổ Tự.

Quái Thần quát vang :

— Huỳnh Minh lão tặc, ngươi chạy đi đâu.

Liền trong ánh chớp, Quái Thần đã dùng ngay thân pháp ma muội đáp ngay trước mặt Huỳnh Minh Đạo Nhân.

Huỳnh Minh Đạo Nhân biết số mình đã mãn, mồ hôi ra ướt đẫm chiếc áo đạo bào, cặp mắt lồng đèn dịu ngầm ánh sáng.

Quái Thần trỏ vào mặt Huỳnh Minh Đạo Nhân :

— Thù xưa không trả được, ta thề chẳng đứng làm người trên chốn vũ lâm.

Trong nháy mắt, Quái Thần giơ hữu chưởng lên cao để bày trọn chiếc Xích Ma Hoàn sáng chói.

Quái Thần quay nửa vòng...

Đột nhiên một luồng đỏ rực nháng lên.

Chiếc Xích Ma Hoàn nhắm đỉnh đầu Huỳnh Minh Đạo Nhân xẹt đi lẹ như điện chớp.

Phụp...

Trời !

Chiếc đầu vấy máu của lão đạo sĩ lăn tròn trên mặt đất, cặp mắt

http://tieulun.hopto.org

hảy còn mở trừng trừng.

Trong khi thân xác không đầu của hắn ngã xuống giẫy mạnh ít cái, máu đào từ cổ họng phọt ra.

Quả thật là khủng khiếp.

Quái thần rống lên cười, rồi thò tay vào mình lấy một chiếc bị da, cắt hai cái thủ cấp của Đại Hổ Kim Bảo Trường Hận Thư Sinh bỏ chung với thủ cấp Huỳnh Minh Đạo Nhân, sau đó chuyển mình ít cái phóng đi hú dạng.

Rời khỏi Thiền Lâm Cổ Tự, Quái Thần vẫn mang cái hình thù kỳ dị chạy một mạch tới cánh rừng già gần đó đáp xuống.

Quái Thần thu hồi dung mạo khủng khiếp.

Hình thù quái dị đột nhiên biến mất, bấy giờ Quái Thần để lộ gương mặt một thiếu niên đẹp tuyệt thế.

Thiếu niên ấy chẳng ai khác hơn là Chí Tôn.

Vì lúc nảy chàng vận dụng Thần Công nên toàn thân giống hệt Quái Thần khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình, sởn gáy.

Chí Tôn mở cái túi đựng ba chiếc đầu người, lấy món thuốc bột của Nam Tà trao cho rắc vào, rồi đem giấu cẩn thận vào hốc đá, ghi rõ nơi chỗ ấy vì sợ thất lạc ở sau nầy.

Xong xuôi, chàng lại nghĩ tới cuộc hành trình qua bờ bể phía Bắc tìm Uổng Ma Thanh, khám phá những sự bí mật của Bắc Độc Lão Ma theo như lời Nam Tà đã dặn.

Thời gian cấp bách không cho Chí Tôn trễ nãi được nữa.

Chàng phóng ra khỏi cánh rừng già, đến quan lộ nhắm hướng Bắc bay mau như một làn khói nhỏ...

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

HẢI ÂU QUÁI KHÁCH TỬ NẠN

Chí Tôn đến một thị trấn nhỏ kia thì trời cũng vừa đổ tối. Chàng tìm tửu điếm gọi thức ăn và rượu ra nhắm một hồi.

Đột nhiên, Chí Tôn để ý, lắng tai nghe hai cao thủ trạc trung niên đang ngồi một chiếc bàn gần đấy bàn tán câu chuyện có vẻ quan trọng.

Tên cao thủ trung niên hỏi tên kia :

— Huynh đài nghe tin Hải Âu Quái Khách bị ám toán thật à ?

Tên cao thủ kia khẽ đáp :

— Tiểu đệ nói dối với huynh đài làm gì, quả thật lão ta vừa bị giết chết năm hôm rồi huynh đại ạ !

Chí Tôn giật mình, thảo dám cả mớ hỗi ra chiếc vũ y đang mặc. Chàng lại lắng nghe hai tên cao thủ thầm thì với nhau.

Tên cao thủ lớn tuổi hơn lại hỏi :

– Lạ thật ! Hải Âu Quái Khách công lực cao cường quỉ thần đều sợ, sau nầy lại luyện thêm ngón võ tột bực Kim Cang Thần Công, tất cả đao kiếm hay chưởng lực đều không thể nào gần được, nhân vật nào lại có thể giết được lão ta ?

Giọng nói của tên cao thủ kia càng âm trầm xuống :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ nghe bọn giang hồ bảo nhau lão Hải Âu Quái Khách chết vì cây Tàn Chi Quái Đao của kẻ bí mật nào đó.

Nghe tên cao thủ nói tới đây, sắc mặt Chí Tôn biến đổi rõ rệt. Chàng kêu khẽ :

— Chết mất ! Tại sao có sự lạ lùng nầy !

Trong lúc, tên cao thủ lớn tuổi đã tiếp :

— Nhưng huynh đài có biết Hải Âu Quái Khách bị ám hại tại đâu không ?

Tên cao thủ kia vẫn giọng thì thầm :

— Lão ta bị kẻ bí mật ám hại tại Hải Âu Lệnh Đường giữa khuya đang yên giấc.

— Ai đã phát giác ra vụ cầy ?

— Hắc Y Sứ Giả, một cao đồ có cái công lực cao thâm như lão.

— Hiện giờ xác chết lão ta ở đâu ?

— Xác lão ta được an táng ngay hôm đó.

Đến đây, Chí Tôn không còn kiên nhẫn được nữa, chàng vọt đứng dậy, phóng ra ngoài giữa sự ngơ ngác của mọi người trong tửu điếm.

Ra tới quan lộ. Chí Tôn vận ngay khinh công thần tốc, nhắm Hải Âu Lệnh Đường chạy như một vệt khói ảo mờ.

Vào canh ba đêm ấy, Chí Tôn đã đến Hải Âu Lệnh Đường, chàng vượt qua tường, bắn mình qua phía sau cánh rừng nhỏ.

Chàng cần phải tìm lâu, Chí Tôn đã trông thấy một ngôi mộ đất mới sờ sờ trước mặt.

Chàng liền đáp xuống mộ tràng.

Trong giờ phút đó, Chí Tôn chợt nghe có tiếng gió từ phía tả Hải Âu Lệnh Đường thoáng đến.

Hiểu ngay có cao thủ nào đó đang trổ khinh công ngang qua, Chí Tôn lẹ làng xẻ mình vào làm cây rậm rạp cách đây năm trượng ẩn nấp.

Vừa lúc, một bóng người phóng xuống mộ tràng.

Chí Tôn thấy đó là một quái lão tuổi trạc ngoài rám mươi, cặp mắt sáng ngời như điện chớp.

Quái Lão đưa mắt quét nhìn ngôi mộ Hải Âu Quái Khách, lẩm bẩm ít tiếng, rồi giơ hữu chưởng lên.

Đột nhiên, có tiếng quát chấn động cả mộ tràng :

— Huyền Mục Lão Nhân, ngươi muốn chết ?

Liền đó, một luồng kình khí dũng liệt ào ào ập tới Quái Lão Huyền Mục Lão Nhân.

Bình !

Huyền Mục Lão Nhân rú lên, lảo đảo thối lùi cả trượng, rồi nhắc mình phóng đi về phía quan lộ.

Một bóng đen chợt xuất hiện đuổi theo tợ chớp.

Chí Tôn mục kích cảnh tượng trước sau diễn ra mà hải hùng lên.

Chàng ngơ ngác một hồi lâu, rồi xẻ mình tới ngôi mộ Hải Âu Quái Khách.

Chí Tôn thụp xuống bên mộ bi thương :

— Anh linh lão tiền bối có thiêng xin về chứng kiến cho Tiểu đệ trả mối hận nầy.

Hai dòng lệ nóng của chàng từ từ rơi xuống mộ.

Thật lâu, Chí Tôn mới thôi khóc.

Chàng lau sạch nước mắt nhìn nấm mộ trải lớp đất mới mà ngậm ngùi.

Chợt một ý niệm dị thường chớp lòe qua óc Chí Tôn.

Chàng đứng dậy lẩm bẩm :

— Hay là ta thử quật mộ lão tiền bối xem bị ám hại vì cây « Tàn Chi Quái Đao » như thế nào cho biết.

Nghĩ xong lập tức Chí Tôn đưa một luồng kình khí quật tốc ngôi mộ Hải Âu Quái Khách lên.

Lạ lùng thay dưới cỗ quan tài chỉ có một bộ xương trắng hếu bày ra.

Bất giác Chí Tôn kêu lên :

— Ố, sao lại thế nầy ? Người chết mới ba hôm tại sao da thịt lại có thể rã mục ?

Chí Tôn chộp lấy cành cây vớt hài cốt xem thử, vô tình vướng nhằm một sợi dây xuyến toát ánh sáng lạnh căm hồn.

Chàng sững sốt rú to :

— Qui Thằng, ngón võ công tà quái của Bắc Độc Lão Ma !

Chí Tôn bàng hoàng như người say mộng, ngơ ngác một hồi chẳng hiểu ra làm sao cả.

Tại sao dưới đáy mộ lại có Qui Thằng ?

http://tieulun.hopto.org

Có phải chính thật Bắc Độc Lão Ma đã nhúng tay vào vụ ám hại Hải Âu Quái Khách rồi đổ cho kẻ khác ?

Nhưng tại sao giang hồ lại bảo Hải Âu Quái Khách chết vì cây quái lệnh Tàn Chi Quái Đao ?

Quả thật là kỳ bí đến không sao tưởng tượng được.

Bộ hài cốt tả mục trong cỗ quan tài có phải thật là Hải Âu Quái Khách chăng ?

Bí mật vẫn bao trùm !

Chí Tôn lặng lẽ bỏ Qui Thần vào lòng, rồi lấp ngôi mộ Hải Âu Quái Khách lại như cũ.

Chợt nhớ tới lời hẹn với Nam Tà phải thực hiện mọi việc trong thời gian gấp rút. Chí Tôn lẩm bẩm :

— Đường từ đây đến lòa Uổng Ma Thành còn xa thăm thẳm, thời giờ đã hết rồi, ta không thể trì hoãn được.

Biết đâu khi tới đó chẳng phát giác thêm những điều kỳ lạ hay sao.

Tâm niệm đã dứt, Chí Tôn thi triển khinh công thần ảo nhằm hướng Bắc Độc Lão Ma vừa chạy bay đi như một làn tơ mỏng...

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

UỔNG MA THÀNH

TRẢI qua ngàn dặm đường, núi đồi trùng điệp đến ngày thứ bảy Chí Tôn mới tới Bắc Hải.

Chí Tôn ngưng thân hình, quét mắt nhìn ra.

Bỗng chàng reo lên :

— Uổng Ma Thành đây rồi !

Thì ra, tòa Uổng ma Thành đã hiện ra trước mặt Chí Tôn.

Chàng trông thấy Uổng ma Thành địa thế vô cùng hiểm trở, ba mặt tiếp liền với núi cao chót chót, chỉ có một con độc đạo dẫn vào nội thành mà thôi.

Phía trước, có để ba chữ đỏ màu máu :

Uổng Ma Thành.

Bên trong tòa Uổng Ma Thành âm u, mù mịt, hàn phong nổi lạnh từng hồi, chẳng hề thấy thoáng một chiếc bóng người.

Chí Tôn từ từ bước tới địa khu Uổng ma Thành.

Hai chân của Chí Tôn vừa chạm đến mặt đất địa khu thình linh nghe tiếng rống vang rền :

— Tiểu ma đầu, ngươi muốn chết.

Chí Tôn giật mình ngưng tụ lại.

Luồng áp khí cực kỳ bạo vũ từ trên không đè nặng xuống đỉnh đầu Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Thế công của đối phương quá mau lẹ đến nỗi không sao tránh né kịp.

Tình hình quá cấp bách. Chí Tôn ngấn vận nội khí Phục Ma Thần Công lên, hứng trọn luồng chưởng phong sấm sét.

Bình...

Áp khí quật nhằm Chí Tôn xô lùi nữa trượng mới đứng vững.

Một lão áo xám cũng vừa phóng xuống trảng.

Chân vừa chấm đất, lão ta đã quay tròn hữu chưởng đẩy ra một đạo kình phong về phía Chí Tôn.

Lần nầy, Chí Tôn đã đứng vững, chàng giơ đơn chưởng lên đón lấy áp lực bảo vũ của kẻ địch.

Bộp...

Chí Tôn thối lui ba bước.

Lão áo xám bị kình khí Phục Ma Thần Công quét nhằm suýt phải trọng thương. Công lực hai bên có phần chênh lệch.

Lão áo xám vùng rống to lên :

— Tiểu ma đầu, ngươi không chịu báo danh trước khi đặt chân vào Uổng Ma Thành, trái lại, còn to gan lớn mật xông vàođây khuấy rối bọn ta, chẳng lẽ dung tha cho được.

Rống dứt, lão áo xám huy động hữu chưởng để hiện ra luồng kình đạo pha lẫn màu đen khói nhằm đỉnh đầu Chí Tôn đáp xuống.

Đường chiêu nầy lão ác đạo vận dụng toàn bộ nội lực phát lên ngọn chưởng mạnh bạo vô tả.

Chợt trông thấy kình địch thi triển đạo kình phong quá khốc liệt Chí Tôn xê dịch thân hình ngoài trượng.

Đồng thời, chàng vận nội lực lên chiếc Xích Ma Hoàn giơ lên cao.

Chỉ thấy một ánh chớp đỏ vời vợi máu.

Chiếc Xích Ma Hoàn rời khỏi hữu chưởng Chí Tôn, bắn tới kẻ thù, nhanh tợ chớp.

Đột nhiên, có tiếng quát rền động cả trảng .

— Hãy coi chừng !

Liền đó, một đạo kình phong từ chưởng trung bóng người phóng xuống quật ngay chiếc Xích Ma Hoàn.

Bóng cao thủ mới đến công lực quả nhiên vô cùng thâm hậu, đánh trúng chiếc Xích Ma Hoàn xô lệch về một bên.

Dù vậy, chiếc Xích Ma Hoàn như hồn thiêng vẫn cứ vụt xuống đỉnh đầu lão áo xám.

Lão áo xám bị chiếc Xích Ma Hoàn bắn xẹt đứt một phía vai.

Vòi máu đỏ thẫm từ bên vai lão áo xám phún ra không ngừng.

Lão ta đau đớn ôm lấy thân mình phóng vào Uổng Ma Thành hút dạng.

Chí Tôn thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn ngay lập tức.

Chàng quét mắt nhận ra bóng cao thủ vừa quật chưởng giải nguy cho lão áo xám là một lão đạo nhân mặt mày cực kỳ hung tợn.

Đạo nhân trợn mắt sáng như luồng điện chớp. thét hỏi :

— Ngươi là người gì của Nam Tà ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Ta là Sứ giả của Nam Tà lão tiền bối.

Đạo-nhân kinh dị thảo luỉ :

— Ngươi tới đây với dụng ý gì ?

Gương mặt Chí-Tôn nặng trầm xuống :

— Ta vâng sứ mệnh của Nam Tà lão tiền bối đến đây diện kiến cùng Bắc Độc Lão Ma.

Đạo nhân càng thêm ngạc nhiên :

Ngươi định diện kiến Lão Ma cũng có điều gì cần kíp chăng ?

— Điều nầy khi gặp Bắc Độc Lão Ma rồi sẽ rõ, ngươi không cần biết đến làm gì.

Đạo nhân ngưng một chặp như để dò xét, rồi nói giọng khiếp hồn :

— Tiểu ma đầu, người quả bạo gan bằng trời thật !

Chí Tôn chẳng chút sợ sệt :

— Đừng đùa cợt với ta mất mạng đấy, Có phải Bắc Độc Lão Ma sai ngươi ra đây tiếp đón ta chăng ?

Đạo sĩ phẫn nộ :

— Tiểu tử ngươi là nhân vật gì mà lão chủ cung của ta phải tiếp kiến ?

Ngay lúc ấy một giọng u trầm từ trong mật thất đưa ra :

— Hãy cho hắn vào !

Đạo nhân hậm hực bảo Chí Tôn :

— Theo ta cho mau !

Hai người đi thẳng vào mật thất.

http://tieulun.hopto.org

Cánh cửa bật mở.

Đạo nhân gầm bảo :

— Hãy vào đây !

Chí Tôn lẳng lặng bước vào, trong lúc Đạo nhân thảo lui ra ngoài

Vừa tới cửa mật thất, Chí Tôn đã trông thấy Bắc Độc Lão Ma xuất hiện gầy khô như thây ma chết lâu ngày.

Lão ma chiếu hai luồng ma nhỡn vào mặt Chí Tôn, khiến chàng đến khiếp người tự biết công lực kẻ địch đã tới cõi huyền thông vũ trụ.

Nhìn Chí Tôn một chập Bắc Độc Lão Ma rống hỏi :

— Ngươi là ai, đến gặp ta có việc gì ?

Chí Tôn trấn áp hùng khí :

— Vãn sinh tên Dương Chí Tôn, muốn diện kiến lão tiền bối về một vấn đề hệ trọng.

Bắc Độc Lão Ma trợn hai luồng ma nhỡn :

— Thế ra chính ngươi đây là Chủ Nhân lệnh xế Xác từng gieo không bỏ tai họa cho bọn giang hồ từ ba năm về trước đấy ?

Chí Tôn nghiêm nghị đáp :

— Vãn sinh tuân theo cái di chí của sư môn, diệt trừ năm tên đại ma đầu đã nhúng tay vào vụ thảm sát hai trăm người Cam lộ Bang cách đây mấy mươi năm về trước, chứ chẳng hề tạo nên họa kiếp cho ai cả.

— Nhưng hôm nay ngươi đến gặp lão phu có điều gì quan hệ ?

Chí Tôn xạ thẳng cặp kỳ quang vào mặt Bắc Độc Lão Ma :

— Trước hết vãn sinh vâng lệnh Nam Tà lão tiền bối tới đây diện kiến lão nhân.

Bắc Độc lão Ma sửng sốt.

— Tiểu tử, ngươi có liên hệ gì với lão ác đạo ấy ?

— Rất liên hệ vì, Nam Tà lão tiền bối có lần cứu Vãn Sinh thoát chết, sau khi bị bọn ác ma Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà vây đánh rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc.

Lão Ma gật gù :

— Vì thế mà người nhận lệnh của lão ta đến đây dọ thám tình hình trong tòa mật thất nầy ?

Còn điều gì nữa ngươi hãy nói hết ?

— Còn một điều hết sức hệ trọng là cái chết mới đây của Hải Âu lão tiền bối.

— Ha ha... cái chết của lão ấy có liên hệ gì tới ta đâu ?

Chí Tôn lẳng lặng thò tay vào lòng lấy Qui thằng đưa ra, trước mặt Bắc Độc Lão Ma, trầm trọng hỏi.

— Lão tiền bối biết rõ vật nầy chứ ?

Bắc Độc Lão ma trộ ma nhỡn nhìn chăm chú rồi gầm to :

— Ồ sao có sự lạ lùng nầy, Tiểu tử, Qui thằng ở đâu mà ngươi có được ?

Chí tôn phẫn nộ :

— Vãn sinh vớt ngươi dưới đáy mộ của Hải âu Quái khách lão tiền bối còn vờ như không hiểu à ?

Bắc Độc Lão Ma gầm lên :

— Câm mồm lại, ngươi định bảo là ta thủ phạm ám hại Hải Âu Quái Khách à ? Ta cần bảo cho ngươi biết từ năm mươi năm nay ta thưa hề hiện thân trên chốn giang hồ, thì làm sao có thể xảy ra việc ấy được.

Chí Tôn hết sức kinh dị, nhưng chàng vẫn bảo :

— Thế tại sao Qui Thằng nầy lại nằm dưới đáy huyệt của Hải Âu Quái Khách, lão tiền bối phải tính sao đây ?

Gương mặt trắng bệch tợ xác chết của Bắc Độc Lão Ma càng thấy xanh xao hơn, lão ma nói như qui rống :

— Tiểu ma đầu, ngươi dám khinh thường ta thì phải chết !

Lẹ như sấm sét, Bắc Độc Xão Ma đã vận dụng chân khí Cửu Dương Xung Thiên quật tréo ngang lưng Chí Tôn một ngọn...

Chí Tôn không kịp dự phòng bị trúng nhằm luồng chưởng phong uyệt đỉnh của lão ma bắn tung ra ngoài cửa sổ, rớt xuống đất im lìm.

---

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

THIẾU NỮ ÁO XANH

CHẲNG biết bao nhiêu thời khắc trôi qua, Chí Tôn giật mình tỉnh dậy thoạt tiên, chàng nghe một mùi kỳ hương phất qua mũi, liền biết ngay có kẻ cứu mình.

Chàng phóng người đứng dậy, quét mắt nhìn quanh, thấy mình đang ở giữa cánh rừng già.

Lạ lùng thay, tuyệt nhiên không hề thấy thoáng một bóng người.

Chí Tôn kinh dị :

— Nhân vật nào đã cứu ta, sao không thấy phát hiện ở nơi nầy ?

Đang khi Chí Tôn còn phân vân, thì chợt một chiếc bóng nhỏ thó từ trong lùm cây phóng tới.

Nội cái thân thủ nhẹ nhàng cũng hiểu nàng là cao thủ võ lâm rồi.

Lúc đến gần Chí Tôn, chiếc bóng nhỏ thó đã hiện ra một Thiếu nữ áo xanh đẹp mê hồn.

Sắc đẹp của nàng có thể làm mờ ắt cả hình dáng diễm kiều của Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Vừa đáp xuống tràng, Thiếu nữ áo xanh đã tủm tỉm nụ cười hoa.

— Ồ, Thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi !

Nàng đưa bốn quả đào chín cho Chí Tôn cất giọng oanh vàng :

— Thiếu hiệp hãy dùng đỡ mấy trái đào của Tiểu nữ vừa vô rừng hái, xong rồi sẽ chuyện trò sau.

Sẵn bụng đói, Chí Tôn chẳng chút ngại ngùng tiếp lấy bốn quả đào chín ăn một chập hết sạch.

Xong xuôi, chàng cung tay thi lễ :

— Tiểu sinh nguyện ghi tạc công ơn cứu tử của cô nương.

Thiếu hiệp nữ áo xanh dịu càng :

— Một chút công mọn chẳng có gì đáng gọi là nhân nghĩa cả. Thiếu hiệp hãy yên lòng.

— Nhưng do đâu cô nương biết Tiểu sinh lâm nạn mà kịp thời cứu nguy và tại sao hiện giờ ở trong cánh rừng nầy ?

Đến đây thiếu nữ áo xanh có ý hơi thẹn thò, nàng chớp cặp mắt màu thu thủy sang Chí Tôn, rồi nói giọng như suối đổ :

— Chẳng có gì lạ cả, tình cờ buổi sáng hôm nay Tiểu nữ có việc đi ngang qua Uông ma Thành, thình lình trông thấy một chiếc bóng người bắn bổng ra ngoài rớt xuống chận đường thiếp đi luôn.

Động tính tò mò. Tiểu nữ lén lại gần thì mới hiểu ra Thiếu hiệp bị trúng nhằm qui chưởng Cửu Dương Xung Thiên của Bắc Độc Lão Ma nên cấp bách mang đến cách rừng nầy, dùng linh đơn của Sư phụ cứu nạn.

Chí tôn vô cùng khích động chàng nhìn nàng một chập lại bồi :

— Ơn tri ngộ hãy còn dài, ngày sau xin báo đáp, bây giờ cô nương có thể lưu danh hiệu lại cho Tiểu sinh và vị cao nhân Sư phụ chăng ?

Thiếu nữ áo xanh rúng động vì cái nhìn của Chí Tôn, nàng ngập ngừng giây lâu mới khe khẽ đáp :

— Danh hiệu tiểu nữ là Thạch tiểu Vân, Thiếu hiệp cứ gọi như thế, còn Sư phụ thì từ lâu chẳng có tăm tiếng gì trên chốn giang hồ, xin miễn thứ cho.

Còn cao danh Thiếu hiệp là gì, xin nói ra để ngày sau ghi chớ ?

Nghĩ không cần phải giấu giếm làm gì, Chí Tôn đáp :

— Tiểu sinh tên thật là Dương Chí Tôn, môn đồ của Cam Lộ Bang Chủ.

Thiếu nữ áo xanh chính Thạch tiểu Vân, nghe Chí Tôn báo danh bất giác giật mình :

— Thiếu hiệp đây chính là Chế Nhân Lệnh Xé Xác, ba năm về trước từng làm chấn động giang hồ ?

— Đúng như vậy !

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng sao Tiểu nữ lại nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đãi trong trận đánh cùng Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà Thiếu hiệp đã trúng nhằm quỉ khí Ma Độc Vô Hình của Nam Hoa Quái Tinh tuyệt mạng dưới hang sâu, giờ sao Thiếu hiệp vẫn còn sống được trên cõi đời ?

— Người đời sanh ra đều có số mạng. Tiểu sinh vì cô thế trong trận đấu ấy nên rớt xuống hang sâu, nhưng nhờ một kỳ duyên, Tiểu sinh được cứu sống sau ba năm tuyệt tích giang hồ.

— Lời Thiếu hiệp rất hữu lý, nhưng lúc nãy Thiếu hiệp vào Uổng Ma Thành để làm gì ?

— Gặp Bắc Độc Lão Ma.

Thạch Tiểu Vân kinh dị :

— Gặp Bắc Độc Lão Ma, rồi sau Thiếu hiệp bị lão ta hạ thủ ?

Vì lão ma đầu nầy cho Tiểu sinh là người của Nam Tà.

Thạch Tiểu Vân tháo lui lại, sững sốt :

— Thiếu hiệp là người gì của Nam Tà ?

— Tiểu sinh và lão tiền bối Nam Tà quen nhau là nhờ người ơn cứu mạng lại truyền dạy võ công.

Thạch tiểu Vân bâng khuâng một chập, lại hỏi .

— Vụ Hải Âu Quái Khách tử thương bởi cây Tàn Chi Quái Đao, Thiếu hiệp có liên hệ gì chăng ?

— Lúc ấy Tiểu sinh mới rời khỏi tuyệt mệnh cốc thì hay tin không lành ấy, thú thật, Tiểu sinh đang hết sức bồi rối về sự tình nầy, nguyện sẽ phăng tìm thủ phạm.

— Thiếu hiệp rất chí lý, vì theo Tiểu nữ hiểu thì ngày trước Thiếu hiệp đã từng dùng cây Tàn Chi Quái Đao xé xác kẻ tử thù, báo cừu cho Sư phụ, nhưng đột nhiên cây Quái lệnh ấy gần đây lại giết chết Hải Âu Quái Khách, cùng một lúc với sự tái hiện giang hồ của Thiếu hiệp, thì làm sao khỏi gây nghi ngờ cho bọn võ lâm, hậu quả rồi đây sẽ không thể nào đo lường được.

Chí Tôn khích động mãnh liệt :

— Tiểu sinh đa tạ tấm nhiệt tình của cô nương, mấy lời vừa dạy bảo, xin tạc vào lòng, xin hẹn ngày sau đáp đền xứng đáng. Bây giờ. Tiểu sinh còn mang nhiều sứ mạng bên mình, cần phải lên đường ngay.

Sự giã từ đột ngột của Chí Tôn, khiến cho Thạch tiểu Vân được

một vẻ buồn kín đáo, nàng đưa đôi mắt màu thu thủy nhìn chàng cất giọng oánh :

— Thiếu hiệp, bình thủy tương phùng trên mặt giang-hồ gặp nhau rồi lại xa nhau đó là thường sự, nhưng trước lúc chia tay chẳng lẽ không có gì lưu niệm hay sao ?

Chí Tôn ngẫm nghĩ, rồi hỏi :

— Nhưng theo ý cô nương muốn chúng ta lưu niệm gì đây ?

Thạch tiểu Vân cúi mặt e thẹn giây lâu mới ngẩng lên :

— Tiểu nữ mong rằng ngày sau sẽ còn gặp lại Thiếu hiệp trong một mối tình thân mật trên chốn giang hồ.

Vốn bẩn tính thông minh tuyệt vời, Chí Tôn ngầm hiểu tâm tư của người Thiếu nữ đang độ ngày xuân, chàng chợt nhớ tới bóng hình kiều diễm của Hồng Y Nữ Xảo Nhi mà lòng bất ngậm ngùi.

Người yêu lý tưởng của chàng nay đã vùi thây ngoài bể cả, Quỳnh Giao đã vì quá thương yêu chàng mà tuyệt vọng, đến nay chưa rõ tung tích ở nơi nào, bây giờ chàng không thể làm khổ cho bất cứ một thiếu nữ nào khác nữa.

Nhưng Thạch tiểu Vân có công ơn cứu tử chàng, cũng không thể làm nàng tuyệt vọng đau buồn, chàng phải xử sao cho trọn tình trọn nghĩa để không thẹn là một trang thiếu hiệp giang hồ.

Chợt nghĩ ra một cách, Chí Tôn bảo Thạch tiểu Vân :

— Tiểu sinh vừa nghĩ ra một điều, chẳng hiểu cô nương định lẽ nào ?

— Điều gì, Thiếu hiệp cứ bảo ?

— Nếu cô nương không chê, thì chúng ta có thể kết tình huynh muội, lưu lại kỷ niệm về sau, không hiểu cô nương nghĩ thế nào ?

Thạch tiểu Vân vô cùng hoan hỉ :

— Như vậy thì còn gì vinh hạnh cho Tiểu nữ hơn nữa, chỉ sợ Thiếu hiệp không nhận thôi chứ.

— Chí Tôn hiện lên sắc mặt nét vui tươi, chàng nói mau :

— Vậy thì từ đây trên chốn giang hồ, ta gọi Thạch cô nương bằng tiểu muội, trái lại cô nương cũng xưng hô như thế.

Thạc tiểu Vân chúm chiêm đôi môi hồng thắm :

Tiểu muội hết sức hoan hỉ được làm bạn với Dương tiểu huynh từ nay chúng ta lấy tình huynh muội mà đối đãi nhau.

Chí Tôn cười theo thiếu nữ :

— Ta rất lấy làm may mắn được kết tình bằng hữu cùng Thạch

http://tieulun.hopto.org

tiểu muội. Bây giờ chúng ta hãy tạm chia tay.

Thạch tiểu Vân chợt tắt nụ cười, xúc động :

— Vâng, Dương tiểu huynh hãy lên đường. Hẹn tái kiến trên mặt giang hồ.

Chí Tôn nhìn Thạch tiểu Vân thương hại, rồi phóng mình đi mau như vệt khói.

Thạch tiểu Vân đứng lặng nhìn theo sau lưng chiếc bóng Chí Tôn cho đến khi khuất dạng, lòng nàng bỗng bột như ngọn thủy triều giấy lâu chép miệng thở dài.

Một mối u tình thoáng hiện trong đôi mắt người xuân nữ.

Phần Chí Tôn chạy mau về hướng cánh rừng mà chàng đã giấu ba chiếc đầu của bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân cách mấy hôm trước. Chàng nóng lòng trở về Tuyệt mệnh cốc bái kiến Nam Tà.

Nửa ngày sau, Chí Tôn đã đến nơi, chàng bước lại huyệt đá, chỗ giấu ba chiếc đầu, thò tay lôi ra, thì trông thấy đầu đấy hãy còn nguyên vẹn.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, xách chiếc bị da đựng đầu người lên

Chàng vừa định chuyển mình bay đi, thì chợt nghe có nhiều luồng gió lạnh từ đưa tới.

Liền trong ánh chớp, một sồ đông người phóng xuống rừng già.

Dẫn đầu là một lão đạo nhân trạc ngoài tám mươi tuổi, vừa nhận ra mặt Chí Tôn là đã phật hữu chưởng quát :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác đây rồi !

Tức thì, bọn người chia ra nhiều phương vị vây chặt Chí Tôn vào giữa.

Chí Tôn quét mắt thấy tất cả đến hai mươi cao thủ, tên nào cũng chớp rực hung quang về phía chàng.

Chàng hết sức kinh dị chờ sự tình diễn ra.

Lão đạo nhân xê lại gần Chí Tôn, trỏ cái bị đựng đầu người rồng hỏi :

— Có phải ngươi đang xách ba chiếc đầu của Huỳnh Minh đạo hữu chăng ?

Biết ngay có chuyện không lành xảy tới cho mình, Chí Tôn quét mắt đề phòng, đáp :

— Phải đấy, nhưng các hạ hỏi để làm gì ?

Quần hùng đồng nhao nhao lên.

Lão đạo nhân rồng to .

— Ta sẽ giết ngươi phục thù cho bọn Huỳnh Minh đạo hữu.

Chí Tôn chẳng chút nao núng :

— Thế ra các ngươi là đồng môn cùng tên lão ác đạo Huỳnh Minh Đạo Nhân à ?

— Cũng có thể bảo như thế.

Chí Tôn trầm nghị bảo :

— Ta hi vọng việc này các ngươi nên chấm dứt nơi đây đừng tạo thêm thảm cảnh đầu rơi, máu đổ nữa.

Lão đạo nhân kinh dị :

— Lời ngươi nói vừa rồi có dụng ý gì ?

— Bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân chết có nguyên nhân chính đáng, theo ta hiểu Nam Tà lão tiền bối không hề lạm sát một nhân vật nào cả.

Lão đạo nhân trỏ lên cười như quỉ hú tự rừng sâu :

— Ha ha... ngươi đừng hòng chối cải vô ích, chính ngươi đã giả dùng mạo của Nam Tà hạ sát Huỳnh Minh đạo hữu tại Thiền Lâm Cổ Tự, còn mồm mép thế nào cho được.

Tiêu tử, sát nhân đến mạng, điều này ngươi không thể bảo rằng không hiểu được.

Chí Tôn bỗc sôi hùng khí :

— Cứ theo như thế thì các ngươi liều chết để trả thù ?

— Đúng như vậy, thù này không trả được thề không đứng giữa cõi đời.

Nghe giọng nói sặc tanh mùi máu của lão đạo nhân, Chí Tôn bỗng nhớ tới những trận thảm sát Thất lý Bình, Tổng Đàm Tử vân Bang cách đây hơn ba năm về trước, mà rùng mình lên.

Nhưng Chí Tôn ngầm hiểu với hiện tình nhất định không thể nào tránh khỏi một trận lưu huyết được. Chàng không giết bọn đạo sĩ, thì chúng sẽ giết chàng.

Tuy vậy, trong thâm tâm Chí Tôn chẳng hề hiếu sát. nên chàng đứng yên chưa động thủ.

Bỗng, một lão mặc áo xám xê dịch thân mình tới, kề miệng thì thầm bên tai lão đạo nhân, những gì không nghe rõ.

Lão đạo nhân có vẽ sững sốt, chiếu hai luồng nhỡn tuyền vào

http://tieulun.hopto.org

mặt Chí Tôn hồi lâu, nặng trầm hỏi :

— Ngươi chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn thản nhiên gật đầu :

— Đúng như vậy,

Quần hùng nghe lọt vào tai năm tiếng « Chủ nhân Lệnh Xé Xác đồng thanh quát :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Dư âm từ bốn phía vách rừng dội lại, thật lâu mới tan.

Cả tràng vì sự phát giác trầm trọng của lão áo xám, đột nhiên im đi phăng phắt.

Bầu không khí vụt khẩn trương lên.

Bốn mươi mấy luồng hung quang đổ dồn về phía Chí Tôn, xem chàng kỳ dị khủng khiếp như con Quái thần vừa xuất hiện.

Lâu lắm, lão đạo nhân mới quát hỏi :

— Tiểu tử, ta nghe trong trận giao đấu cùng Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà, ngươi đã thọ hại vì qui khí « Ma Độc Vô Hình, đồng thời bỏ mạng dưới tuyệt cốc, thế nhưng nhờ đâu ngươi còn sống sót cho tới ngày nay và xuất hiện ở nơi nầy ?

Ngươi có liên hệ mật thiết gì tới Nam Tà ác đạo ?

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Đó là việc riêng của ta, không cần các ngươi phải hiểu.

Qua một chập trấn tĩnh, lão đạo áo xám quát lên :

— Đạo huynh, chúng ta hãy quật chết hắn trả thù cho bọn Huỳnh Minh đạo hữu, rồi sau đó tìm đến Nam Tà cũng chẳng muộn gì.

Lão áo xám chưa kịp dứt tiếng, thì ba kiếm thủ, cùng mười tên cao thủ đã phóng mình lên, kiếm thép sáng ngời, chưởng ấm chớp động từ nhiều phương vị tấn công vào, vô cùng hiểm độc.

Chí Tôn dù không lòng ham sát, nhưng bọn cao thủ đều xử dụng những đường chiêu kỳ dị, hơn nữa từ phía thọ địch, không ra tay khó mong được sinh tồn, chàng liền liên tiếp huy động bát luồng kình đạo Phục Ma Thần Công sấm sét.

Mấy tiếng rống nổi lên.

Lập tức, đã có ba thây người phơi tại trận.

Còn lại mười tên cao thủ lão đáo về phía sau muốn ngã.

Lão đạo nhân gầm vang :

— Tiểu tử nầy chính thật là người của Nam Tà lão ác đạo, biết sử dụng ngọn chưởng Phục Ma Thần Công. Hãy giết hắn đừng cho chạy thoát.

Câu nói đầy cuồng ngạo của lão đạo nhân khiến cho Chí Tôn cháy phừng lửa giận. Chàng thét to :

— Bọn ngươi đã quá tận số rồi !

Chí Tôn quảy chiếc bị đựng ba cái đầu người lên lưng, rồi dựng song chưởng quay một vòng.

Binh... bịnh...

Lại thêm bốn cái xác chết phơi liền tại trận chẳng kịp nữa tiếng kêu la.

Thủ pháp giết người thâm khốc đến không sao tưởng tượng được.

Chí Tôn ngưng thần hình, đưa mắt nhìn bọn cao thủ.

Quần hùng thảy đều khiếp mật trước cái chết của đồng bọn, chưa một ai dám động thủ.

Bầu không khí tại tràng lạnh trầm như u mộ.

Nhưng tiềm ẩm bên trong sặc sùi chết chóc, máu tanh.

Còn lại mười bốn cao thủ hãi hùng về một phía, trên vẻ mặt tên nào cũng lộ hẳn một bầu trời sát khí, thâm thê.

Ngừng đi một chập, lão đạo nhân rống :

— Hãy liều chết sống với tên tiểu ma nầy.

Mười bốn cao thủ được lệnh đồng giơ cao song chưởng.

Thế nhưng Chí Tôn đã ra tay như điện công luôn sáu chưởng Phục Ma Thần Công núi đổi đồ sập.

Một loạt bóng người tung bay rồi rớt xuống...

Đã thấy năm cái xác chết nằm phơi trên mặt đất.

Chí Tôn phất động song chưởng, thét chực xé tét cả màn tai quần hùng có mặt tại tràng.

— Bọn ngươi kẻ nào muốn sống hãy tháo lui, bằng nghịch lại ý ta, nhất định bị hủy diệt.

Chín tên cao thủ chẳng đợi Chí Tôn quát dứt, mỗi người cùng đưa ra một chưởng mạnh bạo vô cùng.

Bầu máu nóng bốc sôi cùng độ, Chí Tôn vận dụng Phục Ma Thần Công mười phần công lực quật luôn chín chưởng.

Một loạt tiếng rống thảm liệt nổi lên.

http://tieulun.hopto.org

Bóng chưởng tan hút trong vô hình.

Chàng trông lại, đã thấy chín cái xác chết thi thể chia ba năm la liệt trên mặt đất.

Chí Tôn ngưng tụ thần hình, quét cặp kỳ quang qua tràng một lượt, chàng nẩy sinh ra một niềm cảm xúc khôn tả.

Chợt nhớ tới bọn ma đầu cách ba năm về trước từng phơi thây thê thảm dưới ngọn chưởng lôi đình Càng Ngươn Chân Cang và Lôi Kinh Thiên Địa, Chí Tôn rúng động cả thần hình.

Luồng *chưởng phong Phục Ma Thần Công giờ đây lại* càng thâm khốc hơn nhiều, kiếp vận sát biết bao giờ ngưng được.

Sư cừu chưa trả. Thân thế còn hãy mơ hồ. Duyên tình tan vỡ, đời chàng có khác nào một cánh *chim đơn*.

Một ý niệm bỗng vụt lóe trong trí óc Chí Tôn, chàng nhớ tới Thiếu nữ bịt mặt, dáng dấp chẳng khác gì Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Có phải chăng thiếu nữ huyền bí này là lệnh *muội của người* yêu chàng, hiện thân để giúp đỡ chàng trong những hồi nguy ngập, nếu không, tại sao giống nàng như hai giọt nước.

Còn Ngọc Diện Diêm Bà có chính thật là mẫu *của chàng chăng ?*

Nếu quả thật như thế, thì chàng làm sao sống được trên chốn giang hồ. Một trang Thiếu hiệp tiếng tăm lừng lẫy như chàng đâu thể có người mãi dâm ô đường ấy.

Nghĩ tới đây, bất giác Chí Tôn buông tiếng thở dài, Chàng tự nhủ :

— Tất cả tâm tình ta hãy gác lại mai sau, giờ hãy trở về Tuyệt-Mệnh Cốc phục lệnh Nam Tà lão tiền bối, rồi sẽ tính tới vụ theo dõi thủ phạm hạ sát Hải Âu Quái Khách.

Tâm niệm chấm dứt, Chí Tôn xốc lại chiếc bị da đựng đầu người rồi nhắm hướng Tuyệt Mệnh Cốc lên đường.

Chí Tôn đi mất nửa ngày thì đã về tới Tuyệt Mệnh Cốc.

Chàng bốc nhẹ thân hình như ma muội phóng xuống hang.

Chưa tới đám cỏ xanh rì, có nhiều đốm sáng tợ đèn ma, Chí Tôn đã nghe tiếng quát như trời gầm của Nam Tà :

— Kẻ nào đến đây ?

Chí Tôn đáp vọng vào :

— Vãn sinh Dương Chí Tôn.

Giọng Nam Tà như mừng rỡ :

— Hãy vào !

Chí Tôn phóng mình qua khỏi đám cỏ xanh rì.

Trong khi Nam Tà cũng vừa xuất hiện, rọi hai luồng tinh quang vào mặt Chí Tôn nói :

— Tiểu tử, ta cứ ngỡ ngươi đã phản bội không bao giờ quay về tuyệt cốc nầy nữa đấy.

Chí Tôn cung kính :

— Vãn sinh đâu dám hành động như thế.

Nam Tà cười khà lên :

— Nếu quả thật ngươi dám ta gan lừa dối ta, thì dù có lẩn trốn đến tận chân mây, góc bể, ta cũng tìm đến gặp ngươi...

Chí Tôn nghe qua mấy *câu đó, ngơ ngẩn cả người*, đứng lặng nhìn Nam Tà mà không nói thêm một lời nào nữa cả.

Nam Tà phất động hữu chưởng to như chiếc quạt tiên ông :

— *Hãy vào đây !*

Bão dứt, Nam Tà đi trước.

Chí Tôn lặng lẽ theo sau.

Sau khi ngồi xuống phiến đá bằng phẳng xong, Nam Tà hỏi :

— Tiểu tử, những việc lão phu giao phó cho ngươi kết quả như thế nào ?

Chí Tôn xốc chiếc bị da vừa tháo ra, vừa đáp :

— Vãn sinh may mắn không làm nhục đến sứ mạng của lão tiền bối, nay mang ba cái thủ cấp của bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân về đây phục lệnh.

Nam Tà lẹ làng chộp lấy chiếc bị da, thò tay lôi từng chiếc đầu vấy máu khô của bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân coi kỹ một hồi, rồi cười khà lên :

— Đúng đấy, đây chính thật ba chiếc đầu của bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân. Tiểu tử, sứ mạng ngươi đã xong rồi.

Chấm dứt câu nói, Nam Tà chộp cái thủ cấp Huỳnh Minh Đạo Nhân giơ lên cao, vừa nghiến căm thù :

— Huỳnh Minh ác đạo, ngươi đã dám thiêu hủy bộ Bắc Đẩu Chân Kinh của ta thì phải đền tội xứng đáng.

Vị Thần Tà xéo cái thủ cấp Huỳnh Minh Thành một đống thịt vụn, ném ra ngoài biệt cốc.

Tiếp theo hai chiếc thủ cấp kia cũng đồng chung số phận với

http://tieulun.hopto.org

cái đầu Huỳnh Minh Đạo Nhân.

Động tác này khiến Chí Tôn bắt rùng mình lên, Sư phụ chàng Dương Chấn Hoàn ngày xưa đâu có rùng rợn như thế.

Nhưng Chí Tôn lặng lặng ngồi nhìn Nam Tà chứ chẳng thốt ra một lời nào cả.

Giây xéo xong ba chiếc đầu của bọn Huỳnh Minh Đạo Nhân, bấy giờ Nam Tà vùng rống cười ghê rợn.

Giọng cười âm u, rền động như lời truyền của vị Diêm Chúa từ cõi âm vọng về.

Giọng cười làm cho các đường huyệt quản của Chí Tôn chấn động mãnh liệt, cơ bố trào sôi lên.

Chấm dứt trận cười rùng rợn, Nam Tà trầm nghị hỏi Chí Tôn :

— Tất cả sự tình ngươi đến Uổng Ma Thành viếng ác đạo Bắc Độc Lão Ma như thế nào ?

Chí Tôn thành thật đem mọi sự xảy ra khi chàng lọt vào mật thất Uổng Ma Thành gặp Bắc Độc Lão Ma như thế nào, rồi kể đó chàng bị lão ta nổi giận quật nhằm một đường chiêu Cửu Dương Xung Thiên ngất đi, sao sao chàng kể lại rành mạch cho Nam Tà nghe.

Nam Tà lặng lẽ ngồi nghe cho đến khi Chí Tôn dứt câu, lão tà vùng đứng dậy chộp lấy chàng thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn kinh hoàng không hiểu Nam Tà định làm gì, nhưng chàng cứ để yên không kháng cự chi cả.

Chộp xong Chí Tôn, Nam Tà phủ mạch cho chàng một chập lâu, rồi buông ra rồng lên cười điên cuồng.

Trông thấy cử chỉ kỳ quặc của Nam Tà, Chí Tôn ngơ ngác đi chẳng hiểu ra làm sao cả.

Tại sao Nam Tà phủ mạch chàng rồi bỗng cười cuồng ngạo như thế ?

Chí Tôn còn đang ngơ ngẩn, thì Nam Tà cũng vừa dứt cười, phất tà chưởng, nói to :

— Tiểu tử, hãy theo ta vào đây.

Không dám cải lệnh, Chí Tôn lặng lẽ đi theo Nam Tà vào tận cùng thạch thất.

Đã thấy trên bàn đá bày sẵn la liệt nhiều món ăn kỳ lạ bốc khói nghi ngút.

Nam Tà trỏ chiếc ghế đá, bảo Chí Tôn :

— Ngươi hãy ngồi đấy.

Trông thấy sự ân cần trọng hậu của Nam Tà đối với mình, Chí Tôn hết sức băn khoăn trong lòng, chàng ngập ngừng nói :

— Vãn sinh đến Uổng Ma Thành đã tỏ ra vô dụng, thất bại trước đường chiêu thảm khốc của Bắc Độc Lão Ma, thật vô cùng hổ thẹn, giờ lão tiền bối lại đối đãi trọng thể, thật vãn sinh không dám nhận rồi.

Nam Tà cười bảo :

— Tiểu tử, ngươi chớ quan tâm đến chuyện này, khả năng của ngươi thực tình ngoài sự mong muốn của ta. Ngươi hãy ngồi xuống đây, chúng ta ăn uống xong rồi sẽ nói tiếp nhiều điều hệ trọng cho ngươi.

Nói dứt, Nam Tà ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện với Chí Tôn.

Không dám nghịch ý, Chí Tôn làm theo lời Nam Tà.

Hai người ăn uống một chập, bất ngờ Chí Tôn mới hỏi :

— Thưa lão tiền bối, tại sao lão tiền bối lại có vẻ hoan hỉ sau khi phủ mạch cho vãn sinh khám xét các huyệt đạo trong người.

Hai luồng mắt Nam Tà sáng chớp như điện quang, miệng luôn vui cười, đáp :

— Vì ta đã khám phá được võ công của Bắc Độc Lão Ma ngày nay.

Chí Tôn như bừng cơn mộng :

— Thế ra lão tiền bối sai vãn sinh đến Uổng Ma Thành chẳng gì khác hơn là chịu đòn à ?

— Quả đúng như vậy.

— Nhưng lão tiền bối hành động như thế với dụng ý gì ?

— Để hiểu rõ công lực của Bắc Độc Lão Ma trước ngày giao đấu cùng lão tại Phù La Sơn.

Chí Tôn chớp ngời cặp kỳ quang :

— Thế ra năm mươi năm về trước lão tiền bối đã có lời ước hẹn cùng Bắc Độc Lão Ma và giờ đây sắp tới ngày giao đấu ?

— Cũng không đúng như thế !

Chí Tôn hết sức kinh dị :

— Xin lão tiền bối cho biết nguyên nhân ?

Trầm đi một chập cho bầu không khí tăng phần nghiêm trọng, Nam Tà trì nặng kể :

http://tieulun.hopto.org

— Cách đây mười năm trước, lão phu và Bắc Độc Lão Ma có lén bọn giang hồ, ngầm hẹn với nhau tại Vân Lâu Cốc, nơi ẩn dật của Bất Lão Tiên Nương, giao đấu một trận cuối cùng để tranh ngôi bậc. Hai bên thi triển có tới năm ngàn chiêu, trải qua ba đêm ngày, nhưng rốt cuộc chẳng ai thắng bại, nên phải tạm thời bải bỏ trận đấu đó.

Chí Tôn bốc lên hào khí :

— Vì vậy, Bắc Độc Lão Ma hẹn cùng lão tiền bối trong trận giao đấu sắp tới này ?

— Tiểu tử, hãy nghe rõ đây : Sau khi bải bỏ trận giao đấu không người thắng bại, lão phu và Bắc Độc Lão Ma có ước hẹn mỗi người được thu nhận một môn đồ tập luyện võ công trong mười năm, sau đó lại đến Vân Lâu Cốc tái đấu, kết thúc mối hiềm thù trải năm mươi năm qua.

Kẻ thắng trận sẽ được kết hôn với một nữ môn đồ tuyệt sắc của Bất Lão Tiên Nương.

— Còn người bại trận ?

— Sư phụ của kẻ bại trận sẽ phải qui gối, tạ tội trước mặt Sư phụ đối phương, đồng thời vĩnh viễn rút tên ra khỏi chốn giang hồ, không được can dự vào bất cứ những chuyện thị phi gì trong vũ lâm nữa.

Thần trí của Chí Tôn vụt sáng hẳn lên :

— Do đó, lão tiền bối định chọn văn sinh dự trận giao đấu cùng vị môn đồ của Bắc Độc Lão Ma à ?

— Ngươi tỏ ra rất thông minh đó. Trong trận đấu ấy, ngươi phải quật ngã tên môn đồ của Bắc Độc Lão Ma cho ta, nhất định thắng chứ không thể bại được.

Đến đây, Chí Tôn chợt nhớ tới lần trước chàng đã thay mặt cho Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư phó hội cùng vị cao đồ của lão kỳ nhân Tây Nhạc Lăng Di Phong tại ngọn đồi Thần Nữ, giờ đây lại sắp thay cho Nam Tà giao đấu cùng môn đệ Bắc Độc Lão Ma.

Lần trước trận đấu tuy gay go hiểm nghèo, nhưng sự trạng không quan hệ như lần nầy. Ba vị lão tiền bối kia thù tạc nhau trên tinh thần vũ lâm, còn Nam Tà và Bắc Độc Lão Ma giao tranh trong bầu thù hận.

Trách nhiệm Chí Tôn do đó càng lại nặng nề hơn Nam Tà truyền lệnh trước cho chàng phải thắng chứ không thể bại.

Đó là một mệnh lệnh trầm trọng mà Chí Tôn không sao chối cải được. Chàng đã thọ ơn cứu tử của Nam Tà, dù không có tình Sư, Đệ nhưng lão ta đặc nhiên là vị ân nhân chàng.

Chí Tôn khẽ đáp :

— Văn sinh sẽ hết sức chi hành mệnh lệnh của lão tiền bối, nhưng có một điều mong lão tiền bối thứ tha cho.

— Điều ấy như thế nào, ngươi hãy nói ra ?

— Trước xưa, văn sinh đã từng thương yêu một thiếu nữ giang hồ và nàng cũng đã trọn lòng chung thủy với văn sinh, ân tình gắn chặt như keo sơn không thể chia lìa được.

Nam Tà giật mình trợ mắt :

— Hiện giờ thiếu nữ ấy ở đâu ?

Chí Tôn ngập ngừng :

— Nàng đã vì thấy dưới lòng bể cả cách hơn ba năm về trước.

Nam Tà buông tiếng thở dài, như trút gánh nặng : ngàn cân :

— Sự vật đổi dời, Người chết là hết. Tiểu tử, ngươi cư xử với nàng như thế tưởng cũng đã trọn nghĩa trọn tình rồi, chẳng lẽ suốt đời ngươi không còn yêu ai nữa hay sao ?

Chí Tôn gật đầu :

— Quả đúng như vậy lão tiền bối ạ.

Giọng nói của Nam Tà như lệnh truyền của Diêm Chúa :

— Chẳng quản đúng hay sai, bây giờ ngươi phải tuân theo điều lệ trận đấu ấy không thể trái nghịch lời ta được.

Chí Tôn gằng giọng :

— Văn sinh xin tuân lệnh lão tiền bối.

— Nếu trong trận đấu ngươi không quật ngã tên đồ đệ của Bắc Độc Lão Ta, thì lão phu sẽ diệt ngươi tức khắc.

— Văn sinh xin nhớ ghi lời gặn bảo ấy.

Nam Tà gật gà tỏ vẻ hài lòng .

— Tốt lắm, ngươi hãy theo ta ra ngoài.

Hai người cùng đứng dậy, bước ra ngoài.

Đột nhiên, Nam Tà gầm tợ sấm :

— Kẻ nào bạo gan xâm phạm vào Tuyệt Mệnh Cốc của lão phu ?

Trong tiếng gầm quát, Nam Tà đã bắn mình ra cửa thạch động.

Chí Tôn ngầm phục thính lực qui thần vô lượng của Nam Tà chàng cũng phóng theo lão.

Khi ra khỏi thạch động. Chí Tôn quét cặp kỳ quang một lượt

http://tieulun.hopto.org

Tuyệt nhiên chẳng hề trông thấy một chiếc bóng nào cả.

Nhưng Nam Tà đã nhằm ngay một tảng đá/gầm to:

— Tên đạo tặc nào núp sau gộp đá, nếu không xuất hiện, thì đừng trách lão phu sao độc ác đấy.

Chí Tôn còn đang ngầm khen ngợi sự huyền thông của Nam Tà thì một chiếc bóng nhỏ thó, từ sau gập đá phóng ra.

Nhận được chiếc bóng áo xanh, Nam Tà đã gầm quát:

— Tiểu nữ, ngươi định tìm ai đấy?

Thạch tiểu Vân quay nhìn Chi Tôn đáp:

— Tiểu nữ tìm Dương tiểu huynh có việc cần kiếp.

Nam Tà quay sang Chí Tôn:

— Ngươi quen với cô gái nầy à?

Chí Tôn khe khẽ gật đầu:

— Chính nàng đã cứu vãn sinh thoát khỏi tử thần vì chưởng phong của Bắc Độc Lão Ma.

Nam Tà đựng cặp lông mày bạt, quát bảo Thạch Tiểu Vân:

— Tiểu nữ kia có khôn hồn hãy trốc ngay ra khỏi tuyệt mệnh cốc nầy, ta vị tình tiểu nữ mà tha thứ cho ngươi một phen, nếu còn tái phạm thì đừng trách ta sao không bảo trước đấy.

Thạch Tiểu Vân nghiêm sắc mặt đẹp tuyệt thế:

— Đối với Thạch tiểu Vân nầy dù địa cốc, huyệt động của bất cứ một nhân vật nào dù nguy hiểm đến đâu, cũng không thể ngăn bước tiến được, lão tiền bối đừng dùng lời dọa nạt làm gì cho vô ích.

Mấy câu nói của Thạch tiểu Vân khiến cho ngọn lửa căm hờn của Nam Tà bùng cháy cao ngàn trượng lão rống to:

— Nữ qui nếu ngươi chưa chịu ra khỏi chốn nầy thì lão phu quật ngươi một chưởng nát tan thành tro bụi.

Chí Tôn trông thấy Nam Tà thịnh nộ, chàng rúng động cả thân hình.

Thạch Tiểu Vân đưa hai mắt màu thu thủy chớp ngời ánh sáng nhìn Nam Tà:

— Lão tiền đừng hòng dùng uy lực cưỡng bức ta vô ích, Ta không thể nào vâng lời lão tiền bối được.

Nam Tà không còn kìm hãm được cơn giận dữ nữa, xẻ mình tới rống tợ trời gầm:

— Thế thì số ngươi đã tận rồi!

Lời chưa kịp dứt, lão tà đã huy ra một đạo hồng quang đỏ vời tợ máu.

Chí Tôn rú khẽ:

— Huyết Ảnh Lôi Đình!

Ngay lúc Thạch Tiểu Vân đã dùng thập thủ bất phàm, bắn xa bốn trượng vượt khỏi đạo hồng quang khủng khiếp của vị Tà Thần.

Thế Nam Tà chẳng chịu buông tha, ra tay như điện chớp.

Đạo hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình ào đến Thạch Tiểu Vân mau lẹ đến không có một thận thủ nào tránh né kịp.

Chí Tôn hốt hoảng thét:

— Lão tiền bối dừng tay lại!

Liền trong tiếng thét; chàng thiếu hiệp giang hồ phóng tới quét tréo một luồng kình đạo Phục Ma Thần Công.

Ầm!

Bóng hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình, bị luồng Phục Ma Thần Công quật nhằm tiêu tan mất một phần kình lực.

Nhưng Thạch Tiểu Vân cũng chấn động rú lên thê thảm.

Thân hình kiều diễm của nàng bay ra ngoài ba trượng rớt vào đám cỏ lão đảo đứng dậy, máu từ hai bên mép đã thấy chảy rịn ra.

Chí Tôn vô cùng sững sốt trước cái võ công tà quái của Nam Tà. Chàng nhìn Thiếu nữ bằng cặp mắt chứa chan đau xót.

Thạch Tiểu Vân run rẩy xẻ lại gần Nam Tà, nuốt trôi dòng máu đang trào ra, thét căm hờn:

— Nam Tà thù sâu nầy có ngày phải trả, có một ngày nào đó ta sẽ tìm ngươi trên mặt giang hồ.

Thét xong thiếu nữ quét nhìn Chí Tôn như ngầm cáo biệt, rồi loạng choạng bước đi, cuối cùng khuất bóng sau gộp đá.

Bấy giờ Nam Tà mới day qua Chí Tôn:

— Tiểu tử ngươi hãy vào đây!

Chí Tôn lẳng lặng theo Nam Tà vào tuyệt cốc.

Lão Tà trỏ phiến đá bảo Chí Tôn: ngồi xuống đây, rồi trầm giọng bảo:

— Để trọng thưởng cho ngươi hai việc đã tựu thành, bấy giờ lão phu tặng cho ngươi một hoàn « Hồn Nguyên Tiên Đơn » khôi phục lại tất cả những ngón võ công mà ngươi đã bị chặt « Ma Độc Vô Hình » hủy diệt đi từ trước.

http://tieulun.hopto.org

Nghe xong câu nói của Nam Tà, Chí Tôn hoan hỉ đến phóng người dậy, chàng vòng tay cung kính :

— Đa tạ công đức của Lão tiền bối, nguyện có lúc đền đáp ơn thâm.

Nam Tà phất chưởng :

— Im mồm đó chẳng qua là một cuộc trao đổi, chẳng có công đức gì cả.

Nói dứt lão ta thò tay vào lòng, lấy ra một cái bầu nhỏ, giở nắp trút ra một hoàn linh dược sắt tía, trao cho Chí Tôn :

— Cả một đời ta chỉ luyện được có ba hoàn « Hỗn Nguyên Tiên Đơn » nầy, nó tạo bằng chân khí lứt ta tịnh tọa, võ công, trải một năm, hòa với mai lan tiên mà chế thành, nay ta tặng cho ngươi một hoàn hãy bỏ vào mồm, rồi ngồi xuống vận hành một lực chạy khắp chân thân bảy mươi hai vòng sẽ thấy hiệu nghiệm của nó.

Chí Tôn lấy hoàn Hỗn Nguyên Tiên Đơn cho vào mồm nuốt đi, rồi ngồi xếp bằng xuống đất, nhắm mắt vận hành chân lực một chập lâu.

Mồ hôi thảo ra ước dầm mình, như Chí Tôn đã nghe khí trần trệ trong cơ thể, chàng dùng thở phào đứng dậy.

Nam Tà nghiêm nghị, bảo :

— Bây giờ ngươi hãy ra ngoài thử xem, các ngón võ công có phục hồi y nguyên tình trạng cũ hay không ?

Chí Tôn vâng dạ, hăm hở bước ra ngoài thạch cốc. Nam Tà đứng đỉnh.

Trước hết chàng vận mười phần nội lực triển ngay đường chiêu Càng Ngươn Chân Cang, môn tuyệt truyền của lão Quái ngư.

Ầm !

Cát đá tung mù khắp thạch động.

Kình khí ào như trận cuồng phong.

Võ công hoan hỉ Chí Tôn lại huy ra đường chiêu Lôi Kình Thiên Địa mang theo nội lực mười hai phần.

Sầm chưởng phát nổ rền động cả tòa tuyệt cốc. Chưởng cũng chớp nháng tợ trăm ngàn tia sét vạch bầu trời.

Nam Tà chép miệng :

— Võ công tiểu tử quả thật cao cường.

Lời khen ngợi của Nam Tà khiến cho Chí Tôn phấn khởi thêm hơn, ta chưởng huy động kình đạo Lập Chưởng Đổ Long sấm sét

đầy trời, trong khi hữu chưởng thi triển đường chiêu Thu phong Lạc Điệp nổi lên từng trận thang phong kỳ diệu vô cùng.

Nam Tà khen ngợi luôn mồm.

Trong lúc Chí Tôn ngưng tụ tinh thần, mười hai phần công lực dồn lên đôi chưởng, đẩy mạnh luồng lôi thiên Nộ Hải Dương Ba nay gộp đá...

Ầm !

Tự khắc gộp đá biến thành cát vụn bắn đi khắp nơi.

Nam Tà tặc lưỡi :

— Thật là huyền diệu !

Hào khí bốc lên đầy mặt, Chí Tôn vận toàn bộ nội lực, nhắm gộp đá to cách xa mười trượng, từ từ huy động đường Càng Khôn Thần Công...

Ầm... Ầm...

Gộp đá bay đi trong vô hình.

Nương theo bề thế, Chí Tôn thi triển thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình biến mất.

Đến chừng xuất hiện đã thấy chàng ở bên cánh tả của Nam Tà. Nam Tà rọi hai luồng thần nhỡn sáng như điện chớp sáng nhìn Chí Tôn, hiểu lộ sự khích động.

Chí Tôn vòng tay cung kính :

— Vãn sinh đa tạ thịnh ân của lão tiền bối đã cho hoàn tiên đơn thu hồi nội lực võ công, đến chết cũng chưa đền đáp được.

Nam Tà phẩy hữu chưởng :

— Tiểu tử chớ quan tâm điều ấy, thật ta mừng cho ngươi được hoàn nguyên võ công thâm hậu hơn người.

Với tài nghệ đó đã là niềm hi vọng lớn lao cho ta rồi.

Tuy vậy, nếu lần sau hiện thân trên chốn giang hồ, gặp lại thù nhân muốn chống lại chất « Ma Độc Vô Hình » mà không có Huyết Ảnh Lôi Đình thì dù nội lực ngươi có thần xuất quỉ mạt đến đâu cũng hóa nên vô dụng.

Chí Tôn lo ngại hỏi :

— Thưa lão tiền bối, có phải ngón võ công mà lão tiền bối thi triển lúc nãy chăng ?

— Đúng như vậy ! nhưng có là loại chưởng lực, ngoài ra, còn một phương pháp thứ hai là khi vận dụng ngón võ công nầy, khắp

http://tieulun.hopto.org

châu thân đều tỏa ra hồng quang chói lọi, khiến cho Ma Độc Vô Hình không thể đến gần xâm nhập vào cơ thể.

Vậy ta cũng không tiếc gì mà không tuyệt luyện cho ngươi để bộ thân và cũng để công lại kẻ địch ở sau này.

Nói dứt, Nam Tà bảo Chí Tôn tịnh tọa, trên một phiến đá bằng phẳng trước tuyệt cốc, dặn dò:

— Tiểu tử, lúc luyện tập ngón võ công này ngươi không được cử động, tư tưởng phải bày trừ tất cả tà niệm viển vong, tựu trung lại cho tinh thần cương mãn, mới có thể thành công được, nếu chưa luyện xong mà gặp điều trở ngại, tự khắc thân thể bị hủy hoại, như khi luyện các ngón tuyệt công khác. Ngươi hãy nhớ lấy.

Chí Tôn bâng khuâng trong dạ.

— Vãn sinh xin ghi nhớ, nhưng bao giờ thành tựu Huyết Ảnh Lôi Đình thưa lão tiền bối?

— Phải trải qua ba đêm ngày mới thành tựu được, tiểu tử ngươi phải cố gắng kiên cường cho lắm mới được.

Câu nói nghiêm trọng của Nam Tà khiến cho Chí Tôn hơi lo ngại trong lòng, chàng nhớ đến một lần luyện khí công « Lưỡng Cực Chân Nguơn » tại ngọn cao sơn nọ, lúc sắp thành tựu bị Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương đến khuấy phá suýt nữa tàn phế cả võ công.

Lần nầy không hiểu trong khi tịnh tọa, ba đêm ngày có sự gì nguy hiểm xảy ra không?

Mặc dù võ công của Nam Tà huyền thông vũ trụ, nhưng với thời gian dài ấy, làm sao có thể canh phòng mật nhiệm được.

Tuy lòng có hơi lo ngại, nhưng Chí Tôn vẫn phải tạo cho mình một niềm tin mãnh liệt, gạt bỏ những sự phiền toái cho tinh thần được minh thông.

Giọng nặng trầm của Nam Tà chát chúa bên tai:

— Tiểu tử hãy lắng nghe mấy câu khẩu quyết nội khí « Huyết Ảnh Lôi Đình đây.

Lão ta thì thầm bên tai Chí Tôn một chập lâu rồi bảo:

— Giờ ngươi hãy khởi đầu vận hành chân khí, mồm đọc mấy câu khẩu quyết mà ta vừa bảo, bao giờ cơ thể chói tỏa ra đạo hồng quang, là bấy giờ mới tựu thành, ngươi cứ yên tâm sự canh phòng đã có ta đây rồi.

Nghe Nam Tà nói xong Chí Tôn ngưng tựu tinh thần, vận khí

tà huyệt đan điền lên, mồm niệm Huyết Ảnh Lôi Đình, tuần tự chạy qua cơ thể.

Thời gian trì nặng trôi qua trong tuyệt cốc.

Chí Tôn mãi tịnh tọa trên phiến đá như pho tượng thiên thần.

Nam Tà đi lại chung quanh tuyệt mệnh cốc canh phòng mật nhiệm

Bầu không khí lúc bấy giờ im lặng đến rợn người. Chẳng hề nghe một tiếng động, ngoài tiếng gió từ trên tuyệt cốc thổi ù ù xuống.

Trải qua gần ba đêm ngày, chân khí Huyết Ảnh Thần Công của Chí Tôn gần thành tựu, từ cơ thể chàng đã thấy ánh đỏ lờ mờ.

Nam Tà trông thấy, càng canh phòng cẩn mật thêm hơn, không một giây phút rời khỏi chỗ Chí Tôn tịnh tọa.

Đột nhiên giữa giờ phút nghiêm trọng đó, có tiếng quát như trời gầm của Nam Tà:

— Tên tặc tử nào đây, ngươi đã tận số rồi!

Một chiếc bóng lẹ như ma quỉ từ trong hốc đá phóng ra, để hiện một bộ mặt đẹp tuyệt thế giống Chí Tôn như hai giọt nước,

Nam Tà gầm vang động cốc:

— Lạc Bá Đào! tên nghiệt súc phản bội Sư Môn!

Bóng người vừa hiện ra chính là Lạc Bá Đào, cười khặc lên:

— Nam Tà ngươi không làm gì nổi ta đâu mà hòng dọa nạt.

Lửa căn hỏn bốc lên ngàn trượng, Nam Tà phất hữu chưởng như chiếc quạt tiên ông.

— Tiểu súc sanh, hôm nay ngươi lên vào tuyệt cốc của ta là với ý định gì?

Lạc Bá Đào chẳng chút kiên sợ.

— Ta tìm một gã tiểu tử dưới tuyệt cốc nầy.

— Tiểu tử đó là ai?

Lạc Bá Đào trỏ về phía Chí Tôn gằm đáp:

— Có phải gã nầy tên Dương Chí Tôn, Chú Nhân Lệnh Xé Xác chăng?

— Đúng như vậy, nhưng ngươi định tìm để làm gì?

— Ta muốn mang gã về động cốc, điều nầy lão không thể chối cãi được.

Nam Tà trợn cặp mắt thần:

— Tiểu súc sanh cẩm mồm lại, ngươi dám chạm đến tiểu tử là mất mạng ngay đây.

http://tieulun.hopto.org

Lạc Bá Đào cười rũng rợn :

— Vậy là lão buột ta phải động thủ rồi !

Chữ « rồi » chưa kịp dứt, Lạc Bá Đào lắc mình phóng tới chỗ Chí Tôn tợ bóng vong linh hiện về.

Nam Tà gầm tợ sấm :

— Ngươi muốn chết !

Liền theo tiếng gầm quát, Nam Tà uy động Huyết Ảnh Lôi Đình hiện ra một đạo hồng quang bắn tới chận ngang trước mặt Lạc Bá Đào

Lẹ như điện chớp. Lạc Bá Đào xẻ mình đến nơi khác đón chưởng giơ lên đẩy ra một đạo hồng quang y hệch như chưởng hình của Nam Tà.

Ầm !

Toàn thể tuyệt cốc thảy đều rung chuyển.

Áp lực chấn động đến khi thế Huyết Đình Lôi Đình của Chí Tôn sắp thành tựu bỗng vụt mờ đi.

Chân ngươi đang tràn trề trong cơ thể Chí Tôn chợt nghe tản mác rã rời.

Chàng hốt hoảng lên, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, vận dụng nội khí chạy vòng qua huyệt đạo.

Cũng may cho chàng, nhờ căn bản nội đơn Ngươn Long Giáo sinh lực tràn đầy như bể cả, nên trong nháy mắt đã thấy hoàn nguyên như cũ.

Lòng mừng vô tả, Chí Tôn vận dụng âm nhị khí Ngươn Long Giao thúc mạnh Huyết Ảnh Lôi Đình, chói tỏa hồng quang quanh mình, ngày càng tỏ rạng.

Trong khi trận đấu giữa Nam Tà và Lạc Bá Đào đã lâm vào khốc liệt, chưởng âm nổ như trời gầm, cuồng phong chuyển dậy cơ hồ sập cả tuyệt cốc.

Thình lình, Lạc Bá Đào qui tụ toàn bộ nội lực lên song chưởng quật luôn tám chiêu mạnh tợ búa thiên lôi

Nam Tà thịnh nộ rống to, đồng thời song chưởng quay đi từng vòng, hồng quang cuồng cuộng đón nghênh chưởng lực tên môn đồ phản bội.

Một loạt nổ tưởng chừng sập cả tòa tuyệt mệnh cốc.

Nhanh như sét giật lưng trời, Lạc Bá Đào chui ngang sóng chưởng

của Nam Tà bắn tới chỗ Chí Tôn, le làng chợp xuống đầu chàng một qui thủ...

Chợt một bóng hồng từ đâu đó xuất hiện lên :

— Chết mắt !

Theo đó bóng hồng huy động luồng chưởng phong vô cùng kỳ dị quét ngang qui thủ của Lạc Bá Đào.

Đồng thời Nam Tà cũng ra tay như điện quật một đường chiêu Phục Ma Thần Công vào hông Lạc Bá Đào.

Qui thủ chưa kịp xuống đỉnh đầu Chí Tôn, chợt phát giác hai luồng kình đạo Lôi đình, Lạc Bá Đào thăng lên cao tránh né.

Đúng như lúc Chí Tôn cũng vừa thành tựu Huyết Ảnh Lôi Đình chàng mở choàng cặt kỳ quang sáng rực. vừa thấy bóng Lạc Bá Đào là đã phóng người lên tả chưởng thi triển Huyết Ảnh Lôi Đình, hữu chưởng đẩy mạnh đường chiêu Nộ Hải Dương Ba lôi vũ.

Quả nhiên thân thủ bất phàm ; Lạc Bá Đào vừa nhận ra sóng chưởng thảm khốc của Chí Tôn, hắn đã bắn người đi mất dạng...

Chừng Nam Tà đuổi theo thì không còn kịp nữa ; lão ta gầm lên vang rền động cốc, biểu lộ sự tức giận vô tả.

Cùng trong thời khắc đó, chiếc bóng hồng cũng phóng đi như bay.

Bất chợt chiếc bóng hồng, Chí Tôn bỗng sững sốt lên, nhưng đến khi chàng nhắc mình bay theo, thì bóng ấy đã lên khỏi tuyệt cốc rồi.

Chí Tôn chực đuổi theo chiếc bóng hồng, thì Nam Tà đã quát :

— Tiểu tử hãy trở lại !

Nghe tiếng gọi của Nam Tà, Chí Tôn liền ngưng tụ thần hình lại.

Nam Tà xẻ dịch lên gần Chí Tôn trầm giọng hỏi :

— Chiếc bóng thiếu nữ vận áo đỏ ấy là ai ? có liên hệ gì đến ngươi không ?

Hai mắt của Chí Tôn không rời khỏi hướng chiếc bóng hồng vừa đi, chàng thiếu nảo đáp :

— Thưa lão tiền bối, nàng nầy sao lại giống hệch một thiếu nữ mà lâu nay vãn sinh đã tìm khắp mặt giang hồ.

— Nàng đó tên gì ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi có liên hệ gì đến ngươi ?

http://tieulun.hopto.org

— Rất liên hệ, vì trước kia nàng là người yêu thương của văn sinh chẳng may một chuyến đi trên bể cả, bị vùi thây tận dưới đáy sâu

— Bóng đỏ vừa rồi giống nàng lắm hay sao ?

— Thưa lão tiền bối mặt dù chưa thấy mặt nàng, nhưng dáng điệu chẳng sai một chút mãi mai nào cả.

Trầm đi giây phút giọng nói của Nam Tà như truyền lệnh :

— Tiểu tử cho dù thiếu nữ lúc nãy, là ai ; có phải người yêu ngươi Hồng Y Nữ Xảo Nhi hay không, kể từ giờ phút nầy ngươi cũng không được nhắc nhở đến, người yêu tương lai của ngươi ta đã chọn rồi.

Trong lòng Chí Tôn chợt dậy lên một ý niệm khác nhưng chàng không dám cải lời Nam Tà, vì dù sao lão ta cũng là vị ân nhân của chàng, phí mất ba năm dưới tuyệt cốc tống khứ chất ma độc vô hình đột nhập vào người chàng còn lại truyền cho bốn ngón võ công tuyệt thế.

So với công ơn của Bắc Phong Hòa Thượng, Lão Quái Ngư Hải Âu Quái Khách có thể Nam Tà còn nặng hơn nhiều.

Bất cứ cảnh ngộ nào, chàng cũng không thể làm buồn phiền vị đại nhân nầy được.

Vì vậy Chí Tôn cuối đầu vâng dạ, theo Nam Tà trở vào tuyệt cốc; trong lòng tuy canh cánh một nỗi buồn.

Khi vào trong thạch thất, ngồi xuống phản đá đối diện với Nam Tà xong, Chí Tôn chợt nhớ tới Lạc Bá Đào, liền hỏi Nam Tà :

— Thưa lão tiền bối, Lạc Bá Đào nhân vật thế nào, sao lúc nầy lại nghe lão tiền bối gọi hắn phản bội Sư Môn.

Nam Tà nghe Chí Tôn hỏi, sát khí bốc mờ trên gương mặt, nên qua cơn khích động mãnh liệt rồi đáp :

— Phải đấy tên súc sanh Lạc Bá Đào trước kia là môn đệ của ta chính ta đã tốn mất hết tám năm trường tập luyện võ công cho gã, chưng đường chiêu tuyệt thế Phục Ma Thần Công, Huyết Ảnh Lôi Đình mà ngươi vừa thành tựu. Ta hy vọng đến ngày phó hội tại Vân Lâu cốc, đánh ngã môn đồ của Bắc Độc Lão Ma, nào ngờ...

Chí Tôn nóng nảy :

— Rồi sự tình diễn ra như thế nào thưa lão tiền bối ?

Giọng nói của Nam Tà trở nên uất hận :

— Lão phu không ngờ tên tiểu súc sang ấy bề ngoài tỏ vẻ cung

kính, hiền lành, nhưng tâm địa vô ác độc, gian xảo, gã thừa lúc ta đang ngủ đánh cắp bộ trước tác võ công tuyệt thế «Thần Long Bửu Đạo» trốn mất cho tới ngày nay.

Chí Tôn cháy phừng lửa giận, cất giọng căm hờn :

— Tội trạng phản bội Sư môn của hắn đáng chết thật, nhưng thưa lão tiền bối rồi sao hôm nay hắn lại lên vào Tuyệt Mệnh Cốc nầy tìm hại văn sinh ?

— Việc nầy lão phu cũng không rõ gì lắm.

Trầm tư một lúc, Chí Tôn lại hỏi :

— Có phải tại vì dung mạo của hắn giống tạc văn sinh mà thoạt đầu lão tiền bối nhận lầm muốn diệt đi chăng ?

— Đúng chẳng sai chút nào cả, quả tình diện mạo của ngươi giống tạc Lạc Bá Đào như đúc, chỉ có điều tên phản Sư đó lớn tuổi hơn ngươi thôi. Nhưng sau khi ngươi thực hiện lấy ba cái thủ cấp của Huỳnh Minh Đạo Nhân và tới Uổng ma Thành gặp Bắc Độc Lão Ma, ngươi đã tạo cho ta một niềm tin mãnh liệt rồi.

Chí Tôn thầm nhủ :

— Lạ thật ! Lạc Bá Đào là ai mà lại giống ta như tạc ? Ngày trước giang hồ thường báo Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa y hệt ta như hai giọt nước, bây giờ lại thêm sự kỳ quái nầy, thật không thể nào tưởng tượng được.

Vậy Lạc Bá Đào có liên hệ gì với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chăng ?

Hay là một tên ác đạo nào cải trang dung mạo của lộ diện giang hồ, khiến vũ lâm hiểu lầm hắn là Chủ nhân Lệnh xé Xác, gây nhiều huyết án trong bóng tối, rồi đổ trúc cừu oán cho ta ?

Ý niệm của Chí Tôn chợt đứt quãng vì Nam Tà vừa rồng bảo :

— Tiểu tử, điều ta đã bảo ngươi từ trước, giờ đã sắp tựu thành ngoài ba ngón võ công mà ta đã truyền dạy, ngươi đã khôi phục được năm đường chiêu tuyệt thế, có thể đối chọi cùng kình địch rồi.

— Nghĩa là văn sinh giao đấu cùng cao đồ Bắc Độc Lão Ma tại Vân Lâu Cốc trong những ngày sắp tới đây ?

— Phải đấy, nhất định ngươi phải quật ngã hắn, lão phu đặt hết niềm hi vọng ở nơi ngươi.

— Thưa lão tiền bối, võ công tên cao đồ của Bắc Độc Lão Ma cao thâm đến bậc nào ?

http://tieulun.hopto.org

— Theo ta nghĩ võ công tên mõm đỏ Bắc Độc Lão Ma có thể suýt soát ngang hàng lão, bởi vì muốn dự trận giao đấu sắp tới đây nhất định lão phải truyền toàn bộ võ công cho hắn để giành thắng lợi về mình.

Tiểu tử, mặc dù thân thủ ngươi ngày nay đã cao thâm tột độ, nhưng người phải thận trọng cho lắm mới được, Bắc Độc Lão Ma vốn một tay qui quyệt bạo tàn môn đồ của lão sẽ chẳng khác gì Sư phụ, nếu đấu chưởng kém thua ngươi, có thể hắn hạ độc thủ.

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Lão tiền bối chớ lo ngại, văn sinh sẽ tận lực thực hành lời dạy bảo của lão tiền bối, sẽ cố gắng không để phụ lòng.

— Tốt lắm, ngày phó hội Vân lâu Cốc hãy còn xa, bây giờ ngươi hãy lên đường thi hành một việc thứ nhất, là dò la tin tức Lạc Bá Đào; nếu có thể cứ hãy diệt tên ác đồ phản bội Sư môn ấy, đồng thời chiếm lại quyển « Thần Long Bửu Đạo » cho ta.

Ta hẹn gặp lại ngươi tại một khách điếm nào đó do ngươi chọn ở về phía Bắc thị trấn Thiềm Tây, rồi sau đó sẽ bàn tính ngay giờ giao đấu. Ngươi nhớ kỹ những lời ta căn dặn rồi đấy chứ ?

— Văn sinh xin ghi dạ không quên, nhưng thưa lão tiền bối, mặt giang hồ mông mênh vô tận làm sao có thể tìm ra tung tích Lạc Bá Đào ?

Nam Tà suy nghĩ một chập đáp :

— Ta còn nhớ ngày còn sống chung với ta dưới Tuyệt mệnh cốc nầy, tên ác đồ phản bội ấy có thường nhắc nhở tới Bát Kiểm Đạt Đa Trương Mộ Kỳ, dường có một mối thân tình to tác, hay ngươi thử đến đấy thăm dò xem tung tích hắn ra thế nào.

Tia hi vọng trong cặp kỳ quang của Chí Tôn chớp ngời lên. Chàng gật đầu :

— Văn sinh nhất định thực hiện cho kỳ được sứ mạng mà lão tiền bối vừa giao phó và đoạt lại trước tác võ công « Thần Long Bửu Đạo » mang về cho lão tiền bối.

Nam Tà đứng dậy :

— Như vậy, mọi việc kể đã yên xong, giờ ngươi hãy lên đường cho sớm, có thể lão phu cũng hỏa tốc lìa khỏi chốn nầy, vì nơi đây không còn nương náo được nữa.

Trong lúc Chí Tôn đã đứng lên. Chàng cất bọc hành trang rồi vòng tay trước mặt Nam Tà cung kính :

— Văn sinh xin tuân theo những lời dạy bảo.

Chàng rời khỏi Tuyệt mệnh cốc, băn mình lên đáp xuống cánh rừng, quét cặp kỳ quang xem có gì lạ thường chăng, rồi nhắm hướng quan lộ đi thẳng.

Đến đêm tối của ngày thứ ba, Chí Tôn đã tới Hồ Nam, chàng dò đường qua Trượng mộ gia trang, chẳng mấy chốc đã đứng sừng trước cánh cửa đen sì, khép chặt.

Chí Tôn giơ chỉ phong búng nhẹ mấy cái

Cánh cửa phát lên những tiếng rền dài, ngân động cả gia trang.

Lạ lùng thay ! Tuy nhiên chẳng thấy một chiếc bóng người thấp thoáng

Chí Tôn gõ cửa Trương mộ gia trang ba lần như vậy không nghe động tịnh chi cả.

Tự nhiên một mối hoài nghi thoáng qua trong óc chàng

Tức thì hữu chưởng Chí Tôn huy động một luồng kình khí xô ập cánh cửa.

Chàng lẹ làng phóng vào trong gia trang.

Đột nhiên Chí Tôn thối lùi ba bước, vì chàng vừa ngửi phải một mùi hôi thối sặc nồng.

Linh cảm báo cho chàng biết trước có sự chẳng lành vừa xảy ra trong Trương mộ gia trang nầy. Chàng dè dặt bước vào.

Vừa đến Bảo Dương, Chí Tôn bỗng dừng lại trợ cặp kỳ quang quét nhìn trước mặt chàng có tới tám cái xác chết, nằm la liệt.

Trên giữa tâm huyệt mỗi cái xác chết đều có đọc thủng vào bày trọn quả tim máu đào be bét.

Toàn thi thể đều rã rời, cặp đùi và hai tay bị đoạn lìa, xương cốt tung vãi khắp nơi.

Bất giác Chí Tôn gầm thét :

— Tàn Chi Quái Đao ! Sao lại có thể như thế được ?

Thì ra tám cái xác chết đang phơi dưới đất đều do ngón võ khí Tàn Chi Quái Đao hành hình, trông qua thật khủng khiếp.

Chí Tôn ngơ ngẩn một hồi lâu, chàng thò vào lòng lấy cây Tàn Chi Quái Đao ra toé ánh sáng lạnh căm hồn, nhìn kỹ rồi nhìn cái xác chết lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Quả nhiên chiêu cách chẳng sai chút nào cả, nhưng tại sao lại có sự dị thường nầy, ai đã có trong tay cây Tàn Chi Quái Đao, ngón võ khí bất truyền của Sư phụ ta?

Hung phạm hành động như thế nầy với dụng tâm gì?

Chợt nhớ đến lời hai đạo sĩ trong tại một tửu điếm khai quả quyết Hải Âu Quái Khách cũng chết vì cây Tàn Chi Quái Đao, Chí Tôn cảm thấy lòng bâng khuâng lên.

Tàn Chi Quái Đao?

Kẻ nào đã dùng quái lệnh nầy để ám hại Hải Âu Quái Khách và bây giờ lại tạo nên kiếp vận sát cho Trương Mộ gia trang?

Đầu óc Chí Tôn quay cuồng, mãi suy nghĩ vẫn chưa vén được tấm màn bí mật phủ trùm lấy.

Chàng cất cây Tàn Chi Quái Đao trở vào lòng, chầm chậm xẻ mình vào trong, tự nhiên rung động cả thân hình.

Đó đây khắp Trương Mộ gia trang, lại có trên năm mươi cái xác chết, tất cả đều do cây Tàn Chí Quái Đao đoạn lìa thủ túc.

Mùi mán lẫn mùi xương thịt hôi tanh tràn ngập cả Tòng đường vô cùng khó chịu.

Chí Tôn lại cang sững sốt thêm hơn, chàng không ngờ sự tình diễn ra kỳ quái đến thế.

Một ý niệm mới mẻ vụt chớp lòe trong óc Chí Tôn.

Chàng tự thầm nhủ:

— Ồ, rất có thể tên ác đạo nào đã nhân danh Chủ nhân Lệnh xẻ xác giết người để trúc tội cho ta chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Chí Tôn vừa căm hận, vừa lẫn hải hùng, đi vòng quanh Tòng đường quan sát gần sáu mươi cái xác chết một chập xem có gì lạ chăng.

Tới cái tử thi cuối cùng bên góc phải tòa nhà đồ sộ, bất ngờ Chí Tôn ngưng thần hình lại, nhìn kỹ trên ngực thấy có một dấu máu.

Chàng đã phải suýt kêu to:

— Huyết Ảnh Lôi Đình!

Thật thế, trên ngực tử thi có một vết huyền chưởng hàn sâu, xương cốt chia lìa, y hệt như ngón võ công mà Nam Tà vừa truyền dạy cho Chí Tôn.

Chẳng cần phải suy nghĩ lâu, Chí Tôn cũng đoán hiểu hung phạm trong cuộc thảm sát tàn khốc nầy là ai rồi.

Nếu không là Lạc Bá Đào thì chẳng còn một nhân vật nào khác lạ nữa.

Bởi vì, ngón võ công Huyết Ảnh Lôi Đình hiện trên mặt giang hồ, ngoài Nam Tà, Lạc Bá Đào và Chí Tôn ra, thì không còn một nhân vật nào có thể sử dụng được.

Nhưng tại sao Lạc Bá Đào lại mở ra kiếp vận sát nầy?

Theo lời Nam Tà, thì trước xưa hắn từng giao hảo với Bất Kiêm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, ngày còn dưới Tuyệt mệnh cốc thường hay nhắc nhở.

Hay là có một sự tình gì bí ẩn chăng?

Chí Tôn hết sức thắc mắc, nghi ngờ, chàng lục soát khắp nơi Tòng đường nhưng chẳng còn trông thấy gì cả.

Chợt nhận ra một gian nhà bỏ trống ở về phía tả gia trang, Chí Tôn liền đi thẳng ra đây.

Một thảm cảnh hãi hùng lại hiện trước mặt Chí Tôn.

Trên chiếc phản đá, một thiếu nữ đang nằm ngửa bày trọn tấm thân kiều diễm, nõn nà, phía dưới máu đã đong đặc từ lâu.

Y phục nàng bị xé toang từng mảnh, vắt vải bừa bãi khắp nơi.

Tình trạng cho biết thiếu nữ lỏa lồ bị hung thủ cưỡng hiếp trước khi hạ sát.

Thủ phạm vụ nầy chẳng còn ai khác hơn là Lạc Bá Đào theo ý nghĩ của Chí Tôn.

Chàng khích động một hồi lâu, vì không ngờ hành thủ tên ác đạo tàn độc đến thế.

Trong ngờ phút đó, đột nhiên một giọng quát vang rền dập chát vào tai Chí Tôn:

— Tên súc sanh, ngươi tới số rồi!

Chí Tôn giật mình quay lại thấy đó là một lão nhân trạc ngoài sáu mươi tuổi, gương mặt bốc đầy sát khí, chòm râu bạc dựng đứng lên

Vừa trông thấy mặt Chí Tôn, lão nhân đã quát:

— Chủ nhân Lệnh xẻ xác, hành thủ của ngươi quả nhiên hèn mạt nhất giang hồ, lão phu phải giết ngươi để trừ hậu hoạn.

Tiếp đó, một luồng kình đạo từ chưởng trung của lão ta đã ập tới đỉnh đầu chàng Thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn hiểu ngay lão nhân đã nhận lầm chàng là thủ phạm vụ

http://tieulun.hopto.org

thám sát Trương Mộ gia trang nên không cần đón, dùng ngay thần pháp « Di Ảnh Kỳ Hình lắc mình đi nơi khác.

Chừng hiện ra, Chí Tôn thét to lên :

— Các hạ ngưng tay lại, nghe ta trần tình đây.

Lão nhân đã như kẻ loạn cuồng, phóng mình sang Chí Tôn quát :

— Còn trần trình gì nữa, Chủ nhân Lệnh xé xác, ngươi phải đền tội ác đã làm.

Tiếng thét Chí Tôn ắt hẳn câu nói sau cùng của lão nhân :

— Nhưng quả tình không phải hung thủ, các hạ hãy dừng tay lại.

Lão nhân chợt ngưng tự thân hình, nhìn Chí Tôn một chập, rồng hỏi :

— Ngươi không phải Chủ nhân Lệnh xé xác à ?

— Chủ nhân Lệnh xé xác chính là văn sinh, nhưng hung thủ lại là một kẻ khác.

Lão nhân thịnh nộ :

— Đừng hòng mồm mép với lão phu vô ích, tội trạng của ngươi đã quá rõ ràng, tất cả môn đồ trong Trương Mộ gia trang đều thảm tử dưới cây Tàn Chi Quái Đao của ngươi, chối cải làm sao được.

Lời lão tiền bối rất đúng, nhưng còn một điều khác mà văn sinh vừa phác giác trên một cái tử thi. Có lẽ lão tiền bối chưa hề trông thấy.

— Điều gì hãy nói mau, rồi đền tội ác đã làm.

Giọng nói của Chí Tôn trở nên nghiêm vọng :

— Điều văn sinh muốn nói là ngoài những tử thi chết vì cây Tàn Chi Quái Đao, ngón võ công bất truyền của Sư phụ, còn có một cái xác chết, trên ngực hằn rõ huyết chương, thật đáng ngờ.

Lão nhân, trợ mắt sáng rực nhìn Chi Tôn :

— Tiểu tự ngươi bảo xác chết nào có dấu chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình ?

Trỏ tay vào Tổng đường Chí Tôn đáp :

— Lúc nãy quan sát tất cả trên năm mươi xác chết, văn sinh bắt gặp một tử thi bên góc trái Tổng đường có dấu chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình chằn nát cả tạng phủ. Lão tiền bối hãy vào đây trông kỹ lại thì sẽ rõ.

Chẳng đợi Chí Tôn kịp dứt câu, Lão nhân quay mình phóng trở vào Tổng đường nhanh như điện chớp.

Chí Tôn cũng vội theo sau, chàng đến gần lão nhân chỉ cái xác chết bảo :

— Không tin lão tiền bối xem thử rồi rõ ngay.

Lão nhân nhìn dấu chưởng in sâu trên ngực nạn nhân, bất giác kêu lên :

— Huyết Ảnh Lôi Đình !

Chí Tôn khe khẽ gật đầu :

— Quả đúng chẳng sai.

Trầm đi một chập vì kinh hoàng, lão nhân bỗng nghiến răm thù :

— Nam Tà, ngươi phải đền mạng cho chúng môn đồ của ta.

Lão ta xạ hai luồng hung quang ngay mặt Chí Tôn quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! Có phải chính ngươi đã a tòng cùng lão ác đạo Nam Tà đến đây tạo nên thảm trạng nầy không ?

Gương mặt Chí Tôn hiện lên sắc giận, trầm nặng đáp :

— Lão tiền bối hãy nên trầm tĩnh trước thảm cảnh nầy. Sự thật vụ lưu huyết nầy không phải Nam Tà cũng không phải do văn sinh tạo ra nữa,

Lão nhân dựng đứng chòm râu bạc nửa phần :

— Câm mồm lại, đừng già mép chối cái vô ích cây Tàn Chi Quái Đao là ngón võ công bất truyền của Sư phụ ngươi, còn ngọn Huyết Ảnh Lôi Đình là trước tác vũ thuật tuyệt tích trên giang hồ từ năm chục năm nay theo Nam Tà làm sao các ngươi có thể lừa dối lão phu được.

— Tiểu tử hãy trả mạng chúng đồ lại cho ta !

Song chưởng của lão nhân theo tiếng quát sau cùng giờ lên chực ra tay.

Nhưng Chí Tôn đã thét :

— Khoan đã ! ta còn một điều bí ẩn trần tình, cùng lão tiền bối, nếu không đúng sự thật sau đó sẽ động thủ cũng không muộn màng gì.

Lão nhân ngưng chưởng lại gằm hỏi :

— Còn biện bạch điều gì nữa hãy nói mau !

— Lão tiền bối có quen thân với nhân vật nào tên Lạc Bá Đào chăng ?

Nghe Chí Tôn hỏi đến Lạc Bá Đào lão nhân có vẻ sửng sốt, nhìn chàng một chập rồi quát lên :

— Tiểu tử, ngươi hỏi Lạc Bá Đào với dụng ý gì ? quả tình hắn

http://tieulun.hopto.org

có quen thân với lão phu cách tám năm về trước, nhưng từ ngày tên súc sanh ấy giết chết con gái lão, Trương Mộ Dung, đi biệt tích tới nay.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn chớp sực lên :

— Có phải đại danh của lão tiền bối là Bất Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ chăng ?

Lão nhân thảo lùi ba bước, giọng trầm đi :

— Đúng như vậy.

— Nếu thế, hung thủ vụ thảm sát nầy ngoài Lạc Bá Đào ra thì nhất định chẳng còn ai nữa cả.

— Nguyên nhân nào ngươi dám quả quyết như thế ?

— Nếu không có nguyên nhân, văn sinh đâu dám quả quyết với lão tiền bối làm gì.

— Ngươi hãy nói nguyên nhân ta nghe thử ?

Im đi một lúc cho bầu không khí trở nên nặng trầm, Chí Tôn hỏi

— Lạc Bá Đào là môn đệ của Nam Tà, việc nầy lão tiền b[illegible] biết không ?

Bất Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ trợ cặp nhỡn quang chiếu rực :

— Sự thực việc nầy lão phu chưa được rõ, nhưng ai đã bảo ngươi như thế ?

— Một nhân vật có liên hệ mật thiết với Lạc Bá Đào và chính vị lão nhân ấy đã bảo ngay trước hắn có quen thân với lão tiền bối, nên văn sinh mới hiểu qua nguồn gốc mà tìm tới đây, không ngờ chậm đi một bước, chứng kiến thảm trạng thế nầy ?

— Vị lão nhân ấy là ai ? Có phải chăng Nam Tà, một nhân vật truyền thuyết tuyệt tích giang hồ đã năm mươi năm nay chăng ?

— Việc nầy lão tiền bối cũng chẳng cần phải biết làm gì, có điều quả thật cách đây tám năm về trước Lạc Bá Đào từng là môn đệ của Nam Tà, nhưng mới đây hắn đã phản bội người, đánh cắp bộ trước tác võ thuật « Thần Long Bửu Đạo » trốn biệt dạng cho mãi tới nay.

Kinh hoàng hiện trên nét mặt xám nghịt của Bất Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, lão nhân sững sờ một chập lâu mới nói :

— Ngươi rất có lý, vì căn cứ theo truyền thuyết võ lâm thì ngọn chưởng Huyết Ảnh Thần Công ngoài Nam Tà thì chẳng còn ai sử dụng được nữa, nay bỗng nhiên trên giang hồ đột hiện ngón võ công nầy, nếu không phải lão thần tà, thì cũng là môn đồ cao thủ, chứ không thể một nhân vật nào khác lạ được.

Nếu quả thật Lạc Bá Đào là môn đệ của Nam Tà, thì lão phu tin những lời tiểu tử vừa thốt ra hiển nhiên đúng chẳng sai.

Đến đây, Bất Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ dừng lại, chợt trầm trọng tiếp :

— Nhưng còn cây Tàn Chi Quái Đao là di bảo của sư phụ ngươi Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoan, thế tại sao vũ khí ấy lại xuất hiện tại Trương Mộ Gia Trang sát hại chúng môn đồ của lão phu ?..

Tiểu tử, ngươi giải thích như thế nào đây ?

— Chính văn sinh cũng đồng hết sức thắc mắc về việc nầy, thú thật với lão tiền bối, không những cây Tàn Chi Quái Đao hiện thân nơi đây tạo nên họa kiếp cho Trương Mộ Gia Trang, mà cách đây chẳng bao lâu, Hải Âu lão tiền bối từng bị ám hại vì ngón vũ khí thần quái của Sư môn văn sinh, đồng thời giang hồ quả quyết văn sinh là hung phạm nữa.

Đã kinh dị, Bất Kiếm Đại Ma Trương Mộ Kỳ lại càng kinh dị thêm hơn, lão ta chiếu thẳng hai luồng thanh quang vào mặt Chí Tôn một hồi lâu, như muốn soi thấu tận tâm địa chàng.

Giọng nói của lão ta vẫn nghi ngờ :

— Nếu không có một nguyên nhân nào chính đáng, thì lão phu không thể nào tin lời ngươi đúng sự thật được.

Hào khí Chí Tôn khởi bùng lên, chàng to tiếng bảo :

— Nhưng đó là một sự thật hiển nhiên, đồng thời, văn sinh truy tìm những điều bí mật ấy, xem thử tên ác ma đã dùng cây Tàn Chi Quái Đao tạo nên kiếp vận sát chưa từng nghe thấy lịch sử võ lâm, trúc tất cả oán thù về cho Chủ nhân lệnh xé xác.

Bây giờ, lão tiền bối có thể nào cho văn sinh biết cái dung mạo của Bắc Độc Lão Ma chăng ?

— Chẳng khó khăn gì ; dung mạo của tên phản bội Sư môn mồm to, mắt lộ gương mặc võ cùng hung ác, cặp mắt dâm độc lạ thường.

Chí Tôn kinh dị, nhủ thầm :

— Ồ, sao lại lạ lùng thế ? Lúc còn dưới Tuyệt Mệnh Cốc, ta từng nghe Nam Tà Lạc Bá Đào giống ta như tạc, bây giờ sao lão nhân lại nói những điều trái ngược như vậy.

Có phải chăng tên ác đạo nầy đã giả trang y hệt diện mạo của ta, để đào hố sâu oán cừu giữa ta và tất cả cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch ?

http://tieulun.hopto.org

Vậy chính thật Lạc Bá Đào là ai ?

Ý niệm chấm dứt ngay trong lúc ấy. Chí Tôn lại hỏi tiếp :

— Thưa lão tiền bối, tung tích Lạc Báo Đào như thế nào ? Lão tiền bối có thể cho văn sinh được biết chăng ?

— Ngày hắn còn ở gia trang, có lần vô tình lão phu vô tình phát giác hắn có liên hệ mật thiết với Địa Linh Cung, đồng thời thân phận đích đáng của hắn là...

Lời nói của Trương Mộ Kỳ còn chưa kịp dứt, đột nhiên một giọng cười âm u, lạnh lẽo vừa nổi lên, không thể nhận rõ ra phương hướng.

Trương Mộ Kỳ hốt hoảng lên, thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Chí Tôn giật mình quét cặp kỳ quang quanh khắp.

Trận cười qui quái vụt chấm dứt.

Có cơn gió ào qua Tổng đường.

Lẹ như làn chớp, Chí Tôn bắn mình xẻ về phía có tiếng gió ra phía trước Tổng đường.

Chàng đáp xuống đảo mắt nhìn khắp nơi.

Tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người.

Chí Tôn ngơ ngác chưa biết phải hành động như thế nào ?

Chợt trong giờ phút đó có tiếng rống thảm liệt từ phía trong Tổng đường.

Bất giác Chí Tôn rúng động cả thân hình.

Chàng kinh hải kêu lên :

— Chết mất ta bị chúng đánh lừa rồi !

Liền đó Chí Tôn quay mình phóng trở vào Tổng đường.

Chân chưa chấm đất, Chí Tôn đã thấy thấm cảnh hãi hùng bày ra, Trương Mộ Kỳ đang nằm hấp hối trên mặt đất, hai tay và hai chân bị chẳn ngắn đi, trước ngực đục thủng một lỗ nhưng chưa thấu vào tim.

Chí Tôn bỗng thét :

— Tàn Chi Quái Đạo !

Thì ra ngay lúc Chí Tôn phóng mình ra phía ngoài Tổng đường thì phía trong một nhân vật thần bí vuất hiện hạ sát Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ bằng cây Tàn Chi Quái Đạo, nhưng vì chiêu thức thứ ba chạm phải thanh cổ kiếm của lão nhân nên chưa được thấu trái tim.

Trương Mộ Kỳ trông thấy Chí Tôn trở vào, mở mắt lờ đờ từ khi nhìn chàng như để ra hiệu một điều gì.

Biết ý nạn nhân, Chí Tôn xê mình lại gần cúi xuống khích động hỏi :

— Lão tiền bối hung thủ vừa rồi là ai ?

Trương Mộ Kỳ thều thào như gió nhẹ :

— Kẻ giết lão phu chính là... Lạc Bá... Đào...

Chí Tôn trợn mắt :

— Lạc Bá Đào... Lão tiền bối, danh hiệu thực sự hắn là gì ?

— Danh hiệu hắn là...

Đến đây Trương Mộ Kỳ bỗng im bặt đi, thân hình nhựng xuống Lão nhân đã trút linh hồn ngay lúc đó.

Chí Tôn sững sốt một hồi lâu, trước cái chết hải hùng của Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ.

Thật lâu chàng mới nghậm ngùi cúng linh thể.

— Lão tiền bối, hãy yên giấc ngàn thu đừng thống trách mối hận Trương mộ gia trang nầy văn sinh thề có một ngày nào phải trả xong kẻ vây máu đỗ nhiên phải đền lại nợ máu.

Chí Tôn hướng mặt lên nghiến căm thù.

— Lạc Bá Đào, ta nguyện sẽ lột trần bộ mặt giả hiệu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác của ngươi, mổ lấy trái tim ngươi để trả lời phản bội Sư môn, và giải thoát kiếp vận sát cho giang hồ.

Hai hàng nhiệt lệ của Chí Tôn theo đó chảy dài xuống má.

Chàng đứng lặng trầm thêm một chập trước cảnh tang tóc, thảm thê, rồi từ từ xê dịch thân mình ra khỏi Trương mộ gia trang.

Tới ngoài quan lộ, từng luồng gió mát rợi tận hồn lướt qua, làm cho tinh thần trì nặng của Chí Tôn mình mẫn trở lại.

Chàng quyết định cuộc hành trình đến Địa linh Cung, để vấn tội Lạc Bá Đào, nếu có thể quật chết hắn để rữa hận cho bầy nhiêu linh hồn còn u uất.

Nhưng Địa linh Cung ở về hướng nào, làm sao tìm ra được ?

Lúc nầy Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ chưa kịp nói ra cái thân thế của ác đạo nầy thì đã trút linh hồn, khiến cho màn bí mật vẫn trùm một màu đen thẳm.

http://tieulun.hopto.org

Lạc Bá Đào bái sư với Nam Tà rồi phản bội Sư môn với âm mưu gì ?

Có phải chăng vì hắn muốn chiếm đoạt bộ «trước tác võ công thần quái Thần Long Bửu Đạo» hay còn điều gì bí ẩn, nguy hiểm khác?

Tại sao trên đường hành thủ tạo họa kiếp cho giang hồ, Lạc Bá Đào lại dùng cây Tàn Chi Quái Đao để trúc tội cho Chú Nhân Lệnh Xé Xác ? Hắn là ai đây ? Trước xưa có oán cừu gì với chàng chăng ?

Một điều hết sức khó hiểu, Lạc Bá Đào đó đâu mà có cây Quái Đao nầy ?

Chợt nhớ tới lúc giao đấu với Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà, thình lình bị kẻ bí mật quật trúng chưởng phong rớt xuống hồ đánh rơi lại hai bảo vật Ô Mộc Thần Công và quyển Huyết Hải Thâm Cừu, Chí Tôn đâm ra nghi ngại.

Sự thực, từ ngày Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn di thác lại, Huyết Hải Thâm Cừu, Chí Tôn chỉ lật mấy trang đầu ghi tên những kẻ Sư cừu từng nhúng tay vào máu hai trăm nhân mạng người trong đêm nọ, chứ chàng chưa hề lật tới những trang sau cùng.

Chẳng hiểu những trang ấy có trước tác võ công huyền mật gì hay không ?

Chí Tôn lấy làm hối tiếc vì trước kia chàng đã không chú ý đến điều nầy.

Một điều hệ trọng khác cái chết của Hải Âu Quái Khách có liên hệ gì đến Lạc Bá Đào chăng ?

Nhất định chàng phải vén bức màn bí mật nặng trùm khủng bố máu tanh nầy.

Trước hết, Chí Tôn đành phải gát lại chuyện đi tìm Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà và Quái Nạp Mộc Thông để có đủ thời giờ truy ra hung thủ vụ ám hại Hải Âu Quái Khách và theo dõi tung tích Lạc Bá Đào hoàn thành sứ mệnh của Nam Tà vừa giao phó.

Còn chiếc bóng hồng xuất hiện dưới Tuyệt Mệnh Cốc có phải Hồng Y Nữ Xảo Nhi hay là một kẻ xa lạ nào khác, khiến cho Chí Tôn bâng khuâng trong dạ, giờ cũng tạm bỏ qua một bên lo sứ mệnh khẩn cấp. Tâm tình chàng phó lại mai sau, đến bao giờ phăng tìm ra mọi việc.

Ý niệm trước sau đã chấm dứt, Chí Tôn nhằm hướng quan lộ mà đi.

Dọc đường, chàng hết sức chú ý nghe ngóng về hành tung của Bá Lạc Đào vị trí Địa Linh Cung.

Nhưng trải qua mười ngày Chí Tôn dò la vẫn vô hiệu, chàng cảm thấy như có một trận lửa cháy trong lòng.

Mặc dù vậy ý chí đã quyết, Chí Tôn cương quyết phải thực hiện cho kỳ được trách nhiệm nặng nề của mình, dù cho bất cứ thời gian nào, nguy hiểm đến đâu.

Một ngày kia Chí Tôn thẳng qua Hồ Bắc. Chàng tới nơi thì mặt trời cũng đã xế chiều.

Chí Tôn chọn một tửu điếm ở về phía Đông nội thành, chàng ngồi vào chiếc bàn kê tận góc, ngồi xuống gọi tửu bảo mang thức ăn ra.

Chí Tôn ăn uống một hồi, chợt nghe có tiếng ồn ào trước tửu điếm.

Chàng ngẩn đầu đầu lên thì đã thấy sáu tên vận y phục cao thủ, tướng diện cực kỳ hung tợn đi thẳng vào.

Bất chợt gặp Chí Tôn sáu tên cao thủ ấy lộ vẻ hoan hỉ, bước lại gần.

Với bản tính thông minh tuyệt vời, Chí Tôn hiểu ngay có điều gì đột biến, chàng liền đứng dậy chờ sáu tên cao thủ đến gần.

Vừa đến trước mặt Chí Tôn, sáu tên cao thủ mặt mày hung hiểm ấy đã cung thân thi lễ :

— Kính chào Thiếu Chủ, chúng tôi đã tìm Thiếu Chủ khắp nơi không ngờ lại gặp trong tửu điếm nầy.

Sự tình quá đột ngột khiến cho Chí Tôn bối rối lên, chàng không hiểu «Thiếu Chủ» mà sáu tên vừa gọi chính là ai.

Trong khi Chí Tôn chưa kịp trả lời, thì một trong sáu tên cao thủ đã ghé mồm thầm thì cùng đồng bọn.

Chí Tôn vận thính lực cao độ nghe chúng bảo nhau :

— Gã nầy không phải Thiếu Chủ đâu, trong mạo thì như tạc, nhưng tuổi tác chênh lệch nhau, hơn nữa tính tình Thiếu Chủ cường ngạo hung hăng chứ đâu có ôn hòa trang nghiêm như thế nầy được.

Một tên cao thủ khác lại bảo :

— Như vậy gã nầy đã giả hiệu Thiếu Chủ để hành động mờ ám gì đây, chúng ta ta hãy chạy mau về cho Cung chủ hay mới được.

http://tieulun.hopto.org

Chấm dứt câu nói đó, sáu tên cao thủ vùng quay mình ra tửu điếm, phóng đi về hướng Bắc.

Chẳng kịp trả tiền thức ăn Chí Tôn lẹ làng lắc mình khỏi tửu điếm đuổi theo sau như áng mây mờ...

Chàng cứ cách bọn cao thủ độ mười trượng theo thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình vô cùng hư ảo

Đi ước độ mười dặm đường đến một cánh rừng rậm rạp, Chí Tôn vượt qua bọn cao thủ vạch nữa vòng tròn rồi đáp xuống trước, mặt chúng cách khoảng bốn trượng, thét.

— Hãy dừng lại.

Đang đi mau chợt thấy có chiếc bóng chắn ngang trước mặt quát thét sáu tên cao thủ giật mình ngưng thân hình lại, xạ mười hai hung nhỡn nhìn coi đó là ai

Chạm ngay gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, cả bọn tháo lùi lại cùng rống vang lên :

— Ngươi thật là ai đây ?

Chí Tôn dũng cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Các ngươi tưởng ta là Lạc Bá Đào à ?

Lời Chí Tôn vừa chấm dứt, đã thấy sắc mặt sáu tên cao thủ xám nghịt đi, đường bị khích động quá độ.

Chúng đưa những luồng hung tuyền nhìn nhau, rồi nhìn Chí Tôn mà lòng vô cùng kinh hải.

Tình hình diễn ra, khiến cho Chí Tôn hiểu ngay, Thiếu chủ mà sáu tên cao thủ vừa gọi lắm chàng lúc nầy, chính Lạc Bá Đào chứ chẳng còn ai nữa cả.

Một trong sáu tên cao thủ xẻ thân hình lên :

— Nhưng ngươi quả là ai ?

Giọng nói của Chí Tôn trở nên khủng bố máu tanh :

— Chủ Nhân Tệnh Xé Xác ?

Cả bọn đồng lùi ba bước rống lên :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Có phải bọn ngươi là môn đồ của Địa Linh Cung chăng ?

Sáu tên cao thủ rúng động thân hình, lùi thêm hai bước.

Qua phút hải hùng tên cao thủ mặt đỏ đáp :

— Bọn ta không thể trả lời câu hỏi của ngươi.

— Thế còn Lạc Bá Đào hiện đang ở đâu ?

— Điều nầy không thể báo cho ngươi biết được,

- Địa Linh Cung thuộc hướng nào ?

Vẫn tên cao thủ ấy lắc đầu :

— Bọn ta không biết rõ !

Sát khí đột nhiên bốc lên đầy mặt, Chí Tôn thét chấn động bốn góc rừng :

— Vậy thì bọn ngươi phải chết !

Tức thì đòn chưởng Chí Tôn giơ lên...

— Theo đó một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba Áp tới bọn cao thủ nghe như tiếng trời gầm trên mây...

Bình !...

Một trong sáu tên cao thủ bị kình đạo quật nhằm bắn đi ngoài tám trượng, chết không kịp rên la.

Năm tên kia bị chấn đến máu mồm phún, ra, trông thật là khủng khiếp.

Nhưng sau đó bọn chúng cùng quát :

— Tiểu cuồng ma, ngươi phải chết !

Năm thân hình xẻ đi năm vị trí khác nhau song chưởng dựng lên huy ra một lúc mười ngọn áp khí nặng nề như núi lỡ...

Chí Tôn cười lạnh lẽo, tả chưởng thi triển Phục Ma Thần Ma hữu chưởng huy động đường chiêu Lập Chưởng Đỗ Lòng mười phần công lực.

Một loạt nổ rung chuyển cả núi đồi.

Thêm bốn chiếc thây phơi tại trận.

Còn lại một tên cao thủ bị kình đạo quét nhằm bay đi ba trượng gượng gạo đứng dậy, thân hình run rẩy như vừa thọ chưởng cảm hàn

Hắn đưa mắt khủng khiếp nhìn Chí Tôn đợi chờ một cái chết hải hùng như đồng bọn.

Trong lúc Chí Tôn từ từ xẻ dịch đến gần tên cao thủ trầm nặng thét :

— Ngươi muốn sống hay muốn chết ?

Tên cao thủ nghiến răng kèn kẹt :

— Thủ pháp ngươi quả thật ác độc, Cung chủ ta sẽ giết ngươi để rửa mối thù sâu tợ bể nầy.

Chí Tôn trở lên cười cuồng ngạo :

http://tieulun.hopto.org

— Ha... ha.:. chết đã đến nơi mà cũng còn khua môm mép, Cung chủ ngươi gặp ta rồi, thì coi như số hệ đã định.

Chàng lẹ làng thò hữu chưởng chộp lấy cánh tay tên cao thủ.

Bụp !

Tiếp đó, một tiếng rống thảm thê từ cửa mồm của hắn:

Thì ra, cánh tay tả tên cao thủ vừa bị Chí Tôn bẽ gãy lìa.

Chàng trầm rợn bảo :

— Ác đạo, ngươi có chịu khai chưa, Lạc Bá Đào hiện ở nơi nào ?

Tên cao thủ rên siết vì đau đớn hắn thở hổn hển :

— Dừng tay lại, để ta khai... sự thật ta không được rõ giờ Lạc Bá Đào ở nơi nào nữa, chính bọn ta đang tìm Thiếu Chủ đây.

Thấy bộ dạng tên cao thủ, Chí Tôn hiểu ngay lời khai của hắn đúng sự thật, chàng lại hỏi :

— Còn Địa Linh Cung ở đâu, điều này ngươi không thể không biết được.

Tên cao thủ lấm lét nhìn Chí Tôn.

Chí Tôn nổi giận giơ cao tả chưởng định chớp vào cánh tay còn lại của hắn.

Tên cao thủ hốt hoảng :

— Khoan đã để ta khai... Địa Linh Cung ở trong sơn cốc Hồ đầu.

Cặp kỳ quang Chí Tôn sáng rực lên :

— Hãy dẫn ta đi mau !

Tên cao thủ không dám cải lệnh, cố gắng nhịn đau đi trước.

Chí Tôn lẵng lặng theo sau cách chừng một trượng.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

THÂY PHƠI TRONG HẬN CỐC

CHẲNG bao lâu hai người đã đến ngọn núi Hồ đầu. Đường núi càng đi càng trông thấy hiểm trở kỳ bí vô cùng.

Thêm một khoảng đường khá xa hai người lạt vào sơn cốc gió nổi lạnh từng hồi, tựa âm phong từ cõi A Tỳ thổi đến.

Dọc hai bên đám cỏ xanh rì, có nhiều bóng ảo mờ hiện ẩn chập chờn chẳng khác bóng ma qui hiện về.

Chốc chốc, lại nghe có tiếng kêu ghê rợn, như âm thanh của loài qui độc rú lên tự rừng già.

Chí Tôn vùng xẻ mình tới chớp ngay huyệt đạo hữu chưởng của tên cao thủ, hỏi giọng trầm :

— Đã tới Địa linh Cung rồi chưa ?

Bị cái chộp bất ngờ của Chí Tôn, tên cao thủ đau buốt cả thân mình, hắn nhăn nhó bộ mặt hung hiểm trông càng quái ác thêm hơn.

— Hãy còn xa lắm !

— Phía ngoài Địa Linh Cung canh phòng nghiêm mật lắm phải không ?

— Đúng như vậy !

— Những tiếng hú rên dài vừa rồi có ý nghĩa gì ?

— Đó là một hiệu truyền tin vào Địa Linh Cung.

http://tieulun.hopto.org

— Có thể hành tung của ta bị phác giác rồi chăng ?

Tên cao thủ ngập ngừng :

— Cũng có thể như thế, nhưng cũng có thể trong địa cung vừa xảy ra một chuyện gì khác không chừng.

Tả chưởng của Chí Tôn kềm mạng từ huyệt tên cao thủ, chàng nói một câu rợn hồn :

— Nếu ngươi trở mặt, hoặc lừa ta vào huyệt lệ tức khắc ta giết ngươi trước đây.

Tên cao thủ run run :

— Các hạ hãy yên lòng, quả thật ta không có lòng dạ ấy.

— Vậy thì hay lắm, Hãy đi nhanh lên.

Tên cao thủ vâng dạ. Hai người đi cũng nhanh hơn trước.

Chí Tôn vẫn kềm chặt tử huyệt hữu chưởng của tên cao thủ, đề phòng biến cố xảy ra.

Đi sang qua một ngọn núi, trước mặt có nhiều đỉnh khác cheo leo địa thế càng thêm hiểm trở kỳ quái dị thường.

Lúc ấy màn đêm cũng đã kéo về, hải hùng của rừng núi trùm phủ khắp mọi nơi.

Bên kia cụm rừng nhỏ lâu lâu đột hiện nhiều bóng xanh chập chờn tờ mờ như ánh đèn ma.

Hoài nghi nơi ấy đã đến địa đầu Địa Linh Cung, Chí Tôn trầm lạnh hỏi tên cao thủ :

— Nơi có những đóm xanh tắt chớp kia có phải là u địa của Địa Linh Cung chăng ?

Tên cao thủ đáp thật khẽ :

— Không phải thế đâu, Địa Linh Cung còn tận giữa mấy đỉnh núi mịt mù trước mặt, phải đi một hồi lâu nữa mới đến.

— Thế còn nơi có ánh sáng xanh ẩn hiện là gì ?

Tên cao thủ im lặng không đáp.

Chí Tôn ấn mạnh vào tử huyệt :

— Ngươi không chịu khai à ?

Tên cao thủ khiếp hải nói thật mau :

— Xin thiếu hiệp ngừng tay... chỗ ấy là ngục thất của Địa Linh Cung.

— Trong ngục thất đó nhốt những ai ?

— Tất cả những kẻ nghịch thù bất được.

Chợt một ý niệm chớp lòe qua óc Chí Tôn.

Thình linh chàng thò chỉ phong điểm nhẹ vào hôn huyệt của tên cao thủ, đồng thời buông tử huyệt ra.

Huych !

Tức thì tên cao thủ ngã xuống nằm bất động trên mặt đất.

Chí Tôn giơ chỉ phất ra một luồng kình đạo đưa cái thân xác nặng nề của tên cao thủ vào bụi rậm gần đó.

Xong xuôi, chàng bắn mình đi như điện chớp về hướng ngọn núi có những ánh sáng xanh lè chớp tắt.

Chỉ nội trong nháy mắt, Chí Tôn đã lên đến nơi, thoáng thấy có sự lạ, chàng liền phóng ngay vào bụi rậm xạ cặp kỳ quang nhìn quan sát.

Chí Tôn trông thấy trước mặt là một bức vách đá hiểm trở, nửa lừng có một cái huyệt động treo lủng lẳng hai ngọn đèn xanh, động đưa theo luồng gió tỏ mờ tợ ánh lửa ma.

Nhờ ánh sáng lờ mờ cho thấy trước cửa huyệt động hai tên cao thủ vận toàn đen, tay cầm thanh trường kiếm canh phòng nghiêm mật.

Quan sát trước sau một chập, Chí Tôn rời khỏi bụi rậm, vận dụng khinh công tà ảo bắn mình lên cao đáp xuống cách hai tên cao thủ độ ba trượng.

Đang đứng canh phòng huyệt động, đột ngột trông thấy có hai chiếc bóng phóng xuống tràng nhanh lẹ như ma muội, hai tên cao thủ đồng quát :

— Tên đạo tặc nào đây ?

Lập tức, mỗi người vạch tới một luồng thanh trường kiếm tợ điện chớp.

Nhưng Chí Tôn đã triện ngay thân thủ bất phàm, xẻ mình sang trái nửa trượng, tả chưởng theo đó đẩy ra một luồng Phục Ma Thần Công.

Bình !

Thân xác tên cao thủ bay bổng lên cao năm trượng ném hút sau vách đá.

Tên cao thủ còn sống sót hết sức kinh hoàng, há mồm toan quát lên báo động, nhưng chậm mất rồi, Chí Tôn ra tay như điện.

Bình !

http://tieulun.hopto.org

Thêm một chiếc vút vào không gian.

Tên cao thủ chết không rú lên tiếng nào cả.

Giết xong hai tên cao thủ canh gác huyệt động, bây giờ Chí Tôn mới đưa mắt nhìn quanh, rồi lẹ làng bước vào.

Chàng coi kỹ lại, thì đó là một thạch thất rộng rãi, có nhiều hang ngách, hiểm hốc, phía trong tối om như địa ngục.

Chí Tôn vận nhỡn quang tột độ, soi sáng huyệt đôgg, từ từ tiến vào.

Tả hữu chưởng đồng thời ngầm vận sẵn nội lực, chực chờ biến cố bất ngờ xảy ra, để kịp thời đối phó.

Vào sâu độ khoảng bốn mươi trượng, đột nhiên địa thế thay đổi, con đường hang trở sang phía tả, lại có ánh sáng lờ mờ.

Chí Tôn nhanh lẹ xê mình tới.

Chàng nhận ra đó là một cái ngục thất, trước cửa có treo một ngọn đèn xanh rờn như bóng qui.

Chí Tôn vận dụng thân thủ bất phàm đến gần ngục thất.

Qua kẻ hở cửa thạch động, chàng nhận thấy phía trong có một vị lão nhân quay mặc vào phía trong, hình dáng rất quen thuộc.

Đưa cặp kỳ quang nhìn kỹ phía sau lưng của lão nhân một chập lâu, bất giác Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Chàng suýt bật kêu thành tiếng :

— Hải Âu Quái Khách !

Thì ra vị lão nhân ngồi quay mặc vào vách trong ngục thất chẳng ai khác hơn Hải Âu Quái Khách, con người thần bí mà Chí Tôn hằng kính trọng bấy nhiêu lâu nay, vừa rồi giang hồ đồn đãi bởi cây Tàn Chi Quái Đao của chàng.

Giờ tại sao lại ở trong ngục thất này ?

Có phải chăng Chủ nhân Địa linh Cung đã bắt Quái Khách mang về đây, rồi đưa tin để đánh lạc hướng bọn cao thủ giang hồ.

Chí Tôn định phóng mình vào, nhưng sực nhớ một điều, chàng liền ngưng ngay thân hình lại.

Chàng lẩm bẩm :

— Theo giang hồ, thì Hải Âu Quái Khách bị ám hại bởi cây Tàn Chi Quái Đao, món vũ khí độc nhất của ta, chẳng hiểu sự tình hiện nay diễn ra như thế nào, lão tiền bối có hiểu lầm như bọn cao thủ vũ lâm mà đâm ra thù hận ta chăng ?

Tốt nhất, ta nên cải dạng thành bộ mặt khác vào đấy thăm dò rồi sẽ tùy theo hoàn cảnh diễn biến mà đối phó.

Nghĩ như vậy xong rồi, Chí Tôn thò tay vào lòng lấy chiếc mặt nạ da người mang vào, rồi từ từ xê dịch thân hình đến gần ngục thất, giơ chỉ phong điểm nhẹ...

Bùng...

Cánh cửa ngục thất vùng mở ra.

Chí Tôn lách mình vào.

Đang ngồi ủ rủ trên phảng đá, chợt nghe tiếng động, lão nhân chớp ngay vuông lụa điều trùm kín mặt, quay ra.

Chí Tôn nhìn rõ lại lão nhân thì chính thật Hải Âu Quái Khách chẳng sai. Hai tia sáng huyền diệu ngày nào như ngầm dịu lại.

Nhận ra có kẻ lạ mặt thình linh xông vào ngục thất, Hải Âu Quái Khách hết sức kinh dị, nhìn một chập, bỗng nghiêm nghị hỏi :

— Ngươi là ai đấy ?

Vốn đã có chủ định từ trước, Chí Tôn đáp ngay :

— Văn sinh chỉ là một kẻ vô danh giang hồ.

— Kẻ vô danh, nhưng mục đích ngươi vào đây để làm gì ?

— Trước nhất tìm một tên phản bội Sư môn trị tội, sau đó tìm thăm tung tích của lão tiền bối xem sống chết thế nào.

Hải Âu Quái Khách càng kinh dị thêm hơn :

— Ngươi dò thăm tung tích ta để làm gì ?

Giọng nói của Chí Tôn trở nên trầm nghị lạ thường :

— Để hiểu rõ sự thật về cái chết của lão tiền bối.

Hải Âu Quái Khách thảo lui hai bước, sững sờ :

— Lão phu đã chết từ bao giờ, sao ngươi lại bảo thế ?

— Lão tiền bối chưa rõ, hiện nay trên mặt giang hồ đồn đãi lão tiền bối đã bị ám hại bằng cây Tàn Chi Quái Đao, tin này chẳng còn một ai không hay biết.

Hai luồng dị quang của Hải Âu Quái Khách rọi qua lỗ thông vuông lụa điều chớp ngời lên biểu lộ sự khích động đến tột độ :

— Quả tình lão phu không hay biết chi cả.

— Chẳng những thế, người ta còn xây lên ngôi mộ của lão tiền bối cách phía sau Hải Âu Lệnh Đường khoảng chừng năm mươi trượng nữa.

Hải Âu Quái Khách nói như thét :

http://tieulun.hopto.org

— Ai đã bày ra trò quái lạ này, tiểu tử có biết không ?

— Chính vị cao đồ của lão tiền bối, Hắc Y Sứ Giả.

Hải Âu Quái Khách sững sốt :

— Hắc Y Sứ Giả ?

— Đúng như vậy.

Hải Âu Quái Khách lặng đi một chập vì khích động mãnh liệt, vuông lụa điều trùm kín trên mặt đã thấy khe khẽ động đậy.

Quái Khách lẩm bẩm như để mình nghe :

— Tại sao hắn lại hành động như thế !

Giọng Chí Tôn càng nặng trầm hơn :

— Ngoài ra, còn một điều hết sức lạ lùng khác mà văn sinh nghĩ mãi không ra, kể hôm nay gặp lão tiền bối.

Hải Âu chưa hết xúc động :

— Còn điều gì nữa, tiểu tử hãy bảo nốt ta nghe ?

— Hôm vừa hay tin lão tiền bối bị thọ hại, văn sinh liền cấp tốc đến nơi, thì vừa đúng lúc Huyền Mục Lão Nhân toan quật mộ chẳng hiểu định ý gì.

Thân hình Quái Khách lại rúng động lên, nói như thều thào :

— Huyền Mục Lão Nhân, chính thực Sư đệ của Lão Chung Ly Mộ Hoằng, trước xưa đã có mấy lần giao du với lão phu, nhưng tại sao hành động mờ ám như thế.

Chí Tôn nói tiếp :

— Nhưng lúc Huyền Mục Lão Nhân vừa định ra tay, thì một chiếc bóng thân pháp rất cao cường từ trên không phóng xuống thình lình quật một chưởng gây thương hại cho lão kia, rồi cả hai cùng đi mất dạng.

Văn sinh nấp trong bụi rậm gần đó trông thấy mọi sự rõ ràng, nên lòng đầm ta nghi hoặc, mạo muội dùng chưởng lực quật tốc ngôi mộ lên.

Cặp mắt huyền bí của Hải Âu Quái Khách ẩn sau vuông lụa điều chớp rực lên :

— Ngươi trông thấy những gì dưới huyệt ?

— Một bộ hài cốt rã mục.

Hải Âu Quái Khách kinh hoàng :

— Một bộ hài cốt ! Tại sao lại như thế ? Người chết chưa bao lâu tại sao có thể rã mục được ?

— Thưa lão tiền bối, chính vì lẽ đó văn sinh càng thêm nghi hoặc, rồi lại khám ra một điều khác.

— Điều gì nữa ?

— Trong quan tài có chất độc làm tan rã xác thịt và dường như chất độc này rất mạnh, nên màu nước đen sì bốc bốc mùi vô cùng khó chịu.

Hải Âu Quái Khách thẳng thốt :

— Đây có thể là một sự trá trở đánh lừa bọn giang hồ mà thôi.

— Quả đúng như vậy, nhưng ngoài ra còn thêm một điều hệ trọng nữa.

Hải Âu Quái Khách nóng nảy :

— Còn gì nữa ngươi nói luôn lão phu nghe ?

— Dưới đáy mộ lại có một sợi Qui thằng.

Hải Âu Quái Khách khủng khiếp :

— Qui thằng ! Sao lạ lùng vậy ? Sợi dây thu hồn này chính là một ngón võ công tối thượng của Bắc Đẩu Lão Ma tuyệt tích giang hồ từ năm mươi năm nay, giờ tại sao nằm trong huyệt mộ của ta ?

Kẻ hàng động có dụng ý gì đây ?

Chí Tôn trầm giọng :

— Cũng vì sợi Qui thằng, văn sinh có tới Bắc Đẩu Lão Ma để tìm sự thật, thì được lão ta cho biết trải năm mươi năm tuyệt tích, lão chưa hề lộ diện giang hồ, điều này đã có Nam Tà lão tiền bối chứng thật, chỉ trừ một lần cách đây mười năm hai người có lén bọn giang hồ ngầm hẹn tại Vân Lâu Cốc đấu nhau, rồi lại trở lui về động cốc, chẳng hề có một ai hay biết, chí cả.

Hải Âu Quái Khách khe khẽ gật đầu :

— Điều này lão phu chứng thật là đúng, nhưng còn kẻ bí mật nào lại có sợi Qui thằng bỏ dưới đáy huyệt và tại sao Hắc Y Sứ Giả, tên môn đồ thân tín nhất của ta lại mai táng ta mà sự thật quan tài là một nhẫu vật khác ?

Một ý niệm chớp loè qua óc Chí Tôn sau những lời của Hải Âu Quái Khách. Chàng bỗng hỏi :

— Thưa lão tiền bối, ngày còn ở tại Hải Âu Lệnh Đường, Hắc Y Sứ Giả đã thọ học được những ngón võ công gì ?

— Lão phu đã truyền cho hắn tất cả những ngón võ công sở

http://tieulun.hopto.org

tuyệt, chỉ trừ Kim Cang Khí Công mà ta vừa tựu thành là không dạy cho hắn thôi. Tiểu tử, ngươi hỏi như thế có nghĩa là gì ?

Chí Tôn thầm gật đầu, như tự mình hiểu ra một điều gì hệ trọng Chàng không đáp lời Hải Âu Quái Khách, mà chỉ nói :

— Lão tiền bối còn chưa giảng giải cho văn sinh nghe. Có phải đúng thật lão tiền bối bị hại vì cây Tàn Chi Quái Đao chăng ?

— Tiểu tử, quả thật suýt nữa lão phu bị cây Tàn Chi Quái Đao của tên tiểu sát tinh Dương Chí Tôn hành hình, may nhờ ta nhanh lẹ nên ta mới tránh thoát, tuy vậy sau đó vẫn bị trúng độc mê man đi, khi tỉnh ra mới hay mình ở chốn nầy.

Chí Tôn rúng động động cả thân mình. Chàng nghĩ sự suy đoán lúc nãy chẳng sai chút nào cả, nếu chàng không sớm giả trang thành một bộ mặt khác trước khi vào ngục thất, thì sự tình đã biến đổi khác xa rồi,

Hải Âu Quái Khách có thể thịnh nộ đánh đuổi chàng ngay phút đầu, không còn được nghe những lời cơ mật vừa qua để hiểu rõ thêm một phần dễ dàng cho sự truy tìm hung phạm ở sau nầy.

Chí Tôn nghiêm trọng hỏi :

— Lão tiền bối có trông thấy rõ ràng mặt mũi tên ma đầu Dương Chí Tôn trong lúc hắn toan ám hại chăng ?

— Giữa lúc lão phu đang yên giấc tại Tổng đường Hải Âu, chợt nghe tiếng động, ta liền tỉnh thần ngay thì đã thấy tên tiểu sát tinh nầy từ ngoài phóng vào, trên tay cầm sẵn cây Tàn Chi Quái Đao đưa ra một chiêu thần tốc.

Ta hết sức hãi hùng bằng mình đi nơi khác tránh khỏi, nhưng chưa kịp gì cả, thì liền bị một kẻ bí mật khác nấp sẵn đâu đấy đánh trúng nhằm ta một luồng chưởng phong kỳ độc hôn mê đi.

Chí Tôn kinh hoàng :

— Lão tiền bối trúng nhằm chất độc gì có rõ không ?

Hải Âu Quái Khách thê thảm :

— Đoạn trường Đơn !

— Chất độc Đoạn trường đơn như thế nào hở lão tiền bối ?

— Đó là món kỳ độc vô thượng giang hồ, chế bằng một trăm thứ cổ độc không một thứ tiên dược nào chữa trị nổi.

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, lại hỏi :

— Thưa lão tiền bối, hiệu lực của chất độc Đoạn trường đơn như thế nào ? Có giống như Ma Độc Vô Hình không ?

— Người trúng nhằm độc chỉ nội trong ba ngày sau là hồn lìa khỏi xác, thân thể sẽ biến thành máu thịt mà chết. Ma Độc Vô Hình của Nam Hoa Quái Tính tuy nổi tiếng dị độc năm mươi năm trước, nhưng sánh với chất độc nầy hãy còn kém xa.

Chí Tôn kinh dị :

— Lão tiền bối bảo : nếu ai trúng nhằm chất kỳ độc Đoạn trường đơn, nội trong ba ngày phải tan thành máu thịt mà chết, nhưng từ ngày lão tiền bối bị cầm nơi đây cũng đã lâu rồi, mà tại sao hãy còn mạnh khỏe ?

Hải Âu Quái Khách thở dài :

— Hỡi ơi ! Lão phu còn được sống tới giờ đây là nhờ mỗi ngày tên tiểu sát tinh Dương Chí Tôn sai người mang đến cho ta một hoàn linh dược kéo dài sự sống từ đó đến nay.

— Tại sao tên tiểu sát tinh đó không giết lão tiền bối, mà còn hành động như thế với dụng ý gì ?

— Tôn tiểu sát tinh nầy còn muốn duy trì sanh mạng của ta hầu qua muốn học nốt ngón võ công tuyệt thế «Kim Cang Khí Công» chứ chẳng còn dụng tâm gì lạ khác.

Tới đây, cặp kỳ quàng của Chí Tôn sáng rực lên. Chàng lại tiếp

— Lão tiền bối, theo sự hiểu biết của văn sinh, thì ngày trước Dương Chí Tôn đã từng nhiều lần thọ trọng ân của lão tiền bối, lại được tuyệt truyền một ngón võ công, nghĩa ấy chưa đáp đền, có lẽ nào lại hành động bội phản như thế được.

— Điều nầy lão phu cũng hết sức ngạc nhiên, không hiểu vì đâu mà huyết chiến cùng bọn Âm Ma Giáo Chủ, tiểu sát tinh tuyệt tích giang hồ là năm ngày xuất hiện lại hung tợn đến thế.

Có thể, vì trước xưa gã đã lạm sát quá nhiều, bản tính lương nhân đã mất hẳn, rồi gần đây lại thụ truyền ác khí của một tên đại ma đầu nào đó, đã hoàn toàn trở thành một tên cuồng ma thực thụ.

Chí Tôn rùng mình lên vì những lời nói vô tình của Hải Âu Quái Khách. Chàng tự thấy ngao ngán cho mình.

Trong lúc, Hải Âu Quái Khách vừa tiếp :

— Hơn thế nữa, giữa Dương Chí Tôn và lão phu...

Tới đây, Quái Khách vụt im đi.

Hết sức ngạc nhiên vì cử chỉ đó, Chí Tôn tò mò :

— Giữa lão tiền bối và Dương Chí Tôn như thế nào ? Sao

http://tieulun.hopto.org

lão tiền bối nói nữa chừng lại im đi ?

Trầm đi một chập, Hải Âu Quái Khách khích động :

— Ngày trước, lão phu xem Chí Tôn như một tiểu đồ ngoan ngoãn, thâm tâm ta hết sức thương yêu, dốc lòng phu trợ cho gã nhiều cơn nguy biến, bởi vì trông gương mặt gã ta nhớ đến một dĩ vãng bốn mươi năm về trước...

Mối hoài nghi càng hiện lên đậm nét trong đầu óc Chí Tôn, chàng xạ cặp kỳ quang nhìn vào hai luồng ánh sáng huyền bí tàng ẩn sau vuông lụa điều trùm kín mặt của Hải Âu Quái Khách, như muốn soi tìm một sự thật về con người thần bí đó.

Sự thật bộ mặt thật Quái Khách như thế nào ?

Một lão nhân ngoài bảy mươi chăng ?

Điều nầy chắc chắn một vài quái thủ trong Địa linh Cung đã biết rõ vì sau khi Hải Âu Quái Khách ngất đi, chúng đã lột vuông lụa điều kia nhìn tận mặt rồi.

Chỉ có Chí Tôn là chưa rõ được, nhưng tại sao mãi đến giờ nầy Quái Khách vẫn hãy còn cố giấu dung mạo mình.

Bốn mươi năm về trước!

Khoảng cách thời gian đối với Chí Tôn quá xa, Hải Âu Quái Khách không thể có mối liên hệ liên lạc với chàng được.

Nhưng vì đâu Quái Khách lại bảo thế ?

Dĩ vãng ấy như thế nào ?

Hải Âu Quái Khách đã có mối quan hệ gì đến thân phụ chàng ?

Kiếm khách Phạm thiên Hoa có đúng là người sinh trưởng ra chàng chăng. Quả thật là rắc rối !

Màn thân thế mơ hồ, bí mật vẫn bao trùm.

Chí Tôn khẽ thở dài ;

— Lão tiền bối, hằng ngày tên tiểu sát tinh Dương Chí Tôn có vào đây chăng ?

— Từ ngày lão lọt vào ngục thất nầy cho tới nay chưa có lần nào tên tiểu sát tinh ấy vào đây cả, thỉnh thoảng gã chỉ sai một cao thủ công lực thâm hậu tiếp xúc ta mà thôi.

Đến đây, Chí Tôn bỗng nhớ thầm :

— Thôi đúng rồi ! Quả thật tên ác đạo Lạc Bá Đào cải dạng dung mạo ta ám hại Hải Âu lão tiền bối, chứ chẳng còn nhân vật nào khác lạ làm nổi chuyện nầy được.

Nhưng lạ lùng nhất là tại sao hắn có cả cây Tàn Chi Quái Đao ?

Chí Tôn suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra ánh sáng sự thật, chợt chàng chuyển sang ý niệm khác.

— Lão tiền bối, chất độc Đoạn trường đơn nầy chính của ai ?

— Theo ta thì chỉ có Cổ Độc Thánh Quân, một nhân vật trong Thất Tuyệt Võ lâm, từng chấn động giang hồ cách khoảng năm mươi năm về trước, cùng tuyệt tích với Nam Tà, Bắc Độc và bốn vị nữa ngoài ra chẳng còn ai luyện được môn kỳ độc nầy nữa.

— Còn bốn vị tuyệt tích giang hồ là ai ?

— Đó là Phù Bình Lão Quái, Thần Y Tư Mã Hoàng, Diệu Thủ Thiền Sư và Tàng môn Thần, các nhân vật nầy đồng tuyệt tích võ lâm ngoài năm mươi năm nay, nhưng dường như gần đây lần lượt tái hiện giang hồ.

Tia sáng hi vọng chớp ngời trong cặp kỳ quang của Chí Tôn, chàng tiếp tục hỏi :

— Theo ý nghĩ của lão tiền bối, chất độc Đoạn trường đơn vừa rồi, có đúng của Cổ Độc Thánh Quân chăng ?

— Chắc chắn là như thế, vì ngoài lão độc vật nầy ra giang hồ chẳng còn ai sử dụng được cả.

Chí Tôn thầm nhủ :

— Sự tình quả hết sức là kỳ quặc, theo như thế có thể Lạc Bá Đào có phải có liên hệ đến Cổ Độc Thánh Quân ? Ta truy nguyên ra vụ nầy biết đâu phăng tìm được ánh sáng tất cả mọi sự rắc rối vừa xảy ra trên giang hồ, đồng thời lột bỏ mặt giả hiệu Chủ nhân Lệnh Xé Xác của tên ác ma minh oan cho mình trước Hải Âu tiền bối, cũng như các vụ thảm sát đã diễn ra.

Nghĩ như vậy rồi, hào khí bốc lên đầy mặt Chí Tôn :

— Lão tiền bối, nếu có một dịp nào đó, vãn sinh quyết mang toàn lực quét sạch lũ ác ma rửa nhục cho giang hồ.

Nhưng theo lão tiền bối, hiện thời có một loại thần đơn nào có thể tống khứ chất độc Đoạn trường đơn chăng ?

Hải Âu Quái Khách lắc đầu vô vọng :

— Đương nhiên là không thể có rồi.

— Cổ Độc Thánh Quân đã biết sử dụng Đoạn trường đơn ám hại người, lẽ nào lão ta không có phương chữa trị hay sao ?

— Điều nầy thì rất có thể, nhưng lão ta đã là một tên ác đạo ám hại người, làm sao có sự từ tâm được.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn gật cứ, tỏ ý tán đồng ý nghĩ của Hải Âu Quái Khách chàng trầm đi giây lâu, lại bảo :

— Lão tiền bối, cứ như cái tên Thần Y Tư Mã Hoằng, thì hẳn nhân vật kỳ cổ này rất huyền thông về các chứng thọ độc hiểm nghèo, có lẽ nào lão ta không thần đơn cứu độ vũ lâm.

— Ngươi rất chí lý, nhưng tung tích của Thần Y nầy mơ hồ như làn mây bạc, tuyệt tích giang hồ đã năm mươi năm nay, làm sao biết được nơi trú ẩn mà tìm ?

Chí Tôn cương quyết :

— Dù gian lao nguy hiểm đến mấy văn sinh nguyện tìm cho ra tung tích Thần y Tư Mã Hoằng khẩn cầu một hoàn tiên dược giải độc cho lão tiền bối nếu không thực hiện được điều ấy, văn sinh sẽ đến tận sơn cốc ẩn náo của Cổ Độc Thánh Quân đoạt lấy thần đơn mang về.

Giờ đây việc quá gấp rút văn sinh ý muốn đưa lão tiền bối thoát khỏi chốn lao tù nầy, rồi sẽ liệu sau, chẳng hiểu lão tiền bối nghĩ thế nào ?

Hải Âu Quái Khách khe khẽ lắc đầu :

— Đa tạ thịnh ân của thiếu hiệp, nhưng hiện tình Lão phu không thể nào rời khỏi chốn nầy được, vì nếu vắng linh đơn trong một ngày, là thi thể sẽ tan ra máu thịt vì chất độc Đoạn Trường đơn bọc phát.

Mấy lời thống thiết của Hải Âu Quái Khách, khiến Chí Tôn khích động vô hồi, chàng nhìn Quái Khách một chập rồi cất giọng nặng trầm :

— Sự tình đã diễn ra như thế, quả thật lão tiền bối chưa thể rời khỏi nơi nầy được, bây giờ, văn sinh xin cáo biệt, hẹn tái kiến trong một thời gian rất gần đây, xin lão tiền bối rán ẩn nhẫn bảo trọng lấy thân.

Hải Âu Quái Khách rúng động :

— Cầu chúc cho thiếu hiệp gặp nhiều kỳ ngộ trên bước giang hồ, nếu may mắn còn sống được trên cõi đời, có một ngày nào đó lão phu tìm gặp tạ ơn sâu.

— Văn sinh chưa hề đem ích lợi gì cho lão tiền bối. Hẹn ngày tái kiến sẽ có tin mừng.

Dứt tiếng, Chí Tôn lắc mình ra khỏi cửa ngục thất, đi mau ra huyệt động.

Chàng hãy còn mang bộ mặt da người giả trang, một thiếu niên xấu xí.

Nương theo hình thể của Sơn cốc, Chí Tôn trổ khinh công thần ảo, chạy trong chớp mắt đã ngoài trăm trượng.

Đột nhiên trong giờ phút đó, Chí Tôn nghe có nhiều luồng gió mạnh nhẹ ào tới, kẻ đó từ trên không phóng xuống mười ba chiếc bóng chắn trước mặt chàng.

Hiểu ngay có biến động, Chí Tôn ngưng ngay thân hình, quét cặp kỳ quang ngang qua tràng một lượt.

Chàng thấy người dẫn đầu là một lão bà tóc bạc phơ, vẻ mặt có quái lạ lùng, chiếu cặp mắt ngời chớp lạnh lẽo, khiến ai chạm đến cũng phải rùng mình, sợ hãi.

Còn lại mười hai người kia đều là cao thủ, vận toàn đen, trước ngực có thêu một cái sọ người, tùy lớn nhỏ biểu hiệu theo thứ bậc.

Trong số cao thủ, lại có tên ma đầu mà lúc nầy bị Chí Tôn điểm huyệt đến ngất đi, quăng vào bụi rậm.

Hắn nhìn chàng nữa sợ sệt nữa căm thù.

Không cần phải nghĩ lâu, Chí Tôn vẫn ngầm hiểu quái bà dị cổ nầy là một nhân vật quan trọng trong Địa Linh Cung rồi.

Quái Bà đứng yên rọi hai luồng ma lực vào mặt Chí Tôn một hồi, day qua tên cao thủ bị Chí Tôn điểm huyệt lúc nãy, cất giọng như quỉ mộ :

— Hung thủ chính là tên nầy ?

Tên cao thủ gật đầu :

— Bẩm Đào Phu Nhân, hình dáng hắn giống hệt tên đạo tặc vào đây hành hung lúc nãy, nhưng diện mạo lại khác xa nhau, sự thật gương mặt hắn rất xinh đẹp chứ không xấu xí như thế nầy, có thể hắn vừa hóa trang ra kẻ lạ, để đánh lừa chúng ta.

Quái Bà Đào Phu Nhân trợn mắt thét :

— Tiểu cuồng ma, có phải chính ngươi đã giả mạo một người lọt vào đây không ? hãy khai thật ra mau, rồi ta ban cho một cái chết toàn thây, nếu nghịch lại thì đừng trách ta sao ra tay hiểm độc.

Chí Tôn trầm nghị đáp :

— Nhưng trước nhất các hạ hãy cho ta biết rõ danh phận trong Địa Linh Cung nầy như thế nào, rồi sau đó có mấy lời linh giáo.

Đào Phu Nhân khô khan đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Hộ Pháp Địa Linh Cung chính là ta.

— Vậy thì ta đã có thể cho các hạ biết chính ta là nhân vật mà Địa Linh Cung đang tìm đây.

Câu nói của Đào Phu Nhân như lệnh truyền của Diêm nữ :

— Hãy mau lột bỏ mặt giả trang ra ngay, để bản Phu Nhân xem thử ngươi là hạng người nào cho biết.

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Điều nầy không cần lắm. Chỉ có một việc hệ trọng hiện giờ, là các hạ hãy sai gia thủ, đòi Thiếu Chủ Lạc Bá Đào đến đây hội kiến cùng ta.

Sắc mặt Đào Phu Nhân biến hẳn, nhưng vẫn lạnh lùng bảo :

— Bản Địa Cung chúng ta chẳng có nhân vật nào gọi là Thiếu Chủ Lạc Bá Đào cả.

Chí Tôn trỏ lên cười khũng khiếp :

— Các hạ định giấu tên cuồng ma độc ác đấy à ?

— Ta dấu ngươi làm gì, quả thật Địa Cung nầy không có Giáo Chủ, nhưng do đâu ngươi dám quả quyết như thế ?

Chí Tôn trỏ vào tên cao thủ đứng bên cạnh Đào Phu Nhân :

— Chính hắn đã bảo ta như thế ?

Đào Phu Nhân tức thì thịnh nộ, trợn hai luồng ma nhỡn khiếp hồn, nhìn tên cao thủ hét thánh thót ;

— Sự thật như thế nào hãy nói mau ?

Tên cao thủ run rẩy :

— Bẩm Đào Phu Nhân, sự thật quả đúng như thế.

Đào Phu Nhân rống :

— Vậy thì số hệ ngươi đã mãn rồi !

Lời chưa kịp dứt qui thủ Đào Phu Nhân đẩy ra một luồng kình đạo sang phía tên cao thủ.

Một tiếng rống lộng trời.

Tên cao thủ tức thì phơi thây tại trận.

Xem thế cũng đủ rõ võ công của Đào Phu Nhân tột bực giang hồ, âm lực đưa ra bén như dao, nặng như cối sơn, tên cao thủ dù muốn chạy cũng không thể nào trở tay kịp.

Trông cái thủ pháp giết người của Đào Phu Nhân, bất giác Chí Tôn rúng động tận đáy lòng, chàng xê lên hai bước hận thù hết ·

— Thủ pháp sát nhân của các hạ quả nhiên ác độc như lời đồn.

Đào Phu Nhân nghiến răng trèo trẹo :

— Đây chỉ là việc riêng của Địa Linh Cung, tiểu tử không cần phải quản đến làm gì cho nhọc sức.

— Nhưng nhất định các hạ không thể chối cải sự hiện diện của Lạc Bá Đào hiện ngụ trong Địa Linh Cung nầy được.

Đào Phu Nhân dựng cặp lông mày bạc :

— Tiểu tử không được vô lễ, đây là Bản Địa Cung, không phải một nơi để ngươi đùa cợt được.

Chí Tôn cười lạnh lẽo.

— Ha ha... khắp cõi giang hồ chẳng có nơi nào không có dấu chân của ta, các hạ dọa nạt ta có ích gì đâu.

Biết điều hãy gọi Thiếu Chủ Lạc Bá Đào ra đây, nếu trái lại ta sẽ quét sạch Địa Linh Cung nầy chẳng còn một tên nào.

Đào phu nhân thịnh nộ :

— Ta đã bảo từ trước Bản địa cung chẳng có nhân vật nào tên Lạc Bá Đào cả, giả nếu có cũng không thể nào làm vừa ý ngươi được.

Chí Tôn nặng trầm hét :

— Ta vốn thật không lòng hiếu sát, vì trước xưa từng gieo họa kiếp cho giang hồ, nhưng nay vì sứ mệnh trên vai, nhất định không thể nào lùi bước được nếu mọi sự chưa tựu thành.

Đào Phu Nhân, một lần chót ta báo cho các ngươi biết, nếu mọi sự chưa tựu thành.

Đào Phu Nhân một lần chót, ta báo cho các ngươi biết : nếu chịu làm theo lời ta, thì tất cả bận thù đều xóa sạch, bằng trái lệnh thì toàn thể Địa Linh Cung nầy sẽ biến thành bình địa, chừng ấy làm sao hối cho kịp.

Mấy lời hào khí của Chí Tôn đã chẳng làm chùng bước Đào Phu Nhân, trái lại Quái Bà càng thêm giận dữ rống to :

— Tiểu cuồng ma số mạng ngươi đã hông rồi !

Song chưởng Đào Phu Nhân theo tiếng rống đẩy ra hai đạo kình phong vô cùng quái dị.

Chí Tôn không thèm né tránh, tả chưởng triển ra một chiêu Lập Chưởng Đế Long, đồng thời hữu chưởng phát động Huyết Ảnh Lôi Đình ầm ầm như sóng vỗ...

Bộp . . . bộp . . .

http://tieulun.hopto.org

Sấm chưởng nổ khô khao mấy tiếng.

Đào Phu Nhân bị áp khí quét nhằm loạng choạng muốn ngã.

Trong khi Chí Tôn vẫn đứng sừng như trụ đồng.

Mười hai cao thủ kinh hải quát :

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma này !

Lẹ như điện cớp, quần hùng chia thành phương vị khác nhau, đồng lượt tấn công Chí Tôn mỗi người hai chưởng.

Quần phong hợp lại tạo nên một sức mạnh hải hùng.

Mặc dù trong lòng đã phẫn nộ, nhưng Chí Tôn ngán thầm cái kiếp vận sát đã nhiều, chàng không muốn tạo nên oan trái nữa, liền giơ song chưởng quay vòng bán nguyệt quét ra ngọn Thu phong Lạc Diệp kỳ nhiệm vô cùng.

Một trận thu phong nổi lên từng hồi.

Đã thấy mười hai cao thu cuốn đi như trận lá vàng

Đào phu nhân bị kình khí quật nhằm đứng hết muốn vững, phải vận nội khí vừa ngưng tụ thần kinh, vừa lại chữa trị vết thương trong huyệt đạo.

Giữa bầu không khí nặng trầm đó.

Đột nhiên có tiếng quát vang lừng từ trên đỉnh cao sơn vọng xuống :

— Bạch Phát Ma Cơ giá lâm !

Quần hùng thảy đều ngưng tay lại, hướng mặt về phía vừa nổi lên tiếng quát.

Chí Tôn cũng bất động đợi chờ.

Một chiếc kiệu xanh do bốn tên cao thủ lực lưỡng chạy như bay xuống.

Phía sau kiệu có ngoài một trăm cao thủ phù trợ trước sau, khí thế trông ra thật là cường liệt.

Chiếc kiệu xanh sắp đến gần, bầu không khí đột ngột khẩn trương lên :

Còn cách Chí Tôn độ năm trượng, từ trong kiệu truyền ra tiếng quát lanh lãnh :

— Dừng lại !

Tức khắc bốn tên cao thủ ngừng kiệu lại.

Chí Tôn xạ cặp kỳ quang vào kiệu xem Bạch Phát Ma Cơ là nhân vật thần bí dường nào.

Tấm màn phía trước chiếc kiệu xanh vén lên.

Chí Tôn nhận ra ngồi giữa kiệu một bà lão đầu tóc bạc phơ nhưng da mặt hồng hào như trẻ nít, mắt chớp ngời tợ điện.

Chàng rùng mình vì cái nhìn của Bạch Phát Ma Cơ.

Sau khi quét mắt ngang qua tràng nhìn quần hùng mang nội thương huyệt đạo, mồm mép ứa máu tươi, thần sắc Bạch Phát Ma Cơ liền biến đổi nhanh chóng.

Khẽ lắc mình một cái, Bạch Phát Ma Cơ đã phóng xuống tràng đối diện với Chí Tôn độ bốn trượng, day sang Đào Phu Nhân trầm giọng :

— Đào Hộ Pháp, vừa rồi xảy ra việc gì đây ?

Đào Phu Nhân xê dịch lại gần Bạch Phát Ma Cơ thì thầm mấy cái.

Hai luồng mắt sáng tợ điện của Bạch Phát Ma Cơ chớp lòe lên mấy lượt, cái sát khí bốc mờ lên gương mặt :

Ma Cơ thét :

— Tiểu cuồng ma ngươi là ai đây ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Quần hùng thảo lùi một lượt trố hung quang nhìn Chí Tôn.

Bạch Phát Ma Cơ có vẻ kinh dị :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi tìm đến sơn cốc ta để làm gì ?

— Tìm tung tích tên Lạc Bá Đào ?

Bạch Phát Ma Cơ khẽ rúng động cả thân mình.

— Địa Linh Cung của ta không hề có tên Lạc Bá Đào.

— Cung chủ già dối với ta chăng ?

Bạch Phát Ma Cơ phẫn nộ :

— Chớ vô lễ hãy coi ngọn chưởng của ta !

Bằng một thân thủ bất phàm, Bạch Phát Ma Cơ vớt quỉ thủ xuống đỉnh thiên linh tử của Chí Tôn nhanh như điện chớp.

Động tác của Bạch Phát Ma Cơ quá mau lẹ khiến cho Chí Tôn rúng động lên, dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình lắc mình biến đi nơi khác.

Quần hùng đứng phía sau Bạch Phát Ma Cơ thảy đều biến sắc, không thể nào ngờ được một thiếu niên tuổi tác hãy còn quá trẻ mà võ công cao thâm không sao tưởng tượng được.

Bạch Phát La Cơ sững sờ lên, vì từ trước đến nay chưa một ai

http://tieulun.hopto.org

thoát khỏi cái vỗ thiên linh tử này, mà Chí Tôn lại vượt qua vòng ánh sáng tử quang một cách chẳng mấy khó khăn gì.

Riêng Chí Tôn cũng thầm ngại trong lòng, vỏ công Bạch Phát Ma Cơ quả nhiên giang hồ không tìm thấy nhân vật thứ hai.

May là công lực chàng ngày nay quỉ thần vô lượng, nếu không chàng đã mất mạng vì quỉ thủ Bạch Phát Ma Cơ vừa rồi.

So với quỉ thủ Ngọc Diện Diêm Bà, Bạch Phát Ma Cơ còn vượt xa mấy bậc, thật đáng khủng khiếp vô cùng.

Lặng đi một chập, Bạch Phát Ma Cơ chợt lùn thấp người xuống, song chưởng giơ lên đẩy ra hai đạo âm phong kỳ dị chưa từng có trên giang hồ.

Chẳng chút chậm trễ, tả chưởng Chí Tôn phát động đường chiêu Lập Chưởng Đỗ Long, hữu chưởng đồng lượt thi triển một đạo hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình sầm sét.

Chưởng lực hai bên gặp nhau nổ rung chuyển cả tràng.

Song phương đều thối lui ba bước.

Bạch Phát Ma Cơ dừng tay lại, thét lanh lảnh :

— Tiểu tử, ngươi có liên hệ gì đến Nam Tà ?

Chí Tôn cũng ngưng ngay thần hình lại :

— Một mối thân tình không nói được.

— Hiện nay lão Tà đang ở đâu ?

— Điều nầy ta không thể tiết lộ cho một ai biết cả.

Bặt đi một lúc, Bạch Phát Ma Cơ trầm giọng :

— Nể mặt Nam Tà, Bản địa cung tạm thời tha mạng sống cho ngươi một phen, nếu sau này còn tái phạm, thì đừng trách sao ta hạ độc thủ đấy.

Bây giờ, ngươi hãy lui ra khỏi chốn nầy là vừa.

Chí Tôn chẳng chút nao núng :

— Nhưng ta cần ở lại đây cho tới bao giờ gặp mặt Lạc Bá Đào mới có thể rời khỏi chốn nầy được.

— Ngươi và Lạc Bá Đào có mối hận gì ?

— Ta tuân lệnh Nam Tà lão tiền bối đi tìm hắn lấy cái thủ cấp, vì hắn là một tên phản bội Sư môn, đồng thời cũng là một tên ác đạo, từng mượn danh hiệu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, tạo nên kiếp vận sát cho bọn giang hồ từ nửa tháng nay.

Sắc mặt Bạch Phát Ma Cơ đã thấy biến đổi, trầm giọng xuống :

— Nhưng sự thật trong Bản địa cung không có tên Lạc Bá Đào.

— Bạch Phát chủ cung với chức phận cao cả, xin chớ nên lừa dối ta mà mất cả sĩ diện giang hồ.

Bạch Phát Ma Cơ lộ sắc giận :

— Lời nói của ta ngàn vàng khó sánh, ta chẳng cần hành động như thế làm gì.

— Bạch Phát chủ cung đã sai rồi lúc còn tại Trương Mộ gia trang, Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ từng báo ta Lạc Bá Đào chính là Thiếu chủ Địa Linh Cung, chẳng lẽ lời người sắp chết không đúng hay sao ?

Bạch Phát Ma Cơ không còn dằn cơn giận được nữa, hét vang dội núi đồi :

— Bình sinh ta chẳng nhiều lời, biết điều hãy tháo lui mau, đừng chờ ta đổi ý mà mang họa vào thân đấy.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Xin Cung chủ đừng nóng nẩy, ta đã có cách rồi.

— Cách gì, hãy nói mau ?

— Bây giờ Cung chủ hãy truyền tất cả cao thủ trong Địa Linh Cung tụ tập ra đây, ta khám qua một lược là sẽ hiểu ngay rồi.

— Giả nếu sau khi khám xong, không có Lạc Bá Đào thì sao ?

— Thì ta xin rút ra khỏi Địa linh Cung nầy, nhưng lúc bấy giờ Cung Chủ phải trao cho ta một hoàn linh dược để giải độc. Đoạn trường đơn.

Bạch Phát Ma Cơ trợn cặp mắt xanh vời, lạnh lẽo .

— Tiểu tử, ngươi đã gặp Hải Âu Quái Khách rồi à ?

Chí Tôn thản nhiên :

— Đúng như vậy.

Bạch Phát Ma Cơ cười thánh thót :

— Kể ra ngươi cũng bạo gan thật đấy. Quả tình ngươi chẳng còn coi Bạn cung chủ ra gì nữa cả.

Giọng nói của Chí Tôn bỗng trở nên trầm khiếp :

— Ta xin hỏi : sự không may của Hải Âu lão tiền bối trong đêm nọ, có phải chăng Cung chủ chính là kẻ chủ mưu ?

Bạch Phát Ma Cơ xám nghịt cả mặt :

— Không hẳn đúng, như vậy.

— Nếu không hẳn đúng thì kẻ chủ mưu ám hại Hải Âu lão tiền bối là ai ? Tại sao sinh cầm người ở chốn nầy ?

http://tieulun.hopto.org

Cung chủ hãy trả lời ta nghe mau.

— Điều đó không thể nào nói ra được.

— Tất cả đều không thể được, thì ta nhờ Cung chủ trao mó[n] thuốc giải độc Đoạn Trường Đơn cho ta, đồng thời luôn cả tên ma đầu Lạc Bá Đào nữa.

Bạch Phát Ma Cơ thịnh nộ :

— Nếu ta không làm theo ý ngươi thì thế nào ?

Chí Tôn bốc cao hùng khí :

— Là lập tức máu Địa Linh Cung này rưới ngập cả núi đồi, thây người sẽ chồng chất khắp nơi Sơn cốc.

Quần hùng nghe mấy câu nầy, dựng ngược cả tóc gáy, hàng trăm luồng hung tuyến dồn hẳn về chỗ Chí Tôn đứng.

Tất cả đều phẫn nộ vô tả.

Bạch Phát Ma Cơ gầm thét :

— Tiểu tử, mồm mép ngươi quả chẳng vừa, có chết cũng đừng thống trách đấy.

Chí Tôn phất hữu chưởng khiêu khích :

— Từ trước tới nay hễ ta nói ra là hành động ngay, không thể có một bất cứ trở lực nào ngăn cản ta được cả.

Bạch Phát Ma Cơ cười quái dị :

— Vậy thì tự mình ngươi muốn hủy diệt đấy.

Lời chưa kịp dứt, Bạch Phát Ma Cơ lẹ như điện chớp đã công ra một chưởng nặng tợ búa thiên lôi.

Biết rõ Bạch Phát Ma Cơ là một đại kình địch đáng khiếp, Chí Tôn không dám khinh thường, vừa thoáng thấy bóng chưởng kẻ thù là chàng đã triển ra luồng áp khí Phục Ma Thần Công mười phần nội lực.

Bộp...

Hai bên vẫn còn đứng sững như trụ đồng, chưa thấy nhúc nhích.

Bạch Phát Ma Cơ hết sức kinh dị, có vẻ không ngờ nội lực Chí Tôn thâm hậu đường đó.

Quần hùng cũng hoảng hồt lên, trộ hung quang nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Ngược lại, Chí Tôn cũng ngầm khen ngón võ công kỳ ảo của Bạch Phát Ma Cơ, quả giang hồ mông mênh vô tận.

Ngưng đi một giây, thình lình Bạch Phát Ma Cơ theo thân thủ

vô cùng quái dị, xẹt trệo sang phía tả Chí Tôn, liên tiếp công ba chiêu nghe như từng trận âm phong từ nhiều hướng thổi tới.

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, chàng vội đề cao song chưởng, đẩy ra hai đạo kình phong Lập Chưởng Đỗ Long uy vũ tợ lôi đình.

Mấy tiếng sầm chưởng nổ long trời.

Chí Tôn bị áp lực xô lùi ba bước.

Đạch Phát Ma Cơ cũng lắc lư cả thân hình chập lâu mới vững vàng lại như cũ.

Quái Bà nổi cơn thịnh nộ quát :

— Tiểu cuồng ma, hãy trông đây !

Quát dứt, Bạch Phát Ma Cơ đã huy động hai đạo kình phong có pha lẫn màu đen khói lờ mờ...

Chí Tôn thét khẻ :

— Nhất Khí Đoạn Hồn !

Mồm thét, tả hữu chưởng Chí Tôn triển ngay đường chiêu Nộ Hải Dương Ba đón nghênh ám đạo vừa ào tới...

Hai tiếng nổ âm u, ghê rợn...

Một vùng khói đen cuộn tỏa mịt mù.

Chí Tôn niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» che lấp các huyệt đạo không cho ám đạo Nhất Khí Đoạn Hồn xâm nhập vào.

Vậy mà Chí Tôn vẫn còn rùng mình mấy lượt, hơi thở cảm thấy nặng nhọc vô cùng.

Thật là khủng khiếp.

Sợ Bạch Phát Ma Cơ lợi dụng cơ hội tấn công liên tiếp, Chí Tôn vận đủ mười hai phần công lực, triển ra một chiêu Càng Khôn Thần Công, uy lực san hà nghiêng ngửa.

Trông thấy bóng chưởng kình thiên nầy, Bạch Phát Ma Cơ không dám đón đỡ, bỏ đi ngoài hai trượng tránh khỏi.

Quần hùng hốt hoảng xê dịch mình ra xa, nhưng vẫn bị sóng chưởng Càng khôn Thần Công quét nhằm loạng choạng lùi ngoài mười trượng chưa gượng đứng lại được.

Cho tới bây giờ, Bạch Phát Ma Cơ mới phát giác ra đường chiêu tối thượng của Chí Tôn, sững sờ hồi lâu, trầm nặng hét :

— Tiểu tử, do đâu ngươi có hai đường chiêu tuyệt thế của Tạ Thần Chữ Giang, biến Ô Mộc Bảo Lục ở nơi nào ?

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

http://tieulun.hopto.org

— Điều nầy Cung chủ có biết cũng chẳng ích lợi gì. Còn đường chiêu nào tột bực hãy thi triển cho ta xem thử.

Bạch Phát Ma Cơ giận dữ :

— Chẳng quản ngươi có ngừng võ công nào cũng mặc, ta quật chết ngươi rồi sẽ lấy bảo vật sau.

Cùng trong tiếng quát, Bạch Phát Ma Cơ huy động song chưởng quật sang Chí Tôn hai luồng kình đạo sức mạnh có thể đẩy sập cả một dãy đồi.

Chí Tôn thoáng nhận, tức thì vận dụng toàn bộ nội lực dồn lên tả hữu chưởng cuồn cuộn đưa ra áp khí mờ trời...

Bình..bình...

Cả hai kình địch đồng bắn ngược thân hình về phía sau ba trượng.

Chí Tôn phóng người dậy mồm ứa máu tươi.

Trái lại, Bạch Phát Ma Cơ mầu phấn thành vôi, cố gượng vận công nuốt trở vào huyết quản.

Toàn thân Ma Cơ run rẩy như vừa thọ chứng cảm hàn.

Đào phu Nhân đứng ngoài tràng thấy thế, hét to :

— Hãy giết chết tên tiểu cuồng ma đừng cho chạy thoát.

Liền trong tiếng hét, Đào Phu Nhân đã bắn mình vào tràng công luôn chín chiêu quái dị ngay vị trí Chí Tôn.

Ngoài một trăm cao thủ chực hờ từ nãy, giờ được lệnh, mỗi người đưa ra một chưởng hợp thành trận cuồng phong, khủng khiếp.

Mặc dù ttong mình đã thọ thương, nhưng khi thấy quần hùng quyết hạ độc thủ, sát khí bỗng lấy lừng trên gương mặt Chí Tôn, chàng cắn chặt hai hàm răng nuốt ực máu đào, rồi giơ song chưởng lên quay đi từng vòng, sau cùng huy động đường chiêu Nộ Hải Dương Ba gầm chớp dầy trời .

Sầm chưởng nổ từng loạt kinh hồn.

Dư lực cuốn đi nhiều phiến đá,to lớn dị thường.

Theo đó những tiếng rú hãi hùng phát ra từ cửa miệng bọn cao thủ Địa Linh Cung.

Hàng chục tên bay bổng ra ngoài tràng đấu, gượng gạo đứng lên hết muốn vững.

Đào Phu Nhân cũng bị áp phí dè nặng trên ngực, phải vận chân

ngươn cho các phí quản dễ dàng lưu thông trở lại.

Chí Tôn phần vết thương huyệt đạo vừa rồi chưa lành lại vận công quá độ, nên sau chiêu đó, máu miệng lại trào ra.

Chàng thò tay vào lòng định lấy cái bầu linh đơn của Nam Tà trao tặng cho chàng lúc sắp rời Tuyệt Mệnh Cốc, thì đúng lúc Bạch Phát Ma Cơ đã trị xong vết nội thương, xẻ mình tới trước mặt.

Ma Cơ ra tay như điện.

Bốn luồng áp khí như bể động đã tới bên mình Chí Tôn.

Không còn trách né kịp nữa, Chí Tôn mồm niệm công sanh phát ra hai khí thể trắng đỡ hộ thân.

Bình...

Chí Tôn hứng trọn kình lực kẻ thù tháo lui ngoài hai trượng, thân sắc biến đổi nhau chóng.

Nếu không nhờ nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân chắc chắn chàng đã hóa thành tro bụi rồi.

Động tác của Bạch Phát Ma Cơ vô cùng mau lẹ, chỉ thấy hơi cuối mình xuống là đã triển luôn ba chiêu hiểm độc, quyết quật ngã Chí Tôn trong ánh chớp thời gian.

Đồng thời, Đào Phu Nhân cũng xẻ mình qua phía phải, đánh tréo vào hông Chí Tôn hai luồng chưởng phong kỳ dị chưa từng thấy trên chốn giang hồ,

Cùng lúc, ngoài một trăm cao thủ bũa quanh tràng dàn nhiều vị trí khác nhau, mỗi người huy ra một chưởng, ào ào như trận cuồng phong.

Trông thấy các cao thủ Địa Linh Cung quyết hạ độc thủ với mình, Chí Tôn cháy phừng lửa giận, tả chưởng đẩy mạnh Huyết Ảnh Lôi Đình, đồng lượt hữu chưởng phát động CàngKhôn Thần Công cực kỳ khủng khiếp.

Ầm.., Ầm...

Một loạt nổ chuyển rung mặt đất.

Kình phong cuốn cuộn trên không trung.

Thân hình Chí Tôn bay ra khỏi tràng ngoài ba trượng, mồm phun máu tươi thành vôi.

Ngược lại, Bạch Phát Ma Cơ bị áp lực kình thiên của Càng Khôn Thần Công bắn đi bốn trượng, lảo đảo đứng lên rung rẩy như vừa thọ chứng cảm hàn.

http://tieulun.hopto.org

Đến cả Đào Phu Nhân cũng trúng nhằm dư lực Huyết Ảnh Thần Công mang vết trọng thương trong huyệt đạo, tháo lui liền liền hơn năm trượng, thân mình lắc lư chẳng khác con thuyền trên sóng.

Ngoài một trăm cao thủ Địa Linh Cung bị ngón võ công thần quái của Chí Tôn tất cả cơ hồ ngạt thở, khí quản tưởng chừng bế tắt.

Nhưng kịp nhận ra Chí Tôn mang vết nội thương trầm trọng vì vận dụng quá sức trong đường chiêu Càng Khôn Thần Công quần hùng rống lên một lượt phóng mình trở vào, chia nhiều vị trí tấn công.

Với công lực của Chí Tôn ngày nay dù quỉ thần run sợ, nhưng trước số quá đông cao thủ, lại võ công của Bạch Phát Ma Cơ suýt soát chàng, thêm vào Đào Phu Nhân nội lực thâm hậu chẳng kém Ngọc Diện Diêm Bà, chàng đơn phương không thể nào kéo dài trận đấu được.

Hơn nữa, sau mấy đường chiêu lưỡng địch thọ hại, nội lực của Chí Tôn hao đi nữa phần, vài huyệt đạo trong người bị ngưng trệ, khá trầm trọng.

Nên khi trông thấy quần hùng giở độc thủ, Chí Tôn vô cùng căm hận, tả chưởng quay từng vòng luồng dị phong Thu Phong Lạc Diệp đón nghênh hàng trăm bóng chưởng to lớn như quả núi của kẻ thù, trong khi hữu chưởng giơ lên để lộ Xích Ma Hoàn chớp lòe màu đỏ tợ máu.

Chàng vận toàn nội khí phát động không ngừng.

Xích Ma Hoàn nháng lên nhiều lượt.

Từng tiếng rống kinh hoàng nổi lên.

Gần hai mươi cao thủ bị ngón vũ khí thần quái chặt đứt lìa hai cánh tay loạng choạng lui ra khỏi trường.

Tất cả quần hùng thấy thế hết sức bãi hùng, đứng trơ người như những pho tượng đồng đen.

Mặc dù đã mang vết thương trầm trọng không kém gì Chí Tôn, nhưng nhận ra một số môn đồ thọ hại vì Xích Ma Hoàn, Bạch Phát Ma Cơ thịnh nộ bản mình tới vận dụng mười hai phần công lực, triển ra hai đường chiêu sắm sét.

Chí Tôn mãi lo đương đầu cùng trên một trăm cao thủ không

kịp dự phòng, bị sóng chưởng quật nhằm chấn động khí huyết máu họng lại trào ra.

Lúc ấy, Đào Phu Nhân cũng vừa vận công tự chữa vết thương xong, xé mình tới thét :

— Hãy giết cho kỳ được tên tiểu sát tinh này.

Trong tiếng thét, Quái Bà nầy đã công liền sáu chưởng thế mạnh tợ thác đổ lừng trời.

Quần hùng cũng họp sức vây chặt Chí Tôn vào giữa, quyết hạ sát chàng.

Bạch Phát Ma Cơ đứng trận một phương vị, song chưởng đẩy từng vòng kình khí bay mờ trời.

Bốn phía đều thọ địch, lại huyệt đạo bị bế tắt, nội lực Chí Tôn yếu kém trông thấy rõ.

Bình... bình...

Chàng trúng luôn ba ngọn chưởng phong thâm khốc của Đào Phu Nhân thân hình lắc lư không ngừng.

Cũng may là võ công Chí Tôn ngày nay đã cao thâm tột bậc, giang hồ khó ai bì kịp, chân khí Ngưu Long Giao tràn trề như bể cả, nên chưa đến phải thiệt mạng, chứ giá một quái thủ nào khác cho dù là bậc đại kỳ nhân cũng phải ngã ngất đi từ nãy rồi.

Tuy vậy, nếu cứ kéo dài tình trạng giao đấu, nhất định trước sau gì Chí Tôn cũng phơi xác tại trường.

Nhưng hiện giờ chàng có muốn tháo lui đã là một việc khó khăn, quần hùng bố phòng cẩn mật, dù chắp cánh vẫn không thoát khỏi.

Tình trạng vô cùng nguy ngập.

Giữa lúc, chợt từ tận không trung bắn xuống một chiếc bóng im lặng như ma quỉ.

Cả trường đều ngưng đấu.

Quần hùng đồng xạ mắt nhìn chiếc bóng có cái thủ thần kỳ vừa đáp xuống trường.

Chiếc bóng để hiện một quái nhân trạc ngoài trăm tuổi, y phục bẩn thỉu râu tóc rối bù như ổ quạ.

Bạch Phát Ma Cơ kêu khẻ :

— Tang Môn Thần !

Quần hùng rúng động sau khi nghe Bạch Phát Ma Cơ báo danh

http://tieulun.hopto.org

nhân vật kỳ cổ đó.

Tất cả đều không thể nào ngờ được, sau năm mươi năm tuyệt tích giang hồ cùng lượt Nam Tà và Bắc Độc, Tang Môn Thần lại tái hiện trong Địa Linh Cung nầy.

Dĩ nhiên, sự xuất hiện của nhân vật kỳ cổ phải có một điều gì hệ trọng.

Trong lúc Chí Tôn cũng đã ngưng tụ thần hình, vừa nuốt trôi cuộn máu vào huyết quản, vừa đưa mắt nhìn Tang Môn Thần.

Chàng hết sức kinh dị vì sự hiện thân bất ngờ của Quái nhân giữa giờ phút trầm trọng.

Chợt nhớ tới những lời Hải Âu Quái Khách lúc nãy. Chí Tôn lẩm bẩm :

— Tang Môn Thần, một nhân vật tà quái, cùng tuyệt tích giang hồ với Nam Tà, Bắc Độc, giờ xuất phát nơi đây với dụng tâm gì ?

Chàng còn đang suy nghĩ chưa hiểu ra sao cả, thì Bạch Phát Ma Cơ đã xẹt tới đối diện Tang Môn Thần, trầm nặng hỏi :

— Các hạ đến đây có điều gì chỉ giáo chăng ?

Tang Môn Thần cười ha hả :

— Nếu không có sự gì quan hệ ta đến đây để làm gì.

— Xin các hạ nói ra ?

Tang Môn Thần chiếu hai luồng tinh quang sang Chí Tôn, rồi nói :

— Ta muốn các ngươi giao tiểu tử nầy lại cho ta.

Bạch Phát Ma Cơ lùi một bước, thịnh nộ :

— Không thể được, tiểu tử đã giết chết bao nhiêu sinh mạng trong Địa Linh Cung nầy, thì phải do chính tay ta trị tội xứng đáng.

Tang Môn Thần trố lên cười tợ sấm, Quần hùng nghe chực xé tét cả màn tai.

Lão ta nói như trời gầm :

— Không thể được cũng không làm sao được, lão phu đã nhất định rồi, các ngươi đừng cưỡng lại vô ích.

Bạch Phát Ma Cơ trợn hai luồng mắt xanh ngời lạnh lẽo :

— Tang môn Thần, cao danh của ngươi quả tột bực giang hồ thật, nhưng phần tiểu tử là chuyện riêng của Địa linh Cung, ngươi không nên can dự vào làm gì, nếu không nghe lời ta, nhúng tay đến việc làm , ta sẽ cho cái hư danh của ngươi từ nay sẽ theo đó biến

thành mây khói.

Tang môn Thần phất động tả chưởng to bằng chiếc quạt tiên ông :

— Hư danh hay không chỉ ở nơi ngọn chưởng nầy.

Lời chưa kịp dứt, Tang môn Thần đã ra tay như điện chớp.

Một luồng kình đạo bạt sơn áp tới Bạch Phát Ma Cơ.

Quá hãi hùng trước thế công lôi đình của đại kình địch, Bạch Phát Ma Cơ xế ngang nửa trượng.

Nhưng dư lực quái phong vẫn quét nhằm Bạch Phát Ma Cơ rúng mình lên, các đạo khí quản nặng nề, khó chịu.

Đào phu nhân hốt hoảng thét .

— Tang Môn Thần, ngươi phải chết !

Mười luồng qui chỉ theo tiếng thét trùm chụp xuống đỉnh thiên linh tử của Tang Môn Thần, lẹ không thể tưởng

Tang môn Thần mắt sáng như điện, vừa nhận ra qui chỉ của Đào Phu Nhân là đã cười khà lên bắn mình qua phía Chí Tôn.

Lão ta chộp hữu chưởng chàng bảo thật nhanh :

— Hãy theo ta cho mau kẻo khốn bây giờ.

Chẳng đợi Chí Tôn kịp phản ứng, Tang Môn Thần kềm chặt huyệt tay chàng nhấc mình lên không, chuyển theo bề thế đi mau tợ chớp.

Bạch Phát Ma Cơ gầm to :

— Các ngươi chạy đi đâu ?

Lão Bà phóng mình đuổi theo, nhưng lúc ấy bóng Tang Môn Thần và Chí Tôn chỉ lắc động vài cái, biến mất giữa khung trời rộng.

Bạch Phát Ma Cơ đành ngưng thân hình lại. rồi cùng Đào Phu Nhân phóng đi về hướng ngục thất giam giữ Hải Âu Quái Khách.

Về phần Tang Môn Thần và Chí Tôn chạy hơn hai mươi dặm đường mới dừng lại bên khu rừng rậm rạp.

Tang Môn Thần buông huyệt đạo Chí Tôn ra. trầm giọng hỏi :

— Tiểu tử, có phải chính ngươi là Chú Nhân Lệnh Xé Xác chăng?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy !

— Ngươi hãy lột bộ mặt giả trang lão phu xem thử.

Chí Tôn lặng lẽ làm theo lời Tang Môn Thần.

Tang Môn Thần rọi hai luồng dị nhỡn tợ điện chớp nhìn một chập hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Về việc cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện tại Hải Âu Lệnh Đường và Trương Mộ gia trang sự thật như thế nào ?

— Chính vì chuyện ấy mà hôm nay vãn sinh mới tìm đến Địa Linh Cung này.

— Ngươi tới đó với mục đích gì ?

— Vãn sinh tìm tên ác đạo Lạc Bá Đào.

Tang Môn Thần hơi kinh dị :

— Lạc Bá Đào có liên hệ gì tới cái chết của Hải Âu Quái Khách ?

— Việc này chưa rõ lắm, nhưng có liên hệ đến một vụ thảm sát khác.

— Vụ thảm sát nào ?

— Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ gia trang đều thọ tử dưới bàn tay đẫm máu của hắn.

Tang Môn Thần ngạc nhiên tột độ :

— Lão phu nghe giang hồ đồn đãi, toàn thể Trương Mộ gia trang đều bị cây Tàn Chi Quái Đao xé xác, tại sao ngươi lại bảo Lạc Bá Đào là hung thủ ? Lời ngươi vừa thốt có bằng chứng gì chăng ?

Chí Tôn quả quyết :

— Nếu không có bằng chứng hiển nhiên trước mắt, vãn sinh đâu dám tiết lộ với lão tiền bối những điều vừa rồi.

— Bằng chứng ấy như thế nào ?

— Trong một lần đến Trương Mộ Gia Trang vãn sinh bắt gặp một xác chết có hắn đầu chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình trước ngực. thân thể tuy cũng bị chia lìa như các tử thi kia, vì vậy, vãn sinh mới quả quyết Lạc Bá Đào là hung phạm.

Bởi vì theo giang hồ hiện hữu, ngoài Nam Tà và Lạc Bá Đào ra chẳng còn một ai xử dụng được ngón võ công tà quái ấy cả. Hơn nữa cũng cùng hôm đó, vãn sinh có diện kiến Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, nhưng lão tiền bối này chưa kịp tiết lộ hết những sự bí mật về Lạc Bá Đào, thì bị một kẻ thần bí hạ sát bằng cây Tàn Chi Quái Đao.

Tang Môn Thần có vẻ sững sờ :

— Tiểu tử, sự tình nầy có đúng thật như thế chăng ?

Chí Tôn gật đầu, trầm nghị :

— Bình nhật vãn sinh không thích nói dối, sự thật như thế

chẳng sai chút nào cả.

Tang Môn Thần rọi hai luồng mắt sáng như điện chớp nhìn Chí Tôn một chập như dò thầu tận tâm can chàng, rồi lại hỏi :

— Lúc nãy ngươi nói Lạc Bá Đào biết sử dụng Huyết Ảnh Thần Công, như vậy có nghĩa hắn là môn đệ của Nam Tà ?

— Quả đúng như vậy.

Tang môn Thần kinh dị.

— Lạ thật ! Cách đây năm mươi năm về trước Nam Tà là một quái thủ võ lâm đương đương chính chính, sao giờ đây lại có một môn đồ hiểm độc đến thế Thật ta không thể nào ngờ được.

— Lão tiền bối chưa rõ, Lạc Bá Đào đến bái sư Nam Tà có một dụng tâm riêng, hiện nay hắn đã phản bội Sư môn hành ác trong bóng tối trên mặt giang hồ.

Tang môn Thần ngẫm nghĩ giây lâu lại nói :

— Lạc Bá Đào, một cái danh hiệu rất lạ xa, chỉ có Triệu Bá Đào là ta có nghe qua một lần mà thôi.

Đến lượt Chí Tôn kinh dị :

— Lão tiền bối mới bảo có cái danh hiệu Triệu Bá Đào ?

— Quả đúng như thế !

— Hiện thời nhân vật nầy ở nơi đâu ?

— Ngày vừa rồi hiện giang hồ cách gần một tháng nay nhân lúc đi ngang qua Hồ Bắc, tình cờ ta nghe bọn cao thủ bảo nhau hành tung của Triệu Bá Đào quả thật vô lượng, hơn nữa tài hóa trang của hắn độc tôn trên chốn giang hồ.

Nơi trú ẩn và xế dịch của hắn không một ai hiểu rõ.

Những lời tiết lộ của Tang môn Thần khiến cho trong trí óc Chí Tôn chớp lòe một luồng sáng hiểu biết. Chàng lặng trầm nghĩ ngợi.

Tang môn Thần lại hỏi :

— Tiểu tử, lúc nãy ngươi bảo đến Địa linh Cung để tìm Lạc Bá Đào ?

— Đúng như vậy thưa lão tiền bối.

— Bạch Phát Ma Cơ bảo ngươi thế nào ?

— Lão Bà ấy bảo Địa linh Cung không hề có tên đó.

— Lão Ma Cơ bảo thật đấy, quả tình Địa linh Cung không hề có tên Lạc Bá Đào, mà chỉ có Triệu Bá Đào thôi.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn bỗng sáng rực lên, biểu lộ một sự

http://tieulun.hopto.org

hoan hỉ không tả. Chàng xẻ mình ra, nói to :

— Nếu thế, văn sinh nguyện một lần nữa trở lại Địa linh Cung giết cho kỳ được tên ác đạo nầy trừ hại cho vũ lâm, đồng thời lột trần bộ mặt giả mạo Chú Nhân Lệnh Xé Xác của hắn tác họa giang hồ từ hơn nữa tháng nay.

Tang Môn Thần giơ chưởng ngăn càn :

— Ngươi đến đây làm gì tổn công vô ích.

— Vì sao vậy ?

— Vì hiện giờ hắn không có mặt tại Địa Linh Cung, ngươi có đi cũng chỉ hoài công thôi.

— Thế sao bọn cao thủ Địa Linh Cung gọi hắn bằng Triều Chủ ? Có lẽ nào với chức vị ấy mà hắn lại vắng mặt hay sao ?

— Ngươi chưa hiểu rõ nội tình Địa Linh Cung nên mới bảo như thế. Sự thực Triệu Bá Đào không phải là Triều Chủ, mà đó chỉ là một danh từ để làm tàm bình phong che đậy hành thủ và ác thôi.

Từ ngạc nhiên nầy chuyển sang ngạc nhiên khác, giọng Chí Tôn trở nên nghiêm giọng khác thường :

— Nghĩa là Triệu Bá Đào dùng danh từ ấy chế ngự Địa Linh Cung ?

— Chẳng những thế, hắn còn sai khiến cả Chử cung Bạch Phát Ma Cơ nữa.

Chí Tôn hết sức hãi hùng :

— Công lực Triệu Bá Đào cao thâm tới bậc nào, đến có thể sai khiến cả Bạch Phát Ma Cơ hở lão tiền bối ?

— Võ công của Triệu Bá Đào cao siêu tới đường nào mãi đến giờ chưa một ai hiểu rõ, nhưng sau lưng hắn còn có một số đông Liệt thủ, Độc Ma công lực vô thượng giang hồ.

Thân hình Chí Tôn khe khẽ rúng động :

— Hành thủ bọn Liệt quái nầy như thế nào lão tiền bối có rõ chăng ?

— Hiện nay ta chưa rõ ràng lắm, chỉ có điều trông thấy trước mắt, Triệu Bá Đào hung tợn, hiểm ác chưa từng nghe tới trong lịch sử vũ lâm kim cổ, như vậy bọn Liệt quái kia chắc chắn sẽ còn tàn độc hơn hắn nhiều...

Đến đây bỗng Chí Tôn chép miệng :

— Nguy mất, nếu võ công Lạc Bá Đào cao thâm dường đó, lại

có cây Tàn Chi Quái Đao trong tay và bọn Liệt Ma yểm trợ, thì quả thật bất lợi cho ta vô cùng.

Chợt chàng nghe Tang Môn Thần hỏi :

— Tiểu tử, ngày trước ngươi được Dương Chân Hoàn đi thác cây Tàn Chi Quái Đao độc nhất phải chăng ?

Chí Tôn cung kính đáp :

— Thưa lão tiền bối, quả đúng như vậy.

— Hiện giờ cây đao ấy ở đâu ?

Chí Tôn trỏ vào lòng :

— Còn trong mình văn sinh.

Tang Môn Thần kinh dị :

— Quái lạ thật, tại sao có thể như thế được ? Tiểu tử, ngày trước ngoài cây Tàn Chi Quái Đao, Sư phụ ngươi có còn lưu lại bảo vật gì không ?

— Thưa lão tiền bối, ngoài cây Tàn Chi Quái Đao ra còn có thêm hai bảo vật : Ô Mộc Bảo Lục và quyển Huyết Hải Thâm Cừu.

— Hai món bảo vật ấy ở đâu ?

— Văn sinh đã đánh rơi trong trận giao đấu cùng Ngọc Diện Diêm Bà và Âm Ma Giáo Chủ cách hơn ba năm về trước.

Cặp mắt Tang Môn Thần chớp ngời lên :

— Có phải Ô Mộc Bảo Lục của Tạ Thần Chữ Giang chăng ?

— Đúng như vậy.

— Ngươi đã luyện xong năm ngón võ công rồi chứ ?

— Thưa lão tiền bối, đã xong rồi.

— Còn quyển Huyết Hải Thâm Cừu gồm có những gì trong đó ?

— Đó là huyết nan vong sư ghi rõ những tên Ma đầu có nhúng tay vào máu hai trăm mạng người Cam Lộ Bang hai mươi ba năm về trước.

— Ngoài những thủ nhân ra trong quyển Huyết Hải Thâm Cừu còn ghi thêm điều gì nữa chăng ?

Chí Tôn ngập ngừng một lúc, rồi đáp :

— Chính văn sinh đã sơ suất điều nầy từ lâu, những trang sau cùng không hiểu có những gì không.

Tang Môn Thần phất chòm râu bạc :

— Tiểu tử, quả tình ngươi đã đánh hỏng một việc rồi đấy.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn kinh hoàng :

— Việc gì, thưa lão tiền bối ?

Tang Môn Thần trầm giọng :

— Theo ta, rất có thể đoạn sau cùng của quyển Huyết Hải Thâm Cừu của Sư phụ ngươi di thác, có trang dẫn giải cách sử luyện cây Tàn Chi Quái Đao, mà từ trước ngươi chẳng hề để ý, nên mới có thể xảy ra chuyện dị thường nầy.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn sáng rực lên. Lời nói của Tang Môn Thần vừa rồi lóe cho chàng một một tia sáng về sự thực cây Tàn Chi Quái Đao đột ngột xuất hiện trên tay kẻ bí mật giữa chốn giang hồ.

Đột nhiên trong giờ phút đó, một luồng gió mạnh ào qua cách chỗ hai người đứng chừng ba mươi trượng :

Tang Môn Thần nói thật gấp :

— Bây giờ lão phu có việc cấp bách cần phải đi ngay. Hẹn tái kiến.

Dư âm câu nói hãy còn văng vẳng bên tai Chí Tôn, là Tang Môn Thần với một thân thủ tà ảo phóng đi hút dạng về hướng luồng gió vừa ào qua.

Chí Tôn ngơ ngẩn trông theo bóng Quái nhân một hồi, rồi cất mình bay ra quan lộ.

Sự tình diễn ra hết sức lạ kỳ.

Tang Môn Thần đã hé tấm màn bí mật cho Chí Tôn thấy vòm trời ảm u.

Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ viển vong.

Trước nhất, là Sư cừu chưa rõ ngày nào trả cho xong.

Năm tên đại ác ma chỉ mới trừ được hai tên : Liệt Dương Quái Lão, và Nhất Xú Ung Bất Đan cách hơn ba năm về trước.

Còn lại ba tên Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà và Quái nạp Mộc Thông hiện nay chưa rõ tung tích thế nào.

Riêng về Quái Nạp Mộc Thông, Ngọc Diện Diêm Bà, thì Chí Tôn đã từng giao đấu, chẳng đáng ngại cho lắm, nhưng còn Xích Phát Âm Ma tuyệt tích giang hồ ngoài hai mươi năm nay, võ công hẳn cao thâm tới đâu còn chưa rõ được.

Có điều chắc chắn là trong vòng thời gian dài đằng đẵng đó lão ma ẩn náo trong Sơn lâm tuyệt cốc nào đó, tu luyện thần công, dĩ

nhiên nội lực giờ đây đã khác xưa rồi.

Chí Tôn nhớ lại, ngày chàng luyện được nằm chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục ngỡ đâu sẽ diệt trừ xong ba tên đại ác ma còn lại, hoàn thành cái di chí của Sư môn, và lời khẩn nguyện trong đêm Đông nọ trước linh thệ Dương chân Hoàn trong hang núi Vũ lăng.

Không ngờ, giữa lúc đấu nhau với bọn Ngọc Diện Diêm Bà, thình lình trong lúc bất phòng, chàng bị kẻ thù trên không quật nhằm một chiêu Ma Độc Vô Hình, suýt phải phơi nắm xương tàn dưới Tuyệt Mệnh Cốc.

Mảnh Ô Mộc Bảo Lục và Huyết Hải Thâm Cừu chẳng may bị đánh rơi trở lại, chưa hiểu đã lọt vào tay đại ma đầu nào ?

Nhưng nếu một trong hai tên đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà, hoặc Âm Ma Giáo Chủ chiếm đoạt được bộ trước tác võ công tuyệt thế Ô Mộc Thần Công, luyện thành năm đường chiêu tối thượng như chàng, thì cái hậu quả sẽ khó mà đo lường trước được.

Con đường phục Sư môn của chàng đã trở nên viễn ảnh mịt mờ

Thêm một sự tình chẳng kém, sau ba năm sống dưới u động cùng Nam Tà lúc trở lên đất bằng, Chí Tôn đã thấy bộ mặt giang hồ biến đổi khác thường.

Công lực những tên ma đầu thấy điều cao thâm hơn trước.

Lại nữa, các vị Liệt Quái, Thần tà truyền thuyết, tuyệt tích giang hồ trên năm mươi năm qua đột nhiên lần lượt tái hiện giang hồ công lực cao thâm hơn cả Tây Nhạc Lãng di phong, và Chung Ly Mộ Hoàng mấy bực.

Bộ mặt vũ lâm bỗng xáo trộn hẳn đi, rồi đây chưa rõ sự trạng diễn biến ra thế nào.

Bãy nhân vật trong truyền thuyết ai tà, ai chánh ?

Quả thật không thể nào tưởng tượng được.

Một bài học đích đáng cho Chí Tôn, giang hồ mông mênh vô tận, Kỳ nhân, Liệt quái hãy còn nhiều, còn ẩn hình trong tuyệt cốc, cùng sơn không sao hiểu nổi.

Một điều nổi bật hơn hết quay cuồng trong đầu óc Chí Tôn là :

Tại sao Lạc Bá Đào có được cây Tàn Chi Quái Đao trong tay để có thể cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác hành ác giang hồ ?

Chính trong khi chàng có mặt tại Trương Mộ gia trang, tên ác đạo nầy đã ẩn mình trong bóng tối hạ sát Bát Kiếm Đạt Ma Trương

http://tieulun.hopto.org

Mộ Kỳ cũng bằng cây Quái đao rồi phóng đi mất dạng.

Vậy, bộ mặt thực Lạc Bá Đào là ai? Trước kia có oán cừu gì chàng mà giờ đây quyết tâm theo đuổi hãm hại chàng trong bóng tối?

Còn nhân vật bí mật giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác xuất hiện tại Hải Âu Lệnh Đường có phải Lạc Bá Đào hay còn một kẻ nào khác lạ nữa.

Chí Tôn chợt nhớ tới những lời của Tang môn Thần lúc nãy về quyển Huyết Hải Thâm Cừu, mà lòng phát sinh một mối nghi ngờ vô tả.

Biết đâu chẳng đúng như lời lão kỳ nhân, những trang sau cùng quyển huyết nan ấy còn có ghi chú phương thức luyện thành cây Tàn Chi Quái Đao khi chàng rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc. đánh rơi trở lại, đã bị Ngọc Diện Diêm Bà hoặc Âm Ma Giáo Chủ chiếm lấy.

Bọn chúng theo đó mà luyện thành Quái đao, rồi sai cao thủ cải trang chàng gây xáo trộn võ lâm, cho tất cả đều căm thù chàng.

Nếu quả đúng như thế, dĩ nhiên Lạc Bá Đào phải có liên hệ đến bọn đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ chứ không thể nào không có được.

Nhưng Lạc Bá Đào là ai?

Chí Tôn thầm nhẩm tính lại những nhơn vật đại thủ còn có ba tên

Xích Phát Âm Ma

Ngọc Diện Diêm Bà

Quái Nạp Mộc Thông

Ngoài ra, còn có những tay kình địch khác là:

Âm Ma Giáo Chủ

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma

Hắc Phụng Hoàng Triệu lệ Trân

Vậy, ai đã cải tên Lạc Bá Đào?

Những tên đại ma đầu Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà Quái Nạp Mộc Thông, Âm Ma Giáo Chủ vì dung mạo vũ lâm không thể hành động thấp kém như thế được.

Dù sao bọn chúng cũng là những bậc kỳ nhân, dị không đời nào chịu hạ mình, giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, một gã hậu sinh đối với chúng.

Chỉ trừ Thiếu Giáo Chủ Âm Ma và Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ

Trân là có thể hành thủ như vậy mà thôi.

Nhưng nếu bảo Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân hay Thiếu Giáo Chủ Âm Ma mang bộ mặt nạ da người để cải dạng là Lạc Bá Đào thì khó mà tin được, vì cách đây ba năm về trước hai người nầy từng có mặt trên chốn giang hồ, còn Lạc Bá Đào lúc ấy còn học võ công dưới Tuyệt Mệnh Cốc cùng Nam Tà.

Lại nữa, thời gian Lạc Bá Đào sống chung với Nam Tà là tám năm, dĩ nhiên ngày Chí Tôn vừa lộ diện giang hồ, hắn mới luyện võ công được 5 năm, chưa rời u động.

Chí Tôn vô cùng bối rối trước sự tình kỳ quặc, khó hiểu diễn ra, mãi suy nghĩ cũng không sao phăng tìm ra manh mối.

Chợt một ý nghĩ chớp lòe qua óc Chí Tôn.

Chàng sực nhớ lúc nãy Tang Môn Thần có tiết lộ cho chàng biết Lạc Bá Đào chính là họ Triệu mà lão kỳ nhân đã vô tình phát giác trong một chuyến ngao du giang hồ.

Đột nhiên, một ý niệm mới nẻ nảy mầm trong đầu Chí Tôn.

Chàng thầm nghĩ:

— Triệu Bá Đào! Triệu Lệ Trân!

Hai nhân vật nầy đã có quan hệ gì với nhau?

Có phải chính Triệu Bá Đào là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân chăng?

Ngày trước đã có lần Triệu Lệ Trân bộc lộ căm thù Chí Tôn quả quyết chàng đã giết chết cha nàng Triệu Dực Thu trong đêm đông nọ, thì nếu Triệu Bá Đào đúng thật là gia huynh nàng làm sao không oán thù chàng được.

Trái lại, mối oán cừu sẽ trở nên vô cùng độc địa.

Bất giác, Chí Tôn chép miệng:

— Rất có thể Triệu Bá Đào chính là gia huynh Triệu Lệ Trân, nếu không, sự tình không thể diễn ra quá bí đát như thế được.

Tự nhiên, Chí Tôn cảm thấy ngao ngán cho mình, hậu quả tai hại nầy cũng do kiếp vận sát của chàng ba năm trước mà ra.

Mặc dù chính tay Sư phụ chàng giết chết Triệu Dực Thu chứ không phải do chàng, nhưng có một dạo chàng đã hóa trang dung mạo Dương Chấn Hoàn cầm cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện giang hồ, sau đó bị Bắc Phong Hòa Thượng vô tình phát giác, chuyện nầy được khắp mặt võ lâm đồn đãi, làm sao chàng cải chối được.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, nếu Lạc Bá Đào quả thực họ Triệu như Tang Môn Thần tiết lộ, và đúng là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trần, thì cuộc diện ngày mai sẽ cực kỳ đen tối.

Tứ hướng đều thọ địch, chàng phải làm sao đây.

Hành thủ đối phương cho thấy vô cùng hiểm độc, chúng mượn tay kẻ khác vấy máu chàng.

Chí Tôn thầm hối hận, ngày trước đã không nghe theo lời khuyên nhủ của Hải Âu Quái Khách, chế ngự bớt cảnh tượng máu đổ, thịt rơi, cho dù đó là chính đạo bởi phải phục hận cho Sư môn, nhưng ba trận đại lưu huyết Thất Lý Bình, Phân Đàn Tử Vân Bang, Tổng Đàn Bách Linh Hội, cùng các trận đấu kinh hồn khác, trước sau sát hại có ngoài sáu trăm cao thủ, thú khí bốc mờ vũ trụ, làm sao khỏi tội với đàng chí công.

Phải chăng Lạc Bá Đào là hiện thân của sáu trăm u hồn đó quấn quít theo chàng trả oán ngày xưa ?

Chí Tôn chợt buông tiếng thở dài, nao núng trước tiền đồ đầy gai chông, hiểm trở.

Nhưng bản tính xưa nay vốn một trang thiếu niên nghị lực, kiên cường Chí Tôn không thể thảo lùi trước nghịch cảnh được, chàng phải phấn đấu tới cùng, phải lột trần cho kỳ được bộ mặt thật Lạc Bá Đào xem hắn là ai, sau đó diệt trừ đi mối họa giang hồ, giải oan cho mình, đồng thời chuộc lại kiếp vận sát ngày nào.

Bây giờ chàng phải hành động điều gì cấp bách nhất, kế đó, mọi sự sẽ tuần tự diễn ra sau.

Vậy thì trước hết, chàng phải tìm cho được Thần Y Tư Mã Hoàng, xin một viên linh dược, chữa trị kỳ độc « Đoạn trường đơn » rồi cấp tốc đem ngay quay lại Địa linh Cung giải thoát cho Hải Âu Quái Khách.

Nếu không tìm được vị thần y nầy, chàng sẽ âm thầm dõi theo Cổ Độc Thánh Quân, quật ngã lão ta, đoạt ít viên linh dược, trừ Đoạn trường đơn.

Tâm niệm đã chấm dứt, Chí Tôn phấn khởi cả lòng, chàng cứ nhắm quan lộ sang Thiểm Tây, chạy như làn mây nhỏ ẩn mờ.

Suốt ba ngày liền, không tìm ra dấu vết Thần Y Tư Mã Hoàng, Chí Tôn vô cùng thất vọng, chàng trải hết cánh rừng nầy đến cánh rừng khác, không có một tuyệt cốc, cùng lâm nào chẳng có vết chân chàng.

Đến chiều hôm ấy, Chí Tôn đi ngang qua một khu rừng già kia, chợt thấy sau sơn khê ẩn hiện một gian nhà tranh, phía trước có trồng hàng trúc xanh rì và dòng suối trong tận đáy.

Động tỉnh hiếu kỳ, Chí Tôn thẳng vào gian nhà tranh ấy.

Chợt đâu, Chí Tôn bắt gặp một quái nhân trạc ngoài trăm tuổi, râu dài tới bụng, tay đang cầm cái bầu đỏ, vẻ mặt như đang sợ hải một điều gì.

Chí Tôn vọt phóng mình vào đứng sừng trước cửa.

Bất giác, quái nhân giật mình, ngẩng mặt lên.

Chí Tôn nhận ra quái nhân gương mặt đỏ hồng, dáng thềnh thang như vị địa tiên trong những pho truyện cổ, khiến chàng càng ngờ vực thêm hơn.

Nhất là chiếc bầu trên tay quái nhân, nếu không là linh dược thì còn là gì nữa.

Thần Y Tư Mã Hoàng đang ở trước mặt chàng chăng ?

Chí Tôn thầm nhủ như thế.

Trong lúc, quái nhân nhận ra có kẻ lạ mặt xuất hiện bất ngờ trước thảo trang, liền đưa hai mắt sáng ngời tợ điện, nhìn kỹ Chí Tôn một chập, mới nghiêm nghị hỏi :

— Thiếu hiệp là ai ? Đến nhà lão phu có điều gì cần kíp chăng ?

— Vãn sinh có việc đến bái kiến lão tiền bối. Có phải chăng lão tiền bối chính là Thần Y Tư Mã Hoàng, một nhân vật truyền thuyết từng tuyệt tích năm mươi năm về trước. ?

Quái Nhân sững sờ :

— Thiếu hiệp là ai ? Sao lại biết danh hiệu lão phu ?

Câu trả lời đó ; mặc nhiên Chí Tôn hiểu ngay Quái nhân chính là Thần Y Tư Mã Hoàng chứ chẳng còn ai cửa cả. Chàng cung kính :

— Vãn sinh tên là Dương Chí Tôn, nhờ dịp may tìm được nơi tịnh ẩn của lão tiền bối, thực là vinh hạnh vô cùng.

— Có phải Thiếu hiệp chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, từng gieo khiếp sợ cho bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch cách đây ba năm về trước chăng ?

— Thưa lão tiền bối, quả đúng như thế.

Quái nhân chính là Thần Y Tư Mã Hoàng, một nhân vật truyền thuyết giang hồ đã tuyệt tích cùng lượt với Nam Tà, Bắc Độc, rọi hai luồng nhỡn tuyền nhìn Chí Tôn, trầm giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Thiếu hiệp tìm gặp lão phu có điều gì hệ trọng chăng ?

— Văn sinh tới đây bái kiến lão tiền bối, khẩn cầu một hoàn linh dược chữa trị vết tử thương cho một người.

— Người ấy là ai ?

— Hải Âu Quái Khách.

Thần Y Tư Mã Hoằng sững sốt :

— Thiếu hiệp báo ai ? Hải Âu Quái Khách còn sống à ?

Chí Tôn khẻ gật đầu :

— Thưa lão tiền bối, đúng như vậy.

Thần Y Tư Mã Hoằng nhíu cặp lông mày bạc như mây :

— Sao lại quái lạ thế nầy ? Tuy chưa tái hiện chính thức ra chốn giang hồ, nhưng cách đây mấy hôm lão phu có nghe bọn cao thủ đốn đài Hải Âu Quái Khách bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác hạ sát, ngôi mộ chôn cất sau Hải Âu Lệnh Đường.

— Đó chỉ là một ngôi mộ giả,

— Ngôi mộ giả à ?

— Đúng thật chẳng sai chút nào, vì chính mắt văn sinh trông thấy dưới đáy mộ chỉ có một nắm xương cốt rã rời, trong khi thi thể Hải Âu Quái Khách an táng chưa đầy năm hôm.

Thần Y Tư Mã Hoằng ngơ ngác :

— Lạ thật, ai đã hành động ám muội như thế ? Thiếu hiệp đã gặp mặt Hải Âu Quái Khách bao giờ chưa ?

— Văn sinh vừa được diện kiến mới hay Quái Khách hãy còn sống trên cõi đời, đồng thời bị chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn, nên mới ra công đi tìm lão tiền bối, khẩn cầu linh dược cứu mạng người đang như chiếc lá treo đầu cành.

Thần Y Tư Mã Hoằng càng kinh hải :

— Đoạn Trường Đơn ! sao lại lạ lùng vậy, theo lão phu thì chất kỳ độc nầy chỉ có Cổ Độc Thành Quân luyện được mà thôi. Tại sao lọt vào tay hung thủ ?

— Điều nầy văn sinh tạm gát lại cho đến khi nào cứu sống Hải Âu lão tiền bối, chừng ấy sẽ phăng tìm hung thủ.

— Thế còn cây Tàu Chi Quái Đao, sự như ra sao ?

— Sự thật, có kẻ biết xử dụng cây Quái Đao của vong sư, nhân vật đầu tiên văn sinh bắt gặp là Lạc Bá Đào, hắn đã sát Bất Kiêm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ trước mắt văn sinh, nhưng về vụ

Hải Âu Quái Khách thì hoàn toàn sai cả, đó chỉ là một cuộc diện đánh lừa, bởi vì theo lời Quái Khách trong lúc đang ngũ chợt giật mình thức giấc, thì đã thấy một người dung mạo y hệt văn sinh, thi triển cây Quái Đao, nhưng nhờ thân thủ bất phàm Quái Khách đã tránh khỏi, để rồi bị hạ vì độc khí Đoạn Trường Đơn.

Hai luồng xạ nhỏn Thần Y Tư Mã chớp ngời lên :

— Đoạn Trường Đơn là một thứ kỳ độc do một trăm thứ độc tối thượng luyện thành, nếu không tìm được loại cây Linh Chi Thảo và tìm huyệt mật ong Thần Xà luyện chế, thì trên thế gian nầy không còn một thứ tiên nào cứu sống.

Cách đây không đầy một tháng, khi ta vừa phát hiện giang hồ, may mắn được hai môn nầy, trải bảy đêm ngày gia công khổ luyện, đã tựu thành mười viên Hoàn Hồn Đơn...

Nghe Thần Y Tư Mã Hoằng nói tới đây, Chí Tôn hoan hỉ đến dựng người lên. Chàng hấp tấp nói : — Thật là phúc đức cho Hải Âu Quái Khách, văn sinh khẩn cầu lão tiền bối ban cho một hoàn cứu sống người.

Văn sinh, xin chịu tất cả những sự trao đổi lão tiền bối, dù phải thiên đến tính mạng.

Thần Y Tư Mã Hoằng phất chưởng ngăn câu tiếp của Chí Tôn :

— Khoan đã, thiếu hiệp hãy chờ ta chấm dứt câu chuyện; sau khi luyện xong Hoàn Hồn Đơn, ta vừa sang bên phòng lấy chiếc bầu nầy để đựng nó, khi trở lại thì toàn bộ Linh Đơn không cánh mà bay,

Chí Tôn sững sốt :

— Hoàn Hồn Đơn của lão tiền bối đã bị đánh cắp ?

Thần Y Tư Mã Hoằng giơ cái bầu đỏ :

— Đúng như thế ! Đây chỉ là một cái bầu không.

— Nhưng ai làm được chuyện nầy, theo văn sinh hiểu võ công lão tiền bối rất cao cường, dĩ nhiên thính lực phải tột bực, kẻ nào lọt được vào đây ?

— Lão phu chưa quả chắc ai là thủ phạm cả, vì kẻ trộm mười viên Hoàn Hồn Đơn thân thủ siêu kỳ, chẳng để lại một dấu vết.

Chí Tôn ngẫm nghĩ giây lâu chợt hỏi :

— Văn sinh từng được nghe trong võ lâm Thất Tuyệt có một

http://tieulun.hopto.org

lão nhân tên là Diệu Thủ Thiên Sư, theo lão tiền bối có thể lão ta là thủ phạm chăng ?

Tư Mã Hoằng trầm tư, rồi khẽ gật đầu :

— Rất có thể lắm, vì Diệu Thủ Thiên Sư có một thân thủ vô cùng tà quái, ẩn hiện như bóng ma, không thể có một nhãn lực nào bắt kịp, thật là một điều đáng ngờ.

— Hoàn Hồn Đơn của lão tiền bối đã mất bao lâu ?

— Đã đúng ba hôm nay.

— Lão Tiền bối đã có đi tìm Diệu Thủ Thiên Sư chăng ?

— Lão phu đã sang nhà lão ta hai lần, nhưng chẳng có lần nào được gặp mặt cả, dường như lão ta cố ý tránh xa một cuộc hội kiến.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn chớp rực, giọng nói rắn như sắt :

— Thần Y Lão Tiền Bối, sự tình xảy ra những điều không lành như thế, thì giờ lại quá cấp bách, vãn sinh nguyện tìm cho ra Diệu Thủ Thiên Sư và Cổ Độc Thánh Quân để đó là thủ phạm.

Hẹn gặp lại lão tiền bối trong một ngày gần đây không xa.

— Thiếu hiệp cứ tự tiện lên đường, nội đêm nay lão phu cũng rời khỏi gian nhà này, không thể diên trì được nữa.

Nếu có dịp may, ta sẽ kiếm Linh Chí Thảo và quả tim con Thần Xà luyện linh đơn được chữa chất độc Đoạn Trường Đơn cho Hải Âu Quái Khách.

Chí Tôn cung tay thi lễ :

— Đa tạ lòng nhân hậu của tiền bối, vãn sinh nguyện ghi tạc vào lòng.

Chấm dứt câu nói, Chí Tôn xẻ mình ra khỏi cửa, phóng ra khỏi rừng già, tìm quan lộ đi mau như áng sương mờ.

Màn đêm xuống dần.

Cảnh rừng trầm mặc.

Gió lạnh nổi lên như trận cuồng phong.

Chí Tôn vẫn không ngừng bước, trải qua năm mươi dặm đường.

Lúc bây giờ trời đã về khuya, Chí Tôn dọc theo con đường độc đạo có nhiều cổ thụ xòa lá đứng bên đường.

Chàng ngưng thân hình lại, bằng khuâng tìm chỗ nghỉ ngơi.

Đột nhiên, một giọng cười khàn khàn như qui mộ phát ra từ trên thân tàn cây cổ thụ nghe âm u ghê rợn dị thường.

Chí Tôn xạ cặp kỳ quang về hướng đó.

Một bóng người phóng xuống tràng im lặng như ma qui hiện hình.

Chiếc bóng để hiện ra một lão nhân mình gầy bụng ve, nét mặt âm dương quái khí ai trông cũng khiếp người.

Chí Tôn sững sốt nhìn lão nhân gầy ốm, chưa thể đoán đó là ai.

Lão nhân cười khàn khàn, rồi cất giọng u trầm :

— Tiểu Tử định tìm lão phu à ?

Câu hỏi bâng quơ của lão nhân, khiến cho Chí Tôn ngơ ngác, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Chàng đứng lặng một hồi lâu, mới hỏi ;

— Các hạ là ai, tại sao biết vãn sinh kiếm tìm ?

Vẫn với giọng u trầm như qui mộ, lão nhân đáp :

— Cổ Độc Thánh Quân ! Có phải ngươi muốn tìm lão phu chăng ?

Chí Tôn thối lùi ba bước ?

— Sai đây, các hạ chính là Cổ Độc Thánh Quân ?

— Đúng như thế !

— Sao các hạ biết ta đang tìm ! Hay là lúc này đã rình rập nghe lén câu chuyện giữa ta và Thần Y Tư Mã Hoằng chăng ?

Cổ Độc Thánh Quân cười khà lên :

— Có thể nói như vậy !

Chí Tôn trợn cặp kỳ quang :

— Cổ Độc Thánh Quân, cứ theo như các hạ, một nhân vật trong võ kỳ nhân truyền thuyết giang hồ, thanh danh không phải nhỏ, mà lại hành động những điều mờ ám, tì tiện đến thế sao ?

Cổ Động Thánh Quân lắc lư gương mặt âm dương quái khí :

— Tiểu Tử hãy bớt mồm mép lại, thực sự lão phu chỉ nghe được đoạn sau cùng câu chuyện giữa ngươi và lão Thần Y thôi.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Nếu biết ta đang tìm các hạ, và đoạn chót câu chuyện giữa ta và cùng Thần Y Lão Tiền Bối, thì tốt hơn các hạ nên tự nhận ngay đi.

— Lão phu chỉ vì nghe chưa rõ câu chuyện nên mới đuổi theo ngươi.

— Vậy ta cũng cần hỏi các hạ, chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn có phải danh độc duy nhất của ngươi không ?

http://tieulun.hopto.org

— Quả chẳng sai chút nào cả.

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Chí Tôn cau lại :

— Trừ các hạ ra, trên chốn giang hồ còn ai biết dùng cổ độc Đoạn Trường Đơn chăng ?

Cổ Độc Thánh Quân di chuyển cái đầu dị quái :

— Đã bảo là cổ độc duy nhất, thì đâu còn một nhân vật thứ hai nào có thể dùng Đoạn Trường Đơn được.

Tiểu tử rõ lẫn thẫn thì thôi.

— Tất cả những nhân vật vừa bị trúng Đoạn Trường Đơn, có phải chính do bàn tay các hạ gây ra không ?

— Tiểu tử hãy nói rõ ràng nhân vật nào đã trúng độc Đoạn Trường Đơn ?

— Hải Âu Quái Khách, có phải do các hạ độc thủ chăng ?

Sắc mặt trắng bệch như loài cổ ma của Cổ Độc Thánh Quân đã thấy biến đổi rõ rệt, đột nhiên khệnh khạng xẻ ra hai bước, rồng to :

— Tiểu tử, ngươi quả là ai đây ?

— Dương Chí Tôn, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Cổ Độc Thánh Quân trợ cặp mắt sáng chớp như Thần xà nhìn Chí Tôn chẳng hề nháy, giây lâu cười khà lên :

— Ha ha... Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, Hải Âu Quái Khách có liên hệ gì đến ngươi ?

— Một vị đại ân nhân suốt đời không quên được.

— Thế bây giờ ngươi tìm ta với dụng ý gì ?

— Để hỏi các hạ, có phải quả thật Hải Âu Quái Khách thọ độc Đoạn Trường Đơn chăng ?

— Đúng chẳng sai chút nào.

— Hành thủ vụ ám hại có phải các hạ không ?

— Điều nầy không phải do ta động thủ.

— Vậy có phải tên Ác đạo Lạc Bá Đào chăng ?

— Lạc Bá Đào à ? Tên nầy nghe rất lạ tai, ta chưa hề được biết.

— Nếu thế, còn Triệu Bá Đào, danh hiệu nầy chắc các hạ không thể nào từ chối rằng không quen thân được.

Cổ Độc Thánh Quân di động chiếc đầu :

— Thật vậy. Lão phu nhìn nhận có quen biết Triệu Bá Đào.

Hai luồng sáng rực ngời lên hi vọng chớp lòe lên trong cặp kỳ

quan của Chí Tôn, chàng vẫn với giọng trầm trọng :

— Có phải Lạc Bá Đào chính là Thiếu Chủ Địa Linh Cung ?

— Ha ha... tuổi tác ngươi còn nhỏ, mà khá lịch duyệt chuyện giang hồ đấy !

Chí Tôn nghiêm nghị :

— Sự giao hữu giữa Thiếu Chủ Lạc Bá Đào và các hạ hẳn đã đến chốn thâm sâu ?

— Tiểu Tử, ngươi hỏi câu nầy với dụng ý gì ?

Chí Tôn đổi giọng như thét :

— Ta muốn hỏi có phải chính ngươi đã trao Đoạn trường Đơn cho Lạc Bá Đào đầu độc Hải Âu Quái Khách chăng ?

Cổ Độc Thánh Quân thò cặp mắt xà thần :

— Nếu sự thật như, thế, ngươi định lẽ nào ?

Chí Tôn hết căm hờn :

— Xu phụ cùng kẻ tà hành động tàn ác, có lẽ nào ta dung thứ cho người còn sinh tồn được.

— Ha ha... Tiểu tử mới còn bôi sữa mẹ, khiếu thức chẳng có là bao nhiêu, muốn sống hãy cắm mồm lại, nếu nghịch lại thân xác chôn giữa vùng cỏ đạo hoang vu nầy đấy !

Chí Tôn không đáp ngay câu nói của Cổ Độc Thánh Quân, mà chỉ bảo :

— Trước khi động thủ ta cần hỏi ngươi một điều ?

— Ngươi cứ tự tiện hỏi xem !

— Ngươi đã có kỳ độc hại người, vậy không lẽ gì không có linh dược giải độc ?

Cổ Độc Thánh Quân thản nhiên đáp :

— Đương nhiên là phải có rồi.

Nghe Cổ Độc Thánh Quân đáp như thế, tinh thần Chí Tôn phấn chấn lên, chàng nhắc mình tới nữa trượng thét :

— Cổ Độc Thánh Quân, nếu ngươi vâng chịu trao linh dược giải kỳ độc Đoạn Trường Đơn cho ta, chỉ vì đức hiếu sinh của đấng chí thượng mà tha cho ngươi một cái chết đoạn lìa thi thể, nếu ngược lại, đừng trách sao ta hạ độc thủ đấy !

Cổ Độc Thánh Quân cười ầm ĩ :

— Ha ha... ngươi chưa đủ tư cách thốt ra lời nói đó.

Ngọn lửa căm hờn bốc cao ngàn trượng, Chí Tôn quát :

http://tieulun.hopto.org

— Đủ tư cách hay không chỉ ở ngọn chưởng này,

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã huy ra một hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình, mười phần nội lực, thế mạnh đổi núi dời sông,

Thoáng trông bóng chưởng, bất giác Cổ Độc Thánh Quân sững sờ lên, lẹ làng xẻ ngang một trượng tránh né.

Lão Độc rống to :

— Tiểu tử ngươi là đệ tử của Nam Tà ?

Chí Tôn phất tả chưởng :

— Cẩm mồm lại ! Hãy xem chưởng đây !

Một luồng kình đạo Lập Chưởng Đồ Long mang theo toàn bộ nội lực từ tả chưởng Chí Tôn phát đi ầm ầm ập xuống đỉnh đầu Cổ Độc Thánh Quân.

Biết đã gặp tay đại kình địch, Cổ Độc Thánh Quân không dám xem thường, vận dụng chân khí lên đơn chưởng nghênh đón luồng áp khí của kẻ thù...

Ầm !

Song phương đều thác lui một bước.

Liền đó, trận đấu triển ra ác liệt.

Bóng chưởng đầy trời ;

Kình phong cuồn cuộn như hồi bão tố.

Chưởng quang lập lòe tợ sét vạch tầng mây.

Chẳng mấy chốc đã qua ba mươi sáu đường chiêu, nhưng chưa bên nào thủ thắng cả.

Chí Tôn hết sức hãi hùng. Chàng không ngờ sau khi phục hồi võ công năm đường chiêu tuyệt thế trong Ô Mộc Bảo Lục, thêm hai ngọn chưởng pháp tối thượng của Nam Tà, có thể thành đệ nhất nhân thiên hạ mà không quật ngã Cổ Độc Thánh Quân, thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Quả giang hồ mênh mông vô tận, những bậc kỳ tài dị quái tàng ẩn hãy còn nhiều. Bất giác, Chí Tôn trầm lặng xuống.

Trái lại, Cổ Độc Thánh Quân, một Kỳ nhân trong bảy vị truyền Thuyết vũ lâm, công lực trước xưa huyền không vũ trụ, tự thị quá cao, nay bỗng nhiên đương đầu không thắng nổi một gã thiếu niên, thật là một điều vô cùng sỉ nhục cho lão ta.

Cơn thịnh nộ nổi bật trên gương mặt trắng bệch tợ cổ ma. Lão độc chợt gầm to :

— Tiểu Tử hãy trông đây !

Nhanh như điện chớp, Cổ Độc Thánh Quân đã lắc mình đến nửa trượng, qui chưởng từ từ giở lên ngang đầu, tiến tới không động dậy...

Chí Tôn ngạc nhiên, chưa hiểu lão độc định làm gì,

Thình lình, Cổ Độc Thánh Quân cười khà lên :

— Tiểu ma Đầu ! Ngươi phải chết ;

Chữ chết chưa kịp dứt, một màu đen kỳ dị phát ra từ nội chưởng của Cổ Độc Thánh Quân cuồn cuộn tới Chí Tôn.

Huyền chưởng vừa phát đi đã thấy bổ thành phạm vi năm trượng như vùng đất âm hồn.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, luồng kình khí đen thẫm nặng như núi lỡ, chia thành bảy mươi hai ngọn tiêu phong bắn vào các huyệt đạo trên mình chàng lẹ như điện chớp.

Chí Tôn phóng mình ra hai trượng, song chưởng đẩy luôn mấy đạo Huyết Ảnh Lôi Đình, hồng quang tràn ngập cả không gian.

Mấy tiếng nổ ầm ù thâm đạm.

Vùng đen thẫm của luồng huyền chưởng Cổ Độc Thánh Quân, bị Huyết Ảnh Lôi Đình đánh tan trong nháy mắt.

Chí Tôn thoát chết một cách bất ngờ.

Nhưng chàng rùn mình lên mấy lượt, ngũ tạng chàn động mạnh các đường huyết quản chạy ngược lên đỉnh đầu.

Thần trí liền đó đã thấy bấn loạn.

Chí Tôn kêu thầm :

— Chết mất ! Ta đã trúng kỳ độc Đoạn Trường Đơn của lão độc vật rồi !

Trong lúc Cổ Độc Thánh Quân cười khà lên :

— Ha... ha Tiểu tử, ngươi đã trúng độc Đoạn Trường Đơn nếu kẻ thường nội nhật sẽ tan thành đờm huyết mà chết, nếu được kỳ duyên thì nhiều lắm cũng ba bốn hôm là bỏ mình.

Trước sau ngươi cũng chết, vậy bây giờ, lão phu cũng niệm tình ra tay tế độ cho ngươi.

Lời chưa kịp dứt, đã thấy song chưởng màu đen thẫm kỳ dị của Cổ Độc Thánh Quân giơ lên cao từ từ đẩy tới...

Tình trạng quá khẩn cấp, ánh sáng tử thần đã ngập ngời trước mắt, nếu để trúng nhằm hai luồng độc chưởng của Cổ Độc Thánh Quân lần nầy, chắc chắn Chí Tôn phải phơi thây tại tràng tức khắc.

Chợt nhớ tới Huyết Ảnh Lôi Đình là ngón võ công trừ độc Chí

http://tieulun.hopto.org

Tôn liền vận dụng lên cho thân hình đỏ tợ hồng quang vây bọc quanh mình.

Giữa lúc hai luồng khí đen như hai con hắc xà đã ào ào tới Chí Tôn, nhưng vì chạm phải lớp hồng quang vây bọc quanh mình chàng nên không bắn vào được.

Trông thấy nội khí Huyết Ảnh Lôi Đình có hiệu quả, Chí Tôn vội vận khí từ huyệt đan điền lên, bỗ thành một vầng hồng quang, xô ra ngoài hai trượng, ngăn lấy bảy mươi hay đạo hắc phong của Cổ Độc Thánh Quân xạ vào...

Đồng thời, tả chưởng chàng đưa cao bằng ngực, huy động một chiêu Càng Khôn Thần Công sắc mặt đều biến đổi.

Cổ Độc Thánh Quân phát giác kịp lẹ lảng thu hồi độc khí, phóng ngang cả trượng tránh khỏi luồng chưởng kình thiên đó.

Quyết quật ngã Cổ Độc Thánh Quân, tức thì Chí Tôn hữu chưởng giơ lên phất động...

Một ánh sáng đỏ rực nhảng lên.

Chiếc Xích Ma Hoàn thoát đi từ cổ tay Chí Tôn chụp xuống đầu Cổ Độc Thánh Quân mau như điện chớp.

Xích Ma Hoàn, ngón võ khí thần quái vô thượng vũ lâm, cách hơn năm mươi năm về trước ai nghe đến tên cũng bay hồn vỡ mật, cho dù một kỳ nhân siêu quái nào cũng không dám nghênh đón khi kẻ địch có món trong tay.

Cho nên, dù Cổ Động Thánh Quân thần chú qui chân vô lượng, nhưng cũng dám chống đỡ, phóng mình qua nơi khác.

Kỳ dị thay, chiếc Xích Ma Hoàn như có thiên thần hộ trợ, réo lên một loạt âm thanh huyền diệu, bắn xuống đỉnh đầu Cổ Độc Thánh Quân tợ chớp.

Hồn bay lên mây, Cổ Độc Thánh Quân trong cơn nguy cấp không còn nghĩ đến thành danh mình là một bậc liệt quái nữa, dùng ngay thân pháp bất phàm lăn dưới đất ngoài mười trượng.

Động tác Lão Ma lẹ đến không thể nhận thấy bóng dáng, lại là ngón võ công hộ thân tối diệu của lão nên bảo tồn được chiếc thủ cấp.

Thế nhưng trên trán Cổ Độc Thánh Quân vẫn bị Xích Ma Hoàn vạch một bầu tròn máu đào tuôn ra xối xả.

Chí Tôn thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn, tả chưởng đưa lên chực thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công kết liễu sanh mạng Cổ Độc Thánh Quân.

Ngay lúc ấy Lão Độc đã bảo người đây tông to :

— Tiểu Tử, sớm muộn gì nội trong ba ngày ngươi cũng chết. nội khí Huyết Ảnh Lôi Đình của ngươi có thể trị được Ma Độc Võ Hình của Nam Hoa Quái Tinh chứ không thể chữa nội Kỳ độc Đoạn Trường Đơn đâu.

Lão phu khuyên ngươi hãy tìm nơi vắng vẻ, ngồi chờ rũ nằm xương tàn, đừng tìm linh được vô ích, trên vũ lâm ngoài ra không còn ai có thể cải tử hoàn sanh được cả.

Lời chưa kịp dứt, Cổ Độc Thánh Quân đã lắc mình ra ngoài hai mươi trượng, nương theo hề thế phóng đi.

Chẳng chịu buông tha, Chí Tôn thét :

— Ngươi chạy đi đâu !

Chàng dùng thân pháp bất phàm bắn theo lão độc vật.

Nhưng đuổi theo được năm trượng, đột nhiên Chí Tôn cảm thấy nội lực tiêu tán. khí tuyết cơ hồ bế tắt, chàng đập xuống đất.

Thần sắc gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn tái nhạt đi, chàng lẩm bẩm :

— Mạng ta đã hỏng rồi !

Mồm chàng theo tiếng nói phún ra một vòi máu đen sì, hết sức hôi tanh.

Trong lòng vô cùng khiếp đảm. Chí Tôn ngồi xuống vận hành, nội khí Huyết Ảnh Lôi Đình ba mươi sáu vòng trong cơ thể.

Nhưng Chí Tôn có ngờ đâu nội Huyết Ảnh Lôi Đình là một loại nội khí chỉ chống Ma Độc Võ Hình, chứ không thể tống khí Đoạn Trường Đơn ra ngoài được đúng như lời lão độc vừa nói.

Cho nên, sau khi trải hết các đường kinh mạch, tình trạng Đoạn Trường Đơn đã bị suy giảm, trái lại còn bộc phát thêm lên.

Lúc bấy giờ, mồ hôi Chí Tôn tháo ướt đầm mình, chàng không tưởng tượng được chất độc Đoạn Trường Đơn khủng khiếp đến thế.

Hèn gì bọn giang hồ đều sợ chất độc nầy và Hải Âu Quái Khách đã thảm bại vì nó.

Chàng mang sứ mạng đi tìm linh được Hoàn Hồn Đơn cứu Hải Âu Quái Khách chẳng ngờ lại thọ độc giữa đường.

Giá tức nãy biết rõ luồng chưởng của Cổ Độc Thánh Quân có chứa Kỳ Độc Đoạn Trường Đơn trong đó, Chí Tôn đã tránh xa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Vì chàng đánh giá kẻ địch thấp kém phần nóng nẫy chiếm đoạt linh đơn trên mình lão độc vật, nên mới sa cơ như vậy.

Chí Tôn thầm trách mình, nhưng mọi sự đã muộn màng rồi, cái chết đã hiểu hiện ở trước mắt.

— Nhớ tới lời nói của Cổ Độc Thánh Quân, sức mạnh của kỳ độc Đoạn Trường Đơn khi phát khởi, sẽ khiến kẻ thọ độc biến tan thành máu thịt mà chết, bất giác chàng rùng mình lên.

Chàng ngồi thở nặng nhọc, cảm nghe đau nhức bắt đầu hoành hành trong cơ thể, chất độc như muôn ngàn rắn rết cắn xé, quấy lộn.

Chí Tôn cắn răng chịu đựng sự hình phạt thể xác.

Chàng tự biết chẳng còn bao lâu nữa đã lìa bỏ cõi đời,

Bao nhiêu sứ mạng còn nặng hoãn vai : Sư cừu chưa trả, thân thế còn hãy mơ hồ, duyên tình tan vỡ, thanh danh bị lem ô, Chí Tôn chết không đành nhắm mắt,

Tất cả hình ảnh từ lúc bé thơ cho đến ngày nay lần lượt hiện ra trong óc Chí Tôn.

Chàng nhớ lúc còn là đứa bé ăn mày, sống lẫn lộn trong Bang hành khất, một hôm thọ nạn được Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn cứu sống, mang về hang núi Võ Lăng luyện võ công cho đến lúc lớn khôn.

Một hôm mưa tuyết đầy trời, chàng xuống núi lấy lương thực, khi trở về thì cảnh tượng hải hùng diễn ra trước mắt.

Hai vị sư thúc chàng Kỳ Văn Quân và Châu Lạp Đạo đã chết từ bao giờ, máu đen đông đặc đã lâu.

Riêng sư phụ chàng, Dương Chấn Hoàn đang nằm hấp hối trên vũng máu, trên mình có tất cả gần hai mươi vết kiếm, cơ hồ đoạn lìa thể xác.

Chàng hốt hoảng phóng mình đến gần Sư phụ, vận công truyền sang cơ thể kéo thêm sự sống cho người thân yêu nhất đời mình.

Bằng giọng nói trầm trầm, Dương Chấn Hoàn kể lại cho Chí Tôn biết trận huyết chiến vừa xảy ra, do Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà cầm đầu một số đông cao thủ vây chặt hang động Võ Lăng tạo nên thảm cảnh hãi hùng.

Sau đó, Sư phụ chàng di thác lại cây Tàn Chi Quái Đao và quyển Huyết Hải Thâm Cừu có ghi tên tất cả những Ma Đầu từng

nhúng tay vào máu hai trăm mạng người Cam Lộ Bang cách hai mươi năm về trước, rồi trút hơi thở cuối cùng.

Chí Tôn phục xuống khóc thảm thiết bên linh thể Dương Chấn Hoàn ba đêm ngày, cho đến khi máu từ khóe mắt rịn ra, chàng mới chịu thôi.

Chàng lau sạch nước mắt, đứng lên lập lời thề độc địa trước xác chết sư phụ, rồi cắt cây Tàn Chi Quái Đao, quyển Huyết Hải Thâm Cừu vào lòng, cất bước ra đi với bộ mặt lạnh lùng sát khí.

Thoạt đầu, Chí Tôn đến Nghiệt Long Đàm, dự hội tranh đoạt nội đơn Ngưu Long Giao giữa quần hùng bốn phương, cùng hai Bang, một Hội, kết quả vô tình chàng nuốt được dị bảo, kẻ bị Sư Diện Quái Ma quật tử thương.

Chàng được Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi mang xác chết đến ngọn cao Lãnh, vùi thây dưới nấm mộ, tưởng đã mai hận ngàn thu.

Chẳng ngờ, vì lòng tham độc của Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương, toan mổ bụng xác chết Chí Tôn đoạt lấy nội đơn Ngưu Long Giao; nên Ả theo rình rập đến ngọn cao phong, chờ Thiên Sơn Long Nữ và Hồng Y Nữ Xảo Nhi chôn xác chàng xong bỏ đi, liền quật mộ chàng lên.

Xác Chí Tôn được phơi trên mặt đất.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng khiến cho Chiêu Hồn Điệp Tấn My Nương ngơ ngẩn cả tâm hồn, ả chưa nỡ ra tay hạ độc thủ, chần chờ cho lúc bình minh rựng chân trời.

Nội đơn Ngưu Long Giao vốn chất thuần âm, hễ gặp thuần dương liền phát động, nên khi mặt trời vừa lên, thì da thịt Chí Tôn lần lần thấm lại chàng sống dậy trước sự hãi hùng của dâm phụ.

Tấn My Nương vốn là môn đồ của Ngọc Diện Diêm Bà, dâm ác bậc nhất trên mặt giang hồ chỉ trừ Sư Mẫu, muốn mang Chí Tôn về Tổng Đàn Bách Linh Hội hành lạc, rồi sau đó mổ bụng lấy nội đơn Ngưu Long Giao, nhưng bị chàng cự tuyệt, ả nổi giận đầu độc chàng bằng dâm khí «Xuân Phong Nhất Độ Hoàn» đem vào một ngôi chùa cổ.

Đang khi ả sắp hưởng tận cùng khoái lạc, thình linh Bắc Phong Hòa Thượng hiện thân đánh đuổi, cứu Chí Tôn khỏi vòng ô trược, cho chàng uống một viên linh đơn sống tạm được ba mươi ngày.

Lão Hòa Thượng bảo chàng ra tận đảo Ô Thạch, tìm lão Quái Ngư xin vài hạt máu con Thần Qui, mới mong cứu khỏi độc khí đã

http://tieulun.hopto.org

thâm vào cơ thể.

Trước khi lên đường, Bắc Phong Hòa Thượng đem ngón võ công tuyệt diệu « Phất Thủ Suy Phong » và « Lưu Vân Phất Huyệt » truyền lại cho chàng.

Dọc đường ra hải đảo, Chí Tôn kỳ ngộ Hồng Y Nữ Xảo Nhi, đôi tình nhân trao lời ước nguyện, thề yêu nhau mãi đến bạc đầu.

Chẳng may khi thuyền ra bể cả, một cơn giông tố nổi lên đánh chìm cả hai dưới lòng vực sâu theo lớp ba đào cuốn cuộn.

Chí Tôn may mắn thoát chết, tấp vào đảo Ô Thạch, còn Hồng Y Nữ Xảo Nhi bị chôn vùi tận sâu.

Chàng ngậm ngùi thương xót cho người yêu đã vì chàng bỏ đi một đời tài hoa, hương sắc.

Nhưng vì còn sứ mạng nặng trĩu đôi vai, chàng gát lại sự ưu phiền lo tìm Lão Quái Ngư, xin mấu thấn qui theo lời dặn của Bắc Phong Hòa Thượng.

Tình cờ, chàng nuốt được Thiên Bằng Thái Noãn, vốn chất thuần dương xâm nhập vào đan điều hoà cùng nội đơn Ngưu Long Giáo, Công lực chàng từ chỗ thấp kém tăng lên tột độ.

Chàng được đảo Ngư ban cho một bát máu Thần Quí tống khí độc Xuân Phong Nhất Đọ Hoàn, cơ thể hoàn toàn bình phục.

Đồng thời, chàng được lão Quái truyền cho ngón võ công « Càng Ngươn Chân Cang », và phó thác cho chàng sứ mạng thay mặt hai lão kỳ nhân qua ngày rằm tháng sau đến ngọn đồi Thần Nữ, núi Vu Sơn đấu võ cùng vị cao đồ của lão Tây Nhạc Lăng Dị Phong.

Lão Quái Ngư sai bảo nữ tôn tên gọi là Quỳnh Giao chèo thuyền đưa Chí Tôn vào đất liền, hai người lưu luyến chia tay.

Giã từ Quỳnh Giao xong, Chí Tôn cải dạng lão nhân cụt tay dung mạo của sư phụ chàng, xuất hiện giang hồ với danh hiệu Chủ nhân Lệnh Xé Xác giết chết Thái Tinh Nhất Bằng cây Tàn Chi Quái Đao, ngón võ khi thần quái của vong sư.

Bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch nghe đến tên này ngày đêm lo sợ, muốn diệt đi hiểm họa, chúng tụ hợp gần năm trăm cao thủ tại thành Trường Sa dò tìm tung tích chủ nhân Lệnh Xé Xác.

Một trận đại lưu huyết kinh hồn diễn ra tại sân cỏ Thất Lý Bình ngoài thành Trường Sa bày đặm giữa chủ Nhân Lệnh Xé Xác và ngoài năm trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch.

Kết quả trên hai trăm cao thủ bị giết, sau cùng, Chí Tôn bị thảm

tử dưới ngọn Liệt Dương chưởng của Liệt Dương Quái Lão, một đại cừu nhân của sư phụ chàng.

Chàng nhờ Hí Âu Quái Khách mang đến ngọn cao sơn cứu tinh, lại truyền cho ngón võ « Di Ảnh Kỳ Hình » khuyên chàng thôi lạm sát trên mặt giang hồ để khỏi rước lấy họa kiếp về sau.

Nhưng vì ngọn lửa sư cừu luôn cháy ngùn ngụt trong tim, lại nữa, bọn Ma Đầu ác đạo, nhất là Âm Ma Giáo luôn phái người đi lùng tin tức chàng đi ám hại, nên chàng không thể ngừng vận sát.

Chàng gặp Quỳnh Giao bị trúng độc của Tân Mỵ Nương, liền đánh đuổi ả hồ ly, cứu lấy nàng mang đến một cây cổ thụ, nhờ Bắc Phong Hòa Thượng truyền cho mấy câu khẩu quyết, luyện thành nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn, chữa trị thương độc nhi iêm vào cơ thể thiếu nữ.

Lúc tỉnh lại mấy thân thể lõa lồ, Quỳnh Giao một mực cho mình đã thất thân với Chí Tôn, buộc chàng phải yêu nàng.

Nỗi oan khó giải, chàng hết sức trần tình nhưng nàng nhất định không nghe.

Cách chẳng lao lâu Chí Tôn tới Tổng Đàn Tử Vân Bang giết sạch bọn ác đạo Bang Chủ Lý Vân Hạc, sau đó hóa trang gả thiếu niên xấu xí đến núi Sương Trường, hạ sát ngoài một trăm cao thủ và luôn cả Nhất Kú Ung Bất Đan.

Sau khi, đấu hai ba chiêu tại cánh rừng già nọ cùng Âm Ma Giáo Chủ Chí Tôn tự hãy công lực mình còn kém đối phương, lập tức chàng đi tìm Quái Nạp Mộc Thông chiếm nửa mảnh Ô Mộc Bảo Lục ghép lại luyện thành một tuyệt chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, để đêm đấu võ tại ngọn đồi Thần Nữ quật ngã Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, vị cao đồ Tây Nhạc Lăng Dị Phong.

Cùng đêm đó đột nhiên Ngọc Diện Diêm Bà xuất hiện đánh bại Chí Tôn, chàng ôm hận tìm sơn cốc luyện một bộ chưởng chiêu tuyệt Thế Lập Cương Đố Long, Thu Phong Lạc Diệp, Nộ Hải Ba, Càng Khôn Thái Công.

Tình cờ, chàng gặp lại Liệt Dương Quái Lão, liền thi triển cây Tàn Chi Quái Đao giết chết lão ta tại một huyệt động.

Năm kẻ đại thù Sư môn chàng đã diệt hết hai tên, chỉ còn lại Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà và Quái Nạp Mộc Thông.

Chàng cấp tốc đi tìm thù để hoàn thành di chí của sư môn đều

http://tieulun.hopto.org

Tổng Đàn Bách Linh Hội, giải cứu thiếu nữ bịt mặt, đồng thời, đấu với Ngọc Diện Diêm Bà tại ngọn cao sơn.

Chàng bị Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà, Quái Nạp Mộc Thông và bọn cao Âm Ma vây chặt, nhưng không làm gì nổi chàng.

Thình lình, Nam Hoa Quái Tinh xuất hiện, quật chàng một luồng quỉ chưởng có độc khí Ma Độc Vô Hình, toàn phế võ công rớt xuống Tuyệt mệnh Cốc, gặp được nhân vật truyền thuyết Nam Tà cho mãi đến nay.

Tất cả sự tình xảy ra từ trước đều giờ chầm chậm quay lại trong trí nhớ của Chí Tôn, chàng tự chua xót cho mình cái chết đã gần kề trong lúc còn bao sứ mạng chưa tựu thành.

Chàng làm sao dám ngó mặt sư phụ chốn cửu tuyền. Niềm hi vọng của Nam Tà cũng theo cái chết của chàng mà tan thành mây khói.

Đột nhiên, hồng khí bốc lên, chàng tự nhủ :

— Ta không thể chết được, bây nhiêu sứ mạng đang đợi chờ ta, nhất định phải sống để thực cho bằng được.

Một sinh niệm chớp lòe trong óc Chí Tôn. Chàng hoan hỉ kêu lên :

— Ồ, chốc nữa ta đã quên mất ! Tại sao ta không vận khi Lưỡng Cực Chân ngươn tống độc thử xem có hiệu quả chăng ? Ta nhớ lần nào thọ cổ chưởng của bọn Miêu Cương Ngũ Độc cũng nhờ võ công nầy mà mạng ta được sinh tồn.

Ý nghĩ chầm dứt, Chí Tôn lập tức vận khi Lưỡng Cực Chân Ngươn từ huyệt đan điền lên, chạy vòng châu thân bảy mươi hai vòng, hai mắt nhắm lại, mồm niệm công sanh chẳng ngớt.

Tự nhiên, hai màu khí thể trắng đỏ nổi lên, vây bọc toàn thân Chí Tôn vô cùng huyền diệu, trong lúc lưỡng khí một âm một dương ngập tràn qua các huyệt đạo, rồi tấn công vào vực sanh tử huyền quan.

Một giờ sau mồ hôi chàng tháo ra dầm mình.

Chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn bị dồn ép vào huyệt thứ tám trong cơ thể.

Sự đau đớn hoành hành được sức mạnh vô hình tạm thời diệt mất đi.

Thần trí Chí Tôn trở lại minh mẫn, nội lực dồi dào lại như xưa.

Chí Tôn mừng vô tả chàng mở mắt ra, đứng vụt lên lẩm bẩm :

— Như thế, ta có thể sống thêm ba hôm nữa rồi ! vậy trước hết hãy nên đuổi theo Cổ Độc Thánh Quân giết chết lão đoạt lấy linh dược, rồi sau đây sẽ hay.

Nghĩ xong, Chí Tôn bắn mình theo hướng Cổ Độc Thánh Quân bỏ chạy đi lúc nãy :

Trải qua ba mươi dặm đường vẫn chưa thấy bóng dáng lão độc vật đâu cả.

Chí Tôn ngừng lại cánh rừng hoang vu, đưa mắt quan sát một hồi.

Tuyệt nhiên chẳng có một chiếc bóng.

Chàng đi lần vô Sơn cốc...

Thấy có dạng một ngôi cổ tự, rêu phong sụp đổ, Chí Tôn tự nhủ :

— Ô biết chừng đâu ngôi chùa dột nát kia chẳng là nơi tàng ẩn của lão độc vật, ta thử vào đấy xem sao.

Tâm niệm dứt, Chí Tôn xê mình tới ngôi cổ tự, dè dặt thẳng vào trong.

Qua mấy gian sụp đổ, chẳng hề nghe động tịnh chi cả. Đó là một cái chùa bỏ hoang đã lâu.

Chàng tiến vào chánh điện, quét cặp kỳ quang chung quanh.

Chợt, Chí Tôn phát giác một đống lửa đang cháy âm ỉ bên góc trái đại điện, chàng hoan hỉ reo lên :

— À, đây rồi !

Chàng phóng mình lại gần đống lửa, thấy có một nồi đang kê trên ba cục gạch nước đang sôi ùng ục.

Trong nồi có một con gà luộc, bốc khói bay mùi phưng phức.

Chí Tôn hết sức lạ lùng đảo mắt nhìn quanh.

Mùi thơm của thịt gà bay hắt vào mũi Chí Tôn, khiến chàng thèm nỏn trong dạ.

Sẵn bụng đã đói từ chiều qua, Chí Tôn càng thấy khó mà nhịn được chàng thò tay chiếc giò gà luộc kéo lên.

Nhưng một ý nghĩ hắc ám chớp lòe trong trí, Chí Tôn dừng tay lại, lẩm bẩm :

— Khoan vội vàng đã, đã biết đâu đây chẳng là cái trò hiểm độc

http://tieulun.hopto.org

của Cổ Độc Thánh Quân, lừa ta dùng thịt gà này, để trúng nhằm độc mạnh hơn hết phương cứu vãn.

Ta phải cẩn thận cho lắm mới được.

Đột nhiên trong giờ phút đó, một giọng khàn khàn nổi lên :

— Tiểu tử, ngươi định ăn lén con gà của lão phu sao?

Chí Tôn vô cùng sửng sốt xé mình lại.

Đã thấy một quái lão từ dưới bàn chánh điện chui ra, mình gầy như ve vận chiếc áo xám cũ mốc lâu ngày tháng.

Tuy vậy, cặp mắt sáng rực như điện quắng của Quái lão đủ cho biết đó là một nhân vật thần kỳ trong giới võ lâm.

Chí Tôn ứng tiếng.

— Lão tiền bối là ai đấy?

Quái lão xẹt đến gần Chí Tôn không đáp lời chàng, mà chỉ lập lại :

— Tiểu tử, con gà của lão phu mang về đây không phải để ngươi định ăn lén hay sao?

Chí Tôn cung kính :

— Không dám, văn sinh chỉ thấy ở đây có con gà luộc đang bay mùi thơm phức trong nồi mà chẳng có người nên mạo muội thế thôi.

Quái Lão ngó nồi gà luộc, sùi bọt bảo :

— Hà hà... ngươi bảo ta đây không phải là người à? Tiểu tử ngươi quá quắc đến thế là cùng.

— Xin lão tiền bối đừng nghĩ lầm như thế, sự thực lúc này, văn sinh không phát giác ra lão tiền bối ở trong ngôi chùa hoang này, nên mới định bốc con gà trong nồi xem thử mà thôi, chứ chẳng hề có ý định chi hết.

— Tốt lắm, con gà luộc trong nồi chính ta đã công phu đánh cắp, mang về đây dùng bữa, biết điều ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến nó mà sanh phiền lụy cho ngươi.

— Lão tiền bối đừng quá lời, thực ra văn sinh là một kẻ lỡ đường đến đây chứ không phải là đạo chích.

Quái lão nhướng cặp lông mày xụi :

— Tiểu tử, ngươi bảo sao? Ngươi nhiếc lão phu là đạo chích đấy à?

Câu nói của Quái Lão khiến bộ óc linh mẫn của Chí Tôn nghĩ đến một người, chàng không đáp lời lão ta? mà chỉ xạ thẳng hai luồng kỳ quang vào mặt đối phương, nghiêm nghị hỏi :

— Có phải lão tiền bối đây là Diệu Thủ Thiên Sư, một kỳ nhân truyền thuyết năm mươi năm về trước, nay tái hiện giang hồ chăng?

Quái lão ngạc nhiên nhìn Chí Tôn một chập, đáp :

— Cũng có thể bảo ngươi thông minh hơn người, đấy, chính Diệu Thủ Thiên Sư là danh hiệu của lão phu đấy.

Cặp kỳ quang Chí Tôn chớp lòe hy vọng, nói lớn :

— Thật là may mắn cho văn sinh vô ngần. Ta đang muốn tìm lão tiền bối thì chẳng ngờ không hẹn mà nên.

Diệu Thủ Thiên Sư đảo ngược cặp lông mày xụi :

— Ngươi tìm lão phu với dụng tâm gì?

Giọng nói của Chí Tôn có hơi khiếp :

— Cách đây chẳng bao lâu, Thần Y Tư Mã Hoằng có luyện mười viên « Hoàn Hồn Đơn » đang lúc vừa thành tựu lão tiền bối sang phòng lấy chiếc bầu để đựng vào đây, nhưng khi trở ra thì linh dược không cánh mà bay...

Nghe Chí Tôn nói bấy nhiêu, sắc mặt Diệu Thủ Thiên Sư biến đổi rõ rệt, cặp lông mày bạc phơ đã xụi lại thấy xụi thêm hơn.

Thật lâu, quái lão mới trầm nặng hỏi :

— Tiểu tử, câu hỏi của ngươi vừa rồi với định ý gì?

— Theo văn sinh được hiểu, thì lão tiền bối là nhân vật kỳ cổ thứ tư trong Vũ Lâm Thất Tuyệt, thần diệu về ngón đánh cắp, tự nhiên huyền thông phải đạo trên mặt giang hồ, văn sinh muốn hỏi lão tiền bối câu chuyện mất linh dược « Hoàn Hồn Đơn » của Thần Y Tư Mã Hoằng do bàn tay ai sáng tác?

Mong lão tiền bối chỉ giáo cho?

— Thế là ngươi bảo mười viên Hoàn Hồn Đơn của lão Thần Y Tư Mã Hoằng do lão phu đánh cắp?

— Không phải chính văn sinh, mà đến cả lão Thần Y tiền bối cũng nghĩ như vậy.

Diệu Thủ Thiên Sư vùng cười khà lên :

— Ha ha... lão quái già kia cũng bảo chính ta đánh cắp à?

— Cũng chưa đúng thế, ý nghĩ của văn sinh và Thần Y lão tiền bối là một chuyện, mà sự thực lại là một chuyện khác, ta đến đây hy vọng lão tiền bối có thể giải thích một cách tận tường hơn.

Sắc mặt của Diệu Thủ Thiên Sư theo lời nói của Chí Tôn biến đổi nhiều lần, mấy lượt toan muốn đáp, nhưng rồi ngưng đi, hình

http://tieulun.hopto.org

như nơi tâm đang có một sự gì bí ẩn, khó mà giải quyết cho xong được.

Chí Tôn trông thấy sự lạ lùng của Diệu Thủ Thiên Sư, lại càng phát sinh nghi ngờ thêm hơn, chàng trầm thinh bảo :

— Lão Tiền Bối, nếu vì một nguyên nhân nào buộc lão tiền bối khó giải thích sự việc đã nói, thì cho biết tại sao từ hôm mất Hoàn Hồn đơn, đã ba phen Thần Y Tư Mã Hoàng tới đây tìm, mà lão tiền bối không dám tiếp nhận ?

Diệu Thủ Thiên sư hết sức khó chịu vì cầu hỏi của Chí Tôn, giây lâu đột nhiên hỏi :

— Tiểu tử có phải ngươi là môn đồ của lão Thần Y Tư Ma Hoàng chăng ?

— Không đúng như thế, Thần Y Tư Mã Hoàng đối với văn sinh tiết chỉ vừa quen biết ít hôm.

— Vậy thì lão phu có thể tiết lộ phần nào cho ngươi rõ, nhưng.

— Nhưng thế nào, sao lão tiền bối không nói hết câu ?

— Lão phu dặn ngươi một điều

— Điều gì, lão tiền bối cứ bảo ?

— Trước khi chưa có sự đồng tình của lão phu, ngươi không được đem chuyện kể lại cho lão Thần Y Tư Mã Hoàng.

— Văn sinh hứa danh dự với lão tiền bối !

— Khá lắm. chính tay lão phu đã đánh cắp mười viên Hoàn Hồn Đơn của lão Y Tư Mã Hoàng cách đây mấy hôm

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn bọc tộ một niềm hoan hỉ khôn tả, chàng nói to :

— Trên chốn võ lâm quả thật khó tìm một nhân vật như lão tiền bối, đã hành thủ rồi. lại dám tự nhận, đáng ngợi khen thay !

Chàng xạ cặp kỳ quang vào mặt Diệu Thủ Thiên Sư :

– Bây giờ văn sinh mong lão tiền bối mang mười viên Hoàn Hồn Đơn ấy giao trả lại cho Thần Y Tư Mã Hoàng, ta nguyện tìm lời khéo léo hòa giảng đôi tên tốt đẹp, hứa hẹn sẽ chẳng có một sự gì đáng tiếc xảy ra.

Diệu Thủ Thiên Sư chợt thở kêu giọng như quỉ hú :

— Giả sử bây giờ lão phu có thể giao trả lại Hoàn Hồn Đơn, thì từ nãy khỏi cần ngươi phải nói nhiều lời như thế !

Chí Tôn kinh dị :

— Ý nghĩa câu nói vừa rồi của lão tiền bối như thế nào ?

— Nghĩa là hiện giờ mười viên Hoàn Hồn Đơn không còn trong tay lão phu nữa.

Chí Tôn sửng sốt lên :

– Không còn trong tay lão tiền bối, nhưng hiện nay Hoàn Hồn Đơn biến đi đâu ?

Cặp mày xụi của Diệu Thủ Thiên Sư dựng theo chiều ngược, nói bằng quơ ;

— Tiểu tử lão phu đã cạn lời, không thể hơn nữa được.

Giọng của Chí Tôn trở nên trầm lặng :

– Nhưng nếu văn sinh nhất định muốn tìm sự thật sự mất tích mười viên Hoàn Hồn Đơn ở nơi lão tiền bối thì sao ?

Sắc mặt Diệu Thủ Thiên Sư biến đổi :

— Thì nhất định ngươi chẳng hề mang lại một kết quả nào cả.

Câu nói của Chí Tôn bỗng như hét :

– Văn sinh cương quyết thực hiện cho kỳ được việc nầy.

Diệu Thủ Thiên Sư nổi giận :

— Tiểu tử ngươi định hành thủ gì đây ?

— Ta muốn lão tiền bối giảng giải rõ ràng những điều mập mờ về sự mất tích của mười viên linh dược, nếu không, chưa rời khỏi chốn nầy.

— Quả tình mười viên Hoàn Hồn Đơn không còn ở trên mình lão phu, đó là sự thật còn buộc lão phu phải giải thích thế nào ?

— Sự tránh né khéo léo không muốn giải thích về việc mười viên Hoàn Hồn Đơn mất tích, đủ chứng tỏ lão tiền bối còn đang chứa những mưu kế thâm sâu ở bên trong, chứ sự thật chưa hẳn như lời lão tiền bối đã thốt.

— Thế bây giờ ngươi định lẽ nào đây ?

Chí Tôn lạnh như ma mị :

— Ta muốn tìm kiếm sự thật mười viên Hoàn Hồn Đơn ở trên thân mình lão tiền bối.

Diệu Thủ Thiên Sư dựng chòm râu bạc :

— Ngươi muốn khám xét trên mình lão phu à ?

— Sự tình đã diễn biến ra như thế, đó là một phương pháp duy nhất chứ chẳng còn cách nào hơn được.

http://tieulun.hopto.org

Diệu Thủ Thiên Sư gầm tợ sấm nổ :

— Tiểu tử ! ngươi quả thật tên tiểu cuồng ma ngang tàng, chẳng còn biết trời cao, đất rộng là gì cả.

Lời vừa chấm dứt, quái lão đã giơ đơn chưởng lên đẩy ra một luồng âm khí, bề thế mau như điện chớp, mạnh tợ thác đổ lưng trời...

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn đề cao tả chưởng huy động một đạo hồng quang cuồn cuộn tới tiếp nghênh chưởng phong kình địch.

Chưởng lực hai bên chạm nhau. Sầm chưởng phát nổ vang rền..

Song phương tấn động, rồi đứng sững như quả cổ sơn.

Sắc mặt ai nấy đều trầm nặng xuống.

Diệu Thủ Thiên Sư vô cùng sững sốt, không ngờ một chàng thiếu niên tuổi vừa hai mươi mà nội lực võ công thâm hậu dường ấy.

Chí Tôn cũng rúng tận đáy lòng, nhìn quái lão không hề chớp mắt.

Sau ba năm vắng bóng giang hồ, lần tái hiện nầy, chàng gặp phải nhiều quái thủ võ công thâm qui kiến sâu, bất giác, lòng chàng bâng khuâng lên.

Từ Bạch Phát Ma Cơ, đến Cổ Độc Thánh Quân và Diệu Thủ Thiên Sư, nội lực huyền thông vũ trụ, chưởng pháp tối thượng Giang hồ, chàng chưa thể hạ nổi các nhân vật thần quái trong truyện thuyết nầy.

Ngày chàng luyện được năm luồng quái chưởng Ô Mộc Bão Lực, hi vọng sẽ trở thành vô địch võ lâm, mang huyết hận đi phục thù cho Sư phụ, nào ngờ chưa thực hành chí nguyện, thì bộ mặt giang hồ đột nhiên biến đổi.

Các biệt quái tuyệt tích vũ lâm năm mươi năm về trước bỗng xuất hiện thình linh làm đảo lộn tất cả.

Quần ma dị quái cũng lần lượt lộ diện với công lực cao thâm ngoài tưởng tượng, khiến cho bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch phải vỡ mặt, tan hồn.

Chí Tôn liền nghĩ : nếu chẳng may sau nầy một số trong vũ lâm thật kỳ liên kết cùng bọn Kinh Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà, Quỉ Nạp Mộc Thông, thì dù cho thần thủ chàng đã bất phàm, nhưng con đường phục hận quả mịt mờ viễn ảnh.

Trong lúc, Diệu Thủ Thiên Sư đã gầm hỏi :

— Tiểu tử, ngươi là gì của lão Nam Tà ?

Chí Tôn giật mình, buông thõng :

— Một sư giả !

Đột nhiên, Diệu Thủ Thiên Sư trỏ lên cười quái gở :

— Ha ha... Lão phu hiện đang tìm kiếm người tông phái của Nam Tà, chẳng dè lại gặp ngươi tại đây, quả trời chẳng phụ lòng người.

— Lão tiền bối tìm người tông phái Nam Tà để làm gì ?

— Ngươi hãy báo với Lạc Bá Đào một lần nữa, đêm mai cũng vào giờ nầy, hắn đừng nên vắng mặt, lão phu với hắn giải quyết dứt khoát oán thù.

Bất giác, Chí Tôn sững sờ lên. Chàng nặng trầm hỏi :

— Lão tiền bối cùng Lạc Bá Đào có cừu oán gì đây ?

— Ngươi cứ bảo Lạc Bá Đào như lời lão phu vừa nói, nếu hắn vắng mặt, thì ngươi phải thay hắn đền tội ác.

Biết Diệu Thủ Thiên Sư chưa hiểu rõ nội tình giữa Nam Tà và Lạc Bá Đào, Chí Tôn nói lớn :

— Nhưng lão tiền bối chưa rõ... Lạc Bá Đào đã phản bội Nam Tà, chẳng còn liên hệ gì tới lão tiền bối ấy nữa cả.

Thế nhưng câu nói của Chí Tôn chưa lọt vào tai của Diệu Thủ Thiên Sư, thì lão ta đã quát :

— Ta kỳ hạn cho ngươi nội nhật phải tìm cho được Lạc Bá Đào thông báo lại. Hẹn tái kiến đêm mai !

Vừa chấm dứt câu nói, Diệu Thủ Thiên Sư đã bắn mình ngoài năm trượng xuyên qua tòa chính điện như điện chớp.

Chí Tôn quát to :

— Lão tiền bối hãy dừng lại !

Nhưng lúc ấy Diệu Thủ Thiên Sư đã biến mất ra ngoài ngõi cổ tự.

Chí Tôn vội vàng phóng theo hướng Diệu Thủ Thiên Sư.

Chàng đuổi thật gấp sau lưng Quái lão.

Trải qua hai mươi dặm đường vẫn chưa thấy tăm dạng Diệu Thủ Thiên Sư đâu cả, Chí Tôn ngưng thân hình lại, chàng biết có theo nữa cũng chỉ hoài công thôi.

Dù sao, Diệu Thủ Thiên Sư cũng là một đại kỳ nhân trong vũ

http://tieulun.hopto.org

làm thất tuyệt, danh trấn giang hồ ngoài năm mươi năm về trước, thân thủ thần qui kiếm sầu, lão ta đã dốc lòng chạy trốn, chàng không làm sao bắt kịp.

Tưởng đến những chuyện xảy ra trong đêm, Chí Tôn vô cùng cảm khái, cuộc hành trình của chàng hoài bão một bầu nhiệt vọng sắp tựu thành, rồi lại thất bại hoàn toàn.

Nguồn hi vọng lúc đến vị thần Y Tư mã Hoàng Khản cầu Hoàn Hồn Đơn để giải cứu cho Hải Âu Quái Khách, một đại ân nhân, nhưng khi tới nơi thì linh được đã bị đánh cắp, ước vọng biến thành ảo mộng

Kế đó, chàng gặp Cổ Độc Thánh Quân, ngờ đâu mục đích chiếm được mấy viên linh đơn trên mình lão, chẳng ngờ việc đã không thành, lại còn trúng nhằm kỳ độc Đoạn Trường Đơn suýt nữa đã bỏ mình.

Nhờ nội khí Lượng cực châu ngươn dồn kỳ độc vào huyệt thứ tám, chàng còn kéo dài được sự sống thêm ba ngày trước khi rã tan thành máu mà chết.

Biết trong thời gian ngắn ngủi ấy chàng có thực hiện được việc lùng tìm Cổ Độc Thánh Quân chiếm đoạt Hoàn hồn Đơn chăng ?

Hay rồi đây chàng đành ôm hận dưới năm mộ ngàn thu, trong khi còn bao nhiêu sứ mệnh chống chất chưa tựu thành !

Sư cừu còn đó, thân thề vẫn mơ hồ, đường tình thăm thẳm mịt mù, người yêu sống chết chưa hiểu ra sao thêm vào sứ mạng của vị đại ân nhân Nam Tà giao phó quản nặng bên vai và Hải Âu Quái Khách đêm ngày mong đợi chàng trở lại giải thoát ra khỏi ngục tù.

Bây giờ tất cả đều vô vọng, chính bản thân chàng ngày mai nầy chưa hiểu sẽ ra sao.

Bất giác, Chí Tôn buông tiếng thở dài. Chàng chép miệng :

— Chẳng qua tất cả đều do số hệ !

Nhưng bản tính vốn là một chàng trai kiên cường, quật khởi đột nhiên hùng khí trào sôi trong huyết quản của Chí Tôn. Chàng không thể nhường bước trước định mệnh nghịch cảnh được, chàng nhất định phải phấn đấu cho tới cùng.

Ý niệm của Chí Tôn do đó lại chuyển qua Diệu Thủ Thiên Sư, hồi nhớ những sự tình đã trải qua tại ngôi cổ tự

Chàng hết sức thắc mắc trong lòng ; không hiểu lời nói Quái

lão lúc nãy có đáng sự thật không ? Trên mình lão quả nhiên không có linh được Hoàn Hồn Đơn như đã nói, hay chỉ là một cuộc đi đến đánh lừa ghê gớm ?

Đã là một liệt quái, một trong bảy nhân vật truyền thuyết giang hồ, lại giỏi về tài đánh cắp, thân thủ tà ảo đó như bóng ma tàng hình tại sao linh đơn đang ở trong mình lại bị biến mất đi ?

Bàn tay vô hình nào đã thò vào lấy được mười hoàn linh đơn trong mình lão ?

Nếu quả thật có kẻ đánh cắp được hoàn linh đơn trong mình Diệu Thủ Thiên Sư, thì thân thủ nhân vật ấy đã huyền thông vũ trụ, giang hồ hiện nay chưa hẳn có tay kình địch.

Chàng muốn tìm Diệu Thủ Thiên Sư hỏi danh hiệu kẻ đánh cắp mười viên Hoàn Hồn Đơn, nhưng hiện giờ biết lão ta tìm chạy hướng nào mà gặp lại.

Rốt cuộc Chí Tôn đành hi vọng vào đêm mai tại ngôi cổ tự, tái ngộ Diệu Thủ Thiên Sư rồi sẽ hay.

Chàng rất nóng lòng hội diện Lạc Bá Đào để quật hẳn ngã mặt tràng lột trần bộ mặt thật xem hắn là ai, có liên hệ gì đến những kẻ thù trước kia của chàng chăng.

Chí Tôn nhắc mình đi không định hướng, chàng mong sao qua hết một ngày, qua đến đêm mai quay lại ngôi cổ tự tái ngộ Diệu Thủ Thiên Sư, đồng thời, đối diện cùng Lạc Bá Đào, một kẻ thù trong bóng tối đáng ghê sợ.

Màn đêm lũi đến !

Bình minh lố dạng đằng đông.

Vầng thái dương từ lên như viên hồng ngọc rạng chân trời trải trên vạn vật, cỏ cây một sắc thái thanh bình.

Từng làn gió rừng nhẹ lướt qua, gieo mát rợi cả tâm hồn.

Chí Tôn cứ đi mãi, trí óc triền miên theo đuổi ý nghĩ viển vông.

Chàng lo ngại đêm mai gặp Lạc Bá Đào, không biết có thủ thắng nổi kình địch hay đành ôm hận thiên thu.

Theo lời Nam Tà, thì võ công của Lạc Bá Đào quỉ thần khôn đo lường nổi, một lần tại tuyệt mệnh cốc hắn đã cầm cự mấy chiêu với lão Tà, đồng thời, thân thủ thần ảo vô cùng, chỉ một cái lắc mình đã bắn xa trăm trượng, con mắt phàm không thể nhận qua, thật đáng ngại cho chàng.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù trong hiện tại Chí Tôn đã thụ truyền thêm ba ngón võ công tối thượng Phục Ma Thần Công, Huyết Ảnh Lôi Đình và Xích Ma Hoàn, hợp cùng các ngọn chưởng phong tuyệt thế :

Càng Ngươn Chân Cang
Lưỡng Cực Chân Ngươn
Lôi Kinh Thiên Địa
Lập Chưởng Đổ Long
Thu Phong Lạc Điệp
Nộ Hải Dương Ba
Càng Khôn Thần Công

Thêm vào cây Tàn Chi Quái Đao, món võ khí độc nhất giang hồ nhưng không biết có đương đầu nổi với Lạc Bá Đào hay không.

Ngày trước đánh nhau với Liệt Dương Quái Lão, Nhất Xú Ưng Bất Đan, Âm Ma Giáo Chủ, chàng ngỡ đó là những tay tột đỉnh, không ngờ giờ đây võ công của Lạc Bá Đào càng đáng khiếp hơn nhiều.

Tạ Thần Chữ Giang, nhân vật thần kỳ một trăm năm về trước, chủ nhân mảnh Ô Mộc Bảo Lục, cùng Nam Tà, Bắc Độc Lão Ma, Tang Môn Thần, Cổ Độc Thánh Quân, Diệu Thủ Thiên Sư và Phù Bình Quái Lão các nhân vật vũ lâm thất kỳ, danh trấn năm mươi năm về sau, chưa biết võ công ai hơn, ai kém.

Công lực Lạc Bá Đào lại chẳng kém Nam Tà, thật là ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Nếu quả thật khi giao đấu với Lạc Bá Đào thì triển hết những đường chiêu tuyệt thế mà không quật ngã nổi, thì viễn ảnh bão hận cho Sư Môn, hãy còn mù mịt, chưa hiểu ngày nào thành đạt được.

Trước kia hy vọng vào năm đường chiêu tối thượng Ô Mộc Bảo Lục bao nhiêu, bây giờ càng tuyệt vọng bấy nhiêu.

Lại nữa, hiện tại chưa biết bảo vật Ô Mộc Bảo Lục đã lọt vào tay đại ác ma nào, nếu bọn chúng luyện thành năm chưởng pháp giống như chàng, thì giang hồ rồi đây có thể đã tới hồi mạt nhật.

Chỉ nội cây Tàn Chi Quái Đao của nhân vật nào đó xuất hiện trên giang hồ giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ám hại Hải Âu Quái Khách, rồi mới đây mở cuộc vận sát tại gia trang của Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, cũng đủ khiến cho Chí Tôn rối loạn trong

lòng rồi, huống nữa, còn nhiều sự tình đột ngột khác diễn ra, một mình chàng làm sao đương đầu nổi.

Ba năm về trước bọn Nhị Bang, Nhất hội và Âm Ma Giáo tuy nguy hiểm, nhưng so với cuộc diện ngày nay còn không khiếp gấp trăm ngàn lần hơn, tên ma đầu Lạc Bá Đào ngoài võ công vô thượng lại còn thiên biến vạn hóa, hành tung thần quỉ khôn lường, khó lòng hạ nổi.

Đầu óc Chí Tôn còn đang quay cuồng muôn ngàn ý nghĩ viển vông, chợt tai nghe một loạt rú kinh hoàng từ trong cánh rừng thưa thớt cách năm mươi trượng đưa tới.

Chí Tôn dừng lại tự nhủ :

— Lạ thật ! đương nhiên có tiếng kêu thê thảm, hay là...

Trong lúc, loạt tiếng rên la lại nổi lên...

Không đợi nghĩ ngợi thêm, Chí Tôn bắn mình về phía đó,

Nhưng giọng kêu chợt im lặng đi.

Chí Tôn rảo tìm một hồi lâu chưa thấy gì. Chàng tiến tới cái hồ nước một màu xanh biếc, hai bên kỳ hoa dị thảo, xinh tốt lạ lùng.

Những cây tùng rậm tàng che rợp mặt hồ, chung quanh cỏ mọc xanh rì như viền lớp thảm màu nhung.

Cảnh sắc xinh đẹp tuyệt vời !

Chí Tôn đang ngơ ngác trước cảnh thực hư, bỗng nhận ra một một người nằm bên mé hồ.

Chàng lẹ làng xẻ mình tới, thấy đó là một lão nhân trạc ngoài trăm tuổi, râu tóc bạc như mây, đang gục trên vũng máu đào, thân hình nằm ngửa chiếc đầu nghiêng về phía mặt hồ chưa có thể nhận ra là ai.

Trên ngực lão nhân có một vết chưởng bằng máu ăn sâu vào trái tim.

Chí Tôn đã phải kêu lên :

— Huyết Ảnh Lôi Đình !

Nghe tiếng động, lão nhân lắc chiếc đầu, day lại.

Bất giác, Chí Tôn rúng tận đáy lòng khi nhận ra lão nhân không ai khác hơn là Thần Y Tư Mã Tư Hoàng.

Trong lúc, Thần Y Tư Mã Hoàng gượng gạo thò tay vào lòng lấy ra một cái bầu đỏ, trút lấy linh đơn bỏ vào mồm...

Chí Tôn hỏi to :

http://tieulun.hopto.org

— Lão tiền bối sao lại thế này ? Ai đã tạo ra thảm cảnh ?

Lần lần tinh thần Thần Y Tư Mã Hoàng tỉnh táo trở lại, đưa hai luồng mắt dịu ngắm ánh sáng nhìn Chí Tôn, khe khẽ gật đầu :

— Dương thiếu hiệp đấy à ! thật là trời chẳng phụ lòng người, nếu không, lão phu đành mai hận ngàn thu rồi.

Chí Tôn cuối xuống đỡ Thần Y Tư Mã Hoàng dậy :

— Bây giờ, lão tiền bối có cần truyền chân khí không ?

— Không cần lắm, viên linh đơn vừa rồi có thể kéo thêm mạng sống một thời gian ngắn ngũi, hơn nữa có truyền nhận khí cũng chẳng ích gì.

— Nếu thế, để văn sinh đem lão tiền bối nằm nơi bằng phẳng rồi sẽ hay.

Vừa nói, Chí Tôn vừa mang Thần Y Tư Ma Hoàng đến đặt nằm trên thảm cỏ xanh.

Xong xuôi chàng trầm giọng hỏi :

— Lão tiền bối, sự tình xảy ra như thế nào ? ai đã quật trọng thương lão tiền bối ?

Thần Y Tư Mã Hoàng thở phều phào :

— Cả thảy có hai người, hợp lực quật thương lão phu.

— Hai người ấy là ai ?

— Một là Cổ Độc Thánh Quân :

— Còn người thứ hai ?

— Lạc Bá Đào !

— Lạc Bá Đào ?

— Chính hắn chẳng sai.

Trầm đi một lúc vì khích động mãnh liệt, Chí Tôn mới hỏi :

— Lão tiền bối, dung mạo tên ác ma Lạc Bá Đào như thế nào ?

— Mồm to, mắt lộ, gương mặt cực kỳ hiểm ác.

Đột nhiên, Chí Tôn nhớ những lời của Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ trước khi thọ hại dưới cây Tàn Chi Quái Đao của kẻ bí mật cũng từng báo như thế, chàng thầm nhủ :

— Quả thật Lạc Bá Đào chỉ là một tên giả dạng, Chủ nhân lệnh xé xác hành ác giang hồ trút tội cho ta.

Nhưng hắn là ai đây ?

Chàng ngừng đi một chặp lại hỏi :

— Trước kia giữa lão tiền bối cùng Lạc Bá Đào có mối thù hận gì chăng ?

Thần Y Tư Mã Hoàng di chuyển chiếc đầu một cách mệt nhọc :

— Lão phu với Lạc Bá Đào chưa hề quen biết, làm gì có sự thù hận được.

Chí Tôn kinh dị tột độ .

— Lão tiền bối bảo không có oán thù, nhưng tại sao Lạc Bá Đào và Cổ Độc Thánh Quân lại hạ độc thủ ?

Giọng nói của Thần Y vô cùng thê thảm :

Than ôi ! cũng vì lão phu mới vừa phát giác một cây Bách Kỳ Trân mà tên cuồng ma Lạc Bá Đào quyết giết ta để chiếm lấy.

Thù khí của Chí Tôn bốc đầy trên gương mặt :

— Sự công dụng cây Bách Kỳ Trân như thế nào, mà tên ác đạo Lạc Bá Đào và lão độc vật lại hành thủ bạo tàn như thế hở lão tiền bối ?

— Loại linh thảo nầy là một món vật vô cùng qui giá của võ lâm, vì chẳng những trị bá độc, mà còn giúp cho người tăng gia công lực nữa, thật là ngàn năm không tìm được một lần.

Sau lúc tiểu tử ra đi không bao lâu, lão phu theo lời đã nói trước bỗ cánh rừng già, đến đây vừa phát giác được Bách Kỳ Trân, định cắt kỹ, thì không ngờ tên cuồng ma Lạc Bá Đào cùng đi với lão độc vật đột ngột xuất hiện...

Nói đến đây, Thần Y Tư Mã Hoàng ngất người đi.

Chí Tôn hốt hoảng trút bầu đỏ lấy một hoàn linh đơn bỏ vào miệng lão nhân, chặp sau mới lần lần tỉnh lại.

Chàng vô cùng hoan hỉ :

— Rồi sau đó sự tình diễn biến ra sao hở lão tiền bối ?

— Lạc Bá Đào buộc lão phải giao cây Bách Kỳ Trân cho hắn, nhưng ta nhất định cự tuyệt, nên bị hắn và Cổ Độc Thánh Quân vây đánh trọng thương, chiếm lấy linh thảo, rồi sau đó bỏ đi...

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn trầm nặng xuống, chàng không ngừng khích động trước sự trạng xảy ra, hai mắt nhìn Thần Y Mã Hoàng không hề chớp.

Thần Y Tư Mã Hoàng nằm thở một hồi, thều thào bảo :

— Dương thiếu hiệp, lão phu có một chuyện cảm thấy rất bơ vơ, chỉ mong chờ người giúp sức, chẳng hiểu thế nào ?

— Lão tiền bối cứ chỉ giáo. Hay bây giờ văn sinh đưa lão tiền bối đến một nơi khác lo việc cứu chữa rồi sẽ liệu sau.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói của Thần Y Tư Mã Hoằng trở nên thê thảm :

— Chuyện ấy khỏi phải phiền đến thiếu hiệp. ở đây cảnh vật tươi tốt, rất tiện cho lão phu an giấc ngàn thu.

Chí Tôn biến hẳn thần sắc :

— Lão tiền bối...

— Đây là sự thật, lúc này lão phu đã bị Huyết Ảnh Lôi Đình của Lạc Bá Đào, lại còn trúng nhằm độc chưởng Đoạn Trường Đơn của Cổ Độc Thánh Quân, thương tích vô cùng trầm trọng. toàn nhờ linh đơn cấm chân khí mới kéo dài được sinh tồn, nếu thần dược hết trong bầu, thì mạng ta cũng theo đó mà chấm dứt.

Chí Tôn xúc động cả tâm hồn :

— Lão tiền bối xưa nay vốn huyền thông y thuật, có thể cải tử hồi sinh, chẳng lẽ với bịnh tình này không có phương cách nào cứu vãn được hay sao ?

Xin lão tiền bối chỉ giáo, vãn sinh hết sức ra công tìm kiếm linh thảo mang về đây.

Giọng nói của Thần Y Tư Mã Hoằng càng thâm đạm hơn nhiều :

— Linh được chỉ chữa trị được người chưa tới số chết. Còn Phật độ người đó đã có duyên căn. Nay lão phu tự biết trong mình tâm can đứt đoạn, huyệt mạch bể tắt chia lìa, căn bản dù có tiên đơn cũng không trị nổi. Tiểu tử có muốn cứu ta cũng chỉ hoài công.

Chí Tôn Hoằng hốt lên :

— Thưa lão tiền bối, nếu nói như thế, chẳng đã tuyệt vọng hay sao ?

— Đúng như vậy, trong hiện tình, lão phu chỉ còn có cách nằm đây chờ đến giờ phút bước vào cõi chết mà thôi.

Tới đây sức thuốc trong vực đan điền của Thần Y Tư Mã Hoằng gần qua hết, bịnh tình chuyển sang trầm trọng, có vẻ hấp hối.

Chí Tôn chộp lấy bầu linh đơn, nói thật mau :

— Sức linh đơn đã sắp tan trong cơ thể, xin lão tiền bối hãy mau uống vào một viên khác.

Thần Y Tư Mã Hoằng trì nặng lắc lư chiếc đầu :

— Khỏi cần thêm nữa tốn linh đơn vô ích, rốt cuộc lão phu cũng không thoát khỏi tử thần, thiếu hiệp hãy cất lấy để tế độ cho kẻ khác. Trước khi lìa bỏ cõi trần gặp được người tó niềm tâm huyết cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Hiện giờ bọn Lạc Bá Đào chạy không xa lắm, nếu đuổi kịp chúng,

cứ xử theo luật công bình của võ lâm, lão phu dù chết cũng ngậm cười nơi chín suối.

Chữ suối chưa kịp dứt, tự khắc chân khí của vị Thần Y đã ngưng đi, hai mắt từ từ nhắm lại :

Chí Tôn hốt hoảng kêu to :

— Lão tiền bối...

Chàng bắt tay vào huyết mạch của vị Thần Y, thì thấy đã ngưng tuyệt từ lâu, da thịt bắt đầu thấy lạnh.

Sững sốt cả tâm hồn một chặp lâu, Chí Tôn buông tay Thần Y Tư Mã Hoằng ra, dòng thương cảm trào lên khóe mắt của chàng.

Cách đây ba năm về trước, Chí Tôn từng chứng kiến cái chết của Thần Y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân tại cánh rừng trúc nọ, do bọn Âm Ma Giáo chủ gây ra, và thù ấy chàng đã trả, giờ đây, chàng lại gặp một Thần Y cũng cảnh ngộ tương tự như thế, nhưng hung thủ công lực quỉ thần vô lượng hành thủ tàn ác, hiểm độc gấp trăm ngàn lần.

Thần hình Chí Tôn rúng động một chặp rồi ngưng đi. Chợt nhớ đến những lời sau cùng của vị Thần Y, chàng rít hận thù :

— Lấy oán thù trả lại oán thù sẽ là muôn đời mó chôn thù oán nhưng đối với bọn ma đầu độc ác này, nếu không giải quyết bằng vũ lực, thì nhất định chẳng còn một con đường nào khác.

Thần Y Lão tiền bối, hãy ngậm hờn chờ vãn sinh nơi chốn u minh, trước sau gì ta cũng vầy máu ác đạo rửa hận cho người.

Hùng khí theo câu khẩn nguyện của Chí Tôn bốc lên gương mặt chàng lăm lăm :

— Theo lời Thần Y hiện giờ bọn Lạc Bá Đào chạy chưa được bao xa, vậy ta hãy vận dụng khinh công thần tốc rồi sau đó tùy xử liệu.

Chấm dứt ý niệm, Chí Tôn vội vàng bẻ xốc cái xác chết Thần Y Tư Mã Hoằng giấu vào hốc đá, rồi phóng đi như bay...

Chí Tôn thi triển thân pháp tột độ chạy in vệt khói mờ về phía Bắc...

Coảng mày chốc đã có tới ba mươi dặm đường nhưng vẫn chưa trông thấy tăm dạng của Lạc Bá Đào và Cổ Độc Thánh Quân.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn dừng lại ngơ ngác một hồi rồi lại nhằm hướng cánh rừng trước mặt tiến tới.

Cặp kỳ quang chàng luôn luôn quét nhìn khắp nơi xem có gì lạ chăng, đồng thời thính lực cũng vận tinh vi nghe lắng tiếng động.

Trải thêm mười dặm đường tới khu rừng đầy ma thiêng, cổ độc, chợt Chí Tôn nghe tiếng quát tháo chấn động bốn phía.

Hiểu ngay đang có một trận giao đấu diễn ra đâu đây, Chí Tôn khinh công tà ảo bắn tới mau như luồng điện chớp.

Chỉ nội trong nháy mắt đã tới một ngọn khe uốn quanh co, nước xanh rờn tận đáy, Chí Tôn phát giác tiếng la hét càng rõ dần từ phía bên kia vọng sang.

Trước mặt chàng hiện ra một sân cỏ bằng phẳng, chung quanh có nhiều cây bá tùng che tàng rậm rạp.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

CHỦ NHÂN LỆNH XÉ XÁC GIẢ HIỆU

TRÊN sân cỏ có mười mấy cao thủ đang quấy quần bốc đấu, bóng chưởng đầy trời, chưởng ấm chớp động tợ trăm ngàn tiếng sấm.

Họ có vẻ tử đấu với nhau, trận chiến đã lâm vào khốc liệt.

Còn cách sân cỏ chừng ba trượng, Chí Tôn đã nhận đó là mười hai vị cao thủ đang vây đánh một gã thiếu niên, nhưng vì quay mặt phía khác, nên chàng chưa thể nhận rõ đó là ai.

Chỉ có mười hai tên cao thủ, Chí Tôn nhìn kỹ thấy trên vuông lụa đen bịt mặt mỗi người đều có mang dấu hiệu Hải Âu, bất giác chàng kêu khẽ :

— Ồ, Hải Âu Sứ Giả !

Còn hai vị kia mặt áo đạo nhân, râu dài tới bụng, bốn luồng ánh tợ điện chớp, công lực siêu kỳ, chưởng phong triển ra nặng nề như núi lở, hợp cùng mười vị sứ giả, võ công vượt hơn ba năm về trước mấy bậc.

Mười hai cao thủ vây đánh chưa hạ nổi gã thiếu niên, trái lại có nhiều người bị chưởng lực quật nhằm, mồm phun máu đào, lần đào lui ra.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ chưa cần hiện diện tại tràng, Chí Tôn dùng thần pháp Di Ảnh Kỳ Hình ẩn mình vào ngọn tòng cao, đưa mắt nhìn xuống.

Ngay lúc gã thiếu niên vừa quay mặt lại, bất giác Chí Tôn rúng động cả toàn thân, suýt hét thành tiếng :

— Tặc tử, ngươi muốn chết !

Thì ra, gã thiếu niên đang bỏn đấu với mười vị Sứ giả Hải Âu và hai lão nhân giống hệt Chí Tôn như hai giọt nước.

Ngọn lửa căm hờn tự nhiên bốc cháy cao ngàn trượng, Chí Tôn vừa định phóng xuống tràng, chợt thấy gã thiếu niên đã thi triển một luồng hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình quật nhằm hai vị Sứ giả mang vết trọng thương bắn ra ngoài.

Còn lại tám vị Sứ Giả và hai vị lão nhân nổi cơn thịnh nộ đồng thanh quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, bọn ta thà chết sống với ngươi.

Gã thiếu niên cười quái gở :

— Ha ha... Bản Lệnh Chủ bảo có sai đâu, hễ nghịch lại ý ta thì phải chết, thằng quái già Hải Âu Quái Khách công lực cao thâm đến thế, lại thêm nội khí « Kim Cang Khí Công » hộ thân vậy mà còn phải vùi thây dưới lòng huyệt mộ thay, huống là bọn ngươi, vô công sao dám đương đầu cùng ta cho oan mạng.

Vị Sứ Giả cao niên xé mình tới quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi chỉ là một tên phản bội, vô ơn ngày trước, Sư Phụ ta đã hết lòng cứu trợ cho ngươi, lại mang chỗ tuyệt học của mình truyền dạy cho võ công, chẳng ngờ ngươi quả lòng lang, dạ sói, trở lại giết chết đại ân nhân của mình. Hận thù sâu tợ bể, bọn ta nhất định lấy máu ngươi mà rửa oán cừu.

— Ha ha... Luật tuần hoàn của vũ lâm là thế, nếu không dẫm trên xác chết của kẻ khác, thì làm sao có thể trở thành kỳ nhân thiên hạ ? Các ngươi bất quá chỉ là những tên đầy tớ trung thành thiện cẩn, làm sao biết được đại chí của Tiểu gia.

Biết điều hãy tháo lui ngay, bằng trái nghịch thây phơi trên mộ tràng nầy đây.

Bọn Sứ Giả Hải Âu đồng thanh quát :

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma nầy !

Liền đó, mười sáu luồng chưởng phong từ nhiều phương vị khác nhau ào tới gã thiếu niên, thế mạnh có thể đẩy sập cả ngọn đồi.

Gã thiếu niên cười quái gở :

— Các ngươi tới số cả rồi !

Song chưởng gã giơ lên bằng ngực, cuồn cuộn đưa ra hai luồng kình đạo màu máu, đón nghênh mười sáu luồng chưởng phong của bọn sứ giả...

Chí Tôn hết thảm :

— Huyết Ảnh Lôi Đình ! Tên tặc tử nầy chính là ai ?

Một loạt sầm chưởng nổ tợ trời gầm.

Cùng lúc, có mấy tiếng rú thảm khốc...

Thêm hai vị Sứ Giả Hải Âu mang trọng thương huyết đạo lão đảo ra ngoài.

Trong khi gã thiếu niên hãy còn đứng vững như cột đồng, sắc mặt chẳng hề biến đổi.

Hai vị Trưởng lão thấy thế xé mình tới, mỗi người đưa ra một chưởng hết sức quái dị.

Nhưng cặp mắt thiếu niên sáng tợ điện chớp, gã quét ngang một đạo hồng quang đánh tan hai luồng âm khí trong vô hình.

Hai vị Trưởng lão khiếp đảm nhìn gã thiếu niên chòng chọc.

Gã thiếu niên từ từ giơ song chưởng lên khỏi đỉnh trung, cười am hiểm.

— Các ngươi phải chết !

Trước sự tình diễn biến vô cùng kỳ hoặc đó, Chí Tôn phẫn nộ phóng ngay xuống giữa tràng, đứng sững như pho tượng thiên thần.

Sự xuất hiện đột ngột của Chí Tôn khiến quần hùng đều ngừng lại đón những luồng xạ nhãn rực ngời công lực về phía chàng.

Bất giác mọi người đồng hét :

— Ồ, sao lạ thế !

Gã thiếu niên nhận được Chí Tôn, chợt thấy rúng động cả thân hình, nhưng sau đó xẹt lại trước mặt kình địch quát :

— Tiểu tử ngươi là ai đấy ?

Chí Tôn nặng trầm hét :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Gã thiếu niên thịnh nộ quát to :

— Láo ! ngươi đã dám to gan giả mạo danh hiệu Bản Lệnh Chủ thì phải chết !

Ngọn lửa căm thù cháy lên ngùn ngụt, Chí Tôn phất động hữu chưởng :

http://tieulun.hopto.org

— Tên cuồng ma, Bản Lệnh Chủ nhất định lột bộ mặt Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của ngươi để biết đâu là hư thực.

— Ha ha.. kẻ giả mạo đừng khoe khoang mồm mép, ta đang tìm ngươi thì lại gặp, quả nhiên trời chẳng phụ lòng người.

Ta thề sẽ lột da mặt ngươi, coi thử tên ác ma nào đây.

Những lời đối đáp giữa hai Chủ Nhân Lệnh Xé Xác làm cho bọn Sứ Giả Hải Âu và hai vị trưởng lão đông ngơ ngác lên, hết nhìn Chí Tôn đến nhìn gã thiếu niên, không hiểu đâu là chân giả.

Cả hai từ bộ mặt đến dáng điệu giống tạc nhau như đúc.

Chí Tôn căm tức đến rúng động cả thần hình, chàng hét to :

— Tiểu cuồng ma ngươi phải chết !

Cùng trong tiếng hét, hữu chưởng Chí Tôn giơ cao triển ngay đường chiêu Phục ma thần công mười phần công lực.

Quái lạ thay, gã thiếu niên cũng đưa ra một luồng kình đạo Phục Ma Thần Công chẳng kém sút Chí Tôn một chút nào cả...

Ai giả, ai thật Chủ Nhân Lệnh Xé Xác quả thật khó mà phân biệt.

Ngưng đi một chặp, Chí Tôn xé mình tới thét :

— Cuồng ma, ngươi chính thật là ai đây ?

Gã thiếu niên lạnh như quỉ mộ :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

— Câm mồm lại, có phải chính ngươi là Lạc Bá Đào giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! tha hồ hành ác giang hồ chăng ?

— Tiểu tử chớ hồn láo, Bản Lệnh chủ phải trị cái tội giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác của ngươi trước mặt quần hùng diệt trừ hiểm họa cho vũ lâm.

Máu hận cừu bốc ngược lên tận đỉnh đầu, Chí Tôn thầm nhủ :

— Hay ta thi triển đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa lột bộ mặt giả hiệu của hắn xem là ai cho biết.

Nghĩ dứt, Chí Tôn không nói thêm lời nào, hữu chưởng đủ mười hai phần công lực, đẩy ra một luồng kình khí Lôi Kinh Thiên Địa, nghe như có tiếng trời gầm tận chân mây.

Gã thiếu niên cười ghê rợn :

— Ngươi muốn chết !

Trong tiếng quát hắn đã huy động đơn chưởng thi triển một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa ào ào như núi lở.

Lại một tiếng nổ trần động cả trảng, Chí Tôn lắc động thân

mình ít cái hãi hùng hiện lên trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Trái lại, gã thiếu niên vẫn phương vị cũ, thần sắc chẳng hề thấy khích động chi cả.

Qua hai đường chiêu cao thấp phân biệt rõ ràng.

Công lực Chí Tôn còn kém sút hơn gã thiếu niên một bậc thật không thể nào ngờ được.

Trông thấy kình địch biết cả chiêu thức Lôi Kinh Thiên Địa, Chí Tôn không khỏi rúng tận đáy lòng. Chàng lẩm bẩm :

— Lạ thật ! Tên cuồng ma nầy là ai, sao lại biết đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa ?

Chợt nhớ cách đây ba năm về trước, trong lúc giao đấu cùng bọn Âm Ma Giáo Chủ, bổng bị Nam Hao Quái Tinh quật nhầm một độc chưởng tới xuống Tuyệt Mệnh Cốc, đánh mất quyển Huyết Hải Thâm Cừu vào Ô Mộc Bảo Lục, Chí Tôn phát sinh nghi ngờ.

Nhất định món bảo vật Ô Mộc Thần Công đã lọt vào tay ba tên đại ác ma và chắc chắn hiện nay chúng đã luyện thành năm chiêu thức tuyệt thế như chàng.

Gã thiếu niên nầy chắc phải có liên hệ đến bọn Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo chủ chứ không thể khác hơn được.

Nhưng gã là ai đây ? Có phải Lạc Bá Đào chăng ?

Cả trảng im phắc như vùng u mộ.

Mười vị Sứ Giả Hải Âu hết sức kinh hoàng.

Hai vị Trưởng lão rọi bốn luồng mắt tợ điện chớp nhìn hai Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Đột nhiên, giữa phút giây nặng trầm đó, một bóng nhỏ chó vận toàn đen từ xa phóng tới, băng ngang qua trảng rồi mất hút.

Quần hùng kinh dị trố mắt nhìn theo.

Bất giác, Chí Tôn kêu khẽ :

— Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân !

Bất giác, chiếc bóng vận y phục đen huyền đó, thình linh gã thiếu niên bắn mình theo, nhanh như luồng điện chớp.

Cái thân thủ thần ảo vô cùng.

Chí Tôn thét :

— Ngươi chạy đi đâu ?

Chàng định nhắc mình đuổi theo, nhưng cùng lúc ấy, mười hai vị cao thủ đồng thanh quát :

http://tieulun.hopto.org

— Dừng lại !

Mười hai luồng áp khí theo tiếng quát áp tới đè nặng trên đầu Chí Tôn, khiến chàng không thể thi triển khinh công được.

Chàng ngưng ngay thần hình, quét cặp kỳ quang ngang qua mười hai cao thủ biểu lộ một sự bực tức khôn tả.

Một trong hai trưởng lão xế mình lên trầm giọng hỏi :

— Tiểu tử ngươi là ai ? Chú Nhân Lệnh Xé Xác thật hay giả mạo ?

Chí Tôn bốc sôi bào khí :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác chính là văn sinh đây !

Mười hai vị Sứ Giả Hải Âu quát to :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Vị Trưởng lão dựng cặp lông mày bạc :

— Nợ máu phải đền bằng nợ máu, ngươi đã dám dùng thủ đoạn đê hèn giết chết Hải Âu Lão Huynh, thì lẽ nào lão phu dung tha ngươi được.

Liền theo câu nói, lão nhân huy ra một luồng áp khí nhằm đỉnh đầu Chí Tôn ép xuống.

Không thể phân trần, Chí Tôn lắc mình sang nữa trượng tránh thoát, chàng không muốn va chạm chưởng lực với vị Trưởng lão.

Đồng thời chàng hét to :

— Khoan đã !

Thế nhưng mười vị Sứ giả chẳng chịu ngưng tay, mỗi người quật một chưởng kình phong dậy đất trời.

Cùng lúc, hai vị Trưởng lão cũng từ vị trí khác nhau, đánh tréo vào hông Chí Tôn hai đường chiêu vô cùng hiểm ác.

Chí Tôn bốn phía đều thọ địch, tình thế cực kỳ nguy ngập, hơn nữa công lực của mười vị Sứ Giả Hải Âu ngày nay trông ra đã cao thâm hơn ba năm về trước mấy bực, lại thêm hai vị Trưởng lão trợ đấu, hùng liệt đáng khiếp.

Tới khi Chí Tôn phát giác thì không còn kịp nữa kình khí ào ào tới bên mình, chàng liền lập tức mặc niệm công sanh Luỡng Cực Chân Ngươn, vận khí từ vực đan điền phát ra hai thế trắng đỏ vô cùng huyền diệu, hứng trọn mười hai luồng chưởng phong vừa quật tới...

Bình bình...

Thân hình Chí Tôn lắc lư như con thuyền trên sóng.

Các đạo huyệt mạch chàn động đến chực trào ra.

Khí quản chàng đã thấy ngột ngạt vô cùng.

Ngược lại, mười vị Sứ Giả Hải Âu và hai vị Trưởng lão đều thảo lùi mấy bước vì huyền lực Luỡng Cực Chân Ngươn.

Giá một kẻ khác như Chí Tôn, hiện giờ đã biến thành tro bụi rồi.

Mười hai cao thủ hết sức hãi hùng trước ngón võ công thần quái và nội lực cao thâm tột độ của Chí Tôn.

Quần hùng ngưng đi một chập rồi quát :

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma đừng để cho chạy thoát !

Theo tiếng quát long trời, mười hai cao thủ đã tản ra nhiều phương vị song chưởng đề cao, kình khí ào ào tấn công Chí Tôn cùng một lúc.

Không còn kiên nhẫn thêm được nữa, Chí Tôn vận dụng công lực mười phần, tả chưởng phát động đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp, thanh phong dìu dịu từ mặt đất nổi lên, trong khi hữu chưởng quay vòng tròn cuồn cuộn tuôn ra đạo hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình nhuộm cả một vùng phạm vi năm trượng.

Từng loạt sấm chưởng nổ khô khan.

Mặt đất chuyển rung như đang hồi địa chấn.

Huyết phong lan ngập cả bầu trời.

Mười hai cao thủ bị trấn động đến có kẻ ửa ra máu mồm.

Chí Tôn chỉ lắc động thân mình vài cái rồi đứng yên.

Chàng nặng trầm quát :

— Ngừng tay lại, ta có vài điều cần nói.

Mười hai vị cao thủ đồng đứng nguyên, chưa động thủ.

Một trong hai vị Trưởng lão trố mắt xạ kỳ quang :

— Ngươi còn gì nữa hãy nói mau rồi đền tội ác ?

Chí Tôn nghiêm sắc mặt :

— Các hạ quả chắc vụ thảm sát Hải Âu Lão tiền bối do văn sinh tạo ra chăng ?

Vị Trưởng lão dựng chòm râu bạc :

— Còn gì nữa mà hòng chối cải. Cây Tàn Chi Quái Đao chưa đủ chứng minh à ?

— Các hạ có chính mắt trông thấy cái chết của Quái Khách do

http://tieulun.hopto.org

cây Tàn Chi Quái Đao bành hình hay chỉ nghe thuật lại mà thôi ?

Vị Trưởng lão lúng túng đáp :

— Tuy là nghe kể lại, nhưng đó là một sự hiển nhiên, tất cả giang hồ đều biết rõ.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn chiếu thẳng vào mặt Trưởng lão :

— Ai đã kể lại cái chết của Hải Âu lão tiền bối ?

— Hắc Y Sứ Giả !

— Ai đã bỏ xác Hải Âu lão tiền bối vào cỗ quan tài ?

— Hắc Y Sứ Giả, nhưng ngươi hỏi để làm gì ?

Hai luồng mắt Chí Tôn bỗng chớp ngời lên, trầm trọng hỏi :

— Các hạ tin đúng như thế à ?

— Hắc Y Sứ Giả chính là vị cao đồ thân tín nhất của lão huynh lời nói như sắt đá.

Chí Tôn bỗng trố lên cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Chỉ có thế mà các hạ và bọn giang hồ quả quyết văn sinh là thủ phạm hạ sát Hải Âu lão tiền bối à ?

— Đúng như vậy, chẳng những thế cây Tàn Chi Quái Đao lại vừa xuất hiện thảm sát cả gia trang Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, ngươi làm sao chối cãi được.

Chí Tôn cười to hơn, giọng cười chấn động chực xé tét cả màng tai quần hùng có mặt tại tràng, khiến ai nấy vô cùng khó chịu.

Chấm dứt trận cười, Chí Tôn dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Văn sinh có ba điều cần nói, các hạ hãy nghe cho kỹ !

— Ngươi cứ nói !

— Điều thứ nhất vừa rồi các hạ trông thấy đã có sự hiện diện Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo đấy chứ ?

— Lão phu đã thấy, nhưng biết đâu đó chẳng phải là một gian kế của ngươi, định đánh lừa mặt giang hồ chạy trốn tội ác của mình.

Chí Tôn căm giận :

— Các hạ hãy im đi, còn điều thứ hai, các hạ có biết dưới đáy huyệt của Hải Âu lão tiền bối là những gì không ?

— Là những gì ngươi hãy nói ?

— Một bộ hài cốt rã mục.

Vị Trưởng lão sửng sốt :

— Một bộ hài cốt rã mục, ngươi nói láo !

Trong lúc mười một vị cao thủ trẻ mắt vô cùng kinh hãi, những cặp mắt nửa tin nửa hoài nghi xạ thẳng vào mặt Chí Tôn.

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Nếu không tin, các hạ cứ về Hải Âu lệnh đường quật mộ xem thử thì rõ ngay. Còn điều thứ ba một điều hết sức hệ trọng

Vị trưởng lão trầm thinh :

— Ngươi cứ nói nốt ra xem ?

Giọng nói của Chí Tôn càng nặng trầm hơn :

— Các hạ có thể tin rằng Hải Âu lão tiền bối quả đã chết rồi không ?

Vị Trưởng lão trợn mắt :

— Đó là chuyện hiển nhiên tất cả giang hồ đều rõ, nhưng tại sao ngươi lại hỏi thế ?

Chí Tôn cười lên lạnh lẽo :

— Nhưng nếu sự thật như thế, các ngươi định thế nào ?

Lời nói của chàng chưa kịp dứt thì đã thấy ba chiếc bóng phóng xuống tràng.

Quần hùng đồng thảo lui lại trố mắt nhìn coi đó là ai.

Chí Tôn cũng quét cặp kỳ quang qua ba chiếc bóng.

Nhận kỹ ba chiếc bóng để hiện ra một người tuổi tác trung niên trên ngực mang dấu hiệu con chim Hải Âu màu đỏ chói thật to, để lộ bộ mặt tàng ẩn hung hiểm, âm độc, nhất là hai mắt chớp ngời như con ác xà, cùng đi với hai vị lão nhân áo nhà sư, có vẻ khắc khổ.

Một vị sứ giả Hải Âu xê mình tới :

— Kính mừng Hắc Y Đại huynh, cùng nhị vị sư thúc !

Chín vị sứ giả kia cũng đồng thanh cung nghinh ba người vừa đến.

Hai vị Trưởng lão hiện nét hoan hỉ trên gương mặt.

Thì ra, ba người cao thủ mới đáp xuống chính là Hắc Y Sứ Giả, cao đồ thân tín nhất của Hải Âu Quái Khách.

Còn hai lão nhân kia tên gọi Đồng Tăng Du Hiệp, Trường Mệnh Dã Tiên Sư đệ đồng môn của Quái Khách vắng mặt giang hồ đã lâu.

Quét cặp mắt quái dị ngang tràng một lượt, Hắc Y Sứ Giả dời sang Chí Tôn, thân hình thấy hơi khẽ khẽ rúng động.

Chí Tôn cũng chiếu cặp kỳ quang vào mặt Hắc Y Sứ Giả, như muốn soi thấu tâm địa của vị cao đồ Hải Âu Quái Khách.

Chàng thầm nhủ :

http://tieulun.hopto.org

— Lạ thật! Hắc Y Sứ Giả là ai? Theo ta biết ngày trước Hải Âu lão tiền bối có tất cả mười hai vị sứ giả, đã bị Quái Nạp Mộc Thông giết chết hai người, chỉ còn lại mười vị mà thôi.

Hắc Y Sứ Giả có thể là môn đồ của lão tiền bối thu nhận sau nầy.

Trong lúc Chí Tôn còn nghĩ ngợi, thì Đông Tăng Du Hiệp đã bất chợt chàng, xê mình tới quát:

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác lão phu thề một phen sống chết cùng ngươi.

Đơn chưởng lão nhân vừa định đưa ra, thì Chí Tôn đã thét:

— Khoan đã!

Đông Tăng Du Hiệp dừng tay lại:

— Ngươi còn lời gì trối trăn, hãy nói ra mau?

Chí Tôn nghiêm sắc mặt:

— Ta có mấy lời trầm tình cùng các hạ, nhưng trước hết người hãy gọi nhị vị lão nhân kể rõ những điều ta vừa nói.

Đông Tăng Du Hiệp day sang hai vị trưởng lão.

Một trong hai lão nhân bước đến khẽ thầm một hồi.

Chí Tôn đảo cặp kỳ quang qua phía Hắc Y Sứ Giả dò xét biến tượng trên gương mặt bằng.

Chàng thấy thân hình Hắc Y Sứ Giả rúng động lên, thần sắc biến đổi từng chặp.

Vị Trưởng lão dứt câu liền lui ra.

Gương mặt Đông Tăng Du Hiệp đã thấy trầm nặng xuống.

Lão nhân nhìn Chí Tôn một chặp lâu, nghiêm trọng hỏi:

— Tiểu Tử, ngươi bảo dưới đáy huyệt mộ của Hải Âu lão huynh chỉ là một bộ hài cốt?

Chí Tôn quả quyết:

— Quả đúng chẳng sai.

Chính mắt ngươi trông thấy hay chỉ nghe những lời đồn đãi?

— Chính ta đã quật mộ Hải Âu lão tiền bối trông thấy rõ ràng.

Đông Tăng Du Hiệp thịnh nộ quát:

— Nghiệt chướng, ngươi dám quật mộ Hải Âu lão huynh tội đáng phân thây làm trăm mảnh.

— Ngộ biến phải tùng quyền, ta buộc lòng phải hành động, nếu không, cũng có kẻ khác ra tay rồi.

— Kẻ ấy là ai?

— Huyền Mục Lão Nhân, sư đệ lão kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoàng.

Đông Tăng Du Hiệp trợn mắt:

— Tại sao Huyền Mục Lão Nhân hành động mờ ám như thế? Nhưng sao ngươi bảo chính tay ngươi quật mộ Hải Âu Lão Huynh?

— Vì Huyền Mục Lão Nhân toan quật mộ Hải Âu lão tiền bối, thì thình lình một chiếc bóng từ trong lùm cây phóng ra quật trọng thương rồi cả hai đuổi nhau mất dạng, do đó, phát sinh ra nghi ngờ cái chết của Hải Âu Quái Khách mà ra tay.

Sắc mặt Hắc Y Sứ Giả biến đổi mấy lần, thình thoảng đảo hai luồng xạ tuyến ghê rợn qua phía Chí Tôn.

Chí Tôn vờ như không chú ý, nhưng chàng thấy rõ tất cả những cử động của Hắc Y Sứ Giả.

Trường Mộng Dã Tiên im lặng chẳng nói gì, lão nhân có vẻ trầm tư.

Bầu không khí tại tràng khẩn trương lên.

Mười vị Sứ Giả Hải Âu có vẻ không tin lời nói của Chí Tôn.

Hai vị Trưởng lão đứng trấn vào một góc đợi chờ.

Ngưng đi một chặp, Đông Tăng Du Hiệp lại hỏi:

— Ngươi bảo Hải Âu lão huynh hãy còn sống à?

Chí Tôn gật đầu:

— Đúng như vậy!

Thân hình Hắc Y Sứ Giả thấy rúng động mấy cái.

Quần hùng đều xôn xao lên.

Đông Tăng Du Hiệp chiếu điệu hai luồng dị nhỡn:

— Chính tận mắt ngươi trông thấy Hải Âu lão huynh còn sống chăng?

— Chẳng những trông thấy mà ta còn tiếp chuyện với Hải Âu lão tiền bối khá lâu, được người cho biết một vài điều bí ẩn tại Hải Âu Lệnh Đường.

Cả tràng chấn động vì câu nói của Chí Tôn.

Nhưng quần hùng chưa tin lời nói của chàng là sự thật.

Cho đến đây giờ, Hắc Y Sứ Giả mới trầm giọng quát:

— Tiểu tử, mồm mép ngươi cũng chẳng vừa, nhưng ngươi đừng hòng lừa gạt bọn ta vô ích, rõ ràng trước giờ phút lâm chung Sư

http://tieulun.hopto.org

phụ ta đã trối trăng chính ngươi đã xuất hiện tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao hạ độc thủ, còn cải làm sao được.

Chí Tôn cười lên lạnh lẽo :

— Hắc Y Sứ Giả, ngươi quả thật là ai đấy ? Có liên hệ gì đến Lạc Bá Đào chăng ?

Câu hỏi của Chí Tôn khiến cho Hắc Y Sứ Giả rúng tận đáy lòng trong lúc quần hùng đều ngơ ngác chưa hiểu ra làm sao cả.

Hắc Y Sứ Giả trợn mắt hiểm độc :

— Tiểu Tử câm mồm lại, thủ đoạn ngươi kể ra thật hiểm độc, nhưng không thể qua mắt ta được đâu.

Đông Tăng Du Hiệp trầm giọng :

— Tiểu tử ngươi vừa bảo những gì ? Lạc Bá Đào là ai ?

— Là thiếu chủ Địa Linh Cung, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả mạo.

Quần hùng trố mắt nhìn Chí Tôn chẳng hé chớp.

Thần sắc Hắc Y Sứ Giả nặng nề như vùng u mộ.

Đông Tăng Du Hiệp tiếp :

— Lạc Bá Đào đã có oán thù gì với ngươi ?

— Đó là điều ta đang tìm khám phá, bởi vì theo một Quái nhân bảo lại, thì hắn thiên biến vạn hóa, hành tung thần qui khôn lường, chưa một ai thấy rõ bộ mặt thật của hắn, vì ta chưa hiểu hắn là ai, đã có oán cừu gì ngày trước.

— Thế tại sao ngươi quyết Lạc Bá Đào giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

— Vì một lần đến gia trang, Bát Kiểm Đạt ma Trương Mộ Kỳ ta đã từng chứng kiến gần sáu mươi cái xác chết của bọn cao thủ thấy đều bị cây Tàn Chi Quái Đao, bảo vật của ta hành hình, và chính lão tiền bối Trương Mộ Kỳ đã nhận lầm ta hành thủ...

— Rồi do đâu ngươi biết Lạc Bá Đào là hung thủ ?

— Do một dấu huyết chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình in sâu trên ngực một xác chết cao thủ Trương mộ gia trang mà ta đã khám ra điều nầy, và sau đó, lão tiền bối Bát Kiểm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ phát giác sự hiểu lầm đó...

— Bát Kiểm Đạt ma Trương Mộ Kỳ còn sống à ?

— Tiếc vì chỉ sau đó một lát, do một sự bất cẩn, lão tiền bối này lại bị Lạc Bá Đào hành thủ, ta phải đuổi theo hắn, nhưng không còn kịp nữa.

Cặp lông mày bạc lão dựng đứng lên.

— Tiểu tử theo ta được biết, thì Huyết Ảnh Lôi Đình là ngón võ công tối thượng của Nam Tà, nhưng tại sao ngươi lại bảo hung thủ là Lạc Bá Đào ?

— Vì tên ác đạo nầy chính là môn đồ phản bội của lão tiền bối ấy.

Đông Tăng Du Hiệp chưa kịp hỏi thêm lời nào, thì Hắc Y Sứ Giả đã quát tợ sấm :

— Nhị vị sư thúc có thể tin lời tên cuồng ma nầy sao ? hắn mồm mép quá nhiều là cố che đầu tội ác của mình đã hành thủ giang hồ đấy.

Chí Tôn xạ hai luồng kỳ quang vào mặt Hắc Y Sứ Giả :

— Chứ không phải trong Hải Âu Lệnh Đường có một kẻ bí mật âm thầm tiếp tay với bọn ác đạo mưu hại Hải Âu Lão tiền bối à ?

Hắc Y Sứ Giả phật hữu chưởng thịnh nộ :

— Câm mồm lại, ngươi bảo kẻ bí mật nào ?

Chí Tôn chẳng hề nao núng, cất giọng khiếp hồn :

— Kẻ bí mật đó chính là một môn đồ của Hải Âu lão tiền bối.

Sát khí bốc lên đầy mặt, Hắc Y Sứ Giả quát :

— Ngươi dám sỉ nhục đến anh em ta, thì phải chết.

Hắn toan đẩy chưởng ra, thì Đông Tăng Du Hiệp đã ngăn lại :

— Khoan đã để lão phu hỏi Hắc Y hiền điệc một điều.

Hắc Y Sứ Giả bực tức :

— Đông Tăng nhị Sư thúc cứ hỏi.

— Lúc khâm liệm Hải Âu Lão huynh vào quan tài, có phải chính tay của Hắc Y hiền điệc chăng ?

Vẻ lúng túng hiện lên vẻ mặt, nhưng Hắc Y Sứ Giả khẩu khan đáp :

— Đêm ấy, tiểu đồ có việc phải đi hành, đến khi trở về thì đâu đấy đã yên xong, Tiểu đồ chỉ có bổn phận an táng Sư Phụ mà thôi.

— Thế sau lúc nầy Hắc Y hiền điệc lại bảo Hải âu lão huynh trước giờ lâm chung tiết lộ Tiểu tử nầy cầm cây Tàn Chi Quái Đao ám hại người ?

— Lời trối trăng của Sư phụ Tiểu đồ do một người thân tín có mặt tại Hải Âu lệnh đường đêm ấy kể lại.

— Người thân tín ấy là ai ?

http://tieulun.hopto.org

Đưa cặp mắt tóc hai luồng sáng quát đi sang sứ giả số mười hai, Hắt Y Sứ Giả nói như quát :

— Chinh đệ thập nhị hiển điệc đã nghe lời trời trăn của Sư phụ đồng thời khắm liệm vào cỗ quan tài trước khi tiễu đồ về tới.

Tất cả những luồng mắt quần hùng đều dồn về vị Sứ Giả mang số mười hai biểu lộ vẻ kinh dị, vì thực ra trước kia mọi người chưa hiểu rõ điều bí ẩn nầy.

Chí Tôn nhìn vị Sứ Giả đó với tất cả nỗi hiếm nghi.

Đông Tăng Du Hiệp nghiêm trọng hỏi vị Sứ Giả số mười hai :

— Hiền điệc, có quả đúng như vậy không ?

Vị Sứ Giả số mười hai có vẻ bối rối, nhưng vì trên gương mặt đã trùm kín vuông vải đen, không thể nhận ra sự diễn biến. Hắn vội đáp :

— Thưa Sư thúc, sự tình quả đúng như lời Hắc Y sư huynh vừa bảo, chính Sư phụ chúng tiểu đồ trối trăng như thế.

Chí Tôn trợn mắt biểu lộ sự căm hờn.

Trong khi Hắc Y Sứ Giả đã cười ghê rợn :

— Ngươi đã dám to gan bôi lọ thanh danh bọn ta thì phải chết. Các đệ hãy tiến lên.

Chín vị Sứ Giả Hải Âu đồng quát :

— Hãy lấy máu hắn trả thù cho Sư Phụ !

Liền đó, mười luồng kình khí nặng như núi lở trùm chụp xuống đầu Chí Tôn.

Kèm theo, một đạo chưởng phong ầm ầm tợ sấm từ thủ trung Hắc Y Sứ Giả áp tới chàng thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn có miệng mà chẳng thốt được lời, thủ khí trào sôi trên gương mặt đẹp tuyệt thế. Chàng nặng trăm thét :

— Hắc Y Sứ Giả, ngươi phải chết !

Tả chưởng chàng huy động đường chiêu Nộ Hải Dương Ba sấm sét mờ trời, đồng lượt, hữu chưởng đẩy mạnh Huyết Ảnh Lôi Đình hồng quang cuồn cuộn...

Một loạt nổ như trời gầm.

Chín vị Sứ Giả Hải Âu thảo lùi liên ngoài hai trượng.

Hắc Y Sứ Giả cũng bị trấn động lắc lư thân hình mấy cái, cảm thấy hơi thở nặng nhọc khác thường.

Đông Tăng Du Hiệp quát to

— Tiểu tử, ngươi có liên hệ gì đến Nam Tà ? Ngón võ công

Huyết Ảnh Lôi Đình ai đã truyền thụ cho ngươi ?

Cả trăng đều xôn xao lên vì sự phát giác bất ngờ đó.

Một trong hai vị Trưởng lão rống lên :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi đừng hòng đánh lừa bọn ta được nữa.

Chí Tôn thầm trách sự nóng nẩy mất sáng suốt của mình, để lộ ra đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình đã lộn tình hình đang có chiều thắng lợi.

Bây giờ sự tình đã quá rõ rệt, làm sao có thể phản trăn được, mặc nhiên chàng đã tự nhận mình là môn đồ của Nam Tà, trong khi lúc nãy chàng đã bảo quần hùng, Lạc Bá Đào có liên hệ mật thiết đến lão đại kỳ nhân ấy.

Ngay lúc, Hắc Y Sứ Giả đã xé mình lên quát :

— Tiểu cuồng ma, bộ mặt giả hiệu của ngươi đã quá rõ ràng rồi, đừng mồm mép nữa vô ích. Hãy trông ngọn chưởng ta lấy mạng ngươi đây.

Dứt câu Hắc Y Sứ Giả đề cao song chưởng lên bằng ngực.

Quần hùng chực sẵn chờ đợi.

Một trận đấu kinh hồn sắp diễn ra.

Giữa phút giây trầm nặng đó, đột nhiên, Trường Mộng Dã Tiên bắn mình tới quát :

— Dừng tay lại !

Quần hùng dồn những luồng hung tuyến về phía Trường Mộng Dã Tiên, biểu lộ sự kinh dị vô tả.

Mọi người đều không hiểu tại sao Trường Mộng Dã Tiên ngăn cản trong giờ phút tận cùng nầy.

Đông Tăng Du Hiệp hỏi to :

— Trường mộng lão huynh định chỉ giáo điều gì đây ?

Hắc Y Sứ Giả phẫn nộ :

— Tại sao Trường sư thúc không để tệ đồ quật chết tiểu tử cuồng ma lại còn ngăn cản làm gì ?

Trường Mộng Dã Tiên trầm trọng :

— Lão phu cần hỏi tiểu tử một điều hệ trọng.

Dời cặp mắt sáng rực chánh đạo qua phía Chí Tôn, Trường Mộng Dã Tiên cất giọng tợ chuông đồng :

— Tiểu tử, lúc nãy ngươi bảo Hải Âu lão huynh còn sống trên

http://tieulun.hopto.org

cõi dương trần, lời nói ấy thực giả thế nào ?

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Binn sinh văn sinh chẳng bề giả dối, nếu chưa gặp mặt Hải Âu lão tiền bối, thì nhất định chẳng bao giờ dám thốt ra những lời nói đó.

— Hiện giờ Hải Âu lão huynh đang ở chốn nào ngươi biết không ?

— Lão tiền bối hiện nay bị sanh cầm trong một huyệt động tại Địa Linh Cung Toàn thân Hắc Y Sứ Giả run chuyển mấy lần, biểu lộ sự khích động mãnh liệt. Hắn rống to lên :

— Trường sư thúc đừng nghe theo lời qui quyệt của tên tiểu cuồng ma, xin để tệ đồ giết hắn báo phục Sư cừu.

Chẳng đợi Trường Mộng Dã Tiên kịp phản ứng, Hắc Y Sứ Giả giơ chưởng tấn công ào ào tới trước mặt Chí Tôn.

Mười vị Sứ Giả trông thấy cũng thi triển toàn lực tấn công vào...

Đông Tăng Du Hiệp trấn phía tả, đưa ra một loạt đường chiêu vô cùng hiểm độc.

Bốn phía thọ địch, Chí Tôn không thể nào nhẫn nhượng được, song chưởng quay vòng mãn nguyệt, triển ra hai đường Huyết Ảnh Lôi Đình và Nộ Hải Dương Ba, bóng chưởng mịt mờ vũ trụ.

Chưởng ấm chớp động rền trời.

Kình phong vun vụt trên không.

Từng tiếng rú thảm liệt nổi lên.

Bóng người loạng choạng về phía sau, máu đào từ cửa miệng phun ra cực kỳ rùng rợn.

Chỉ nội trong nháy mắt đã có tám vị Sứ Giả Hải Âu bị kình lực hai luồng chưởng phong tối thượng của Chí Tôn quét nhằm trọng thương phải tháo lùi ngoài mười trượng, ngồi xuống nhắm mắt vận công.

Trận đấu đã lâm vào thảm khốc

Chí Tôn đã không lòng hiếu sát từ trước, lại nữa bọn Hải Âu Sứ Giả không phải là kình địch, chàng ngại đánh lâu sẽ gặp điều bất lợi, nên dùng ngay « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình một cái biến mất.

Chừng hiện thân đã thấy Chí Tôn đứng phía tả tràng đấu, uy nghi như một vị thiên thần.

Chàng trỏ tay vào Hắc Y Sứ Giả hét :

— Hắc Y Sứ Giả, trước sau gì ta cũng lột bộ mặt nạ da người giả hiệu xem là ai cho biết.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã bắn mình ra ngoài hai mươi trượng đứng yên.

Hắc Y Sứ Giả định đuổi theo, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó, hắn lại thôi.

Cả Trường Mộng Dã Tiên và Hắc Y Sứ Giả cùng ngưng thần lình lại.

Lúc bấy giờ, Trường Mộng Dã Tiên đảo cặp mắt tinh thần sang Hắc Y Sứ Giả rồi bảo Đông Tăng Du Hiệp.

— Theo ý ngu đệ, đây là một việc đáng ngờ Đông Tăng lão hiền huynh ạ !

Đông Tăng Du Hiệp nghiêm sắc mặt :

— Trường lão huynh còn định bảo gì ?

— Ngu đệ buộc phải tin rằng Hải Âu lão huynh hiện còn sống trên cõi đời đồng thời nhất định tới Địa linh Cung dọ thử hư thực một phen.

Hai vai Hắc Y Sứ Giả theo đó rúng lên. Hắn hàn học :

— Như thế nghĩa là sư thúc tin theo lời tên tiểu cuồng ma Chí Tôn, mà nghi kỵ tiểu đồ phản bội Sư Môn ?

Trường Mộng Dã Tiên lắc đầu :

— Không đúng như thế, lão phu chỉ mong sau lời nói của tiểu cuồng ma là thật sự, chúng ta tìm gặp Hải Âu lão huynh, chừng đó mọi sự sẽ rõ sau.

Hắc Y Sứ Giả cười ghê tợn :

— Sự tình trước sau đã quá rõ rệt, tại sao Trường sư thúc có thể tin lời nói gã ác ma một cách dễ dàng như thế được ?

Biết đâu ác ma này chẳng liên hệ với Địa Linh Cung, toan lừa chúng ta vào bẫy rập mà chúng đã đặt sẵn từ trước.

Tiểu đệ xin Trường sư thúc hãy thận trọng cho lắm mới được.

Đông Tăng Du Hiệp gật gù :

— Lời Hắc Y hiền điệc rất chí lý, chính lão phu cũng nghi ngờ hắn có liên kết cùng Địa Linh Cung đến đây để đánh lừa chúng ta đến đây để ám hại.

Trường lão huynh nên nghĩ lại thật chu đáo mới được.

Nhưng Trường Mộng Dã Tiên có vẻ cương quyết :

— Nhưng ngu đệ thì nhất quyết phải đến Địa Linh Cung một

http://tieulun.hopto.org

lần, rồi tùy theo cảnh ngộ xảy ra mà đối phó, chứ không thể lùi bước được.

Đông Tăng Du Hiệp lo ngại :

— Tiểu đệ nghe đâu công lực của Bạch Phát Ma Cơ vô cùng thâm hậu, hơn nữa, địa thế Địa Linh Cung cực kỳ hiểm trở, cao thủ đông như mây, lão huynh không nên khinh suất xông vào đấy mà rước họa vào thân.

Theo thiển ý của ngu đệ, hiện giờ chúng ta có thể tới đấy, nhưng chỉ len lỏi ẩn thầm dọ xét tung tích của Hải Âu lão huynh thôi, chứ không nên đương nhiên tiếp đấu với bọn họ mà hỏng cả mọi việc.

Trường Mộng Dã Tiên khe khẽ gật đầu :

— Chính ngu đệ cũng có ý định đó.

Đông Tăng Du Hiệp nghiêm trọng bảo :

— Vậy thì chúng ta hãy lên đường ngay từ bây giờ mới kịp theo ý hiền đệ nghĩ thế nào ?

Hắc Y Sứ Giả đảo cặp mắt dữ tợn qua phía Chí Tôn một cái, rồi đáp :

— Lời sư thúc rất hữu lý, chúng ta đến Địa Linh Cung, chỉ ngầm ngầm tìm hiểu nội tình thôi, chứ không nên lộ diện mà sa vào bẫy rập của chúng.

Hắn quay sang Chí Tôn, cất giọng trầm khiếp :

— Tội trạng của ngươi tạm gác lại đó, chúng ta đến Địa Linh Cung rồi sẽ quyết định số mạng ngươi sau.

Chẳng đợi Chí Tôn kịp đáp lời nào, Hắc Y Sứ Giả đã phóng ra ngoài mười trượng, nhắm hướng đông Bắc chạy mau như áng mây mờ.

Bọn Đông Tăng Du Hiệp cũng quét mắt nhìn Chí Tôn một cái rồi nhắc mình theo sau Hắc Y Sứ Giả.

Chí Tôn không kịp phản ứng, đành đứng lặng nhìn theo bóng quần hùng vạch chân trời cho tới khi khuất dạng.

Chàng giật mình, lẩm bẩm :

— Phải nhất định khám phá ra bộ mặt thật tên ác đạo này !

Dứt tiếng, Chí Tôn bản mình phóng theo bọn Đông Tăng Du Hiệp tợ luồng điện chớp.

Nửa giờ sau chàng sắp bắt kịp quần hùng, nhưng vì sợ lộ diện

chàng dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » ẩn phía sau lưng họ như loài ma quỉ hiện hình.

Bọn người đi cho tới khi trời tối xuống, thì đã tới một thị trấn, nên tạm thuê khách điếm nghỉ một đêm rồi sẽ lên đường.

Chí Tôn biến hiện như vong linh, chàng cũng tìm một căn phòng kín đáo nhất ẩn thân trong đó chờ xem động tịnh thế nào.

Lúc bấy giờ, trời đã tối hẳn. Bọn Đông Tăng Du Hiệp dường như mỏi mệt ngủ cả rồi, bên các phòng im lìm chẳng hề nghe tiếng động.

Ngay giờ phút đó, Chí Tôn nghe một luồng gió thổi qua trên nóc phòng chàng.

Hiểu ngay đang có một cao thủ nào đó đang trổ thuật khinh công. Chí Tôn lẹ làng phóng mình ra khỏi cửa phòng, chạy theo hướng luồng gió nhẹ.

Chẳng bao lâu ra khỏi thị trấn, tới một khu rừng nhỏ cây cối rậm rạp, Chí Tôn đã thấy trước mắt chàng một chiếc bóng vừa ngưng thân hình lại.

Không để chậm trễ một phút giây nào, Chí Tôn cũng đáp xuống một bụi rậm, đưa cặp kỳ quang rọi thẳng về phía chiếc bóng đen.

Bóng đen quay nhìn trở lại, đảo hai luồng mắt sáng rực qua hai lỗ thủng vuông vãi bịt mặt quan sát một chặp, rồi tiến vào vòm cây rậm rạp nhất.

Nhất định không rời một bước, Chí Tôn tiến sau lưng bóng đen cách chừng khoảng hai mươi trượng, nhưng gã chẳng hề hay biết chi cả.

Đột nhiên, bóng đen ngừng lại trước mặt ngôi chùa hoang phế, phía trong âm u như cõi a tỳ.

Chí Tôn vội vàng xẻ mình vào bóng tối lùm cây, đưa mắt dõi theo từng cử động của bóng đen, xem hắn làm gì.

Bóng đen quan sát trước sau cẩn thận, rồi đi thẳng vào chùa.

Chí Tôn thầm nhủ :

— Ta hãy theo hắn vào chùa, biết đâu không phát giác được vài điều bí mật.

Chàng định xẻ mình tới trước cửa ngôi chùa cổ thì chợt trông thấy bóng đen lúc nãy quay trở ra.

Theo sau hắn lại có thêm một chiếc bóng khác, trên mặt cũng

http://tieulun.hopto.org

trầm vuông vải đen, không thể nhận ra dung diện thật sự.

Hai người đứng đối diện với nhau trước cửa chùa thấm thì một chặp dường đang tính một điều gì bí mật nhiều lắm.

Chí Tôn hết sức nghi ngờ, nhưng vì từ chỗ chàng núp cách xa hai chiếc bóng đen có tới ngoài hai mươi trượng, dù thính lực cao thâm đến đâu cũng không thể nghe lọt vào tai được.

Trong lúc hình như bàn tính đã xong, bóng đen lúc nãy cung tay thi lễ với bóng đen kia rồi phóng mình trở ra quan lộ.

Hành vi mờ ám của bóng đen, cùng với dáng bộ hấp tấp, càng sàng làm cho Chí Tôn phát sinh nghi ngờ hơn, chàng âm thầm theo sau kẻ địch như ma quỉ.

Ra khỏi cánh rừng nhỏ, bóng đen nhắm hướng Hồ Bắc trổ hết kinh công chạy mau không thể tưởng tượng.

Điều nầy khiến cho Chí Tôn kinh hoảng lên, chàng thầm nghĩ có thể bóng đen đang mang tin khẩn cấp gì đó về cho Địa linh Cung, nên thi triển thân pháp thần ảo chạy theo.

Trải qua vài dặm đường, Chí Tôn đã theo kịp bóng đen bịt mặt chàng vượt lên khỏi hắn chừng năm trượng, vạch nữa bầu trời đáp xuống quan lộ...

Đang đi, chợt trông thấy có kẻ chắn ngang trước mặt mình, bóng đen hãi hùng lên, ngưng hẳn thân hình lại.

Nhận ra bóng đen chính là Sứ giả Hải Âu mang số 12, bất giác Chí Tôn rúng động cả thân mình. Chàng xạ kỳ quang nhìn hắn chằng hề chớp !

Trong lúc bóng đen phát giác Chí Tôn là một kẻ xa lạ, vì chàng đeo chiếc mặt nạ da người, hắn có vẻ yên lòng gắm to :

— Tiểu tử ngươi là ai ? Sao đương nhiên vô lễ với tiểu gia ?

Chí Tôn trầm mặt xuống :

— Ta là ai ngươi chưa vội biết để làm gì. Bây giờ ngươi phải cho ta biết có phải ngươi định đến Địa Linh Cung chăng ?

Sứ Giả Hải Âu rúng tận đáy lòng, nhìn Chí Tôn sững sốt một hồi lâu rồi quát to lên :

— Câm mồm lại ! đó là chuyện riêng của chúng ta, ngươi chỉ là một kẻ bàng quan biết làm gì cho uổng mạng. Khôn hồn hãy tháo lui ngay bằng nghịch lại đừng trách tiểu gia sao độc ác đấy !

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Nếu ngươi không chịu khai thì đừng mong qua khỏi chỗn nầy.

Sứ Giả Hải Âu quát tợ sấm :

— Vậy thì sổ hệ ngươi đã hỏng rồi !

Lập tức hắn huy động song chưởng đẩy ra hai luồng áp khí nặng nề...

Chí Tôn chẳng thèm tránh né, đơn chưởng giơ lên thi triển một luồng hồng quang Huyết ảnh Lôi Đình tám phần công lực...

Chưởng lực hai bên chạm nhau nổ lộng trời.

Có tiếng rú hãi hùng từ cửa mồm Sứ Giả Hải Âu.

Hắn tháo lui ngoài hai trượng vẫn chưa gượng đứng lại được.

Lẹ như luồng chớp. Chí Tôn bắn mình tới chộp ngay huyệt đạo cánh tay trái Sứ Giả Hải Âu kềm chặt.

Chàng nặng trầm hét :

— Ngươi có chịu cung khai chưa, hay chờ ta phũ mạch toàn phế võ công ?

Sứ Giả Hải Âu mang sổ mười hai nghiến hai hàm răng kèn kẹt biểu lộ một sự cắn thủ vô cả :

— Ta không khai !

— Vậy thì ngươi phải chết !

Bộp !

Một tiếng rống kinh hoàng !

Thì ra tả thủ của Sứ Giả Hải Âu bị Chí Tôn bẽ gãy khi. Hắn kêu lên thảm thiết :

— Dừng tay lại, để ta khai.

— Khai cho mau. Có phải ngươi đến Địa Linh Chăng ?

— Đúng như vậy !

Cặp kỳ quang của Chí Tôn chớp ngời lên :

— Ai sai ngươi đến Địa Linh Cung ?

Sứ giả Hải Âu ngập ngừng.

Chí Tôn siết chặt cánh tay hắn :

— Ngươi không chịu khai nữa à ?

Sứ giả Hải Âu hoảng hốt :

— Khoan đã, để ta khai.

— Nói cho mau chậm mồm chết bây giờ. Ai sai ngươi đến Địa Linh Cung ?

— Âm Hồn Khách !

http://tieulun.hopto.org

— Âm Hồn Khách !

— Quả đúng như thế.

— Ta muốn biết tên thật của hắn ?

Sứ Giả Hải Âu bỗng im bặt đi.

Chí Tôn thịnh nộ bét :

— Ngươi muốn chết thật à !

Sứ Giả Hải Âu kinh hoàng la to :

— Âm Hồn Khách chính thật là... Hắc ?

Giữa giờ phút đó chợt một giọng cười âm u, rừng rợn từ trong lùm cây rậm rạp cách chỗ hai người khoảng mười trượng nổi lên.

Sứ Giả Hải Âu nghe tiếng cười vụt ngừng ngay không nói nữa, thần hình hắn đã thấy run lên.

Đột nhiên, Chí Tôn buông Sứ Giả Hải Âu, bắn mình sang bụi cỏ ngay lúc giọng cười quái dị vừa chợt tắt.

Chàng rão cặp kỳ quang nhìn quanh.

Lạ lùng thay, chẳng hề trông thấy một chiếc bóng nào cả.

Chí Tôn đang ngơ ngác, bỗng nghe có tiếng rú thảm khốc ở phía ngoài.

Chàng giật mình lẹ làng phóng lại.

Chí Tôn quét mắt nhìn ra Sứ Giả Hải Âu mang số mười hai đã phơi thây tại trảng, trên ngực có dấu huyết chưởng.

Bất giác, chàng hãi hùng lên :

— Huyết Ảnh Lôi Đình !

Ngay lúc, một chiếc bóng lẹ như ma qui đáp xuống đối diện Chí Tôn ngoài ba trượng.

Chiếc bóng đã hiện ra một người bịt mặt.

Chí Tôn thét :

— Ngươi là ai đây ?

Người bịt mặt đáp giọng âm u như quỉ mộ :

— Âm Hồn Khách !

Chí Tôn trố cặp kỳ quang sáng ngời lên vuông vải đen của người bịt mặt.

— Âm Hồn Khách ! Hành thủ của ngươi quả tàn độc thật đương nhiên ngươi hạ sát một đồng bọn của mình.

Âm Hồn Khách cười ghê rợn :

— Ha ha... Hắn đã bại lộ cơ mật của ta đã giao phó, sanh tử, lẽ nào còn có thể sống được.

— Hãy câm mồm lại nghe ta hỏi. Có phải ngươi đã ám trợ cùng một kẻ bí mật đánh độc Đoạn Trường đơn cho Hải Âu lão tiền bối ngất đi chăng ?

Thần hình, Âm Hồn Khách đã thấy rúng lên, nhưng hắn vẫn cười âm u :

— Kiến thức của ngươi về điểm này kể khá sâu rộng đấy.

Chí Tôn phẫn chấn trong lòng lại hỏi tiếp :

— Cách đó ít hôm vào một đêm khuya, lúc Huyền Mục Lão Nhân toan lén quật Mộ Hải Âu lão tiền bối, có phải chính ngươi đã hiện thân đánh lão ta bị thương bỏ chạy chăng ?

— Quả đúng như vậy !

Chí Tôn hoan hỉ trong lòng lại tiếp :

— Có phải sợi qui Thằng trong bộ xương rã mục dưới đáy mộ Hải Âu Quái Khách, là do sáng tác của ngươi không ?

— Ha ha... điều này ngươi không cần phải biết làm gì.

Giọng nói của Chí Tôn trở nên trầm trọng vô cùng :

— Âm Hồn Khách, có phải Hắc Y Sứ Giả chính là ngươi chăng ?

— Ha ha... Hắc Y Sứ Giả chỉ là một tên môn đệ trung thành ngu ngốc của lão Hải Âu Quái Khách, chẳng có gì đáng để ý cả.

Chí Tôn nhắc mình tới :

— Nhưng ta nhất định ngươi là Hắc Y Sứ Giả.

Một cánh tay của Lạc Bá Đào hành ác giang hồ.

— Tiểu tử ngươi chỉ là một tên điên cuồng ngu ngốc, làm sao hiểu rõ nội tình vũ lâm hiện hiểu mà bàn bạc với ta.

Chí Tôn trỏ xác chết của Sứ Giả Hải Âu nằm im dưới đất :

— Nếu ngươi không có liên hệ mật thiết cùng Lạc Bá Đào, thì tại sao biết xử dụng ngọn chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình, ngón võ công độc nhất giang hồ, chỉ riêng có Nam Tà và hắn dùng được mà thôi.

— Mặt giang hồ mông mênh vô tận, ngày nay chẳng còn một loại võ công nào bí mật nữa cả, chẳng những tên ác đạo Lạc Bá Đào hay Nam Tà biết sử dụng ngọn chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình mà có thể cả vũ lâm hiện giờ đều đã thông dụng rồi.

Ngưng đi một giây, Âm Hồn Khách tiếp :

— Một điều ta cần cho ngươi lịch lãm thêm, là không chỉ riêng ngón võ công của Nam Tà giang hồ biết xử dụng, mà luôn cả Huyền

http://tieulun.hopto.org

Âm Chưởng của Bắc Độc Lão Ma nữa.

Nếu không tin ngươi hãy trông đây !

Dứt lời, đơn chưởng Âm Hồn Khách giơ lên bằng ngực đẩy ra một đạo kình phong pha lẫn khí trắng lờ mờ...

Chí Tôn kêu thảm :

— Huyền Âm Chưởng !

Âm Hồn Khách thu hồi chưởng lực, cười ha hả :

— Tiểu tử, có đúng như lời ta vừa báo chăng ? thêm một điều kiến thức giang hồ cho ngươi rồi đấy chứ ?

Bất giác Chí Tôn ngơ ngác lên, chàng không hiểu đâu là đầu cả.

Ngọn Huyết Chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình mà Âm Hồn Khách vừa quật chết Sứ Giả Hải Âu chắc chắn do Lạc Bá Đào truyền lại, nhưng đường chiêu Huyền Âm chưởng của Bắc Độc Lão Ma tại sao hắn lại biết ? Ai đã dạy hắn ngọn võ công tối thượng này ?

Bắc Độc Lão Ma chăng ?

Không thể có như thế được, vì lần đến Uổng Ma Thành, Bắc Độc Lão Ma đã từng tiết lộ cho chàng biết suốt năm chục năm nay chưa hề lộ diện giang hồ, làm sao có thể truyền dạy võ công ai được.

Hơn nữa theo Nam Tà, thì lão chỉ có một đệ tử duy nhất mà thôi. Vậy tại sao Âm Hồn Khách lại xử dụng đường Huyền Âm Chưởng ?

Một ý nghĩa vụt lóe trong óc Chí Tôn.

Chàng bỗng hoài nghi tên môn đồ Bắc Độc Lão Ma. Có thể tên này có liên hệ đến Lạc Bá Đào, tiết lộ chưởng phong Huyền Âm Chưởng, truyền lại cho Âm Hồn Khách chứ chẳng còn ngờ vực gì nữa cả.

Như vậy, chẳng những trong Hải Âu Lệnh đường có kẻ nội gian, mà Uổng Ma Thành cũng trong tình trạng đó. Chắc chắn phải có một tập đoàn khủng bố ẩn núp trong bóng tối sai khiến bọn này hành thủ giang hồ đúng như lời Tang Môn Thần đã báo chàng lúc còn tại Địa Linh Cung.

Nhưng mục đích của bọn ác ma để làm gì ?

Định độc bá giang hồ chăng ?

Rất có thể như thế lắm.

Kẻ cầm đầu cũng có thể là Lạc Bá Đào; hắn cho người len lỏi vào các môn phái, những Kỳ nhân dị quái thụ học tất cả tinh hoa

võ thật về một môn, để dễ dàng tiêu diệt võ lâm và lên ngôi bá chủ giang hồ.

Ý niệm của Chí Tôn chưa kịp chấm dứt, thì Âm Hồn Khách đã trố lên cười âm u :

— Tiểu tử nhìn nhận lời ta là đúng rồi chứ ?

Máu căm hờn bỗng chạy ngược lên đỉnh đầu, Chí Tôn hét :

— Âm Hồn Khách ta thề lột chiếc mặt nạ của ngươi.

Cùng trong tiếng hét, Chí Tôn đẩy ra một luồng kình đạo màu máu trùm chụp xuống đỉnh đầu Âm Hồn Khách khí nặng vô tả.

Chẳng dám chậm trễ, Âm Hồn Khách bằng một bế thế dị thường, huy động một đạo áp khí pha màu trắng lờ mờ ghê rợn...

Một tiếng nổ âm u chuyển động cả tràng.

Khí trắng lờ mờ hòa theo huyết quang đột tan trong bầu vũ trụ.

Chí Tôn đứng sững như trụ đồng.

Trái lại, Âm Hồn Khách thối lùi hai bước, kinh hãi nhìn kình địch chẳng hề chớp :

Hắn không ngờ đối phương lại biết sử dụng Huyết Ảnh Lôi đình và võ công thâm hậu đường ấy !

Lúc giờ Âm Hồn Khách mới chợt hỏi :

— Tiểu tử, ngươi chính là ai đây ?

Chí Tôn nhờ đeo chiếc mặt nạ da người thành một gã thiếu niên xấu xí không một nhờn lực tinh vi nào có thể nhận ra được, nên Âm Hồn Khách cứ tưởng chàng là môn đệ của một liệt quái nào đó, chứ nếu biết chàng là chủ Nhân Lệnh Xế Xá, sự tình đã thay đổi từ lúc ban đầu rồi.

Chí Tôn khô khan đáp :

— Thù Hận Thư Sinh ?

Âm Hồn Khách có vẻ ngơ ngác :

— Thù Hận Thư Sinh !

Chí Tôn cười thầm trong lòng, nhưng vẫn nghiêm nghị :

— Phải đấy ngươi đã nghe giang hồ nhắc đến Thù Hận Thư Sinh rồi chứ, Âm Hồn Khách lắc đầu :

— Ta chưa nghe lần nào cả, có lẽ ngươi chỉ bịa tên ra mà thôi.

Chợt hai luồng hung tuyến Âm Hồn Khách chiếu thẳng vào mặt Chí Tôn :

— Thù Hận Thư Sinh, hôm nay ngươi đuổi theo chúng ta với

http://tieulun.hopto.org

mục đích gì ?

— Để khám phá bọn người đến Địa Linh Cung với mục đích gì ?

— Người là gì của Hải Âu Quái Khách ?

Câu hỏi vô tình của Âm Hồn Khách khiến cho Chí Tôn hiểu ngay hắn có liên hệ mật thiết với Địa Linh Cung, lúc nãy sai sứ giả Hải Âu đã đầy báo một tin gì quan trọng kẻ bị tiết lộ, phải giết đồng bọn để diệt khẩu.

Nếu vậy, vị Sứ Giả Hải Âu vừa chết cũng là một kẻ nội gian có nhúng tay vào vụ Âm độc Đoạn trường đơn Hải Âu Quái Khách chứ chẳng không.

Tuy vậy, Chí Tôn vờ như không chú ý đến điều đó, mà chỉ đáp :

— Đối với Hải Âu quái khách, ta chỉ là một kẻ xa lạ.

— Thế tại sao ngươi nhúng tại sao ngươi nhúng tay vào chuyện người ?

— Phàm kẻ hành hiệp giang hồ, thấy trái mắt là làm, không phân biệt một ai cả.

Âm Hồn Khách thịnh nộ :

— Ngươi đã dám xeo vào chuyện người thì có chết cũng chẳng oán trách.

Bây giờ ta có nhiều việc phải làm, Hẹn tái kiến, sẽ giải quyết món nợ nầy.

Lời chưa kịp dứt, hắn đã bắn mình lên cao bồn trượng, phóng vào cánh rừng gần đó.

Chí Tôn quát to :

— Ngươi chạy đi đâu !

Chàng dùng một thân thủ bất phàm bắn mình theo hướng Âm Hồn Khách.

Nhưng đến cánh rừng, thì không còn trông thấy Âm Hồn Khách đâu nữa cả.

Chẳng hiểu hắn biến đi đằng nào.

Chí Tôn vô rừng lục soát một hồi lâu, cũng chẳng hề tìm ra tăm dạng Âm Hồn Khách.

Thất vọng, chàng trở ra ngoài quan lộ, đứng quét mắt nhìn quanh...

Cũng chẳng thấy gì cả.

Gió đêm buốt lạnh nổi từng hồi làm Chí Tôn rùng mình lên.

Đột nhiên, Chí Tôn cảm thấy bối hồi trong dạ, linh giác như

báo cho chàng biết trước có chuyện gì đang xảy ra.

Chàng nghĩ thật mau :

— Hay là nơi khách điếm đang có chuyện gì chẳng lành điễn ra

Không đợi phải suy nghĩ thêm phí thời giờ, Chí Tôn nhắc mình trở lại thị trấn.

Trong ánh chớp thời gian, chàng đã đến nơi.

Vừa về đến khách điếm, đột ngột Chí Tôn nghe một loạt rú hãi hùng phát ra từ trong các gian phòng của bọn Đông Tăng Du Hiệp.

Chí Tôn kinh hoàng kêu :

— Nguy rồi, Âm Hồn Khách đã quay lại đây ám hại bọn người.

Chàng bắn mình vào trong, chợt thấy hai cái xác chết nằm tại cửa phòng.

Trên vuông vải đen hai nạn nhân có thêu con chim Hải Âu màu đỏ, ghi rõ số 6 và số 7.

Chí Tôn cúi xuống nhận ra trên ngực mỗi người có dấu Huyết chưởng chấn nát cả tạng phủ, thì quả quyết điều chàng nghĩ vừa rồi đúng là sự thật.

Kẻ hành thủ sát nhân chính là Âm Hồn Khách.

Chí Tôn chưa kịp gì cả, chợt lại nghe mấy tiếng rú không khiếp lại nổi lên.

Chàng hốt hoảng phóng tới dùng chỉ phong xô ập cánh cửa phòng bay vào tiếp cứu.

Động tác Chí Tôn nhanh lẹ như điện chớp, vậy mà vẫn chậm đi, thêm hai xác chết nằm phơi trên mặt đất.

Trên vuông vải đen có thêu cuống vải tám, và chín nổi bật giữa con chim Hải Âu.

Giữa ngực mỗi người đều có dấu chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình.

Kẻ hành thủ đã biến đi đâu mất.

Cái thân pháp thật là kỳ ảo giang hồ.

Nội trong ánh chớp thời gian hắn đã hạ sát bồn cao thủ tột bực.

Bất giác Chí Tôn bâng khuâng lên.

Chợt nhìn qua bên cánh cửa sổ thấy ai đã mở hé, Chí Tôn mừng rỡ nhủ thầm.

— Hung thủ đã chạy ngõ nầy.

Liền đó chàng phóng mình qua cửa sổ theo thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình lẹ làng như bóng âm hồn.

http://tieulun.hopto.org

Đến căn phòng khách điếm cách đó bốn trượng, nơi ẩn náo của các Sứ Giả Hải Âu, Chí Tôn bất chợt một bóng đen đang lum khum, dường muốn mở cửa chui vào.

Chàng trố cặp kỳ quang xem đó là ai.

Nhận ra chiếc bóng đen là Âm Hồn Khách, thù khí của Chí Tôn bốc mờ trên gương mặt. Chàng xé mình tới thét :

— Lại cũng là ngươi !

Cùng trong tiếng thét, chàng đã huy ra một đạo kình phong Lôi Kình Thiên Địa nghe tiếng sấm sét ầm ì...

Bóng đen chính Âm Hồn Khách hoảng hồn lẹ làng phóng sang bên, hữu chưởng đồng thời thi triển đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình nghênh đón ..

Ầm !

Âm Hồn Khách rúng động đến lão đảo người.

Chí Tôn vẫn trơ như quả núi.

Khi đã đối diện rồi, Chí Tôn trầm giọng thét :

— Âm Hồn Khách, ta lại gặp ngươi ở nơi nầy.

Âm Hồn Khách cười ghê rợn :

— Duyên kỳ ngộ hãy còn dài lê nào không gặp hay sao.

Chí Tôn dựng cặp chân mày rậm qua lớp hóa trang :

— Âm Hồn Khách, có phải bỏn nhân mạng Sứ Giả Hải Âu là do ngươi hành thủ hay không ?

Âm Hồn Khách thản nhiên :

— Chẳng những thế thôi, trước đó, ta đã ra tay tế độ cho hai tên ác đạo Hải Âu về bên kia tây phương lạc cảnh rồi.

Chí Tôn thịnh nộ :

— Thủ pháp ngươi quả nhiên tàn ác !

Âm Hồn Khách cười ngạo nghễ :

— Chưa hết đâu, sau đó ta hãy còn tiếp theo, kẻ ngươi lộ diện đây.

Hữu chưởng Chí Tôn phất động .

— Âm Hồn Khách, kể từ giờ phút nầy ngươi chẳng còn cơ hội nữa, trước hết ta lột vuông vải bịt mặt của người xem coi là ai, rồi sau đó thẻ theo luật vũ lâm mà định tội.

Âm Hồn Khách lạnh như quỉ mộ :

— Ngươi không đủ tư cách thốt ra câu đó

Máu hận chạy ngược trên đầu, Chí Tôn quát to :

— Đủ tư cách hay không ở ngọn chưởng nầy !

Chấm dứt câu ấy, Chí Tôn đã thi triển đường chiêu Huyết ảnh Lôi đình với toàn bộ lực...

Âm Hồn Khách chẳng dám sơ suất, ngưng tụ tinh khí thần để cao Huyền âm chưởng, cuồn cuộn đưa ra khí thể màu trắng lờ mờ nghênh đón.

Một tiếng nổ khô khan.

Cả tràng rung rinh như đang hồi địa chấn.

Đã thấy Âm Hồn Khách thảo lùi liên tiếp ngoài hai trượng, các đạo khí quãn cơ hồ bị bế tắt.

Lẹ như tia sét, Chí Tôn xé mình tới thi triển hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba gần chóp đầy trời.

Bình !

Tiếng rống thảm khốc từ khẩu trung Âm Hồn Khách.

Toàn thân hắn bị bắn đi ngoài hai trượng, mồm phọt máu tươi.

Nhưng nhờ nội lực thâm hậu, Âm Hồn Khách đã phóng mình lên, nuốt trôi mấy cuộn máu đào vào huyết quãn

Ngay lúc, Trường mộng Dã Tiên và Đông Tăng Du Hiệp cùng hai vị Sứ Giả Hải Âu còn sống sót cũng vừa đồng lượt phóng xuống tràng.

Tất cả đều kinh dị đến phần nộ, rọi những luồng hung tuyến vào mặt Âm Hồn Khách, thù khí bốc sôi cùng độ.

Trong khi Chí Tôn với chiếc mặt nạ da người, quét cặp kỳ quang nhìn thật nhanh bọn Đông Tăng Du Hiệp, rồi hướng ngay Âm Hồn Khách thét :

— Âm Hồn Khách ngươi có có chịu trút bỏ bộ mặt giả hiệu phía ngoài xem coi là ai, hay chờ ta động thủ ?

Âm Hồn Khách nuốt trôi cuộn máu cuối cùng, cười khà lên :

— Tiểu tử, số ngươi tận rồi !

Hắn thò tay lòng lấy ra một vật chớp ngời ánh sáng xanh lạnh lẽo.

Bất giác, Chí Tôn kêu lên :

— Quỉ thằng !

Âm Hồn Khách âm u đáp :

— Phải đấy chính sợi giây mượn hồn ngươi đây !

Cả tràng đều khủng khiếp khi trông thấy món vô khí âm hồn nầy.

http://tieulun.hopto.org

ai nấy đều đều lo sợ cho số mạng của Chí Tôn vì biết đó là một âm lực vô thượng của Bắc Độc Lão Ma, lấy đầu người như thò tay vào túi.

Cho dù quái kiệt, kỳ nhân võ công bao trùm vũ trụ, nhưng khi gặp ma thằng rồi, thì số hệ coi như đã định.

Năm mươi năm về trước, Bắc Độc Lão ma nhờ sợi qui thằng nầy mà danh trấn giang hồ, cao thủ võ lâm nghe tới đều vỡ mật, tan hồn.

Nữa tháng trước dưới đáy mộ Hải Ẩn Quái Khách có sợi Qui Thằng.

Giờ đây Âm Hồn Khách cũng có trong tay.

Sự tình kỳ quặc chưa từng thấy trong võ lâm kim cổ.

Theo Chí Tôn được biết, thì Qui Thằng chỉ có thầy trò Bắc Độc Lão Ma sử dụng được mà thôi, vì nó là ngón võ công bất truyền của lão.

Tại sao Qui Thằng lại xuất hiện trên tay Âm Hồn Khách ?

Nhất định trong tòa Uổng Ma Thành phải có nội gian như Chí Tôn đã nghĩ từ trước.

Nhưng nhân vật ấy là ai ?

Tên cao đồ Bắc Độc Lão Ma chăng ?

Lúc nầy, Âm Hồn Khách đã thi triển đường chiêu Huyền Âm chưởng, ngón âm phong vô thượng của Bắc Độc Lão Ma đã là một điều đáng nghi ngờ.

Bây giờ hắn lại có nốt Qui Thằng, dĩ nhiên sự tình đã quá rõ rệt.

Ý niệm của Chí Tôn chưa kịp dứt, Thì Âm Hồn Khách đã rống :

— Tiểu tử, giờ ngươi tự chọn cái chết an nhàn cho mình, hay chờ Qui Thằng tế độ ?

Chí Tôn lạnh lùng thét :

— Ác ma, đừng cuồng vọng vô ích. Ngươi không làm gì nổi ta đâu.

Âm Hồn Khách trợn hai luồng thanh quang chớp rực qua lỗ thủng vuông vải đen trùm kín mặt :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Chữ chết chưa kịp dứt, Âm Hồn Khách đã vận toàn nội lực lên Qui Thằng phát ra ánh sáng xanh vời, lạnh lẽo.

Không dám chậm trễ, Chí Tôn giơ hữu chưởng để lộ Xích Ma

Hoàn ngấm ngầm truyền chân khí lên tóc màu tử quang đến khiếp người.

Quần hùng hết sức kinh dị, nhìn vào trang chẳng hề chớp.

Âm Hồn Khách huy động Qui Thằng.

Luồng sáng xanh Âm Hồn nháng lên một cái.

Qui Thằng rời khỏi tay hắn chụp xuống đầu Chí Tôn lẹ như làn sét.

Chí Tôn Phật hữu chưởng.

Một thứ âm thanh ghê rợn nổi lên.

Chiếc Xích Ma Hoàn bắn lên không bổ thành một đạo huyết quang vô cùng huyền nhiệm quyện lấy Qui thằng.

Hai ánh sáng một xanh một đỏ phát ra chết lạnh âm hồn.

Cả hai kình địch cũng vận dụng chân công tột độ.

Nhưng sau đó một giây chợt phát ra một tiếng nổ khô khan.

Qui Thằng rớt ngay xuống đất.

Luồng sáng xanh lạnh căm hờn bỗng vụt tắt.

Chí Tôn thu hồi Xích ma Hoàn.

Chàng thét to xé tét cả bầu không gian :

— Âm Hồn Khách ngươi quả là ai đây ?

Âm Hồn khách trấn bớt nỗi bãi hùng :

— Âm Hồn Khách !

— Ta muốn biết danh hiệu thật của ngươi.

— Ngươi quả thật là một kẽ ngông cuồng dại dột.

Chí Tôn trầm nặng hỏi :

— Có phải ngươi chính là Hắc Y Sứ giả không ?

Hai vai Âm Hồn Khách đã thấy rúng lên. Hắn lạnh như nhà mồ :

— Không đúng như vậy !

— Vậy thì hãy lột vuông vải che xấu kia ra Tiểu gia nhìn thử.

— Không thể được !

— Ta sẽ thực hiện cho bằng được.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã vận mười phần công lực, lên hữu chưởng, quay đi nữa vòng.

Tức thì luồng Huyết Ảnh Lôi Đình áp tới Âm Hồn Khách ầm ầm như biển động...

Kinh hoàng hiện lên hung tuyền. Âm Hồn Khách chẳng dám sơ suất, lẹ làng thi triển Huyền Âm công khí trắng lờ mờ...

http://tieulun.hopto.org

Hai luồng chưởng lực chạm nhau phát nổ lộng trời.

Âm Hồn Khách rống lên thảm liệt, toàn thân lắc lư như chiếc thuyền trên sóng.

Máu đào từ cửa miệng phún thành vòi.

Nương đà thắng thế, Chí Tôn ra tay như điện...

Bình !

Chưởng phong quật nhằm tâm huyệt Âm Hồn Khách bắn đi hai trượng. Hắn lão đảo đứng dậy vừa ngầm chân khí chữa trị vết thương trong huyệt đạo ,

Soạt !

Chí Tôn đã dụng thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình phóng sang chộp vào vuông vải đen bịt mặt của Âm Hồn Khách.

Trong cơn hốt hoảng, Âm Hồn Khách đã dùng toàn bộ nội lực quật vào lưng Chí Tôn một chiêu Huyền Âm chưởng.

Chí Tôn chẳng chịu buông tay, một mặt mồm niệm công sanh nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » hộ thân, đồng thời, giật nốt vuông vải đen còn lại nửa phía,

Bình !

Huyền Âm chưởng trúng vào lưng Chí Tôn khiến chàng chấn động thảo lùi nữa trượng, huyết quản chấn động mãnh liệt.

Cũng may là chàng có chân khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » phò trì, nếu không, chắc chắn đã chia lìa thi thể.

Vuông vải bịt mặt Âm Hồn Khách rớt phăng xuống đất.

Bộ mặt thật khủng khiếp xuất hiện trước mặt quần hùng.

Chí Tôn sửng sốt :

— Hắc Y Sứ Giả !

Bọn Đông Tăng Du Hiệp kinh hoàng đồng quát to :

— Hắc Y Sứ Giả !

Một loạt quát chấn động rồi im đi.

Bầu không khí tại tràng khẩu trương tột độ.

Tất cả đều không ngờ Âm Hồn Khách lại là Hắc Y Sứ Giả, vị cao thủ thần tín nhất của Hải Âu Quái Khách.

Sự tình đã quá rõ rệt !

Nỗi nghi ngờ của Chí Tôn đã thành sự thật.

Ngày trước, Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đã bất tuân Hải Âu Quái Khách theo đạo Ám Ma hành ác giang hồ.

Giờ đây Hắc Y Sứ Giả phản bội Sư môn, tiếp tay cho bọn ác ma ám hại Quái Khách bằng kỳ độc Đoạn Trường Đơn.

Hai thời gian cách biệt như một hành thù.

Cả hai đều đáng tội chết phân thây.

Qua phút giây hãi hùng, Đông Tăng Du Hiệp bản mình tới đối diện Hắc Y Sứ Giả, quát tợ sấm :

— Quỷ ma, mi quả thật một tên nội gian trong Hải Âu lệnh đường à ?

Hắc Y Sứ Giả chùi máu mồm, cười oán độc :

— Quả đúng như vậy, các ngươi thật là ngu ngốc, mãi đến hôm nay mới hiểu ta là nội gian hay sao ?

Trường Mộng Dã Tiên lướt tới :

— Tặc tử, Hải Âu lão huynh ta đối với ngươi trọng hậu, lòng dạ nào thù tiếp kẻ thù phản bội Sư Môn ?

Hắc Y Sứ Giả trầm rợn bảo :

— Các ngươi hãy lắng tai nghe cho rõ đây :

Đêm nay ta định tập thể mượn bọn ngươi về âm phủ một lượt, chẳng ngờ tên tiểu cuồng ma phá đám, vậy ta hẹn lại một ngày khác không xa sẽ tìm lại bọn ngươi ra tay tế độ.

Chưa dứt câu nói, Hắc Y Sứ Giả đã thi triển khinh công tột độ bắn mình lên cao, lắc lư mấy cái đã xa ngoài năm mươi trượng.

Bọn Đông Tăng Du Hiệp đồng thanh quát :

— Chạy đi đâu !

Bốn người chực phóng theo Hắc Y Sứ Giả, thì Chí Tôn đã to tiếng bảo :

— Các vị hãy dừng chân lại, đuổi theo hắn chẳng ích gì !

Cả Đông Tăng Du Hiệp, Trường Mộng Dã Tiên và hai vị Sứ Giả Hải Âu cùng ngừng thân hình lại.

Đông Tăng Du Hiệp xẻ tới, cung tay thi lễ trước mặt Chí Tôn :

— Lão phu cảm tạ cái đại ân nhân cứu mạng của thiếu hiệp, nếu không, hiện giờ chưa biết hậu quả đã diễn biến ra sao.

Chí Tôn tránh sang bên :

— Tiền bối đừng bảo thế, một chút công mọn chẳng có gì đáng nói, chỉ có điều sự tình đã xảy ra, chắc các vị đã hiểu rõ đâu là hư thực rồi.

Lời nói của Chí Tôn khiến Đông Tăng Du Hiệp phát sinh nghi

http://tieulun.hopto.org

ngờ, đưa hai mắt chiếu rực nhìn chàng chẳng hề chớp.

Trường Mộng Dã Tiên và hai vị Sứ Giả Hải Âu cũng hết sức kinh dị, dõi theo từng cử động của Chí Tôn.

Nhưng nhờ chàng đeo chiếc mặt nạ da người bên ngoài, lại hóa trang khéo léo nên bốn mắt cao thủ không thể nào nhận ra chàng chính là hiện thân của Chú Nhân Lệnh Xé Xác, một nhân vật thần quái máu tanh.

Sau một chặp, Đông Tăng Du Hiệp bỗng hỏi :

— Cao danh thiếu hiệp là gì ? Xin cho lão phu biết rõ để sau này có phen thù tạc ?

Chí Tôn đáp dõi :

— Văn bối tên là Hận Thù Thư Sinh, chưa có danh gì trên chốn giang hồ.

— Thù Hận Thư Sinh quả tình lão phu nghe đến một lần nầy, nhưng do đâu thiếu hiệp biết bọn lão phu lâm nạn mà đến và hiểu rõ bề trái của Hải Âu lệnh Đường lột trần bộ mặt phản bội của Hắc Y ác đạo ?

– Một sự tình cờ đi qua cánh rừng thị trấn không đầy mười dặm, văn bối phát giác được Hắc Y Sứ giả đang sai một cao thủ cấp bách về Địa Linh Cung báo tin cơ mật, văn bối tức thì đuổi theo bắt hắn lại...

Đông Tăng Du Hiệp nóng nẩy :

— Tên cao thủ ấy là ai ?

— Sứ Giả Hải Âu !

Đông Tăng Du Hiệp thảo lui ba bước sững sốt :

— Thiếu hiệp vừa bảo Sứ Giả Hải Âu vâng theo mệnh lệnh của tên Hắc Y ác đạo đến Địa Linh Cung ?

— Đúng chẳng hề sai .

— Sứ Giả Hải Âu mang số mấy ?

– Số mười hai !

Đông Tăng Du Hiệp quét mắt qua tràng nhìn hai xác chết, rồi quay qua hai Sứ Giả Hải Âu còn sống sót, cất giọng bi thiết :

— Còn hai vị sư điệc nữa hiện ở đâu ?

Đệ nhất sứ giả đáp mau :

— Hai người đã chết trước căn phòng vừa thuê chặp tối.

— Nhị vị sư điệc đó mang số mấy ?

– Số 8 và 9

Đông Tăng Du Hiệp khiếp hãi vô cùng :

— Tên Sứ Giả mang số 12 cũng đã phản bội !

Cả ba người Trường Mộng Dã Tiên đồng sững sốt lên.

Trong khi Đông Tăng Du Hiệp quay qua hỏi Chí Tôn :

Thiếu hiệp có biết tên tặc tử phản bội đang ở đâu không ?

— Hắn đã chết rồi !

Đông Tăng Du Hiệp trố mắt :

— Tên tặc tử đã chết rồi nhưng ai đã giết hắn ?

— Hắc Y Sứ Giả !

Kinh dị hiện lên gương mặt đến tột độ, Đông Tăng Du Hiệp hỏi thật mau :

– Nhưng tại sao Hắc Y Sứ Giả lại giết hắn, thiếu hiệp có rõ chăng?

— Tên ác đạo hạ sát đồng môn để diệt khẩu, vì hắn sợ tên kia lần vợt bại lộ cơ mưu với bọn giang hồ.

Đông Tăng Du Hiệp sững sốt một hồi lâu chưa thốt ra lời.

Bây giờ, Chí Tôn mới nghiêm nghị bảo :

Văn bối có điều nầy cần thưa với nhị vị tiền bối ?

— Theo văn bối được biết thì cách đây chưa đầy một thăng nhơn vật xuất hiện tại Hải Âu lệnh đường giết chết Hải Âu lão tiền bối, đó chỉ là Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo mà thôi.

Cả tràng đều kinh dị, nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn.

Đông Tăng Du Hiệp nhíu cặp lông mày bạc hơn nửa phần :

— Thiếu hiệp bảo sao ? Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo à !

Chí Tôn gật đầu quả quyết :

— Quả tình như vậy !

— Điều nầy theo lão phu thì không thể có được, vì trong đêm hôm ấy ngoài tên sứ giả phản bội, còn có một vài cao thủ trong Hải Âu lệnh đường trông thấy dung mạo Chú Nhân Lệnh Xé Xác tận tường lúc hắn bỏ chạy ra ngoài làm sao có sự giả mạo được. Hơn nữa, tên tiểu cuồng ma nầy đã xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao, ngón vũ khí độc nhất của Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn trên mặt giang hồ không thể có một cây thứ hai như vậy.

— Nhưng tiền bối có nhận rằng hầu hết những người trong Hải Âu lệnh đường đều không thấy hiện diện xác chết của Hải Âu

http://tieulun.hopto.org

lệnh đường đều không thấy hiện diện xác chết của Hải Âu lão tiền bối phải thế chăng ?

— Đúng như vậy !

— Đã có lão Dương Chí Tôn, chủ nhân Lệnh Xé Xác chính danh đến báo cho biết hiện nay Hải Âu lão tiền bối hãy còn sống, bị nhốt tại Địa Linh Cung và các vị đang trên đường đến đây, có đúng chăng ?

— Quả thật không sai chút nào cả.

— Chiều hôm qua tại cánh rừng già hai Chủ Nhân Lệnh Xé Xác xuất hiện giao đấu với nhau suýt trở thành huyết chiến, chắc hai vị tiền bối đã rõ điều nầy ?

— Lúc đó có mặt lão phu và đồng đạo, nhưng sự tình hãy còn trong hiểm nghi.

— Tiền bối hiểm nghi như thế nào ?

— Biết đâu, đó chẳng là qui kế của tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn bày trò ra đánh lạc hướng giang hồ, nhất là bọn lão phu.

Chí Tôn bỗng cười lạnh lẽo :

— Mãi đến giờ phút nầy tiền bối vẫn chưa chịu tin Hải Âu Quái Khách bị ám hại hoàn toàn do Hắc Y Sứ Giả và tên sứ giả số ra làm nội gian sao ?

— Lão phu rất tin điều nầy, nhưng vẫn hoài nghi tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn cũng là đồng lõa với bọn Hắc Y ác đồ, nội ngoại hiệp công ám hại Hải Âu lão huynh.

— Như thế có nghĩa là đến bao giờ được trông thấy tận mắt Hải Âu lão tiền bối còn sống trên cõi trần nầy nhị vị các hạ mới hết nghi ngờ Chí Tôn là hung thủ, có phải vậy chăng ?

— Cũng chưa đúng như thế ?

— Vì sao vậy ?

— Vì ngoài sự tồn vong của Lệnh Huynh Hải Âu, còn một điều không thể chối cãi hung thủ chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, bởi đêm hành thủ ấy trên tay hắn có cầm cây Tàn Chi Quái Đao phóng qua tường Hải Âu lệnh đường, một vài cao thủ đã đuổi theo trông thấy rất rõ ràng.

Hơn nữa gần đây cả gia trang Bát Kiểm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ điều chịu cảnh diệt vong vì cái quái đao ấy, hiện nay tất cả giang hồ

đều biết rõ, làm sao có thể chối cãi được.

Ngọn lửa căm hờn ngấm ngầm cháy trong lòng Chí Tôn, chàng lại nói :

— Tiền bối có thể tin như vậy sao ? Tiền bối có biết đâu chính vãn bối đã chứng kiến cái chết của Bát Kiểm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, mà hung thủ không phải là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Đông Tăng Du Hiệp hết sức kinh dị :

— Nhưng hung thủ ấy là ai ?

— Lạc Bá Đào !

Đông Tăng Du Hiệp trố cặp mắt lộ hào quang :

— Lạc Bá Đào !

Chí Tôn gật đầu :

— Đúng như thế !

Cả Trường Mộng Dã Tiên và hai vị Sứ Giả Hải Âu đều kinh dị.

Trong lúc, Đông Tăng Du Hiệp đã tiếp :

— Lạc Bá Đào, một cái tên rất xa lạ, lão phu chỉ biết Triệu Lạc Bá Đào mà thôi.

Đến lượt Chí Tôn kinh ngạc :

— Tiền bối biết Triệu Lạc Bá Đào à ?

— Phải đây ! đối với Triệu Lạc Bá Đào thì lão phu hiểu rõ cả nguồn gốc, nhưng thiếu hiệp chưa trả lời câu hỏi của ta :

Tại sao thiếu hiệp bảo Lạc Bá Đào là hung thủ thăm sát Trương mộ gia trang mà không phải Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ?

Trong lòng Chí Tôn tuy đang nóng nẩy về cái tin Triệu Bá Đào, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thản, đáp câu hỏi của Đông Tăng Du Hiệp :

— Vì chính mắt vãn bối khám phá ra một dấu huyết chưởng trên ngực một cao thủ nằm trong góc Tổng đường, đồng thời, chứng kiến cái chết của Bát kiểm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ do cây Tàn Chi Quái Đao hành hình, nhưng hung thủ lại là Lạc Bá Đào.

Đông Tăng Du Hiệp sửng sốt lên :

— Ố sao lạ lùng vậy ! Tại sao Lạc Bá Đào lại có cây Tàn Chi Quái Đao trên tay, món võ khí bất truyền của Cam Lộ Bang, chủ nhân Dương Chấn Hoàn.

— Theo chỗ vãn bối hiểu thì sự xuất hiện cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Lạc Bá Đào còn nhiều điều rắc rối mà nhất thời chưa thể phân minh.

http://tieulun.hopto.org

Trầm đi một lúc, Đông Tăng Du Hiệp bỗng hỏi :

— Lão phu xin hỏi một điều nầy :

Thiếu Hiệp có liên hệ gì đến Chú Nhân Lệnh Xé Xác chăng ?

Gương mặt hóa trang mặt nạ da người của Chí Tôn trầm nặng xuống, chàng thản nhiên đáp :

— Giữa Chí Tôn và vãn bối là chỗ bằng hữu thâm giao, gặp cơn hoạn nạn không thể ngơ mắt đi được, nên đêm nay tìm gặp tiền bối, tỏ bày nỗi oan uổng của người bạn cố tri,

Đông Tăng Du Hiệp thảo lùi một bước, hai luồng xạ nhãn sáng ngời rọi thẳng vào mặt Chí Tôn chẳng hề chớp.

Lão nhân không ngờ sự thực lại như thế được.

Trường Mọng Dã Tiên chẳng nói năng gì, chỉ hơi gật đầu biểu lộ một sự ngầm hiểu riêng biệt.

Còn hai Sứ Giả Hải Âu bất giác kinh hoàng, tả hữu chưởng vận sẵn nội lực chờ đối phó.

Ngừng đi một lúc thật lâu, Đông Tăng Du Hiệp trầm giọng bảo :

— Thiếu Hiệp, không phải lão phu không muốn nhận những lời chỉ giáo đó, nhưng sự tình đã hết sức rõ rệt, Chí Tôn là chính phạm trong vụ ám hại Hải Âu lão huynh, hiện nay khắp mặt giang hồ đều biết oán cừu nầy phải rửa bằng máu, làm sao dung tha hắn được,

Chí Tôn nghĩ thầm :

— Sự lầm lẫn to tác nầy chưa biết ngày nào giải cho xong được, chỉ trừ bao giờ ta lột trần được bộ mặt Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của tên ác ma Lạc Bá Đào và truy tìm ra kẻ đã luyện ra cây Tàn Chi Quái Đao hành ác giang hồ, là bấy giờ mới mong minh oan việc đáng tiếc vừa xảy.

Một ý niệm chợt lóe trong óc Chí Tôn.

Sực nhớ lại lúc nãy Đông Tăng Du Hiệp có bảo chàng, lão ta hiểu rõ cả nguồn gốc của Triệu Bá Đào, chàng liền hỏi :

— Lúc nãy tiền bối có hiểu biết Triệu Bá Đào, tiền bối có thể nào cho vãn bối lai lịch của vị ấy chăng ?

— Chẳng có gì phải dấu giếm cả, tên Triệu Bá Đào mà lão phu được biết đó là người trường tử của Triệu Dực Thu, mất tích giang hồ từ hơn tám năm qua.

Bất giác Chí Tôn rúng tận đáy lòng, sự suy đoán của chàng chẳng hề sai chạy chút nào cả.

Nhưng Chí Tôn vẫn hỏi tiếp :

— Thưa tiền bối, có phải chăng Triệu Bá Đào còn một Lệnh muội tên gọi Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, vốn là môn đồ của Hải Âu lão tiền bối hơn ba năm về trước.

Đông Tăng Du Hiệp khe khẽ gật đầu :

— Lời thiếu hiệp quả đúng chẳng sai, nhưng theo Hải Âu lão huynh thì Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đã vì miếng hư vinh phản bội sư môn, chạy theo bọn Âm ma Giáo và cũng bị tệ huynh đuổi ra khỏi Hải Âu Lệnh đường từ hơn ba năm về trước.

Màn bí mật từ gần tháng nay che trùm khắp vũ lâm đã được hé sáng một phần.

Cái nguyên nhân Hải Âu Quái khách bị ám hại đã bắt đầu lộ diện.

Một phần có thể vì bọn ác ma muốn chiếm nốt ngón võ công tuyệt thế « Kim Cang Khí Công » của Hải Âu Quái Khách mà hạ thủ, nhưng phần hệ trọng khác có thể vì Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân oán hận Sư phụ đã sỉ nhục nàng trước số đông cao thủ năm xưa, nên xúi Lạc Bá Đào hành động trái ngược đạo lý con người.

Như vậy, giữa Hắc Y Sứ Giả và Lạc Bá Đào nhất định phải có một mối liên hệ vô cùng sâu xa.

Biết đâu Hắc Y Sứ Giả chẳng là môn hạ của Lạc Bá Đào lọt vào Hải Âu Lệnh Đường để làm nội gian ẩn nấp trong bóng tối ?

Trong hai trận giao đấu vừa rồi, qua đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình, vô tình Hắc Y Sứ Giả đã để lộ chân tướng của mình.

Riêng việc hắn biết sử dụng cả Huyền Âm chưởng, cho thấy tòa Uổng ma Thành của Bắc Độc Lão Ma cũng có nội gian chẳng khác Hải Âu Lệnh Đường.

Có thể có một ngày nào đó Bắc Độc Lão ma cũng bị hành thủ như trường hợp Hải Âu Quái Khách.

Còn một điều chót hết, là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân cùng gia huynh Triệu Bá Đào vì ngộ nhận chú nhân Lệnh Xé Xác giết chết Triệu Dực Thu, nên quyết tâm báo thù gia cừu.

Vì vậy chính hắn đã giả mạo Chú nhân Lệnh Xé Xác mở kiếp vận sát giang hồ, giết nốt những kẻ ân, thù, để gây oán cừu cho chàng khắp chốn vũ Lâm cậy bàn tay kẻ khác ám hại chàng.

Thật là một hành thủ cực kỳ tàn độc.

Đem so với bọn ma đầu ngày trước, Lạc Bá Đào càng khủng khiếp gấp trăm lần Chí Tôn đã gặp một đại kình địch khủng khiếp.

http://tieulun.hopto.org

Chàng quả quyết tên Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tại cánh rừng già biết xử dụng cả đường chiêu Lôi Kinh thiên Địa chính là Lạc Bá Đào chứ chẳng còn nhân vật nào cả.

Một điều hết sức rõ rệt là chang giao đầu cùng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, mới được vài chiêu đã nhận ra một chiếc bóng vận toàn hen huyền, dáng điệu y hệt Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân bản qua tràng, lập tức hấn đuổi theo sau, chẳng cần lưu lại một lời...

Nếu không là Lạc Bá Đào thì còn ai nữa?

Tự nhiên Chí Tôn cảm thấy sứ mạng của chàng càng nặng nề hơn trước muôn ngàn khó khăn đang chất lên lưng chàng.

Hiện tình, kỳ độc Đoạn Trường đơn đang dồn vào huyệt đạo thứ tám của Chí Tôn chưa rõ lúc nào lột phát, sanh mạng chàng đe dọa trầm trọng.

Hơn nữa, ngày đầu võ cùng vị cao đồ Bắc Độc Lão ma đã gần kề, chàng phải tới thị trấn Thiểm Tây, tìm một khách điếm ở về hướng Bắc hội diện Nam Tà trước, theo lời dặn dò lúc ra đi.

Sau trận giao đầu sanh tử này, Chí Tôn mới có thể tùy theo hoàn cảnh mà quyết định bước tiến đó.

Tâm niệm đã chấm dứt, Chí Tôn hướng sang Đông Tăng Du Hiệp:

— Thời giờ quá cấp bách, nhị vị tiền bối định lẽ nào đây?

Đông Tăng Du Hiệp ngẫm nghĩ giây phút đáp:

— Lão phu đã Trường sư huynh đã có ý định đến viếng Địa Linh Cung một phen xem có thật Hải Âu lão huynh còn sống hay không, rồi sau đó tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Chí Tôn tán đồng:

— Phải đấy, nhị vị tiền bối và nhị huynh nên đi ngay, nếu chậm chậm e rằng sẽ có biến cố bất ngờ do tên phản bội Sư môn Hắc Y tạo ra.

Trường Mộng Dã Tiên gật đầu:

— Thiếu hiệp chí lý, bọn lão phu sẽ lên đường ngay từ phút này công ơn cao dày xin hẹn lại mai sau.

Chí Tôn nói mau:

— Chúc nhị vị tiền bối và nhị vị huynh đài thành công trong chuyến đi nầy ngày gặp lại sẽ thù tạc với nhau, bây giờ vãn bối có một điều cần nói..,

Chàng thò tay vào lòng lấy ra ba hoàn linh dược mà Thần Y Tư mã Hoàng trao cho lúc sắp lâm chung, báo Trường Mộng Dã Tiên:

— Theo vãn bối hiểu, thì hiện tình Hải Âu lão tiền bối trúng nhằm Đoạn trường đơn, của Cổ Độc Thánh Quân, hằng ngày phải nhờ một viên linh dược của Địa Linh Cung kéo dài mạng sống, nếu vắng đi một hôm là cổ độc sẽ bị phát hóa thành máu thịt mà chết. Vì vậy nếu thuận tiện giải cứu được lão tiền bối mang đi, xin nhị vị dùng lấy thần đơn nầy cho uống vào tạm gia thêm sự sinh tồn.

Nhị vị tiền bối hãy cất lấy.

Trường Mộng Dã Tiên đón lấy ba hoàn linh dược của Chí Tôn trao cho, khích động mãnh liệt:

— Đa tạ thâm ân của thiếu hiệp, ngày sau có dịp mong được đáp đền.

Chí Tôn khiêm nhượng:

— Chẳng có gì gọi là ơn nghĩa cả, nhị vị tiền bối hãy yên lòng đó chỉ là bổn phận mà thôi.

Vãn bối còn một một điều cần nói nữa là:

Bạch Phát Ma Cơ chủ nhân Địa Linh Cung, võ công quỉ thần vô lượng, có thể sánh với bảy vị đại kỳ nhân Vũ lâm Thất Tuyệt vừa tái hiện trên chốn giang hồ, nhị vị chỉ nên ngầm ngầm dùng kế giải cứu Hải Âu lão tiền bối là hay hơn hết.

Vãn bối vì ngày đấu võ đã gần kề, không thể cùng đi với nhị vị được, hẹn tái kiến!

Trường Mộng Dã Tiên cùng Đông Tăng Du Hiệp cao giọng:

— Chúc thiếu hiệp thượng lộ bình an, đại ân ngày sau sẽ báo đáp.

Chí Tôn phấn chấn trong lòng, chàng mỉm cười quét cặp kỳ quang nhìn bốn người một lượt, rồi bắn mình lên không trung, trổ khinh công thần ảo về hướng thị trấn Thiểm Tây, vừa lột chiếc mặt nạ da người đeo trên mặt cất vào lòng.

Chí Tôn như kẻ vừa trút hết gánh nặng trong muôn ngàn sứ mệnh đang quẫn quại hai vai.

Tình thế phát triển một cách không thể tưởng tượng trước được.

Mấy lời tiết lộ về thân thế Lạc Bá Đào, của Đông Tăng Du Hiệp làm Chí Tôn phấn khởi vô cùng.

Nếu Lạc Bá Đào quả thật là Triệu Bá Đào, thì chắc chắn Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xuất hiện tại Hải Âu lệnh đường và Trương mộ gia trang chính là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã đổi họ Triệu ra họ Lạc để đánh lừa chàng và bọn giang hồ.

Có thể Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đang đứng sau lưng Lạc Bá Đào, xúi dục anh nàng tìm qui kế hãm hại chàng để trả mối thù xưa.

Nhớ lại ngày nào Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân gia nhập Âm ma Giáo bị Hải Âu Quái Khách trừng trị trước mặt chàng, Chí Tôn quyết định Lạc Bá Đào phải có liên hệ đến ác đạo ấy một cách thâm sâu,

Đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mà Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giã hiệu thi triển tại cánh rừng già đã đủ chứng tỏ điều đó

Nhất định ngày chàng rơi xuống Tuyệt mệnh cốc, Âm Ma Giáo Chủ đã chiếm được Ô Mộc Bão Lục và đã luyện được năm đường chiêu tuyệt thế như chàng.

Lão đại ác ma này đã truyền lại võ công đó cho Lạc Bá Đào còn cây Tàu Chi Quái Đao có thể do Ngọc Diện Diêm Bà sáng tạo ra.

Quyển Huyết Hải Thâm Cừu quả đã lọt vào tay quỉ bà này.

Nếu sự tình đúng thật như Chí Tôn đã nghĩ, thì con đường phục hận Sư môn của chàng càng khó khăn hơn xưa gấp vạn lần.

Chứng tỏ hiện giờ năm đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Bão Lục, nguồn hi vọng duy nhất của chàng bị bọn ác đạo Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà phổ biến rộng rãi trong hai đạo Hắc Bạch.

Do đó, đại cừu nhân của Chí Tôn càng đông như mây, nếu chúng quần hợp lại, chàng đơn phương khó mà bảo tồn tính mạng, đừng nói tới chuyện tìm thù rửa hận hoàn thành cái di chí của sư môn.

Thêm vào, hành thủ của tên ác đạo Lạc Bá Đào rất là âm độc chẳng những hắn liên kết với một số đại ma đầu có cái công lực cao thâm tột bực giang hồ, mà lại còn dùng qui kế phỉnh lừa bọn quái khách, kỳ nhân hận thù chàng tìm tiêu diệt nữa.

Cho nên, chỉ trừ một vài nhân vật am hiểu nội tình, Chí Tôn hoàn toàn bị cô lập, đối phương chàng lúc thâm động, mặt giang hồ có hề khó tìm chỗ dung thân, đừng nói tới việc xuất hiện đường hoàng trước đối phương.

Bất giác Chí Tôn chép miệng :

-- Ta không ngờ bộ mặt giang hồ ngày nay thay đổi đến thế, lời lão tiền bối Nam Tà lúc còn dưới Tuyệt mệnh cốc quả đúng không sai.

Tuy vậy, Chí Tôn tạm thời gác lại những nỗi khó khăn canh cánh bên lòng chàng, lo sứ mạng khẩn cấp trước nhất.

Chí Tôn đi mãi đến sáng hôm sau, tới một cánh rừng hoang vu, chàng tiến lại một hoang địa có vài gò đất nhỏ lên,

Chung quanh mãnh đất hoang vu này lại mọc lên mười mấy cây thanh dương vượt lên cao chẳng khác những chiếc nấm xanh rì...

Chí Tôn dừng lại quét cặp kỳ quang nhìn vào mãnh đất hoang vu.

Chàng trông thấy giữa mãnh đất là một đám cỏ xanh tợ tấm thảm nhung.

Trên đó có hai ngôi mộ mới, dựng bia đá cao bằng ngực.

Động tánh hiếu kỳ, Chí Tôn xê mình lại gần hai ngôi mộ xem thử.

Chẳng đọc trên tấm bia ngôi mộ phía hữu có đề hàng chữ đỏ tợ máu :

« Nhất Đại Thần Y Tư Mã Hoàng Đệ Thất Kỳ nhân chi mộ »

Chí Tôn giật mình tự nhủ :

— Ô ! Xác chết của Lão Thần Y sao lại chôn ở nơi này ?

Chàng nhìn dưới góc bia mộ lại có giòng chữ nhỏ màu đen :

« Tưởng niệm Cố nhân, Diệu Thủ Thiên Sư Kính lập ».

Đến đây, Chí Tôn mới hiểu rõ, chính Diệu Thủ Thiên Sư đã mang xác chết của Thần Y Tư Mã Hoàng đến mãnh đất hoang vu này chôn cất, chàng ngậm ngùi một chặp, rồi bước sang ngôi mộ thứ hai.

Bất giác, Chí Tôn phải kêu lên :

— Ô ! Sao lại thế này được ?

Thì ra trước tấm bia đá ngôi mộ thứ hai có đề sáu chữ màu máu :

« Diệu Thủ Thiên Sư Chi Mộ ».

Thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Diệu Thủ Thiên Sư đã chôn Thần Y Tư Mã Hoàng bị thâm tử dưới ngọn Huyết Ảnh Lôi Đình của Lạc Bá Đào và luồng kỳ độc Đoạn Trường Đơn của Cổ Độc Thánh Quân, điều này chàng đã rõ.

Thế nhưng ai lại hạ sát Diệu Thủ Thiên Sư mà lập ngôi mộ thứ hai này.

Chợt nhìn dưới góc bia mộ có hàng chữ chi chít, Chí Tôn liếp đọc :

Bá Lang Quân Lạc Bá Đào gánh lập !

Chí Tôn thảng thốt kêu lên :

Lạc Bá Đào đã hạ sát Diệu Thủ Thiên Sư !

http://tieulun.hopto.org

Sự trình diễn ra thật là kỳ quặc.

Hai cái chết một trước, một sau chẳng mấy chốc thời gian.

Chí Tôn hiểu ngay :

Diệu Thủ Thiên Sư bị người giết sau khi chôn cất vị Thần Y Tư Mã Hoằng và dựng lên bia mộ.

Chính Lạc Bá Đào đã rình rập chỗ lúc lão kỳ nhân bất phòng thi hành độc thủ, rồi an táng luôn.

Tên ác đạo để hàng chữ dưới bia mộ để đánh lạc hướng bọn giang hồ.

Chí Tôn còn đang ngơ ngẩn cả tâm hồn, chợt nghe có tiếng rên la dưới đáy mộ Diệu Thủ Thiên Sư.

Chàng vô cùng kinh dị :

— Quái lạ thật ! Chẳng lẽ Diệu Thủ lão tiền bối còn sống hay sao ?

Một loạt kêu ầm ư chẳng khác loài ma mộ :

— Ai đứng phía trên ấy ? Hãy bốc dùm ngôi mộ giúp lão phu ?

Nỗi hải hùng biến mất trên gương mặt, Chí Tôn hiểu ngay người dưới huyệt hãy còn sống thật, vừa dùng cách « Truyền Thần Nhập Địa » kêu vọng tới tai chàng.

Tinh thần Chí Tôn cảm thấy hào hùng, chàng xê mình sang bên tả, tránh bia đá, giơ hữu chưởng phát động...

Bùng !

Cát bụi bay tung khắp nơi.

Đã thấy dưới huyệt mộ bày ra một cỗ quan tài sơn đỏ...

Chí Tôn lại giơ chỉ phong hất nhẹ một cái.

Cỗ quan tài bay trên mặt đất.

Chàng cạy nắp quan tài nhìn vào.

Nhận ra, nạn nhân chính là Diệu Thủ Thiên Sư, Chí Tôn vô cùng hoan hỉ :

— Lão tiền bối đây rồi !

Chàng đỡ Diệu Thủ Thiên Sư ra khỏi cỗ quan tài để nằm trên bãi cỏ, quan sát thấy có dấu Huyết Ảnh Lôi Đình in sâu vào ngực, nhưng chưa đến chấn nát trái tim.

Tuy vậy, thương tích Diệu Thủ Thiên Sư có vẻ trầm trọng, nét mặt tái xanh như một xác chết chưa chôn.

Lão ta vừa bắt chợt Chí Tôn toan há mồm chào hỏi.

Chí Tôn khoát tay :

— Lão tiền bối khoan nói gì cả, đợi vãn sinh giây lát.

Chàng thò vào lòng lấy ra một hoàn linh dược của Thần Y Tư Mã Hoằng trao tặng hôm trước, bỏ vào mồm Diệu Thủ Thiên Sư.

Linh đơn tan dần thấm xuống huyệt đạo lão kỳ nhân.

Một chập, Chí Tôn đỡ Diệu Thủ Thiên Sư ngồi dậy bảo :

— Lão tiền bối vận công chữa trị vết nội thương xong xuôi trước đã.

Diệu Thủ Thiên Sư chẳng nói một lời, nhắm mắt vận hành chân khí chạy bảy mươi hai phần qua huyệt đạo.

Nhờ linh dược cực kỳ thần hiệu và nội lực Diệu Thủ Thiên Sư thâm hậu tột bực nên chẳng mấy chốc, cơ thể đã bình phục nữa phần.

Luồng độc khí Huyết Ảnh Lôi Đình bị tống ra khỏi tử đạo, tuy nguơn khí chưa được tràn trề như cũ.

Bây giờ, Chí Tôn mới hỏi :

— Nguyên nhân nào lão tiền bối lại bị nhốt dưới mộ này ? còn vị Thần Y có đúng lão tiền bối mang tới đây chôn chăng ?

Diệu Thủ Thiên Sư thở dài :

— Đúng như vậy, chính lão phu đã mang xác Thần Y Tư Mã Hoằng đến an táng nơi này, sau đó mọi việc chẳng lành liên tiếp diễn ra.

Chí Tôn sốt dạ :

— Sự tình xảy ra như thế nào lão tiền bối có thể cho vãn sinh biết không ?

Diệu Thủ Thiên Sư thê thảm :

— Câu chuyện cũng khá dài, sau khi thiếu hiệp đi rồi, lão phu quay lại ngôi chùa hoang đổ kia chờ Lạc Bá Đào đến giải quyết mọi việc, chẳng ngờ trải qua một đêm chẳng hề thấy bóng dáng hắn đâu cả.

Lão phu sốt dạ không thể chờ được nữa, bỏ chùa ra đi.

Tình cờ đến cánh rừng rậm kia, ta phát giác xác chết của Thần Y Tư Mã Hoằng nằm phơi trên mặt đất.

Dù sao, lão ta cũng là cô nhân, từng nổi tiếng trong Vũ Lâm Thất Kỳ, tạ không thể để làm mồi cho diều quạ, nên mang thi thể đến nơi này. Với dụng tâm tránh xa những tầm mắt hung hiểm của bọn Lạc Bá Đào...

Đâu ngờ...

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn nóng nảy :

— Đâu ngờ như thế nào hở lão tiền bối ?

Giọng nói của Diệu Thủ Thiên Sư vừa thê thảm vừa uất hận :

— Lão phu có ngờ đâu trải qua ngàn dặm đường như vậy mà khi an táng Thần Y lão huynh vừa xong xuôi, thì Lạc Bá Đào và cả lão Cổ Độc Thánh Quân đồng xuất hiện một lượt.

Bọn chúng gây chuyện cùng lão phu rồi cùng vây đánh, ta đơn phương không cự nổi, nên Lạc Bá Đào quật nhằm một ngọn Huyết Ảnh Lôi Đinh mang vết trọng thương, đành thúc thủ để chúng vùi dưới huyệt mộ nầy, may đâu nhờ chân khí tự vệ, ta cầm cự sinh mạng cho tới bây giờ...

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn theo những lời nói của Diệu Thủ Thiên Sư mà trầm nặng xuống mấy lần.

Sau cùng, chàng hỏi lão kỳ nhân :

— Trước xưa giữa lão tiền bối và Lạc Bá Đào có thù hận gì chăng ?

Trầm đi một lúc, Diệu Thủ Thiên Sư đáp :

— Phải nói rằng từ ngày ta tái hiện giang hồ chưa từng gây oán thù với tên tiểu cuồng ma ấy, chỉ bắt đầu sau khi lão phu đến nhà Thần Y Tư Mã Hoằng đánh cắp mười viên Hoàn hồn Đơn đây thôi.

Thực ra, không phải ta quyết tình hành động thấp hèn như vậy vì giữa ta và lão Thần Y ngoài việc đứng chung trong Vũ Lâm Thất Kỳ còn có một thứ tình cố giao nữa, trong thâm tâm ta chỉ muốn đùa bỡn lão vậy thôi, sau cùng định báo lão tặng cho một viên phòng thân.

Đến đây, Chí Tôn chợt nói :

— Văn sinh còn nhớ có một lần Thần Y lão tiền bối, từng báo sau khi mất trộm mười viên hoàn linh đơn, đã ba lần tìm đến nhà lão tiền bối nhưng rốt cuộc không được diện kiến, vì nghe đâu dường như lão tiền bối luôn luôn lánh mặt, không hiểu sự thật có đúng như vậy chăng ?

Chiếc đầu lo lớn dị thường của Diệu Thủ Thiên Sư lắc lư mấy lượt. Bằng giọng có vẻ chân thành lão kỳ nhân đáp :

— Điều nầy không đúng lắm, sự thật lão phu định trốn tránh một cuộc gặp gỡ Thần Y lão huynh, nhưng ta không còn dung diện gì nữa, bởi mười viên Hoàn Hồn Đơn đã thất lạc sau đó.

— Sự làm thất lạc Hoàn Hồn Đơn chỉ vì một sự rủi ro ngoài ý muốn, giá lão tiền bối chịu một cuộc hội diện cùng Thần Y Tư Mã Hoằng, biết đâu hiện tình giờ đây đã đổi khác xa rồi.

Thiếu hiệp chưa rõ, cách hơn năm mươi năm về trước, lão phu là một nhân vật độc bá về bộ môn đánh cắp, hành thủ của ta như một kẻ tàng hình, nhờ vậy mới đứng chung trong Vũ Lâm Thất Kỳ, nhưng nay đột nhiên ta vừa trộm linh đơn của Thần Y thì bị một kẻ khác đánh trộm lại, như vậy, chẳng là hủy cả sĩ diện của mình à ? Chính vì thế mà ta chưa dám hội kiến với lão Thần Y Tư Mã Hoằng, định tìm lại khắp giang hồ chiếm linh đơn, rồi hiện thân thù tạc cũng chưa muộn màng gì.

Không ngờ...

Lão kỳ nhân im bặt nhìn ngôi mộ của Thần Y Tư Mã Hoằng, cặp lông mày trắng như mây xọi xuống, biểu lộ sự khích động vô tả.

Chí Tôn trầm mặt trước u mộ một hồi lâu.

Từng cơn gió rít cành thanh dương vi vu như oan hồn phảng phất đâu đây, còn u u uất chưa chịu về dị cảnh.

Đột nhiên, Chí Tôn hỏi Diệu Thủ Thiên Sư :

— Nhân vật nào đã ra tay đánh cắp mười viên Hoàn Hồn Đơn hở lão tiền bối ?

Diệu Thủ Thiên Sư cảm hờn :

— Chính tay sức sanh Lạc Bá Đào !

Chí Tôn sửng sốt :

— Lạc Bá Đào ! Cũng là hắn nữa sao ?

— Nếu không phải tên tặc tử ấy, thì khắp cả giang hồ nầy chưa chắc đã có một nhân vật thứ hai đánh trộm được mười viên Hoàn Hồn Đơn của lão phu.

Chí Tôn hết sức kinh dị :

— Lão tiền bối bảo sao lạ vậy ? So về võ công văn sinh chưa rõ công lực Lạc Bá Đào có hơn lão tiền bối hay không, nhưng về thủ pháp hành đạo, thì lão tiền bối nổi danh độc bá tài đánh cắp trên chốn vũ lâm, hơn năm mươi năm nay chưa người nào địch nổi, tại sao tên cuồng ma ấy lại trộm được mười viên linh dược trong tay người một cách thần diệu như thế ?

— Lời thiếu hiệp rất hữu lý, nhưng sự thật lần tái hiện giang hồ nầy, một hôm lão phu đang ngồi trong ngôi chùa cổ hôm nọ, chợt có Lạc Bá Đào đến xin bái kiến, ta nể tình vũ lâm cho hắn vào, sau

http://tieulun.hopto.org

khi tiếp chuyện thấy hắn thông minh lễ độ, hết mực kính nể ta, nên ta vui lòng truyền lại hành thủ biến diệu về tài đánh cắp cho hắn. không ngờ tai họa tại tâm, đột nhiên hắn trở mặt chiếm đoạt linh đơn, đem ân nghĩa đổi nên thù hận, thật là mặt người lòng thú không thể đo lường.

Vừa rồi, hắn đã tận lực tiếp tay cùng lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân quật ta mang vết thương trong mình, rồi cả hai cùng dùng cỗ quan tài bỏ vào đáy vũi xuống huyệt sâu như thiều hiệp trông thấy.

Luồng sáng kỳ diệu trong cặp kỳ quang Chí Tôn bỗng ngời lên, chàng bỗng hỏi :

— Lão tiền bối, gã cuồng ma Lạc Bá Đào có phải là họ Triệu không ?

Chiếc đầu to lớn dị thường của Diệu Thủ Thiên Sư di động :

— Đúng như vậy ! Lạc Bá Đào, chính thật là Triệu Bá Đào, họ Lạc chỉ là một danh hiệu giả hiệu mà thôi.

Vẻ mặt Chí Tôn hiện lên một vẻ hoan hỉ khôn tả, đây là lần thứ ba chàng nghe nói tới tên họ thật của Lạc Bá Đào.

Trước nhất Tang môn Thần đã tiết lộ điều đó, kế đó Đông Tăng Du Hiệp cũng lập y như thế và bây giờ Diệu Thủ Thiên Sư.

Quả tình Lạc Bá Đào là Triệu Bá Đào, gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân chứ chẳng còn gì ngờ vực nữa cả.

Hôm nọ vào Địa Linh Cung, chàng hỏi đến tên Lạc Bá Đào, Bạch Phát Ma Cơ quả quyết không có trong địa cốc, nhưng khi nói tới Triệu Bá Đào thì quỉ bà biến hẳn cả thần sắc.

Im đi một chặp lâu, Chí Tôn lại tiếp :

— Lão tiền bối, Lạc Bá Đào và lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân đến đây quật trọng thương lão tiền bối vào lúc nào ? hiện giờ có thể biết được bọn chúng đang ở nơi đâu không ?

Diệu Thủ Thiên Sư ngẫm nghĩ giây lâu đáp :

— Chuyện nầy diễn ra cách đây hơn một giờ, nếu lão phu đoán chẳng lầm thì tên súc sinh Lạc Bá Đào và lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân đi chưa được bao xa, mặt khác, cũng có thể chúng còn tiềm phục lẩn cận đâu đây là đàng khác nữa.

Chí Tôn vô cùng kinh dị :

— Sao lão tiền bối lại ức đoán như thế ? Tại sao lão Độc vật và Lạc Bá Đào hãy còn có trú ẩn quanh quẩn đâu đây ?

— Cứ theo võ công tột bực ngày nay của Lạc Bá Đào có thêm

sự hộ trợ của lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân, tự nhiên lúc nầy có thể giết chết lão phu chẳng mấy khó khăn gì, nhưng chúng chỉ quật ta trọng thương rồi đem nhốt vào cỗ quan tài, dụng tâm chắc chắn là vô cùng hiểm độc.

Một đằng, có lẽ chúng muốn cho lão phu chết từ từ trong nhiều đau đớn vì thương tích hoành hành, nhưng mặt khác biết đâu chúng đang bố trí cạm bẫy, để mai phục những cao thủ khác, chẳng hạn như thiếu hiệp đây...

Nghe mấy lời phân biện của Diệu Thủ Thiên Sư, bừng khí tự nhiên bốc dậy trên gương mặt Chí Tôn, chàng cao giọng hỏi :

— Nếu quả đúng thật vậy thì còn gì may mắn cho bằng, chính vãn sinh cũng đang tìm Lạc Bá Đào để mượn cái thủ cấp của hắn, hoàn thành sứ mệnh của Nam Tà lão tiền bối giao phó.

Đột nhiên, một giọng cười âm u ghê rợn nổi lên...

Giọng cười qui quái còn khó nghe hơn ngàn lần tiếng khóc.

Chí Tôn giật mình quay sang hướng phát ra trận cười đó.

Diệu Thủ Thiên Sư cũng im bặt đi, quét mắt như điện nhìn qua.

Chấm dứt trận cười, có tiếng nói như qui khóc :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác với sức mọn tài hèn của ngươi, mà dám cả gan đại ngôn đến thế à ? Tiểu gia e rằng ngươi không thực hiện nổi điều cuồng vọng đó, trái lại còn mang họa lớn vào thân đấy.

Lời chưa kịp dứt, đã thấy một chiếc bóng từ trên ngọn thanh dương phóng xuống mộ tràng, im lặng như ma qui.

Chiếc bóng để hiện ra một thiếu niên trạc ngoài hai mươi bốn tuổi, mình vận toàn đen, gương mặt tuấn tú, nhưng cặp mắt chớp ngời ánh sáng âm hiểm, hung tàn.

Thoáng nhìn, ai cũng biết hắn là một cao thủ ác đạo rồi.

Diệu Thủ Thiên Sư bật kêu lên :

— Lạc Bá Đào !

Sự phát giác bất ngờ của lão kỳ nhân khiến cho Chí Tôn sững sốt. Chàng trố cặp kỳ quang nhìn Lạc Bá Đào chẳng hề chớp.

Chàng hết sức dò xét trên gương mặt hắn, xem coi đó có phải là một bộ mặt thật sự, hay đang đeo chiếc mặt nạ da người.

Tuy nhiên, Chí Tôn không thể nào quả quyết được bộ mặt Lạc Bá Đào thật hay là giả.

Chàng nhớ có lần Tang Môn Thần bảo Lạc Bá Đào có thủ pháp hóa trang độc tôn trên chốn giang hồ, hành tung qui thần khôn

http://tieulun.hopto.org

lường được, nên chàng không dám quả quyết hiện tình hắn có cải dạng hay không.

Thình lình, Chí Tôn xẻ mình tới nửa trượng :

— Lời nói vừa rồi có phải phát ra từ cửa mồm ngươi chăng ?

Lạc Bá Đào đảo cặp mắt qui quái :

— Đúng như vậy !

Còn lão độc vật Cổ Độc Thánh Quận hiện còn ẩn náo nơi nào ?

Lạc Bá Đào lạnh như ma mọ :

— Lão ta còn thừa hành một việc khác, có lợi ích hơn nhiều.

— Có phải ngươi chính họ Triệu đổi thành họ Lạc để đánh lừa giang hồ chăng ?

— Quả đúng như vậy !

Câu ứng đáp của Lạc Bá Đào khiến cho hào khí của Chí Tôn bỗi rồi lên, lần nầy chính cửa mồm hung thủ nhìn nhận thực thọ tên họ, chẳng còn sự gì đáng ngờ nữa.

Chí Tôn lại hỏi .

— Có phải chính ngươi đồng thời là Thiếu Chủ Địa Linh Cung chăng ?

Câu hỏi nầy khiến Lạc Bá Đào hơi kinh dị, nhưng đã gật đầu :

— Kiến văn ngươi kể ra khá rộng đấy !

— Tốt lắm, sau hết ta hỏi ngươi một điều.

Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân phải chăng là lệnh muội của ngươi ?

Sắc mặt của Lạc Bá Đào có hơi biến đổi, trầm nặng đáp :

— Điều nầy ta không thể cho ngươi hiểu rõ được.

— Nhưng ta quả quyết ngươi chính là Triệu Bá Đào, người con trai lớn của lão Triệu Dực Thu ?

Khí cầm thù như vừa bốc lên gương mặt âm độc của Lạc Bá Đào, nhưng chợt nghe hắn cười khà lên :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi quả thật một kẻ điên cuồng, ngu ngốc, biết gì đến bình diện giang hồ mà hòng bàn bạc với tiểu gia.

Một ý niệm mới mẻ khác chợt lóe qua trí óc Chí Tôn. Chàng nghiêm trọng tiếp :

— Vụ huyết ám diễn ra tại gia trang Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, phải chăng là một trang thâm cảnh kiệt tác của ngươi ?

— Nếu cho kiệt tác thì hơi quá đáng, đúng hơn ta ban phước

cho lão Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ thôi đấy.

— Hành thủ ngươi quả nhiên quá tàn độc, còn sự tuyệt tích của Hải Âu Quái Khách chắc chắn cũng do ngươi ?

— Điều nầy ngươi không cần biết đến làm gì, nhưng chắc chắn cuộc diện giang hồ còn tiếp tục, chẳng hạn như đã diễn ra tại mộ tràng nầy vậy.

Chí Tôn giận dữ thét vang :

— Lạc Bá Đào, tâm địa ngươi có độc hơn loài rắn rết, lòng dạ hung tợn tợ sài lang, trước xưa ta đã hận thù gì mà ngươi đã cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác, thâm sát bọn giang hồ rồi trút tội ác cho ta ?

Lạc Bá Đào lại trố lên cười lạnh lẽo :

— Ha ha... họa phước bởi mình đừng hỏi kẻ khác. Tiểu tử, ba năm về trước ngươi từng dùng tay vầy máu bọn giang hồ, tàn sát trước sau ngoài sáu trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, chẳng lẽ trời đất chẳng giận hờn, người đời không thù oán ? Ngày xưa ngươi đã biết giả dạng lão già cụt tay Dương Chấn Hoàn hành ác giang hồ thì giờ đây nếu có kẻ khác khoác bộ mặt Chú Nhân Lệnh Xé Xác, thì đó chỉ là một cuộc trả vay, ngươi còn thở than oán trách làm gì ?

Ngọn lửa cầm thù bốc cao ngàn trượng, Chí Tôn xạ cặp kỳ quang :

— Hãy cầm cái mồm huyênh hoang của ngươi lại. Lạc Bá Đào, sự thực bộ mặt ngươi như thế nào ? Ngươi đang đội thêm một lớp da người đó chăng ?

Lặng lẽ thò tay lên giở chiếc mặt nạ da người ra, Lạc Bá Đào lại để lộ một bộ mặt kỳ dị khác, nói giọng quái gở :

— Bộ mặt vừa rồi chỉ hóa trang ra đấy !

Chí Tôn hết sức kinh dị với thủ thuật hoá trang thần diệu của Lạc Bá Đào, chàng quyết chắc bộ mặt hiện thời của hắn cũng chỉ là một lớp hóa trang kỳ xảo khác mà thôi.

Bất giác, chàng bật thốt :

— Kể ra phương cách cải trang của ngươi cũng rất là thần ảo đấy !

Trong khi, trong lòng của Chí Tôn cũng vì thủ thuật giả trang thiên biến vạn hóa của Lạc Bá Đào mà kinh hãi lên

— Chàng nhủ thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Hèn nào lão tiền bối Hải Âu Quái Khách và bọn giang hồ chẳng lầm hắn là Chú Nhân Lệnh Xé Xác, đồng thời sinh ra thù hận với ta !

Chí Tôn ngầm ngầm nghi nhớ tướng diện và giọng nói của Lạc Bá Đào, rồi thét lên chấn động cả mộ tràng :

— Cuồng ma, bộ mặt thật của ngươi ra thế nào, hãy tháo gỡ dự giả hiện ra ngay đừng chờ ta động thủ.

Lạc Bá Đào bình thản :

— Cứ như hiện tại là thế nầy đây.

— Ta phải lột bộ mặt nạ da người của ngươi xem ngươi là hạng người thế nào cho biết.

— Ngươi chưa đủ tư cách làm nổi chuyện đó, đừng cuồng vọng vô ích.

Trong một tiếng thét chực xé tét màng tai, Chí Tôn đã dùng ngay một thân thủ bất phàm phóng sang Lạc Bá Đào, thò hữu chưởng chộp vào mặt hắn

Đâu ngờ thân pháp quái dị của Lạc Bá Đào thật quá sức tưởng tượng của Chí Tôn chỉ thấy hắn đứng yên mà đã bắn ra ngoài hai trượng, thoát khỏi cái chộp hết sức dễ dàng.

Lạc Bá Đào xạ cặp mắt chớp ngời ánh sáng kỳ dị nhìn Chí Tôn, vừa trố lên cười tự đắc.

Chí Tôn thịnh nộ :

— Lạc Bá Đào, giữa chúng ta hôm nay phải có một kẻ phơi thây trên mộ tràng này, nhưng trước khi ra tay tế độ cho ngươi, ta cần hỏi một vài điều quan trọng.

— Ngươi cứ hỏi !

— Ngươi và Hắc Y Sứ Giả có mối liên hệ mật thiết như thế nào ?

Lạc Bá Đào kêu hãnh đáp :

— Ta là kẻ bề trên của Hắc Y Sứ Giả, còn hắn chỉ là một kẻ để cho ta sai khiến mà thôi.

— Như vậy có nghĩa là chính ngươi đã hiện thân tại Hải Âu Lệnh đường tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao cùng với Cổ Độc Thánh Quân, ra lệnh cho Hắc Y Sứ Giả đánh độc Đoạn Trường Đơn lão tiền bối Hải Âu, có đúng thế chăng ?

— Đây là một chuyện thuộc phạm vi nội bộ, ngươi chẳng cần phải biết làm gì !

— Có phải chăng trong hiện tình dưới tay và bên cạnh ngươi có rất nhiều vây cánh và thuộc hạ, tập đoàn hành ác giang hồ ?

— Đó là một sự thật !

— Mục đích như thế nào ?

— Trước nhất ta hoàn thành một di chí của tiền nhân, rửa sạch một mối cựu thù không cùng chung trời đất, kế đến xem chừng bộ mặt giang hồ, dõi theo sự tiến triển của nó, gom các đạo phái về một mối và sau cùng...

— Sau cùng như thế nào sao ngươi lại ngưng đi ?

— Ha ha. . sau cùng tiến thêm bước nữa, lên ngôi độc bá võ lâm.

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, không ngờ Lạc Bá Đào kỳ vọng cao vời như thế.

Điêu Thủ Thiên Sư tự nãy giờ, cũng khích động mãnh liệt, vì không thể nào tưởng tượng được Lạc Bá Đào có thể nuôi mộng bá chủ giang hồ như thế.

Im đi một chặp, Chí Tôn lại bảo :

— Cái hùng khí của ngươi cũng không phải nhỏ, nhưng ta e rằng cái mộng đó không bao giờ thành tựu được.

— Ngươi đừng nhắt gan ta vô ích Tiểu tử ạ ! Năm đường chiêu Ô Mộc Thần Công ngày nay đã hóa thành vô dụng rồi, ngươi không mong gì tranh thủ với Tiểu gia đâu.

Nghe nhắc tới Ô Mộc Bảo Lục, Chí Tôn cháy lửa hận thù :

— Lạc Bá Đào, bảo vật Ô Mộc Bảo Lục hiện giờ đang ở trong tay ai ?

— Âm Ma Giáo Chủ !

Chí Tôn phóng xạ cặp kỳ quang

— Âm Ma Giáo Chủ ! còn Huyết Hải Thâm Cừu nhân vật nào chiếm giữ ?

— Ngọc Diện Diêm Bà !

— Có phải Âm Ma Giáo Chủ truyền lại đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa cho ngươi chăng ?

— Theo chỗ ta biết thì hiện nay trên mặt giang hồ đã có tới tám nhân vật sử dụng được đường chiêu này.

Bất giác, Chí Tôn rúng tận đáy lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản :

— Có phải Ngọc Diện Diêm Bà đã trao tặng cho ngươi cây Tàn Chi Quái Đao và chiêu pháp Tàn Chi Đoạn Hồn chăng ?

http://tieulun.hopto.org

— Ha ha... điều này ta không thể báo cho ngươi biết được.

— Thế thì, hiện cây Quải Đao đang ở trong mình ngươi đấy chứ ?

— Đối với ta món võ khí ấy chỉ là một vật tầm thường có gì áng lưu tâm.

— Còn bộ « Thần Long Bửu Đạo » hiện thất lạc ở nơi nào ?

— Bộ sách ấy hiện ở trên mình của ta.

Cặp mắt của Chí Tôn chớp ngời :

— Hoàn hồn Đơn ngươi có mang theo đây chăng ?

— Dĩ nhiên là phải có !

Đến đây, Chí Tôn không còn nhẫn nhịn được nữa, chàng hét to :

— Ta bắt buộc ngươi giao trả các món đó lại cho ta, nếu trái mệnh, chẳng bao giờ rời khỏi được mộ tràng này.

— Không thể được !

— Vậy thì chính ngươi xui ta động thủ hay sao ?

— Ha ha.., mặc dù ngày nay công lực ngươi trội hẳn hơn xưa nhiều nhưng võ công thì hãy còn kém sút đôi phần, chưa đủ ứng phó bộ mặt khủng khiếp của vũ lâm ngày nay đâu, mà hòng to mồm mép.

— Vậy thì ngươi phải chết !

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã triển ra một chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình mười phần công lực, ập xuống thiên đỉnh tử Lạc Bá Đào mau như điện chớp.

Chưởng phong phát hiện bất ngờ, căn bản không thể tránh né vừa nhận thấy là đã tới bên mình.

Thế nhưng, Lạc Bá Đào động tác hết sức kinh dị, vừa giơ chưởng lên là luồng huyết phong đã ào ào như giông bão đối diện kình khí màu máu của kẻ thù.

Cũng cùng là Huyết Ảnh Lôi Đình, nhưng hai khí thế đậm nhạt khác nhau một phần, chưởng lực do đó cũng không giống nhau.

Ầm !

Chí Tôn tháo lùi một bước lưu lại dấu máu in trên mặt đất.

Lạc Bá Đào cũng bị chấn động lắc lư thân hình mấy cái, rồi đứng yên.

Diệu Thủ Thiên Sư đứng ngoài tràng, sắc mặt thay đổi mấy phen.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn võ công Lạc Bá Đào quỉ thần vô lượng, khắp mặt giang hồ chưa chắc tìm được kẻ thứ hai.

Hiện tình Chí Tôn với nội lực thâm hậu đường đó, lại chưởng pháp vô thượng vũ lâm, vậy mà vẫn thấy kém sút Lạc Bá Đào vài phần. làm sao chàng khỏi cúng động trong lòng.

Một lần gặp Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tại cánh rừng già, sau khi chạm một chưởng, chàng phát giác nội lực hắn cũng cao thâm tà quái như Lạc Bá Đào, động tác giống hệt nhau chẳng hề sai.

Chí Tôn càng thêm ngờ vực chính Lạc Bá Đào là nhân vật đó.

Hắn đã cải dạng Chú nhân Lệnh Xé Xác và thản nhiên báo chàng là giả hiệu trước mặt bọn Đông Tăng Du Hiệp.

Chợt một ý niệm lóe trong óc Chí Tôn :

— Ồ, hay ta thử hắn một đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục xem hắn phải ứng thế nào cho biết.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn nhắc mình lên vị trí cũ, thét báo danh :

— Hãy đỡ đường chiêu Lôi Kình Thiên Địa của ta !

Tiếp đó, một luồng kình đạo nghe có tiếng trời gầm áp tới Lạc Bá Đào.

Chỉ nghe Lạc Bá Đào cười lên lạnh lẽo như loài quỉ một đơn chưởng hắn cuồn cuộn đưa ra một luồng huyết quang cực kỳ mạnh bạo.

Hai bên chưởng lực chạm nhau phát nổ rung rinh cả mặt đất.

Chí Tôn lại lùi hai bước, trong lòng nặng trầm xuống :

— Quái lạ thật ! Sao hắn không ứng phó bằng chiêu thức Lôi Kình Thiên Địa như lần rồi, hay là...

Chàng lại giơ chưởng lên cao bằng ngực, ngưng tụ hết tinh ngươi triển ra một chiêu Nộ Hải Dương Ba ầm ì sấm sét...

Lạc Bá Đào rống to lên, bất chấp cả kình phong kẻ địch, bằng một thân thủ võ công kỳ quái, luồng qua sóng chưởng Nộ Hải Dương Ba, liên tiếp huy động ba chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình võ công hiểm độc.

Sấm chưởng nổ vang rền.

Chí Tôn lắc lư thân mình mấy cái mới đứng vững.

http://tieulun.hopto.org

Lạ lùng thay, Lạc Bá Đào chẳng hề nhích động, vẻ mặt bình thản chẳng chút máu ma, hắn trơ như trụ đồng.

Chí Tôn vô cùng khiếp hãi trước ngón võ công tà quái của Lạc Bá Đào.

Bây giờ, chàng mới tin lời Tang Môn Thần báo đúng, võ công Lạc Bá Đào vô thượng giang hồ, nên mới có thể chế ngự cả Địa Linh Cung.

Nhưng chàng đã phải hết sức ngạc nhiên, tại sao Lạc Bá Đào không phản ứng bằng Lôi Kinh Thiên Địa khi chàng thi triển đường chiêu nầy.

Hay Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu giao đấu với chàng tại cánh rừng giả là một nhân vật nào lạ khác.

Chí Tôn cảm thấy lòng mình hết sức hoang mang.

Trong lúc Lạc Bá Đào đã xé mình lên; lạnh như quỉ mộ :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, số mạng ngươi đã hỏng rồi !

Một đạo kình phong pha lẫn màu máu thẫm từ nội chưởng của Lạc Bá Đào ào ào tới trước mặt Chí Tôn, thế mạnh như biển động.

Thoáng trong thấy bóng chưởng lôi đình của Lạc Bá Đào, Chí Tôn thầm khiếp trong lòng liền đẩy ra một đạo kình phong nghênh đón.

Bình !

Hai bên khóe miệng của Chí Tôn đã thấy ứa máu đào.

Tình trạng cho biết trong huyệt đạo chàng đã mang lấy vết thương.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn đã pha lẫn màu máu xám, hơi thở nghe nặng nề, khó chịu vô cùng.

Diệu Thủ Thiên Sư ngó thấy kinh hoàng lên, đang muốn phóng mình đến công vào hai bên hông Lạc Bá Đào thì đã hỏng rồi.

Chí Tôn vì trúng nhằm chưởng phong của Lạc Bá Đào, thừ khi bốc lên cao ngàn trượng, vận dụng toàn bộ nội lực, tả chưởng triển ra một luồng kình khí Huyết Ảnh Lôi Đình, đồng thời, hữu chưởng xuất phát đường chiêu Nộ Hải Dương Ba, thế thể cực kỳ hung liệt.

Hai đường chiêu võ thượng giang hồ, lại mang theo một khối căm hờn, mạnh bạo không thể nào tưởng tượng được.

Quả nhiên, Lạc Bá Đào không dám chống đỡ, bản mình ngang ba trượng tránh né, nhưng vẫn bị dư lực Nộ Hải Dương Ba quét nhằm, loạng choạng thối lui.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, chàng định phóng tới thi triển đường chiêu lôi thiên « Càng Khôn Thần Công » kết thúc tính mạng Lạc Bá Đào, thì đột nhiên trông thấy bóng đen chớp qua mình chàng.

Thình lình, Diệu Thủ Thiên Sư thét to :

– Thiếu hiệp hãy coi chừng !

Bất giác, Chí Tôn giật mình xẻ ngang nữa trượng quay lại.

Bình, bình...

Chàng đã thấy Diệu Thủ Thiên Sư thối lui ba bước, máu miệng trào ra.

Thì ra, trong khi Chí Tôn chưa kịp quay lại, thì Lạc Bá Đào, bằng một động tác mau hơn điện chớp, công vào lưng chàng một chiêu hết sức hiểm độc.

Tình thế quá khẩn cấp, dù trong mình đang mang vết trọng thương nhưng Diệu Thủ Thiên Sư đã nhanh lẹ giơ chưởng lên đỡ hộ chàng.

Vì vậy, lão nhân mới bị chưởng lực Lạc Bá Đào quật nhằm, vết thương cũ phá vỡ trở lại

Diệu Thủ Thiên Sư nuốt trôi cuộn máu, toàn thân rúng động lên.

Chí Tôn sững sờ nhìn lão nhân, lòng chàng khích động mãnh liệt.

Thừa dịp đó, Lạc Bá Đào lẹ làng tợ bóng quỉ, bắn tới sau lưng Chí Tôn, quật luôn hai chưởng pha màu máu...

Thế công sấm sét, chưởng lực kỳ quái, không thể tránh né nên đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, kình khí đã ào ào, tới bên lưng chàng.

Giữa cơn cấp bách, Chí Tôn mồm niệm công sanh « Lưỡng Cực Chân Ngươn » phát hai khí thế trắng đỏ huyền nhiệm, bao bọc toàn thân, hứng lấy ngọn chưởng lôi thiên của Lạc Bá Đào...

Bình bình...

Thân hình Chí Tôn bay ra ngoài hai trượng, đầu chưởng hằn đỏ ở sau lưng.

Giá không nhờ sự huyền nhiệm của Lưỡng Cực Chân Ngươn chắc chắn thì thể chàng đã chia lìa rồi.

Qua phút hãi hùng Chí Tôn giơ chưởng lên...

Chợt chàng nghe rúng động quả tim, hữu chưởng nghe dường có một luồng sét chạy trong ấy.

Thì ra, Lạc Bá Đào đã nương theo bế thế lúc Chí Tôn vừa kịp

http://tieulun.hopto.org

đứng búng ra một ngọn chỉ phong sắc bén trúng nhằm huyệt mạch của chàng.

Do đó, hữu chưởng chàng buông xụi xuống, nhất thời không thể xử dụng.

Diệu Thủ Thiên Sư càng thêm khủng khiếp, dụng tâm vừa rồi muốn ngăn chận chưởng lực Lạc Bá Đào, không cho gây thương tổn Chí Tôn.

Chẳng ngờ động tác tên ác đạo này nhanh như bóng qui, quái dị chưa từng thấy trên chốn giang hồ, vừa lẫn tranh thế chưởng mà lại vừa tấn công kẻ địch mau lẹ không thể chống đỡ.

Giữa lúc Chí Tôn còn chưa đứng vững, thì Lạc Bá Đào đã nhắm ngay chàng bắn tới, kèm theo mười ngọn chỉ phong bén nhọn tợ gươm.

Diệu Thủ Thiên Sư phác giác kịp lúc, quát to lên.

Theo một kinh pháp thần ảo, lão nhân phóng tới vô xuống thiên linh từ của Lạc Bá Đào một chưởng, trùm chụp tợ chiếc lưới âm hồn.

Diệu Thủ Thiên Sư, địa vị liệt vào bật đại kỳ nhân, một nhân vật truyền thuyết trong vũ lâm thất kỳ, danh trấn giang hồ ngoài năm mươi năm về trước, thủ pháp cao thâm tột độ, kinh lực mạnh không thể tưởng, giờ lại triển khai toàn lực, uy vũ có thể quật ngã một ngọn đồi.

Lạc Bá Đà tuy võ công vô thượng, gan mặt trần trề, nhưng chẳng dám khinh xuất, chợt nghe có tiếng dị động hắn lẹ làng xẻ ngang nữa trượng.

Kình khí ào qua như gió bão.

Vố trượt Lạc Bá Đào, Diệu Thủ Thiên Sư căm hờn sôi sục, thò tay vào lòng lấy ra một thanh cổ kiếm bốc khí lạnh căm hồn.

Sợ Lạc Bá Đào lại công tiếp Chí Tôn trong tình trạng thọ thương khó chống đỡ nổi, lão kỳ nhân quát to lên :

— Tên tiểu ma đầu ác độc, bội nghĩa vô lương, lão phu không giết được ngươi, chết chưa đành nhắm mắt.

Cùng trong tiếng quát, Diệu Thủ Thiên Sư phát động thanh cổ kiếm một đường chiêu quái lạ nhắm ngay tâm huyệt Lạc Bá Đào vạch tới tợ luồng điện chớp.

Đồng thời, tả chưởng huy ra một đạo áp khí đè nặng xuống đầu tên ác đạo như quả cổ sơn.

Lạc Bá Đào trợn cặp mắt qui quái :

— Lão ác ma muốn chết !

Song chưởng Lạc Bá Đào lẹ như sét giật, liên tiếp đưa ra bốn chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình ầm ầm như sóng vỡ...

Chưởng lực kinh hồn chạm vào thanh cổ kiếm, khiến Diệu Thủ Thiên Sư rúng động cả tim gan, máu miệng đã thấy ứa ra, lão đảo thân hình muốn ngã,

Thật không thể nào ngờ được một lão kỳ nhân, một trong bảy quái thủ truyền thuyết vũ lâm, mà lại không thể đương đầu nổi một gã thiếu niên ác đạo.

Diệu Thủ Thiên Sư vì dung mạo giang hồ, ngọn lửa hận thù bốc ngược lên đỉnh đầu, ý niệm tử đầu chớp lòe trước mắt.

Lão kỳ nhân vận toàn chân khí từ vực đan điền lên hữu chưởng huy động thanh cổ kiếm nổi trận cuồng phong, rồi lẹ như điện chớp, phóng thẳng vào tâm huyệt Lạc Bá Đào một chiêu không thể có thần pháp bất phàm nào né tránh được.

Lạc Bá Đào rống lên như ác qui :

— Cho ngươi nằm xuống !

Hai luồng huyết chưởng nặng như núi lở theo đó cuốn cuộn tới Diệu Thủ Thiên Sư, toan quật lão kỳ nhân bắn ngược về phía sau.

Nhưng ý chí đã quyết, Diệu Thủ Thiên Sư không thèm thu hồi thế công, bất chấp cả sự nguy hiểm, luồng qua sóng chưởng Lạc Bá Đào, phóng thanh cổ kiếm vào ngực hắn.

Đến khi Lạc Bá Đào phát giác được đường chiêu trí mạng của Diệu Thủ Thiên Sư thì đã muộn mất rồi, hốt hoảng vận dụng toàn lực lên hai đạo phong màu máu, toan quật ngược thanh cổ kiếm trên tay Diệu Thủ Thiên Sư trở lại.

Tình trạng cho thấy nếu Lạc Bá Đào bị cổ kiếm đâm trúng, thì ngược lại Diệu Thủ Thiên Sư cũng ngã ngất vì luồng kình đạo sấm sét.

Chí Tôn hết sức hãi hùng, chàng cố gượng xê mình tới, vận toàn lực quật ra chiêu Lôi Kinh Thiên địa định cứu ngay cho Diệu Thủ Thiên Sư.

Giữa lúc đó hai tiếng rống thảm liệt.

Thân hình Diệu Thủ Thiên Sư bị bắn đi hai trượng vì b Huyết Ảnh Lôi Đình của Lạc Bá Đao quật nhằm tim huyệt.

Trái lại Lạc Bá Đào cũng bị cổ kiếm đâm trúng ngực, máu đà

http://tieulun.hopto.org

cuồn cuộn trào ra. Hắn lão đảo chực ngã.

Do đó, luồng kình đạo Lôi Kình Thiên Địa của Chí Tôn đánh trược Lạc Bá Đào ào ào qua trong gió trống, làm thành trận lôi vũ, rồi đột mất giữa không trung.

Huỵch !

Đã thấy Diệu Thủ Thiên Sư ngã lăn ra đất..

Chí Tôn hốt hoảng phóng tới toan đỡ dậy, thì Lạc Bá Đào đã thò chưởng vuốt ngực cho máu bớt trào ra, hắn xê mình tới, cười khà lên :

— Tiểu gia cho hai ngươi cùng chết !

Song chưởng lẹ làng giơ lên...

Chí Tôn quay lại thét :

— Cuồng ma, ngươi quả thật ác độc !

Trong tiếng thét Chí Tôn đã ngưng tụ lên tả hữu chưởng đủ mười hai phần công lực quật ra hai chiêu Nộ Hải Dương Ba, bề thề lôi đình tợ búa thiên lôi.

Chưởng quang chớp động như trăm ngàn tia sét...

Sấm chưởng phát nổ vang trời...

Chí Tôn bị chấn động đến các huyết quãn sôi lên.

Đổi lại, máu đào từ nơi ngực Lạc Bá Đào phun ra thành vòi. Tình hình hắn đã mang vết nội thương trầm trọng.

Khi thù bốc lên muôn trượng từ trước, Chí Tôn quyết giết cho kỳ được Lạc Bá Đào, chàng theo bề thắng thế, hữu chưởng vận toàn chân lực lên chiếc Xích Ma Hoàn.

Một tia đỏ vời tợ máu chớp lên...

Tự nhiên, chiếc Xích Ma Hoàn thoát khỏi hữu chưởng Chí Tôn nó ra một đạo xích quang chụp trùm xuống đầu Lạc Bá Đào, ré lên âm thanh quái dị...

Trông thấy ngón võ công độc tột của Nam Tà, bất giác Lạc Bá Đào hãi hùng vô tả, dùng ngay thân thủ bất phàm tránh né, đồng thời, song chưởng huy động hai luồng áp khí đánh bật chiếc Xích Ma Hoàn.

Lạ lùng thay, chiếc Xích Ma Hoàn chẳng hề xê dịch, luồng qua đạo kình phong của Lạc Bá Đào chụp trùm xuống đầu hắn.

Hết sức kinh hoàng, Lạc Bá Đào thu hồi thế công, lắc mình biến đi, nhưng vẫn rống lên một tiếng thảm khốc.

Chiếc Xích Ma Hoàn quét nhằm vai Lạc Bá Đào máu tuôn xối xả

Làn đỏ tợ máu nháng lên.

Chí Tôn thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn lại.

Lạc Bá Đào giơ chưởng bịn lấy vết thương, xạ hai luồng qui nhỡn ngay mặt Chí Tôn, rít căm hờn :

Lời chưa kịp, Lạc Bá Đào đã bắn mình ra ngoài năm trượng, bay đi..

Chí Tôn quát to. :

— Cuồng ma chạy đi đâu !

Chàng thi triển khinh công thần ảo đuổi theo sau..

Hai đàng cách nhau ngoài ba trượng, Chí Tôn trổ hết công lực quyết bắt kịp Lạc Bá Đào hạ sát.

Thế nhưng đến khu rừng đen thẳm, Lạc Bá Đào phóng ngay vào đó mất dạng.

Chí Tôn lục soát một hồi lâu chẳng thấy tăm dạng Lạc Bá Đào đâu cả.

Sực nhớ tới Diệu Thủ Thiên Sư chàng giật mình :

— Ta hãy mau quay lại, nếu chậm trễ e tính mạng lão ta không còn.

Nghĩ xong quay mình trở lại chỗ cũ.

Chàng trông thấy Diệu Thủ Thiên Sư đang nằm ngất trên bãi cỏ xanh, liền phóng đến gần, cúi xuống đỡ dậy, băn khoăn gọi :

— Lão tiền bối có hệ gì không ?

Diệu Thủ Thiên Sư mở hai mắt lờ đờ ánh sáng, hổn hển đáp :

— Hiện tình thương tích trong người lão phu rất nặng, e khó sống..

Chí Tôn hốt hoảng :

— Lão tiền bối hãy nghỉ yên đừng nói nữa, để vãn sinh lấy linh dược cho lão tiền bối uống rồi sau đó sẽ hay.

Diệu Thủ Thiên Sư khẽ di động chiếc đầu to lớn dị thường :

— Khỏi cần phải nhọc công thiếu hiệp, lão phu biết mình chẳng còn sống bao nhiêu thời gian nữa, bây giờ...

Chí Tôn chua xót :

— Thưa lão tiền bối, bây giờ vãn sinh phải làm sao đây ?

— Ngươi hãy để ta nằm yên trên đám đó, ta có vài lời căn dặn

http://tieulun.hopto.org

trước khi lìa bỏ cõi trần này.

Chí Tôn làm theo ý muốn của Diệu Thủ Thiên Sư, chàng đặt lão kỳ nhân nằm xuống bãi cỏ xanh, êm như tấm thảm nhung.

Chàng ngồi đợi Diệu Thủ Thiên Sư

Sau một lúc thở hổn hển Diệu Thủ Thiên Sư cất giọng khàn khàn :

— Thiếu hiệp, trước hết, lão phu di thác ngươi một điều nầy mong rằng ngươi không nỡ từ chối.

Chí Tôn khích động mạnh :

— Lão tiền bối cứ nói, vãn sinh nguyện đem hết tâm huyết của mình hoàn thành lời di thác đó :

Nụ cười trên môi khô héo của Diệu Thủ Thiên Sư đã thấy nở ra :

— Hay lắm, trời quả chẳng phụ lòng ta, Tiểu tử sau khi ta chết , ngươi hãy tìm giết Lạc Bá Đào trả mối thù nầy, được như thế ta cũng đành nhắm mắt.

Chí Tôn suýt ứa lệ :.

— Việc đó đã hẳn, lão tiền bối hãy yên tâm, vãn sinh thế sẽ mổ lấy tim gan tên ác ma Lạc Bá Đào rửa hận cho lão tiền bối và tất cả nạn nhân đã thảm tử vì bàn tay đẫm máu của hắn.

Còn điều gì nữa lão tiền bối hãy bảo nốt ?

Ngập ngừng một lúc, Diệu Thủ Thiên Sư nói :

— Việc thứ hai ngươi hãy tìm hộ ta một nữ ngoại tôn tuổi trạc 18, thất lạc từ 8 năm nay.

— Người cháu gái của lão tiền bối tên gọi là gì ?

— Thạch Tiểu Vân !

Chí Tôn sững sốt kêu lên :

— Thạch Tiểu Vân !

Lão kỳ nhân nhếch nhép :

— Đúng vậy, ngươi ngạc nhiên đấy à ?

Chí Tôn khích động :

— Thưa lão tiền bối, cách đây chẳng bao lâu có hai lần vãn sinh gặp một thiếu nữ cũng tên Thạch Tiểu Vân, không hiểu có đúng là nữ ngoại tôn của lão tiền bối chăng ?

Diệu Thủ Thiên Sư chực chồm người dậy, nhưng vì thương tích quá trầm trọng không thể ngồi lên được, cặp mắt lờ đờ ánh sáng của lão ta bỗng chớp lên niềm hi vọng :

Hình dáng thiếu nữ ấy như thế nào ?

— Thiếu nữ nầy đẹp tuyệt, dáng trung bình, thường hận y phục màu xanh, giọng nói trong như suối đổ.

Giọng nói của lão kỳ nhân lộ niềm hoan hỉ :

— Quả đúng là ngoại tôn của lão phu rồi, Tiểu điệc thích vận toàn xanh, Thiếu hiệp đã gặp hai lần ở nơi đâu ?

— Một lần cách Uổng Ma Thành của Bắc Độc Lão Ma ngoài năm dặm, và một lần nữa nàng đến Tuyệt Mệnh Cốc của Nam Tà tìm vãn sinh.

— Tiểu điệc và thiếu hiệp quen nhau à ?

— Đúng hơn Thạch Cô Nương là ân nhân của vãn sinh, vì lần đến Uổng Ma Thành, vãn sinh bị Bắc Độc Lão Ma quật nhằm trọng thương, được Cô nương mang đến cánh rừng cứu chữa.

Vì vậy vãn sinh hỏi ra mới biết tên nàng.

Diệu Thủ Thiên Sư nhích động cặp lông mày bạc :

— Hiện giờ Thạch Tiểu điệt ở nơi nào, Thiếu hiệp có rõ chăng ?

— Vãn sinh không rõ lắm, vì lần gặp tại Tuyệt mệnh cốc, chưa kịp nói gì thì Thạch cô nương đã bị qui lệ của Nam Tà lão tiền bối mà phải phóng đi.

Kể từ bôm ấy đến nay, vãn sinh không còn được gặp một lần nào nữa cả.

Diệu Thủ Thiên Sư bỗng ngửa mặt than dài :

— Tiếc vì giây phút cuối cùng nầy còn bé ấy không đến gặp lão phu có mấy lời trối trăng trước khi nhắm mắt.

Lão kỳ nhân nhìn Chí Tôn :

— Thiếu hiệp, lời người sắp chết có thể được tôn trọng không ?

Chí Tôn chua xót :

— Xin lão tiền bối cứ chỉ dạy, vãn sinh không hề chối cãi một điều gì trong phút giây nầy, nhất là khi biết lão tiền bối là ngoại tổ của nữ ân nhân.

— Thật là may mắn cho lão phu. Thiếu hiệp, sau khi ta chết rồi, ngươi hãy đi tìm Thạch Tiểu Vân báo lại mấy lời trăn trối, kẻ đại thù chính tên Lạc Bá Đào, món nợ máu phải trả cho xong, đồng thời....

— Lão tiền bối hãy nói nốt ?

— Lão phu mong thiếu hiệp hãy vì chút tình tri ngộ mà lo lắng,

http://tieulun.hopto.org

che chở dùm Thạch Tiểu Vân, người con gái không tình thương của cha mẹ từ thuở nhỏ.

Chí Tôn hơi giật mình, chàng thầm nghĩ đến người yêu mộng tưởng Hồng Y Nữ Xảo Nhi mãi đến nay chưa rõ sống chết thế nào, nàng đã vùi thây dưới lòng bể cả hay gặp độ kỳ duyên ở còn thế gian?

Lời thề nguyện năm xưa hãy còn văng vẳng bên tai Chí Tôn, chàng làm sao có thể nhất thời lãng quên được, suốc đời chàng sẽ chẳng còn yêu ai nữa cả.

Hình ảnh kiều diễm Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã chôn vào nấm mộ tim chàng, không thể có một thời gian nào làm phai mờ, sắc đẹp giai nhân nào lan vào ngự trị được.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi!

Một cái tên bất diệt, sống chàng giữ lấy, chết chàng mang theo.

Trước kia, Quỳnh Giao cũng vì yêu chàng, nhưng vấp phải Hồng Y Nữ Xảo Nhi mà thất bại, nàng âm thầm khóc cho mối tình dang dỡ, quả tim rỉ máu đến nay vẫn chưa ngừng.

Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân cũng vì tên chàng mà không được đáp lại tình yêu tha thiết đó, mà nàng gia nhập vào Âm Ma Giáo; trở thành một kẻ cừu nhân không đội trời chung đạp đất với chàng.

Giờ đây lại đến Thạch Tiểu Vân, rồi biết đâu vì sự lãnh đạm của chàng, nàng phát sinh thù hận.

Chí Tôn thầm trách đấng tạo công sao bày trò oan nghiệt, nợ tình đeo đẳng bên lưng chàng mãi không thôi.

Tuy vậy, trong tình cảnh hiện thời, Chí Tôn khó mà từ chối được, lời nói của kẻ sắp chết phải được tôn thờ.

Cho nên, sau lời trối trăng của Diệu Thủ Thiên Sư chàng chỉ vâng dạ mà không đáp, tâm tình chàng nặng trĩu như vùng u mộ.

Trong lúc Diệu Thủ Thiên Sư hoan hỉ cất giọng trầm khàn:

— Còn một điều chót lão phu khuyên thiếu hiệp từ nay hãy không chế bớt kiếp vận sát giang hồ; máu cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch đổ đã nhiều rồi, đừng để chảy thêm hơn nữa, mặc dù tái diễn vũ lâm chưa đầy một tháng nay, nhưng ta có nghe kể lại trong ba trận giao đấu Thất Lý Bình, Phân Đà Tử Vân Bang và Tổng Đàn Bách Linh Hội, trước sau quần hùng thiệt mạng, có tới sáu trăm người, một cuộc huyết vận chưa từng có trong lịch sử vũ lâm kim cổ.

Dù biết đó là con đường chánh đạo, ngươi thừa hành cái dị chí của Sư môn tìm thù rửa hận, nhưng vì lạm sát quá nhiều, lẽ nào trời đất không hờn giận, hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Ngươi hãy nhớ điều nầy lấy oán cừu đáp lại oán cừu, sẽ là muôn đời mộ chôn thù oán! ngày nay ngươi đâm máu người, ngày mai ngươi sẽ đâm lại máu ngươi, đó là luật nhân hồi của đấng kỳ công tạo hóa.

Từ nay ngươi chỉ nên diệt trừ những kẻ dưới tay tìm cách trừng phạt họ, buộc cải tà qui chánh là đủ rồi.

Cang trường của Chí Tôn theo mấy lời tâm huyết của Diệu Thủ Thiên Sư chấn động mấy lần, chàng nhìn lão kỳ nhân với tất cả niềm kính phục.

Sự thực, bao nhiêu lâu nay vì sự thù hận, chàng đắm mình trong bể máu hôi tanh, chỉ biết dụng võ công mình giết, và giết bọn ác đạo, miễn sao trả được mối sư cừu.

Hành thù này chánh nghĩa, nhưng sự lạm sát sẽ khiến cho khiếu hận mờ trời, làm sao khỏi tội oan khiên.

Đến đây, Chí Tôn bắt phải rùng mình, không phải chàng sợ mấy trăm oan hồn theo đòi mạng, mà không ngờ sổ người chết lại đông như thế.

Giữa lúc, Chí Tôn còn đuổi theo ý nghĩ, thì giọng nói của Diệu Thủ Thiên Sư đã khẩm đi như cơn gió nhẹ:

— Thiếu hiệp.. vĩnh biệt...

Hai luồng tinh nhỡn của lão kỳ nhân bỗng từ từ khép lại.

Chí Tôn hốt hoảng gọi giật:

— Lão tiền bối!

Chàng đưa tay sờ vào huyệt mạch của Diệu Thủ Thiên Sư, thì thấy ngưng đi từ lâu, thân thể bắt đầu thấy lạnh.

Chí Tôn trầm lặng cả tâm hồn, chẳng có mấy chốc mà chàng chứng kiến hai cái chết thê thảm của hai nhân vật truyền thuyết giang hồ.

Võ công của Lạc Bá Đào quả nhiên độc bá, lời Tang Môn Thần bảo không sai thật là mối họa lớn cho chàng còn gặp trăm ngàn lần bọn Liệt Dương Quái lão và Nhất Xú Ưng Bất Đan ngày trước.

Chí Tôn lặng lẽng ngồi bên xác chết.

Gió rừng luồng chập nổi lên réo ngọn thanh dương vi vút, chẳng khác một điệu nhạc âm hồn đưa kẻ thế nhân về dị lộ.

Chí Tôn xúc động vô cùng, đôi mắt chàng gần như ướm lệ.

http://tieulun.hopto.org

Lời tri âm còn văng vẳng, mà hôm nay đã ở tận mấy ngàn.

Chặp lâu, Chí Tôn đứng lên chắp tay trước linh thể ngậm ngùi:

— Lão tiền bối hãy nghỉ yên bên dị lộ, vãn sinh thế sẽ trả cho xong mối hận này, đồng thời ghi tạc những lời chỉ giáo.

Chí Tôn xốc cái xác chết của Diệu Thủ Thiên Sư lên vai quét cặp kỳ quang nhìn quanh cánh rừng thanh dương.

Trông thấy một cái bộng dương to lớn, chàng lẩm bẩm:

— Giờ ta nên mang xác lão tiền bối giấu vào bộng cây thanh dương, ngày sau gặp được Thạch cô nương sẽ hay, nếu an táng dưới huyệt, sợ e tên cuồng ma Lạc Bá Đào quay lại quật mộ trả thù rã tan thi thể.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn đem xác chết của Diệu Thủ Thiên Sư giấu vào bộng thanh dương bẽ lá cây đắp điếm, rồi phóng ra khỏi mộ tràng.

Chàng mang theo cả một tâm trạng trầm nặng, đượm màu tang tóc, thảm thê.

Ngày tái diện giang hồ đến nay không bao lâu, Chí Tôn chứng kiến nhiều thực cảnh đau lòng khiến cho chàng càng thêm ngao ngán.

Bộ mặt giang hồ hung tàn quỉ quyệt chưa từng nghe thấy trong lịch sử vũ lâm,

Sư cừu, thân thế, tình yêu, tất cả đều tạm gác một bên, để dồc hết tâm lực đương đầu với tình trạng mới diễn ra.

Trước nhất, chàng phải tìm thuốc giải độc Đoạn Trường Đơn cho mình, cho Hải Âu Quái Khách khỏi chịu một cái chết rã rời thi thể.

Sau đó, chàng dọ thăm có phải Lạc Bá Đào là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân chăng, rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Chàng cần phải lột trần bộ mặt thật của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu để giải oan cho mình.

Bây giờ, ngày giao đấu với vị cao đồ Bắc Độc Lão nhân đã gần kề, chàng phải đến Thiểm Tây chọn một khách điếm ở về phía Bắc theo lời dặn của Nam Tà, sau đó sẽ tới Vân Lầu Cốc, nơi trú ẩn của Bất Lão Tiên nương.

Nhưng vị cao đồ Bắc Độc Lão ma là ai, võ công thâm hậu đến bậc nào ? Biết rồi chàng có thắng nổi hay chăng ?

Theo lời Nam Tà thì công lực của hắn có thể suýt soát cùng Sư phụ.

Nếu thắng thì một việc đáng mừng, nhưng nếu bại, chàng còn phải chịu sự hình phạt ghê gớm của Nam Tà, thật là điều đáng lo ngại.

So trận đấu võ cùng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cách đây đây ba năm về trước tại ngọn đồi Thần Nữ, lần này Chí Tôn cảm thấy nguy hiểm hơn nhiều.

Bất giác chàng bâng khuâng lên :

— Mọi sự trên thế gian rốt cuộc lại đều do mệnh hệ.

Tuy vậy, bẩm tính xưa nay vốn một thiếu hiệp kiên cường, bất khuất, Chí Tôn đâu có thể thối lui trước một nghịch cảnh nào, nên sau phút giây xáo trộn đó, chàng cảm thấy lòng mình phấn chấn lên.

Chàng trổ khinh công tà áo chạy mau về hướng Thiểm Tây, mong sớm gặp Nam Tà, thử xem có điều gì chỉ giáo hay chăng.

Chiều đó, Chí Tôn đến huyệt Hue Dung, sắp lọt vào thị trấn Thiểm Tây.

Đang khi ngang qua cánh rừng, chợt chàng nghe tiếng ai kêu thét phát ra lùm cỏ thụ cách khoảng năm mươi trượng.

Hiểu ngay đó là tiếng cầu cứu của một kẻ yếu đang lâm nạn, Chí Tôn xoay thân hình theo bề thế, phóng ngay hướng ấy.

Chàng nhận ra tiếng kêu thét phát ra từ trong một ngôi chùa hoang.

Chẳng dám chậm trễ, Chí Tôn bắn xuống sân cỏ tự nhanh như mũi tên.

Chàng bước ngay vào cửa chùa, tuốt vào chánh điện.

Bức ảnh đầm ô bầy ra trước mắt.

Một gã thiếu niên đang ôm ghì một thiếu nữ lõa lồ nữa phần thân thể diễm kiều để lộ màu da trắng nõn nà vô cùng khêu gợi.

Nàng dường như chết ngất từ lâu nên không thấy vẫy vùng chi cả.

Vì khuất cái lưng to lớn của gã thiếu niên, nên Chí Tôn chưa nhận rõ thiếu nữ đang nằm dưới đất là ai.

Chàng lẹ làng phóng tới.

Bất giác, Chí Tôn sững sờ lên :

— Quận Chúa Bạch Sa Cung !

Thì ra, thiếu nữ đang bị lõa thân chẳng ai khác hơn là thiếu nữ

http://tieulun.hopto.org

bịt mặt, y phục nàng rách nát chứng tỏ vừa rồi có một sự chống trả kịch liệt.

Trên mắt nàng hãy còn trùm kín vuông vải màu hồng như từ thuở nào, nhưng tình trạng cho thấy nàng đã hôn mê vì bị điểm huyệt hay chất độc nào đó.

Đang định giở trò hành thủ, chợt nghe có tiếng dị động, gã thiếu niên giật mình quay lại.

Vừa thoáng thấy Chí Tôn gã thiếu niên hốt hoảng phóng người dậy chợp lấy xiêm y.

Nhận được gương mặt gã thiếu niên, Chí Tôn chợt kêu lên :

— Tên ác đạo Thiều Giáo Chủ Âm Ma ! Cái Thế Hồng đấy à !

Trong lúc, gã thiếu niên chính thật Thiều Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng đã xong xuôi đâu đấy, xê mình tới đối diện với Chí Tôn,cười lên âm hiểm :

— Tiểu tử, số hệ rủi dung ta gặp ngươi lại nơi đây, thật là không hẹn mà nên đó. Ba năm về trước ngươi không chết dưới vực sâu, để ngày nầy phải hủy diệt về tay ta trong ngôi cổ tự nầy.

Chí Tôn, không đáp câu nói của Cái Thế Hồng, chỉ quét mắt qua sự lõa lồ bất động của Thiếu nữ bịt mặt mà thù khí xông lên đầy mặt.

Chàng trỏ Thiều nữ quát hỏi Cái Thế Hồng :

— Tên ác đạo, hành thủ của ngươi đê hèn, ti tiện đến thế nầy sao?

Cái Thế Hồng cười hả hả :

— Trời sinh ra những đóa kỳ hoa, là để cho đàn ông chúng ta tô điểm, ta với nàng chẳng qua là một cuộc trao đổi thể xác với nhau, can hệ gì đến người mà ngươi phải dự vào.

Chí Tôn, dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Tiểu cuồng ma, ngươi quả chẳng bằng một con vật, mất hẳn cả thiên tính của con người, ta phải giết ngươi để diệt trừ hiểm họa cho các thiếu nữ ngây thơ.

Cái Thế Hồng ngạo nghễ :

— Chứ không phải ngươi ghen tức không được ôm ấp tấm thân mỏng manh của nàng như ta vừa rồi, bỗng phát điên lên à ?

Lời nói ngạo mạn đầy diễu cợt của Cái Thế Hồng khiến cho ngọn lửa căm hờn của Chí Tôn bốc cao ngàn trượng, chàng phóng mình tới quát :

— Tiểu cuồng ma, hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học đích đáng, đồng thời, quỳ lạy tạ tội cùng nàng.

Trong tiếng quát, Chí Tôn đã vận mười phần công lực lên hữu chưởng đẩy ra một chiêu Lôi Kình Thiên Địa sấm sét ầm ì...

Cái Thế Hồng cười khà lên, huy động luồng Thái Âm Chưởng tiếp nghênh cùng chưởng lực kẻ thù.

Một tiếng sầm chưởng nổ lên chực xé tét bầu không gian.

Song phương vẫn còn trơ như quả núi.

Chí Tôn vô cùng kinh dị, xạ cặp kỳ quang nhìn Cái Thế Hồng chẳng hề chớp.

Chàng nhớ lần đấu võ cách đây hơn ba năm tại cánh rừng già nọ, lúc chưa luyện thành năm ngón võ công tuyệt thế Ô Mộc Thần Công, mà đã đánh bại tên ác ma nầy chẳng mấy chốc khó khăn, nhưng tại sao giờ đây không thể thắng kẻ địch ?

Hẳn đã gặp mối kỳ duyên gì trong khoảng thời gian ba năm ấy.

Như đoán biết ý nghĩ của Chí Tôn, Cái Thế Hồng thốt giọng đầy tự đắc :

— Sao đấy ? ngươi ngạc nhiên lắm à ?

Chí Tôn căm hờn thét :

— Chớ khua môm mép, tiểu ma đầu hãy trông đây !

Tiếng thét chưa dứt, Chí Tôn đã ngưng tụ mười hai phần công lực lên song chưởng, từ từ đẩy mạnh hai đạo hồng quang Huyết Ảnh Lôi Đình cuồn cuộn tới Cái Thế Hồng.

Chợt thấy chưởng hình, Cái Thế Hồng đã quát :

— Huyết Ảnh Lôi Đình !

Thân hình ác đạo theo đó hơi cúi xuống, tả hữu chưởng đề cao bằng ngực, thi triển ngay đường chiêu pha khí trắng lờ mờ, trùm chụp lấy hai đạo hồng quang...

Mấy tiếng bộp bộp... ầm ù...

Hai khí thể trắng đỏ đột biến trong vô hình.

Song phương cùng thối lùi một bước.

Chí Tôn sững sốt nhìn Cái Thế Hồng chẳng hề chớp.

Tên ác đạo cũng trố cặp mắt qui quái nhìn trả lại chàng thiếu hiệp giang hồ.

Chập lâu Chí Tôn nặng trầm hỏi :

— Tiểu cuồng ma, ngươi là đệ tử của Bắc Độc Lão Ma ?

Thiều Giáo Chủ Âm Ma cuồng ngạo đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Đúng như vậy, còn ngươi là gì của Nam Tà ?

— Một Sứ Giả !

— Một Sứ Giả ?... Ha ha, có phải chính ngươi thay mặt Nam Tà đến Vân lâu cốc dự trận tranh hùng chăng ?

— Quả đúng chẳng sai, còn ngươi là tên môn đồ mà Bắc Độc Lão Ma đã chọn cho trận giao đấu đấy à ?

Cái Thế Hồng gật đầu kiêu hãnh :

— Kiến văn của ngươi kể ra cũng khá đấy. Tiểu tử, năm xưa ngươi đã làm nhục ta tại cánh rừng già, thì giờ đây phải trả một giá rất đắc. Ta không còn muốn nghe đến tên ngươi trên chốn giang hồ nữa.

— Nghĩa là ngươi định sanh tử quyết cùng ta trong trận đấu sắp tới ?

— Đương nhiên là như vậy rồi, ta và ngươi phải có một kẻ chết.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Có thể ngươi là một kẻ vinh hạnh hưởng thụ điều đó, hơn nữa, gần một tháng nay, ta có ý định tìm bọn ngươi, thì may sao lại gặp đây.

Chợt nhớ ra một điều gì, Chí Tôn dừng lại rồi hỏi :

— Tiểu cuồng ma, Âm Ma Giáo Chủ và Bắc Độc Lão Ma có mối liên hệ gì mà ngươi đến tòa Uổng Ma Thành thọ giáo ?

Thân hình của Cái Thế Hồng theo câu hỏi nầy của Chí Tôn đã thấy khe khẽ rúng động, nhưng hắn vẫn âm hiểm đáp :

— Đó là chuyện riêng của ta, ngươi chẳng cần biết để làm gì. Hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây !

Hữu chưởng Cái Thế Hồng theo đó phát động.

Chí Tôn xê mình qua nữa trượng, nói to :

— Khoan đã ! Ta có một vài điều cần hỏi ngươi.

Cái Thế Hồng ngưng lại, trợn cặp mắt quỉ quái :

— Hãy nói mau, ta không còn thì giờ thù tạc cùng ngươi nữa.

— Hiện nay Âm Ma Giáo Chủ đang ở nơi nào ?

— Ta không thể tiết lộ cho ngươi biết được.

— Còn tang tích của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, chắc ngươi không thể chối cãi ?

Cặp kỳ quang của Chí Tôn bỗng chiếu thẳng vào mặt của Cái Thế Hồng ma, giọng nói trở nên trầm khiếp :

— Tên ác đạo Trịnh Bá Đào, gia huynh của Hắc Phụng Triệu Lệ Trân thường gặp gỡ ngươi đấy chứ ?

— Sắc mặt của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng có hơi biến đổi, nhưng hắn lãnh đạm đáp :

— Ta chưa hề gặp gỡ hắn lần nào !

— Nói láo, ngươi rất liên hệ mật thiết cùng tên ác đạo nầy, chính ngươi là nội gian...

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma quát to :

— Câm mồm lại ! Hãy trông chưởng đây !

Theo đó, một luồng huyền Âm chưởng màu trắng lờ mờ ập tới Chí Tôn vô cùng quái dị.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn giơ chưởng nghênh đón...

Bùng !

Hai đạo kình khí trắng đỏ gặp nhau nữa đường nổ ầm ầm...?

Toàn thể tòa cổ tự rung lên rầm rập.

Từng loạt ngói đổ xuống loãng xoãng, bụi bặm bay tung.

Chí Tôn vẫn đứng trơ trơ như trụ đồng.

Cái Thế Hồng chẳng hề nhúc nhích.

Công lực của hắn đã trội hơn xưa mười phần.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn, chàng không ngờ sau ba năm dưới Tuyệt mệnh cốc thu hồi võ công, trên mặt giang hồ biến đổi đến thế.

Chàng không thắng nổi Cái Thế Hồng ma, thì làm sao có thể đương đầu nổi với chính Giáo Chủ ác đạo ấy.

Nếu bảo vật Ô Mộc Thần Công lọt vào tay tên ác đạo đó, đồng thời hắn luyện thành năm đường chiêu tuyệt thế, thì quả vũ lâm đến hồi tận mạt.

Mối Sư cừu của chàng vĩnh viễn không trả được.

Bọn đại ác ma quần hợp lại, chàng lấm sao chống đỡ nổi ?

Chí Tôn vô cùng căm tức, chàng xê mình lên một bước gầm to :

— Tiểu ma đầu, ngươi phải chết ở đường chiêu nầy !

Dứt lời, Chí Tôn đề cao tả hữu chưởng, quật ra hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, sấm sét đầy trời.

Cái Thế Hồng cười lạnh lẽo, vận đủ toàn bộ nội lực, triển ngay Huyền Âm chưởng tiếp nhận kình lực kẻ thù.

Mấy tiếng sấm chưởng nổ kinh hồn.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn nghe như vừa bị một quả búa nặng, ngàn cân đập xuống mạnh vào huyệt đạo chàng, khi huyết đã thấy sôi trào lên.

Ngược lại, Cái thể Hồng cũng loạn choạng mấy bước, thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Tình trạng cho biết song phương đều thọ thương.

Cả hai sửng sờ nhìn nhau một chặp.

Lúc bấy giờ, sát khí đã bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế của Chí Tôn, chàng rít căm thù :

— Tiểu ma đầu hãy coi đây !

Tức thì hữu chưởng chàng phất động.

Một tia huyết quang chớp nhoáng !

Chiếc Xích Ma Hoàn nơi cổ tay chàng chực thoát đi.

Nhưng thì Cái thể Hồng đã bắn mình đi, vừa nói lớn :

— Ngày đầu võ đã gần kề,ta hẹn nhau sanh tử quyết tại Vân Lâu Cốc cũng chẳng muộn gì. Hẹn tái kiến.

Lời vừa xuất gia, Cái thể Hồng đã theo một thân thủ bất phàm phóng ra khỏi ngôi chùa hoang đi mất...

Chí Tôn thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn, đứng nhìn ra cửa ngôi cổ tự ngơ ngác một hồi, rồi quay vào chính điện.

Bất giác, chàng đã phải đỏ bừng mặt lên, vì chạm ngay da thịt nõn nà của thiếu nữ bịt mặt.

Đôi quả xuân tinh trắng ngần như hai trái núi tuyết lồ lộ hiện ra trước mắt chàng.

Thân hình kiều diễm vẽ tuyệt vời những đường nét thiên nhiên có sức quyến rũ vô bờ, đến không sao cưỡng nổi.

Vóc dáng của Thiếu nữ bịt mặt chẳng khác Hồng Y Nữ Xảo Nhi gợi chàng nhớ đến những lúc ôm ấp lấy người yêu cũ, đắm hồn trên muôn ngàn lượn sóng ái ân.

Chí Tôn không dám nhìn thẳng vào sự lõa lồ của Thiếu nữ bịt mặt, chàng cúi nhặt xiêm y, tạm đắp lên che đậy phần nào.

Xong xuôi, Chí Tôn đưa tay phù mạch thiếu nữ bịt mặt.

Nghe có nhiều huyệt đạo trong cơ thể bị bế tắt, Chí Tôn hiểu ngay nàng đã bị thi Cái thể Hồng điểm vào hôn huyệt mê sảng trước khi mang tới ngôi chùa hoang cỏ này toan ra tay hành lạc.

Chí Tôn tự nhủ :

— Nàng chỉ bị điểm huyệt mà hôn mê, chẳng có vết thương

nào trầm trọng ta hãy cứu nàng tỉnh dậy rồi sẽ hay.

Chàng thò tay vào lòng lấy chiếc bầu nhỏ mà Nam Tà đã trao cho chàng trước khi rời khỏi Tuyệt Mệnh Cốc tái diện giang hồ.

Chí Tôn trút lấy một hoàn linh dược bỏ vào miệng thiếu nữ bịt mặt...

Kế đó, dùng chỉ phong giải ba mươi sáu huyệt khắp trên cơ thể nàng, chàng bất ngờ mình vì chạm nhằm làn da mát mịn của nàng.

Một lần chữa vết tử thương cho Quỳnh Giao trong bộng cỗ thụ nọ, Chí Tôn đã từng trông thấy sự khỏa thân của cô gái.

Bây giờ đến lượt thiếu nữ bịt mặt, tuy hành động không giống nhau, nhưng hiện tượng diễn ra chẳng khác gì nhau.

Điểm nốt huyệt đạo cuối cùng trên đồi gò bồng đảo Chí Tôn tháo lùi ra ngoài một trượng, đứng chờ kết quả.

Một mối hoài nghi bỗng thoáng vụt qua đầu óc Chí Tôn.

Thiếu nữ bịt mặt sao mà giống tạc Hồng Y Nữ Xảo Nhi như thế ?

Đã có lần chàng ngờ vực nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, đuổi theo lột vuông lụa hồng trên gương mặt bị nàng chồng trả kịch liệt.

Giờ đây, lại một lần nữa, khi nhìn kỹ trên gương mặt tuy đã trùm kín vuông lụa hồng, nhưng từ môi đỏ thắm, đến chiếc cằm xinh xắn và làn da trắng suốt tợ đóa hoa lan rừng của thiếu nữ bịt mặt, chẳng khác Hồng Y Nữ Xảo Nhi một chút mảy may nào cả.

Đột nhiên ý niệm mới mẻ nảy sinh trong lòng Chí Tôn. Chàng lẩm bẩm :

— Hay ta thử lột vuông lụa bịt mặt xem nàng là ai cho biết !

Chàng định xê mình lại, thì thấy thiếu nữ bịt mặt cựa mình, sau đó, hai luồng mắt mở choàng ra chiếu diệu qua lỗ vuông lụa điều.

Chí Tôn ngưng ngay thân hình, chờ phản ứng của thiếu nữ bịt mặt.

Trong lúc, nàng đã đứng dậy gọn gàng, khiến chiếc áo đậy trên buồng ngực rớt ngay xuống đất.

Phát giác ra kịp, thiếu nữ bịt mặt chộp lấy che ngang đồi gò bồng đảo, vừa quét mắt nhìn quanh.

Chí Tôn đỏ bừng cả mặt, quay đi nơi khác.

Trong khi thiếu nữ bịt mặt bắt chợt Chí Tôn, nàng há hốc mồm đồng thời, thảo lùi ba bước, mặc nhanh chiếc áo.

http://tieulun.hopto.org

Lặng đi một chập, thiếu nữ bỗng nhắc mình tới thét :

— Tiểu sát tinh, ngươi phải chết !

Chí Tôn giật mình quay lại, trông cử chỉ quái dị của Thiếu nữ bịt mặt mà ngơ ngác cả người lên.

Tại sao thiếu nữ bịt mặt lại thịnh nộ khi vừa trông thấy mặt chàng ?

Thiếu nữ bịt mặt phất hữu chưởng :

— Tiểu sát tinh ngươi còn điều gì trối trăn hãy nói ta mau, rồi cô nương đưa ngươi bước sang dị lộ, rửa sạch oan cừu.

Đã kinh dị, Chí Tôn càng kinh dị thêm hơn :

— Kia cô nương, giữa chúng ta có chuyện gì oán thù mà cô nương thịnh nộ đến thế ?

Thiếu nữ bịt mặt nghiến răng trèo trẹo trạo :

— Hừ... không có chuyện oán thù ! Ta hỏi ngươi : Sư phụ ta đã có hận cừu gì cùng ngươi mà ngươi hạ sát người, luôn cả hàng trăm chúng đồ Bạch Sa Cung ?

Lời nói nầy khiến cho Chí Tôn hãi hùng lên, chàng sững sờ một chập mới hỏi :

— Ô kìa ! cô nương báo gì lạ thế ? Tiểu sinh đã hạ sát Cung chủ Bạch Sa Cung và chúng đạo tự bao giờ ?

Thiếu nữ bịt mặt thét to hơn :

— Ngươi đừng hòng dùng mồm mép chối cãi vô ích, chính mắt ta trông thấy ngươi tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao phóng ra ngoài Bạch Sa Cung sau khi thảm sát cả môn phái, đồng thời những xác chết nạn nhân đều do cây Tàn Chi Quái Đao hành hình.

Quả thật ngươi lòng người dạ thú, không còn một chút căn bản lương tri ta thề mổ lấy trái tim ngươi báo thù cho sư phụ.

Bất giác Chí Tôn thầm kêu :

— Chết mất ! lại cuồng ma Lạc Bá Đào nữa rồi !

Giọng chàng trở nên tha thiết :

— Quả tình vụ huyết án Bạch Sa Cung vô cùng oan uổng cho tiểu sinh, vì trước đến giờ giữa Sa Cung và ta đâu có oán thù gì, mà lại hành thủ như thế ?

Hơn nữa, đã từ ba năm qua, ta không hề lộ diện giang hồ, làm sao có thể phát sinh chuyện ấy được.

Thiếu nữ bịt mặt trợn cặp mắt huyền diệu tóe rực ánh sáng căm hờn :

— Câm mồm lại ! Hãy không ngọn chưởng Băn cô nương lấy mạng ngươi đây !

Trong tiếng thét, thiếu nữ bịt mặt đã ra tay như điện...

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, luồng áp khí nặng như núi lở cách không đẩy hai thước.

Lập tức mồm niệm công sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn, hứng lấy thết công bạo vũ của thiếu nữ bịt mặt.

Bình !

Thân hình Chí Tôn lắc lư mấy cái.

Chưa chịu ngừng tay, thiếu nữ bịt mặt ngưng tụ toàn bộ nội lực lên song chưởng quật liền hai đường chiêu sấm sét...

Bình bình...

Chí Tôn thối lùi ba bước, rồi lại đứng yên.

Khí trong cơ thể chàng chấn động mãnh liệt.

Thiếu nữ bịt mặt lại xẹt tới huy động song chưởng.

Chí Tôn hét to :

— Dừng tay lại :

Thế nhưng thiếu nữ bịt mặt đang như có trận lửa dốt trong lòng, lại đẩy ra hai đạo kình phong vô cùng dũng liệt.

Chí Tôn nổi giận toan giơ chưởng đỡ, nhưng sợ thương hại đến thiếu nữ nên chàng thu hồi chân khí lại.

Bình, Bình...

Hai ngọn chưởng phong nặng như núi của thiếu nữ bịt mặt quật nhằm tâm huyệt của Chí Tôn lão đảo muốn ngã.

Đã thấy máu đào từ cửa mồm chàng trào ra.

Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt căm hờn.

Thiếu nữ bịt mặt sững sờ một lúc, lại thét :

— Tiểu sát tinh ! không ngươi không dùng chưởng chống đỡ chưởng phong ta à ? Ngươi định thi hành kế khổ nhục che đậy tội ác sao ?

Chí Tôn đưa tay lên chùi sạch máu mồm :

— Bình sinh tiểu sinh không hề biết dùng qui kế dù có lợi cho mình trong bất cứ một hoàn cảnh nào, nhưng cũng không cần phải thi triển võ công với công nương ít nhất là bây giờ, bởi vì ta trông thấy cô nương vì nóng lòng báo phục Sư cừu, mà đã ám muội trước sự thật, có thể lầm lẫn như mọi người đang lầm lẫn.

Thiếu nữ bịt mặt cười lanh lảnh chát chúa căm hờn :

http://tieulun.hopto.org

— Ha ha... Ta lầm lẫn, Tiểu sát tinh, ngươi đừng hòng bày trò lừa gạt nổi ta vô ích. Ta hỏi ngươi : Ai đã xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao xông vào Bạch Sa Cung hành hình chúng đạo ?

Chí Tôn thản nhiên đáp :

— Một nhân vật mới lạ vừa xuất hiện trong chốn vũ lâm.

Thiếu nữ bịt mặt thịnh nộ :

— Nói láo ! rõ ràng trong lúc từ Nam Hải quay về ta thấy ngươi cầm cây Tàn Chi Quái Đao còn vấy máu vượt ngang tường Bạch Sa Cung chạy đi về phía Bắc, ta đuổi theo mười dặm đường thì ngươi biến mất vào cánh rừng già rậm rạp. Sự tình hiển nhiên như thế, làm sao ngươi cãi chối được ?

— Ở trong mặt vũ lâm quỉ quái ngày nay chẳng có một sự gì không có thể xảy ra cả, cây Tàn Chi Quái Đao của tiểu sinh xuất hiện trên tay kẻ khác cũng trong hoàn cảnh đó.

— Nghĩa là làm sao ?

— Nghĩa là có một kẻ thần bí khác biết sử dụng cây Tàn Chi Quái Đao lộ hiện diện giang hồ gây chấn động từ hơn nửa tháng nay. Vụ lưu huyết tại Hải Âu Lệnh Đường cũng do kẻ thần bí đó.

Thiếu nữ bịt mặt có vẻ không tin lời của Chí Tôn. Nàng dò hỏi :

— Nhưng kẻ thần bí nào có thể sử dụng được cây Tàn Chí Quái Đao của ngươi, tạo nên vận kiếp giang hồ ?

— Kẻ thần bí đó, tên Lạc Bá Đào, lại có ẩn danh Triệu Bá Đào. Chính tên ác đạo nầy mới quả là hung thủ trong các vụ thảm huyết vừa xảy ra tại Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ Gia Trang và có thể Bạch Sa Cung nữa.

— Lời nói của ngươi hết sức vô lý, ta hỏi ngươi ngoài cây Tàn Chí Quái Đao mà ngươi bảo tên Lạc Bá Đào nào đó cũng biết xử dụng, ta tạm thời cho rằng đúng, nhưng còn diện mạo hung thủ y tạc như ngươi, điều nầy ngươi phải trả lời sao đây ?

— Cô nương chưa rõ tên ác đạo Tạc Đà Đào nầy, ngoài công lực cao cường vũ lâm ngày nay khó người sánh nổi, hắn còn có một lối hóa trang độc tôn giang hồ nữa, chính cách đây mấy hôm Tiểu sinh bất gặp hắn xuất hiện giao đấu cùng bọn Sứ Giả Hải Âu, ta đấu hai đường chiêu không thể hạ nổi hắn, trái lại, còn phải sút kém đi phần nào.

Cặp mắt huyền diệu của Thiếu nữ bịt mặt chớp ngời qua hai lỗ thủng vuông lọa điều nàng có vẻ hơi kinh dị.

Trong khi, Chí Tôn đã tiếp :

— Cách hóa trang huyền diệu của tên ác đạo nầy cho đến nỗi trong lúc Tiểu sinh giao đấu cùng hắn, quần hùng đứng chung quanh tràng chẳng còn một ai nhận được ai là kẻ giả mạo Chú Nhân Lệnh Xé Xác cả.

Thiếu nữ bịt mặt càng kinh dị thêm hơn, nhưng chẳng biểu nghĩ ngợi sao đó, nàng bỗng thét lanh lãnh :

— Tiểu sát tinh đừng bịa chuyện lừa gạt nổi ta, chuyện vu vơ mơ hồ ấy do mồm ngươi thốt ra, làm sao có thể tin được.

Hãy mau nộp mạng cho bản cô nương.

Nàng chực động thủ, thì Chí Tôn đã giận dữ quát :

— Khoan đã, ta có điều cần nói đây !

Thiếu nữ bịt mặt rít căm thù :

— Điều gì hãy nói cho mau, rồi đền tội ác ?

— Ta biết hiện tình Cô nương khó thể tin lời ta được vì tên ác đạo Lạc Bá Đào hãy còn trong vòng mờ ám, nghi-nan, chưa bị lột trần ra ánh sáng cho rõ sự thật lời nói chân giả thế nào,

Vậy, nơi đây ta sẵn sàng nhận lấy ba chiêu của cô nương, không cần đón đỡ, nếu chẳng may, ta cam đành chôn xác tại ngọn chùa cỏ nầy, bằng ngược lại, chúng ta nên tạm gát sự oán thù, chẳng hiểu cô nương nghĩ thế nào ?

Sau một chặp suy nghĩ, thiếu nữ bịt mặt gật đầu :

— Tốt lắm ! Bản cô nương rất bằng lòng với điều kiện ngươi vừa đưa ra, nhưng có chết cũng đừng oán trách đấy.

Lời vừa chấm dứt, nàng đã đề cao ngọc chưởng, trầm thinh thét :

— Chiêu thứ nhất !

Liền đó, một đạo kình khí nặng như quả cổ sơn ập tới giữa tâm huyệt của Chí Tôn.

Thân hình chẳng hề xê dịch, chỉ thấy Chí Tôn hơi thấp người xuống, mồm niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» phát ra hai khí thể trắng đỏ, vây bọc quanh mình...

Bình...

Chưởng phong chạm nhằm màn nội khí huyền nhiệm tức thì lội lại.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ bịt mặt bị dư lực lắc động thân hình.

Chí Tôn cũng bị kình phong quét nhằm tháo lùi một bước.

Thiếu nữ bịt mặt ngưng đi một chặp, hai hàm răng nàng cắn chặt vào nhau, thù khí như bốc sôi ngùn ngụt ở trong lòng.

Đột nhiên nàng trầm rợn thét :

— Chiêu thứ nhì !

Luồng kình đạo được gia tăng hai phần ào tới Chí Tôn.

Lại một tiếng nổ khô khan.

Chí Tôn xê lệch thân hình qua phía tả.

Hai giọt máu đào từ khóe mồm đã thấy ứa ra...

Nhưng chàng vận công nuốt trôi giòng máu trở vào huyết quản rồi lạnh lùng cười lên :

— Còn một chiêu nữa, hãy ra tay mau !

Thiếu nữ bịt mặt ngỡ Chí Tôn khiêu khích, mối thù đã thấy trong tận trái tim, nàng ngưng tụ toàn bộ nội lực, chẳng nói một lời cùng lượt quật ra hai luồng chưởng phong sầm sét.

Cả tòa chính điện đều chuyển mình vì tiếng sấm chưởng.

Hàng loạt viên ngói đổ xuống đất vỡ kêu loảng choảng.

Bụi bặm tung bay mù mịt.

Kình lực khủng khiếp quật chàm Chí Tôn tháo lui liên liến.

Sắc da hồng phấn trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng đã đổi thành màu xanh xám.

Hơi thở chàng cảm thấy vô cùng ngột ngạt, máu đào từ trong cửa mồm chợt thấy phún ra.

Lúc bấy giờ ai trông vào cảnh tượng của Chí Tôn cũng không khỏi thương hại, bùi ngùi và thầm trách thiếu nữ bịt mặt đã mù quáng gây tổn hại cho chàng.

Thực ra, nếu Chí Tôn không nhờ nội khí nhiệm mầu Lưỡng Cực Chân Ngươn hộ thân, thì hiện giờ thân xác của chàng đã hóa thành tro bụi rồi.

Ba ngọn chưởng sầm sét của thiếu nữ bịt mặt vừa đưa ra đủ cho đại kỳ nhân, hay Liệt quái mà đứng yên hứng chịu chư Chí Tôn cũng đều phải ngã ngất ra.

Đó cũng là nhờ chẳng những bên ngoài Chí Tôn có nhị khí Lưỡng Cực Chân Ngươn, che chở, bên trong lại nhờ sinh khí trân trề như bể cả của nội đơn Ngưu Long Giao, nên chàng chỉ bị thương chứ chẳng thiệt đến tinh mạng.

Nhận ra tình trạng đó, Thiếu nữ bịt mặt cũng phải rúng động trong lòng, nàng đứng yên nhìn Chí Tôn sững sờ.

Chí Tôn đưa tay lên mồm chùi sạch máu, xê mình tới gần thiếu nữ bịt mặt, xạ thẳng cặp kỳ quang vào mặt nàng, khích động hỏi :

— Quận Chúa Bạch Sa Cung, cô nương đã thấy hài lòng chưa ?

Thiếu nữ bịt mặt không đáp ngay, chỉ lấy hai luồng mắt huyền diệu nhìn Chí Tôn một hồi lâu, tỏ vẻ xúc động, nhưng rồi lại cất giọng cứng hơn :

— Hôm nay ta không lấy được mạng ngươi, thế lần sau liều sống chết với ngươi để báo phục Sư cừu cùng chúng môn đồ Bạch Sa Cung.

Nếu không thực hiện được lời thề đó, ta nguyện tự quyết lấy mình.

Thốt xong, thiếu nữ bịt mặt xê mình ra khỏi ngôi chùa hoang cổ, phóng đi mất dạng.

Chí Tôn nhìn theo bóng nàng khuất ngoài cửa chùa chép miệng :

— Nàng đã lầm rồi ! Ta cũng không nên trách làm gì, hãy gia tâm vào việc lột chiếc mặt nạ Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo trước mặt bọn giang hồ, là đâu đấy đều yên xong, bấy giờ chưa đúng lúc phải trầm tinh nỗi oan được.

Cảm nghe trong cơ thể vài huyệt đạo bị đình trệ vì trúng liên tiếp mấy luồng chưởng phong của thiếu nữ bịt mặt. Chí Tôn thò tay vào lòng lấy chiếc bầu nhỏ trút ra lấy một hoàn linh dược của Nam Tà trao cho chàng trước khi rời khỏi Tuyệt Mệnh Cốc, thi hành sứ mệnh lão Nam Tà giao cho.

Chàng bỏ vào mồm ngậm tan nuốt vào, đồng thời, ngồi xếp bằng dưới chính điện, vận hành ba mươi sáu vòng chân khí trải khắp châu thân.

Chập sau, cảm thấy kinh mạch đã điều hòa, các đạo huyết quản lưu thông, Chí Tôn đứng thẳng người lên lẩm bẩm :

— Chỉ còn hai hôm nữa là đến ngày hẹn đấu võ, ta nên đến nội thành Thiềm Tây tìm Nam Tà lão tiền bối lĩnh giáo theo lời hẹn hôm trước.

Nghĩ vậy rồi, Chí Tôn rời khỏi chính điện, bước ra khỏi ngôi chùa hoang tàn cổ lỗ.

http://tieulun.hopto.org

Chàng thi triển khinh công thần ảo nhắm hướng thành Thiềm Tây phóng đi như bay.

Nửa ngày sau, Chí Tôn đã đến thị trấn Thiềm Tây, chàng thẳng qua phía Bắc theo lời dặn của Nam Tà tới khách điếm Hoàng mộng Lân, tìm kiếm một hồi.

Chẳng thấy bóng dáng Nam Tà đâu cả,

Sau cùng, Chí Tôn đành thuê một căn phòng phía trước nhưng có vẻ kín đáo, vừa nghỉ ngơi vừa chờ đợi Nam Tà.

Chiều lại, Chí Tôn vừa ăn xong bữa cơm, chợt nghe có tiếng gõ cửa phía ngoài,

Ngờ đó là tiếng gõ cửa của Nam Tà, Chí Tôn mừng vô tả, chàng tiến mau lại mở hé cánh cửa phòng.

Bỗng một mùi dị hương cực kỳ quyến rũ lùa vào phòng hắc mạnh tới mũi Chí Tôn, khiến chàng như vừa hít xong một cuộn khói mê hồn.

Chàng vô cùng kinh dị nhìn xem đó là ai, vì với mùi hương ấy nhất định không phải là Nam Tà rồi.

Một chiếc bóng xanh lướt vào, để gương mặt một thiếu nữ quen thuộc, có cái sắc đẹp ngất người.

Bất giác, Chí Tôn đã phải kêu lên :

— Thạch tiểu muội đây rồi !

Thiếu nữ, vận áo xanh với vẻ mặt lạnh lùng :

— Ai là tiểu muội của ngươi. Chủ nhân Lệnh Xé Xác, ta đang tìm ngươi thì lại gặp đây. Quả trời chẳng phụ lòng người.

Chí Tôn vô cùng kinh dị :

— Kìa Thạch tiểu muội, em vừa bảo gì lạ vậy ?

Thạch Tiểu Vân dựng cặp lông mày thu liễu :

— Câm mồm lại ! Đã bảo ai là tiểu muội của ngươi mà xưng hô như thế. Ngươi quả thật lòng lang, dạ thú khôn thể đo lường.

Chí Tôn càng kinh dị thêm hơn :

— Thạch tiểu muội, tại sao em lại nguyền rủa anh nặng lời như vậy.

Anh cũng đang tìm em đây.

Thạch Tiểu Vân thét :

— Ngươi đang tìm ta giết nốt, để thủ tiêu cừu oán phải chăng ?

Câu thét nầy của Thạch Tiểu Vân khiến cho Chí Tôn chợt lóe một ý niệm. Chàng nhìn một giây rồi hỏi :

— Thạch tiểu muội, thế là nghĩa lý gì ? Tại sao em lại cư xử tệ bạc với anh, trong khi chúng ta đã kết thành tình bạn ? Tại sao vậy ?

Thạch Tiểu Vân cười lạnh lẽo :

— Hừ... tại sao vậy ? ngươi đừng giả vờ qua mắt ta vô ích, ta hỏi ngươi ngoại tổ ta đã oan thù gì, mà ngươi nỡ hạ sát người đem dấu xác chết.

Chí Tôn tỉnh bừng cơn mộng :

— Thạch tiểu muội, em đã hiểu lầm rồi !

Thạch Tiểu Vân phất dụng hữu chưởng :

— Im đi tên tiểu sát tinh, bàn tay ngươi ba năm về trước đã từng vấy máu bọn giang hồ không biết gớm, ta tưởng ngươi hối cải lắm rồi, chẳng ngờ tam địa hãy còn hung tàn, bạo ngược nỡ đành hạ sát người thân của người đã cứu tử mình, oán thù nầy lẽ nào không trả.

Chí Tôn thảng thốt :

— Thạch tiểu muội, để anh phân biện một vài lời.

Máu cừu thù như đã sục sôi trong huyết quản, Thạch Tiểu Vân xẻ mình tới thét :

— Còn phân biện gì nữa, hãy trông ngọn chưởng ta vấy máu ngươi đây !

Liền đó từ ngọc thủ Thạch Tiểu Vân bắn ra một luồng kình đạo cực kỳ bạo vũ áp tới Chí Tôn.

Mải lo giải bày sự can uổng của mình, Chí Tôn không chú ý tới sự đột biến đó, đến chừng chàng phát thì đã muộn rồi, kình khí đã tới trước mặt.

Bình !

Thân hình Chí Tôn lão đảo..

Chàng Quát to lên :

— Khoan đã ! Thạch Tiểu muội hãy ngừng tay !

Nhưng .. bình bình mấy tiếng lại nổi lên...

Thạch Tiểu Vân đã ra tay như điện quật thêm hai chưởng, khiến Chí Tôn chấn động thối lùi cả trượng.

Tiếp đó một tiếng soạt khô khan

Đã thấy Thạch Tiểu Vân cầm một thanh cổ kiếm chớp ngời ở trên tay, hai lần thu thủy nàng tóc cầm hờn vào mặt Chí Tôn...

Chí Tôn chùi máu mồm, thê thảm bảo :

— Thạch tiểu muội ! Em đã lầm to rồi ! Em điên mất !

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

GẶP KẺ CỰU THÙ

Cô kiếm chớp nhoáng lên, Thạch tiểu Vân bỗng cười lạnh lẽo.

— Tiểu sát tinh, đừng hòng những lời ấy mị, cứ chỉ hèn nhát lừa gạt ta vô ích, ngươi có gan giết ngoại tổ ta, thì phải đền tội đừng lạy lục van xin gì nữa cả.

Lời nói khinh ngạo của Thạch tiểu Vân khiến Chí Tôn bốc sôi hùng khí, tự ái chàng đã bị nàng va chạm mãnh liệt.

Chàng bỗng đổi giọng nghiêm trọng thốt :

— Thạch tiểu Vân, không phải ta hèn mạt như lời tiểu muội vừa nói đâu nhưng sự thật chuyện nầy xảy ra rất oan uổng cho ta, vì chính mắt ta trông thấy kẻ đã giết chết Diệu Thủ lão tiền bối, đồng thời, lão trối trăng bảo ta đi tìm tiểu muội báo cái tin chẳng lành ấy, không ngờ sự tình lại trái ra như thế nầy.

Bây giờ, ta có điều cần nói với tiểu muội, nếu lời không được vào tai, chừng ấy muốn động thủ cũng chẳng muộn màn gì.

Không hiểu ý tiểu muội thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Thạch Tiểu Vân vẫn nghiến răm hơn :

— Được rồi, ta sẵn sàng nghe lời trối trăng của người trước khi về bên kia bờ thế giới hắc ám để đền lại tội ác đã gây ra.

Chí Tôn chưa xót tiếp :

— Điều mà ta muốn nói đó là mưu thủ hạ sát Diệu Thủ lão tiền bối không phải ta mà là kẻ khác.

— Kẻ ấy là ai ? ngươi hãy nói ta nghe thử ?

— Một là Lạc Bá Đào !

Lời Chí Tôn chưa kịp dứt, thì Thạch Tiểu Vân đã thét :

— Lạc Bá Đào, ngươi nói láo !

Dường như không cần nghe tiếng thét của Thạch tiểu Vân, Chí Tôn tiếp :

— Hai là Cổ Độc Thánh Quân. Chính hai nhân vật này đánh nhau và hạ sát Diệu Thủ Lão tiền bối.

Thạch tiểu Vân thình nộ, phất động thanh cổ kiếm :

— Câm mồm lại ! ngươi không được trút đổ tội ác cho người khác và sỉ nhục Sư phụ ta. Ngươi đã nghe rõ chứ !

Đến lượt Chí Tôn kinh dị. Chàng lấy làm lạ, vì không hiểu Thạch tiểu Vân vừa xưng Sư phụ đó là ai.

Chẳng lẽ Sư phụ nàng là Lạc Bá Đào ?

Không thể nào có như thế được. Chắc chắn nhân vật mà Thạch tiểu Vân vừa xưng là Sư phụ chính là Cổ Độc Thánh Quân chứ chẳng còn ai hơn nữa cả.

Bất giác, Chí Tôn ngơ ngác cả tâm hồn.

Chập lâu chàng bàng khuâng hỏi nàng :

— Cổ Độc Thánh Quân là Sư phụ của Cô nương ?

Thạch Tiểu Vân khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy ! Cổ Độc Thánh Quân chẳng những là Sư phụ của ta mà còn là vị đại ân nhân nữa, vì nếu không có người, ta đã chết thiêu trong ngôi cổ tự kia từ lâu rồi.

Sự tình diễn ra vô cùng kỳ quặc, thật ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Chàng không ngờ Thạch Tiểu Vân lại là đệ tử của Cổ Độc Thánh Quân, kẻ gia thù mình mà chẳng hề hay biết.

Chí Tôn đi từ ngạc nhiên nầy đến ngạc nhiên khác, sững sờ chưa thốt thành lời, tâm tình chàng rối loạn hơn cả bao giờ.

Vẻ mặt kinh dị của Chí Tôn làm cho Thạch Tiểu Vân chú ý, nàng có vẻ hơi lạ lùng, nên cũng đứng thừ người ra mà chưa động thủ.

Bầu không khí trong gian phòng chợt khẩn trương lên.

Một cuộc lưu huyết oan uổng sắp diễn ra.

Chí Tôn vô tội mà lại chịu lấy nỗi oan vô lượng.

Ngưng đi một chập, Chí Tôn bỗng nói :

— Thạch Tiểu Vân, nếu Cổ Độc Thánh Quân là Sư phụ của Cô nương, thì ta chẳng còn một lời gì nói thêm nữa, nhưng trước vẫn như sau, ta quả quyết rằng chính lão ta đã đầu độc Diệu Thủ Lão tiền bối bằng chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn, kế đó trúng nhằm ngọn chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình của Lạc Bá Đào mà trút linh hồn trên tay ta, hiện xác chết còn nằm trong bộng cây thanh dương, cách huyện Hue Dung về phía tây mười dặm.

Đồng thời trước khi chết, lão tiền bối có trối trăng lại hãy tìm Cô nương báo tin chẳng lành nầy, không ngờ sự tình biến đổi như thế. Cô nương lấy kẻ đại thù làm ân nhân mình, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Những lời trên đây đều là sự thật, tin hay không tùy ở cô nương, nhưng trước sau gì ta cũng lộc mặt kẻ sát nhân, giữ đúng lời thề trước linh thể người đã chết !

Thạch Tiểu Vân cười lạnh lẽo :

— Ha ha... kể ra ngươi cũng nhiều mồm mép đấy, nhưng làm sao lừa gạt nổi Băn cô nương, chính Sư phụ ta bảo ngươi hạ sát ngoại tổ ta bằng luồng chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình ngón võ công độc tôn của lão Nam Tà ác đạo, ngươi là môn đệ của lão, làm sao cãi chối được.

Chí Tôn căm tức nói to :

— Nhưng cô nương chưa rõ một điều nầy, sự thật ta chỉ là kẻ lâm nạn rớt xuống Tuyệt mệnh cốc cách ba năm về trước, được Nam Tà lão tiền bối thương tình cứu nguy và cho uống Hoàn nguyên đơn phục hồi võ công, thế thôi, còn môn đệ của lão tiền bối chính là Lạc Bá Đào chứ nào phải là ta, xin cô nương xét lại, kẻo nhận lầm kẻ thù và ngược lại, giang hồ ngày nay vô cùng quỉ quyệt, mong cô nương hiểu cho điều đó, để khỏi niềm ân hận ở mai sau.

Thạch tiểu Vân cười lớn lên, giọng cười chất chứa căm thù. Nàng âm trầm bảo :

— Chẳng quản ngươi có phải là môn đệ thật sự của Nam Tà hay

http://tieulun.hopto.org

không, nhưng quả tình cái chết của ngoại tổ ta do bàn tay đẫm máu của ngươi, chứ không còn gì nữa.

Bởi vì khi được Sư phụ báo tin, ta đến cánh rừng thanh dương lục kiếm khắp nơi, kể cả bộng cây ngươi vừa nói, thì xác chết đã biến mất, chỉ lưu lại bãy dầu máu Thất Bộ Truy Hồn trên mặt đất mà thôi.

Lại thêm một lần kinh dị, Chí Tôn hỏi thật mau :

— Cô nương bảo xác của Diệu Thủ Thiên Sư đã biến mất đi à ?

— Đúng như vậy ! ngươi đừng vờ vẫn vô ích, chính ngươi đã mang xác chết ngoại tổ ta giấu một nơi khác, lại còn mồm mép nữa à ?

Bây giờ hãy trông thanh kiếm ta lấy mạng ngươi đây !

Lời chưa kịp dứt, một tia sáng chớp trên tay Thạch Tiểu Vân vạch tới tâm huyệt Chí Tôn tám đường chiêu bí hiểm.

Chí Tôn xê mình ngang nửa trượng, quát lên :

— Thạch cô nương ! hãy dừng tay lại, ta có điều cần nói đây !

Nhưng khi cảm thù bốc lên đầy gương mặt mơn mởn tựa cánh hoa hồng bị nắng táp, Thạch Tiểu Vân chẳng thèm thốt một lời nào nữa, nàng thi triển kiếm phong thần diệu công luôn hai mươi sáu đường chiêu vô cùng kỳ dị.

Thế kiếm quá nhanh, lại như màn lưới tử vong trùm chụp, không thể có một thân thủ tầm thường nào tránh né kịp, Chí Tôn phải thi triển « Di Ảnh Kỳ Hình » luồn mình qua màn lưới kiếm ra ngoài tợ bóng anh linh.

Thân pháp bất phàm ấy, khiến cho Thạch Tiểu Vân kinh ngạc lên, nhưng sau đó nàng lại liên tiếp tấn công chàng càng lúc càng ác hiểm thêm hơn.

Phần gian phòng chật hẹp, phần chỉ tránh né mà không công, sự nguy hiểm cho Chí Tôn gia tăng lên dần, nếu tình thế kéo dài thế mãi, quả nhiên bất lợi cho chàng.

Vì vậy, Chí Tôn chợt tự nhủ :

— Nếu ta không tỏ một chút lợi hại, chắc chắn nàng chưa chịu thảo lui, bây giờ ta nên đánh rớt thanh kiếm trên tay nàng rồi sau đó sẽ sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn vận mười phần thành lực lên hữu chưởng, chờ Thạch Tiểu Vân vừa huy động thanh cổ kiếm, chàng liền đưa ra một luồng kình khí mau như điện chớp.

Một tiếng rẽng khô khan nổi lên.

Thanh cổ kiếm đã lìa khỏi bàn tay ngọc của Thạch tiểu Vân rớt xuống đất.

Nàng ngưng ngay thân hình lại, vừa căm hận vừa hãi hùng nhìn chàng.

Chí Tôn cũng đứng yên, thét to lên :

— Thạch cô nương đã lầm rồi, chính xác chết của lão tiền bối, ta mang vào bộng thanh dương, nhưng không hiểu tại sao có sự lạ lùng nầy.

Hay là Lạc Bá Đào . . .

Thạch tiểu Vân rít căm hờn :

— Câm mồm lại ! giữa ta và ngươi từ nay chỉ có cán thử mà thôi, đừng dùng lời quỉ quyệt lừa dối ta vô ích.

Ngay lúc đó có tiếng động phía ngoài.

Thạch tiểu Vân im bặt, quay mặt ra...

Chí Tôn cũng hướng mắt qua cánh cửa phòng.

Kẹt... kẹt...

Cánh cửa phòng hé mở

Một người phóng vào lẹ như ma muỗi.

Cái thân pháp quả vô thượng giang hồ.

Người ấy để lộ một bộ mặt quen thuộc, trạc một trăm ngoài tuổi, râu tóc bạc phơ, cặp mắt xạ như điện quét nhìn Chí Tôn, rồi dời sang Thạch tiểu Vân.

Nhận ra người đó, Chí Tôn vội chắp tay hoan hỉ :

— Kính mừng lão tiền bối giá lâm !

Thạch tiểu Vân sững sờ kêu thầm :

— Nam Tà !

Trong lúc, Nam Tà đã phất tay áo rộng sang phía Chí Tôn như bảo im, rồi xạ ngay hai luồng mắt sáng rực ngay Thạch tiểu Vân, cất giọng trầm khiếp :

— Tiểu nữ, ngươi lại đến đây nữa à !

Thạch tiểu Vân thảo lùi một bước.

Chí Tôn cũng thầm băn khoăn, lo ngại cho thiếu nữ.

Đã một lần tại Tuyệt mệnh cốc, Nam Tà hành hung với Thạch tiểu Vân khi nàng viếng thăm chàng.

Lão Tà đã dọa nàng không được gặp chàng một lần nào cả, nay lại đường đột vào đây, thật nguy hiểm vô cùng.

Thạch tiểu Vân rõ thấu cơn thịnh nộ của Nam Tà, nàng lay động

http://tieulun.hopto.org

thân hình toan phóng ra cửa bỏ chạy.

Nhưng Nam Tà đã rống :

— Ngừng lại !

Trong tiếng rống, bằng một thân thủ bất phàm, lão ta bắn tới thò hữu chưởng chợp lấy huyệt tay Thạch tiểu Vân.

Tác động nầy quái dị và mau như điện chớp, khiến Thạch tiểu Vân rúng tận đáy lòng. Nàng cảm nghe có một luồng năm chưởng chạy rần vào cơ thể.

Nam Tà quát hỏi :

— Tiểu ma đầu, có phải ngươi chính là môn đệ của Cổ Độc Thánh Quân chăng ?

Thạch tiểu Vân lặng đi một chặp, rồi khe khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy !

Thần sắc Nam Tà thay biến đổi, xạ thẳng hai luồng tinh quang tợ điện ngay mặt Thạch tiểu Vân gằm bảo :

— Có phải ngươi tuân lệnh của Cổ Độc Thánh Quân theo dõi tiểu tử dùng chất kỳ độc hãm hại chăng ?

Thạch tiểu Vân có vẻ sững sốt, giây lâu thận trọng đáp :

— Các hạ chớ hiểu lầm như vậy. Tiểu nữ đến đây gặp Chí Tôn để giải quyết một điều chủ hận mà thôi.

Đến lượt Nam Tà kinh dị, quay sang Chí Tôn trầm giọng :

— Tiểu tử, chuyện gì xảy ra ?

Chí Tôn nhìn Thạch tiểu Vân, rồi đáp câu hỏi của Nam Tà :

— Thưa bảo tiền bối đó chẳng qua chỉ một sự hiểu lầm to tác mà thôi.

Thạch tiểu Vân vùng vẫy nhưng không thoát khỏi sự kìm tỏa huyệt đạo của Nam Tà. Nàng dựng cặp lông mày thu liễu :

— Một sự hiểu lầm to tác... Ha ha, ngươi đừng mồm mép chối cãi nữa vô ích.

Nam tà quát to át hẳn tiếng Thạch tiểu Vân :

— Nhưng sự tình trải qua như thế nào, Tiểu tử hãy nói lão phu nghe thử xem sao ?

Chí Tôn bình tĩnh đáp :

— Thưa lão tiền bối, nàng đến đây bảo vạn sinh là thủ phạm giết ngoại tổ nàng, trần tình thế nào cũng chẳng chịu nghe.

— Ngoại tổ cô bé nầy là ai ?

— Diệu Thủ Thiên Sư !

Nam Tà trố cặp mắt thần :

— Diệu Thủ Thiên Sư đã chết rồi à ?

— Vâng, lão kỳ nhân nầy đã chết tại cánh rừng thanh dương, cách huyện Hue Dung chừng mười dặm, về phía Bắc.

— Nhưng ai đã giết Diệu Thủ Thiên Sư, ngươi có rõ không ?

— Thưa lão tiền bối, Lạc Bá Đào và Cổ Độc...

Thạch Tiểu Vân thét lạnh lãnh :

— Nói láo, sư phụ ta không đời nào hành thủ để tiện đến thế.

Nam Tà bóp chặt huyệt đạo nơi tả chưởng của Thạch Tiểu Vân cho nàng đau đớn im đi. Lão Tà lại hỏi :

— Chính ngươi trông thấy Lạc Bá Đào và Cổ Độc Thánh Quân hạ sát Diệu Thủ Thiên Sư, hay nghe lời đồn đãi ?

— Thưa lão tiền bối, chính vãn sinh có dự vào trận đấu giữa Diệu Thủ Thiên Sư và Lạc Bá Đào, nhưng còn Cổ Độc Thánh Quân thì chỉ nghe Thiên Sư nói lại thôi.

— Lão ta bảo thế nào ?

— Lão tiền bối bảo cách đó một giờ, Lạc Bá Đào cùng Cổ Độc Thánh Quân vây đánh lão, rốt cuộc vì kém thế, nên bị trúng nhằm hai luồng độc chưởng Đoạn trường đơn và Huyết Ảnh Lôi Đình, chúng bỏ lão vào cỗ quan tài chôn bên cạnh Thần Y Tư Mã Hoàng.

Bất giác, Nam Tà kêu lên :

— Thần Y Tư Mã Hoàng cũng đã chết rồi à ?

— Quả đúng vậy.

— Ai giết Thần Y đó ?

— Lạc Bá Đào và Cổ Độc Thánh Quân.

Đến đây Thạch Tiểu Vân lại thét :

— Im mồm lại ngay ! ngươi không được sỉ nhục Sư phụ ta, món nầy ta thề khắc cốt ghi tâm, có ngày phải trả.

Chí Tôn quả quyết :

— Nhưng đó là một sự thật, làm sao ta có thể nói khác hơn được. Thạch cô nương, ta khuyên cô nương đừng làm nuội nữa. Tại sao lại tôn kẻ đại thù mình là Sư phụ ?

Thạch Tiểu Vân định phóng mình lại chỗ Chí Tôn, nhưng huyệt tay còn bị Nam Tà kềm chặt, nàng nghiến răng thù :

— Thấy trò ngươi khéo bày chuyện làm nhục sư phụ ta, có ngày nào đó ta sẽ tìm lấy máu các ngươi.

Nam Tà thịnh nộ rống lên :

http://tieulun.hopto.org

— Nữ ma đầu, ngươi muốn chết !

Lập tức, tả chưởng giơ lên đỉnh chộp xuống thiên linh tử kết liễu tính mạng Thạch Tiểu Vân.

Chí Tôn hoảng hốt xẻ mình tới, đưa chưởng lên ngăn :

— Lão tiền bối xin hạ thủ niệm tình.

Nam Tà dừng tay hằn học :

— Ô Tiểu tử, ngươi định bênh vực cho con bé này à !

— Thưa lão tiền bối, trước kia vãn sinh đến Uổng Ma Thành bị Bắc Độc Lão Ma quật trọng thương, bay ra khỏi thành, nhờ Thạch cô nương ra công cứu mạng, ơn ấy dù chết cũng không quên được, mong lão tiền bối dung tình nàng thêm một phen nữa.

Nam Tà dịu cơn giận, «hừ» một tiếng, rồi buông chưởng xuống.

Trong lúc Thạch Tiểu Vân trợn đôi mắt màu thu thủy hét :

— Sư đệ hai ngươi cứ hãy giết ta, nếu không, sẽ có một ngày nào đó bổi hận không kịp nữa.

Chí Tôn chua chát :

— Thạch cô nương đã điên cuồng rồi, khối lửa hận cừu đã làm cho cô nương mất cả lý trí, xem kẻ thù là bạn và trái lại xem bạn thân giao như một kẻ tử thù, không khéo rồi sẽ hỏng tất cả.

Thạch Tiểu Vân cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Ta điên cuồng ! Chí Tôn, ngươi quả là một tên tiểu cuồng ma khát máu, bạo tàn, ba năm về trước ngươi đẫm máu đã quen tay, tội ác chồng chất mờ trời, vậy mà chưa chịu ăn năn, còn hạ độc thủ với kẻ ân nhân mình, quả thật là cuồng thú.

Bị Thạch Tiểu Vân nhục mạ nặng nề, lửa giận trong quả tim của Chí Tôn ngùn ngụt cháy lên, nhưng chàng đã cố dằn nén xuống :

— Thạch cô nương hãy đi đi, có một ngày nào đây ta sẽ lột chiếc mặt nạ hung thủ hạ sát Diệu Thủ lão tiền bối trước sự hiện diện bọn giang hồ.

Trông thấy sự tình đột biến vô cùng kỳ quặc, Nam Tà không thốt thêm lời nào nữa cả, chỉ lẳng lặng buông Thạch Tiểu Vân ra, sau khi đã tháo mở huyệt đạo.

Bây giờ, Thạch Tiểu Vân phóng mình ra, quét cặp mắt thù hận, nhìn Nam Tà, rồi nhìn Chí Tôn :

— Sẽ có một ngày nào đó ta tìm lại các ngươi dứt khoát mối nhục này.

Không đợi Chí Tôn thốt một lời, Thạch Tiểu Vân lạnh lùng mở cánh cửa phòng biến đi mất dạng.

Nam Tà nhìn theo Thạch Tiểu Vân hút bóng từ lâu, mới day nang Chí Tôn ;

— Tiểu Tử, nữ ma đầu này có liên hệ gì đến Diệu Thủ Thiên Sư !

Đang thả hồn theo cơn ác mộng vừa rồi, chợt nghe Nam Tà hỏi, Chí Tôn giật mình quay lại đáp :

— Thưa lão tiền bối, nàng chính là ngoại tổ của Diệu Thủ Thiên Sư.

Sắc mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên, của Nam Tà nói :

— Ồ, là ngoại tôn của lão ấy, sao lại môn đệ của Cổ Độc Lão Ma ?

— Theo lời Diệu Thủ Thiên Sư trối trăng lại cũng vãn sinh, thì Thạch tiểu Vân thất lạc từ thuở bé, có lẽ nhờ một dịp nào đó nàng gặp Cổ Độc Thánh Quân truyền dạy võ công.

Nam Tà khẽ gật đầu :

— Lời ngươi rất hữu lý, nhưng dù sao trên mặt giang hồ cũng nên đề phòng con bé ấy mới được, bởi vì đã là môn đệ của lão Cổ Độc Thánh Quân, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng tính hiểm ác, hung tàn của lão chứ chẳng không.

Ngươi đừng khinh thường mang họa vào thân; ăn năn không kịp đấy.

Chí Tôn cung kính :

— Xin tuân theo lão tiền bối !

Tuy miệng nói vậy nhưng lòng chàng cảm thấy vô cùng chua xót chàng không ngờ Thạch Tiểu Vân lại là môn đệ của Cổ Độc Thánh Quân và bỗng nhiên từ chỗ quen thân trở nên thù hận.

Lời nàng hãy còn văng vẳng bên tai : « Chí Tôn, ngươi thực là một tên tiểu cuồng ma khát máu, bạo tàn, ba năm về trước ngươi đã quen tay vầy máu người, tội ác chồng chất mờ trời, vậy mà chưa chịu ăn năn, còn nở hạ độc thủ với kẻ ân nhân mình, quả thật là cuồng thú».

Quả thật một hàm oan khôn giải.

Ngày trước chàng giết người như điên loạn, oán thù chồng chất cao tợ núi là một chuyện hiển nhiên.

Nhưng ngày nay, Chí Tôn tỉnh bừng cơn ác mộng, chàng tìm trừ kẻ tạo ra vận kiếp thăm sát, trút bỏ lớp máu tanh, khủng bố, hướng theo con đường chân thiện, vậy mà vũ lâm còn hãy chưa tin hình ảnh hãi hùng các trận đại lưu huyết ba năm về trước chưa phai mờ trong tâm tư của mọi người.

Những lời Thạch Tiểu Vân vừa thốt, chính là khí khơi của cả

http://tieulun.hopto.org

vũ lâm, hãy còn ngấm ngầm trong tiềm thức giang hồ.

Trí tưởng của Chí Tôn còn theo những luồng ý nghĩ hắc ám, viển vông, thì chợt nghe tiếng Nam Tà bảo :

— Tiểu tử, ngươi hãy khép chặt cánh cửa phòng lại mau đi.

Chí Tôn lặng lẽ bước lại khép cánh cửa phòng cẩn thận.

Nam Tà trỏ tay về phía giường :

— Chúng ta hãy đến đây chuyện trò.

Hai người cùng bước lại giường ngồi xuống.

Nam Tà trầm giọng bảo :

— Tiểu tử, những sự tình ngươi đã trải qua từ khi rời khỏi Tuyệt Mệnh Cốc như thế nào, hãy kể lại lão phu nghe ?

Chí Tôn liền đem hết mọi sự đã xảy ra trên bước đường lúc đến Trương Mộ Gia Trang, gặp Lạc Bá Đào xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao hạ sát trên năm mươi cao thủ Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, rồi sang Địa Linh Cung gặp Hải Âu Quái Khách bị Bạch Phát Ma Cơ giam giữ trong ngục đá, lại thọ độc Đoạn Trường Đơn, chàng liền tìm Thần Y Tư Mã Hoàng, tình cờ diện kiến Diệu Thủ Thiên Sư, tiết lộ Lạc Bá Đào chính là họ Triệu, và chàng đã phải chạm trán một lần với Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tại cánh rừng già, trước sau đều thuật rõ cho Nam Tà nghe.

Nghe Chí Tôn nói xong, Nam Tà thịnh nộ :

— Tên nghiệt súc ấy quả thật qui quyệt có một không hai trên chốn giang hồ, nhưng ngươi có hiểu tại sao tên phản bội lợi giả hiệu Chú Nhân Lệnh Xé Xác để hành ác giang hồ chăng ?

— Theo chỗ văn sinh hiểu, nếu Lạc Bá Đào đúng là họ Triệu thì hắn chính là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, có thể vì hiểu lầm ngày trước văn sinh đã dùng cây Tàn Chi Quái Đao hành hình lão Triệu Dực Thu, nên phát sinh thù hận, thi hành quỉ kế, cho bọn giang hồ quần hội hủy diệt văn sinh, chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Cặp mắt thần của Nam Tà bỗng chớp ngời lên, gật đầu :

— Có thể như thế lắm, nhưng còn nguyên nhân xuất hiện cây Tàn Chi Quái Đao trên tay tên nghiệt súc đó, ngươi có rõ chăng ?

— Ban đầu văn sinh hết sức bối rối, vì sự xuất hiện bất ngờ của Cây Tàn Chi Quái Đao một lần tại Hải Âu Lệnh Đường, một lần tại Trương Mộ Gia Trang, và thêm một lần nữa tàn sát hàng trăm cao thủ nơi Bạch Sa Cung, khiến nữ đồ đệ chủ cung hành

hung với văn sinh không còn cách nào giải thích được.

Nhưng văn sinh đã phát giác về sự phát hiện Cây Quái Đao, là cũng do sự sơ suất trong trận giao đấu cùng bọn Ngọc Diện Diêm Bà, đánh rơi Quyển Huyết Hải Thâm Cừu mà ra.

— Quyển Huyết Hải Thâm Cừu ghi chép những gì trong ấy ?

— Thưa lão tiền bối, quyển đó những trang đầu ghi những tên ác ma có nhúng tay vào máu hai trăm mạng người trong Cam Lộ Bang và những trang cuối cùng..

— Những trang cuối cùng ghi chép những gì ?

— Thưa lão tiền bối, cứ theo lời Tang Môn Thần thì chắc chắn những trang sau cùng có ghi chép trước tác võ công, trong đó có cả phương cách chế luyện cây Tàn Chi Quái Đao nữa.

— Tang Môn Thần có chỉ dạy ngươi những phương cách đó hay không ?

— Tang Môn Thần chỉ dự đoán như thế, chứ không hề biết sáng tạo ngón võ khí đó lão tiền bối ạ !

Nam Tà chợt trỏ lên cười quái gở :

— Tang Môn Thần làm sao biết được..

Chí Tôn vô cùng kinh dị :

— Lão tiền bối, nếu thế tiền hiểu sao thấu trước tác ngón võ khí Tàn Chi Quái Đao à ?

— Bảo rằng hiểu thấu trước tác cây Tàn Chi Quái Đao cũng chưa đúng, vì lão phu có biết dùng nó bao giờ đâu, chỉ có điều một dịp tình cờ ta được biết về phương cách mật luyện cây đao quái gỡ đó thôi.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ :

— Nếu không gì trở ngại xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

— Theo ta được biết : muốn luyện thành cây Tàn Chi Quái Đao, phải dùng một loại cỏ đao đời sơ thượng đem bỏ dưới dề suối U Tuyền một năm sáu tháng, thọ chất chân âm, sau đó lại mang lên đỉnh núi Hạc Vân hứng lấy chân dương thêm một năm sáu tháng nữa, sẽ biến thành cây Quái Đao vô cùng mầu nhiệm, ngày xưa Sư phụ ngươi Dương Chấn Hoàn cũng chỉ phải thực hiện như vậy mà thôi.

Kể từ ngày ngươi bị bọn ác ma Ngọc Diện Diêm Bà quật ngã uống Tuyệt mệnh Cốc, đến lúc tổng độc Ma Độc Vô Hình trở lên thì bằng là ba năm, thời gian ấy rất nhịp nhàng với việc bọn ác đạo kia luyện thành cây Tàn Chi Quái Đao và cho xuất hiện giang hồ đúng

http://tieulun.hopto.org

lúc ngươi tái diện võ lâm, đồng thời, Hải Âu Quái Khách thọ hại và mọi sự tình kỳ quặc khác diễn ra.

Vậy, nguyên nhân hậu quả ngày nay cũng do quyển Huyết Hải Thâm Cừu và Ô Mộc Bảo Lục mà ra cả.

Nếu ngươi không sớm chiếm lại hai món bảo vật, rồi đây bọn giang hồ sẽ phổ biến tràn ngập các thứ võ công đó, chừng ấy hậu quả khó thể mà đo lường trước được.

Nghe những lời Nam Tà vừa nói, bất giác Chí Tôn rối loạn cả tâm tình, chàng không ngờ trong quyển Huyết Hải Thâm Cừu lại có trước tác võ khí Tàn Chi Quái đao như thế.

Giá nếu sớm phát giác ra điều nầy, chàng đã tiêu hủy nó đi cho rồi, để ngừa những bất trắc xảy ra.

Giờ đây mọi việc đã lỡ rồi, chàng chỉ còn biết nghe theo lời Nam Tà tìm đoạt lại món bảo vật ấy mà thôi.

Nhưng Chí Tôn lại nghĩ : dù sao hiện giờ lũ ác ma cũng đã luyện thành năm đường chiêu tuyệt thế trong Ô Mộc Bảo Lục, và biết chừng đâu có hàng loạt cây Tàn Chi Quái Đao phân phát cho bọn ma đầu, chàng có chiếm lại cũng chẳng ích gì.

Bất giác, chàng buông tiếng thở dài :

— Lời lão tiền bối rất chí lý, chưng vãn sinh nghĩ hiện tình có thể cây Tàn Chi Quái Đao và năm đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Bảo Lục bọn ác ma Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ đã phổ truyền rộng rãi trong hai đạo Hắc Bạch, e rằng có thu hồi lại cũng chẳng ích lợi gì.

— Theo ý lão phu, thì hai tên ác đạo Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Giáo Chủ không thể đem hai ngón võ công đó truyền dạy cho hầu hết bọn ác ma, vì một là chúng sợ bị phản bội của đồng bọn, nếu trao những đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Tuần Công cho chúng, biết đâu ngày nào đó dùng «gậy ong đập lưng ong» thì chừng đó lấy đầu mà không ngự.

Điều thứ hai, bọn ma đầu toàn là một lũ lòng tham vô lượng, ích kỷ hẹp hòi, làm sao chúng có thể chỉ dạy cho kẻ khác những võ công quán thế phi phàm.

Do đó, ta quả chắc rằng, hiện giờ năm ngón võ công Ô Mộc Bảo Lục và cây Tàn Chi Quái Đao chỉ được truyền trong một vài nhân vật tín cẩn của chúng mà thôi, ngoài ra bọn kia chưa hề một ai được hiểu cả.

Đến đây, Chí Tôn chợt nhớ đến trên đường sứ mệnh chàng đã tranh hùng biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, mà chỉ riêng Chú Nhân Lệnh Xế Xác giả hiệu biết xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao và luồng chưởng phong Lôi Kinh Thiên Địa, nên chàng cho lời Nam Tà hữu lý, có lẽ vì ích kỷ và sợ đồng đạo phản bội mình mà Ngọc Diện Diêm Bà và Âm Ma Giáo Chủ chỉ mới truyền hai ngón võ công tối thượng ấy cho vài nhân vật thân tín nhất mà thôi.

Như vậy, hiện giờ đã có một số quái thủ biết sử dụng là Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, Thiếu Giáo Chủ Âm Ma, Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, Lạc Bá Đào.

Vì nếu không là người thân tín, cứ như Nam Tà vừa báo, nhất định bọn Ngọc Diện Diêm Bà chẳng đời nào truyền dạy hai ngón võ công ấy.

Sự tình ngày càng thêm rõ rệt hơn.

Lạc Bá Đào chính thật là Triệu Bá Đào.

Tên ác đạo nầy là gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

Hắn vì lầm nhận Chí Tôn giết gia phụ Triệu Dực Thu năm xưa, nên theo sát bên chàng báo hận.

Chí Tôn khe khẽ gật đầu :

— Có thể như thế lắm, vãn sinh hết sức tìm tung tích Ngọc Diện Diêm Bà và Âm Ma Giáo Chủ chiếm lại Ô Mộc Bảo Lục, cùng quyển Huyết Hải Thâm Cừu.

— Phải đấy, nếu ngươi không thực hiện cho sớm điều đó, càng kéo dài ngày tháng bao nhiêu, hậu quả càng tai hại to lớn bấy nhiêu.

Tiểu tử, bây giờ ta hãy nghĩ đến chuyện cấp bách hơn, ngày mai đã đến giờ hẹn đấu võ rồi, ngươi đã biết tên cao đồ Bắc Độc Lão Ma rồi chứ ?

— Thưa lão tiền bối, vãn sinh đã gặp hắn tại ngôi chùa hoang tàn đang định cưỡng hiếp một thiếu nữ, chính hắn là Cái Thế Hồng.

Nam Tà xạ cặp mắt thần :

— Ồ, sao lạ lùng thế ? Tiểu tử, có đúng thật tên tiểu ma đầm đó là cao đồ Bắc Độc Lão Ma chăng ?

Chí Tôn gật đầu quả quyết :

— Đúng như vậy lão tiền bối ạ ! chính hắn cũng đã tự nhận với vãn sinh như thế.

Chàng định nói rõ cái lai lịch của Cái Thế Hồng, nhưng nghĩ

http://tieulun.hopto.org

chưa đúng lúc nên lại thôi, chờ xong trận đấu cũng chẳng muộn gì.

Trong khi đó, Nam Tà tỏ vẻ hậm hực :

— Hừ ! không ngờ lão ta dạy một tên đồ đệ dám độc như thế.

Tự nhủ câu đó, Nam Tà day qua Chí Tôn :

— Chuyện nầy ngày sau sẽ tính, tiểu tử, ngươi trông thấy võ công hắn như thế nào ?

— Thưa lão tiền bối, võ công hắn quả võ cùng tột bực, đấu nhau hai chiêu, mà không thắng nổi, cho nên trận giao tranh nầy chắc chắn sẽ vô cùng gay go quyết liệt.

Trên gương mặt Nam Tà thoáng hiện vẻ lo âu :

— Ngươi nói rất đúng, đây là một trận sanh tử quyết, đối phương có bộ võ công kể ra ngang hàng với ngươi, lại âm mưu hiểm độc, thật khó mà phân cách được, nhưng cứ theo qui điều của ta, ngươi phải hạ cho được Cái Thế Hồng bất cứ giá nào. Ngươi không thể bại được.

Chí Tôn bàng khuâng :

— Văn sinh xin tuân mạng !

Giọng nói của Nam Tà trầm nặng hơn :

— Bởi vì trong trận đấu võ nầy có liên hệ đến thanh danh và cả cuộc đời của lão phu, ngươi nhất định phải thắng chứ không thể bại. Ta không làm sao có đủ can đảm qui gối trước mặt Bắc Độc Lão Ma trong lúc lão nhìn ta bằng cặp mắt kiêu hãnh của một kẻ thắng trận ngạo cuồng.

Trong tâm Chí Tôn rúng động từng hồi theo câu nói của Nam Tà, thình lình chàng hỏi :

— Thưa lão tiền bối, trước kia lão tiền bối và Bắc Độc Lão Ma vì sao lại có mối cựu thù to tát đến thế ? Lão tiền bối có thể cho biết không ?

— Có thể lắm, nhưng giờ đây chưa đến lúc lão phu kết luận câu chuyện thù hận cho ngươi nghe, sau nầy có dịp ta sẽ nói rõ.

Bây giờ, ta kỳ vọng nơi ngươi rất nặng, ngươi phải bình tĩnh và hết sức sáng suốt trong cuộc giao đấu, đề phòng qui kế âm hại của kẻ thù.

Bản tính bình thường của Bắc Độc Lão Ma như lần trước ta đã bảo với ngươi là rất hiểm độc, nay lại lịch gã cao đồ của lão có hiểu điểm đáng ngờ, thì lại càng nguy hiểm thêm hơn.

Ngươi phải thận trọng ứng phó, một thoáng sơ hở là sẽ bị

quật chết ngay.

Chí Tôn cung tay :

— Tuân lệnh lão tiền bối, văn sinh sẽ hết sức chú tâm vào trận đấu nầy.

Nam Tà đứng dậy :

— Vậy thì chúng ta hãy lên đường ngay, phải tới Vân Lậu Cốc sớm hơn, để còn nghỉ ngơi trước giờ giao đấu.

Chí Tôn cũng đứng lên theo :

— Xin tuân mệnh !

Chàng gọi tiểu nhị trả tiền xong, rồi cùng Nam Tà rời khỏi phòng phóng đi về Hồ Động Đình.

Chiều hôm đó, khi ánh dương tà đã ngả hẳn về tây, Nam Tà và Chí Tôn đã tới Hồ Động Đình, phía xa mây nước một màu vẽ thành bức tranh tuyệt vời dưới bóng vàng rải rác.

Hai người đi chập lâu đến một ngọn thanh sơn, trên đỉnh cây cỏ mọc xa xanh xì, man mác hơi thu.

Ẩn trong vòm cây rậm rạp, thấp thoáng một tòa nhà cổ kính, phía trước có nhiều bọi tòng, cành lá sum suê.

Phía ngoài, một tảng đá to lớn, trên khắc chữ « Vân Lậu Cốc »

Nam Tà trỏ tay lên nói mau :

— Đã đến nơi rồi, chúng ta lên mau tiểu tử ạ !

Chí Tôn hâm hở :

— Xin lão tiền bối tiến trước, văn sinh sẽ theo sau.

Nam Tà không đáp lặng lẽ phóng lên trước.

Chí Tôn dùng khinh công thần ảo bay phớt nhẹ như áng mây mờ.

Lát sau hai người đến nơi.

Trên nầy, cảnh sắc xinh tươi như mơ, như mộng, chẳng khác nào chốn ngự trị của thần tiên trong các pho chuyện cổ truyền kỳ.

Hai người vượt qua khỏi đám kỳ hoa dị thảo phảng phất mùi hương, mà rào rạt cả tâm hồn, ung dung tiến vào tọa thất.

Còn cách ngôi tọa thất vài mươi trượng chợt thấy hai bóng người một trước một sau nhẹ như làn tơ liễu lướt ra.

Cả Nam Tà và Chí Tôn dừng lại.

Chí Tôn đưa mắt nhìn thấy đó là một bà lão đầu tóc bạc phơ, nhưng da mặt hồng hào như quả đào chín tới, đôi mắt sáng ngời và ngầm dịu màu thu thủy, chàng đoán hiểu đó là Bất Lão Tiên Nương.

Nhưng đến khi nhận ra người thiếu nữ đứng phía sau, bất giác

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, kêu thảm

— Quận Chúa Bạch Sa Cung !

Thì ra, thiếu nữ đứng phía sau lưng bà lão tóc bạc phơ chính là thiếu nữ bịt mặt.

Nàng trông thấy chàng cùng đi với Nam Tà hết sức sững sốt, tháo lùi ba bước, đưa hai luồng mắt huyền diệu soi qua lỗ thủng vuông lụa hồng bịt mặt nhìn chằng hề chớp.

Cả Chí Tôn lẫn thiếu nữ bịt mặt đều không ngờ gặp nhau ở nơi nầy. Nàng đinh ninh chàng là môn đệ của Nam Tà.

Trái lại, chàng hiểu ra nàng là nữ môn điệc của Bất Lão Tiên Nương.

Cả hai thẫng thốt nhìn nhau.

Thình linh, thiếu nữ bịt mặt xé mình lên hét :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác, ngươi phải chết !

Ngọc chưởng nàng giơ lên toan thi triển hai luồng kình đạo, thì Bất Lão Tiên Nương đã vội thét :

— Nữ môn điệc, hãy dừng tay lại !

Thiếu nữ bịt mặt ngưng thân hình, cặp mắt huyền diệu sáng rực khí cảm hờn xạ thẳng vào mặt Chí Tôn.

Chàng khe khẽ rùng mình lên, biết có trăn tinh cũng chẳng có ích lợi gì.

Nam Tà bước tới cất giọng nổ vang tợ trời gầm :

— Bất Lão Tiên Nương, sao lại có chuyện nầy, cô nương đã có oán thù gì với tiểu tử ?

Thiếu nữ bịt mặt định thét cảm thù vào mặt Chí Tôn, thì Bất Lão Tiên Nương đã giơ chưởng ra hiệu cho nàng im đi. Tiên Nương không vội đáp lời Nam Tà, mà chỉ hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, có phải ngươi chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác đã tạo thảm kiếp cho vũ lâm cách ba năm về trước ?

Chí Tôn lặng lẽ gật đầu :

— Thưa lão tiền bối, chính văn sinh là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, nhưng chỉ mang cái di chỉ phục hận cho Sư môn, chứ thật ra thảm tâm không hề có lòng hiếu sát.

Giọng nói của Bất Lão Tiên Nương càng nặng trầm hơn :

— Im đi, Lão Nương hỏi ngươi : Tiểu Muội Chủ nhân Bạch Sa Cung đã có oán thù gì với Dương Chấn Hoàn, mà ngươi thảm sát cả cung trang, như vậy, có thể gọi là phục hận cho Sư môn sao ?

Nam Tà kinh hãi đến tột độ, đưa mắt nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Chí Tôn bình tĩnh đáp lời Bất Lão Tiên Nương :

— Thưa lão tiền bối, chính văn sinh cũng hết sức hoang mang về vụ huyết sát nầy khi được cô nương báo tin cho từ hôm qua tại ngôi cổ tự hoang tàn nọ.

Chính thủ phạm trong vụ thảm sát nầy không phải là văn sinh mà là một kẻ khác.

Bất Lão Tiên Nương dựng cặp mày bạch nguyệt :

— Kẻ ấy là ai ?

— Lạc Bá Đào !

Thiếu nữ bịt mặt giận dữ bước tới :

— Nói láo, bần cô nương thề giết ngươi trả thù cho Sư phụ...

Nhưng Bất Lão Tiên Nương đã khoác chưởng và ra hiệu cho thiếu nữ bịt mặt lui trở về vị trí cũ.

Nam Tà khe khẽ gật đầu tỏ ra đã hiểu thấu nội tình một phần nào.

Tiên Nương trầm nghị hỏi :

— Ngươi bảo hung thủ là Lạc Bá Đào, nhưng có bằng chứng gì chăng ?

— Rất có nhiều bằng chứng, văn sinh mới dám quả quyết như thế.

— Bằng chứng như thế nào ngươi hãy nói thử ?

— Thứ nhất vụ Chủ Nhân Lệnh Xé Xác xuất hiện tại Hải Âu Lệnh Đường, chỉ là một nhân vật khác giả mạo, mà nhân vật ấy chẳng ai khác hơn là Lạc Bá Đào.

— Tại sao ngươi dám quả chắc như thế ?

— Vì chính văn sinh đã tìm gặp mặt Hải Âu Quái Khách và được nghe kể lại câu chuyện xảy ra trong đêm ấy.

Bất Lão Tiên Nương sững sốt :

— Hải Âu Quái Khách còn sống à ?

— Quả tình như vậy. Hiện Quái Khách còn đang bị nhốt trong Địa Linh Cung.

Bất Lão Tiên Nương trợn mắt :

— Địa Linh Cung của Bạch Phát Ma Cơ à !

— Đúng chẳng hề sai, Quái Khách còn cho biết người đã bị đầu độc Đoạn Trường Đơn của Cổ Độc Thánh Quân, chưa biết

http://tieulun.hopto.org

ngày nào rã tan thành máu mà chết!

Bất Lão Tiên Nương rúng động cả thân người :

— Tiểu tử, ngươi không hề giả dối chứ ? Nhưng Cổ Độc Thánh Quân có liên hệ gì với ngươi chăng ?

Giọng nói của Chí Tôn bỗng trở nên thê thảm :

— Văn sinh chẳng hề dám giả dối, chính vì muốn tìm Cổ Độc Thánh Quân quật lão ta chiếm vài viên linh dược giải cứu cho Quái Khách, mà văn sinh trúng nhằm kỳ độc Đoạn Trường Đơn, chưa biết ngã chết lúc nào, làm sao có sự liên hệ được ?

Nghe Chí Tôn nói đến đây Nam Tà hốt hoảng lên :

— Tiểu tử, sao ngươi không báo trước... Đoạn Trường Đơn là loại bá độc tối thượng, kẻ trúng nhằm nó nguy hiểm đến tính mạng vô cùng.

Ngươi thọ hại đã mấy hôm rồi ?

Chí Tôn day qua Nam Tà :

— Thưa lão tiền bối, văn sinh trúng nhằm độc khi đã gần ba ngày, theo lời lão độc vật, thì dù nội lực thâm hậu đến đâu, cũng chỉ sống được bốn, năm hôm mà thôi, nay thời hạn cũng gần mãn rồi, văn sinh có chết cũng chẳng tiếc gì thân mình, chỉ ngại không làm tròn sứ mạng của lão tiền bối giao phó.

Lời nói của Chí Tôn làm cho Cam Tà bàng khuâng lên, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

Thiếu nữ bịt mặt nghe lọt vào tai, kinh hãi vô cùng, khí hận thù ngầm dịu trong tia mắt.

Trong lúc, Bất Lão Tiên Nương cũng bị khích động nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Chí Tôn trầm trầm tiếp :

— Bằng chứng thứ nhì là vụ thăm sát Trương Mộ Gia Trang, cũng do Lạc Bá Đào giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác tạo ra.

Bất Lão Tiên Nương bỗng ngắt lời :

— Nhưng sao lão nương nghe bọn giang hồ đồn đãi vụ huyết án này đều do cây Tàn Chi Quái Đao gây ra chẳng lẽ Lạc Bá Đào có món võ khí đó ?

— Thưa lão tiền bối, sự tình của đúng như vậy, lần lượt văn sinh kể tiếp. Thoạt đầu, văn sinh đến Trương Mộ Gia trang trông thấy thi thể bọn cao thủ chia lìa vì chiêu thức Tàn Chi Quái Đao khiến phải sững sờ lên, nhưng sau khi quan sát đến gốc trái tòng

đường, thấy có một xác chết do chưởng lực Huyết Ảnh Lôi Đình gây ra, văn sinh liền hiểu rõ tất cả sự thật và quả quyết thủ phạm chẳng ai khác hơn là Lạc Bá Đào.

Bất Lão Tiên Nương đưa mắt sang Nam Tà :

— Lão huynh, sự thật như thế nào ?

Nam Tà khe khẽ gật đầu :

— Có thể như lời tiểu tử vừa bảo lắm, vì đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình chỉ có lão phu, Lạc Bá Đào và tiểu tử xử dụng được mà thôi.

Chí Tôn nói tiếp :

— Sau khi phát giác được tử thi có dấu chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình, văn sinh lại gặp Bất Kiêm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ, ban đầu lão ta lầm tưởng văn sinh là hung thủ, nhưng sau đó, nhờ có xác chết có dấu huyết chưởng, mà lão bớt nghi ngờ, nhưng giữa lúc câu chuyện còn chưa ngã ngũ, thì Lạc Bá Đào đánh lừa văn sinh, hạ sát lão Trương Mộ Kỳ bằng cây Tàn Chi Quái Đao.

Bất Lão Tiên Nương sững sờ lên :

— Quả thật là tàn ác, nhưng tại sao Lạc Bá Đào có được cây Tàn Chi Quái Đao để có thể giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ?

— Đó chính là một điều văn sinh đang tìm hiểu, theo sự khám phá của Tàng Môn Thần và Nam Tà lão tiền bối, thì hậu quả cây Tàn Chi Quái Đao đều do quyển Huyết Hải Thâm Cừu mà ra.

— Nghĩa là thế nào ?

Là do trận đấu nhau với bọn Ngọc Diện Diêm, Âm Ma Giáo Chủ, văn sinh đã chẳng may đánh rớt Ô Mộc Bảo Lục và quyển Huyết Hải Thâm Cừu.

Như lời của hai lão tiền bối, thì những trang chót quyển Huyết Hải Thâm Cừu có thể có ghi chép trước tác vũ khí Tàn Chi Quái Đao, bởi ngày trước văn sinh sơ suất không lật tới, nên ngày nay hậu quả mới tai hại đường nầy.

Đến đây, Nam Tà vội bảo Bất Lão Tiên Nương :

— Sự thật về cây Tàn Chi Quái Đao đúng như tiểu tử vừa thốt Tiên Nương ạ ! Theo ngu ý, hiện tình, chẳng những tên môn đồ phản bội ấy có được cây Tàn Chi Quái Đao như tiểu tử, mà có thể còn một số cao thủ nữa.

Vì vậy, vụ thăm sát Bạch Sa Cung có thể oan ức cho tiểu tử mong Tiên nương xét lại thận trọng hơn.

http://tieulun.hopto.org

Cho tới bây giờ, Bất Lão Tiên Nương mới chớp rực ánh mắt bí ẩn lộ một phần đồng tình cùng Nam Tà, Tiên Nương nhìn Chí Tôn :

— Còn điều nào nữa ngươi hãy nói nốt cho ta nghe ?

— Còn một điều hết sức hệ trọng là cách đây mấy hôm văn sinh bất gặp Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo đang đánh nhau với bọn sứ giả Hải Âu, văn sinh tức giận hiện thân dùng hai luồng chưởng Huyết Ảnh Lôi Đình và Lôi Kình Thiên Địa, thì thấy hắn cũng đánh trả lại hai luồng chiêu này, nhưng đến khi văn sinh định thi triển ngón võ công khác lột mặt nạ hắn trước mặt quần hùng thì hắn phóng theo một thiếu nữ vận áo đen, không thấy rõ mặt, nên không biết là ai,

Văn sinh định đuổi theo, thì gặp vị cao đồ Hải Âu Quái Khách là Hắc Y Sứ Giả cùng đi với Đông Tăng Du Hiệp,, Trường Mộng Dã Tiên, quả quyết văn sinh đã giết chết Quái Khách, nên đêm ấy văn sinh giả dạng một cao thủ mặt mũi xấu xí, đổi theo bọn người này, đồng thời lột chiếc mặc nạ của Hắc Y Sứ Giả hóa trang ra Ám Hồn Khách đang lúc sát hại tên cao thủ đồng bọn.

Cả Nam Tà và Bất Lão Tiên Nương đều kinh dị tột độ.

Tiên Nương trầm giọng :

Tên cao đồ Hắc Y Sứ Giả phản bội sư môn à !

— Đúng như vậy lão tiền bối, thoạt đầu, chính văn sinh hoài nghi Hắc Y Sứ Giả là một kẻ gian, nên đổi theo vạch mặt hắn trước mặt quần hùng Hải Âu Lệnh Đường.

Đồng thời, mới dám quả quyết chính Lạc Bá Đào giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, nhờ tên đồ đệ phản phúc ấy đưa vào hạ độc thủ Hải Âu Quái Khách một cách hết sức dễ dàng như vậy.

Tâm thần của Bất Lão Tiên Nương vì những lời nói của Chí Tôn mà trầm nặng xuống, đâm ra nửa tin nửa ngờ về vụ thăm sát Bạch Sa Cung.

Trong khi, thiếu nữ bịt mặt đã bản mình tới, thét to :

— Bất Lão Sư Bà đừng nghe theo mồm mép của hắn, để tiểu điệc trừ cho xong mối họa này.

Nàng chưa kịp động thủ, thì Bất Lão Tiên Nương đã phất hữu chưởng :

— Nữ môn điệc đừng vô lễ, sự tình còn nhiều mơ hồ, chưa quả quyết ra sao cả, đợi thong thả, lão nương sẽ tìm ra thủ phạm, đừng nóng nẩy hỏng cả mọi việc đấy.

Thiếu nữ bịt mặt bị Bất Lão Tiên Nương quở mắng liền tháo lui, đứng sau lưng hậm hực nhìn Chí Tôn.

Tiên Nương day qua Nam Tà, đổi giọng tươi cười :

— Mọi việc hãy còn trong vòng mờ ám, ta nên gác lại, bây giờ, chúng ta hãy lo việc ngày mai trước đã.

Nam Tà tán đồng :

— Lời Tiên Nương chí lý, chúng ta hãy để tâm đến chuyện trước mắt mà hơn.

Lão Tà nhìn quanh quất hỏi lấu hỏi :

- Bắc Độc Lão huynh đã tới trước rồi chứ ?

Bất Lão Tiên Nương khe khẽ gật đầu .

— Vâng ! Bắc Độc lão huynh hiện đang ở trong tệ thất, mời lão huynh quá bước vào trong, rồi chúng ta sẽ đàm đạo.

Dư âm lời nói của Bất Lão Tiên Nương chưa kịp dứt, thì Bắc Độc Lão Ma từ trong cửa phóng ra lẹ làng.

Theo sau là Cái Thế Hồng.

Ngó thấy Chí Tôn, vẻ mặt hắn liền trầm nặng xuống.

Chí Tôn cũng đã biết trước sự tình như vậy, chàng theo dõi cử động của Cái Thế Hồng, rồi quét mắt qua thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt nhìn trả lại phóng ánh sáng căm hờn.

Lúc ấy, Bắc Độc Lão Ma đã cười khà lên :

Ha ha... Nam Tà lão huynh mới tới đấy à ! Tiểu đệ đã chờ một hôm rồi, ngờ đâu lần này trễ kỳ hẹn đấy chứ.

Nam Tà cười ha hả :

— Một lời đã hẹn, như đinh non cao, tiểu đệ làm sao quên được, thấp cao gì cũng tới đây xin lời chỉ giáo của lão huynh.

Ha ha .. lần này trong cuộc giao đấu xem chừng lão huynh sinh tử quyết, có lẽ tiểu đệ nhường thôi vậy.

Nam Tà nghiêm nghị :

Tiểu đệ chỉ vì đúng ngày giao ước mà cùng tiểu tử đến đây ra mắt lão huynh, ngoài ra, sự thắng bại đều do may rủi, chưa phải sự hơn thua.

Bất Lão Tiên Nương tươi cười nói :

Nhị vị lão huynh hãy vào tệ thất, rồi chúng ta sẽ đàm đạo sau.

http://tieulun.hopto.org

Dứt câu, Tiên Nương đưa mắt sang Thiếu nữ bịt mặt cùng đi trước.

Tiếp đó, Bắc Độc Lão Ma và Cái Thế Hồng oai vệ bước theo.

Sau hết, Nam Tà và Chí Tôn khẩng cách bồn trượng.

Chẳng ai nói thêm một lời nào nữa cả.

Chỉ có Chí Tôn dõi theo sự động của Cái Thế Hồng đến thắt lưng điểm kiểu của Thiếu nữ bịt mặt.

Bất giác, Chí Tôn chép miệng thì thầm :

— Quả thật không khác Hồng Y Nữ Xảo Nhi một mảy may nào cả, người đời sao lại có trùng hợp ngẫu nhiên như thế ?

Tâm tình chàng chợt nhất thời xáo trộn, khi nhớ tới người yêu cũ đã vùi thây ngoài bể cả tự lâu rồi.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Cái tên mãi bất diệt trong lòng chàng, sống chàng nguyện giữ nó, chết chàng mang theo.

Thiếu nữ bịt mặt mày là ai ?

Cái bóng hồng xuất hiện chớp nhoáng dưới Tuyệt mệnh cốc là ai ?

Hai người có liên hệ gì với nhau chăng ?

Nếu đúng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, tại sao nàng không chịu nhìn chàng ? Tình yêu chàng đối với nàng trọn vẹn, vì đâu nàng lãnh đạm cùng chàng ?

Cứ theo cách cư xử, chắc chắn thiếu nữ bịt mặt không thể là Hồng Y Nữ Xảo Nhi được.

Nhưng so với hình hài cử chỉ, thì nàng giống hệt Hồng Y Nữ Xảo Nhi chẳng khác mảy may nào cả.

Vậy nàng là ai ?

Tại sao nàng là Quận Chúa Bạch Sa Cung, mà lại có một dạo đương nhiên đến chiếm giữ quyền lợi Trưởng Bách Linh Hội ?

Kẻ giết Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương trong đêm khuya nọ có đúng là nàng không ?

Rồi bây giờ, do đâu nàng là nữ môn điệc của Bất Lão Tiên Nương ?

Giữa Bất Lão Tiên Nương và Chủ Nhân Bạch Sa Cung có liên hệ gì ?

Trăm ngàn ý nghĩ viển vông quay cuồng trong đầu óc Chí Tôn nhưng mãi không sao lóe một tia sáng về thiếu nữ bịt mặt.

Chàng hết sức hối tiếc, đã bao lần rồi toan trút bỏ vuông vải lụa bịt mặt của nàng, để xem bộ mặt thật nàng là ai ? nhưng rồi lại thôi.

Chí Tôn thầm quyết định, lần sau nếu có cơ hội gặp nàng trong hoàn cảnh thuận tiện nào đó, chàng sẽ lột phăng vuông vải của nàng chứ không dung tha như các lần trước nữa.

Ý niệm của Chí Tôn chấm dứt nơi đây, mọi người đã vào trong động thất Vân Lâu.

Sau khi phân ngôi chủ khách, Bất Lão Tiên Nương khẽ thầm vào tai Thiếu nữ bịt mặt mấy tiếng.

Nàng vâng dạ, quét mắt cảm hờn nhìn Chí Tôn và Cái Thế Hồng rồi đi thẳng vào trong động thất.

Cái Thế Hồng nhìn theo bóng thiếu nữ bịt mặt tỏ vẻ thèm thuồng rồi day qua Chí Tôn khỉnh khỉnh.

Ngọn lửa hận thù bốc cao ngàn trượng, nhưng Chí Tôn cố kiềm hãm lắm mới khỏi phải đứng lên thét vào mặt tên ác đạo lấy.

Chàng nhớ một lần Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân cũng thái thân nơi hắn mà gia nhập vào đạo Âm Ma, chạy theo con đường hắc ám cho mãi đến nay chưa rõ cuộc đời đã ra sao.

Bây giờ đến thiếu nữ bịt mặt, mấy hôm trước đây suýt đã rơi vào bàn tay dâm ô của hắn, nếu chàng không kịp cứu nguy cho nàng.

Nhưng biết rồi nàng có thoát khỏi hắn hay không ?

Là một thiếu nữ ngây thơ, hiền lành như nàng, làm sao chống lại nổi một gã ma đầu kỳ dâm ác tuyệt như Thiếu Giáo Chủ Âm Ma.

Nếu quả thật nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, mà thất thân với hắn, hậu quả sẽ khó mà đo lường được.

Bỗng nhiên, Chí Tôn cảm thấy vô cùng băn khoăn, lo ngại, trong tiềm thức tâm tư như cho biết cuộc đời chàng rất có liên hệ với nàng.

Chàng có bổn phận phải bảo vệ nàng từ giờ phút nầy.

Chợt Chí Tôn chép miệng, tự nhủ :

— Ta nhất định bảo vệ nàng đến cùng, đồng thời, khám phá xem bộ mặt thật nàng là ai. Ta không thể diên trì ngày tháng nữa.

Trong lúc Chí Tôn suy nghĩ, thì Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng thỏ cặp mắt âm độc nhìn chàng, rồi khẽ nhếch một nụ cười bí mật.

http://tieulun.hopto.org

Hắn như đã thầm tính một qui kế gì tựu thành, nên có vẻ tự đắc.

Riêng ba lão kỳ nhân ngồi đàm đạo với nhau trông rất mật thiết.

Tuy vậy, cặp mắt sáng ngời công lực của Bắc Độc Lão Ma thỉnh thoảng chớp lạnh căm người qua phía Chí Tôn, như muốn khám phá ra trên cơ thể chàng một sự thật về bộ võ công sẵn có.

Cũng như Bắc Độc Lão Ma, chốc chốc Nam Tà quét nhanh cặp mắt thần qua phía Cái Thế Hồng, sau đó biểu lộ sự kinh ngạc vô tả.

Mặc dù vậy, lão ta vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, không để hiện lên sự khích động trước mặt Bắc Độc Lão Ma.

Thường các liệt quái giang hồ không phải thắng nhau chỉ ở võ công bất phàm, mà còn ở tâm thuật nữa, họ có thể biết rõ tâm tư của kẻ địch mà chuyển biến cả cuộc diện lúc nghênh đầu.

Nam Tà hiểu điều đó hơn ai hết, nên sau khi nhìn Thiếu Giáo Chủ Âm Ma xong, lão ta cười nói như chẳng hề quan tâm chi cả.

Bất Lão Tiên Nương lâu lâu cũng đưa hai luồng chớp ngời sang phía Cái Thế Hồng, rồi dời qua Chí Tôn, khe khẽ nhíu cặp lông mày bạc.

Không ai hiểu Tiên Nương đang nghĩ gì.

Chập lâu, tiệc rượu dọn lên, ai nấy ngồi ăn uống tươi cười, nhưng chẳng một đi đá động gì đến trận giao đấu ngày mai cả.

Cái Thế Hồng đưa mắt âm hiểm vừa khinh khỉnh nhìn Chí Tôn.

Cả Nam Tà lẫn Bắc Độc Lão Ma cố giữ vẻ trầm tĩnh và cao thượng, phong cách của người quái thủ vũ lâm.

Ăn uống xong rồi, Tiên Nương gọi ả nữ tỳ đưa Nam Tà và Chí Tôn qua gian phòng phía hữu, trong khi thấy trò Bắc Độc Lão Ma cũng cáo lui về phòng mình nghỉ ngơi.

Khi đã vào phòng xong, Nam Tà bảo Chí Tôn :

— Tiểu tử, trận giao đấu ngày mai rất là nghiêm trọng, lúc nãy ta đã phát giác tên cao đồ Bắc Độc Lão Ma, quả nhiên ngoài võ công cao cường còn ẩn ngầm một hành thủ vô cùng độc hiểm, vậy ngươi cố dỗ giấc ngủ đêm nay, tĩnh dưỡng tinh thần cho được phấn chấn, kiện cường, mới mong thủ thắng được.

Chí Tôn cúi đầu cung kính :

— Vãn sinh xin tuân theo lời chỉ giáo !

Nam Tà đưa mắt quan sát quanh phòng, rồi bước ra ngoài, sang căn phòng kế cận.

Chí Tôn khép cửa lại, lên giường nằm.

Lúc ấy, trời đã về đêm, bên ngoài bóng đen mù mịt.

Chí Tôn theo lời Nam Tà cố dỗ giấc ngủ mà chẳng làm sao thiếp đi được.

Lòng chàng luôn luôn bàng hoàng, hồi hộp, linh cảm như báo trước sắp có một điều gì chẳng lành sắp xảy đến cho chàng.

Chàng liền nhẹ mình ngồi dậy, bước đến mở hé cánh cửa sổ, đưa cặp kỳ quang nhìn ra bầu trời đen như vùng mực.

Chợt nghe một luồng gió nhẹ phớt qua cánh cửa sổ độ khoảng mười trượng.

Chí Tôn vận nhãn lực tinh vi quét nhìn theo hướng gió.

Chàng nhìn thấy một chiếc bóng áo mờ lướt ngang rồi vụt mất.

Cái thân pháp kẽ dạ trình quả tột bực giang hồ.

Một mối hoài nghi chợt lóe trong trí óc Chí Tôn.

Chàng lẩm bẩm :

— Biết đâu chiếc bóng ấy chẳng là kẻ Hắc đạo hành thủ ám muội chi đây, ta hãy nên đuổi theo xem sao.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn lẹ làng theo ra cửa sổ, giơ ngọn chưởng phong đẩy lại như cũ, rồi phóng mau về hướng chiếc bóng đen xuất hiện vừa rồi.

Chàng đuổi theo đến cuối gia trang, nhưng chẳng thấy chiếc bóng đâu cả.

Chí Tôn ngưng thần hình suy nghĩ một chặp, lại nhắc mình bay sang phía bên toà biệt thất Chủ Nhân Vân Lâu Cốc.

Tới gian lầu sơn son lộng lẫy, thình lình Chí Tôn trông thấy một chiếc bóng nhỏ thó từ phía trong phóng đi như làn khói.

Tiếp đó, có một chiếc bóng nhỏ thó khác bắn mình theo...

Không để chậm trễ một phút giây nào, Chí Tôn đuổi theo hai chiếc bóng nhỏ thó ấy, để xem là ai sao lại có hành vi có vẻ mờ ám như thế.

Chạy được một khoảng hai dặm đường, bóng nhỏ thó phía sau gần bắt kịp bóng trước, thét lanh lãnh :

— Hãy dừng lại, chạy nữa ta sẽ chẳng dung tình !

Nghe tiếng thét, Chí Tôn rõ ngay đó là thiếu nữ bịt mặt.

Chàng liền dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lẹ làng phóng tới.

Bóng nhỏ thó đang chạy phía trước chợt ngưng lại.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ bịt mặt bắn người tới đối diện bóng nhỏ thó chừng ba trượng.

Chí Tôn vội nấp vào một cành cây rậm rạp, đưa mắt nhìn xuống.

Bất giác chàng đã phải bật kêu :

— Thạch Tiểu Vân đây rồi !

Thì ra, bóng nhỏ thó bị thiếu nữ bịt mặt đuổi theo chẳng ai khác hơn là Thạch Tiểu Vân.

Nhưng nàng đến đây để làm gì trong nửa đêm tăm tối ?

Chí Tôn xạ cặp kỳ quang theo dõi từng cử động của Thạch Tiểu Vân, đồng thời, vận thính lực nghe ngóng câu chuyện đối đáp giữa hai người.

Trong lúc tại sân tràng, sau khi đối diện xong cùng Thạch Tiểu Vân, Thiếu nữ bịt mặt bỗng « ồ » lên một tiếng, nghiêm nghị hỏi :

— Cô nương là ai đây ?

Thạch Tiểu Vân hậm hực :

— Ta là ai, người không cần biết làm gì.

Thiếu nữ bịt mặt ngạc nhiên tột độ, ngưng đi một chút lại hỏi :

— Nhưng cô nương đến bãn cốc vào đêm khuya để làm gì ?

— Để buộc ngươi phải làm thế nào cho Chí Tôn thủ bại trận giao đấu này, nếu không, tai họa sẽ đến không thể đo lường trước được.

Thiếu nữ bịt mặt hết sức kinh dị :

— Nhưng cô nương bảo ta như thế với dụng tâm gì ?

Thạch Tiểu Vân bị thiếu nữ bịt mặt hỏi đột ngột, lúng túng đáp :

— Ta không thể nói điều đó cho ngươi nghe được, nhưng ngươi cứ hành động theo lời ta đã bảo, mọi việc sẽ yên lành.

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh lẽo :

— Cô nương không chịu nói ra dụng ý của mình, thì dĩ nhiên ta khó mà vâng lời được.

Trong khi, Chí Tôn trên tàng cây nghe rõ câu chuyện vô cùng ngạc nhiên.

Chàng nghĩ thầm :

— Ô sao Thạch Tiểu Vân lại hành động mờ ám như thế ? Tại sao nàng buộc Quận Chúa Bạch Sa Cung phải tìm cách làm cho ta bại trận ?

Tinh thần chàng theo đó căng thẳng lên, lắng tai theo dõi câu chuyện đối đáp giữa hai người thiếu nữ.

Lúc ấy Thạch Tiểu Vân dựng cặp lông mày thu liễu :

— Nữ ma đầu, ngươi không chịu hành động theo ý muốn của ta, thì tại mộ tràng này sẽ là nơi chôn xác của ngươi vậy.

Thiếu nữ bịt mặt lộ vẻ giận dữ :

— Nhưng ngươi phải cho ta biết rõ nguyên nhân của nó trước đã.

Thạch Tiểu Vân do dự một chặp nói giọng trầm :

— Bởi vì . . . ta không muốn mất . . . Dương Chí Tôn. . .

Thiếu nữ bịt mặt chợt « ồ » lên một tiếng, nàng nhìn Thạch Tiểu Vân thật lâu, bỗng thét !

— Không thể được !

Thạch Tiểu Vân thảo lùi quát trả :

Vậy thì ngươi phải chết !

— Ta e ngươi chưa đủ tư cách làm nổi việc đó.

Thạch Tiểu Vân phất động song chưởng :

Đủ tư cách hay không ở ngọn chưởng này !

Tiếp đó, hai luồng kình khí ào ào như thác đổ áp xuống đầu thiếu nữ bịt mặt, bề thế nguy hiểm và quái dị vô cùng.

Thế nhưng thiếu nữ bịt mặt chẳng hề né tránh, nàng dựng ngọc chưởng lên, đẩy ra hai đạo hàn phong đón nghênh chưởng lực kẻ thù.

Mấy tiếng nổ bộp bộp khô khan.

Song phương đồng thảo lùi một bước.

Hai bên nội lực với võ công đều bằng nhau.

Ngưng đi một chặp, theo tiếng hét lộng trời, Thạch tiểu Vân lại rung mình tới quật tám đường chiêu hết sức quái dị.

Chẳng dám chậm trễ, Thiếu nữ bịt mặt quay tròn song chưởng, ấn phong cuồn cuộn đẩy trời, sấm chưởng chớp động rền vang.

Lại một loạt nổ âm u ghê rợn,

Cả Thiếu nữ bịt mặt lẫn Thạch Tiểu Vân đều bị áp khí quét hàm, thảo lui liên liên về phía sau.

Hai Thiếu nữ đều ngầm hiểu mình đã gặp kình địch lợi hại.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, thấy mình chưa thắng nổi đối phương, sát khí bốc mờ trên gương mặt kiều diễm của Thạch Tiểu Vân, nàng bảo mình tới thét :

— Nữ ma đầu, số người đã tận rồi !

Theo tiếng thét hữu chưởng Thạch Tiểu Vân giơ cao lên, nàng dồn công tột độ.

http://tieulun.hopto.org

Ngọc chưởng liền thấy đen thẫm một màu, hình thù cực kỳ quái dị.

Thiếu nữ bịt mặt ngơ ngác, chưa rõ đó là ngón võ công gì.

Trong lúc, Thạch Tiểu Vân từ từ đẩy ngọn huyền chưởng ra.

Không còn giữ vẻ bình tĩnh được nữa, Chí Tôn hốt hoảng phóng xuống tràng hữu chưởng vừa quật ngang luồng huyền chưởng một đạo kình khí « Lưỡng Cực Chân Nguơn », mồm lại thét :

— Đoạn Trường Đơn, hãy tránh cho mau !

Tiếng thét thảnh lình của Chí Tôn khiến cho Thiếu nữ bịt mặt phóng mình ra ngoài hai trượng, quay mắt nhìn vào.

Luồng huyền chưởng của Thạch Tiểu Vân bị kình đạo Lưỡng Cực Chân Nguơn quật nhằm biến mất dạng trong vô hình.

Thạch Tiểu Vân bị kẻ lạ mặt đột kích bất ngờ kinh hãi thảo lùi mấy bước trố mắt nhìn coi đó là ai.

Khi vừa nhận ra Chí Tôn, nàng căm hờn thét :

— Chí Tôn, ngươi bênh vực con bé này à ! ?

Trong khi Thiếu nữ bịt mặt cũng nghiến răng, thịnh nộ :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác, lại cũng là ngươi !

Chí Tôn cất giọng trầm nặng :

— Thạch Tiểu Vân, tại sao cô nương lại định giết nàng ?

Thạch Tiểu Vân cười âm hiểm :

— Đó là việc riêng của ta, ngươi không cần phải biết để làm gì Biết điều, hãy mau rời khỏi nơi nầy, trái lại, hậu quả không thể đo lường được đâu.

Nhưng Chí Tôn chẳng hề nao núng :

— Thạch Tiểu Vân, công ân ngày sau sẽ đáp đền, nhưng bây giờ ta không thể để cho cô nương bước xa vào con đường diệt vong được.

Cô nương hãy nghĩ lại, gọi kẻ gia thù bằng Sư phụ, mà không sợ linh hồn của Diện Thú lão tiền bối đang ngậm hờn nơi chín suối tủi nhục hay sao ?

Thạch Tiểu Vân chảy phừng lửa giận :

— Hãy im đi tên tiểu cuồng ma khát máu, chính ngươi là hung thủ hạ sát ngoại tổ ta, còn trút tội cho ai ? Bần cô nương chưa giết ngươi là đã may rồi, giờ còn đến đây tìm cái chết chẳng toàn thây đấy hẳn ?

Chí Tôn vô cùng chua chát.

Một lời chốt ta phân trần với cô nương : chính kẻ sát nhân chính là Lạc Bá Đào và Cổ Độc Thành Quân, giết người chôn dưới huyệt mộ.

Không đợi Chí Tôn nói hết câu, Thạch Tiểu Vân lanh lảnh hét :

Câm mồm lại ! Hãy trông ngọn chưởng Bần cô nương đây !

Tức thì, một luồng kình khí pha màu đen thẫm ập tới Chí Tôn hết sức quái gở.

Mồm Chí Tôn hét :

- Đoạn Trường Đơn !

Chẳng không dám chống đỡ, bản mình sang hữu hai trượng, tránh né.

Chẳng chịu buông tha, Thạch Tiểu Vân xế mình lại quật luôn một chiêu Đoạn Trường Đơn quyết hạ sát Chí Tôn tại trận.

Chẳng dám khinh thường, Chí Tôn theo thân thủ bất phàm, tránh né tự bóng vong linh, luồng qua những luồng hắc đạo như điện chớp.

Thế nhưng, Thạch Tiểu Vân đã thi triển chiêu pháp tà quái, huy động song chưởng liên tiếp đưa ra những luồng hắc khí không ngừng.

Chiêu này mau hơn chiêu kia, huyền chưởng kình dị bay mù trời chẳng còn một chỗ tránh né.

Chí Tôn không thể nhân nhượng được nữa, chàng dùng ngay thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » bốc mình lên cao, đồng thời búa quăng một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba mạnh tợ lôi đình.

Một tiếng nổ oành động cả tràng.

Huyền khí bay mù mịt, rồi tản mác muôn nơi.

Thạch Tiểu Vân loạng choạng thật lâu mới đứng yên vị trí.

Các luồng huyết quản trong cơ thể nàng đã thấy sôi lên, chực phọt ra khỏi miệng.

Màu da hồng đào liền đổi trắng bệch kinh dị.

Dương nhiên, Thạch Tiểu Vân chưa phải là đối thủ của Chí Tôn Trong lúc chàng đã mượn theo bề thế đáp xuống đất

Chí Tôn đứng yên chưa động thủ, vì chàng không muốn gây tổn thương cho Thạch Tiểu Vân.

Vừa rồi, chàng thi triển đường chiêu lối đinh Nộ Hải Dương Ba, thực ra không phải để quật thương Thạch Tiểu Vân, mà chỉ làm cho nàng khiếp sợ dừng bước, không còn tiềm lực thi thố huyền

http://tieulun.hopto.org

chưởng Đoạn trường đơn nữa.

Lúc bấy giờ trên gương mặt Thạch Tiểu Vân sát khí bốc lên ngùn ngụt, nàng vừa nhục nhã vừa căm hận vô cùng.

Thiếu nữ bịt mặt trông thấy sự tình diễn ra vô cùng kỳ quặc, chỉ đưa cặp mắt huyền diệu qua lỗ hổng vuông lụa điều, chứ chưa phản ứng chi cả.

Nàng có vẻ đợi chờ màn kết thúc giữa Chí Tôn và Thạch Tiểu Vân.

Ngưng đi một lúc lâu, Thạch Tiểu Vân vùng bét to :

— Tiểu cuồng ma, ngươi phải chết!

Song chưởng nàng tức thì dựng lên, toàn lực phát động hai đường hắc khí áp tới Chí Tôn trông đến khiếp người.

Không dám chần chờ, Chí Tôn triển ra thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » thăng lên cao ba trượng như lúc trước.

Công hụt Chí Tôn, Thạch Tiểu Vân thu hồi huyền khí bản mình lên đưa ra một đạo hắc phong, quật ngay tâm huyệt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Nhưng nhanh hơn kẻ địch, Chí Tôn đang trên lưng chừng không đã bỗ xuống một luồng kình khí Càng Khôn Thần Công sắm sét.

Toàn thân Thạch Tiểu Vân chịu không nổi bắn tung ra ba trượng lão đảo đứng dậy mồm ứa máu tươi.

Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt hận thù, cổ nuốt dòng máu, nghiến răng kèn kẹt.

Trước cảnh tượng đó, Chí Tôn hết sức khích động, chàng hạ xuống đến gần Thạch Tiểu Vân, tỏ niềm hối tiếc :

— Thạch cô nương, xin hãy tượng thứ cho, không phải ta muốn thế, mà chỉ vì cảnh ngộ bắt buộc đấy thôi.

Thạch Tiểu vân rít hận thù :

— Mối nhục nầy ta thế có ngày phải trả cho xong, tiểu cuồng ma, ngươi sẽ phải đền bao nhiêu tội ác đã làm.

Chấm dứt câu nói, nàng day sang Thiếu nữ bịt mặt :

— Ma nữ, giữa ta và ngươi sẽ không có hai kẻ sống trên cõi trần nầy, có một ngày nào đó ta tìm gặp lại ngươi.

Nói xong, Thạch Tiểu Vân phóng đi mất dạng.

Thiếu nữ bịt mặt bỗng lặng nhìn theo bóng kẻ thù mờ ảo trong màn đêm rũ màn sương lạnh.

Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm hồn, chàng không ngờ đời chàng gặp nhiều nỗi niềm bi đát đến thế.

Chính Diệu Thủ Thiên Sư đã chết trên tay chàng, mà Thạch Tiểu Vân lại quả quyết chàng là thủ phạm.

Thật là một oan uổng cho chàng.

Sực nhớ đến linh đơn, Chí Tôn quay sang phía Thiếu nữ bịt mặt, thì nàng đã biến mất tự bao giờ.

Chàng ngơ ngẩn một hồi, rồi lẩm bẩm :

— Thạch cô nương cũng lại yêu ta, quả thật là oan trái ! Hiện giờ, chàng đã lầm ta giết ngoại tổ nàng, phát sinh thù oán, sau nầy có dịp sẽ minh oan.

Tâm niệm dứt khoát, Chí Tôn lặng lẽ phóng mình trở về phòng trọ, thấy đâu đấy hãy còn nguyên vẹn, chàng bước vào, khép chặt cánh cửa lên giường nằm.

Chàng loại bỏ những điều phiền phức, cố dỗ giấc ngủ để bồi dưỡng đầy đủ tinh thần cho trận đấu võ ngày mai.

Sáng hôm sau, Chí Tôn giật mình trở giấc, thì thấy Nam Tà đã đứng bên cạnh giường tự bao giờ, khiến chàng hốt hoảng lên, chắp tay trước ngực :

— Vãn sinh không hay lão tiền bối giá lâm, mong thứ lỗi.

Nam Tà phất hữu chưởng :

Khỏi phải lo ngại điều đó cho nhọc công, hãy theo ta sang bên phòng dùng thức ăn buổi sáng, rồi sẽ đến nơi giao đấu.

Nam Tà mở cửa phòng đi trước.

Chí Tôn theo phía sau lưng.

Bước vô phòng bên cạnh, Chí Tôn trông thấy thức ăn đã dọn sẵn tự bao giờ, chàng và Nam Tà ngồi lên ăn uống một chặp.

Sau đó, hai người đến khách đường, thì gặp Bất Lão Tiên Nương và Thiếu nữ bịt mặt quay đi nơi khác, lộ vẻ căm hờn.

Chí Tôn vờ như không thấy cử chỉ đó, chàng lẵng lặng sau lưng Nam Tà.

Bất giác, Tiên Nương cười nói :

Đêm qua, lão huynh và thiếu hiệp trải qua một giấc ngủ yên lành chứ ?

Nam Tà phất chòm râu bạc cười theo :

— Cảm tạ thịnh tình của Tiên nương, lão phu và tiểu tử được ăn ngon trong đêm qua cũng nhờ sự chăm sóc chu đáo của cô giao.

Bây giờ ta đến nơi kỳ hẹn vừa vặn rồi chứ ?

Bất Lão Tiên Nương khẽ gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Vâng, chúng ta hãy cùng đến đấy, chắc chắn thầy trò Bắc Độc Lão Huynh đã có mặt nơi Vọng Tiên Thạch từ lâu rồi.

Dứt câu, thầy trò Bất Lão Tiên Nương đi trước.

Nam Tà và Chí Tôn lẳng lặng đi sau.

Chí Tôn cứ quét cặp kỳ quang nhìn theo chiếc eo lưng thon nhỏ, diễm kiều của Thiếu nữ bịt mặt, mà lòng cảm thấy bối hối.

Nhưng tâm trí bận lo về trận đấu sanh tử quyết cùng Cái Thế Hồng sắp diễn ra, khiến chàng cất phăng ý tưởng phức tạp ấy.

Chàng nghiệm trước những đường chiêu sắp đối phó với địch thủ.

Chẳng bao lâu bốn người đã đến Vọng Tiên Thạch, thì đã thấy Bắc Độc Lão Ma và Cái Thế Hồng đã chờ sẵn đấy.

Vọng Tiên Thạch là một cái sân trải đá màu xanh thẫm trên một ngọn đồi cao vút, chung quanh là vực sâu không đáy, vách núi trơn lang, khí vượn khó leo.

Bốn người cùng thi triển khinh công tột độ, bắn mình lên.

Quần hùng vừa đứng vững, là đã nghe Bắc Độc Lão cười khà :

— Ha ha... một thân pháp siêu kỳ, so với năm xưa còn tội hơn mấy bực.

Nam Tà cười ha hả :

— Mười năm tái ngộ một lần, chẳng lẽ sự vật vẫn còn đứng yên không di dịch. Bắc Độc Lão Huynh khen chi quá lời đến thế.

Bất Lão Tiên Nương phúng phính cặp má hồng đào :

— Cái hùng khí này trông ra chẳng khác gì năm xưa mấy, nhị vị lão huynh hãy chọn chỗ ngồi, rồi chúng ta sẽ định thể thức giao đấu sau.

Hai vị đại kỳ nhân đồng gật đầu tán đồng, cùng chọn ba phiến đá gần nhau ở cuối sân Vọng Tiên Thạch ngồi xuống.

Chí Tôn liếc mắt nhìn qua thấy Cái Thế Hồng đang đảo cặp mắt hung hiểm nhìn chàng, nhìn Thiếu nữ bịt mặt, vừa nở một nụ cười âm độc.

Còn Thiếu nữ bịt mặt thì cứ gầm mặt ngồi bên cạnh Bất Lão Tiên Nương không nói một lời nào cả.

Tuy bị vuông vải điều che kín khuôn mặt kiều diễm, nhưng thoáng nhận nàng biểu lộ một nỗi lo lắng tâm tư.

Chẳng hiểu nàng nghĩ gì về trận đấu giữa Chí Tôn và và Cái Thế Hồng sắp diễn ra.

Sau khi an vị, Bắc Độc Lão Ma hiện lên sắc mặt một vẻ lạnh lùng, uy nghiêm, đưa cặp mắt sáng như điện nhìn Nam Tà và Bất Lão Tiên Nương rồi cất giọng âm hồn :

- Có lẽ Nam Tà lão huynh còn nhớ những lời giao ước mười năm về trước trên sân Vọng Tiên Thạch nầy chứ ?

Nam Tà cười lớn :

- Làm sao ta quên được những điều giao ước ấy. Trước sau gì ta và lão huynh cũng phải có một kẻ qui gối thọ tội, đồng thời rút chân ra khỏi giang hồ, thì cuộc giao đấu dai đẳng đẳng mới có cơ hội ngưng được.

Lần hẹn nầy chắc chắn sẽ kết thúc giữa ta và lão huynh vậy.

Bắc Độc lão ma trỏ lên cười dội cả bốn bề vách núi :

Hay lắm ! lão phu cũng mong sao sự hơn thua cũng chỉ một lần nầy thôi.

Lão ma quay sang Bất Lão Tiên Nương :

Còn Tiên Nương nhớ lời hẹn ngày nào chứ ?

Bất Lão Tiên Nương trầm nghị, trỏ tay vào thiếu nữ bịt mặt :

Một lời đã hẹn, như đinh núi cao, làm sao lão nương có thể quên được. Đây là nữ môn điệc sẽ thay áo cho kẻ thắng trận nầy nàng chính là quận chúa Bạch Sa Cung.

Cái thế Hồng nghe lời nói sau cùng của Bất Lão Tiên Nương nở phồng chiếc mũi, hằn đăm cặp mắt thèm thuồng qui quái ngay đôi gò bồng đảo của thiếu nữ bịt mặt, như định nuốt chửng cái tấm thân tràn đầy sức sống của nàng.

Lúc ấy, Bắc Độc Lão Ma day nhìn thiếu nữ bịt mặt, rồi báo Bất Lão Tiên Nương :

Dung mạo nữ điệc ra thế nào, Tiên Nương có thể cho nhị điệu tử trông thấy một cách tường tận chăng ?

Bất Lão Tiên Nương khe khẽ lắc đầu :

- Lão nương được biết nữ môn điệc đã có lời thề ngày trước sẽ nếp sau bức lụa đến cuối cuộc đời, nhưng vì đến hạn kỳ quá gấp, mà không tìm được một nữ môn đồ xứng đáng, nên nàng tình nguyện nhận lãnh sứ mạng đầy thôi.

Dao giờ nàng thuộc về ai, chừng ấy sẽ liệu sau, hiện tình chúng ta cũng nên để cho nàng tạm yên ổn vậy.

Nam Tà nghiêm nghị :

http://tieulun.hopto.org

— Tiên nương đã cạn lời, Bắc Độc lão huynh không nên câu nệ làm gì, bây giờ chúng ta hãy chọn ngay thể thức giao đấu trước đã.

Chẳng hiểu Lão huynh nghĩ thế nào ?

Bắc Độc Lão Ma ngẫm nghĩ giây lát nói :

— Theo qui cú võ lâm, thì chúng ta nên để cho Tiên Nương đưa ra những qui điều giao đấu, có lẽ tiện hơn và cũng công bằng nhất.

Bắt Lão Tiên Nương liền nói :

— Theo ý nhị vị lão huynh trận giao đấu này phải chăng không hạn chế số chiêu, cũng không kiêm hãm sử dụng công phu, chưởng chỉ, kiếm phong, ám khí, có thể đưa ra một loạt hơn thua không ?

Bắc Độc Lão Ma gật đầu :

— Đúng như vậy, vì sự hạn chế sẽ làm bớt tài ba, không sao có thể so sánh sự thắng bại một cách sát thật được.

Trong trận đấu, song phương sẽ được tùy nghi xử dụng tất cả những gì thích ứng.

Nam Tà cũng biểu đồng tình :

— Thật vậy, chính lão phu cũng có ý định như Bắc Độc lão huynh vừa bảo, nhị điều tử sẽ tha hồ thi triển sở năng của mình trong khi giao đấu, đủ quyền triệt hạ đối phương.

Bắt Lão Tiên Nương tiếp :

— Có phải nhị vị lão huynh muốn đây là một trận sanh tử quyết chăng ?

Bắc Độc Lão Ma bỗng cười ghê rợn :

— Ha ha... trên trường giao đấu tử sanh là thường sự, chẳng lẽ có sự rủi ro nào, hai ta lại đền mạng hay sao ?

Cho nên, trên lý thuyết không sanh tử quyết, nhưng trận đấu đã không chế ngự chiêu thức, chỉ kiếm và ám độc, thì mặc nhiên sự sống chết nhẹ đường lông, điều này Tiên Nương khỏi phải lo nghĩ.

Quay qua Nam Tà, Bắc Độc Lão Ma xạ hai luồng ma nhỡn :

— Có đúng thế chăng Nam Tà lão huynh ?

Giọng Nam Tà nghiêm độc :

— Quả đúng như thế, trên bình diện giao tranh sẽ chẳng vị nể một ai, tử sanh đều có số mạng, không ai chiếm quyền tạo hóa được.

Bắt Lão Tiên Nương trầm lặng xuống :

— Mặc dù thế, nhưng lão nương mong sao sự hơn thua hai bên sẽ không có cảnh đổ máu, thịt rơi trên Vọng tiên Thạch này.

Bắc Độc Lão Ma lại trỗ lên cười :

Ha ha... Nam Tà lão huynh đã bảo tử sanh đều có số mạng, Tiên nương làm sao hiểu nổi sự tình sắp diễn ra đây.

Ai thắng ai bại đều do vô công và sự mẫu nhiệm mà ra.

Lão ma liếc sang Cái thế Hồng nói như quát :

Đồ đệ hãy sớm ra sân trường còn chần chờ gì nữa !

Cái Thế Hồng ngạo nhiên đứng dậy, quét cặp mắt qui quái qua phía Chi Tôn như khiêu khích, rồi hùng hổ bước ra giữa sân Vọng Tiên, bên lưng đeo lủng lẳng thanh trường kiếm, tinh thần thấy tăng gấp bội.

Nam Tà giục Chi Tôn :

Tiểu tử hãy đáp lễ mau đi.

Chi Tôn đứng lên, đưa mắt sang trông thấy Thiếu nữ bịt mặt đang đợi theo từng cử động của chàng, dường đang lo lắng một điều gì.

Chàng khẽ tủm tỉm nụ cười, cầm cây thanh kiếm của Nam Tà vừa trao cho giắt vào lưng, lẹ làng xẻ mình ra sân trường đối diện cùng Cái Thế Hồng.

Sau khi hai gã thiếu niên đã đứng yên, Bắt Lão Tiên Nương hô to :

Trận đấu bắt đầu !

Dư âm tiếng hô của Tiên Nương đập vào vách núi, lồng lộng lan hướng không gian, chẳng khác lệnh truyền của Diêm vương.

Cái Thế Hồng khôn lanh qui quyệt, lời Bắt Lão Tiên Nương chưa kịp dứt, là hắn đã thét lên :

— Tiểu tử, hãy trông ngọn chưởng đây !

Theo tiếng thét, Cái Thế Hồng đã giơ hữu chưởng lên, tức thì, một đạo kình khí pha màu trắng lờ mờ từ trên không trút xuống đỉnh đầu Chi Tôn lẹ vô tả...

Chi Tôn cười lạnh lẽo :

— Tiểu ma đầu, động tác ngươi quả mau lẹ !

Trong từng tiếng thét đó, Chi Tôn xẻ mình ngang nửa trường, hữu chưởng huy động Huyết Ảnh Lôi Đình liên tiếp ba chiêu.

Chỉ thấy huyết phong cuồn cuộn, ám lực sắc bén tợ gươm, nhằm ngay các huyệt đạo trên cơ thể Cái Thế Hồng bắn xạ vào.

Cái Thế Hồng cười ầm ĩ, lạnh lẽo hắn dùng một thân pháp vô cùng quỉ quái luồng qua bóng huyết quang, thi triển luôn mười hai

http://tieulun.hopto.org

chiêu Huyền Âm Chưởng. rét lạnh đầy trời, bao trùm lấy Chí Tôn.

Cả tràng đều hốt hoảng lên.

Nam Tà thoáng hiện nét lo lắng.

Bắt Lão Tiên Nương cũng lộ vẻ bàn khoăn.

Thiếu nữ bịt mặt như bị khích động mạnh. xạ hai luồng nhỡn lực huyền diệu nhìn ra tràng chẳng hề chớp.

Không ngờ, Cái Thế Hồng lại luồng ngay sóng chưởng tấn công bất ngờ như thế, đến khi phát giác thì đã muộn rồi, Chí Tôn liền thấp người xuống đẩy mạnh hai luồng kình đạo Huyết Ảnh Lôi Đình.

Ầm... ầm !

Song phương hãy còn đứng vững như tòa cổ thành.

Công lực Cái Thế Hồng quả nhiên cao cường tột bực, so với năm xưa hắn đã vượt hẳn mười phần.

Đúng như lời Nam Tà, thủ pháp tên ác đạo này chẳng kém gì Bắc Độc Lão Ma bao nhiêu.

Tâm tình Chí Tôn do đó khẩn trương lên.

Chàng thầm nhủ :

— Hay là ta hãy xử dụng ngay đường chiêu Càng Khôn Thần Công thủ thắng tên ác đạo chiêu đấu, rồi sau đây sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Nhưng nhớ tới sự hiện của Nam Tà, Chí Tôn gác bỏ ý niệm ấy.

Chàng không muốn làm buồn lòng vị đại ân nhân mình, vì e ngại Bắc Độc Lão Ma sẽ phản ứng mạnh mẽ sau khi chàng sử dụng chiêu thức Ô Mộc Bảo Lục vốn không phải ngón võ công của Nam Tà.

Mặc dù lúc này hai bên đối phương đã giao ước không cấm hạn chế chiêu chưởng kiếm chỉ, nhưng có thể sự thù thắng bằng ngón võ công thần quái Càng Khôn Thần Công sẽ không mang vinh diệu lại cho Nam Tà.

Sự hạn chế đó quả thật có phần bất lợi cho Chí Tôn.

Chàng còn đang phân vân nghĩ ngợi, thì chợt đã phải hốt hoảng lên.

Cái Thế Hồng đã theo một thân thủ lẹ như điện chớp, đẩy tréo hai đạo Huyền âm chưởng khí trắng lờ mờ áp xuống tinh thiên tử hạ Chí Tôn.

Giữa cơn cấp bách đó, Chí Tôn liền triển ngay kình pháp « Thái Loan Ngự Phong » thăng lên cao bốn trượng, vượt khỏi hai luồng âm

phong qui hồn đó.

Nhưng Cái Thế Hồng nhất định hạ cho được Chí Tôn, hắn cũng nhắc bổng thân mình suýt đồng lượt với chàng thiếu hiệp giang hồ.

Đoán biết trước cái ý định của Cái Thế Hồng, Chí Tôn từ trên hạ xuống liên tiếp hai đạo Huyết phong mạnh như thác đổ...

Biến cố đột ngột này, khiến cho Cái Thế Hồng, phải hải hùng lên, hắn lại cất bổng thân hình lên cao hơn một trượng.

Kình pháp của Chí Tôn quả nhiên quỉ thần vô lượng. Chàng trụ hình lại không trung như đứng trên mặt đất bằng, quay mình phóng tới ngang hơn trượng đến gần Cái Thế Hồng.

Thân thủ Cái Thế Hồng cũng chẳng kém gì Chí Tôn, hắn bắn ra phía tả làm lệch sự đối diện của chàng thiếu hiệp.

Trong khi, chiêu chưởng của Chí Tôn chưa kịp huy động tấn công. thì Cái Thế Hồng đã luồng sau lưng chàng ra tay như điện.

May đâu Chí Tôn phát giác ra kịp. chàng quay mình lại đẩy mạnh hai đạo kình phong tiếp nhận chưởng lực kẻ thù...

Ầm ầm...

Bốn luồng chưởng phong hai bên đều dùng toàn lực quật ra, nên tay áo song phương rách tả tơi, tả hữu chưởng bị một luồng điện chạy rần vào các huyệt đạo đến rúng mình lên.

Do đó, chân khí hai người bị tổn thương không thể trụ thân giao đấu trên không trung như trước nữa.

Song phương từ từ hạ xuống Vọng Tiên Thạch.

Nam Tà sáng rực cặp mắt thần.

Bắt Độc Lão Ma khe khẽ nở nụ cười.

Bắt Lão Tiên Nương trầm vẻ mặt.

Chỉ nghe Thiếu nữ bịt mặt thầm thở nhẹ, như vừa trút một gánh ưu tư.

Nàng chiếu cặp mắt huyền diệu vào trận đấu sắp tái diễn chắc chắn sẽ vô cùng khốc liệt.

Đứng vững trên sân tràng xong, Cái Thế Hồng đưa cặp mắt nhỏ sáng chớp như ác qui xạ roi ngay vào mặt Chí Tôn, rồi đột ngột cười khà lên, nhỏ giọng đủ cho chàng nghe :

— Dương Chí Tôn, số ngươi hôm nay đã mãn rồi, ta giết ngươi để thắng trận đấu này và cũng là báo thù lời thề ba năm về trước.

Chí Tôn lạnh lùng bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Cái Thế Hồng có phải ngươi vâng lệnh Âm Ma...

Nương Cái Thế Hồng đã rống to, cắt quãng câu nói của Chí Tôn :

— Cẩm mồm lại hãy xem kiếm pháp đây !

Một tiếng soạt khô khan.

Đi thấy Cái Thế Hồng nắm thanh kiếm sáng chói trên tay.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn rút kiếm bên lưng ra, vừa nhũ thầm :

— Quái lạ, tại sao Cái Thế Hồng vừa nghe ta nói đến tên Âm Ma Giáo Chủ trước mặt đông người là hắn đã sợ hãi lên

Sự thật hắn đến làm đệ tử Bắc Độc Lão Ma có điều gì bí mật tàng ẩn hay không ?

Tại sao Âm Ma Giáo Chủ, công lực thần quỉ khôn lường, lại cho con mình đến thụ giáo với một kẻ khác ?

Hãy là lão ma đầu đó hiện đã chết rồi, nên Cái Thế Hồng mới tìm thầy thụ học võ công để ứng phó giang hồ ?

Ý nghĩ Chí Tôn chưa kịp dứt, thì đòng trong tiếng quát, Cái Thế Hồng vạch ngay tâm huyệt chàng sáu tia sáng như chớp giật.

Chí Tôn lẹ làng bắn qua nữa trượng tránh thoát, chàng trả lại hai chiêu cực kỳ hiểm ác.

Cái Thế Hồng tức thì đổi cách chiêu, triển ra một luồng «Thiên Nữ Tán Hoa» vây chặt Chí Tôn bởi một âm kiếm quỉ hồn.

Bất giác, Chí Tôn kinh hãi nhũ thầm :

— Công lực tên ma đầu này ngày nay đáng khiếp thật :

Bằng một thân pháp lẹ tợ vong linh, Chí Tôn lẩn mình lẫn trong màn kiếm quang khủng khiếp.

Đồng thời, chàng trả lại bốn chiêu vô cùng kỳ hiểm...

Cái Thế Hồng không chịu kém, thi triển một loạt đường chiêu trí mạng xả vào lưỡi kiếm của Chí Tôn.

Hai người đều quyết thắng, thi triển toàn bộ võ công giáo đầu.

Một chiêu mau hơn một chiêu. Chiêu nầy hiểm độc hơn chiêu kia, trong nháy mắt song phương bị cuốn lôi trong vòng kiếm khí, khẩn trương tột bực, bất cứ trong lúc nào một trong hai người cũng có thể ngã lăn ra chết.

Bình nhật, Chí Tôn không quen dùng kiếm pháp, chỉ biết xử dụng chiêu thức Tàn Chi Quái Đạo của Sư phụ trong khi hành hình kẻ huyết thù để phục hận mà thôi.

Sau khi rớt xuống Tuyệt mệnh cốc, Chí Tôn mới được Nam Tà truyền cho «Huyết Kiếm», để ứng phó với kẻ địch trong trận giao đấu nầy.

Chàng huy động thanh trường kiếm, liên tiếp đưa ra những đường chiêu quái lạ, bao trùm Cái Thế Hồng bởi một màn lưới tử vong.

Nhưng kiếm pháp của Cái Thế Hồng, càng vô cùng hiểm độc, quỉ thần mạt trắc, biến hoá khôn lường, quái dị đến ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Cả Nam Tà và Bắt Lão Tiên Nương đồng khẩn trương lên, không thể nhận đó là kiếm pháp của môn phái nào.

Đến Bắc Độc Lão Ma cũng hết sức kinh dị, lão ta ngơ ngác nhìn Cái Thế Hồng, mãi không nghiệm ra, thủ pháp cũ môn đệ mình đã xuất phát từ đâu.

Riêng thiếu nữ bịt mặt, thoáng hiện sự hãi hùng lên đôi mắt hồng thắm, nàng vùng đứng thẳng người lên, nhìn vào trận đấu, có vẻ không ngớt lo ngại phập phồng.

Cũng trong giờ khắc ấy, làn kiếm phong của Cái Thế Hồng đột nhiên mạnh bạo khác thường, dồn thế công của Chí Tôn vào thế thủ màn kiếm ảnh mờ đi dần.

Nam Tà khích động đến dựng cặp lông mày bạc.

Bắt Lão Tiên Nương cũng đổi thay thần sắc, ngồi lặng cả người.

Bầu không khí khẩn trương đến tột độ.

Bỗng thiếu nữ bịt mặt hét khẽ :

— Hỏng mất !

Suýt đồng tiếng hét của nàng, một tiếng kim khí vang lên...

Một vệt đen bay ra ngoài ba trượng rớt trên mặt Vọng tiên.

Chí Tôn bị chấn động thảo lùi ba bước. Thanh trường kiếm trên tay chàng đã bị lưỡi kiếm Cái Thế Hồng hất văng đi.

Tình hình nầy chẳng khác tiếng sét nổ vang trong mùa hạn,

Thiếu nữ bịt mặt thảo dảm cả mồ hôi, kêu thầm :

— Nguy thật rồi !

Bắt Lão Tiên Nương thẳng thốt nhìn lại cô gái, có vẻ xót xa.

Sự thật, trong thâm tâm Tiên Nương cũng muốn Chí Tôn thắng trận để kết hôn với vị nữ môn điệc của mình, vì nếu để lọt vào tay Cái Thế Hồng, thì quả uổng phí cho một đời hoa tài sắc.

Lúc ấy, sắc mặt Nam Tà đã tái nhợt, thảo hình khe khẽ rúng động lên, cặp mắt đỏ vời tợ huyết quang nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Lão thần tà sững sờ trước sự tình diễn ra.

Trái lại, Bắc Độc Lão Ma hiện trên nét mặt một niềm hoan hỉ vô bờ, điểm nhẹ trên môi một nụ cười bí ác.

Chợt nghe tiếng Bắt Lão Tiên Nương khích động hô lên :

— Kiếm pháp Cái Thế Hồng thủ thắng !

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

MÁU ĐẪM VỌNG TIÊN THẠCH

Câu truyền báo của Bắt Lão Tiên Nương, thật chẳng khác một mũi gươm bén nhọn xoáy mạnh vào trái tim Chí Tôn. Màu da hồng phấn trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng đã chuyển sang màu xanh xám, chàng liếc thấy thân hình kiều diễm của thiếu nữ bịt mặt rúng động không ngừng.

Tất cả hận thù trong lòng nàng từ trước đối với chàng dường tạm thời biến mất, nhường lại cho sự lo ngại, bồi hồi.

Kiếm pháp Cái Thế Hồng thủ thắng !

Thật chẳng khác nào luồng sấm chướng lôi đình nổ trên đỉnh đầu Chí Tôn và luôn cả thiếu nữ bịt mặt.

Đột nhiên, Nam Tà đứng dậy nói to cố cho Chí Tôn đứng ngoài tràng nghe rõ :

— Bắc Độc lão huynh, phải chăng trong cuộc giao đấu kể từ phút giây nầy hai bên đều không hạn chế võ công và nguy hiểm ?

Bắc Độc Lão Ma cười khà lên :

— Nghĩa là Nam Tà lão huynh muốn nói đến một trận sanh tử quyết ?

— Đúng như vậy !

— Ha ha... chỉ sợ e rằng đến lúc lão huynh hối tiếc, thì mọi việc đã muộn rồi đấy chứ !

Nam Tà trợn cặp mắt thần :

— Cũng chưa hẳn thế, trận giao đấu hãy còn dài, thắng một chiêu đâu chưa hẳn là toàn bộ.

Bắt Lão Tiên Nương chen vào :

— Xin nhị huynh tạm gác câu chuyện hãy tiếp tục xem trận giao đấu.

Liền đó Tiên Nương hô lớn :

— Trận đấu tái diễn !

Tiếng hô của Bắt Lão Tiên Nương vừa dứt, thì Chí Tôn đã sẵn vận ngấm chân khí ngưng tụ mười phần lên hữu chưởng, đẩy ra ba chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình, ập xuống đầu Cái Thế Hồng nặng tợ cổ sơn.

Cái Thế Hồng trông thấy cháy phừng lửa giận, đã không lùi một bước nào, tại còn tiến tới, huy động thanh trường kiếm, phát hiện một luồng khí lạnh cắm hồn, trùm chụp xuống đầu đối phương.

Lạ lùng thay, kiếm pháp của Cái Thế Hồng không theo một quĩ của bất cứ của môn phái nào trên võ lâm, rất dị kỳ, hiểm độc, vừa triển ra, thấy đường có vô số kiếm ảnh tế tựu từ trăm ngàn phương hướng áp tới, khiến kẻ địch dù có cái thần pháp siêu kỳ đến bậc nào cũng không thể nào tránh né.

Kiếm phòng ào ào trên không gian như từng chập tiếng rên của hồn.

Cái Thế Hồng vừa triển ba chiêu, là tự khắc đánh tan chưởng pháp của Chí Tôn trong nhay mắt.

Bắt giác chàng hãi hùng lên.

Đến đây, chàng mới thấy trận giao đấu cùng Cái Thế Hồng càng khốc liệt trăm ngàn lần hơn trận giao đấu với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trên ngọn đồi Thần nữ trong đêm trăng nọ.

Chàng không thể nào tưởng tượng được chỉ cách có ba năm, mà nhận thù của Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng lại cao thâm dường ấy.

Như vậy, hiện giờ nếu Âm Ma Giáo Chủ còn sống, võ công của lão đại ác ma chưa biết đâu là tận được.

Cả Ngọc Diện Diêm Bà, có thể công lực ngày nay đã vô thượng giang hồ, vượt hơn chàng mấy bực.

http://tieulun.hopto.org

Và Quái Nạp Mộc Thông cũng luyện thành thần pháp bất cương không mòn mỏi, hắn đang tàng ẩn một u cốc nào đó, chờ ngày tái hiện giang hồ.

Ý niệm Chí Tôn chưa kịp dứt, thì Cái Thế Hồng đột nhiên biến đổi chiêu thức, triển ra một ngọn « Lưu Tinh Hoàn Nguyệt » chụp tới Chí Tôn một màn lưới tử quang nhanh như điện chớp.

Quá hãi hùng, thiếu nữ bịt mặt hét to :

— Chết !

Nam Tà hốt hoảng há hốc mồm trước sự nguy vong của Chí Tôn đã kề cận bên mình.

Nhưng vì danh phận một đại liệt quái truyền thuyết giang hồ, lão ta đành đứng yên nhìn kẻ thân mình sắp bị hại.

Ngược lại, Bắc Độc Lão Ma vô cùng hoan hỉ, luôn miệng tươi cười.

Tiếng hét, khiến Chí Tôn giật mình phát giác, thì không còn kịp nữa.

Chàng hãi hùng dùng ngụy thân pháp «Di Ảnh Kỳ Huyễn» lắc mình như vóng vong linh.

Vậy mà vẫn còn bị kiếm phong của Cái Thế Hồng chớp qua như làn sét...

Một tiếng động vang lên :

Chí Tôn không tránh kịp, bị mũi kiếm hớt phăng mảnh áo trước ngực.

Mau đào nhuộm ướt cả mình mẩy chàng.

Chí Tôn đau đớn đến cau cặp lông mày lưỡi kiếm lại, tim gan đường bị đao cắt, loạng choạng thối lùi.

Thiếu nữ bịt mặt rú lên :

— Chết mất !

Nam Tà sửng sốt chẳng nói một lời.

Bắc Độc Lão Ma cười khà lên vì sung sướng.

Qua một giây khích động mạnh, Bắc Lão Tiên Nương hô lớn :

— Kiếm thuật, Cái Thế Hồng thắng phen nhì !

Chữ « phen nhì » tựa như chiếc búa nặng ngàn cân bổ vào đầu Chí Tôn, máu hòa lẫn mồ hôi ướt đẫm thân hình.

Bỗng nhiên, sát khí bốc mờ trên gương mặt chàng.

Hai lần thua hai phen nhục, chàng không thể nhẫn nhượng thêm nữa.

Sứ mạng của chàng trong trận giao đấu nầy đối với Nam Tà và Thiếu nữ bịt mặt hết sức nặng nề.

Nếu Chí Tôn thua, Nam Tà phải quì trước mặt Bắc Độc Lão Ma chịu tội, đồng thời, vĩnh viễn rời bỏ giang hồ.

Một cái nhục nhã đau đớn bằng gấp bội lần cái chết.

Đồng thời, tâm thần nõn nà của Thiếu nữ bịt mặt sẽ rơi trọn trong bàn tay dâm thú của Cái Thế Hồng.

Điều mà Chí Tôn không bao giờ muốn. Kể cả hai mặt.

Trong khi Cái Thế Hồng thừa thắng hú lên như quỉ dộc, khẽ lắc mình một cái, vạch luôn sáu luồng kiếm phong tới tấm huyệt Chí Tôn tợ chớp.

Hắn quyết định kết liễu tánh mạng chàng thiếu hiệp giang hồ.

Máu hận thù đã chạy ngược lên đỉnh đầu Chí Tôn bắn mạnh sang tả nữa trượng vượt khỏi kiếm ảnh, lẹ tay thò vào lòng lấy cây Tàn Chi Quái Đao ra, chớp lạnh cắn hờn.

Chàng thét to :

— Hãy coi đây !

Một làn sáng chớp lên lẹ hơn tia sét.

Luồng ánh sáng vạch tới Cái Thế Hồng tỏa khí âm hồn.

Cùng một động tác, Chí Tôn đưa ra hai chiêu thức đoạn hồn thù túc.

Chàng cố tránh chiêu thức thứ ba, nghĩa là đường thẳng phóng mũi đao quái dị vào ngực kẻ thù đục thông trái tim như những lần hạ sát những kẻ Sư cừu trước kia.

Thoáng thấy ánh sáng tử hồn, bất giác, Bắc Độc Lão Ma hốt hoảng rống :

— Hãy coi chừng !

Ngay lúc Cái Thế Hồng vô cùng kinh hải, hắn biết đó là một thứ võ công tà quái, không thể chống đỡ được, liền bàn mình ra ngoài xa hai trượng.

Vậy mà hãy còn chưa kịp, cây Quái Đao chém cụt thanh trường kiếm, phớt qua vai tả Cái Thế Hồng.

Cái Thế Hồng buông kiếm rú lên như quỉ khóc.

Máu đào từ trên vai hắn phun ra như mạch suối.

Tên ác đạo rúng mình thảo lui, sắc mặt đã thảy xám nghịt, lẹ tay vịn lấy vết thương.

Thiếu nữ bịt mặt mừng rỡ rú lên một tiếng, rồi lại im đi, vì

http://tieulun.hopto.org

vừa phát giác kịp cử chỉ quá độ của mình.

Nam Tà hiện lên gương mặt niềm hoan hỉ, chòm râu bạc phất phơ như chiếc phất trần của tiên ông.

Bắc Độc Lão Ma nhíu cặp lông mày lại, hai luồng ma nhỡn ngời chớp tợ ánh đèn tinh quái, nhìn cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí Tôn tỏ vẻ hậm hực.

Bất Lão Tiên Nương lái hô to :

— Dương Chí Tôn, ám đao thủ thắng !

Sau khi đứng vững, Cái Thế Hồng rọi cặp hung tuyến nhìn cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí Tôn biểu lộ một sự cảm hờn vô tả.

Hắn nghiến răng kèn kẹt, thò hữu chưởng vào lòng, chẳng hiểu định làm gì.

Nhưng thình linh, Cái Thế Hồng quét mắt nhìn hiệt quái rồi ngưng tay, hắn buông thõng sát khí bốc lên đầy mặt.

Động tác kỳ quặc nầy không thoát qua cặp mắt thấu của Chí Tôn, chàng hết sức kinh dị về cử chỉ vừa rồi của Cái Thế Hồng.

Tại sao hắn thò vào lòng định lấy một vật gì, rồi lại ngưng đi ?

Hắn định sử dụng sợi Qui Thằng của Bắc Độc Lão Ma chăng ?

Không thể như thế được.

Vì nếu sợi Qui Thằng, tại hắn cứ đường hoàng lấy ra, chứ tại sao lại có dáng điệu thập thò đó ?

Sự thập thò đó dường ẩn chứa một điều gì bí mật.

Chợt nghĩ ra một điều, Chí Tôn nhủ thầm :

— Hay tên ám ma nầy hiện có cây Tàn Chi Quái Đao trong mình, định mang ra đối diện cùng cây Quái Đao của ta, nhưng lại ngại bọn người trông thấy được, nên hắn ngưng lại ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Chí Tôn chưa dám quả quyết đúng sự thật, chàng lặng lẽ nhìn Cái Thế Hồng, trên tay vẫn nắm chặt cây Tàn Chi Quái Đao chờ ứng phó.

Sân trường im đi một chập.

Bầu không khí càng nặng trầm hơn.

Một trận sanh tử sắp mở màn.

Hai bên kình địch đều muốn thủ thắng, vì danh dự võ lâm, mà cũng vì báo phục hận thù chất chứa từ lâu.

Đối với Chí Tôn, Cái Thế Hồng có sẵn mối hận từ trước một lần đánh bại hắn trước mặt Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, hơn

nữa, lại là kẻ gia cừu, không thể có hai người đứng chung trên đời được.

Riêng Cái Thế Hồng, là con của Âm Ma Giáo Chủ, tuy không phải là huyết thù của Cam Lộ Bang, nhưng là kẻ đã từng cùng Ngọc Diện Diêm Bà quật Chí Tôn rớt xuống vực sâu, mối nhục đó không làm sao hắn quên được.

Ngay lúc, Bất Lão Tiên Nương đã trầm thanh quát :

— Tái đấu !

Trước nhất, Cái Thế Hồng xẻ mình tới, một làn chớp sáng lạnh cắm người lóe qua trong tay hắn.

Qui Thằng !

Thật vậy, Cái Thế Hồng đã lẹ làng móc sợi Qui Thằng vận công lên reo một âm thanh kỳ dị.

Chẳng dám chậm trễ, Chí Tôn cất vội cây Tàn Chi Quái Đao vào lòng, ngưng tụ chân khí lên hữu chưởng giơ chiếc Xích Ma Hoàn lên.

Một luồng huyết quang chiếu rực chớp nhoáng.

Qui Thằng rời khỏi tay Cái Thế Hồng bay vút, réo âm thanh cực kỳ khủng khiếp, lồng lộng trên không gian.

Lẹ như điện chớp, từ trên cao chụp xuống đầu Chí Tôn, như muôn ngàn sợi dây thu hồn.

Thiếu nữ bịt mặt sợ hải thét :

— Tránh cho mau !

Nhưng Chí Tôn không tránh đi đâu cả, hữu chưởng chàng phất động.

Luồng chớp đỏ vời tợ máu bắn lên cao.

Một loạt kêu vang kinh hồn hoảng phách chẳng khác tiếng rú ghê rợn của ám ma vừa mới hiện về.

Hai món quái khí chạm nhau giữa không trung phát nổ vang rền.

Luồng khí màu trắng lờ mờ lạnh cắm hồn quyện trì lấy làn sáng đỏ vời quấn quật lấy nhau như đóa mây, như làn khói, trông thật kỳ quan.

Cả Chí Tôn lẫn Cái Thế Hồng tận dụng nội lực sanh bình, truyền lên quái khí Qui Thằng và Xích Ma Hoàn, quyết hạ lẫn nhau.

Âm thanh gầm thét, hai luồng đỏ trắng chớp nhoáng đầy trời, thật là kinh khiếp.

Từ Bắc Độc Lão Ma đến Nam Tà lẫn Bất Lão Tiên Nương đều

http://tieulun.hopto.org

trỏ tinh quang dõi theo trận đấu chẳng hề chớp.

Riêng thiếu nữ bịt mặt lộ vẻ hải hùng, nàng không ngớt lo lắng cho Chí Tôn, mồm cứ lẩm dẩm khấn vái cho chàng.

Tại sao nàng lại có cử chỉ nầy ?

Chàng đã là người thù của Bạch Sa Cung, nàng định giết chàng để báo phục Sư cừu, tại sao trong giờ phút lâm nguy lại hết sức quan tâm đến chàng.

Nàng là ai đây ?

— Có phải nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi chăng ?

Nhưng nếu thiếu nữ bịt mặt là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, vì sao chàng tái hiện giang hồ đã lâu mà nàng không chịu nhìn chàng ?

Hoàn toàn bí mật !

Chẳng một ai đoán hiểu nổi.

Trong lúc tại sân tràng cả Chí Tôn lẫn Cái Thế Hồng đều ngầm vận toàn bộ chân lực giao đấu.

Âm thanh kỳ dị của hai món quái khí Qui Thằng và Xích Ma Hoàn rú lên không ngừng trên không trung.

Ánh sáng qui hồn tỏa rực cả một vùng mười trượng.

Ba lão kỳ nhân hết sức dõi theo trận đấu.

Thiếu nữ bịt mặt ngẩng lên nhìn hai món quái khí quyện chặt nhau chẳng hề chớp.

Lúc bấy giờ vẻ mặt của Cái Thế Hồng đã thấy xám nghịt, hơi thở bốn hền vì đã tận dụng chân khí truyền cho Qui Thằng.

Ngược lại, màu da hồng phấn của Chí Tôn cũng trắng bệch, thân hình rúng động lên không ngừng.

Tình trạng song phương đều thọ hại.

Thêm một thời gian.

Ánh sáng khí thể trắng nhạt lờ mờ vụt tắt.

Luồng huyết quang đỏ vòi cũng biến mất giữa không gian.

Không còn đứng vững được nữa, Cái Thế Hồng ngã ngồi xuống sân tràng.

Chí Tôn nhờ nội lực tràn trề như bể cả, nhưng cũng chỉ gượng đứng thêm một giây, rồi từ từ té quị.

Sợi Qui Thằng chiếc Xích Ma Hoàn đồng thời rớt xuống sân tràng một lượt.

Chí Tôn trông thấy chiếc Xích Ma Hoàn rớt nằm cách chừng một trượng, chàng cố vận lực ngồi dậy, nhưng lại ngã trở lại.

Chàng không còn đủ sức nhặt chiếc Xích Ma Hoàn.

Cái Thế Hồng cũng không hơn gì Chí Tôn, hắn nhỏm người lên định thu hồi sợi Qui Thằng, nhưng rồi té quị.

Bây giờ sân trường lạnh lùng như u mộ.

Một sự lạnh lùng tàng ẩn bầu không khí càng khẩn trương hơn.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ giữa phút giây trầm nặng đó, bất cứ Chí Tôn hay Cái Thế Hồng, kẻ nào có thể đứng dậy trước, là kẻ đó sẽ thắng trận đấu võ nầy một cách dễ dàng.

Nghĩa là kẻ ấy chẳng cần nhặt lấy món quái khí của mình, mà chỉ sử dụng một luồng chưởng lực hay chỉ phong cuối cùng, cũng đã có thể hạ kình địch của mình rồi.

Bởi vậy, Bắc Độc Lão Ma mong cho đệ tử mình đứng dậy trước quật ngã kẻ địch để chiếm trọn phần thắng lợi.

Nam Tà cũng vậy, muốn ngầm vận nội lực truyền cho Chí Tôn phục hồi chân khí, tiến lên trước lúc Cái Thế Hồng đứng dậy.

Nhưng vì danh phận và thể diện giang hồ, cả hai lão kỳ nhân không để lộ ra ngoài bằng lời nói được.

Người băn khoăn hơn ai hết là thiếu nữ bịt mặt, nàng ngồi đứng không yên, sau cùng bỗng chợt kêu thành tiếng.

Tiếng hật kêu vô tình của thiếu nữ bịt mặt mầu nhiệm thay, như có một nguồn nội lực vô hình truyền nhanh vào cơ thể Chí Tôn.

Đồng thời, Cái Thế Hồng cũng do sự căm thù gia tăng, luồng sinh khí từ đâu chạy ngầm vào huyết quản.

Cùng một thời gian.

Cả hai kình địch đồng đứng dậy.

Bốn luồng xạ nhỡn ngập ngời công lực rọi thẳng vào mặt nhau bộc lộ một sự căm thù vô tả.

Ngưng đi một chập khá lâu.

Chí Tôn chợt xẻ mình tới nhặt chiếc Xích ma Hoàn.

Sợ kình địch động thủ trước, Cái thế Hồng cũng tiến mau đến sợi Qui Thằng chộp lấy lẹ làng.

Hai người cùng tháo lùi về vị trí cũ.

Trận đấu khốc liệt lại sắp mở màn.

Cái Thế Hồng bỗng quát :

— Tiểu tử, hãy trông ngọn chưởng lấy mạng ngươi đây !

Chí Tôn trầm nặng thét :

— Chớ có nhiều lời, hôm nay ta quyết thảo gỡ bộ mặt trái của

http://tieulun.hopto.org

ngươi trước mặt đông người, coi ngươi đến đây còn định ý gì nữa.

Chí Tôn chưa kịp dứt câu, Cái Thế Hồng đi gầm to ác hẳn câu chàng, đồng thời, hữu chưởng giơ lên, ra tay như điện chớp.

Một đạo kình phong pha khí trắng lờ mờ vô cùng quái dị cuồn cuộn ập tới thiên linh tử của Chí Tôn.

Chàng nhận ngay đó là ngọn Huyền âm chưởng của Bắc Độc lão Ma, nhưng trong khi thể có lẫn lộn một chút võ công nào khác lạ, không thể nhận ra thuộc môn phái nào, tạo cái lực bội phần.

Chí Tôn không kịp quy nghi, triển ra đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình phát ra đạo hồng quang đón nhận chưởng lực kẻ thù...

Một tiếng sấm chưởng nổ rúng động cả trăng.

Vọng Tiên Thạch toàn bằng bích thạch mà rung chuyển một hồi lâu, chưa yên trở lại.

Đã thấy Chí Tôn bị chấn động thảo lùi một bước.

Trong khi Cái Thế Hồng cũng lắc lư thân hình mấy lượt.

Thừa thế, hắn xô mình lên, toàn lực thi triển hai đường chiêu Huyền Âm chưởng pha lộn một thứ võ công tà thuật quật tới Chí Tôn

Nam Tà đứng ngoài trông thấy rúng động lên.

Bất Lão Tiên Nương trợ mắt nhìn Huyền Âm chưởng chẳng hề chớp.

Đến cả Bắc Độc Lão Ma cũng bết sức hải hùng không hiểu đồ đệ mình đã thụ học của ai, mà lại chen lẫn thứ võ công quái lạ vào Huyền Âm chưởng.

Lúc ấy, thiếu nữ bịt mặt nắm chặt song chưởng, đôi môi hồng thắm mím lại, dường đang quyết định một điều gì hệ trọng.

Hiểu ngay không thể dùng chưởng pháp Huyết Ảnh Lôi Đình đương đầu với ngọn Huyền Âm chưởng pha lộn tiềm lực tà quái của Cái Thế Hồng, Chí Tôn bất chấp cả sự có mặt của Nam Tà quay tròn song chưởng đẩy ra hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, màu mây thảy đều biến đổi...

Ầm, ầm...

Cái Thế Hồng rống lên một tiếng, thân hình lắc lư mấy lượt, huyết quản chấn động muốn trào ra khóe mép.

Bắc Độc Lão Ma gầm tợ sấm :

— Càng Khôn Thần Công ! Nam Tà lão huynh, ngón võ công tuyệt thế nầy của Tạ Thần Chử Giang, tại sao xuất hiện trên mình tiểu tử ?

Nam Tà cười ha hả :

— Lúc nãy, trước khi giao đấu lão huynh đã có thông qua trong trận hai bên bất luận đạo kiếm, chưởng chi, đều được thi thố, bây giờ còn nói làm sao ?

Bắc Độc Lão Ma hậm hực :

— Lão phu đã bị lừa rồi !

Đến cả Bất Lão Tiên Nương cũng sững sốt khi trông thấy Chí Tôn thi triển đường chiêu tuyệt thế đó.

Lão Bà hô lên :

— Chưởng pháp, Dương Chí Tôn thắng chiêu đầu !

Câu quát nầy chẳng khác chiếc búa nặng ngàn cân bổ vào đầu Bắc Độc Lão Ma khiến lão rúng động cả thân mình.

Gương mặt Cái Thế Hồng biến đổi mấy lượt.

Riêng thiếu nữ bịt mặt tươi cười hớn hở, luôn hướng về phía Chí Tôn đương tạm thời quên mối thù hận trong lòng.

Đột nhiên, Cái Thế Hồng xê mình lộn phương vị cũ, đưa cặp mắt qui quái nhìn Chí Tôn rồi cười khà lên :

— Tiểu tử, ngươi phải chết !

Tức thì, hữu chưởng hắn xòe ra, từ từ vận công.

Chưởng trung đột nhiên to gấp bội, trắng bệch màu âm hồn.

Từ Nam Tà đến Bất Lão Tiên Nương và Bắc Độc Lão Ma kinh dị chưa hiểu Cái Thế Hồng sắp dùng chưởng pháp gì mà dị thường đến thế.

Chí Tôn cũng ngơ ngác nhìn song chưởng to dần, hòa lẫn sắc thái hãi hùng, ma thuật của Cái Thế Hồng.

Khi song chưởng đã giơ lên bằng ngực, Cái Thế Hồng dừng lại, cười qui quái :

— Dương Chí Tôn, hãy nộp mạng đây !

Liền đó, hắn đẩy mạnh song chưởng ra...

Lạ lùng thay, hai luồng bạch khí như lẫn lộn ma binh Huyền Âm chưởng lặng lẽ xạ tới Chí Tôn kỳ dị chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ.

Dường như trong đạo chưởng phong có ngầm lẫn trong tà thuật truy hồn.

Chí Tôn chẳng chút chậm trễ, vận dụng toàn bộ nội lực lên tả hữu chưởng, huy động hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công nghênh đón...

Ầm... ầm...

http://tieulun.hopto.org

Cái thể Hồng nén một tiếng rống khủng khiếp.

Hắn lảo đảo tháo ra phía sau hơn mười bước.

Mấy giọt máu đào từ hai bên khóe mồm của tên ác đạo đã thấy ứa ra.

Trái lại Chí Tôn hãy còn đứng vững như trụ đồng.

Chưởng pháp hơn kém hết sức phân minh.

Bắc Độc Lão Ma hoảng hốt kêu lên :

— Hỏng mất rồi !

Trong khi thần sắc Nam Tà hiện lên niềm hoan hỉ vô biên.

Thiếu nữ bịt mặt cũng rúng động toàn thân vì khích cảm mãnh liệt, thù hận chất chứa trong lòng tạm thời lãng quên đi.

Bắt Lão Tiên Nương lạc quan hô to :

— Chưởng pháp, Chí Tôn thắng chiêu nhì.

Câu báo hiệu nầy khiến cho hào khí của Chí Tôn bốc lên đầy mặt, chàng xê mình lên, giơ cao ngọn chưởng đường hoàng thét :

— Cái Thế Hồng, hãy đỡ chưởng đây !

Nhưng trong lúc Chí Tôn đang thét, thì bất ngờ Cái Thế Hồng đã lẹ như điện chớp bắn ra tám ngọn ám khí muôn phần nguy hiểm.

Chí Tôn hốt hoảng lắc mình sang phải tránh thoát thế công độc hiểm đó.

Như đã dự định từ trước, nên trong khi hai chân Chí Tôn chưa kịp chấm đất, Cái Thế Hồng đã theo một thần thủ tà quái tới sát bên lưng chàng thiếu hiệp xạ ngay các hiểm huyệt năm đạo chỉ phong hết phương tránh né.

Thiếu nữ bịt mặt kinh hãi hét :

— Chết mất !

Cả Nam Tà lẫn Bắt Lão Tiên Nương cũng quá đỗi hãi hùng.

Không một ai dám nghĩ tới cái hậu quả của nó thảm khốc đến bậc nào nếu Chí Tôn trúng nhằm năm ngọn chỉ phong.

Giữa thời gian ánh chớp ấy.

Một tử niệm chợt đến với chàng. Chí Tôn sực nhớ tới đường chiêu bí truyền của Sư phụ lúc lâm chung đã truyền lại cho chàng mà có lần chàng đã tự cứu nguy trong khi giao đấu cùng Huyết Hồn Kiếm Qui tại cánh rừng già nọ.

Đó là đường chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn.

Một ngón võ công trí mạng vô cùng thần quái, nếu sử dụng

đến mức tinh vi sẽ không có một loại chiêu thức nào sánh kịp.

Cho nên, Chí Tôn đã hét :

— Cho ngươi cùng chết !

Lập tức, Tàn Chi Đoạn Hồn từ nội chưởng Chí Tôn đưa ra như luồng điện chớp.

Kình khí như mũi gươm bén bắn qua luồng bạch khí xạ tới tâm đạo Cái Thế Hồng.

Đương nằm phần thắng thế, chợt thấy một đạo ám phong xạ tới mau lẹ đến không thể đón đỡ kịp, Cái Thế Hồng hốt hoảng thu hồi thế công, xẹt ngang nữa trượng...

Nhưng một tiếng soạt vang lên.

Tiếp đó, một tiếng rống thê thảm thoát ra từ cửa mồm Cái Thế Hồng.

Hắn ôm chưởng trái lảo đảo muốn ngã ra..

Chuyện xảy ra bất ngờ ngoài sức tưởng tượng.

Ba lão kỳ nhân truyền thuyết đồng trố mắt nhìn xem Chí Tôn đã dùng tà thuật gì mà có thể cứu vãn lại tình hình nguy cấp như thế.

Bắt giác, Bắc Độc Lão Ma kêu lên :

— Tàn Chi Đoạn Hồn !

Lúc ấy, Chí Tôn cũng vừa đứng vững, chàng đưa tay lau sạch máu mồm, rồi xê mình lên cách khoảng Cái Thế Hồng ba trượng.

Chí Tôn nghiến hận thù :

— Cái Thế Hồng đó là tại ngươi muốn chết !

Lẹ như sét giật, Chí Tôn thi triển một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn thần tốc.

Chiêu thức mau lẹ không thể tránh né, hiểm độc khó nỗi đo lường, qui thần trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Cái Thế Hồng mặt mày xám nghịt, dùng ngay thân pháp « Ma Hình » bốc mình lên cao định vượt khỏi chiếc lưỡi tử vong.

Nhưng lại soạt một tiếng.

Gần như ngực Cái Thế Hồng rách toạc một lỗ áo khá to, máu đào phun ra cuồn cuộn.

Cái Thế Hồng đau đớn nhăn nhó, thảo nhanh ra sau, hữu chưởng bịt chặt vết thương đẫm máu.

Hắn chiếu tức cặp mắt quỉ quái nhìn Chí Tôn, bộc lộ một sự

http://tieulun.hopto.org

cảm thù vô tả.

Chí Tôn cũng ngưng thần hình lại, vừa xạ cặp kỳ quang trả lại Cái Thế Hồng, vừa ngầm trị các vết thương bế tắt các huyệt đạo.

Bắt Lão Tiên Nương hét lanh lảnh :

— Chiêu thức, Chí Tôn thủ thắng !

Bấy giờ, thiếu nữ bịt mặt mới định tĩnh thần trí, nàng đưa cặp mắt huyền diệu chiếu thẳng vào trảng lộ niềm hoan hỉ.

Tuy vậy, trong lòng nàng vẫn lo sợ bồi hồi, vì chưa biết được chiêu sau cùng nầy thắng lợi về ai.

Ngưng lại một chập, Chí Tôn chữa trị nội thương xong nữa phần từ từ bước tới vị trí.

Cái Thế Hồng cũng hàn được huyệt quản, hắn xế người lên đối diện với Chí Tôn, rồi cười khà.

— Tiểu tử, vì một chút sơ xuất, ta đành nhượng ngươi hai chiêu, nhưng lần nầy quả số mạng ngươi đã tuyệt rồi !

Quát dứt, song chưởng trắng bệch của hắn đã giơ lên bằng ngực dừng lại, ngưng tụ toàn bộ nội lực.

Liền đó, hai luồng khí trắng im lặng cuộn tới Chí Tôn.

Tuy không nghe chưởng âm chớp động nhưng huyền nhiệm vô cùng, thật là một ngón chưởng pháp tà quái giang hồ.

Chí Tôn nhũ thầm :

— Nếu ta không thi triển độc thủ, để thua chiêu này, hậu quả sẽ không sao đo lường được, vậy hãy quật ngã tên ác đạo âm ma nầy rồi sẽ hay.

Tâm niệm đã chấm dứt, Chí Tôn đề cao tả hữu chưởng vận đủ mười hai phần thành công lực, huy động hai đạo kình khí Càng Khôn Thần Công, mạnh như bể động.

Càng Khôn Thần Công tuyệt chiêu thứ năm trong Ô Mộc Bão Lực, khi đánh ra sắc mây đều biến đổi, công lực không có một ngón võ công nào chống đỡ nổi.

Từ ngày rời khỏi Tuyệt Mệnh Cốc, Chí Tôn ít khi xử dụng chiêu thức nầy, vì chàng không muốn diễn ra kiếp vận sát, máu tanh như trước nữa, nhưng trận đấu đang diễn ra gay go, khốc liệt, chàng không thể không dùng tới được.

Kình lực vừa phát ra đi đã nghe sầm sét vang trời, chưởng lực to lớn dị thường chụp tới hai luồng bạch khí.

Ầm ầm...

Hai luồng bạch khí bị kình lực Càng Khôn Thần Công đánh

tan như khói tuyết bay mù mịt cả không gian.

Cái Thế Hồng không chịu nổi áp lực quét nhằm tim huyệt, bị bắn ra ngoài trượng, đứng run rẩy như cành cây trước cơn lồng bão.

Từng cuộn máu đào từ cửa miệng hắn vọt ra.

Tình trạng hết sức khủng khiếp.

Bắc Độc Lão Ma kinh hãi xạ hai luồng ma nhãn nhìn sáng rỡ.

Lão ta không ngờ võ công của Chí Tôn quỉ thần vô lượng đường đó.

Chỉ một đường chiêu, kẻ thù môn đồ lão chuyên bại thành thắng một cách hết sức dễ dàng.

Chính Chí Tôn cũng không ngờ luồng chưởng phong Càng Khôn Thần Công lại thâm khốc đến thế.

Ba năm về trước, vừa luyện xong đường chiêu nầy, chưa kịp xử dụng, thì đã bị Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, Quái Nạp Mộc Thông và Nam Hoa Quái Tinh vây đánh rớt xuống Tuyệt Mệnh cốc.

Bây giờ, chàng có dịp dùng tới, thì mới thấy kình lực khủng khiếp của nó.

Thoạt đầu, đánh nhau với Cái Thế Hồng, trước sự hiện diện của Bắc Độc Lão Ma, Chí Tôn không muốn mang những ngón võ riêng mình xử dụng, mà chỉ dùng Huyết Ảnh Lôi Đình để giữ gìn thể diện cho Nam Tà, vị đại ân nhân chàng.

Nhưng sau cùng vì nguy cơ đã hiện ra trước mắt, chàng buộc lòng phải thi triển đường chiêu lôi đình đó, để đành thắng lợi về mình.

Cuộc diễn biến đổi trong ánh chớp thời gian.

Bắt Lão Tiên Nương quát :

— Chưởng lực, Chí Tôn thắng chiêu ba !

Chí Tôn, bốc sôi hùng khí, chàng lại giở chưởng lên nhằm ngay Cái Thế Hồng phát động một đạo kình khí Càng Khôn Thần Công...

Bình...

Trong tiếng rống thảm liệt, toàn thân Cái Thế Hồng bị bắn ra ngoài hai trượng rớt xuống đất . . .

Hắn hết sức gượng gạo đứng lên, thân hình nhuộm máu, hai luồng nhỡn quang rực lửa căm hờn rọi thẳng về phía Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn vì vận động quá nhiều cho ngọn chưởng thứ nhì, vết thương vừa hằn và trong các huyệt đạo bị phá vỡ...

Mồm chàng ứa ra một vòi máu tươi.

Chàng cố gượng đứng vững, đưa tay chùi sạch hai dòng máu bên khoé miệng.

Giọng của Bất Lão Tiên Nương lại cất lên :

— Chưởng lực Chí Tôn thắng chiêu tư !

Chỉ còn một chiêu nữa là mãn cuộc giao đấu.

Bầu không khí trên sân Vọng Tiên khẩn trương tột độ...

Mọi người đều như không muốn thở.

Chí Tôn từ từ tiến lên cách Cái Thế Hồng hai trượng dừng lại.

Hai đại kình địch thù hận nhìn nhau.

Cái Thế Hồng nuốt trôi giòng máu sau cùng, thân hình tụ chân khí lên đơn chưởng, đẩy ra một đạo bạch phong, vô cùng mạnh bạo.

Chỉ thấy thân hình Chí Tôn hơi thấp xuống, quay hữu chưởng một vòng, huy động luồng Càng Khôn Thần Công nghênh đón chưởng lực kẻ thù đang im lặng áp tới.

Ầm !

Tảng đá phía sau vỡ đi một mảnh khá to, biến thành bụi cát tung bay mù mịt.

Cái Thế Hồng lại bị hất lên cao, rồi rớt xuống.

Lần nầy, hắn không còn đứng dậy nổi nữa.

Bắc Độc Lão Ma rống lên :

— Hống cả rồi !

Lão ta quay đi nơi khác không dám nhìn hậu quả nữa.

Trong lúc, Chí Tôn xẹ mình lên gần Cái Thế Hồng.

Luồng sát khí nổi bừng trên gương mặt đẹp tuyệt thế pha màu xanh nhạt, Chí Tôn giơ hữu chưởng lên định kết liễu sinh mạng Cái Thế Hồng.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao chàng ngưng tay, day sang phía Bắc Độc Lão Ma to tiếng bảo :

— Bắc Độc lão tiền bối, đến đây là cùng hay còn tiếp tục?

Bắc Độc Lão Ma day qua, ngửa mặt lên trời :

— Quả thật trời đã hại ta !

Ngay lúc Bất Lão Tiên Nương đã báo hiệu :

— Chí Tôn toàn thắng, xin thủ hạ lưu tình !

Chí Tôn quay sang Nam Tà đưa cặp kỳ quang rực rỡ niềm hoan

hỉ như để ngầm hỏi ý định tối hậu của lão kỳ nhân.

Nam Tà khe khẽ gật đầu :

— Tiểu tử, bấy nhiêu cũng đủ lắm rồi !

Chí Tôn nhìn cái xác bất động của Cái Thế Hồng, rồi thảo lùi ra sau một trượng.

Thiếu nữ bịt mặt xúc động đến thân hình kiều diễm muốn run lên.

Nàng định phóng mình ra sân trường nhưng lại thôi.

Bất Lão Tiên Nương hiện lên nét mặt một sự vui mừng khôn tả, lão bà hết nhìn Chí Tôn đến nhìn Thiếu nữ bịt mặt vô cùng kích cảm.

Mọi người có cảm tưởng như vừa thoát qua một tai nạn ghê hồn.

Trong lúc đó Bắc Độc Lão Ma khích động run rẩy cả toàn thân

Cái Thế Hồng thảm bại !

Một sự nhục nhã ê chề đối với Bắc Độc Lão Ma.

Mười năm hy vọng tràn trề, giờ đã tan thành mây khói.

Bắc Độc Lão Ma nhìn cái xác bất động của Cái Thế Hồng một chập, rồi từ từ xẹ mình lại gần tên ác đạo.

Lão ta cúi xuống bế xốc Cái Thế Hồng lên vai.

Sau đó, Bắc Độc Lão Ma day qua Nam Tà cất giọng nặng trầm :

— Nam Tà lão huynh, mối nhục nầy đến ngàn đời cũng mới phai được, giờ ta đưa tiểu tử về phòng, rồi mọi việc sẽ tính sau.

Dứt câu, chẳng đợi Nam Tà kịp phản ứng, Bắc Độc Lão Ma xốc Cái Thế Hồng lên dùng khinh công tuyệt ảo, bắn mình qua bên kia bờ vực, rồi nhắm tòa biệt thất Vân Lâu chạy mau như làn khói.

Nam Tà nhìn theo bóng Bắc Độc Lão Ma, cho đến khi chuất dạng sau rặng cây um tùm bóng lá.

Bất Lão Tiên Nương cũng hướng mắt lên đỉnh núi, trầm ngâm một chập lâu chẳng thốt ra lời nào cả.

Bất giác, Nam Tà buông tiếng thở dài :

— Oán thù cứ chất chồng lên mãi biết đến bao giờ mới trả cho xong, Bắc Độc lão huynh quả nhiên hẹp hòi, dù thắng hay bại chỉ một lời thôi cứ gì sợ phải qui gối trước mặt ta mà kết sanh thù hận trong lòng.

Bất Lão Tiên Nương nói :

— Việc nầy Nam Tà lão huynh đợi sau khi Bắc Độc Ho huynh

http://tieulun.hopto.org

cứu xong Cái Thế Hồng rồi lão muội sẽ tìm cách hòa giải đôi bên, đừng băn khoăn lo ngại chi cả.

Cả Chí Tôn lẫn thiếu nữ bịt mặt cũng vì đó mà tâm hồn nặng trầm xuống, hai người đứng yên lặng chẳng nói một lời.

Lâu lâu cả hai đưa mắt nhìn nhau, rồi lại lảng đi nơi khác.

Dù sao trong thâm tâm thiếu nữ bịt mặt vẫn còn oán hận Chí Tôn, vì nàng đinh ninh chàng đã giết chết Sư phụ nàng và huyết tẩy Bạch Sa Cung cách đây không ngoài một tháng.

Chứ nàng có biết đâu hiện tình Chí Tôn cam chịu nhiều nỗi oan vô lượng, mà chính chàng cũng không sao tự biện bạch cho mình.

Bấy giờ, Nam Tà mới quay lại Chí Tôn trầm giọng hỏi :

— Tiểu tử, giờ ngươi cảm nghe trong cơ thể thế nào, vết thương các huyệt đạo có nặng lắm hay không ?

Chí Tôn nén cơn đau đang nhói lên vì vết thương nơi ngực, chàng đáp :

— Vãn sinh chỉ bị thương xoàng đấy thôi, chẳng có gì lão tiền bối phải quan tâm, lo ngại.

Nam Tà bước lại gần Chí Tôn, nhìn kỹ vết thương còn rịn máu trên ngực chàng, rồi thò tay vào lòng lấy một cái bầu đỏ, trút ra ba hoàn linh dược.

Lão tà đưa cho Chí Tôn uống một hoàn, còn hai hoàn nhai nhỏ đắp vào vết thương, căn dặn chàng :

— Vài giờ sau vết thương sẽ lành hẳn, ngươi đừng vận công gì cả trong thời gian ấy.

Nói xong lão kỳ nhân lại nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt khích động.

Lão tà hiểu rõ Chí Tôn cũng vì danh dự của lão, mà thi triển toàn bộ nội lực trong trận giao đấu, bất kể đến việc sanh tử.

Chí Tôn thắng Cái Thế Hồng, mặc nhiên như lão đã thắng Bắc Độc Lão Ma.

Cái mối cựu thù trên mười năm qua đã được kết thúc trên mặt sân Vọng Tiên Thạch này.

Nam Tà cảm thấy lòng mình hân hoan khôn tả.

Chí Tôn cũng nhìn lại mọi người, niềm xúc động ngập tràn trên gương mặt của chàng.

Thắng được Cái Thế Hồng, Chí Tôn đạt được hai điều hết sức quan hệ : một là cứu vãn danh dự cho Nam Tà, hai là giải thoát cho

thiếu nữ bịt mặt khỏi rơi vào bàn tay dâm thú của tên ma đầu Âm Ma Giáo.

Chàng định đem cái lai lịch của Cái Thế Hồng ra nói cho Nam Tà, thì Bất Lão Tiên Nương đã lên tiếng trước :

— Lão huynh, giữ đúng lời hứa mười năm về trước, ta không có đồ đệ nhưng đã có nữ môn điệc thay thế rồi, vậy chúng ta hãy chọn ngày lành giờ tốt tác thành hôn lễ cho cả hai, đừng điên trì hêm nữa.

Nam Tà chưa kịp đáp, thì Chí Tôn nói lớn :

— Thưa nhị vị lão tiền bối, vãn sinh có một điều hết sức hệ rọng cần nói ra đây trước khi quyết định việc hôn nhân ấy.

Nam Tà hiểu rõ tâm trạng của Chí Tôn nghiêm khắc bảo :

— Một lời đã hứa, như đinh núi cao, tiểu tử, ngươi đừng để có sự phiền muộn cho Tiên Nương, mà mất cả tình thân mật thâm giao của lão phu từ trước.

Nhưng Chí Tôn đã nói lớn :

— Thưa lão tiền bối, không phải vãn sinh muốn nghịch lại mệnh lệnh của lão tiền bối và tạo nên sự phiền phức cho Tiên Nương nhưng trong trận giao đấu nầy, định tâm của vãn sinh đánh bại Cái Thế Hồng làm vui lòng lão tiền bối, để đáp lại một phần nào cái đại ân cứu tử ba năm về trước.

Riêng phần vãn sinh về việc hôn ước, chắc chắn không thể nào vâng theo lệnh được, vì lời thề nguyện năm xưa...

Nam Tà trợn mắt to toan quát lên, thì Bất Lão Tiên Nương đã giơ tay ngăn lại :

Tiên Nương trầm giọng hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, ngươi hãy nói nốt, lời thề nguyện ấy thế nào ?

— Vãn sinh đã có một lần thương yêu một thiếu nữ và đã cùng nàng thề nguyện sống bên nhau mãi đến bạc đầu.

— Thiếu nữ ấy là ai ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Thiếu nữ bịt mặt khe khẽ rúng động thân mình.

Bất Lão Tiên Nương ngạc nhiên :

— Một cái tên rất xa lạ, ngày tái hiện giang hồ đến nay, thú thật lão nương chưa nghe tới một lần nào.

— Quả đúng như thế, nàng đã vùi thây dưới lòng bể cả cách đây hơn ba mươi năm rồi, Tiên Nương không thể nào hiểu nàng được.

http://tieulun.hopto.org

Chàng cất giọng thê thảm :

— Chính vì nàng mà văn sinh ôm mối khổ sầu mãi đến nay, và đã khẩn nguyện sau khi hoàn thành bao nhiêu sứ mạng còn chồng chất trên vai, văn sinh sẽ đến bờ bể Nam Hải tự quyết lấy mình cho trọn niềm chung thủy.

Thiếu nữ bịt mặt sững sốt, thân hình càng rung chuyển không ngừng.

Vì sao vậy ?

Nào một ai hiểu rõ thấu.

Tâm tư thầm kín của nàng bao trùm sau vuông lụa điều bịt mặt như muốn đời nhốt kín trong bóng tối.

Lúc ấy, Bất Lão Tiên Nương chợt buông tiếng thở dài :

— Cao quí thay một tấm lòng chung thủy !

Tiên Nương quay qua Nam Tà, trầm giọng :

— Nam Tà lão huynh, lão muội có một điều cần nói.

Nam Tà nghiêm chỉnh :

— Điều gì, Tiên Nương cứ bảo :

— Tiểu tử có lời thề ngày trước cùng người yêu muốn giữ hình ảnh ấy đến trọn đời, thì chúng ta cũng không nên bẹp lượng ép uổng làm gì.

Hơn nữa, riêng nữ môn điệc đây, sự thật cũng vì tấm chân tình mà giúp ta thay thế một vị nữ đồệ trước kia đã hứa cùng lão huynh và Bắc Độc Lão Ma, chứ thật ra, nàng cũng có lời nguyện độc thân từ lúc mới đến Vân Lâu Cốc này rồi.

Bây giờ, tiểu tử đã từ chối một cuộc hôn ước, thì có lẽ đây cũng là sổ bệ an bài, chúng ta hãy để yên như vậy, đừng bước xa thêm nữa biết đâu hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Những lời nói của Bất Lão Tiên Nương vừa thốt, khiến cho Nam Tà phải ngẫm nghĩ giây lâu.

Trong lúc Chí Tôn hết sức kinh dị, lẩm bẩm :

— Lạ thật, tại sao Quận Chúa Bạch Sa Cung chung một tâm trạng như ta ? Đời nàng ra sao mà lại có lời thề sống độc thân ?

Hay là . . .

Nhưng ý niệm của Chí Tôn liền chấm dứt tại đó.

Nam Tà đã cất giọng như chuông đồng bảo Bất Lão Tiên Nương :

— Lời Tiên Nương rất chí lý. Vậy chúng ta cũng nên tạm thời gác lại chuyện nầy, ngày sau sẽ hay.

Bất Lão Tiên Nương lộ niềm hoan hỉ :

— Giờ chúng ta hãy trở về tư thất, chờ ngày mai Bắc Độc lão huynh thực hiện theo lời giao ước trước, rồi tiểu muội có chuyện quan hệ cần bàn với lão huynh sau đó.

Nói xong, Bất Lão Tiên Nương đã vẫy chưởng qua phía thiếu nữ bịt mặt.

Hai chiếc bóng liền đó phóng đi trước.

Nam Tà và Chí Tôn theo kịp phía sau lưng.

Dọc đường, Chí Tôn cứ nhắm chiếc eo lưng của thiếu nữ bịt mặt mà tưởng đến những câu nói của Bất Lão Tiên Nương vừa rồi.

Thiếu nữ bịt mặt quả là ai ?

Tại sao, từ dáng hình, đến cử động đều giống Hồng Y Nữ Xảo Nhi chẳng sai chút nào cả ?

Tại sao nàng lại thề sống cô độc đến trọn đời ?

Ai đã phụ phàng nàng ? bạc đãi nàng, hay lừa đảo làm hại cuộc đời nàng đến nỗi phải có lời thề độc địa như vậy ?

Hay chính nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi ?

Nàng đã vì chàng mà phải khổ ?

Nhưng nếu nàng là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, thì tại sao chẳng chịu nhìn chàng từ lúc đầu, luôn cả bây giờ đây ?

Ba năm qua, chàng vẫn một lòng chung thủy cùng nàng, có lãng quên nàng, thương yêu một thiếu nữ nào khác đâu, mà nàng hờn giận chàng ?

Nhất định Thiếu nữ bịt mặt không phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi được.

Nhưng nàng là ai đây ?

Vì sao trên mặt giang hồ cứ mãi trùm kín vuông lụa điều ?

Vì sao nàng thề sống độc thân đến trọn đời ?

Quả thật là rắc rối !

Chí Tôn nghĩ đến đây thì bốn người đã về tới biệt thất. Chàng theo Nam Tà về phòng, trong tâm trí cứ tưởng nhớ đến Thiếu nữ bịt mặt.

Về đến phòng, thấy những thức ăn đã dọn ra, cả Nam Tà lẫn Chí Tôn lại ăn uống một chặp.

Sau đó, Nam Tà trở về phòng bên cạnh tinh dưỡng tinh thần.

Chí Tôn khép cánh cửa phòng lại, leo lên giường nằm một lát thiếp đi, vì quá mỏi mệt qua một trận giao đấu sanh tử cùng Cái

http://tieulun.hopto.org

Thề Hồng.

Mãi đến khi ngoài trời đã tối, Chí Tôn mới sực tỉnh dậy.

Chàng chưa kịp gì cả thì đã nghe có tiếng động phía ngoài.

Biết ngay có biến động vừa xảy ra, Chí Tôn lẹ làng mở cánh cửa phòng ra thì thấy ánh sáng hừng cả một góc rừng.

Chàng định phóng mình đi, thì đã thấy Nam Tà hiện tới, nói thật mau :

— Tiểu tử, hãy mau theo ta đến đấy xem chuyện gì xảy ra.

Hai chiếc bóng liền đó bắn đi như luồng điện chớp.

Chạy được mươi vài trượng, chợt thấy một chiếc bóng từ mặt hắt phóng tới, Nam Tà giở chưởng quát tợ sấm :

— Ai đây ! đứng lại !

Chiếc bóng liền đó ngưng đi để lộ ra gương mặt một lão bà.

Chừng trông lại thì chính là Bất Lão Tiên Nương.

Nam Tà hỏi to :

— Tiên Nương chuyện gì vừa xảy ra đây ?

Bất Lão Tiên Nương thở hổn hển :

— Lão huynh, Quận Chúa Bạch Sa Cung vừa bị bắt cóc mang đi rồi !

Nam Tà hốt hoảng :

— Ô, sao có chuyện lạ lùng thế !

Chí Tôn, tái hẳn gương mặt đẹp tuyệt thế, thân hình chàng rúng động không ngừng một ý nghĩ chớp lòe qua óc chàng...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

THIẾU NỮ BỊT MẶT MẤT TÍCH

Lặng đi một chặp vì khích động quá mãnh liệt, Nam Tà hỏi :

— Tiên Nương, ai đã bắt Quận Chúa ?

Giọng nói Bất Lão Tiên Nương run run :

— Kẻ bí mật, chưa rõ là ai !

— Trong phòng ngủ của Quận Chúa có lưu lại vết tích gì khả nghi không ?

Bất Lão Tiên Nương bồi rồi :

— Lão muội chưa được rõ điều nầy lão huynh ạ ! Hay chúng ta cùng đến đó xem sao.

Nam Tà gật đầu :

— Phải đấy, chúng ta đến phòng Quận Chúa khám xét kỹ càng, xem có vật gì lạ chăng, rồi sau đây sẽ hay.

Ba chiếc bóng bắn đi như vệt khói về phía mặt thất Vân Lâu Cốc.

Chớp nhoáng đã đến nơi, ba người cùng phóng vào phòng.

Sáu luồng xạ nhỡn quét ngang một lượt.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn trông thấy tất cả đồ đạc hãy còn nguyên vẹn, chẳng hề xô lệch một chút nào cả.

Chỉ thấy trên giường chăn gối ngổn ngang, vết vải, chứng tỏ nạn nhân vẫy vùng kịch liệt trước khi bị bắt mang đi.

Một ý niệm thoáng nhanh qua óc, Chí Tôn lẩm bẩm :

— Ồ! phải chăng nơi đây vừa rồi xảy ra một trò cưỡng hiếp dâm ô ?

Chính cả Nam Tà lẫn Bất Lão Tiên Nương cũng cau mày dưới cảnh tượng đó. Dường như hai người cũng cùng ý nghĩ như Chí Tôn.

Lúc ấy, Chí Tôn nhìn về phía cửa sổ, chàng bỗng kêu lên :

— Đây rồi! kẻ bí mật đã do ngã cửa nầy lẻn vào phòng bắt cóc Quận Chúa mang đi nhị vị lão tiền bối ạ!

Bất Lão Tiên Nương và Nam Tà cùng ngước nhìn.

Hai người đồng « ồ » lên một lượt.

Chập lâu, Bất Lão Tiên Nương thốt giọng bi đát :

— Thủ phạm bắt cóc nữ môn điệc chạy trốn ngã nầy, bây giờ có lẽ hắn đã đi xa rồi.

Chí Tôn chen vào :

— Theo ý vãn sinh, có thể kẻ bí mật thừa lúc Quận chúa nằm dưỡng thần, chúng do ngã cửa nầy phóng vào chế ngự nàng, rồi bắt đi ngay, nên sức chống cự tuy vậy không thấy dũng mãnh lắm.

Bất Lão Tiên Nương càng thẽ thăm :

— Lời tiểu tử rất đúng, nhất định kẻ bí mật kềm hãm huyệt đạo nữ môn điệc trước rồi mới hành động sau, nếu không, chắc chắn đã diễn ra một trận đấu ác liệt tại trảng, và như vậy chúng ta đã kịp thời đến đây cứu nguy chớ không thể lặng lẽ như thế được.

Giọng nói của Nam Tà trầm nặng xuống :

— Ý nghĩ Tiên Nương rất đúng, chính lão phu cũng nhận xét như vậy, nhưng có một điều cần biết vụ mất tích nầy xảy ra từ lúc nào, Tiên Nương có rõ không ?

— Có lẽ tai họa xảy ra giữa lúc đám lửa bắt đầu cháy dưới chân ngọn núi nầy, kẻ bí mật đã thừa lúc lộn xộn cướp nữ môn điệc mang đi.

Cặp kỳ quang Chí Tôn chớp ngời lên. Chàng lại lắng tai nghe lời đối đáp giữa Nam Tà và Bất Lão Tiên Nương.

Trong lúc, Nam Tà lại hỏi :

— Tiên Nương chỉ phỏng đoán thế thôi, chứ không hay biết gì lúc tai họa xảy ra à ?

— Đúng như vậy !

Nam Tà hết sức kinh dị :

— Lạ thật ! Hai căn phòng giữa Quận chúa và Tiên Nương sát bên nhau, mà sự mất tích chẳng hề hay biết, theo ta kẻ hành động phải có một thân thủ cao cường mới làm nổi chuyện nầy.

— Chính lão muội cũng nghĩ thế.

Ngẫm nghĩ một giây, Nam Tà bỗng hỏi :

— Tiên Nương hãy nói thật, từ sau trận giao đấu trở về, Bắc Độc lão huynh có hội kiến với Tiên Nương lần nào nữa chăng?..

— Lão muội đã gặp Bắc Độc lão huynh một lần lúc trời sụp tối.

Cặp mắt thần của Nam Tà chớp sáng :

— Tiên nương gặp lão ta có chuyện gì hệ trọng chăng ?

— Một điều rất hệ trọng là, Bắc Độc lão huynh nằng nặc đòi về Ngũ Ma Thành nội trong đêm nay, lão muội hết lời khuyên giải, vì dù sao thầy trò lão ta cũng còn oán thù lão huynh, nên muốn lưu lại giải hòa đôi bên.

— Rồi kết quả sự khuyên giải ấy như thế nào ?

— Lão muội đã hết lời, nhưng mãi vẫn vô hiệu, Bắc Độc Lão huynh nhất định ra về trong đêm.

Nam Tà dựng cặp lông mày bạc như mấy :

— Còn vị cao đồ Bắc Độc Lão huynh tình trạng vết thương như thế nào Tiên nương có rõ không ?

— Cái Thế Hồng nhờ mấy viên linh đơn của Bắc Độc Lão huynh nên đã lành bệnh sau trận đấu cùng tiểu tử chẳng bao lâu.

— Hắn cùng đi với Bắc Độc Lão huynh à ?

Bất Lão Tiên Nương lắc đầu :

— Không phải thế, mà Cái Thế Hồng đã ra đi trước Bắc Độc Lão huynh từ lúc trời vừa đổ tối.

Nam Tà bỗng sững sốt lên.

Chí Tôn cau đôi lông mày lưỡi kiếm mấy lượt, chàng thầm nhủ :

— Quả đúng là hắn đã bắt cóc Quận chúa Bạch Sa Cung chứ chẳng ai nữa cả.

Chàng lại nghe Nam Tà hỏi Bất Lão Tiên Nương :

— Tiên Nương nghĩ sao về đám lửa cháy dưới chân đồi ?

— Có thể đó là một sự đánh lừa chúng ta, để bắt nữ môn

http://tieulun.hopto.org

điệc mang đi cho được dễ dàng đây thôi, chứ thực ra nơi cháy chỉ là một căn nhà bỏ trống chẳng có gì quan trọng cả.

Thần sắc Nam Tà chợt trở nên trầm nghị lạ lùng. Lão ta xạ thẳng cặp dị quang vào mặt Bất Lão Tiên Nương :

— Sự tình như vậy, theo lão phu cũng quá rõ ràng rồi, Tiên Nương có thể hoài nghi, hoặc quá quyết ai là thủ phạm trong vụ ám hại này chăng ?

Bất Lão Tiên Nương đáp chẳng cần suy nghĩ :

— *Theo lão muội thì vụ này có thể không phải do Bắc Độc Lão huynh gây ra, mặc dù việc ra đi của lão có điều đáng ngờ.*

— Như vậy thủ phạm chính là ai ?

— Rất có thể tên tiều cuồng ma Cái Thế Hồng chứ chẳng còn gì nữa cả, bởi vì lúc thoạt đến Vạn Lâu Cốc này, lão muội trông diện mạo, hiểu ngay hắn là một kẻ hiểm độc bất lương rồi.

Cho tới bây giờ, Chí Tôn mới trầm giọng báo :

— Thưa lão tiền bối, văn sinh có một điều cần nói ra đây.

Bất Lão Tiên Nương nhìn Chí Tôn :

— Điều gì tiểu tử cứ bảo ?

— Theo chỗ văn sinh được biết, thì Cái Thế Hồng này ba năm về trước chính là Thiều Giáo Chủ Âm Ma, không hiểu tại sao giờ đây lại là môn đệ của Bắc Độc Lão Ma, điều này lão tiền bối có rõ chăng ?

Nam Tà sửng sốt trố mắt nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp. Lão ta không ngờ Chí Tôn lại phát giác được điều bí ẩn đó.

Trong lúc, Bất Lão Tiên Nương cũng kinh dị đến tột độ. Im đi một giây rồi trầm nghị hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, ngươi bảo sao ? Cái Thế Hồng chính là Thiều Giáo Chủ Âm Ma ?

— Quả đúng chẳng sai chút nào cả.

— Việc này sự thật ta chỉ nghe một lão thôi, nhưng hiện nay đạo phái này tuyệt tích giang hồ từ ba năm qua.

Đến lượt Chí Tôn *kinh ngạc* :

— Âm Ma Giáo tuyệt tích từ ba năm qua.

— Đúng như vậy !

— Lạ thật, tại sao có thể như thế được ! Lão tiền bối có rõ điều này chăng ?

— Ta chưa rõ, chỉ nghe bọn giang hồ báo lại thế thôi.

Chí Tôn lẩm bẩm một mình :

— Ô ! Tại sao Âm Ma Giáo Chủ tuyệt tích giang hồ ? Tại sao Cái Thế Hồng lại đến thụ giáo cùng Bắc Độc Lão Ma ?

Bọn này đã có âm mưu gì ?

Ngay lúc Nam Tà trầm giọng hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, người cầm đầu Âm Ma Giáo là ai ?

— Văn sinh chưa từng trông thấy bộ mặt thật của Âm Ma Giáo Chủ, vì lão ma đầu này luôn trùm kín mặt bởi một vuông lụa đen, chỉ biết danh hiệu như thế.

Nam Tà lẩm bẩm :

— Âm Ma Giáo Chủ !

Lão bỗng quay sang Bất Lão Tiên Nương :

— Tiên Nương ạ ! môn đồ Bắc Độc Lão Ma có đúng là bọn Cái chăng ?

Bất Lão Tiên Nương khẽ gật đầu :

— Quả đúng chẳng sai.

Nam Tà lộ vẻ trầm tư nghĩ ngợi giây lâu, chợt cười quái gở :

— Ha ha... Lão phu đã khám phá ra được danh hiệu thật sự của tên ác ma này rồi.

Chí Tôn phấn chấn rất *tâm thần* :

— Thưa lão tiền bối, danh tánh thật sự Âm Ma Giáo Chủ là gì, lão tiền bối có thể cho biết chăng ?

— Rất có thể, lão ma đầu này tên thật là Cái Tử Bình, từng cầm đầu bọn Hắc đạo danh thủ giang hồ cách năm mươi năm về trước, nhưng bị bọn lão phu phá tan huyệt động, tưởng lão đã vùi thây dưới vực sâu rồi, chẳng ngờ lại còn cái diện giang hồ.

Chí Tôn sáng rực cặp kỳ quang :

— Lão tiền bối, còn Xích Phát Âm Ma danh tánh là gì, lão tiền bối có rõ chăng ?

Nam Tà ngơ ngác :

— Xích Phát Âm Ma à ! Quả tình lão phu chưa từng nghe tới tên này, nhưng hắn có liên hệ gì chăng ?

— Lão ma này chính là đại cừu nhân số một của Vong Sư.

— Lão ma đầu hiện ở đâu ?

— Thưa lão tiền bối, lão ma đầu đã tuyệt tích từ hơn ba năm nay sau khi hạ sát xong sư phụ của văn sinh, đã tìm kiếm khắp giang hồ mà chưa ra tung tích.

— Ồ, lạ thật !

http://tieulun.hopto.org

Bất Lão Tiên Nương chen vào :

— Nam Tà lão huynh, Cái Tử Bình võ công thần quỉ khôn lường, tại sao lại bảo con mình đến Uổng ma thành thụ giáo Bắc Độc lão huynh ?

— Đó là một điều hết sức quan trọng mà lão phu đang nghĩ, có thể đây là một quỉ kế của Cái Tử Bình, lão sai Cái Thế Hồng đến thụ giáo Bắc Độc Lão Ma truyền hết tinh vi võ thuật để mưu đồ đại sự gì đây.

Lúc này, trong trận giao đấu, tên tiểu cuồng ma thi triển ngọn Huyền âm chưởng có pha lẫn một thứ võ công tà quái, khiến lão phu đã hết sức hoài nghi về hắn.

Chợt nhớ tới Lạc Bá Đào, Nam Tà nghiến răng căm hờn :

— Tiên nương ạ ! chính lão phu cũng lầm tên Lạc Bá Đào thu nhận tên súc sanh ấy làm môn đệ, để sau cùng phản bội ta, việc này nhất định phải có liên quan đến việc nọ chứ không thể nào không đâu.

Câu nói của Nam Tà, khiến Chí Tôn nảy sinh một ý niệm mới. Chàng nghĩ thầm :

— Có phải chăng đây là một tập đoàn khủng bố, rải rác đông bọn xâm nhập vào các môn phái khác thu hút tinh hoa võ thuật của giang hồ để lên ngôi bá chủ ?

Đột nhiên, chàng nghe Bất Lão Tiên Nương bảo Nam Tà :

— Lão huynh ạ ! việc nữ môn điệc mất tích, cứ theo sự tình đã trải, thì thủ phạm chính là tên đồ đệ của Bắc Độc Lão Ma chứ chẳng còn ai nữa cả.

Nam Tà biểu đồng tình :

— Phải đấy ! chính lão phu cũng đã nghĩ như thế, vì nếu không phải thầy trò Bắc Độc Lão Ma, thì nhân vật thần bí nào lọt được vào gian phòng này.

Mãi tới bây giờ Chí Tôn chợt tới chuyện đêm rồi chàng liền nói :

— Thưa nhị vị lão tiền bối, đêm qua có một việc xảy ra, có thể cắt liên hệ về vụ mất tích của Quận Chúa Bạch Sa Cung chứ chẳng không.

Nam Tà chăm chú :

— Việc ấy như thế nào, tiểu tử ?

— Thưa lão tiền bối, khuya qua vào độ canh ba, văn sinh đang ngủ mơ màng chợt nghe có tiếng thoảng nhẹ phía ngoài, văn sinh

đoán đó là một nhân vật cao thủ nào đó đang hành đạo ngang qua, liền nhổm dậy phóng ra cửa sổ đuổi theo đến tòa mật thất nầy, thì hai bóng nhỏ thó kẻ trước người sau chạy xuống đến lưng chừng núi, rồi dừng lại giao đấu với nhau. Bấy giờ, văn sinh trông lại thì chẳng ai khác hơn là Quận Chúa Bạch Sa Cung và Thạch Tiểu Vân

Nam Tà trợn cặp mắt thần :

— Ồ, lại cũng con bé ấy ? Nhưng rồi kết quả ra sao ?

— Quận Chúa Bạch Sa Cung suýt thọ hại dưới ngọn chưởng của Thạch Tiểu Vân, nhưng văn sinh đã kịp động thủ, giải nguy, khiến cô ả ra đi mang theo một nỗi căm hờn.

Nam Tà kêu lên :

— Ồ, có thể tiện nữ nầy cũng là một trong các thủ phạm bắt cóc nữ môn điệc chứ chẳng không ?

Chí Tôn nói :

— Thưa lão tiền bối, chẳng lẽ danh phận của Bắc Độc Lão Ma, một nhân vật truyền thuyết trong võ lâm Thất kỳ, mà lại hành thủ ám muội như thế sao ? Chuyện nầy văn sinh nghĩ rằng chỉ có Cái Thế Hồng và Thạch Tiểu Vân là thủ phạm, chứ lão ta chưa chắc đã dự vào.

Nam Tà khe khẽ gật đầu :

— Lời của Tiên Nương và tiểu tử rất đúng, nhưng Bắc Độc Lão Ma đã thu nhận một môn đồ quái ác như vậy, thì sẽ phải hoàn toàn nhận lấy cái hậu quả của nó, không còn than van vào đâu cả.

Lão tà ngừng lại hỏi Bất Lão Tiên Nương :

— Tiên nương ạ ! Sự tình đã quá cấp bách, bây giờ Tiên Nương định lẽ nào đây ?

Trầm đi một giây, Bất Lão Tiên Nương đáp :

— Muốn cho mọi việc rõ ràng, lão muội nguyện một phen đến Uổng Ma Thành gặp Bắc Độc Lão Ma buộc phải nghiêm trị tên ác đạo Cái Thế Hồng, bêu đầu hắn làm gương thiên hạ, đồng thời, giao trả lại nữ môn điệc, thì các việc đều yên, bằng ngược lại, lão muội quyết đạp bằng ma cung đó.

Lời nói chứa đầy oán khí của Bắc Lão Tiên Nương, khiến cho Nam Tà đâm ra lo ngại một trận huyết đấu giữa Bắc Độc Lão Ma cùng Tiên Nương có thể diễn ra, nên nghiêm giọng bảo :

— Nếu Tiên Nương quyết định như thế, thì lão phu cũng tỉnh

http://tieulun.hopto.org

nguyện cùng đi một phen đến Uổng Ma Thành gặp Bắc Độc Lão Ma, sau đấy tùy theo hoàn cảnh diễn ra mà đối phó, chẳng hiểu Tiên Nương nghĩ thế nào ?

Bất Lão Tiên Nương khích động :

— Lão muội thành thật cảm tạ lòng tốt của lão huynh, hẹn có phen thù tạc.

Nam Tà gấp rút bảo :

— Chuyện cấp bách như lửa cháy, tất cả tâm tình xin Tiên Nương gát lại, bây giờ chúng ta hãy lo thu xếp lên đường ngay, kẻo trễ cả mọi việc.

Bất Lão Tiên Nương tán đồng .

— Lão huynh bảo rất đúng, chúng ta hãy đến vào Uổng Ma Thành ngay từ lúc bây giờ mới kịp cứu nữ môn điệc.

Chí Tôn liền hỏi Nam Tà :

— Thưa lão tiền bối, vãn sinh có cùng theo nhị vị lão tiền bối chăng ?

Nam Tà khoát tay :

— Khỏi cần, lão phu đi với Tiên Nương được rồi, tiểu tử hãy nghe ta bảo đây. Phần ngươi, thứ nhất phải tìm cho được Lạc Bá Đào, lấy chiếc thủ cấp của hắn và bộ Thần Long Bửu Đạo mang về cho ta, kế đó dò la xem kẻ cầm đầu trong tập đoàn khủng bố nầy là ai, ta sẽ tìm gặp ngươi sau.

Tuy vậy, trên cuộc hành trình nầy, nếu ngươi nghe được tung tích của Quận Chúa nơi đâu, thì cứ tự tiện hành động.

Ngươi đã nhớ rõ rồi chứ !

Chí Tôn cung kính :

— Vãn sinh đã nhớ rõ rồi !

Bất Lão Tiên Nương giục hai người :

— Chúng ta hãy vào đây, lão muội cắt đặt mọi việc cho Tổng gia, rồi sẽ lên đường.

Ba người lặng lẽ phóng vào phía trong.

Bất Lão Tiên Nương gặp viên Tổng gia đang từ kia tiến tới, liền vẫy tay ra hiệu.

Lão ta liền lẹ làng bước tới, cung thân thi lễ.

Bất Lão Tiên Nương bảo thật mau ;

— Mọi việc tại Vân Lâu cốc nầy, lão mượn cây nhờ một tay ngươi, hãy lo chu toàn mọi việc, vài hôm ta sẽ trở về.

Lão Tổng gia cúi đầu vâng dạ.

Bây giờ, Bất Lão Tiên Nương mới cùng Nam Tà và Chí Tôn xuống ngọn đồi ra khỏi Vân Lâu-Cốc.

Khi vừa tới cửa động thất, chợt Chí Tôn bắt gặp một cây qui kỳ, chàng liền kêu lên :

— Ồ, sao lạ thế nầy ?

Cùng trong tiếng thét đó, Chí Tôn đã bắn mình tới chộp lấy cây qui kỳ lên xem.

Bất Lão Tiên Nương cùng Nam Tà đồng xê mình tới.

Ba người nhận ra đó là một cây cờ sắc đen, chính giữa có thêu chiếc lâu trắng hều tréo nhau, phía dưới có mấy giọt đỏ tự máu.

Phía trên đầu lâu có đề ba chữ « U Linh Kỳ »

Nam Tà và Bất Lão Tiên Nương đồng ngơ ngác.

Chí Tôn cũng sững sặng cầm cây qui kỳ.

U Linh Kỳ !

Quả thật cái tên xa lạ đối với vũ lâm từ trước đến giờ.

Nhưng tại sao cây qui kỳ lại xuất hiện nơi đây giữa lúc tình hình trầm trọng pha màu khủng bố, máu tanh ?

Sự xuất hiện của cây qui kỳ, dĩ nhiên phải có chủ nhân của nó lẩn quẩn đâu đây, chứ không thể nào tự nhiên mà có được.

Nhưng chủ nhân cây U Linh Kỳ là ai ?

Chí Tôn, Bất Lão Tiên Nương và Nam Tà đưa mắt nhìn nhau Chẳng một ai hiểu ra làm sao cả.

Có điều, ba người đều biết sự xuất hiện của cây kỳ ngay lúc nầy phải có điều gì hệ trọng.

Một lúc thật lâu, Bất Lão Tiên Nương mới day sang Nam Tà :

— Lão huynh, có biết lai lịch cây qui kỳ nầy chăng ?

Nam Tà thất vọng :

— Lão phu chưa từng nghe tới cây qui kỳ nầy một lần nào cả, có thể đây là một môn phái mới vừa xuất hiện giang hồ.

Bất lão Tiên Nương gật đầu :

— Có thể như thế lắm, nhưng theo lão muội, cây U Linh Kỳ xuất hiện trong lúc nầy, nhất định có liên hệ đến sự mất tích của nữ môn điệc và giữa thầy trò Bắc Độc Lão Ma chứ chẳng không ?

— Việc nầy còn lờ mờ, hơn nữa, thân phận cây U Linh Kỳ chưa rõ của môn phái nào, chúng ta chưa thể nào quả quyết được Tiên

http://tieulun.hopto.org

Nượng ạ !

— Vậy bây giờ theo ý lão huynh, bọn ta phải hành động như thế nào ?

Nam Tà rọi thẳng cặp mắt thần vào mặt Chí Tôn, nghiêm trọng :

— Ngoài các điều đã bảo lúc nãy, trên đường sứ mạng tiểu tử hãy ghi nhớ truy tìm tung tích chủ nhân cây U Linh Kỳ này.

Chí Tôn cung kính cúi đầu :

— Xin tuân lệnh lão tiền bối !

Nam Tà tỏ vẻ hài lòng, lại bảo Bất lão Tiên Nượng :

— Còn chúng ta cứ thẳng tới Uổng ma thành, gặp Bắc Độc lão Ma, xem sự tình diễn biến ra sao, rồi sẽ quyết định.

Giờ ta hãy lên đường cho sớm.

Ba người vừa sắp chia tay, thì Nam Tà đã gọi giật Chí Tôn :

— Tiểu tử hãy dừng lại !

Chí Tôn đang chực phóng mình về phía hướng Bắc, chợt nghe Nam Tà gọi, chàng ngưng lẫn thân hình, khẽ giọng :

— Lão tiền bối còn điều gì chỉ giáo nữa chăng ?

Nam Tà hiện vẻ lo âu trên gương mặt :

— Còn chất kỳ độc Đoạn trường đơn trong mình, tiểu tử tính lẽ nào ?

Câu hỏi này khiến cho Bất Lão Tiên Nượng cũng băn khoăn vô cùng.

Chí Tôn nghĩ ngợi một chập, rồi tươi cười đáp :

— Thưa lão tiền bối, con người sinh ra sống chết có số mạng, lão tiền bối khỏi phải bận lòng, từ khi vận sinh trúng độc đến nay kể đã ba ngày, theo sự hiểu biết thì còn kéo thêm sự sống hai ngày nữa, thời gian ấy, một mặt vãn sinh lo tròn sứ mạng của lão tiền bối giao phó, mặt khác, tìm cho ra tông tích Cổ Độc Thánh Quân, chiếm lại thần đơn của Thần Y Tư Mã Hoàng chữa trị vết nội thương, nhưng nếu trời không chiều lòng người, tất cả đều trái ngược, thì chẳng qua đó là định mệnh.

Nam Tà nghe mấy lời Chí Tôn vô cùng cảm khái :

— Tiểu tử này hùng khí quả có một không hai trên trần giang hồ, lão phu mong sao trên đường sứ mạng ngươi gặp nhiều độ kỳ duyên để còn tái ngộ.

Bây giờ, mọi việc đã cấp bách, chúng ta hãy chia tay tức thì, còn hậu quả, đành giao phó cho số hệ.

Bất Lão Tiên Nượng than thở :

— Cao quí thay ! một thiếu niên cang trường, nhiệt huyết, xem bổn phận hơn cả cái mạng sống của mình.

Than dứt, Tiên Nượng cùng Nam Tà nhắc mình bay về hướng Uổng ma thành như hai vệt khói đen mờ giữa trời khuya.

Chí Tôn, nhìn theo bóng hai lão kỳ nhân cho tới khi chìm hẳn trong màn đêm, rồi bản mình sang ngã khác.

Tâm tình chàng nặng trĩu như bấy nhiêu sứ mạng đang quẩn hai vai.

Trong khi Sư Cừu mãi đến nay trả chưa xong, tung tích Ngọc Diện Diêm Bà hãy còn lờ mờ, Hải Âu Quái Khách hãy còn nhốt trong Địa Linh Cung chẳng hiểu sống chết lẽ nào, còn Lạc Bá Đào ẩn trú nơi đâu vẫn không tìm ra tăm dạng, thì kế đến sự xuất hiện đột ngột của Thiếu Giáo chủ Âm Ma Cái Thế Hồng, gieo hoang mang cho chàng không ít, bây giờ, đột nhiên thiếu nữ bịt mặt mất tích trong đêm khuya.

Bao nhiêu sự tình xảy ra dồn dập, khiến cho Chí Tôn bấn loạn cả tâm hồn.

Đầu óc chàng quay cuồng, đảo lộn với bấy nhiêu gánh nặng kể trên.

Chẳng những thế, trong người chàng còn mang thêm sứ mạng của Nam Tà giao phó tìm cho được Lạc Bá Đào hạ sát hắn, chiếm lại bộ Thần Long Bửu Đạo trước võ công tuyệt thế, mặt nữa phải truy tìm cho ra tung tích chủ nhân U Linh Kỳ, thật là muôn ngàn nguy hiểm trở, gay go.

Nhứt là sự mất tích đột ngột của thiếu nữ bịt mặt, làm cho Chí Tôn nghe chừng đau nhói một bên tim, tâm tư chàng mãi nghĩ về nàng.

Linh giác như cho biết giữa chàng và nàng có một mối liên hệ rất sâu xa, thầm thía, lòng chàng đột nhiên như có một đám lửa cháy âm ỉ.

Lắm lúc, muốn quay lọa Uổng ma thành, tìm thiếu nữ bịt mặt, nhưng vì nhớ việc ấy đã có Nam Tà và Bất lão tiền Nượng, hai nhân vật kỳ giang hồ võ công tối thượng, chàng cảm thấy yên dạ phần nào.

Chí Tôn, đi mãi đến trời đã quá khuya, đường đi vắng lặng, muôn ngàn vì sao tỏa chiếu lờ mờ.

Cảm thấy mình có hơi mỏi mệt, Chí Tôn định tìm một nơi ngồi tịnh dưỡng tinh thần trong giây lát.

http://tieulun.hopto.org

Chàng phóng ngay khu rừng, tới một ngọn núi...

Đột nhiên, trong giờ phút ấy, Chí Tôn nghe có nhiều luồng gió ào ào từ bên cạnh sườn núi.

Biết ngay có một bọn giang hồ nào đó đang trổ khinh công, Chí Tôn ngưng thân hình lại bên cạnh quan lộ, đưa mắt nhìn xem.

Chàng trông thấy có nhiều bóng đen xuất hiện như một bầy ác điểu nhằm hướng phía chàng phóng tới.

Trong nháy mắt những chiếc bóng ấy bắn xuống quan lộ đứng cạnh Chí Tôn khoảng ngoài bốn trượng.

Chí Tôn xạ cặp nhìn thấy đó là toán người ăn vận theo lối đạo sĩ, tóc râu bạc phếu, có lẫn lộn một đạo cô, tất cả những gương mặt đều hung hiểm quái ác.

Tám người rọi thẳng những luồng mắt sáng tợ điện nhìn chàng chẳng hề di động chút nào.

Hiểu ngay sắp có chuyện chẳng lành xảy ra cho mình, Chí Tôn hết sức đề phòng bọn đạo sĩ có những bộ mặt hung hiểm đó, chúng có thể tấn công chàng bất cứ lúc nào.

Chàng nghĩ mãi không ra toán người đạo sĩ phát hiện từ đâu, xem chừng toàn là những bộ mặt xa lạ, mà từ ngày đặt chân trên chốn giang hồ chàng chưa hề gặp gỡ một lần nào cả.

Nhưng tại sao bọn nầy lại đón ngăn bước tiến của chàng giữa đêm khuya trên một con quan lộ vắng tuyệt bóng người ?

Sau khi nhìn Chí Tôn một chặp, đã thấy thần sắc của bọn đạo sĩ nầy biến đổi nhanh chóng, lẫn lộn sự phẫn nộ...

Dường như bọn chúng nhìn ra gương mặt Chí Tôn chính là kẻ tử thù.

Đột nhiên, lão đạo sĩ râu dài xem chừng như trưởng lão, lẹ làng xẻ lên đối diện cùng Chí Tôn ngoài ba trượng, rất vừa tầm chưởng lực.

Lão ta trỏ tay vào mặt chàng rống hỏi :

— Ngươi chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Chí Tôn lặng lẽ gật đầu :

— Đúng vậy ! các vị định tìm văn sinh đấy à !

Lão đạo nhân râu dài uất hận :

— Phải đấy ! bọn bần đạo tìm ngươi trên khắp chốn giang hồ kể cũng khá lâu rồi, đêm nay số trời rủng rỉnh gặp ngươi tại đây, quả chẳng uổng công bọn ta chút nào cả.

Biết đó là lời nói không lành, Chí Tôn quét mắt quanh tràng, đề phòng bọn đạo nhân đột kích bất ngờ, rồi cất giọng trầm nghị :

— Nhưng các vị là ai ? Mục đích tìm văn sinh có việc gì quan hệ hay chăng ? Xin đạo trưởng chỉ giáo cho ?

Lão đạo nhân bỗng rít căm thù :

— Ngươi muốn biết bọn ta là ai à ? Tiểu tử, hãy trông đây sẽ hiểu rõ tất cả sự tình.

Lão ta thò tay vào lòng lấy ra một cây cờ nhỏ sắc đen, chính giữa có thêu chiếc sọ trắng phếu và mấy vệt đỏ thẫm tợ hồ như giọt máu đào nhểu xuống.

Lão cười ha hả :

— Tiểu tử, ngươi đã nhận ra vật nầy là gì chưa ?

Chí Tôn sững sờ :

— U Linh Kỳ !

Lão đạo nhân cười quái dị :

— Ha ha... Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi vừa thấy U Linh Kỳ xuất hiện đã sợ hãi rồi a ?

Lão phu mách cho ngươi biết trước, bây giờ, dù ngươi có chắp cánh bay lên trời cũng không thể nào thoát khỏi được nữa rồi. Ta vâng mệnh lệnh chủ của chúng đạo tìm ngươi từ nửa tháng nay lúc vừa được tin ngươi tái diện giang hồ, chẳng ngờ định mệnh rủi đưng gặp ngươi ở nơi nầy, thì giờ đây coi như số hệ đã an bài.

Vậy có khôn hồn, hãy xuôi tay cho ta trầm mạch toàn phế võ công may ra còn được một cái sống thừa, bằng trái lại đừng trách ta sao vô tình đấy.

Nghe những lời của lão đạo nhân vừa thốt ra, trong óc Chí Tôn chợt lóe lên một ý niệm.

Chàng nhủ thầm :

— Ồ, có phải chăng tám tên ác độc nầy đã phóng hỏa Vân Lâu cốc, đồng thời, dính líu tới vụ bắt cóc Quận Chúa Bạch Sa Cung, nếu không, tại sao chúng xuất hiện loại qui kỳ nầy ?

Chàng xạ cặp kỳ quang tỏa hai luồng nhãn lực khiếp người nhìn tám lão đạo nhân chẳng hề chớp.

Cả bọn chúng vì cái nhìn nên hồn đó, đã thấy thân hình khe khẽ rúng động lên.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ, Chí Tôn mới trầm trọng hỏi lão đạo nhân đang đứng đối diện cùng chàng :

— Lão ác đạo, có phải lúc nãy chính bọn ngươi đã phóng hỏa Vân Lâu Cốc, đồng thời bắt cóc nữ môn điệc Bất Lão Tiên Nương, mang đi, rồi bây giờ quay lại đây chăng ?

Nghe câu hỏi của Chí Tôn, bảy tên đạo nhân kia ngơ ngác nhìn nhau, tỏ vẻ chưa hiểu gì cả.

Lão đạo nhân đối diện cùng Chí Tôn kinh dị :

— Ngươi bảo sao ? bọn ta phóng hỏa Vân Lâu cốc, rồi bắt cóc nữ môn điệc Bất Lão Tiên Nương à ?

Chí Tôn nghiến răng :

— Bằng cớ còn sờ sờ trước mặt, ngươi chối cãi làm sao được, phải khai thực cho mau đừng chờ ta nổi giận.

Vẻ mặt hung hiểm lão đạo nhân ngơ ngẩn lên, như chưa hiểu đâu là đâu cả.

Lão hết nhìn Chí Tôn lại đảo mắt sang đồng bọn, cặp lông mày rậm đã thấy co rúm lại.

Bảy lão kia cũng đưa những cặp mắt quỉ quái nhìn nhau như ngầm hỏi nơi sự hiểu biết của nhau.

Chập lâu, lão đạo nhân râu dài hỏi Chí Tôn :

— Bằng cớ như thế nào, ngươi quả quyết bọn ta phóng hỏa Vân Lâu Cốc ?

Chí Tôn trỏ cây quỉ kỳ trên tay lão đạo nhân râu dài :

— Một cây U Linh Kỳ giống hệt như ngươi đang cầm trên tay tại chân núi Vân Lâu, không phải là bọn ngươi cắm đây hay sao lại còn chối cãi tội ác đã làm ?

Lão đạo nhân râu dài trỏ cặp mắt ngập ngời ánh sáng tàn độc như hết sức ngạc nhiên về lời nói của Chí Tôn.

Chợt nhớ ra một điều gì bí hiểm, lão ta bỗng trố lên cười quái gở, chân động cả tràng :

— Ha ha .. Chú Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi quả là một tên điên dại, quàng xiêng, chẳng hiểu đâu là đâu cả, thú thực, từ hôm được lệnh chủ giao phó sứ mạng theo dõi tung tích của ngươi đến nay bọn ta chưa hề đến Vân Lâu Cốc lần nào cả.

Đó là một sự thật ta không hề chối cãi với ngươi làm gì, dù vậy, tin hay không tùy ở nơi ngươi.

Chí Tôn ngạc nhiên bảo thầm :

— Lời nói của lão ác ma nầy có vẻ thành thật, vậy ai đã cắm cây U Linh Kỳ dưới chân núi Vân Lâu ? Còn kẻ nào phát hỏa rồi bắt cóc Quận Chúa Bạch Sa Cung mang đi biệt dạng ?

Hay cũng là chính tên tiểu cuồng ma Cái Thế Hồng ? Nhưng tại sao hắn lại có U Linh Kỳ ? Hắn có liên hệ gì đến đạo phái nầy ? Còn chủ nhân cây cờ lệnh là ai ?

Hắn có thù nghịch gì đến ta chăng ?

Thình lình, Chí Tôn hỏi lão đạo nhân râu dài :

— Lão ác ma, ngươi giữ chức phận gì của U Linh ?

Lão đạo nhân râu dài ngạo nghễ :

— Sứ giả U Linh Kỳ !

Chí Tôn chớp rực cặp kỳ quang :

— Danh hiệu Lệnh chủ ngươi là gì ?

Lão đạo nhân râu dài lạnh lẽo :

— Ngày sau ngươi sẽ rõ, bây giờ lão phu không thể tiết lộ cho ngươi biết được.

Một ý nghĩ mới mẻ vụt chớp nhanh qua trí óc Chí Tôn, khiến lòng chàng rúng động lên.

Chàng nhủ thầm :

Nhất định kẻ bí mật cắm cây U Linh Kỳ dưới chân núi Vân Lâu, chẳng ai khác hơn là tên tiểu cuồng ma Cái Thế Hồng.

Hắn hành động sau khi bắt cóc Quận Chúa Bạch Sa Cung.

Nếu quả thật thế, thì Cái Thế Hồng phải có quan hệ mật thiết đến Lệnh chủ kỳ nầy.

Vậy Lệnh Chủ U Linh Kỳ nầy chính là lão ác đạo Âm Ma Giáo Chủ hay nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà ?

Không lẽ Âm Ma Giáo Chủ cắm đầu một lượt cả hai đạo phái ?

Nhất định không thể nào như thế được.

Có thể Lệnh Chủ U Linh Kỳ là Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Điều nầy có thể đúng sự thật, vì trước xưa Ngọc Diện Diêm Bà chưa từng lập ra môn phái, biết đâu giờ ả chẳng thực hành.

Nỗi nghi ngờ càng phút lại càng tăng thêm trong lòng Chí Tôn. Theo chàng, Ngọc Diện Diêm Bà có thể là Lệnh Chủ U Linh Kỳ hơn là Âm Ma Giáo Chủ.

Đột ngột, chàng hỏi lão nhân râu dài .

http://tieulun.hopto.org

— Lão ác đạo, có phải Lệnh chủ bọn ngươi chính là Âm Ma Giáo Chủ Cái Tử Bình chăng ?

Lão đạo nhân râu dài cười lạnh lẽo :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, ngươi chỉ là một kẽ ngu ngốc, điên cuồng, lão Cái Tử Bình là Giáo Chủ Âm Ma cách đây năm về trước, làm sao có thể Lệnh chủ của bọn ta được.

Chí Tôn bật nói thật nhanh :

— Thế thì, Lệnh chủ bọn ngươi chính là quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, điều nầy, hẳn không sai ?

Tám tên lão ma đầu rúng động, thần sắc có hơi biến đổi, chúng đưa mắt nhìn nhau.

Lão đạo nhân râu dài quát :

— Câm mồm lại, đừng nhảm nhí nữa, ngươi sẽ nhận lấy một cái chết chẳng toàn thi thể đấy.

Giọng nói của Chí Tôn bỗng nhiên khiếp hồn :

— Hiện giờ các ngươi có giấu nữa cũng vô ích.. Tổng đường U Linh Kỳ hiện ở nơi nào ? Các ngươi phải khai mau, đừng chờ ta động thủ mà chẳng lấy một tên nào sống sót trở về.

Các ngươi nghe rõ đấy chứ ?

Lão đạo nhân râu dài cười ha hã :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, số mạng ngươi đến đây đã hỏng rồi, còn đòi hiểu biết thêm sự tình vũ lâm làm gì nữa vô ích.

Hãy trông đây !

Lão ta dâng động qui kỳ.

Tức thì, bãy lão đạo nhân bắn mình đi tám góc làm thành hình bát quái, cách độ năm trượng, trông hùng liệt quái dị vô cùng.

Đứng xa nhìn vào, cảm tưởng như một đạo âm ma đang lúc điều binh lập trận.

Trải qua một giây.

Chợt thấy cây qui kỳ sắc đen trên tay lão đạo nhân râu dài phất động lần thứ hai.

Lập tức, bãy lão đạo nhân kia thò tay vào lòng, mỗi người lấy ra một cây qui kỳ y hệt như lão đạo nhân râu dài.

Bọn chúng chực chờ sẵn sàng.

Thế trận lạ lùng, quái gở đến nỗi Chí Tôn đã phải ngơ ngác cả người lên.

Chàng cứ nhìn mãi tám cây qui kỳ được màu khủng bố, máu tanh trên tay bọn đạo nhân U Linh Kỳ.

Chí Tôn không sao hiểu nổi bọn đạo nhân sắp thi triển ngón võ tà quái gì, mà mỗi người xuất hiện một cây U Linh Kỳ trấn đứng một góc, xây bình bát quái như thế.

Ngưng đi một chặp.

Thình lình, lão đạo nhân cười quái gở :

— Tiểu tử, hãy trông đây !

Theo câu nói, lão đạo nhân râu dài giơ cây qui kỳ lên cao, thẳng về phía trước mặt.

Bãy lão đạo nhân kia được lệnh đồng lượt giở lên.

Tám cây U Linh Kỳ phất động.

Tiếp đó, một loạt nổ âm u.

Lạ lùng thay, luồng khói đen phát đi từ trong cây qui kỳ, ngoài tám hướng áp tới bao trùm chụp xuống đầu Chí Tôn.

Mỗi luồng hắc đạo to lớn có tới cả trượng, họp lại bao trùm cả không gian trên cao.

Thế công mau lẹ, dị kỳ và bất ngờ đến tưởng chừng không còn một thân pháp võ thượng giang hồ nào có thể tránh khỏi vùng khí âm hồn chưa từng thấy trong lịch sử vũ lâm kim cổ.

Bất giác, Chí Tôn hãi hùng lên.

Chàng do dự chưa biết dùng ngón võ công nào ứng phó để phá tan vùng khói qui hồn đó.

Dĩ nhiên, Chí Tôn biết ngay đó là một vùng khói đoạt mạng chứ không phải điểm lành.

Trong thời gian ánh chớp, tám luồng áp khí đã đồng thời trùm chụp xuống đầu Chí Tôn.

Thầm khiếp trong lòng, Chí Tôn quay tròn song chưởng nhằm theo chiều hướng vùng khói âm hồn, đẩy ra hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, ý định quét thế công bọn đạo nhân tan biến trong vô hình.

Thế nhưng sau một loạt nổ khô khan.

Vùng khói âm hồn không tan mà hạ thấp xuống.

Đột nhiên, Chí Tôn cảm nghe thân thể như rã rời tê liệt.

Các đạo khí quản trong người chàng dường như vừa thọ những luồng hàn tà, rét băng, lạnh lẽo.

Trí óc của Chí Tôn theo đó bỗng quay cuồng điên đảo, tinh lực

http://tieulun.hopto.org

trong cặp kỳ quang như mờ đi.

Các huyệt quản chàng dường như muốn ngưng trệ, dứt quãng.

Chí Tôn hốt hoảng kêu thầm :

— Chết mất ! Ta lại bị trúng tà khí của bọn đạo nhân U Linh Kỳ nầy rồi !

Hai chân Chí Tôn lúc bầy giờ đứng hết muốn vững, cứ lắc lư như con thuyền trong sóng gió.

Tâm hồn chàng cãm thầy mê mệt, bàng hoàng như vừa hít xong một cuộn khói mê hồn.

Nhưng may làm sao, ngay phút giây trầm lặng ấy tám luồng khói đen cũng vừa tan đi.

Bọn đạo nhân cũng thu kối qui kỳ một lượt, đứng trên nguyên vị trí cũ chực chờ.

Lão đạo nhân râu dài cầm ngang cây qui kỳ, mồm bỗng cười khà lên :

— Ha ha... Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! Lời ta có sai đâu, số mạng ngươi tới đây quả nhiên đã hỏng rồi, U Linh Kỳ hôm nay nhất định phải đoạt hồn ngươi tại mộ tràng nầy.

Đến đây, Chí Tôn mới hiểu rõ sự lợi hại của cây U Linh Kỳ trên tay lão đạo nhân.

Thì ra, chẳng những ngọn cờ đen hình sọ người đẫm máu nầy, là hiệu kỳ của bọn chúng, mà cũng lại là một thứ vỏ công lạc phách trầm hồn nữa.

Luồng khói đen trong thân cờ phất ra có chất xạ mê hồn, xung vào các huyệt đạo kẽ địch.

Giá nội lực, Chí Tôn không tràn trề như bể cả, thì nhất định đường chiêu vừa rồi chàng đã phơi xác tại trận rồi.

Nhưng bây giờ có muốn thoát thân cũng đã muộn rồi, bọn đạo nhân đã trần tám phương vị, dù có cánh cũng khó nỗi vượt qua.

Hơn nữa, chúng hết sức khôn ngoan, đứng cách chàng ngoài năm trượng, khó bề thi thố chưởng phong.

Luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công tuy vô cùng thâm khốc, nhưng trong tình thế nầy cũng không sao huy động cùng một lúc diệt tám lão đạo nhân được.

Trong cái ánh chớp thời gian chàng dùng toàn lực quật ngã một vài tên, thì cũng bị trúng nhằm độc khí ngã ra mà chết rồi.

Quả thật là độc hiểm.

Một loại võ công quái dị chưa từng có trong lịch sử vũ lâm kim cổ.

Tâm thần Chí Tôn vừa hơi định tỉnh, thì đã nghe lão đạo nhân râu dài rống bảo :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! Bây giờ ngươi tự chịu bó tay cho bọn ta mang về đạo đường phục mạng cùng Lệnh chủ, hay chờ hủy diệt thành tro mạt.

Lão phu tưởng cũng cần cho ngươi biết rõ sự lợi hại của cây U Linh Kỳ nầy, sau khi bị trúng nhằm, sau một giờ, một khắc toàn thân sẽ hóa thành máu thịt thành chết.

Vậy ngươi hãy tự hiểu lấy sức mình đừng chờ bọn ta động thủ

Câu nói của lão đạo nhân khiến Chí Tôn rúng động tận đáy lòng, chàng liếu rõ đó một sự thật, cứ theo độc khí đó có thể thân người bị biến tan thành máu thịt chứ chẳng không.

Bây giờ, chàng phải làm thế nào để thoát hiểm ?

Tám cây U Linh Kỳ trên tay bọn đạo nhân đã chực sẵn, cho dù thần pháp chàng ngày nay qui thần vô lượng, nhưng cũng không thoát khỏi những màn lưới âm hồn.

Giờ phút đã quá cấp bách, chỉ nội trong ánh chớp thời gian nữa, là hồn chàng bước sang qui môn quan.

Đột nhiên, một sinh niệm chớp lòe qua trí óc Chí Tôn.

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ, chốc nữa ta đã quên mất hẳn, ngày trước ta đã từng dùng nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn chống đỡ mùi dị hương mê hồn cây qui kiếm Huyết Hồn Kiếm Qui, sao bây giờ không sử dụng nó thử xem.

Nghĩ xong, tinh thần Chí Tôn phấn chấn lên, chàng thu hồi sự bình tỉnh, trầm nặng hét to lên :

— Lão ác đạo đừng khua mồm mép, có bao nhiêu chân lực cứ thi thố. Bản lệnh gia xem thử, đừng dài dòng vô ích.

Lão đạo nhân râu dài trợn mắt :

— Thế thì mạng ngươi đã hỏng rồi :

Hữu chưởng cầm cây U linh kỳ của lão ma đầu phất nhẹ một cái.

Bãy cây qui kỳ kia đồng lượt điều động lên.

Một loạt nổ âm u...

http://tieulun.hopto.org

Tám cuồng khói đen âm hồn chụp xuống đầu Chí Tôn.

Chí Tôn hết sức bình tĩnh, mồm niệm công sanh « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đẩy toàn chân khí từ vực đan điều lên, phát ra hai luồng khí thể trắng đỏ vô cùng huyền nhiệm, vây bọc thân hình, chận lập cả hiểm huyệt.

Lần nầy, Chí Tôn quả quyết «Lưỡng Cực Chân Ngươn» sẽ đánh tan tám luồng ma khí ra ngoài, không còn có thể xâm nhập như lúc nãy nữa.

Nhưng chàng đã lầm to :

Tám cuộn khói âm hồn vừa áp tới Chí Tôn, là chàng đã cảm thấy thân thể như rã rời, tê liệt, đầu óc đảo lộn, quay cuồng.

Chí Tôn muốn ngã ngất đi.

Chàng cố vận dụng nội khí chân ngươn để giữ sự thăng bằng.

Nhưng hai mắt chàng đã thấy mờ đi, tình trạng như người đang bàng hoàng chộp ngũ không thể cưỡng nổi.

Chí Tôn khẽ thầm :

— Mạng ta đã hỏng rồi !

Vầng khói quỉ kỳ vụt tan biến.

Lão đạo nhân râu dài rống cười tự đắc :

— Ha ha... Tiểu cuồng ma. dù người có chống chè đến đâu cũng không thoát khỏi rồi. Tốt hơn hãy xuôi tay theo bọn ta về đạo đường lĩnh giáo.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Câm mồm lại, ta thà chết thì thôi chứ không đời nào chịu nhục như thế, ngươi đừng cuồng vọng vô ích,

Trong tiếng thét; chân khí chàng bị tản mác, suýt phải ngã ra.

Chàng cố lắm mới đứng vững được, tuy vậy; thân hình lắc lư như một người say rượu.

Bọn đạo nhân trông thấy vô cùng hoan hỉ, trỏ lên cười quái gỡ.

Chí Tôn thịnh nộ muốn nuốt sống bọn chúng mới vừa lòng.

Giữa phút giây trầm trọng đó, Chí Tôn chợt nhớ tới cái bầu linh dược của Nam Tà.

Chàng thò tay vào lòng lấy ra hai hoàn bỏ vào mồm cho thuốc tan đi rồi nuốt xuống vực đan điền.

Theo đó, một luồng nội lực kỳ lạ chạy qua cơ thể.

Tinh thần Chí Tôn định tĩnh một phần nào, tuy vậy, không thể minh mẫn như lúc bình thường được.

Trong lúc, Chí Tôn khiếp hãi vô cùng, chàng không ngờ luồng khói quỉ kỳ kì mê muội hãi hùng đến thế.

Nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn là một ngón võ công vô thượng giang hồ, thế mà vẫn không trừ nổi độc khí, quả thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Cái chết đã kề trước mắt Chí Tôn,

Chỉ nội một thế công nữa, dù chân khí chàng tràn trề vô lượng đến đâu, cũng không khỏi nhận lấy cái chết rã rời thi thể, vì tám cây quỉ kỳ quái gỡ của bọn đạo nhân.

Ngay giờ phút nặng trầm đó, một sinh ý chợt đến với Chí Tôn :

— Ồ, hay ta ra tay trước tìm đường sinh lộ, rồi sau nầy sẽ hay.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn âm thầm ngầm vận nội lực lên hữu chưởng, truyền sang chiếc Xích Ma Hoàn, rồi lẹ làng giơ lên.

Cùng lúc, lão đạo nhân râu dài đã quát :

— Cho ngươi nằm xuống !

Lập tức, lão giơ cao cây U Linh Kỳ lên.

Bảy lão đạo nhân kia theo tiếng quát, đồng đề cao quỉ kỳ một lượt.

Nhưng động tác Chí Tôn mau tợ chớp, chàng phất động hữu chưởng.

Đã thấy chiếc Xích Ma Hoàn rời khỏi hữu chưởng Chí Tôn, réo lên một thứ âm thanh kỳ dị, nghe như tiếng rú quỉ hồn.

Bọn đạo nhân trông thấy sự lạ lùng liền ngưng quỉ kỳ lại.

Lão đạo nhân râu dài bỗng quát :

— Xích Ma Hoàn !

Cả đồng bọn nghe ba tiếng đó thảy đều khủng khiếp, ngước nhìn chiếc Xích Ma Hoàn đang lượn trên không trung.

Đột nhiên, một loạt réo xé tai. . .

Xích Ma Hoàn bổ mạnh xuống một bầu tròn như điện chớp.

Tám lão đạo nhân quá hãi hùng rống lên một lượt, phóng người xuống đất lăn ra ngoài ba trượng vượt khỏi ra ngoài luồng sáng tử quang.

Vậy mà vẫn còn chưa kịp, lão đạo nhân râu dài bị mòn vó khí quái lạ ày xẻo mất một chiếc tai máu tuôn lênh láng.

http://tieulun.hopto.org

Bọn chúng phóng người đứng dậy, thoát khỏi chết một cá
hết sức vất vả nguy hiểm.

Chí Tôn thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn trong tay, vô cùng ho
hĩ vì chính chàng cũng vừa tránh phải tai họa diệt vong do tá
cây U Linh Kỳ tạo ra.

Chàng vận sẵn chân khí chực hờ chúng đạo nhân quay trở vào
là tự khắc chàng động thủ trước.

Chí Tôn đã hiểu rõ sự lợi hại khiếp người của cây U Linh K
chàng nhất định không để bọn chúng tấn công trước như lúc nãy nữa

Cứ theo sự trạng, kẽ nào động tác mau là kẽ đó nắm phầ
thắng lợi sau cùng.

Vừa rồi cũng nhờ nhanh tay mà chàng trở bại thành thắng, khiế
tám lão đạo nhân suýt nữa rụng đầu.

Tuy vậy, từ ngày tái diện giang hồ, Chí Tôn không lòng hiế
sát như trước nữa, chàng không muốn trận giao đầu ma thuật khiế
hồn diễn ra lần thứ hai, nên giơ cao chiếc Xích Ma Hoàn chiếu diệ
ánh sáng đỏ vời, với ý định làm chùng chân kẽ địch, sợ hải mà thá
lui.

Quả đúng như ý nghĩ của Chí Tôn, tám lão đạo nhân vì trông thấ
khí lạnh cẩm hồn của chiếc Xích Ma Hoàn, mà không dám xông và
trận như trước, chúng đứng cách xa ngoài sân trường, thò những
luồng hung quang ngầm khiếp pha thứ ánh sáng dữ tợn nhìn vào.

Chập sau, lão đạo nhân râu dài rống lên :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! Thù thắng một phen đừng vội tự
đắt, bọn lão phu hẹn gặp ngươi tại một mộ tràng nào đó giải quyết
mối hận nầy.

Rống dứt, lão ta phất cây U Linh Kỳ một cái.

Cả bọn cùng nhắc mình lên cao ba trượng, xoay theo bề thế,
bắn mình đi tợ chớp về hướng rừng núi, dần hút vào cánh rừng già.

Chí Tôn không thèm đuổi theo, đứng lặng nhìn theo bọn đạo
nhân cho tới khi khuất dạng.

Bất giác, chàng bật thốt :

— U Linh Kỳ ! quả một ngón võ công tà quái.

Mối hoài nghi to tác nẩy ra trong óc chàng.

Theo sự đối đáp lờ mờ của bọn đạo nhân, có quả đúng
Lịnh chủ U Linh Kỳ là Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Chí Tôn nữa tin, nữa ngờ như vậy, vì bằng chứng rõ rệt

Cái Thể Hồng có dính dáng đến cây qui kỳ cặm dưới chân núi Vân
Lâu.

Một bằng chứng khác nữa, là lúc nãy khi nghe chàng hỏi đến
cái tên Cái tử Bình Giáo Chủ Âm Ma, cả bọn đạo nhân đều biến sắc,
dường như chúng bị khích động mãnh liệt.
Chứng tỏ chúng có quan hệ mật thiết với Lão hồ ly dâm độc.

Vậy thì U Linh Kỳ chính là cây cờ lệnh của Ngọc Diện Diêm Bà
đồng thời, cũng lại là một võ công tối thượng đoạt hồn người.

Tấm màn bí mật về sự tuyệt tích của Ngọc Diện Diêm Bà tới
đây đã hé lên.

Hiện nữ hồ ly nầy đang bí mật thành hàng một đạo phái mới
lấy tên U Linh Kỳ.

U Linh Kỳ, Âm Ma Giáo khởi đầu xuất hiện giang hồ.

Như vậy, chứng tỏ tập đoàn khủng bố vũ lâm hiện tại nhất định
do hai đạo phái Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ cầm đầu.

Sự hiện diện giữa Lạc Bá Đào, Cái thể Hồng, Cổ Độc Thánh
Quân và Hắc Y Sứ Giả cùng tám lão đạo nhân vừa rồi càng thấy
rõ ràng hơn.

Nếu quả thật thế, chắc chắn Ngọc Diện Diêm Bà, Xích Phát
Âm Ma và Quái Nạp Mộc Thông cũng đã liên kết chặt chẽ với Lạc
Bá Đào, tạo thành một khối mạnh chống lại sự tái hiện giang hồ
của Chí Tôn, luôn cả Nam Tà và các nhân vật chánh đạo khác.

Ý nghĩ về cây Tàn Chi Quái Đao và năm đường chiêu Ô Mộc
Lục quả nhiên chẳng hề sai.

Có thể Ngọc Diện Diêm Bà hay Âm Ma Giáo Chủ truyền dạy
cho Lạc Bá Đào sau khi luyện xong hai ngón võ công tuyệt
thế đó.

Cho nên, hắn mới giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác bốn lần
xuất hiện tại Hải Âu Lệnh Đường. Bạch Sa Cung, Trương Mộ gia
trang và tại khu rừng nọ và hầu hết bọn cao thủ giang hồ đều
lầm lẫn là chàng.

Hành thủ kẽ đại thủ chàng võ cùng qui quyệt nằm trong bóng
tối sai khiến đồng bọn, môn đệ dồi theo hãm hại chàng
nguy hiểm thâm độc càng bằng trăm ngàn lần ba năm về trước.

Thủy chung vẫn là Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà.

http://tieulun.hopto.org

Mối lão đại ác ma đang ngấm ngầm cầm đầu một đạo phái với mộng bá chủ vũ lâm.

Nhưng sào huyệt chúng hiện giờ ở nơi đâu ?

Chí Tôn quyết tìm cho ra tung tích bọn ác ma nầy.

Tuy nhiên, hiện giờ bao nhiêu sứ mạng cấp bách trước mặt, chuyện sư cừu đành tạm gác qua. sau khi hoàn thành mọi việc rồi sẽ hay.

Chàng phải tìm Cái Thế Hồng, để cứu thiếu nữ bịt mặt trước đã.

Tâm tình chầm dứt, Chí Tôn rời bỏ khu rừng nhắm hướng trước phóng đi như một làn mây nhỏ giữa trời khuya...

HỒI THỨ NĂM MƯƠI

ĐỐNG TRO TÀN HOANG LẠNH

Đi một hồi lâu, trải qua ba mươi dặm đường Chí Tôn đã đến thành Hạ Châu trong khi nhà nhà còn đang chìm trong giấc ngủ im lìm.

Cảnh vật sau trước vắng lặng không một bóng người.

Trống trường thành điểm thu không ngân dài trong đêm lạnh.

Chí Tôn ngưng thân hình lại đưa mắt trông thấy cửa thành Hạ Châu hãy còn đóng chặt, liền phóng qua phía trái bắn lên đầu tường.

Chân chàng vừa kịp đứng vững, đang định phóng xuống đất, thì chợt nghe nổi lên luồng gió nhẹ đưa đến.

Kế đó, một chiếc bóng đáp xuống đứng cách khoảng Chí Tôn chừng ba trượng.

Chí Tôn đưa cặp kỳ quang xuyên qua màn đêm xem đó là ai.

Bất giác, chàng đã phải bật kêu :

— Cổ Độc Thánh Quân !

Chiếc bóng chính là Cổ Độc Thánh Quân chìa bộ mặt âm

http://tieulun.hopto.org

dương quái khí tới trước, trố lên một trận quái dị :

— Ha ha... Chính thật là ta đây !

Nhớ tới cái chết của Thần Y Tư Mã Hoàng, và lời thề trước linh thể của Diệu Thủ Thiên Sư tại cánh rừng thanh dương, tự nhiên, thù khí bốc lên đầy mặt của Chí Tôn.

Chàng nghiến căm hờn :

— Cổ Độc Thánh Quân, định mệnh dung rũi đêm nay ta gặp ngươi đây, quả nhiên trời chẳng phụ lòng người vậy.

Giọng cười của Cổ Độc Thánh Quân như ma khóc :

— Ha ha... Đúng vậy, chúng ta có duyên hội ngộ từ trước làm gì trên bình diện vũ lâm không gặp lại nhau.

Lời nói của Chí Tôn chợt trở nên trầm khiếp :

— Lão độc vật rất chí lý, nhưng có thể lần gặp đêm nay là lần gặp cuối cùng đấy.

Cổ Độc Thánh Quân thò cặp mắt qui quang, chiếu diệu ngay mặt Chí Tôn :

— Ha ha... Lão phu rất tán đồng lời nói của tiểu tử vừa rồi. Quả nhiên hôm nay là một ngày tận mạng của ngươi, ta đang sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi về bên kia lạc cảnh.

Chí Tôn trợn cặp kỳ quang rực ngời công lực, đối diện hai luồng mắt âm ma của Cổ Độc Thánh Quân.

Chàng nói như quát :

— Lão độc vật chớ khua mồm mép, trước khi đưa ngươi vào ngã vô thường, ta có một vài điều cần hỏi đây.

Vậy ngươi hãy bình tĩnh đối đáp rõ ràng, rồi có chết cũng đành nhắm mắt.

Bộ mặt âm dương quái khí của Cổ Độc Thánh Quân vẫn trơ trơ chẳng thấy xúc cảm chi hết.

Lão ta cất giọng u trầm như qui mộ :

— Ngươi cứ hỏi ?

— Thạch tiểu Vân hiện đang ở đâu ?

— Ta không biết.

— Nàng chính là môn đệ của ngươi tại sao ngươi không biết ?

— Ta sai con bé ấy thi hành một sứ mạng hết sức bí mật.

Chí Tôn đâm ra nghi ngờ :

— Có phải ngươi sai Thạch tiểu Vân đến Vân lâu cốc bắt

cóc Quận chúa Bạch Sa Cung chăng ?

Cổ Độc Thánh Quân có vẻ ngơ ngác :

— Không đúng như vậy ! Ta chưa hề nghe tới chuyện nầy.

— Vậy ngươi sai nàng hành động những gì ?

— Đó là chuyện riêng của ta, làm sao ngươi hiểu được.

Chí Tôn nhìn Cổ Độc Thánh Quân một chặp, rồi hỏi :

— Lão độc vật, có phải chính ngươi đã cướp cái xác chết của Diệu Thủ Thiên Sư trong bộng thanh dương, rồi trút tội cho ta chăng ?

— Đây là một chuyện lầm lẫn. Sự thật cái xác chết của Diệu Thủ Thiên Sư không cánh mà bay đâu mất, nhưng quả tình lão phu bảo Thạch đồ đệ chính ngươi là hung thủ giết chết lão quỉ già đó rồi mang thi thể đi đâu đi.

Chí Tôn phẫn nộ hét :

— Ngươi quả thật là một tên ác ma hung tàn, độc ác.

— Ha ha... Mặt giang hồ ngày nay đã nhiều thay đổi, nếu không thi hành một chút mưu mô, thì làm sao chế ngự bọn tinh ma qui quái được.

Tiểu tử ngươi chỉ là một kẻ dại khờ, ngu ngốc mà thôi.

Chí Tôn cũng dừng cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Câm mồm lại, nghe ta hỏi : hiện nay Lạc Bá Đào đang ở nơi đâu ?

Cổ Độc Thánh Quân thản nhiên :

— Tổng đường U Linh !

— Tổng đường U Linh ở nơi nào ?

— Ngươi không thể biết được.

— Còn Hắc Y Sứ Giả trú ngụ tại đâu ?

— Cũng tại Tổng đường U Linh.

— Chủ nhân U Linh có đúng nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

— Điều nầy rất hệ trọng chưa tiện nói ra đây.

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Nhưng ta có cách buộc ngươi phải cung khai.

Cổ Độc Thánh Quân cười am hiểm :

— Tiểu tử, ngươi là một kẽ sắp được qui vô thường rước đi, còn dài dòng câu chuyện nữa làm gì vô ích.

Chí Tôn bỗng xẻ mình tới, nghiến hai hàm răng kèn kẹt :

http://tieulun.hopto.org

— Lão độc vật, nếu ngươi chịu khai thật danh tánh chủ nhân U Linh, đồng thời giao trả lại viên Hoàn Hồn Đơn lại cho ta, thì ngươi sẽ được cái ân huệ cuối cùng, hưởng một cái chết rất an toàn, bằng trái lại, đừng trách ta sao hạ độc thủ.

Cổ Độc Thánh Quân gầm vang :

— Tiểu tử chớ điên cuồng, hãy trông ngọn chưởng đây !

Trong tiếng rống đó, Cổ Độc Thánh Quân đã ngầm vận lên ngọn chưởng, từ từ giơ cao.

Chớp mắt đã thấy chưởng hình hiện ra một màu đen thẫm, dần dần to gấp bội, quái lạ chưa từng thấy trên giang hồ.

Lão độc vật cười khà lên :

— Tiểu tử hãy nạp mạng cho ta !

Huyền chưởng Cổ Độc Thánh Quân lẹ như điện chớp đẩy ra một luồng kình khí đen như vùng mực áp tới Chí Tôn.

Không ngờ ngay chiêu đầu Cổ Độc Thánh Quân đã hạ độc thủ, bất giác Chí Tôn cũng thấy lòng bâng khuâng lên.

Chàng không dám đón đỡ như lần trước, mà chỉ dùng ngay thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » đột nhiên thăng lên cao ba trượng.

Không đợi lão độc vật công tiếp, Chí Tôn từ trên cao quật xuống một đường chiêu Nộ Hải Dương Ba, nghe dường có tiếng sét ầm ì...

Chưởng phong mạnh bạo lại trên không áp xuống, thế tợ băng sơn, dù Cổ Độc Thánh Quân công lực cao thâm đến đâu, nhưng cũng vẫn không dám nghênh đón, lão độc vật vùng phóng xuống chân tường thành lẹ như quỉ mộ.

Chí Tôn trông thấy liền đáp theo, đối diện lão độc vật chừng ba trượng.

Chẳng để Cổ Độc Thánh Quân kịp trở tay, khi chân vừa đứng vững, Chí Tôn đẩy ra hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba mười phần công lực.

Sức bạo vũ hai ngọn chưởng này vô cùng cường liệt, có thể, đẩy sập cả một ngọn đồi cao, vừa mau lẹ không thể tránh né.

Đến khi Cổ Độc Thánh Quân phát giác, thì đã muộn màng rồi lão ta đành giữ song chưởng lên huy động toàn bộ công lực lên đón đỡ...

Hai tiếng nổ ầm ầm !

Khắp mặt tường thành đều chuyển động.

Cổ Độc Thánh Quân không chịu nổi áp lực kình thiên của đường chiêu Nộ Hải Dương Ba thối lùi bảy bước, vẻ mặt âm dương quái khí càng thêm nặng trầm xuống như bãi tha ma.

Trái lại, Chí Tôn vẫn đứng yên như quả cổ sơn.

Không bỏ dở dịp tốt, chàng xê mình tới, đẩy luôn hai luồng kình khí Lập Chưởng Đổ Long, nhanh lẹ như làn sét.

Cổ Độc Thánh Quân hết sức hải hùng, ngưng tụ chân khí từ vực đan điền lên, đề cao quỉ chưởng nghênh tiếp...

Lại thêm mấy tiếng sầm chưởng âm u...

Lần nầy, Cổ Độc Thánh Quân không còn gượng gạo được nữa, rống to lên, toàn thân bắn vào tường thành đánh «huỵch» một tiếng.

Lão độc vật lảo đảo đứng dậy mồm phọt máu tươi.

Sự tình cho biết trong huyệt đạo của Cổ Độc Thánh Quân đã thọ thương nặng nề.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, nghĩ thật nhanh ;

— Ta phải quật ngã lão ngay từ phút nầy đoạt lấy bầu linh đơn nếu để sơ sẩy sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn vận đủ mười phần công lực lên hữu chưởng quật tréo ngang lưng Cổ Độc Thánh Quân một luồng Càng Khôn Thần Công sấm sét.

Vô cùng kinh hải, Cổ Độc Thánh Quân không dám đón đỡ, xẹt ngang ngoài trượng tránh khỏi vùng kình đạo.

Lẹ như chớp giật, Chí Tôn đã theo thân pháp «Di ảnh Kỳ Hình», lắc mình một cái đến sát bên lưng lão độc vật, thò hữu chưởng chộp vào hông...

Soạt !

Một tiếng khô khan nổi lên.

Mảnh áo bên lưng Cổ Thánh Quân bị rách toạt.

Liền đó, một vật sáng trắng rớt xuống.

Chí Tôn chộp lấy nhanh như điện.

Nhưng cùng lúc có tiếng rồng lộng trời :

— Ngươi phải chết !

Tiếp theo luồng độc khí đen huyền áp xuống đỉnh đầu Chí Tôn.

Thì ra, Cổ Độc Thánh Quân đã lợi dụng lúc chàng bận thò tay vớ lấy vật sáng trắng, chộp ngay đầu chàng một ngọn huyền chưởng Đoạn trường đơn vô cùng nguy hiểm.

http://tieulun.hopto.org

Cặp mắt thần của Chí Tôn nhân kịp, phóng ra ngoài, vượt khỏi vùng âm hồn của lão độc vật.

Thú khí bốc tận mây xanh, Chí Tôn giơ tả chưởng quay vòng, đẩy ra một đạo kình khí lôi thiên Càng Khôn Thần Công, sầm chớp ầm ì...

Càng Khôn Thần Công, một tuyệt chiêu cuối cùng trong Ô Mộc Bảo Lục chưởng lực lôi vũ không thể có một thứ võ công nào chống đỡ nổi, nên khi Cổ Độc Thánh Quân thoáng thấy bóng chưởng đã hết sức khiếp hãi, thình lình nhắc mình lên đầu tường thành, phóng đi tợ chớp.

Chí Tôn ngó thấy thu hồi chưởng lực, hét to :

— Ngươi chạy đi đâu cho khỏi !

Chàng bắn mình lên đầu tường đưa cặp kỳ quang trông thẳng, thì thấy chiếc bóng của lão độc vật đã xa ngoài trăm trượng.

Chí Tôn không bỏ, trổ thuật khinh công thần ảo đuổi theo.

Nhưng được chừng năm mươi trượng, thì chiếc bóng của Cổ Độc Thánh Quân chỉ thấy lắc lư vài cái biến mất giữa vùng cây đen tối.

Biết có đuổi theo nữa cũng chẳng ích lợi gì, Chí Tôn ngưng thân hình lại đáp xuống một gốc cổ thụ bên quan lộ.

Bây giờ, chàng mới đưa món vật mới chộp được trong lưng Cổ Độc Thánh Quân nhìn thử xem là gì.

Thấy đó là một chiếc hộp bằng bạch ngọc, Chí Tôn vội vàng mở ra.

Hai hoàn linh dược sắc hồng mùi thơm phức nằm im trong hộp hiện ra trước mắt của Chí Tôn.

Chàng hoan hỉ kêu lên :

— Hoàn Hồn Đơn đây rồi !

Toàn thân Chí Tôn khe khẽ rúng lên vì bị khích động mãnh liệt.

Chàng không thể nào ngờ đêm nay lại gặp Cổ Độc Thánh Quân chiếm lấy Hoàn Hồn Đơn một cách dễ dàng như thế.

Sứ mạng đầu tiên của Chí Tôn đã tựu thành.

Giờ chàng chỉ còn một việc đi tìm Hãi Âu Quái Khách, trao hoàn thánh dược nầy tống khứ chất độc Đoạn Trường Đơn đã thâm ngấm vào huyệt đạo.

Chàng hy vọng Quái Khách còn đang ở trong Địa Linh Cung,

chàng sẽ đi đêm ngày đến đó tìm cách giải cứu mang đi.

Chắc chắn bọn Đông Tăng Du Hiệp đã không thể lọt vào được Địa Linh Cung, vì công lực còn kém sút và sau ngày chàng cùng Tang Môn Thần đánh phá Địa Linh Cung, chúng sẽ canh gác vô mật nhiệm, những cao thủ tầm thường khó nỗi đặt chân vào.

Chí Tôn phấn khởi cả tâm thần, như vừa trút bớt một gánh nặng ngàn cân trên vai.

Thế nhưng chợt nhớ đến bản thân mình cũng đang thọ độc Đoạn Trường Đơn, Chí Tôn bỗng đâm ra lo ngại.

Chàng tính đến mai là bốn đêm ngày, chỉ còn một hôm nữa chất độc Đoạn Trường Đơn bột phát, cơ thể chàng sẽ biến thành máu thịt mà chết.

Thời giờ đã quá khẩn cấp, Chí Tôn làm sao có thể đến Địa Linh Cung giải cứu cho Hãi Âu Quái Khách, vừa lại đi tìm Cổ Độc Thánh Quân một lần nữa, buộc lão phải trao Hoàn Hồn đơn cho chàng ?

Tâm hồn chàng rối loạn một chặp, rồi bình thản lại như xưa.

Tính tình cường ngạo, bất khuất của Chí Tôn đột nhiên chồi dậy, chàng xem cái chết nhẹ đường lông.

Chàng quả quyết nhủ thầm :

— Con người sanh ra đều có số mạng, chẳng lẽ bây giờ ta sợ chết, uống hai viên Hoàn Hồn Đơn nầy, bỏ mặc sự tử sanh của Hãi Âu lão tiền bối hay sao ?

Ngày trước ta thọ ơn người rất nặng chưa có dịp đáp đền, giờ đây cơ hội đã đến, giá cứu sống được người, ta có chết cũng cam lòng.

Suy nghĩ trước sau đã cạn, thần hình của Chí Tôn phấn chấn hơn xưa, chàng cất kỹ chiếc hộp bạch ngọc vào lòng.

Bây giờ, Chí Tôn lại nghĩ đến cuộc hành trình.

Chàng nhất định thẳng tới Địa Linh Cung giải thoát cho Hãi Âu Quái Khách nội trong ngày mai, không thể chậm trễ thêm một phút giây nào nữa.

Trên đường đến Địa Linh Cung, chàng sẽ đi ngang qua Hãi Âu Lệnh Đường xem có gì biến cố hay không.

Tâm niệm đâu đấy đã dứt khoát, Chí Tôn thi triển khinh công tột độ, bắn mình trở lại vòng thành trong lúc cửa thành còn đóng chặt.

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ, trong trường thành cũng vừa điểm canh tư, mọi người hãy còn im lìm say ngủ.

Chí Tôn phóng vào thành, vượt qua những dãy nhà san sát, chạy mau như một vệt khói mờ ảo trong đêm khuya.

Chớp mắt chàng đã ra khỏi thành Hạ châu, nhắm hướng Trường Sa thẳng tới.

Nhờ chân không ngừng bước, lại nhờ sức thần tốc, nên qua đầu canh năm Chí Tôn đã tới núi Hằng Sơn, chàng lẹ làng đến Hải Âu Lệnh Đường.

Trong ánh chớp thời gian gia trang Hải Âu đã hiện ra trước mắt Chí Tôn.

Chàng đáp xuống im lìm như ma muội, lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên mặt, rồi đưa cặp kỳ quang nhìn vào Lệnh Đường.

Bất giác. Chí Tôn phải giật mình kêu lên :

— Hỏng mất rồi ! ta đã chậm một bước chân !

Thì ra, cảnh hoang tàn hiện ra trước mắt Chí Tôn.

Cánh cửa Khải hoàn môn gãy sập xuống.

Cả Lệnh đường Hải Âu đều biến thành một đống tro tàn.

Sau trước đìu hiu như vùng u mộ.

Chí Tôn rúng động cả tâm hồn, chàng sững sốt chặp lâu, mới bước qua những cột kèo gia trang cháy rụi..

Dưới cặp kỳ quang của Chí Tôn, khắp đó đây, toàn những xác người chết cháy, có nhiều bộ thành xương, cốt bay mùi hôi tanh vô cùng khó chịu.

Qua hết dãy tro tàn, Chí Tôn dừng lại, than thở một hồi.

Đột nhiên, giữa giờ phút đó chàng nghe có một luồng gió nhẹ từ sau đưa tới.

Chí Tôn lẹ làng quay mình lại.

Cùng lúc, một chiếc bóng từ trên cao phóng xuống cách Chí Tôn chừng năm trượng.

Chí Tôn đưa tay lên sờ bộ mặt hóa trang thành gã cao thủ xấu xí cẩn thận. rồi xê mình tới hai trượng dừng lại.

Chàng xạ cặp mắt coi đó là ai.

Nhận ra gương mặt kẻ lạ. Chí Tôn khẽ thầm :

— Trường Mộng Dã Tiên !

Chiếc bóng mới vừa đến chính là Trường Mộng Dã Tiên,

chợt nhận được Chí Tôn qua lớp giả trang mừng rỡ :

— Kìa kiếm hiệp !

Chí Tôn cũng nhếch một nụ cười :

— Tiền bối đến đây từ bao giờ ?

— Lão phu vừa tới kè gặp thiếu hiệp ngờ đâu Lạc Bá Đào trở lại, nên mới hiện thân định liều một phen sống chết với hắn

Hiểu được một phần nào mọi việc vừa xãy ra tại Hải Âu Lệnh Đường, Chí Tôn thôi cười, chàng quét cặp kỳ quang nhìn lớp tro tàn và những bộ xương người, rồi day lại trầm nghị bảo :

— Lão tiền bối, vừa rồi có chuyện gì xãy ra Hải Âu Lệnh Đường mà phong cảnh hoang tàn đến thế nầy ?

Trường Mộng Dã Tiên buông tiếng thở dài :

— Thế ra thiếu hiệp chưa hay gì cả ?

Chí Tôn lắc đầu nong nãy :

— Thưa lão tiền bối vản sinh chưa hay gì cả, nhưng sự tình đã diễn ra như thế nào, ai đã tàn phá Hải Âu Lệnh Đường, xin lão tiền bối cho biết mau đi ?

Trường Mộng Dã Tiên rít căm hờn :

— Tên cuồng ma chủ nhân Lệnh xé xác đi cùng Hắc Ý phản tặc và ngoài năm mươi cao thủ lạ mặt đến đây vào lúc nữa đêm mở một cuộc vận sát như thiếu hiệp đã trông thấy.

Nghe bầy nhiêu, bất giac Chí Tôn rúng động cả thân hình. Chàng kêu thầm :

— Lại cũng tên cuồng ma Lạc Bá Đào giả dạng ra ta nữa rồi

Cũng may mà lúc nãy Chí Tôn đã cẩn thận mang chiếc mặt nạ da người trước khi xông vào Hải Âu Lệnh Đường. nếu không, chắc chắn Trường Mộng Dã Tiên đã hành hung với chàng lúc vừa thấy mặt rồi.

Trầm đi một chặp để trấn bớt cơn xúc động đang lần áp mãnh liệt trong lòng, Chí Tôn nghiêm trọng hỏi Trường Mộng Dã Tiên :

— Lão tiền bối có chính mắt trông thấy chủ nhân Lệnh xé xác giện thân tại Hải Âu Lệnh Đường hay không ?

Trường Mộng Dã Tiên hậm hực :

— Đây là một sự thật hiển nhiên không còn có thể chối cãi được nữa. Đêm qua, quả chính mắt lão phu trông thấy tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn tay cầm cây Tan chi Quai đao chớp mắt hạ sát gần năm mươi mạng người, trong số có cả Đông Tăng lão

http://tieulun.hopto.org

huynh và nhị vị sứ giả Hải Âu còn sống sót.

Lão phu nhờ ngọn thanh cổ kiếm phù thân, nếu không, cũng thiệt mạng về tay hắn rồi.

Thốt xong, Trương Mộng Dã Tiên nghiến răng kèn kẹt biểu lộ một căm thù vô tận.

Chí Tôn lẩm bẩm một mình :

— Quả thật là một hành thủ cực kỳ hiểm ác, tên Lạc Bá Đào đã ném đá dấu tay, nếu ta không kịp thời lột bộ mặt Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của hắn, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó không còn một mãnh đất dung thân.

Chí Tôn tự hiểu, bây giờ dù có phân trần thế nào Trương Mộng Dã Tiên cũng không tin lời chàng được, trái lại còn đâm ra hoài nghi là khác nữa.

Mấy hôm trước tại cánh rừng nọ, chàng tự xưng là bạn hữu của chủ nhân Lệnh xé xác, biết đâu lão la không nghi ngờ chàng.

Trong khi Trương Mộng Dã Tiên đã cất giọng oán độc :

— Thiếu hiệp, tên cuồng ma Chí Tôn có phải là bằng hữu chi giao cùng thiếu hiệp không ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Thưa lão tiền bối, quả đúng như thế !

— Bây giờ thiếu hiệp nghĩ sao về vụ thảm huyết diễn ra, hôm trước thiếu hiệp có bảo tên tiểu cuồng ma Chí Tôn chịu oan uổng, nhưng nay mọi sự tình đã diễn ra hiển nhiên trước mặt rồi !

Chí Tôn biết không thể trần tình được, chàng vờ nổi giận :

— Thưa lão tiền bối, nếu quả đúng thật Dương Chí Tôn tạo ra bao nhiêu huyết án vừa rồi, thì văn sinh sẽ dẹp bỏ tình bằng hữu năm xưa, nguyện lấy máu hắn để trừ tội ác.

Giờ đây, có một việc hết sức cấp bách khác, xin lão tiền bối tạm gác qua chuyện nầy.

Trương Mộng Dã Tiên trông thấy cử chỉ quyết liệt của Chí Tôn nên cũng yên lòng, nhìn thẳng vào bộ mặt hóa trang của chàng hỏi :

— Việc gì cấp bách, Thiếu hiệp hãy nói mau ?

— Văn sinh muốn biết sau khi chia tay tại khách điếm trong đêm Hắc Y đạo tặc bị vạch mặt nạ, nhị vị lão tiền bối và hai vị huynh đài có đến Địa Linh Cung lần nào chưa ?

Trương Mộng Dã Tiên thở dài :

— Hỡi ơi ! bọn Bạch Phát Ma Cơ quả nhiên thần thủ thần quỷ

khôn lường, bọn lão phu không thể nào sánh kịp, ngoài ra, lại còn phí mấy hoàn linh dược của thiếu hiệp đã trao tặng mà thôi.

Chí Tôn nóng nảy :

— Sự tình diễn ra như thế nào, xin lão tiền bối hãy nói rõ ?

— Lão phu và Đông Tăng lão huynh theo lời thiếu hiệp đến Địa Linh Cung vào đêm sau, nhưng vừa xông vào, là đã bị bọn Bạch Phát Ma Cơ và Đào Phu nhân chận đánh, đoạt lấy mấy hoàn linh dược, chúng ta thua chạy về đây, định viện thêm cao thủ đến phá Địa Cung, thì kẻ tên cuồng ma chủ nhân Lệnh xé xác và Hắc Y phản tặc tới triển ra cuộc vận sát nầy.

— À, ra như thế, bây giờ lão tiền bối có thể cùng đi với văn sinh đến Địa Linh Cung một lần nữa không ?

Trương Mộng Dã Tiên lộ vẻ ngạc nhiên :

— Nhưng chúng ta đến đó để làm gì, cướp lấy Hải Âu lão huynh à ?

— Đúng như vậy, chúng ta sẽ giải thoát Hải Âu lão tiền bối, mang tới một nơi vắng vẻ nào bọn ma đầu không thể tìm ra.

— Chúng ta hành động như thế có ích lợi gì đâu, vì theo lời thiếu hiệp hôm nọ, thì Hải Âu lão huynh trúng độc Đoạn trường Đơn, mỗi ngày phải nhờ hoàn linh dược của Địa Linh Cung, kéo dài sự sống, nếu vắng một hôm sẽ tan thành máu thịt mà chết, hiện tình, linh dược của thiếu hiệp trao cho Lão phu đêm nọ đã mất cả rồi, nếu mang lão huynh đi, có khác nào chúng ta giết chết người mau chóng hơn không ?

Chí Tôn trầm trọng bảo :

— Thưa lão tiền bối, hiện tại không cần mấy hoàn linh dược đó nữa, vì văn sinh vừa được hai viên Hoàn Hồn Đơn trên tay Cổ Độc Thánh Quân rồi, chúng ta có thể cứu sống Hải Âu lão tiền bối vĩnh viễn.

Nghe Chí Tôn bảo vừa chiếm được Hoàn Hồn đơn, Trương Mộng Dã Tiên vô cùng hoan hỉ, hỏi dồn :

— Thiếu hiệp, Hoàn Hồn đơn hiện ở nơi đâu ?

— Đang ở trong mình văn sinh đây !

Vừa nói Chí Tôn vừa thò tay vào lòng lấy ra chiếc hộp Bạch ngọc đựng Hoàn Hồn đơn, trao cho Trương Mộng Dã Tiên :

— Lão tiền bối hãy xem thử coi đúng hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Trường Mộng Dã Tiên run tay đón lấy chiếc hộp bạch ngọc mở nắp ra xem kỹ.

Lão mừng rỡ kêu lên :

— Quả đúng Hoàn Hồn đơn đây rồi ! Thiếu hiệp, chúng ta hãy mau tới Địa Linh Cung cứu mạng Hải Âu Lão huynh.

Chí Tôn phấn khởi cả tinh thần :

— Vâng ! chúng ta hãy đi ngay từ bây giờ, sợ e chậm chân sẽ có biến cố xảy ra, bởi vì có thể sau khi bị văn sinh chiếm lấy Hoàn Hồn đơn nầy, Cổ Độc Thánh Quân sẽ chạy về báo động. Bọn chúng có thể mang Hải Âu Lão tiến bỏi giấu một nơi khác cũng chưa biết chừng.

Trường Mộng Dã Tiên sáng rực hai luồng dị nhỡn :

— Lời thiếu hiệp thật chí lý, bây giờ đã đầu canh năm, chúng ta phải đi cho mau, làm sao chiều mai đến là vừa rồi.

Chí Tôn gật đầu :

— Phải đây, chúng ta hãy lên đường ngay, đừng diên trì nữa.

Trường Mộng Dã Tiên trao chiếc hộp bạch ngọc lại cho Chí Tôn cất vào lòng.

Hai chiếc bóng theo đó nhắc bổng lên cao ba trượng, xoay theo bề thế phóng đi như luồng điện chớp về phía tỉnh Hồ Bắc...

Lúc bây giờ đã vào canh năm.

Hai người đến sáng hôm sau khỏi địa phận Trường Sa, nhắm Hồ Bắc thẳng tới.

Cả Chí Tôn lẫn Trường Mộng Dã Tiên chẳng ai bảo ai một lời, vì sốt ruột đến nơi, mãi lo thi triển khinh công thần tốc.

Đến chiều hôm đó, hai người đã lọt vào tỉnh Hồ Bắc, cảm thấy đã mỏi mệt và đói bụng, nên tìm vào thị trấn nhỏ, ăn một bữa cơm.

Sau đó, Chí Tôn và Trường Mộng Dã Tiên nghỉ ngơi giây lát, rồi lại tiếp tục lên đường...

Mặt trời đã chìm về phía Tây.

Màn đêm kéo về, phút chốc đã tối hẳn.

Hơn một giờ sau, hai người đã tới núi Hồ Đầu.

Chí Tôn ra hiệu cho Trường Mộng Dã Tiên đáp xuống đứng trên một tàng cây rậm rạp.

Chàng khẽ thầm bên tai lão nhân :

— Nơi đây bọn chúng đều bố trí trông ngoài rất là nghiêm nhặt chúng ta hãy nên thận trọng, nếu để bại lộ hành tung e không còn cơ hội nữa.

Trường Mộng Dã Tiên âm thầm gật đầu :

— Thiếu hiệp chí lý, chúng ta hãy quan sát thật kỹ, rồi tiến vào cũng chẳng muộn gì.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang trước sau một chặp, chàng đưa tay ra hiệu cho Trường Mộng Dã Tiên, rồi bắn mình vào thâm cốc, theo con cổ đạo mà mấy hôm trước tên cao thủ Địa Linh Cung đã dẫn đường.

Trường Mộng Dã Tiên lặng lẽ theo sau Chí Tôn, cứ cách khoảng ba trượng, thính lực được vận lên tột độ để phòng mọi bất trắc xảy ra.

Đường sơn cốc càng sâu càng kỳ hiểm vô cùng.

Gió lạnh từ kia nổi lên từng hồi, chẳng khác những trận âm phong từ cõi A Tỳ thổi đến.

Thỉnh thoảng từ trong những bụi rậm vài ánh sáng xanh đỏ chập chờn lạnh lẽo phút chốc chợt tắt ngấm.

Nhờ đã có lần cùng đi với tên cao thủ Địa Linh Cung, nên Chí Tôn hiểu ngay hiện tượng đó, chính là mật hiệu của bọn Bạch Phát Ma Cơ, nên chàng thận trọng thêm hơn.

Hai người tiến mau như hai vệt khói ảo mờ phớt qua không gian.

Sắp đến ngọn núi có ánh sáng xanh vời lạnh lẽo nơi giam cầm Hải Âu Quái Khách, Chí Tôn chưa kịp nói chi hết, thì chợt nghe mấy tiếng hú hãi hùng, như loài ma độc giữa trời khuya.

Chẳng ai bảo ai, cả Chí Tôn lẫn Trường Mộng Dã Tiên lần lượt phóng vào nấp trong một hốc đá.

Trường Mộng Dã Tiên mắt không khỏi rời nơi vừa phát ra tiếng hú quỉ hồn, mồm thì thầm bên tai Chí Tôn :

— Thiếu hiệp có rõ tiếng hú vừa rồi là ám hiệu gì không ?

Chí Tôn âm thầm đáp :

— Có thể hành tung của văn sinh và tiến bỏi đã bị bại lộ, bọn cao thủ có bổn phận canh gác hú lên như loài ma quỉ, để báo tin truyền về Cung chủ Bạch Phát Ma Cơ, nhưng cũng có thể còn xảy ra một chuyện khác cũng chưa biết chừng.

— Chúng ta sắp đến ngục thất giam giữ Hải Âu lão huynh chưa ?

Chí Tôn hướng mắt về phía ánh đèn xanh lạnh lẽo giữa lưng chừng núi đáp :

— Nơi có ánh đèn xanh chính là cửa hang dẫn vào huyệt động

http://tieulun.hopto.org

giam cầm Hải Âu lão tiền bối ở phía trong...

Không đợi Chí Tôn nói dứt câu, Trường Mộng Dã Tiên vọt phóng ngay lên lưng chừng núi nhanh như luồng chớp.

Đến khi Chí Tôn phát giác, thì đã muộn rồi, Trường Mộng Dã Tiên đã cách ngoài mười trượng.

Chẳng còn phải biết làm sao hơn được, Chí Tôn bắn mình theo lão nhân.

Khi Chí Tôn gần bắt kịp Trường Mộng Dã Tiên, thì bỗng nghe trên lưng chừng núi có tiếng quát :

— Ai đó dừng lại !

Nhưng Trương Mộng Dã Tiên đã lên tới.

Hai chiếc bóng cao thủ từ trong hốc đá phóng ra, quát to :

— Tặc tử, ngươi muốn chết !

Tiếp đó, bốn luồng áp khí đã tới trước mặt Trường Mộng Dã Tiên.

Vừa ngưng tụ thần hình, chợt thấy thế công của kẻ địch, Trường Mộng Dã Tiên nhanh lẹ huy động song chưởng nghênh đón...

— Bộp... Bộp...

Hai tên cao thủ loạng choạng muốn ngã.

Ngược lại, Trương Mộng Dã Tiên mắt thăng bằng lùi lại một bước.

Lão nhân vừa toan xoay mình lại, thì bất chợt một bóng đeo lòa qua ?...

Huych huych !

Tiếng động vừa khô khan, vừa kinh dị nổi lên.

Chừng trông kỹ lại thì đã thấy hai tên cao thủ nằm im lìm dưới đất không chút cựa quậy, nhưng bốn mắt vẫn mở tháo láo.

Tình trạng cho biết chúng vừa bị điểm nhằm huyệt đạo bế tắc cả khí quản trong cơ thể nên hết phương cử động.

Chiếc bóng chớp lòa hiện ra gương mặt đẹp tuyệt thế của một thiếu niên.

Thiếu niên ấy chẳng ai khác hơn là Chí Tôn,

Thì ra, chàng đã bắn mình lên dùng chỉ pháp « Lưu Vân Phất Huyệt » điểm nhằm huyệt đạo của hai tên cao thủ, là chúng ngã ra.

Trường Mộng Dã Tiên đưa mắt nhìn thấy vô cùng mừng rỡ.

Lão nhân hấp tấp hỏi :

— Thiếu hiệp, Hải Âu lão huynh bị giam ở nơi nào ?

Chí Tôn chưa kịp gì cả, thì đột nhiên nghe nhiều luồng gió mạnh đưa đến.

Chàng nói thật mau :

— Lão tiền bối, có rất nhiều cao thủ Địa Linh Cung đến đây, Lão tiền bối hãy tạm chống đỡ, chờ vãn sinh trở lại trợ chiến.

Không đợi Trường Mộng Dã Tiên kịp nói lời nào, Chí Tôn thi triển một thân thủ quái dị phóng vào huyệt động mà cách hơn mấy hôm chàng đã đi qua.

Cùng lúc ấy, một chiếc bóng từ trong hướng Địa Linh Cung phóng tới tảng đá khổng lồ lẹ làng như điện chớp.

Bóng ấy để hiện ra một người đàn bà tuổi ngoài năm mươi, ăn vận theo lối cung trang sặc sỡ.

Khi nhận ra, đó là Đào Phu Nhân, Hộ Pháp Địa Linh Cung.

Tiếp theo có đến năm mươi tên cao thủ lần lượt phóng tới chia nhiều phương vị vây kín Trường Mộng Dã Tiên hùng liệt vô cùng.

Hiểu ngay tình thế đã hiểm nghèo, nhưng nếu tháo chạy, bọn cao thủ sẽ tràn vào huyệt động chận ngăn Chí Tôn không cho giải cứu Hải Âu Quái Khách, Trường Mộng Dã Tiên đứng chận ngang oai vệ như một vị thần tướng điều binh.

Cặp mắt sáng ngời tợ điện của lão nhân quét nhìn bọn cao thủ như để trấn ngự cái hùng khí cao trào của chúng.

Nhưng khi chạm phải hai luồng nhỡn lực của Đào Phu Nhân, bất giác Trường Mộng Dã Tiên rúng tận đáy lòng.

Lão nhân thầm nhũ :

— Nội lực lão ma nữ nầy quả nhiên thâm hậu vô cùng, lần nầy ta phải thận trọng cho lắm mới được.

Riêng Đào Phu Nhân khi nhận ra gương mặt của Trường Mộng Dã Tiên, chợt cười lên lảnh lót :

— Ha ha... Trường Mộng Đạo Tặc, ngươi còn trở lại đây hành thủ những gì ?

Ngươi định cướp ngục cứu thằng quái già Hải Âu Quái Khách nữa à ?

Trường Mộng Dã Tiên trợn mắt .

— Người đừng cậy thế đông, hôm nay nếu chưa giết được ngươi, ta thề chẳng trở về Lệnh đường.

— Ha ha . . . Lão đạo tặc đừng nói khoác, lần trước may mắn

http://tieulun.hopto.org

cho ngươi chạy thoát khỏi tay ta, nhưng lần nầy dù có tháp cánh cũng không thể nào rời nữa bước nơi đây được.

Nói xong, Đào phu nhân phẩy chưởng một cái.

Bọn cao thủ Địa Linh Cung đồng xê mình lên vây kín Trường Mộng Dã Tiên như chiếc hộp sắt, trên dưới không thể tránh né.

Sau một tiếng quát lộng trời, Đào phu nhân quay tròn quỉ chưởng, đẩy ra một luồng áp khí công vào tâm huyệt Trường Mộng Dã Tiên thế tợ ba đào.

Trông thấy khó thể tránh né luồng áp lực đó, Trường Mộng Dã Tiên vội vàng đề cao hữu chưởng, tiếp nhận kình lực kẻ thù.

Ầm !

Hai luồng chưởng phong cứng rắn gặp nhau phát nổ . . .

Đào phu nhân hãy còn đứng trơ trơ.

Trái lại, Trường Mộng Dã Tiên lảo đảo mấy lần, người bị xê lệch về phía tả.

Thần sắc lão nhân theo đó biến đổi mau chóng.

Bình !

Đào Phu nhân đã ra tay như điện chớp quật nhằm Trường Mộng Dã Tiên một chưởng. hai bên khóe mồm rỉ máu tươi.

Đồng thời, năm mươi cao thủ Địa Linh Cung quát lên tợ sấm :

— Hãy bắt lão ác ma đừng cho chạy thoát !

Tức thì, chưởng phong từ ba mặt ào ào tới Trường Mộng Dã Tiên.

Chưởng phong chớp động ầm ì.

Cuồng phong dậy lên như đang hồi bão tố.

Trường Mộng Dã Tiên biết không chống đỡ nổi, lẫn tránh không ngừng.

Mặc dù vậy, lão nhân vẫn không chịu rời xa vị trí, luôn luôn bỉn ra nhiều đạo chỉ phong sắc bén đón chận bọn cao thủ không cho lọt vào huyệt động.

Hai bên qua lại hai mươi đường chiêu, bọn cao thủ Địa Linh Cung dù số lượng đông đảo, nhưng vẫn chưa hạ nổi Trường Mộng Dã Tiên.

Đào phu nhân rỗi giận rống to :

— Hãy dang ra !

Liền đó, phu nhân vẹt bọn cao thủ lướt tới.

Đường chiêu từ song thủ Đào Phu nhân áp đến bên mình Trường Mộng Dã Tiên nhanh như sét giật.

Bình . . . bình . . .

Toàn thân Trường Mộng Dã Tiên bị chưởng phong quật nhằm loạng choạng chực ngã.

Máu đào từ cửa mồm lão nhân phún ra.

Tình trạng cho biết Trường Mộng Dã Tiên đã thọ trọng thương nơi huyệt đạo.

Đào phu nhân ngưng chưởng cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Trường Mộng ác đạo, ngươi thấy rõ số phận của ngươi chưa ? Có khôn hồn hãy mau xuôi tay cho Bản phu nhân mang về cho Bạch Phát chủ cung, xử liệu bằng nghịch lại sẽ nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây đấy.

Trường Mộng Dã Tiên đưa tay lên chùi sạch máu mồm trợn mắt :

— Ma nữ câm mồm lại, lão phu đường đường một cao thủ chánh đạo, thà chết thì thôi chứ chẳng đời nào chịu nhục quỳ lạy trước một lũ ác ma như bọn ngươi đâu.

Lời nói của Trường Mộng Dã Tiên khiến cho Đào phu nhân giận tím cả mặt' liền giơ hữu chưởng rống vang :

— Thế thì số mạng ngươi đã hỏng thật rồi !

Trong tiếng rống, phu nhân đã quật liền hai chưởng, thế mạnh tợ núi lở.

Thấy không thể chống đỡ nổi, Trường Mộng Dã Tiên xê ngang nữa trượng tránh thoát hai luồng áp khí đó.

Nhưng thân thủ Đào phu nhân quả nhiên bất phàm, một lúc công luôn bốn luồng chưởng phong cùng chiêu thức.

Chiêu nầy lại nhanh hơn chiêu kia, chưởng hình âm u vô cùng quái dị.

Trường Mộng Dã Tiên đã hết sức hải hùng, chỉ lo né tránh chứ không dám đương đầu cùng bốn luồng chưởng phong ào ào như thác đổ đầu ghềnh ấy...

Đào phu nhân nào chịu buông tha, lại tiếp luôn sáu đường chiêu cực kỳ thâm khốc, nhằm sáu nơi điểm huyệt Trường Mộng Dã Tiên công vào.

Tử ảnh tràn lan.

Kình phong ào ạt.

Chưởng quang chớp nháng đầy trời.

Cả ngọn Hồ đầu sơn đều chuyển rung ầm ì...

Trường Mộng Dã Tiên lâm vào ánh sáng tử vong chưa biết ngã ra lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT

NỖI OAN VÔ LƯỢNG

CÙNG trong ánh chớp thời gian đó...

Chí Tôn bắn mình vào thạch động chạy thật mau...

Chàng vận nhỡn lực đến tột độ tránh tất cả những mũi đá nhọn nhô ra hai bên và trên trần động đá.

Song thủ Chí Tôn vận ngầm công lực chực chờ đối phó mọi cảnh ngộ bất ngờ có thể xảy ra.

Đồng thời, chàng vẫn đeo chiếc mặt nạ da người hóa trang thành một cao thủ xấu xí như lần đã vào đây gặp Quái Khách.

Bởi vì, Chí Tôn hiểu rõ trong hiện tình Hãi Âu Quái Khách hãy còn cho chàng là thủ phạm gây cuộc tang biến tại Hãi Âu Lệnh đường, nếu chàng để nguyên bộ mặt thật, sẽ vấp phải những điều khó khăn trở ngại.

Chẳng bao lâu Chí Tôn đã tới địa ngục thất.

Trông thấy Hãi Âu Quái Khách đang ngồi ũ rũ trong Thạch động, trên gương mặt vẫn trùm vuông lụa điều kín mặt, Chí Tôn lẹ làng phóng tới.

Nghe tiếng động, Hãi Âu Quái Khách ngẩn mặt lên nhìn.

Bất chợt Chí Tôn qua lớp cải trang một cao thủ xấu xí, Quái Khách lộ vẻ hoan hỉ :

— Kìa thiếu hiệp !

Chí Tôn, không đáp chỉ lặng lẽ đưa ra một đao chỉ phong đánh bật cánh cửa sắt đang đóng kín ngục thất.

Chàng đẩy cửa ra nhanh lẹ xẻ mình vào.

Không đợi Hãi Âu Quái Khách kịp nói tốn mất thêm thì giờ vô ích, Chí Tôn thò tay vào lòng lấy chiếc hộp bạch thạch trao cho Quái Khách, bảo thật nhanh :

— Lão tiền bối mau uống hai viên Hoàn Hồn đơn nầy !

Hãi Âu Quái Khách tiếp lấy chiếc hộp bạch ngọc mở ra thấy hai viên Hoàn Hồn đơn, vô cùng khích động, đưa cặp mắt huyền bí qua lỗ thủng vuông lụa điều há mồm định nói.

Nhưng Chí Tôn đã khoát tay nói mau :

— Lão tiền bối hãy uống mau lên, hiện Trường Mộng lão tiền bối đang bị bao vây ở phía ngoài, phải tiếp cứu ngay mới được.

Hãi Âu Quái Khách sững sờ, bỏ hai viên Hoàn Hồn đơn vào mồm, nuốt nhanh vào vực đan điền.

Chí Tôn hấp tấp bảo :

— Lão tiền bối hãy chạy theo vãn sinh cho mau !

Dứt tiếng, chàng phóng mình ra khỏi cửa.

Hãi Âu Quái Khách lặng lẽ theo sau.

Hai người chưa ra khỏi đường hang, thì đã nghe chưởng âm ở phía ngoài chớp động vang rền.

Chí Tôn nóng nẫy :

— Chúng ta đi cho mau lão tiền bối ạ !

Theo lời nói, chàng tăng tốc độ mau hơn trước.

Hãi Âu Quái khách vì bị giam giữ lâu ngày trong ngục thất, thiếu ánh sáng mặt trời, phần chất độc Đoạn Trường Đơn thấm ngấm vào các huyệt đạo, linh đơn vừa uống vô chưa có thể nhất thời bình phục được, nên mệt nhọc lắm vẫn chưa theo kịp Chí Tôn, cứ cách khoảng ba trượng.

Tuy vậy, chẳng mấy chốc hai người đã tới cửa huyệt động.

Chí Tôn bắn mình ra trước, thì cũng vừa đúng lúc Đào Phu Nhân quật một quỉ chưởng trúng nhằm tâm huyệt Trường Mộng Dã Tiên văng ra hai trượng, lão đảo đứng dậy, mồm phun máu tươi cuồn cuộn.

Đào Phu Nhân rống :

— Hãy nộp mạng cho ta !

http://tieulun.hopto.org

Cùng theo tiếng rống, thân hình lẹ tợ quỉ muội của Phu nhân đã xẻ tới bên mình Trường Mộng Dã Tiên, chộp một quỉ thủ xuống thiên linh tử.

Trường Mộng Dã Tiên hết phương tránh né, rú lên chờ chết.

Nhưng có tiếng quát tưởng chừng chực xé tét cả màn tai quần hùng.

Một luồng kình khí áp tới Đào Phu Nhân mau như điện chớp.

Đang sắp kết liễu sinh mạng Trường Mộng Dã Tiên, chợt phát giác luồng kình đạo nặng tợ núi lỡ đến bên mình, xẹt ngang nửa trượng tránh thoát.

Quái Bà xạ cặp mắt lạnh lẽo nhìn coi là ai.

Nhận ra Chí Tôn qua lớp giả trang cao thủ xầu xí, Đào Phu Nhân sững sờ nhìn chàng.

Trường Mộng Dã Tiên thoát nạn, gượng gạo đứng dậy vừa nuốt mấy cuộn máu phún ra liền liền, vừa đưa mắt sang.

Thấy Chí Tôn, lão nhân lộ niềm hoan hỉ :

Trong lúc Hải Âu Quái Khách từ trong hang đá cũng vừa phóng ra

Trường Mộng Dã Tiên nhận được cố giao kêu lên mừng rỡ, loạng choạng bước lại gần Hải Âu Quái Khách.

Sự hiện diện đột ngột của Hải Âu Quái Khách, khiến cho quần hùng Địa Linh Cung sững sờ, dồn những luồng hung tuyến về một nơi.

Cả Đào phu nhân cũng tái hẳn sắc mặt, hết nhìn Chí Tôn, đến nhìn Hải Âu Quái Khách chẳng hề chớp.

Lúc ấy, Trường Mộng Dã Tiên đã đến gần Hải Âu Quái Khách. Đôi tri kỷ mừng nhau tay bắt mặt mừng.

Chí Tôn trông thấy cảnh đoàn tụ đó lòng chàng khấp khởi, thò tay vào lòng lấy ra chiếc bầu đỏ của Nam Tà trao tặng, trút lấy một hoàn linh dược, lên tiếng gọi Trường Mộng Dã Tiên :

— Trường Mộng tiền bối hãy uống ngay viên linh dược này cho mau.

Chàng ném hoàn linh dược sang lão nhân.

Trường Mộng Dã Tiên đón lấy bỏ vào mồm.

Thình lình, Đào Phu nhân trỏ vào mặt Chí Tôn rống hỏi :

— Tiểu tử, ngươi là ai ? Sao dám cả gan vào đây giải cứu tên quái già Hải Âu đạo tặc ?

Chí Tôn chiếu cặp kỳ quang ngay vào mặt Đào phu nhân, khô nhan đáp :

— Thù Hận Thư Sinh !

Đào phu nhân lập lại :

— Thù hận Thư Sinh !

— Quả đúng chẳng sai !

Đào phu nhân khinh khỉnh :

— Một tên vô danh giang hồ !

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Đào phu nhân, ngươi danh phận là Hộ pháp Địa Linh Cung, tiếng tăm lừng lẫy, nhưng hiện tại có thể tiếp nhận tiểu gia nội trong mười đường chiêu chăng ?

Đào phu nhân thịnh nộ :

— Số mạng ngươi đã tận rồi, nên mới thốt ra những lời đó.

Chí Tôn hừ giọng mũi, tỏ vẻ ngạo mạn :

— Mồm mép không bằng thực hành, có đủ gan mật hãy đấu cùng ta.

Đào phu nhân trợn cặp mắt quỉ :

— Câm mồm lại, cứ giở chưởng lên rồi sẽ rõ.

Chí Tôn xê mình lại đối diện cùng Đào phu nhân khoảng ba trượng.

Chàng đảo mắt sang Hải Âu Quái Khách thấy đang đứng với Trường Mộng Dã Tiên, liền nghĩ thầm :

— Nếu ta dùng chiêu thức Ô Mộc Bảo Lục, e rằng Hải Âu lão tiền bối sẽ đâm ra nghi ngờ vực khó lòng, bây giờ ta cứ thi triển hai ngón võ công Phục Ma Thần Công và Huyết Ảnh Lôi Đình, rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn đề cao hữu chưởng, trầm nặng bảo Đào phu nhân :

— Lão ma nữ, hãy trông chưởng đây !

Tiếp theo đó, một luồng kình đạo Phục Ma Thần Công từ chưởng trung Chí Tôn phát đi ào ào như núi lỡ...

Thoáng thấy bóng chưởng, Đào phu nhân đã kinh hải lên, không dám chậm trễ huy động quỉ thủ đẩy ra một đạo âm phong đón đỡ...

Một tiếng sầm chưởng nổ âm thầm...

Âm phong biến mất trong vô hình.

http://tieulun.hopto.org

Đào phu nhân lắc lư mày cái

Chí Tôn hãy còn đứng sững như quả cổ sơn.

Không đợi cho Đào phu nhân kịp thốt lên lời nào, Chí Tôn ngưng tụ chân khí mười phần lên hữu chưởng, lẹ như điện chớp đẩy ra một chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình.

Chàng nhất định quật thương Đào phu nhân ngay ở vài chiêu đầu, để giải vây cho Hải Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên, vì chàng tự hiểu, nếu diên trì, Bạch Phát Ma Cơ đến trợ lực quần hùng, thì hậu quả ra sao chưa thể đo lường được.

Đào phu nhân hết sức hải hùng vận dụng toàn bộ nội lực tiếp nhận luồng huyết quang ào tới bên mình...

Ầm !

Huyết phong cuộn tỏa mờ trời.

Đào phu nhân tháo lùi liền liền ngoài nữa trượng.

Từ cửa mồm quái bà đã thấy ứa ra mấy giọt máu đào.

Đứng ngoài tràng Hải Âu Quái Khách trông thấy ngón huyết chưởng sững sờ nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Quần hùng đều thảy rúng động, thò những cặp mắt qui quái về phía Chí Tôn.

Đào phu nhân giơ tay chùi sạch máu, xẻ tới quát :

— Tiểu tử, ngươi có quan hệ gì đến Nam Tà ?

Chí Tôn lạnh lùng đáp :

— Một mối thân tình không thể nói được.

Câu nói đó khiến cho Hải Âu Quái Khách càng thảng thốt thêm lên.

Quái Khách đăm ra nghi ngờ Chí Tôn, cặp mắt huyền bí xuyên qua lỗ thủng vuông lụa điều xạ thẳng vào mặt chàng như muốn tìm một sự thật.

Trường Mộng Dã Tiên cũng nhíu cặp lông mày nữa bạc, biểu lộ một sự khích động mãnh liệt trong lòng.

Ngưng một chặp, chợt Đào phu nhân quát bảo :

— Chẳng luận ngươi là người thân của Nam Tà hay không, Bản Hộ Pháp quyết quật chết ngươi tại mộ tràng nầy.

Chấm dứt câu nói, Đào phu nhân với một thân pháp vô cùng quái dị, lắc tới bên mình Chí Tôn,chộp qui thủ vào đầu chàng nhanh như điện chớp.

Qui thủ hết sức lạ lùng, vừa thi triển đã thấy như muôn ngàn cánh tay âm hồn từ tám hướng chụp tới.

Ba năm về trước đã có lần Chí Tôn đương đầu với qui thủ của Ngọc Diện Diêm Bà, Quái Bà Tân Phương Lan và Nam Hoa Quái Tinh, mỗi nhân vật đều có một qui hình khác biệt nhau.

Giờ đây, qui thủ của Đào phu nhân lại vô cùng quái gỡ, trải qua hàng ngàn trận giao đấu cùng bọn ác ma, Chí Tôn chưa từng trông thấy ngón võ công nào kỳ dị như thế.

Chàng tự hiểu dù ngày nay công chàng quả thật cao thâm tột bậc giang hồ, ít người sánh nổi, nhưng nếu đương nhiên chống đỡ với Đào phu nhân, gây thương tích cho quái bà, nhất định chàng cũng bị tổn hại ít nhiều.

Thế nhưng chàng dùng một thân thủ bình thường, sẽ khó lòng mà vượt khỏi chiếc lưới âm hồn đang trùm chụp xuống.

Chí Tôn còn đang phân vân, nghĩ ngợi, thì qui thủ của Đào phu nhân chỉ còn cách đỉnh đầu chàng chừng năm tấc.

Hốt hoảng, Chí Tôn không còn đủ thời giờ phân biệt hậu quả nữa, chàng dùng ngay thân thủ « Di Ảnh Kỳ Hình », lắc mình biến mất.

Chừng hiện ra Chí Tôn đã đứng phía hữu Đào phu nhân.

Thủ pháp của Chí Tôn vừa dùng, làm cho Hải Âu Quái Khách hãi hùng lên.

Cặp mắt huyền bí của Quái Khách xuyên qua lỗ thủng vuông lụa điều nhìn chàng chẳng hề di dịch.

Tại sao gã tiểu tử xấu xí nầy lại biết dùng « Di Ảnh Kỳ Hình », ngón võ công tuyệt diệu bất truyền, chỉ có Chí Tôn mới hiểu mà thôi ?

Tự nhiên, Hải Âu Quái Khách nghi ngờ bộ mặt da người cải trang của Chí Tôn.

Lúc ấy, Trường Mộng Dã Tiên cũng sững sờ lên. Vì cử chỉ lạ thường của Quái Khách.

Lão nhân hết nhìn Chí Tôn đến nhìn Hải Âu Quái Khách.

Đột nhiên, giữa phút giây ấy có nhiều luồng gió từ trong Tổng Đàn Địa Linh Cung đưa đến.

Bọn cao thủ Địa Linh Cung đều hiện lên mặt một sự vui mừng khôn tả.

Biết ngay Bạch Phát Ma Cơ cùng quần hùng sắp đến, Chí Tôn quay qua Hải Âu Quái Khách nói thật mau :

http://tieulun.hopto.org

— Nhị vị lão tiền bối hãy chạy cho mau, bọn Bách Phát Ma Cơ đã tới rồi kìa.

Hải Âu Quái Khách vẫn đứng sững như pho tượng kỳ cổ.

Trường Mộng Dã Tiên thúc giục :

— Chúng ta hãy rời bỏ chốn này, ngày sau sẽ hay.

Nhưng Đào Phu nhân đã rống :

— Các ngươi chạy đi đâu !

Liền đó, một luồng âm phong kỳ diệu áp tới Hải Âu Quái Khách.

Chí Tôn thịnh nộ hét :

— Cho các ngươi trở lại !

Một luồng kình khí pha màu máu mạnh như bể động đón lấy ngọn âm phong cực kỳ lạnh lẽo của Đào Phu nhân.

Ầm !

Hàn phong đột mất giữa không gian.

Huyết phong tràn lan một vùng năm trượng.

Hai giọt máu đào từ cửa mồm Đào Phu nhân lại thấy ứa ra.

Hiển nhiên huyệt đạo bị tổn thương khá nặng.

Quần hùng Địa linh Cung trông thấy quát lên :

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma nầy !

Lập tức, chưởng phong ào ào như bão tố.

Chưởng quang chớp nháng đầy trời dồn về phía Chí Tôn.

Cùng lúc nhiều trận gió từ Địa Linh Cung gần tới

Chí Tôn quát to :

— Nhị vị lão tiền bối hãy chạy cho mau, mọi sự đã có văn sinh rồi.

Theo tiếng quát, hữu chưởng Chí Tôn thi triển Huyền Ảnh Lôi Đình quay từng vòng cuốn cuộn đẩy ra như những đạo huyết quang khủng khiếp.

Ngay khi hai chiếc bóng trên sân tràng cũng vừa bắn đi.

Đó là Trường Mộng Dã Tiên cùng Hải Âu Quái bỏ chạy.

Bọn Đào Phu Nhân đồng quát :

— Chạy đi đâu !

Ngoài năm mươi cao thủ nhắc mình lên định đuổi theo hai vị lão nhân.

Nhưng trong một tiếng hét, Chí Tôn đã triển ra hai luồng Thu Phong Lạc Diệp đón chận bọn quần hùng lại.

Từng trận g ó mát huyền diệu như ngọn thu phong ào ào nổi lên.

Vậy mà ngoài năm mươi cao thủ đều ngã lăn ra đất như một trận lá vàng bị gió cuốn đi.

Chỉ riêng Đào Phu nhân nhờ nội lực thâm hậu, nên còn đứng vững tại sân tràng mà thôi.

Cùng lúc ấy, một bóng người bằng một thân pháp bất phàm từ trên không đáp xuống bụi bặm chẳng hề thấy bay.

Quần hùng đồng reo lên :

— Bạch Phát cung chủ giá lâm.

Bóng người đến chính là Bạch Phát Ma Cơ vừa đứng vững trên mặt đất, đã quét cặp mắt nhỏn nhìn Chí Tôn rồi day qua Đào Phu nhân :

— Đào Hộ pháp, chuyện gì vừa xảy ra đây ?

Đào Phu nhân vừa chùi máu mồm, vừa trỏ Chí Tôn :

— Tên tiểu tử này cùng đi với Trường Mộng ác đạo đến đây giải cứu cho Hải Âu Quái Khách và hành hung cùng chúng môn đồ.

— Hải Âu lão tặc hiện ở đâu ?

Đào Phu nhân trỏ hai chiếc bóng vừa mờ ảo trong đêm :

— Lão tặc đang chạy kia !

Chẳng đợi Đào Phu nhân kịp dứt, Bạch Phát Ma Cơ thi triển khinh công thần ảo, nhắc mình lên cao đuổi theo tợ chớp.

Không chút chậm trễ, Chí Tôn cũng vận dụng chân khí, bắn mình theo sau cách khoảng Bạch Phát Ma Cơ hai mươi trượng.

Đào Phu nhân ngó thấy cũng lẹ như sét giật phóng theo sau hết.

Vì động tác ba quái thủ đã nhanh lại bất ngờ, cho nên, đến khi quần hùng phát giác, thì ba chiếc bóng đã đi ngoài trăm trượng.

Bọn chúng hốt hoảng cất mình nhắm hướng ba chiếc bóng thi triển toàn bộ chân lực chẳng khác một bầy ác điểu ăn đêm.

Chạy được khoảng mười dặm đường, Hải Âu Quái Khách đã thấm mệt.

Phần bị giam giữ trong ngục thất lâu ngày, phần vì chất độc Đoạn Trường đơn tiêu mòn cơ thể, cho nên, nội lực Quái khách sút đi rất nhiều, đà tiến đã thấy chậm lại.

Trường Mộng Dã Tiên lo lắng :

— Chúng ta hãy cố lên tới cánh rừng trước mặt kia lão huynh ạ !

http://tieulun.hopto.org

Nhưng trong lúc đó, Bạch Phát Ma Cơ đã theo gần kịp Hải Âu Quái Khách cách độ ba mươi trượng.

Lão bà tận dụng khinh công chạy mau hơn trước.

Trường Mộng Dã Tiên phát giác được có kẻ đuổi theo, nói thật mau :

— Lão huynh hãy chạy cho mau !

Thế nhưng từ phía sau Bạch Phát Ma Cơ đã quát :

— Hải Âu lão tặc hãy dừng lại !

Hải Âu Quái Khách nghe tiếng Bạch Phát Ma Cơ liền bảo Trường Mộng Dã Tiên :

— Chúng ta cứ dừng lại, rồi sẽ hay Trường lão đệ ạ !

Hai chiếc bóng liền đáp xuống quan lộ, quay thân mình lại.

Bạch Phát Ma Cơ phóng tới đối diện Hải Âu Quái Khách.

Vừa trông thấy mặt Quái Khách, lão đã gầm to :

— Hải Âu lão tặc ngươi chạy đi đâu ?

Cặp mắt huyền bí của Hải Âu Quái Khách xạ thẳng vào mặt Bạch Phát Ma Cơ căm hờn thốt :

— Lão ma nữ, bọn ngươi bất quá cũng chỉ biết dùng thủ đoạn hèn hạ, rình rập ám hại người, chứ đường đường giao đấu nào chắc đã hơn ai, mà khoe khoang mồm mép.

Lão phu thế một ngày nào đó sẽ đến phá Địa Linh Cung của ngươi, quét sạch bọn ma đầu, ác đạo trừ hại giang hồ.

Bạch Phát Ma Cơ cười thánh thót như loài quỉ độc :

— Ha ha... tấm thân chim lồng cá chậu như ngươi rồi đây chưa biết số phận ra sao đừng nói chuyện đột nhập vào bản cung vô ích.

Đến đây một chiếc bóng bắn xuống tràng lẹ như ma muội.

Chiếc bóng đó chính là Chí Tôn vừa đuổi theo tới.

Bạch Phát Ma Cơ xạ mắt nhìn, sát khí bốc lên đầy mặt.

Hải Âu Quái Khách cũng tỏ vẻ khích động tột độ.

Vì sao vậy ?

Vì Quái Khách ngờ vực Chí Tôn qua hai ngón võ công Huyết Ảnh Lôi Đình và Di Ảnh Kỳ Hình vừa rồi.

Chợt một chiếc bóng nữa lại phóng đến.

Xem rõ chẳng ai khác hơn là Đào Phu nhân.

Quái Bà đứng bên cạnh Bạch Phát Ma Cơ nhìn Chí Tôn một hồi.

Đột nhiên Bạch Phát Ma Cơ cười thánh thót :

— Tiểu quỉ, cũng lại là ngươi. Lần trước có Tang Môn Thần

cứu thoát khỏi một cái chết chẳng toàn thân, nhưng hôm nay dù cho ngươi có chắp cánh mà bay cũng không khỏi nữa rồi.

Chí Tôn lạnh lùng như quỉ mộ :

— Lão Bà đừng nhiều ngôn ngữ, có bao nhiêu đường chiêu sở tuyệt cứ xuất phát tiểu gia xem.

Dù sao cũng là một nhân vật kỳ thượng giang hồ, năm mươi năm xưa vũ lâm nghe tới tên đều vỡ mật. nay lại bị kẻ hậu sinh xem chẳng ra gì, làm sao Bạch Phát Ma Cơ khỏi cháy phừng lửa giận.

Lão bà gầm thét rung động cả mấy tàn cây cổ thụ bên đường :

— Tiểu quỉ, hãy trông chưởng đây !

Quỉ thủ dị kỳ của Bạch Phát Ma Cơ giơ lên đỉnh trung.

Sau một tiếng quát, lão bà đẩy ra một luồng âm phong tợ gió từ cõi A-tỳ thổi đến...

Đã có lần giao đấu cùng Bạch Phát Ma Cơ, Chí Tôn hiểu rõ công lực quỉ thần vô lượng của quái bà, chàng không thể hạn chế chiêu thức được.

Nên khi thoáng thấy bóng chưởng mù trời của Bạch Phát Ma Cơ, Chí Tôn đã vận dụng mười hai phần công lực phát động đường chiêu Nộ Hải Dương Ba ấm 1 như bể động.

Ầm !

Song phương đều tháo lui một bước.

Áp khí bốn bên núi rừng đều dội lại.

Cành lá những cây cổ thụ đổ xuống ào ào.

Mặt đất quan lộ chuyển rung như hồi địa chấn.

Hải Âu Quái Khách thét khẻ :

— Ô Mộc Bảo Lục ! Tiểu tử nầy chính thực là ai đây ?

Trường Mộng Dã Tiên trộ cặp mắt nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn vô cùng ngờ vực.

Hải Âu Quái Khách khẽ thầm,

— Trường sư đệ, tiểu tử quả nhiên đáng nghi ngờ.

Hai mắt sáng rực của Trường Mộng Dã Tiên không rời khỏi Chí Tôn, vừa đáp :

— Quả đúng như vậy, nhưng lão huynh đừng vội nóng nẩy, hãy xem kỹ lại đã.

Trong khi Đào phu nhân đã xẹt tới :

— Hải Âu đạo tặc, hãy nộp mạng cho ta !

http://tieulun.hopto.org

Theo đó quỉ thủ như màng lưới âm hồn của lão bà chụp xuống đầu Hãi Âu Quái Khách mau lẹ quái gở không thể tưởng tượng được.

Hãi Âu Quái Khách vì bị giam giữ lâu ngày trong ngục thất, phần chất độc Đoạn trường đơn hãy còn trong huyệt đạo, cơ thể hao mòn đi rất nhiều, nội lực do đó mất đi mười phần kiến hiệu, nên khi trông thấy quỉ thủ Đào phu nhân chụp xuống đầu không tránh né kịp, lẹ làng đẩy ra một đạo kình khí đón đỡ...

Bộp !

Hãi Âu Quái Khách bị trấn động khí huyết sôi trào lên.

Đào phu nhân ra tay như điện quật luôn hai chiêu phát lên luồng âm phong lạnh lẽo.

Trường Mộng Dã Tiên phóng tới quát :

— Quỉ bà dừng tay lại !

Hai luồng kình khí cực kỳ mạnh bạo quật tréo vào âm phong quái gở của quái bà.

Đồng thời. Hãi Âu Quái Khách cũng huy động song chưởng đón ngọn hàn phong vừa áp tới bên mình

Một loạt nổ âm u...

Vì cơ thể còn yếu ớt, nên Hãi Âu Quái Khách thảo lùi hai bước.

Đào phu nhân cũng bị áp lực chưởng phong quét nhằm lão đảo người.

Nhưng Quái bà đã rống :

— Hãy trông chưởng đây !

Tiếp đó, quỉ thủ của Đào phu nhân từ từ giở lên, hàn phong vô cùng lạnh lẽo.

Biết ngay quái bà sắp hạ độc thủ, Hãi Âu Quái Khách quát :

— Trường sư đệ, hãy coi chừng !

Trong khi Quái khách quát, Đào phu nhân đã im lặng đưa ra bốn chiêu rét buốt cả một vùng phạm vi ngoài năm trượng !

Âm phong chưa tới mà đã thấy rùng mình lên.

Hãi Âu Quái Khách đã thấy hãi hùng, tự nghĩ nếu không dùng tột bậc võ công chắc, chắn sẽ bị hạ dưới luồng chưởng phong hàn tà của Đào phu nhân.

Vì vậy, Quái Khách không còn kể gì vết thương trong huyệt đạo, ngưng tụ chân khí « Kim cang Khí Công » một ngọn võ tối thượng mà Quái Khách vừa luyện xong trước cách một hôm bị Đoạn trường đơn đầu độc.

Đột nhiên, từ chưởng trung của Hãi Âu Quái Khách phát ra một làn sáng.

Quái khách quật luôn bốn chiêu với cả toàn bộ nội lực...

Ầm... ầm...

Hai bên chưởng lực một cang. một nhu chạm nhau phát nổ vang ầm...

Đào phu nhân tháo lui liền liền...

Ngược lại, Hãi Âu Quái Khách vì tận dụng chân công đã thấy máu tươi ứa ra hai bên khóe mồm, tình trạng tổn thương huyệt đạo.

Giá mà Hãi Âu Quái Khách không bị giam cầm hao tổn thân thể, công lực kém sức rất nhiều, thì khi triển ra « Kim Cang Khí Công » nầy, tính mạng Đào phu nhân có thể đã lâm nguy rồi.

Nhưng vì nội lực kiệt quệ, nên Quái khách chỉ vận dụng được một phần lợi hại của Kim Cang Khí Công mà thôi.

Do đó, Đào phu nhân chỉ bị chấn động mạnh khí huyết trào sôi trong đạo quãn chứ không thể gây tổn thương được.

Còn Quái khách sau khi dùng chiêu thức đó, đứng yên được mấy giây, thình lình lão đảo ngã ra.

Trường Mộng Dã Tiên hốt hoảng phóng tới đỡ Hãi Âu Quái Khách, run giọng :

— Lão huynh trong, mình có tổn hại gì không ?

Hãi Âu Quái Khách khe khẽ gật đầu. gượng đứng dậy.

Bên kia tràng, Chí Tôn đã lâm vào trận đấu cùng Bạch Phát Ma Cơ tới hồi khốc liệt.

Qua mười đường chiêu mà chưa bên nào thủ thắng cả.

Chí Tôn quét cặp mắt sang bên kia tràng, trông thấy tình hình của Hãi Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên sắp nguy ngập, chàng cãm thấy bồi rồi lên.

Thân hình Chí Tôn chợt chậm đi, liền bị ám lực của Bạch Phát Ma Cơ quét nhằm lắc lư mấy cái.

Bạch Phát Ma Cơ ra tay sầm sét, hai chiêu cùng lúc lại đưa ra.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, kình đạo ập tới bên mình.

Chàng hoảng hốt mồm niệm công sanh «Lưỡng cực chân ngươn» hứng lấy hai đạo ám phong như núi lỡ của Bạch Phát Ma Cơ.

Bình... bình...

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn loạng choạng thối lui ra cả trượng, huyết quản sôi trào.

Chàng đưa cặp kỳ quang nhìn Bạch Phát Ma Cơ.

Bất giác, sát khí bốc mờ trên gương mặt của Chí Tôn.

Bị trúng liên tiếp ba chưởng, nên Chí Tôn không còn nhân nhượng được nữa, chàng nhất định phải quật ngã quái bà để rửa hận cho mình, đồng thời, cứu nguy cho Hải Âu Quái Khách và Trường Dã Mộng Tiên.

Sự thắng, bại của chàng là quyết định cho tất cả.

Đột nhiên, hùng khí trào sôi trong lòng, Chí Tôn xê mình lên vị trí cũ, nghiến hận thù :

— Bạch Phát Ma Cơ ! thù nầy không thể không trả được, ta thề quật ngươi trên mộ tràng nầy, huỷ diệt bớt hiểm hoạ cho võ lâm.

Bạch Phát Ma Cơ cười lãnh lót :

— Ha ha . . . tiểu cuồng ma đừng ước mơ những điều ngu ngốc, có bao nhiêu đường chiêu hãy thi thố cho bần chủ cung xem, rồi có chết cũng đành nhắm mắt.

Chí Tôn hét :

– Im mồm lại ! Hãy trông chưởng đây !

Theo tiếng hét, Chí Tôn vận đủ mười hai phần công lực lên hữu chưởng, quay nữa vòng tròn, rồi đẩy ra một đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba, gầm chóp đầy trời.

Chưởng lực lôi thiên, hiệp cùng hận khí vút cao ngàn trượng, áp khí Nộ Hải Dương Ba có thể đầy núi, dời sông trong nháy mắt.

Trông thấy bóng chưởng to như quả cổ sơn, Bạch Phát Ma Cơ rúng động trong lòng, nhưng vì danh phận một chủ cung, không thể thối lui hay né tránh được, liền vội vàng thu toàn nội lực lên qui chưởng tiếp nhận... thế công của kẻ thù.

Ầm !

Hái cây cổ thụ bên đường đổ sập xuống.

Mặt đất chuyển rung rầm rập.

Cát bụi bay lên không trung mù mịt như hàng trăm con tuấn mã phi mau . . .

Bạch Phát Ma Cơ lão đảo muốn ngã.

Chí Tôn nghe khí huyết chàn động muốn trào sôi.

Thế nhưng liền đó, nội lực Chí Tôn phục hồi trở lại.

Chàng đảo mắt sang tràng thấy Hải Âu Quái khách vì thọ

thương đang ngồi vận nội công, còn Trường Mộng Dã Tiên đang giao đấu cùng Đào Phu nhân, tình thế vô cùng nguy ngập.

Chí Tôn tự nghĩ không thể diên trì thêm nữa, nội trong vài chiêu chàng phải hạ cho bằng được Bạch Phát Ma Cơ, nếu chậm tay sẽ mang tai hoạ.

Lập tức, chàng đề cao song chưởng ngưng tụ toàn bộ nội lực dồn lên, hét :

— Bạch Phát Ma Cơ hãy nạp mạng !

Liền đầy, chiêu thức Càng Khôn Thần Công từ chưởng trung Chí Tôn ầm ầm phát động, nhật nguyệt vô quang.

Kình lực lôi thiên, không thể tránh né, bề thế khó nỗi đo lường.

Hãi hùng hiện lên gương mặt Bạch Phát Ma Cơ, tức thì song qui thủ xòe ra như cánh quạt, triển vận mười hai phần nội lực huy động cuồng phong cuốn cuộn tới đón nhận Càng Khôn Thần Công.

Ầm . . . ầm . . .

Sàm chưởng nổ tợ trời gầm.

Thân hình Bạch Phát Ma Cơ hiệp rồi tan đi, loạng choạng ra sau mười mấy bước.

Máu mồm quái bà đã thấy ứa ra,

Thần sắc màu trắng bệch đã chuyển sang màu xám.

Tuy vậy, chỉ ngưng đi một giây là Bạch Phát Ma Cơ đã xẹt tới đối diện Chí Tôn như cũ, đồng thời cười thảnh thót :

— Tiểu qui, chớ ngạo cuồng, hãy đỡ đây !

Một đạo âm phong kỳ dị theo tiếng nói ào với Chí Tôn.

Âm đạo lạnh lẽo như băng hà, thế mạnh không thể tránh.

Chẳng dám chậm trễ một giây nào, Chí Tôn giơ tả chưởng lên bằng ngực phát đi một chiêu Càng Khôn Thần Công, san hà rúng động.

Lại một tiếng nổ xé nát bầu không gian.

Dư lực bổn phía vách rừng dội lại.

Cánh tay áo theo lối cung trang của Bạch Phát Ma Cơ bị rách toạt một đường dài, phất phơ theo chiều gió.

Hữu thủ quái bà đường bị một quả búa ngàn cân quật nhằm buông xụi xuống.

Một vòi máu từ cửa miệng phún ra.

Quái bà ôm ngực lão đảo, đứng hết muốn vững.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn, ngó thấy vô cùng hoan hỉ, định phóng theo quật một chưởng kết liễu tính mạng của Bạch Phát Ma Cơ.

Chợt bên kia tràng có tiếng rú.

Chí Tôn ngưng lại, đưa mắt nhìn xem

Đã thấy Trường Mộng Dã Tiên chấp chưởng trước ngực bộ vệ tâm huyệt, trong khi máu mồm phun thành vòi.

Bình !

Đào phu nhân lại quật thêm một chưởng trúng nhằm tâm huyệt Trường Mộng Dã Tiên phóng ra ngoài tràng.

Quái bà xẹt theo giờ qui thủ chộp xuống đầu Trường Mộng Dã Tiên kết thúc trận đấu bên kia tràng.

Nhưng Chí Tôn đã hét :

— Dừng tay lại !

Tiếp đó, chàng bắn mình qua bên kia tràng đấu, xạ năm ngọn chỉ phong sắc tợ gươm vào lưng Đào phu nhân.

Phát giác ra kịp có kẻ tấn công mình nguy hiểm, Đào phu nhân xê thân hình quay ngang nửa trượng tránh thoát.

Quái bà đảo mình coi đó là ai.

Nhận ra Chí Tôn, Đào phu nhân rúng động trong lòng, nhưng đã cười lạnh lẽo :

— Tiểu cuồng ma, có lẽ số ngươi đã hỏng thật rồi mới can dự vào chuyện người.

Chí Tôn phất động hữu chưởng :

— Ha ha... Mạng ta đã hỏng hay nơi quan lộ vắng vẻ nầy chính là mộ tràng của bọn ngươi ? Qui bà, biết điều hãy tháo về Địa Linh Cung ngay, nếu trái lại có chết cũng đừng trách đấy.

Đào phu nhân giận dữ rống lên :

— Tiểu cuồng ma, ngươi phải chết !

Một đạo âm phong theo tiếng rống, ào tới chia thành nhiều ngọn tiêu phong bắn vào các hiểm huyệt của Chí Tôn.

Chí Tôn lạnh lùng «hừ» một tiếng, rồi theo thân pháp «Di ảnh Kỳ Hình» lắc mình biến mất.

Chừng hiện ra, chàng đã ở cánh tả Đào phu nhân xạ ra năm đạo chỉ phong vô cùng sắc bén vào hông quái bà.

Giữa giây phút nặng trầm ấy, bỗng có tiếng gầm thét của Bạch Phát Cơ :

— Ngươi muốn chết !

Trong lúc, quái bà đã đến bên mình Chí Tôn tự bao giờ, không hề hay bước lẹ làng chộp qui thủ xuống đỉnh thiên linh tử của chàng.

Qui thủ như chiếc lưỡi âm hồn mau như điện chớp.

Bắt chợt thế công qui hồn đó, Chí Tôn vội thu hồi chỉ pháp, phóng ra cả trượng, quay mặt lại nhìn.

Bạch Phát Ma Cơ vừa chùi sạch máu hai bên khóe mồm, vừa cất giọng khàn khàn như quỉ hú, bảo Đào phu nhân :

— Chúng ta hãy quay về Địa Linh Cung, lần sau sẽ ra tay tề độ cho hắn.

Quái bà quay qua Chí Tôn nói giọng toát hồn :

— Tiểu cuồng ma, lần nầy Bần chủ cung dung mạng cho ngươi một phen, lần sau sẽ nổ lấy tim gan của ngươi để trả hận nầy.

Rồi Bạch Phát Ma Cơ lại dời cặp ma nhỡn sáng xanh lạnh lẽo về phía Hải Âu Quái Khách vừa vận hành nội lực chữa trị vết thương xong đứng dậy.

Quái bà hậm hực :

— Hải Âu đạo tặc, hôm nay vì có tên tiểu cuồng ma tới phá khuấy, bần chủ cung không bắt được ngươi, nhưng rồi dù cho ngươi có chạy trốn tận góc bể, cũng không thể nào thoát khỏi tay ta.

Vậy ta tạm giam cái sinh mạng ngươi lại đó, một ngày rất gần đây ta lại tìm ngươi. Hãy cố nhớ lấy !

Dứt câu, không đợi Hải Âu Quái Khách kịp phản ứng chi cả, Bạch Phát Ma Cơ bằng thân pháp quái dị bắn mình đi.

Chớp mắt bóng quái bà đã xa ngoài năm mươi trượng, lắc lư trong màn đêm ảo mờ sương khói.

Đào phu nhân quét cặp mắt nhìn Chí Tôn biểu lộ một sự căm hờn vô tả.

Quái bà nghiến hai hàm răng kèn kẹt :

— Tiểu ma đầu, mối thù giữa Bần Hộ Pháp cùng ngươi chồng cao tợ núi, sẽ có một ngày nào đó ta sẽ tìm lấy mạng ngươi rửa sạch oán hờn.

Dư âm lời nói chưa kịp dứt, là Đào phu nhân đã xẹ mình một cái, đã phóng lên cao bốn trượng, xoay theo bề thế, trổ thuật khinh công chạy về hướng Bạch Phát Ma Cơ vừa khuất dạng.

Chí Tôn đứng lặng, đưa cặp kỳ quang nhìn theo bóng Đào phu nhân rung rinh trên nền trời đen thẫm, chẳng thốt lời nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Hải Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên cũng im lặng nhìn theo hai Quái bà một trước một sau hút dạng về hướng Địa Linh Cung.

Trải qua một chập thời gian.

Bây giờ, Hải Âu Quái Khách mới day qua nhìn Chí Tôn rọi hai luồng sáng huyền bí vào mặt chàng.

Hiển nhiên cho thấy chẳng những Quái Khách đã điều trị xong vết thương trong các huyệt đạo, đồng thời, dường như Hoàn hồn đơn đã thẩm ngấm tống khứ chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn ra khỏi nội thể nên cặp mắt của Quái Khách gần như thu hồi ánh sáng, huyền diệu của ngày nào.

Chí Tôn cũng nhìn lại Hải Âu Quái Khách, chàng hết sức băn khoăn lo ngại trong lòng, vì hiểu Quái Khách đã nghi ngờ bộ mặt giả trang gã cao thủ xấu xí của chàng.

Chàng tự biết, cũng vì những đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục, mà chàng thi triển trong trận giao đấu cùng Bạch Phát Ma Cơ vừa rồi đã khiến Hải Âu Quái Khách phát giác sự thật bề trong của chàng.

Đột nhiên, Quái Khách nghiêm giọng thốt :

— Tiểu tử, ngươi quả thật là ai đây ?

Câu quát nầy, khiến cho Chí Tôn rúng tận đáy lòng, chàng hiểu giờ phút quyết liệt gay go đã đến đèn với chàng rồi.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn giữ vẻ trầm tỉnh đáp :

— Lão tiền bối bảo gì lạ vậy ? Văn sinh chính là Thù Hận Thư Sinh đã có lần lẽn vào ngục thất Địa Linh cung cách đây không đầy bảy hôm, lão tiền bối đã quên à ?

Cặp mắt huyền bí pha thứ ánh sáng hoài nghi của Hải Âu Quái Khách không một thoáng rời khỏi gương mặt hóa trang xấu xí của Chí Tôn, như muốn soi thấu lớp mặt nạ bên ngoài.

Quái Khách trầm nặng bảo :

— Thù Hận Thư Sinh ! Hừ... nhưng ai đã truyền cho ngươi ngón võ công Di Ảnh Kỳ Hình ?

Chí Tôn lúng túng :

— Thưa lão tiền bối, ngón võ công nầy do Dương Chí Tôn... truyền lại cho văn sinh.

Chàng hết sức chua chát cho mình khi phải đáp dối cùng vị đại ân nhân cách ba năm về trước đã từng nhiều phen cứu tử, một

điều mà chẳng bao giờ chàng muốn.

Lúc ấy, Hải Âu Quái Khách lại tiếp :

— Còn đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục do đâu ngươi có ?

Chí Tôn ấp úng :

— Thưa lão tiền bối, các tuyệt chiêu nầy cũng do Dương tiểu huynh truyền lại cho văn sinh.

Hải Âu Quái Khách gay gắt :

— Lão phu từng nghe sư đệ bảo giữa ngươi và tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn có mối liên hệ tình cồ giao à ?

Chí Tôn đáp liền :

— Đúng như vậy !

— Thế ngươi đây có phải chính danh Tiểu Thần Khất trong Bang ăn mày thành Trường Sa hóa thân ra Thù Hận Thư Sinh chăng?

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, nhưng vội vả đáp :

— Không phải như thế lão tiền bối ạ ! Tiểu Thần Khất là một nhân vật khác, chẳng liên hệ gì đến văn sinh cả.

Đến đây, Hải Âu Quái Khách bỗng quát to lên :

— Tiểu tử, hãy mau lột bộ mặt hóa trang cho lão phu nhìn thử! Ngươi không thể đánh lừa nổi cặp mắt ta đâu.

Trường Mộng Dã Tiên cũng vì câu quát của Hải Âu Quái Khách mà sững sốt lên, thực ra, chính lão nhân không ngờ sự tình diễn biến như thế.

Lão nhân đưa cặp mắt dõi theo bộ mặt hóa trang của Chí Tôn chẳng hề chớp.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn không còn có thể giữ được sự bình tỉnh nữa, chàng bối rối đáp chẳng trọn câu :

— Ô kìa, lão tiền bối bảo gì lạ vậy ? Việc gì văn sinh cần đến phải hóa trang đánh lừa lão tiền bối ? Xin lão tiền bối xét đoán lại phân minh.

Lời trần tình, quanh quẩn của Chí Tôn chưa kịp dứt; Hải Âu Quái Khách đã nổi cơn thịnh nộ :

— Hãy cầm cái mồm láo khoét của ngươi lại, biết điều, mau tháo gỡ bộ mặt da người giả mạo đeo ở bên ngoài ra, để lão phu nhìn xem tận mắt ngươi chính là ai, nếu cưỡng lại, buộc lòng ta phải động thủ đấy.

Trước mọi sự tình dồn dập diễn ra, Chí Tôn cảm thấy chua xót tận tâm hồn, chàng không ngờ hậu quả cuộc vận sát năm xưa lại thế lương đến thế.

http://tieulun.hopto.org

Sau ba năm rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc, ngày tái hiện giang hồ là tự khắc Chí Tôn đã chịu lấy bầy nhiêu nỗi oan vô lượng.

Lạc Bá Đào đã cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác mở trận huyết tẩy Hải Âu Lệnh Đường, đồng thời, đầu độc Hải Âu Quái Khách, dẫn đến giam giữ tại ngục thất Địa Linh Cung, rồi đốn đãi rằng đã bị thảm tử dưới cây Tàn Chi Quái Đao của chàng.

Được tin chẳng lành nầy, Chí Tôn liền đến mộ tràng quật mồ Hải Âu Quái Khách để tìm sự thật về cợi chết, thì lại ùng thay, dưới đáy huyệt chỉ là một bộ xương rả mục và sợi Qui thằng của Bắc Độc Lão Ma.

Hiện trạng dị thường nầy khiến cho Chí Tôn hết sức nghi ngờ nên đã cố kiên trì theo dõi dấu vết của Hải Âu Quái Khách trên khắp mặt giang hồ, xem sự thực còn sống hay chết.

Kết quả sau khi thám hiểm vào Địa Linh Cung. Chí Tôn tìm ra tung tích Quái Khách hiện đang tồn tại trên cõi trần, chứ không như lời bọn vũ lâm đồn đãi.

Hiểu được Hải Âu Quái Khách thọ chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn, tính mệnh như chiếc lá treo đầu cành, Chí Tôn quyết tâm đi tìm linh dược, cứu nguy Quái Khách.

Chàng hành động như thế, một là vì trước kia chịu nhiều thâm ân của Hải Âu Quái Khách, hai nữa, là muốn giải oan cho mình, nên chàng nhất định phải chiếm cho kỳ được Hoàn hồn đơn trong tay lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân, mang trở lại Địa Linh Cung tống khứ chất kỳ độc đang ngấm ngầm tàn phá cơ thể kẻ ân nhân mình.

Do đó, Chí Tôn đã tạo thêm thù hận cùng Cổ Độc Thánh Quân bị lão ma đầu nầy quật trúng nhằm huyền chưởng Đoạn Trường Đơn, hôm nay đã bắt đầu bột phát chưa hiểu ngã ra mà chết vào phút giây nào.

Vậy mà khi đoạt được Hoàn Hồn đơn trên tay lão độc vật chàng cương quyết mang đến ngục thất Địa Linh Cung giải cứu cho Hải Âu Quái Khách, quên đi cả sự sống của mình.

Bây giờ chàng đã cứu Quái Khách thoát khỏi tai nạn rồi, đã không giải oan được cho mình, lại còn bị phiền lụy đến thân.

Thật không còn gì đau đớn cho chàng bằng.

Chí Tôn tê tái cả lòng không đáp được lời nào cả.

Hải Âu Quái Khách càng thấy càng hiểu lầm thêm hơn, giơ hữu chưởng lên bằng ngực quát to :

— Thế nào, ngươi có chịu lột bộ mặt hoá trang chưa ?

Chí Tôn vẫn đứng yên không đáp.

Hải Âu Quái Khách thịnh nộ :

— Ngươi muốn chết !

Trong tiếng quát, Quái Khách đã đẩy ra một luồng kình khí nặng tợ núi lở ...

Bình !

Chí Tôn bị áp khí đẩy lùi ba bước.

Hải Âu Quái Khách lại quát :

Sao đó, ngươi còn to mặt nữa không ?

Sau mấy cái lắc động, Chí Tôn chỉ đứng nhìn Hải Âu Quái Khách mà không thốt một câu nào cả.

Quái Khách căm hờn nghiến hai hàm răng vào nhau, lại vận mười phần thành lực nhằm ngay tâm huyệt Chí Tôn quật sang một luồng chưởng phong mạnh hơn chiêu trước bội phần.

Lại thêm một tiếng nổ vang rền.

Toàn thân Chí Tôn bị tống ra ngoài trượng, mãi lâu mới đứng vững.

Máu đào từ cửa miệng chàng đã thấy ứa ra.

Da mặt màu đen sậm qua lớp hóa trang của chàng đã thấy chuyển động, rung rinh trông thấy rõ.

Huyết quãn trong cơ thể Chí Tôn trào sôi lên, các huyệt đạo cơ hồ bị bế tắt, kinh mạch ngừng trệ, chấn nát.

Giá Chí Tôn không có bộ võ công thần qui kiến sâu và một nội lực thâm hậu tràn trề như bể cả, thì chắc chắn đã phơi xác tại tràng rồi.

Chàng đứng dậy đưa tay chùi máu mồm thê thảm :

— Lão tiền bối !

Nhưng ngọn lửa căm hờn trong cơ thể đã bốc cao ngàn trượng, Hải Âu Quái Khách, chẳng còn nhìn sự thống thiết của Chí Tôn. Tình trạng đáng thương xót vô cùng.

Quái khách quát :

— Câm mồm lại, hãy trông ngọn chưởng lấy mạng ngươi đây !

Hữu chưởng Hải Âu Quái Khách vừa toan phất động, thì Trường Mộng Dã Tiên đã xê mình tới, giơ tay ngăn cản :

— Lão huynh khoan hạ thủ !

Hải Âu Quái Khách ngừng chưởng, ngạc nhiên :

— Trường sư đệ có điều gì cần nói chăng ?

Trường Mộng Dã Tiên nhìn Chí Tôn thăm hại qua thân hình

http://tieulun.hopto.org

xơ xác, máu me dính đầy quần áo, rồi day qua Hải Âu Quái Khách,

— Lão huynh, hãy để tiểu đệ hỏi gã vài lời.

Không đợi Hải Âu Quái Khách phản ứng, Trường Mộng Dã Tiên lại gần Chí Tôn, trầm giọng bảo :

— Tiểu tử, ngươi chính là ai ? Hãy tháo gỡ bộ mặt cải trang ra, rồi lão phu sẽ có cách, nếu không, tính mạng khó bảo tồn.

Chí Tôn uất hận ê chề, chợt cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Ta chẳng qua vì muốn đáp lại mối thâm tình năm xưa, mà chịu nhiều điều cay đắng, không quản ngại gian lao nguy hiểm, tìm cho được Đoạn trường đơn, hoàn thành chí nguyện của mình, thế thôi.

Hôm nay chất độc bột phát, chẳng còn sống được bao nhiêu thời gian, có hành động chi nữa cũng chẳng ích lợi gì.

Chỉ tiếc một điều là ta không được sống trên thế gian nầy, bắt tên cuồng ma Lạc Bá Đào phải quì xuống trước mặt mọi người, để thú nhận bao nhiêu tội lỗi đã làm.

Nói đến đây, Chí Tôn bỗng ngưng động cả khí huyết trong người, từ từ ngã ra...

Huych !

Đã thấy chàng nằm dưới đất, thân hình chuyển động, tay chân cào cấu không ngừng, dường đang quằn quại với vết thương đang hoành hành trong cơ thể.

Thì ra, chất kỳ độc Đoạn Trường đơn đã tới thời kỳ bộc phát, thân hình chàng lại vừa trúng hai luồng chưởng phong của Hải Âu Quái Khách càng mau kiệt quệ thêm hơn.

Bất giác, Trường Mộng Dã Tiên sững sờ lên.

Hải Âu Quái Khách cũng đưa cặp mắt huyền bí ngầm chứa oán cừu nhìn Chí Tôn qua lớp giả trang lăn lộn dưới đất chẳng hề chớp.

Trường Mộng Dã Tiên nói :

— Dường như tiểu tử nầy đang bị chất độc Đoạn Trường đơn hành hạ cơ thể trước khi hóa thành máu thịt mà chết lão huynh ạ !

Hải Âu Quái Khách trầm đi một chặp, rồi nói :

— Chẳng quản tiểu tử bị chất độc Đoạn Trường đơn hoành hành cơ thể hay không, bây giờ ta thử lột mặt của gã thử coi là ai cho biết.

Dứt câu, Quái Khách xê lại gần Chí Tôn thò tay chộp lên mặt một cái.

Soẹt !

Chiếc mặt nạ da người của Chí Tôn bị bóc trần, để lộ ra một gương mặt đẹp tuyệt thế, nhưng pha màu xanh nhạt vì đau đớn.

Hải Âu Quái Khách tháo lùi một bước, thăng thốt :

— Quả thật tên tiểu súc sanh đây rồi !

Trường Mộng Dã Tiên khiếp hãi :

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Hai người sững sốt một hồi lâu.

Hải Âu Quái Khách rung rẩy toàn thân, nói như tiếng khóc :

— Sự tình đã quá rõ rệt, tiểu tử, ngươi có chết là chuyện đã đành.

Nói dứt, hữu chưởng Quái Khách giơ lên, định quật vào đỉnh thiên linh Chí Tôn kết liễu sinh mạng của chàng.

Nhưng trong khi chưởng lực vừa đưa ra, chẳng hiệu nghi sao, Hải Âu Quái Khách vụt ngưng lại, bất giác than dài :

— Hỡi ơi ! dù sao ta cũng không đành hạ độc thủ được.

Hữu chưởng của Quái Khách theo câu nói từ từ hạ xuống.

Cử chỉ nầy làm cho Trường Mộng Dã Tiên hết sức kinh dị.

Không phải lão nhân kinh dị vì sao Hải Âu Quái Khách không giết Chí Tôn, mà ở nơi tiếng thở than của Quái Khách vừa rồi có ẩn tàng một hàm nghĩa sâu xa kín đáo.

Sự hàm nghĩa sâu xa đó, cho biết giữa Quái Khách và Chí Tôn có mối liên hệ thiêng liêng không thể dứt đi được.

Lúc ấy Chí Tôn nằm quằy lộn dưới đất, hai tay bức xé áo quần, tình trạng chất độc đang bột phát cực độ trong cơ thể của chàng. Có thể là sự giãi chết.

Khích động trước cảnh tượng đau thương ấy, Trường Mộng Dã Tiên quay qua Quái Khách trầm nghị bảo :

— Theo tiểu đệ, sự tình diễn ra còn nhiều chỗ đáng nghi ngờ, chưa chắc gì tiểu tử chính phạm trong vụ thảm sát Hải Âu Lệnh đường. Vậy lão huynh cũng vì tiểu đệ mà tạm gác qua, lo cứu sống hắn rồi sau nầy sẽ hay.

Đưa cặp mắt huyền bí dịu ngầm ánh sáng qua hai lỗ hổng vuông lụa bịt mặt, Hải Âu Quái Khách xúc động :

— Nếu bảo rằng, vì tình trạng độc dược Đoạn trường đơn, đang tàn phá trong các cơ thể tên tiểu súc sanh nầy mà đình hoãn mạng sống của hắn trong một thời gian, thì lão phu tán đồng ngay ý niệm của Trường sư đệ, nhưng nếu còn hoài nghi gã không phải thủ

http://tieulun.hopto.org

phạm trong đêm tàn sát Hải Âu Lệnh đường, thì ta phản đòi đệ cùng. quả tình chính mắt ta đã trông thấy gã cầm cây Tàn Chi Quái Đao phóng vào toan hạ sát ta, hình ảnh hãi hùng ấy làm sao mờ quên được.

Trường Mộng Dã Tiên nói :

— Nhưng lão huynh vừa ra khỏi Địa Linh Cung, chưa được nghe trên mặt giang hồ từ nửa tháng nay chuyển biến nhiều sự lạ kỳ, mà từ nãy chưa có dịp tiểu đệ trình bày với lão huynh.

— Sự tình như thế nào ?

— Thứ nhất, ngày lão huynh bị ám hại, thì cây Tàn Chi Quái Đao lại phát hiện tại gia trang Bát kiếm Đạt Ma Trương mộ Kỳ, sát hại ngoài một trăm cao thủ và cả lão chủ nhân...

Hải Âu Quái Khách trợn mắt :

— Lại cũng tên súc sanh nầy ?

— Vâng ! theo dung mạo bề ngoài, thì đúng thật là Chủ nhân Lệnh xé xác, nhưng bên trong có điểm nghi ngờ.

— Trường sư đệ ngờ thế nào ?

— Tiểu đệ ngờ có thể còn một nhân vật bí mật khác cải dạng tiểu tử nầy để hành ác giang hồ chứ chẳng không ?

Hải Âu Quái Khách hết sức kinh dị :

— Trường sư đệ, việc nầy có gì bằng chứng không: ?

— Dĩ nhiên phải có.

— Sư đệ nói rõ ra !

— Một là sự phản bội sư môn của Hắc Y tiểu tặc.

Hải Âu Quái Khách thãng thốt :

— Trường sư đệ vừa bảo gì ? Hắc Y đồ đệ đã phản bội ta à ?

Trường Mộng Dã Tiên gật đầu quả quyết :

— Quả đúng như thế, chính Hắc Y Sứ Giả là kẻ nội gian, tiếp tay cùng kẻ bí mật ám hại lão huynh ?

— Vì sao sư đệ lại rõ chuyện nầy ?

— Vì chính sau khi lão huynh bị ám hại, một hôm tiểu đệ và Đông Tăng huynh trưởng cùng các sư điệc nghe tin lão huynh còn sống bị giam cầm tại Địa Linh Cung. liền lên đường đến tìm sự thật, thì đêm ấy Hắc Y tiểu tặc đã giả dạng Âm Hồn Khách, đeo mặt nạ đến khách điếm ám hại hết tám đồ điệc trong ánh chớp thời gian.

Hải Âu Quái Khách vùng chộp lấy tay Trường Mộng Dã Tiên lắc mạnh :

— Trường Sư đệ, tám vị tiểu đồ đệ đã chết rồi à !

— Đúng như vậy !

— Nhưng tại sao Sư đệ lại biết Hắc Y Sứ Giả mang mặt nạ tự xưng Âm Hồn Khách sát hại tám vị tiểu đồ ?

Trường Mộng Dã Tiên trỏ Chí Tôn nằm quằn quại dưới đất :

— Chính tiểu tử này đã cải dạng bộ mặt gã thiếu niên mặt mũi xấu xí như lúc nãy, quật thương và lột chiếc mặt nạ Hắc Y đạo tặc, làm cho hắn hết phương chối cãi, đồng thời, thú thật là một kẻ nội gian trong Hải Âu Lệnh đường từ lâu.

Những lời nói sau cùng của Trường Mộng Dã Tiên khiến cho Hải Âu Quái Khách sáng rực cặp mắt huyền bí, như vừa tỉnh bừng một cơn ác mộng.

Giây lâu, Quái Khách căm hờn :

— Loài nghiệt súc, ta đối đãi với hắn rất trọng hậu, đã đem những đường chiêu sở tuyệt của mình truyền dạy cho hắn, lại còn nỡ lòng dạ sói lang nào tiếp tay cùng kẻ thù đầu độc Đoạn trường đơn ta, và thảm sát Hải Âu Lệnh đường.

Quái Khách lại hỏi :

— Trường Sư đệ, hiện nay Đông Tăng sư đệ ở chỗn nào, sao không thấy mặt ?

Giọng nói của Trường Mộng Dã Tiên vô cùng thảm thiết :

— Thưa lão huynh, Đông Tăng huynh trưởng đã chết rồi !

Hải Âu Quái Khách kinh hoàng thét :

— Đông Tăng Sư đệ đã chết !

— Quả thật chẳng sai !

Cặp mắt huyền bí ẩn trong vuông lụa điều của Hải Âu Quái Khách dường đang ứa lệ, lặng đi một chặp lại hỏi :

— Nhưng ai đã giết Đông Tăng Sư đệ ?

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Hải Âu Quái Khách rúng động toàn thân, chợt xẻ mình lại gần Chí Tôn, quát to lên :

— Cũng tên tiểu súc sanh nầy !

Trường Mộng Dã Tiên vội phất chưởng ngăn cản :

— Lão huynh đừng vội nóng. Trên thực tế quả thật tên tiểu tử nầy mở ra trận lưu huyết thứ nhì tại Hải Âu Lệnh đường, nhưng bên trong còn nhiều điều bí ẩn khác.

— Nghĩa là sao ?

— Nghĩa là có thể đó là một chủ nhân Lệnh xé xác giả mạo ?

— Chủ nhân lệnh xé xác giả mạo ? Nhưng tại sao sư đệ lại quả quyết như thế ?

http://tieulun.hopto.org

— Vì Chú nhân Lệnh xé xác nầy cùng đi với Hắc Y đạo tặc, nữa đêm xong vào giết Đông Tăng huynh trưởng cùng toàn thể cao thủ môn đồ, sau đây dùng lửa thiêu hủy Hãi Âu Lệnh đường.

Theo tiểu đệ, tiểu tử nầy có thù hận với Hắc Y đạo tặc, làm sao có thể cùng chung hành thủ giang hồ.

Nghe đến đây, suýt nữa Hãi Âu Quái Khách phải ngất xỉu đi, thân mình do đó rúng động không ngừng.

Vuông lụa điều của Quái Khách đã thấy đẫm ướt, hiển nhiên dòng lệ đang chảy tuôn ra.

Lâu lắm, chừng như trần bớt cơn xúc động, Hãi Âu Quái Khách thăm thê :

— Trường sư đệ, tai nạn xảy ra từ bao giờ ?

— Thưa lão huynh, tai nạn xảy ra từ hôm qua.

— Lúc ấy sư đệ có mặt tại Lệnh đường chăng ?

— Tiểu đệ bận theo dõi một cao thủ bịt mặt, đuổi hắn độ hai mươi dặm đường là đại nạn xảy ra, tiểu đệ hốt hoảng chạy về tới nơi, thì chỉ thấy hai chiếc bóng của Chú nhân Lệnh xé xác và Hắc Y đạo tặc vượt ngang tường biến mất, đồng thời, vì lo tìm Đông Tăng Du Hiệp xem tánh mạng thế nào, nên đành đứng lại.

Hãi Âu Quái Khách rít căm thù :

— Mối hận nầy không thể không trả được ! Trường sư đệ, tiểu tử nầy xuất hiện từ bao giờ.

— Thưa lão huynh sau trận hỏa thiêu Hãi Âu Lệnh đường chừng một ngày sau, thì tiểu tử nầy xuất hiện kế gặp tiểu đệ.

— Hắn xuất hiện với bộ mặt nào

— Y như lúc nãy lão huynh vừa gặp.

— Hắn đã bảo gì cùng sư đệ ?

— Hắn bảo đã chiếm được Hoàn Hồn đơn của Cổ Độc Thánh Quận rồi cùng tiểu đệ suốt ngày hôm đó đến Địa Linh Cung giải cứu cho lão huynh.

Không biết hắn đã trao cho lão huynh hai hoàn linh dược chưa ?

Hãi Âu Quái Khách kinh dị, khe khẻ gật đầu :

— Hắn đã cho ta uống xong rồi, nhưng sư đệ ! Tại sao sự tình kỳ quái thế nầy, có lẽ nào hắn đã ám hại ta rồi lại liều lĩnh xông vào chốn nguy hiểm để cứu ta, để đến phải thọ trọng thương như thế nầy ?

Trường Mộng Dã Tiên thở nhẹ như vừa trút bớt nỗi ưu tư :

— Thưa lão huynh, chính đó là một điều đáng ngờ mà lúc nãy tiểu đệ đã nói. Thoạt đầu chưa lột mặt giả trang của tiểu tử nầy, tiểu đệ hãy còn quả quyết mười phần hắn đã âm mưu cùng những kẻ bí mật ám hại lão huynh, nhưng trong hiện tại sự tình đã phát triển lạ lùng như thế, khiến tiểu đệ hoài nghi, chính thật có Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chứ chẳng không.

Bởi vì, như lão huynh đã bảo, có lẽ nào hắn đã tiếp tay với kẻ thù bắt nhốt lão huynh vào Địa Linh Cung, rồi lại mạo niềm chẳng kể đến tính mạng của mình lọt vào đây để giải vây cho lão huynh như thế được.

Hơn nữa, nghe đâu cũng vì tìm Cổ Độc Thánh Quận đoạt lấy Hoàn Hồn đơn, mà hắn bị trúng độc chưởng Đoạn Trường Đơn của lão độc vật ra thân thể nầy.

Ngưng đi một giây, Trường Mộng Dã Tiên lại tiếp :

— Còn một điều thêm sáng tỏ nữa, là sau khi chiếm được Hoàn Hồn đơn, tại sao tiểu tử nầy lại không uống linh dược tự giải độc cho mình mà lại trao cho lão huynh, nếu đó không là một sự hy sinh, thì còn gì nữa chứ ?

Trầm đi một chặp Hãi Âu Quái Khách dịu giọng :

— Nghĩa là sư đệ quả quyết đêm qua Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đi cùng tên môn đồ phản bội đến thiêu hủy Hãi Âu Lệnh đường và hạ sát Đông Tăng sư đệ ?

— Đúng như vậy ! chẳng những thế thôi, cách đây mấy hôm Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã từng một lần hiện thân đến cánh rừng già trước mặt chúng đồ Sứ giả đánh nhau với hai vị Trưởng lão Lệnh đường trong lúc đi tìm thù rửa hận.

Cặp mắt huyền bí của Quái Khách chợt sáng rực lên :

— Trường sư đệ, sự thật có đúng thế không ?

Trường Mộng Dã Tiên quả quyết :

— Tiểu đệ giả dối lão huynh để làm gì, thực ra chính lúc ấy tiểu đệ vẫn còn hoài nghi tiểu nầy thiết qui kế đánh lạc hướng giang hồ, mãi cho tới giờ đây nhờ sự tình trải qua, mới tin đó là sự thật.

Hãi Âu Quái Khách ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

Thế nhưng cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện trên tay Chú nhân Lệnh Xé Xác tại Lệnh đường hành thích lão phu đêm nọ, Sư đệ nghĩ thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

— Điều này hãy còn nằm trong vòng mờ ám, bởi vì cũng chính do nơi cây Quải Đao khũng bố đó là hiện tình giang hồ đều quả quyết tiểu tử này chính là hung thủ trong các trận huyết sát vừa qua từ Hải Âu Lệnh đường đến Trương Mộ gia trang và Bạch Sa Cung.

Hải Âu Quái Khách quét cặp mắt huyền bí nhìn Chí Tôn đang lăn lộn dưới đất, thân hình chợt thấy rúng động lên.

Quách Khách hỏi Trường Mộng Dã Tiên :

— Theo ý Sư đệ, bây giờ chúng ta phải làm gì đây ?

Trường Mộng Dã Tiên trỏ Chí Tôn ;

— Dù sao, chúng ta cũng nên mang tiểu tử nầy đến một nơi nào đó, tìm linh dược tạm thời giải độc cho hắn, rồi sẽ bàn tính mọi việc sau.

Chợt một giọng cười qui quái lại nổi lên .

Hải Âu Quái Khách im bặt đi, hướng cặp mắt huyền bí ngay chỗ lùm cây rậm rạp phát ra giọng cười khó nghe đó.

Trường Mộng Dã Tiên cũng giật mình day qua hướng ấy, lộ vẻ băn khoăn.

Chấm dứt trận cười, một giọng trầm khàn như qui mộ phát lên :

— Hỡi tên quái già ngu ngốc, đã chốn khỏi ngục tù còn chưa chịu thoát thân đợi bọn người đến đây vây bắt một lần nữa à ?

Lời nói ngạo cuồng đó, khiến Hải Âu Quái Khách giận dữ, phóng ngay vào bụi rậm, tìm kiếm kẻ vừa phát âm.

Trường Mộng Dã Tiên sợ Quái Khách sơ xuất, cũng vội theo sát bên cạnh, song chưởng ngầm vận nội lực, chực hờ biến cố xảy ra

Nhưng lạ thay sau câu nói đó, toàn thể đều im phắt, chẳng hề nghe một tiếng sẽ động dù nhỏ đến đâu.

Ngay lúc, một chiếc bóng nhẹ như qui muội, từ bụi cất cánh đó năm trượng phóng ra chợp lấy Chí Tôn, rồi nhắc mình bay đi như điện chớp.

Động tác chiếc bóng mau lẹ đến kinh dị, khiến đến khi Hải Âu Quái Khách phát giác; thì hắn đã xa ngoài năm mươi trượng, đang trổ khinh công thần ảo.

Quái Khách bỗng quát :

— Ngươi chạy đi đâu ?

Trong tiếng quát, Quái Khách đã bắn mình theo chiếc bóng vừa chộp bắt Chí.

Đồng thời Trường Mộng Dã Tiên theo bén chân Quái Khách không rời nữa bước

Thể nhưng phần bị giam hãm lâu ngày trong ngục tối, sinh lực kém sút rất nhiều, hơn nữa, thân pháp chiếc bóng đã tối thượng giang hồ, nên Hải Âu Quái Khách không thể nào bắt kịp, cứ cách khoảng năm mươi trượng.

Chiếc bóng xa dần.

Sự cách biệt giữa Hải Âu Quái Khách càng thấy rõ.

Bất giác, Quái Khách đã phải hãi hùng lên, thầm khiếp cái thân pháp tà quái của chiếc bóng xách Chí Tôn đi phía trước.

Trường Mộng Dã Tiên cũng thi triển khinh công tột bật đuổi theo.

Được vài dặm đường, bỗng chiếc bóng phóng vào cánh rừng rậm, rồi biến mất

Hải Âu Quái Khách chạy tới đáp xuống khu rừng.

Trường Mộng Dã Tiên theo kịp, vừa thở hổn hển vừa hỏi :

— Lão huynh, tên ác tặc đâu rồi.

Hải Âu Quái Khách quét cặp mắt huyền bí ngang rừng một lượt, rồi đáp :

— Hắn vừa phóng vào rừng nầy, lão phu chạy tới thì đã biến mất.

Sư đệ hãy cùng ta lục soát một chặp ra sao.

Hai người bắn vào rừng lục kiếm một hồi lâu,

Tuyệt nhiên không thấy chiếc bóng nào cả.

Hai người đành lặng lẽ phóng trở ra.

Trường Mộng Dã Tiên tặc lưỡi :

— Không hiểu tên ác đạo mang tiểu tử đi đâu rồi. Bây giờ, chúng ta biết phải làm sao đây ?

Hải Âu Quái Khách khích động, buông tiếng thở dài, như đang chất chứa trong lòng mọi niềm u ẩn, chỉ lặng lẽ phóng đi chẳng nói lời nào.

Trường Mộng Dã Tiên thấy thế, nhắc mình theo sau.

Hai người đi về hướng Trường Sa mau như hai vệt khói mờ...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI

TÌNH TRONG THÙ HẬN

TRONG lúc ấy, một chiếc bóng tay xách vật nặng nề từ nơi lùm cây um tùm cánh lá nhô ra, hướng mắt sang phía hai quái nhân vừa khuất, cười khà lên:

— Ha ha... sống đi một con vật gầy guộc, giờ bắt được một con mồi béo bở, xem thế đằng nào hơn?

Thì ra, chiếc bóng chính là nhân vật trố lên giọng cười qui quái đánh lừa Hải Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên, để cướp bắt Chí Tôn lúc nãy

Hắn nhờ ẩn nấp sau một lùm cây cổ thụ hết sức kín đáo, nên không thể nhận hắn là nhân vật nào.

Mặc dù vậy, vì hắn đeo một vuông vải đen trùm kín tận mồm, nên không thể nhận hắn là nhân vật nào.

Sau khi dứt tiếng cười đầy tự đắc, người bịt mặt xách Chí Tôn trổ thuật khinh công thần ảo, chạy thật mau về hướng Địa Linh Cung.

Chẳng bao lâu, bóng người bịt mặt về tới nơi,, hắn phóng mình vào trong như điện chớp.

Động tác nhanh lẹ, thân thủ quái dị vô thượng giang hồ.

Bóng bịt mặt là ai?

Lạc Bá Đào chăng?

Nào ai rõ thấu, vuông vải đen trên gương mặt đã bao trùm sự bí mật về hắn không một ai đoán nổi.

Tới ngọn núi có huyệt động, ở lưng chừng, nơi ngục thất giam cầm Hải Âu Quái Khách, bóng người bịt mặt bắn lên tảng đá không lồ bằng phẳng giữ ra,

Lập tức, hai tên cao thủ, trong hốc đá phóng ra, vừa há mồm toan quát hỏi, chợt nhìn ra chiếc bóng bịt mặt liền ngưng lại.

Một trong hai cao thủ lướt tới:

— Thiếu cốc chủ có điều chi dạy bảo chăng?

Bóng người bịt mặt quăng Chí Tôn xuống mặt đá phẳng lì, trầm nặng bảo:

— Hai ngươi hãy giam tên tiểu tử nầy lại cẩn thận, trước nhất, cho hắn uống một hoàn linh đơn để hắn tỉnh lại, rồi canh phòng nghiêm nhặc chờ lệnh ta.

Nếu các ngươi sơ xuất để sổng mất hắn, thì cứ theo qui lệ của Địa Linh Cung mà gia hình đấy.

Nói bấy nhiêu, bóng người bịt mặt chính là Thiếu cốc chủ Địa Linh Cung, thò tay vào lòng lấy ra hoàn linh dược trao cho cao thủ rồi phóng đi mất dạng.

Tên cao thủ nầy lẹ làng xách Chí Tôn phóng vào hang, thẳng tới ngục thất bỏ vào đây.

Hắn cạy miệng Chí Tôn nhét hoàn linh dược của Thiếu giáo chủ Địa Linh Cung vừa trao cho, sau đầy đóng chặt cánh cửa ngục thất cẩn thận trước khi quày quả trở ra.

Linh dược thấm vào cơ thể Chí Tôn, dồn chất độc Đoạn Trường Đơn vào huyệt thứ tám.

Độ nữa giờ sau...

Dần dần sự đau đớn bắt đầu bớt hoành hành, các vết thương trong huyệt đạo của chàng cũng ít nhức nhối như trước.

Chí Tôn từ từ tỉnh lại phóng người lên, chân khí đã nghe thu hồi được phần nào.

Quét cặp kỳ quang dịu ngầm ánh sáng nhìn qua ngục thất một lượt, bất giác, Chí Tôn kêu lên:

— Ồ, sao ta lại ở nơi nầy?

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn đứng lặng cả người sững sốt hồi lâu trước thực cảnh xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chập lâu, trí óc Chí Tôn mới hạ dần quang đãng, hồi nhớ tới bao nhiêu sự tình vừa trải qua.

Nhưng chàng không thể nào hiểu nổi tại sao mình lại lọt vào ngục thất Địa Linh Cung,

Còn Hải Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên hiện ở nơi đâu ?

Ai đã mang chàng về đây và vì sao còn được sống sót trên cõi trần ?

Rõ ràng chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn tới thời kỳ bột phát trong cơ thể do đâu chàng được an toàn ?

Ai đã cứu chàng sống lại ?

Nếu không là bọn Bạch Phát Ma Cơ thì còn nhân vật nào lọt vào đây nữa.

Thế nhưng chẳng lẽ những tên ác đạo như Địa Linh Cung mà có tấm lòng nhân từ độ lượng ấy,

Hay là bọn chúng tạm cứu chàng sống lại, để còn âm mưu một điều gì hiểm độc cũng nên.

Chí Tôn quả quyết điều nhận xét sau cùng của chàng không hề sai chạy, nhất định bọn Bạch Phát Ma Cơ hành động với dụng tâm như thế.

Tự nhiên, chàng cảm thấy lòng mình hoang mang lên, vì chàng hiểu trước hậu quả sẽ đến với chàng thảm khốc không sao đo lường được

Bây giờ, chàng phải tức khắc thoát khỏi chốn này, rồi sao đó bệnh tình sẽ liệu toan, nếu chậm trễ không còn kịp nữa.

Ý niệm chấm dứt, Chí Tôn vội xê mình lại gần cánh cửa sắt ngục thất đang đóng chặt.

Chàng định vận nội khí lên hữu chưởng quật ra một đạo kình khí cho đổ ập xuống, để phóng ra ngoài thoát nạn, thì chợt nghe một luồng đau nhức tột độ vừa chạy rần vào các huyệt đạo, khiến ngọn chưởng của chàng từ từ buông xuội.

Luồng chân lực tan biến đi trong chớp mắt.

Huỵch !

Theo một tiếng động khô khan nổi lên, Chí Tôn đã té ngồi trên mặt đất, mặt mũi xanh tợ màu mây.

Toàn thân chàng cảm thấy ê ẩm lạ thường, các huyết quản khắp cơ thể tợ hồ ngưng trệ.

Tự biết nội thương hãy còn trầm trọng, Chí Tôn ngồi xếp bằng điều hành chân khí chữa trị.

Trải qua một khắc thời gian.

Các huyệt đạo trong người Chí Tôn được tháo mở, khí quản bắt đầu lưu thông như bình thường.

Chí Tôn lẹ làng đứng dậy, trở lui về chỗ củ, vì tự hiểu trong hiện tình không thể nào thoát khỏi ngục thất nầy được.

Nếu chàng vận nội công lên ngọn chưởng, chắc chắn cũng chỉ tái diễn cái thảm trạng vừa rồi mà thôi.

Bất giác, Chí Tôn chép miệng thở dài :

— Rõ là oan nghiệt! Ta không ngờ số hệ rung rủi cuộc đời hôm nay lại đến nỗi nầy.

Cặp mắt tinh anh dịu ngầm ánh sáng của Chí Tôn bỗng chớp một cái.

Liền đó, hai dòng lệ nóng của chàng Thiếu hiệp giang hồ chảy dài xuống má.

Chí Tôn đã khóc !

Người thiếu niên bấy lâu nay đầy cang trường. quả cảm, giờ đột nhiên trải qua một phút yếu lòng.

Chí Tôn đã rung sợ trước cái chết rồi chăng ?

Không ! Nhất định không thể có chuyện yếu hèn như thế được. Sự thật, tuôn ra những dòng lệ ấy, Chí Tôn chỉ thầm xót thương cho cuộc đời mình nhiều nỗi đớn đau thôi.

Trong dĩ vãng, Chí Tôn là một đứa bé mồ côi, sống lang thang trong đám trẻ ăn mày, chẳng hề biết đến cha mẹ là ai, lê gót chân khắp mặt sông hồ, lòng mang mối sư cừu chưa trả và thêm một mối tuyệt tình rỉ máu trái tim yêu.

Năm kẻ cựu thù mới diệt có hai tên.

Còn lại 3 lão đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà, Xích Phát Âm Ma, Quái Nạp Mộc Thông hiện chưa rõ tung tích nơi nào.

Riêng Hồng Y Nữ Xão Nhi chẳng hiểu quả thật vùi sâu dưới lòng bể cả, hay đã gặp độ kỳ duyên vẫn sống trên cõi trần ?

Bao nhiêu sứ mệnh còn quần nặng hai vai.

Kẻ thù còn sống trơ trơ đó. Thân thể mơ hồ tợ áng mây chiều

http://tieulun.hopto.org

lạc lõng. Tình yêu lỡ dở chưa rõ thực hư, Chí Tôn chết sao đành nhắm mắt.

Sứ mạng đầu tiên là giải cứu cho Hải Âu Quái Khách thoát vòng nguy hiểm giờ đã tựu thành.

Nhưng nếu chàng chẳng may chết đi, thì lấy ai thừa hành cái di chí của Sư môn, cùng bầy nhiêu tâm nguyện khác.

Đồng thời, làm sao soi sáng cho chàng bấy nhiêu nỗi oan vô lượng kể từ ngày chàng lên khỏi Tuyệt mệnh cốc tái hiện giang hồ.

Tất cả đều do tên ác đạo Lạc Bá Đào mà ra. Hắn đã giả dạng chàng hành ác giang hồ từ gần một tháng nay, với dụng tâm cực kỳ thâm độc.

Nếu không phải chính bản thân chàng đứng ra chống đỡ mọi mặt, thì làm sao có thể lột trần bộ mặt Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của Lạc Bá Đào trước sự hiện diện của bọn vũ lâm, để minh oan cho mình, đồng thời, diệt bớt hiểm họa cho mọi người.

Giả chẳng may Chí Tôn chết đi mặc nhiên màn bí mật các vụ thảm sát Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ gia trang và Bạch Sa Cung sẽ muôn đời, vùi theo dưới nấm mộ chàng.

Từ Thiếu nữ bịt mặt, đến Thạch Tiểu Vân, và Hải Âu Quái Khách cùng bọn giang hồ đều đồng thanh cho chàng là một tên tiểu cuồng ma hung tàn ác độc, sẽ nguyền rủa chàng đến vạn kiếp mai sau.

Trong khi tên ác đạo Lạc Bá Đào vẫn cứ thong dong ngoài vòng tội ác, đồng thời hắn có thể thủ tiêu xác chết của chàng, cho sự giả trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác của hắn càng dễ dàng hơn.

Thế nhưng, bây giờ Chí Tôn muốn thoát khỏi ngục thất Địa Linh Cung nầy đã là một điều ảo tưởng.

Chân khí của chàng hiện đã tiêu ma, huyệt đạo sanh tử huyền quan bị kềm tỏa không thể vận công được. Hơn nữa, chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn đang tới thời kỳ bột phát, bệnh tình hết sức nguy kịch, chưa rõ ngã ra hồn lìa khỏi xác vào lúc nào, đâu còn nói đến chuyện thoát thân.

Tình cảnh của Chí Tôn ngày nay chẳng khác gì số phận của Hải Âu Quái Khách cách mấy hôm trước đây.

Sự sống chết như chiếc lá treo đầu cành.

Càng nguy hiểm hơn, bộ mặt thật của chàng đã bị bại lộ, mà Lạc Bá Đào lại là kẻ huyết thù chàng, rồi đây chưa rõ hắn sẽ dùng tới cực hình nào đối với cái chết của kẻ gia cừu.

Giữa lúc Chí Tôn còn đang triền miên nghĩ ngợi, thì chợt nghe có tiếng dị động bên ngoài.

Biết ngay có sự không lành sắp xãy tới cho mình, trong lòng Chí Tôn thầy rúng động lên.

Chàng từ từ quay hẳn thân hình lại, quét hai luồng nhỡn tuyền căm hờn, xem đó là ai.

Một tiếng « bộp » khô khan.

Kế đó, cánh cửa sắt ngục thất trì nặng hé ra rít lên những tiếng rên dài ghê rợn.

Tiếp đến, một bóng người to lớn phóng vào nhanh lẹ như ma quỉ.

Bóng ấy hiện ra trước mặt Chí Tôn độ khoảng không đầy ba trượng.

Vừa nhận ra bộ mặt hiểm ác của bóng người vào ngục thất, bất giác, Chí Tôn cảm thấy các dòng huyết quản sôi lên sùng sục.

Chàng bỗng rít hận thù.

— Hắc Y Đạo Tặc!

Thật vậy, bóng người đứng sừng sững trước mặt Chí Tôn chẳng ai khác hơn Hắc Y Sứ Giả.

Tên ác đạo hiện thân giữa giờ phúc hết sức nặng trầm, càng làm cho bầu không khí trong ngục thất nghẹt thở thêm hơn.

Sau khi đối diện cùng Chí Tôn xong, Hắc Y Sứ Giả thỏ cặp mắt quỉ quái nhìn chàng thiếu hiệp một cái, đầy vẽ ngạo cuồng, rồi chợt cười khà lên :

— Ha ha... Chú nhân Lệnh Xé Xác, lời ta bảo trước với ngươi có sai đâu, chẳng chóng thì chầy thế nào rồi cũng có một ngày nầy. Bây giờ ngươi đã tin ta là đúng chứ ?

Mấy lời khinh miệt của Hắc Y Sứ Giả, làm ngọn lửa căm thù của Chí Tôn bốc cao ngàn trượng, sát khí lẫy lừng trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Chàng thét lên chấn động cả ngục đường :

— Ác đạo, hãy câm mồm lại, nếu mệnh hệ chưa đến nỗi tàn ác, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó không xa, Bản lệnh chủ cắt chiếc lưỡi của ngươi để đền lại cái tội mà ngươi đã cùng tên cuồng ma Lạc Bá Đào giả dạng ta tàn sát hầu hết chúng cao thủ trong Hải Âu lệnh đường.

Hắc Y Sứ Giả càng cười to hơn :

http://tieulun.hopto.org

— Ha ha... Tiểu tử chớ có nói khoác, tính mạng của ngươi ngày nay có khác chi cá chậu chim lồng, làm sao còn cơ hội nữa mà ước mơ những điều cuồng vọng vô ích.

Giờ hãy nghe ta hỏi hai điều đây.

Chí Tôn xạ hai luồng mắt chớp ngời lảnh khi ngay mặt Hắc Y Giả, cất giọng cảm hờn :

— Ác đạo, điều gì ngươi hãy nói ta nghe thử, nếu câu chuyện chính đáng ta sẽ trả lời ngay, bằng trái lại, nhất định ngục thất này sẽ trở thành mộ địa chôn xác ngươi.

Hắc Y Sứ Giả như chưa nghe lọt vào tai những lời nhục mạ của Chí Tôn. Hắn cười âm hiểm :

— Điều thứ nhất, nếu ngươi bằng lòng gia nhập bản đạo, tuân theo mệnh lệnh của Lệnh chủ, chẳng những ngươi được thoát khỏi một cái chết hết sức thê thảm do chất kỳ độc Đoạn trường đơn gây, mà sinh mạng lại còn vĩnh viễn được an toàn nữa.

Chẳng hiểu ngươi nghĩ thế nào ?

Chí Tôn trấn áp cơn giận dữ vừa bừng dậy trong lòng, chàng lạnh lùng hỏi :

— Ngươi bảo ta gia nhập vào quí đạo, nhưng là đạo phái nào, ít nhất cũng phải cho ta biết chính danh ?

Hắc Y Sứ Giả rọi cặp mắt quái dị vào mặt Chí Tôn, phát ra trận cười ghê rợn :

— Bản đạo chính thật U Linh Kỳ, ... Ha ha ... tiểu tử, có lẽ ngươi đã biết qua một lần rồi chứ ?

Ba chữ « U Linh Kỳ » từ cửa miệng Hắc Y Sứ Giả thốt ra, bất giác khiến Chí Tôn đã phải giật mình.

Chàng thầm nhủ :

— Ố, mọi điều ta tự đoán từ trước quả nhiên chẳng hề sai chạy một chút nào cả. Như thế chứng tỏ bọn ma đầu Địa Linh cung này phải có liên hệ đến sự mất tích của Quận chúa Bạch Sa Cung chứ chẳng không.

Vậy ta đạm hỏi ... m sao.

Tâm niệm dấu đó đã chấm dứt, thình lình Chí Tôn hỏi Hắc Y Sứ Giả thật mau :

— Đương kim Lệnh chủ U Linh Kỳ có phải là nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà đã từng tuyệt tích ba năm rồi chăng ?

Thân hình của Hắc Y Sứ Giả theo câu nói của Chí Tôn khe khẽ rúng lên. Nhưng tên ác đạo vẫn trầm lạnh đáp :

— Điều này đợi sau khi ngươi đã tuyên thệ gia nhập vào đạo phái rồi sẽ hiểu rõ cũng chẳng muộn gì.

Trong trí óc Chí Tôn một sự hiểu biết, chàng lại hỏi :

— Có phải quỉ kỳ U Linh là lá cờ của lệnh chủ ngươi chăng ?

Hắc Y Sứ Giả thản nhiên gật đầu :

— Đúng như vậy !

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Chí Tôn hơi cau lại :

— Hiện nay Tổng đàn U Linh đặt ở nơi nào ?

Hắc Y Sứ Giả chẳng hề do dự :

— Tàn cổ Động!

Trong lòng Chí Tôn chợt thấy rúng động lên. chàng không ngờ Hắc Y Sứ Giả lại dám cho biết một cách dễ dàng như thế.

Chí Tôn lẩm bẩm :

— Tàn cổ Động, một tuyệt động nghe rất xa lạ, dường như đây là lần đầu tiên mới nghe nói tới tên.

Chàng tiếp tục hỏi ;

— Tàn cổ Động U Linh ở về địa phận nào .?

Đến đây, Hắc Y Sứ Giả lạnh lùng sắt mặt quái ác lại :

— Bây giờ chưa thể cho ngươi biết được.

Hiểu ngay có hỏi thêm, tên ác đạo cũng chẳng dám tiết lộ Chí Tôn lặng đi một chặp, lạnh nhạt bảo :

— Còn điều thứ hai như thế nào ngươi cứ nói nốt ?

Trầm đi thật lâu cho bầu không khí trong ngục thất tăng thêm phần nghiêm trọng nặng nề như lúc mới vào.

Bấy giờ, Hắc Y Sứ Giả mới âm hiểm đáp :

— Điều thứ hai, ngươi truyền lại cho ta lại câu khẩu quyết «Càng Khôn Thần Công» cho ta ngay từ bây giờ sẽ được trả lại cho ngươi một sự đáp đền xứng đáng.

Máu hận của Chí Tôn bốc ngược lên tận đỉnh đầu, nhưng chàng vẫn dằn tâm xuống:

— Ngươi đến bù lại cho ta những gì ?

Hắc Y Sứ Giả trỏ vào lưng :

— Một viên hoàn hồn đơn để tổng thứ chất kỳ độc Đoạn trường đơn hiện đang tàn phá các huyệt đạo trong cơ thể của ngươi chưa biết ngã ra mà chết lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

Ngươi bằng lòng chứ ?

Tới đây, Chí Tôn không còn dằn nổi ngọn lửa hận thù bốc cháy trong lòng tự nãy nữa, chàng thét to :

— Câm mồm lại, tên ác đồ phản bội, ta không giết được ngươi thề chẳng đứng chung trong cõi đất trời này.

Hắc Y Sứ Giả cười giọng quỉ hồn :

— Ha ha... chết đã đến nơi hãy còn khoe khoan lời lác. Tiểu tử vì niệm chút đức hiếu sinh một lần chót hết ta hỏi ngươi có nhận chịu hai điều ấy hay chờ một cực hình kể ra cũng khá gọi là thê thảm lắm. Hãy nói cho mau, một là ngươi được gia nhập vào đạo phái bọn ta vinh diệu chẳng còn gì bằng, còn hai là lãnh nhận sự trừng phạt rồi sao cùng hứng lấy cái chết rả rời thi thể ?

Vậy ngươi định lẽ nào ?

Chí Tôn trợn mắt :

— Ác đồ phản bội. Ngươi đừng cuồng vọng vô ích. Dương Chí Tôn này bình sinh có mang lời tâm nguyện thà chết chứ chẳng bao giờ đầu hàng lũ dâm ma, ác đạo như bọn ngươi để chuốt lấy tiếng xấu xa nhơ nhớp đến muôn đời như thế ?

Hắc Y Sứ Giả thịnh nộ quát :

— Thế thì mạng ngươi đã hông rồi !

Tức thì, hữu chưởng tên ác đạo giơ lên bằng ngực, vận dụng chân khí lên tới tám phần.

Một luồng kình đạo từ chưởng trung của Hắc Y Sứ Giả nhanh như điện chớp ào tới vị trí Chí Tôn.

Bình...

Toàn thân Chí Tôn bị áp lực thâm khốc chưởng phong xô lùi cả trượng, lắc lư như cành cây trước gió.

Chàng gượng gạo đứng dậy, trỏ tay vào mặt Hắc Y Sứ Giả, hét lên chấn động cả ngục thất :

— Ác đạo, dù ta có chết cũng không dung mạng cho ngươi, chỉ tiếc gì ta đang thọ bệnh, nếu không thì sổ mạng ngươi đã hông lâu rồi.

Hắc Y Sứ Giả không chút khích động, lại cười đắc chí :

— Ha ha... luật tuần hoàn của vũ lâm vay trả là thế đấy. Hôm trước ngươi đã làm sỉ nhục ta trước mặt bọn Đông Tăng ác đạo, ngày nay phải nhận lấy cái hậu quả thê thảm của nó. lại còn kêu ca rên siết những gì hỡi tên tiểu ma dầu ngu ngốc dại khờ kia .?

Ha ha...bây giờ ngươi thử tiếp một đường chiêu dũng mãnh đến

bực nào cho biết.

Thốt dứt câu Hắc Y Sứ Giả triển e ra một chiêu càng mạnh bạo hơn trước bội phần.

Kình phong ào tới Chí Tôn nặng tợ núi lở.

Bề thế này thật không thể né tránh.

Phần thì chất độc Đoạn Trường Đơn đã tới lúc tàn phá cơ thể, phần vì công lực hao mòn kiệt quệ, Chí Tôn không còn xử dụng võ công theo ý muốn của mình như trước nữa, nên đành đứng yên hứng trọn luồng chưởng phong của kẻ thù áp tới.

Bình !

Lại một tiếng va chạm xương thịt chấn động lên lồng lộng cả ngục đường.

Chí Tôn bắn đi ngoài hai trượng rớt trên mặt đất, dội thành một tiếng rùng mình.

Chàng kiệt sức không còn dậy nổi nữa,.

Máu đào của Chí Tôn phún ra ướt đẫm cả chiếc áo đang mặc, rải rác khắp nơi trong ngục thất.

Kẻ đó chàng ngất đi...

Hắc Y Sứ Giả trỏ lên cười âm u ghê rợn.

Giọng cười chất chứa sự ngạo nghễ lẫn mùi tang tóc, máu tanh.

Hắn trỏ tay vào mặt Chí Tôn đang nằm im lìm dưới đất :

— Trước sau gì rồi ngươi cũng phải chết, nhưng trước khi chết ích nhất ta cũng thu lấy khẩu quyết Càng Khôn Thần Công.

Nói xong câu khiếp người đó, Hắc Y Sứ Giả xẻ mình một cái đã ra ngoài ngục thất.

Hắn dùng chỉ phong đóng chặt cánh cửa sắt lại cẩn thận, rồi nhắm theo đường hang phóng đi mất dạng.

Chẳng biết qua bao nhiêu thời gian...

Chí Tôn vẫn nằm bất động như cái xác không hồn.

Vào khuya hôm ấy, Chí Tôn mới hồi tỉnh lại.

Chàng mở mắt ra thấy mình vẫn còn nằm trong ngục thất, liền gượng gạo đứng dậy.

Chí Tôn giơ tay lên sờ mép, thấy giòng máu đã đông đặc chẳng hiểu tự bao giờ rồi.

Nghe chừng như có nhiều huyệt đạo bị bế tắt, khí huyết ngưng trệ, Chí Tôn thò tay vào lòng lấy chiếc bầu nhỏ trút ra hai hoàn linh

http://tieulun.hopto.org

dược, chàng bỏ vào mồm ngậm cho tan đi, rồi từ từ nuốt vào vực đan điền.

Liền đó, Chí Tôn ngồi xếp bằng trên mặt đất,, hai mắt nhắm lại bắt đầu vận hàng chân khí.

Sau khi trải qua ba mươi sáu vòng truyền khắp kinh mạch trong nội thể, Chí Tôn thu hồi chân khí về một nơi.

Xong hết, chàng mở cặp kỳ quang dịu ngầm ánh sáng, nhìn chung quanh ngục thất mấy lượt.

Toàn thể thạch động im phắt, pha bầu không khí lạnh lẽo âm u chẳng khác dưới cõi A tỳ.

Chiếc đèn xanh vời treo trước cửa tỏa ánh sáng chập chờn, lắc lư theo từng cơn gió buốt hốn từ ngoài thổi lộng vào, như đốm lửa ma tắt chớp càng trông càng lại hải hùng.

Từ ngày xuất hiện giang hồ đến nay, chưa có lần nào Chí Tôn rơi vào cảnh ngục tù thê lương như thế.

Người thiếu hiệp cang trường, quả cảm, đêm nay chợt cảm thấy mình bơ vơ đơn độc khác thường.

Số mệnh chàng rồi đây chưa biết ra sao, chàng có thoát khỏi cơn hiểm nghèo hay đành vùi chôn dưới nấm mộ ngàn thu.

Chợt Chí Tôn buông tiếng thở dài, chán nản, chàng ngồi xuống trầm tư, nhưng trí óc cứ mãi đảo lộn quay cuồng.

Đột nhiên, trong giờ phút ấy một âm thanh cực kỳ quái lạ rền siết nổi lên từ phía ngoài.

Khẽ giật mình, Chí Tôn ngừng mặt quay ra . . .

Cánh cửa sắt theo đó liền bật mở.

Chí Tôn, liền đứng phắt dậy, mồm lầm bầm :

— Lại tên ác đạo nào nữa đây ! Lần nầy sợ e tính mạng của ta khó bảo toàn rồi !

Cùng lúc đó, một chiếc bóng phóng vào đứng đối diện Chí Tôn khoảng ngoài hai trượng.

Chiếc bóng để hiện nguyên một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, phô trượng một thân hình diễm ảo . . .

Tuy nhiên, hai làn mắt màu thu thủy của nàng luôn long lanh ánh sáng thù hận nhìn chàng.

Nhận được gương mặt quen thuộc của thiều nữ, Chí Tôn kinh dị giây lát rồi bật thốt :

— Thạch cô nương đây rồi !

Thiếu nữ xinh đẹp chính là Thạch Tiểu Vân, sự xuất hiện đột ngột của nàng ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chí Tôn chưa thể đoán nổi nàng đến ngục thất nầy với dụng tâm gì, có đúng tìm thù rửa hận chăng ?

Bầu không khí trong ngục thất bỗng nhiên trầm nặng vô cùng.

Một chặp trôi qua.

Chí Tôn không còn chịu đựng được sự im lặng, lạnh lùng nữa, chàng nghị hỏi Thạch Tiểu Vân:

— Thạch cô nương vào đây giữa đêm khuya chẳng hiểu có chuyện gì chỉ giáo văn sinh chăng ?

Thạch Tiểu Vân hậm hực :

— Ta tìm vào đây để giết ngươi để đến lại tội ác mà ngươi đã sát hại ngoại tổ ta tại cánh rừng thanh dương hôm trước.

Chí Tôn chua xót :

— Thạch Tiểu Vân, mãi tới giờ phút nầy cô nương hãy còn quả quyết ta là thủ phạm hạ sát Diệu Thủ lão tiền bối hay sao ?

Cô nương không tin chính Lạc Bá Đào mới là kẻ đã nhúng tay vào máu ngoại tổ à ?

Thạch Tiểu Vân trợn mắt căm hờn :

— Bằng chứng sờ trước mắt, làm sao chối cải được. Ngươi quả thật một tên cuồng ma vô lượng bạo tàng nếu không giết ngươi, ta làm sao đứng giữa cõi đất trời ?

Chí Tôn vùng trỗ lên cười đau khổ.

Giọng cười của chàng chua chát bi thương, bằng gấp trăm ngàn lần tiếng khóc.

Chàng ngạo cuồng nói to :

— Ha ha... ta quả là hung thủ ! Phải rồi chính Hải Âu Lão tiền bối cũng từng bảo ta là thủ phạm trong vụ thảm huyết Hải Âu Lệnh đường, kế đó Quận Chúa Bạch Sa Cung lại quả quyết rằng ta nhúng tay vào máu hơn một trăm cao thủ môn phái nàng cách nay chẳng bao lâu, rồi đến bọn giang hồ đồn đãi ta mở cuộc vận kiếp Trương mộ Gia Trang, và bây giờ, cô nương nằng nặc đòi giết ta trả thù cho Diệu Thủ lão tiền bối,

Ha ha,.. vậy cô nương hãy động thủ mau đi, còn chần chờ gì nữa cho thêm phiền phức ra thêm.

Thạch Tiểu Vân giận dữ thét :

— Chí Tôn, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Ngươi cậy vào công lực thâm hậu của mình à ?

— Đó là quyền của cô nương, ta ngăn cản làm sao được, nếu quả thật ta có tội cứ tự tiện ra tay.

Thạch Tiểu Vân giơ chưởng lên, trợn mắt :

— Ngươi muốn chết !

Chưởng phong chưa kịp phát đi chẳng hiểu nghĩ sao Thạch Tiểu Vân chợt ngưng lại từ từ hạ xuống.

Sắc diện nàng theo đó trầm đi.

Chí Tôn chua xót :

— Ồ, sao cô nương chưa chịu hạ thủ ? Còn đợi chờ gì nữa ? chẳng lẽ lại tha cho kẻ từ thù mình sao ?

Lời nói ngạo mạn của Chí Tôn như quạt bùng ngọn lửa căm thù trong lòng Thạch Tiểu Vân, nàng nghiến răng kèn kẹt :

— Tiểu cuồng ma đừng nhiều miệng lưỡi, muốn giết ngươi trước hết Băn cô Nương cần phải đưa ngươi ra khỏi chốn này, rồi sau đây hành thủ, lấy máu ngươi rửa sạch ân cừu, cũng chẳng muộn màng gì.

Chí Tôn hết sức kinh dị vì câu nói vừa rồi của Thạch Tiểu Vân, chàng không hiểu nàng làm thế với dụng ý gì ?

Chàng nghiêm trọng hỏi :

— Tại sao có chuyện lạ lùng vậy ? muốn giết ta cứ động thủ, lại còn cứu ra khỏi nơi đây làm gì ?

Thạch Tiểu Vân thản nhiên :

— Ta muốn đưa ngươi đến tận nơi mà ngươi đã hạ sát ngoại tổ ta tìm lại cho được xác chết trước giờ đền tội ác.

Vì vậy, cái chết của ngươi đâu có thể dễ dàng như điều cuồng mơ vô ích.

Chí Tôn bỗng cười lạnh lẽo :

— Ta khuyên Thạch cô nương đừng mang hão vọng, chỉ làm hoài công chớ chẳng ích lợi gì.

— Tại sao vậy ?

— Vì chính ta không thể rõ hiện nay xác chết của Diệu Thủ lão tiền bối đang ở nơi đâu, thì làm sao khi đến đấy hoàn thành những điều Thạch cô nương mong muốn.

Hơn nữa thú thật, giờ đây nội lực ta gần kiệt, chất độc Đoạn Trường Đơn đang tàn phá trong nội tạng, chưa biết chết phút giây nào, dĩ nhiên ta không thể làm vừa ý cô nương rồi.

Thạch Tiểu Vân thét :

— Câm mồm lại ! Bây giờ ngươi phải theo ta thoát khỏi chốn này, rồi sau đấy sẽ có cách cho ngươi.

Nhưng Chí Tôn đã lạnh lùng :

— Ta không cần chịu ân huệ của cô nương thêm một lần nào nữa cả, nếu định mệnh chưa đến nỗi tàn ác, thì có một ngày nào đó, ta sẽ tìm cách đáp đền công ơn lần trước mà cô nương đã cứu mạng cho ta.

Giờ đây, ta cam chịu chết trong ngục thất này, chứ không thể nào nghe theo lời cô nương được.

Đến lượt Thạch Tiểu Vân sững sốt :

— Chí Tôn, cơ hội đã hết rồi, ngươi đừng nên chậm trễ nữa mà ân hận suốt đời đấy.

Vậy hãy mau theo ta rời khỏi chốn này,

Chí Tôn cương quyết lắc đầu :

— Cảm tạ thạnh tình của Thạch cô nương, nguyện trọn đời ghi nhớ, nhưng thú thật từ bình sinh cho đến bây giờ vẫn sinh hành động chưa bao giờ ân hận cả.

Cô nương đã không chịu giết ta thì hãy mau mau rời khỏi chốn ngục thất này, nếu cứ diên trì để bọn cao thủ Địa Linh Cung ngó thấy, báo động khắp nơi Sơn cốc, bọn chúng bủa vây các nẻo sinh đạo, sợ e tính mệnh khó bảo tồn.

Cô nương hãy đi đi ..

Mặc dù trong lòng Thạch Tiểu Vân đang chứa đựng một mối huyết thù phải trả, nhưng mấy lời của Chí Tôn vừa rồi làm cho nàng cảm thấy khích động lên.

Thế nhưng Thạch Tiểu Vân chưa kịp thốt thêm lời nào, thì dường như có tiếng dị động bên ngoài.

Hiểu ngay có bọn người sắp vào tới, Thạch Tiểu Vân hấp tấp :

— Chạy cho mau !

Không đợi cho Chí Tôn phản ứng, Thạch Tiểu Vân vùng xẻ mình tới thò ngọc chưởng chộp lấy tay chàng chạy ra khỏi ngục thất

Trong khi nàng búng nhẹ năm đạo chỉ phong khép cánh cửa sắt lại, đúng lúc có luồng gió ào ào tới.

Tình hình hết sức khẩn cấp.

Hải hùng hiện trên gương mặt hồng phấn, Thạch Tiểu Vân lôi Chí Tôn nấp vào một cái hang ngách vừa vặn lọt hai người.

http://tieulun.hopto.org

Hang ngách nầy tuy không sâu, kỳ bí, nhưng đặc đầy bóng tối, những cặp mắt tầm thường khó thể nhìn thấu.

Cùng lúc ấy, hai chiếc bóng đã nhanh lẹ phóng vào, lướt ngang chỗ Chí Tôn và Thạch Tiểu Vân nấp.

Qua ánh đèn xanh chập chờn cho thấy đó là hai tên cao thủ mặt mũi quái ác.

Chúng lẹ làng phóng tới cánh cửa sắt theo thân pháp của kẽ cao thủ giang hồ.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn vào ngục thất.

Thình lình, một tên kêu lên :

— Tên tử tội đã biến đi đâu rồi !

Tên cao thủ kia cũng vô cùng khủng khiếp khi thấy mất bóng Chí Tôn.

Hắn quát to :

— Chúng ta hãy mau vào đây xem sao !

Bùng !

Tên cao thủ kia đã dùng ngọn chưởng phong cực kỳ mạnh bạo đẩy bật cánh cửa sắt chừa ra một lối đi.

Chúng đồng phóng vào ngục thất, quét bồn luồng xạ nhỡn, nữa hải hùng, nữa pha màu sát khí, tìm quanh.

Cùng đồng thời gian ánh chớp ấy, Thạch Tiểu Vân kê chiếc mồm xinh xắn thét khẽ vào tai Chí Tôn :

— Chạy mau đi !

Rồi chẳng đợi Chí Tôn kịp phản ứng, nàng chộp lấy tay chàng, rời bỏ ngách đá, nhắc mình đi.

Vừa đi, cả hai vừa đưa mắt sáng rực nhìn xem phía trước và hai bên có gì lạ chăng, để kịp thời ứng phó.

Trong nháy mắt, Thạch Tiểu Vân và Chí Tôn đã vượt hết quãng đường hang đá, sắp tới cửa huyệt động.

Thạch Tiểu Vân ngưng thân hình lại.

Chí Tôn cũng đồng lượt dừng theo thiếu nữ, nhưng chưa ai thốt ra một lời nào cả.

Với động tác mau lẹ, Thạch Tiểu Vân thò tay vào lòng lấy ra một vuông lụa đen, nàng trùm kín lên mặt chỉ chừa đôi mắt, rồi hấp tấp bảo Chí Tôn :

— Hãy theo ta rời khỏi chốn nầy, chậm chân bọn chúng bao vây mất mạng cả bây giờ.

Lúc còn đang nói, Thạch Tiểu Vân đã lướt đi.

Chí Tôn im lặng như chiếc bóng theo sau thiếu nữ, như chẳng hề xúc cả chi hết.

Hai người lẹ làng như ma muội ra khỏi hang động, không gây thành một tiếng động, dù nhỏ đến đâu.

Chân vừa đặt trên sân vọng nguyệt giữa lưng chừng núi, chợt Chí Tôn nghe có tiếng quát xé tan bầu trời tĩnh mịch của đêm trường !

— Đứng lại !

Tiếp đó năm chiếc bóng phóng xuống tràng đã hiện ra năm tên cao thủ, có mang phù hiệu Địa Linh Cung.

Kế đến, một loạt gió rào rào đưa xuống sân vọng nguyệt, có gần năm mươi tên cao thủ khác.

Chúng đưa nhau đứng trấn thành nhiều vị trí bao quanh Thạch Tiểu Vân và Chí Tôn như chiếc hộp sắt.

Tất cả những luồng chung quanh của bọn cao thủ Địa Linh Cung đều đổ dồn về phía Chí Tôn.

Tên đứng đầu quát :

— Tiểu cuồng ma đây rồi !

Cả bọn đồng thanh :

— Hãy bắt hắn lại !

Thạch Tiểu Vân đưa cặp mắt sáng rực qua hai lỗ thủng vuông vải đen quét ngang tràng một lượt, như để trấn bớt cái hào khí của năm mươi tên cao thủ Địa Linh Cung.

Sau đấy, nàng day qua khẽ thầm thật nhanh vào tai chàng thiếu hiệp giang hồ :

— Tình thế đã quá nguy ngập, có thể Bạch Phát Ma Cơ sắp đến nơi đây rồi. Ngươi hãy uống viên linh dược Hoàn Hồn Đơn nầy và tức thì ngồi xuống vận hành chân khí cho mau.

Phần mấy mươi tên cao thủ, đã có ta đương cự với chúng, đừng lo ngại gì cả.

Mồm nói, Thạch Tiểu Vân vừa thò tay vào lòng lấy ra một hoàn linh dược phảng phất mùi thơm kỳ diệu.

Nàng trao cho Chí Tôn, nghiêm nghị thốt :

— Hãy uống nhanh lên, giờ phút nầy không cho phép chúng ta hành động những gì khác hơn nữa.

Chuyện oán cừu gát lại ngày mai.

Chí Tôn toan từ chối, nhưng trông thấy quần hùng đang vây

http://tieulun.hopto.org

chặt, tình hình quá khẩn bách, một mình Thạch Tiểu Vân chắc chắn không thể nào chống lại bọn chúng.

Hơn nữa, nếu chờ đến lúc Bạch Phát Ma Cơ xuất hiện, với công lực của nàng đối diện lại quái bà độc hiểm tà đạo nầy có khác nào dê tơ trước móng vuốt hùm thiêng.

Nếu không có sự trợ đầu của chàng, Thạch Tiểu Vân sẽ bị quật ngã trong thời gian mau chóng.

Đồng thời, chàng cũng vì vết thương trầm trọng trong cơ thể, mà bị Bạch Phát Ma Cơ bắt giam cầm trở lại.

Chí Tôn cảm thấy cần phải có mặt của chàng trong trận đấu khốc liệt nầy, nên không từ chối, chộp lấy viên Hoàn hồn đơn trên tay Thạch Tiểu Vân chẳng chút do dự.

Chàng bỏ viên linh dược vào mồm nuốt ngay tức khắc, chẳng cần phải chờ tan.

Sau đó, Chí Tôn xê mình vào một góc sân phía sau lưng Thạch Tiểu Vân, để nhờ nàng che chở khi thời gian hành công.

Xong xuôi, chàng nhắm hai mắt lại, từ từ chuyển vận ngầm chân khí dưới vực đan điền lên, đưa linh dược Hoàn hồn đơn chạy khắp chu thân, truyền qua các huyệt đạo.

Trong lúc giữa tràng, Thạch Tiểu Vân vẫn lấy mắt quét qua quần hùng mấy lượt. cố ý kéo dài thời gian cho Chí Tôn vận hành nội lực, điều trị vết tử thương do Đoạn trường đơn gây ra.

Thế nhưng, từ trong quần hùng một lão cao thủ lùn béo vụt phóng mình tới đối diện Thạch Tiểu Vân ba trượng.

Lão ma đầu đưa cặp mắt chớp sáng như quỉ xà nhìn Thạch Tiểu Vân từ đầu đến chân rồi, rống to :

— Cô nương là ai ? sao lại cả gan nữa đêm xông vào Địa Linh Cung giải cứu cho tên tiểu cuồng tinh nầy ?

Hãy khai cho mau, rồi lão phu sẵn sàng ban cho một cái chết an toàn, nếu ngược lại, sẽ nhận lấy một cực hình thảm khốc nhất trên chốn trần gian đấy.

Dĩ nhiên, vì vuông lụa trùm kín trên gương mặt của Thạch Tiểu Vân, mà lão ma đầu lùn béo không thể nào nhận diện nàng, nên mới hỏi mấy lời đó, nếu không, sự tình đã diễn ra khác biệt rồi.

Thạch Tiểu Vân trầm lạnh :

— Danh hiệu của Băn cô nương ngươi không cần phải biết tới mà làm gì. Có điều cần nhất, các ngươi hãy tránh ra hai bên, chừa

con đường trống trải cho ta được ung dung đi lại, bằng trái lệnh, đừng trách sao vô công không dung tình đấy.

Lão ma đầu lùn béo trố lên cười khằng khặc chẳng khác loài quỉ đói tự rừng già vừa bắt được mồi ngon :

— Ha... ha ... lão phu xem cô nương tuổi tác hãy còn quá trẻ, ngày xuân hãy còn dài vô tận, vậy cũng nên bớt mồm mép lại, để thụ hưởng bao nhiêu niềm vui thú của cuộc đời, đừng quá nóng nảy mà phải hứng lấy một cái chết oan uổng đấy.

Thạch Tiểu Vân trào sôi máu hận :

— Lão thất phu hãy im ngay, nếu còn vô lễ, Băn cô nương sẽ cắt lưỡi ngươi để treo tấm gương sáng chói cho chúng cao thủ hiện diện trên mặt sân nầy.

Lão ma đầu lùn béo khinh khỉnh cười khà:

— Ha ha.. cô nương đừng giận dữ, chốc lát đây rồi lão phu sẽ giúp cô nương đạt thành ước mơ của tuổi xuân trước khi về bên kia dị cảnh xa lạ,

Màu da bạch lan của Thạch Tiểu Vân bỗng chuyển thành màu hồng phấn; vuông lụa bịt mặt khẻ rung lên vì khích động.

Nàng thét căm hờn :

— Lão ma đầu phải chết!

Ngọc chưởng của Thạch Tiểu Vân theo tiếng thét lẹ làng giở lên khỏi ngực.

Tức thì, một đạo kình phong cực kỳ mạnh bạo áp tới Lão ma đầu lùn béo, công vào hiểm huyệt.

Lão ta rống to :

— Loài ma nữ, đó là tại nơi ngươi !

Trong tiếng rống lão ma đầu lùn béo đã mau lẹ huy động một luồng âm phong vô cùng lạnh lẽo giống như Bạch Phát Ma Cơ, tiếp nhận thế công kình địch ào ào áp tới.

Bộp !

Chưởng lực hai bên chạm nhau phát nổ âm thầm.

Kình phong của Thạch Tiểu Vân quật nhằm lão ma đầu lùn béo bắn ra ngoài hai trượng rớt xuống lưng chừng, lăn mau xuống núi không thể có một động tác thần quái nào cứu vãn kịp.

Tình trạng chưa hiểu lão ta sống chết ra sao.

Quần hùng khủng khiếp trước cảnh tượng bất ngờ xảy ra một hồi lâu.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên, cả bọn đồng thanh quát :

— Hãy giết ả ma nữ này !

Sau tiếng hét, ngoài năm mươi cao thủ quật chưởng ào ào tấn công Thạch Tiểu Vân.

Quần hùng quyết giết chết nàng để báo thù cho lão ma đầu lùn béo vừa thọ hại do luồng chưởng phong thảm khốc của nàng.

Trông thấy tình hình quá căng thẳng, nguy cơ hiện ra trước mắt, Thạch Tiểu Vân không thể nhân nhượng được nữa, nàng vận dụng toàn bộ nội lực lên song chưởng quay từng vòng tròn, cuồn cuộn đưa ra luồng kình khí đón ngăn tất cả chưởng phong của quần hùng.

Từng loạt sầm chưởng nổ long trời.

Bóng chưởng mịt mù như quả băng sơn.

Bóng người hỗn độn, khi hiệp lại tan.

Thỉnh thoảng lại chen lẫn tiếng rú lộng trời.

Vài chiếc bóng bắn ra lộn nhào xuống núi.

Chỉ trong một khắc thời gian, đã có đến sáu tên cao thủ Địa Linh Cung thiệt mạng, nhưng do đó, thế công của bọn chúng càng mãnh liệt hơn nhiều.

Có đôi lúc, Thạch Tiểu Vân trúng nhằm chưởng phong của quần hùng lắc mình như chiếc thuyền trên sóng, chập lâu mới đứng vững được.

Tình thế đã thấy bất lợi cho nàng.

Thạch Tiểu Vân đâm ra lo ngại trong lòng không ít, nếu trận đấu kéo dài thêm, chắc chắn phần chiến bại sẽ về nàng.

Trong cơn bối rối, Thạch Tiểu Vân lại bị trúng luôn mấy chưởng khiến các đạo huyệt quản chực sôi trào lên.

Bất giác nàng nghĩ thầm :

— Nếu ta không hạ độc thủ, chắc chắn sẽ nguy mất !

Nghĩ như vậy rồi, ngọc chưởng của nàng đề cao lên, ngưng tụ nội khí Đoạn Trường Đơn, chớp mắt đã thấy thủ trung đen như mực.

Nàng quay tròn mấy vòng, liên tiếp đưa ra.

Tức thì, tám đạo huyền phong áp tới quần hùng mau như điện chớp.

Một loạt rống vang lừng.

Tám chiếc bóng lão đảo tháo lùi ra khỏi vòng chiến, ngã quỵ xuống đất vẫy vùng rên la thê thảm.

Dĩ nhiên, bọn này đã trúng huyền chưởng Đoạn Trường Đơn,

tất cả huyệt đạo đều bị bể tát, máu đen đã thấy từ chín lỗ rịn ra.

Các quái thú giang hồ bị trúng nhằm kỳ độc còn có thể kéo dài mạng từ 3 cho đến 5 hôm, nhưng hạng tầm thường, thì nội trong một lát sau sẽ tan thành máu thịt mà chết.

Tám tên cao thủ vừa trúng huyền chưởng Đoạn Trường Đơn đồng chung số phận đó.

Quần hùng trông thấy vô cùng khiếp hãi, lẫn theo sự kinh dị, chúng ngưng đi một chập, rồi đồng quát :

— Hãy giết ả ma nữ này !

Song chưởng chúng cao thủ Địa linh cung cùng đồng nhất giở lên khỏi đỉnh trung.

Một loạt chưởng phong ào ào tới bên mình Thạch Tiểu Vân mang theo bầy nhiêu nỗi căm hờn sôi sục.

Quần phong hợp lại, sức mạnh thật đáng khiếp, có thể đẩy bật cả một dãy đồi cao.

Thoáng nhận thế công thâm khốc đó Thạch Tiểu Vân rúng tận đáy lòng.

Thế nhưng nàng sợ tránh đi nơi khác, chưởng lực sẽ quật nhằm Chí Tôn mãi còn đang vận hành vận hành nội lực điều trị vết tử độc Đoạn trường đơn đang tới thời kỳ bột phát.

Cho nên, Thạch Tiểu Vân đứng nguyên vị trí, chẳng hề xê dịch, nàng giơ song chưởng quay nữa vòng tròn, đẩy hai luồng huyền chưởng nặng tợ thác đổ đầu ghềnh, đón nhận thế công hùng liệt của bọn cao thủ Địa linh cung.

Một loạt nổ rung chuyển cả núi đồi.

Cuồng phong từ bốn phía dội lại ào ào.

Thêm ba tên cao thủ phóng ra khỏi tràng, giãy lên rắn rật như bầy thú dử bị bẫy rập.

Tình hình bọn nầy chẳng khác tám tên ma đầu đang oằn oại, rên la dưới sân vọng nguyệt.

Ngược lại, Thạch tiểu Vân cũng bị kình phong quần hợp quật nhằm tháo lùi nửa trượng.

Từ hai khóe mép hồng đào cũa nàng đã thấy dòng máu thâm chãy rịn ra.

Qua một giây, Thạch tiểu Vân giơ ngọc chưởng lên chùi sạch máu xê mình trở về vị trí củ.

Nàng đứng yên, như pho tượng, vừa ngầm vận nội lực chữa trị

http://tieulun.hopto.org

vết thương trong các đạo huyệt quản.

Quần hùng chưa động thủ, vì hãy còn kinh hoàng trước ngọn huyền chưởng Đoạn trường đơn của Thạch tiểu Vân.

Bọn chúng xạ những luồng hung tuyền nhìn thiếu nữ, vừa căm thù vừa lại khũng khiếp.

Thế nhưng, vì gương mặt Thạch tiểu Vân đã khuất sau vuông lụa, chỉ chừa vòn vẹn có đôi mắt và chiếc mồm, nên bọn chúng không thể đoán nổi nàng chính thật là ai.

Ngay lúc, một chiếc bóng từ phía trong Địa linh cung phớt ra bắn xuống tràng, đối diện Thạch Tiểu Vân mau lẹ như ma muội.

Quần hùng trong thấy chiếc bóng đó đều xôn xao lên, có vẽ như vô cùng hoan hỉ.

Biết nguy cơ đã đến với mình, Thạch Tiểu Vân liền đưa mắt nhìn xem bóng vừa tới là ai.

Chợt nhận ra gương mặt hung hiểm của nhân vật vừa xuất hiện Thạch Tiểu Vân kêu thầm :

— Hắc Y Sứ Giả !

Thật vậy, chiếc bóng chính là Hắc Y Sứ Giả, hắn để nguyên bộ mặt thật chẳng cần hoá trang chi cả.

Vừa đáp xuống tràng, Hắc Y Sứ Giả đã đưa cặp mắt quỉ quái xạ ngay xuống lụa đen bịt mặt của Thạch Tiểu Vân một giây.

Hắn cau cặp lông mày to đậm âm hiểm, như cố tìm trong tiềm thức tâm tư một bóng dáng quen thuộc về thiếu nữ đứng trước mặt.

Nhưng khi bắt chợt Chí Tôn đang ngồi nhắm mắt điều hành chân khí phía sau lưng Thạch Tiểu Vân, Hắc Y Sứ Giả bỗng « ồ » lên một tiếng, như vô cùng hoan hỉ.

Bất chấp cả thiếu nữ đang đứng yẩn trước mặt mình, Hắc Y Giả Sứ vùng phóng tới chỗ chí Tôn đang ngồi hành công.

Thạch Tiểu Vân hét :

— Cho ngươi quay lại !

Huyền phong từ chưởng trung nàng lẹ như điện chớp phát đi ngăn chận bước tiến của Hắc Y Sứ Giả.

Hắc Y Sứ Giả kịp nhận ra độc chưởng Đoạn trường đơn, hốt hoảng phóng ngược trở lại.

Hắn trộ cặp mắt quỉ quái nhìn thẳng vào vuông lụa bịt mặt của Thạch Tiểu Vân, biểu lộ một sự kinh dị vô tả.

Chứng tỏ, Hắc Y Sứ Giả đã hết sức nghi ngờ về hành tung của

Thiếu nữ do luồng huyền chưởng màu đen thẫm của nàng vừa thi triển.

Bởi vì, độc chưởng Đoạn Trường đơn vốn là ngón võ công bất truyền của Cổ Độc Thánh Quân, nhưng tại sao thiếu nữ đang đứng trước mặt hắn lại biết sử dụng ?

Theo hắn, nếu đối phương không có liên hệ gì đến lão độc vật, thì sao thụ truyền được luồng huyền phong tà quái đó.

Cho nên, Hắc Y Sứ Giả cố sức tìm hiểu bộ mặt thật của Thạch Tiểu Vân ẩn sau vuông lụa đen.

Cùng lúc, quần hùng đã ào ào phóng trở vào tràng đấu.

Hắc Y Sứ Giả quay lại, phất chưởng :

— Các ngươi hãy tạm lui ra ngoài chờ lệnh mới, mọi việc nơi đây đã có ta xử liệu rồi.

Quần hùng hậm hực tháo lui, nhưng vẫn hướng những luồng hung tuyến chất chứa căm thù về phía Thạch Tiểu Vân.

Bọn chúng oán hận nàng đã quật trọng thương đồng đạo, đang nằm giãy chết giữa sân tràng.

Bây giờ, Hắc Y Sứ Giả mới rỏng hỏi :

— Ma nữ, ngươi chính thật là ai đây ?

Thân hình kiều diễm của Thạch Tiểu Vân khe khẻ rúng lên, dường bị khích động mãnh liệt sau câu hỏi của Hắc Y Sứ Giả.

Nhưng nàng đã giữ vẻ lạnh lùng đáp :

— Bản cô nương là ai ngươi không cần phải hiểu làm gì, chỉ có điều cần nhắt là ngươi hãy nên tháo lùi từ phút giây nầy, như thế mọi việc thãy đều tốt đẹp, bằng nghịch lại, thì đừng trách chưởng phong ta sao độc ác.

Cặp mắt quỉ quái của Hắc Y Sứ Giả vẫn không rời Thạch Tiểu Vân, dường muốn soi thấu qua lớp lụa mỏng trùm kín trên gương mặt của nàng.

Giây lâu tên ác đạo cười ghê rợn :

— Ma nữ, do đâu ngươi biết được luồng chưởng phong Đoạn Trường Đơn của Cổ Độc Thánh Quân, hãy khai thật cho mau, đừng hòng tìm lời dối trá, quanh co với ta vô ích.

Nghe Hắc Y Sứ Giả hỏi câu nầy, Thạch Tiểu Vân rung chuyển cả tâm thần, nàng hiểu hắn đang hết sức nghi ngờ về mình.

Tuy vậy, thiếu nữ vẫn làm như thản nhiên :

— Ngọn chưởng phong Đoạn Trường Đơn do đâu Bản cô nương

http://tieulun.hopto.org

biết sử dụng, đó là một chuyện riêng của ta, ngươi không cần hạch hỏi hư thực để làm gì.

Hắc Y Sứ Giả cười khà :

— Ha ha . . . loài ma nữ, ngươi làm sao đánh lừa nổi cặp mắt thần của tiểu gia, có khôn hồn hãy thú nhận ngay. có thể vì chút niệm tình ta tìm cách thu xếp đâu đây an toàn, trái lại, buộc lòng ta phải dùng tới uy vũ để lột trần sự thật bộ mặt sau lớp mặt nạ của ngươi.

Dứt câu, không đợi Thạch Tiểu Vân phản ứng, bằng một động tác mau lẹ tợ chớp, Hắc Y Sứ Giả phóng sang nàng.

Tả chưởng tên ác đạo giở lên chộp vào vuông lụa đen trùm kín trên gương mặt thiếu nữ.

Đồng thời, hữu chưởng bắn năm đạo chỉ phong xung vào các hiểm huyệt trên cơ thể Thạch Tiểu Vân.

Vô cùng khiếp hải trước thế công cực kỳ hiểm độc của Hắc Y Sứ Giả. Thạch tiểu Vân xẻ qua nữa trượng tránh thoát hai đường chiêu cùng một thức ấy.

Máu thù đột nhiên xung lên tận óc, Thạch Tiểu Vân hét :

— Hãy coi đây !

Nàng quét ngang một luồng huyền chưởng Đoạn trường đơn vào bên hông Hắc Y Sứ Giả.

Thạch tiểu Vân nhất định quật ngã tên ác đạo tại trảng, vì biết tình hình đã bất lợi cho nàng.

Thế nhưng dụng tâm Hắc Y Sứ Giả có khác, trong khi huyền chưởng Thạch tiểu Vân chưa tới, thì hắn đã vội thu hồi hai đường chiêu vừa thi triển.

Đồng thời. hắn phóng mình tới chỗ Chí Tôn đương tịnh tọa nhanh như làn sét trên mây.

Thì ra, Hắc Y Sứ Giả đã dụng tâm hiểm độc, vờ như dồn hết thế công quyết liệt vào Thạch tiểu Vân, để rồi bất ngờ chuyển qua Chí Tôn giữa lúc chàng chưa thành vận khí.

Quả thật nguy hiểm muôn phần.

Thạch tiểu Vân kịp phát giác, vùng hét to lên :

— Dừng tay lại.

Nàng liều linh bắn mình theo Hắc Y Sứ Giả, thò ngọc thủ chộp xuống đỉnh thiên linh tử tên ác đạo.

Chân vừa chạm mặt đất, chợt nghe có đạo âm phong từ phía

trên đầu bủa xuống, Hắc Y Sứ Giả lẹ làng xẻ dịch thân hình tránh né đi nơi khác, rồi quay lại nhìn.

Thầy kẻ công mình chẳng ai khác hơn là Thạch tiểu Vân tên ác đạo cháy phừng lửa giận.

Hắn rống lên một tiếng âm u rồi bằng một thân pháp cực kỳ quái gở, xoay theo bề thế, phóng mình trở sang cùng lượt chộp hai quỉ thủ vào đầu Thạch tiểu Vân

Lối công thần tốc, quỉ pháp khó nổi đo lường.

Thạch tiểu Vân vô cùng khiếp hải, thu hồi ngọc chưởng, xẻ ngang nữa trượng tránh né.

Nhưng đã chậm đi trong đường tơ, một tiếng soạt khô rợn nổi lên.

Chiếc áo đang mặc trong mình của Thạch Tiểu Vân đã bị rách đi một mãnh khá to, dòng máu thắm trên vai chảy xuống ướt đẫm thân người.

Hắc Y Sứ Giả thò cặp mắt quỉ quái nhìn thiếu nữ chằng hề chớp.

Đột nhiên, hắn trố lên cười hết sức quái gỡ :

— Ha ha ... loài ma nữ, sổ ngươi đã hỏng thật rồi !

Thạch Tiểu Vân muốn ngất đi, nàng giơ ngọc chưởng bịn lấy vết thương trên vai.

Sau đó, nàng thét to lên :

— Ác đạo, giữa ta và ngươi phải có một kẻ phơi xác tại trên mộ tràng nầy.

Theo tiếng thét, thiếu nữ ngưng tụ toàn bộ độc khí Đoạn Trường Đơn lên hữu chưởng phát ra một đạo huyền phong.

Luồng kình đạo pha màu đen thẫm vừa thoát khỏi ngọc chưởng của nàng đã hốt gió ào ào trùm chụp xuống đầu Hắc Y Sứ Giả.

Trông thấy trong luồng huyền chưởng thảm khốc đó, Hắc Y Sứ Giả hết sức lo ngại trong lòng.

Tên ác đạo nầy không dám đương nhiên đón đỡ, hắn bắn mình qua phía tả xa lẫn thế công nhiệp hồn đó.

Đồng thời, bằng một động tác mau muội, hắn vươn cả mười vấu nhọn, vồ xuống đỉnh đầu Thạch Tiểu Vân.

Một màn lưới quỉ hồn bao trùm lấy thiếu nữ.

http://tieulun.hopto.org

biết sử dụng, đó là một chuyện riêng của ta, ngươi không cần hạch hỏi hư thực để làm gì.

Hắc Y Sứ Giả cười khà :

— Ha ha . . . loài ma nữ, ngươi làm sao đánh lừa nổi cặp mắt thần của tiểu gia, có khôn hồn hãy thú nhận ngay. có thể vì chút niệm tình ta tìm cách thu xếp đâu đây an toàn, trái lại, buộc lòng ta phải dùng tới uy vũ để lột trần sự thật bộ mặt sau lớp mặt nạ của ngươi.

Dứt câu, không đợi Thạch Tiểu Vân phản ứng, bằng một động tác mau lẹ tợ chớp, Hắc Y Sứ Giả phóng sang nàng.

Tả chưởng tên ác đạo giơ lên chộp vào vuông lụa đen trùm kín trên gương mặt thiếu nữ.

Đồng thời, hữu chưởng bắn năm đạo chỉ phong xung vào các hiểm huyệt trên cơ thể Thạch Tiểu Vân.

Võ công khiếp hải trước thế công cực kỳ hiểm độc của Hắc Y Sứ Giả. Thạch tiểu Vân xẻ qua nữa trượng tránh thoát hai đường chiêu cùng một thức ấy.

Máu thù đột nhiên xung lên tận óc, Thạch Tiểu Vân hét :

— Hãy coi đây !

Nàng quét ngang một luồng huyền chưởng Đoạn trường đơn vào bên hông Hắc Y Sứ Giả.

Thạch tiểu Vân nhất định quật ngã tên ác đạo tại trảng, vì biết tình hình đã bất lợi cho nàng.

Thế nhưng dụng tâm Hắc Y Sứ Giả có khác, trong khi huyền chưởng Thạch tiểu Vân chưa tới, thì hắn đã vội thu hồi hai đường chiêu vừa thi triển.

Đồng thời. hắn phóng mình tới chỗ Chí Tôn đương tịnh toạ nhanh như làn sét trên mây.

Thì ra, Hắc Y Sứ Giả đã dụng tâm hiểm độc. vờ như dồn hết thế công quyết liệt vào Thạch tiểu Vân, để rồi bất ngờ chuyển qua Chí Tôn giữa lúc chàng chưa thành vận khí.

Quả thật nguy hiểm muôn phần.

Thạch tiểu Vân kịp phát giác, vùng hét to lên :

— Dừng tay lại.

Nàng liều linh bắn mình theo Hắc Y Sứ Giả, thò ngọc thủ chộp xuống đỉnh thiên linh tử tên ác đạo.

Chân vừa chạm mặt đất, chợt nghe có đạo âm phong từ phía

trên đầu bủa xuống, Hắc Y Sứ Giả lẹ làng xẻ dịch thân hình tránh né đi nơi khác, rồi quay lại nhìn.

Thấy kẻ công mình chẳng ai khác hơn là Thạch tiểu Vân tên ác đạo cháy phừng lửa giận.

Hắn rống lên một tiếng âm u rồi bằng một thân pháp cực kỳ quái gở, xoay theo bề thế, phóng mình trở sang cùng lượt chộp hai quỉ thủ vào đầu Thạch tiểu Vân

Lối công thần tốc, quỉ pháp khó nổi đo lường.

Thạch tiểu Vân vô cùng khiếp hải, thu hồi ngọc chưởng, xẻ ngang nữa trượng tránh né.

Nhưng đã chậm đi trong đường tơ, một tiếng soạt khô rợn nổi lên.

Chiếc áo đang mặc trong mình của Thạch Tiểu Vân đã bị rách đi một mãnh khá to, dòng máu thắm trên vai chảy xuống ướt đẫm thân người.

Hắc Y Sứ Giả thò cặp mắt quỉ quái nhìn thiếu nữ chẳng hề chớp.

Đột nhiên, hắn trố lên cười hết sức quái gở :

— Ha ha ... loài ma nữ, số ngươi đã hỏng thật rồi !

Thạch Tiểu Vân muốn ngất đi, nàng giơ ngọc chưởng bịn lấy vết thương trên vai.

Sau đó, nàng thét to lên :

— Ác đạo, giữa ta và ngươi phải có một kẽ phơi xác tại trên mộ tràng nầy.

Theo tiếng thét, thiếu nữ ngưng tụ toàn bộ độc khí Đoạn Trường Đơn lên hữu chưởng phát ra một đạo huyền phong.

Luồng kình đạo pha màu đen thẫm vừa thoát khỏi ngọc chưởng của nàng đã hốt gió ào ào trùm chụp xuống đầu Hắc Y Sứ Giả.

Trông thấy trong luồng huyền chưởng thảm khốc đó, Hắc Y Sứ Giả hết sức lo ngại trong lòng.

Tên ác đạo nầy không dám đương nhiên đón đỡ, hắn bắn mình qua phía tả xa lẫn thế công nhiếp hồn đó.

Đồng thời, bằng một động tác mau muôi, hắn vươn cả mười vấu nhọn, vồ xuống đỉnh đầu Thạch Tiểu Vân.

Một màn lưới quỉ hồn bao trùm lấy thiếu nữ.

http://tieulun.hopto.org

Hốt hoảng, Thạch Tiểu Vân tháo lùi trở lại, tránh chiếc lưỡi qui hồn của kình địch.

Thế nhưng, Hắc Y Sứ Giả đã theo Thạch Tiểu Vân như bóng với hình, thò đơn chưởng vỗ lên mặt nàng lẹ như điện chớp.

Soẹt !

Vuông lụa đen bịt mặt của Thạch Tiểu Vân bị Hắc Y Sứ Giả chộp nhằm rớt ngay xuống đất.

Thạch Tiểu Vân quá khiếp đảm trước thực cảnh diễn ra, đứng lặng người như pho tượng nữ thần.

Hắc Y Sứ Giả đưa cặp mắt qui quái nhìn gương mặt thật của Thạch Tiểu Vân xem kỹ là ai.

Bất giác, hắn đã phải sững sốt bật kêu :

— Thạch Tiểu Vân !

Quần hùng đứng chung quanh tràng đấu cũng kinh hoàng khi nhận ra bộ mặt quen thuộc của Thạch tiểu Vân.

Bọn chúng đồng thanh quát :

— Ồ, Thạch cô nương !

Tiếng quát của quần hùng dội vào bốn bề vách núi ngân dài, rồi sau đó im bặt đi.

Lúc bấy giờ, bầu không khí tại sân tràng càng nặng trầm hơn, bởi do sự phát hiện bộ mặt thật của Thạch Tiểu Vân.

Qua một chập thời gian.

Hắc Y Sứ Giả chợt trỏ lên cười âm hiểm.

Giọng cười của tên ác đạo chẳng khác nào qui hú tự rừng sâu.

Hắn lạnh lùng nói :

— Thạch Tiểu Vân, nàng đã phản bội sư môn dám to gan hạ sát chúng đạo Địa Linh Cung giải cứu cho kẻ địch thủ, tội trạng nầy có thể nào thứ tha cho được.

Sau một phút thời gian trần áp cơn hãi hùng tột độ, Thạch Tiên Vân dựng cặp lông mày thu liễu, hét lanh lảnh :

— Câm mồm lại, tên ác đạo, hãy trông ngọn chưởng của cô nương lấy mạng ngươi đây.

Ngọc chưởng thiếu nữ tức thì giở lên, vận dụng cả mười hai phần nội lực Đoạn Trường Đơn.

Chợt thấy một đạo huyền phong vô cùng kỳ dị áp tới Hắc Y Sứ Giả mau như điện chớp.

Hắc Y Sứ Giả cười khà lên, xê mình qua chỗ khác.

Tên ác đạo rống to :

— Ma nữ, hãy coi đây !

Hắn lẹ làng phất động hai ngọn Huyền âm chưởng pha khí trắng lờ mờ công vào tâm huyệt Thạch Tiểu Vân.

Vì tả chưởng bận lo kềm chặt vết thương trên vai, đang phún máu đào, Thạch Tiểu Vân không thể nào đơn chưởng đỡ nổi hai thế công hiểm độc lại cùng lúc của Hắc Y Sứ Giả, nên đành phải phóng đi nơi khác.

Lẹ như điện chớp, Hắc Y Sứ Giả đã thi triển ngay thân pháp tột bực, lắc mình tới bên lưng Chí Tôn đang ngồi hành khí, chộp vào linh đài huyệt của chàng một qui thủ vô cùng ác hiểm và bất ngờ.

Cái chộp này dù cho bất cứ một quái thủ, kỳ nhân nào võ công nội lực thâm hậu đến đâu cũng không tránh khỏi một cái chết thê thảm nếu để bị trúng nhằm.

Thạch Tiểu Vân rất đỗi kinh hoàng, cùng trong tiếng hét, nàng đã phóng tới gần Hắc Y Sứ Giả, đồng thời huy động một đạo chưởng phong với toàn bộ nội lực bất chấp cả sự hiểm nghèo.

Cùng lúc, tả chưởng nàng cũng buông thõng vết thương trên vai, mặc cho máu đào phún ra từng giọt, vỗ vào hiểm huyệt tên ác đạo.

Dường như chỉ đợi chờ có thế, nên khi Thạch Tiểu Vân vừa tới bên mình thi triển thế công, là Hắc Y Sứ Giả đã cười lên âm hiểm, hắn xê qua ba bước, lẹ làng xạ ngay yếu huyệt Thạch Tiểu Vân hai đạo chỉ phong cực kỳ sắc bén.

Thạch Tiểu Vân không kịp tránh né, cũng không thể đón đỡ, bị hai luồng chỉ phong tên ác đạo bắn nhằm rú lên một tiếng, từ từ ngã lăn ra đất, chẳng chút cựa quậy.

Tình trạng cho biết nàng vừa bị Hắc Y Sứ Giả điểm trúng huyệt đạo, khiến các đường kinh mạch trong cơ thể bị bế tắt, khí quản do đó ngưng lại tức khắc.

Thiếu nữ nằm phơi trên mặt đất bất động, tuy, vậy hai mắt vẫn long lanh sáng rực hận thù vì còn tri giác.

Hắc Y Sứ Giả lấy cặp mắt qui quái âm độc nhìn Thạch Tiểu Vân một hồi lâu.

Chợt, tên ác đạo trỏ lên cười tự đắc :

— Ha ha,.. lời ta bảo cổ ngoa đâu, ngươi đã dám cả gan hạ độc thủ, thì rồi đây sẽ hứng chịu lấy hậu quả khổ nhục ê chề.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng trông thấy Hắc Y Sứ Giả quật ngã Thạch Tiểu Vân thảy đều hoan hỉ.

Cả bọn đồng quát :

— Hãy giết à ma nữ nầy !

Theo tiếng quát, gần năm mươi cao thủ cùng phóng tới rào rào.

Nhưng Hắc Y Sứ Giả đã phất chưởng :

— Khoan đã, hãy để à ma đầu nầy mặc ta xử liệu đã rồi, các ngươi nên lui ra ngoài chờ lệnh.

Quần hùng tuy không dám cải lời Hắc Y Sứ Giả, trở về vị trí cũ, nhưng ai nấy trên gương mặt đều bốc đầy sát khí, vì căm hận Thạch Tiểu Vân đã gây thương hại đồng bọn chúng.

Bấy giờ, Hắc Y Sứ Giả mới tiến lại gần Thạch Tiểu Vân, nhìn nàng ngạo nghễ :

— Ha ha... Thạch Tiểu Vân, ngươi đã phản bội Sư môn, thì rồi đây sẽ bị một cực hình vô cùng thảm khốc, nhưng trước hết, ta cũng vì nể tình Cổ Độc Thánh Quân lão tiền bối, mà cho ngươi còn được sống sót trên cõi trần nầy thêm một vài hôm.

Nhưng ha ha... ít nhất với công đức ấy, ta cũng phải thọ hưởng một ân huệ gì chứ...

Cười dứt, tên ác đạo thò hữu chưởng định xách lấy Thạch Tiểu Vân phóng đi.

Chợt một tiếng hét chấn động cả tràng :

— Hãy để yên đó !

Tiếp theo, một luồng kình khí lẫn lộn tiếng sầm sét ầm ì áp tới bên lưng Hắc Y Sứ Giả.

Đang chực bắn mình đi, Hắc Y Sứ Giả chợt phát giác có kẻ công mình từ phía sau lưng tới, ác đạo vùng lẹ làng đổi thay chiều hướng xẻ ngang nữa trượng.

Hắn quay người lại, xạ hai luồng sáng quỉ quái xem kẻ hành thủ vừa rồi là ai.

Sắc mặc hung hiểm của Hắc Y Sứ Giả liền biến đổi nhanh chóng theo cái nhìn đó.

Trước mặt tên ác đạo, Chí Tôn đã đứng sừng sững như pho tượng thiên thần tự bao giờ chẳng hay biết.

Cặp kỳ quang chàng thiếu hiệp chớp ngời ánh sáng lạnh căm hồn, chiếu thẳng vào mặt Hắc Y Sứ Giả không dời dịch.

Hiển nhiên, Chí Tôn vừa vận hành nội lực tiếp truyền cho Hoàn Hồn Đơn chạy khắp các huyệt đạo trong chu thân tống khứ

chất kỳ độc Đoạn Trường Đơn xong xuôi, tình trạng đã trở lại quân bình như xưa.

Chàng trong thấy Hắc Y Sứ Giả toan chộp bắt Thạch Tiểu Vân nên mau lẹ đưa ra một chưởng cứu nguy nàng.

Sân tràng im bẵng một lúc thật lâu.

Cả Hắc Y Sứ Giả lẫn Chí Tôn gườm nhau như hai con mãnh hổ.

Đột nhiên, Chí Tôn trỏ tay vào mặt Hắc Y Sứ Giả hét :

— Tên ác đạo phản phúc, tâm địa độc hiểm tợ giống sài lang, ngươi định hành thủ gì đây ?

Hắc Y Sứ Giả nghiến hai hàm răng ken két vào nhau, không đáp ngay câu hỏi Chí Tôn, mà chỉ rống :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, lần nầy ngươi sẽ chết tại nơi đây, đừng hòng chạy thoát nữa.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Trái lại, ta sẽ lấy mạng ngươi để trả thù cho bao nhiêu cao thủ Hải Âu lệnh đường đã đầm máu vì tay ngươi và tên cuồng ma Lạc Bá Đào trong hai lần cải dạng Chủ nhân Lệnh Xé Xác trúc tội ác cho ta.

Lời chưa kịp dứt, đơn chưởng của Chí Tôn đã giở lên khỏi ngực, điều vận mười phần nội lực Nộ Hải Dương Ba, nhất định kết thúc tính mạng Hắc Y Sứ Giả chỉ nội ba đường chiêu.

Nhưng đồng thời trong ánh chớp đó, có tiếng quát tợ sầm từ trên tận nửa lừng không gian :

— Dừng tay lại !

Một chiếc bóng mau lẹ phóng xuống sân tràng cách xa Chí Tôn có hơn năm trượng.

Chí Tôn ngưng chưởng đưa mắt nhìn sang.

Chừng trông lại chẳng ai khác hơn Đào phu Nhân, nữ Hộ Pháp Tổng đường Địa linh Cung.

Sau khi đứng vững trên mặt sân tràng, Quái bà quét cặp quỉ nhỡn xanh vời nhìn ngang một lượt.

Bắt chợt Chí Tôn yên lặng như pho tượng thiên thần, Đào phu Nhân lạnh lẽo « hừ » lên rồi xẹt tới trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Quái bà rống to :

— Tiểu tử, ngươi toan chạy trốn à ?

http://tieulun.hopto.org

Mồm rồng, quỉ chưởng của Đào phu Nhân vừa đẩy ra một đạo âm phong cực kỳ rét giá bắn xung vào các yếu huyệt của Chí Tôn.

Thừa cơ hội ấy, Hắc Y Sứ Giả chộp xách Thạch tiểu Vân, nhắc mình phóng đi tợ chớp.

Hắn không vào phía trong Địa linh Cung, mà chỉ nhắm hướng rừng già ngoài Sơn cốc bay thẳng.

Chí Tôn chợt trông thấy, hét lên :

— Ác đạo, chạy đi đâu !

Chàng định đuổi theo Hắc Y Sứ Giả, thì đạo âm phong của Đào phu Nhân cũng vừa áp tới trước mặt không đầy hai thước.

Liệu bề tránh né hay chống đỡ gì cũng không còn kịp nữa, Chí Tôn liền niệm công sanh « Lưỡng Cực Chân Ngươn », đứng sững như tòa cổ sơn hứng lấy quỉ chưởng của Quái bà.

Một tiếng sầm chưởng chạm vào da thịt vang lên khô khan.

Kình khí từ bốn bề núi non áp tới ù ù.

Chí Tôn tháo lùi ba bước, lắc động thân mình mấy cái, rồi đứng yên trở lại như cũ.

Da mặt màu hồng phấn tuyệt thể của chàng chỉ thấy hơi thay đổi trong thoáng mắt trở lại bình thường.

Hiện trạng cho biết dù trúng nhằm chưởng lực kinh hồn của Đào Phu Nhân, nhưng Chí Tôn chưa hề bị vết thương trong huyệt đạo.

Đó là nhờ lúc nãy Thạch Tiểu Vân cho Chí Tôn uống viên linh dược Hoàn Hồn Đơn, đồng thời chàng vận hành chân khí tống khứ chất kỳ độc thảm khốc Đoạn Trường Đơn, nội lực của chàng bình phục lại như xưa, nên hứng trọn luồng sóng chưởng phong của Đào Phu Nhân vào mình mà chẳng thấy hề hấn chi cả.

Sự tình nầy cũng đủ khiến cho Đào Phu Nhân hải hùng lên, có vẻ không ngờ nội công kình địch lợi hại dường đó.

Đảo cặp kỳ quang ra ngoài sơn cốc, không còn nhận ra bóng dáng Hắc Y Sứ Giả nơi đâu nữa cả, Chí Tôn cảm thấy như có một trận lửa cháy rừng rực trong lòng.

Chàng nhắm vào Đào Phu Nhân thét :

— Quỉ bà, sỏ ngươi đã tận tới !

Sát khí bốc mờ trên gương mặt, Chí Tôn ngưng tụ mười hai phần nội lực lên đơn chưởng, quật sang Đào Phu Nhân một chiêu Càng Khôn Thần Công.

Kình lực phát đi bề thế mạnh tợ bể động khó thể chống đỡ, mau lẹ khôn nỗi đo lường.

Bóng chưởng không lồ chu vi có tới ngoài năm trượng, lăn lộn như tiếng sầm sét ầm ì.

Trong thâm tâm, Chí Tôn định kết thúc trận đấu một vài đường chiêu ánh chớp, để còn lo đuổi theo Hắc Y Sứ Giả cứu Thạch Tiểu Vân thoát khỏi bàn tay dâm ác tên ác đạo nầy.

Nội việc Hắc Y Sứ Giả không mang Thạch Tiểu Vân vào Địa Linh Cung giam giữ, mà lại đột nhiên lén lút bỏ chạy ra ngoài sơn cốc cũng đủ rõ dụng tâm đê tiện của hắn như thế nào rồi.

Chắc chắn tên ác đạo đưa thiếu nữ đến một nơi kín đáo nào đó, giở trò dâm ô chứ chẳng còn gì nữa cả.

Vì vậy, Chí Tôn phải thu ngắn thời gian trận giao đấu cùng Đào phu Nhân, mới mong ra tay kịp lúc.

Quả nhiên, khi thoáng thấy bóng chưởng kình thiên Càng Khôn Thần Công phát động ầm ì, là tự khắc mặt mày Đào phu Nhân biến sắc, tự biết không thể nào chống đỡ nổi.

Nhưng vì chưởng phong mau như điện chớp, không thể tránh né, nên quái bà đã vội vàng cung người xuống, dựng song chưởng huy ra hai đạo âm phong lạnh đến khiếp hồn, đón nghênh luồng kình lực Càng Khôn Thần Công đang tới... bên mình...

Ầm !

Một tiếng nổ rung chuyển cả núi đồi.

Áp khí từ tám hướng ào ào đến như trận cuồng phong, bão tố, cát đá tung bay mù mịt chẳng khác gì một bầy tuần mã phi mau.

Đào phu Nhân rồng lên thê thảm, toàn thân bắn ra ngoài hai trượng, rớt xuống, rồi gượng gạo đứng lên.

Quần hùng đứng chung quanh tràng đều hết sức hải hùng trước cảnh tượng xảy ra, nhưng chưa một ai dám động thủ.

Cả bọn ác đạo chỉ biết thò những luồng hung tuyến nhìn về phía Đào phu Nhân đang thọ thương lão đảo.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn triển ngay thân pháp bất phàm, nhắc mình lên cao ba trượng.

Nương theo bề thế, chàng thiếu hiệp nhắm hướng Hắc Y Sứ Giả đã khuất dạng từ lâu bắn mình theo như làn sét trên mây.

http://tieulun.hopto.org

Đến chừng quần hùng phát giác thì hình ảnh của Chí Tôn đã xa ngoài trăm trượng mờ, ảo trong màn sương đêm.

Biết có đuổi theo cũng chẳng ích lợi gì lợi gì. bọn cao thủ Địa linh Cung đành lấy mắt ngó theo bóng Chí Tôn cho tới khi chim tan giữa bầu trời u mịch, mới dìu Đào phu Nhân thẳng về Địa linh Cung chữa trị vết trọng thương.

Sơn cốc bỗng nhiên trở lại bầu không khí trầm mặc vô cùng, như vừa rồi không có sự gì xảy ra.

Gió lạnh vẫn rít từng hồi.

Rừng sâu chợt nghe mấy tiếng hải hùng, quái gở...

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BA

TIẾNG RÚ GIỮA RỪNG SÂU

GIỮA lúc đó, Chí Tôn thi triển bộ khinh công thần ảo chạy nhanh như vệt khói lam mờ, phớt nhẹ qua cánh rừng già, rời khỏi Địa linh cung trong một thời gian ánh chớp.

Chàng nhất định đuổi theo bắt kịp Hắc Y Sứ Giả trước khi tên ác đạo nầy hành thủ dâm tà.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn luôn luôn quét qua hai bên rừng và phía trước mặt chàng, tìm bóng dáng Hắc Y Sứ Giả. xem hắn có lởn vởn đâu đây hay không.

Trải qua mười dặm đường, vẫn chưa thấy tên ác đạo thấp thoáng nơi đâu cả.

Chí Tôn cảm thấy băn khoăn lo ngại vô cùng, lòng chàng càng phút lại càng bồi rồi thêm hơn.

Chàng nhủ thầm :

— Không khéo nàng sẽ bị lọt vào bàn tay dâm ô của tên ác đạo hỏng cả một cuộc đời.

Dù giận nàng không chịu nghe theo lời chàng, nàng nằng nhất quyết cho chàng là thủ phạm giết chết Diệu Thủ Thiên Sư, tại cánh

http://tieulun.hopto.org

lưng thanh dương nọ, nhưng Chí Tôn biết rõ, cũng vì nàng hiểu lầm về chàng như mọi nhân vật khác, nên hết sức lo lắng đến số phận nàng.

Lời trối trăng của Diệu Thủ Thiên Sư trước khi lìa bỏ cõi trần giờ hãy còn văng vẳng bên tai Chí Tôn, làm sao nhất thời chàng có thể lãng quên đi được.

Nếu Thạch tiểu Vân có hệ nào, suốt đời lương tâm Chí Tôn sẽ cắn rức dày vò, không thể yên vui.

Lại nữa, ngày trước chàng đã từng thọ ân nàng, lẽ nào gặp cơn hoạn nạn chàng lại bỏ mặc cho đành.

Chí Tôn nhất định phải cứu cho kỳ được Thạch Tiểu Vân, rồi mọi sự tình sẽ liệu sau.

Tâm niệm chàm dứt, Chí Tôn phóng mình qua bên kia ngọn núi về phía trái cánh rừng già.

Chàng trổ thuật khinh công tột độ, vì tự hiểu thời giờ đã quá cấp bách rồi.

Trong nháy mắt, Chí Tôn đã đến nơi.

Chàng đáp mau xuống chân rừng, tợ bóng quỉ hiện về.

Cặp kỳ quang Chí Tôn đồng thời quét mau ngang chân rừng mấy lượt trong khi thính lực vận đến cỏi tinh vi.

Toàn thể đều im bặt như tờ.

Từng cơn gió rì rào thoảng qua ngàn lá, tựa hồ lời than khóc của bao nhiêu oan hồn còn vương vất trên cõi thế nhân.

Chí Tôn đi chầm chậm dọc theo sườn núi lục soát khắp nơi một hồi thật lâu.

Cũng chưa hề phát hiện ra bóng dáng của Hắc Y Sứ Giả nơi đâu cả.

Lúc bấy giờ, cang trường Chí Tôn như có một trận lửa cháy âm i trong đó.

Chàng hiểu rõ giờ phút nầy sự gì chẳng may có thể đã xảy tới cho Thạch tiểu Vân rồi.

Chắc chắn tên ác đạo đang đưa nàng vào một nơi kín đáo phá hủy tấm băng trinh.

Nếu Chí Tôn không thể tìm ra nơi trú ẩn của Hắc Y Sứ Giả trong một khắc thời gian nữa, thì cuộc đời của nàng từ đây kể như đã diệt bỏ đi, vì hoa rữa, nhụy tàn.

Đồng thời, chàng phải chịu trách nhiệm một phần to lớn trước u hồn của Diệu Thủ Thiên Sư.

Tuyệt vọng hiện rõ trên gương mặt đẹp lạ lùng của Chí Tôn.

Chàng dừng lại, nhìn lên ngọn núi cao hùng vĩ, chợt lẩm bẩm:

— Ta thử lên đấy xem có gì lạ chăng !

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn khẩn cấp phóng mình sang bên kia lưng chừng trái núi, không một định hướng rõ rệt.

Tuy nhiên, Chí Tôn không còn hi vọng gì gặp được Hắc Y Sứ Giả, chàng chỉ trông vào dịp may thôi.

Nhưng đột nhiên trong giờ phút ấy, có một giọng cười hết sức quái gỡ từ đâu đây phát ra.

Giọng cười sực mùi hoan hỉ, khát vọng, giống như loài quỉ độc tự rừng sâu vừa bắt chợt con mồi.

Chí Tôn giật mình, thầm khẽ lấy mình :

— Ố, hay là...

Giọng cười nghe rõ lại từ trên nửa lừng ngọn núi đưa xuống

Không đợi phải suy nghĩ thêm phí cả thời giờ, vì sự tình đã khẩn cấp lắm rồi, Chí Tôn lẹ làng bắn mình ngay hướng đó.

Chàng chạy vòng theo các gộp đá tiến tới chỗ nổi lên trận cười chợt thấy nhỏ dần.

Trong lòng Chí Tôn khẩn trương tột độ, hai chân phớt qua những mũi đá bén nhọn tợ gươm không ngừng.

Vượt lên tới dãy núi có hình thù kỳ dị.

Chí Tôn bắt chợt một cái hang đen thẫm phía trước có tảng đá dựng lên án ngự.

Chàng liền ngưng ngay thân mình lại.

Giọng cười sặc mùi khát vọng đã tắt từ lâu, nhưng dư âm dường như vọng ra từ trong hang núi đó.

Chí Tôn chép thầm :

— Ồ ! Tên ác đạo nào định hành thủ gì đây ?

Chàng xẹ mình đến đứng trước cửa hang động, đưa cặp kỳ quang chọc thủng màn đêm nhìn vào.

Thình lình, Chí Tôn nghe mấy tiếng rú hãi hùng của người con gái từ trong sâu lổng lộng.

Tiếng rú của sự báo hiệu tuyệt vọng trước sức mạnh của kẻ thù đang hành động quyết liệt.

Một ý niệm mới mẻ chợt thoáng nhanh trong óc Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Không để chậm trễ thêm một giây nào, chàng phóng mình và hang núi, tiến lần vô sâu.

Mặc dù đường hang tối om như vùng mực thẳm, nhưng nhờ nhờn lực ngày nay đạt đến tinh vi, nên Chí Tôn trông thấy mọ sự vật khắp nơi một cách hết sức rõ ràng.

Đường hang ngoắt ngoéo, chu vi không ngoài hai trượng, vác đá trơn láng, bằng phẳng như bích thạch.

Thỉnh thoảng cũng có vài hang ngách đen ngòm, những k công lực tầm thường khó mà nhận ra mọi vật ở bên trong.

Đi sâu độ ba trượng, vừa lách mình qua một vách đá nh cánh cửa động chắn ngang, thình linh Chí Tôn « ồ » lên một tiế rồi ngừng hẳn thân hình lại.

Chàng xạ cặp kỳ quang chói lọi vào phía trong.

Một cảnh tượng trái mắt hiện ra trước mặt chàng.

Trên phiến đá cẩm thạch bằng phẳng, một gã đàn ông to lớ đang loay quay bên thiếu nữ.

Nhưng gã đàn ông nầy trở lưng ra ngoài, nên Chí Tôn chư thể nhận được đó là ai, lạ hay quen.

Còn thiếu nữ cũng day mặt vào vách động nên Chí Tôn vẫ khó lòng trông thấy gương mặt nàng.

Có lẽ giờ đây thân pháp của Chí Tôn quá cao thâm, bước đi dễ chậm hay nhanh vẫn không hề thoáng rơi tiếng động, do đó, gã đà ông mãi chưa phát giác có bóng người lạ mặt tới gần mình.

Mặt khác, cũng có thể vì hắn bận say sưa ngắm nhìn cái vẻ đẹp mê hồn của thiếu nữ, không còn để tâm đến mọi sự dị động chun quanh.

Chí Tôn chợt « hừ » lên một tiếng.

Dụng tâm của chàng làm cho gã đàn ông quay mặt lại, xem thử hắn chính thật là ai.

Gã đàn ông đang ngồi bên cạnh thiếu nữ có tấm thân cực kỳ diễm lệ, bỗng nghe có tiếng động mạnh phía ngoài cửa hang vừa nổi lên, hắn vùng quay mình lại.

Bắt chợt gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, hắn bỗng kêu lên :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Hai tay gã đàn ông từ từ buông thiếu nữ ra.

Trong lúc, Chí Tôn cũng đã nhận được bộ mặt quái ác của gã đàn ông, chàng bật thốt :

— Hắc Y ác đạo !

Thực vậy, gã đàn ông ấy chẳng ai khác hơn Hắc Y Sứ Giả, vừa bị đuổi đến đây.

Hắn kinh hoàng thò cặp mắt quỉ quái nhìn chàng thiếu hiệp giang hồ một chập, rồi lẹ làng phóng mình đứng dậy.

Thiếu nữ nằm trên phẳng đá khe khẻ di động thân hình ít cái, chợt lồm cồm ngồi lên, tóc tai bù rối.

Nàng day mặt ra nhìn.

Nhận diện Chí Tôn, thiếu nữ há hốc chiếc mồm xinh xắn, nàng lẹ làng đứng dậy, cặp mắt màu thu thủy ửa lệ nhìn chàng, trong khị chân thối lui vào xó động.

Bất giác, nàng bừng khóc.

Chí Tôn suýt kêu thành tiếng :

— Thạch tiểu Vân !

Tự nhiên, chàng hiểu rõ sự gì đã xảy tới cho nàng rồi.

Cảnh tượng đó, khiến cho sát khí bốc mờ trên gương mặt của Chí Tôn, chàng hướng cặp kỳ quang chói tỏa căm hờn vào mặt Hắc Y Sứ Giả.

Sau đó, chàng từ từ xê mình lên nửa trượng, đối diện tên ác đạo khoảng độ vừa tầm sóng chưởng.

Chí Tôn dừng lại quát :

— Hắc Y đạo tặc, đêm nay số mạng ngươi đã hỏng rồi !

Chữ « hỏng rồi » còn chưa kịp dứt, Chí Tôn đã đẩy ra một luồng áp khí nghe lẫn có tiếng trời gầm trong ầy.

Đó là đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, chưởng thức thứ nhất trong Ô Mộc Bảo Lục.

Dĩ nhiên trong cơn lửa thù ngùn ngụt bùng cháy trong tâm can, Chí Tôn triển ra một chiêu với gần toàn bộ nội lực của mình, bề thế cường liệt thật là đáng khiếp.

Chàng quyết chí quật chết Hắc Y Sứ Giả tại tràng, để rửa nhục cho Thạch Tiểu Vân.

Thoáng trông bóng chưởng khổng lồ hầu như bao trùm hang động đó, đồng thời, không thể tránh né đi đâu cả, hải hùng hiện lên gương mặt của Hắc Y Sứ Giả.

Nhưng tên ác đạo âm hiểm nầy vẫn làm như bình tỉnh chẳng chút bối rối lộ ra ngoài.

Hắn gằng gượng cười khà một tiếng, hơi thấp người xuống,

http://tieulun.hopto.org

vận đủ mười hai phần nội lực lên hữu chưởng, huy động một luồng áp khí nặng tợ núi lở, đón nghênh kình lực của kẻ thù.

Ầm !

Toàn thể hang động rung chuyển cơ hồ ập đổ.

Cát bụi theo đó tung bay mù mịt, che lấp cả mọi người, không còn có thể nhìn ra một ai nữa cả.

Kình phong ào ào, quây quần, dội vào bốn bề vách đá, nghe thật hải hùng, ghê sợ.

Một chập lâu, kình lực mới tan dần.

Hang động trở lại bình thường, nhưng âm vang hãy còn rền rĩ chưa ngưng.

Hắc Y Sứ Giả loạng choạng lui về sau hơn nửa trượng, các đạo huyết quản trào sôi lên.

Bộ mặt quái ác âm hiểm của tên ác đạo biến đổi nhanh chóng, trông càng dữ tợn hơn cả bao giờ.

Trái lại, Chí Tôn vẫn còn đứng sừng như ngọn cổ sơn, thân hình chẳng chút xê dịch.

Chẳng đợi Hắc Y Sứ Giả kịp phản ứng một đường chiêu, Chí Tôn vận dụng toàn bộ nội lực lên hữu chưởng, quay nữa vòng tròn, cuồn cuộn đưa ra một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba hết phương tránh né.

Nộ Hải Dương Ba là chiêu thức thứ tư trong Ô Mộc Bảo Lục, sau chưởng pháp Càng Khôn Thần Công, có sức tàn phá thế nào tưởng tượng được.

Từ ngày tái hiện giang hồ, vì có mấy ngón võ công « Phục Ma Thần Công » và « Huyết Ảnh Lôi Đình » của Nam Tà mà tạm ít khi Chí Tôn dùng tới.

Thế nhưng, sau trận đấu võ cùng Cái Thế Hồng tại sân Vọng Tiên Thạch đến nay, Chí Tôn lại thường sử dụng, vì hiểu rõ sự lợi hại của chưởng thức Ô Mộc Bảo Lục.

Bởi vì trải qua một thời gian ứng nghiệm, Chí Tôn tự thấy Ô Mộc Bảo Lục vẫn còn là kiệt tác vũ thuật trên chốn giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay, đồng thời, hai đường chiêu « Nộ Hải Dương Ba » và « Càng Khôn Thần Công » vẫn là huyền thông vũ trụ, công phá vô biên, khắp cả vũ lâm chưa hẳn có ngọn chưởng phong nào sánh kịp.

Ngày trước khi chàng vừa luyện xong năm chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục, chưa kịp thi triển sức mạnh khủng khiếp của hai đường chiêu kế bị bọn Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ Nam Hoa Quái Tinh quật rơi xuống Tuyệt Mệnh Cốc toàn phế cả võ công.

Cho đến cả ba năm dài, Chí Tôn mới khôi phục lại toàn vẹn, dĩ nhiên thoạt đầu cách sử dụng có kém sút đi phần nào.

Nhưng từ nay, Chí Tôn nhất quyết tận dụng hai đường chiêu tuyệt thế đó, nếu có cơ hội, chàng sẽ dành một thời gian ngắn ngủi khổ luyện lại cho tới mực độ tinh vi.

Oai lực của Ô Mộc Bảo Lục trước cũng như sau vẫn là vô thượng giang hồ.

Quả nhiên, đường chiêu Nộ Hải Dương Ba vừa phát khởi, là bộ mặt quái hiểm, tàn khốc của Hắc Y Sứ Giả đã thấy biến đổi nhanh chóng.

Tên ác đạo rít hận thù :

— Tiểu tử quả ngươi tàn ác thật !

Theo tiếng quát, Hắc Y Sứ Giả đã ngưng tụ tinh khí thần về một mối, quyết một phen chết sống với Chí Tôn.

Đơn thủ tên ác đạo bỗng triển ra một luồng Huyền Âm Chưởng pha khí thể màu trắng lờ mờ, tiếp lấy chưởng phong kình địch.

Ầm !

Hàng loạt tảng đá trên vách hang động đổ ào ào xuống, cát bụi tốc bay trùm phủ khắp nơi.

Hắc Y Sứ Giả không chịu nổi áp lực quật nhằm, rống lên một tiếng hết sức thê thảm.

Máu tươi trong mồm hắn phún ra từng hắn vội, vội nuốt trở vào liên liên chẳng hề ngưng.

Thân hình tên ác đạo lắc lư như không còn đứng vững, đơn chưởng dường buông xụi xuống.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, chàng lại xê mình tới, giở hữu chưởng lên định kết thúc trận đấu bằng một đường chiêu « Càng Khôn Thần Công » với toàn bộ nội lực vừa ngưng tụ.

Bất ngờ trong lúc đó, Thạch tiểu Vân vùng dậy, rên lên một tiếng đau thương của trái tim vừa đầm máu.

Thình lình, thiếu nữ phóng mình qua khỏi Hắc Y Sứ Giả và Chí Tôn, chạy bắn ra ngoài hang động.

http://tieulun.hopto.org

Động tác quá đột ngột của thiếu nữ, khiến cả hai người không có một ai kịp phản ứng.

Chí Tôn hạ chưởng xuống, quay mình lại, trông theo bóng hình kiều diễm của Thạch tiểu Vân đã khuất sau khúc đường hang ngoằn ngoèo.

Hắc Y Sứ Giả cũng sững sờ lên. hướng cặp mắt qui quái về phía Thạch tiểu Vân phóng đi loạng choạng.

Đột nhiên, Chí Tôn quát :

— Thạch cô nương hãy dừng lại !

Cùng trong tiếng quát, chàng thiếu hiệp bắn mình theo Thạch tiểu Vân, mau hơn sầm sét.

Chỉ trong nháy mắt, Chí Tôn đã ra khỏi hang động, quét nhanh cặp kỳ quang tìm Thạch tiểu Vân,

Nhờ đó Hắc Y Sứ giả thoát cơn hiểm nghèo một cách không ngờ, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Hắn dùng ngay thân pháp qui muội theo sau lưng Chí Tôn rời khỏi u động phóng đi về hướng Đông bắc..,

Phút chốc, hình ảnh tên ác đạo không còn thấy nữa,

Trong lúc, Chí Tôn đã do một hướng khác đuổi theo cái bóng diễm kiều của Thạch tiểu Vân, đang chạy phía trước mặt chàng ngoài năm mươi trượng, phớt mau qua cánh rừng già.

Chàng vừa tháo quát, vừa trổ thuật khinh công thần ảo sau lưng thiếu nữ quyết không buông tha.

Nhưng tới rừng cây rậm rạp nọ, thì cái bóng kiều diễm của Thạch Tiểu Vân đột nhiên hạ ngay xuống đấy.

Tự khắc, thiếu nữ biến mất giữa vùng đen thẫm của cành lá rườm rà.

Chí Tôn hốt hoảng thi triển thân pháp tột độ chạy tới lùm cây rậm rạp tợ luồng điện chớp.

Chàng đáp xuống lùm cây nơi bóng trắng của Thạch Tiểu Vân vừa đột nhiên chui vào.

Chàng quét cặp kỳ quang nhìn quanh khắp.

Tuyệt nhiên chẳng thấy một chiếc bóng nào thấp thoáng trong rừng cả.

Chí Tôn chép miệng :

— Ta thử đi tìm một lúc xem sao !

Chàng đi lục soát quanh rừng một hồi lâu, vẫn không hề phát giác tâm dạng Thạch Tiểu Vân.

Chí Tôn dừng lại, lẩm bẩm :

— Có thể nàng vì hổ thẹn mà lẩn tránh ta, vậy ta cũng không nên tìm kiếm nữa làm gì, sau nầy gặp lại sẽ hay.

Bây giờ ta hãy trở lại Địa Linh Cung giết cho bằng được Hắc Y Sứ Giả và tìm gặp tên Lạc Bá Đào hỏi tội.

Tâm niệm dứt khoát, Chí Tôn chực nhắc mình phóng ra khỏi rừng chạy thẳng về phía Địa Linh Cung.

Chợt ngay trong giờ phút đó từ đâu đó nổi lên một trận cười vô cùng quái gở.

Tiếng cười tuy nhỏ nhưng bén nhọn như có trăm ngàn mũi gươm thốc mạnh vào tai, khiến Chí Tôn bắt phải rúng động cả thân hình.

Chỉ nội giọng cười cũng biết rõ nhân vật thần quái nào đang phát âm có cái nội lực huyền thông vũ trụ, độc bá giang hồ rồi.

Chí Tôn vô cùng khiếp hãi, lẩm bẩm :

— Quái lạ thật ! nhân vật nào lẩn quẩn đâu đây, toan hành thủ những gì ? Nhưng hắn tàng ẩn nơi đâu thật khó mà định hướng.

Chàng quét cặp kỳ quang tìm khắp trong rừng.

Chặp lâu, cũng không thể nào nhận định phương vị của giọng cười đó.

Chí Tôn còn đang ngơ ngác chưa hiểu phải làm sao, thì đột nhiên một chiếc bóng lờ mờ từ trong lùm cây rậm phóng đi.

Chiếc bóng chẳng khác ma quỉ hiện hình giữa đêm khuya.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn lẹ làng bắn mình theo chiếc bóng âm hồn.

Chiếc bóng chạy phía trước mau như sao sa.

Chí Tôn đuổi theo phía sau cách khoảng ba mươi trượng.

Trải qua hơn năm dặm đường Chí Tôn vẫn chưa kịp chiếc bóng

Chàng tăng gia kình lực chạy như vệt khói phớt ngang cánh rừng già.

Nhưng mãi vẫn không thu ngắn lại quãng đường cách khoảng giữa chàng và chiếc bóng qui quái ấy.

Thân pháp chiếc bóng quả nhiên thần qui khôn lường.

Chí Tôn biết đã gặp phải tay kình địch đáng khiếp, chàng hết sức dè dặt

http://tieulun.hopto.org

Lần thứ nhất trên chốn giang hồ chàng gặp một quái thủ có cái thân thủ thần quái như thế.

So với Nam Tà, Bắc Độc Lão Ma, chiếc bóng phía trước hãy còn hơn một bậc.

Thật không thể nào ngờ được.

Chiếc bóng chạy một mạch đến ngọn cao lãnh có nhiều cây bá tòng kia bỗng ngưng lại, chờ Chí Tôn tới.

Chỉ trong chớp mắt, Chí Tôn đã lên đến nơi, chàng phóng xuống đứng cách chiếc bóng độ ngoài hai ba trượng.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang vào chiếc bóng.

Chàng nhận ra đó là một quái lão râu tóc bạc phơ trạc ngoài trăm tuổi, mình gầy như hạc, nhưng mặt tợ trăng tròn, cặp mắt sáng rực như hai luồng điện, nhìn tới ai dù là quái thủ vũ lâm cũng không khỏi rùng mình.

Chí Tôn cũng phải rúng tận đáy lòng, khi chạm đến hai luồng thần nhỡn của quái lão trước mặt.

Dĩ nhiên, Chí Tôn chưa gặp quái lão nầy lần nào cả.

Chàng lặng đi một chặp, rồi nghiêm giọng hỏi :

— Lão tiền bối là ai đây ? Xin cho vãn sinh được rõ ?

Giọng nói của quái lão tuy nhỏ nhưng có cái ma lực khiếp thần :

— Lão phu tên gọi Chung Ly Mộ Hoàng.

Chí Tôn hiện lên vẻ mặt một niềm hoan hỉ khôn cùng, chàng chắp tay trước ngực, cung kính :

— Kính mừng lão tiền bối giá lâm, vãn sinh từ lâu nay nghe tiếng mà chẳng thấy được tôn nhan, nay được diện kiến thực là điều vạn hạnh.

Chung Ly Mộ Hoàng phất chưởng đỡ Chí Tôn :

— Tiểu tử hãy yên tâm, đừng làm lễ bái, lão phu cũng không ngờ gặp ngươi ở nơi đây. Ba năm về trước nghe Đồ Tuệ Phương bảo ngươi bị Ngọc Diện Diêm Bà hợp cùng Âm Ma Giáo Chủ và Nam Hoa Quái Tinh quật nhằm trọng thương, té xuống Tuyệt Mệnh Cốc, tưởng đâu mệnh trời đã dứt số ngươi, chẳng dè hóa công chẳng phụ lòng người, ngươi còn sống sót, quả là điều đáng mừng vậy.

Nghe Chung Ly Mộ Hoàng nhắc tới Thiên Sơn Long Nữ, Chí Tôn cảm kích khôn cùng, chàng hỏi lão đại kỳ nhân :

— Thưa lão tiền bối, hiện giờ Đồ cô cô đang ở nơi đâu ? Lão tiền bối có thể cho vãn sinh được biết không ?

Bằng giọng ngậm ngùi, Chung Ly Mộ Hoàng đáp :

— Tiểu tử ạ ! Từ cái đêm đánh nhau với Ngọc Diện Diêm Bà dưới chân đồi Thần Nữ tại núi Vu Sơn, Đồ Tuệ Phương chỉ còn gặp lão phu lần chót báo tin chẳng lành về ngươi, rồi ra đi biền biệt cho mãi đến nay chẳng hiểu sống chết thế nào, ta tìm khắp chốn giang hồ mà chưa nghe tung tích.

Bất giác Chí Tôn buông tiếng thở dài :

— Thật tội nghiệp cho Đồ cô cô thì thôi !

Chung Ly Mộ Hoàng cũng trầm tư, buồn rầu một chập, rồi bảo Chí Tôn :

— Tiểu tử hãy gác qua chuyện cũ, giờ ngươi hãy thuật rõ nội tình diễn ra từ lúc rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc đến nay lão phu nghe.

Chí Tôn vâng dạ, chàng bắt đầu kể lại câu chuyện từ lúc bị Nam Hoa Quái Tinh quật nhằm Ma Độc Vô Hình rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc, gặp Nam Tà dùng chân lực chữa trị cho chàng ba năm tống khí chất độc, rồi trở lại giang hồ, mọi việc xảy ra sao sao đều nói rõ ràng cho Chung Ly Mộ Hoàng nghe.

Chung Ly Mộ Hoàng tai vừa lắng nghe chiếc đầu tóc bạc phơ luôn gật gù tỏ bộ đã biết mọi việc đã xảy ra.

Chờ cho tới lúc Chí Tôn chấm dứt câu chuyện, lúc bấy giờ Lão Nhân mới hỏi :

— Nầy tiểu tử, lão Nam Tà cũng hiểu rõ phương cách cây Tàn Chi Quái Đao nữa à ?

Chí Tôn gật nhẹ đầu :

— Thưa lão Tiền Bối, quả đúng như thế không sai. Nam Tà lão tiền bối bảo vãn sinh do một sự tình cờ người đã biết rõ cách thức kỳ luyện võ khí Tàn Chi Quái Đao. Tuy vậy, lão chưa từng thực hiện lần nào cả, cho nên chẳng hiểu rõ thành tựu hay không.

Chỉ có điều hệ trọng là cũng do quyển Huyết Hải Thâm Cừu mà xảy ra hậu quả thảm khốc như ngày nay.

Chung Ly Mộ Hoàng cau cặp lông mày bạc như mây :

— Quyển Huyết Hải Thâm Cừu của Sư phụ ngươi ngày xưa ghi chép những gì trong đó ?

http://tieulun.hopto.org

— Phần đầu Sư phụ văn sinh ghi rõ từng tên họ những cừu nhân có nhúng tay vào máu trong trận thăm sát hai trăm mạng người trong Cam Lộ Bang, còn các trang cuối cùng, theo lời Nam Tà lão Tiền Bối, cũng như Tàng Môn Thần lão Tiền Bối, thì chắc chắn có chú giải trước tác Tàn Chi Quái Đao, nhưng ngày trước văn sinh vô ý chưa từng lật tới.

— Quyển Huyết Hải Thâm Cừu hiện ở nơi đâu ?

— Thưa lão Tiền Bối, quyển Huyết Hải Thâm Cừu có thể đã lọt vào tay Ngọc Diện Diêm Bà ngay khi văn sinh bị trúng Ma Độc Vô Hình của Nam Hoa Quái Tinh rớt xuống Tuyệt mệnh cốc cách đây hơn ba năm về trước.

Chung Ly Mộ Hoàng «ồ» lên một tiếng, trầm lặng giây lâu, lộ vẻ như lo ngại điều gì.

Lão Đại Kỳ Nhân lại tiếp :

— Thế còn cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện tại Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ gia trang, và cả Bạch Sa Cung, do đâu mà có ?

— Theo ngu ý Văn Sinh có thể tất cả sự tình đó đều do bàn tay nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà mà ra cả.

Gương mặt thần kỳ của Chung Lý Hoàng trầm nặng xuống :

— Nghĩa là thế nào ?

Đã có dự kiến từ trước, Chí Tôn đáp ngay :

— Nghĩa là sau khi luyện thành cây Tàn Chi Quái Đao có thể nữ quái hồ ly đã sai một vài nhân vật hành thủ giang hồ ngay lúc văn sinh vừa lên khỏi Tuyệt Mệnh Cốc.

Chung Mộ Hoàng hơi ngạc nhiên :

— Những nhân vật nào ?

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu !

Hai luồng tinh quang của lão đại kỳ nhân Chung Mộ Hoàng bỗng sáng rực lên ;

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu à ?

Chí Tôn gật mạnh đầu :

— Quả thực chẳng sai, chính tên ác đạo này đã cải trang dung mạo văn sinh một cách hết sức kỳ diệu, hắn cầm cây Quái Đao xuất hiện nhiều nơi, trong vòng nửa tháng nay đã sát hại có trên hai trăm cao thủ võ lâm, đồng thời trút tội cho văn sinh.

Chính mắt văn sinh đã một lần bắt gặp tên ma đầu này tại cánh rừng già nọ trong khi hắn định ra tay giết chết bọn sứ giả Hải Âu văn sinh quyết lột mặt giả hiệu, thì hắn đã mau chân bỏ chạy.

Kinh dị hiện trên gương mặt Chung Lý Mộ Hoàng; qua một giây lặo đại kỳ nhân sẽ gật gù, trầm giọng :

— Tiểu tử ! ngươi có biết nhân vật nào giả mạo ra ngươi hành thủ trên chốn giang hồ từ trên một tháng nay không ?

Hai hàm răng của Chí Tôn nghiến hận thù :

— Thưa lão tiền bối, rất có thể Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chính tên tiểu cuồng ma Lạc bá Đào hóa thân chứ chẳng còn một nhân vật nào khác lạ nữa cả.

Bởi vì theo như lời của Tang Môn Thần lão tiền bối, thì tên ác ma này có một lối hóa trang độc tôn trên chốn giang hồ, chẳng ai bì kịp.

— Nhưng Lạc bá Đào ngày trước có thù hận gì với ngươi, mà thi hành độc thủ như thế ?

Chí Tôn đáp chẳng chút do dự :

— Theo chỗ văn sinh tìm hiểu trải qua một thời gian trên chốn giang hồ, thì Lạc bá Đào chính thật là họ Triệu; gia huynh của Hắc Phụng Hoàng Triệu lệ Trân.

Thiếu nữ này cách đây ba năm về trước trong lúc văn sinh còn khoác cái dung mạo của Sư phụ đi tìm thù rửa hận, chẳng may nàng đã nhận lầm là kẻ đã giết cha nàng Triệu Dực Thu, nên sinh ra oán cừu từ đó, đồng thời phản bội Hải Âu Quái Khách, gia nhập vào Âm Ma Giáo, liên kết với bọn ác ma nầy hủy diệt văn sinh.

Dĩ nhiên, Lạc Bá Đào phải dự phần quan trọng trong đó.

Đến đây, Chung Ly Mộ Hoàng có vẻ khó nghĩ một giây, rồi lại bảo Chí Tôn :

— Ngươi bảo Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân hiểu lầm ngươi trong trận thăm sát Triệu Dực Thu, vậy năm xưa ai chính là kẻ cầm cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện tại gia trang sát hại cha nàng ?

Do dự một chập, Chí Tôn mới đáp :

— Lão tiền bối ạ ! Điều nầy từ lâu rồi, văn sinh tuy chịu hàm oan nhưng không hề tiết lộ sự thực bề trong của nó, chỉ cam tâm nhận lấy hậu quả mà thôi.

— Tại sao ngươi không dám tiết lộ ?

— Vì văn sinh sợ di hại đến nắm xương tàn của người đã chết từ lâu.

Cặp kỳ quang của Chung Ly Mộ Hoàng xạ thẳng vào mặt Chí Tôn, như muốn soi thấu tiềm ẩn tâm tư của chàng . . . Lão đại kỳ nhân khe khẽ :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, có điều chi bí ẩn cứ thú thật lão phu nghe, biết đâu sau nầy ta chẳng có dịp giúp đỡ ngươi giải hết nỗi oan tình đó.

Ngươi nên thành thật, ai là kẻ hành thủ lão Triệu Dực Thu trong đêm đông nọ ?

Tự biết không thể giấu giếm với lão đại kỳ nhân được. Chí Tôn trầm đi một chặp, đáp nhẹ :

— Thưa lão tiền bối, chính thật vong sư của văn sinh đã xuất hiện hành quyết lão họ Triệu đêm đông ấy.

Chung Ly Mộ Hoàng vô cùng kinh dị :

— Ồ, sao có sự lạ lùng nầy. Lúc ấy mặc dù lão phu không hiện thân trên chốn giang hồ, nhưng từng nghe Sư phụ ngươi Dương Chấn Hoàn đã bị thâm tử tại hang núi Vũ lăng, chính ngươi đã cải trang lão ta thừa hành cái di chí trả hận thù, chẳng lẽ nào . . .

Chí Tôn bình thản :

— Sự thật sau vụ huyết tẩy Cam Lộ Bang, Sư phụ văn sinh cùng hai Sư thúc Kỳ Văn Quân và Châu Lập Đạo chỉ mang về thương trầm trọng trong mình nằm trong lớp tử thi của chúng cao thủ, chứ chẳng hề chết, may đâu hôm sau lão Thần Y Sanh Hoa Đà Ngô Tế Nhân ngang qua, dùng linh đơn cứu sống, đưa về hang núi Vũ Lăng, rồi sau đấy ẩn dật nhiều năm cho tới khi truyền dạy võ công cho Văn sinh, người mới phát hiện cây Tàn Chi Quái Đao trên chốn giang hồ tìm thù rửa hận, đồng thời . . .

Chung Ly Mộ Hoàng cắt phăng câu nói của Chí Tôn :

— Nghĩa là những nhân vật kể từ lão Triệu Đực Thu, về trước bị thảm hại đều do tay của Sư phụ ngươi, Dương Chấn Hoàn, kể đến khi bị hại lần thứ hai tại hang núi Vũ Lang, ngươi mới thay lão cầm cây Tàn Chi Quái Đao, thừa hành sứ mệnh người đã chết ?

Chí Tôn gật đầu :

— Quả đúng chẳng sai thưa lão tiền bối. Chính trong đêm đông nọ Sư phụ hành thủ giang hồ, Văn Sinh luyện võ tại núi Vũ Lăng chẳng hề hay biết chi cả.

Cho nên, đến khi Hắc Phụng Hoàng phát giác văn sinh cải dạng ra dung mạo của Sư phụ, liền lầm tưởng hận thù từ đó.

Chòm râu bạc phếu của Chung Ly Mộ Hoàng phất phơ liên liến, lão gật gù bảo :

— Nếu tất cả mọi sự tình ngày trước diễn ra như lời tiểu tử vừa nói, thì những chuyện trái ngược đáng tiếc vừa qua đúng như vậy chứ chẳng không ?

Lạc Bá Đào vì mối thù nhà quyết tâm hạ sát kình địch để rửa hận năm xưa.

Tuy vậy, ngoài việc tên tiểu cuồng ma lầm lẫn, hắn cải dạng ra chủ Nhân Lệnh Xé Xác đã tạo ra bao nhiêu thăm trạng trên chốn giang hồ, trút tội cho ngươi, dụng tâm nầy thực là cực kỳ độc hiểm.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn không rời khỏi Chung Ly Mộ Hoàng :

— Dụng tâm của tên tiểu cuồng ma Lạc Bác Đào như thế nào hở lão tiền bối ?

Chẳng chút nghĩ ngợi. Chung Ly Mộ Hoàng đáp :

— Dụng tâm của tên tiểu cuồng ma đó là muốn nhờ những cao thủ giang hồ tiếp tay trả thù cho hắn. Bởi vì hắn biết trước xưa ngươi có nhiều kỳ nhân, quái khách thương yêu, nếu hắn đơn phương đương đầu cùng ngươi, chắc gì phía sau lưng không có những quái thủ xông vào trợ lực, như vậy, hắn khó thể thực hiện được những điều ước mong.

Cho nên, hắn cần phải cải dạng ngươi, chẳng những tạo oán cừu trên chốn giang hồ, mà lại nhắm ngay vào những đại ân nhân của ngươi, trở lại hận thù ngươi.

Thế có nghĩa là, hắn làm sao cho tất cả bọn vũ lâm đều cầm gươm giết ngươi, thì chừng đó chắc chắn ngươi không còn một chỗ đất dung thân.

Tuy trong lòng rúng động, nhưng bề ngoài Chí Tôn vẫn bình thản :

— Xin đa tạ thạnh tình của lão tiền bối. Văn sinh nhờ lão tiền bối vén bức màn đen trong một tương lai đầy nguy hiểm, thú thật là từ hơn nữa tháng nay văn sinh chỉ hiểu sự tình nầy một cách lờ mờ thế thôi.

Tấm thăm kịch vô cùng bi đát đó cũng vừa mới xảy ra rồi.

Chung Ly Mộ Hoàng băn khoăn :

— Đã diễn ra rồi ! nhưng câu chuyện như thế nào, tiểu tử hãy kể cho lão phu nghe.

Nén cơn xúc động dâng trào lên, Chí Tôn chua xót kể lại câu chuyện Hải Âu Quái Khách đã nhận lầm quật chàng trọng thương vừa rồi cho Chung Ly Mộ Hoàng nghe.

Nghe dứt những lời Chí Tôn vừa kể lại, Chung Ly Mộ Hoàng vô cùng kích động, bảo Chí Tôn :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, hiện giờ một điều hết sức cấp bách để vãn cứu tình hình, là ngươi phải làm thế nào lột bỏ mặt nạ tên cuồng ma đó, nếu chậm tay hậu quả sẽ không đo lường được đấy.

Bởi vì, biết đâu rồi đây nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà lại chẳng còn trao món vũ khí quái dị đó cho một số cao thủ khác, giả dạng Chú Nhân Lệnh Xé Xác huyết tẩy giang hồ, ngươi làm sao ngăn chặn được.

Đồng thời, ngươi cũng nên chiếm lại quyển Huyết Hải Thâm Cừu, để có thể dẫn chứng cho bọn giang hồ thấy rõ nỗi oan vô lượng của ngươi ở sau này.

Trong lòng Chí Tôn như trận lửa ngùm âm ỉ, chàng cặn kẽ hỏi :

— Thưa lão tiền bối, theo như lão tiền bối, phương cách luyện cây Tàn Chi Quái Đao phải như thế nào ?

Ngẫm nghĩ một giây, Chung Ly Mộ Hoàng trầm giọng :

— Theo sự hiểu biết của lão phu, thì muốn luyện cây Tàn Chi Quái Đao phải dùng cây bảo đao thuộc đời sơ thượng, đem bỏ xuống dưới đáy suối U Tuyền đúng một năm sáu tháng, thụ chất chân âm, sau đây lại mang lên đỉnh núi Hạt Sơn hứng lấy ánh nắng của mặt trời cũng với thời gian ấy, thụ khí chân dương. Tự nhiên cây Quái đao sẽ trở thành huyền nhiệm kỳ ảo như ngươi thường xử dụng.

Dù vậy, về phần chiêu thức để xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao ta chưa được rõ, chắc chắn trong quyển Huyết Hải Thâm Cừu có chú thích rõ ràng chứ chẳng không.

Những lời nói của lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoàng khiến cho Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Đây là những nhân vật thứ hai đã nhận định về lai lịch cây Tàn Chi Quái Đao một cách tận tường như thế.

Sự thật đã quá rõ ràng chẳng cần nghi ngờ một chút nào nữa cả.

Chính nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà đã kỳ luyện được cây Tàn Chi Quái Đao, trao cho Lạc Bá Đào, cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hành thủ giang hồ.

Như vậy, đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mà tên tiểu cuồng ma Lạc Bá Đào đã từng chạm với Chí Tôn tại cánh rừng già hôm nọ, nhất định phải là Âm Ma Giáo Chủ truyền dạy, chứ chẳng còn một nhân vật nào khác.

Thế thì giữa Âm Ma Giáo Chủ Ngọc Diện Diêm Bà, Lạc Bá Đào, Hắc Y Sứ Giả chắc chắn đã có những mối liên hệ kể cả mọi mặt, vô cùng mật thiết.

Sự tình ngày càng rõ rệt thêm hơn.

Màn bí mật bao trùm trong các vụ thảm sát trên chốn giang hồ, giờ đây lại càng thêm tỏ rõ.

Nhân vật chính yếu hành thủ tại Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ gia trang, và Bạch Sa Cung chẳng ai khác hơn Lạc Bá Đào.

Tên cuồng ma nầy đã cùng Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà, Cái Thế Hồng, Cổ Độc Thánh Quân, Hắc Y Sứ Giả, Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, liên hiệp lại thành một tập đoàn khủng bố, với mục đích diệt trừ chàng, kình địch lợi hại nhất của chúng, sau đây chúng quét sạch giang hồ, chia ngôi bá chủ võ lâm, đúng như lời Lạc Bá Đào tiết lộ cùng chàng tại cánh rừng thanh dương cách mấy hôm trước.

Đến đây, chợt nhớ tới một điều gì hệ trọng, thình lình Chí Tôn hỏi Chung Ly Mộ Hoàng :

— Lão Tiền Bối đã gặp Huyền Mục Tiền Bối rồi chứ ?

Chung Ly Mộ Hoàng khẽ lắc đầu :

— Kể từ hơn một năm nay, lão phu chưa hề gặp gỡ Huyền Mục lão đệ một lần nào cả.

Tiểu tử, có thể ngươi đã hiểu rõ tung tích của lão đệ nên mới thốt ra lời nầy ?

Sự thật về tung tích của Huyền Mục lão tiền bối, thì văn sinh không được rõ lắm, nhưng chỉ nhận ra một lần cách đây hơn mười hôm thôi.

Gương mặt sáng rỡ tợ thiên thần của Chung Ly Mộ Hoàng hiện lên một niềm hoan hỉ :

— Ngươi gặp Huyền Mục lão đệ ở nơi nào, hãy nói lão phu nghe mau !

— Văn sinh gặp Huyền Mục lão nhân ở phía sau mộ tràng Hải Âu Lệnh Đường lão tiền bối ạ !

Chung Ly Mộ Hoàng ngạc nhiên tột độ :

— Ồ ! Tại sao lạ lùng vậy ? Huyền Mục lão đệ đến sau mộ tràng của Hải Âu lệnh đường để làm gì tiểu tử có biết không ?

Hiểu rõ Chung Ly Mộ Hoàng nói thật, Chí Tôn không ngần ngại đáp mau :

http://tieulun.hopto.org

— Cứ như sự thăm dò của văn sinh, thì Huyền Mục lão tiền bối đến đây để bốc mộ của Hải Âu Quái Khách, nhưng mưu sự không thành vì bị Hắc Y Sứ Giả cải dạng ra Âm Hồn Khách, lén quật lão tiền bối nầy trúng thương bỏ chạy.

Cặp tinh quang của Chung Ly Mộ Hoằng mở tròn lên :

— Tiểu tử, sự tình có đúng như thế chăng ?

Chí Tôn quả quyết :

— Văn sinh chẳng hề giả dối cùng lão tiền bối, nhưng đó chỉ là một ngôi mộ giả mà thôi.

Chung Ly Mộ Hoằng chưa hết bàng khuâng :

— Lão phu đã hiểu rõ ngôi mộ giả rồi, vì hiện tại Hải Âu Quái Khách hãy còn sống sót trên cõi trần, nhưng việc Huyền Mục lão đệ định bốc mộ, đây là lần thứ nhất ta được nghe như vậy thôi

Tiểu tử, ngươi có hiểu lão đệ định quật ngôi mộ giả của Hải Âu Quái Khách với dụng ý gì chăng ?

Lộ vẻ trầm tư, Chí Tôn khẽ đáp :

— Thưa lão tiền bối, sự tình nầy có thể vì Huyền Mục lão nhân ngờ vực cái chết mập mờ của Hải Âu Quái Khách, do tính tò mò và hào hiệp nên định bốc ngôi mộ sau Hải Âu Lệnh đường để tìm sự thật, nhưng chẳng may bị tên ác đạo Hắc Y Sứ Giả đánh trộm thọ thương.

Cho đến bây giờ, Chung Ly Mộ Hoằng mới thở dài, nhẹ nhõm

— Vậy à ! thế từ đêm hôm ấy đến nay ngươi còn gặp Huyền Mục lão đệ lần nào nữa không ?

— Thưa lão tiền bối, kể từ đêm xảy ra sự lạ lùng tại mộ trần Hải Âu Lệnh đường cho tới nay, văn sinh không hề còn nghe đến tung tích của Huyền Mục lão tiền bối một lần nào nữa cả. Chẳng biết sống chết ra sao.

Câu chuyện tới đây, Chung Ly Mộ Hoằng đột nhiên trầm mặc không thốt thêm lời nào nữa cả.

Không hiểu lão đại kỳ nhân đang bị khích động vì tin tức mờ của Huyền Mục lão nhân, hay còn một điều gì khác.

Một phút trôi qua . . .

Sực nhớ tới một điều hết sức hệ trọng khác, Chí Tôn lên tiếng hỏi Chung Ly Mộ Hoằng .

— Lão tiền bối thường lịch lãm giang hồ, thông hiểu mọi vi xưa nay, văn sinh muốn cậy nhờ lão tiền bối cho biết một vài điều.

Hai luồng tinh quang của Chung Ly Mộ Hoằng đang hướng xuống chân ngọn cao lãnh xanh rì cành lá, chợt nghe Chí Tôn hỏi, lão đại kỳ nhân liền dời trở lại, xạ thẳng vào mặt chàng.

Lão nhân dè đặt :

— Điều gì, tiểu tử cứ bảo, nếu chẳng có sự gì trở ngại, lão phu sẽ giúp hộ ngươi.

Giọng nói của Chí Tôn như chất chứa hận thù từ bao giờ :

— Lão tiền bối có nghe danh hiệu U Linh Kỳ lần nào chưa ?

— Lão phu đã nghe qua vài lần cách đây gần một tháng.

Niềm hoan hỉ hiện trên gương mặt Chí Tôn, chàng phăng tới :

— Thưa lão tiền bối, Lệnh chủ của tà phái nầy có đúng là nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Chòm râu bạc của Chung Ly Mộ Hoằng phất qua một cái, biểu lộ sự uy phong :

— Tiểu tử, kiến văn giang hồ của ngươi kể ra khá rộng đấy. Lệnh chủ U Linh Kỳ chính thật là Ngọc Diện Diêm Bà chứ chẳng còn nhân vật nào nữa.

Thần sắc của Chí Tôn theo câu đáp của Chung Ly Mộ Hoằng càng thấy lạnh trầm hơn, vì sự suy đoán của chàng thành sự thật.

Chung Ly Mộ Hoằng là một đại kỳ nhân lời nói như đỉnh núi cao, không thể giả dối cùng chàng được.

Lệnh Chủ U Linh Kỳ chính thật nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Một mối nguy hại lớn nhất trên đường phục hận Sư môn của chàng ở ngày mai.

Lúc ấy, Chung Ly Mộ Hoằng lại hỏi :

— Tiểu tử, còn điều gì nữa ngươi hãy nói nốt ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Còn một điều nữa, thưa lão tiền bối ! Chẳng hiểu Âm Ma Giáo Chủ hiện nay còn sống hay chết và tổng đường trào đóng nơi nào, lão tiền bối có rõ chăng ?

— Theo chỗ lão phu hiểu một cách chắc chắn, thì hiện thời Âm Ma Giáo Chủ hãy còn sống trên giang hồ, nhưng tung tích của hắn thì ta chưa được rõ.

Tiểu tử ngày trước đối với lão ma nầy ngươi đã có mối thù gì, mà hắn lại tiếp tay cùng bọn Ngọc Diện Diêm Bà, Nam Hoa Quái Tinh vây đánh ngươi rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc ?

http://tieulun.hopto.org

— Thực ra chính vãn sinh cũng chưa rõ nguyên nhân nà thúc đẩy Âm Ma Giáo Chủ thành cừu địch của vãn sinh nữa là tiền bối ạ !

Nhưng hiện giờ vãn sinh định tìm Tổng đường của lão ma đầu nầy, không phải để rửa cừu hận vãy đánh nơi Tuyệt Mệnh Cố năm xưa, mà chỉ vì hai việc hệ trọng khác :

— Hai việc ấy như thế nào ?

— Thứ nhất, vãn sinh đến đây để giải cứu cho Quận chúa Bạch Sa Cung vừa bị tên dâm ma Cái Thế Hồng, tức Thiếu Giáo Chủ Âm Ma bắt cóc tại núi Vân Lâu, rất có thể đã mang về đây. Kế đó vãn sinh cần chiếm lại Ô Mộc Bảo Lục, di bảo của Sư môn, chắc chắn đã lọt vào tay hắn.

Cặp lông mày bạc như mây của Chung Ly Mộ Hoàng di động không ngừng :

— Nghĩa là di bảo Ô Mộc Bảo Lục của ngươi đã bị Âm Ma Giáo Chủ chiếm lấy ?

Đám mây u sầu phảng phất trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn :

— Quả đúng như vậy thưa lão tiền bối, năm xưa, trước khi rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc, vãn sinh đánh rơi lại hai bảo vật Huyết Hải Thâm Cừu và Ô Mộc Bảo Lục, đồng thời đã lọt vào tay Âm Giáo Chủ cùng nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Giờ đây sau một thời gian dò xét, vãn sinh quả quyết Huyết Hải Thâm Cừu đã lọt về Ngọc Diện Diêm Bà, thì dĩ nhiên Ô Mộc Bảo Lục phải thuộc về sở hữu của Cái Tử Bình.

— Tiểu tử, quả thật là một mối nguy hại cho ngươi, lão phu khuyên ngươi từ đây trên bước giang hồ nên thận trọng, kẻ thù có cả tập đoàn khủng bố, lại qui quyệt mưu mô, hơn nữa, trình độ võ công cao thâm tột bực, ngươi không nên khăng khăng giữ một mực như ngày trước nữa.

— Nghĩa là sao hở lão tiền bối ?

— Nghĩa là từ nay trên bước giang hồ ngươi phải mưu trí khôn ngoan và thiên biến vạn hóa như kẻ địch thù, nhất là hành thủ phải hết sức bí mật, như thế mới có thể bảo tồn được sinh mệnh của mình, thực hiện những điều vừa mong ước và sau cùng hoàn thành cái di chí của Sư môn.

Ngừng đi một giây, lão đại kỳ hắn đổi giọng trầm thấp :

— Tiểu tử, nhân đây lão phu muốn biết vài điều, ngươi phải nói thật đừng giấu giếm.

Chí Tôn cung kính :

— Điều gì lão tiền bối cứ hỏi thẳng, vãn sinh chẳng hề dám giả dối bao giờ cả.

Hai luồng tinh quang của Chung Ly Mộ Hoàng xạ thẳng vào mặt Chí Tôn :

— Có phải ngày trước tại Nghiệt long Đàm ngươi đã nuốt được nội đơn Ngưu Long Giao, sau đó ra ngoài đảo Ô Thạch ăn trọn Thiên Bằng Thái Noãn, kế mới luyện thành năm đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục chăng ?

Mặc dù chưa rõ dụng tâm của Chung Ly Mộ Hoàng, nhưng Chí Tôn chẳng dám giả dối :

— Thưa lão tiền bối, trước sau quả đúng như lời đã bảo chẳng hề sai lệch chút nào.

— Vậy bây giờ ngươi có thể vận hành chân lực ba vòng, phát khởi Ngưu Long Giao, rồi sau đó thi triển năm đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Bảo Lục cho lão phu trông thử chăng ?

Chí Tôn hãm hở :

— Xin tuân lệnh lão tiền bối !

Thốt dứt, Chí Tôn xê mình đến một mãnh đất bằng phẳng, ngồi xếp bằng xuống đất.

Chàng chuyển vận chân khí từ vực đan điền lên, chạy qua khắp các huyệt đạo trong chu thân ba vòng, sinh lực tràn trề vô tận.

Một màn khí thế trắng đỏ vô cùng huyền nhiệm nổi lên bao trùm cả hình hài của Chí Tôn.

Chung Ly Mộ Hoàng chép miệng :

— Thật là huyền nhiệm !

Phát khởi xong luồng khí Lưỡng Cực Chân Ngươn, Chí Tôn đứng dậy, hướng mặt ra một phía trống ngọn cao phong, lần lượt thi triển năm đường chiêu : Lôi Kinh Thiên Địa, Lập Chưởng Đồ Long, Thu Phong Lạc Diệp, Nộ Hải Dương Ba và Càng Khôn Thần Công, gây ra những tiếng sấm sét vang trời.

Chung Ly Mộ Hoàng không khỏi tấm tắc khen thầm :

— Quả thật trời sinh ra đấng kỳ tài có khác. Tiểu tử nầy mai hậu có thể lên ngôi độc bá vũ lâm, làm rạng danh cho chốn giang hồ

http://tieulun.hopto.org

Tuy vậy, hắn thọ được hai độ kỳ duyên nội đơn Ngưu Long Giáo và Thiên Bằng Thái Noãn, mang danh từ công lực một trăm năm mươi năm, các cao thủ tầm thường đều cho như vậy nhưng với con mắt của ta thấy rõ sự thật, hiện nay hắn chưa khai thông được vực huyền quan thần đạo, cho nên, chân khí thi triển vừa rồi chỉ phát huy có một trăm phần, chưa thể tận dụng sức mạnh vô biên của năm luồng chưởng thức Ô Mộc Bảo Lục của lão Tạ Thần Chữ Giang được.

Bây giờ, ta cũng nên tìm phương cách giúp hắn tăng thêm một số nội lực, để mới có thể ứng phó cùng bọn Âm Ma Giáo Chủ Ngọc Diện Diêm Bà và bọn đại ma đầu quỉ quyệt ngày nay.

Nghĩ như vậy rồi, Chung Ly Mộ Hoằng bảo Chí Tôn ngưng tay, nghiêm trọng bảo :

— Tiểu tử, thành thật mà nói, nội lực trong chu thân của ngươi giờ đây quả nhiên trên chốn giang hồ chẳng ai bì kịp, sau này, chắc chắn ngôi độc bá vũ lâm sẽ lọt vào tay ngươi.

Thế nhưng, cứ theo sự suy nghiệm từng trải của lão phu, thì sự thi triển nội lực cũng như võ công vừa rồi có phần chưa toàn vẹn.

Bởi vì, hiện trong vực sinh tử huyền quan của ngươi chưa được thông suốt cho lắm, cho nên, làm cản trở chân ngươn Ngưu Long Giáo rất nhiều, do đó, lúc ngươi vận hành công lực, là được đúng một trăm năm mươi năm, nhưng trái lại, chỉ phát huy một một trăm năm mà thôi.

Do đó, năm đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Bảo Lục ngươi chưa xử dụng đến mức kinh hồn của nó, để trở thành những ngọn chưởng phong vô địch, mà xưa kia lão Tạ Thần Chữ Giang nhờ đấy danh trấn một thời, mãi cho tới ngày nay, ai nghe tới tên cũng đều khiếp sợ.

Lời nói của Chung Ly Mộ Hoằng đối với Chí Tôn chẳng khác gió lùa màn mây đen thẳm, sự thật, từ trước đến nay, chàng tưởng mình đã tựu thành một trăm năm mươi năm thành công lực, chứ có ngờ đâu chỉ mới phát huy có có bãy phần như thế.

Chàng khích động bảo Chung Ly Mộ Hoằng :

— Đây là lần thứ nhất văn sinh được biết điều bí ẩn này, nếu lão tiền bối không chỉ giáo, suốt đời văn sinh chưa chắc đã hiểu ra.

Quả thật một sự lạ lùng, nhưng bây giờ văn sinh phải làm sao khai thông được năm mươi năm công lực còn lại thưa lão tiền bối ?

Chung Ly Mộ Hoằng vuốt chòm râu bạc :

— Thú thật, nếu bảo rằng giúp ngươi tăng thêm năm mươi năm công lực còn lại, thì lão phu đành thúc thủ thôi, nhưng với sự kiến văn của ta có thể làm cho ngươi khai thông một số lớn trong huyệt sanh tử huyền quan, thêm được hai mươi năm công lực, còn bao nhiêu, sau nầy ngươi phải tốn nhiều năm tự luyện, hoặc may ra gặp thêm độ kỳ duyên nào đó, sẽ giúp cho ngươi thu ngắn lại quãng thời gian.

Mấy lời ta bảo, ngươi đã ghi nhớ rồi đấy chứ ?

Chí Tôn chắp ta trước ngực :

— Văn sinh đã nhớ cả rồi. Xin đa tạ thậm ân chỉ giáo của lão tiền bối !

Với một dáng điệu thênh thang, Chung Ly Mộ Hoằng phất hữu chưởng to bằng chiếc quạt tiền ông :

— Chẳng có gì gọi là ân huệ cả.

Tiểu tử, thực tình giá là một nhân vật nào khác, không may mắn không có được nội đơn Ngưu Long Giao trong mình, hoặc chính bản thân của lão phu, chưa được cái nội lực vô biên như ngươi, thì dù cho khổ luyện đến hàng trăm năm sau cũng chẳng ích lợi gì.

Vậy bây giờ, ngươi hãy ngồi xuống, nghe mấy câu bí pháp của ta mà vận hành nội khí chạy khắp qua cơ thể.

Cứ hễ sáu vòng đi, thì sáu vòng trở lại, mồm luôn niệm câu bí pháp không ngừng, như thế, từ đêm nay mãi cho tới sáng mai có ánh thái dương lên là huyệt huyền quan sinh tử sẽ lưu thông dễ dàng, công lực tựu thành trội hẳn hơn xưa một bậc.

Niềm hoan hỉ hiện rõ trên gương mặt của Chí Tôn :

— Xin tuân theo lời chỉ giáo của lão tiền bối !

Sợ Chí Tôn băn khoăn lo ngại những kẻ địch thủ bất ngờ lên ngọn cao lãnh quấy phá trong thời gian vận chân khí, Chung Ly Mộ Hoằng trấn an chàng :

— Kể từ giờ phút nầy đến sáng mai giờ tý, về phần các chừng chung quanh ngọn cao lãnh, thì đã có lão phu, đứng phía trên trông ra thấy hết sức rõ ràng, ngươi đừng lo ngại một điều nữa cả, hãy, qui tụ tinh thần về một mối vận hành chân k

http://tieulun.hopto.org

nếu không e khó mà thành tựu được.

Ngươi hãy nhớ điều hệ trọng đó !

Chí Tôn cung kính :

— Văn sinh sẽ hết sức ghi dạ những lời nầy, lão tiền bối chớ băn khoăn.

— Tốt lắm, giờ đây ngươi có thể tịnh tọa được rồi !

Lặng lẽ theo lời Chung Ly Mộ Hoằng vừa bảo, Chí Tôn xế mình đến ngồi xếp bằng tròn dưới góc cây tàng to lớn.

Chung Ly Mộ Hoằng kê mồm vào tai Chí Tôn thầm thì mấy câu.

Lão kỳ nhân lui ra, nghiêm trọng bảo :

— Tiểu tử, hãy bắt đầu !

Cặp kỳ quang chiếu diệu của Chí Tôn từ từ khép lại, chẳng khác một vị chân tu ngồi tham thiền.

Kể đây, mồm chàng lẩm bẩm mấy câu bí pháp của Chung Ly Mộ Hoằng vừa truyền cho ba lần, rồi bắt đầu vận hành chân khí, từ vực đan điền lên.

Khi đã cảm thấy tràn trề chân khí truyền qua các huyệt đạo trong chu thân.

Chàng y theo lời dặn bảo của Chung Ly Mộ Hoằng, cứ hết vòng sáu đi thì sáu vòng lại, luân chuyển trong cơ thể không ngừng . . .

Thời khắc trì nặng trôi qua,

Màn đêm trùm phủ ngọn cao lãnh âm thầm.

Vầng trăng từ từ chếch bóng, tỏa màu sương đục mênh mang.

Gió lạnh nổi lên từng hồi reo ngọn tòng vi vút.

Vậy mà chập sau mồ hôi của Chí Tôn đã thấy ướt đẫm cả chiếc áo đang mặc trong mình.

Tuy nhiên, hai mắt chàng vẫn nhắm nghiền, chuyển vận từng vòng nội khí qua các huyệt đạo.

Riêng phần lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng, thì luôn rảo bước tuần phòng chung quanh ngọn cao lãnh cách chỗ Chí Tôn ngồi ngoài năm trượng.

Cặp mắt sáng rực tợ vì tinh tú trên trời của lão đại kỳ nhân luôn luôn quét qua những lùm cây rậm rạp dưới chân ngọn đồi.

Chung Ly Mộ Hoằng hết sức đề phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra bất cứ ở giờ phút nào, để kịp thời ứng phó.

Lão đại kỳ nhân tự hiểu hơn ai hết, nếu để sơ xuất, kẻ địch thù của Chí Tôn tới thình lình phá khuấy sẽ gây tai hại cho chàng, có thể tàn phế võ công.

Cho nên, mặc dù thân pháp của Chung Ly Mộ Hoằng đã huyền thông vũ trụ, nhưng cũng không dám khinh thường kẻ thù trong bóng tối.

Trời khuya dần...

Ánh trăng tà rồi ngã hẳn về tây.

Chí Tôn vẫn ngồi im lặng vận hành chân khí, mồm thầm khẽ câu bí pháp không ngừng...

Chung Ly Mộ Hoằng hết sức canh phòng ra bốn phía, chẳng hề một phút giây xao lãng.

Chập lâu vầng trăng lặn xuống ngàn cây.

Bầu trời đắm chìm trong màn đêm u tối.

Bóng tối reo sự hãi hùng một khoảng thời gian, rồi chân mây rực ánh sáng ban đầu của vầng thái dương.

Lúc bấy giờ, Chung Ly Mộ Hoằng mới chịu ngưng thân hình lại, thần sắc tươi tỉnh như thường.

Lão đại kỳ nhân buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, như vừa trút xong một gánh nặng ngàn cân.

Sau đây, Chung Ly Mộ Hoằng thênh thang bước lại gốc tòng chỗ Chí Tôn đang ngồi vận công.

Cùng với thời gian ấy, chân khí trong cơ thể của Chí Tôn cũng vừa xung lên vực huyền quan sanh tử, chuyển vận lưu thông nghe rõ.

Chàng vùng mở mắt ra.

Trông thấy Chung Ly Mộ Hoằng đang đứng trước mặt mình tự bao giờ, Chí Tôn lẹ làng đứng dậy.

Chàng chắp tay trước ngực :

— Thưa lão tiền bối, việc vận hành công lực dường như đã thành tựu, văn sinh cảm nghe chân khí truyền qua khắp các huyệt đạo hết sức dễ dàng hơn xưa; nhưng chưa võ công phát huy đến mực độ nào.

Chung Ly Mộ Hoằng trầm giọng :

— Tiểu tử, có thể như thế lắm. Bây giờ ngươi thử thi triển vài ngọn chưởng xem kết quả như thế nào,

Không để lão đại kỳ nhân phải bận công chờ đợi, Chí Tôn xế

http://tieulun.hopto.org

mình ra khỏi gốc tòng, hướng mắt về phía tả.

Chàng hơi cung mình xuống, hữu chưởng đề cao bằng ngực vận dụng toàn bộ công lực.

Sau đó, Chí Tôn từ từ đẩy ra đường chiêu Nộ Hải Dương Ba

Tức thì, một đạo kình khí nặng nề như búa thiên lôi, chen lẫ tiếng trời gầm nhằm ngay cây tòng trước mặt ào tới.

Ầm !

Tức thì thân tòng bị luồng chưởng phong Nộ Hải Dương B quật ngã ào xuống.

Hai luồng tinh quang của lão đại kỳ nhân chiếu diệu ngay cả tòng vừa gãy, dường như để khám phá cái nội lực của Chí Tô hiện thời.

Phát đi chiêu đầu đánh ngã thân cây, hùng khí bốc đầy trê gương mặt của Chí Tôn.

Chàng lại giở chưởng lên ngưng tụ toàn bộ chân lực vừa tự thành, triển ngay đường chiêu Càng Khôn Thần Công.

Kình khí vừa khởi đi, đã tiếng ầm ầm như bể động, uy lực c thể đẩy sập một ngọn cồ sơn.

Nội lực tăng gia hơn trước mấy bực.

Bất giác, Chung Ly Mộ Hoằng tặc lưỡi :

— Quả thật oai hùng !

Ầm !

Cả ngọn cao lãnh đều rung chuyển lên tợ hồ muốn sập đổ.

Cách ngoài trăm trượng cả loạt cây tòng bị chưởng phong quật ngã xuống ào ào...

Chí Tôn thu hồi chưởng lực, gương mặt lộ vẻ hoan hỉ, trong khi tinh thần phấn chấn hơn xưa.

Quả nhiên hai đường chiêu mà Chí Tôn vừa thi triển, uy lực thâm khốc hơn trước bội phần, đồng thời, khí lực trong cơ thể tràn trề lưu thông, không còn bị cản trở nữa.

Sự gia tăng nội lực của Chí Tôn, làm cho Chung Ly Mộ Hoằng lấy làm hoan hỉ vô cùng.

Lão đại kỳ nhân tươi cười :

— Lão phu mừng cho ngươi đã thành công mỹ mãn, bây nhiêu cũng có thể tạm đương đầu cùng bọn Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà ngày nay rồi.

Chí Tôn khích động mãnh liệt :

— Vãn sinh đa tạ thịnh tình của lão tiền bối đã chỉ giáo cho tựu thành thêm nội lực.

Chung Ly Mộ Hoằng bỗng nghiêm sắc mặt :

— Tiểu tử hãy yên tâm, đừng nhắc đến chuyện nhỏ nhen ấy nữa, hãy nghe lão phu bảo điều nầy.

Chí Tôn hết sức chăm chú :

— Xin lão tiền bối chỉ giáo !

Tiềm đi một giây cho bầu không khí tăng thêm phần nghiêm trọng.

Bây giờ, Chung Ly Mộ Hoằng mới cất giọng đều đều bảo Chí Tôn :

— Tiểu tử ạ ! Điều lão phu định nói ra đây là ta nhân duyên kỳ ngộ nầy ta muốn lưu niệm cho ngươi một vài chiêu pháp hộ thân, nhưng nay ta đã bỏ qua ý định đó, vì theo kiến thức của ta, chỉ nội năm đường chiêu trong Ô Mộc Bảo Lục của ngươi sẵn có, nếu phát huy tột bực sự huyền thông của nó, đồng thời tựu thành trọn cả một trăm năm mươi năm thành công lực, chắc chắn giang hồ kể cả bọn ta, chẳng còn một ai dám đương đầu cùng ngươi nữa.

Còn về phần bọn Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà, mặc dù có biết xử dụng cả năm chưởng pháp tuyệt thế ấy chăng nữa, nhưng nếu nội lực của bọn chúng kém sút hơn người, thì lúc đó đối diện cùng ngươi, cũng hóa ra hoàn thành vô hiệu.

Giờ ta chỉ khuyên nhủ ngươi một điều . . .

Chí Tôn im lặng lắng tai nghe.

Lão đại nhân tiếp :

— Điều đó, chính là cái đức hiếu sinh, một đức tính cần phải có của những liệt thủ giang hồ, thiếu nó, con người sẽ trở nên kiêu căng, ngạo cuồng và thâm sát.

Tiểu tử ạ ! ngày chưa lộ diện giang hồ, ta từng nghe đồn đãi cách ba năm về trước ngươi có nhiều lần mở cuộc vận sát máu tanh, hạ sát trước sau có tới sáu trăm cao thủ, oán khí chồng chất mờ trời lẽ nào người người không phát sinh thù hận hay sao ?

Cho nên, nếu ngươi không sớm tỉnh tâm, hối cải việc làm trước, dần bớt bầu nhiệt khí cuồng độ trong người, ngưng đi những cuộc lạm sát máu tanh, mà trái lại, cứ tiếp nối theo đoạn đường lưu huyết

http://tieulun.hopto.org

cũ, ta e có ngày nào đó, chẳng còn mãnh đất dung thân, đồng thờ
hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Chừng đó, dù có ăn năn hối tiếc, cũng là một điều quá mu
màng. Vậy ngươi hãy suy xét lại cho tận tường mấy lời ta vừa bảo

Niềm căm khích dâng lên tràn ngập trong tâm hồn của Chí T
Chàng ngậm ngùi đáp :

— Lão tiền bối ạ ! không phải bỉnh nhật văn sinh muốn tạo
kiếp vận sát trên chốn giang hồ, để sau này mang lấy thảm họa v
thân, nhưng vì trên vai văn sinh còn mang mối sư cừu chưa trả, nh
quyết phải hoàn thành theo tâm nguyện, dù có chết cũng cam lòng.

Bọn đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà, Xích Phát Âm Ma và Qu
Nạp Mộc Thông ngày trước đã vay nợ máu, thì giờ đây chúng
phải trả bằng máu, đó là luật công bằng của vũ lâm.

Đành rằng lấy oán cừu để trả lại oán cừu, sẽ là muôn đời v
sâu thù hận, nhưng đối với kẻ hung tàn, ác đạo như chúng, nếu khô
dùng vũ lực thì làm sao có thể ngăn chặn bằng tay đầm m
hôi tanh ?

Quả thật ngày trước văn sinh có hạ sát cả thảy gần sáu trăm ca
thủ, nhưng thực ra bọn nầy toàn là ma đầu, ác đạo, làm vậy cũn
cho nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, Liệt Dương Quái Lão, Chiêu Hồ
Điệp Tần Mỵ Nương, nên chỉ đáng tội chết mà thôi.

Tuy vậy, thậm tâm văn sinh hiện giờ thực sự không lòng hiếu
sát và nguyện từ đây trên chốn giang hồ sẽ hết sức dè dặt trước
khi hành thủ.

Văn sinh sẽ diệt thù những kẻ thù địch mà thôi.

Lắng nghe mấy lời tâm huyết của Chí Tôn vừa thốt, Chung Ly
Mộ Hoàng không khỏi khích động trong lòng, giơ tay vuốt chòm
râu mấy lượt.

Lão đại kỳ nhân thương hại :

— Cảnh ngộ của tiểu tử thật là bi đát, con đường tiền thoái
khó vẹn toàn, mặc dù vậy, một lần chót hết, lão phu khuyên ngươi
hết sức thận trọng việc đi tìm thù rửa hận, đúng như lời ngươi,
hãy nên diệt những kẻ thù chính thống, đồng thời tránh tất cả thảm
sát như ba năm về trước.

Như vậy, mai hậu mới tránh khỏi họa diệt vong, phần ta, nếu
có cơ hội sẽ trấm tình nỗi khổ tâm của ngươi cùng bọn giang hồ.

Chí Tôn cảm xúc khôn cùng :

— Văn sinh thọ ân lão tiền bối quá nặng, biết bao giờ có cơ
hội đáp đền. Thật văn sinh hết sức băn khoăn.

Chung Ly Mộ Hoàng phất chưởng vuốt râu mỉm cười :

— Tiểu tử, chớ băn khoăn, đó chẳng qua vì lão phu thấy
ngươi đơn độc đường trường dẫy đầy nguy hiểm gian nguy, nên
mách cho một sô kiến văn đầy thôi, chứ chẳng có gì đáng gọi là ân
huệ cả.

Chí Tôn cung tay, nhưng chưa kịp nói gì, thì Chung Ly Mộ
Hoàng đã xê mình ra ngoài ba trượng, nói to :

— Duyên hội ngộ hãy còn nhiều, giờ chúng ta hãy tạm chia tay.
Hẹn tái kiến cùng tiểu tử !

Dư âm câu nói chưa kịp dứt, thì thân hình của Chung Ly Mộ
Hoàng đã bắn ra ngoài năm mươi trượng dưới ngọn cao phong.

Phút chốc hình ảnh của lão đại kỳ nhân đã chìm mờ trong bầu
sương mai vẫn đục tợ khói lam.

Chí Tôn đứng yên hướng mắt theo bóng Chung Ly Mộ Hoàng
cho tới khi khuất dạng, mà lòng cảm thấy dâng lên một niềm cảm
kích vô bờ.

Chặp lâu, chàng chép miệng :

— Anh phong của các bậc đại kỳ nhân có khác !

Chàng phóng xuống chân đồi, nhắm phía cánh rừng già lúc nãy
chạy mau như vệt mây mờ.

Vừa đi, Chí Tôn vừa bâng khuâng lo nghĩ đến cuộc đời của
Thạch tiểu Vân.

Chẳng hiểu đêm qua sau khi rời khỏi hang động dâm ô, đời
nàng đã ra sao ?

Nàng đã bị Hắc Y Sứ Giả phá hủy trinh tiết trong động cốc,
hay tên ác đạo nầy chỉ mới định ra tay vùi dập cành hoa, kẻ Chí
Tôn đến phải vỡ cuộc vui của hắn, riêng nàng vì quá hổ thẹn lẫn
tránh chàng ?

Đời nàng nếu chẳng may có hệ nào, lương tâm chàng sẽ cắn rứt
ân hận mãi không thôi.

Mặc dù đối với Thạch tiểu Vân, sự thật Chí Tôn chẳng có chút
tình yêu, nhưng những lời trối trăn của Diệu Thủ Thiên Sư hãy còn
văng vẳng bên tai, chàng làm sao quên được.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, chàng đã hứa hẹn trước mặt người sắp chết. nh
định bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải làm tròn,

Phần khác, dù sao Thạch tiểu Vân cũng là ân nhân của chàn
đã hai lần cứu thoát khỏi tai họa tại Uổng ma Thành và Địa lị
Cung, lại trao cho chàng viên linh dược tổng khứ chất độc Đo
Trường Đơn đã tới thời kỳ bột phát trong người.

Quả thật là một mối khổ cho chàng

Càng nghĩ đến Thạch tiểu Vân cảnh tượng đêm qua tại ha
núi, khí căm thù chàng bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế c
Chí Tôn.

Chàng nghiến hai hàm răng lại :

— Hắc Y đạo tặc rồi ngươi cũng sẽ chết trong tay ta, đền l
bấy nhiêu tội ác đã làm ?

Sẵn bầu máu hận thù đang sôi sục trong huyết quản, Chí Tô
định quay lại Địa linh Cung, giết Hắc Y SứGiả ngay tức khắc,

Nhưng cảm thấy trong mình hơi mỏi mệt và bụng đã đói từ hô
qua, Chí Tôn định tìm tửu điếm ăn uống, rồi mọi việc sẽ tính sa

Chàng liền rời khỏi cánh rừng già, nhắm ngay quan lộ c
thẳng.

Vài giờ sau, Chí Tôn đến một thị trấn nhỏ ở về phía Tây tỉn
Hồ Bắc.

Chàng vào một tửu điếm gọi tiểu nhị đem rượu và thức ăn r
ăn uống một hồi.

Đâu đấy xong xuôi, Chí Tôn thuê ngay một căn phòng sau tửu
điếm rất vắng vẻ.

Chàng vào phòng khép chặt các nẻo cửa, đề phòng các cuộc bất
trắc, rồi lên giường nằm định thần.

Chí Tôn nhất định ngủ một giấc dài lấy lại sức, để đêm mai còn
quay lại Địa linh Cung tìm giết Hắc Y Sứ giả và bọn Ma đầu, trả
thù vụ huyết tẩy Hải Âu lệnh đường hôm nọ, đồng thời, rửa nhục
cho Thạch tiểu Vân.

Đã mấy lần giao đấu. hiểu rõ võ công cao thâm tột độ của Bạch
Phát Ma Cơ, thêm Đào Phu Nhân và chúng cao thủ đông như mây
trợ lực, chàng không dám khinh thường cần phải khôi phục hoàn
toàn sinh lực trước giờ giao đấu,

Vì liên tiếp mấy ngày mệt nhọc, nên khi nằm xuống chẳng mấy

chốc, Chí Tôn đã thiếp đi trong giấc mộng,

Đây là lần đầu tiên trên bước giang hồ, Chí Tôn ngủ một giấc
say sưa, êm đềm như vậy.

Mặt trời xế dần, rồi chẳng bao lâu chìm hẳn dưới rặng đồi xa.

Chí Tôn mở bừng đôi mắt, ngồi dậy lẩm bẩm :

— Ố ! Ta ngủ một giấc ngon lành !

Chàng tiến lại cửa sổ mở nhìn ra ngoài, thấy bóng hoàng hôn
vừa buông xuống, giật mình, lẩm bẩm :

— Trời đã sắp tối, ta hãy lên đường cho kịp lúc.

Chí Tôn gọi tiểu nhị tính tiền xong xuôi, rời khỏi phòng trọ,
phóng đi về phía Địa Linh Cung.

Thời giờ đã cấp bách, chàng thi triển bộ kinh công tột bực, chạy
mau như áng mây mờ.

Nhờ sau khi vận công trên ngọn cao phong, nội lực huyền thông
thêm một phần, thân pháp của Chí Tôn lại càng lẹ làng kỳ diệu hơn,
bóng chàng phớt qua núi rừng tợ vong linh hiện về.

Chẳng bao lâu Chí Tôn chạy ngoài ba mươi dặm. tới cánh rừng
hoang cổ Địa linh Cung.

Đã hai lần quen thuộc ra vào đường lối hang cốc. nên khi Chí
Tôn tránh hết những tầm mắt của bọn cao thủ canh phòng phía ngoài
lọt vào nội địa một cách dễ dàng không hề gặp sự trở ngại.

Nhưng khi vừa đặt chân đến chân núi Hổ Đầu đường vào Địa
Linh, chợt Chí Tôn có nghe vài luồng gió ào ào từ kia tới.

Biết ngay sắp có sự biến động, Chí Tôn liền ngưng tụ thân
hình, chực sẵn đối phó.

Cùng lúc đó bị lão đạo nhân áo tím từ phía Địa Linh Cung
phóng xuống trước mặt Chí Tôn.

Ba chiếc bóng đáp trên sân tràng chẳng hề lay động; thân pháp
quả cao thâm tột độ.

Tiếp theo đó, tám tên cao thủ khác cũng vừa hạ tại tràng, dàn
thành hình cánh quạt sau lưng ba lão đạo nhân áo tím.

Chí Tôn ngạc nhiên quét cặp kỳ quang tõa thứ ánh sáng lạnh
lẽo qua tràng một lượt.

Chàng trông thấy lão nhân đứng giữa mình gầy như xác ma,
nhưng cặp mắt buốt giá tợ âm hồn, càng nhìn càng ghê rợn.

Hai lão nhân áo tím kia râu dài tới bụng, mặt mũi hung tợn

http://tieulun.hopto.org

khác thường.

Lão nhân gầy ốm lấy cặp mắt nhờn nhìn Chí Tôn một cái, bỗng gầm to lên :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! Có lẽ đêm nay số ngươi đã mãn rồi, nên mới dại dột trở lại đây nộp mạng.

Chí Tôn khinh khỉnh :

— Các ngươi đang là danh phận gì trong Địa Linh Cung, hãy khai mau, ta không hề giết những kẻ vô tội ?

Lão nhân gầy ốm nói như ma khóc :

— Hộ Pháp ngoại đàn của Địa Linh Cung, chính là bọn ta. Tiểu tử, ngươi trở lại đây với dụng ý gì ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Tìm gặp Hắc Y Sứ Giả. Hiện giờ tên ma đầu nầy có mặt trong Địa Linh Cung không ?

Lão nhân gầy ốm gật gù :

— Dĩ nhiên là phải có.

Đôi môi Chí Tôn mím chặt lại, hỏi tiếp :

— Còn tên cuồng ma Lạc Bá Đào cũng đang ở trong đó chứ ?

Lão nhân gầy ốm nhe bộ răng trắng chởn :

— Đúng như vậy ! Ngươi định tìm thiếu cốc chủ ban cho cái chết chẳng toàn thây à ?

Thù khí bốc mờ trên gương mặt Chí Tôn, giọng chàng càng thêm trầm nặng khác thường.

Chàng không đáp lời lão nhân gầy ốm, mà chỉ hỏi :

— Thù phạm đến hạ sát bọn cao thủ Hải Âu lệnh đường trong đêm trước, ngoài hai tên ác đạo Hắc Y Sứ Giả và Lạc Bá Đào, còn lại những ai ?

Chẳng chút do dự, lão nhân gầy ốm đáp :

— Còn thêm năm mươi cao thủ dự vào trận đầu đó.

Hai luồng kỳ quang sáng rực của Chí Tôn chợt thấy có pha màu đỏ rực tợ máu :

— Tất cả những người có mặt nơi đây, ai đã dự phần vào trận lưu huyết Hải Âu Lệnh Đường ?

Lão nhân gầy ốm cười khàn :

— Ha ha... tất cả bọn ta nơi đây đều có tham dự vào trận ấy. Bây giờ ngươi định lẽ nào ?

Chí Tôn rít căm thù :

— Rất giản dị ! nợ máu thì phải trả bằng nợ máu. Các ngươi đã có gan giết người, thì phải lấy mạng mà đền, đó là luật công bình của vũ lâm xưa nay.

Nhưng nay ta vì chút đức hiếu sinh, hơn nữa, hiểu rõ các ngươi chỉ là những kẻ tay sai hành động, nên khoan hồng tha cho mạng sống của các ngươi với điều kiện là..

— Ha ha.. điều kiện gì sao ngươi không nói luôn ?

Quét cặp kỳ quang ngang tràng một lượt, giọng Chí Tôn hết sức hào hùng :

— Tất cả các ngươi phải rời bỏ chốn nầy lập tức, đồng thời từ đây phải cải tà qui chánh, hành thiện trên chốn giang hồ.

Được như thế, ta cũng chẳng hẹp hòi gì mà chẳng tha tội ác của ngươi đã làm từ bấy lâu nay.

Bọn lão nhân đồng thanh rống :

— Không thể được !

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Đó chỉ là ở tại các ngươi, có chết cũng đừng có oán trách ta sao không báo trước.

Đột nhiên, lão nhân gầy ốm xê mình tới đối diện Chí Tôn, quát to :

— Chúng môn đạo hãy giết chết tên tiểu cuồng ma nầy, đừng cho chạy thoát.

Một luồng áp khí mạnh bạo từ chưởng trung lão đạo nhân gầy ốm, cuồn cuộn áp tới Chí Tôn sau câu quát.

Hai lão nhân kia thấy thế, đồng lượt quật sang Chí Tôn hai đường chiêu cực kỳ hiểm độc.

Khẽ lắc mình qua phía trái nữa trượng tránh khỏi luồng áp khí của kẻ thù, Chí Tôn hét to :

— Dừng tay lại !

Thế nhưng lão nhân gầy ốm vì trượt một chưởng nổi tính sài lang, liên tiếp đẩy ra hai luồng kình khí vào hông tả của Chí Tôn.

Lão ma đầu không còn nghe tới câu thét của Chí Tôn vừa rồi.

Đồng thời, hai lão nhân áo tím kia cũng huy động bốn luồng kình khí từ hai phương vị công vào các hiểm huyệt kẻ thù.

Chẳng chút chậm trễ, tám tên cao thủ Địa Linh Cung bắn rào rào trên những vị trí khác nhau thi triển từng đạo chưởng phong

http://tieulun.hopto.org

ào ào như núi lỡ, áp đảo chàng thiếu hiệp giang hồ.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn đang trong tình trạng tứ hướng đều th
địch, bề thế hiểm nghèo, nếu không ra tay, chắc chắn sẽ bị tổn h
không ít.

Phần lại nơi đây, là đất địch, chàng đơn thân xông vào, dù v
công thâm hậu đến đâu, quả là điều bất lợi.

Vì vậy, Chí Tôn thấy không thể nào nhân nhượng được nữa
nếu không sớm ra tay, chờ đông đủ cao thủ Địa Linh Cung tới bũ
vây càng nguy hiểm cho chàng hơn.

Cho nên, Chí Tôn đã thét :

— Cho các ngươi nằm xuống !

Tả chưởng Chí Tôn giơ lên khỏi đầu.

Một luồng kình khí Thu Phong Lạc Điệp tức thì đưa ra.

Bề thế đường chiêu thứ ba trong Ô Mộc Bảo Lục nầy tuy không
bạo vũ, lôi đình như Nộ Hải Dương Ba, Càng Khôn Thần Công
nhưng sức tàn phá của nó vô cùng thâm khốc.

Phạm vi tàn phá còn lớn rộng hơn bốn đường chiêu khác một
cách kỳ diệu vô cùng.

Chưởng âm Thu Phong Lạc Điệp vừa phát động, đã nghe như
một trận thanh phong từ mặt đất thổi về.

Độ khoảng lưng chừng, đột nhiên chia thành hàng trăm ngàn
ngọn tiểu phong bén nhọn, xạ vào các hiểm huyệt quần ma hết
phương chống đỡ.

Từng loạt sấm chưởng nổ bộp bộp . . . âm u . . .

Tất cả những luồng áp khí của bọn cao thủ Địa linh Cung,
chưa tới Chí Tôn, đã bị đường chiêu Thu Phong Lạc Điệp chận lại.

Kình phong vụt tan biến trong vô hình, chỉ còn nghe vài cơn
gió thoảng động.

Như có những luồng điện chạy rần vào huyệt đạo, song chưởng
quần ma đều buông xụi xuống.

Cả bọn cùng rú lên thê thảm, toàn thân bị cuồn đi, chẳng khác
những chiếc lá vàng rơi rụng.

Đã thấy mười tên cao thủ Địa linh Cung ngã ra nằm la liệt trên
mặt đất,

Mười tên nầy tình trạng giống như nhau, từ cửa mồm đều ứa
ra một vòi máu, thở hắp hồi.

Đó là nhờ Chí Tôn không lòng hiếu sát từ trước, chưa thi triển

toàn bộ nội lực trong luồng kình đạo Thu Phong Lạc Điệp, nếu
không, cả bọn phơi thây tại trận rồi.

Bây giờ tại mộ tràng, mười tên cao thủ Địa Linh Cung chỉ còn
vỏn vẹn một lão nhân gầy ốm là thọ thương nhẹ hơn hết.

Lão ma đầu run run xê mình tới, giơ tay chùi sạch máu mồm,
thê thảm rống :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! thủ đoạn ngươi quả vô cùng hiểm
độc; lão phu thề moi lấy tim ngươi.

Rống dứt câu rợn người đó, Lão nhân gầy ốm nhắm ngay hướng
nội đàn Địa Linh Cung phóng mau tợ chớp.

Chí Tôn không thèm đuổi theo tên ma đầu, vì đã hiểu rõ cái
định ý của hắn rồi.

Chàng day sang quét cặp kỳ quang chớp ngời qua sân tràng,
xem tình hình bọn cao thủ.

Bất giác, Chí Tôn cảm thấy trong lòng chàng rúng động lên mấy
lượt trước cảnh tượng thay đổi hải hùng.

Chính chàng không ngờ công lực của chàng sau đêm vận hành
chân khí trên ngọn cao sơn lại gia tăng dường ấy.

Trải mắt qua chàng đủ biết ngọn Thu Phong Lạc Điệp của
Chí Tôn ngày nay đã khác hơn xưa nhiều.

Thoạt đầu thi triển chưởng pháp nầy, dụng tâm của Chí Tôn
hi vọng quét ngã mười tên cao thủ Địa Linh Cung, gây thương tổn
cho húng vài phần dập tắt cái hào khí của bọn nầy, đồng thời, buộc
chúng rời khỏi con đường hắc ám ra đi.

Chứ Chí Tôn có ngờ đâu luồng kình đạo Thu Phong Lạc Điệp
giờ đây lại tàn khốc đến thế, chỉ thi triển có tám phần nội lực, mà
kết quả thảm liệt dường ấy.

Mọi sự tình diễn ra trước mắt thật là ngoài ý muốn của chàng.

Đã hết sức tránh kiếp vận sát, rồi lại rơi vào thảm sát,

Mọi sự tình diễn ra trước mắt thật là ngoài ý muốn của chàng.

Tuy nhiên, ngoài cơn khích động vì hiện tượng xảy ra, Chí
Tôn thầm mừng trong lòng không ít.

Chàng tự thấy nội lực của mình tiến triển hơn xưa một bậc, đã
có thể đương đầu cùng bọn Lạc Bá Đào và Bạch Phát Ma Cơ, mà
chẳng còn quá lo ngại, e dè như mấy lần giao đấu trước nữa.

http://tieulun.hopto.org

Bâng khuâng một chặp trước cảnh im lặng của núi rừng, Chí Tôn quay mình phóng vào Địa Linh Cung.

Chàng nhất định tìm cho được Hắc Y Sứ Giả, để trả thù cho những oan hồn còn lẩn quẩn.

Sau đây, chàng gặp Lạc Bá Đào hỏi rõ bấy nhiêu tội ác mà hắn đã cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác để hành thủ trút đổ cho chàng.

Được khoảng ngoài trăm trượng theo cơn đạo thắng vào nội đàn, Chí Tôn đang đi bỗng nghe tiếng quát :

— Tiểu cuồng ma dừng chân lại !

Liền đó một chiếc bóng trên ngọn đồi phóng xuống mau như chớp.

Chí Tôn dừng chân lại, đưa cặp kỳ quang nhận diện bóng người vừa lộ diện.

Chiếc bóng ngưng hẳn thân hình, để lộ ra một bộ mặt quen thuộc cực kỳ quái ác,

Hắn chính là Hắc Y Sứ Giả.

Nhận ra kẻ thù không đội trời chung đang đứng sừng sững trước mặt, khí thù bốc cao ngàn độ trong tâm trường của Chí Tôn.

Chàng nghiến răng kèn kẹt :

— Hắc Y đạo tặc, số mạng của ngươi quả đã hỏng rồi, nên mới xui gặp ta đây.

Tuy đã ngại thầm trong lòng vì thừa hiểu mình chưa phải là đối thủ của Chí Tôn, nhưng Hắc Y Sứ Giả cũng gượng cười khà :

— Ha ha... tiểu cuồng ma, số mạng ta đã hỏng hay Địa Linh Cung này chính là mộ tràng chôn xác ngươi ?

Không cần để dài dòng phí mất thì giờ vô ích, Chí Tôn phải động hữu chưởng :

— Tên ác ma ! Thực hư chỉ ở ngọn chưởng này !

Thế nhưng chàng thiếu hiệp chưa kịp động thủ, thì đã nghe nhiều luồng gió từ phía Địa Linh Cung ào tới.

Chàng dừng chưởng lại chờ xem.

Từng loạt chiếc bóng cao thủ phóng xuống tràng, cát bụi hốt bay mù mịt lên không.

Trước sau có tới một trăm cao thủ, đồng phục theo dấu hiệu Địa Linh Cung.

Vừa đặt chân xuống tràng, quần hùng đã bũa quanh thành hình bán nguyệt, bao vây Chí Tôn.

Khí thế quả nhiên hùng liệt vô cùng.

Sự có mặt của sở đồng đồng phái, làm cho Hắc Y Sứ Giả hết sức dương dương tự đắc.

Hắn thò cặp mắt qui quái nhìn Chí Tôn khinh khỉnh, rồi vùng cười khà lên :

— Tiểu tử, ta bảo có sai đâu ! Số ngươi đã tận ở nơi nầy !

Dứt câu, tên ác đạo quay qua quần hùng quát :

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma nầy cho ta !

Sợ Chí Tôn động thủ trước nguy cơ cho mình, Hắc Y Sứ Giả quật luôn mấy đường chiêu sấm sét.

Bởi vì qua mấy lần đối diện cùng Chí Tôn, Hắc Y Sứ Giả đã rõ cái võ công thần quái của chàng, nên hắn không dám khinh thường đơn phương giao đấu như trước nữa, mà chỉ cậy vào sức đông người, tạm thời cầm cự, chờ Bạch Phát Ma Cơ và đồng bọn tới trợ lực.

Suýt đồng với thời gian Hắc Y Sứ Giả, trên một trăm cao thủ Địa Linh Cung đồng lượt phóng vào tấn công Chí Tôn từ nhiều phương vị khác nhau khó bề lẩn tránh.

Lúc bấy giờ, bóng chưởng phát đi cuồn cuộn đầy trời, kình phong ào ào xoay tròn trên vũ trụ, hòa lẫn tiếng sấm sét ầm ì, vô cùng thảm khốc.

Toàn thân Chí Tôn trên dưới như đang bị trùm chụp trong một chiếc lưới âm hồn.

Chỉ trong ánh chớp thời gian mà cuộc diện tại tràng đã sặc mùi tử khí.

Mặc dù Chí Tôn không có lòng hiếu sát từ trước, ngày lên khỏi Tuyệt mệnh cốc, tâm niệm chàng đã dứt bỏ tạo ra kiếp huyết tẩy giang hồ, chỉ tìm đích kẻ thù phục hận cho sư môn cũng như cho mình mà thôi.

Đồng thời, đêm qua lời khuyên của Chung Ly Mộ Hoàng hãy còn văng vẳng bên tai, làm sao Chí Tôn quên được.

Thế nhưng, giờ đây tám hướng đều thọ địch, nguy cơ đã đến bên mình, nếu chàng không ra tay, chính sinh mạng cũng khó bảo toàn, đừng nói đến chuyện báo ân cho mình và cho kẻ khác.

Nhất định Chí Tôn phải tỏ ra một chút màu sắc lợi hại, mới có thể làm khiếp hoàng quần hùng, tự nhiên buộc chúng phải tháo lui.

Tuy vậy, Chí Tôn vẫn thét :

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả hãy ra khỏi nơi nầy, các ngươi chưa phải là địch thủ của tiểu gia đâu.

Dụng tâm của tiếng hét, chàng muốn cho bọn cao thủ Địa Linh Cung biết trước chàng sắp sửa tấn công mà tránh né.

Trong khi hữu chưởng Chí Tôn đã quay nhanh vòng mãn nguyệt Jưa ra luồng kình đạo Thu Phong Lạc Diệp tám phần công lực.

Từng loạt sấm chưởng nổ vang trời.

Trên hai mươi cao thủ Địa Linh Cung, bị kình khí quét nhẹ bay ra ngoài rớt xuống đất nghe huỳnh huỵch.

Bọn chúng đứng dậy run lên như vừa thọ chứng cảm hàn.

Ngược lại, Chí Tôn cũng bị lắc lư mấy cái, khí huyết nghịch chừng chàn động lên.

Ngỡ Chí Tôn vừa bị thương hại một phần trong huyệt đạo Hắc Y Sứ Giả quát :

— Tiến tới !

Quần hùng cùng lượt rống lên :

Mỗi người một chưởng nhắm ngay Chí Tôn công vào, bề thế như gặp lúc bể động.

Trước sau trên dưới đều có bóng chưởng mịt mù, dù thần pháp Chí Tôn ngày nay tối thượng giang hồ cũng không thể nào tránh né đi đâu được nữa.

Qua một chiêu đầu, bọn cao thủ đã hiểu rõ võ công thần quỷ khôn lường của Chí Tôn, sợ đánh lâu sẽ bị tổn thương nhiều, nên quyết quật thương chàng trong ánh chớp.

Chí Tôn lạnh lùng « hừ » lên một tiếng, vận dụng nội lực mười phần lên song chưởng quay thành vòng chiêu pháp Thu Phong Lạc Diệp đón đỡ bốn mặt kẻ thù.

Từng trận gió mát ào lên vô cùng huyền diệu cuốn phăng hàng loạt bóng chưởng bọn cao thủ Địa Linh Cung lên không trung.

Nhiễn tiếng rú thê thảm từ cửa mồm bọn cao thủ.

Đã có thêm mười mấy chiếc bóng phóng ra khỏi tràng rớt xuống bụi rậm, tình trạng chẳng biết chết sống lẽ nào.

Chí Tôn trông thấy thảm cảnh tái diễn, chàng rúng động trong lòng, dừng chưởng lại hét :

— Các ngươi hãy lui ra !

Cùng trong ánh chớp, Hắc Y Sứ Giả đã thừa cơ hội phóng đến

bên mình Chí Tôn cách không đẩy một trượng.

Tên ác đạo thi toàn bộ nội lực quật tréo vào lưng chàng thiếu hiệp hai luồng kình khí nặng tợ cổ sơn.

Bình bình...

Trong cơn bất phòng Chí Tôn không tránh né kịp, hứng trọn hai ngọn chưởng phong của tên ác đạo.

Chàng thiếu hiệp bị xô lệch toàn thân về phía hữu, lão đảo người như chực ngã ra.

Các đạo huyệt quản trong cơ thể Chí Tôn theo đó chực trào sôi lên, hơi thở nặng nề khó chịu.

Hắc Y Sứ Giả ngó thấy vô cùng hoan hỉ, hắn giở song chưởng lên khỏi đỉnh trung quát to :

— Hãy giết hắn cho mau !

Quần hùng đồng thanh gầm hét chàn động cả chân núi.

Kình phong từng loạt ào ào như sấm động ngoài bể khơi từ bốn phía áp tới Chí Tôn.

Bị quần hùng liên tiếp quật nhằm mấy chưởng suýt phải thọ thương, sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn

Cảnh ngộ bắt buộc chàng không thể nhân nhượng được nữa.

Thình linh, Chí Tôn hét lên :

— Đó chỉ là ở tại các ngươi !

Lập tức tả, hữu chưởng của Chí Tôn vận lên đủ mười hai phần nội lực quay thành vòng mãn nguyệt, rồi cuối cùng đẩy luôn hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba.

Chưởng phong vừa đi đã nghe tiếng động đầy trời, vận chuyển tợ cuồng phong bão tố.

Am... ầm...

Từng loạt nổ giữa không trung làm chuyển rung cả núi rừng, cành lá hốt bay tan tác.

Từng tiếng cực kỳ khủng khiếp, hòa lẫn theo tiếng rên siết, thê thảm vô cùng hỗn độn.

Đồng thời, nhiều vệt đen bắn bỗng lên cao, tựa những cánh diều đứt dây, bay ra khỏi sân tràng.

Bóng người hiệp lại rồi tan đi chẳng khác lớp sóng triều ngoài bể cả.

Chớp mắt, sân trường trả lại bầu không khí im lặng, yên tĩnh lạ thường.

Tuy vậy, trong cái im lặng ấy, tình hình càng thêm khẩn

http://tieulun.hopto.org

trương nặng trầm hơn.

Đã thấy trên mặt đất có ngoài hai mươi xác chết bọn cao thủ bày ngổn ngang.

Tất cả đều bị luồng sầm chưởng Nộ Hải Dương Ba nổ nhầm chia lìa thi thể.

Máu thịt nạn nhân vung vải, rải rác khắp cả sân trường, trông vô cùng thảm liệt.

Lúc ấy, Chí Tôn đã ngưng tụ thần bình lại.

Chàng quét cặp kỳ quang ngang các tử thi, bất giác trong lòng rúng động lên mấy lần.

Máu lại chảy !

Thịt lại rơi !

Hình ảnh hải hùng ba năm về trước lại tái diễn.

Quần hùng thảy đều khiếp đảm nhìn xác chết đồng bọn, rồi nhìn Chí Tôn không kẻ chớp.

Chúng không thể nào tưởng tượng được võ công của kẻ thù lại cao thâm tột độ dường ấy.

Nhưng sau đấy một phút, quần hùng chẳng ai bảo ai, đồng thanh rống lên bi thảm, giở song chưởng lên.

Chí Tôn hét chấn động :

— Khoan đã !

Nhưng đã chậm mất rồi, quần hùng như say máu kẻ thù chung, phóng tới vòng tràng một lượt.

Chưởng âm chớp động ầm ì...

Kình khí lan tràn bao trùm không gian, bề thế trông qua cực kỳ dũng liệt.

Không thể dừng tay được, Chí Tôn trong một tiếng thét giận dữ, đã đề cao song chưởng quay luồn mấy vòng đưa ra đường chiêu Nộ Hải Dương Ba sấm sét mờ trời.

Lại một hồi hỗn độn, gầm rú rên la, lẫn trong tiếng chưởng âm rung chuyển khắp sân trường.

Sau đó, toàn thể đều im bặt.

Một sự im bặt đến hãi hùng :

Rải rác đó đây cho thấy có gần hai mươi cái xác chết cao thủ nằm la liệt trên đất.

Còn lại bao nhiêu đều mang thương tích đầy mình sắc mặt tái xanh chẳng còn hào khí chi hết.

Bọn chúng loạn choạng tháo lùi hàng bảy tám trượng, ngồi xuống vận công chữa trị.

Trước sau trận giao đấu chớp nhoáng đã có tới hơn bốn mươi cao thủ Địa Linh Cung tử nạn.

Chỉ riêng một mình Hắc Y Sứ Giả nội lực cao cường lại nhanh chân nên thoát khỏi nguy hiểm mà thôi.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của quần hùng có mặt tại sân tràng.

Mới ba chiêu đầu mà sức tàn phá của luồng chưởng phong Ô Mộc Bảo Lục lại khủng khiếp như thế.

Chính bản thân Chí Tôn cũng cảm thấy rúng tận đáy lòng, sững sờ trước thực trạng xảy ra.

Chàng không ngờ con số chết của chúng cao thủ Địa Linh Cung lại lên tới cao độ đó.

Chí Tôn tự ngầm khiếp cho cái nội lực huyền thông vũ trụ của chàng vừa thi triển.

Đồng thời, chàng lo ngại cho mình dù muốn dù không cái kiếp vận sát lại mở màn từ đây.

Kể từ ngày lên khỏi Tuyệt mệnh cốc, hiện thân trên chốn giang hồ, đây là lần thứ nhất chàng hạ sát quá đông số cao thủ trong đạo phái địch thù.

Mặc dù tình thế bắt buộc chàng phải ra tay đương đầu cùng bọn ác đạo có quá đông số người, nhưng đường chiêu Nộ Hải Dương Ba quả nhiên khốc liệt đến không sao đo lường được.

Giá lúc nãy Chí Tôn thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công, chưa rõ số chết của bọn ma đầu lên tới bậc nào nữa.

Trước đây võ công chàng chưa phát huy tột độ, chưa thấy sự tối diệu của chiêu pháp Ô Mộc Bảo Lục.

Bây giờ, nội thể của Chí Tôn đã gia tăng một trăm hai mươi năm thành công lực, các đường chiêu thi triển càng huyền nhiệm vô cùng.

Ngày nào chàng khai thông toàn bộ Ngưu Long Giao, với tư thế một trăm năm mươi năm tu luyện, giang hồ sẽ chẳng còn một ai đương đầu cùng chàng nữa.

Hào khí bốc lên đầy trên gương mặt Chí Tôn nhắc mình lên tới mặt Hắc Y Sứ Giả.

Đang khiếp đãm nhìn cái chết của đồng bọn rải rác trên sân

http://tieulun.hopto.org

tràng, chợt thấy Chí Tôn xẻ mình tới, Hắc Y Sứ Giả hốt hoảng thối lui ba bước.

Thần sắc trên gương mặt quái ác, hung hiểm của tên ác đạo, đã thấy biến đổi mấy lần.

Hắn có vẻ không ngờ chỉ cách một thời gian mấy hôm ngắn ngủi mà võ công Chí Tôn vượt bực chẳng khác hai con người khác hẳn nhau như thế.

Nhưng Hắc Y Sứ Giả cố trấn tĩnh sự hãi hùng chờ đợi Chí Tôn đang tiến tới.

Sau khi đã đối diện cùng Hắc Y Sứ Giả, Chí Tôn dùng cặp mắt căm hờn nhìn qua tràng một lượt.

Chàng giơ tay trỏ vào mặt tên ác đạo, thốt giọng đầy nỗi oán hờn :

— Tên ác ma, cũng vì ngươi mà bao nhiêu sinh mạng đã phơi thây thê thảm trên một tràng nầy, hận cừu lại chồng cao thêm một lớp, bây giờ trước sau đã vắng vẻ, rất hợp tình hợp cảnh với ngươi. Vậy có những điều trối trăn hãy nói cho mau, kẻo thời giờ đã hết rồi !

Mấy lời của Chí Tôn khiến cho Hắc Y Sứ Giả rúng tận đáy lòng, bộ mặt đã quái ác giờ lại quái ác thêm hơn.

Hắn tự biết số phận của mình ra sao rồi, nhưng dù có chạy cũng không còn cơ hội nữa.

Tên ác đạo đảo nhanh cặp mắt quỉ quái vào phía trong nội đàn Địa Linh Cung xem chừng còn có bóng dáng đồng bọn xuất hiện chưa, rồi gượng gạo cười khà lên :

— Tiểu tử, đừng vội khua mồm khoác lác, hãy trông ngọn chưởng đoạn hồn của tiểu gia đây !

Một luồng Huyền Âm Chưởng pha khí thể màu trắng lờ mờ như bóng âm hồn im lặng áp tới Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp lạnh lùng « hừ » một tiếng, hữu chưởng tức thời phát ra một đạo kình phong Thu Phong Lạc Diệp, tiếp nghênh Huyền Âm chưởng của kẻ thù đang tới trước mặt.

Một tiếng « bộp » âm thầm nổi lên.

Hai luồng kình khí dịu mềm như chạm nhau giữa không trung, mạnh yếu trông thấy rõ.

Ngọn Huyền Âm Chưởng tức khắc bị sức huyền diệu của Thu Phong Lạc Diệp diệt mất trong vô hình.

Hắc Y Sứ Giả tháo lùi liền liền có tới hai trượng, vậy mà còn chưa đứng vững trên mặt đất.

Các huyệt đạo trong người tên ác đạo bị các luồng tiêu phong xung vào cơ hồ ngưng đọng lại.

Hiển nhiên hắn đã thọ thương.

Trong khi đó, Chí Tôn hãy còn đứng sững giữa sân tràng, chẳng khác một quả cổ sơn.

Toàn thân không hề thấy lay động.

Đột nhiên, trong ánh chớp thời gian ấy.

Ngay từ trước mặt Hắc Y Sứ Giả chợt trông thấy một cái chớp lóe như ảo ảnh.

Tên ác đạo hốt hoảng cung thân định phóng mình đi nơi khác, vì biết có chuyện chẳng lành xảy ra cho mình.

Nhưng đã chậm mất rồi !

Cái chớp làm ấy đã đến bên mình.

Trông kỹ lại, chẳng đi khác hơn là Chí Tôn, chàng đã thừa cơ hội Hắc Y Sứ Giả còn đang ngơ ngác, dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », lắc mình tới.

Chàng chộp hữu chưởng và huyệt đạo tên ác đạo nhanh như luồng điện chớp hết phương tránh né.

Hắc Y Sứ Giả rú lên một tiếng kinh hoàng.

Tự khắc, hắn đã nghe một đạo hàn khí lạnh buốt chạy thẳng vào người truyền đi khắp nơi.

Các huyệt đạo do đó nghe chừng như tê động, nội lực tản mát không còn đình tụ được nữa.

Đã thấy Hắc Y Sứ Giả bị Chí Tôn kềm chặt khó nỗi vẫy vùng.

Bộ mặt của tên ác đạo xám nghịt lại, trông càng dữ tợn thêm hơn.

Hắn định vận lên nội lực còn lại, mong thoát khỏi vòng kềm tỏa của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn hét :

— Đứng yên đấy, động đậy một chút sẽ mất mạng ngay.

Tự hiểu bây giờ có vẫy vùng thế nào cũng không sao đương cự lại nổi nội lực thần quỉ vô lượng của Chí Tôn, Hắc Y Sứ Giả đành đứng yên, trợn mắt căm hờn nhìn kình địch.

Thấy kẻ thù không còn chống cự, Chí Tôn cất giọng lạnh trầm nhưng vô cùng nghiêm trọng :

http://tieulun.hopto.org

— Ác đạo, nếu ngươi cho ta biết rõ hai điều, thì ta cũng niệm chút đức hiếu sinh, toàn phế võ công người quay về cố quán, bằng trái nghịch lại hãy trông đồng bọn mà làm gương.

Hắc Y Sứ Giả thở tợ sấm nổ :

— Hai điều gì, ngươi cứ hỏi ?

Chí Tôn lạnh lùng :

Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng hiện nay ẩn náo nơi đâu ?

Hắc Y Sứ Giả nghiến răng :

— Điều này ta không thể tiết lộ cho ngươi biết được.

— Ngươi không khai à ?

— Đúng như vậy !

Bụp !

Có tiếng rồng thê thăm lồng lộng cả núi đồi, thoát ra từ cửa mồm Hắc Y Sứ Giả.

Phần dưới cánh tay tả của tên ác đạo đã bị chàng thiếu hiệp bẽ gãy lìa.

Hắn rên siết nghe sởn cả lông tóc.

Giọng nói của Chí Tôn lại càng khiếp đảm hơn :

— Tổng đàn U Linh Kỳ của Tàn cổ động hiện giờ trấn đóng trên địa phận nào ?

Hắc Y Sứ Giả nói như quỉ khóc :

— Ta không biết !

Chí Tôn thét :

— Không biết à !

Bụp !

Lại thêm một tiếng rồng lộng trời !

Phần giữa cánh tay của Hắc Y Sứ Giả đã bị Chí Tôn vặn tréo xọi xuống.

Sự đau đớn tột bực làm cho tên ác đạo đến phải ứa ra hai giọt máu đào từ khóe mép.

Khí thù sục sôi trong bầu huyết quản, Chí Tôn vẫn chưa chịu ngưng tay, Chàng nói giọng toát hồn :

— Hắc Y đạo tặc đây là một dịp cuối cùng của ngươi để quyết định lấy số phận còn mất của mình.

Thứ nhất, ngươi hãy trả lời những điều ta vừa hỏi, tính mệnh sẽ được an toàn, nếu trái lại, chắc chắn sẽ không còn cơ hội nữa.

Ngươi nghĩ thế nào ?

Hắc Y Sứ Giả như không còn nghe câu hỏi của Chí Tôn nữa hắn rên rỉ thê thảm.

Bụp... bụp !

Tên ác đạo tiếp tục rống lên mấy tiếng hãi hùng.

Tả chưởng của hắn đã bị Chí Tôn bẽ gãy lìa, máu phun thành vòi, trông cực kỳ ghê tởm.

Chí Tôn thét tiếp :

— Thế nào, ngươi có chịu cung khai hay không ? Tên tiểu cuồng ma Cái Thế Hồng hiện giờ ở nơi đâu ?

Tổng đường U Linh Kỳ trấn đóng địa phận nào ? Hãy thú thật cho mau.

Hắc Y Sứ Giả rít căm hờn :

— Tiểu cuồng ma, tâm địa ngươi quả thật tà độc ác, có một ngày nào đó ta thề mổ lấy trái tim ngươi rửa sạch mối nhục này.

Chí Tôn cười lớn :

— Ha ha... tầm thân của ngươi rồi chốc lát nữa đây chưa biết phải ra sao, đừng hòng nói tới...

Nhưng lời nói của Chí Tôn chưa kịp dứt, thì chợt nghe một một tiếng « phụp » khô khan nổi lên.

Tức khắc, cánh tay trái vừa thọ thương của Hắc Y Sứ Giả đã lìa khỏi thân mình, cầm gọn trên hữu chưởng của Chí Tôn.

Vòi máu bốc khói từ nơi mạch đạo hắn phun ra như dòng suối hết sức hãi hùng.

Lẹ như luồng điện chớp, Hắc Y Sứ Giả nhắc mình phóng lên cao ba trượng phóng đi, bất chấp cả vết thương trầm trọng.

Thì ra, tên ác đạo thừa dịp Chí Tôn đang nói, hắn liều lĩnh vận ngầm toàn bộ nội lực còn sót lại lên hữu chưởng, tự chộp lấy cánh tay trái của mình cho đứt lìa, rồi thoát đi.

Động tác của Hắc Y Sứ Giả thật cực kỳ mau lẹ, sự trạng diễn ra lại quá bất ngờ, Chí Tôn không thể nào tưởng tượng trước được hắn dám hành động quyết liệt như vậy.

Chàng thiếu hiệp phải ngơ ngác, trong khi trên tay còn nắm chặt tả chưởng đoạn lìa của tên ác đạo, cho tới khi Chí Tôn giật mình tỉnh ngộ, thì Hắc Y Sứ Giả đã cách ngoài hai mươi trượng.

Chàng thiếu hiệp vội hét to lên :

— Ác đạo, ngươi chạy đi đâu !

Chí Tôn vùng quăng cánh tay đẫm máu của Hắc Y Sứ Giả xuống đất, đuổi theo sau mau như sấm sét.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ nội trong chớp mắt, chàng thiếu hiệp đã bắt kịp tên ác đạo đang quay về hướng nội đàn Địa Linh Cung.

Chí Tôn quát vang lừng :

— Hãy dừng lại !

Theo tiếng quát, chàng thiếu hiệp đã triển khinh công thần ảo, phóng tới chộp hữu chưởng vào linh đài huyệt của Hắc Y Sứ Giả.

Cái chộp nầy ở nữa chừng không, bề thế cực kỳ nguy hiểm cho kình địch.

Kịp phát giác đường chiêu tuyệt mệnh đó, Hắc Y Sứ Giả hốt hoảng xẻ ngang nữa trượng, thoát cái chộp quỉ hồn.

Soạt !

Một tiếng khô khan nổi lên.

Phía sau lưng Hắc Y Sứ Giả vẫn bị cái chộp của Chí Tôn quét nhằm rách toạt một mãnh áo.

Tên ác đạo vô cùng sợ hãi, trầm mình xuống đất, lão đảo mấy cái mới đứng vững.

Chí Tôn vạch nữa bầu tròn chuyển theo chiều hướng hạ ngay trước mặt tên ác đạo.

Bây giờ, hai kình địch đã đối diện với nhau khoảng cách không đầy ba trượng.

Nơi cánh tay của Hắc Y Sứ Giả máu đào vẫn còn tuôn xuống nhuộm khắp thân mình.

Thế nhưng quả là một tay can trường hùng liệt, tên ác đạo cố nhịn cơn đau buốt xương, giữ bộ mặt bình tĩnh, chẳng hề he môi rên siết như lúc nãy nữa.

Chí Tôn trầm khiếp bảo :

— Hắc Y đạo tặc, giờ đến tội của ngươi đã điểm, ta giết ngươi để giải thoát những linh hồn của chúng cao thủ Hải Âu.

Dứt câu, hữu chưởng chàng thiếu hiệp chực giơ lên.

Tự biết tình hình đã hết sức nguy ngập cho mình nếu để Chí Tôn tấn công lần này trước, sinh mạng khó thể bảo tồn. Hắc Y Sứ Giả nhất định động thủ mau lẹ.

Đột nhiên, tên ác đạo giơ cánh tay vuốt ngưng mạch máu, rồi thò tay vào lòng.

Hắn lấy ra một vật dài độ hai thước, chớp ngời ánh sáng căm hồn.

Chừng nhận kỳ món vật tỏa ánh sáng ấy chính là sợi Quỉ Thằng

ie hệt giây thú hồn của Bắc Độc Lão Ma.

Hắc Y Sứ Giả xạ cặp mắt quỉ quái thẳng vào mặt của Chí Tôn, chợt cười khà lên :

— Chú Nhận Lệnh Xé Xác ! hôm nay số mạng ngươi quả đã tận rồi !

Đơn chưởng tên ác đạo phất lên một cái.

Quỉ Thằng nháng sáng rực cả một vùng chu vi hai trượng.

Tiếp đó một loạt âm thanh, kỳ dị réo lên như tiếng rú của quỉ hồn.

Quỉ Thằng rơi khỏi lòng tay của Hắc Y Sứ Giả xẹt lên không trung, chụp xuống đầu Chí Tôn.

Bề thế trông ra khó thể chống đỡ, mau lẹ ngoài sức tưởng tượng trên giang hồ.

Chí Tôn chẳng chút hoảng sợ, chàng cười lạnh lẽo :

— Tốt lắm ! Ác đạo hãy trông đây !

Với một động tác hết sức ung dung, Chí Tôn giơ hữu chưởng lên vận xạ dụng mười phần công lực.

Chàng khẽ phất nhẹ hữu chưởng.

Lập tức, chiếc Xích Ma Hoàn đỏ vời tợ huyết châu, bắn lên không trung, nghênh đón lấy sợi dây hồn của Hắc Y Sứ Giả.

Hai món vũ khí kỳ dị chạm nhau trên nữa lừng, phát ra những tiếng quái lạ, nghe toát cả hồn.

Ánh sáng một xanh một đỏ quyện chặt một vùng chu vi ba trượng chớp nháng liên hồi.

Sau cùng mấy tiếng nổ âm u, ghê rợn ngân dài thê lương trong bầu không khí nặng trầm.

Luồng ánh xanh vời vụt tắt.

Quỉ thằng bị chiếc Xích Ma Hoàn quật nhằm chấn nát rơi lả tả những mãnh vụn xuống đất.

Chí Tôn giơ hữu chưởng vận công thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn đang lượn trên không.

Sững sốt giây lâu, Hắc Y Sứ Giả bỗng nhiên rống lên mấy tiếng hãi hùng.

Thình lình, tên ác đạo triển bộ minh pháp tột độ phóng về hướng nội đàn Địa Linh Cung tợ sao sa.

Chẳng một chút chậm trễ Chí Tôn đuổi sau lưng tên ác đạo mau tợ sấm sét mây giăng.

http://tieulun.hopto.org

Kẻ trước người sau khoảng cách không đầy hai mươi trượng, Sự cách biệt đó nháy mắt đã thu ngắn lại trông thấy rõ.

Chẳng bao lâu hai người đuổi nhau đã tới chân núi vô cùng hiểm trở, nơi Tổng đàn Địa Linh Cung.

Chí Tôn sắp theo kịp Hắc Y Sứ Giả, chàng triển hết khinh công định vượt qua trước mặt.

Chợt từ trên lưng chừng núi nổi lên tiếng quát tợ trời gầm vọng xuống chực xé cả màng tai hai người :

— Hãy ngăn chận tên cuồng ma lại !

Cùng trong âm thanh đó, một chiếc bóng đã bắn xuống trước mặt Chí Tôn lẹ như điện chớp.

Sau khi ngưng thân hình lại, chiếc bóng đã hiện ra một lão nhân mặt mũi xanh màu chàm, cực kỳ hung ác.

Kế đó, một trận gió ào ào tới.

Vô số chiếc bóng từ trên đồng phóng xuống sân tràng một lượt chận ngang con đường tiến tới của Chí Tôn.

Tất cả có tới trên năm mươi tên cao thủ, đồng vận đạo phục Địa Linh Cung.

Sự tình bất ngờ bắt buộc Chí Tôn phải hạ ngay xuống mặt đất chứ không sao hơn được.

Thoát nạn, Hắc Y Sứ Giả cỡ nhắc mình lên đường núi quanh co, hiểm trở.

Tên ác đạo loạng choạng tiến vào hang cốc rộng lớn, ngõ vào nội đàn Địa Linh Cung.

Chí Tôn bỗng hét :

— Ngươi chạy đi đâu !

Chàng thiếu hiệp toan bắn mình lên lưng chừng núi, rượt theo Hắc Y Sứ Giả đang chạy lão đảo.

Nhưng lão mặt xanh đã gầm quát :

— Ngươi muốn chết !

Lão ta ra tay như điện.

Trên năm mươi cao thủ cũng giơ chưởng lên.

Tức thì, một loạt ám khí từ nơi nội chưởng của quần hùng xạ tới Chí Tôn như tấm lưới quỉ hồn.

Thủ pháp công kích này đã mau, lại bất ngờ, khó bề trốn tránh hoặc chống đỡ.

Hơn nữa, ám khí lại từ trên không phóng xuống, trùm chụp

cả một vùng chu vi năm trượng, dù cho thần pháp thần quái đến đâu cũng không thể lọt qua.

Chẳng dám khinh thường, Chí Tôn trụ yên một chỗ, song chưởng lập tức quay thành vòng mãn nguyệt, ào ạt đẩy ra từng luồng kình khí, hất trăm ngàn ám khí vừa bắn tới.

Những tiếng kim khí rít lên hằng loạt, chớp mắt tất cả đều biến mất chẳng còn dấu vết.

Chí Tôn thoát hiểm dễ dàng.

Lẹ như điện chớp, chàng thiếu hiệp vượt ngang hàng rào cao thủ Địa Linh Cung, phóng mình lên hang cốc.

Cũng trong thời khắc nặng trầm đó . . ,

Cách sân hang cốc chừng năm trượng, Hắc Y Sứ Giả hiệt sức, đang chạy bổng từ từ ngã ra . . .

Huych !

Tên ác đạo đã nằm sóng sượt trên mặt đất.

Dường như hắn đã bất tỉnh ngay lúc đó, nên không thấy động đậy chi cả.

Thầm mừng trong lòng, Chí Tôn đáp mau xuống trước cửa hang cốc.

Chàng định nương theo bề thế bắn vào chỗ tên ác đạo đang nằm, kết liễu tính mạng hắn.

Nhưng đột nhiên, có nhiều tiếng quát lồng lộng từ trong hang cốc đập chát vào tai Chí Tôn.

— Ngươi muốn chết !

Tiếp theo, hàng trăm ngọn ám khí từ hang cốc xạ rào rào ngay vị trí Chí Tôn đang đứng.

Bắt buộc chàng thiếu hiệp phải dừng lại tả hữu chưởng đẩy ra từng loạt chưởng phong gạt bắn những ngọn âm độc.

Cùng trong chớ thời gian đó, một lão nhân vận áo đạo bào màu xám tận trong ngách đá phóng ra chợp lấy Hắc Y Sứ Giả bắn đi như bay vào Địa Linh Cung.

Chí Tôn ngó thấy nổi cơn thịnh nộ, vừa thét vang lừng, vừa định nhắc mình đuổi theo.

Thề nhưng hàng loạt ám khí lại bay ra ngăn chở bước tiến của Chí Tôn để cho lão nhân áo xám có đủ thời giờ mang Hắc Y Sứ Giả tẩu thoát.

Nhờ đường hang cốc rộng thênh thang, nên Chí Tôn ngó thấy

http://tieulun.hopto.org

lão nhân áo xám chạy cách ngoài năm mươi trượng.

Thù khí bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế, Chí Tôn không t
nương tay được nữa, cùng trong tiếng quát muốn xé cả màng ta
chàng dựng song chưởng lên bằng ngực, đẩy ra hai đạo kình khí
Hải Dương Ba, uy vũ tợ lôi đình về phía vừa phóng ám khí tron
hang cốc.

Một tràng rú thăm liệt nổi lên nơi các ngách đá trong hang cố
Ám khí vụt ngưng đi.

Toàn thể im bặt chẳng hiểu số phận bọn cao thủ ẩn hình từ nã
như thế nào.

Không để lỡ cơ hội, Chí Tôn lẹ làng phóng mình vào hang cố
như là luồng chớp.

Chàng thiếu hiệp nhắm hướng lão nhân áo xám phía trước mặ
trổ khinh công đuổi theo, không buồn nhìn về số phận bọn cao thủ b
thương nằm la liệt trong hang cốc.

Được khoảng ngoài năm trượng.

Đường hang cốc thênh thang vô tận bỗng quẹo qua một khú
ngoặt, bóng tối dầy đặc âm thầm.

Hình ảnh lão nhân áo xám xách Hắc Y Sứ Giả vụt biến mấ
chẳng kẻ để lại dấu vết.

Chí Tôn cảm thấy lòng bối rối lên không ít, dù vậy chân không
ngừng bước.

Sắp tới khúc ngoặt, lão nhân áo xám vừa hút dạng.

Đột nhiên, Chí Tôn nghe từng loạt chuông báo động rền vang
khắp cả núi rừng.

Chàng thiếu hiệp hiểu ngay giờ này toàn thể bọn Bạch Phát Mi
Cơ đang chuẩn bị đối phó cùng chàng.

Lần này, trận giao đấu chắc chắn sẽ diễn ra vô cùng thăm khốc
Dù sao, mọi sự đâu đấy cũng đã lỡ rồi, Chí Tôn không thể
nào lùi bước được.

Huống nữa, trước đây chàng đã quyết tâm tìm Hắc Y Sứ Giả
báo phục hận cừu cho Hải Âu Quái Khách, đồng thời, vào tận nội
đàn Địa Linh Cung lùng theo dấu vết của Cái Thế Hồng, xem hắn
có mang thiếu nữ bịt mặt vào đấu nơi nào chăng.

Chẳng mấy chốc, Chí Tôn đã vượt qua khỏi hang cốc đặc dầy
bóng tối, đến khoảng trống rộng rãi, thấy cả bầu trời những vì sao,
có ánh trăng phản chiếu.

Hai bên toàn là núi rừng trùng điệp, gộp đá chập chùng, địa thế hết sức hiểm nghèo.

Hình thù nơi nầy như cái lòng vực thẳm to rộng, phía trên vũ trụ trống không.

Đem so sánh tổng đàn Bách Linh Hội, hay sơn đạo Tử Vân Bang năm xưa, Địa Linh Cung lại càng kỳ bí nguy hiểm gấp trăm bội.

Chí Tôn đứng trước khoảng sơn cốc rộng rãi, chứa đựng bầu không gian u mịch, quét cặp kỳ quang nhìn quanh khắp.

Chợt trông thấy giờ khắc trầm lặng ấy, trước mặt chàng thiếu hiệp có một bóng chớp lòa.

Bóng ấy ngưng hẳn lại, để hiện nguyên một lão nhân cao lớn trạc ngoài sáu mươi tuổi, mặc bộ áo đỏ chói.

Chí Tôn chưa kịp hỏi lời nào, bỗng nghe nhiều trận gió ào ào tới.

Phút chốc vô số những bóng đen xuất phát trong bầu vũ trụ kỳ bí, lần lượt phóng xuống tràng.

Tất cả có tới gần hai trăm cao thủ vận đồng phục Địa Linh Cung.

Chúng chia thành nhiều phương vị bao vây Chí Tôn vào chính giữa như chiếc hộp sắt.

Hàng mấy trăm luồng hung tuyến quần hùng đều dồn thẳng về Chí Tôn, gương mặt tên nào tên nấy lầy lừng sát khí.

Lão nhân áo đỏ phất chưởng ngang tràng ra hiệu cho quần hùng, rồi từ từ xê dịch lên gần Chí Tôn.

Lão ma đầu đối diện cùng chàng khoảng hơn hai trượng.

Chí Tôn trần nguyên vị trí, chàng quét cặp kỳ quang nhìn lướt qua tràng để chế ngự bớt cái hào khí của quần hùng, rồi xạ thẳng vào mặt lão nhân áo đỏ :

— Lão ma đầu, nơi đây có phải là nội đàn Địa Linh Cung chăng ?

Lão nhân áo đỏ lắc lư chiếc đầu to lớn kinh dị và giọng khàn khàn như quỉ hú :

— Đây chỉ mới đến ngoại đàn của bản cung, nội đàn còn ở mãi tận trong thâm cốc.

Tiểu tử ngươi chính thật là ai đây ?

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Gần hai trăm cao thủ đứng quanh tràng nghe Chí Tôn báo danh thảy đều rúng động.

http://tieulun.hopto.org

Song chưởng bọn chúng đồng giở lên một lượt, chờ mệnh lệnh sau cùng của lão nhân áo đỏ.

Lão nhân áo đỏ trợn mắt :

— Ồ ! thế ra ngươi chính là tên tù vượt ngục đấy à ? Ngươi còn trở vào Địa Linh Cung với định ý gì ?

Chí Tôn trầm mặt xuống. Chàng không thèm đáp lời lão nhân áo đỏ mà chỉ hỏi :

— Bạch Phát Ma cơ hiện ở đâu ?

Lão nhân áo đỏ ngạo nghễ :

— Cung chủ bận việc cấp bách đã ra đi từ lâu.

— Thiếu cốc chủ Lạc Bá Đào cũng có mặt trong nội đàn Địa Linh Cung chứ ?

— Dĩ nhiên là phải có !

Sát khí xung lên đầy mặt của Chí Tôn :

Hắc Y Sứ Giả đang trốn ở nơi nào ?

Vẫn bộ mặt lạnh như mộ địa, lão nhân áo đỏ đáp :

— Hắc Y đường chủ vừa được đưa vào nội đàn điều trị vết thương.

— Còn tên tiểu cuồng ma Cái thế Hồng đang làm gì trong ấy ?

Tới đây, lão nhân áo đỏ chợt trầm đi :

— Điều nầy lão phu không thể tiết lộ được.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn bỗng chớp lòe lên mấy cái tỏ vẻ hết sức nghi ngờ.

Giọng nói chàng thiếu hiệp mỗi lúc càng rắn lạnh hơn :

— Lão ác đạo, ngươi hãy thú thật, thân phận ngươi là gì trong Địa Linh Cung ?

— Thủ Tịch Hộ Pháp .

— Có phải ngươi nhận lệnh Lạc Bá Đào cùng bọn thủ túc nầy, hấp tấp ra đây đón chận ta trước, chờ bọn ma đầu tiếp ứng sau chăng ?

Chiếc đầu kinh dị của lão nhân áo đỏ lắc lư mấy cái :

— Lão phu chưa hề được lệnh cung chủ, nhưng sự đột biến vừa rồi tại ngoài miệng cốc, khiến tự nhiên ta có bổn phận ngăn chận đường vào nội đàn Địa Linh Cung của bất cứ một nhân vật nào chẳng quản từ đâu đến.

Một tiếng cười quái lạ thoát đi từ cửa mồm của Chí Tôn.

Chàng ngạc nhiên bảo :

— Nhưng bây giờ ta muốn diện kiến Thiếu cốc chủ Lạc Bá Đào của ngươi có nhiều điều hệ trọng.

Vậy ngươi hãy báo chúng thủ hạ mở một con đường cho ta khỏi bận công tiến tới.

Cặp mắt sáng như điện của lão nhân áo đỏ hiện lên bầu sát khí :

— Không thể được :

Chí Tôn rít căm hờn :

— Bây giờ không thể cũng không làm sao nữa được. Lão ác đạo, ngươi muốn ta vào đấy một cách an toàn, hay chờ động thủ liên lụy đến những kẻ vô tội ?

Thủ Tịch Hộ Pháp chính lão nhân áo đỏ vùng rống lên cười ghê rợn :

— Ha ha . . . Chủ nhân Lệnh xé xác ! đêm qua dịp may ngươi đã trốn thoát khỏi nơi đây rồi, nếu là kẻ khôn ngoan, đáng lẽ phải tầm tận chân mây góc biển nào đó, ẩn trú một thời gian cho qua tai vạ, rồi sẽ lộ diện giang hồ.

Nào dè số trời đã dứt, nên mới xui khiến ngươi đến đây nộp mạng.

Giờ đã gặp Bãn Thủ Tịch Hộ Pháp rồi, dù cho ngươi có tháp cánh mà bay cũng khó lòng mong chạy thoát,

Hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây !

Lời chưa kịp dứt, lão ác đạo đã bắn ra năm ngọn chỉ phong xạ tới Chí Tôn lạnh toát hồn.

Chí Tôn ngó thấy lạnh lùng « hừ » lên một tiếng, xê ngang nữa trượng tránh khỏi năm đạo chỉ phong đó.

Đồng thời, tả chưởng chàng thiếu hiệp vận dụng mười phần nội lực đề cao bằng ngực.

Một đường chiêu Nộ Hải Dương Ba tự khắc từ chưởng trung Chí Tôn áp tới to lớn dị thường, đẩy ra tợ thác đổ đầu non.

Bóng chưởng hải hùng tưởng chừng đánh tốc lão ác đạo lên tận nữa lừng không gian.

Thế nhưng tác động của Thủ Tịch Hộ Pháp mau lẹ đến kinh dị, vội thu hồi năm ngọn chỉ phong.

Lão ma đầu trụ hình vững chắc như quả cổ sơn, dựng đơn chưởng to lớn dị thường đẩy ra một đạo kình khí thể màu trắng ờ mờ.

Ầm !

http://tieulun.hopto.org

Sầm chưởng phát nổ rền trời.

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp bị dư lực Nộ Hải Dương Ba chấn động lắc lư thân hình nhiều lần, hơi thở cảm thấy nặng nhọc lạ thường.

Lão đảo dựng cặp lông mày to rậm, biểu lộ một sự khiếp đảm trước cái nội lực quỉ thần vô lượng của kẻ thù.

Không như kình địch, Chí Tôn vẫn còn đứng nguyên vị trí sừng sững như trụ đồng.

Gần hai trăm cao thủ Địa Linh Cung đứng ngoài sân trường trông thấy đều xôn xao lên.

Qua một giây ồn ào, hỗn độn, sân tràng bỗng trở nên trầm nặng vô cùng.

Thình linh, Chí Tôn nhắc mình lên thêm ba bước, cử đơn chưởng lên cao, thét to :

— Lão ác đạo, hãy đỡ chiêu thứ nhì của ta !

Lập tức, một đạo kình phong Nộ Hải Dương Ba biểu dương oai lực ào tới Thủ Tịch Hộ Pháp mau như điện chớp, mạnh như chiếc búa thiên lôi từ trên không giáng xuống.

Kinh hoàng hiện trên gương mặt cực kỳ cổ quái, lão Thủ Tịch Hộ Pháp chợt hơi cung người xuống, triển khai toàn bộ nội lực, huy động một luồng chưởng phong sấm sét, tiếp nghênh chiêu pháp của kẻ thù.

Lại thêm một tiếng nổ tợ trời gầm !

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp ném đi tiếng rú vừa chực phát ra cửa miệng.

Hai chân lão ác đạo cài thành đường dài trên mặt đất, lão đảo cả người, suýt ngã ra.

Sau đấy vài giây, hắn mới gượng gạo ngưng tụ thân hình lại, các đạo huyệt quãn nghe sôi trào, căng thẳng.

Cả sân tràng chấn động giờ lâu.

Đột ngột, trong giờ phút ấy có luồng gió mạnh từ phía nội đàn Địa Linh Cung đưa đến.

Quần hùng đồng quay lại nhìn.

Cùng lúc, hai chiếc bóng phóng xuống sân trường, tay cầm cờ hiệu, quát to lên :

— Thiếu cốc chủ giá lâm !

Câu quát báo hiệu của hai chiếc bóng làm cho gần hai trăm cao thủ phần chấn cả tinh thần.

Tất cả đều hướng mắt về vùng trời xanh thẳm, mờ ảo ánh

trăng khuất sau rặng núi.

Bây giờ, trong lòng Chí Tôn cảm thấy rúng động lên.

Chàng hiểu rằng sắp đối diện cùng tên đại kình địch có cái công lực thần qui kiến sầu.

Nội trong nháy mắt đã thấy chiếc bóng lẹ làng như ma mọi, từ bầu trời đen thẫm bắn tới nhanh lẹ đến tường chừng không kịp nhận ra.

Chiếc bóng vạch nữa vòng tròn, rồi đáp xuống sân tràng im lặng chẳng hề nghe tăm hơi.

Quả nhiên một thân pháp vô thượng giang hồ.

Nhận diện bộ mặt trắng trẽo nhưng cặp mắt hiểm ác của chiếc bóng vừa xuất hiện. Chí Tôn chép miệng thầm :

— Lạc Bá Đào !

Thủ Tịch Hộ Pháp quyền đôi chưởng :

— Kính mừng Thiếu cốc chủ !

Quần hùng đồng thanh quát :

— Kính mừng thiếu cốc chủ giá lâm !

Một loạt tiếng người chấn động cả tràng một lúc thật lâu, rồi lặng im trở lại.

Chiếc bóng chính Lạc Bá Đào để nguyên bộ mặt, nhưng chẳng hiểu thực hay giả trang.

Tuy vậy, dù cho một cao thủ có cái nhỡn lực tinh vi đến đâu, cũng không thể rõ chân hư.

Khi đã đứng yên trên mặt sân trường, Lạc Bá Đào giơ chưởng phất ngang ra cho chúng cao thủ tháo lui.

Sau đấy, tên ác đạo đổi cặp mắt qui quái sáng như điện chớp sang phía Chí Tôn.

Hai kình địch nhìn nhau một chập, nội lực dồn lên thần nhỡn, như để trấn áp cái hào khí giữa nhau.

Sân trường bấy giờ trở nên nặng trầm hơn bao giờ hết.

Không ai bảo ai, tất cả đều hiểu trận huyết đấu kinh hồn đã sắp diễn ra.

Lạc Bá Đào cười âm hiểm :

— Mới nghe Hắc Y đại hiệp vừa bảo tiểu tử quay trở lại Địa Linh Cung tìm đích tiểu gia nộp mạng, nên giờ ta ra đây chứng kiến giùm ngươi trở vào ngục thất.

Chắc chắn phen nầy ngươi hết mong tẩu thoát như lần trước nữa rồi !

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Lạc Bá Đào, xưa nay ngươi có tính láo khoét mãi đã quen, nhưng ta thành thật báo cho ngươi biết trước, hôm nay, ngươi phải trả món nợ máu đã vay tại Hãi Âu Lệnh đường, Trương Mộ Gia Trang và cả Bạch Sa Cung nữa.

Từ bấy lâu nay ngươi đã giả dạng ra ta, cầm cây Quái Đao hành ác giang hồ, lại trút đổ bao nhiêu tội ác cho ta, mưu toan này quả vô cùng độc hiểm.

Ta thế lột bộ mặt nạ da người của ngươi ra, bắt giải đến Hãi Âu lão tiền bối và bọn vũ lâm, buộc ngươi phải nhận những tội lỗi đã làm.

Lạc Bá Đào cười khà, tự đắc :

— Tiểu ma đầu chớ có điên cuồng nhăm nhí. Tiểu gia đường đường uy danh một thiều cốc chủ của một đại đạo phái, lại giả dạng bộ mặt hèn nhát để tiện của ngươi à ?

Ha ha . . . bởi vì ngươi là kẻ chết sót dưới tay ta nơi cánh rừng thanh dương hôm nọ giờ còn chưa biết tự lượng sức mình, lại còn cả gan lộ diện đòi một cái chết chẳng toàn thây đó hay sao ?

Mấy lời cuồng ngạo chất chứa sự khinh miệt của Lạc Bá Đào, khiến cho thù khí của Chí Tôn bốc cao lên ngàn trượng.

Chàng thiếu hiệp trợn cặp kỳ quang :

Lạc Bá Đào ngươi phải chết !

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BỐN

HUYẾT TÀY ĐỊA LINH CUNG

CÙNG trong tiếng quát, Chí Tôn cung mình xuống vận đủ mười phần nội lực lên hữu chưởng, phát động một đường chiêu Lập Chưởng Đồ Long gầm chớp đầy trời.

Đã từng giao đấu cùng Lạc Bá Đào, Chí Tôn hiểu rõ võ công của hắn cao thâm tột bực, nên thoạt đầu chàng đã thi triển chiêu pháp thứ nhì trong Ô Mộc Bảo Lục.

Lạc Bá Đào gầm vang :

— Tiểu tử, động tác khá mau !

Với thân thủ quái dị bậc nhất giang hồ, tả chưởng tên ác đạo quay ngang nữa vòng, đẩy ra một luồng khí thể màu máu thè mau như điện mạnh tợ núi lở.

Song phương chạm nhau hiệp rồi lại tan.

Chưởng âm chấn động như tiếng sấm nữa lừng.

Cả hai trở về vị trí cũ.

Hơn kém chưa thể phân biệt ở chiêu đầu.

Đồng trong tiếng quát cả Chí Tôn lẫn Lạc Bá Đào bằng động tác hết sức quái dị, xông lên, bóng ảnh xê dịch ánh chớp tợ vong linh hiện về.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong nháy mắt, đã thấy từng luồng huyết phong bao trùm cả một góc rừng.

Bóng chưởng khổng lồ cuồn cuộn bay đi như từng ngọn núi băng, đồng thời, phát ra những tiếng nổ, kinh thiên động địa.

Áp khí từ bốn bề vách núi lại ù ù, nghe thật là khủng khiếp.

Song phương đại kình địch nhập lại mấy lần, rồi sau đó lại chia ra hai nơi.

Sân trường trả lại sự im lặng như thường.

Qua đường chiêu thứ nhất.

Cả hai ngưng tụ thân hình trở lại.

Lạc Bá Đào lấy cặp mắt quỉ hồn xạ thẳng vào mặt Chí Tôn chẳng hề thấy chớp.

Tên ác đạo có vẻ khiếp hãi khi phát giác được cái nội lực quỉ thần vô lượng của kình địch.

Bởi vì, cách đây mấy hôm trước, một lần đối diện cùng Chí Tôn tại cánh rừng thanh dương, võ công Lạc Bá Đào đã tỏ ra trội hơn kẻ thù.

Nhưng giờ đây, chàng thiếu hiệp đã như hai con người khác hẳn nhau, tên ác đạo không thể nào trong nhất thời thủ thắng được.

Về phần Chí Tôn cũng hết sức quái dị nhìn lại Lạc Bá Đào, vì chàng không ngờ mình đã dùng nội lực một trăm hai mươi năm lên tới mười phần, mà vẫn chưa hạ nổi đối phương.

Quần hùng đứng xa tràng có tới bảy trượng thấy đều rúng động trước trận giao đấu chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ của hai quái thú võ thượng giang hồ.

Chốc lát sau đó, chẳng hiểu nghĩ sao, Lạc Bá Đào vùng cất giọng cười khà âm độc bảo :

— Tiểu tử, đâu ngờ vắng mặt chưa đầy mười hôm, mà công lực của ngươi tăng thêm vượt bực thế nầy.

Có lẽ, ngươi vừa thu thập được độ kỳ duyên chi đây, có đúng thế chăng.

Chí Tôn ngạo nghễ :

— Tên cuồng ma hung tàn ác độc mới một đường chiêu ngươi sợ hãi rồi đấy à ? Ha ha . . . chốc lát nữa đây sẽ có nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng của ngươi, để mở rộng mắt cho ngươi thấy chốn giang hồ mênh mông vô tận.

Bây giờ hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây !

Tiếng thét vừa chấm dứt, thân hình Chí Tôn chợt hơi lùn xuống đơn chưởng đưng lên.

Chàng thiếu hiệp ngưng tụ thân hình toàn bộ mười hai phần nội lực, cặp kỳ quang chiếu thẳng vào mặt kẻ thù.

Chiếc áo vũ y chàng đang mặc, bọn một bầu tròn, đủ biết tìm lực huyền thông vũ trụ rồi.

Cặp mắt quỉ hồn của Lạc Bá Đào nhận thấy, bất giác trong lòng rúng lên mãnh liệt.

Tên ác đạo hiểu rõ đại kình địch đang quyết tử đấu cùng mình chẳng dám xem thường, thân hình chợt một tấn một thối vận công.

Trong một tiếng thét dội vào bốn bề núi, đơn chưởng của Chí Tôn từ từ đẩy ra như cái thoi đưa.

Chưởng phong thoát đi ào ào như sấm động , bề thế lôi thiên không có một thứ võ công nào đương nhiên chống đỡ nổi.

Cũng cùng đường chiêu Nộ Hải Dương Ba nầy thi triển, nhưng so với thời gian Chí Tôn chưa phát huy thêm hai mươi năm công lực tại ngọn cao phong, sức tàn phá thâm khốc của nó tăng lên gấp bội.

Thoáng nhận ra bóng chưởng khổng lồ áp tới, Lạc Bá Đào lo ngại trong lòng không ít, hắn vận dụng toàn bộ nội lực, huy động một luồng huyết phong bao trùm cả một góc trời.

Ầm !

Có một trong hai chiếc bóng loạng choạng.

Chiếc bóng đó là Lạc Bá Đào.

Hắn cảm thấy như vừa bị một luồng điện chạy thẳng vào tim, hữu chưởng tê buốt, khí huyết sôi trào.

Trái lại, Chí Tôn vẫn còn đứng sừng sững giữa sân tràng như tòa cổ thành.

Da mặt trắng trẻo xinh đẹp vẫn nguyên vẹn không hề thấy một chút biến đổi.

Quần hùng quanh tràng hết sức khủng khiếp, ồn ào lên một lúc mới chịu ngưng đi.

Thủ thắng Lạc Bá Đào một chiêu đầu, hào khí bốc lên tràn trề trên gương mặt của Chí Tôn.

Chẳng thèm thốt thêm một lời, thân hình chàng bỗng xoay theo chiều hướng, hữu chưởng chuyển nữa vòng, lại đẩy ra . . .

Một đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba cuồn tới Lạc Bá Đào trông càng thâm khốc hơn chiêu trước.

http://tieulun.hopto.org

Thi triển ngọn chưởng phong này, Chí Tôn quyết gây thương tích cho Lạc Bá Đào, rồi sau đây dùng hết toàn bộ thần công kết thúc trận đánh mau chóng.

Lạc Bá Đào rống lên tựa loài quỉ độc chốn rừng già :

— Tiểu tử, tâm địa ngươi quả thật độc ác, giữa ta và ngươi đêm nay phải có một kẻ chết.

Tên ác đạo đã không thoái bước, mà lại phóng mình vào sóng chưởng của kẻ thù, liên tiếp đưa thẳng vào hai chiêu.

Hai luồng kình khí chạm nhau nổ như sấm rền.

Lạc Bá Đào cò né một tiếng rú vừa phát từ cửa mồm vụt im đi.

Tên ác đạo quay đi mấy vòng, bộ mặt âm hiểm tái xanh trông thấy rõ rệt.

Hắn lão đảo về phía sau ba bước.

Sau đây, Lạc Bá Đào gượng gạo đứng vững trở lại cánh tay áo đã thấy rách một đường dài.

Tên ác đạo khũng khiếp nhìn Chí Tôn.

Quần hùng chung quanh tràng bị dư lực kình phong quét nhằm, tháo lui liền liền.

Gần hai trăm cặp mắt tỏa hung quang đổ dồn về phía Chí Tôn chẳng hề di động.

Bọn chúng không ngờ sự tình lại diễn ra như vậy.

Thiếu cốc chủ Địa Linh Cung có ngón võ công thần quỉ kiến sầu, từ ngày hiện thân trên chốn giang hồ, chưa từng gặp tay kình địch, giờ đây lại có thể thất bại trước một gã thiếu niên chưa đầy ba đường chiêu.

Thật không thể nào tưởng tượng trước được.

Qua hai chưởng đẩy lui được Lạc Bá Đào, Chí Tôn phấn khởi cả tinh thần, thầm mừng cho sự thành tựu võ công của mình đã vượt bực khá xa.

Chàng nhủ thầm :

— Tên ác đạo này tuy đã núng thế, nhưng trông ra nội lực nãy còn tràn trề, bây giờ ta nên thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công quật ngã hắn ngay tức khắc, nếu diên trì, e rằng bọn Bạch Phát Ma Cơ, Đào phu Nhân, Cái thế Hồng và bọn cao thủ đông như hội tới bủa vây, dù muốn dù không, vận kiếp máu tanh không làm sao tránh khỏi cảnh tái diễn.

Như vậy bất lợi cho ta vô cùng.

Nghĩ xong điều đó, Chí Tôn không nói một lời, từ từ xê dịch thân hình tới nữa trượng.

Khi đã đối diện cùng Lạc Bá Đào, Chí Tôn ngầm vận đủ mười hai thành công lực.

Động tác này của Chí Tôn khiến cho Lạc Bá Đào hiểu ngay đợi kình địch mình sắp thi triển một ngọn võ công thâm khốc hắn hết sức chú tâm vào đường chiêu sắp tới của kẻ thù.

Bỗng một tiếng vang dội cả bốn bề vách núi, thoát ra nơi cửa mồm Chí Tôn.

Song chưởng chàng thiều hiệp giờ lên theo một thân thủ hết sức kinh dị.

Hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công nghe lẫn tiếng sấm ầm ì, sắc mây đều biến đổi.

Gần hai trăm cao thủ Địa Linh Cung đứng chực ngoài sân tràng trông thấy bóng chưởng lồi đình, đồng quát :

— Hãy coi chừng !

Cả bọn cùng phóng ra xa tràng đấu thêm một trượng, vì sợ dư lực luồng chưởng phong thâm khốc Càng Khôn Thần Công quét nhằm.

Thần sắc trên gương mặt âm hiểm của Lạc Bá Đào theo sóng chưởng đã thê chuyển sang màu xám.

Tên ác đạo hết sức hãi hùng khi nhận ra bóng chưởng kinh hồn của Chí Tôn ào tới.

Thế nhưng, vì xưa nay có tánh ngạo cuồng, dưới mắt hắn chẳng thấy một ai, giờ lại trước mặt đông đảo quần hùng, vì danh dự một thiếu cốc chủ không thể tránh né, hay trốn tránh được

Lạc Bá Đào nghiến răng :

— Tiểu tử, ta sẽ giết ngươi !

Tả chưởng Lạc Bá Đào mau lẹ dựng lên, toàn lực huy động hai chiêu, thế tợ sóng bủa đầu ghềnh.

Hai bên chưởng lực chạm nhau chuyển rung cả bốn bề vách núi ào ào dội lại.

Từng đám bụi cát bay lên mù mịt.

Từng loạt rống lộng trời nổi lên.

Nhiều chiếc bóng bắn đi huỳnh huỵch trong không khí phóng ra ngoài xa, quật vào vách núi xương thịt chia lìa.

Đã thấy trên mặt đất bày gần hai mươi cái xác chết của cao thủ

http://tieulun.hopto.org

vì lơ đãng bị luồng sấm chưởng lôi thiên Càng Khôn Thần Công quét nhằm.

Luôn cả Lạc Bá Đào cũng gượng không nổi bị tống ra hơn trượng, loay hoay đứng dậy.

Thân hình tên ác đạo xác xơ, tóc tai bù rối, buông tiếng thở hồng hộc vì mệt nhọc.

Tình trạng Lạc Bá Đào đã bị thọ thương trong các huyệt đạo.

Chỉ thấy Chí Tôn bị chưởng phong xô ngược về phía sau một bước, rồi đứng yên.

Chàng có vẽ bình tĩnh như thường, màu da hồng phấn chưa hề biến đổi.

Quả thật là khủng khiếp !

Chẳng bao nhiêu thời gian mà công lực của Chí Tôn vượt hẳn như hai con người xa lạ.

Chính chàng cũng không thể nào ngờ được mình quật thương Lạc Bá Đào một cách dễ dàng như thế.

Giá như không có lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoàng hiểu thấu sự huyền nhiệm của nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn chưa được điều thông trong vực sinh tử huyền quan của Chí Tôn, mà canh phòng ngọn cao phong đêm qua cho chàng vận hành gia tăng nội lực, thì trận giao đấu này, chắc chắn chàng sẽ nắm phần thất bại hoàn toàn.

Thế nhưng bây giờ tình thế đã đảo ngược lại tất cả.

Chẳng những Lạc Bá Đào hết sức hãi hùng vì cái nội lực vô thượng giang hồ của Chí Tôn, đồng thời ngơ ngác trước sự trạng vô cùng kỳ quặc xảy ra, cảm tưởng như kẻ thù đối diện mình có ma thuật vô hình, thiên biến vạn hóa.

Mà chính cả bản thân của chàng thiếu hiệp cũng không thể nào tưởng tượng được lần này thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công uy vũ khốc liệt dường ấy.

Lời nói của Lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoàng quả nhiên chẳng sai chút nào, trước cũng như sau, Ô Mộc Bão Lục vẫn là võ địch chưởng môn.

Do đó, hùng khí trong tâm Chí Tôn bốc cao cùng độ. Chàng giơ cả tả hữu chưởng lên thét :

— Lạc Bá Đào ! Ta sẽ quật chết ngươi tại mộ tràng nầy, để rửa hận cho Diệu Thủ Lão tiền bối, đã bị ngươi nhẫn tâm hạ độc thủ nơi cánh rừng thanh dương nọ, đồng thời, lột bộ mặt quỉ

quái của ngươi cho bọn giang hồ thấy đã tâm độc ác hung tàn.

Dứt tiếng, Chí Tôn nhắc mình lên định triển ra đường chiêu Càng Khôn Thần Công kết liễu tính mệnh Lạc Bá Đào.

Bỗng một loạt rống chấn động cả núi đồi phát ra cửa miệng của lão ma đầu Thủ Tịch Hộ Pháp :

— Hãy giết tên cuồng ma !

Cùng trong tiếng quát, lão Thủ Tịch Hộ Pháp đã bắn mình vào tràng ra tay như điện.

Lập tức gần hai trăm cao thủ Địa Linh Cung từ tâm hướng đồng lượt phóng vào, quật chưởng tấn công Chí Tôn.

Chí Tôn quát to :

— Dừng tay lại !

Hành động nầy chỉ vì Chí Tôn không muốn diễn ra một trận thãm sát bọn cao thủ vô tội, mà chàng chỉ mong chúng diệt trừ Lạc Bá Đào thôi.

Nhưng bọn cao thủ Địa Linh Cung nhất định không chịu ngưng tay, phát ra từng trận chưởng phong như đang hồi sâm động.

Chí Tôn bị từng loạt sóng chưởng dội ngược mấy lần, khí huyết trong người sôi lên sùng sục.

Nguy cơ hiện ra trước mắt.

Nếu chàng không ra tay, bọn chúng sẽ diệt chàng.

Quần lại sắp tấn công.

Ngọn lửa căm hờn ngùn ngụt cháy trong lòng của Chí Tôn

Chàng quát to :

— Các ngươi đã tận số rồi !

Song chưởng chàng thiếu hiệp cùng huy động.

Từng luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba theo tiếng quát cuồn cuộn bốn bể như lôi điển.

Chưởng lực hai bên chạm nhau phát nổ rền động liên hồi.

Kình khí dội vào khắp cả núi non trong sơn cốc tưởng chừng cuồng phong bão tố.

Bóng người phóng đi hỗn độn khắp cả mặt sân trường, hiệp lại mau chóng rồi lại tan rã.

Trong tia chớp thời gian.

Đã có ngoài ba mươi cao thủ bị chưởng lực lôi đình Nộ Hải Dương Ba quật nhằm tâm huyệt, chấn nát cả nội tạng, bắn bổng

http://tieulun.hopto.org

lên không trung huỳnh huỵch nghe đến rợn người.

Khắp cả sân tràng ầm ì, hỗn loạn một chặp, rồi trả lại sự im lặng bình thường.

Tuy nhiên, sự im lặng phủ trùm một bầu không khí nặng trầm chẳng khác vùng hoang mộ.

Lúc bây giờ, trước sau đã có gần sáu mươi cao thủ bị quật ng dưới đường chiêu Nộ Hải Dương Ba.

Xác chết phơi bày la liệt trên mặt đất, xương thịt thấy chia lì vung vãi khắp mọi nơi.

Tình trạng diễn ra vô cùng bi thảm.

Đến cả Lạc Bá Đào, một tên ác ma cực kỳ hung bạo, cũng hế sức khủng khiếp trước thực cảnh.

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp Địa Linh Cung cũng vì thế mà dừn chưởng lại, bộ mặt quái ác giờ càng hung hiểm thêm hơn.

Lúc ấy, Chí Tôn cũng ngưng hẳn thân hình.

Chàng quét cặp kỳ quang chớp ngời nội lực ngang tràng một lượt

Bất giác, Chí Tôn phải rúng tận đáy lòng.

Chàng thiếu hiệp chép thầm :

— Thật là khủng khiếp ! chiêu pháp Ô Mộc Bảo Lục quả nhiê tồi thượng giang hồ, ta không thể nào ngờ được.

Thực vậy, cách đây mấy hôm đánh nhau cùng Cái Thế Hồng tạ Vọng Tiên Thạch, đường chiêu Nộ Hải Dương Ba chưa thể thủ thắng, Chí Tôn phải dùng tới chưởng thức Càng Khôn Thần Công quật ngã tên ác đạo.

Sau trận giao đấu đó, chàng có vẻ thất vọng, ngỡ rằng chiêu pháp Ô Mộc Bảo Lục chỉ hữu danh vô thực, giang hồ còn có những ngọn võ công tối diệu hơn.

Danh hiệu « Đệ Nhất thiên hạ » của lão quái nhân Tạ Thần Chữ Giang cách đây hai trăm năm trước cũng chỉ là hư vọng mà thôi.

Chẳng dè chỉ qua một đêm vận hành chân khí, khai thông vực sinh tử huyền quan nội lực của Chí Tôn trở thành vô địch.

Chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục vì thế cũ thế vô song, mặt võ lâm từ đây khó tìm địch thủ.

Tâm trạng của Chí Tôn hiện thời rất phức tạp.

Chàng vừa thầm mừng vừa lại càng lo.

Thầm mừng, vì kể từ nay trên mặt giang hồ khi đối diện cùng kẻ thù, xử dụng tuyệt chiêu Ô Mộc Đảo Lục, chàng sẽ không bị

thua kém bất cứ một nhân vật võ lâm nào nữa cả.

Con đường sứ mệnh của chàng do đó sẽ được nhẹ nhàng, ít hiểm nguy hơn trước.

Nhưng Chí Tôn đồng thời lo ngại, vì trận lưu huyết Địa Linh Cung đêm nay, sẽ mở màng cho vận kiếp sắp mới, điều mà chàng hết sức tránh né kể từ ngày lên khỏi Tuyệt mệnh cốc tới nay.

Tình thế, đã bắt buộc Chí Tôn trở lại nghiệp chướng quái ác, dù muốn dù không.

Thình lình, Lạc Bá Đào vừa nuốt trọn cuộn máu cuối cùng, xê mình lên gần Chí Tôn.

Tên ác đạo nầy trợn cặp mắt quỉ rực máu thù :

— Tiểu cuồng ma ! đêm nay tiểu gia thề lấy mạng ngươi, nếu không, thề sẽ không đứng chung trong cõi đất trời.

Đồng nhịp thời gian đơn chưởng tên ác đạo hiện một màu đen thẫm như màu mực hết sức dị thường.

Chí Tôn kêu thầm :

— Đoạn Trường Đơn !

Chàng thiếu hiệp vận ngay một thân pháp nhẹ nhàng chực chờ ứng phó thế công của kẻ địch.

Đã một lần đương đầu cùng Cổ Độc Thánh Quân, Chí Tôn bị trúng kỳ độc Đoạn Trường Đơn, chàng đã hiểu rõ sự lợi hại của ngón võ công bí hiểm nầy, nên hết sức chú tâm.

Bằng một động tác lẹ làng như điện chớp, Lạc Bá Đào bắn ra một đạo huyền khí mù mịt cả một vùng.

Huyền khí bao trùm lấy Chí Tôn chẳng khác tấm lưới âm hồn chộp lấy mạng sống chàng.

Lạc Bá Đào toàn đánh một đường chiêu quyết định.

Thế nhưng, Chí Tôn đã cất tiếng cười lạnh lẽo, nửa như ngạo cuồng, nửa như dè bỉu.

Chàng liền theo thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » ngón võ công tà quái của Sư thúc chàng Kỳ Văn Quân, thăng lên cao ba trượng chẳng khác gì vị pháp tướng hiện hình.

Nhường cho luồng kỳ độc Đoạn Trường Đơn đi qua, Chí Tôn nhẹ nhàng hạ xuống chỗ cũ.

Một thân pháp vô cùng kỳ ảo, thần tình.

Bọn thủ Địa Linh Cung đứng trấn hướng đó, thấy đều hốt hoảng phóng vọt qua một bên.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng sợ chết kỳ độc Đoạn Trường đơn quét nhằm ngư
hiểm đến tính mạng.

Quật trượt Chí Tôn chiêu đầu, cũng là đường chiêu quyết địn
Lạc Bá Đào nổi cơn thịnh nộ, nhắc mình lên cao.

Cùng trong tiếng quát vang lừng, tên ác đạo đã liên tiếp đưa r
tám chiêu vô cùng kỳ dị, không thể hiểu nổi loại võ công nào.

Có điều cho thấy, bóng chưởng thoát đi hơi lờ mờ, khí thế
Hồ Huyền Âm chưởng của Bắc Độc lão ma, lại lẫn lộn rét giá tợ Th
chưởng của Âm Ma Giáo Chủ.

Thoạt nhận xét rất có thể hai loại chiêu thức đó hiệp lại luyệ
thành.

Đồng thời, lão Thủ Tịch Hộ Pháp đã mật lệnh cho một trăm
cao thủ Địa Linh Cung còn lại xông vào một lúc.

Mỗi người đồng đưa ra một chưởng với toàn bộ nội lực, quyế
quật chết Chí Tôn để trả thù chúng đạo.

Dòng máu căm hờn dồn ngược lên tận đỉnh đầu, Chí Tôn thầ
rít trong mồm :

— Nếu ta cứ mãi nhân nhượng, không tỏ ra một chút màu sắ
lợi hại, chắc chắn bọn chúng chẳng đời nào ngưng tay.

Nghĩ vậy rồi, tả chưởng Chí Tôn thi triển đường chiêu Nộ Hả
Dương Ba, trong khi hữu chưởng đẩy ra từng luồng chưởng thế
Càng Khôn Thần Công.

Chớp mắt, bóng chưởng kình thiên nầy đã bao trùm cả bầu vũ
trụ sơn cốc, ngoại đàn Địa Linh Cung.

Kình thế hai bên gặp nhau ì ầm trên không gian.

Ánh chưởng chớp nháng giữa nền trời xanh thẳm lờ mờ
trăng sao.

Cả sân trường náo loạn chưa bao giờ thấy.

Vô số những chiếc bóng người hiệp lại, rồi tung bay lên không
trung ra khỏi tràng đấu.

Có nhiều cao thủ bị kình khí quật vào vách núi chưa kịp rú lê
tiếng nào, là hồn đã lìa khỏi xác.

Qua cơn khủng khiếp.

Bầu trời trở lại nặng nề.

Rải xác trên khắp sân trường đã có trên năm mươi ngoài cá
xác chết cao thủ Địa Linh Cung.

Tất cả những nạn nhân nầy đều thọ hại dưới hai ngọn chiêu

lôi thiên Nộ Hải Dương Ba và Càng Khôn Thần Công quật nhằm,
chấn nát cả xương thịt, chẳng còn một thi thể nào nguyên vẹn cả.

Tình hình tại sân tràng hãi hùng còn hơn hai trận địa thảm sát
Tổng Đàn Bách Linh Hội của Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương và Tử
Vân Bang của Lý vân Hạo năm xưa.

Chí Tôn ngơ ngác cả tâm hồn.

Chàng lầy mắt ngó bọn cao thủ đang khiếp đảm đứng chung
quanh tràng, rồi dời qua các xác chết.

Hình ảnh đen tối, ghê sợ, lại hiển hiện trước mặt chàng thiếu
hiệp giang hồ.

Lạc Bá Đào rống lên thê thảm :

— Tiểu cuồng ma, ngươi phải chết !

Hắn xẻ mình lên, với một thân pháp hết sức quái dị, giơ liền
song chưởng toan phát động thế công.

Nhưng chẳng hiểu sau đó, thình lình Lạc Bá Đào trụ hẳn thân
hình lại, đứng yên chỗ cũ.

Cử chỉ lạ lùng của Lạc Bá Đào vừa rồi, làm cho Chí Tôn không
sao khỏi ngạc nhiên.

Tại sao tên ác đạo định thi triển thế công quật kẻ thù, lại đột
nhiên ngưng đi ?

Lạc Bá Đào dừng chân trước võ công quỉ thần vô lượng ngày
nay của Chí Tôn chăng ?

Không thể có chuyện như thế được.

Là một tên ác đạo tính tình cuồng ngạo, kiêu căng nhất thế gian
Lạc Bá Đào đâu thể ngưng bước trước kẻ thù.

Lại nữa, nơi đây trước mọi quần hùng thủ túc, vì danh dự,
hắn thà chết thì thôi, chứ đâu thể chịu nhục như thế.

Tên ác đạo chỉ có tiến mà không có lùi.

Thế nhưng tại sao Lạc Bá Đào lại dừng chưởng nữa chừng đang
lúc sắp tấn công kẻ địch ?

Hay là chiêu thức tên ác đạo định quật ra vừa ra có điều gì
bí ẩn ?

Có thể như thế lắm !

Một ý niệm mới chợt lóe trong óc Chí Tôn:

Chàng tự nhủ :

— Ồ hay tên cuồng ma Lạc bá Đào định thi triển chiêu pháp
Ô Mộc Bảo Lục, nhưng vì mang bộ mặt nầy sợ lộ hành thủ Chú

http://tieulun.hopto.org

nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nên lại ngưng ngay đi.

Rất có thể đúng như vậy lắm.

Ý nghĩ Chí Tôn chưa kịp chấm dứt, chợt từ trên lưng chừ
núi hiện ra hai chiếc bóng đen lung linh.

Hai chiếc đóng đen này bắn xuống sân tràng kỳ dị tợ ma q
hiện hình .

Hai người mới đến chẳng ai khác hơn là Đào phu Nhân
một lão Thanh Y Quái Lão.

Khi đã đứng yên trên mặt đất, cặp nam nữ lão nhân này đ
bốn luồng tinh nhỡn quét ngang, chợt chạm nhằm hai tia kỳ qua
của Chí Tôn liền dừng lại.

Cả tràng xôn xao lên, nhưng tự khắc vụt im đi, trên nhữ
bộ mặt chúng cao thủ lộ vẻ băn khoăn.

Dường như sự hiện thân của hai người chính điều chẳng là
cho tất cả bọn chúng.

Lạc Bá Đào nhận ra Đào phu Nhân và Thanh Y Quái L
chẳng hiểu thế nào, gương mặt quỉ quái âm hiểm của hắn biến đ
mày lần.

Tên ác đạo hỏi thật mau :

— Thanh Y đại hộ pháp cùng Đào lão Nương, trong nội đ
đã có chuyện gì xảy ra đây ?

Đào phu Nhân đưa cặp mắt sang Thanh Y Quái Lão nh
ngầm bảo một điều gì.

Thanh Y Quái Lão không đáp, lấy cặp tinh nhỡn nhìn C
Tôn một cái, rồi xê mình đến gần Lạc bá Đào.

Lão ma đầu kề vào tai Lạc bá Đào thì thầm vài câu gì chẳ
ai nghe rõ.

Chỉ thấy cặp ác xà của tên ác đạo theo câu nói của Thanh
Quái Lão chiếu rực thứ ánh sáng căm hờn ;

Hắn vùng rống to :

— Lão tặc muốn chết !

Thanh Y Quái Lão giục mau :

— Thiều cốc chủ hãy nhanh lẹ vào đấy, kẻo không còn kị
nữa, phần tên tiểu cuồng ma nầy đã có Bãn Đại Hộ Pháp và Đà
Hộ Pháp lo liệu chu toàn rồi

Những câu đối đáp thịnh nộ bất thường của Lạc Bá Đào v
Thanh Y Quái Lão thật có chỗ ngờ.

Chắc chắn trong nội đàn Địa Linh Cung đang xảy ra điều gì hệ trọng.

Chí Tôn hết sức chăm chú, đồng thời, dõi theo từng cử chỉ của bọn ma đầu Địa Linh Cung, để kịp thời ứng phó cùng tình trạng mới.

Trong lúc Lạc Bá Đào quay qua Chí Tôn, trầm khiếp bảo :

— Tiểu tử, thù nầy có ngày phải trả, tiểu gia sẽ lại tìm ngươi.

Lời chưa kịp dứt, tên ác đạo đã chuyển mình một cái.

Tức thì, thân hình tên ác đạo bắn đi về phía nội đàn Địa Linh Cung như luồng chớp.

Chí Tôn hét :

— Hãy để mạng lại đây !

Trước tiếng hét, chàng thiếu hiệp lắc mình một cái, phóng theo tên ác đạo Lạc Bá Đào.

Tả chưởng, đồng thời huy động nội khí Càng Khôn Thần Công quyết quật ngã kẻ thù tại chỗ.

Phát giác kịp lúc động tác của Chí Tôn, lão Thủ Tịch Hộ Pháp gầm tợ sấm :

— Ngươi phải chết.

Đơn chưởng lão ma đầu ra tay sàm sét, một chiêu hiểm độc đánh tréo vào sóng chưởng của Chí Tôn.

Cả Thanh Y Quái Lão và Đào phu nhân đang đứng vị trí khác nhau, cũng lẹ làng triển ngay hai đạo áp khí nặng tợ núi lở quật vào hông ngọn kình khí Càng Khôn Thần Công.

Mấy tiếng nổ như trời gầm.

Ba đạo áp khí của bọn Thủ Tịch Hộ Pháp bị Càng Khôn Thần Công diệt trong vô hình.

Cả bọn lão ma đầu rời khỏi mặt đất, hất ngược về phía sau cả trượng.

Ba vị quái thủ giang hồ đã thi triển toàn bộ võ công vẫn không đương đầu nổi một chàng thiếu hiệp mới ngoài hai mươi tuổi đầu.

Nhưng liền đó bọn Thủ Tịch Hộ Pháp chẳng ai bảo ai cùng lượt phóng vào tràng trần ngang trước mặt Chí Tôn không cho chàng đuổi theo Lạc Bá Đào.

Ba người đứng trần vị trí khác nhau, song chưởng chực sẵn, bế thế hùng liệt vô cùng.

Ngoài một trăm cao thủ còn sống sót cũng đã dàn thành thế trận hình cánh quạt, cản trở bước tiến của Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Nhờ đó, Lạc Bá Đào thong thả phóng mình vào nội đàn Địa Linh Cung chẳng hề trở ngại.

Sau một tiếng rống kinh dị.

Đào phu nhân xông lên trước, vận dụng toàn bộ nội lực đẩy một chiêu.

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp và Thanh Y Quái Lão cũng cùng lượt tay sấm sét.

Ba đạo áp khí quái dị tợ những chiếc búa lôi thiên từ trên giáng xuống đỉnh đầu chàng thiếu hiệp.

Lúc bấy giờ, luồng sát khí đã thấy bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế của Chí Tôn.

Ý niệm bao dung độ lượng tạm thời biến mất trong bầu nóng sôi trào cường độ.

Chàng quát to :

— Các ngươi tới số cả rồi !

Đơn chưởng chợt đề cao bằng ngực, Chí Tôn chuyển vận toàn bộ nội lực một trăm hai mươi năm thành công lực sẵn có, phát động luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, tiếp nhận chưởng phong của kình địch áp tới.

Chưởng âm nổ vang giữa lừng xé tan bầu vũ trụ.

Có tiếng rống thảm khốc chen lẫn trong những tiếng ầm ì, rền động thật lâu chưa dứt.

Cả ba chiếc bóng của bọn Thủ Tịch Hộ Pháp không chịu nổi sức mạnh Càng Khôn Thần Công, lộn nhào về phía sau mấy vòng.

Trông kỹ lại. mọi người phún ra một vòi máu tươi, thở lên hồng hộc, vô cùng bi đát.

Quần hùng Địa Linh Cung đàn ở phía sau hốt hoảng phóng rào rào nơi khác.

Vậy mà gần phân nữa sô cao thủ vẫn bị dư kình phong quét nhằm loạng choạng muốn ngã.

Mặt mũi tên nào tên ấy tái xanh như bị hút hết máu,

Chưa chịu ngưng tay, Chí Tôn dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình một cái biến mất.

Mọi người còn đang ngơ ngác. thì nhàng thiếu hiệp đã hiện ra cách Thanh Y Quái Lão không đầy hai trượng.

Hữu chưởng xuất chiêu như điện.

Kình đạo Càng Khôn Thần Công nhắm ngay tâm huyệt Thanh

Y Quái Lão quật tới nhanh như bể đổ.

Đang đứng sừng sững nhìn những thi hài của đồng môn, Thanh Y Quái Lão chẳng kịp dự phòng, chừng phát hiện có kẻ tấn công mình, đã muộn rồi.

Sóng chưởng Càng Khôn Thần Công đã tới không ngoài nữa trượng.

Lão ma đầu khiếp đảm giơ chưởng lên che tâm đạo.

Bình !

Lồng ngực Thánh Y Quái Lão vỡ tung, tim gan bày trọn ra ngoài máu đào rảy rắc khắp nơi.

Lão ma đầu phơi thây tại trận, không kịp kêu lên một tiếng nào cả.

Kinh hoàng hiện lên khắp sân tràng.

Cả Đào Phu Nhân lẫn lão Thủ Tịch Hộ Pháp khiếp đảm ngây người ra như pho tượng.

Sẵn lúc máu thù còn đang sôi sục trong tâm khảm, Chí Tôn xẻ mình tới trước mặt Đào Phu Nhân.

Chàng quát to :

— Quí bà hãy nộp mạng cho mau !

Hữu chưởng chàng lại giơ lên.

Một đường chiêu Càng Khôn Thần Công gồm một trăm hai mươi năm thành công lực sẵn có liền áp tới đỉnh đầu Đào Phu Nhân mau như luồng điện chớp.

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp đứng cách đầy hai trượng ngó thấy hốt hoảng quát báo ngay :

— Hãy coi chừng !

Lão ma đầu đã lẹ như sét giật bắn mình tới, song chưởng đẩy lên hai luồng áp khí quật tréo ngang hông luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công với ý định diệt bớt sức tàn phá của chiêu thức nầy.

Nhưng vẫn vô hiệu.

Sóng chưởng lôi đình đã áp tới Đào Phu Nhân không có sức mạnh nào ngăn cản nổi.

Bình !

Một tiếng rú hãi hùng.

Toàn thân Đào Phu Nhân bị sóng chưởng quật nhằm bay đi như cánh diều đứt dây.

Bộp !

Khối thịt quái bà quật trúng vách đá vang lên một tiếng ghê rợn.

http://tieulun.hopto.org

Đến chừng trông kỹ lại thì Đào Phu Nhân chỉ còn là một đố thịt hôi tanh.

Cảnh tượng thăm thê xãy ra trong thời gian ánh chớp.

Lão Thủ Tịch Hộ Pháp chết sững cả người.

Lão ma đầu đưa cặp mắt hung tợn pha màu khiếp đãm nh đống thịt rã vọn của Đào Phu Nhân.

Quần hùng quá đỗi hãi hùng đến phải ngơ ngác cả người, h nhìn cái chết của đồng bọn đến nhìn Chí Tôn.

Tất cả đều không thể nào tưởng tượng được, một cao thủ bộ võ công thâm hậu như Đào Phu Nhân mà lại có thể bị kình đ quật rã rời thi thể như thế,

Lợi dụng trong khi chúng cao thủ Địa Linh Cung còn đ hoang mang tinh thần đến tột độ, Chí Tôn nhảc mình lên cao, đ phóng về hướng Lạc Bá Đào khuất dạng từ lâu.

Nhưng lão Thủ Tịch Hộ Pháp đã phát giác kịp, gầm vang :

— Ngươi chạy đi đâu !

Lão ác độc phóng theo Chí Tôn tợ chớp.

Song thù lão Thủ Tịch Hộ Pháp cùng lượt công tới làn bóng Chí Tôn vừa phớt tới.

Đường chiêu kích động đến bất ngờ lại mau đến kinh dị quả thật là hiểm ác, giá là nhân vật nào khác, nhất định sẽ bị q rớt xuống sân tràng, phơi thây tại trận.

Thế nhưng, cặp mắt thần của Chí Tôn đã trông thấy kịp, c cười lên lạnh lẽo.

Chẳng cần tránh né, Chí Tôn vận ngay thần pháp «Thái L Ngự Phong» trụ hình trên cao.

Chàng đã từ trên nhằm ngay đầu lão ác đạo bũa xuống luồng kình đạo Nộ Hãi Dương Ba.

Ầm !

Thân xác của lão Thủ Tịch Hộ Pháp rớt mau xuống đất th một khối thịt vọn.

Cũng như Thanh Y Quái Lão, nạn nhân chết không kịp kêu một tiếng nào.

Ngay lúc Chí Tôn lắc lư thân hình.

Chàng đáp trở xuống sân tràng, thu hồi bộ võ công thần q vừa rồi mau chóng.

Chí Tôn dời cặp mắt sáng rực tợ ánh tinh cầu ngang qua qu hùng một lượt.

Đồng thời chàng trầm nặng bảo bọn cao thủ Địa Linh Cung đang như những pho tượng bằng đồng :

— Các ngươi là những kẽ vô tội, bấy giờ, có muốn sống sót thì hãy mau tháo lui chỗn này, đừng chần chờ thêm nữa.

Nhưng quần hùng đã quát :

— Bọn ta liều chết để trả thù cho các vị Hộ pháp !

Liền đó, quần hùng chia nhau thành nhiều phương hướng mỗi người một chưởng quyết liều chết sống với Chí Tôn.

Máu thù đã làm cho chúng cao thủ Địa Linh Cung như điên cuồng khát máu

Chí Tôn nỗi cơn thịnh nộ chẳng cần biết tới hậu quả, tả chưởng đẩy ra đường chiêu Nộ Hãi Dương Ba.

Đồng thời, hữu chưởng của chàng thiếu hiệp thi triển chiêu thức Càng Khôn Thần Công, bóng chưởng bao chùm vũ trụ ...

Một loạt ầm ầm chuyển động khắp sân trường.

Sau đầy bầu không khí trở lại trầm nặng như thường.

Hãi hùng thay !

Ngoài một trăm cao thủ Địa Linh Cung đã không thấy còn đứng tại tràng một người nào cả.

Lớp thì chết, lớp thì mang trọng thương phơi bày la liệt đó đây trên mặt đất.

Lúc bấy giờ, khắp cả thân mình của Chí Tôn đều đầm máu của chúng cao thủ Địa Linh Cung.

Chàng ngưng hẳn thân hình lại, quét cặp kỳ quang nhìn quanh trường một lượt.

Đột nhiên, Chí Tôn rùng mình lên, dường như vừa bị luồng điện chạy vào hồn.

Thật Chí Tôn không thể nào tưởng tượng được thăm cảnh lại diễn ra đến bậc nầy.

Kiếp vận sát lại tái diễn tại đây !

Kể trước sau hai trận đầu, đã có gần ba trăm cao thủ vừa chết vừa thọ thương dưới hai ngọn chưởng pháp thần quái trong năm chiêu Ô Mộc Bảo Lục.

Thật là khủng khiếp !

Trầm tư giây lát, Chí Tôn chép miệng thở dài :

— Có phải chăng đây là số hệ tiền định của đấng hóa công, ý người không sao cưỡng lại được.

http://tieulun.hopto.org

Ta đã hết sức tránh tái diễn kiếp vận sát, nhưng rồi cũng không khỏi lâm cảnh thăm sát ngày nay.

Thốt xong những lời u oán đó, Chí Tôn cất mình bắn đi như luồng điện chớp về phía trong nội đàn Địa Linh Cung mà Lạc Bá Đào đã hút bóng từ lâu.

Chàng không buồn nhìn còn độ khoảng mười tên cao thủ sống sót đang lóp ngóp bò dậy thương tích đầy mình.

Chẳng mấy chốc, Chí Tôn đã lọt vào nội đàn Địa Linh Cung, địa thế lại càng kỳ bí, hiểm trở hơn ngoài sơn cốc gấp trăm lần.

Đột nhiên trong giờ phút đó, Chí Tôn nghe từng loạt rên siết đưa đến tai chàng.

Chí Tôn hết sức kinh dị với hiện tượng đó, chàng tự nhũ lấy mình :

— Ố ! chẳng lẽ trong nội đàn ác đạo lại cũng vừa diễn ra một trận lưu huyết như vừa rồi ?

Ta hãy nhanh chân vào đây xem thử thế nào ?

Nghĩ xong, Chí Tôn triển bộ khinh công tột bực bắn mình tiến tới mau lẹ hơn trước.

Chớp mắt, chàng đã lọt vào động cốc rộng bao la, đường đây là một cõi giang san riêng biệt của các vị Cổ Vương của thời xưa.

Để phòng biến cố bất ngờ, Chí Tôn ngưng ngay trước tấn đá chắn ngang cửa nội đàn.

Chàng đưa hai con mắt sáng tợ tinh cầu, xem xét vào phía trong.

Nội đàn là một bầu trời khá rộng, chẳng rõ ăn thông đến đâu, có điều, bốn phía núi cao chớn chở, kỳ hiểm vô cùng.

Phía trong, một dãy nhà nguy nga, đồ sộ, thâm sâu như cung điện các vì vua chúa.

Chí Tôn vận thính lực nghe ngóng.

Bấy giờ, lại chẳng hề nghe tăm dạng chi hết.

Toàn thể chìm đắm trong bầu không khí nặng trầm chẳng khác vùng u mộ lạnh lùng.

Những loạt rên siết mà chàng đã bắt chợt vừa rồi cũng đột nhiên biến mất.

Đang khi Chí Tôn hãy còn ngơ ngác chưa đoán hiểu chắc chắn ra làm sao cả, thì chợt nghe một mùi hôi tanh khó chịu từ trong nội đàn phất tới mũi chàng.

Chí Tôn « ồ » lên một tiếng kinh dị, đoán ngay sự tình như thế nào rồi.

Không chút chậm trễ chàng thiếu hiệp phóng mau vào nội đàn Địa Linh Cung.

Chàng dừng chân trước ngưỡng cửa nội đàn, đưa mắt quét ngang lượt.

Một thăm cảnh hãi hùng bày ra trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Trên vách tường có nhiều dấu chưởng phong long lở, có nơi đồ sập xuống từng đống gạch vụn nát, máu thịt vung vãi khắp nơi, cực kỳ thê lương bi đát.

Rải rác đó đây vô số tử thi phơi bày la liệt trên những vũng máu đào.

Thăm trạng cho biết nơi đây vừa xảy ra một trận lưu huyết kinh hồn và cũng vừa ngưng lúc Chí Tôn sắp đến nơi.

Với một động tác mau lẹ, Chí Tôn lắc mình đến các nạn nhân, tìm dấu vết.

Bất giác, chàng đã bật kêu :

— Huyền Âm chưởng !

Thực vậy, tất cả những xác chết cao thủ nằm ngổn ngang trong nội đàn đều do ngọn chưởng phong Huyền Âm chưởng làm chấn nát nội tạng, gan ruột bày ra hết sức kinh hồn.

Thi thể nào cũng lưu lại một vệt trắng lờ mờ, khi thể của ngón võ công khủng khiếp đó.

Chí Tôn bâng khuâng chưa biết ra sao cả.

Ai là hung thủ trong vụ huyết tẩy nầy ?

Những nhân vật mà Chí Tôn hiểu rõ biết xử dụng chiêu thức Huyền Âm chưởng là :

« Bắc Độc Lão Ma.

« Cái thế Hồng.

« Lạc Bá Đào.

« Hắc Y Sứ Giả.

Và có thể còn các nhân vật khác như :

« Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

« Cổ Độc Thánh Quân.

« Bạch Phát Ma Cơ.

Vậy ai đã hành thủ trong nội đàn này ?

Bọn Cái thế Hồng, Lạc Bá Đào, Cổ Độc Thánh Quân có chung trong tập đoàn khủng bố không thể khả nghi bất cứ một nhân vật nào được cả.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chẳng lẽ Bắc Độc Lão Ma đến đây mở cuộc vận sát ghê rợn nầy ?

Rõ ràng mấy hôm trước lão ma đã trở về Uổng Ma Thành sau trận đấu Vọng Tiên Thạch, có thể nào lão ta lại đến đây hành thủ ?

Chí Tôn rất hoang mang trước thực trạng lạ lùng.

Nhưng mãi thật lâu chàng cũng khó mà quả quyết nhân vật nào chính thức trong vụ huyết tẩy Địa Linh Cung.

Chàng thiếu hiệp chầm chậm đi lần vào trong sâu nội đàn, vừa băn khoăn nghĩ ngợi.

Đột nhiên, Chí Tôn nghe có mấy tiếng rên khe khẽ nổi lên từ xó tường phía hữu.

Một tia chớp sáng loè qua chí óc Chí Tôn.

Chẳng chút do dự, chàng thiếu hiệp liền quay mình, lẹ làng phóng về hướng vừa phát ra tiếng rên.

Vừa đến nơi, Chí Tôn đã thấy một gã đàn ông vận vũ phục có mang dấu phù hiệu cao thủ Địa Linh Cung đang nằm gục trên vũng máu, thân hình động đậy rất yếu ớt.

Chàng lên tiếng hỏi thật to :

— Tên kia, tại sao ngươi nằm rên trên vũng máu nầy !

Tên cao thủ Địa Linh Cung đang nằm quằn quại với vết thương đầm máu chợt nghe có tiếng người gọi bên tai, hắn cố hết sức ngẩng mặt lên.

Bộ mặt hung hiểm của tên cao thủ nhuộm đầy máu tươi, càng tăng thêm phần dữ tợn khác thường.

Tuy vậy, cặp mắt hắn yếu ớt ánh sáng, vành môi dưới luôn cắn chặt tỏ một sự đau đớn tột cùng.

Hiển nhiên, các huyệt đạo trong người của hắn đã bị đình trệ, sự nhức nhối hoành hành tột độ.

Chợt nhận ra Chí Tôn, tên cao thủ như hoảng hồt lồm cồm đứng dậy.

Nhưng vì sức đã cạn kiệt, hắn ngã trở xuống, nhăn mặt chịu đựng cơn đau.

Giây phút, tên cao thủ trấn tỉnh lại tinh thần, hắn hỏi Chí Tôn :

— Ngươi chính là ai đây ?

Chí Tôn trầm giọng :

— Chủ nhân Lệnh xé xác !

Nghe chưa dứt câu của Chí Tôn vừa thốt, tên cao thủ như khiếp đảm chồm lên một lần nữa.

Cũng như lần trước, hắn lại không thể nhấc lên được, cơ thể dường như bị treo khối đá nặng nề.

Tên cao thủ ôm ngực hổn hển :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! ngươi hãy động thủ giết ta đi, đừng hành hạ thể xác ta nữa.

Mặc dù hiểu rõ bình nhật tên cao thủ nầy cũng là một tên ác đạo khát máu, bạo tàn, nhưng trong cơn đau đớn cùng cực nầy, làm cho Chí Tôn dâng lên niềm khích động.

Chàng dịu giọng hơn trước :

— Hiện nay ngươi mang vết thương tích trong mình khá trầm trọng, chớ có cử động máu chảy thêm nhiều có hại. Hãy nằm yên cho ta chữa trị một chặp xem sao.

Tên cao thủ vô cùng sững sờ. Hắn không thể nào hiểu nổi dụng tâm của Chí Tôn, chỉ hoang mang không rõ kẻ thù cứu mình để làm gì.

Dù vậy hắn cứ nằm yên chờ đợi sự tình lành dữ xảy ra, bởi có muốn chạy cũng không được rồi.

Lúc ấy, Chí Tôn đã thò tay vào lòng lấy ra cái bầu đỏ thật nhỏ, trút ra một hoàn Linh dược của Nam Tà tặng cho chàng ngày nào.

Chàng nhét vào tay cao thủ một viên, còn hai hoàn kia nhai nhỏ, đắp vào các vết thương hiểm yếu trên thân mình nạn nhân.

Sau đó, Chí Tôn cúi xuống giữ lấy chân phải, chân kia dựng lên theo tư thế vũ lâm.

Hữu chưởng chàng kèm chặt huyệt mạng môn tên cao thủ, trong khi tả chưởng đè mạnh trên linh đài huyệt của hắn, vận dụng chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» truyền vào cơ thể hắn.

Độ nữa giờ sau...

Mồ hôi Chí Tôn đã thấy thấm ướt ra ngoài, làm đẫm cả chiếc vũ y đang mặc.

Tên cao thủ tinh dần thấy rõ, thân hình hắn cử động càng lúc càng mạnh hơn.

Chàng thiếu hiệp xê ra ngoài trượng, đưa mắt nhìn tên cao thủ Thêm một khắc thời gian.

Nhờ sức linh đơn thần diệu và lại tiếp nhận luồng chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» của Chí Tôn, nội lực của tên cao thủ Địa Linh Cung đã phục hồi được năm phần, các vết thương từ nghe hết đau nhức.

http://tieulun.hopto.org

Hắn vùng đứng dậy đối diện cùng Chí Tôn.

Tên cao thủ đưa cặp mắt vừa hãi hùng vừa biết ơn chàng thiếu hiệp.

Hắn có vẽ không ngờ kẻ thù không giết mình, mà lại còn truyền chân khí và cho uống linh đơn cứu sống.

Quả thật là ngoài sức tưởng tượng.

Chập sau, tên cao thủ Địa Linh Cung khích động hỏi Chí Tôn :

— Tại sao ngươi lại cứu ta ?

Chí Tôn lạnh lẽo :

— Vì chưa đến lúc bỏ mặc cho ngươi theo tử thần, hơn nữa ta còn cần đến ngươi.

Lộ vẽ kinh dị tột độ, tên cao thủ nhìn Chí Tôn dò xét :

— Ngươi cần đến ta à ?

Chí Tôn gật gù :

— Quả đúng như vậy.

— Nhưng ngươi cần gì ?

— Ta muốn hỏi ngươi một vài điều.

Do dự một giây, tên cao thủ hỏi :

— Ngươi cứ hỏi xem sao ?

Trỏ tay qua các xác chết bầy la liệt trên mặt đất bốc mùi hôi tanh sặc nồng cả nội đàn Địa Linh Cung, Chí Tôn nghiêm nghị hỏi :

— Nhân vật nào vừa triển ra trận huyết tẩy ? Ngươi hãy nói thật cho ta biết đừng giấu giếm chi cả.

Tên cao thủ như rít căm hờn :

— Chính thật lão ma đầu Bắc Độc Lão Ma đã xông vào đây tàn sát bọn ta.

Chí Tôn không khỏi giật mình, chàng tự kinh dị :

— Ồ ! sao lại lạ lùng vậy ! có lẽ nào Bắc Độc Lão Ma lại huyết tẩy Địa Linh Cung ? Lão ta đã có hận thù gì cùng Bạch Phát Ma Cơ ngày trước.

Chàng vặn hỏi tên cao thủ :

— Lời ngươi vừa thốt quả đúng sự thật đấy chứ ?

Tên ác đạo trợn mắt :

— Chính lão ma đầu xưng tên họ và các đường chủ bản cung đều trông thấy rõ.

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Chí Tôn cau lại :

— Nhưng tại sao Bắc Độc Lão Ma lại mở cuộc huyết sát Địa

Linh Cung, ngươi có rõ chăng ?

— Ta nghe Bắc Độc Lão Ma đến đây tìm hỏi tung tích Cái Thế Hồng các đường chủ cự tuyệt không chịu nói, lão ma đầu hăm dọa mỡ cuộc huyết sát, rồi sau đó trận đấu diễn ra.

Nghe nói tới Cái Thế Hồng, Chí Tôn sáng bừng niềm hy vọng. Chàng hỏi thật mau :

— Cái Thế Hồng hiện đang có ở trong nội đàn à ?

Tên cao thủ lắc đầu :

— Sự thật, Cái Thế Hồng chưa trú ngụ tại đây bao giờ, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao lão Bắc Độc Lão Ma cứ nằng nặc nhất quyết Địa Linh Cung đã giấu giếm nhân vật nầy, nên mới xảy ra thảm trạng.

Dõi theo từng cử chỉ đến giọng nói của tên ác đạo, Chí Tôn biết hắn chẳng hề giả dối cùng chàng.

Ngưng một lúc, Chí Tôn lại hỏi :

— Rồi kết quả trận giao đấu ra sao ? Hiện giờ Lạc Bá Đào và Hắc Y Sứ Giả sống chết thế nào ?

Tên cao thủ lầy mặt đưa sang những thi thể rã rời, bốc mùi máu thịt hôi tanh. Hắn cảm khích đáp :

— Kết quả như ngươi đã trông thấy trước mặt. Tất cả ngoài một trăm cao thủ cùng đường chủ đầu phơi thây dưới ngọn Huyền Âm chưởng của tên ma đầu ác độc đó.

Còn Thiếu cốc chủ của bọn ta, thì đã nhờ mau tay cứu tinh Hắc Y Sứ Giả đợi. Hiện trong lúc hai bên còn giao đấu, và đã bỏ chạy khi trận chiến vừa tàn.

Vẽ thất vọng hiện lên trên gương mặt đẹp tuyệt thế, bỗng Chí Tôn tặc lưỡi mấy lần.

Chàng nói như để mình nghe :

— Thật là đáng tiếc ! Giá ta mau chân nữa bước, có thể tình hình đã đổi khác rồi.

Chàng lại hỏi tên cao thủ :

— Sau trận huyết sát diễn ra, Bắc Độc Lão Ma đã chạy về hướng nào ?

Tên cao thủ hờn oán đáp :

— Sau trận đấu khốc liệt, lúc ta bị ngọn Huyền Âm Chưởng gục xuống, thì nghe Bắc Độc Lão Ma trố lên cười hết sức tự đắc, rồi chẳng bao lâu phóng ra khỏi đàn đi mất.

http://tieulun.hopto.org

Chừng ta hơi tỉnh lại mở mắt chờ xem thì lão ma đầu đã biế
đi tự bao giờ, không hiểu hướng đi rõ rệt, có điều chắc chắn, rất c
thể hắn đã do ngõ Tổng đàn mà đi, chứ chẳng có con đường nà
xuyên sơn được cả.

Chiếc đầu Chí Tôn hơi di động :

— Còn Bạch Phát Ma Cơ, Cung chủ ngươi đang ở tại đâu ? Sa
không thấy trong nội đàn ?

— Người có việc đi từ chiều nay kế đến có biến cố xảy tới.

Một ý niệm chợt thoáng qua óc.

Tiếng nói của Chí Tôn đã nghe trầm nặng xuống :

— Có phải Bạch Phát Ma Cơ vừa đến Tàn cổ động, diện kí
nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà không ?

Đến đây vẽ mặt của tên cao thủ đã thấy biến đổi mấy lần, hắ
lạnh nhạt đáp :

— Nghĩ vì nợ công ơn cứu tử ngươi lúc nãy, ta chẳng ngạ
ngại bảo cho ngươi biết rất nhiều việc cơ mật trong Địa Linh Cu
rồi, nhưng điều nầy ta không thể nói cho ngươi hay được.

Ngươi đừng kỳ vọng vô ích.

Bây giờ, đến lúc Chí Tôn nổi giận :

— Tiểu ma đầu ! nếu ngươi không chịu khai rõ cuộc hành trì
của lão ác bà Bạch Phát Ma Cơ, thì ta sẽ quật ngươi phơi thây t
tràng nầy tức khắc.

Vậy ngươi hãy chọn lấy một con đường cho mau.

Câu hăm dọa này đã không làm cho tên cao thủ sợ hãi, mà hắ
chỉ căm hờn :

— Tiểu tử, ngươi muốn giết ta thì cứ động thủ, ta sẵn sàn
chịu chết, chứ đừng cuồng vọng vô ích.

Chí Tôn thịnh nộ giơ cao hữu chưởng :

— Ngươi quả không chịu cung khai à ?

— Ta thà chết thì thôi, chứ không đời nào chịu nhục như ngươ
tưởng lần đầu.

— Vậy thì ngươi phải chết !

Chàng thiếu hiệp vận công lên đỉnh chộp xuống đỉnh thiên lin
tử cảm của tên cao thủ kết liễu một cuộc đời hắn.

Tên cao thủ biết không thể chống đỡ hay tránh né gì được
nữa, nhắm hai mắt lại, chờ ngọn chưởng của Chí Tôn vỗ xuống đầ
để bước vào quỉ môn quan.

Nhưng trong lúc ấy, chẳng hiểu nghĩ sao, Chí Tôn vùng buông thõng hữu chưởng xuống.

Lắng nghe một phút không thấy gì lại tên cao thủ mở mắt ra.

Hắn hết sức kinh dị nhìn Chí Tôn đứng yên lặng như pho tượng thiên thần đã thu hồi chưởng lực.

Qua vài giây...

Tên cao thủ hỏi Chí Tôn :

— Tại sao ngươi chưa chịu động thủ ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Vì đức hiếu sinh ta tha chết cho ngươi một lần nữa. Bây giờ ta hỏi điều này, ngươi phải thú thật, nếu giấu giếm đừng trách ta sao hạ thủ chẳng lưu tình đấy.

Ngậm nghĩ giây lâu tên cao thủ nói :

— Ngươi cứ hỏi. Nếu những điều đó chẳng có trở ngại gì, ta hứa sẽ sẵn sàng báo đáp lại công ơn cứu tử của ngươi, còn nếu vượt qua khỏi phạm vi giới hạn thì dù có chết, ta cũng nhất định không làm vừa lòng ngươi được.

— Tốt lắm, vậy ngươi hãy nghe ta hỏi đây :

— Sự thật giữa Địa Linh Cung và U Linh Kỳ của nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà đã có những mối quan hệ gì !

— Đó là việc nội bộ của Địa Linh Cung, ta không thể nào tiết lộ cho ngươi biết được.

Chí Tôn trợn mắt :

— Tại sao ngươi không thể tiết lộ ? Ngươi định chống lại ta đến cùng à ?

Tên cao thủ bình thản đáp:

— Nếu bảo rằng ta chống lại ngươi, thì không đúng sự thật, mà vì qui cấm, bất cứ một kẻ nào tiết lộ ra ngoài, nhất định sẽ bị xử cực hình.

Cho nên, thà rằng ta chết một cách nhẹ nhàng trong tay ngươi, còn hơn là phải chịu lấy hình pháp đau đớn thân thể, rồi rốt cuộc cũng chẳng được sống bao giờ.

Tên cao thủ Địa Linh Cung nói dứt câu, Chí Tôn khe khẽ gật đầu như tỏ sự hiểu biết.

Chàng tự nghĩ thầm bấy giờ, có giết chết tên ma đầu cũng chẳng ích lợi gì, trái lại, tạo thêm sự ân thù mà thôi.

Chí Tôn nhìn tên cao thủ giây lâu, thấp giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Lúc nãy tên ác đạo Cái Thê Hồng có mặt tại trong nội đàn nầy không ?

Tên cao thủ ngơ ngác :

— Điều nầy thực tình ta không biết, Cái Thê Hồng chưa hề có mặt tại Địa Linh Cung

Rọi cặp kỳ quang ngay vào mặt tên cao thủ như tìm hư thực một giây, Chí Tôn hỏi lại :

— Phía trong sân nội đàn nầy có con đường bí mật nào ăn thông qua chỗ khác chăng ?

Tên cao thủ đáp không do dự :

— Chắc chắn là không có !

Hữu chưởng vùng chợp lên cánh tay tả của tên cao thủ, Chí Tôn trợn mắt :

— Ngươi nói láo !

Tên cao thủ quả quyết :

— Nếu không tin lời ta, ngươi hãy đi tìm thử khắp nơi, nếu trái lại, ta nhận chịu cực hình.

Trông sắc diện, Chí Tôn hiểu ngay tên cao thủ Địa Linh Cung nói thật, chàng buông tay hắn :

— Vậy lúc nãy Lạc Bá Đào cùng Hắc Y Sứ Giả đã do ngã nào chạy thoát ?

Trỏ tay ngoài đàn, tên cao thủ đáp :

— Theo ta hiểu thì hai người đó đã thừa cơ hội hỗn độn đã phóng ra ngoài đi mất, nhưng chẳng rõ do ngõ nào, vì lúc đó ta cũng bắt đầu trúng một chưởng ngã ra.

— Phía ngoài nội cây này có rất nhiều đường hang ăn thông ra khỏi Địa Linh Cung, có phải thế không ?

Tên cao thủ gật đầu :

— Quả đúng như vậy !

Chí Tôn tự hiểu bây giờ có tận lực đuổi theo Lạc Bá Đào và Hắc Y Sứ Giả cũng không còn kịp nữa rồi, mà cứ ở mãi trong nội đàn Địa Linh Cung thì chẳng đem lại ích lợi gì.

Hơn nữa, tung tích của Cái Thê Hồng vẫn bặt còn thiếu nữ bịt mặt hiện nay cũng chưa hiểu ở nơi nào ?

Thời giờ đã quá cấp bách, không thể diên trì được nữa.

Sứ mạng trước tiên là chàng phải tìm cho ra nơi giam giữ thiếu nữ bịt mặt, giải thoát cho nàng khỏi bàn tay dâm ô của tên ác đạo.

Cái Thê Hồng.

Nếu chậm tay, nhất định nàng sẽ thất thân với hắn, tính mạng nàng chắc chắn không còn.

Một thiếu nữ chân chính, cang trường như nàng rất có thể sẽ tự sát, nếu chẳng may lọt vào tay dâm ô của lũ ác đạo.

Nàng có mệnh hệ nào, chàng sẽ ân hận suốt đời.

Chí Tôn cảm thấy giữa chàng và nàng dường như có một sợi dây tình cảm thiêng liêng trói buộc, cho nên chàng không thể yên tâm phút giây nào được cả.

Lúc bây giờ, trong tâm cang của Chí Tôn như có một trận lửa cháy ngùn ngụt ở trong đó.

Chàng nghiêm trạng hỏi tên cao thủ :

— Ta cũng vì chút đức hiếu sinh và cũng nhờ miệng ngươi bảo lại cùng nữ đại ma đầu Bạch Phát Ma Cơ một điều quan trọng nên tha chết lần này.

Vậy hãy nghe lời ta bảo đây.

Được Chí Tôn tha cho toàn mạng, tên cao thủ Địa Linh Cung hiện trên vẻ mặt sự vui mừng :

— Ngươi muốn bảo điều gì, ta sẵn sàng trao những lời của ngươi lại cho Cung chủ.

Lời nói của Chí Tôn trở nên hùng liệt vô cùng :

— Ngươi hãy nói lại cùng nữ đại ma đầu Bạch Phát Ma Cơ, một lần chót hết, ta truyền bảo, đừng để hai tên ác đạo Lạc Bá Đào, Hắc Y Sứ Giả chễ ngự Địa Linh Cung nầy, đồng thời liên kết cùng Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, thành lập một tập đoàn khũng bố vũ lậm, mở cuộc vận sát giang hồ, gieo rắc bao nhiêu thãm họa, thì ta sẽ gạt bỏ tất cả tội lỗi ngày trước, để yên cho hành đạo nơi nầy, bằng nghịch lại, cứ mãi dung túng hai tên ác đạo đó, làm tay sai cho chúng chống lại ta, chắc chắn sẽ có một ngày gần đây, ta quay lại lần thứ hai, chừng ấy, dù có cọng cỏ cũng không hề mọc được.

Vậy ngươi hãy đi đi . . .

Tên cao thủ vô cùng hoan hỉ, hắn đưa cặp mắt dịu hung quang nhìn Chí Tôn một cái, rồi phóng mình ra khỏi nội đàn Địa Linh Cung đi mất.

Còn lại một mình, Chí Tôn đứng yên quét cặp kỳ quang nhìn trải qua các xác chết một hồi lâu.

Chàng đến nội đàn còn có tới một trăm hai mươi ngoài tử thi

http://tieulun.hopto.org

thọ hại dưới ngọn Huyền Âm chưởng của Bắc Độc Lão Ma.

Kể chung trước sau có tới trên ba trăm cao thủ Địa Linh Cung tử nạn.

Quả thật hãi hùng !

Một trận đại lưu huyết kinh hồn chẳng khác gì đêm thăm sát tại sân cỏ Thất Lý Bình năm xưa.

Bất giác, Chí Tôn đã phải rùng mình lên mấy lượt.

Từ ngày lên khỏi Tuyệt mệnh cốc, tái diện giang hồ, chưa có lần nào chàng giết người quá đông như thế.

Đành rằng chàng không lòng hiếu sát, nhưng thăm trạng Địa Linh Cung diễn ra, phần lớn đều do trách nhiệm ở nơi chàng.

Oán thù từ lâu muốn cởi mở, hủy diệt, trái lại giờ càng chồng nặng thêm hơn.

Trong những hiện tượng diễn ra, bọn kẻ thù đã bắt buộc Chí Tôn dù muốn dù không đã phải nhúng tay vào máu, không có cách nào có thể khác hơn nữa.

Bởi gì, nếu chàng không động thủ giết chúng, là tự khắc chúng sẽ giết chàng.

Vì tự vệ, Chí Tôn phải lưu huyết, để bảo tồn sinh mạng của mình.

Sứ mạng chàng đến nay vẫn còn quẩn nặng, hai vai, phải thực hiện trong một thời gian nhanh chóng.

Sư cừu chưa trả, thân thế hãy còn mơ hồ, tình yêu lỡ dở chẳng hiểu thực hư, Chí Tôn không thể chết một cách yên lòng được.

Chàng cần phải tựu thành xong xuôi mọi việc, rồi sau đấy sẽ định đoạt đến đời mình.

Nghĩ bấy nhiêu, Chí Tôn hết sức chán nản, chợt buông tiếng thở dài thầm nhũ :

— Phải chăng đây là số mệnh !

Chợt nhớ tới sự mất tích của thiếu nữ bịt mặt, Chí Tôn cảm thấy lòng chàng hết sức bâng khuâng lo ngại, đã mấy ngày rồi tung tích nàng vẫn biệt tâm, chẳng hiểu Cái thế Hồng đã đưa nàng đến nơi nào.

Chàng chép miệng :

— Không khéo nàng sẽ nguy mất. Bây giờ, ta hãy nên gấp rút rời bỏ chốn này, ngày đêm đi dò xét tin tức về nàng xem tên ác đạo đang giam nàng nơi đâu, rồi sẽ liệu toan.

Tâm niệm đã chấm dứt, Chí Tôn lẹ làng phóng ra ngoài nội đàn

Địa Linh Cung.

Chàng đi dọc theo con sơn đạo mà lúc nãy đã qua một lần.

Trải ngang những nơi xác chết nằm la liệt, bốc mùi máu thịt hôi tanh vô cùng khó chịu, Chí Tôn cũng thấy nao nao trong lòng không ít.

Chàng tưởng chừng kiếp vận sát tái diễn từ đây.

Chẳng bao lâu. Chí Tôn trải hết năm dặm sơn khê ra khỏi địa phận Địa Linh Cung.

Chàng buông tiếng thở phào như vừa trút xong một gánh nặng ngàn cân, xoay theo bề thế, nhắc mình lên không, nhắm hướng Đông Nam bay mau như vệt khói mờ ảo.

Vừa đi Chí Tôn lại vừa suy nghĩ miên man mọi việc xảy ra trong thời gian ngắn ngủi.

Giờ đây, kể như chàng đã tựu thành được sứ mệnh đầu tiên hệ trọng rồi.

Chàng đã tận lực giải thoát Hải Âu Quái Khách, quật ngã Cổ Độc Thánh Quân, chiếm lấy Hoàn Hồn Đơn chữa trị vết thương cho vị đại ân nhân mình, đồng thời, huyết tẩy Địa Linh Cung, phục thù cho một trăm cao thủ Hải Âu Lệnh đường đã bị thăm sát dưới bàn tay đẫm máu của bọn ác đạo nầy.

Mặc dù, còn vài nhân vật như Lạc Bá Đào và Hắc Y Sứ Giả chưa giết được, nhưng bù lại Đào Phu Nhân, Thanh Y Quái Lão và lão Thủ Tịch Hộ Pháp đều tử nạn do tay chàng, bọn giang hồ bớt đi mối hiểm họa.

Mặt khác, chàng đã biết rõ mọi sự tình Địa Linh Cung và sự liên hệ vô cùng mật thiết giữa bọn ác đạo Ngọc Diện Diêm Bà, Bạch Phát Ma Cơ, Hắc Y Sứ Giả như thế nào rồi.

Bây giờ, chỉ cần hiểu thêm một cách chính xác mối liên quan của Cái Thế Hồng, Âm Ma Giáo Chủ và bọn cao thủ Địa Linh Cung như thế nào, là tấm màn bí mật về tung tích của Thiếu nữ bịt mặt sẽ phải hiện ra.

Chừng ấy, Chí Tôn sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động, cứu nguy cho nàng sớm ngày nào càng tốt chừng ấy.

Xong xuôi, chàng mới tiến hành đến việc lột trần bộ mặt giả hiệu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác của Lạc Bá Đào trước sự hiện diện của quần hùng để giải oan cho chàng trong các vụ thăm sát Hải Âu Lệnh đường, Trương Mộ Gia Trang và Bạch Sa Cung.

http://tieulun.hopto.org

Đồng thời, chàng chiếm lại bộ Thần Long Bửu Đạo cho lão kỳ nhân Nam Tà, trước sau ân oán vẹn toàn.

Kế đó, chàng tìm đến Tàn Cổ động gặp Ngọc Diện Diêm Bà hỏi tội ác ngày xưa, đồng thời lùng kiếm Xích Phát Âm Ma, Quái Nạp Mộc Thông, mổ lấy tim gan rửa sạch mối sư cừu.

Xong đâu đấy, Chí Tôn mới trở về hang núi Vũ Lăng góp nhặt linh cốt của sư phụ Dương Chấn Hoàn, xây lại ngôi mộ, để lưu lại vũ lâm mai hậu một trang huyết sử oai hùng.

Sau khi xếp lại quyển Huyết Hải Thâm Cừu, ân thù đã trả, bây giờ, chàng có thể lang thang khắp nẻo sông hồ nghe ngóng cái thân thế mơ hồ của mình. để xem cha mẹ chính là ai.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa có liên hệ gì đến đời chàng chăng ?

Thân mẫu chàng chính thật là nhân vật nào, còn sống hay đã chết ?

Sau cùng, chàng sẽ theo dõi chiếc bóng hồng xuất hiện chớp nhoáng dưới Tuyệt mệnh cốc, coi đó có phải là Hồng Y Nữ Xảo Nhi. người yêu cũ của chàng không ?

Lúc ấy, tùy theo thực trạng xảy ra mà hành động.

Muốn như thế, Chí Tôn phải trở thành Đệ nhất thiên hạ, võ công thông huyền vũ trụ, nội lực phải đầy đủ một trăm năm mươi năm toàn vẹn, vì ngày nay, chắc chắn thân pháp của nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà đã vượt bực hơn trước trăm bội.

Hơn nữa, ả nầy có thể được Âm Ma Giáo Chủ trao đổi năm đường chiêu tuyệt thế Ô Mộc Bảo Lục, luyện đến cõi quỉ thần mạt trắc rồi

Nếu như lâm trận, chàng dùng bất cứ chiêu pháp nào, trong năm đường chưởng thức đó; Ngọc Diện Diêm Bà sẽ dùng ngay chiêu thức đó đương cự, chàng làm sao quật ngã kẻ thù.

Quả như lời lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng đã bảo, nội lực chàng phải trội hẳn gấp bội kình địch, thì việc xử dụng các đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục mới có thể nắm lấy phần thắng lợi về mình .

Bằng chứng cách đây không bao lâu, Chí Tôn dùng chưởng pháp Nộ Hải Dương Ba với gần toàn bộ nội lực, mà không sao thủ thắng nổi Lạc Bá Đào tại cánh rừng thanh dương nọ, mãi cho tới khi lão đại kỳ nhân Chung Ly Mộ Hoằng phát giác được nội đơn, Ngưu Long Giao hãy còn tàn ẩn trong huyệt sinh tử huyền quan, chàng

đã trải qua một đêm vận hành chân khí, khai thông thêm hai mươi công lực, sau đó, quật thương Lạc Bá Đào một cách chẳng khó khăn gì cả.

Cứ theo lời của lão đại kỳ nhân, thì hiện giờ trong cơ thể của Chí Tôn đã có tới một trăm hai mươi năm công lực, còn lại ba mươi năm, nếu may mắn gặp kỳ duyên phát huy tột độ Ngưu Long Giao còn ẩn tàng, chắc chắn ngôi vị « Đệ nhất thiên hạ » dù chàng muốn hay không, cũng phải lọt vào tay.

Khi ấy, dù cho Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà, Xích Phát Âm Ma, Lạc Bá Đào, có luyện được năm đường chiêu tối thượng là :

Lôi Kinh Thiên Địa.

Lập chưởng Đồ Long.

Thu phong Lạc Điệp.

Nộ Hải Dương Ba.

Càng Khôn Thần Công.

Nhưng tất cả chiêu thức đó sẽ trở thành vô hiệu quả trước chàng, vì nội lực cực kỳ khủng khiếp một trăm năm mươi chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Nghĩ tới đây, tinh thần của Chí Tôn cảm thấy phấn chấn lên, hào khí bốc đầy trên gương mặt.

Con đường phục hận cho sư môn viễn ảnh không còn mịt mờ, vô vọng trước nữa.

Chàng thi triển nội lực thâm hậu hơn kẻ địch thủ, mà chế ngự chưởng phong của bất cứ một tên ác đạo nào trong chốn giang hồ hiện hữu.

Mãi đuổi theo những ý nghĩ viễn vông, Chí Tôn phớt qua hết cánh rừng nầy đến cánh rừng khác, vài giờ sau đến bờ Phần giang tự bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Đến khi phát giác trước mặt là một giải xanh rì, Chí Tôn mới giật mình ngưng bộ khinh công đáp xuống con độc đạo.

Chàng thiếu hiệp dọc theo tả ngọn dòng sông tuy rộng mênh mông và chẳng hề thấp thoáng một bóng đó.

Đi được khoảng vài dặm, Chí Tôn chợt trông thấy một chiếc thuyền đang căn buồm lướt gió như bay từ trên kia dòng sông chạy xuống.

Giây lâu thuyền đã tới gần.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn nhìn ra xa.

Chàng nhận thấy lão nhân lái thuyền tuổi trạc bảy mươi tay luôn nắm chặc sợi giây cho buồm nương theo chiều gió nhẹ lướt trên mặt giang hồ.

Phía trước mũi thuyền có một gã thiếu niên vận vũ phục cao thủ, đứng yên vòng đôi chưởng xem chừng vô cùng oai vệ hồng hách.

Chợt nhìn ra gương mặt trắng trẻo nhưng nhưng chứa đầy hiểm ác của thiếu niên cao thủ, bất chợt Chí Tôn đã phải kêu lên :

— Tên ác đạo Cái Thế Hộng đây rồi !

Sự phát giác bất ngờ nầy làm cho trong lòng Chí Tôn hết sức hoan hỉ chàng không ngờ lúc đang tìm kiếm Cái Thế Hồng mà tự nhiên hắn xuất hiện thình linh như thế.

Quả thật trời chẳng phụ lòng người.

Chí Tôn vội vàng phóng mình đến nấp vào một lùm cây thấp cành lá thật là rậm rạp.

Chàng chờ chiếc thuyền đang lướt phăng phăng mỗi lúc đã thấy thêm gần.

Chớp mắt chiếc thuyền sắp ngang qua chỗ bụi cây Chí Tôn đang ẩn nấp.

Từ nơi thuyền rẽ nước đến bờ sông cách xa hai mươi trượng mà thôi.

Chẳng chút chậm trễ Chí Tôn triển vận khinh công tột độ bắn mình lên lần nữa lừng không gian.

Chàng lắc mình một cái chuyển theo bề thế phóng ra giữa dòng sông lẹ tợ ánh chớp.

Vừa tới thuyền, Chí Tôn vạch giữa bầu trời trên không trung, rồi đáp xuống mui lẹ làng chẳng khác nào một vị thiên thần từ tận trên từng mây giáng hạ.

Tuy thuyền đang lướt sóng ào ào, nhưng thân hình Chí Tôn lặng yên không hề lắc động một chút nào.

Quả nhiên là một thân pháp tối thượng giang hồ.

Thuật pháp khinh công của Chí Tôn ngày nay đã theo nội lực phát triển hiện tình một trăm hai mươi lăm năm thành công lực kỳ diệu hơn xưa bội phần.

Thuyền đang lướt yêm trên mặt giang hà, đột nhiên thấy từ trên không trung rớt xuống chiếc bóng yên lặng như qui mọi, bất giác lão nhân hãi hùng lên.

Lão ta quát to :

— Ngươi là ai đây !

Cái thế Hồng đang đứng nghiêm trước mũi thuyền cũng vừa phát giác chiếc bóng từ trên trời đáp xuống mũi thuyền.

Tên ác đạo vùng xê dịch thân hình trở lại.

Đột nhiên nhận ra gương mặt tuấn tú của Chí Tôn, Cái thế Hồng không khỏi sững sờ lên.

Hắn đưa hai luồng mắt tinh xảo, quỉ quái nhìn chàng thiếu hiệp không hề thấy chớp

Sự xuất hiện tình cờ của Chí Tôn thật là ngoài sức tưởng tượng của tên ác đạo Âm Ma.

Qua một giây trầm lặng.

Bỗng Cái thế Hồng cười khà :

— Ồ ! cũng lại là ngươi đây sao ?

Không kịp đáp câu hỏi của đối phương, Chí Tôn chỉ khẽ lắc mình một cái.

Tức khắc, chàng thiếu hiệp đã ra trước muôi thuyền đối diện cùng Cái thế Hồng không đầy một trượng.

Đã có lần thăm bại dưới võ công tà quái của Chí Tôn, Cái Thế Hồng chẳng dám coi thường chực chờ sẵn tấn công.

Bấy giờ, Chí Tôn trầm giọng xuống :

— Ác đạo, ta hết sức tìm ngươi mấy hôm nay chẳng ngờ lại gặp ở chốn nầy, quả lưới trời lồng lộng bao la mà không lọt vậy.

Cái Thế Hồng ngạo nghễ :

— Tiểu tử, ngươi tìm ta để làm gì ? Có phải nhờ ta ban bố cho cái chết toàn thây không ?

Hai hàm răng Chí Tôn nghiến lại :

— Câm mồm lại ! ta tìm ngươi để bắt buộc ngươi phải trao trả lại cho ta một người.

Thực ra, Cái Thế Hồng đã biết Chí Tôn đòi trao trả ai lại rồi nhưng hắn vờ hỏi :

— Người ấy là ai ?

Chí Tôn đáp lạnh lùng :

— Người ấy Chính là Quận chúa Bạch Sa Cung, chắc ngươi không chối cãi rằng ngươi đã từng nữa đêm lén vào phòng bắt cóc nàng sau trận giao đấu cùng ta tại Vọng Tiên Thạch ?

Bộ mặt hung ác không hề đổi sắc, Cái Thế Hồng lại còn cất lên giọng cười âm hiểm ;

http://tieulun.hopto.org

— Đương nhiên như vậy rồi. Chính ta đã vào phòng mang Quận chúa ra đi từ đêm ấy.

Khí thù bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn, mà da bạch phấn ẩn hiện một luồng sát khí khiếp người :

— Tên ác đạo đã hành thủ gì ám muội cùng Quận chúa Bạch Sa Cung trên mấy ngày qua ?

Cái Thế Hồng vô cùng tự đắc :

— Ha ha . . . bây giờ đã thấy nàng đã lọt vào tay tiểu gia người đã phát điên lên rồi đấy à ? Ngươi hoài nghi ta đã đi sâu vào cuộc đời nàng chứ gì ?

Nhưng ha ha . . . tiểu tử, lần nầy với lòng từ bi, hỉ xả, thú thật với ngươi từ mấy hôm nay ta chưa hề xuất phạm đến thân thể nàng lần nào cả. Ngươi đừng băn khoăn, lo ngại điều đó.

Mấy câu hỏi vô cùng tự đắc của tên ác đạo, khiến Chí Tôn đã phải trào sôi huyết quản :

— Tên ác đạo, ngươi hành động như thế, còn tàng ẩn bên trong những âm mưu độc hiểm gì ?

Hãy khai mau ta nghe thử.

Vẫn ngạo cuồng vẫn hiu hiu trên gương mặt âm hiểm của Thiên Giáo chủ Âm Ma Cái thế Hồng :

— Ha ha ... nếu bảo việc làm bác ái hỉ xả của ta là âm mưu độc hiểm thì quả chắc rằng không đúng lắm, nhưng hành động của tiểu gia có tiềm ẩn một mục đích sâu xa, riêng biệt, có thể rồi đây có lợi cả đôi bên là đàng khác.

Chí Tôn hết sức chú tâm :

— Mục đích độc hiểm trong vụ bắt cóc Quận chúa Bạch Sa Cung như thế nào ? Hãy khai thật cho mau.

Hai luồng dị nhỡn lạnh năm người của Cái Thế Hồng xạ thẳng vào cặp kỳ quang của Chí Tôn :

— Mục đích của tiểu gia là đổi lấy cái mạng của Quận chúa Bạch Sa Cung một trong ba cái đầu người.

Bầu máu nóng đã dâng lên cực độ, nhưng Chí Tôn đã cố dằn xuống :

— Ba cái đầu của nhân vật nào ?

Giọng nói của Cái Thế Hồng như loài qui khát máu :

— Một là Nam Tà !

Cặp lông mày của Chí Tôn dựng ngược nhưng vẫn bình tịnh ;

— Còn chiếc đầu thứ hai ?

Cái thế Hồng lạnh lẽo hơn :

— Cái đầu thứ hai là Bất Lão Tiên Nương !

Chí Tôn cố nén một tiếng thét, lại tiếp :

— Chiếc sau cùng là nhân vật nào ?

Tên ác đạo trỏ tay vào đầu Chí Tôn :

— Chiếc thủ cấp sau cùng chính là của tiểu tử ...

Lời nói của Cái Thế Hồng chưa kịp dứt, thì Chí Tôn đã thịnh nộ thét :

— Ác đạo ! đừng cuồng vọng vô ích. Hôm nay đã gặp ta trên sông này rồi, chắc chắn ngươi không còn cơ hội nữa.

Bây giờ, ta giải cứu cho Quận chúa Bạch Sa Cung trước, rồi lo mai táng hộ ngươi.

Sau câu thét đó, Chí Tôn vùng quay mình lại.

Trông thấy cửa mui đóng chặt, nghi ngờ Cái Thế Hồng đang nhốt thiếu nữ bịt mặt trong đó, chàng hừ lạnh lẽo :

— Ngươi nhốt nàng trong nầy à !

Hữu chưởng của Chí Tôn liền giơ lên cao, đinh quật ra luồng kình khí đánh ập cánh cửa.

Cái Thế Hồng cười khà :

— Dừng tay lại ! ngươi đừng hòng tìm Quận chúa Bạch Sa Cung trong mui nầy vô ích.

Thế nhưng bất chấp đến câu nói của Cái Thế Hồng, một đạo kình khí mạnh bạo từ chưởng trung của Chí Tôn đã áp tới cánh cửa mui thuyền.

Bộp !

Cánh cửa bị luồng chưởng phong quật trúng đổ ập xuống !

Chiếc thuyền bị lắc động chòng chành như đang trên cơn sóng to, bão tố.

Hốt hoảng, lão nhân lái thuyền kềm chặt giây buồm cho thuyền mình khỏi bị lật úp.

Chí Tôn lẹ làng quét cặp kỳ quang sáng rực vào trong mui tìm chiếc bóng thiếu nữ bịt mặt.

Chẳng thấy gì lạ cả.

Trong mui không có một bóng người.

Kinh ngạc hiện trên gương mặt, Chí Tôn từ từ quay trở lại đối diện cùng Cái Thế Hồng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nghiến căm thù :

— Ác đạo, ngươi mang Quận chúa Bạch Sa Cung đem giấu ở chốn nào ? Phải khai mau !

Cái Thế Hồng cười ha hả :

— Ha ha . . . Lời ta có bao đổi bao giờ đâu. Tại ngươi không tin theo ta, quật ngã cánh cửa mũi thuyền tìm kiếm trong ấy những gì, rồi nỗi giận ?

Chí Tôn trợn mắt :

— Cái Thế Hồng ! Hiện ngươi đang giam giữ Quận chúa Bạch Sa Cung ở chốn nào ? Khôn hồn hãy khai thật ta sẽ niệm tình tạm thời tha cho mạng sống một thời gian, nếu chậm trễ ta không dung tình đâu.

Cái Thế Hồng không chịu kém :

— Ha ha . . . Chú Nhận Lệnh Xé Xác ! Tiểu gia nào có sợ gì mà ngươi dùng lời hăm dọa, vô ích.

Hôm nọ, ở Vọng Tiên Thạch chỉ vì một sự sơ ý mà ta nhượng bộ cho ngươi một phen thế thôi, đừng hiểu lầm khôn khổ lấy thân, ăn năn không còn kịp đấy.

Bây giờ, ngươi nằng nặng đòi biết tung tích của nàng ở nơi đâu, thì ta cũng không hẹp lượng gì mà chẳng báo tin mừng cho ngươi hay, hiện giờ nàng được yên trí tại Ngũ đài Sơn, tính mạng chẳng có gì đáng ngại.

Đấy là sự thật, có tin hay không, tùy ở nơi ngươi.

Niềm hy vọng chớp ngời trong hai luồng kỳ quang của Chí Tôn chàng hỏi dồn :

— Ác đạo, Ngũ đài Sơn có phải là nơi trú ẩn Ngọc Diện Diêm Bà tên gọi Tàn cổ động chăng ?

Cái thế Hồng bí mật đáp :

— Điều đó sau nầy lần lượt ngươi sẽ hiểu, bây giờ dù muốn hay không tiểu gia cũng không thể báo cho ngươi biết một cách rõ ràng sự tình được.

Hào khí lẫy lừng trên gương mặt, lời nói của Chí Tôn trở nên trầm khiếp vô cùng :

— Nhưng sự tình hiện nay không phải dễ dàng như điều ngươi đã tưởng tên ác đạo ạ !

— Thế ngươi định làm gì đây ?

— Ta sẽ bắt buộc ngươi phải đưa ta đến Ngũ Đài Sơn ngay từ phút giây nầy.

Ngươi không thể nào từ chối được đâu.

Đột nhiên, Cái Thế Hồng trố lên cười âm u, ghê rợn, rung rinh cả mặt giang hà.

Hắn ngạo nhiên bảo :

— Ha ha ... Dương Chí Tôn, có phải ngươi đang nằm trong giấc mộng, nên mới ước mơ điều cuồng vọng đó.

Thực tế không dễ dàng như vậy đâu.

Chí Tôn thinh nộ :

— Cái Thế Hồng ! đã một lần thăm bại trên sân Vọng Tiên Thạch trước mặt ba lão vị tiền bối trong Vũ Lâm Thất Tuyệt, còn chưa đủ cho ngươi một bài học võ lâm đích đáng hay sao ?

Hắn ngươi muốn ta động thủ thêm một lần nữa, đưa ngươi bước vào quỉ môn quan à ?

Sát khí hiện trên gương mặt hiểm ác của Cái Thế Hồng. Hắn cất giọng ầm trầm :

— Chú nhân Lệnh Xé Xác ! tại Vọng Tiên Thạch ngươi thắng một trận là do sự may mắn ngoài ý muốn của ta, chứ có phải ngươi nào có tài giỏi chi đâu biểu dương uy vũ thị người.

Thú thật, từ mấy ngày rồi thâm tâm của tiểu gia cũng tìm lại ngươi để dứt khoát câu chuyện oán cừu ba năm về trước, thì giờ may sao hội diện ở nơi nầy.

Thật là chẳng hẹn mà nên vậy.

Chợt Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Ác đạo ! ngươi gặp ta ở đây phải chăng số trời đã định, đúng luật tuần hoàn vay trả của vũ lâm.

Tuy nhiên, vì niệm chút đức hiếu sinh, một lần chót hết ta bảo cùng ngươi, nếu muốn sống sót thêm một thời gian nữa, thì hãy mau dẫn ta đến Ngũ Đài Sơn gặp Quận chúa Bạch Sa Cung, rồi sau đây sẽ tùy theo cảnh ngộ mà định đoạt.

Nếu nghịch lại lời ta, ngươi phải chôn xác dưới dòng sông nầy, chừng ấy dù có ăn năn cũng là chuyện muộn màng rồi.

Giờ ngươi định lẽ nào, nói cho ta biết ?

Với vẻ mặt cuồng ngạo pha lẫn sự giận dữ, Cái Thế Hồng quát bảo chàng thiếu hiệp giang hồ :

— Tiểu tử, hôm nay có lẽ số mạng ngươi đã tận rồi, nên mới khiến xui như thế.

http://tieulun.hopto.org

Đừng dài dòng mồm mép nữa, hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh của tiểu gia đây.

Dư âm tiếng quát chưa ngưng, Cái Thế Hồng đã ngưng tụ mười phần nội lực lên đơn chưởng, đẩy ra một luồng kình đạo nặng tợ núi lở, pha khí trắng lờ mờ.

Đó là Huyền Âm Chưởng, ngọn võ công tối thượng của Bắc Độc Lão Ma.

Chí Tôn nhũ thầm :

— Tên ác đạo nầy rất nên cuồng ngạo, cậy vào công lực cao thâm, vậy ta hãy quật ngã hắn trong vài đường chiêu, cho hắn biết rõ đâu là lợi hại.

Tâm niệm chấm dứt. Chí Tôn đề cao hữu chưởng lên ngang ngực dừng lại ngưng tụ mười phần nội lực.

Lập tức một luồng kình đạo Lập Chưởng Đồ Long ào tới đón tiếp khí thế âm hồn của kẻ thù.

Bộp !

Chưởng lực song phương chạm nhau nổ âm u . . .

Con thuyền chồng chành trên dòng sông như đang hồi sóng bão.

Kình đạo ào lên không trung chuyển vận thật lâu mà vẫn chưa chịu dứt.

Dư lực quét nhằm lão nhân lái thuyền, rú lên một tiếng kinh hoàng, tay ôm lấy ngực, để trấn bớt cuộn máu đang trào lên.

Tay kia lão cầm chặt lái thuyền loạng choạng mày lần muốn ngã.

Tên ác đạo hết sức cố gượng lấy lại sự thăng bằng.

Cái Thế Hồng trộ hai tia hung quang nhìn Chí Tôn hiểu lộ sự kinh dị vô tả.

Hắn kinh dị vì không ngờ chỉ cách mấy hôm mà đột nhiên nội lực của kẻ thù lại tăng vượt lên cao đường đó.

Kẻ thù như đổi khác hai con người xa lạ trong một thời gian thật là ngắn ngủi.

Trái ngược với kình địch, Chí Tôn còn đứng nguyên vẹn vị trí như tòa cổ sơn.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng thiếu hiệp giang hồ vẫn bình nhiên chẳng hề biến đổi.

Cái Thế Hồng nhìn trả lại Chí Tôn chưa hề động đậy.

Một lúc thật lâu, tên ác đạo mới xê mình lên phương vị cũ, đối diện Chí Tôn.

Hắn trợn cặp mắt quỉ quái :

— Dương Chí Tôn ! ngươi chính thật là một tên tiểu cuồng ma quái dị. Tại sao lại có sự trạng nầy ? Có phải lần giao đấu tại Vọng Tiên Thạch, ngươi vờ kém sút ta phần nào, để đánh lừa ta chăng ?

Ngươi hãy bảo thật, không thể quỉ quyệt mãi được.

Chí Tôn cười lạnh nhạt :

— Chỉ mới một chút màu sắc võ công chưa có gì đáng gọi cả, rồi lát nữa đây sẽ có nhiều chuyện kỳ dị mà ngươi không thể nào ngờ trước được.

Trước nhất, ngươi hãy trông ngọn chưởng của ta đoạt mạng đây !

Đơn chưởng chàng thiếu hiệp cùng lượt theo câu nói sau cùng giơ lên khỏi đầu.

Tức thì, một đường chiêu Nộ Hải Dương Ba phát động ầm ì chen lẫn tiếng sấm sét.

Chí Tôn quyết định quật ngã Cái Thế Hồng ngay ở phút giây đầu.

Quá đỗi hãi hùng, Cái Thế Hồng vận đủ toàn bộ nội lực lên hữu chưởng.

Một luồng kình đạo pha khí thể màu trắng lờ mờ cuồn cuộn áp tới đón lấy bóng chưởng khổng lồ Nộ Hải Dương Ba.

Lại thêm một tiếng nổ giữa lừng trời, áp khí từ từng không dội xuống như trận cuồng phong.

Cái Thế Hồng rú lên thảm liệt, thân hình cất bổng lên, suýt bay ra khỏi mạn thuyền.

Chiếc thuyền chồng chành lắc động như đang hồi bũa lớp trùng dương cơ hồ lật đổ.

Lão nhân lái thuyền vô cùng kinh hãi, hai tay ghì chặc lấy sợi dây buồm, cho khỏi bị áp khí hất xuống dòng sông.

Sắc mặt lão tái xanh, buông tiếng thở hào hển, mệt nhọc.

Chỉ có Chí Tôn là chẳng có sự gì cả.

Thân hình chàng đã theo thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » thăng lên nữa trượng trụ lại.

Chờ tới khi chiếc thuyền bớt nhấy sóng, ngửa nghiêng, Chí Tôn trở về chỗ cũ.

Thật là tuyệt diệu !

Chí Tôn thét :

— Cái Thế Hồng hãy nộp mạng cho ta !

http://tieulun.hopto.org

Chàng lại ra tay như điện . . .

Một đạo kình khí Càng Khôn Thần Công long trời lở đất cuộn tới vị trí Cái Thè Hồng.

Đang chùi hai dòng máu vừa rịn ra khóe mồm, thình lình thấy bóng chưởng lồi đình hết phương đón đỡ, Cái Thè Hồng quá đỗi kinh hoàng, rống to lên :

— Tiểu cuồng ma, quả nhiên ác độc !

Lẹ như luồng chớp, tên ác đạo cung mình phóng ngay xuống dòng Phần giang, chẳng kể gì đến sĩ diện nữa cả.

Ùm !

Mặt nước trào sôi lên thành bọt.

Cái Thè Hồng vẫy vùng dưới dòng sông ít cái, rồi chìm mất dạng dưới đáy sâu.

Trong khi chiếc thuyền bọc gió lướt đi như bay.

Lão lái thuyền tay vẫn cầm chặt dây buồm, trong lòng khẩn trương tột độ.

Chí Tôn thét :

— Dừng thuyền lại !

Thế nhưng, phần vì dòng sông đang hối chảy mạnh như thác đổ, phần vì lão nhân lái thuyền đã chết khiếp trước hiện cảnh từ lâu, tiếng thét của Chí Tôn không lọt vào tai lão, nên cứ mãi ôm lấy dây buồm đẩy mạnh chiếc thuyền lướt sóng ào ào.

Chỉ trong nháy mắt chiếc thuyền đã vượt xa chỗ Cái Thè Hồng rớt xuống sông ngoài trăm trượng.

Chí Tôn nổi giận phóng mình ra sau lái, chợp lấy ngực lão nhân dựng ngay dậy.

Chàng thét vào tai lão :

— Lão bá, ngươi có liên hệ mật thiết gì đến tên ác đạo Cái Thế Hồng chăng ?

Lão nhân lái thuyền sợ chết tĩnh tinh thần lại, vừa run lên lẩy bẩy vừa lắc đầu :

— Thiếu hiệp hãy bớt cơn nóng giận, đừng vội giết oan người. Sự thật lão phu chưa từng quen biết tên thiếu niên lạ mặt vừa bị ngươi đánh rớt xuống sông lần nào cả.

Chí Tôn lắc mạnh lão nhân lái thuyền :

— Thế tại sao tên ác đạo cùng trên thuyền với lão bá ? Lão bá định lừa dối ta à ?

Lão nhân lái thuyền càng run rẩy lên :

— Xin thiếu hiệp chớ lầm, lão phu không dám lừa dối bao giờ. Hắn chỉ là một khách lạ mà thôi.

Trông thấy lão nhân lái thuyền có vẻ thành thật, Chí Tôn buông lỏng hữu chưởng dịu giọng :

— Như vậy, có nghĩa là tên ác đạo Cái Thế Hồng thuê thuyền của lão bá đến đây à ?

— Cũng không đúng như vậy, mà sự thật, lão phu đang thả thuyền trên sông, thình lình hắn từ trên bờ nhảy xuống, bắt buộc ta phải đưa hắn đi một đoạn đường khá xa, chưa hề trả tiền bao giờ.

Một tia hiểu biết chớp ngời trong đầu óc Chí Tôn, chàng trầm giọng :

— Tên ác đạo Cái Thè Hồng bắt buộc lão bá đưa hắn từ đâu đến đây ?

Lão bá hãy bảo thật, đừng giấu diếm sự gì cả.

Lão nhân lái thuyền có vẻ thành khẩn :

— Hắn gặp lão phu từ trên đầu Phần giang nầy, rồi đưa luôn hắn đến đây, thiếu hiệp ạ !

— Ngũ Đài Sơn có đúng ở trên dòng Phần giang nầy không ?

Lão lái thuyền gật đầu liền liền :

— Quả đúng chẳng sai thiếu hiệp ạ ! Ngũ Đài Sơn ở về tả ngạn Phần giang nầy, cách đây độ mười dặm đường.

Đến đây, Chí Tôn chợt nghĩ thầm :

— Có thể lời nói của tên ác đạo Cái Thế Hồng lúc nãy là thành thật chứ không giả dối !

Chắc chắn hiện nay tên ác đạo đang giam cầm Quận chúa Bạch Sa Cung tại Ngũ Đài Sơn.

Giờ lại rõ ra Ngũ Đài Sơn lại ở thượng lưu dòng Phần giang nầy.

Quả thật chẳng hề phí công ta tìm kiếm chút nào cả.

Nhưng Chí Tôn hãy còn băn khoăn, chàng tự nghĩ Ngũ Đài Sơn có phải là nơi tàn ẩn U Linh Kỳ của nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Nếu đúng, thì thật là một dịp may cho chàng, vì vừa có thể giải cứu cho thiếu nữ bịt mặt, vừa lại báo thù cho Sư cừu.

Tuy vậy, điều nầy Chí Tôn chưa dám quả chắc, vì hành tung

http://tieulun.hopto.org

của Ngọc Diện Diêm Bà ngày nay ẩn tàn qui thần vô lượng, hơn nữa nữ quái hồ ly nầy hết sức khôn qui, chỉ nằm trong bóng tối hành thủ, mà chưa lộ diện giang hồ.

Đến cả Âm Ma Giáo Chủ cũng vậy, lão ma đầu chỉ phái người thừa hành ác đạo mà chưa xuất hiện bao giờ.

Cho nên, trên mặt vũ lâm ngày nay, chỉ nghe tiếng tăm lừng lẫy, oai khí mờ trời, mà chẳng trông thấy bóng hình hai nhân vật quái thủ đứng đầu trong tập đoàn khủng bố máu tanh đó.

Dĩ nhiên, chỗ trú ẩn hai lão đại ma đầu nầy phải hết sức bí mật, không thể dễ dàng tìm ra như ý định được.

Cũng có thể Ngũ Đài Sơn chỉ là phân đàn của U Linh Kỳ, hoặc Âm Ma Giáo mà thôi.

Mặc dù vậy, chàng cứ đến thẳng tận nơi, rồi sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Ý niệm trước sau của Chí Tôn đã chấm dứt, chàng quay nhìn lại chỗ Cái Thế Hồng vừa phóng xuống nước.

Lúc ấy, thuyền đã vượt ra xa chỗ cũ ngoài hai trăm trượng.

Chí Tôn buong lão lại thuyền ra, hấp tấp bảo :

— Cảm ơn lão bá ! Từ nầy ta đã thất lễ. Hẹn có dịp tạc thù nhau.

Dứt câu đó, Chí Tôn bàn mình lên cao năm trượng, nương theo bề thế, phóng mình đi lên bờ.

Động tác quá nhanh, bóng chàng tuy như vệt khói, chớp mắt đã đặt chân trên đất bằng.

Chí Tôn trổ khinh công chạy trở lại chỗ Cái Thế Hồng vừa rớt xuống dòng sông.

Chàng ngưng thần hình, lùng kiếm khắp nơi trong bụi rậm rạp một hồi lâu.

Chẳng hề trông thấy tung tích Cái thế Hồng đâu cả.

Trên bờ cũng không tìm ra vết nước của tên ác đạo.

Không hiểu hắn biến đi nơi nào.

Biết có tìm kiếm mãi cũng hoài công thôi, Chí Tôn lẩm bẩm :

— Lúc nầy tuy tên ác đáo bị quật nhằm ngọn chưởng của ta mang thương tích trong mình, nhưng chưa đến nỗi phải trầm trọng lắm.

Có thể sau khi té xuống nước, hắn đã vận dụng thủy công leo lên bờ bỏ chạy xa rồi.

Vậy ta cũng không nên tìm kiếm làm gì cho nhọc sức, hãy gặp

rút đến Ngũ Đài Sơn xem sự tình ra sao, rồi sau đấy sẽ tùy theo hoàn cảnh mà quyết định mọi việc.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn triển ngay bộ khinh công thần ảo, rời bỏ ngọn Phấn giang, nhằm hướng Ngũ Đài Sơn bay mau như một làn khói biếc lướt qua cánh rừng

Một bầu nhiệt vọng theo đó nung nấu thúc giục trong lòng chàng chẳng phút nào nguôi.

Chàng thiếu hiệp nóng nẫy tựa thành mọi việc.

Chí Tôn chạy mỗi lúc càng nhanh hết cánh rừng nầy đến cánh rừng khác không ngừng nghỉ.

Chàng mong sao tới Ngũ Đài Sơn trước giờ đã định, vì tự hiểu tình thế hết sức cấp bách rồi.

Có thể tên ác đạo Cái Thế Hồng cũng đang trên đường đến đấy.

Nếu để hắn mang thiếu nữ bịt mặt giấu đi nơi khác một lần nữa, sự tình càng rối rắm thêm hơn.

Chàng nóng lòng cứu nàng khỏi bàn tay dâm ô, tỉ tiện của tên ác đạo Âm Ma Giáo.

Cảm giác như báo cho Chí Tôn biết giữa chàng và thiếu nữ bịt mặt vẫn có một sợi dây thiêng liêng vô hình trói buộc lẫn nhau khó thể chia ly, tuy không hiểu được cách rõ ràng,

Chàng nghĩ rằng : nếu chẳng may nàng có mệnh hệ nào, chắc chắn một đời chàng vô cùng ân hận.

Mặt khác Chí Tôn cũng muốn khám phá ra Ngũ Đài Sơn xem nơi đây có phải là chỗ tàng ẩn của Tàn cổ động của Ngọc Diện Diêm Bà, hay Tổng đàn Âm Ma Giáo, để sau nầy dễ dàng trong việc đi tìm kiếm thù rửa hận cho sư môn mà ngày đêm chàng còn canh cánh trong lòng.

Càng lúc, Chí Tôn càng gia tăng tốc độ.

Tầm cang chàng thiếu hiệp dường có một trận lửa cháy âm ỉ trong đó, nên dù trổ thuật khinh công sấm sét chàng vẫn thấy hãy còn chậm mãi trước sự mong muốn của chàng.

Chẳng mấy chốc, màu xanh biếc của ngọn núi điệp trùng đã trải qua trước mắt Chí Tôn.

Chàng nhận ra đó là một quả núi bao la, hùng vĩ chung quanh là rừng già bao bọc cây cối rậm rạp tư bề.

Địa thế nơi đây quả nhiên vô cùng hiểm trở, nếu có kẻ chiếm ngự trong đó, thật khó khăn cho thù nhân nào muốn lọt vào sơn cốc.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn hoan hỉ :

— Ngũ Đài Sơn đây rồi !

Chàng vừa định gia tăng tốc lực chạy nhanh đến nơi, chợt nghe có luồng gió nhẹ từ phía sau lưng thổi tới.

Cơn gió nhẹ phút chốc gần thêm hơn.

Nếu là một cao thủ có cái công lực tầm thường sẽ không thể nào phát giác luồng gió đó được.

Chỉ trừ những liệt quái kỳ nhân sinh lực tột đỉnh giang hồ mới có thể nhận ra mà thôi.

Đối với Chí Tôn võ công ngày nay đã sánh hàng truyền tụng như những bậc phi thường, cho nên, khi nghe có tiếng dị động của luồng gió, là đã phát giác ngay.

Chàng hiểu rõ có kẻ đang theo dõi mình từ phía sau lưng.

Muốn biết nhân vật đó lạ hay quen. Chí Tôn đang chạy bỗng xoay theo bề thế, vạch nửa bầu tròn trên không, rồi lẹ làng đáp xuống đất.

Chàng thiếu hiệp quay mình lại xem đó là ai.

Trong khi tiếng dị động cũng vừa ngưng hẳn.

Tiếp đó, một chiếc bóng từ trên cao bắn mình xuống bụi bặm chẳng hề thấy bay.

Chiếc bóng đối diện Chí Tôn vô cùng kỳ ảo.

Đó là một quái lão trạc ngoài trăm tuổi, tóc râu bạc phếu cặp mắt sáng rực tợ luồng điện chớp.

Nhận ra gương mặt quen thuộc của lão quái này, trong lòng Chí Tôn hết sức hoan hỉ.

Chàng khẽ thầm :

— Lão tiền bối đây rồi !

Thì ra, người mà Chí Tôn vừa gọi là lão tiền bối, chẳng ai khác hơn là Tang Môn Thần, một nhân vật truyền thuyết trong Vũ Lâm Thất Kỳ đã có lần trợ lực giải vây cho chàng tại Địa Linh Cung.

Quái lão đứng yên đưa cặp mắt nhìn Chí Tôn, lộ vẻ tươi cười không nói chi hết.

Bấy giờ, Chí Tôn từ từ xê mình tới, cung tay thi lễ :

— Kính chào lão tiền bối. Từ ngày cách biệt ngoài cánh rừng Địa Linh Cung cho đến nay, đã có nhiều phen vãn sinh muốn diện kiến lão tiền bối, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe tung tích chi hết.

Không ngờ hôm nay lại gặp lão tiền bối ở chốn này, thực là vạn hạnh.

Nhè nhẹ đưa tay vuốt chòm râu bạc như mây, Tang Môn Thần cười lên hềnh hệch :

— Ha ha . . . lão phu cũng có lời chào tiểu tử, mừng còn tái ngộ nơi đây thật là không hẹn mà nên vậy.

Quái lão ngưng lại, rồi đổi giọng nghiêm nghị hỏi :

— Tiểu tử, sau ngày lão phu cùng ngươi chia tay bất ngờ tại cánh rừng già, phần ngươi sự tình trải qua như thế nào, hãy mau kể lại cho ta nghe thử.

Không chút do dự, Chí Tôn liền đem mọi việc xảy ra kể cho Tang Môn Thần nghe.

Chàng nói rõ từ lúc chia tay cùng quái lão tại cánh rừng già để đi tìm linh dược giải cứu Hải Âu Quái Khách, bị Cổ Độc Thánh Quân quật trúng độc khí Đoạn Trường Đơn, kế gặp Thần Y Tư Mã Hoằng và Diệu Thủ Thiên Sư bị chết dưới tay Lạc Bá Đào tại cánh rừng thanh dương nọ, rồi tới cuộc đấu võ cùng Cái Thế Hồng tại sân Vọng Tiên Thạch, sau cùng quật ngã lão độc vật chiếm lấy Hoàn hồn đơn, trở lại Địa Linh Cung lần thứ hai, bị bắt giam nhờ Thạch Tiểu Vân cứu thoát. Trước sau chàng thuật lại rõ ràng không hề giấu diếm một điều nào.

Nghe đến đoạn Thần Y Tư Mã Hoằng và Diệu Thủ Thiên Sư bị ám hại sắc mặt Tang Môn Thần biến đổi mấy lần.

Đợi khi Chí Tôn chấm dứt câu chuyện, quái lão vùng buông tiếng thở dài, trầm giọng :

— Thật lão phu không ngờ nhị vị lão huynh Thần Y Tư Mã Hoằng cùng Diệu Thủ Thiên Sư lại có thể chết một cách thê thảm đường đó.

Tên tiểu cuồng ma Lạc Bá Đào quả thật đáng giết muôn lần, còn lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân rồi đây cũng có ngày phải đền tội ác, chứ chẳng không đâu.

Ta nguyện sẽ rửa sạch mối thù này, cho linh hồn nhị vị lão huynh được hả lòng bên kia dị lộ.

Luồng sát khí bỗng bốc lên đầy mặt của Chí Tôn. Chàng phát động hữu chưởng tỏ sự cương quyết :

— Xin lão tiền bối chớ lo chuyện nầy cho nhọc. Vãn sinh từng đã thề trước hai vong thể của nhị vị lão tiền bối ấy sẽ có ngày bắt tên cuồng ma Lạc Bá Đạo và lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân phải đền nợ máu mà bọn chúng đã vay từ lâu.

http://tieulun.hopto.org

Văn sinh phải giết bọn này, trước để rửa hận bao nhiêu linh hồn còn u uất, sau đó tự giải oan cho mình, lột trần bộ mặt Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của tên cuồng ma Lạc Bá Đào nếu không chưa biết đến ngày nào yên tâm được với mặt giang hồ, để còn tựu thành cái di chí của Sư môn, đồng thời tìm ra thân thế của mình.

Mấy lời tâm huyết của Chí Tôn, làm cho Quái lão Tang Môn Thần vô cùng khích động.

Quái lão khuyên nhủ chàng thiếu hiệp :

— Tiểu tử đừng nản chí. Là một trang thiếu hiệp giang hồ sẵn mang trong mình một bầu nhiệt huyết, quả cảm, một ý chí sắc đá nung trong lò lửa căm thù, thì hãi cứ theo con đường chính nghĩa ấy mà hành động, không lùi bước trước bất cứ một trở lực nào.

Xưa nay tạo vật chí công, có vay rồi nhất định phải trả, dù cho sự tình có oan uổng đến đâu, nhưng với sức kiên trì cường dũng, cũng có ngày sẽ tựu thành mọi việc, kẻ thù sẽ đền tội trước ánh sáng của công bằng, nợ máu nhất định sẽ trả bằng máu.

Về phần lão phu, từ ngay bây giờ cho tới sau này, nếu có cơ hội thuận tiện, sẽ hết sức thanh oan cho ngươi và nếu gặp trường hợp nào may mắn nhất, ta sẽ thay ngươi lột những bộ mặt hung ác của kẻ thù chung trong giới vũ lâm.

Từng câu nói hết sức chân thành lẫn trầm hùng của Quái lão Tang Môn Thần, khiến cho Chí Tôn cảm thấy rúng động cả tâm hồn.

Chàng vòng tay trước ngực :

— Văn sinh hết lòng đa tạ thâm ân của lão tiền bối, chưa biết ngày nào được đáp đền xứng đáng.

Tang Môn Thần phất chưởng :

— Bình sinh lão phu hay nhúng tay vào việc hoạn nạn của người, lâu ngày như thành định lệ, tiểu tử chớ băn khoăn làm gì.

Giờ lão phu muốn biết ngươi định đi đâu, mà trông ra có vẻ gấp rút như thế ?

Chợt nhớ tới sứ mạng mình, Chí Tôn vội đáp :

— Văn sinh đang trên đường đến Ngũ Đài Sơn, không ngờ lại gặp lão tiền bối đây.

Tang Môn Thần nghiêm giọng :

— Ngươi cũng đến Ngũ Đài Sơn nữa à ?

Chí Tôn thành thật đáp :

— Văn sinh không bao giờ giả dối, Lão tiền bối cũng dự định tới đây nữa chăng ?

Tang Môn Thần khẻ gật đầu .

— Phải đấy ! Lão phu cũng có ý định đến đấy, kẻ dọc đường gặp ngươi đây, nhưng ngươi tới Ngũ Đ ài Sơn có chuyện gì cần kíp hay không ?

— Văn sinh tìm Tàng Cổ động của nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, lão tiền bối ạ.

Tang Môn Thần ngạc nhiên :

— Ồ, sao lạ vậy ? Tàng cổ động U Linh Kỳ, theo chỗ lão phu được hiểu, thì không hề đặt tại Ngũ đài Sơn. Ngươi đến đây tìm kiếm có ích gì.

Chính ta đã nhiều lần hoài nghi như ngươi và tới tận nơi quan sát khắp cả sơn cốc, nhưng chẳng hề trông thấy dấu vết của bọn nầy đâu cả.

Có lẽ ngươi đã nhận lầm theo tin đồn đãi của bọn giang hồ như ta đã từng ngộ nhận chăng ?

Gương mặt Chí Tôn theo lời tiết lộ của quái lão Tang Môn Thần mà biểu lộ sự thất vọng vô tả.

Sự thật, giờ đây Ngũ Đài Sơn không phải là tàng ẩn của Tàng cổ động U Linh Kỳ.

Vậy huyệt động trú ẩn của nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà hiện đang ở nơi nào ?

Nếu không tìm ra tung tích Cái Thẻ Hồng, thì làm sao có thể giải cứu cho thiếu nữ bịt mặt !

Hay là, Cái Thẻ Hồng đã mang nàng về huyệt động Âm Ma Giáo ?

Chí Tôn hết sức hoang mang.

Chàng thiếu hiệp lại hỏi Tang Môn Thần :

— Thưa lão tiền bối, như vậy Ngũ Đài Sơn có thể là nơi trú ẩn của bọn Âm Ma chăng ?

Tang Môn Thần lắc đầu :

— Cũng không đúng như thế, Thực ra, Ngũ Đài Sơn chỉ là một ngọn núi lâu đời hiểm trở, khi xưa là nơi hùng cứ của lão Tạ Thần Chử Giang, nhưng từ ngày lão đại kỳ nhân nầy ẩn mặt giang hồ cho tới nay, thì không còn nhân vật nào là chủ nhân

http://tieulun.hopto.org

ngọn núi nầy cả, chỉ thỉnh thoảng có bọn ma đầu, cao thủ hẹn nhau tới đấy tranh hùng, hoặc ẩn náo tạm bợ một vài hôm, chứ chẳng hề có Tổng đàn môn phái nào cả.

Đã sẵn thất vọng, Chí Tôn lại càng thất vọng thêm hơn. Niềm phấn khởi ban đầu của chàng bỗng chốc biến tan thành mây khói.

Ngũ Đài Sơn không phải là địa phận U Linh Kỳ, cũng không thuộc mảnh giang san Âm Ma Giáo.

Thế tại sao tên áo đạo Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thế Hồng lại hẹn chàng đến đây tìm thiếu nữ bịt mặt ?

Cứ như lời của lão quái nhân Tang Môn Thần, thì Ngũ Đài Sơn không phải Tổng đàn của bất cứ một đạo phái nào, vậy tên ác đạo Cái Thế Hồng làm sao có thể giam giữ nàng ?

Hay là tên ma đầu quỉ quyệt nầy đã đánh lừa chàng trên chiếc thuyền lúc nãy, mục đích không gì khác hơn là hắn cao bay xa chạy ?

Bất giác, tâm tình Chí Tôn lại càng nặng nề, bồi rồi hơn bao giờ cả.

Ngưng đi một chập khá lâu, để trấn áp lại tinh thần, Chí Tôn lại hỏi Tang Môn Thần :

— Thế hôm nay lão tiền bối đến Ngũ Đài Sơn có điều gì quan trọng lắm chăng ?

Tang Môn Thần có vẻ bí mật :

— Lão phu có hẹn tới đấy để chứng kiến một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt sắp diễn ra trong chốc lát nữa đây.

Nhân tiện ta cùng tiểu tử hãy cùng nhau đi chung một lúc vậy.

Chí Tôn kinh dị :

— Thưa lão tiền bối, tại Ngũ Đài Sơn sắp diễn ra cảnh náo nhiệt gì ? Xin lão tiền bối nói rõ ra.

Xê mình lại gần Chí Tôn, Quái Lão Tang Môn Thần đưa chưởng vỗ nhẹ vào vai chàng, cười hệch hạc :

— Tiểu tử đừng nóng nảy, hãy theo lão phu đến đây, tự khắc mọi sự tình kỳ lạ sẽ rõ ràng sau.

Giờ chúng ta hãy lên đường kẻo muộn mất.

Không đợi Chí Tôn kịp phản ứng, Quái lão Tang Môn Thần chộp lấy tay chàng, bảo nhanh :

— Đi cho mau !

Hai chiếc bóng cùng nhắc mình lên cao phóng đi về hướng dãy

núi xanh rờn trước mắt.

Một già, một trẻ đồng trổ thuật khinh công thần ảo như nhau, nương mình phóng mau tợ làn khói biếc.

Chẳng bao lâu, cả hai đã tới chân Ngũ Đài Sơn, đồng giảm bớt tốc độ trước khi xông vào núi.

Chí Tôn rảo cặp kỳ quang tìm quanh khắp, xem có sự tình gì khác thường chăng.

Tuyệt nhiên chẳng hề tìm thấy dấu vết nào có thể hoài nghi là nơi tàng ẩn của đạo phái U Linh Kỳ hay Âm Ma Giáo cả.

Đang theo một chiều hướng, Tang Môn Thần bỗng trỏ tay vào trong sâu dãy núi bảo Chí Tôn :

— Chúng ta hãy vào đấy cho mau !

Hai người lặng lẽ tiến lên.

Đi được khoảng ngoài trăm trượng, chợt hai người ngó thấy có nhiều chiếc bóng vận y phục theo lối cao thủ võ lâm kéo nhau qua con đường thẳng đến sơn cốc.

Mặt mũi tên nào, tên nấy trông ra sát khí lẫy lừng, rào rào phóng đi náo nhiệt khác thường.

Tang Môn Thần nói thật mau :

— Bọn chúng đã tề tựu đến nơi rồi, chúng ta hãy sang bên kia cánh rừng tìm chỗ rừng cây rậm rạp ẩn mình, kẻo lộ diện mà hỏng mất cả mọi việc tiểu tử ạ !

Chí Tôn không thốt một lời, im lặng nhắm theo hướng tay Tang Môn Thần vừa chỉ bảo tới.

Hai chiếc bóng trẻ già len lỏi xuyên qua những lùm cây cỏi rậm rạp chạy sang lưng chừng núi phía tả, có những gộp đá hình thù vô cùng kỳ dị.

Vượt qua khỏi ngọn đồi thứ bảy, đột ngột quái lão Tang Môn Thần nắm tay Chí Tôn cùng dừng lại.

Trước mặt hai người, là một tòa cổ tự sừng sững hiện ra ẩn tựa dưới triền đồi.

Ngoài ngôi cổ tự là một chiếc sân rộng, chung quanh có nhiều cây bá tòng che mát.

Trên sân rộng lớn, vô số những bóng người đang lô nhô đồng vận sắc phục cao thủ võ lâm, uy thế cực kỳ hùng liệt.

Bọn cao thủ nầy nhốn nhao lui tới dường đang đợi chờ kẻ địch thủ sắp tới giờ giao đấu.

http://tieulun.hopto.org

Quái lão Tang Môn Thần chỉ tay lên tàng cổ thụ cành lá xum xê cách ngôi chùa độ khoảng gần hai mươi trượng, khẽ thầm vào tai chàng thiếu hiệp :

— Chúng ta hãy lên đấy cho mau.

Chưa kịp dứt câu, quái lão đã dùng ngay một thân thủ tột bực bắn bổng thân mình lên trước.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn thi triển khinh công thần ảo bay theo sau lưng Tang Môn Thần.

Hình ảnh hai người như vệt khói lam, những cao thủ nhỡn lực tầm thường khó mà nhận ra kịp.

Chớp mắt, Tang Môn Thần và Chí Tôn đã lên đến nơi.

Cả hai cùng đáp gần bên nhau, nấp trên một cành cổ thụ tuy lá tàng rậm kín, nhưng có thể trông nhìn qua bốn hướng ngôi chùa hoang và núi đồi một cách rất dễ dàng.

Khi đã yên xong, Chí Tôn đưa hai luồng kỳ nhỡn lọt qua kẽ hở lá, quan sát xuống sân chùa.

Chàng thấy đó là một ngôi cổ tự hoang tàng, không thể nhận rõ từ đời nào, quanh năm rêu phong mờ phủ, mái ngói tiêu điều, chân tường sụp đổ, dường lúc nào cũng vắng tuyệt bóng người.

Nhưng hôm nay, đột nhiên, quang cảnh trở nên muôn phần náo nhiệt, chúng cao thủ vũ lâm tụ hợp trên sân trường đếm trước sau có tới hai trăm người.

Tất cả quần hùng đều chắp chưởng đi đi, lại lại, mắt hướng ra ngoài sơn đạo, có vẻ nóng nảy.

Đột ngột, Chí Tôn nhận ra vị lão nhân quen thuộc đang đứng bên cạnh một cao thủ râu dài tới bụng, chính giữa sân trường.

Chàng giật mình, thầm khẽ :

— Trường Mộng Dã Tiên !

Thực vậy, lão nhân đứng trước sân chùa chẳng ai khác hơn là Trường Mộng Dã Tiên, dường như cầm đầu bọn cao thủ chờ đợi phó một chuyện gì hệ trọng sắp diễn ra.

Trong lúc, Tang Môn Thần đã day qua phía Chí Tôn, dùng lối Truyền Âm Nhập Mật » thầm thì vào tai :

— Tiểu tử ngươi đã nhận được gì chưa ?

Hai luồng mắt sáng rực không rời khỏi sân trường, nhưng Chí Tôn đã đáp thật khẽ câu hỏi của Tang môn Thần :

— Thưa lão tiền bối ! Văn sinh vừa mới phát giác phía dưới sân chùa một nhân vật rất quen thuộc.

— Nhân vật nào đấy ?

Chí Tôn trầm lặng :

— Trường Mộng Dã Tiên !

Vẻ ngạc nhiên chợt hiện trên gương mặt cổ xưa của Tang môn Thần Quái lão hỏi Chí Tôn :

— Ngươi cũng quen thân với Trường Mộng Dã Tiên nữa à ?

Chí Tôn âm thầm đáp :

— Thưa lão tiền bối, bảo rằng quen thân cùng Trường Mộng Dã Tiên thì không đúng lắm, nhưng văn sinh đã từng gặp gỡ lão nhân nầy trong một trường hợp khá đặc biệt.

Lại nữa, lão ta chính là Sư đệ của Hải Âu Quái Khách, nhân vật từng biết rõ văn sinh cách đây ba năm về trước.

Chòm râu bạc của quái lão Tang Môn Thần phe phẩy :

— Thế nhưng ngươi hiểu qua Trường Mộng Dã Tiên trong một trường hợp đặc biệt nào ?

— Một lần văn sinh gặp lão nhân nầy tại cánh rừng già nọ sau khi Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xuất hiện, rồi một lần khác trong đêm xảy ra vụ thăm sát Hải Âu lệnh đường cách đây chỉ mới vài hôm, lão tiền bối ạ !

Cặp mắt chiếu diệu tinh quang của Tang Môn Thần bỗng trợn lên :

— Nhân vật nào đã nhúng tay vào vụ thăm sát Hải Âu lệnh đường, tiểu tử có rõ chăng ?

— Chính Lạc Bá Đào đã cải dạng văn sinh cùng đi với một tên cao đồ của Hải Âu Quái Khách.

— Tên cao đồ Hải Âu Quái Khách à ? Nhưng hắn tên gì ?

— Hắc Y Sứ Giả !

Tang Môn Thần kinh dị tột độ .

— Tên cao đồ Hắc Y Sứ Giả đã phản bội Hải Âu Quái Khách ?

— Đúng như vậy, thưa lão tiền bối.

Tên ác đạo Hắc Y Sứ Giả từng làm nội gian trong Hải Âu lệnh đường từ lâu mà chẳng hề một ai hay biết, chính hắn đã tiếp tay cùng tên cuồng ma Lạc Bá Đào, đánh độc Đoạn trường đơn hãm hại Hải Âu Quái Khách suýt nữa phơi thây tại ngục thất Địa Linh Cung, rồi bịa ra ngôi mộ giả để làm lạc hướng sự nhận xét của bọn giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại, câu chuyện Hải Âu Quái Khách còn sống trên đời lẽ lão tiền bối đã hay biết rồi chứ ?

Tang Môn Thần gật gù :

— Lão phu mới vừa được tin Hải Âu Quái Khách thoát nạn từ hôm qua, nhưng không ngờ sự tình lại trải ra nhiều chuyện ly kỳ, khúc chiết đến thế, giang hồ ngày nay quả nhiên vô cùng qui quyệt, nguyên nhân cũng do tập đoàn khũng bố phát sinh.

Tiền đồ vũ lâm thật là đen tối !

Nghe những câu nói sau cùng của quái lão Tang Môn Thần, Chí Tôn hết sức chú tâm :

— Thưa lão tiền bối, tập đoàn khũng bố mà lão tiền bối vừa thốt đó thuộc môn phái nào ?

— Tập đoàn khũng bố U Linh Kỳ liên kết cùng Âm Ma Giáo của Âm Ma Giáo Chủ Cái Tử Bình.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn chớp ngời lên, những điều xét đoán, thăm dò của chàng bấy nhiêu lâu nay, ngày càng thêm rõ rệt.

Chàng hỏi dồn :

— Lão tiền bối ạ ! Lệnh chủ U Linh Kỳ có đúng là nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Giọng nói của Tang Môn Thần càng trầm đi hơn trước :

— Quả đúng như vậy ! Cách đây mấy hôm lão phu đi ngang qua cánh rừng nọ, tình cờ gặp một tên Sứ giả U Linh Kỳ đang giở trò dâm đạo, sẵn dịp ta chộp bắt hắn dùng thủ thuật buộc hắn phải cung khai sự thật. Sau cùng, mới rõ ra hắn chính là môn đệ U Linh Kỳ, đồng thời, lệnh chủ chính nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Như vậy, sự xét đoán của ngươi vừa rồi chẳng hề sai lệch một chút nào cả.

Sự tình quá hiển nhiên.

Chí Tôn chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Mấy lời tiết lộ của quái lão Tang Môn Thần chẳng khác nào một trận gió mạnh đùa cụm mây đen dưới chân trời u ám.

Lệnh chủ U Linh Kỳ chính là nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, kẻ Sư thù số một của chàng.

Sau ba năm tuyệt tích, nữ quái hồ ly tái hiện vũ lâm với bộ mặt giang hồ khác biệt.

Lệnh Chủ U Linh Kỳ !

Một danh từ sặc tanh mùi máu.

Nữ đại ác ma lại liên kết cùng Âm Ma Giáo Chủ thành lập một tập đoàn khũng bố vũ lâm.

Hành tung của Ngọc Diện Diêm Bà lại vô vùng bí mật, đến cả quỉ thần cũng không sao đo lường nổi.

Hôm nay nhờ sự tình cờ rung rũi, mà Chí Tôn sớm khám phá sự thực về tung tích của nữ quái hồ ly nầy,

Tư thế của kẻ huyết cừu càng to lớn hơn ba năm về trước gấp trăm bội lần.

Quả thật là điều đáng ngại cho chàng.

Sực nhớ ra một điều hệ trọng không kém, Chí Tôn lại hỏi Tang Môn Thần :

— Thưa lão tiền bối, còn Tàn cổ động có đúng là nơi tàng ẩn của nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

— Đúng chẳng hề sai. Lúc ban đầu, chính lão phu cũng chỉ hoài nghi như tiểu tử, nghĩa là Tàn cổ động có thể là sào huyệt ẩn trú của nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng về sau, ta đã biết một cách rõ ràng bởi do lời tiết lộ của tên Sứ giả ác đạo ấy.

Tâm thần Chí Tôn mỗi lúc càng thấy phấn chấn thêm lên.

Kẻ Sư cừu không thể giấu giếm, lẫn trốn chàng được nữa.

Bây giờ, chàng chỉ cần tìm xem Tàn cổ động ở địa phận nào là đâu đấy sẽ yên xong.

Chàng sẽ hội kiến Ngọc Diện Diêm Bà, thanh toán món nợ máu Cam Lộ Bang ngày xưa.

Nhưng giờ đây trước nhất chàng phải lo trọn bao nhiêu sứ mệnh khẩn bách hơn.

Chàng phải giải cứu cho thiếu nữ bịt mặt trong một khoảng thời gian thật ngắn ngủi,

Kế đây, lột trần bộ mặt Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của Lạc Bá Đào vẫn hồi danh dự.

Sau cùng, chàng mới đến Tàn cổ động. tử đấu cùng Ngọc Diện Diêm Bà rửa sạch oán thù.

Đồng thời, có thể chàng diệt luôn hai tên đại ác ma Xích Phát Âm Ma và Quái Nạp Mộc Thông, xóa sạch dấu vết trong quyển Huyết Hải Thâm Cừu.

Chí Tôn định hỏi tiếp, nhưng chưa kịp mở lời, thì đột nhiên nghe luồng gió từ phía sau lưng tới.

Hiểu ngay có sự đột biến, Chí Tôn lẹ làng quay mình lại, đưa

http://tieulun.hopto.org

cặp kỳ quang sáng rực nhìn xem.

Đã thấy một vật nhỏ màu trắng xóa đang bay nhanh tới trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Với một động tác hết sức mau lẹ, Chí Tôn thò hữu chưởng chộp lấy vật trắng đó.

Ngay lúc, Tang Môn Thần cũng vừa phát giác tiếng dị động, liền ngoảnh về một phía tàng cây cổ thụ.

Cùng lượt, có chiếc bóng thận thù tợ quỉ mụi từ trong chòm lá rậm bắn ra ngoài như luồng điện chớp.

Nháy mắt, chiếc bóng đã xa đến hàng năm mươi trượng.

Bắt chợt chiếc bóng ấy, Chí Tôn chực phóng người đuổi theo xem đó là ai.

Thế nhưng, Tang Môn Thần đã chộp tay chàng thiếu hiệp giữ lại, vì sợ kinh động đến bọn Trường Mộng Dã Tiên phía dưới tràng.

Quái lão nhìn vật trắng trên tay Chí Tôn lấy làm kinh dị, hỏi thầm thì :

— Tiểu tử, ngươi cầm gì đấy ?

Bấy giờ, Chí Tôn mới đưa lên xem lại món vật màu trắng trên tay mà chàng vừa chộp bắt.

Chàng đã phải bật kêu lên :

— Một lá thư !

Hai luồng tinh nhỡn sáng tợ điện chớp của quái lão Tang Môn Thần không rời lá thư trên tay Chí Tôn.

Quái lão ngạc nhiên :

— Lá thư à ? Tiểu tử, ngươi hãy mở xem thư đó là lá thư của ai ? Mau lên !

Chẳng chút do dự, Chí Tôn lẹ làng mở lá thư ra, đưa lên xem.

Trước mắt, Chí Tôn những dòng chữ ngoằn ngoèo, có vẽ vội vàng in đậm trên tờ giấy trắng :

Những giòng chữ như sau :

« Cùng tên Tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn,

« Ngươi quả là một tên điên cuồng, ngu ngốc, Tiểu gia vừa « bày ra một kế nhỏ mọn, mà ngươi cũng răm rắp vâng lời, tới « đây để tìm cái chết.

« Giờ đây ta bảo thật cùng ngươi, Quận Chúa Bạch Sa Cung « hiện nay không có giam giữ tại Ngũ Đài Sơn nầy, mà đang ẩn « trú cách đây ngoài ba trăm dặm thẳng đường về hướng Đông Nam.

« Vậy muốn chuộc sinh mạng nàng, ngươi phải lấy một trong ba « chiếc thủ cấp mà ta đã bảo tại trên giòng Phấn giang lúc nầy.

« Đó là ác đạo Nam Tà, hoặc Bất Lão Tiên Nương hay là ngươi, như đã định.

« Nếu diên trì giờ khắc, không làm đúng theo lời của ta, dĩ « nhiên tiết trinh của nàng thuộc về ta hưởng trọn, sau đấy tính « mạng nàng cũng chẳng bảo toàn.

« Ngươi hãy liệu mà thu xếp, ta hẹn cho ngươi kỳ hạn ba « hôm kể từ nhận được lá thư này.

CÁI THẾ HỒNG Kính bút

Đọc xong lá thư chất chứa đầy sự ngạo mạn, hiểm độc của Cái Thế Hồng, Chí Tôn thịnh nộ đến rúng động cả thân người, dòng máu nóng trong huyết quản chảy ngược lên đỉnh đầu.

Chàng nghiến hận thù :

— Tiểu cuồng ma dâm ác, nếu không giết được ngươi, ta thề không đứng chung trong cõi trời đất nầy.

Tang Môn Thần khẽ thầm :

— Tiểu tử, lá thư nầy của ai, đã viết những gì trong ấy, mà ngươi lại có vẻ giận giữ như thế ?

Chí Tôn trao lá thư của Cái Thế Hồng cho Tang Môn Thần, đáp thật nhỏ :

— Lão tiền bối hãy đọc lá thư, rồi tự khắc hiểu rõ tất cả sự tình.

Tang Môn Thần cầm lấy lá thư Chí Tôn trao sang, đọc từng dòng đầu đến cuối.

Quái lão trợn mắt :

— Tên tiểu ma đầu nầy quả đáng giết thật ! Hèn nào ngươi chẳng giận dữ lên.

Thốt xong câu đó Tang Môn Thần trả lá thơ lại cho Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp chộp lấy lá thư xé đi tan nát, rồi đưa qua Quái lão.

Thế nhưng Chí Tôn chưa kịp nói thêm lời nào cả, thì trong khoảng khắc thời gian ấy dưới sân trường trước ngôi cổ tự một chuyện quái dị cũng vừa xảy ra.

Cả Chí Tôn và Tang Môn Thần cũng đều im bặt, hết sức chú tâm đến tiếng dị động.

Theo đó một giọng cười âm u, ghê rợn chẳng hiểu từ đâu nổi lên nghe sởn cả lông tóc.

http://tieulun.hopto.org

Âm lực giọng cười lúc ban đầu nhỏ, trầm lạnh, sau đấy to lớn lên dần, dường có muôn ngàn mũi gươm bén nhọn từng loạt, xoáy lỗc vào màng tai quần hùng, có mặt tại sân tràng.

Ngoài hai trăm cao thủ ai nấy đều hải hùng lên.

Tất cả những luồng nhỡn quang chớp ngời công lực, quét chung quanh tìm những lùm cây, rậm rạp lùn soát nhân vật thần bí đang phát ra giọng cười quỉ quái sặc sùi khủng bồ máu tanh ấy.

Trường Mộng Dã Tiên cũng vì giọng cười âm u đó mà rúng động trong lòng không ít.

Sau một chập.

Giọng cười quái gỡ ấy đột nhiên ngưng đi.

Sân trường trở lại im lặng như thường.

Nhưng sự im lặng chứa đựng bầu không khí nặng trầm đến tưởng chừng ngạt cả thở.

Trong một cái lòa qua, đã thấy chiếc bóng lạ xuất hiện trước mặt quần hùng.

Vì động tác quá mau như loài ma quỉ, nên không thể nhận ra chiếc bóng từ đâu tới.

Chỉ thấy khi ngưng lại, chiếc bóng để lộ ra một quái nhân trạc ngoài trăm tuổi, bộ mặt kỳ cồ tợ vị tướng pháp, cặp mắt sáng rực như hai luồng điện quang.

Đứng trên tàng cồ thụ, bất giác Chí Tôn kêu khẻ :

— Nam Tà lão tiền bối !

Phía dưới sân tràng, ngoài hai trăm cao thủ cũng vừa nhận được Quái nhân, đồng thanh :

— Nam Tà !

Một loạt tiếng thét chấn động cả sân trường thật lâu mới trả lại bầu không khí yên lặng.

Trường Mộng Dã Tiên phất chòm râu bạc, cặp tinh quang chớp chớp mấy lần.

Lão nhân nhìn kình địch biểu lộ một sự căm hận như đã chất chứa từ lâu lắm.

Quái nhân vừa đáp xuống tràng chính là Nam Tà xạ hai luồng dị nhỡn nhìn trả lại Trường Mộng Dã Tiên.

Quần hùng im đi phăng phắt, tất cả đều dồn trên hai trăm tia nhỡn quang về phía Nam Tà.

Trải qua một phút kinh ngạc tột độ.

Chí Tôn chợt day qua kề miệng thầm khẽ vào tai Tang Môn Thần :

— Lão tiền bối ! Tại sao có chuyện lạ lùng nấy ?

Giữa Trường Mộng Dã Tiên và Nam Tà lão tiền bối đã có hận thù gì trước xưa mà lại cùng chúng cao thủ quần hội ở tại ngôi chùa hoang nầy lão tiền bối có rõ không ?

Chợt đã thấy Quái lão Tang Môn Thần nở một nụ cười thần bí, đáp thật khẻ :

— Tiểu tử, ngươi chưa hiểu rõ sự tình nên mới nhận lầm như vậy. Tên ác đạo nầy chỉ là Nam Tà giả hiệu mà thôi, không tin, ngươi cứ nhìn thẳng vào cặp mắt là tức khắc sẽ hiểu ngay.

Chí Tôn vừa tỉnh bừng cơn ác mộng, chàng theo lời Tang Môn Thần đưa cặp kỳ quang định thần nhìn xuống chỗ Nam Tà đứng.

Chàng nhận thấy hai luồng tinh nhỡn của Nam Tà nầy có vẽ gian ác, âm hiểm, chứ không chiếu tỏa dị quang pha màu sắc nửa phần chính đạo như Nam Tà ở Tuyệt mệnh cốc mà chàng từng chung sống ba năm.

Bất giác Chí Tôn nhủ thầm :

— Quái lạ thật ! Tại sao cách đây hơn nửa tháng về trước có Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hành ác giang hồ, từng huyết tẩy Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ gia trang, Bạch Sa Cung cùng một sồ cao thủ khác, rồi đây lại có Nam Tà giả hiệu ?

Kẻ hành thủ nầy với dụng tâm hiểm độc gì đây ? Hắn định gây thù hận cho Nam Tà lão tiền bối, giống hệt như từng hãm hại ta chăng ?

Chàng liền hỏi Tang Môn Thần :

— Lão tiền bối ! Tên ác đạo nào đang giả dạng Nam Tà, lão tiền bối có biết không ?

Cặp tinh quang vẫn xạ thẳng xuống tràng, Tang Môn Thần thầm thì đáp :

— Lão phu chưa được hiểu rõ về bộ mặt thật tên ác đạo nầy nhưng chắc chắn sẽ phát giác sau.

Nhưng nhân vật giả mạo nầy hành động như vậy với thủ đoạn gì lão tiền bối có rõ không ?

— Hắn định tạo nên những cảnh tượng giang hồ thảy đều xáo trộn, giết chóc đầm máu lẫn nhau, kẻ nầy thù nghịch kẻ kia, giữa môn phái sát hại môn phái, để diệt bớt các đối thủ lợi hại sau nầy dễ dàng chề ngự Vũ lâm lên ngôi vị bá chủ.

http://tieulun.hopto.org

Thâm tâm của Chí Tôn theo từng câu nói của Tang Mô Thần rúng động lên mấy lần.

Chàng lại tiếp :

— Lão tiền bối ! Có phải lão tiền bối muốn nói tới tập đơn không bổ Âm Ma Giáo của Cái Tử Bình, và U Linh Kỳ của Ngô Diện Diêm Bà chăng ?

— Quả đúng chẳng hề sai !

Một ý nghĩ hiện lên trong óc Chí Tôn :

— Nếu quả đúng như thế, tên ác đạo giả dạng Nam Tà là tiền bối, chính là một nhân vật trong U Linh Kỳ hay Âm Ma Giá có phải thế chăng ?

— Lẽ dĩ nhiên là như vậy rồi tiểu tử ạ ! Nếu hắn không đứng trong hai ác đạo nầy thì chẳng còn môn phái nào nữa cả.

Nói tới đây Tang Môn Thần vọt im đi, hướng thẳng xuống sân trường hết sức chăm chú.

Chí Tôn cũng ngừng lại không nói nữa.

Trên sân ngôi chùa hoang, lúc ấy Trường Mộng Dã Tiên đ quát to lên :

— Nam Tà ác đạo, ngươi hãy mau mau đến mạng nhị vị s đệ của lão phu mà mi sát hại từ trước.

Nam Tà giả hiệu nhe hai hàm răng trắng nhởn cười khà :

— Hai tên lão ma đầu Châu Bá Đạo, Bạch Hạ Đường đ không biết tự lượng lấy sức mình, dám cả gan theo dõi hành tung của lão phu, có chết cũng là một điều đã đành rồi, sao bọ ngươi lại còn oán trách lão phu ?

Trường Mộng Dã Tiên phóng hai luồng dị nhỡn pha lẫn ánh sáng căm hờn thét :

— Lão đại ma đầu chớ có mồm mép, ngươi đã giết người thì phải đền mạng, đã vay nợ máu thì phải trả bằng máu, đó là luật chí công của đấng vô hình không thể nào trốn chạy được.

Giờ ngươi muốn tự mình giải thoát tại mộ tràng nầy hay chờ bọn lão phu động thủ.

Nam Tà giả hiệu cười ha hả :

— Trường Mộng Dã Tiên ! Có họa chăng ngươi đang nằm trong mộng mới trông thấy những điều cuồng vọng ngu ngốc đó.

Ha ha... hôm nay lão phu đã hiện thân tại nơi đây rồi, thì số mạng của các ngươi coi như đã định từ trước, đừng mong sống sót

nay chạy thoát một tên nào.

Câu nói đầy cuồng ngạo, khinh khỉnh của Nam Tà giả hiệu kịp chấm dứt, ngoài hai trăm cao thủ đứng phía sau Trường Mộng Dã Tiên đã đồng thanh quát lên rung chuyển cả tràng :

— Hãy mau quật chết lão ác ma nầy !

Theo tiếng quát đó, quần hùng toan phóng tới chỗ Nam Tà giả hiệu đang đứng.

Thế nhưng, Trường Mộng Dã Tiên đã phất chưởng ngăn cản chúng cao thủ lại ra lệnh :

— Chúng môn đồ ở đâu yên đấy, phần lão ác ma đã có lão phu định liệu rồi.

Nhưng ngay lúc đó đã có một chiếc bóng từ trong đám cao thủ phóng mình tới, đối diện Nam Tà giả hiệu độ khoảng ngoài ba trượng.

Xem kỹ lại, thì đó là lão nhân áo tím có bộ râu xồm vểnh ngược dị kỳ.

Lão nhân áo tím quay qua Trường Mộng Dã Tiên, cất giọng tợ chuông đồng :

— Trường Mộng lão huynh, hãy nghỉ tay, lão đại ma đầu nầy để cho tiểu đệ xử liệu.

Trường Mộng Dã Tiên nhận ra gương mặt lão nhân áo tím thất giọng lo ngại :

— Hà Nam Ẩn Tẩu ! Công lực lão đại ác ma nầy rất nên cao cường thâm hậu, vốn thật một nhân vật được truyền tụng giang hồ năm mươi năm xưa, lão huynh không nên khinh xuất mà nguy hiểm cho mình đấy.

Hà Nam Ẩn Tẩu chính lão nhân áo tím, tỏ vẻ rất tự tin nơi sức mình.

— Trường Mộng lão huynh khỏi phải lo ngại điều đó làm gì cho nhọc. Hãy xem tiểu đệ thu nhận lấy chiếc thủ cấp của Nam Tà đại ác ma đây.

Lời chưa chấm dứt Nam Tà giả hiệu quát to :

— Nam Tà ác ma sự thật, danh phận người trên chốn giang hồ tuy không phải nhỏ, từng có một thời khiếp mật bọn giang hồ nhưng nay đã gặp lão phu rồi thì phải mau đền mạng lại đây trừ món nợ máu mà ngươi đã vay mấy hôm trước,

Nam Tà giả hiệu cười ghê rợn :

http://tieulun.hopto.org

— Hà Nam Ẩn Tẩu, gánh nặng của người giờ ngươi lại tự dựng kẻ vai hứng lấy về mình, chẳng phải là điên cuồng dại, ngu ngốc lắm sao ?

Vì niệm chút đức hiếu sinh, lão phu khuyên ngươi mau rời khỏi chốn nầy, để mặc ta và Trường Mộng ác đạo xử liệu, may ra ngươi còn có thể kéo dài thêm sự sống, nếu trái lại, dám cả gan đương đầu cùng ta, thì ngọn chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình của ta sẽ không dung thứ cho bất cứ một ai cả.

Hà Nam Ẩn Tẩu thịnh nộ đến dựng đứng cả chòm râu quái dị, quát vang lừng.

— Lão ác ma, có chớ khua môm, hãy trông ngọn chưởng đoạt mạng của lão phu đây.

Đơn chưởng của lão nhân tức thì giờ lên :

Một luồng kình khí nặng tợ núi lở từ chưởng trung của Hà Nam Ẩn Tẩu theo đó phát đi như sấm động ầm ì ngoài bể khơi.

Nam Tà giả hiệu cười khà :

— Sô ngươi đã tận rồi !

Tả chưởng hắn phất động một cái.

Lập tức một luồng kình phong pha màu máu thẫm cuồn cuộn đến tiếp nghênh thế công bạo vũ của kẻ địch.

Thoáng thấy chưởng hình của Nam Tà giả hiệu, trên ngọn cổ thụ Chí Tôn đã phải kêu khẽ :

— Huyết Ảnh Lôi Đình ! Sự thực, tên ác ma đang giả mạo Nam Tà lão tiền bối chính là ai ?

Trong lúc, Tang Môn Thần hết sức chăm chú xuống tràng, theo dõi trận khởi đấu giữa Hà Nam Ẩn Tẩu và Nam Tà giả hiệu, như chẳng hề nghe thấy cử chỉ kinh dị của Chí Tôn.

Chưởng lực song phương chạm nhau nổ lên một tiếng kinh động cả núi đồi.

Hà Nam Ẩn Tẩu bị luồng huyết phong quá mạnh bạo quét lùi mấy bước, các huyết đạo chấn động sôi trào.

Ngược lại, Nam Tà giả hiệu vẫn còn đứng nguyên vị trí, sừng sững chẳng khác một cây trụ đồng.

Bất giác, từ trên cao tàng cổ thụ, Tang Môn Thần đã phải bật thốt :

— Võ công tên ác đạo nầy quả nhiên cao cường thâm hậu.

Chí Tôn bảo thật mau :

— Lão tiền bối, tên ác đạo giả mạo Nam Tà nầy chính là ai ?

Sao hắn lại biết sử dụng cả đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình ?

— Điều nầy lúc nầy lão phu từng bảo còn chưa được rõ. Chúng ta hãy nán chờ xem.

Chát cả hai cùng im lặng đưa mắt nhìn xuống trận đấu sắp tới hồi quyết liệt.

Lúc bấy giờ, Nam Tà giả hiệu phía dưới sân chùa cũng vừa giờ chưởng lên, nặng trầm quát :

— Lão ma đầu Hà Nam Ẩn Tẩu, hãy nhận thử một đường chiêu nầy của lão phu xem.

Lời chưa kịp dứt, một luồng Huyết ảnh lôi đình cực kỳ mạnh bạo đã ào tới Hà Nam Ẩn Tẩu.

Bề thế chưởng phong nầy mau lẹ như điện chớp, to như trái núi, khó thể tránh đỡ kịp.

Hà Nam Ẩn Tẩu rống to :

— Lão ác ma quả nhiên độc thủ, lão phu thề sống chết cùng ngươi phen nầy.

Song chưởng của lão nhân tức thì đẩy cao bằng ngực, đẩy ra hai luồng áp khí hết sức nặng nề.

Ầm !

Trong một tiếng rống thảm khốc, đã thấy vòi máu đào từ cửa miệng Hà Nam Ẩn Tẩu phún ra.

Lão nhân tháo lui liền ngoài hai trượng, mà vẫn chưa thể gượng đứng vững lại được,

Quần hùng thấy thế ồng ồng lên một lượt, rồi phóng mình vào sân chùa vây chặt Nam Tà giả hiệu.

Mỗi người đều triển ra một chưởng phong, khí thế vô cùng hùng liệt, từ các phương vị khác nhau áp tới.

Ai ai cũng tin nơi sức quần đấu ấy, ít lắm cũng đánh lui được Nam Tà giả hiệu ra khỏi sân tràng.

Không ngờ, công lực tên ác đạo bí mật nầy cao cường tột bực, hay ngọn chưởng của hắn quay luồn mấy vòng, phát lên từng trận cuồng phong, bảo tồ khắp cả bốn bề nghênh đoán kình lực kẻ thù.

Hàng loạt sấm chưởng nổ rung chuyển cả ngôi cổ tự hoang tàn, dư khí áp lại ù ù ...

Lẫn lộn trong sấm chưởng, có những tiếng rú cực kỳ thảm liệt, hóa thành một thứ âm thanh hỗn độn như bản nhạc sa tràng.

http://tieulun.hopto.org

Đã có tới mười mấy tên cao thủ ngã lăn ra đất, giãy giụa ít cái rồi im luôn.

Mỗi nạn nhân đều ói ra một bãi máu tươi, nội tạng bị chấn nát như nhau.

Thảm cảnh thê lương đó khiến cho quần hùng khiếp đảm tột độ, cùng dừng chưởng lại.

Tất cả những luồng nhỡn quang dồn về phía cái chết của đồng bọn, hiện lên thứ ánh sáng hải hùng.

Trải qua thật lâu, vẫn chưa có nhân vật nào dám xông lên tiếp đấu cùng Nam Tà giả hiệu.

Đột nhiên trong giờ phút đó, Nam Tà giả hiệu trỗ lên giọng cười như loài ma quỉ,

Hắn lẹ làng phất tay áo rộng thùng thình, để lộ ra một món vật đồ chói.

Món vật chớp tỏa ánh sáng lạnh đến căm hồn.

Trường Mộng Dã Tiên nhận ra món vật quái lạ ấy, đột ngột to lên :

— Xích Ma Hoàn !

Quần hùng đồng thanh :

— Xích Ma Hoàn !

Dư âm tiếng quát của chúng cao thủ chấn động cả tràng chập lâu vẫn chưa ngưng.

Bây giờ. đứng trên tàng cổ thụ trông thấy sự tình, Chí Tôn hết sức kinh hoàng.

Chàng thầm nhủ :

— Ô, sao lại thế nầy ! Tên ác đạo giả mạo Nam Tà tiền bối chính là ai mà lại có được chiếc Xích Ma Hoàn ?

Chàng bảo Tang Môn Thần thật nhanh :

— Lảo tiền bối hãy chờ đây ! vãn sinh phải xuống đấy tiếp tay với bọn Trường Mộng Dã Tiên, nếu chậm trễ chắc chắn hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Thốt xong câu nói đó, Chí Tôn nhắc mình đáp xuống tràng đấu.

Thế nhưng, Tang Môn Thần đã kéo áo chàng thiếu hiệp lại trầm giọng bảo :

— Khoan đã !

Chí Tôn ngạc nhiên:

— Tại sao vậy hở lão tiền bối ? Tại sao lại ngăn cản vãn sinh xuống đấy ?

Tang Môn Thần thì thầm bên tai Chí Tôn :

— Ngươi khoan động thủ, hãy để lão phu xuống đấy trước, vì rồi đây còn nhiều sự tình kỳ quặc bất ngờ xảy ra trên mặt sân này nếu ngươi hiện diện sớm sẽ hỏng hết mọi việc.

Tang Môn Thần nói tới đây, thình lình nghe tiếng rồng thăm liệt dưới tràng đấu.

Cả Tang Môn Thần lẫn Chí Tôn đều giật mình, lặng im ngó xuống xem sự gì xảy ra.

Đã trông thấy chiếc đầu của Hà Nam Ẩn Tẩu lìa khỏi cổ, lăn tròn dưới mặt đất.

Máu đào từ nơi cuống cổ lão nhân áo tím phún ra thành vòi cực kỳ khủng bố.

Thì ra Nam Tà giả hiệu. đã bằng một thân thủ vô cùng quái dị phát động chiếc Xích Ma Hoàn bay tới tợ luồng điện chớp, cắt lấy thủ cấp Hà Nam Ẩn Tẩu trong nháy mắt.

Quần hùng hết sức khiếp hải, đứng nhìn cảnh tượng đầu rơi máu chảy vừa diễn ra.

Đồng thời theo tiếng quát hải hùng, Trường Mộng Dã Tiên đã triển ra hai đạo kình phong nặng tợ núi lở áp xuống đỉnh đầu Nam Tà giả hiệu, thế mạnh vô tả.

Với một động tác mau lẹ như một làn sét trên mây, Nam Tà giả hiệu đã cung mình xuống, tức thì song chưởng cùng đẩy ra đường chiêu Huyết Ảnh Lôi Đình cuộn tới Trường Mộng Dã Tiên màu máu thẫm rợn hồn.

Sầm chưởng hai bên chạm nhau nổ giữa không trung một tiếng vô cùng kinh dị.

Ánh chưởng quang chớp nháng liên hồi như muôn ngàn tia sét vạch bầu vũ trụ.

Trường Mộng Dã Tiên bị xô lùi nữa trượng, đứng hết muốn vững, mặt mày tái xanh, tóc râu dựng ngược.

Nam Tà giả hiệu xạ hai luồng độc nhỡn nhìn Trường Mộng Dã Tiên cất tiếng cười khà.

— Ha ha... Trường Mộng ác ma, hôm nay quả nhiên khí số của ngươi đã mãn rồi !

Hữu chưởng hắn đã từ từ đưa lên cao, để lộ chiếc Xích Ma Hoàn chớp lên đỏ tợ máu.

http://tieulun.hopto.org

Trên cành cổ thụ, Tang Môn Thần trông thấy hoảng hồt, nhanh lẹ bảo Chí Tôn :

— Tiểu tử đứng yên đấy khoan động thủ, để lão phu xuống đấy trước giúp Trường Mộng Dã Tiên một tay.

Chưa kịp dứt câu. Tang Môn Thần đã nhấc mình phóng xuống đáp ngay giữa tràng đầu.

Quái lão đứng sừng sững trên mặt đất như qui mụi, một hạt bụi chẳng hề thấy bay.

Vừa toan phất khởi chiêu Xích Ma Hoàn hy vọng lấy đầu Trường Mộng Dã Tiên, chợt thấy một bóng người xuất hiện, Nam Tà giả hiệu liền ngưng thân hình lại.

Quần hùng ngơ là đồng bọn của Nam Tà giả hiệu lại càng khiếp hoảng thêm hơn.

Nhận diện nhân vật vừa xuất hiện, Trường Mộng Dã Tiên sửng sốt kêu lên :

— Ô Tang Môn Thần !

Sự hiện diện của Tang Môn Thần trong giờ phút hết sức quyết liệt, làm cho tinh thần Trường Mộng Dã Tiên cảm thấy phấn chấn trở lại.

Trong khi bộ mặt cổ quái của Nam Tà giả hiệu đột nhiên trầm lặng khác thường.

Khi đã đáp xuống sân tràng xong, Tang Môn Thần không cần chào hỏi ai hết, Quái lão xạ cặp mắt thần vào mặt Nam Tà giả hiệu một hồi lâu, như muốn soi tìm sự thật bên trong của hắn.

Cái nhìn nầy của Tang Môn Thần khiến cho Nam Tà giả hiệu vô cùng khó chịu, cứ chỉ có vẻ hơi lúng túng. Điều này khó nỗi thoát khỏi cặp mắt tinh anh của quái lão từng trải chốn giang hồ xưa nay.

Ngưng đi một chập khá lâu, thình linh Tang Môn Thần trầm nặng bảo Nam Tà giả hiệu :

— Tiểu ma đầu hãy lột bộ mặt giả hiệu lão Nam Tà ra cho lão phu trông thử coi ngươi chính là ai ?

Câu phát giác bất ngờ này khiến cho Nam Tà giả hiệu rúng động cả thân mình.

Quần hùng cũng hết sức lạ lùng vì câu nói của Tang Môn Thần, thực hư chưa hiểu ra sao.

Chợt nghe Nam Tà giả hiệu cười lạnh lùng :

— Tang Môn Thần ! Cách đây hơn năm mươi năm trời trông ngươi đã khác hẳn hơn xưa rất nhiều, đã vậy lại còn mang tật bệnh

lẫm cẫm, quàng xiêng.

Hôm nay, ngươi hiện thân nơi ngôi cổ thụ này với ý định hộ trợ cùng tên ác đạo Trường Mộng Dã Tiên nầy chăng ?

Tang Môn Thần cười ha hã :

— Tên tiểu nữa ma đầu vô danh kia ! Ngươi đừng hòng che đậy cặp mắt thần của lão phu vô ích. Ngươi phải khai thật danh hiệu là gì, sao dám cải trang Nam Tà lão huynh hành ác giang hồ ?

Ta bảo thật, nếu ngươi không sớm hiện nguyên hình, thì đừng trách chưởng phong ta sao ác độc đấy.

Một loạt nói của Tang Môn Thần làm bên ngoài tràng đầu quần hùng xôn xao lên.

Bọn người kinh dị đến tột độ, tuy vậy, chưa rõ sự thực thế nào. Trường Mộng Dã Tiên cũng trợ cặp mắt nhìn Nam Tà giả hiệu như cố tìm một sự di động ẩn tàn sau lớp mặt da người phía ngoài trát lên, hết sức kỳ dị !

Nam Tà giả hiệu :

Quả thật là một chuyện ngoài sức tưởng của gần hai trăm cao thủ hiện diện.

Thế nhưng chẳng một ai có thể quả quyết được lời Tang Môn Thần đúng hay sai.

Nam Tà giả hiệu, hay thật sự ?

Bấy giờ, trước sân cỏ bỗng nhiên nặng trầm chẳng khác vùng u mộ.

Bầu không khí tại tràng khẩn trương cùng độ.

Thình linh, Nam Tà giả hiệu xê mình lên ba bước cổ gượng cười khà qui độc :

— Ha ha . . . Lão Ma đầu chớ có lẫm nhẫm nói chuyện quàng xiêng, hãy trông đường chiêu đoạt mệnh của lão phu đây.

Tự khắc, một đạo kình khí màu thẫm cực kỳ khủng bố, cuồn cuộn tới trước mặt Tang Môn Thần.

Ác đạo thi triển luồng chưởng phong Huyết Ảnh Lôi Đình mang theo mười phần nội lực, quật ngã Quái Lão ở ngay từ phút giây đầu.

Bằng một tác động thênh thang, Tang Môn Thần lẹ làng quay hữu chưởng nữa vòng tròn . . .

Một luồng kình phong quái dị chưa từng có trên mặt giang hồ cuồn lấy huyết quang của kình địch, hốt lên tận không trung, biến mất giữa khoảng vô hình.

http://tieulun.hopto.org

Thực là kỳ diệu.

Sự kỳ diệu này đã khiến cho Nam Tà giả hiệu trông thấy đề phải ngơ ngác lên.

Nhưng sau đó một phút trấn tỉnh lại tinh thần Nam, Tà giả hiệu chợt quát to :

— Lão quỉ trông đây !

Cùng trong tiếng quát, Nam Tà giả hiệu đã vội vàng để cả song chưởng toàn lực đẩy mạnh hai luồng huyết phong gấp bội lần trước bao trùm cả chu vi bốn trượng, bề thế chưởng phong hùng liệt vô cùng.

Tang Môn Thần vùng cười lên ha hả, trong khi tả chưởng Quái lão ung dung quay lên một vòng tròn.

Lạ lùng thay !

Hai luồng huyết phong lạnh như giông thác từ trên trời đổ xuống của Nam Tà giả hiệu lại bị kình lực của Tang Môn Thần hút đi đâu mất, chỉ nghe mấy tiếng nổ nhỏ âm u ...

Chẳng một ai hiểu rõ quái lão vừa thi triển ngọn vô công gì lại có thể hủy diệt chiêu thức Huyết Ảnh Lôi Đình.

Hai lần bị thua kẻ địch, bất giác Nam Tà giả hiệu sửng sờ lên thật lâu.

Quần hùng đứng chung quanh sân rộng ngôi chùa hoang cổ điều ngầm phục ngón vô công tối thượng của Quái lão Tang Môn Thần.

Hiển nhiên cho thầy Nam Tà giả hiệu chưa phải là kình địch tương xứng của quái lão Vũ Lâm Thất Kỳ.

Tên ác đạo hãy còn kém sút hơn Tang Môn Thần một bực.

Sự tình nầy cũng khiến cho gần hai trăm cao thủ càng tăng thêm mối hoài nghi về Nam Tà.

Bởi vì, tất cả đều hiểu như nhau, Nam Tà vẫn là một nhân vật truyền tụng giang hồ đứng chung trong Vũ Lâm Thất Kỳ năm mươi năm về trước, từng làm chấn động giang hồ, đâu có thể bị bại trước kẻ địch một cách dễ dàng như thế.

Trường Mộng Dã Tiên cũng phát giác ra điều đó, đưa hai luồng tinh quang nhìn Nam Tà giả hiệu chẳng hề nháy mắt.

Lúc bấy giờ, Tang Môn Thần nghiêm trọng quát :

— Tiểu cuồng ma vô danh kia ! Hãy mau lột chiếc mặt nạ da người giả mạo Nam Tà cho lão phu xem thử, chậm trễ ngọn

chưởng không dung tình đây.

Nam Tà giả hiệu trợn mắt :

— Lão quỉ đừng nói nhăm, lão phu thề giết cho kỳ được ngươi trên sân tràng này.

Lời còn chưa chấm dứt, Nam Tà giả hiệu đã ngưng tụ mười hai phần nội lực lên hữu chưởng, đẩy ra luồng Huyền Âm chưởng pha khí trắng im lặng tợ bóng ám hồn.

Đồng thời, tả chưởng của hắn cũng bắn vào các yếu huyệt Tang Môn Thần năm đạo chỉ phong quái dị, xạ nhanh như những tia điện chớp.

Ẩn theo tàng cây cao, trông thấy Huyền Âm chưởng, Chí Tôn đã bật thốt thành tiếng :

— Ồ Huyền Âm chưởng !

Tại sao Nam Tà giả hiệu lại biết xử dụng đường chiêu bất truyền của Bắc Độc lão Ma ?

Hắn chính là ai ?

Trong lòng Chí Tôn rúng động không ngừng.

Lúc ấy tại sân tràng Tang Môn Thần chẳng hề tránh né, tả chưởng phát chiêu đón nghênh ngọn Huyền Âm chưởng vừa áp tới.

Trong khi hữu chưởng bắn luôn một loạt chỉ phong cực kỳ sắc bén, tiếp nhận chỉ phong của kình địch.

Bộp ... Bộp ...

Chưởng chỉ song phương chạm nhau phát nổ âm thầm trong bầu không khí khẩn trương cùng độ.

Nam Tà giả hiệu bị áp lực chưởng phong quét nhằm lão đảo như không còn đứng vững.

Hắn hết sức hãi hùng.

Thình lình trong ánh chớp thời gian ấy.

Tang Môn Thần đã bằng một thân pháp bắn mình sang Nam Tà giả hiệu, thò chưởng vào mặt hắn.

Động tác quái lão mau như điện chớp, lại triển ra đúng lúc thời cơ, Nam Tà giả hiệu không thể nào dự phòng kịp thế công của kình địch.

Hắn vùng thét to lên một tiếng khiếp đảm, vội vàng tháo lùi về phía sau nữa trượng.

Nhưng đã chậm mất rồi !

Một tiếng soẹt khô khan nổi lên.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Nam Tà giả hiệu hết sức nhanh lẹ tránh né, nhưng cũng bị hữu chưởng của Tang Môn Thần vỗ ngay chiếc cằm hắn trước khi tháo lùi về sau.

Lạ lùng thay, chòm râu bạc phía dưới của Nam Tà giả hiệu bỗng chợp mất phăng đi.

Tang Môn Thần ngưng thân hình lại.

Đã thấy trên tay quái lão cầm một chòm râu giả vừa đoạt được của Nam Tà giả hiệu.

Tang Môn Thần trố mắt nhìn chẳng hề chớp.

Trong lúc Nam Tà giả hiệu tháo lui liền liền, hắn có vẻ kinh hoàng tột độ.

Trên cằm hắn nhẵn thín chẳng còn có lấy một sợi râu, để lộ màu da trắng trẽo.

Chỉ nội chiếc cằm nhẵn thín trắng trẽo của Nam Tà giả hiệu phát hiện, cũng đủ cho biết đó là một thiếu niên trạc ngoài hai mươi tuổi mà thôi.

Sự trạng bất ngờ, làm cho Trường Mộng Dã Tiên đến phải sững sờ kêu lên :

— ! Sao lại thế nầy ?

Quần hùng cũng luôn quát to :

— Nam Tà giả hiệu !

Một loạt quát tháo chuyển động cả núi đồi đến một chập lâu mới chịu im đi.

Không khí chung quanh tràng đấu lại càng khẩn trương hơn trước.

Quần hùng hết nhìn Nam Tà giả hiệu rồi day qua ngó nhau như để dò hỏi.

Đứng trên tàng cổ thụ trông thấy cảnh tượng lạ lùng dưới tràng, Chí Tôn không khỏi sững sờ :

— Quả đúng như lời nhận xét của Tang Môn Thần lão tiền bối! Nhưng tên ác đạo nào cải trang ra Nam Tà lão tiền bối đây ?

Chàng thiếu hiệp định bắn xuống sân chùa lột luôn bộ mặt thật của Nam Tà giả hiệu coi hắn chính là ai, nhưng chợt nhớ đến lời Tang Môn Thần bảo lúc nầy sẽ còn nhiều sự tình kỳ hoặc xảy ra nên chàng ẩn lại trên tàng cổ thụ.

Chí Tôn nhìn kỹ chiếc cằm trắng trẽo của Nam Tà giả hiệu dường có quen thuộc lắm nào.

Chợt, chàng lẩm bẩm :

— Lạ thật ! Chiếc cằm nầy hình như ta gặp một vài lần, không lẽ hắn lại là... Cái Thế Hồng... ?

Ý nghĩ nầy làm cho chàng thiếu hiệp hết sức hoang mang.

Ngay lúc ấy, phía dưới sân tràng một chuyện buồn cười cũng vừa xảy ra.

Qua một phút trấn tĩnh lại tinh thần, Nam Tà giả hiệu quên lưng bộ râu giả hiệu của mình, bị Quái lão Tang Môn Thần, vừa chộp lấy, hắn đưa tay phất lấy chiếc cằm nhẵn thín cười khà lên :

— Ha ha . . . Lão phu . . .

Nhưng chợt hắn cũng vừa phát giác được bộ cằm không râu của mình nên vụt im luôn, dáng điệu hết sức lúng túng.

Cử chỉ khôi hài nầy khiến cho quần hùng đứng chung quanh không nhịn được trận cười ầm lên.

Sân tràng ồn ào một lúc thật lâu vẫn chưa ngưng tiếng cười sằng sặc của mọi người.

Tất cả đều dồn những cặp mắt tò mò ngay chiếc cằm nhẵn thín của Nam Tà giả hiệu.

Tuy vậy, chưa một ai có thể nhận rõ tên ác đạo nào giả trang Nam Tà, hành ác giang hồ.

Đến quái lão Tang Môn Thần cũng không thể nhất thời quả quyết nhân vật đứng trước mình là ai được.

Chỉ biết đó là một gã thiếu niên chưa ngoài hai mươi lăm tuổi mà thôi.

Đột ngột, Trường Mộng Dã Tiên đã nhắc tới Nam Tà giả hiệu, nghiêm trọng quát :

— Ác đạo, ngươi chính thật là ai ? Sao lại cả gan dám giả dạng Nam Tà gây xáo trộn giang hồ ?

Nam Tà giả hiệu vừa hổ thẹn vừa căm hờn, không đáp lời Trường Mộng Dã Tiên, mà chỉ nghiến răng kèn kẹt :

— Lão ác đạo, lần sau ta thề lấy chiếc thủ cấp của ngươi !

Hắn day qua Tang Môn Thần, trầm khiếp bảo :

— Lão quỉ, mối nhục nầy hẹn có ngày phải trả, ta sẽ tìm ngươi trên chốn giang hồ.

Dứt câu nói đó, Nam Tà giả hiệu bắn mình qua nóc cổ tự như luồng điện chớp.

http://tieulun.hopto.org

Trường Mộng Dã Tiên quát :

— Hãy bắt tên ác đạo này !

Tiếp theo đó, một loạt quát tháo chấn động cả núi đồi.

Đồng thời, ngoài ba mươi cao thủ phóng rào rào lên nóc chù hoang về hướng Nam Tà giả hiệu vừa chạy trốn.

Nhưng ai nấy đều không ngờ ở giữa giờ phút ấy, một chuyện l nữa lại xảy ra.

Quần hùng vừa lên tới nóc chùa chợt nghe có nhiều tiếng rồ thăm liệt nổi lên.

Mọi người đều ngưng thân hình lại.

Đã thấy có ngoài mười tên cao thủ từ trên cao té lăn trở xuố sân chùa.

Tất cả biến thành những khối thịt mềm, máu đào be bệt, hè sức hải hùng.

Bọn cao thủ còn lại chưa kịp ứng phó, thì một loạt « bình . . bình . . . » lại nổi lên.

Gần hai mươi chiếc bóng bị trúng nhằm kình khí mạnh bạo t đâu đó, cũng rồng như đồng bọn, rồi nhào trở xuống sân trường tình trạng chúng cao thủ chẳng khác những nạn nhân trước.

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn ba mươi người bỏ mạng trên sâ chùa hoang.

Chẳng một ai hiểu nổi, kẻ thần bí nào vừa ra tay hạ độc.

Cho đến Chí Tôn đứng trên cao cũng chưa thể tìm ra bóng dáng người trong vô hình đó.

Trong khi đó, Nam Tà giả hiệu đã biến mất đi đàng nào khôn thể định hướng.

Trường Mộng Dã Tiên trông thấy sự tình hết sức quái dị, biết có kẻ ẩn nấp gần đâu đây ra tay, vùng quát :

— Ác ma hãy đền tội !

Lão nhân nhắc mình bay bổng lên nóc chùa.

Nhưng hai chân Trường Mộng Dã Tiên chưa kịp chạm mái ngói, thình lình phát giác một luồng kình đạo nặng như núi lở từ dưới nội diện ngôi cổ tự quật lên.

Hết phương tránh né, Trường Mộng Dã Tiên lẹ làng đưa song chưởng yểm hộ nơi tâm huyệt, vì sợ trúng nhằm chấn nát nội tạng.

Bình !

Trường Mộng Dã Tiên bị luồng chưởng phong quật nhằm đứng

hết muồn vững, trở lộn xuống sân chùa

Cũng rất may là võ công của lão nhân vô cùng thâm hậu, lại được song chưởng yểm trợ tâm huyệt từ trước, nếu không, đã phải phơi thây liền tại chỗ rồi.

Trường Mộng Dã Tiên gượng gạo đứng dậy toàn thân run rẩy, hiển nhiên đã thọ thương trầm trọng.

Quần hùng chung quanh tràng trông thấy cảnh nầy, thảy đều khiếp đảm, chưa một ai dám đơn phương động thủ.

Bọn chúng chỉ đưa mắt nhìn nhau như ngầm hỏi; nhưng không hiểu phải làm sao cả.

Chí Tôn đứng trên cành cây cổ thụ chứng kiến tất cả mọi sự tình diễn ra, khí huyết trào lên tận óc, bao phen chàng định phóng mình tới ngôi cổ thụ nhưng rồi lại thu hồi ý định.

Chàng thiếu hiệp nhớ tới lời căn dặn của Tang Môn Thần, hết sức dằn lòng chờ đợi.

Ngay lúc ấy dưới sân chùa, Tang Môn Thần cũng vừa quát to lên:

— Ác ma hãy nộp mạng !

Quái lão theo tiếng quát đã cất bổng thân hình lên nóc chùa hoang đáp xuống !

Chợt có một luồng kình khí từ một nơi bí mật đã áp tới bên mình quái lão.

Chẳng chút chậm trễ, Tang Môn Thần trụ thân hình lại giơ chưởng đón nghênh.

Ầm.., Ầm...

Hai luồng kình khí gặp nhau phát nổ trên cao ngôi cổ tự hoang tàn.

Vô số những viên ngói bị đánh hất bay đi rớt xuống đất loãng xoãng.

Bụi cát hốt lên mù mịt cả một vùng rộng lớn che lấp ngôi chùa hoang.

Tang Môn Thần lắc lư thân hình mấy cái, rồi sau đầy đứng yên trở lại.

Võ công kẻ thần bí nào vừa thi triển đường chiêu quả nhiên vô thượng giang hồ.

Kình lực đôi bên quật nóc chùa giờ lên một lỗ hổng khá to.

Đứng phía trên ngó xuống có thể nhận thấy trong đền rất dễ dàng.

http://tieulun.hopto.org

Tang Môn Thần đưa hai luồng tinh quang sáng rực chiếu thẳng vào trong chánh điện, quát lớn :

— Tên ác đạo nào ẩn núp trong chùa, hãy hiện thân ra đây cho mau.

Cùng theo tiếng quát, quái lão đã nhắm phía dưới búa xuống một đạo kình khí tợ núi băng.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian ấy, từ dưới chánh điện đẩy lên một luồng chưởng phong vô cùng quái dị.

Ầm !

Toàn thể ngôi cổ tự hoang tàn đều chuyển rung rầm rập, từng loạt ngói đổ rào rào.

Trên nóc chùa chỗ Tang Môn Thần phát lên răn rắt, tường chừng như sập đổ bất cứ lúc nào.

Lo ngại kẻ thần bí công kích bất ngờ, Tang Môn Thần vội vàng đáp trở lại mặt đất.

Từ trong chánh điện ngay lúc đó đã nghe tiếng cười qui quái nổi lên :

— Ha ha . . . ác đạo Tang Môn Thần ! Hôm nay Bản lệnh chủ đã hiện thân nơi đây rồi, thì quả nhiên số mạng của ngươi cũng đã định sẵn từ trước.

Ngươi đừng hòng chạy thoát tay ta.

Quần hùng nghe mấy câu sặc tanh mùi máu ấy, rúng động trong lòng không ít.

Bọn chúng không hiểu nhân vật thần bí vừa phát âm đe dọa Tang Môn Thần là ai thuộc môn phái nào, mà lại tự xưng là Bản Lệnh Chủ.

Cho nên, tất cả những luồng nhỡn tuyến đều dồn hẳn vào phía trong ngôi cổ tự đợi chờ kẻ lạ mặt hiện thân.

Quả nhiên, dư âm lời nói kẻ thần bí chưa kịp dứt, thì một chiếc bóng như ma muội từ phía trong chánh điện ngôi cổ tự bắn ra sân trường mau tợ luồng chớp trên mây.

Nội thuật khinh công vừa thi triển, dù một cao thủ tầm thường đến mấy, cũng đã hiểu thân thủ chiếc bóng đã thuộc hàng ngũ qui thần vô lượng rồi.

Chiếc bóng thần bí đứng yên. Chợt để ra gương mặt đẹp tuyệt thế của một thiếu hiệp giang hồ quen thuộc, từng làm chấn động từ mấy năm qua.

Gần hai trăm cao thủ đứng quanh sân chùa, nhận chiếc bóng đồng thanh quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Cả Trường Mộng Dã Tiên cũng hết sức kinh dị, nuốt vội cuộn máu đào trở vào huyệt đạo.

Lão nhân trố mắt nhìn chiếc bóng chẳng hề chớp.

Thì ra chiếc bóng thần bí vừa hiện thân tại sân chùa từ gương mặt đến dáng điệu, bước đi, chẳng hề khác Chí Tôn một chút nào cả.

Khi đã ngưng tụ thân hình rồi, hắn quét lên hai luồng mắt sáng ngời tựa điện chớp, ẩn tàng sự âm hiểm, nhìn lướt qua hai trăm cao thủ một lượt.

Quần hùng chạm nhằm nhỡn lực khủng khiếp đó, thảy đều rúng động cả thân hình.

Từ trên cao tàng cổ thụ, nhận ra nhân vật vừa đến giả trang giống mình như tạc, bất giác Chí Tôn hét khẽ :

— Ngươi muốn chết !

Chàng thiếu hiệp nóng nảy chực nhấc mình phóng xuống sân tràng đối diện cùng Chủ nhân lệnh Xé Xác giả hiệu, nhưng nhớ lời Tang Môn Thần, liền ngừng lại.

Chàng hết sức chăm chú xuống đất chờ xem biến cố diễn ra.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn theo dõi từng cử động của Chủ nhân lệnh Xé Xác giả hiệu chẳng sơ sót một chút nào,

Chàng nhận thấy Chủ nhân Lệnh Xé Xác nầy vừa vóc dáng, vừa bộ tịch có hao hao giống tên ma đầu đã cải trang ra dung mạo chàng, đánh nhau với chúng đạo Hải Âu Sứ Giả cách nay hơn nữa tháng.

Bất giác, chàng thiếu hiệp khẻ thầm :

— Ồ ! Tên ác đạo nầy là ai ? có phải cuồng ma Lạc Bá Đào chăng ?

Giữa lúc ấy tại dưới sân tràng Tang Môn Thần đã xê mình tới ba bước, trụ thân hình như quả núi. Quái lão trỏ tay vào Chủ nhân lệnh Xé Xác giả hiệu cười ha hả.

— Đạo tặc, ngươi quả thật là ai đây ? Tại sao dám mạo nhận kẻ khác ?

Hãy khai thật cho lão phu nghe, nếu giấu giếm quanh co, ta lột luôn bộ mặt da người đang đeo bên ngoài của ngươi như đã từng vạch mặt tên tiểu cuồng ma giả dạng Nam Tà lão huynh lúc nãy.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chẳng chút nao núng, trỏ lên cười âm hiểm :

http://tieulun.hopto.org

— Lão thật phu cầm cái mồm khoác loác lại, Bãn lệnh chũ xư
nay thong thả trên chốn giang hồ, chưa từng biết kiên sợ một ai
không phải dễ dàng gì cho ngươi hành động như lão ác đạo Nam T
vừa rồi đâu

Có khôn hồn hãy bước ra ngoài tràng xem một vài đường chiê
mở rộng kiến văn, bằng nghịch lại chắc chắn sẽ cùng chung v
bọn ác ma đấy.

Câu nói đầy ngạo mạng này khiến cho Trường Mộng Dã Tiê
thình nộ lướt tới :

— Tiểu cuồng ma ngươi muốn chết !

Lão nhân giở chưởng lên định tấn công Chủ Nhân Lệnh X
Xác giả hiệu.

Thế nhưng Tang Môn Thần đã kịp thời ngăn Trường Mộ
Dã Tiên lại, trầm giọng bảo :

— Các hạ hãy nghĩ ngơi, phần tên tiểu cuồng ma cứ để mặc lã
phu này xử liệu. Đây cũng chỉ là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệ
mà thôi.

Lời tiết lộ của Tang Môn Thần làm cho Trường Mộng Dã Tiê
hết sức ngạc nhiên.

Lão nhân lấy cặp mắt sáng như điện nhìn Chủ Nhân Lệnh Xé
Xác giả hiệu, bất giác thốt :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu !

Tang Môn Thần khe khẽ gật đầu .

— Đúng như vậy, chốc lát nữa đây các hạ sẽ hiểu rõ mọi
sự tình.

Trường Mộng Dã Tiên đáp thầm :

— Có thể như thế lắm ! Tên ác đạo này có lẽ đúng là tên cuồng
ma từng giả dạng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác tại cánh rừng già hôm nọ.

Thốt xong, Lão nhân tháo lui ra ngoài chăm chú nhìn vào Chủ
Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Quần hùng cũng vì sự phát giác lạ lùng của Tang Môn Thần mà
ồn ào lên một chặp.

Mọi người hết nhìn vào bộ mặt đẹp tuyệt thế của Chủ Nhân
Lệnh Xé Xác giả hiệu, đến nhìn nhau, như dò hỏi sự thực về nhận
xét giữa nhau.

Sự tình dồn dập diễn biến vô cùng kỳ quặc đến không thể
nào tưởng tượng được.

Lúc nãy, Nam Tà giả hiệu bỏ thân làm xáo trộn cả tràng, bây giờ lại đến Chủ Nhân Lệnh Xé Xác cũng giả hiệu hung hăng trước mặt.

Trên chốn vũ lâm ngày nay quả nhiên đã đến hồi loạn lạc, nguy vong hơn bao giờ hết.

Ngoài Trường Mộng Dã Tiên vì đã có lần hiểu rõ về hành tung của bọn ma đầu qui quyệt, tất cả cao thủ đều chưa tin lời Tang Môn Thần là đúng sự thật, vì cái diện mạo của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu giống tạc Chí Tôn như hai giọt nước, khó thể mà phân biệt thật giả.

Dù vậy, cái ấn tượng Nam Tà giả hiệu phơi bày hàm râu nhẫn thín lúc nãy, khiến quần hùng rất nghi ngờ về hành tung của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Lúc bấy giờ, Tang Môn Thần day qua Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nặng trầm xuống :

— Cuồng ma, ngươi đã không biết tự hổ thẹn lấy mình, trá hình một kẻ khác hành ác giang hồ, rồi trúc tội cho người, kể ra âm mưu quả thật hiểm độc hơn loài rắn rết.

Thế nhưng bây giờ người đã gặp lão phu nơi đây rồi, đừng hòng bày trò giả dối, đánh lừa nổi một ai nữa vô ích.

Vậy biết điều, hãy gỡ lớp mặt da người mà ngươi đang mang bên ngoài cho ta xem thử chính là ai, đừng để ta nhọc công ra sức, chừng đó e rằng tính mạng khó mong bảo tồn.

Trả lời câu nói của Tang Môn Thần, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu trỏ lên cười ghê rợn.

Hắn ậm ầm bảo :

— Tang Môn Thần, tuy trong thực tế tiếng tăm giang hồ của ngươi chẳng phải nhỏ, từng là một nhân vật trong Vũ Lâm Thất Tuyệt, nhưng Bãn lệnh Chũ có lời khuyên nhũ cùng ngươi.

Năm nay ta trông tuổi tác của ngươi cũng đã già, lại vắng mặt đã ngoài năm mươi năm, mà lớp người trẻ sau nầy rất đáng nể, từ võ công đến mưu lược đều vượt hẳn hơn xưa. cho nên. nếu đã không hiểu mấy may nào đến bình diện vũ lâm ngày nay, thì hãy mau mau lui về Tuyệt cốc an hưởng những năm tàn của cuộc đời còn lại, bằng nghịch ý ta khi thi triển võ công sẽ không dung tình cho một ai cả.

Chừng ấy, hậu quả của nó là chẳng những thi thể đã phơi tại mộ tràng nầy, mà thanh danh lẫy lừng từ bấy nhiêu lâu nay cũng

http://tieulun.hopto.org

biến thành mây khói.

Thế thì một trong hai lẽ nhục, vinh, ngươi hãy thận trọng chọn lấy vận mệnh mình.

Nghe dứt lời đó, Tang Môn Thần mặt có sắc giận, phất chòm râu bạc như mây :

— Đạo tặc hãy im mồm lại cho mau ! Lão phu thề lột cho kỳ được chiếc mặt nạ da người của ngươi trước mặt quần hùng, xem ngươi còn bẽm mép đến bậc nào cho biết.

Dứt câu, Tang Môn Thần vẫn đứng yên như tòa cổ thành, nhưng hữu chưởng đã bắn sang Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hai đạo chỉ phong nhanh như luồng điện chớp.

Hai đạo chỉ phong này đã mau lại cực kỳ quái dị vừa phát đã tưởng chừng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu không thể nào tránh né hay chống đỡ lại kịp.

Gần hai trăm cao thủ đứng quanh sân trường trố những luồng tinh quang lộ vẻ hoan hỉ, đợi chờ chỉ phong của quái lão đoạt mạng kẻ huyết thù vừa hạ sát trên ba mươi đồng đạo.

Thế nhưng sự tình xảy ra đã ngoài sức tưởng của quần hùng có mặt tại tràng.

Trong tiếng cười âm u lạnh lẽo tợ loài ma mị hiện hình, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu ung dung lắc mình sang phải.

Một ánh chớp lòa qua.

Đã thấy hắn đứng ngoài vòng nữa trương khiến cho hai đạo chỉ phong quái dị của Tang Môn Thần vừa bắn tới là tự khắc đã phải hỏng đi.

Thân hình Chủ nhân lệnh Xé Xác giả hiệu ngưng tụ lại chẳng thấy bề hắn chi hết.

Hắn lại cười khà lên.

Tang Môn Thần cũng vì cái thân thủ tà quái của đối phương mà đã phải ngơ ngác cả người lên.

Trường Mộng Dã Tiên trợn hai luồng tinh quang vào tràng đấu, biểu lộ sự kinh hãi vô tả.

Quần hùng không ngớt xôn xao khiếp đãm trước cái võ công cứ thể vô song của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Mọi người trở lại nghi ngờ sự thật về việc phát giác của Tang Môn Thần vừa rồi.

Họ không quả quyết Chủ nhân Lệnh Xé Xác thật giả thế nào ?

Thu hình trên cành cổ thụ xum xê, Chí Tôn trông thấy thân thủ quỉ thần vô lượng của Chủ nhân Lệnh Xé Xác, trong lòng không ngớt lo ngại cho quái lão Tang Môn Thần.

Chàng chép miệng :

— Tên cuồng ma đang giả dạng dung mạo của ta chính thật là nhân vật nào đây ?

Hắn là Lạc Bá Đào hay Hắc phụng hoàng Hoàng Triệu lệ Trân ?

Với thân hình có vẽ vạm vỡ này, nhất định không phải là Hắc phụng Hoàng được.

Hơn nữa, Chí Tôn còn nhớ lại ngày nào võ công Hắc phụng Hoàng Triệu lệ Trân rất tầm thường, kém xa hơn chàng mấy bậc, chẳng lẽ chỉ trong vòng hơn ba năm, mà thân thủ của nàng quỉ thần khiếp sợ dường ấy.

Vậy nhân vật đang giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác chính là ai đây ?

Phải chăng hắn là tên cuồng ma Lạc Bá Đào thực sự ?

Nếu không là hắn thì còn một nhân vật nào có thể hành động quỉ quyệt như thế.

Theo lời Tang Môn Thần, Lạc Bá Đào có một lối hóa trang độc tôn trên chốn giang hồ, nhân vật đang đứng dưới tràng đúng như quái lão đã từng báo trước.

Đột nhiên, thù khí bốc lên ngùn ngụt trong cang trường của Chí Tôn.

Tuy vậy, chàng thiếu hiệp chưa vội hiện thân.

Chàng ráng đợi chờ Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xem còn giở những trò quỉ quái gì nữa.

Sau đây, chàng xuất phát diệt trừ kẻ thù cũng chẳng muộn màng gì.

Vì nghĩ ra thế, nên Chí Tôn vẫn ẩm lặng, thu mình trên tàn cây cổ thụ.

Lúc bấy giờ trên mặt sân cỏ tự.

Quái Lão Tang Môn Thần xạ cặp mắt thần nhìn thẳng vào bộ mặt đẹp tuyệt thế nhưng ẩn tàng âm hiểm của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chẳng hề chớp.

Quái lão như muốn soi thấu qua lớp mặt da người đang che trùm trên mặt kình địch, đoán xem hắn là ai, mà võ công lẫn nội lực lại cao thâm tột bực đến thế.

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng nhìn trả lại Tang Môn Thần.

Hắn tỏ vẻ khiêu khích và ngạo mạn quái lão đã không thể thủ thắng.

Chập lâu, Tang Môn Thần quát :

— Cuồng ma, hãy trông chưởng đây.

Tả chưởng đồng thời theo câu quát đó đỡ lên, vận dụng mười phần nội lực.

Liền đây, một luồng kình đạo vô cùng quái dị áp tới Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, bề thế dũng liệt không thể trốn thoát, mau lẹ khó nỗi đo lường.

Bằng một động tác hết sức ung dung, nhưng nhanh lẹ phi thường, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu liên tiếp huy động luồng hàn khí lạnh tợ cắt da, im lặng vô hình đón nghênh chưởng lực kinh hồn của Tang Môn Thần đã áp tới trước mặt.

Chưởng quang chớp nháng ttên không trung chẳng khác ánh sáng qui hồn hiện về.

Bộp !

Sầm chưởng nổ âm thầm.

Nhưng tiềm lực rung chuyển cả sân chùa.

Kình khí chưởng phong mạnh bạo từ hai bên đẩy hất quần hùng loạng choạng lui ra ngoài.

Mặc dù vậy, song phương hãy còn đứng sững giữa sân tràng như hai quả cổ sơn.

Trải qua một phút kinh dị.

Tang Môn Thần đã theo tiếng quát, hữu chưởng quay đi nữa vòng, rồi sau cùng đẩy tới như cái thoi.

Tự khắc, luồng kình phong uy vũ tợ lôi đình từ trên nữa lừng không gian mau lẹ áp xuống đỉnh thiên linh tử của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Cho đến bây giờ, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu mới thịnh nộ, rống to lên :

— Lão ác đạo muốn chết !

Với tác động khẩn cấp, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chợt ra taynhư điện.

Đơn chưởng hắn vừa phát động đã thấy một đạo áp khí hết sức quái dị bao trùm chu vi năm trượng, chụp lấy luồng kình phong bạo

vũ của quái lão Tang Môn Thần.

Ầm !

Hai chiêu bóng kình địch hiệp rồi lại chia đi.

Quái lão Tang Môn Thần tháo lùi hai bước, thần sắc biến đổi rất nhanh chóng.

Hãi hùng thay !

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vẫn đứng nguyên vị trí không hề nhúc nhích.

Sắc mặt hắn lạnh lẽo như bộ da người.

Trên ngọn cây to, nhìn thấy đường chiêu của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vừa thi triển, Chí Tôn đã phải giật mình.

Chàng thăng thốt kêu khẽ :

— Nộ Hải Dương Ba !

Lão ác đạo này quả thật là ai, tại sao biết xử dụng tuyệt chiêu thứ tư nầy ?

Chí Tôn rúng tận đáy lòng, cặp kỳ quang của chàng trố to lên, tưởng chừng bét cả ra.

Sự phát vừa rồi chẳng khác nào chiếc búa nặng ngàn cân bổ vào tâm huyện chàng thiếu hiệp.

Nhân vật thần kỳ nào đây, lại biết xử dụng cả đường chiêu Nộ Hải Dương Ba, một Tuyệt chiêu tối thượng trong Ô Mộc Bảo Lục, có thể so sánh luồng chưởng phong Càn Khôn Thần Công ?

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xuất hiện tại cánh rừng già hôm nọ thi triển luồng chưởng phong Lôi Kinh Thiên Địa, cách đây ngoài nữa tháng, có thể chính là cuồng ma Lạc Bá Đào, bởi có nhiều điểm đáng nghi ngờ, nhất là lúc hắn bắn mình theo chiếc bóng vận y phục toàn đen hao hao giống Hắc phụng Hoàng Triệu Lệ Trân ngày xưa

Nhưng Chủ nhân lệnh Xé Xác nào hiển hiện thân dưới tràng, lại biết cả đường chiêu sấm sét Nộ Hải Dương Ba, đồng thời, đánh lui cả quái lão Tang Môn Thần ?

Theo sự nhận xét đầu tiên, thì chàng nghi ngờ đó là Lạc Bá Đào giả trang.

Nhưng có quả đúng là hắn chăng ?

Kể từ dáng điệu đến cử động của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nầy chẳng khác nào tên ma đầu tại cánh rừng già nọ chút nào cả.

Không còn có thể nhẫn nại được nữa, Chí Tôn theo một thân

http://tieulun.hopto.org

pháp bất phàm, rời khỏi tàng cổ thụ, bốc mình lên cao.

Nương theo bề thế, chàng thiếu hiệp vạch một bầu tròn, rồi lẹ làng bắn xuống sân chùa.

Chí Tôn đáp ngay bên cạnh quái lão Tang Môn Thần, im lặng đến hạt bụi chẳng hề thấy bay ?

Chàng thiếu hiệp hiện thân đến không một nhân vật nào hay biết trước.

Đến khi phát giác ra Chí Tôn, gần hai trăm cao thủ thảy đều sững sờ cả.

Bọn chúng đồng « Ồ » lên một loạt kinh dị, ngân dài, rồi sau đó im đi.

Tất cả gần hai trăm luồng tinh quang dồn thẳng về phía chàng thiếu hiệp giang hồ.

Sau đó, quần hùng lại nhìn qua Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, tìm chân giả giữa hai người, nhưng không có một ai hiểu ra làm sao cả.

Bởi vì, dung mạo của Chí Tôn và Chủ nhân Lệnh Xé Xác giống nhau như tạc, khó thể phân biệt, đến nỗi Trường Mộng Dã Tiên đã từng gặp gỡ Chí Tôn cũng phải trố mắt hãi hùng lên.

Lão nhân nhất thời chưa thể nhận được sự hư thực giữa hai Chủ nhân Lệnh Xé Xác.

Chỉ có Tang Môn Thần là hiểu rõ hơn ai cả, nhưng Quái lão còn đứng yên chưa thốt ra lời nào.

Riêng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng vì sự lộ diện của Chí Tôn mà thân hình rúng động lên không ngừng.

Tuy nhiên hắn vẫn giữ vẻ trầm tĩnh và làm như phẫn nộ vì sự hiện diện của kẻ thù.

Một phút trôi đi...

Bây giờ, Tang Môn Thần mới hất cánh tay áo rộng thênh thang về phía Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cất tiếng cười ha hả :

— Ha ha..., tiểu cuồng ma, quả thật là kỳ diệu chưa từng có trên chốn giang hồ. Giờ đây hư thực đã rõ ràng rồi, ngươi còn chạy trốn đi đâu.

Hãy mau lột mặt nạ giả hiệu Lệnh Xé Xác cho quần xem thử.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác lạnh lùng hừ lên một tiếng, trỏ tay vào mặt Tang Môn Thần :

— Lão quái già hãy câm ngay ! Đợi ta diệt trừ tên tiểu cuồng ma này trước rồi sẽ đến lượt ngươi.

Hắn xoay mình sang trái, đối diện cùng Chí Tôn không ngoài ba trượng, trụ lại.

Chí Tôn day qua phía Quái lão Tang Môn Thần, cung kính khẻ bảo :

— Xin lão tiền bối nghỉ tay. Tên gian tử này đã có văn sinh lo liệu cho số phận của hắn rồi.

Tang Môn Thần khe khẻ gật đầu, quét cặp mắt thần nhìn Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu một cái, rồi thảo lui ra khỏi sân trường.

Quái lão đứng về phía tả quần hùng, đưa mắt trông vào, theo dõi sự tình sắp diễn ra.

Trông thấy Tang Môn Thần đã trở ra, Chí Tôn quay sang Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, trầm trọng thét :

— Gian tử ! ngươi chính thật là ai đây ?

Sắc diện Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chẳng hề biến đổi, bởi lớp da người bao bọc phía ngoài.

Hắn trầm giọng :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Không dằn được trận lửa căm hờn bùng cháy trong tâm nữa, Chí Tôn phóng xạ hai luồng kỳ quang :

— Tên cuồng ma hãy câm mồm lại. Bây giờ, ngươi không còn lừa gạt nổi một ai nữa đâu.

Bảo thật hôm nay ngươi đã gặp ta rồi thì tốt hơn tháo gỡ cái bộ mặt da người giả trang bên ngoài ra, may ra vì chút đức hiếu sinh mà ta còn có thể dung thứ cho một phen. Và ban cho hình phạt nhẹ nhàng hơn, nếu nghịch lại, chờ đến lúc ta động thủ, e rằng khi ăn năn sẽ không còn kịp nữa đấy.

Mấy lời cảnh tỉnh của Chí Tôn không làm cho Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nao núng chút nào.

Hắn cười lạnh lẽo :

— Ha ha . . . Tên tiểu tử ! giữa bản lệnh chủ và ngươi ai giả ai thật, quần hùng ở đây chưa có thể tin theo lời ai cả, ngươi đừng miệng lưỡi dài giòng vô ích.

Có điều chắc chắn chốc lát nữa đây, chính tay ta sẽ lột bộ mặt da người của ngươi đang mạo nhận danh hiệu ta trước mắt mọi

http://tieulun.hopto.org

người chứng ấy chánh giã sẽ phân minh, lựa phải mồm mép làm gì cho phí mất giờ.

Thú thật cùng ngươi, từ hơn nữa tháng nay ta đã ra công tìm ngươi trên mặt giang hồ, sẽ hỏi về cái tội giả mạo đó thì may mắn làm sao lại gặp ngươi ở chồn này.

Quả nhiên coi như số hệ đã định trước cho ngươi rồi vậy ?

Những lời ngang ngược, trơ trẽn của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giã hiệu, khiến cho Chí Tôn nổi cơn thịnh nộ đến nỗi tự nhiên bật cười vang lên cả sân chùa.

Chàng vừa căm tức, vừa hận thù, không ngờ kẽ địch lại lỳ lợm đến thế !

Thế nhưng Chí Tôn vẫn trần áp cơn giận dữ, nghiêm giọng hỏi to, cốt để cho quần hùng đều nghe :

— Gian tử, có phải chính ngươi là Lạc Bá Đào cải trang dung mạo bãn lệnh chủ đấy chăng ?

Câu hỏi bất ngờ của Chí Tôn, làm cho Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu rúng động lên.

Tuy vậy, dường như để che dấu sự thật bẻ trái, hắn vờ thịnh nộ quát trã Chí Tôn :

— Tặc tử, đã mạo nhận dung diện của ta lại còn bày trò qui quyệt, hòng qua mắt nổi ai.

Hãy trông đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa của ta đoạt mệnh ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt ! Chủ nhân lệnh Xé Xác giả hiệu đã đề cao hữu chưởng lên khỏi đầu, lẹ làng đẩy ra một đạo kình khí Lôi Kinh Thiên Địa sấm sét ầm ì ...

Chí Tôn hết sức lạ lùng, dù căm hận, nhưng chàng không thèm đón đở mà chỉ lắc mình sang phải nữa trượng thoát khỏi đường chiêu Lôi Đình vừa áp tới.

Bình ... bình ...

Bốn chiếc bóng bắn ra ngoài như cánh diều đứt giây

Thì ra, dư lực Lôi Kinh Thiên Địa công hụt Chí Tôn ào qua quét nhằm bốn tên cao thũ đứng lơ đễnh sau lưng chàng, bay đi ngoài hai trượng, máu đào phun ra thành vòi.

Hiển nhiên bọn chàng đã mang vết thương trầm trọng.

Nhận thật thũ pháp tàn độc đó, Chí Tôn trợn mắt định triển ra

một đường chiêu, nhưng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vừa đoán trước ý định của chàng thiếu hiệp, hắn nhanh hơn, lại giở chưởng quay nữa vòng rồi đẩy tới như cái thoi đưa.

Tức khắc một luồng kình đạo Nộ Hãi Dương Ba cuồn cuộn áp tới tâm huyệt của Chí Tôn, nghe như có từng loạt tiếng trời gầm ầm ì từ tận chân mây kéo về.

Lần này, ngọn lửa hận thù đã bốc cháy ngùn ngụt trong tâm trường Chí Tôn không cần tránh né, như trước nữa.

Chàng trụ mình vững chắc, tợ quả cồ sơn, thét to :

— Ngươi muốn chết !

Trong chữ « Chết » vừa thốt ra Chí Tôn đã huy động đường chiêu Nộ Hãi Dương Ba, mười hai phần nội lực, tiếp nhận thế công khốc liệt của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Chàng thiếu hiệp tự biết cùng một chiêu thứ nhứt như nhau kẽ nào nội lực cường độ kẽ đó sẽ giành phần thắng lợi về mình.

Ầm !

Khắp mặt sân chùa rộng có tới hai mươi trượng thảy đều động một hồi lâu.

Phóng mắt nhìn vào thấy Chí Tôn trơ trơ như cỗ thạch, chiếc áo bay phần phật.

Đối diện chàng thiếu hiệp, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã phải thối lui hai bước.

Hắn như có vẽ đã khiếp phục trước cái công lực quỉ thần vô lượng của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Hai luồng dị quang pha màu quỉ quái của hắn hết sức sững sốt nhìn Chí Tôn.

Triển qua chiêu đầu chưa quật ngã nổi Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, Chí Tôn đã biểu lộ sự căm hờn vô tã.

Chàng như muốn mau chóng giật phăng chiếc mặt nạ da người bên ngoài của tên ma đầu, để xem tận mắt chính hắn là ai, mà lại giả ra dung mạo chàng hành ác võ lâm, đồng thời lại xữ dụng cả chiêu thức Nộ Hãi Dương Ba.

Hắn có đúng là Lạc Bá Đào, hay là nhân vật nào khác.

Mặc dù vậy, Chí Tôn ngầm hiểu chắc chắn tên ma đầu hiện đang giả dạng ra dung mạo chàng nhất định phải có mối liên hệ sâu sắc cùng Âm Ma Giáo Chủ cùng Ngọc Diện Diêm Bà.

Nếu không, hắn làm sao biết sử dụng luồng chưởng phong

http://tieulun.hopto.org

Nộ Hải Dương Ba, chiêu thứ tư trong Ô Mộc Bảo Lục như vừa rồi.

Từ hôm tại cánh rừng già nọ, gặp Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu thi triển đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, Chí Tôn hề sức băn khoăn trong lòng.

Chàng sợ chúng truyền bá bí pháp Ô Mộc Bảo Lục cho sở đông cao thủ, thì quả giang hồ đến hồi mạt nhật.

Nhưng Chí Tôn hy vọng bọn ác ma Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà chưa luyện đến các kỳ chiêu như Thu Phong Lạc Diệp, Nộ Hải Dương Ba và Càn Khôn Thần Công.

Hay ít ra như lời Nam Tà thường bảo, vì lòng ích kỷ âm hiểm lão đại ác ma sẽ không tuyệt truyền cho bọn thủ túc vì sợ phản bội mai hậu.

Thế nhưng giờ đây tên ma đầu nầy lại biết dùng cả chiêu thức Nộ Hải Dương Ba thì thật là một điều đáng lo ngại cho chàng thiếu hiệp.

Không biết hắn tuyệt luyện chưởng pháp lôi đình Càng Khôn Thần Công chưa.

Chí Tôn tự thấy vô cùng hoang mang.

Hai luồng kỳ quang của chàng quét nhiều lượt trên thân hình của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, như muốn tìm một sự thật bề trong của nhân vật tà phái đó.

Đột nhiên Chí Tôn xê mình tới, trầm lạnh thét :

— Gian tử ! đây là cơ hội cuối cùng để cho ngươi bày tỏ sự ăn năn vậy hãy mau lột chiếc mặt nạ da người mà ngươi đang mang, để ta xem rõ ngươi là ai thì có thể ta cũng niệm tình dung cho mạng sống một lần bằng nghịch lại sẽ phơi xác tại mộ tràng này đấy.

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cười lên ghê rợn :

— Tiểu tử chớ khoe khoang mồm mép hãy trông đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp của bản lệnh chủ lấy mạng ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt, một trận thanh phong như từ dưới đất cuồn cuộn đến Chí Tôn.

Trận thanh phong tuy không có tiếng ầm ì gầm chớp như chưởng thức Nộ Hải Dương Ba hay Càng Khôn Thần Công, nhưng sức tàn phá tìm ẩn của nó vô cùng khốc liệt.

Chưởng lực vừa phát đi khỏi thủ trung đã chia ra trăm ngàn tiểu phong cực kỳ bén nhọn, kỳ dị nhắm các hiểm nguyệt trên thân

mình của Chí Tôn công vào.

Bất giác Chí Tôn đã thăn thốt :

— Thu Phong Lạc Diệp !

Hiểu rõ sự lợi hại của đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp này hơn ai cả, nên sau khi phát giác từng ngọn tiểu phong bắn tới bên mình Chí Tôn đã thét.

— Hãy trông đây !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp vận đủ mười hai phần công lực phát chiêu như điện chớp.

Một luồng kình đạo Thu Phong Lạc Diệp giống hệt như Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đưa ra.

Chưởng gặp chưởng tiểu phong gặp tiểu phong, nổ lên hàng loạt âm u giữa lừng không gian.

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác rùng mình mấy lượt vì phản huyệt trung vừa trúng nhằm một ngọn tiểu phong của Chí Tôn.

Nhưng sau đó hắn đứng yên vị trí cũ.

Đồng thời cùng trong tiếng quát, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã cung mình xuống toàn lực đưa ra một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, dường có tiếng trời gầm chen lẫn trong đó.

Đến đây cuộn máu căm thù đã bốc ngược lên tận đỉnh đầu của Chí Tôn, chàng thầm nghĩ, nếu không tỏ chút màu sắc lợi hại, đối phương sẽ chưa hề chịu dừng bước.

Mặt khác chàng thiếu hiệp cũng nóng lòng muốn biết rõ ràng bộ mặt thật của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu coi có quả đúng như điều suy đoán của chàng chăng, nên khí kình đạo của kẻ thù chưa kịp tới, là chàng đã ngưng tụ toàn phần nội lực lên đơn chưởng phát triển ra.

Lập tức một luồng chưởng lực lôi đình Càng Khôn Thần Công mạnh như bể động ào tới đón nghinh lấy đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Đến lúc Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu phát giác được môn võ công vô thượng giang hồ của kình địch đã phải hốt hoảng lên.

Hắn muốn thu hồi chiêu pháp, nhưng đã chậm rồi . . .

Một tiếng nổ long trời lở đất.

Hàng loạt mãnh ngói trên nóc cổ tự bị áp khí ném đi vùn vụt trên không.

Mặt sân tràng chu vi có tới hai mươi trượng rung chuyển, lắc

http://tieulun.hopto.org

lư như đang hồi địa chấn.

Gần hai trăm cao thủ bị dư lực chưởng phong quét nhằm hỗn loạn hàng ngũ.

Cả hai quái lão Tang Môn Thần và Trường Mộng Dã Tiên cũng phải nhẫy lùi hơn trượng, vận dụng nội lực trụ thân hình lại.

Riêng Tang Môn Thần hiện lên nét mặt hân hoan, vuốt chòm râu bạc :

— Thật là trời sanh ra đấng kỳ tài có khác !

Trong khi tại giữa tràng đấu, Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vì không chịu nổi kình lực khủng khiếp Càng Khôn Thần Công, suýt phải rống lên thành tiếng.

Hắn cố hết sức vận dụng toàn bộ công lực duy trì vị trí, nhưng vẫn bị cài đi một đường dài cả trượng.

Thần sắc tuy không thấy biến đổi vì lớp da người đang bao bọc phía ngoài nhưng đôi môi của Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu khe khẻ nhết động không ngừng.

Cặp dị quang ẩn hình tàn độc, lại pha màu qui quái của tên ma đầu này chiếu diệu vào mặt Chí Tôn như đã ngấm khiếp cái nội lực quỉ thần vô lượng của kình địch vừa qua...

Hắn sững sờ giờ lâu...

Giữa phút giây khẩn trương cùng độ đó, chợt một ánh chớp lòa ngang trước mặt Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Ánh chớp đó mau như làn sét trên mây.

Đồng lượt, đã thấy đơn chưởng chộp vào mặt hắn quái dị không thể tưởng tượng.

Thì ra, Chí Tôn đã lợi dụng trong lúc Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hoang mang cực độ, chàng thi triển thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình lắc sang kình địch tợ bóng vong linh.

Theo đó, chàng thò hữu chưởng vồ ngay chiếc mặt nạ da người của Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Động tác Chí Tôn cực kỳ mau lẹ, thân thủ bất phàm, đến tướng chừng không có một nhân vật nào dù khinh pháp cao diệu tới đâu cũng không thể nào tránh né cho kịp.

Đó là một chiêu quyết định !

Thế nhưng quả ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu phát giác kịp thời cái chợp đó,

hắn đã bằng một thủ pháp thần kỳ, bắn mình sang phía tả ngoài trượng, tránh thoát thế công của kẻ thù.

Cử động quái lạ tuyệt vời này đã khiến cho ngoài hai trăm cao thủ đứng chung quanh sân chùa hoang tàn thấy đều xôn xao lên, không ngớt hãi hùng.

Chẳng những mọi người vừa thầm phục chưởng lực và thân pháp của Chí Tôn, mà còn đồng thời sợ hãi võ công tà quái của Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nữa.

Vì vậy, tất cả quần hùng kể luôn Trường Mộng Dã Tiên chưa thể phân biệt được nhân vật nào là Chú nhân Lệnh Xé Xác chính thống, còn nhân vật nào giả hiệu.

Quái Lão chờ xem kết quả trận đấu.

Ngay lúc ấy tại giữa sân tràng.

Chí Tôn vì cái chộp hụt Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, mà trong lòng cũng thầy bâng khuâng không ít.

Chàng thầm nghĩ miên man.

Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu có đúng Lạc Bá Đào chăng ?

Với thân thủ này thật chẳng kém gì tên ác đạo ấy, lại nữa vóc dáng hắn cũng giống hao hao.

Nhưng nếu chính thật là Lạc Bá Đào, tại sao hai lần giao đấu nơi cánh rừng thanh đương và Địa Linh Cung vừa qua, hắn không thi triển các đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục ?

Còn nhân vật này đã dùng tối chưởng thức Nộ Hải Dương Ba và Thu Phong Lạc Diệp ?

Phải chăng bình nhật Lạc Bá Đào sợ bại lộ hành tung nên không thi triển chiêu pháp Ô Mộc Bảo Lục, chờ đến lúc hóa trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác mới xử dụng tới để lừa gạt bọn giang hồ lầm tưởng hiện thân chàng, hòng rửa hận thù xưa.

Bởi vì cách đây ba năm về trước, sau các trận lưu huyết Bách Linh hội của Chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương và lần giao đấu kinh hồn cùng Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà chẳng còn một ai không hay biết Ô Mộc Bảo Lục là món vật sở hữu của Chí Tôn.

Cho nên ngày nay, kẻ nào biết xử dụng nó, giang hồ đều cho chính là xuất phát ở nơi chàng.

Lạc Bá Đào đã từng cải trang Chú Nhân Lệnh Xé Xác tay cầm

http://tieulun.hopto.org

Tàn Chi Quái Đao xuất hiện tại Hãi Âu Lệnh Đường, Trương Mộ Gia Trang và Bạch Sa Cung.

Thế thì, tên ác đạo đó chối từ gì mà không giả ra dung mạo chàng xử dụng các chiêu thức Ô Mộc Bảo Lục, để cho bọn vũ lâm thù hận chàng.

Rất có thể như thế lắm !

Vì nếu không phải là Lạc Bá Đào, thì chắc chắn trên chốn giang hồ khó mà tìm ra một nhân vật hành thủ quĩ quyệt nào lại hóa trang độc tôn đến thế.

Vậy bây giờ chàng phải hạ cho bằng được kẻ địch, trước lột bộ mặt Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu của hắn nhờ Trường Mộng Dã Tiên trấn tĩnh lại sự oan uổng của chàng đối với Hãi Âu Quái Khách, đồng thời, quần hùng được biết đâu là chân giả, đồn đãi lan rộng ra mặt giang hồ, giải thoát cho mình kiếp nguy vong.

Sau đó, chàng bắt kẽ thù phải nộp mình đền tội ác, mà bấy lâu nay hắn đã tạo ra.

Suy nghĩ đâu đấy xong xuôi, bấy giờ, Chí Tôn xê mình lên, toan dỡ chưởng thi triển đường chiêu chí thượng Càng Khôn Thần Công, quật thương Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, lột trần bộ mặt da người, coi kỹ hắn là ai, có đúng là Lạc Bá Đào hay không, rồi sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Chừng như đoán hiểu ý định quyết liệt của Chí Tôn, Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu nảy sinh hành thũ hiểm độc, vùng trỗ lên cười âm u tợ quĩ khóc :

— Tiểu tử đừng hòng thi hành độc thũ !

Hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh của Bãn lệnh chũ đây.

Đơn chưởng tên ác ma theo tiếng cười ghê rợn ấy lẹ làng đề lên khỏi tầm huyệt.

Tự khắc, đã trông thấy chưởng trung của Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hiện ra màu sắc đen thẫm như vùng mực.

Đứng ngoài tràng đấu, Quái Lão Tang Môn Thần đã phải quát báo động :

— Hãy coi chừng !

Quần hùng hốt hoảng đồng thanh :

— Đoạn Trường Đơn !

Một loạt ngân dài chấn động cả sân chũa.

Trường Mộng Dã Tiên cũng thăng thốt kêu lên :

— Đoạn Trường Đơn ! Tặc tử này quả thật là ai ?

Cho tới bây giờ, vì Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xuất hiện chiêu thức kỳ độc Đoạn Trường Đơn mà tỉnh bừng cơn ác mộng.

Lão nhận hiểu rõ sự giả, chân của hai nhân vật tại tràng chứ không còn nữa tin nữa ngờ như trước nữa.

Tiếng quát của Tang Môn Thần, Trường Mộng Dã Tiên và gần hai trăm cao thũ, làm cho Chí Tôn hết sức chú tâm.

Thoáng thấy chưởng hình đen thẫm phát hiện trên tay Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, chàng thiều hiệp hiểu ngay đã đến lúc kình địch hạ độc thũ.

Có thể hắn biết dùng những đường chiêu khác không thể thắng nổi chàng, nên mới thi triển môn võ công kỳ độc tột bực giang hồ mong quật ngã chàng.

Đoạn Trường Đơn !

Một loại chưởng pháp tà độc giang hồ không có thứ võ công gì đương đầu nổi.

Từ ngày tái hiện trên chốn giang hồ, đây là lần thứ ba Chí Tôn gặp một nhân vật biết xử dụng môn võ công kỳ độc từng làm khiếp mặt bọn vũ lâm cách năm mươi năm về trước.

Lần đầu tiên chính chũ nhân nó lão độc vật Cổ Độc Thánh Quân thi triển đường chiêu này.

Kế đó, nữ môn đồ của lão độc là Thạch Tiểu Vân và bây giờ là Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Biết rõ đấy là một loại võ công không thể dùng nội lực đương nhiên chống đỡ, Chí Tôn vận ngầm chân khí « Thái Loan Ngự Phong » chờ kình địch ra tay.

Ngay lúc ấy, đơn chưởng màu đen thẫm như vùng mực khiếp hồn của Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng vừa từ từ đẩy tới như cái thoi đưa.

Tức thì, một luồng huyền đạo im lặng như bóng quỉ không gầm chớp ầm ì, cũng không ào ào uy vũ, đột nhiên to lớn dị thường, chụp tới Chí Tôn bao trùm cả chu vi bốn trượng khó thể tránh né.

Đứng phía tả ngoài sân tràng, Trường Mộng Dã Tiên kinh hãi quát bọn cao thũ đồng bọn :

— Hãy tránh cho mau !

Nghe tiếng quát của Trường Mộng Dã Tiên quần hùng hốt

http://tieulun.hopto.org

hoãng dạt ra hai bên xa luồng huyền đạo âm hồn, như chiếc lưới tử vong của qui vô thường vừa chụp tới.

Đã một lần vì không hiểu rõ sự lợi hại của ngọn huyền chưởng kỳ độc Đoạn Trường Đơn, Chí Tôn dùng chưởng phong chống đỡ, bị Cổ Độc Thánh Quân quật nhầm suýt nữa bỏ mạng.

Giờ đây. chàng đâu thể để sự tình nguy hại ấy tái diễn thêm một lần nữa, nên khi vừa trông thấy luồng huyền chưởng âm hồn áp tới, là chàng đã triển ngay thân pháp « Thái Loan Ngự Phong », thăng lên cao bốn trượng như một vị tướng pháp điều binh.

Một thận pháp kỳ dị chưa từng có trên chốn giang hồ.

Luồng kình khí Đoạn Trường Đơn đen thẫm như màu mực, quật trượt Chí Tôn ào ra phía sau trúng nhằm một cành cây cổ thụ ngoài sân chùa làm đám lá héo khô đi.

Quả thật là khủng khiếp !

Kỳ độc Đoạn Trường Đơn hiển nhiên vô thượng giang hồ.

Gần hai trăm cao thủ trên mặt sân chùa thấy điều rùng mình lên mấy lượt.

Cả hai vị quái lão Tang Môn Thần và Trường Mệnh Dã Tiên trong lòng hết sức bàng khuâng lo ngại.

Trong lúc, Chí Tôn từ trên cao đã thu hồi thân pháp «Thái Loan Ngự Phong» đáp trở về chỗ cũ.

Khi ngoái nhìn lại thấy cành lá đen thẫm,bất giác chàng thiếu hiệp đả phải rúng động lên.

Chí Tôn khẽ thầm :

— Đường chiêu kỳ độc Đoạn Trường Đơn của tên ma đầu vô danh này, còn nguy hiểm hơn hẳn luồng quỉ chưởng của Cổ Độc Thánh Quân một bậc, quả thật là đáng lo ngại cho bọn giang hồ.

Nếu hôm nay, ta không nhân cơ hội diệt trừ hắn, e ngày sau di họa không phải nhỏ.

Về phần Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng vì cái thân pháp độc tôn Thái Loan Ngự Phong vừa thi triển, mà ngưng hẳn thân hình. sừng sốt nhìn Chí Tôn một hồi.

Dường như tên ma đầu bí mật này không hiểu rõ căn nguyên xuất phát ngón võ công tột bực đó.

Thâm tâm, hắn vì khiếp sợ Chí Tôn, mà muốn loại trừ chàng để tránh lấy cái hậu quả về sau.

Cho nên, sau đó một giây...

Thình lình, Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đả theo động tác hết sức kinh dị, nhảc mình lên cao hơn nữa trượng, lấy bề thề đó quay vòng song chưởng lên tiếp quật ra sáu luồng huyền đạo âm hồn Đoạn Trường Đơn, từ các phương vị khác nhau, chụp lấy chàng thiếu hiệp giang hồ.

Dùng thũ pháp này, tên ma đầu định tâm bao trùm lấy Chí Tôn không cho tránh né.

Hiểu rõ ác tâm của kình địch, Chí Tôn chẳng chút chậm trễ, triển ngay thân pháp kỳ ảo « Thái Loan, Ngự Phong » bắn lên cao vượt khỏi màng lưới quĩ hồn Đoạn Trường Đơn.

Rồi từ trên không trung, chàng thiếu hiệp vận đũ mười hai phần thành lực, nhắm ngay đỉnh đầu Chũ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu bũa xuống một đạo kình khí Càng Khôn Thần Công, rung chuyển cả núi đồi.

Đến khi Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu phát giác thề công khốc liệt này thì đã muộn rồi, đạo áp khí chấn động đã xuống tới bên mình không đầy một trượng.

Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hốt hoãng thu hồi thề công, trở về vị trí, song chưởng cùng lượt quay vòng tròn, đẩy mạnh hai luồng chưởng phong Nộ Hãi Dương Ba, đón lấy chiêu pháp Càng Khôn Thần Công.

Ầm !

Áp khí bốn bề đồi núi chuyển đi, rồi dội lại ào ào.

Thân cây cổ thụ gần sân chùa không chịu nổi, gẫy nghe răng rắc. Cả cành lá to lớn đổ xuống.

Toàn thề chu vi một vùng sân chùa khoãng hai mươi trượng chuyển rung lên như đang hồi địa chấn.

Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu kêu một tiềng kêu từ cửa mồm, lão đảo thân người về phía sau ngoài trượng, vì bị áp khí quét nhằm.

Tên ma đầu bí mật này lắc lư như cành cây trước gió nhiều lượt mới đứng yên trở lại,

Sắc diện Chũ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tuy chẳng thấy biến đổi vì lớp da người bao bọc bên ngoài, nhưng hai luồng kình nhờn của hắn hiện lên vẻ kinh hoàng tột độ.

Hắn đã khiếp đãm trước cái nội lực một trăm hai mươi năm thành tựu của Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

hoãng dạt ra hai bên xa luồng huyền đạo âm hồn, như chiếc lưới tử vong của qui vô thường vừa chụp tới.

Đã một lần vì không hiểu rõ sự lợi hại của ngọn huyền chưởng kỳ độc Đoạn Trường Đơn, Chí Tôn dùng chưởng phong chống đỡ, bị Cổ Độc Thánh Quân quật nhằm suýt nữa bỏ mạng.

Giờ đây. chàng đâu thể để sự tình nguy hại ấy tái diễn thêm một lần nữa, nên khi vừa trông thấy luồng huyền chưởng âm hồn áp tới, là chàng đã triển ngay thân pháp « Thái Loan Ngự Phong », thăng lên cao bốn trượng như một vị tướng pháp điều binh.

Một thân pháp kỳ dị chưa từng có trên chốn giang hồ.

Luồng kình khí Đoạn Trường Đơn đen thẫm như màu mực, quật trượt Chí Tôn ào ra phía sau trúng nhằm một cành cây cổ thụ ngoài sân chùa làm đám lá héo khô đi.

Quả thật là khủng khiếp !

Kỳ độc Đoạn Trường Đơn hiển nhiên vô thượng giang hồ.

Gần hai trăm cao thủ trên mặt sân chùa thấy điều rùng mình lên mấy lượt.

Cả hai vị quái lão Tang Môn Thần và Trường Mộng Dã Tiên trong lòng hết sức bàng khuâng lo ngại.

Trong lúc, Chí Tôn từ trên cao đã thu hồi thân pháp «Thái Loan Ngự Phong» đáp trở về chỗ cũ.

Khi ngoái nhìn lại thấy cành lá đen thẫm,bất giác chàng thiếu hiệp đả phải rúng động lên.

Chí Tôn khẽ thầm :

— Đường chiêu kỳ độc Đoạn Trường Đơn của tên ma đầu vô danh này, còn nguy hiểm hơn hẳn luồng quỉ chưởng của Cổ Độc Thánh Quân một bậc, quả thật là đáng lo ngại cho bọn giang hồ.

Nếu hôm nay, ta không nhân cơ hội diệt trừ hắn, e ngày sau di họa không phải nhỏ.

Về phần Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng vì cái thân pháp độc tôn Thái Loan Ngự Phong vừa thi triển, mà ngưng hẳn thân hình. sững sốt nhìn Chí Tôn một hồi.

Dường như tên ma đầu bí mật này không hiểu rõ căn nguyên xuất phát ngón võ công tột bực đó.

Thâm tâm, hắn vì khiếp sợ Chí Tôn, mà muốn loại trừ chàng để tránh lấy cái hậu quả về sau.

Cho nên, sau đó một giây...

Thình lình, Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đả theo động tác hết sức kinh dị, nhấc mình lên cao hơn nữa trượng, lấy bề thế đó quay vòng song chưởng lên tiếp quật ra sáu luồng huyền đạo âm hồn Đoạn Trường Đơn, từ các phương vị khác nhau, chụp lấy chàng thiếu hiệp giang hồ.

Dùng thủ pháp này, tên ma đầu định tâm bao trùm lấy Chí Tôn không cho tránh né.

Hiểu rõ ác tâm của kình địch, Chí Tôn chẳng chút chậm trễ, triển ngay thân pháp kỳ ảo « Thái Loan, Ngự Phong » bắn lên cao vượt khỏi màng lưới quỉ hồn Đoạn Trường Đơn.

Rồi từ trên không trung, chàng thiếu hiệp vận đủ mười hai phần thành lực, nhắm ngay đỉnh đầu Chú nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu bũa xuống một đạo kình khí Càng Khôn Thần Công, rung chuyển cả núi đồi.

Đến khi Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu phát giác thế công khốc liệt này thì đã muộn rồi, đạo áp khí chấn động đã xuống tới bên mình không đầy một trượng.

Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hốt hoảng thu hồi thế công, trở về vị trí, song chưởng cùng lượt quay vòng tròn, đẩy mạnh hai luồng chưởng phong Nộ Hải Dương Ba, đón lấy chiêu pháp Càng Khôn Thần Công.

Ầm !

Áp khí bốn bề đồi núi chuyển đi, rồi dội lại ào ào.

Thân cây cổ thụ gần sân chùa không chịu nổi, gẫy nghe răng rắc. Cả cành lá to lớn đổ xuống.

Toàn thể chu vi một vùng sân chùa khoảng hai mươi trượng chuyển rung lên như đang hồi địa chấn.

Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu kêu một tiếng kêu từ cửa mồm, lão đảo thân người về phía sau ngoài trượng, vì bị áp khí quét nhằm.

Tên ma đầu bí mật này lắc lư như cành cây trước gió nhiều lượt mới đứng yên trở lại,

Sắc diện Chú Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tuy chẳng thấy biến đổi vì lớp da người bao bọc bên ngoài, nhưng hai luồng kình nhỡn của hắn hiện lên vẻ kinh hoàng tột độ.

Hắn đã khiếp đãm trước cái nội lực một trăm hai mươi năm thành tựu của Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên. tên ma đầu đứng yên chưa động thủ.

Bây giờ, Chí Tôn đã từ trên lưng chàng chuyển theo bề thế chưởng phong trở lại mặt đất.

Chàng thiếu hiệp xạ thẳng cặp kỳ quang vào lớp mặt da người của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Trong khi, hắn cũng nhìn trả lại chàng không hề chớp.

Một phút trăm lặng trôi qua . . .

Đột ngột Chí Tôn thét :

— Gian tử, ta thế lột cho bằng được bộ mặt Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả mạo của ngươi.

Dứt tiếng thét, chàng thiếu hiệp đồng thời thi triển thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình liền sang phía cánh hữu của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, chợp một chưởng vào mặt hắn.

Thình lình, trong giờ phút ấy, chợt nghe một giọng cười hết sức quái dị nổi lên.

Giọng cười tuy nhỏ âm thầm, nhưng bén nhọn như hàng trăm mũi gươm xoáy lốc vào màng tai gần hai trăm cao thủ có mặt tại sân chùa.

Chí Tôn cũng vì giọng cười thần bí đó mà vội vàng thu hồi thân pháp lại.

Chàng quét cặp kỳ quang sáng rực vào những bụi cây chung quanh cổ tự, tìm kẻ vừa phát âm giọng cười quái dị ấy.

Tang Môn Thần hết sức kinh ngạc quan sát khắp nơi sân tràng cổ tìm ra chiếc bóng.

Cũng như quái lão, Trường Mộng Dã Tiên đưa hai kỳ quang ra bốn bề đồi núi xem xét một hồi.

Quần hùng đều im phăng phắt. . ,

Gần hai trăm bộ mặt hiện lên nét hãi hùng vì nghe giọng cười, mọi người đoán biết nhân vật thần bí đang ẩn trong bóng tối có cái võ công khủng khiếp giang hồ.

Tất cả đều phải vận công chống đỡ tiếng xoáy lốc đưa mạnh vào màng tai.

Chỉ riêng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hiện lên ánh mắt âm hiểm chớp ngời một niềm hoan hỉ lạ thường.

Tuy nhiên, tên ma đầu vẫn còn đứng yên, hướng mặt về phía sau chùa chưa hề động thủ.

Trận cười chấm dứt bất ngờ . . .

Liền đó đã trông thấy chiếc bóng từ nữa lừng không, phía ngôi chùa bắn xuống tràng im lặng như ma quỉ âm u hiện về.

Chiếc bóng lòa qua mắt quần hùng rồi bặt đi . . .

Chỉ một cái thân thủ cũng đủ biết đó là một quái thủ quỉ thần vô lượng trên chốn vũ lâm rồi.

Chiếc bóng để lộ lộ ra một bộ mặt kỳ cổ trắng bệch tợ xác ma lâu ngày từ trong cỗ quan tài vừa mới chui ra. Thân hình gầy ốm được phủ bởi một lớp áo đạo bào màu chu sa, rộng thùng thình, nhưng cặp mắt tỏa thứ ánh sáng huyền bí, nhanh lẹ vô cùng.

Hai luồng mắt tuy chớp ngời, nhưng không có vẽ gì hung hăn hiểm độc cả.

Chợt nhận ra bộ mặt ma quái của chiếc bóng hiện tới, cả tràng đồng thanh quát :

— Bắc Độc Lão Ma !

Đồng thời với quần hùng, Chí Tôn nhận ra chiếc bóng cũng hết sức quái lạ, nhũ thầm :

— Ồ, sao quái lạ thế nầy ? Bắc Độc Lão Ma sao cũng đến đây làm gì ?

Chừng trông kỹ lại Bắc Độc Lão Ma, Chí Tôn càng thêm kinh dị, đến sững sờ thêm lên.

Vì nhân vật xuất hiện tại tràng, theo sự nhận xét của Chí Tôn thì không phải là Bắc Độc Lão Ma, mà chàng từng hội diện tại Vọng Thiên Thạch chẳng bao lâu,

Sự tình cho thấy nhân vật nầy cũng chỉ là một kẻ giả trang Bắc Độc Lão Ma mà thôi.

Chí Tôn chép thầm :

— Lại Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nữa rồi !

Quái Lão Tang Môn Thần cũng vừa nhận được, trợn cặp mắt thần lên, quái lão khẽ thầm vào tai Trường Mộng Dã Tiên :

— Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đấy các hạ ạ !

Trường Mộng Dã Tiên vì sự phát giác của Tang Môn Thần đã phải kinh ngạc tột độ.

Lúc nầy Nam Tà giả hiệu xuất hiện.

Kế đó Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu,

Rồi bây giờ, lại đến Bắc Độc Lão Ma cũng giả hiệu nốt.

Thật là kỳ quái bí ẩn chưa từng có trong lịch sử vũ lâm kim

http://tieulun.hopto.org

cổ, nhất định bọn này phải có liên hệ mật thiết với nhau, nên mới xuất hiện tuần tự như thế.

Gần hai trăm cao thủ vì sự hiện diện của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu thảy đều ngơ ngác lên.

Mọi người hết nhìn Bắc Độc Lão Ma giả hiệu rồi nhìn nhau như dò hỏi.

Đột nhiên trong giờ phút ấy, Trường Mộng Dã Tiên bắn mình vào trong tràng đấu.

Sợ có điều sơ xuất, Quái lão Tang Môn Thần cũng xẻ mình sang góc hữu sân chùa, đứng trên một phương vị vững chắc, để phòng mọi sự diễn biến sắp tới.

Lúc bấy giờ Trường Mộng Dã Tiên đã đối diện cùng Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Lão Nhân quát to :

— Lão ma đầu ngươi quả là ai đây ?

Sắc hình trơ ra như xác ma chẳng chút biến đổi, Bắc Độc Lão Ma cười âm u :

— Bắc Độc Lão Ma !

Cặp lông mày như mây của Trường Mộng Dã Tiên dựng ngược lên.

Lão nhân giận dữ :

— Nói láo, ngươi chỉ là một kẻ giả mạo Bắc Độc Lão Ma. Vậy ngươi chính là ai ?

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu giơ cánh tay áo rộng thùng thểnh lên, vẫn cười âm u :

— Ha ha ... Lão phu là Bắc Độc Lão Ma thật hay giả, Lão quí hãy coi đây thì rõ.

Liền đó, cánh tay áo rộng của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu khẽ phất nhẹ một cái.

Hãi hùng thay ! một luồng kình khí pha màu trắng lờ mờ như bóng âm hồn từ đơn chưởng gầy guộc của hắn, cuồn cuộn áp tới tâm huyệt của Trường Mộng Dã Tiên.

Quần hùng chung quanh tràng nhận kịp luồng chưởng phong đó, đồng thanh quát :

— Huyền Âm chưởng !

Thật vậy, đạo dị khí của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu vừa phát động, chính là đường chiêu Huyền Âm chưởng của Bắc Độc Lão Ma.

Thế nhưng, nội lực của ngọn Huyền Âm chưởng này lại có phần bạo vũ hơn Cái Thế Hồng từng thi triển cùng Chí Tôn tại Vọng Tiên Thạch một bậc, đồng thời, lại có pha lẫn loại võ công tà quái khác.

Trông thấy bóng chưởng cực kỳ quái lạ này, bất giác Trường Mộng Dã Tiên hiện trên gương mặt một nỗi hãi hùng vô tả.

Nhưng đến khi phát giác, thì kình khí đã tới bên mình, lão nhân tự biết không thể nào tránh né kịp nữa, liền để cao song chưởng, đẩy ra hai luồng áp khí dũng liệt, đón lấy thế công của kẻ thù.

Ầm !

Bóng chưởng hai bên hiệp lại rồi nháy mắt vỡ ra tan thành muôn mãnh, tỏa đầy trời.

Kình phong nổi vậy ù ù ... bỗng biến tan đi...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM MƯƠI SAU

ĐẠI CHIẾN NGŨ ĐÀI SƠN

KHÔNG chịu nổi kình đạo Huyền Âm chưởng quật nhằm tâm huyệt, Trường Mộng Dã Tiên rú to lên.

Toàn thân lão nhân bắn bổng ra ngoài tràng ba trượng, chẳng khác cánh diều đứt giây.

Trường Mộng Dã Tiên rớt ngay xuống đất, gượng gạo đứng hết muốn vững, tháo ra ngoài xa.

Riêng phận Bắc Độc Lão Ma vẫn còn đứng sững giữa tràng đấu không hề xê dịch.

Nội lực của tên ma đầu nầy trội hơn cả Nam Tà giả hiệu và Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu bội phần.

Trong cảnh tượng đó, Chí Tôn không khỏi rúng tận đáy lòng.

Tên ma đầu giả mạo Bắc Độc Lão Ma đang đứng trước mặt chàng là ai, mà sao nội lực lẫn võ công của hắn quỉ thần vô lượng dường đó ?

Chàng thiếu hiệp chưa kịp phản ứng gì cả, thì Tang Môn Thần đã lẹ làng xê mình vào tràng.

Khi đã đối diện Bắc Độc Lão Ma độ khoảng ba trượng, quái lão trầm giọng xuống :

— Ác đạo ngươi tên gì ?

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu lạnh lẽo :

— Bắc Độc Lão Ma !

Tang Môn Thần dựng chòm râu bạc :

— Hừ Bắc Độc Lão Ma ! Ha ha . . . ngươi đừng hòng hóa trang ra kẻ khác, đánh lừa lão phu vô ích.

Bắc Độc Lão Ma ngạo nhiên cười ha hả :

— Tang Môn Thần, ngươi là một kỳ nhân trong Vũ Lâm Thất Tuyệt, danh trấn một thời, mà chưa quảng thông kim cổ, đáp ứng thời cơ, là làm sao ?

Ha ha . . . trên mặt giang hồ ngày nay, tất cả sự gì cũng suýt thành sự thật cả, ngọn Huyền Âm chưởng vừa rồi quả chẳng chứng minh điều đó hay sao ?

Tang Môn Thần gầm vang :

— Nhưng Lão phu bắt buộc ngươi phải hiện nguyên hình trước mặt quần hùng, xem ngươi thuộc đạo phái nào, đã vâng lệnh ai hành thủ qui quyệt, với dụng tâm gì, rồi sau đấy sẽ tùy theo tội trạng mà xử liệu.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu càng cười to hơn :

— Ha ha . . . tất cả trong chốn vũ lâm từ ngày ta hiện thân hành đạo cho tới nay, chưa có nhân vật nào dám thốt ra một câu ngạo mạn hết sức dại dột như ngươi vừa rồi.

Tang Môn Thần trợn ngắt mắt thần :

— Vậy thì ngươi muốn lão phu ra tay đây !

Lời vừa chấm dứt, Tang Môn Thần đã giở đơn chưởng phát động một luồng chiêu quái dị, nhanh như điện chớp, kèm theo trận gió mà ra, trong khi thân mình lại phóng lên nữa trượng.

Quái lão định thi triển một chiêu quyết định.

Nhưng trong loạt cười âm u như quỉ mọi hiện hình, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu ung dung giơ cánh tay áo rộng thùng thình lên khỏi đầu, rồi ngưng lại.

Hắn hét lanh lãnh :

— Cho ngươi trở lại !

Thật là ngoài sức tưởng tượng của quần hùng.

Cánh tay của Bắc Độc Lão Ma phất nhẹ một cái, đã thấy luồng kình khí vô cùng mạnh bạo, cuốn lấy ngọn chưởng phong của Tang Môn Thần hốt lên trên không.

http://tieulun.hopto.org

Hai khí thế đều đột tan trong vô hình, chẳng hề lưu lại cơn gió sẽ động.

Thật là quái dị !

Chẳng hiểu Bắc Độc Lão Ma giả hiệu vừa rồi đã xử dụng ngọn võ công tà thuật gì mà chẳng hề nghe thấy ngọn chưởng âm chớp động, kình lực ào ào chi hết.

Thế mà quái lão Tang Môn Thần bị lắc lư cả toàn thân mấy cái mới đứng im.

Quần hùng càng khủng khiếp thêm lên.

Đến Chí Tôn cũng hải hùng, hai luồng kỳ quang không rời trận đấu, chờ lúc ứng phó.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu, rời cặp mắt tuy huyền diệu, nhưng hết sức lạnh lùng ngay mặt Tang Môn Thần một chặp khá lâu.

Chợt hắn cười lanh lãnh :

— Tang Môn Thần ! ngươi phải chết rồi đây !

Chữ chết vừa kịp dứt, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu lại giở cánh tay áo rộng thùng thình lên cao, phất một cái.

Kình đạo từ cánh tay áo hắn, khởi đi như bể động chụp tới chỗ quái lão Tang Môn Thần.

Không chần chờ thêm nữa, Chí Tôn đã bằng một thân thủ bất phàm, bổng bắn mình sang thét :

— Ma đầu muốn chết.

Thế nhưng lại có tiếng quát theo đó :

— Dừng lại !

Một luồng ám lực nặng tợ núi lỡ từ trên không đè xuống đỉnh đầu chàng thiếu hiệp giang hồ.

Phát giác kịp có kẻ công lên mình, Chí Tôn hoảng hốt hạ thân mình xuống đất.

Chàng đưa mắt xem đó là ai ?

Chỉ thấy một cái lỏe ngang.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã hiện ra trước mặt Chí Tôn nhếch nụ cười ngạo nghễ.

Ngay lúc, mấy tiếng sấm chưởng kinh động ghê rợn phía bên kia tràng đấu.

Tang Môn Thần không còn chịu nổi kình phong quái lạ của Bắc Độc Lão Ma quật nhằm trung đài huyệt, lão đảo tháo lui về phía sau năm thước.

Nương theo bề thế, Bắc Độc Lão Ma chưa chịu ngưng tay quay tròn hữu chưởng nhắm ngay tâm huyệt quái lão Tang Môn Thần liên tiếp công mấy đường chiêu thâm khốc.

Trường Mộng Dã Tiên kinh hoàng thét :

— Hãy trợ chiến cho mau.

Gần hai trăm cao thủ được lệnh đồng phóng vào tràng vây chặc Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Mặc dù vừa rồi đã bị nhiễm thương, nhưng Trường Mộng Dã Tiên cũng cố gượng vừa vận chân khí chữa trị huyệt đạo vừa quát tháo quần hùng tấn công Bắc Độc Lão Ma cứu nguy cho Tang Môn Thần.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nổi cơn thịnh nộ hét vang lừng:

— Đó là các ngươi muốn rước họa vào thân, đừng trách ta sao hạ độc thủ.

Rống dứt, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu liên tiếp quay tròn song chưởng, cuồn cuộn đùa ra khí thế màu trắng lờ mờ, lẫn sự rét giá vô tả, bao trùm cả một vùng không gian.

Tức thì, một trận đấu thâm khốc giữa chúng đạo Trường Mộng Dã Tiên và Bắc Độc Lão Ma giả hiệu diễn ra.

Phía bên kia tràng.

Chí Tôn xạ mắt căm thù nhìn Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu một cái, rồi quát lên ;

— Gian tử, ta thề lột bộ mặt giả hiệu của ngươi ra tại sân trường nầy, xem rõ ngươi chính thật là ai.

Tả chưởng chàng thiếu hiệp giang hồ theo tiếng quát, vận đủ mười hai thành công lực, đẩy mạnh luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, uy thế không thể nào tưởng tượng được.

Chí Tôn định đánh một đường chiêu quyết định, quật ngã kình địch tại sân tràng.

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu trông thấy bóng chưởng khổng lồ, chợt nghe rúng tận đáy lòng.

Thế nhưng tự biết tránh né sẽ bị tổn thương. hắn vội vàng hơi thấp người xuống, hữu chưởng vận dụng toàn lực, huy động luồng chưởng phong Nộ Hải Dương Ba giống hệt kẻ thù, chống lại áp khí thâm khốc vừa ào tới.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Thân hình Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu bị kình lực Nộ Hải

http://tieulun.hopto.org

Dương Ba của kẻ thù xô lệch về một phía, các huyệt đạo chấn động đến trào sôi lên.

Nhận thấy Chủ Nhân Lệnh Xác giả hiệu đã núng thế sau khi phát động chiêu đầu, hào khí của Chí Tôn bốc sôi cường độ, lại xê mình tới ba bước.

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp quay thành vòng, đưa ra một đạo Càng Khôn Thần Công sấm sét.

Chí Tôn, thi triển chiêu thức lôi đình nầy, dụng tâm kết thúc trọn đơn đầu, để còn phóng sang bên kia tràng cứu nguy cho bọn cao thủ Trường Mộng Dã Tiên.

Chàng hiểu rõ võ công của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cao thâm tột độ, vượt hơn cả Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, bọn Tang Môn Thần và Trường Mộng Dã Tiên khó mà đương cự nổi.

Quả nhiên đã thấy kiến hiệu.

Vừa kịp lấy lại thế quân bình, chợt thấy luồng kình đạo lôi thiên Càng Khôn Thần Công ào tới trước mặt, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu quá đỗi hãi hùng.

Nhưng bây giờ muốn lẩn đi nơi khác đã không còn kịp nữa, tên ác đạo lẹ làng dựng song chưởng lên, đẩy ra hai luồng áp khí Nộ Hải Dương Ba, tiếp nhận đường chiêu quỉ thần run sợ của kình địch.

Ầm !

Trong tiếng rống thật khẽ bởi đã cố nén cơn trấn động, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu bị sức cường vũ Càng Khôn Thần Công tống ra ngoài trượng, lại quay tròn một vòng.

Thần sắc tên ác đạo nầy tuy không thấy biến đổi vì lớp da mặt bên ngoài nhưng toàn thân khe khẽ rung lên, đường chạm nhằm luồng lãnh khí xâm nhập vào nội thể.

Trúng phải chiêu nầy, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu xạ hai luồng nhỡn tuyến đầy oán hận vào mặt Chí Tôn.

Trong lúc, Chí Tôn thầm nhủ :

— Ồ ! thì ra tên tiểu cuồng ma nầy chưa hề luyện ngón võ công Càng Khôn Thần Công, nên hắn chỉ biết dùng chiêu pháp Nộ Hải Dương Ba chống đỡ chưởng phong của ta mà thôi.

Bây giờ, ta hãy tiếp tục thi triển chiêu thức ấy, chắc chắn sẽ quật ngã hắn tại sân tràng,

Nghĩ như vậy rồi, không đợi Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu kịp phản công một chiêu nào, Chí Tôn ngưng tụ toàn bộ nội lực lên đơn chưởng, lại huy động một luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, sức dũng liệt có thể đẩy trốc cả đồi cao.

Đến khi Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu phát giác, thì kình khí lôi đình đó chỉ còn cách hắn chừng mười thước.

Tên ác đạo hoảng hồt lắc mình một cái.

Toàn thân hắn như đạo hồng quang chớp nháng sáng rực, rồi đột mất trong vô hình.

Chừng Chủ nhân Lệnh Xé Xác hiện ra, đã thấy hắn đứng bên phía tả của Chí Tôn khoảng ngoài ba trượng.

Chí Tôn sững sờ kêu lên :

— Huyết Ảnh Tàn Thần ! Ngón võ công hộ thân bất truyền của Nam Tà lão tiền bối !

Chàng thiếu hiệp đứng yên nhìn Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chưa vội động thủ.

Chàng tự nhũ thầm :

— Tên cuồng ma nầy quả thật là ai ? Tại sao hắn biết sử dụng thận pháp « Huyết Ảnh Tàn Thần » của Nam Tà lão tiền bối ?

Bởi vì theo chỗ Chí Tôn hiểu, ngón võ công Huyết Ảnh của Nam Tà chia làm hai chiêu cách :

Cách thứ nhất xử dụng bằng chưởng phong, gọi là Huyết Ảnh Lôi Đình, ma đạo trước chàng thường đánh nhau với bọn ma đầu, ác đạo trên chốn giang hồ.

Cách thứ nhì bằng thân pháp, danh hiệu Huyết Ảnh Tàn Thần lúc thi triển tiết ra một đạo hồng quang như Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã dùng vừa rồi.

Đó chính là ngón võ công độc tôn của Nam Tà, nhờ nó mà lão kỳ nhân nầy từng làm chấn động vũ lâm năm mươi năm về trước.

Nếu đem so thân pháp tà quái Huyết Ảnh Tàn Thần là ngón võ công « Di Ảnh Kỳ Hình » thì có thể sức mau lẹ chẳng kém gì nhau, chỉ trừ vật nào càng cao nội lực bao nhiêu, thì lúc ứng dụng lại càng trông thấy thần diệu bấy nhiêu.

Bây giờ, nhân vật nào đang đứng trước mặt chàng, lại biết xử dụng ngón võ công quái lạ đó ?

Có đúng là Lạc Bá Đào chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Theo Chí Tôn, thì từ trước tới nay ngoài Lạc Bá Đào và chàng ra, Nam Tà không còn truyền dạy võ công cho một nhân vật nào nữa cả.

Chính Nam Tà đã từng bảo chàng điều nầy lúc còn dưới Tuyệt Mệnh Cốc.

Như vậy, nhân vật đang đối diện cùng chàng, ngoài tên Lạc Bá Đào thì chẳng còn ai nữa cả.

Với trình độ võ công tột bực, thủ pháp hóa trang cao kỳ, và ngón võ công Huyết Ảnh Tàn Thần vừa rồi, đã lột trần bộ mặt hắn.

Thù khí đột nhiên bốc cao ngàn trượng trong con người của chàng thiếu hiệp.

Chàng không ngờ tên ác đạo thù địch hôm nay lại hiện thân tại sân chùa nầy.

Quả thật Chủ Nhân Lệnh Xé Xác chính thật là Lạc Bá Đào hóa thân.

Chí Tôn nhắc mình tới trầm trọng thét :

— Tiểu cuồng ma ! Ta quả quyết ngươi chính là tên ác đạo Lạc Bá Đào cải dạng ta hành ác giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay chứ chẳng còn đi khác nữa cả.

Cơ quan nay đã bại lộ rồi, hãy tháo gỡ bộ mặt giả hiệu bản lệnh chủ ở phía ngoài, may ra có thể còn giữ được một chút dung diện trên chốn giang hồ, bằng trái lại lời ta, đến lúc ăn năn sẽ là điều quá muộn đấy.

Chẳng chút khích động, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu lại còn trò lên cười ghê rợn.

Hắn thản nhiên nói :

— Tiểu cuồng ma, ngươi đừng mơ ngủ giữa ban ngày vô ích. Nói thật ngươi chưa đủ tư cách để thực hiện những điều cuồng vọng đang nuôi nàng trong lòng đấu.

Bản lệnh chủ thề giữa mộ tràng nầy giữa ta và ngươi sẽ phải có kẻ chết, để giải quyết cựu thù.

Dứt lời, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã xê mình trở lên gần vị trí cũ.

Nhưng tên ác đạo đã ngưng tay, đưa cặp mắt quái dị nhìn qua bên kia tràng đấu.

Chí Tôn cũng ngưng hẳn thân hình.

Đồng lượt thời gian đó, có hàng loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên bên trận giữa bọn Tang Môn Thần và Bắc Độc Lảo Ma giả hiệu.

Chí Tôn giật mình quay sang nhìn xem kết quả.

Một thảm cảnh hết sức hải hùng đã diễn ra trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Hai mươi ngoài cao thủ của Trường Mộng Dã Tiên đã phơi xác ngổn ngang tại tràng.

Lão nhân Trường Mộng Dã Tiên thì mồm phún máu tươi, từ từ ngã xuống đất, quằn quại rên siết.

Tình trạng thương tích của lão nhân xem ra có vẽ rất trầm trọng, bề tắt.

Tất cả nạn nhân đều bị luồng tà đạo Huyền Âm chưởng lẫn lộn một thứ võ công quái dị của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu quật nhằm.

Số cao thủ còn lại đang liều chết cùng quái lão Tang Môn Thần vây đánh Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Nhưng quần hùng càng xông vào dũng mạnh bao nhiêu, thì lại càng bị chưởng phong hàn tà của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu quật nhằm trúng thương bấy nhiêu.

Liên tiếp có thêm nhiều chiếc bóng cao thủ bị kình lực bắn ra khỏi sân tràng, xé gió huỳnh huych trong không khí, nghe đến dựng cả tóc lông.

Võ công Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nầy quả nhiên quỉ thần khiếp mặt, nếu đem so sánh, còn hơn quái lão Tang Môn Thần một bậc.

Quả giang hồ mênh mông vô tận kỳ tài dị quái hãy còn nhiều, không hiểu đâu đo lường được.

Nếu tình trạng hiện hữu cứ kéo dài ra mãi, chắc chắn lần lượt bọn cao thủ của Trường Mộng Dã Tiên sẽ bị thiệt hại hoàn toàn dưới ngọn Huyền Âm chưởng của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Chẳng dám chần chờ thêm nữa, trong một tiếng thét lộng tràng, đột nhiên, Chí Tôn triển ra hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, nhắm ngay tâm huyệt của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu công vào.

Thế công nầy quá thâm khốc, khiến cho Chủ nhân Lệnh Xé Xác đã phải kinh hoàng, theo chiêu « Huyết Ảnh Tàn Thần » lắc mình sang nơi khác.

Chỉ chờ có thế. Chí Tôn bằng một thân thủ mau như luồng chớp phóng mình qua bên kia tràng đấu giữa bọn Tang Môn Thần và Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

http://tieulun.hopto.org

Tác động quái dị, kèm theo một ý chí cường dũng khiến cho Chủ nhân Lệnh Xé Xác khi hiện thân phát giác, thì không thể nào không ngự được Chí Tôn nữa.

Tên ác đạo đành chỉ lấy mắt nhìn chàng thiếu hiệp giang hồ bẩn mình qua khỏi kia tràng đấu.

Chí Tôn đáp xuống giữa quái lão Tang Môn Thần và Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Chàng nặng trầm thét :

— Cuồng ma, hãy thảo lui !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp vừa quay đi nữa vòng đẩy mạnh luồng kình khí Nộ Hải Dương Ba, mang cả nội lực một trăm hai mươi năm sẵn có.

Sự xuất hiện đột ngột của Chí Tôn khiến cho Bắc Độc Lão Ma giả hiệu không khỏi giật mình.

Hắn không đón đỡ luồng kình khí lôi thiên của kình địch, mà chỉ lẹ làng thu hồi thế công, đồng thời xạ hai luồng dị quang dịu ngâm ánh sáng nhìn kình địch.

Đứng trong tình thế nguy ngập, đột nhiên, có người cứu viện, quần hùng vô cùng hoan hỉ, ngưng thần hình lại.

Cho tới bây giờ bọn cao thủ mới hết sức chú ý đến sự phân biệt hai Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả chân.

Sau đường chiêu công hụt Bắc Độc Lão Ma giả hiệu, Chí Tôn nỗi cơn thịnh nộ, lắc mình sang đối diện kẻ thù.

Bắc Độc Lão Ma dùng cặp mắt nữa lạnh lẽo, nữa dịu ngầm nhìn Chí Tôn một cái, rồi cười lên :

— Ha ha . . . Tiểu ma đầu, có lẽ ngươi không muốn còn sống sót trên thế gian nầy nữa, nên mới to gan mật đương đầu cùng lão phu.

Vậy ta cũng chẳng tiếc công gì, mà không giúp ngươi được toại nguyện bước sang bên kia bờ thế giới lạ xa.

Chí Tôn trợn cặp kỳ quang biểu lộ một sự thịnh nộ vô tả :

— Cuồng ma, trái lại, ta thề lột bộ mặt da người của ngươi đã dám to gan mật giả dạng Bắc Độc Lão Ma tàn sát chúng cao thủ với dụng tâm cực kỳ thâm độc.

Đơn chưởng của chàng thiếu hiệp theo câu nói đó giơ lên bằng ngực vận dụng chân lực.

Tức thì, một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa ào ra, bóng chưởng to bằng quả núi, khó thể tránh né.

Nhưng Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã cười khà lên biểu lộ sự ngạo nghễ.

Hữu chưởng hắn quay nhanh một vòng tròn mà không hề phát động.

Một đạo bạch khí cực kỳ lạnh lẽo, im lặng cuốn lấy luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa của Chí Tôn, đưa nhau lên không trung, rồi đột nhiên mất trong vô hình.

Thật là khủng khiếp !

Sự trạng nầy, khiến cho tất cả cao thủ có mặt tại tràng thảy đều rúng động.

Cả bản thân của Chí Tọn cũng hết sức kinh dị, không ngờ chiêu pháp của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu lại quái dị đến thế.

Đường chiêu vừa thi triển nữa như Huyền Âm Chưởng, nhưng chen lẫn một thứ võ công tà thuật, lạ lùng chưa từng thấy trên chốn vũ lâm.

Chàng thiếu hiệp nhũ thầm :

— Quái thật ! Tên ma đầu nầy thuộc vào hạng nào mà võ công lại cao cường tột độ đến thế ?

Với trình độ đó, nếu ta không hạ độc thủ, chắc chắn khó lòng thủ thắng nổi hắn.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn ngầm ngầm ngưng tụ gần toàn bộ công lực lên hữu chưởng, mau lẹ đẩy ra một đường chiêu Lập Chưởng Đỗ Long, thế mạnh tợ sóng bổ ngoài ghềnh.

Vẫn bằng tác động vừa rồi, Bắc Độc Lão ma giả hiệu giơ chưởng lên quay vòng tròn.

Luồng bạch khí lạnh tợ cắt da âm thầm bay đi như sét giật, hợt đạo cường khí Lập Chưởng Đỗ Long chuyển dần vào khoảng không gian vô tận.

Cả hai bên chưởng lực đều tiêu tan không hề nghe một tiếng động gầm chớp nào cả.

Bất giác, Chí Tôn cảm thấy trong lòng chàng rúng động, bàng khuâng không ít.

Công lực Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nầy còn cao thâm tột độ hơn cả Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người hiện diện trên sân chùa.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu cũng vừa từ bên kia tràng đấu phóng sang.

Tên ác đạo đứng song song cách Bắc Độc Lảo Ma độ khoảng ngoài hai trượng.

Quần hùng ngó thấy chẳng ai bảo ai, cùng quát to lên, bản mình chia thành nhiều phương vị, huy động chưởng phong tấn công Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Sợ có điều sơ xuất, quái lão Tang Môn Thần cùng phất chưởng trợ đấu cùng quần hùng.

Tức thì trận đấu đam vào khốc liệt, đã tới giờ phút quyết định còn mất giữa hai bên.

Không dám diên trì thêm nữa, vì biết sự thắng bại của mình chính là sự tồn vong của trận đấu, Chí Tôn chẳng nói thêm một lời, ngưng tụ toàn bộ chân lực lên hữu chưởng.

Sau một tiếng thét kinh động, chàng thiếu hiệp từ từ triển ra đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba, chen lẫn tiếng sét ầm ì.

Chí Tôn thi triển đường chiêu quyết liệt nầy với dụng tâm là nắm trọn lấy tư thế thắng lợi đầu tiên, trước khi quật ngã kình địch.

Chàng nhất định chỉ có tiến chớ không có lùi.

Quả nhiên lần nầy, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu không dám xem thường như hai lần trước nữa.

Thân hình hắn chợt thấy hơi cung xuống, thoạt tẩn, thoạt thối nết sức quái dị, đơn chưởng quay nhanh vòng mãn nguyệt, cuồn cuộn đẩy ra hai luồng tử khí màu hồng kỳ dị.

Bên kia tràng đấu quái lão Tang Môn Thần ngó thấy chiêu pháp đo, liên quát to, cũng lọt vào tai Chí Tôn.

— Mộng Hồ Ly Nguyệt !

Am !

Kình đạo Nộ Hải Dương Ba chạm nhằm nhu khí Mộng Hồ Ly Nguyệt phát nổ vang ầm rền.

Hàng loạt ánh chớp tử quang hồng nhạt bắn tỏa lên nền trời không vô cùng khủng khiếp.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu lệch sang phải một bước.

Trong khi, Chí Tôn hơi lắc lư, rồi đứng yên.

Chàng thiếu hiệp đã phải kêu thầm :

— Ổ, tên ác đạo giả dạng Bắc Độc Lão Ma nầy thuộc tà phái

nào ? Tại sao hắn biết sử dụng « Mộng Hồ Ly Nguyệt » ngón võ công tà đạo của nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà ?

Hay hắn chính là ...

Chàng thiếu hiệp cắt quãng ngay ý nghĩ, từ từ xê dịch thân hình lên, thét trầm trọng :

— Cuồng ma ! giữa ngươi và nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà đã có mối liên hệ gì ?

Hãy khai mau, ngươi không thể nào lừa gạt nổi ta đâu.

Bắc Độc Lão Ma ngó theo bóng chưởng dần tan, vùng trỗ lên cười lạnh lẽo :

— Tiểu quỉ, chớ có lăm nhăm. Từ trước tới giờ thụ học bao nhiêu chiêu chưởng của lũ quái già bất lực, hãy mang ra thi triển cho lão phu xem thử sau đây có chết cũng là một điều hết sức vinh hạnh.

Giọng nói lãnh lót như âm thanh một ma nữ, chứa đựng bằng khủng bố khiến cho người nghe dịu nhưng ma rợn toát hồn.

Chí Tôn vì lửa thù bốc cháy ngùn ngụt, chẳng quản đến sự tình quái lạ đó, chàng trợn mắt :

— Cuồng ma ! dù cho thân phận ngươi đến đâu, thuộc môn phái nào, có liên hệ mật thiết gì đến nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà hay không, hôm nay đã gặp ta rồi, thì không thể nào chạy thoát một cái chết chẳng toàn thì thề.

Bây giờ, hãy ráng đỡ lấy ngọn chưởng phong đoạt mệnh đây.

Song chưởng chàng đã cùng theo tiếng nói vận dụng một trăm hai mươi năm thành công lực, triển ra hai luồng cương khí Càng Khôn Thần Công.

Tức thì, bóng chưởng khổng lồ như trái núi từ trên cao chụp xuống đầu Bắc Độc Lão Ma giả hiệu, bế thế không thể tránh né đi đâu cả.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu ngó thấy bóng chưởng to lớn dị thường, thét kinh hoàng :

— Càng Khôn Thần Công !

Tuy vậy, hắn không xê dịch khỏi vị trí, thân hình chợt hơi thấp xuống hơn trước, tả hữu chưởng quay nhanh nữa vòng rồi lẹ làng đẩy tới ...

Hai luồng tử quang như cái mống đỏ bắn ngay bóng chưởng khổng lồ của Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Ầm ... Ầm !

Chưởng quang lẫn lộn màu hồng, bạch chớp giăng trên tận nữa lừng không gian cực kỳ ghê rợn.

Bị tà khí « Mông Hồ Ly Nguyệt » quét nhằm Chí Tôn khẽ rùng mình mấy lượt.

Chàng vận chân nguơn từ vực đan điền lên trấn ngự luồng hàn phong xâm nhập vào các huyệt đạo vừa rúng động.

Trong khi Bắc Độc Lão Ma giả hiệu bị kình lực lôi thiên Càn Khôn Thần Công hất ra ngoài trượng, lắc lư đứng hết muồn vững.

Hiển nhiên, nội lực Bắc Độc Lão Ma giả hiệu hãy còn kém hơn Chí Tôn nữa phần.

Quần hùng hai bên trận giao đấu xa chỗ hai người có tới bãy trượng cũng bị vũ lực Càng Khôn Thần Công và Mông Ly cuồn đi như trận lá vàng.

Ngoài Trường Mộng Dã Tiên đang ngồi vận công điều hành chân khí chữa trị vết thương phía tả sân chùa, chỉ có quái lão Tang Môn Thần và Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu còn giữ nguyên vị trí của mình mà thôi.

Sân trường im đi một chập.

Tất cả đều rất đỗi hải hùng trước hai ngọn quái chưởng Càng Khôn Thần Công cùng Mông Hồ Ly Nguyệt của hai đại kình địch vũ lâm.

Sau đó, chúng cao thủ đồng quát to lên, cùng lượt xông vào bủa vây Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu lại như lúc nãy.

Mỗi người một chưởng tiếp tục tấn công tên áo đạo bí mật.

Quái lão Tang Môn Thần trông thấy tình thế đó cũng xê mình sang trấn bên góc sân chùa phía tả, công luôn mấy chiêu mạnh bạo vào vị trí Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Tức thì, trận đấu tái diễn mỗi lúc càng thêm khốc liệt thêm hơn.

Phía bên kia tràng.

Chí Tôn và Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cũng thi triển những đường chiêu khốc liệt tấn công nhau.

Mặc dù nội lực của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu sút hơn Chí Tôn nữa phần nhưng trong nhất thời, chàng thiếu hiệp chưa thủ thắng người thần bí ấy được.

Lúc bấy giờ khắp cả sân tràng đều chuyển rung như đang hồi địa chấn.

Bóng người hỗn độn, hòa lẫn tiếng quát tháo, rền la, lẫn trong sầm chưởng, tạo thành một bãn nhạc vô cùng bi tráng.

Thỉnh thoảng có đền từng loạt chiếc bóng bị chưởng phong đưa ra khỏi tràng, rớt xuống mặt đất, chẳng khác những cánh diều đứt dây.

Lát sau, đã có tới một trăm chúng môn đồ của Trường Mộng Dã Tiên phơi xác ngổn ngang trên mặt đất.

Cả thảy đều thọ hại dưới ngọn chưởng phong Nộ Hải Dương Ba của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Quái lão Tang Môn Thần đã thi triển toàn năng ngăn chận, nhưng cũng không sao không ngự nổi thế công cuồng phong bão tố của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Lắm lúc, chính quái lão cũng buộc phải tháo lùi mấy bước, vì bị kình đạo của kẻ địch quét nhằm.

Đang đấu bên kia tràng, Chí Tôn đảo mắt trông thấy, hết sức lo ngại trong lòng.

Chàng tự nghĩ nếu cứ để tình thế kéo dài như thế trong một thời gian nữa, là tất cả cao thủ đều bị diệt vong dưới tay tên ác đạo bí mật.

Chàng phải khẩn cấp cứu vãn lại tình thế nguy ngập.

Thình lình, Chí Tôn thét :

– Cho ngươi trở lại !

Tả hữu chưởng chàng thiếu hiệp theo tiếng quát giơ lên ngưng tụ một trăm hai mươi thành công lực.

Hai luồng cường khí lôi đình Càng Khôn Thần Công ào tới Bắc Độc Lão Ma giả hiệu thế mạnh khó thể chống đỡ.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu hết sức hải hùng, dựng song chưởng đẩy ra hai luồng hồng đạo « Mông Hồ Ly Nguyệt » tựa cái mồng trời tiếp nhận lấy kình lực Càng Khôn Thần Công.

Ầm . . . Ầm !

Muôn ngàn tia tử quang Mông Hồ Ly Nguyệt chạm nhằm Càng Khôn Thần Công tan vỡ ra muôn đạo, tua tủa đi bắn đi khắp nơi không gian, trông vô cùng khiếp đảm.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu không còn chịu nổi kình lực như chiếc búa nặng ngàn cân quật nhằm khẽ rú lên một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Toàn thân hắn bị áp khí tống ra ngoài tràng đấu gần hai trượng, tưởng chừng đã thọ vết trọng thương.

Thế nhưng, liền đó Bắc Độc Lão Ma đã bắn người dậy ngay, song chưởng yểm trợ tâm huyệt.

Thừa cơ hội đó, Chí Tôn phóng mình tới trước mặt Bắc Độc Lão Ma giả hiệu thét vang lừng :

— Ngươi phải chết !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp tức thì triển ra một chiêu nghe lẫn lộn có tiếng sấm sét.

Chưa kịp đứng vững, kẻ bị kình địch tấn công liên tiếp, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu không thể đón đỡ, xê dịch sang phía hữu, lẫn tránh.

Lẹ như điện chớp, Chí Tôn bắn mình sang bên kia trang đấu giữ bọn Tang Môn Thần cùng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Chàng phát động song chưởng :

— Gian tử ! số ngươi đã tận rồi !

Bằng toàn thể nội lực sẵn có trong người, Chí Tôn quật xuống đỉnh đầu Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu hai đạo cường khí lôi đình Càng Khôn Thần Công mau như điện chớp.

Từ trước, trong thâm tâm Chí Tôn không lòng hiếu sát, nhưng qua trận giao đấu, chàng biết Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu võ công cao thâm tột độ, nếu sử dụng các chiêu thức khác, khó thể đánh bại ngay được hắn.

Thoạt đầu, chàng sử dụng chưởng pháp Càng Khôn Thần Công với ý định trấn áp dũng liệt của tên ác đạo bí mật.

Quả nhiên, khi nhận ra bóng chưởng khổng lồ, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã phải hốt hoảng nhắc mình ra khỏi vòng tử khí hai trượng,

Hắn bỗng trỏ tay vào mặt Chí Tôn, quát hận thù :

— Tiểu ma đầu, mọi sự oán cừu giữa ta và ngươi hôm nay tạm gác, lần sau gặp lại sẽ nhất loạt giải quyết cho xong tất cả những mối hận thù.

Lời vừa nói dứt, chẳng đợi Chí Tôn và bọn cao thủ kịp phản ứng, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, đã theo thân pháp « Huyết Ảnh Tàn Thần » biến ra đạo hồng quang bay đi tợ chớp.

Đến khi quần hùng phát giác được sự trạng bất ngờ diễn ra, thì chiếc bóng của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã đi ngoài trăm

trượng, lung lay giữa rừng cây điệp trùng dưới triền núi Ngũ Đài Sơn.

Chí Tôn công hụt một chiêu sấm sét, vội thu hồi thân hình lại, đưa mắt trông theo cái bóng ảnh ảo mơ, lênh bênh, của Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, cướp mắt biến mất.

Biết có đuổi theo tên ác đạo bí mật đó cũng chẳng ích lợi gì, chàng thiếu hiệp đứng lặng trầm ngâm như pho tượng thiên thần.

Bất giác, chàng khẽ thầm :

— Trông dáng điệu tên ác đạo nầy, thật không khác tiểu cuồng ma giả ra dung mạo của ta xuất hiện tại cánh rừng già hôm nọ trước mặt bọn sư già Hải Âu.

Như vậy, nếu hắn không phải là tên ác đạo Lạc Bá Đào, thì còn ai nữa nhỉ ?

Tâm tình Chí Tôn theo ý tưởng quay cuồng đó, mà cảm thấy trí nặng xuống tợ treo một khối đá nặng ngàn cân.

Chàng cơ hồ như quên cả trận đấu giữa chúng cao thủ và Bắc Độc Lão Ma giả hiệu con đang diễn ra ác liệt bên kia trang.

Chí Tôn mải còn đứng trầm tư nhìn xuống triền Ngũ Đài Sơn, chợt Bắc Độc Lão Ma giả hiệu thình lình phóng ra nhanh ngay đỉnh đầu chàng quật ra một luồng ám khí màu đen thẫm như vùng mực.

Động tác nầy quá kinh dị, lại bất ngờ, tưởng chừng không thể co một thân thu nào tránh né đi đâu kịp nữa.

Tang Môn Thần khủng khiếp quát :

— Đoạn Trường Đơn !

Suýt đồng lượt với tiếng quát, Quái lão Tang Môn Thần đã bắn mình sang, giơ tay áo rộng thùng thình, phát động một chưởng quật tréo vào hông luồng huyền khí quỉ nhồn Đoạn Trường Đơn của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Ý định của Quái lão Tang Môn Thần là diệt tan luồng ám đạo trước khi áp tới Chí Tôn.

Tiếng quát của Quái lão quá to, khiến cho Chí Tôn đang đắm chìm trong ý tưởng chợt tỉnh bừng cơn ác mộng.

Chàng thiếu hiệp lẹ làng quay lại.

Gặp lúc Đoạn Trường Đơn chỉ còn cách Chí Tôn chỉ chừng khoảng nữa trượng.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng dám chậm trễ Chí Tôn thi triển thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » đột nhiên, thăng người lên cao bốn trượng, ngự trên huyền khí thảm khốc vừa chụp tới vị trí chàng.

Chí Tôn vạch trên không nữa bầu tròn, nhắm ngay đỉnh thiên linh tử của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu bữa luôn hai đạo chưởng khí Càng Khôn Thần Công tựa quả núi khổng lồ áp xuống.

Kịp nhận ra thế công lôi thiên của chàng thiếu hiệp. Bắc Độc Lão Ma giả hiệu xẻ qua phía tả hơn trượng.

Tuy vậy, hắn vẫn giữ nguyên chiêu pháp Đoạn Trường Đơn vì không thể thu hồi lại được.

Ba luồng kình lực chạm nhau nổ vang cả tòa cổ tự.

Huyền khí Đoạn trường đơn tung bay mù mịt, lan tràn trong bầu không khí sặc mùi máu tanh.

Mặt đất bị cường lực Càng Khôn Thần Công quật tốc lên hai lỗ thâm sâu như lòng vực.

Tâm huyệt bị chấn động quá mạnh Bắc Độc Lão Ma giả hiệu tháo lùi liền liền. Thần sắc tuy không thấy biến đổi nhưng hai vai khe khẽ rúng động lên.

Quái lão Tang Môn Thần cũng nghe huyết mạch trong cơ thể sôi trào.

Trước lúc đó, chúng cao thủ khiếp hãi phóng ra xa khỏi vòng tử hồn thêm cả trượng.

Riêng Trường Mộng Dã Tiên tịnh tọa đằng góc sân chùa, vận hành nội lực điều trị vết trọng thương, cũng lắc lư thân hình nhiều lượt, suýt nữa chấn nát cả nội tạng.

Thề nhưng lão nhân không dám ngừng lại, vì như thế sẽ tàn phế cả võ công.

Huyền ảnh kỳ độc vừa tan đi, Chí Tôn đã nhẹ nhàng đáp xuống nguyên vị trí cũ.

Không thèm thốt thêm một lời nào, song chưởng chàng thiếu hiệp quay tròn đẩy mạnh chưởng thức Càng Khôn Thần Công ngay giữa tâm huyệt Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Chàng thiếu hiệp tự hiểu trong năm chiêu thức Ô Mộc Bão Lục, chỉ có chưởng pháp Càng Khôn Thần Công không ngự được kình địch mà thôi.

Trông thấy kẻ thù hạ độc thủ, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nghiến răng kèn kẹt :

— Tiểu cuồng ma, lão phu liều sống chết cùng ngươi trên mộ tràng này !

Song chưởng của hắn tức thì giở lên !

Hai chiếc móng đỏ kỳ dị phát hiện nhanh lớn lạ thường, chụp tới bóng chưởng khổng lồ Càng Khôn Thần Công trên các hơn ba trượng.

Ầm . . . ầm

Từ cửa mồm Bắc Độc Lão Ma giả hiệu bật thành một tiếng rú khe khẽ, hãi hùng.

Hai chân bỉnh vại của hắn cài một đường dài có tới trượng ngoài mới chịu ngưng lại, lắc lư như chiếc thuyền trên sóng.

Nhưng sau đó, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã vận hành chân khí từ vực đan điền lên trụ thân hình lại như cọc đồng.

Đột nhiên, hắn thét to lên :

— Tiểu cuồng ma ! ngươi phải chết !

Chữ « chết » chưa kịp dứt, thân hình Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã theo thân pháp quỉ quái lòa đến Chí Tôn.

Đồng thời, hàn giơ chưởng bắn ngay tâm huyệt chàng thiếu hiệp một đạo ngân tuyến lạnh căm hơn.

Quái Lão Tang Môn Thần quát :

— Phi Chỉ Đoạn Hồn, tránh cho mau !

Tiếng quát của quái lão làm cho Chí Tôn giật mình, vì hiểu Tang Môn Thần bao nguy.

Chàng liền lạc mình tránh sang cánh hữu lẹ tợ bóng vong linh vừa mới hiện về.

Vậy mà vẫn còn chưa kịp, đạo ngân tuyến Phi Chỉ Đoạn Hồn xạ trúng nhằm bên vai phía tả của Chí Tôn.

Một vòng máu thắm theo đó tuôn ra ướt đẫm cả chiếc vũ y đang mặc trong mình chàng thiếu hiệp.

Chàng thảo lùi ra ngoài, mở chiếc bầu đỏ lấy hai viên linh đơn xức vào chỗ vết thương.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nương đà thắng thế, định phóng theo công tiếp Chí Tôn.

Quái lão Tang Môn Thần bất chợt, nhanh lẹ bắn vào tràng đấu, quát tợ sấm rền :

— Dừng tay lại !

http://tieulun.hopto.org

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu ngưng hẳn thân hình, lấy mắt lạnh lùng nhìn Tang Môn Thần, rồi trỏ lên cười ầm ư :

— Lão quái già ! ngươi định vào đây chết thay cho tiểu cuồng ma đấy à ?

Quái lão Tang Môn Thần không đáp, mà chỉ trầm nghị hỏi Bắc Độc Lão Ma giả hiệu :

— Ác đạo, ngươi liên hệ mật thiết gì với nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà ?

Bắc Độc Lão Ma lạnh lẽo :

— Lão quái già chết sót chớ có nói nhăm. Hãy trông ngọn chưởng đoạt mạng đây !

Dứt câu nói đó, thân hình Bắc Độc Lão Ma giả hiệu vùng nhảy bổng lên cao.

Thủ pháp nầy chẳng khác gì « Thái Loan Ngự Phong » của Chí Tôn thường thi triển.

Hiểu ngay Bắc Độc Lão Ma giả hiệu toan hạ độc thủ, quái lão Tang Môn Thần cũng thăng lên hai trượng, đối diện cùng kẻ địch, chờ ứng phó kịp thời quỉ pháp.

Dường như chỉ đợi chờ có thế, nên khi Tang Môn Thần vừa thăng lên, chợt nghe Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cười ghê rợn :

— Lão quỉ già tận số rồi đây !

Lập tức hữu chưởng hắn bổ xuống đỉnh đầu Tang Môn Thần một đạo áp phong nặng như núi lở.

Cùng lượt chưởng trái bắn ra một làn ngân tuyến Phi Chỉ Đoạn Hồn hết sức khủng khiếp.

Tang Môn Thần nhận kịp hốt hoảng theo chiêu thế, xê dịch thân hình trên không trung tránh khỏi hai đường chiêu vừa áp tới bên mình không đầy ba thước.

Ám đạo thâm khốc bay trượt trong vô hình.

Thế nhưng Bắc Độc Lão Ma giả hiệu quả nhiên thân thủ đều quỉ thần không lường được.

Hắn vận khí đan điền trụ hình trên nữa lừng không như đứng yên ổn trên mặt đất bằng.

Liền đó Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nhắm ngay đỉnh thiên linh tử của Quái lão Tang Môn Thần, bũa xuống một luồng áp khí lạnh lẽo tợ quả tuyết sơn.

Quần hùng ngó thấy đồng lượt quát :

— Hãy tử đầu !

Gần một trăm cao thủ còn sống sót chẳng ai bảo ai cùng lượt phóng lên không trung, mỗi người một chưởng toàn lực quật ngay vị trí của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đang trụ hình.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nhận ra tứ hướng điều thọ địch, sát khí bốc lên ngùn ngụt.

Hắn không cần thu hồi thế công, mà lại quét ngay một luồng hàn khí, thế mạnh không thể nào tưởng tượng được.

Hàng loạt sấm chưởng nổi liên hồi xé nát bầu không khí trên nửa lừng không gian.

Tiếng người rống hỗn độn, lẫn tiếng rên siết thê thảm nổi lên cực kỳ rùng rợn.

Hai chiếc bóng người trúng nhằm bóng chưởng bay huỳnh huỵch trong gió, rồi lộn nhào trở xuống đất.

Trong nháy mắt đã có thêm ngoài bốn mươi cao thủ phơi thây vì ngọn chưởng phong thâm khốc của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Còn lại hơn năm mươi tên phóng xuống sân chùa, toàn thân ai nấy đều nhuộm máu đào.

Đến cả Quái lão Tang Môn Thần cũng bị quật nhào xuống đất thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Có vài huyết quản trong cơ thể Quái lão thọ nhiễm hàn tà của luồng lãnh phong của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đến gần bế tắt

Quái lão vừa giữ thế thủ, vừa vận công điều trị vết thương để kịp thời đối phó với tình thế.

Lúc bấy giờ, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cũng thu hồi thân pháp trở về vị trí củ.

Hắn nhìn Quái lão Tang Môn Thần, vùng cười lạnh lẽo như như loài quỉ mộ :

— Lão quái già ! Ngươi đã không tự lượng sức mình, có chết cũng đừng trách ta sao độc ác.

Hắn phất động đơn chưởng, toan xông lên kết liễu tính mạng của Quái lão Tang Môn Thần.

Nhưng đã có tiếng thét :

— Ác đạo dừng tay lại !

Bắc Độc Lão Ma vì tiếng thét đó ngưng hẳn thân hình, quay trở lại !

http://tieulun.hopto.org

Đã thấy Chí Tôn hiện ra trước mặt uy vũ như một thiên thần.

Chàng vừa chữa trị xong vết thương trên vai do ngọn Phi Chỉ Đoạn Hồn của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu gây ra.

Không đợi Bắc Độc Lão Ma giả niệu kịp ứng phó, tả hữu chưởng của Chí Tôn đề lên một lượt, ngưng tụ toàn bộ chân khí Càng Khôn Thần Công, nhắm ngay tâm đạo kình địch quật tới, nặng tợ búa thiên lôi,

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu vô cùng kinh hãi, hơi thấp thân hình xuống, song chưởng cuốn cuộn quay nhanh hai đạo tử quang Mông Hồ Ly Nguyệt, tiếp nhận càng khí kẻ thù.

Song phương chưởng lực gặp nhau nổ tợ trời gầm.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu không còn chịu đựng nổi thế công lôi đình của Chí Tôn lão đảo lui trở về phía sau cả trượng.

Tay áo rộng thùng thình của hắn rách toạt đường dài, để lộ hai cánh tay trắng nõn nà vô cùng kiều diễm.

Hiển nhiên đó là cánh tay đẹp của một thiếu nữ có cái nhan sắc tuyệt vời.

Bất giác Chí Tôn ngưng tụ thân hình lại, nhìn sửng sốt cánh tay nõn nà của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Đột nhiên nghe có luồng gió ào ào từ phía sau ngôi chùa hoang tàn đưa tới.

Biết ngay có vị quái thủ nào đó đang thi triển kinh công sắp xuất hiện tại tràng, Chí Tôn liền buông chưởng xuống, hướng cặp kỳ quang về hướng cổ tự.

Bắc Độc Lão Ma cũng lấy làm kinh dị, đưa mắt lạnh lẽo nhìn theo.

Bọn cao thủ cũng đồng thời dồn hết những luồng nhãn tuyến qua nóc ngôi chùa hoang cổ.

Chỉ riêng có Trường Mộng Dã Tiên mãi còn vận hành chân khí, chữa trị vết nội thương chưa điều hòa.

Lão nhân tịnh tọa cách xa sân tràng có tới hơn mười trượng không hề hay biết mọi sự tình đang diễn ra.

Trong ánh chớp thời gian...

Đã thấy một chiếc bóng từ sau ngôi chùa nương theo luồng gió phóng xuống sân tràng mau như điện chớp.

Cái thân pháp quả thật siêu kỳ, liệt hàng quái thủ trên chốn võ lâm.

Chiếc bóng ngưng hẳn lại, để hiện ra như bộ xương người, mặt mũi trắng bệch, giống xác ma, nhất là cặp mắt chớp ngời xanh lè vô cùng lạnh lẽo.

Quái lão Tang Môn Thần nhận diện, kêu lên :

— Bắc Độc Lão huynh !

Quần hùng đứng xung quanh tràng cũng đồng thanh quát :

— Bắc Độc Lão Ma !

Chí Tôn lộ niềm hoan hỉ :

— Ồ ! Bắc Độc lão tiền bối đây rồi !

Riêng Bắc Độc Lão Ma giả hiệu trông thấy sự hiện diện của Bắc Độc Lão Ma, hai vai áo rộng thùng thình của hắn hơi khe khẽ rúng lên.

Thì ra, chiếc bóng vừa đáp xuống đất chính là Bắc Độc Lão Ma chính thống, cặp mắt càng tinh thần hơn Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Lão ma vừa đứng vững trên sân chùa đã quét ngang qua quần hùng một lượt.

Chợt nhận ra Bắc Độc Lão Ma giả hiệu, Bắc Độc Lão Ma bỗng rống lên tợ sấm :

— Tiểu cuồng ma ! ngươi đã dám to gan cải ra mạo dung của lão phu, sát hại bọn cao thủ giang hồ, tạo sinh oán thù, thật là lòng dạ hiểm độc khôn nỗi đo lường.

Nhưng hôm nay số trời dung duổi ngươi đã gặp ta rồi đây ta thề phân thây xé thịt ngươi ra làm trăm ngàn mảnh, để đền lại bấy nhiêu tội ác.

Sự trạng nầy khiến cho quần hùng bừng cơn ác mộng, cho tới giờ nầy mọi người mới biết mọi việc đã xảy ra.

Trong khi quát xong, Bắc Độc Lão Ma phát động đơn chưởng, toan quật ngã kẻ đã cả gan giả dạng ra dung mạo của mình.

Đột nhiên trong giờ phút ấy, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu vùng cười lên lạnh lẽo :

— Lão ma đầu, hãy nghe cho rõ đây.

Hiện giờ lão phu đang có việc cần kíp phải làm ngay, không thể còn thời gian thù tạc với ngươi, vậy xin giã từ.

Hẹn có ngày sẽ tái kiến cùng ngươi, trao đổi một vài đường chiêu cho rõ thấp cao.

http://tieulun.hopto.org

Dư âm, câu nói chưa kịp dứt, thì thân hình Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã phóng đi.

Hắn nhắm ngay nóc chùa vượt qua, bay mau như một vệt khói ảo mờ.

Bắc Độc Lão Ma trông thấy kình địch của mình thình linh bỏ chạy, liền rống to lên :

— Ngươi chạy đi đâu cho khỏi !

Liền đó, lão ma thi triển bộ khinh công thần quái, bắn đi chẳng khác luồng điện chớp.

Lão đuổi theo cái bóng ảo mờ của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã xa ngoài trăm trượng.

Quái Lão Tang Môn Thần bỗng quát :

— Đuổi cho mau !

Cùng trong tiếng quát vang lừng đó, quái lão đã bắn mình lên nóc cổ tự hoang tàn.

Chí Tôn thấy thế cũng lặng lẽ nhắc mình bay theo quái lão Tang Môn Thần.

Hai người lên đến nóc cổ tự, thì bóng của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu đã mất hút từ lâu.

Riêng chiếc bóng của Bắc Độc Lão Ma hãy còn lờ mờ dưới triền núi Ngũ Đài Sơn cách khoảng có ngoài trăm trượng.

Tuy nhiên, Tang Môn Thần và Chí Tôn vẫn không bỏ, thi triển bộ khinh công tột bực, đuổi theo chiếc bóng của Bắc Độc Lão Ma.

Nhưng được vài dặm đường núi, thì chiếc bóng của Bắc Độc Lão Ma cũng mất dạng theo chiếc bóng của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Hai người quét bốn luồng tinh nhãn khắp nơi, vẫn chẳng hề trông thấy chiếc bóng nào thấp thoáng phía trước.

Biết có đuổi theo nữa cũng chẳng ích lợi gì, Chí Tôn gọi giật Tang Môn Thần :

— Lão tiền bối hãy dừng lại !

Tang Môn Thần nghe Chí Tôn gọi, liền ngưng hẳn thân mình bên triền núi.

Chí Tôn đáp xuống đứng bên cạnh quái lão. Chàng xạ mắt nhìn rồi bảo :

— Quái lạ thật ! Bọn họ chạy ngã nào mà tìm mãi vẫn không trông thấy đâu cả.

Tang Môn Thần cũng tặc lưỡi, tiếc rẻ :

— Rũi quá ! Giá lúc nãy chúng ta mau chân nữa bước, nhất định đã theo kịp bọn họ rồi.

Hai người rão mắt quan sát một hồi, ai nấy biểu lộ một sự thất vọng rõ rệt.

Quái lão Tang Môn Thần nói :

— Tiểu tử ạ ! Hiện giờ chắc chắn hai người đã chạy xa lắm rồi, chúng ta có đuổi theo cũng chẳng có ích lợi gì.

Vậy lão phu cùng ngươi hãy quay lại ngôi cổ tự, xem bệnh tình Trường Mộng Dã Tiên ra thế nào, rồi sao sẽ liệu toan.

Chí Tôn chợt nhớ đến sự mất tích của thiếu nữ bịt mặt, thì giờ càng lúc càng lúc càng khẩn cấp thêm hơn, không thể trở lại ngôi chùa được nữa :

Chàng nói thật mau :

— Hay là lão tiền bối, một mình quay lại ngôi chùa thu xếp mọi việc trợ giúp cho Trường Mộng Dã Tiên lão tiền bối trong cơn ngặt nghèo nầy.

Còn vãn sinh phải đuổi theo bọn tiểu ma đầu ấy, trước nhất lột bộ mặt giả mạo, xem chúng là ai, sau đó lùng soát tung tích Cái Thể Hồng hắn hiện đang giam Quận chúa Bạch Sa Cung ở chốn nào, để giải thoát cho nàng khỏi lọt vào tay dâm ô của tên ma đầu háo sắc đó.

Nếu lỡ dỡ, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

Quái Lão Tang Môn Thần nghe Chí Tôn nói, liền khẽ gật đầu :

— Tiểu tử tính như thế thật cũng là gian tiện. Vậy bây giờ lão phu và ngươi hãy tạm chia tay, ai lo việc nấy, sau nầy gặp lại ta có điều hệ trọng cần bảo với ngươi.

Hãy nhớ lấy lời ta dặn.

Không để Chí Tôn kịp đáp thêm mất thời giờ, Quái Lão Tang Môn Thần quay người trở lại, bắn lên không trung, nhắm hướng ngôi cổ tự hoang tàn chạy nhanh như gió.

Chẳng chút diên trì, suýt đồng lượt với Tang Môn Thần, Chí Tôn cũng xoay theo bề thế, thi triển khinh công thần quái về phía hai Bắc Độc Lão Ma chân, giả khuất dạng từ lâu.

Chiết bóng của chàng thiếu hiệp bay mau tợ chớp.

Chí Tôn vọt qua khỏi ngọn đồi nầy tới ngọn đồi khác theo Ngũ Đài Sơn chập chùng vô tận.

Dãy cổ sơn chiều dài có đến hơn bốn mươi dặm đường hiểm

http://tieulun.hopto.org

trở, trùng điệp, muôn ngàn mõm đá cheo leo, mang những hình thù kỳ dị khác nhau.

Kẻ hành trình trải qua, chỉ một cái sơ hở nhỏ mọn cũng đủ trượt chân, toàn thân sẽ lăn ngay xuống vực sâu thăm thẳm dưới chân núi rồi.

Chí Tôn vừa trổ thuật khinh công chạy mau như vệt khói lam mờ, vừa nghĩ ngợi.

Chí Tôn nuôi chí kiên trì gặp lại hai Bắc Độc Lão Ma chân giả.

Theo chàng, có thể Bắc Độc Lão Ma bất kịp Bắc Độc Lão Ma giả hiệu và hai người sẽ triển ra một trận tử đấu kinh hồn ..

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY

TÌNH THÙ VẠN KIẾP

TRẢI qua hai mươi dặm đường núi hiểm trở.

Chí Tôn vẫn chưa hề phát giác một chiếc bóng nào thấp thoáng đâu đây cả.

Chàng ngừng thân hình lại trên một ngọn đồi cao nhất, quét cặp kỳ quang ra bốn phía chân núi và trước mặt xem có dấu vết gì báo hiệu chăng.

Tuyệt nhiên không thấy chi cả.

Toàn thể cao sơn vắng lặng như tờ.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn không thối chí, nản lòng, chàng nhũ thầm :

— Hay ta chạy tang dãy đồi phía hữu, nhìn dọc xuống triền núi xem sao.

Nghĩ xong, Chí Tôn liền đổi theo chiều hướng, phóng đi, tiếp tục tìm kiếm hai chiếc bóng của Bắc Độc Lão Ma giả chân một hồi.

Sau khi vượt qua một ngọn núi có nhiều cây cỏi um tùm, thì một dãy đá hình thù vô cùng kỳ dị hiện ra trước mắt Chí Tôn.

Những con mắt tinh luyện giang hồ thoạt nhìn dãy đá hiểu ngay địa thế cực kỳ hiểm trở.

http://tieulun.hopto.org

Bất giác, một nỗi hoài nghi chớp lòe qua trong đầu óc của chàng thiếu hiệp.

Lập tức, Chí Tôn ngầm vận khinh công tột độ, bắn mình đến dãy đá quái gở, lạ lùng, cách đó ngoài trăm trượng.

Đang khi khinh công lướng chừng quảng đường đến dãy đá, chợt Chí Tôn trông thấy một chiếc bóng chàng biết từ đâu xuất hiện.

Chiếc bóng ấy phóng vào những gộp đá hình thù quái dị, chớp mắt đã mất dạng.

Sự phát giác bất ngờ này khiến cho tinh thần Chí Tôn càm thấy phần chấn lên.

Chàng nghĩ thật mau :

— Ồ ! chiếc bóng nào đây ! quả thật đáng nghi ngờ.

Để ta đuổi theo xem hắn là ai, rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành thủ.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn khẩn cấp gia tăng cường độ, nhấc bổng thân hình lên cao hơn trước nữa trượng, bắn ngay đến dãy đồi ấy nhanh như luồng sét trên mây.

Chớp mắt đã tới nơi, Chí Tôn chuyển mình hết sức nhẹ nhàng đáp xuống trên mõm đá cheo leo.

Thế nhưng chàng thiếu hiệp chưa làm thêm một động tác nào, thì chợt nghe có nhiều vệt sáng từ hốc đá phía tả bay tới vị trí chàng như những tia chớp.

Biết ngay những vệt sáng đó chính là ám khí, Chí Tôn vốn đã dự phòng từ trước, chàng liền nhấc bổng thân mình lên cao ba trượng.

Nhờ động tác của Chí Tôn quá mau lẹ, thân thủ lại bất phàm nên tất cả ám khí của kẻ bí mật tức thì hỏng đi cả, ném rào rào trong gió.

Kế đó, chàng thiếu hiệp đáp trở về vị trí cũ, trên mõm đá nhọn tợ gươm.

Chí Tôn đưa nhanh mắt nhìn về phía có ám khí vừa mới bay ra chỗ hốc đá.

Bỗng chàng nhận ra có một chiếc bóng vận toàn đen đang ẩn nấp trong hốc đá, chợt xẹt ra phía sau tảng đá cách đó nữa trượng.

Hiểu ngay loại ám khí vừa rồi là do chiếc bóng ấy hành thủ, máu hận bốc lên trong huyệt quản của Chí Tôn.

Chàng hét to :

— Ngươi muốn chết !

Cùng theo tiếng thét vang dội cả bốn phía núi đồi đó, Chí Tôn vẫn đứng nguyên vị trí, nhắm ngay tảng đá chiếc bóng ẩn núp đẩy mạnh ra một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa.

Ầm !

Tảng đá khổng lồ vững chắc như thế, mà bị luồng kình khí Lôi Kinh Thiên Địa quật nhằm, nát tan thành muôn ngàn mãnh vụn, cát bụi tung bay mù mịt.

Bất ngờ mất hẳn cả nơi ẩn trú, chiếc bóng áo đen kinh hoàng phóng ra phía ngoài.

Hắn loạng choạng muốn ngã, vì bị áp khí chưởng phong còn lại quét ngang thân mình.

Trong khi Chí Tôn đã từ trên chót mõm đá phóng xuống gần bên chiếc bóng.

Mặc dù chưa đứng vững, chợt phát ra luồng áp khí nặng nề như núi lở, sắp đè bên mình, Chí Tôn thét to lên, đồng thời, hữu chưởng phát động hết sức mau lẹ.

Kình khí Lôi Kinh Thiên Địa từ nội chưởng của chàng thiếu hiệp xuất hiện tiếp nghênh lấy sóng chưởng dũng liệt của kình địch đang ào tới cách không đẩy nữa trượng.

Bộp !

Bóng chưởng hiệp lại rồi chia ra.

Áp lực của chiếc bóng biến tan trong nháy mắt.

Hắn lão đảo tháo lui về phía sau liền liền, chừng chạm nhằm một tảng đá, mới gượng lấy lại sự thăng bằng.

Chí Tôn chưa vội công tiếp, dừng chưởng đưa cặp kỳ quang, nhìn kỹ chiếc bóng áo đen.

Bất giác, chàng thiếu hiệp ngạc nhiên lẫn lộn một nỗi vui mừng khôn cùng.

Chàng bật thành tiếng :

— Ồ, tưởng ai hóa ra lại là ngươi đây !

Thì ra, chiếc bóng áo đen chính là tên cao thủ từng trao lá thư của Cái Thế Hồng cho Chí Tôn, lúc chàng cùng quái lão Tang Môn Thần trụ thân hình trên tàng cổ thụ, trông xuống sân chùa hoang cổ lúc nãy.

Chàng hiểu tại sao bây giờ hắn lại hiện thân nơi những ngọn đồi núi hiểm trở nầy.

Một nỗi nghi ngờ thoáng hiện lên trong đầu óc của Chí Tôn

http://tieulun.hopto.org

về hành tung tên ma đầu.

Có phải chăng lẫn quất đâu đây có hang động của Cái Thế Hồng đang ẩn trú.

Nếu không, tại sao tên ma đầu này lại lãng vãng đề chàng bắt gặp rồi hắn mới định bỏ chạy ?

Vì nghĩ như vậy, Chí Tôn tiến tới đối diện cùng tên cao thủ, nặng trầm bảo :

— Cũng lại là ngươi đây ! còn tên cuồng ma Cái Thế Hồng hiện ở nơi nào ?

Dù nỗi sợ đã hiện trên gương mặt hiểm ác, nhưng tên cao thủ vẫn lạnh lùng đáp :

— Ta không được rõ !

Chí Tôn trợn cặp mắt thần :

— Sao đấy ? ngươi bảo không được rõ à ?

Ác đạo, tên cuồng ma Cái Thế Hồng đang ẩn náo nơi nào ? Hãy khai thật cho mau, nếu còn nói nữa tiếng không rõ ta sẽ quật ngươi chết liền tại ngọn đồi nầy.

Tên cao thủ thảo lùi một bước, đơn chưởng tức thì giờ lên cao, ngạo nhiên quát :

— Tiểu tử chớ có điên cuồng, ngu xuẩn, hãy trông ngọn chưởng đoạt hồn của ta đây !

Đồng lượt tiếng quát đó, tên cao thủ đã huy động luồng chưởng phong, mạnh tợ ba đào, nhắm ngay đỉnh thiên linh đài của Chí Tôn quật xuống, hết sức nguy hiểm.

Hắn đưa ra đường chiêu hiểm độc, mau lẹ, với dụng tâm gây tổn thương cho kình địch ngay ở giây phút đầu tiên.

Chí Tôn dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Đó chỉ là ở tại nơi ngươi !

Hữu chưởng của chàng thiếu hiệp phất qua...

Một đạo cang khí Lôi Kinh Thiên Địa như lôi điển áp tới ngăn chận chưởng lực của tên cao thủ.

Bộp !

Tên cao thủ không còn chịu đựng nổi, toàn thể đã bay ra ngoài hai trượng rớt xuống.

Cũng may nhờ rơi nhằm khoảng trống, hắn không đến nỗi phải vong mạng, tuy vậy, các huyệt đạo đã bị thương hại nặng nề, gượng gạo đứng dậy hết muốn vững.

Chỉ trông thấy từ đâu đó một ánh chớp sắc lam lòe ngang trước mắt tên cao thủ một cái.

Đó là, Chí Tôn đã thừa lúc tên ác đạo chưa kịp gì cả, chàng dùng thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình», lắc mình sang thò tay chộp lấy huyệt đạo hắn, định kềm chặt.

Thế nhưng cao thủ này võ công quả nhiên khá cao cường, trong khi cái chộp Chí Tôn vừa tới, là hắn đã lẹ như điện chớp, xê dịch thân hình đi nơi khác.

Vì vậy, chàng thiếu hiệp chỉ xé toạt được một mảnh tay áo của hắn mà thôi.

Đồng thời, tên cao thủ đã lấy lại được sự bình tĩnh, triển ra toàn bộ nội lực, liên tiếp quật bồn đường chiêu, quyết hạ Chí Tôn tại ngọn đồi.

Ngó tên cao thủ toan hạ độc thủ với mình, mối hận của Chí Tôn dốc ngược lên tận đỉnh đầu, chàng nghiến răng, ngưng tụ mười phần chân Khí, phát khởi luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, thế như biển động.

Ầm !

Tiếp đó, có tiếng rống lên thảm khốc, thoát ra từ nơi cửa miệng của tên cao thủ hung ác.

Bình !

Chiếc thân to lớn dị thường của hắn bị kình phong bắn vào vách đá, vỡ sọ ra chết liền tại chỗ.

Chí Tôn ngừng chưởng lại, đưa hai tia mắt sáng rỡ nhìn cái chết quá đỗi hãi hùng của tên cao thủ.

Chàng tỏ ý hết sức hối tiếc cái thảm trạng vừa xảy ra.

Nhưng chàng không thể nào ngờ trước được, tên cao thủ có thể chết một cách dễ dàng như vậy.

Sự thực, trong thâm tâm của Chí Tôn chỉ muốn quật tên ác đạo thọ thương để buộc hắn cung khai những điều bí mật về hành tung của Cái Thế Hồng mà thôi.

Đâu ngờ trong cơn thịnh nộ, chàng đã phát chiêu Nộ Hải Dương Ba quá thảm khốc như thế, vừa đưa ra là kình địch đã phải phơi thây tại trận rồi.

Chí Tôn hối tiếc, vì bây giờ tên cao thủ đã bỏ mạng, còn lấy ai cho chàng phăng tìm manh mối, kiếm ra hang động của Cái Thế Hồng, để cứu thiếu nữ bịt mặt.

http://tieulun.hopto.org

Ngũ Đài Sơn hùng vĩ bao la, núi đồi trùng điệp, ngọn nầy tiếp sang ngọn khác tưởng chừng như bất tận, suốt cả bốn mươi dặm đường, Chí Tôn làm sao có đủ thì giờ lùng soát nơi thâm cốc cùng sơn.

Nếu muốn trải hết dãy núi, ít lắm cũng mất cả ba đêm ngày liền, mới đi giáp được.

Lại nữa, cứ theo quái lão Tang Môn Thần thì Ngũ Đài Sơn không có một hang động chính thức của đạo phái nào, tìm kiếm bâng quơ, cũng chỉ hoài công thôi.

Chàng thiếu hiệp nhìn cái xác chết chia lìa thi thể của tên cao thủ, bất giác buông giọng thở dài.

Chàng đưa cặp kỳ quang soi thấu, vào phía sau lưng những gộp đá có những hình thù kỳ quái, để tìm sự lạ, nhưng rốt cuộc cũng chẳng thấy chi cả.

Chí Tôn cứ tấm tắt mãi trong mồm :

— Rõ hoài công thôi !

Thực vậy, giá lúc nãy chàng dùng chiêu thức Nộ Hải Dương Ba chừng sáu bảy thành công lực, thì tên cáo thủ chỉ mang trọng thương, chứ không đến nỗi phải chết thảm liệt như thế.

Bây giờ, mọi sự đã lỡ làng rồi, chàng biết tìm nơi đâu và thăm dò cho ra hành tung của tên ác đạo Cái Thế Hồng.

Tâm tình của Chí Tôn theo câu hỏi đó trầm nặng xuống tựa đang treo một khối đá nặng ước ngàn cân.

Chàng tự hiểu trong hiện tại sinh mạng của thiếu nữ bịt mặt chẳng khác nào chiếc lá lơ lửng trên cành cây.

Cuộc đời nàng nằm trọn trong bàn tay kỳ dâm hiểm độc của tên ác đạo Cái Thế Hồng.

Hắn vẫn có thể phá hủy tiết trinh của thiếu nữ bất cứ ở giờ phút nào, đúng như lời đã viết trong thư.

Đồng thời, nếu thực cảnh phũ phàng diễn ra, nhất định thiếu nữ bịt mặt sẽ tự sát, để bảo toàn danh tiết của mình.

Là cô gái chính đạo cang trường, nàng không còn dám trông thấy mặt bất cứ một ai nếu bị rơi vào bàn tay dâm ô của tên cuồng ma đó.

Nghĩ đến đây, Chí Tôn cảm thấy trong lòng chàng rối rắm, hoang mang không phút nào yên.

Nơi tâm khảm chàng dường như có một trận lửa cháy trong đó.

Bởi vì trong hiện trạng nầy, nếu chàng không giải cứu được thiếu nữ bịt mặt, thì nhất định không còn một ai có thể vào đây gánh vác sứ mạng nặng nề nữa cả.

Động cơ thúc đẩy đó, khiến cho Chí Tôn phải cương quyết tìm cho ra hang động ẩn náu của Cái Thế Hồng, trước khi hắn giở trò dâm thú cùng thiếu nữ bịt mặt.

Nếu chậm trễ trong khoảng khắc thời gian, hậu quả rồi đây sẽ không sao đo lường được.

Tâm niệm của Chí Tôn liền chấm dứt nơi đây.

Cặp kỳ quang của chàng chớp ngời lên một sự kiên dũng, quật cường tột độ.

Chàng vận khinh công, định nhắc mình bắn qua ngọn đồi trước mặt, chạy thẳng đến dãy núi cao nhất.

Chợt trong giờ phút sau cùng đó, Chí Tôn nghe có nhiều luồng gió từ bên dãy đồi phía tả đưa tới ào ào . . .

Hiểu ngay có nhiều cao thủ sắp xuất hiện, Chí Tôn vùng ngưng tụ thân hình, đưa hai luồng mắt tinh thần về hướng vừa nổi lên trận gió.

Chỉ đưa khoảng khắc thời gian.

Đã thấy năm chiếc bóng hiện ra, phóng tới sân tràng lẹ như ma qui.

Mỗi người đứng trấn một phương vị, khí thế trông ra thật hùng liệt vô cùng.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang nhìn lượt qua năm nhân vật vừa mới xuất hiện.

Bất giác, chàng đã phải bật kêu :

— Ồ ! Cũng lại là ngươi đây !

Thì ra trong số năm cao thủ hiện diện có cả Bắc Độc Lão Ma giả hiệu trong đó.

Hắn đang xạ hai làn mắt vừa ngầm khiếp, vừa huyền dịu nhìn chàng thiếu hiệp.

Rõ ràng trong đôi mắt có pha màu thu thủy của một người con gái tuyệt đẹp.

Hai cánh áo rách toạt lúc nầy vẫn để lộ bàn tay nõn nà kiều diễm.

Chí Tôn sững sờ nhìn Bắc Độc Lão Ma giả hiệu một hồi.

Chính chàng cũng không ngờ lại gặp hắn thình lình ở nơi đây.

http://tieulun.hopto.org

Lặng đi một chập Chí Tôn trầm giọng :

— Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân ! Hãy mau tháo gỡ bộ mặt giả hiệu Bắc Độc Lão Ma, cô nương đừng hòng che nổi con mắt ta vô ích.

Thân hình Bắc Độc Lão Ma theo lời nói lạnh lùng như sắc đá của Chí Tôn khe khẽ rúng lên biểu lộ một cơn khích động mãnh liệt đang trải qua.

Nhưng liền đó, hắn đã lạnh lãnh quát. Giọng quát của một người con gái :

— Tiểu cuồng ma chớ có nói nhảm ngươi đã giết người thì phải đền mạng đó là luật công bằng của vũ lâm.

— Hãy nộp mạng cho mau !

Giọng nói lạnh lùng nhưng âm thanh trong trẻo vừa rồi của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu, càng khiến Chí Tôn quả quyết hắn chính là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân thêm hơn.

Và như vậy, chứng tỏ nàng có liên hệ, mật thiết đến tên cao thủ trao thư cho chàng vừa bị quật chết, mà nạn nhân lại là kẻ thuộc hạ của Cái Thế Hồng.

Một ý niệm chớp lòe qua trí óc.

Thình lình Chí Tôn to giọng hỏi Bắc Độc Lão Ma giả hiệu :

— Nhưng ngươi báo thù cho ai đây ?

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu giơ tay trỏ cái xác chết của tên cao thủ trao thư :

— Ta giết ngươi để báo thù cho tên cao thủ vừa bị ngươi hạ sát.

Chí Tôn cau cặp long mày lưỡi kiếm :

— Ngươi có liên quan gì đến tên cao thủ đó ?

Bắc Độc Lão Ma lãnh đạm :

— Chẳng liên quan gì cả. Thấy chuyện bất bình giữa đường, oán ghét kẻ cậy thế mạnh hãm hại người yếu, nên lão phu muốn tỏ một chút công bằng của vũ lâm vậy thôi.

Đột nhiên Chí Tôn cười lớn :

— Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân ! Biết điều mau mau lột cái bộ mặt giả hiệu kinh tởm ấy ra cho ta nhìn tận mắt, để rồi ta có vài lời tâm huyết muốn nói từ lâu.

Được như vậy, đâu đây chúng ta sẽ thu xếp vẹn toàn, nếu cứ cường ngạnh hẹp hòi ta e rằng thể diện của cô nương sẽ

không còn nữa đấy.

Lời ta đã cạn, hãy dẫn đo hành động, kẻo đến lúc ăn năn, điều đã quá muộn màng.

Mấy lời của Chí Tôn không làm cho Bắc Độc Lão Ma giả hiệu xúc động trái lại hắn đã giận dữ quát .

— Tiểu tử ngươi đã tận số rồi !

Tức thì, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu giơ cánh tay trắng nõn nà phất ra một cái.

Đã thấy luồng lãnh khí pha màu trắng âm hồn cuộn tới, ào ào trùm chụp xuống đỉnh đầu của Chí Tôn.

Đồng thời, bốn tên cao thủ đứng trấn những phương vị khác nhau cũng huy động thanh trường kiếm, mỗi người đưa ra hai đường chiêu, vạch thành những luồng sáng chớp.

Bốn phía bây giờ đều thọ địch, Chí Tôn không thể nhượng bộ được nữa, là võ công của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cao cường tột bực, vượt hẳn Quái lão Tang Môn Thần, một lão kỳ nhân có tên trong bảy nhân vật truyền thuyết giang hồ.

Chàng liền để cao song chưởng, đẩy ra hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công gầm chớp đầy trời.

Một loạt sầm chưởng nổ kinh hồn.

Áp khí từ trên tận từng không dội xuống nặng như quả núi long lỡ.

Có mấy tiếng rống vang rền bốn bề vách núi.

Liền đó, hai chiếc bóng cao thủ bên phía hữu bắn cao năm trượng, rồi rớt vào hốc đá, chẳng khác nào cánh diều bị đứt dây.

Hai tên cao thủ phía tả nhờ xa áp khí lỗi đỉnh, tuy không đến nỗi phải thiệt mạng, nhưng cũng bị dư lực tống ra ngoài hai trượng gượng gạo đứng lên.

Riêng Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cũng không còn chịu đựng nổi luồng chưởng phong sấm sét Càng Khôn Thần Công, quay tròn thân mình một vòng, mới đứng yên vị trí.

Đột nhiên trong cơn hỗn độn đầy có cái bóng mau lẹ tợ vong linh chớp qua tràng.

Hiểu ngay có sự biến cố, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu hốt hoảng thét lên, vừa tháo lùi ra sau nữa trượng.

Nhưng đã muộn rồi ..

Soạt !

http://tieulun.hopto.org

Một thứ âm thanh khô rợn của tiếng lụa vải bị xé toạt nổi lên.

Cái bóng vừa chớp nhoáng tợ vong linh đã ngừng lại, để hiện ra bộ mặt đẹp tuyệt thế, nhìn kỹ, thì chẳng ai khác hơn là Chí Tôn.

Trên tay chàng thiếu hiệp đã cầm một mảnh vải khá to.

Thì ra Chí Tôn đã thừa lúc Bắc Độc Lão Ma giả hiệu chưa kịp đứng vững trên đất, chàng đã dùng thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » phóng tới, thò chưởng chộp vào mặt hắn.

Sau tiếng « soạt » Chí Tôn nắm được mảnh vải trên tay mừng rỡ nhìn lên xem kình địch, vì ngỡ lầm mình đã lột được chiếc mặt nạ của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu.

Nhưng bất giác, Chí Tôn đã phải mở tròn hai mắt, mồm bật kêu thành tiếng :

— Ố, sao lại thế nầy ?

Trước mắt chàng lại hiện ra một sự tất đổi lạ lùng.

Chiếc mặt nạ của Bắc độc Lão Ma giả hiệu hãy còn nguyên vẹn, nhưng mảnh áo trên ngực đã bị xé toạt, để lộ ra đôi gò bồng đảo trắng ngần tợ cánh hoa lan.

Chỉ trông bầy nhiêu, cũng đủ biết đó là một thiếu nữ có cái nhan sắc tuyệt vời.

Đến cả hai tên cao thủ kia cũng sững sờ trước cảnh tượng xảy ra. Chúng thò bồn luồng mắt dậm ô, âm độc chiếu thẳng ngay bộ nhủ hoa trào căng một sức sống không bờ.

Lúc bấy giờ, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu cũng vừa phát giác điều dị thường nầy, hoảng hốt giơ hai bàn tay nõn nà che lấy đôi gò bồng đảo tràn đầy như hai quả núi tuyết.

Hắn chết lặng cả người, đứng trơ hình hài ra như pho tượng diễm kiều quái gỡ.

Chí Tôn cũng sững sờ đến ngẩn ngơ cả người, chưa động thủ cũng chẳng thốt thêm một lời nào nữa cả.

Sự tình trải qua ngoài sức tưởng tượng của mọi người, lại pha lẫn một sự khôi hài kỳ quặc đến phải bật buồn cười.

Bắc Độc Lão Ma giả hiệu mang bề ngoài một bộ mặt qui quái kinh tởm tợ xác ma, mà thân hình lại diễm kiều của một đóa giai nhân tuyệt sắc.

Sự thật hiển hiện ở trước mắt, không còn làm sao có thể chối cải được Bắc Độc Lão Ma chính là nữ yêu kiều cải trang dung mạo xấu xí.

Nhưng nàng là ai đây ?

Nếu không phải là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân thì còn một nhân vật nào hành thủ ?

Chí Tôn bần loạn cả tâm thần.

Sự phát giác quái lạ, cũng như sự phô bày đường nét tuyệt vời của thiếu nữ khiến chàng thiếu hiệp rúng động đáy lòng.

Chàng không ngờ sự xét đoán lúc ban đầu tại ngôi cổ tự bây giờ lại biến thành sự thật.

Người thiếu nữ đứng trước mặt nàng chẳng ai khác hơn Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

Nàng vô tình để sự lõa lồ, diễm lệ của mình trước mặt kẻ thù tình.

Sự thẹn thò làm cho da mặt màu hồng phấn của Chí Tôn đỏ bừng lên.

Chàng quay qua nơi khác, tránh phải đối diện bộ nhủ hoa trắng hồng như màu hoa đá.

Một chập thời gian trôi đi trong bầu không khí trầm nặng vô cùng.

Đột nhiên, Chí Tôn nghe có tiếng thét lanh lãnh của Bắc Độc Lão Ma giả hiệu :

— Hai ngươi hãy cút khỏi chốn nầy cho mau ! Chậm chân chết cả bầy giờ.

Tưởng có biến cố to tát, Chí Tôn giật mình day lại, để phòng ứng phó mọi tình thế.

Chàng chợt trông thấy hai tên cao thủ hấp tấp phóng mình sang gộp đá bên tả, lén ngó lại Bắc Độc Lão Ma giả hiệu một cái như tiếc rẽ, rồi chui mất.

Thì ra, hai tên ma đầu nầy vừa bị Bắc Độc Lão Ma giả hiệu nổi giận quát lui, vì bọn chúng đã táo bạo đưa bồn luồng mắt thèm khát rọi ngay đôi gò bồng đảo của hắn.

Ngay lúc, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu chộp lấy chiếc áo của một xác chết mặt vào để che sự lõa lồ thân thể.

Hắn trở lại đối diện cùng Chí Tôn.

Thình lình, Bắc Độc Lão Ma giả hiệu từ từ giơ tay lên mặt, khẻ phùi một cái.

Chiếc mặt nạ da người rớt xuống, để hiện ra một thiếu nữ đẹp tuyệt mà chàng quen thuộc ba năm về trước...

http://tieulun.hopto.org

CÁC BẠN ĐÓN XEM QUYỂN VI :

LÊNH XÉ XÁC

ĐẾN HỒI NGẠT THỞ, QUA TỪNG GIÂY PHÚT KINH HOÀNG

Tập đoàn khũng bố máu tanh đã xuất hiện !

★ *Vũ lâm đã tới giờ mạt nhật, hận khi ngút trời cao.*

★ Bọn đại ác ma Ngọc Diện Diêm Bà quật chết Chí Tôn tại Tàn cổ Động ?

★ *Thiên Sơn Long Nữ, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa khóc mộ ngàn năm chàng trai trẻ ?*

★ Thiếu nữ bịt mặt âm thầm ôm trọn mối tình vô vọng mãi đến thiên thu ?

★ *Quỳnh Giao tự hủy lấy thân mình cho trọn lời nguyện ước ?*

★ Thạch Tiểu Vân rơi nước mắt trước nấm mộ kẻ thù tình ?

★ *Hắc Phụng Hoàng khóc cười dang dở, tiếc thương một đời lở bước sa chân ?*

★ Nam Tà, Bắc Độc đều thảm tử dưới bàn tay đẫm máu của tập đoàn Âm Ma ?

★ *Chiếc ngôi độc bá vũ lâm sẽ lọt về ai ?*

Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà hay Lạc Bá Đào ?

LY KỲ ! TÀN KHỐC !

Lần lượt mọi sự tình diễn biến dập dồn sẽ xuất hiện dưới cây bút linh động tuyệt vời của nhà văn *LÃ PHI KHANH*, tức *VŨ BÌNH THƯ*.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BỐN

HẮC PHỤNG HOÀNG TRIỆU LỆ TRÂN

NHẬN ra gương mặt kiều diễm của thiếu nữ, Chí Tôn đã phải tháo lui về sau ba bước, cặp kỳ quang của chàng chớp ngời lên.

Trong lúc mồm chàng bật thốt :

— Hắc Phụng Hoàng !

Thực vậy, thiếu nữ hóa trang ra Bắc Độc Lão Ma chính là Hắc Phụng Hoàng, kẻ thù độc địa của Chí Tôn ba năm về trước.

Nàng xạ hai luồng mắt vừa ngấm dịu màu thu thủy, vừa lạnh khiếp người vào mặt Chí Tôn biểu lộ cả một bầu trời oán hận từ lâu lắm.

Chí Tôn đứng yên nhìn trả lại nàng, người con gái đã từng vì yêu chàng tuyệt vọng mà trở sinh thù hận.

Chàng đọc được tâm tư nàng trong đôi mắt chớp ngời kỳ diệu đó, đang đinh ninh chàng ngày xưa đã hạ sát cha nàng, lão Triệu Dực Thu.

Chứ Hắc Phụng Hoàng nào có biết đâu Chí Tôn đã chịu lấy nỗi oan vô lượng, vì nhân vật giết cha nàng trong đêm đông nọ không

http://tieulun.hopto.org

phải do bàn tay chàng tạo ra, mà chính thực Cam Lộ Bang Chủ Dương Chấn Hoàn hành thủ.

Nàng hiểu lắm Chí Tôn, bởi cũng do nơi sau khi Dương Chấn Hoàn chết đi, chàng đã cải trang ra hình dáng Sư phụ, tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao, tìm thù rửa hận, cho nên nàng ngờ chàng là kẻ giết cha mình.

Hơn nữa, sau khi xảy ra vụ huyết sát đó nàng đã trông tận mắt dung mạo kẻ hành thủ là một lão già cụt tay, tóc râu bạc phếu.

Sau đây, Chí Tôn lại cải trang ra nhân vật khủng bố máu tanh nầy, làm sao Hắc Phụng Hoàng không làm nhận được.

Sự niện diện đột ngột của Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân trong hiện tại, khiến cho tâm hồn Chí Tôn trĩ nặng xuống, dường treo khối đá ngàn cân.

Qua phút giây kinh dị đến hài hùng.

Bỗng Chí Tôn cất giọng âm thầm :

— Triệu cô nương, tại sao có chuyện lạ lùng nầy ? Cô nương cải trang Bác Đọc Lão Ma với dụng tâm ác độc gì ?

Hắc Phụng Hoàng cười lạnh lẽo :

— Đó là chuyện riêng của ta, ngươi không cần phải hiểu rõ làm gì, có điều ngươi nên nhớ lấy, kể từ phút giây nầy ngươi và ta chỉ có oán hận mà thôi.

Câu nói sau cùng của thiếu nữ khiến cho trong lòng Chí Tôn rúng động lên. Quả thật nàng oán thù chàng chỉ vì hiểu lầm mối gia cừu năm xưa.

Một ý niệm chợt thoáng nhanh trong óc Chí Tôn.

Thình lình, chàng hỏi Hắc Phụng Hoàng :

— Triệu cô nương, có phải Triệu bá Đào là gia huynh của cô nương chăng ?

— Đúng như vậy !

— Triệu Bá Đào có đúng là Lạc Bá Đào không ?

— Quả nhiên chẳng hề sai.

Chí Tôn rúng tận đáy lòng. Chàng lại hỏi :

— Có phải lúc nãy gia huynh cô nương đã hóa trang ra dung mạo ta xuất hiện tại sân chùa chăng ?

— Đó là một sự thật.

— Còn nhân vật cải dạng Nam Tà chính là Thiều Giáo Chủ Cái Thế Hồng ?

Hắc Phụng Hoàng lạnh nhạt :

— Kể ra kiến văn giang hồ của ngươi ngày nay khá sâu rộng đấy

Mọi sự tình ngày càng thêm rõ rệt, những điều dự đoán và nghe thấy của Chí Tôn giờ đây đã thành sự thật.

Ngưng đi một chập, Chí Tôn lại tiếp :

— Những đường chiêu Ô Mộc Bảo Lục mà cô nương thi triển trong trận giao đấu vừa rồi do nhân vật nào truyền dạy ?

— Âm Ma Giáo Chủ !

Cặp kỳ quang của Chí Tôn chớp rực lên như vì tinh tú trên trời. Giọng chàng trầm nặng hơn cả bao giờ :

— Còn chiêu thức Càng Khôn Thần Công sao không thấy cô nương xử dụng ?

— Âm Ma Giáo Chủ chưa chịu truyền dạy ngón võ công nầy cho Ngọc Diện Sư Mẫu, cho nên ta không thể xử dụng được.

— Nghĩa là trong hiện tại cô nương đã thọ giáo Ngọc Diện Diêm Bà, đồng thời tôn lên làm Sư Mẫu của mình ?

Hắc Phụng Hoàng bình thản :

— Sự xét đoán của ngươi rất tinh tường.

— Cây Tàn Chi Quái Đao hiện có ở trong mình cô nương đấy chứ ?

Lặng lẽ thò tay vào lòng lấy món vật chớp ngời ánh sáng lạnh căm hồn giống hệt cây quái đao của Chí Tôn ra, Hắc Phụng Hoàng ngạo nhiên :

— Ngươi hãy trông đây thì sẽ rõ !

Chí Tôn đưa mắt nhìn kỹ, chợt kêu lên :

— Tàn Chi Quái Đao !

Tâm hồn Chí Tôn theo đó càng nặng trầm hơn trước, chàng nhìn cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Hắc Phụng Hoàng chẳng khỏi chớp mắt.

Hiển nhiên chẳng cần phải hỏi, Chí Tôn cũng biết chắc chắn ngày chàng bị Nam Hoa Quái Tinh quật nhào xuống Tuyệt Mệnh Cốc, vật dị bảu Ô Mộc Bảo Lục đã lọt vào tay Âm Ma Giáo Chủ còn quyển Huyết Hải Thâm Cừu đã thuộc về Ngọc Diện Diêm Bà hai người này đã luyện võ công và trao đổi lẫn nhau, nhưng Âm Ma Giáo Chủ hãy còn dấu đường chiêu Càng Khôn Thần Công chưa chịu truyền dạy cho kẻ khác.

Nhớ lại lời Nam Tà hôm trước, Chí Tôn thầm phục sự xét đoán của nhân vật truyền thuyết giang hồ nầy.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên bọn ác đạo rất ích kỷ và hiểm độc, dù cùng là bọn đồng hành, nhưng chúng luôn nghi kỵ, đề đặt lẫn nhau.

Thình lình, Chí Tôn hỏi Hắc Phụng Hoàng :

— Có bao nhiêu nhân vật biết xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao nầy ?

— Hiện tại có tất cả tám người biết xử dụng.

— Tám người ấy là ai ?

— Ngọc Diện Sư mẫu, Âm Ma Giáo Chủ, Quái Nạp Sư Thúc, Cái Thế Hồng, Lạc Bá Đào, Huyết Hồn Kiếm Qui, Hắc Y Sứ Giả cùng Băn cô Nương đây.

— Thế còn Cổ Độc Thánh Quân không được truyền dạy ngón vũ khí nầy à ?

— Lão già quái cổ đó chỉ là tay sai ngoại lệ, không được hiểu những bí pháp bên trong.

— Nghĩa là . . .

— Nghĩa là chỉ dùng lão ta một thời gian, bao giờ không còn cần thiết nữa, thì cho lão ngủ một giấc ngủ ngàn thu, vậy là yên xong.

Chí Tôn bỗng kêu lên :

— Quả thật là tàn độc !

Hắc Phụng Hoàng cười lạnh lẽo :

— Đây là một vấn đề thuộc nội bộ, ngươi làm sao hiểu thấu cơ quan mà phê phán nhân đạo hay tàn độc.

— Còn năm đường chiêu Ô Mộc Thần Công hiện nay có mấy người biết xử dụng ?

— Tất cả tám người như đã nói, nhưng mọi người chỉ dùng có hai hoặc bốn chiêu thức, còn chưởng pháp Càng Khôn Thần Công thì chỉ một mình Âm Ma Giáo Chủ biết xử dụng mà thôi.

Chí Tôn rung chuyển cả lòng. Tuy vậy trong sự lo âu có lẫn lộn một niềm hoan hỉ.

Chàng hoan hỉ vì Âm Ma Giáo Chủ đã do lòng ích kỷ, tham lam, chưa chịu truyền chiêu Càng Khôn Thần Công cho tất cả bọn ma đầu.

Ngón võ công thần quái khủng khiếp chưa phổ biến trong giang hồ, thật là một điều may mắn cho cả vũ lâm.

Ý niệm chiếm lại dị bảo Ô Mộc Bảo Lục chợt lóe qua óc Chí Tôn.

Chàng lại phăng tới :

— Lệnh Chủ Nhân U Linh Kỳ có phải nữ ma đầu Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Đến đây, Hắc Phụng Hoàng bỗng thét :

— Im mồm lại ! Băn cô nương xem ngươi chẳng còn sống bao lâu thời gian nữa, nên mới tiết lộ mày điều cho ngươi mở rộng kiến văn, trước khi bước sang bên kia bờ thế giới khác, ngươi có biết hơn nữa cũng chẳng đem lại ích lợi gì.

Hãy xem ngọn chưởng đoạt hồn đây !

Ngọc chưởng của Hắc Phụng Hoàng liền theo tiếng thét giơ lên.

Chí Tôn quát :

— Dừng lại !

Hắc Phụng Hoàng ngạo nghễ :

— Ngươi sợ đấy à ?

Sắc mặt của Chí Tôn trầm nghị lại, hào khí chợt trào lên :

— Triệu cô nương đừng vô lễ. Hãy nghe lời ta cho cạn, rồi sau đấy muốn động thủ cũng không muộn màng gì.

Hắc Phụng Hoàng ngưng hẳn thân hình :

— Vậy ngươi cứ hỏi, rồi có chết chẳng còn điều gì ân hận nữa.

Hai luồng kỳ quang rực rỡ như vì tinh tú trên trời của Chí Tôn xạ ngay cặp mắt ngầm chứa căm hờn của Hắc Phụng Hoàng :

— Có phải gia huynh cô nương, Lạc Bá Đào đã ba lần cải trang Chủ nhân Lệnh Xé Xác xuất hiện tại Hải Âu Lệnh đường, Trương Mộ Gia Trang, và Bạch Sa Cung tạo ra kiếp vận sát rồi trút tội cho ta chăng ?

— Đây là một vấn đề hệ trọng, Băn cô nương không tiện nói rõ cho ngươi biết được.

— Nhưng ta nhất định kẻ hành thủ là Lạc Bá Đào, vì ngoài hắn ra không còn ai có thể đảm trách việc tàn độc đó nữa.

— Giả nếu đúng như vậy, đối với ngươi cũng chẳng là một việc làm quá đáng, vì ba năm về trước ngươi đã điên cuồng thảm sát, tạo nên họa kiếp vũ lâm, gây ra bao nhiêu cảnh tang tóc hãi hùng, giờ đây phải trả lại sự chí công, thì còn oán trách nỗi gì.

Trong lòng Chí Tôn rúng động mấy lần vì câu nói của Hắc Phụng Hoàng.

Sự việc trước mắt quả chẳng sai.

Hắc Phụng Hoàng và Lạc Bá Đào lầm tưởng ngày trước chàng đã cải trang lão già cụt tay Dương Chấn Hoàn hạ sát Triệu Dực Thu trong đêm đông nọ, nên phát sinh thù hận chàng.

Nhưng Chí Tôn vẫn như chưa hiểu nguyên nhân :

http://tieulun.hopto.org

— Triệu cô nương ! Cách ba năm về trước ta cầm cây Quái đao hiện thân trên giang hồ là vì thực hiện cái di chí của Sư môn, tìm thù rửa hận theo lời phó thác của người đã khuất, ta đã làm gì nảy sinh cừu oán với cô nương, mà Lạc Bá Đào và cô nương quyết giết ta ?

Hắc Phụng Hoàng cười lạnh lẽo :

— Ha ha . . . Ngươi đã làm gì nảy sinh thù oán với Băn cô nương à ?

Nàng ngưng lại một giây căm hận nhìn chàng rồi bỗng thét :

— Dương Chí Tôn, ta hỏi ngươi, ba năm về trước ai đã từng hóa trang ra Cam Lộ Bang chủ Dương Chấn Hoàn, tay cầm cây Tàu Chỉ Quái Đao sát hại trên ba trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch tại sân cỏ Thất Lý Bình ?

Chí Tôn nghiêm nghị :

— Nhân vật ấy chính thật là ta !

— À, là ngươi ! Còn ai đẫm máu bọn cao thủ Tổng Đàn Tứ Văn Bang ?

— Chính ta thừa hành sứ mệnh ?

— Hừ, cũng lại là ngươi ! Thật ngươi cũng không hổ cải chờ đã cải trang ra gã thiếu niên xảo xỉ thăm sát Bách Linh Hội sau đấy chẳng bao lâu.

— Đúng như vậy !

Hắc Phụng Hoàng nghiến hận thù :

— Riêng về nhân vật giả dạng lão Dương Chấn Hoàn giữa đêm đông nọ đến tại băn gia trang hạ sát gia phụ ta, cũng đúng là ngươi

Đến đây Chí Tôn nghẹn lời không đáp được.

Chàng hiểu rõ kẻ hành thủ lưu huyết đó chính là Sư phụ chàng đã xuất hiện tại Triệu gia trang trước ngày lâm nạn.

Tất cả cừu nhân chính thống có tất cả hai mươi người.

Sư phụ chàng đã giết sáu tên ma đầu trước lúc lâm chung.

Sáu tên ma đầu đó là :

« Trung Nguyên Nhất Ngạc.

« Thượng Quan Vân Kỳ.

« Đồ Long Thủ Cao Nguyên.

« Thiên Thủ Như Lai.

« Ngô Tử Thành.

« Triệu Dực Thu.

Phần riêng Chí Tôn hạ sát chín Lão ma đầu có ghi tên trong Huyết Hải Thâm Cừu.

Chín Lão ma đầu có tên như sau :

« Tây Môn Tuấn.

« Lữ Võ Xa.

« Ngô Lăng Nam.

« Thái Tinh Nhất.

« Trương Mãn.

« Lý văn Hạo.

« Hồ Lưu Thương.

« Nhất Xú Ung Bất Đan.

« Liệt Dương Quái Lão.

Riêng Thượng Quan Công Cần, gia phụ Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã chết một cách hết sức bí mật tại Tổng Đàn Bách Linh Hội.

Còn chiêu Hồn Điệp Tân Mỵ Nương thì thiếu nữ bịt mặt hạ sát trước ngày Chí Tôn rơi xuống Tuyệt Mệnh cốc chẳng bao lâu.

Như vậy, Chí Tôn không phải là kẻ đã giết chết lão Triệu Dực Thu như Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân đã tưởng lầm ngay từ trước.

Thế nhưng Chí Tôn không thể nào phân trần được, vì chàng muốn để yên linh hồn người đã chết, mà người đó lại là Sư phụ của chàng.

Từ xưa đến nay những việc hi sinh lớn lao khác, kể đến bị hủy diệt cả mạng sống của mình, Chí Tôn còn chẳng ngần ngại, huống chi nay do sự hiểu lầm của Hắc Phụng Hoàng trở nên thù hận.

Tuy vậy, Chí Tôn vẫn tự cảm thấy bâng khuâng trong lòng không ít.

Chàng bâng khuâng không phải là vì sợ hãi ý chí phục thù của Hắc Phụng Hoàng mà ở nơi điểm uất khúc khó thể thốt ra.

Trong lúc, Hắc Phụng Hoàng đã hét :

— Thế nào ? Ngươi có nhận lời ta là đúng sự thật hay còn chối cãi ?

Chí Tôn vẫn lặng yên không đáp lời nào cả.

Hắc Phụng Hoàng dựng cặp lông mày thu liễu :

— Tiểu cuồng ma, ngươi không đáp được lời ta, mặc nhiên như đã thú nhận tội ác ngày xưa đã làm.

Thân phụ ta đã bị ngươi hạ sát, máu thù còn in đậm nét, lẽ nào dung thứ cho ngươi hay sao.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay ta thề nhúng máu trái tim ngươi rửa sạch oán cừu.

Hét dứt, Hắc Phụng Hoàng giơ ngọc chưởng lên . . .

Đột nhiên, Chí Tôn quát :

— Ngưng tay lại !

Hắc Phụng Hoàng nghiến hai hàm răng kèn kẹt :

— Còn điều gì nữa hãy nói cho mau!

Bằng một giọng trầm nặng, Chí Tôn bảo :

— Triệu cô nương hiện bấy giờ ta chưa thể thù tạc cùng cô nương được, nếu muốn giải quyết hận cừu thì hãy hẹn lại một ngày khác xa hơn.

Hắc Phụng Hoàng trợn đôi mắt màu thu thủy :

— Không thể được, bản cô nương giết ngươi tại mộ tràng ngay từ giây phút nầy không thể kéo dài ngày tháng thêm nữa.

— Nhưng ta thì cũng khó thể ứng đáp theo sự mong muốn của cô nương, bởi ta còn bao nhiêu sứ mệnh cấp bách trong mình, phải hoàn thành trong một thời gian ngắn ngủi.

Nếu ta gây sự, tức khắc ngay bây giờ buộc cô nương phải chỉ rõ Tổng đàn Âm Ma và nhất là nơi trú ngụ của Ngọc Diện Diêm Bà, sao cô nương không chịu nghỉ, cứ nằng nặc đòi cho được rửa hận thù xưa.

Hắc Phụng Hoàng cười lạnh lẽo :

— Dương Chí Tôn ! Bình sinh Bản cô nương không hề biết lùi bước trước một trở lực nào cả. Ta cũng ghi nhận rằng võ công ngươi giờ đây quả cao cường tột độ, sánh hàng quái thủ vũ lâm, nhưng không phải vì thế mà ta chùng gót trước những lời đe dọa của người vừa thốt ra đấu.

Hơn thua, quyết tử đấu cùng ngươi một trận, trước báo thù gia phụ sau đây rửa hận năm xưa ngươi đã sỉ nhục ta.

Vậy ngươi hãy chuẩn bị ra tay là vừa rồi.

Từ khi biết rõ Bắc Độc Lão Ma giả hiệu chính là Hắc Phụng Hoàng cải trang Chí Tôn đã không lòng giao đấu nên chàng vẫn một mực chối từ.

— Triệu cô nương ! vừa rồi lời ta đã cạn, tại sao cô nương còn mãi khăng khăng đòi đấu với ta ?

Chẳng phải ta sợ sệt không dám tiếp nhận một vài đường chiêu, lãnh hội cái tuyệt vời của cô nương, mà thú thật hiện giờ ta tự cảm thấy không một chút gì hào hứng giao đấu cả.

Hẹn ngày tái kiến sẽ liệu sau.

Dứt câu Chí Tôn đã chực phóng mình đi.

Thì nhưng Hắc Phụng Hoàng đã thét :

— Chạy đi đâu !

Lập tức một đạo áp khí từ ngọc chưởng Hắc Phụng Hoàng đẩy ra, uy vũ tợ quả núi từ nữa lừng trời áp xuống.

Luồng chưởng phong này vừa rét lạnh tợ cắt da, vừa tỏa khí âm hồn thật vô cùng quái dị.

Nghe bóng chưởng, Chí Tôn đoán thầm đó là hai luồng Thái âm chưởng và Huyền Âm Chưởng hợp lại tạo thành một thứ võ công bí mật mà có lần Cái Thế Hồng thi triển tại sân Vọng Tiên Thạch trong trận giao đấu cùng chàng, đã làm ngơ ngác cả Nam Tà lẫn Bắc Độc Lão Ma.

Chàng lẹ làng xê ngang hơn trượng tránh né.

Kình khí quét nhằm làm Chí Tôn rùng mình lên.

Chàng chép miệng :

— Võ công Hắc Phụng Hoàng ngày nay quả nhiên thâm hậu đáng khiếp, chẳng hiểu thân pháp Ngọc Diện Diêm Bà giờ đây cao diệu đến đâu là cùng tận.

Thật là nguy hiểm cho ta.

Ý nghĩ của Chí Tôn chưa kịp dứt, thì Hắc Phụng Hoàng đã liên tiếp công sang hai chiêu nội lực lại thấy tăng gia gấp bội.

Kình khí ào ào, thế mạnh tợ thác đổ lưng trời, dù cho kẻ địch có cái thân pháp quỉ thần vô lượng cũng khó thể tránh khỏi vùng kềm tỏa.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì không còn kịp nữa, âm đạo đã tới bên mình sắp công kích vào các hiểm huyệt.

Bất giác Chí Tôn huy động hai luồng chưởng phong Lập Chưởng Đố Long chống đỡ.

Hai tiếng nổ chấn động núi đồi.

Áp khí đập tan gộp đá biến thành nhiều đám cát bụi tung bay mù mịt cả không gian,

Chí Tôn tháo lùi một bước.

Các đạo huyết quản trong cơ thể chàng trào sôi lên.

Chàng chưa kịp đứng vững, thì Hắc Phụng Hoàng đã bằng thân thủ nhanh như điện chớp, thi triển hai luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba vào tâm huyệt.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng phát động đường chiêu quyết tâm quật Chí Tôn chết tại sân tràng cho thỏa lòng căm hận chất chứa bấy lâu nay.

Không ngờ thế công Hắc Phụng Hoàng mau lẹ dường ấy, Chí Tôn hoảng hốt giơ song chưởng đón đỡ ...

Ầm . . . ầm !

Áp lực khủng khiếp đẩy Chí Tôn lão đảo . . .

Thần sắc trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng biến đổi nhanh chóng.

Qua hai đường chiêu bị Hắc Phụng Hoàng tấn công dũng mãnh suýt phải bị bế tắt các huyệt đạo dưới ngọn chưởng phong độc hiểm, cường khí của Chí Tôn bốc mờ lên. Chàng đứng vững vị trí mới

Chí Tôn phóng xạ cặp kỳ quang ngay mặt Hắc Phụng Hoàng, bồng thét :

— Triệu cô nương, ta nhượng cô nương đã ba lần rồi, tưởng ra cũng đã đầy đủ, mong đừng bước xa hơn nữa.

Nếu trái lại, võ công không vị nể một ai, cô nương nên hiểu rõ điều đó để đợi khi ân hận là đã quá muộn.

Hắc Phụng Hoàng trợn mắt :

— Tiểu cuồng ma đừng nhiều lời van xin vô ích. Bản cô nương cương quyết hôm nay chôn xác ngươi tại mộ tràng này.

Không thực hiện được ý định thề chẳng hề lui bước.

Dư âm lời nói còn chưa dứt, Hắc Phụng Hoàng đã đề cao song chưởng lên tận nhũ trung, vận hành mười hai phần công lực.

Lập tức song chưởng nàng đẩy tới như hai cái thoi đưa.

Đã thấy hai đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba khởi đi ào ào như muôn ngàn lớp sóng bủa vào ghềnh . . .

Uy lực càng thâm khốc hơn lần trước.

Đến đây Chí Tôn cảm thấy một sự nguy cơ đã hiện ra trước mắt chàng không thể nhân nhượng như trước nữa.

Ba lần chỉ thủ mà không công, đồng thời thế thủ lại bị tự hạn chế đi quá nhiều, bởi do chàng sợ làm thương tổn cho thiếu nữ.

Thế nhưng bây giờ hiện tình không cho phép Chí Tôn giữ nguyên vẹn ý định bình hào như lúc trước.

Chàng phải tỏ sự lợi hại cho Hắc Phụng Hoàng dừng bước, đồng thời xóa bỏ dự định hiểm độc trong lòng.

Cho nên khi bóng chưởng khổng lồ của Hắc Phụng Hoàng phát đi nửa đường, thì Chí Tôn đã ngầm vận nội lực lên tả chưởng, đồng lượt đẩy ra đường chiêu Nộ Hải Dương Ba gầm chớp đẩy trời.

Lại thêm mấy tiếng nổ kinh hồn.

Bây giờ đã thấy Hắc Phụng Hoàng lùi lại một bước.

Chiếc áo nàng mặc bị kình phong hốt bay phần phật như đứng trước trận giông.

Nơi tâm huyệt nghe chừng đè nặng khó chịu.

Trong lúc Chí Tôn đứng trơ trơ như trụ đồng.

Chàng lặng lẽ đưa mắt nhìn Hắc Phụng Hoàng như ngầm bảo cho nàng tự biết, dù võ công của nàng này nay cao diệu hơn xưa thập bội, nhưng không thể thủ thắng được chàng.

Nhưng Hắc Phụng Hoàng đã hét lanh lãnh :

— Tiểu cuồng ma đừng tự phụ, hãy trông đây !

Cùng theo tiếng hét, hai luồng kình khí Nộ Hải Dương Ba từ chưởng trung Hắc Phụng Hoàng ào ào tới Chí Tôn.

Thế công mau lẹ không thể tránh thoát.

Kình lực vũ bạo khó nỗi đo lường.

So cả về nội lực lẫn võ công, Hắc Phụng Hoàng cho thấy còn trội hơn Lạc Bá Đào một phần.

Hiểu ngay Hắc Phụng Hoàng toan hạ độc thủ, khí hờn xung đầy mặt Chí Tôn. Chàng quát to :

— Hãy coi đây !

Song chưởng Chí Tôn tức thì phát động.

Hai đạo Càng Khôn Thần Công chuyển tới kẻ địch ù ù như bão tố ...

Ầm .. Ầm ..

Tảng đá phía sau Hắc Phụng Hoàng vỡ tan thành cát vụn tung bay bốn bề áp khí dội lại ào ào ...

Hắc Phụng Hoàng cố nén một tiếng rú khẽ đồng thời nuốt trọn cuộn máu trở vào huyết quản cho khỏi trào lên.

Sắc da trắng tợ màu hoa lan của nàng đột nhiên đổi thành màu xám.

Khí đạo trong cơ thể tưởng chừng bế tắt.

Nàng thối lùi lên tiếp hơn mười bước vẫn chưa đứng vững.

Quả thật là thâm khốc.

Sau một phút trầm tĩnh, Hắc Phụng Hoàng đưa cặp mắt vừa ngầm khiếp, căm hờn nhìn Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Nàng có vẻ như không ngờ nội lực chàng ngày nay thâm hậu đến đường đó cho nên mãi chưa động thủ.

Chí Tôn cũng đứng yên nhìn trả lại Hắc Phụng Hoàng.

Chàng soi thấu tâm tư trong sóng mắt nàng, hiểu rõ nàng đang oán hận chàng vô tả.

Mặc dù vậy, Chí Tôn đã không lòng giao đấu với Hắc Phụng Hoàng từ trước, nên chàng thừ người ra chẳng tiến mà cũng chẳng lùi.

Sân trường đột nhiên nặng trầm như u mộ.

Thù khí tràn lan.

Thình lình, Hắc Phụng Hoàng xẻ mình tới, cất tiếng cười lạnh lẽo :

— Dương Chí Tôn ! võ công của ngươi ngày nay quả thật giang hồ không còn ai địch nổi, tuy vậy sẽ có một ngày nào đó rất gần đây Băn cô nương sẽ tìm gặp giết ngươi, để rửa sạch mối phụ thù, mà ta đã chất chứa trong lòng từ hơn ba năm nay.

Thốt xong, thân hình nàng đã vượt khỏi ngọn đồi cheo leo, biến mất sau gộp đá điệp trùng trong chớp mắt.

Chí Tôn đưa mắt nhìn theo cho tới khi Hắc Phụng Hoàng hút dạng từ lâu mà chàng hãy còn bần ngẩn, chưa nhích động.

Chàng hiểu khối lửa căm thù đang bốc cháy cùng tột trong trái tim nàng.

Nàng đinh ninh chàng là thủ phạm giết cha nàng lão Triệu Dực Thu trong đêm đông nọ tại Triệu gia trang.

Hắc Phụng Hoàng có biết đâu nhân vật thần bí ấy không phải là Chí Tôn, mà chính là Cam Lộ Bang chủ Dương Chấn Hoàn.

Nhưng bởi sau khi Sư phụ chàng trút hơi thở cuối cùng, đi thác lại sứ mạng tìm thủ rửa hận, Chí Tôn đã giả trang ra hình dáng Dương Chấn Hoàn, nên mới có cái hậu quả thê thảm ngày nay.

Thật là một nỗi oan vô lượng.

Chí Tôn chua xót cả tâm hồn.

Nhưng chàng không thể biện bạch được, vì sự đi hại đến phần mộ người đã chết.

Hắc Phụng Hoàng hiểu rõ, chắn chắc nàng sẽ đến núi Võ Lăng tìm hài cốt Sư phụ chàng hủy diệt đi.

Như vậy càng thêm thăm khổ cho linh hồn người quá cố.

Thà Chí Tôn cam tâm hứng chịu lấy hàm oan, còn hơn Hắc Phụng Hoàng hiểu rõ sự thật vụ huyết án Triệu Dực Thu, bởi tìm

linh thể kẻ bất hạnh dưới nấm mồ.

Bất giác, Chí Tôn buông tiếng thở dài :

— Tất cả đều do số hệ an bài, ta hãy mặc cho thời gian biến chuyển, rồi sau đấy sẽ hay.

Tâm niệm liền chấm dứt nơi đó, trí óc Chí Tôn lại chuyển sang một việc khác.

Đó là việc đi tìm tung tích Cái Thế Hồng, để giải cứu thiếu nữ bịt mặt thoát khỏi bàn tay dâm ô của hắn.

Thời gian quá cấp bách.

Nếu chàng không đến kịp lúc, chắc chắn tấm thân nàng khó thể bảo toàn trinh tiết và như vậy sổ mạng cũng chẳng còn

Một lần nàng suýt bị thất thân trong tay Cái Thế Hồng tại ngôi chùa hoang tàn nọ, hình ảnh dâm ô hãy còn hiện ra trước mắt.

Giờ đây, thiếu nữ bịt mặt đã như tấm thân cá chậu chim lồng với con người dâm ô hắn làm sao có chuyện buông tha nàng được.

Những lời nói của Cái Thế Hồng lúc còn dưới thuyền trên sông làm sao tin cho được, vì hắn là một tên ma đầu quỉ quyệt, tàn ác, có đời nào giữ đúng lời hứa hẹn của mình.

Thế nhưng lúc nãy trong thư hắn viết hiện đang giam giữ thiếu nữ bịt mặt cách Ngũ Đài Sơn ba trăm dặm về hướng Đông Nam có thể đúng vậy chăng ?

Hay đấy chỉ là một cách hắn đánh lừa chàng bận lo tìm lẫn quẩn phí mất thời giờ, thời gian ấy hắn đã phá hỏng cuộc đời thiếu nữ bịt mặt.

Mặc dù vậy, hiện giờ Chí Tôn cũng không thể diên trì được nữa, chàng phải lên đường ngay từ phút giây nầy.

Chắc chắn Ngũ Đài Sơn không phải là nơi hoang động của bọn Cái Thế Hồng trú ẩn.

Một ý niệm chớp lòe trong óc Chí Tôn.

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ ! hay tên ác đạo Cái Thế Hồng đã mang Quận chúa Bạch Sa Cung về Cổ Tàn Động Âm Ma và Tổng đàn cách đây ba trăm dặm về hướng Đông Nam ?

Vậy ta cũng nên đến đấy một lần xem sao.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn định nhắc mình lên trổ thuật khinh công chạy về hướng Đông Nam.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Chí Tôn nghe có luồng gió ào ào thổi tới.

Hiểu ngay một quái thủ nào đó đang thi triển thân pháp cao cường, Chí Tôn liền ngưng thân hình lại, đứng nguyên vị trí.

Chàng dời cặp kỳ quang sang phía đó đợi chờ.

Trận gió đã đến gần, một chiếc bóng xuất hiện từ trên ngọn đồi cao.

Chiếc bóng phóng xuống trang mau như luồng điện chớp.

Thân thủ bất phàm đến một hạt bụi cũng chẳng hề bay.

Chí Tôn rúng động trong lòng, chàng đưa mắt nhìn chiếc bóng xem đó là ai, mà khinh công cao tột đường ấy.

Nhận ra gương mặt trắng bệch tợ xác ma, thân hình gầy ốm như bộ xương khô, cặp mắt sáng ngời tợ điện đang chiếu thẳng vào mặt chàng, Chí Tôn đã không khỏi phải bật thầm kêu :

— Bắc Độc Lão Ma !

Thật vậy, nhân vật vừa xuất hiện chẳng ai khác hơn là Bắc Độc Lão Ma lão ta nhìn chàng có vẻ kinh dị.

Trầm lặng một chặp đi qua...

Chí Tôn lên tiếng trước :

— Bắc Độc lão tiền bối đến đây chắc có điều gì hệ trọng ?

Bắc Độc Lão Ma không đáp, chỉ quét cặp mắt qui hồn nhìn qua trang một lượt trông thấy ba cái xác chết của bọn cao thủ vừa bị Chí Tôn hạ sát, lão quái « ồ » lên một tiếng sau đó day qua hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, ai đã sáng tác ra cái cảnh tượng này ?

Chí Tôn không chối cãi :

— Chính văn sinh vừa quật chúng nằm xuống

Bắc Độc Lão Ma chớp rực cặp mắt qui hồn :

— Tên tặc tử hiện đang chạy về hướng nào ?

Chí Tôn hiểu tên tặc tử mà Bắc Độc Lão Ma vừa hỏi chính là Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân chàng đáp gọn :

— Hắn đã chạy đi rồi !

— Tên tặc tử chạy qua hướng nào ?

— Điều này văn sinh không được rõ lắm, chỉ thấy chiếc bóng hắn thoáng qua rồi biến mất đến khi văn sinh tới đây, thì hình ảnh chẳng còn.

Bắc Độc Lão Ma tỏ vẻ thất vọng :

— Tiếc thay ! nếu lão phu mau chân một bước thì số mạng tên ma đầu đó coi như đã hỏng rồi.

Tiểu tử quả thật không thấy hắn chạy qua hướng nào sao ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

— Văn sinh chẳng hề dám dấu diếm lão tiền bối làm gì

Chợt nhớ đến trận đấu võ tại Vọng Tiên Thạch, Chí Tôn nghiêm nghị bảo:

— Bắc Độc lão tiền bối, nếu tại hạ không nghe lầm, thì sau khi trận đấu vỏ tại Vân Lâu Cốc, danh phận lão tiền bối mặc nhiên đã rút tên trong chốn vũ lâm, về ẩn dật tại Uổng ma Thành là chính đáng.

Chẳng hiểu có đúng thế không ?

Bắc Độc Lão Ma nhìn Chí Tôn lộ vẻ căm hờn :

Giây lâu lão ma lạnh lùng đáp :

— Quả thật chẳng sai chút nào, nhưng hiện tình lão phu còn một vài tâm nguyện chưa liễu kết, nên không thể ngồi yên trong thành được.

Chờ bao giờ xong xuôi đâu đấy, sẽ thực hiện sau.

Chí Tôn ngạc nhiên :

— Bắc Độc lão tiền bối còn những tâm nguyện gì chưa liễu kết, có thể bảo cho văn sinh biết hay không ?

— Có thể lắm chứ. Một là lão phu theo dõi những kẻ đã giả mạo ra hình dáng ta hành ác giang hồ, để giết sạch bọn chúng xem coi gan mặt to đến bậc nào.

— Còn tâm nguyện thứ nhì ?

— Tâm nguyện thứ nhì, lão phu diệt tất cả bọn tặc tử biết xữ dụng ngọn Huyền Âm chưởng xuất hiện gần một tháng nay, vì chúng đã cố ý xữ dụng ngón võ công này để tạo sự oán thù cho ta.

Nếu không sớm trừ, hậu quả sẽ không thể nào đo lường trước được.

Chí Tôn chớp ngời cặp kỳ quang :

— Lời nói của lão tiền bối chí lý, nhưng ...

Chàng bỗng im đi khi thoáng nhớ đến Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân cũng biết xữ dụng Huyền Âm chưởng, thế nào rồi cũng có một ngày nào đó nàng gặp Bắc Độc Lão Ma.

Mặc dù chàng rất căm thù Lạc Bá Đào, gia huynh Hắc Phụng Hoàng, nhưng đối với riêng nàng, chàng vẫn còn lưu lại một chút cảm tình hơn ba năm về trước, hơn nữa chàng biết nàng vì lầm lẫn

http://tieulun.hopto.org

chàng hạ sát cha nàng Triệu dực Thu, mà rơi vào con đường tối tăm.

Bắc Độc Lão Ma xạ thẳng hai luồng ma nhỡn vào mặt Chí Tôn.

— Tiểu tử, ngươi định nói gì ? sao bỗng nhiên lại im đi ?

Chí Tôn bồi rồi :

— Văn sinh muốn hỏi lão tiền bối một điều.

— Điều gì ngươi cứ tự nhiên ?

— Sau trận đấu võ tại sân Vân Lâu cốc Cái Thế Hồng đã bắt cóc Quận Chúa Bạch Sa Cung, lão tiền bối có hay không ?

— Lão phu có hay rồi !

— Tiền bối đã hay ! vậy bây giờ lão tiền bối nghĩ sao về tên môn đồ có cái hành động bất chánh đó.

Bắc Độc Lão Ma trợn cặp ma nhỡn chiếu diệu ánh sáng lạnh căm hờn :

— Lão phu đang tìm tên súc sanh ấy trị tội đây.

Tiểu tử, nếu có gặp lại Nam Tà ngươi hãy bảo lại cùng lão hiện ta hết sức lưu tâm về việc ấy bao giờ bắt được Cái Thế Hồng ta sẽ nghiêm trị ngay chẳng vị nễ một chút tình riêng chi cả.

Còn Quận Chúa Bạch Sa Cung, ta sẽ đưa về Vân Lâu Cốc cho Bắt Lão Tiên Nương thõa điều tâm nguyện, rồi mọi việc định liệu sau.

Thời giờ quá cấp bách, ta hẹn có ngày tái kiến cùng ngươi.

Dứt câu Bắc Độc Lão Ma toan nhấc mình phóng đi.

Chí Tôn gọi giật :

— Lão tiền bối !

Bắc Độc Lão Ma ngưng lại :

— Tiểu tử, ngươi còn điều gì muốn nói nữa chăng ?

Chí Tôn nghiêm trọng :

— Nếu không có gì hệ trọng, thì văn sinh không dám làm phiền lão tiền bối.

— Điều gì ngươi cứ nói ra !

Trầm im một chặp cho bầu không khí nghiêm trọng hơn, Chí Tôn nói :

— Lão tiền bối có rõ nguồn gốc lai lịch của Cái Thế Hồng chăng ?

Bắc Độc Lão Ma kinh dị :

— Sự thật, điều nầy lão phu không được rõ lắm, cách đây gần ba năm về trước, một hôm ta nhận ra dưới chân tòa Uổng Ma Thành có một thiếu nữ mang vết trọng thương, ta vì động lòng thương xót cứu tỉnh hồi ra mới biết là Cái Thế Hồng, và thấy sự chân thành

cầu khẩn, đồng thời cũng đang lúc cần người, nên mới thu nhận làm tên tiểu súc sanh ấy làm môn đệ cho đến nay, còn về lai lịch thì ta không cần biết tới.

Nhưng ngươi hỏi thế với dụng ý gì ?

Chí Tôn trầm giọng :

— Có thể lão tiền bối rơi vào một cuộc diện đánh lừa to tác, mà mãi tới bây giờ vẫn chưa hay.

Bắc Độc Lão Ma trợn cặp mắt chớp ngời tợ hai ngọn đèn ma lạnh lẽo :

— Lão phu bị rơi vào một cuộc đánh lừa to tác ?

Chí Tôn khẳng khái :

— Quả đúng như vậy !

Bắc Độc Lão Ma nghi ngờ :

— Nhưng cuộc diện đánh lừa to tác ấy thế nào ? Tiểu tử ngươi có những bằng chứng gì chính xác, hay là chỉ một sự nhận xét vu vơ ?

— Nếu không có bằng chứng nào chính xác trong sự tình xảy ra đó, thì nhất định văn sinh không dám quả quyết như thế.

Lão phu đã có thể tin cậy ngươi một phần rồi, vậy bây giờ ngươi hãy nói lên sự thật ta nghe.

Lặng đi một giây cho bầu không khí nặng trầm xuống, Chí Tôn bỗng hỏi Bắc Độc Lão Ma :

— Lão tiền bối có biết gia phụ Cái Thế Hồng là ai không ?

Bắc Độc Lão Ma kinh dị :

— Thú thật, lão phu chưa hiểu rõ gia phụ tên môn đồ phản bội đó, nhưng việc đó có liên hệ gì đến sự truyền dạy võ công của ta đâu

— Giá không có thì mọi sự tình rắc rối mấy hồm rồi đều không diễn ra. Chính gia phụ Cái Thế Hồng là Âm Ma Giáo Chủ Cái Tử Bình, nghe đâu tuyệt tích giang hồ đã ba năm rồi.

Bất giác, Bắc Độc Lão Ma kêu lên :

— Ồ ! Sao lạ vậy ? Cái Thế Hồng là Tiểu chủ của Âm Ma Giáo ? Tiểu tử, việc nầy có quả đúng hay không ?

— Đúng chẳng hề sai

— Tại sao ngươi dám quả quyết như thế ?

— Vì cách đây ba năm về trước trong lần tìm thù rửa hận, văn sinh đã từng đấu nhau với Cái Thế Hồng, lúc bây giờ hắn vẫn còn là Thiếu giáo chủ Âm Ma.

Đã kinh dị, Bắc Độc Lão Ma lại càng kinh dị thêm hơn, ngưng

http://tieulun.hopto.org

đi một chặp, lão ta mới nói :

— Quái lạ thật ! Lão phu từng nghe biết Cái tử Bình cách đây ba mươi năm về trước, hắn cùng một sổ ác ma gieo rắc tai họa trên khắp giang hồ, bọn ta trong số có Nam Tà và Bắt Lão Tiên Nương đến tận huyệt động vây đánh hắn rớt xuống vực sâu, tưởng hắn đã vùi thây dưới ấy, không ngờ giờ lại còn sống sót hiện thân trên chốn giang hồ.

Nhưng có điều ta hết sức phân vân là, tính ra năm nay tuổi tác lão ma đầu đã gần tới tám mươi cái xuân rồi, lẽ nào có một đứa con chỉ mới ngoài hai mươi tuổi được.

Hay là hắn mới gặp một món dị bảo hồi xuân, hoặc đã luyện thành ngọn võ công ta thuật phản lão hoàn đồng, nên tính người cũng biến đổi, như thời đang còn đối dao sinh lực ?

Chí Tôn khe khẽ gật đầu :

— Lời lão tiền bối phân tách rất cặn kẽ, sự tình kỳ quặc có thể như thế lắm, bởi vì, theo văn sinh trong một lần gặp Âm Ma Giáo Chủ, tại cánh rừng già nọ, mặc dù trên mặt trùm kín bởi một chiếc khăn đen, nhưng trong dáng điệu lão ma đầu này tuổi tác không phải nhỏ, có thể cao hơn Sư phụ của văn sinh.

Như vậy, lời lão tiền bối rất có lý chứ chẳng không.

Bắc Độc Lão Ma ngạc nhiên :

— Ồ ! Tại sao Âm Ma Giáo Chủ phải trùm chiếc khăn đen, tiểu tử có rõ không ?

Chí Tôn đáp chẳng hề do dự :

— Việc này văn sinh không được rõ lắm, chỉ có điều chẳng hiểu tại sao lúc đầu tái hiện giang hồ chưa từng gây thù oán, mà lão đại ác ma này đã phái rất nhiều cao thủ trong môn phái lùng tìm văn sinh định sát hại rồi.

Lần Ngọc Diện Diêm Bà cùng mấy trăm cao thủ vây đánh văn sinh rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc cũng có mặt Âm Ma Giáo Chủ tham dự vào, chính lão ma đầu này đã chiếm lấy một dị bảo của văn sinh.

— Dị bảo gì ?

— Một là Ô Mộc Bảo Lục gồm năm chưởng pháp tuyệt thế, nếu không thì lão ma đầu này cũng chiếm lấy Huyết Hải Thâm Cừu trong đó có ghi chép trước tác Tàn Chi Quái Đao.

Bắc Độc Lão Ma trợn cặp mắt xanh ngời, lạnh lẽo :

— Quả thực là một sự rủi ro đáng tiếc. Tiểu tử, cũng vì sự

bất cẩn của ngươi mà rồi đây sẽ gây nên họa kíp cho mặt giang hồ không nhỏ. Mấy hôm nay lão phu có nghe bọn người võ lâm bàn tán xôn xao về sự xuất hiện cây Tàn Chi Quái Đao thâm sát trên ba trăm cao thủ, ban đầu ta vẫn ngỡ là chính do tay ngươi hành động, nhưng sau đó thấy có nhiều điểm thật đáng nghi ngờ.

Vậy trước sau sự tình diễn ra như thế nào, ngươi hãy nói rõ ta nghe ?

Chẳng chút do dự, Chí Tôn liền đem mọi việc đã xảy ra kể lại cho Bắc Độc Lão Ma nghe.

Bắc Độc Lão Ma nổi giận :

— Bọn ác đạo phải chết ! Tiểu tử, nếu có cơ hội thuận tiện, lão phu sẽ giúp sức cùng ngươi lột trần bộ mặt da người của tên tiều cuồng ma Lạc Bá Đào, đồng thời minh oan cho ngươi trước sự hiện diện đông đủ quần hùng.

Thú thật, kể từ sau ngày đấu võ tại Vọng Tiên Thạch dù thâm tâm ta hãy còn oán hận lão Nam Tà, bởi đó là một mối cựu thù không thể giải, nhưng ta rất mến phục cái cử chỉ hào hùng của ngươi nếu không là một trang thiếu hiệp chính đạo giang hồ nhất định không thể nào có được.

Nhưng tất cả mọi sự tình hãy tạm dẹp qua, bây giờ ta hỏi ngươi một điều.

Lúc nãy, ngươi có bảo cuộc diện đánh lừa là ý nghĩa làm sao ?

Những lời sau cùng của Bắc Độc Lão Ma khiến cho Chí Tôn vô cùng cảm kích. Chàng thầm nghĩ mặc dù lão ma mang tiếng tàn bạo máu tanh năm mươi năm về trước, nhưng không phải hoàn toàn ác độc, mà trong đó có ẩn chứa một sự chính đạo tiềm tàng.

Cho nên, Chí Tôn đã vội đáp :

— Thưa lão tiền bối, cứ theo như sự hiểu biết của văn sinh, thì bọn Âm Ma Giáo Chủ, Ngọc Diện Diêm Bà đang trong thời kỳ rút lui vào bí mật, ẩn tàng tận sơn cốc, thâm khê để mưu đồ nghiệp cả, chờ ngày lên ngôi độc bá võ lâm.

Trước nhất, đã từ lâu chúng rải ra một sổ cao đồ thân tín lẻn lõi thâm nhập vào các đại môn phái hoặc dị nhân ẩn tích dưới hang sâu, vờ xin thụ giáo, học tất cả những ngón võ công tột bực, mang về Tổng đường truyền bá rộng rãi khiến thuật pháp ấy trở thành vô dụng.

Kế đây, chúng lại sai khiến một sổ tuyệt thủ cải dạng ra dung

http://tieulun.hopto.org

mạo của những nhân vật tăm tiếng giang hồ, tạo sự hiểm thù giữa người nầy với người nọ, trường hợp như kẻ giả mạo Nam Tà, lão tiền bối và văn sinh vừa rồi.

Văn Sinh dám quả quyết rằng : chính tên cuồng ma Cái Thế Hồng đã từng vâng lệnh Âm Ma Giáo Chủ đến khẩn khoản xin thụ giáo cùng lão tiền bối về hai ngón võ công bất truyền Huyền Âm chưởng và Quỉ thằng cũng nằm chung trong mưu đồ của bọn chúng mà thôi.

Hai luồng ma nhỡn của Bắc Độc Lão Ma bỗng sáng rực lên, lão ta thịnh nộ rống :

— Hừ ! rồi các ngươi sẽ chết. Lão phu thề giết sạch bọn Âm Ma Giáo để rửa mối nhục nầy, nếu không, bọn chúng sẽ cười ta dại khờ, ngu ngốc.

Lão ma lại hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, còn tên tiểu quỉ Lạc Bá Đào đến Tuyệt mệnh cốc thụ học cùng Nam Tà Lão huynh sự tình như thế nào, hãy nói cho lão phu nghe nốt ?

Chí Tôn đáp chẳng chút ngập ngừng :

— Tên ma đầu nầy cũng là người của Âm Ma Giáo Chủ và bọn Ngọc Diện Diêm Bà cũng như Cái Thế Hồng, hắn đã đánh lừa Nam Tà lão tiền bối học mấy ngón võ công tuyệt thế, để sau cùng đánh cắp bộ Thần Long Bửu Đao trốn đi,

Chính hắn là nhân vật đầu tiên giả dạng ra Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, gây thảm họa máu tanh cho Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ Gia Trang và Bạch Sa Cung, mà cho tới nay văn sinh còn chịu lấy hàm oan chưa giải được.

Bắc Độc Lão Ma trợn hai mắt xạ hào quang :

— Thật là tàn độc ! Bọn Âm Ma Giáo Chủ quả nhiên lợi hại vô cùng, nhưng chắc chắn có một ngày nào đó, chúng sẽ đền bao nhiêu tội ác đã làm.

Tiểu tử, giờ đã cấp bách, ta còn nhiều việc phải làm, hẹn gặp lại ngươi trong một ngày gần đây.

Mới khởi đầu câu nói, thì thân người của Bắc Độc Lão Ma đã rời khỏi mặt đất bay cao lên.

Vừa chấm dứt dư âm, là lão đã phóng ra ngoài ba mươi trượng xoay theo bế thế chạy mau như sấm sét.

Chí Tôn muốn đem câu chuyện thù hận giữa Bắc Độc Lão Ma và Nam Tà ra để khuyên giải, nhưng không còn kịp nữa, nếu đuổi theo cũng không đủ khả năng vì bóng dáng của lão ma đã chìm mờ trong khuya.

Vì vậy, Chí Tôn đành phải gác lại, chờ dịp khác sẽ dùng lời lẽ khéo léo làm cho hai bên cởi bỏ hận thù chất chứa trong năm mươi năm qua.

Chí Tôn quét hai luồng nhỡn lực sáng tợ tinh cầu nhìn qua mấy cái xác máu đã đông đặc từ lâu. Chàng chợt nhủ thầm :

— Rất có thể Cái Thế Hồng ẩn trú đâu đây, nên mới phát hiện mấy tên ma đầu nầy, nhất là tên ma đầu đưa cánh thư cho ta lúc nãy. Vậy ta cũng nên lục soát lại một lần thử xem sao.

Nghĩ ngợi xong, Chí Tôn cất mình đi vòng quanh đồi núi, đưa mắt quan sát vào những hốc đá một hồi lâu.

Chẳng thấy gì lạ cả.

Chí Tôn thất vọng lẩm bẩm' :

— Có lẽ tên ma đầu Cái Thế Hồng bẫo đúng, hắn đang giam giữ Quận Chúa Bạch Sa Cung cách ba trăm dặm về hướng Đông Nam nơi đây chỉ là chỗ ẩn trú mai phục của bọn cao thủ để đánh lừa thôi

Đến đây một ý niệm bỗng lóe qua óc Chí Tôn.

Chàng tự nhủ :

— Hay là ta quay lại ngôi cổ tự hoang tàn xem sự tình Trường Mộng Dã Tiên ra sao, rồi sau đó sẽ lên đường lập tức.

Ý niệm chấm dứt, Chí Tôn quay mình phóng trở lại hướng ngôi cổ tự, nơi diễn ra trận đấu lúc nảy.

Chẳng mấy chốc Chí Tôn đã đến nơi.

Chàng vượt ngang nóc chùa đáp xuống sân trường đứng vững.

Trước mắt Chí Tôn, cảnh vật vắng lặng đến hải hùng.

Cả Trường Mộng Dã Tiên và Tăng Môn Thần cùng bọn cao thủ đã hút dạng từ lâu.

Đến cả ngoài một trăm xác chết cũng được mang đi nốt.

Trên mặt đất chỉ còn lại những vũng máu đông đặc xông lên mùi tanh khó chịu.

Lúc bấy giờ, bình minh cũng vừa lên.

Cảnh vật nhuộm sắc máu càng thêm vẻ tóc tang, bi đát.

Nhưng Chí Tôn không dám trì hoãn thêm một giây phút nào nữa nhiệm vụ trước mắt chàng quá cấp bách.

Biết đâu chậm trễ một thời khắc nào đó, sinh mạng của Thiều

http://tieulun.hopto.org

nữ bịt mặt sẽ chẳng còn.

Nàng sẽ tự hủy lấy mình nếu bị thất thận trong tay dâm ô của tên cuồng ma Cái Thế Hồng.

Qua những lần gặp gỡ, Chí Tôn hiểu rõ tính tình nàng thật chẳng khác gì Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngày xưa.

Từ lâu rồi, chàng có cảm giác giữa Thiếu nữ bịt mặt và chàng có một sợi dây nhiệm mầu trói buộc, không thể phân ly.

Do đó chàng phải giải cứu cho nàng chứ không thể để mặc đời nàng bị dùi dập bởi tên dâm ma Cái Thế Hồng.

Bây giờ, Chí Tôn còn nhiều nhiệm vụ cấp bách phải thực hành cho xong trước khi tìm thù rửa hận, hoàn thành cái di chí của Sư môn.

Những nhiệm vụ đó là :

Giải cứu Quận chúa Bạch Sa Cung trong một thời gian ngắn ngủi.

Lột trần bộ mặt giả hiệu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác của Lạc Bá Đào.

Tìm gặp Ngọc Diện Diêm Bà để xem có đúng nữ hồ ly là Lệnh chủ U Linh Kỳ Như lời nói của Hắc Phụng Hoàng chăng, đồng thời từ đầu cùng ả một trận rửa sạch mối Sư cừu.

Sau hết, thăm dò tung tích Âm Ma Giáo Chủ, phá hủy hang động của bọn lão ta để trừ hại giang hồ.

Tâm tình đã dứt, Chí Tôn thi triển khinh công thần ảo, phóng ra con đường mòn nhỏ quanh theo triền núi, chạy thẳng về hướng Đông Nam theo trong thư của Cái thế Hồng đã gởi chàng lúc đứng trên tàng cổ thụ.

Thời giờ đã quá gấp rút, không cho phép Chí Tôn được diên trì tìm hiểu thêm mọi sự tình đang xảy ra nữa.

Chàng lo hoàn thành ý định trước rồi sau đấy sẽ hay.

Trong lòng Chí Tôn như có trận lửa đốt, cứ cháy lên ngùn ngụt.

Chàng trổ khinh pháp cao diệu chạy như vệt khói lam, vượt hết chân đồi này sang cánh rừng nọ.

Nửa giờ sau, Chí Tôn đến một khu rừng rậm kia sắp đến dãy núi Phù la chàng vẫn thi triển khinh công với tốc độ cao kỳ.

Vừa quanh qua khúc ngoặt con cổ đạo, Chí Tôn chợt nghe văng vẳng tiếng chưởng âm chớp động từ trong rừng sâu cách đó ngoài trăm trượng.

Bất giác, Chí Tôn kinh dị.

— Ồ ! lại diễn ra trận giao đấu nữa rồi !

Động tánh hiếu kỳ, chàng nhắm ngay hướng có tiếng sầm chưởng nổ rền phóng mình chạy tới mau như luồng chớp.

Nội trong nháy mắt Chí Tôn đã tới một cánh rừng dương liễu tiếng quát tháo lẫn tiếng chưởng âm đập chát chúa vào tai chàng.

Trên sân cỏ rộng giữa cụm rừng dương liễu có lối vài mươi tên tráng hán và một lão lùn cao thũ bộ tướng như vị thổ thần trong tòa miếu cổ vây đánh hai người đàn bà.

Hai người ấy một già một trẻ, tận lực huy động chưởng phong chống trả nhưng công lực lão lùn tỏ ra rất lợi hại, liên tiếp đưa ra những đường chiêu cực kỳ hiểm độc.

Tình hình hai người đàn bà vô cùng nguy ngập, phần thắm bại đã nắm chắc trong tay, nhưng không rõ hậu quả khủng khiếp đến đường nào.

Rải rác trên mặt đất lại có nhiều xác chết, có cái chia lìa thi thể, xương thịt vất vãi ngổn ngang.

Chí Tôn chưa vội hiện thân, chàng bắn mình đứng trên ngọn cỗ thụ bên nầy cánh rừng dương liễu, vận nhỡn lực tinh vi nhìn qua.

Nhận rõ gương mặt lão bà đang vẫy vùng trong vòng tử ảnh, Chí Tôn suýt phải bật kêu :

— Quái bà Tần Phương Lan !

Trong lúc thiếu nữ bên cạnh quái bà Tần Phương Lan bị chưởng phong kẻ địch quật nhằm rú lên một tiếng bay ra ngoài hai trượng.

Quái bà hốt hoảng phóng theo thiếu nữ.

Bốn cao thủ thừa thắng quật chưởng ào ào tấn công quái bà.

Tình thế vô cùng nguy ngập.

Sau khi trông rõ cảnh tượng diễn ra tại bên kia cánh rừng dương liễu ngọn lửa căm thù cháy lên ngùn ngụt trong lòng Chí Tôn.

Không chần chờ thêm nữa, chàng thò tay vào lòng lấy chiếc mặt nạ da người mang lên mặt rồi dùng khinh pháp tột bực bắn mình qua sân tràng khoảng cách có gần năm mươi trượng.

Chí Tôn vạch nửa bầu tròn tuyệt đẹp trên cao, rồi đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng đến một hạt bụi chẳng hề bay.

Cùng theo đấy, chàng thét lên :

— Dừng tay lại !

Hai mươi ngoài cao thủ đang huy động chưởng lực từ nhiều

http://tieulun.hopto.org

phương vị quật ngang quái bà Tần Phương Lan, để kết thúc mau chóng trận đấu, chợt nghe có tiếng hét chấn động cả tràng liền ngưng hẳn thế công lại.

Cả lão nhân lùn béo như vị thổ thần cũng dừng song chưởng ngẩng đầu lên.

Ngay lúc Chí Tôn đã vững vàng trên mặt đất, đưa cặp kỳ quang quét nhìn bọn chúng.

Nhận rõ trên ngực mỗi tên đều có thêu một cái sọ trắng, phía dưới mấy giọt máu nhểu xuống, bất giác Chí Tôn kêu thầm :

— U Linh Kỳ ác đạo !

Nhưng chàng chưa kịp hành động gì cả, thì bọn cao thủ U Linh Kỳ dường như khinh thường bộ mặt cải trang ra một nhân vật xấu xí của chàng, chúng lại tiếp tục vây chặt quái bà Tần Phương Lan.

Chí Tôn nổi giận quát :

— Cho các ngươi trở lại.

Hữu chưởng chàng cùng lúc giơ lên ..

Một luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa ầm ì sấm sét áp tới chúng cao thủ U Linh Kỳ.

Từng loạt tiếng rống lên thê thảm.

Đã thấy bốn tên ác đạo bị áp khí quật nhằm bắn ra ngoài hai trượng.

Cũng may là Chí Tôn chỉ dùng có tám phần nội lực cho đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, nên bốn tên cao thủ chỉ thọ thương, chưa đến nỗi phải tuyệt mạng.

Bọn chúng lảo đảo đứng dậy mặt mày tái nhạt, từ từ tháo ra ngoài tràng vận hành nội lực điều trị vết thương.

Còn lại hai mươi mốt cao thủ U Linh Kỳ dừng chưởng lại trộ những luồng hung quang thẳng vào mặt Chí Tôn tỏ vẻ vừa phẫn nộ vừa ngầm khiếp.

Quái bà Tần Phương Lan cũng hết sức kinh dị nhìn Chí Tôn qua lớp cải trang tên cao thủ mặt mày xấu xí chẳng hề chớp.

Quái bà không hiểu Chí Tôn là ai, tại sao hiện thân giải cứu cho mình trong cơn tận cùng nguy ngập.

Chí Tôn lẳng lặng day qua vẫy tay về phía thiếu nữ đang nằm bất động, bảo quái bà Tần Phương Lan :

— Lão bà hãy mang nàng ra ngoài cứu tỉnh cho mau, mọi việc đã có ta lo liệu rồi, đừng sợ sệt gì cả.

Quái Bà Tần Phương Lan chẳng đáp một lời, xê mình lại gần thiếu nữ, cúi xuống định bế nàng lên.

Cũng trong thời gian đó, năm tên cao thủ U Linh Kỳ đồng lượt quát to, phóng tới định tấn công quái Bà.

Cặp mắt thần của Chí Tôn nhanh như điện, vừa ngó thấy đã thét :

— Bọn ngươi muốn chết !

Lập tức, luồng kình đạo bạo vũ Lôi Kinh Thiên Địa từ tả chưởng Chí Tôn quét ngay trước mặt bốn tên cao thủ U Linh Kỳ.

Bọn này hồn hoảng ngưng tụ thân hình, giơ chưởng lên đón đỡ.

Mấy tiếng nổ bộp . . . bộp khô khan.

Dư lực chưởng phong làm năm tên cao thủ U Linh Kỳ lộn đi mấy vòng, tên nào tên nấy thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Lão nhân lùn béo có vẽ cảm đầu trong bọn, rọi hai luồng mắt rực lửa căm hờn nhìn Chí Tôn một chặp quát hỏi :

— Tiểu tử, ngươi là ai ?

Chí Tôn lạnh lẽo :

— Thù Hận Thư Sinh !

Cả bọn ma đầu cùng ngơ ngác lên, trên những gương mặt hiểm ác hiện ra vẽ kinh dị vô cùng.

Lão nhân lùn béo chép miệng :

— Ngươi là Thù Hận Thư Sinh !

Chí Tôn lặng lẽ gật đầu :

— Đúng như vậy !

Lão nhân lùn béo chớp cặp mắt ác xà :

— Ta không tin như vậy được ! Tiểu tử, đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa của Chú Nhân Lệnh Xé Xác ở đâu ngươi có ?

Giọng nói của Chí Tôn chất chứa sự oai hùng :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác là bạn thân của chúng ta !

Câu nói nầy khiến mười mấy tên cao thủ hiện diện tại tràng tháo lùi ba bước.

Chúng rọi những luồng hung quang pha ngầm sự khiếp hải nhìn Chí Tôn chẳng hề một chút lay động

Đến cả quái bà Tần-Phương Lan khi nghe lọt vào tai cũng sững sờ ra như pho-tượng, quên hẳn cả việc cứu tỉnh thiếu nữ mà lão bà vừa đặt xuống gần một gốc cây dương liễu cách tràng hơn tám trượng.

Sân tràng bỗng nhiên nặng trầm như u mộ.

http://tieulun.hopto.org

Sự nặng trầm chứa cả một bầu trời khủng bố máu tanh.

Chí Tôn cười thầm trong lòng vì sự ngớ ngẩn của bọn cao thủ U Linh Kỳ.

Dĩ nhiên chúng không khám phá nổi bộ mặt giả trang trên gương mặt chàng.

Đột nhiên, lão nhân lùn béo cười khà lên :

— Thù-Hận Thư-Sinh, chẳng quảng ngươi là bạn thân của tên cuồng ma Dương-chí-Tôn hay không, nhưng hôm nay đã nhúng tay can thiệp chuyện riêng của Băn-Ngoại đường rồi, thì coi như số hệ đã định.

Dứt câu, hắn thò tay vào lòng lấy ra một cây cờ sắc đen, trên thân thêu chiếc đầu lâu trắng phếu, phía dưới tợ mấy giọt máu đào.

Chí-Tôn bật kêu ;

— U-Linh-Kỳ !

Lão nhân lùn béo cười cuồng ngạo :

— Đúng thế ... đây là cây cờ đoạt mạng của quỉ vô thường sẽ dẫn dắt hồn ngươi bước sang bên kia bờ thế giới.

Vốn đã có lần giao đấu cùng tám lão cao nhân xử dụng quỉ kỳ nầy, Chí Tôn hiểu rõ sự lợi hại của nó, chàng liền nhắc mình lên cách lão nhân lùn béo khoảng ba trượng, rất vừa tầm chưởng phong.

Chàng bình thản bảo :

— Ác đạo chớ khoe khoang mồm mép, sá gì một món vỏ công nhỏ mọn trên tay ngươi, mà Thù Hận Tiểu gia lại sợ hãi hay sao.

Có bao nhiêu nội lực hãy mau mang ra thì thôi, kẻo không còn kịp nữa đấy.

Lão nhân lùn béo cười tự đắc :

— Đó là tại số ngươi đã tận, đừng trách ta sao ác độc !

Liền sau câu nói, hắn giơ cây quỉ kỳ phất động ...

Chí Tôn quát mắt nhìn thấy bọn cao thủ chia ra đứng trấn nhiều vị trí, chực hờ chưởng lực tấn công chàng mà không có quỉ kỳ ở trên tay.

Chàng hiểu ngay chúng chỉ là những cao thủ tầm thường trong môn phái U Linh Kỳ, nên chẳng chút lo ngại.

Bây giờ, Chí Tôn chỉ còn một mặt chống đỡ cây quỉ kỳ của lão nhân lùn béo mà thôi.

Cho nên, đồng một thời gian hắn phất động cây quỉ kỳ, chàng ngầm vận nội lực chờ đợi ứng phó độc khí.

Dù biết rõ về võ công, lão ma đầu nầy không thể đương cự cùng chàng nhưng quỉ kỳ có luồng khói độc nguy hiểm chưa có thứ gì trị nổi.

Vì vậy Chí Tôn không dám xem thường, chàng hết sức dè đặt trước thế công kẻ địch.

Lão nhân lùn béo phất cây quỉ kỳ lần thứ hai.

Luồng khói đen thẫm từ thân cờ tỏa ra một vùng u ám chụp xuống Chí Tôn.

Thế nhưng vốn đã dự phòng từ trước, nên khi luồng khói âm hồn chưa kịp tới, Chí Tôn đã bốc mình lên cao ba trượng.

Đồng thời, chàng trụ hình trên không, lẹ làng bủa xuống đỉnh đầu lão ma đầu một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mang theo nội lực mười phần.

Thoáng thấy chưởng lực kẻ thù nặng tợ cổ sơn lại từ trên áp xuống, khí thế cuồng liệt không thể chống đỡ, lão nhân lùn béo hốt hoảng thu hồi quỉ kỳ, bắn mình đi nơi khác ...

Ầm !

Vùng đất hắn đứng đã bị sóng chưởng quật nhằm đào lên một lỗ thủng sâu có tới ngoài trượng.

Soẹt !

Lão ma đầu chưa kịp đứng vững thì đã thấy chớp lòe trước mặt, theo đó cây quỉ kỳ đã bị một chiếc bóng đoạt phắt trên tay.

Chiếc bóng đó hiện ra chẳng ai khác hơn là Chí Tôn,

Chàng đã thừa lúc kẻ địch còn hoang mang hốt hoảng nhanh như điện chớp, phóng trở xuống thò tay chộp lấy cây U Linh Kỳ.

Đoạt xong quỉ kỳ, Chí Tôn xẻ ra ngoài ba trượng, đưa ra luồng mắt chớp ngời thần bí nhìn lão ma đầu, vừa tủm tỉm cười khiêu khích.

Bị mất cây cờ lệnh trên tay Chí Tôn, lão nhân lùn béo uất hận lồng lộn lên.

— Tiểu cuồng ma, ta thề chết sống với ngươi phen nầy !

Lập tức lão ma đầu quay tròn song chưởng, cuốn cuộn đưa ra liên tiếp tám luồng hàn phong lạnh lẽo, rét giá vô cùng.

Mười lăm tên cao thủ kia cũng đồng lượt rống lên, mỗi người huy động một chưởng, từ bốn phía ập tới vị trí Chí Tôn.

Chí Tôn giắt cây quỉ kỳ vào lưng, quát to :

— Cho bọn ngươi nằm xuống !

Tả hữu chưởng của chàng thiều hiệp theo tiếng quát quay nữa

http://tieulun.hopto.org

vòng triển ra đường chiêu Lạc Diệp Thu Phong, muôn ngàn trận tiểu phong từ dưới đất thổi lên.

Hai khí thế dịu mềm chạm nhau.

Từng loạt tiếng sấm nổ âm thầm,

Kỳ diệu thay ! Trong khí thế dịu dàng của ngọn chưởng pháp Lạc Diệp Thu Phong lại có cái tiềm lực kinh hồn, quét mười lăm tên cao thủ lăn lông lốc trên mặt đất ra ngoài ba trượng chẳng khác nào trận gió cuốn lá vàng.

Chỉ riêng lão nhân lùn béo nội lực cao cường hơn bọn kia thế mà cũng bị xô lùi mười mấy bước sắc mặt sám nhạt, các huyệt đạo cơ hồ bị bế tắt.

Cả bọn cao thủ đứng lên run lẩy bẩy như người vừa thọ chứng cảm hàn.

Biết rõ mình và đồng bọn không phải là tay kình địch của Chí Tôn, lão nhân lùn béo rống hận thù :

– Thù Hận Thư Sinh ! Sẽ có ngày nào đó ta sẽ tìm gặp lại ngươi trả mối hận nầy.

Rồng dứt, lão ma đầu phóng ra khỏi cánh rừng dương liễu

Nhưng Chí Tôn đã hét :

— Chạy đi đâu !

Cùng theo tiếng hét, chàng đã lắc mình tới nhanh tợ sét giật lừng mây, chộp lấy tả chưởng lão nhân lùn béo kềm lại.

Lão ma đầu cảm thấy như có nhiều luồng điện chạy rần vào cơ thể tay buông xuội xuống không kịp kháng cự.

Mười lăm tên cao thủ kia sững sốt đứng nhìn, nhưng chẳng một ai dám xông vào giải cứu cho đồng bọn, vì biết dù có hành động cùng vô ích.

Chín tên cao thủ kia cũng vừa điều trị xong vết thương trong huyệt đạo chúng phóng trở vào tràng, nhưng cũng lấy mắt ngó mà thôi.

Quái bà Tần Phương Lan trông thấy võ công của Chí Tôn cao cường tột bực nên qua phút giây kinh ngạc lại lúi húi lo cứu tỉnh thiếu nữ.

Bấy giờ Chí Tôn mới trầm giọng bảo :

— Lão ác đạo ! ngươi hãy trả lời cho ta hai điều lập tức, ta sẽ tha mạng sống cho ngươi, nếu nghịch ý, sân tràng nầy biến thành mộ địa của ngươi đầy.

Lão nhân lùn béo trợn mắt :

— Ngươi cứ hỏi, nếu không gì trở ngại ta sẽ đáp lời ngay, trái lại thà chết thì thôi chứ bọn ta nhất định chẳng bao giờ chịu nhục

Chí Tôn lạnh lùng hỏi :

— Lệnh chủ U Linh Kỳ đúng là nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Lão nhân lùn béo biến hẳn sắc mặt nhưng vội đáp :

— Việc nầy bọn ta không thể tiết lộ ngay trong thời gian nầy được.

— Tại sao bọn ngươi không thể tiết lộ ?

Vì đã có mệnh lệnh gắt gao của lệnh chủ, kẻ nào tiết lộ sẽ bị gia hình.

Chí Tôn thầm nhũ :

— Lạ thật ! Lão ác đạo nầy bảo kẻ nào tiết lộ sẽ bị gia hình, nhưng tại sao đêm qua Hắc Phụng Hoàng lại không ngần ngại thú thật cùng ta, rằng Lệnh Chủ U Linh Kỳ chính là á nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà ?

Hay nàng còn ẩn tình gì với ta, nên báo trước cho ta để phòng chăng ?

Chí Tôn hết sức hoang mang về ý niệm ấy, chàng lại nghĩ : hiện nay Hắc Phụng Hoàng đang hận thù chàng rất nên thâm độc, chẳng lẽ nàng còn lưu lại chút tình năm xưa gặp gỡ nhau tại mộ địa trong cánh rừng già ?

Chẳng lẽ bóng hình chàng chưa mờ xóa trong quả tim nàng, khi nàng đã thất thân cùng Thiếu Giáo Chủ Âm Ma Cái Thê Hồng ?

Nàng còn nuôi dưỡng mối u tình tan tác thuở xưa chăng ?

Nàng hối tiếc vì đã đánh lỡ một cuộc đời chăng ?

Nhưng sự tình trước mắt không cho Chí Tôn kéo dài ý nghĩ thêm nữa.

Chí Tôn lại hỏi lão nhân lùn béo :

— Còn Tổng Đàn U Linh Kỳ hiện đang ở nơi nào ?

Lão ma đầu di động chiếc đầu to lớn :

— Bọn ta không rõ lắm.

Chí Tôn bóp chặt chưởng huyệt lão nhân lùn béo, hét to :

— Nói láo ! Ngươi là thuộc hạ U Linh Kỳ tại sao không rõ nơi ẩn trú Tổng Đường ?

Lão nhân bị siết mạnh huyệt đạo, nhăn nhó rên siết :

— Sự thật hiển nhiên như vậy, điều nầy ta không cần giấu diếm

http://tieulun.hopto.org

ngươi làm gì.

— Thế bọn ngươi từ đâu phát hiện đến đây ?

— Phân đàn U Linh Kỳ !

Hai luồng sáng ngời trong cặp mắt Chí Tôn chớp rực lên, chàng hỏi thật mau vì sợ lão nhân béo lùn kịp lấy lại sự bình tâm mà đổi ý :

— Phân đàn chủ U Linh Kỳ là ai ?

Lão ma đầu đưa mắt nhìn về phía đồng bọn đang đứng ở phía ngoài không đáp.

Chí Tôn siết mạnh huyệt đạo :

— Ngươi không chịu khai à ?

Lão nhân béo lùn đau buốt tận xương, rống lên :

— Hãy để ta khai.

— Khai cho mau !

— Ta sẵn sàng khai, nhưng trước nhất ngươi phải thuận một điều, rồi ta mới có thể cho ngươi biết được.

— Ngươi hãy nói ta nghe thử ?

— Nếu ngươi muốn hiểu rõ danh hiệu của Lệnh chủ U Linh Kỳ và Tổng Đàn hiện đang trần đóng nơi đâu, thì hãy để cho đồng môn ta thong thả ra về, không được đuổi theo ám hại.

Ngươi nghĩ sao ?

Chí Tôn ngẫm nghĩ rồi hỏi :

— Nhưng tại sao ngươi đòi cho được bọn chúng ra về, rồi mới có thể tiết lộ cho ta hai điều đó ?

Lão nhân lùn béo chớp ngời cặp mắt gian ác :

— Vì ta không muốn cho bọn chúng nghe những lời ta sắp nói cùng ngươi, có thể sẽ bị gia hình trong vài hôm sau.

Chí Tôn gật đầu :

— Nếu thế, thì ta đã bằng lòng rồi. Ngươi có thể ra lệnh cho bọn chúng lên đường ngay từ phút giây nầy là vừa.

Lão ma đầu day qua đồng bọn vẫy tay :

— Các ngươi hãy lui cho mau, nhớ thuật rõ cho Phân đàn chủ hiểu hết sự tình, đồng thời trả thù cho người chết.

Những lời nói này khiến cho Chí Tôn hết sức kinh dị, chàng xạ thẳng cặp kỳ quang vào lão ma đầu, như muốn rọi thấu hiện trạng bí ẩn trong trí óc hắn.

Lúc ấy hai mươi bốn tên cao thủ U Linh Kỳ đứng ngoài tràng cũng sững sờ lên, chưa một ai nhúc nhích.

Lão nhân lùn béo quát :

— Đi cho mau ! Sao các ngươi còn thừ người ra đấy !

Bọn cao thủ U Linh Kỳ giật mình đồng lượt phóng đi rào rào ra khỏi cụm rừng dương liễu, như một bầy ác điểu quạt cánh tìm mồi

Chí Tôn nhìn theo bọn chúng cho tới khi khuất dạng, bấy giờ chàng kềm chặt huyệt đạo lão ma đầu nghiêm trọng bảo :

— Ta đã làm xong điều ước muốn của ngươi rồi, giờ đến lượt ngươi hãy trả lời cho ta nghe hai điều mà ngươi vừa hứa.

Lão nhân lùn béo trỏ lên giọng cười lạnh lẽo :

— Ha ha . . . tiểu cuồng ma, ngươi đừng hòng ước vọng những điều ngông nghênh vô ích, có họa chăng ngươi xuống cõi a tỳ gặp ta sẽ tỏ thật cùng ngươi nhé.

Biết mình bị lừa Chí Tôn giận dữ :

— Lão ác đạo ngươi muốn chết à ? Bây giờ ngươi không khai cũng chẳng được rồi, ta có cách làm cho ngươi bỏ ý định điên rồ đó.

Thốt xong câu đó, Chí Tôn toan siết huyệt tay lão ma đầu làm cho hắn đau đớn mà phải khai.

Đột nhiên lão nhân lùn béo quát căm hờn :

— Tiểu cuồng ma, ta thề chết vẫn theo bắt hồn ngươi !

Một tiếng « bộp » khô khan nổi lên.

Máu óc lão ma đầu văng đi tung tóe.

Hắn chết nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng.

Sự đột biến nầy làm cho Chí Tôn phải ngơ ngác.

Hữu chưởng chàng hãy còn kềm chặt huyệt đạo xác lão ma đầu.

Thì ra, lão nhân lùn béo đã lợi dụng lúc Chí Tôn không để ý, hắn giơ chưởng tự quật vào đỉnh thiên linh tử của mình.

Hắn nghĩ thà tự sát còn hơn khai thật Tổng đường U Linh Kỳ rồi sớm muộn cũng bị lệnh chủ hắn gia hình.

Kết quả như ý định lão ma đầu.

Đỉnh đầu hắn trúng nhằm chưởng lực mạnh bạo vỡ ra chết liền tại chỗ.

Sững sờ một lúc thật lâu Chí Tôn buông xác chết lão ma đầu ngã lăn xuống đất.

Chàng không ngờ sự trạng diễn ra như thế.

Chí Tôn rất hối tiếc mình đã chậm tay một ánh chớp thời gian để lão ma đầu tự sát, trong khi chưa buột hắn khai rõ Tổng đường

http://tieulun.hopto.org

U Linh Kỳ.

Lúc bấy giờ, Quái bà Tần Phương Lan cũng vừa cứu tỉnh thiếu nữ.

Cả hai cùng xê lại gần Chí Tôn, quét mắt nhìn xác chết lão ma đầu có vẻ hải hùng.

Chập sau, Tần Phương Lan lên tiếng trước :

— Tiểu tử, danh hiệu ngươi là Thù Hận Thư Sinh ?

Chí Tôn thản nhiên :

— Đúng như vậy !

Hai luồng mắt tinh quái của Quái bà chớp chớp :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác là bạn chí thân của ngươi ?

Chí Tôn di động chiếc đầu :

— Quả thật chẳng sai !

Quái bà nhếch mép một cái, lại hỏi :

— Trong vụ thăm sát Bạch Sa Cung hẳn ngươi có chứng kiến đây chứ ?

Chí Tôn giữ nguyên thần sắc :

— Văn sinh mới vừa hay ở sau nầy.

Tần Phương Lan rọi hai luồng xạ nhỡn ngay bộ mặt giả trang gã cao thủ xấu xí của Chí Tôn một hồi, như để xét đoán câu trả lời của chàng vừa rồi dối trá hay thành thật. Lâu lắm Quái Bà mới tiếp :

— Ngươi nghĩ sao về tội ác mờ trời đó của tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn ?

Giọng nói của Chí Tôn trở nên trầm nghị :

— Văn sinh đã gặp Dương tiểu huynh, nhưng khi hiểu ra thì đó chỉ là một sự hiểu lầm to tát, vô cùng tai hại, chẳng những Bạch Sa Cung mà cả Hải Âu Lệnh đường và Trương Mộ gia trang nữa.

Quái bà nói như hét :

— Một sự lầm lẫn to tát, nhưng có những bằng chứng gì ?

— Nếu không văn sinh chẳng hề nói ra nơi đây, sự thật còn nhiều uẩn khúc mà giang hồ đang lầm lẫn tất cả.

— Nhưng sự lầm lẫn ấy như thế nào ?

Chí Tôn bình thản đáp :

— Sự thật ba trận thăm sát Hải Âu Lệnh Đường, Trương Mộ gia trang và Bạch Sa Cung hoàn toàn do một kẻ khác tạo ra chứ không phải bàn tay của Dương tiểu huynh đẫm máu quần hùng.

Quái bà Tần Phương Lan trợn ngặp mắt sáng rực tợ lồng đèn tỏ vẻ vừa hết sức kinh dị vừa lại căm thù.

Thiếu nữ đứng bên cạnh, quái bà cũng thăng thốt nhìn Chí Tôn qua bộ mặt giả trang gã cao thủ xấu tướng.

Giây lâu, quái bà Tần Phương Lan trầm nặng xuống :

— Ngươi bảo ba trận huyết tẩy vừa diễn ra trong vũ Lâm không phải tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn à ?

— Đúng như vậy !

— Vậy thủ phạm chính là ai ?

— Lạc Bá Đào !

Quái bà Tần Phương Lan sững sốt :

— Lạc Bá Đào !

— Thật vậy chẳng hề sai !

Đột nhiên, Tần Phương Lan hét to lên :

— Ngươi nói dối ! có thể đây là một sự ngụy biện mà thôi.

Chí Tôn quả quyết :

— Bình nhật văn sinh chưa hề biết nói dối, quả thật tên ác đạo Lạc Bá Đào đã giả mạo Chủ Nhân Lệnh Xé Xác hành thủ giang hồ với mục đích cực kỳ hiểm độc.

— Mục đích ấy như thế nào ?

— Thanh toán một mối cựu thù !

— Một mối cựu thù ?

— Quả đúng như thế ! Lạc Bá Đào vì hiểu lầm Dương Chí Tôn hạ sát cha mình, nên mới phục thù bằng thủ đoạn vô cùng ác hiểm đó. Hắn muốn nhờ tay kẻ khác giết kẻ thù.

Quái bà Tần Phương Lan có lẽ quái dị :

— Tiểu tử, gia phụ Lạc Bá Đào là ai ngươi có biết chăng ?

Chí Tôn hết sức thản nhiên :

— Nếu không rõ văn sinh không bao giờ dám quả quyết. Gia phụ Lạc Bá Đào là lão Triệu Dực Thu, đã bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác hạ sát trong đêm đông nọ cách đây hơn ba năm về trước.

Cặp mắt quái bà mở tròn lên :

— Vô lý ! Lạc Bá Đào vốn khác họ với Triệu Dực Thu làm sao lại là cha con được.

Lạc Bá Đào đã cải họ mình trước khi xuất hiện giang hồ để đánh lừa sự hiểu biết của vũ lâm, đồng thời, dễ dàng che đậy những

http://tieulun.hopto.org

?nh thủ mờ ám của hắn bị văn sinh phát giác từ cửa mốn một thiếu nữ.

— Thiếu nữ ấy là ai ?

— Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trâu, em gái hắn,

Quái bà Tần Phương Lan ngơ ngác một chặp lại hỏi :

Chí Tôn nghiêm nghị :

— Văn sinh chẳng hề giả dối.

Cặp lông mày nửa bạc của Quái bà cau lại, ngẫm nghĩ một lúc, bỗng như nổi giận hét lên :

— Ta không thể tin lời ngươi được, vì rõ ràng một sổ cao thủ Bạch Sa Cung còn sống sót báo lại rằng chính Chủ Nhân Lệnh X Xác tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao xông vào tạo nên kiếp vận sát tại Tổng Đàn cách đây không đầy một tháng.

Về việc giả mạo lão Dương Chấn Hoàn ta còn thể tin nhưng sự xuất hiện cây Quái Đao làm sao chối cãi ?

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

Quái bà Tần Phương Lan tỏ sắc giận :

— Tiểu tử ngươi cười gì ?

Chí Tôn tắt nụ cười trầm nghị đáp :

— Lão bà đừng nổi giận, thật ra cũng vì xuất hiện cây Tàn Chi Quái Đao trong các trận thảm sát, mà Dương tiểu huynh chịu lấy một nỗi oan vô lượng, nhưng quả tình trên mặt giang hồ ngày nay không phải có một cây Tàn Chi Quái Đao, mà rồi đây sẽ xuất hiện hàng loạt món võ khí thần quái đó, đồng thời trong hiện tại kẻ biết xử dụng là Lạc Bá Đào .

Chính hắn đã hạ sát Bát Kiếm Đạt Ma Trương Mộ Kỳ lúc ta có mặt tại gia trang, vì chậm tay không kịp cứu vãng tình hình ?

Cặp mắt quái bà Tần Phương Lan phóng xạ ánh sáng quái dị trầm lạnh hỏi :

— Thú Hận Thư Sinh ! ngươi bảo thật đấy chứ ?

Gương mặt xấu xí của Chí Tôn bỗng lạnh như sắt :

— Đó là một sự thật hiển nhiên, cũng nhờ chứng kiến cảnh tượng nầy, mà từ đây mới hiểu Dương Chí Tôn đã chịu hàm oan trong các vụ huyết tẩy gần một tháng qua.

Hắn đã hứa hẹn cùng ta, trong một ngày không xa lắm sẽ lột bộ mặt tên ác đạo Lạc Bá Đào trước sự hiện diện của vũ lâm, để chứng minh rằng mình vô tội.

Đến đây trong lòng quái bà Tần Phương Lan đã phát sinh nghi ngại, giọng nói sắt đá và cử chỉ trang nghiêm của Chí Tôn khiến Quái bà có vẻ tin một phần nào, nên chỉ im lặng nhìn chàng chưa thốt thêm lời nào nữa cả.

Chợt nhớ đến thiếu nữ bịt mặt, Chí Tôn bỗng nói :

— Còn điều hệ trọng suýt nữa văn sinh quên khuấy mất.

Quái bà Tần Phương Lan bỗng thay đổi cách xưng hô :

— Điều gì thiếu hiệp cứ nói.

— Quận Chúa Bạch Sa Cung vừa bị mất tích, lão bà đã hay tin này chưa ?

Quái bà Tần Phương Lan thắng thốt :

— Thiếu hiệp vừa bảo gì ? Quận Chúa Bạch Sa Cung vừa bị bắt cóc à ?

— Đúng như thế !

— Nàng bị bắt cóc từ bao giờ ?

— Kể tới nay đã hai hôm rồi, chuyện này quả thật lão bà chưa hay sao ?

— Quả tình ta chưa hay gì cả ? Quận Chúa Bạch Sa Cung và ta thất lạc với nhau đã gần một tháng nay, ta đang hết sức tìm nàng thì nghe tin chẳng lành nầy.

Thiếu hiệp, Quận Chúa Bạch Sa Cung bị bắt cóc tại đâu ? thủ phạm là ai ngươi có rõ chăng ?

— Nàng đang ở tại Vân Lâu Cốc cùng Bất Lão Tiên Nương thì nửa đêm bị tên ác đạo Cái Thế Hồng xông vào bắt cóc, hiện văn sinh đi tìm nàng đây.

Quái bà trợn cặp mắt chớp ngời ghê sợ :

— Cái Thế Hồng con của Âm Ma Giáo Chủ Cái tử Bình à ?

— Lời lão bà chẳng sai chút nào cả ?

Hai người nói tới đây chợt nghe có nhiều luồng gió mạnh ào qua từ phía ngoài cánh rừng già.

Cả Chí Tôn lẫn Quái bà Tần Phương Lan và thiếu nữ đồng lắng tai nghe.

Như sực nhớ một điều gì, Quái bà nói thật mau :

— Thiếu hiệp mọi sự tình xin tạm gác, giờ có việc gấp rút trở về Tiêu diêu động thử xem việc gì xảy ra cho Hậu Thổ Lệnh Tỷ nên chút thời giờ, ngươi hãy theo ta cùng đến đây, rồi sẽ nối tiếp câu chuyện sau chẳng hiểu ngươi nghĩ thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn gật đầu không cần do dự :

— Vãn sinh may mắn gặp lão bà đây chưa kịp hỏi thăm một vài điều cần thiết không lẽ lại chối từ, biết đâu rồi chẳng còn gặp nữa.

Quái bà hấp tấp :

— Vậy thì chúng ta đi cho mau mới kịp.

Tức thì ba chiếc bóng nhắc mình lên cao nhằm hướng nhiều trận gió vừa ào qua đuổi theo mau tợ chớp.

Lúc bấy giờ trời cũng đã khuya.

Màn tối bao trùm cả đồi núi tĩnh mịch.

Gió rừng từng chập thổi lên.

Ba chiếc bóng đi bên cạnh nhau chẳng ai thốt lời nào cả.

Quái bà Tần Phương Lan như sốt ruột càng chạy mau hơn.

Chí Tôn lặng lẽ theo hai người, chàng đoán biết nơi Tiêu diêu Động đang xảy ra một điều gì hệ trọng nên Quái bà mới gấp rút đến thế.

Chắc-chắn những luồn gió vừa rồi chính là nguyên nhân sự hốt hoảng của lão bà.

Chẳng bao lâu cụm rừng tòng đã hiện ra trước mắt ba người.

Chỉ trong nháy mắt là đã đến nơi.

Từ trên cao, Chí Tôn đưa mắt nhìn xuống đã trông thấy ngôi nhà sừng sững như tòa cổ thành phía trong đèn đuốc sáng lòa.

Chung quanh tòa nhà tường cao có tới ba trượng sau lưng là dãy núi cực kỳ hiểm trở, khỉ vượn khó leo lên.

Lạ thay, cảnh vật lặng lẽ đến hãi hùng, chẳng hề nhận ra một chiếc bóng cao thô.

Hình như trong tòa nhà chỉ có đèn mà chẳng có người.

Chí Tôn nghĩ thật nhanh

— Quái thật ! Sao lại thế nầy .

Trong ánh chớp thời gian ấy, Chí Tôn chợt nhận ra có ba vệt khói đen từ trong cánh rừng tòng bắn vào tòa nhà cổ.

Biết ngay có sự chẳng lành, chàng không bỏ lỡ cơ hội. vận dụng bộ khinh công thần ảo phóng mau về hướng ba vệt khói đen.

Đang sắp đáp xuống tràng, chợt nhận ra có sự lạ đó, Quái bà Tần Phương Lan lẹ làng xoay theo bề thế, theo Chí Tôn bén gót.

Cả thiếu nữ trông thấy cũng đổi ngay chiều hướng lập tức.

Ba chiếc bóng sau trước vượt qua dãy tường bên hữu Tiêu diêu động.

Chí Tôn nhất định đuổi theo cho kịp ba làn khói đen coi đây là ai.

Không ngờ vừa vọt qua tường, đột nhiên ba chiếc bóng ấy biến mất không để lại một dấu vết chi cả.

Chí Tôn bắn mình xuống đất im lặng như bóng quỉ, vội đưa cặp kỳ quang quét nhanh vào nhiều bóng cây lá cành rậm rạp tìm kiếm ba vệt khói đen.

Vừa lúc Quái bà Tần Phương Lan và thiếu nữ cũng hạ xuống gần bên Chí Tôn.

Quái bà âm thầm hỏi :

— Thiếu hiệp chuyện gì xảy ra đây ?

Tìm không được ba vệt khói đen, Chí Tôn day qua quái bà Tần Phương Lan khẽ đáp :

— Có ba chiếc bóng vừa vượt qua tường, vãn sinh trông thấy nhưng không đuổi kịp.

Quái bà kinh hãi :

— Chúng ta mau lục soát xem sao !

Lời chưa kịp dứt, Tần Phương Lan đã nhắc mình đi trước.

Chí Tôn và thiếu nữ vội vã theo sau !

Ba người lục soát vào những bụi cây rậm lá chung quanh tòa nhà, thật lâu cũng chưa hề phát giác được ba chiếc bóng đó.

Quái bà Tần Phương Lan dừng lại, lo lắng bảo :

— Có lẽ đây là một điểm dữ cho Tiêu diêu động, chúng ta hãy vào trong ấy cho mau.

Ba người cùng lược trở ra phía trước.

Chân họ vừa đặt xuống sân trường, đột nhiên có tiếng quát tợ sấm :

— Ai đó dừng lại !

Tức thì hai chiếc bóng từ trong bụi phóng ra.

Chúng đồng giơ chưởng lên một lượt.

Quái bà thét lên lanh lãnh :

— Chớ có vô lễ ta là Tần Phương Lan đây !

Hai chiếc bóng chính là cao thủ canh gác Tiêu diêu động nhận ra quái bà liền cung tay thi lễ rồi biến vào bụi rậm.

Lập tức ba người liền phóng thẳng vào trong.

Nơi đây mới thấy sự canh phòng rất là nghiêm mật.

Từng nhóm cao thủ ẩn nấp thập thò khuất trong bóng tối, chưởng kiếm hòm sẵn dường như chực chờ kẻ địch tới sẵn sàng

http://tieulun.hopto.org

nghênh đầu.

Bọn chúng thấy bộ mặt quen thuộc của quái bà Tần Phương Lan và thiếu nữ nên để ba người thẳng vào trong.

Thế nhưng bọn cao thủ có vẻ ngạc nhiên, khi nhận ra Chí Tôn là một kẻ lạ mặt chưa từng đến Tiêu diêu động lần nào cả.

Mặc dù vậy, bọn nầy cũng chỉ đưa mắt nhìn chàng dò xét hành tung, chứ chẳng hề dám ngăn trở, vì biết đó là khách quen của Quái bà Tần Phương Lan.

Qua hết dãy nhà khách ba, người lọt vào Tổng đàn Tiêu diêu động.

Trong nầy đèn đuốc sáng rực tợ ban ngày, khí thế cực kỳ nghiêm mật.

Cuối cùng tổng đường một lão bà tóc bạc phơ, nhưng gương mặt hãy còn trẻ cặp mắt ngời chớp tợ ngọn đèn ma đang ngồi trên ghế trước mặt có một thanh trường kiếm đặt trên chiếc bàn gỗ.

Nơi chuôi kiếm có nạm một viên ngọc luôn luôn chớp tỏa hào quang thoáng xem cũng đủ biết đó là một thứ vũ khí tuyệt truyền.

Hai bên tả hữu có hai lão đạo sĩ vận áo đạo bào đỏ chót mặt mũi cổ quái, bốn luồng mắt ngập ngời tinh quang luôn chiếu rực ra ngoài.

Bọn người có vẻ sốt ruột chờ đợi một biến cố mới xảy ra.

Sực thấy Quái bà Tần Phương Lan, Lão bà tóc bạc đứng dậy lộ vẻ vui mừng.

— Tần tiểu muội, tin tức bọn chúng ra thế nào ?

Hai lão nhân áo đỏ cũng đứng lên phìn ra.

Lúc ấy Quái bà Tần Phương Lan cũng vừa bước tới cung mình thi lễ, nhưng chưa kịp đáp thì lão bà tóc bạc đã dời cặp mắt nhờn qua phía Chí Tôn, tỏ vẻ hết sức kinh dị.

Lão bà đưa mắt nhìn Tần Phương Lan như thăm dò,

Tần Phương Lan hiểu ý trỏ Chí Tôn nói với lão bà tóc bạc

— Hận thế hiền tỷ ! Thiếu hiệp nầy chính là vị đại ân nhân vừa cứu thoát lão muội và nữ điệc tại cánh rừng cách nội cung chúng ta chừng năm dặm về phía tả. sẵn dịp tiểu tử vừa phác giác cái tin Quận chúa Bạch Sa Cung bị mất tích, lão muội liền dời về đây.

Lão bà Tần Phương Lan vừa gọi hiền tỷ chính là Hận Thế Tần muội Hy đưa hai luồng mắt chớp ngời màu xanh diệu nhìn Chí Tôn một hồi.

Hai lão nhân vận áo đạo bào đỏ cũng quét bốn luồng tinh quang trên mặt Chí Tôn nhiều lượt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hận Thế Tần Muội Hy khích động hỏi Chí Tôn :

— Thiếu hiệp, trường hợp Quận Chúa Bạch Sa Cung mất tích như thế nào, ngươi có biết rõ ràng chăng ?

Chí Tôn khẽ gật đầu, chàng đem chuyện Vân Lâu Cốc thuật lại tỷ mỉ cho Hận Thế Tần Muội Hy nghe, rồi kết luận :

— Chính hiện nay văn sinh đang tìm tung tích tên cuồng ma Cái Thế Hồng, buộc hắn phải trả Quận Chúa Bạch Sa Cung, nhưng chưa rõ huyệt động hắn ở chỗ nào, cứ theo trong thư gởi cho văn sinh tại Ngũ Đài Sơn, thì hắn cho biết hiện đang giam nàng cánh đấy ba trăm dặm về hướng Đông Nam nghĩa là trên con đường này dẫn tới.

Hận Thế lão tiền bối có rõ gần đây có dãy núi nào khả nghi là nơi huyệt động của bọn ác đạo chăng ?

Hận Thế Tần Muội Hy ngẫm nghĩ một lúc đáp :

— Theo chỗ lão nương hiểu, thì gần đây tuy có mấy ngọn cao sơn trông thật vô cùng hiểm trở, nhưng không một huyệt động nào của bọn ma đầu trú ngụ cả, chỉ cách đây chừng năm mươi dặm cũng về hướng Đông Nam có dãy núi cao tên gọi là Hắc Toàn Phong, nghe đâu đồng bọn U Linh Kỳ mới vừa chiếm lấy.

Chí Tôn chớp ngời cặp kỳ quang, nhưng chàng chưa kịp thốt lời nào, thì quái bà Tần Phương Lan chen vào :

— Hận Thế hiền tỷ, về việc Quận Chúa Bạch Sa Cung chúng ta hãy tạm gác bận sau. bây giờ có một việc hết sức hệ trọng vừa xảy ra, là lúc nãy tiểu muội cùng thiếu hiệp về sắp đến nơi, bỗng bắt chợt ba chiếc bóng đen từ phía ngoài phóng vào tường, rồi mất dạng, lục soát hồi lâu cũng không tìm ra dấu vết gì cả, buộc lòng lão muội mới vào đây.

Hận Thế Tần Muội Hy sững sốt « ồ » lên một tiếng.

Hai lão đạo nhân cũng trợn trừng bốn luồng nhỡn lực xạ ánh sáng khiếp người.

Trên một trăm cao thủ đứng chung quanh Tổng đàn nghe lọt vào tai cùng hốt hoảng lên, đưa mắt nhìn quái bà Tần Phương Lan chẳng hề chớp.

Hận Thế Tần Muội Hy day sang lão đạo sĩ phía hữu, trầm giọng xuống :

http://tieulun.hopto.org

— Bành Phi sư đệ, mặt tường phía tả sư đệ đã cắt đặt truyền cho các môn đệ canh phòng nghiêm nhặt đấy chứ ?

Lão đạo sĩ Bình Phi há chiếc mồm to lớn.

— Thưa Sư Tỷ, việc nầy tiểu đệ đã cắt đặt thu xếp lúc trời mới sụp tối, nhất định phải nghiêm nhặt rồi.

Hận Thế Tẩn muội Hy lại quay sang phía trái vẫn giọng trầm nghị hỏi lão đạo sĩ mặc áo đạo bào đỏ chói :

— Còn phần Hạo Nhiên hiền đệ, tình hình phía hữu gia cung như thế nào ?

Lão đạo sĩ tên Hạo Nhiên, cất giọng tợ chuông rền.

— Sự canh phòng bên nầy rất chu đáo, một con kiến khó thể lọt qua.

Hận Thế Tẩn muội Hy vô cùng kinh dị :

— Thế sao có ba chiếc bóng lọt vào mà chưa hề nghe báo động chi cả chẳng lẽ bọn chúng biết tàng hình.

Đạo sĩ Bành Phi nghi ngờ :

— Tẩn sư tỷ, phải chăng ba chiếc bóng chính là bọn cao thủ Tiêu diêu động đi tuần phòng mà Sư tỷ tưởng lầm chăng ?

Quái bà Tẩn Phương Lan quả quyết.

— Không thể có sự lầm lẫn như thế được, chính tiểu tử này đã phát giác cái khinh công tà ảo của ba chiếc bóng thuộc hàng quái thủ giang hồ, trình độ chúng môn đồ có ai cao thâm đến bậc đó.

Chí Tôn tiếp theo lời quái bà :

— Quả đúng như lời lão tiền bối vừa bảo, cái khinh pháp của ba chiếc bóng bay mau như làn khói nhẹ, những cao thủ công lực bình thường không thể nào thi triển đến mức đó. Hơn nữa bọn chúng vừa vượt qua tường là đã biến mất lùng soát cách mấy cũng không thể tìm ra dấu vết.

Hận Thế Tẩn muội Hy hết sức kinh dị nhủ thầm :

— Quái lạ thật, ba chiếc bóng nào đã đột nhập vào đây, hay là... chính bọn U Linh Kỳ đã đến nơi rồi mà bọn cao thủ chưa hề hay biết?

Nghĩ xong, lão bà quét hai luồng dị nhỡn nhìn bốn người, cất giọng lạnh lùng như quỉ mị :

— Nếu sự tình đúng thật như thế, lão nương nghi ngại rằng hiện nay bọn U Linh Kỳ đã lọt vào đây trước giờ hẹn.

Quái bà Tẩn Phương Lan gật đầu :

— Chính lão muội cũng nghĩ như thế. Có thể chúng cho người

ẩn nấp trong nội đoàn chúng ta trước để dễ bề hành động.

Cả Bành Phi lẫn Hạo Nhiên tán đồng :

— Lời sư Tỷ rất chí lý, chắc chắn hiện tình chúng đã có mặt trong Tiêu diêu động nầy rồi chứ chẳng không.

Chí Tôn vô cùng kinh ngạc với sự tình xảy ra, chàng không ngờ bọn U Linh Kỳ cũng xuất hiện ở nơi nầy, quả nhiên chàng đến đây chẳng hề phí công chút nào cả.

Chàng hỏi Hận Thế Tẩn muội Hy thật mau :

— Lão tiền bối vừa bảo bọn cao thủ U Linh Kỳ sắp đến đây à ?

— Đúng như vậy !

Chí Tôn tỏ vẻ kinh dị :

— Bọn U Linh Kỳ có oán thù gì lão tiền bối mà hành động như thế ?

— Từ bao lâu nay Lão Nương ẩn dật không hề xuất hiện giang hồ cũng chẳng hề gây thù oán với ai, nhưng không hiểu tại sao bọn U Linh Kỳ lại kỳ hẹn như thế.

— Mục đích cuộc kỳ hẹn nầy ra sao, thưa lão tiền bối ?

— Lão Nương chưa hiểu ra sao cả.

Một ý niệm thoáng nhanh qua óc Chí Tôn.

Chàng nhủ thầm :

— Ồ ! có thể tên cuồng ma Lạc Bá Đào có nhúng tay vào vụ nầy chứ chẳng không ? Hắn đã rõ lão bà Hận Thế Tẩn muội Hy nầy là vây cánh của Bạch Sa Cung nên định tới đây hủy diệt chăng ?

Sự tình càng thêm rõ rệt.

Lời thú nhận của Hắc Phụng Hoàng tại ngọn núi Ngũ Đài Sơn quả đúng sự thật.

Lệnh chủ U Linh kỳ chính là nữ quái hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà Đã liên kết chặt chẽ với bọn Âm Ma Giáo Chủ đứng chung trong tập đoàn khủng bố máu tanh.

U Linh Kỳ xuất hiện nơi đâu, nhất định có bọn cao thủ Âm Ma Giáo đến đó.

Nghĩ xong, chàng nghiêm trọng bảo Hận Thế Tẩn muội Hy :

— Lão tiền bối, theo chỗ văn sinh nghĩ, thì sự xuất hiện của bọn U Linh Kỳ đêm nay không phải một điềm lành đâu.

— Lão nương cũng đã nghĩ như thế, nhưng chưa rõ nguyên nhân của nó một cách rõ ràng, đồng thời chúng định hành thủ những gì.

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói của Chí Tôn nặng hơn :

— Hành thủ của bọn chúng có thể là ... huyết tẩy Tiêu diêu động nầy chứ chẳng còn gì lạ nữa.

Hận Thế Tần muội Hy xô ghế tháo lùi một bước.

Cả Tần Phương Lan, Bành Phi và Hạo Nhiên đồng sững sốt lên.

Quần hùng đứng quanh Tổng Đàn nghe lọt vào tai chúng cùng rúng động không ngừng.

Hận Thế Tần muội Hy trầm giọng :

— Thiếu hiệp căn cứ vào đâu mà thốt ra câu nầy ?

— Văn sinh được nghe trộm một số quái thủ giang hồ bảo nhau vụ thăm sát Bạch Sa Cung cách đây gần một tháng là do sự nhúng tay của bọn nầy ...

Hận Thế Tần muội Hy trợn mắt :

— Lời thiếu hiệp đã sai rồi, chính Tần tiểu muội về bảo cùng lão nương vụ thăm sát Bạch Sa Cung là tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn tạo ra, làm sao có thể đổ xô cho bọn nầy được.

Chí Tôn lạnh như sắt :

— Đó chỉ là một sự lầm lẫn vô cùng to tát, sự thật trong các vụ huyết tẩy Hải Âu Lệnh Đường Trương Mộ gia trang và Bạch Sa Cung, là do một kẻ khác giả mạo Chủ nhân Lệnh Xé Xác mà thôi.

Cả Tổng đường nghe qua câu nầy thảy đều sững sốt lên.

Nhưng Hận Thế Tần muội Hy đã thét :

— Nhất định không phải như thế được. Thiếu hiệp đã bị tên tiểu sát Dương Chí Tôn mê hoặc rồi nên mới thốt ra lời đó.

Chí Tôn kiên trì đáp :

— Bình sinh văn sinh rất oán hận những kẻ tà tâm, thi hành ác đạo, dù cho kẻ đó thân tình đến mấy cũng nhất định diệt trừ.

Dương Chí Tôn với văn sinh chẳng qua cũng chỉ là bạn giao hữu với nhau trên bước chìm nổi giang hồ, nếu quả thật hắn có tội, chính ta cũng không thể nào dung tha để mặc tình hắn nhúng tay vào máu con người vũ lâm được.

Mà sự thật một hôm nọ cách đây không bao lâu, ta đã từng trông thấy hai Chủ nhân Lệnh Xé Xác cùng đấu nhau tại cánh rừng già trước sự hiện diện bọn sứ giả Hải Âu gieo mối nghi ngờ không ít.

Cả tràng đầu trở mắt bàn xạ tinh quang.

Chí Tôn nói tiếp.

— Do đó, lần lần văn sinh mới dò la tìm hiểu, thì mới biết Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả mạo chính là Lạc Bá Đào cải trang mà tên ma đầu nầy lại có chân trong tập đoàn khủng bố U Linh Kỳ và Âm Ma Giáo.

Vì vậy, sự xuất hiện bọn chúng tại Tiêu diêu động nầy có dính dấp đến vụ huyết tẩy Bạch Sa Cung.

Hận Thế muội Hy sững sặng một lúc thật lâu, mồi hoài nghi bắt đầu nẩy trong đầu óc lão bà.

Quái bà Tần Phương Lan cũng hãi hùng lên.

Chặp sau, Hận Thế Tần muội Hy bồng hỏi :

— Bây giờ lão nương xin hỏi thiếu hiệp, ngoài cái đại ân cứu mạng Tần tiểu muội, thiếu hiệp đến đây với dụng ý gì ?

— Bởi văn sinh có lời tâm nguyện từ trước, quyết diệt trừ tất cả bọn ác đạo trừ hại cho giang hồ, đồng thời, lột trần những bộ mặt nguy hiểm của bọn Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ, nên xin cùng lão tiền bối, được ở lại đây cùng chờ chúng tới, hiệp lực đối phó trong giây phút hiểm nghèo.

Hai luồng ma nhỡn của Hận Thế Tần muội Hy chớp ngời lên lão bà trầm lạnh bảo :

— Cái hảo ý của thiếu hiệp vừa rồi, thật lão nương vô cùng cảm kích nhưng thật ra đây là chuyện thuần túy của Hận Thế gia trang, tự mình giải lấy nội tình không muốn có sự phiền lụy cho người khác. Giờ thiếu hiệp là khách lạ từ phương xa tới, lại chưa liên hệ gì đến lão nương theo ý ta tốt hơn đừng dính líu đến việc nầy, sợ e gặp chuyện chẳng lành, mà ta càng mang tội thêm nhiều.

Chí Tôn kiên quyết .

— Lời lão tiền bối nói ra cũng phải, nhưng theo sự hiểu biết của văn sinh, thì tuy bề ngoài nhìn vào đây là chuyện nội tình của gia trang, chứ kỳ thật nhìn xa hơn nữa sự an nguy của tòa nhà nầy chính là sự an nguy của chúng vũ lâm, bọn ác đạo Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ có cả một tập đoàn khủng bố, lại thêm hành thủ độc hiểm khôn lường, nhất định bộ mặt giang hồ phải đổi khác, nghĩa là chúng ta cùng liên kết lại chẳng phân biệt quen, lạ trong mọi tình thế, như vậy mới có thể quật ngã bọn chúng, bảo vệ chính đạo trong một tình thương yêu cao cả.

Văn sinh nguyện ở lại đây đem chút tài mọn chung lưng cùng chúng cao đồ, chẳng quản hiểm nghèo, quyết tâm tiêu trừ bạo ngược

http://tieulun.hopto.org

triệt bớt.

Vậy cánh cửa bọn U Linh Kỳ, trước khi đánh thẳng vào sào huyệt chúng.

Xin lão tiền bối an tâm, đừng lo ngại chi cả.

Lời nói hào hùng, chất chứa khí nghĩa hiệp của Chí Tôn, khiến cho sân trường ai nấy đều cảm kích khôn cùng.

Hậu Thế Tân muội Hy trầm giọng :

— Tự cổ anh hùng là đứng thiếu hiệp. Câu chuyện xưa ngày nay đã thành sự thật. Thiếu hiệp nghĩa quán Nhật nguyệt, lão nương thật là cảm kích vô cùng.

Giờ ngươi đã quyết ở lại tệ trang, chẳng lẽ ta từ khước mãi cho đành.

Chí Tôn hiện lên nét mặt một sự vui mừng khôn tả :

— Lão tiền bối đã khen tặng quá lời khiến văn sinh vô cùng ái ngại. Bây giờ xin lão tiền bối đã đến giờ hẹn cùng bọn U Linh Kỳ chưa ?

Hậu Thế Tân muội Hy khe khẽ gật đầu :

— Giờ có lẽ chúng sắp đến đây rồi. xin thiếu hiệp...

Lời lão bà chưa kịp dứt, chợt nghe có luồng gió mạnh từ ngoài đưa vào.

Hậu Thế Tân muội Hy ngừng lại rọi hai luồng ma nhỡn sáng rực ra ngoài.

Cả Chí Tôn Tân Phương Lan và hai lão nhân cùng day mắt về phía cửa Tổng đường một lượt,

Quần hùng thấy đều rúng động lên, tất cả những luồng tinh quang dồn về một phía.

Cùng trong lúc ấy,

Một chiếc bóng từ ngoài Tổng đường phóng vào nhanh như điện chớp.

Chiếc bóng để hiện ra một quái nhân trạc sáu mươi tuổi, mặt mũi hung ác lạ thường, trên ngực có thêu cái sọ trắng phía dưới như mấy giọt máu đào nhểu xuống.

Quần hùng « ồ » lên một lượt chấn động cả tràng, sau đó im đi.

Tất cả luồng mắt sáng rực đổ về phía quái nhân.

Nhưng chưa một ai kịp thốt lên lời nào cả, đột nhiên có thêm hai chiếc bóng nữa phóng vào.

Hai chiếc bóng ngưng đi.

Chí Tôn xạ mắt thấy đó là một quái nhân râu dài tới ngực trên áo có thêu chiếc đầu lâu trắng như lão ác đạo đến trước.

Chợt nhận ra gương mặt quỉ quái của chiếc bóng kia, bất giác Chí Tôn kêu thầm :

— Huyết Hồn Kiếm Quỉ !

Thật vậy, tên ác đạo đi bên quái nhân đến sau chính là Huyết Hồn Kiếm Quỉ, cánh tay cụt bỏ thõng chiếc áo như ngày nào.

Trên ngực hắn mang dấu hiệu U Linh Kỳ to gấp bội hai quái nhân kia chứng tỏ hắn đang giữ chức vụ hệ trọng

Sau khi đứng vững trên mặt đất, hai quái nhân chia thành tả hữu, còn Huyết Hồn Kiếm Quỉ thì đứng giữa quét cặp mắt quỉ quái nhìn ngang tràng.

Ánh sáng nhỡn quang của hắn khiến cho Chí Tôn ngầm hiểu ngày nay công lực hắn đã vượt hơn xưa rất nhiều.

Trong khi đó trái lại, Huyết Hồn Kiếm Quỉ không thể nhìn ra Chí Tôn, vì chàng hóa trang khéo léo đến khó nỗi có cặp mắt tinh vi nào xét đoán được.

Bởi vì chiếc mặt nạ chàng đeo là loại da người, dán chặt vào thớ thịt chàng, chuyển biến linh động tuyệt vời, như bộ mặt thật.

Sự hiện diện của bọn Huyết Hồn Kiếm Quỉ làm cho bầu không khí trong gian phòng rộng lớn đã nặng trầm giờ càng nặng trầm hơn

Tất cả đều vận nội công đợi chờ một trận huyết đấu kinh hồn sắp diễn ra.

Từ Hậu Thế Tân Muội Hy, đến Tân Phương Lan và hai lão đạo sĩ thảy rúng động lên.

Riêng Chí Tôn xê mình qua góc tả, đưa mắt dõi theo cử động của Huyết Hồn Kiếm Quỉ không một thoáng rời.

Đến đây, chàng mới hiểu thêm một điều mới mẻ.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ lại có chân trong bọn U Linh Kỳ.

Chí Tôn còn nhớ năm xưa Huyết Hồn Kiếm Quỉ là Đường chủ Âm Ma Giáo, nhưng chẳng hiểu tại sao giờ nầy lại có mặt trong U Linh Kỳ.

Có thể vì sự hiệp tác chặt chẽ giữa hai đại môn phái, nên cả Âm Ma Giáo cùng U Linh Kỳ hoạt động tập đoàn chăng ?

Ý niệm của Chí Tôn chưa kịp dứt, thì Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã trỗ lên một trận cười quái gỡ, chấn động cả tràng.

Bụi bặm trên nóc Tổng đàn vì dư lực tiếng cười rớt xuống ...

Các đạo huyết quản của quần hùng cơ hồ sôi lên.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn chép miệng :

— Công lực gã ác đạo ngày nay quả nhiên cao cường tột bực, có thể hắn đã được Âm Ma Giáo và Ngọc Diện Diêm Bà truyền thụ ngón võ công Ô Mộc Bảo Lục rồi chứ chẳng không.

Ngay lúc Huyết Hồn Kiếm Qui cũng vừa chấm dứt trận cười, xạ hai luồng nhỡn quang dị kỳ ngay mặt Hận Thế Tẩn muội Hy

Hai quái lão thì đứng trấn hai bên khi thế cực kỳ hùng liệt.

Tẩn Phương Lan lại đứng bên cạnh Sư Tỷ phù trì...

Bấy giờ, Hận Thế Tẩn Muội Hy mới trầm thinh hỏi Huyết Hồn Kiếm Quỉ :

— Các hạ danh phận là gì trong U Linh Kỳ ?

Huyết Hồn Kiếm Qui ngạo nghễ :

— Phân đàn chủ U Linh Kỳ !

Chí Tôn sững sờ trong lòng :

— Ồ ! Thế ra chính là hắn đây.

Tâm thần Chí Tôn theo đó phấn chấn lên, một tia sáng sự thật U Linh Kỳ hiện rõ trong trí óc chàng.

Huyết Hồn Kiếm Qui chính là Đàn Chủ U Linh Kỳ. Ba năm về trước lại là Đường Chủ Âm Ma Giáo.

Sự tình hết sức phân minh.

Giữa hai đại môn phái Âm Ma Giáo, U Linh Kỳ chỉ gồm một mối.

Lúc ấy, Hận Thế Tẩn Muội Hy đã nghiêm trọng hỏi Huyết Hồn Kiếm Qui :

— Thân phận các hạ là Đàn Chủ U Linh Kỳ, nhưng hôm nay đến đây với dụng ý gì, xin nói cho Bần gia trang biết rõ ?

Đột nhiên Huyết Hồn Kiếm Quỉ rống lên cười ghê rợn :

— Ha ha... đêm nay bạn đàn chủ đến đây diện kiến Tiêu diêu chủ gia trang để mượn một vài món vật.

— Món vật gì, Đàn chủ hãy nói ra !

Giọng nói của Huyết Hồn Kiếm Qui nghe đến khiếp người :

— Ta vâng mệnh Lệnh Chủ U Linh Kỳ đến đây xin ngươi cái thủ cấp của Hận Thế chủ trang mang về người xử liệu.

Hận Thế Tẩn Muội Hy thảo lùi một bước trợn cặp mắt tinh quang nhìn Huyết Hồn Kiếm Qui biểu lộ sự căm thù vô tả.

Quái Bà Tẩn Phương Lan thình nộ định xê mình lên, thì lão đạo sĩ Bành Phi đã quát to :

— Ác ma, hãy câm mồm lại, không được xúc phạm đến Hận thế

Sư Tỷ của bọn ta, võ công sẽ không dung tình đấy.

Hạo Nhiên cũng dựng cặp lông mày nữa bạc :

— Bọn U Linh Kỳ các ngươi võ công cao diệu đến bậc nào, lại đến đây khoe khoan mồm mép đến thế ? Nếu không dạy cho bọn ngươi một bài học khôn ngoan, làm sao treo gương cho lũ ác đạo ở sau nầy !

Huyết Hồn Kiếm Qui cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Thế là số mạng bọn ngươi đã hỏng rồi !

Hắn giơ hữu chưởng phất một cái.

Tức thì, hai lão quái nhân đồng lượt xê mình lên nữa trượng đối diện cùng Bành Phi và Hạo Nhiên.

Hận Thế Tẩn Muội Hy quát :

Hãy chuẩn bị !

Trên một trăm cao thủ có mặt tại tràng đồng xôn xao lên.

Trong khi Chí Tôn vẫn đứng yên xạ mắt nhìn, chưa vội động thủ chàng còn chờ cuộc diện xảy ra, hơn nữa, muốn xem võ công Huyết Hồn Kiếm Qui ngày hay đã vượt lên đến độ nào.

Bành Phi thét :

— Hãy giết lũ ác ma nầy...

Chữ « nầy » còn chưa kịp dứt, đã nghe một tiếng bình nổi lên

Bành Phi loạng choạng tháo lùi về phía sau bảy bước, sắc mặt tái nhạt, các đạo huyệt quãn trong thân mình thảy đều chấn động lên

Thì ra, vừa rồi trong lúc bất phòng Bành Phi bị lão quái nhân đứng bên phía phải bằng động tác mau lẹ quật nhằm tâm huyệt một ngọn chưởng phong gây nên vài vết máu trong các huyệt đạo.

Ngay lúc ấy Quái nhân bên tả mau lẹ không kém, dựng hữu chưởng lên nhắm ngay Hạo Nhiên và đẩy ra một quái phong như điện chớp.

Hạo Nhiên trong cơn bối rối thấy Bành Phi thọ hại, không kịp tránh né giờ chưởng lên đón đỡ...

Bình !

Sấm chưởng nổ vang cả tòa Tiêu diêu Cung.

Hạo Nhiên tháo lui liền liền...

Bàn ghế bị gió chưởng mạnh bạo cuốn đi đâu mất.

Hận Thế Tẩn muội Hy quát :

— Hãy ứng chiến !

Tức thì, quái bà Tẩn Phương Lan xông lên ra tay như điện.

Một luồng kình khí áp đến quái nhân phía hữu.

http://tieulun.hopto.org

Đồng thời quần hùng rống to cùng một lượt chấn động cả tràng.

Mỗi người theo đó đưa ra một chưởng về phía Huyết Hồn Kiếm Qui và hai lão quái nhân.

Huyết Hồn Kiếm Qui lạnh lẽo cười lên, hữu chưởng quay một vòng tròn đẩy ra một luồng kình khí vô hình lạ lùng chưa từng thấy.

Cũng trong ánh chớp thời gian ấy, hai lão quái nhân cũng triển luôn bốn chiêu nghênh đón quần hùng.

Một loạt chưởng âm nổ vang rền,

Cả Tổng đường chuyển động từng hồi.

Quái Bà Tần Phương Lan mặt mày tái xanh chẳng còn một chút máu me.

Tám tên cao thủ tức thì phơi thây tại trận chẳng kịp kêu la.

Sân trường chợt tạm thời im lặng.

Huyết Hồn Kiếm Qui trố lên cười tự đắc :

— Ha ha... Bần phân đàn chủ bảo có sai đâu, bọn ngươi cãi lệnh ta là phải chết.

Tần Phương Lan hét :

— Ác qui câm mồm lại ! Hãy coi ngọn chưởng đoạt mạng đây.

Dứt câu, quái bà phóng tới huy động hay đường chiêu một lúc.

Huyết Hồn Kiếm Qui quát :

— Nhị vị đường chủ hãy trị mụ già nầy cho ta.

Quái nhân đứng phía hữu được lệnh xê mình tới đối diện Tần Phương Lan đưa ra hai luồng khí im lặng...

Mấy tiếng nổ bộp... bộp... khô khan.

Quái Bà Tần Phương Lan cố nén một tiếng rú, buông xuôi hữu chưởng xuống thần sắt biến đổi trông thấy rõ rệt.

Hiển nhiên trong cơ thể quái bà đã bị bể tắt nhiều huyệt đạo.

Lợi dụng cơ hội đó, quái nhân phóng tới thò qui thủ vồ xuống đỉnh đầu Tần Phương Lan mau lẹ không thể tránh né.

Động tác này quá bất ngờ khiến quái bà sững sờ lên.

Bành Phi trông thấy hốt hoảng quật tréo vào hông quái nhân một luồng áp khí với nội lực sanh bình.

Qui thủ đang sắp vồ xuống tới đỉnh đầu quái bà Tần Phương Lan quái nhân chợt phát giác có kẻ công lén, lão ta liền thu hồi toàn bộ xê dịch sang nữa trượng, đồng thời tả chưởng quét ra một ngọn.

Bình.

Giữa lúc bất phòng Bành Phi hứng trọn luồng kình đạo chỉ phong sắc bén tợ gươm vào các huyệt đạo Bành Phi.

Đến lúc, Tần Phương Lan phát giác thì không còn cứu gỡ kịp nữa, đành lấy mắt hãi hùng nhìn cái chết của lão đạo sĩ mà thôi.

Quần hùng đồng rống lên khủng khiếp trước cái chết của đồng bọn.

Giữa lúc nguy ngập đó, đột nhiên Hận Thế Tần muội Hy quát lên :

— Cho ngươi trở lại !

Lập tức, lão bà đã theo thân thủ bắt phàm lắc mình tới bên lưng quái nhân trông chẳng khác bóng vong linh hiện về.

Qui chưởng của quái bà lẹ như chớp chộp xuống thiên linh tử của quái nhân trùm chụp như chiếc lưới âm hồn.

Tình trạng nầy, nếu quái nhân bắn trúng Bành Phi năm đạo chỉ phong, thì ngược lại chiếc lưới tử hồn của lão bà Hận Thế Tần muội Hy sẽ đưa lão ta vào ngõ môn quan ngay tức khắc.

Nghĩa là song phương đều thọ hại tại tràng.

Quái nhân chưa nhận kịp thế công hiểm độc của lão bà, liền rống lên một tiếng, xoay theo bế thế vừa tránh qui chưởng của kẻ địch, vừa giữ lại hai đạo chỉ phong xạ nhanh vào hiểm huyệt Tần Phương Lan.

Thế nhưng hai tiếng rú thảm khốc cùng một lượt nổi lên.

Quái bà Tần Phương Lan trúng nhằm một đạo chỉ phong nơi vai máu tuôn xối xả.

Trong khi quái nhân cũng bị qui chưởng của Hận Thế Tần muội Hy vồ nhằm lưng rách toạt một đường da thịt, đau đớn lão đảo tháo lùi.

Quái nhân thứ nhì trông thấy thịnh nộ xẹt tới liên tiếp đẩy ra bốn luồng kình đạo vô hình tấn công Hận Thế Tần Muội Hy.

Hai lão đạo sĩ nhận kịp mỗi người chia ra một vị trí kềm chặt quái nhân nghênh tiếp bốn luồng chưởng phong im lặng.

Ngoài một trăm cao thủ lập tức đồng loạt phóng trở vào tràng bao vây bọn Huyết Hồn Kiếm Qui vào giữa.

Huyết Hồn Kiếm Qui chợt cười âm u như loài qui độc :

— Các ngươi muốn chết đấy à ?

Hữu chưởng ác đạo tức thì giơ lên,

Lạ lùng thay chẳng thấy chưởng hình chớp động, mà chỉ nghe kình phong nổi dậy ào ào như bão tố quét ngang tràng.

Từng loạt nổ ầm ỳ...

http://tieulun.hopto.org

Liên tiếp những tiếng rồng thê thảm từ cửa mồm bọn cao thủ.

Nhiều chiếc bóng bay huỳnh huych trong không khí ra xa...

Qua một chập hỗn độn cả tràng đầu.

Trên mặt đất lại bài ngổn ngang thêm ngoài hai mươi cái xác chết bọn cao thủ Tiêu diêu động.

Thi thể chia lìa vất vãi khắp nơi.

Máu thịt bừa bãi bốt mùi hôi tanh khó chịu.

Hận Thề Tần Muội Hy trong cảnh tượng đó, máu hận dội ngược lên tận đỉnh đầu.

Lão bà trợn mắt quát:

— Ác ma, Bãn chủ tràng thề một phen sống chết cùng ngươi,

Quát dứt, lão bà vận dụng toàn bộ nội lực nhắm ngay huyệt trung Huyết Hồn Kiếm Qui đẩy mạnh hàn phong rét lạnh đẩy trời.

Huyết Hồn Kiếm Qui cười khà, hữu chưởng hắn quay nữa vòng cuồn cuộn phát ra luồng chưởng vô hình, chỉ nghe ầm ì sấm sét.

Ầm!

Hận thề Tần muội Hy bị áp khi chấn động xẹt đi một nơi.

Trái lại, Huyết Hồn Kiếm Qui vẫn còn đứng nguyên vị trí như đồng.

Mãi đến bây giờ, Chí Tôn mới chép miệng khen thầm:

— Võ công tên ác đạo ngày nay quả nhiên quán tuyệt giang hồ, vượt hẳn năm xưa mười phần.

Ý nghĩ Chí Tôn chưa kịp dứt thì một chuyện lạ xảy ra.

Huyết Hồn Kiếm Qui đã theo một thân pháp quái dị lắc mình tới chợp vào giữa trán Hận Thề Tần muội Hy.

Động tác mau lẹ thân pháp kỳ diệu khiến qui thần ngó thấy cũng phải rung sợ, hoảng hốt lên.

Đến khi qui bà phát giác thì không còn né tránh đâu kịp nữa miễn cưỡng giở chưởng lên che lấp từ huyệt trong mình chờ biến cố diễn ra.

Chẳng chút chậm trễ Chí Tôn quát to lên:

— Hãy ngừng tay!

Trước tiếng quát chàng đã bắn tới bên mình Huyết Hồn Kiếm Qui xạ luôn năm đạo chỉ phong mau như năm luồng điện chớp.

Đang thắng thế chợt thấy có kẻ công lên nguy hiểm, Huyết Hồn Kiếm Qui vội vàng xê mình qua phía tả thoát khỏi vùng ánh sáng tử hồn.

Đồng thời, hắn quay mình lại nhìn xem đó là ai.

Nhận ra một gã cao thủ tầm thường mặt mũi xầu xí chẳng có gì đáng khiếp sợ, Huyết Hồn Kiếm Qui rọi hai luồng xạ nhỡn qui quái thẳng vào mặt Chí Tôn một chập, dường như tìm coi quen thuộc hay không.

Nhưng vì Chí Tôn đã hóa trang rất khéo léo, cho dù con mắt tinh vi đến bực nào cũng không sao nhận ra chàng.

Cho nên Huyết Hồn Kiếm Qui ngơ ngác lên, không hiểu kình địch thuộc môn phái nào có thù hận gì hắn mà lại giúp sức bọn Hận Thề Tần muội Hy chống lại U Linh Kỳ.

Quần hùng tại tràng trừ Tần Phương Lan ra vì lúc nãy từng chứng kiến khâm phục trước cái thân pháp thần ảo của chang vừa thi triển cứu ngay Hận Thề Tần muội Hy

Bọn cao thủ đăm đăm nhìn chàng chẳng hề chớp.

Hai lão quái nhân cũng ngưng thân hình lại, hết sức ngạc nhiên khi thấy Chí Tôn dáng bộ không có vẻ gì cao thủ mà công lực lại qui thần vô lượng dường đó.

Sân trường nặng trầm như u mộ.

Những gương mặt bốc đầy sát khí của quần hùng qua ánh sáng đèn càng hung tợn thêm hơn.

Qua một giây im lặng.

Đột nhiên, Huyết Hồn Kiếm Qui cười khà lên:

— Tiểu tử danh hiệu ngươi là gì?

Chí Tôn trầm lạnh:

— Thù Hận Thư Sinh!

Huyết Hồn Kiếm Qui trộ cặp mắt ác xà long lanh tia sáng kỳ dị, mồm lẩm bẩm:

— Thù Hận Thư Sinh! Một kẻ vô danh trên giang hồ, nhưng ngươi có hận thù vì với Bãn đàn chủ mà tiếp sức cùng nữ ác ma.

Cặp kỳ quang khiếp người của Chí Tôn xạ thẳng vào mặt Huyết Hồn Kiếm Qui:

— Ta đang tìm bọn ngươi thì may sao lại gặp, quả nhiên trời chẳng phụ lòng người.

Huyết Hồn Kiếm Qui vô cùng kinh dị:

— Ngươi đang tìm bọn ta à? Nhưng tìm để làm gì?

Giọng nói của Chí Tôn rắn như sắt:

— Để hỏi ngươi một vài điều.

http://tieulun.hopto.org

— Điều gì ngươi thử hỏi Bản đàn chủ xem.

— Thứ nhất Lệnh Chủ U Linh Kỳ có đúng là nữ Hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Quần hùng rúng động lên vì câu hỏi bất ngờ của Chí Tôn.

Nhất là Tần Phương Lan lại càng kinh dị hơn, chính quái bà đã có lần bị Ngọc Diện Diêm Bà quật trọng thương tại mộ địa phía sau Tổng Đàn Bách Linh Hội thù hận ấy cho mãi tới nay hãy còn chưa trả.

Giờ lại nghe Chí Tôn hỏi tới tên quái hồ ly, giòng máu căm hờn của Tần Phương Lan bỗng chạy ngược lên tận đỉnh đầu.

Quái bà nhìn Huyết Hồn Kiếm Quỉ chẳng hề chớp mắt.

Lúc ấy Huyết Hồn Kiếm Quỉ khe khẻ rúng động thân hình, nhưng hắn đã đáp :

— Điều này ngày sau ngươi sẽ rõ, hiện Bản đàn chủ không thể cho ngươi biết được.

— Điều thứ nhì hiện tại tên cuồng ma Cái Thế Hồng đang ở tại đâu ?

— Ta không được biết !

— Nói láo nhưng lúc gần đây hai đạo phái Âm Ma Giáo Chủ và U Linh Kỳ đã thành hình một tập đoàn khủng bố, mọi hành thủ trên mặt giang hồ đều hết sức liên hệ mật thiết với nhau, mà Cái Thế Hồng là Thiếu giáo Chủ Âm Ma cách đây ba năm về trước chính ngươi cũng là Đường chủ của ác đạo ấy, tại sao không biết nội tình ?

Huyết Hồn Kiếm Quỉ, ngươi phải khai thật cho mau, giảo giảm đừng trách sao ta hạ độc thủ đấy

Chợt nghe Chí Tôn nói ngay tên tộc của mình ,bất giác Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã phải sững sốt lên một hồi lâu .

Hắn hết sức kinh hoàng vì không hiểu Chí Tôn có liên hệ gì đến hắn ngày trước hay không mà lại gọi đúng tên họ thực.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ rọi hai luồng xà nhỡn nhìn Chí Tôn như cố tìm một sự thật trên bộ mặt cải trang của chàng, nhưng vẫn vô hiệu.

Trông thấy dáng điệu ngẫn ngơ của hắn. Chí Tôn bật cười thầm trong lòng .

Quần hùng dõi theo cử chỉ của hai người chẳng hề chớp mắt .

Họ không hiểu ngày trước Chí Tôn đã có hận thù gì với Huyết Hồn Kiếm Quỉ hay không mà sao trông ra có vẻ gay go, hắn học

như thế .

Bây giờ Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã thu hồi lại sự bình tĩnh, lạnh lùng đáp:

— Quả thật cách đây ba năm về trước Bản đàn chủ là Đường chủ Âm Ma Giáo như lời ngươi vừa bảo, nhưng hiện nay ta đã rời bỏ đạo giáo ấy từ lâu rồi mọi hành tung của Cái Thế Hồng ta làm sao hiểu được.

Chí Tôn khe khẻ gật đầu:

— Tốt lắm còn một điều nầy hẳn ngươi không thể từ chối Tổng đàn U Linh Kỳ hiện đóng ở đâu?

Đến đây Huyết Hồn Kiếm Quỉ nổi giận trợn cặp xà nhỡn:

—Thù Hận Thư Sinh ! Ngươi chính thật là ai ? tại sao muốn biết nội tình U Linh Kỳ của Lệnh chủ ta một cách tận tường như thế

Bằng một giọng trầm hùng Chí Tôn đáp:

— Ta muốn biết để phá tan huyệt động các ngươi, đồng thời bắt lệnh chủ U Linh Kỳ phải đền bao nhiêu tội lỗi đã làm.

Quần hùng xôn xao lên.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ thối lùi một bước, khích động mãnh liệt.

Hai lão quái nhân mở tròn bốn luồng tinh quang rất đỗi hãi hùng.

Tất cả đều không ngờ Chí Tôn dám thốt ra câu đó.

Lệnh chủ U Linh Kỳ là ai ? công lực huyền thông vũ trụ đến bậc nào, mãi đến nay còn nằm trong tiềm thức run sợ của giang hồ, mỗi khi nhắc đến tên là đũ vỡ mật tan hồn, vậy mà một gã cao thủ vô danh giang hồ lại dám nói tới đời bất con người thần quái đó đến tội ác, quả không thể nào tưởng được.

Một số cao thủ như quái bà Tần Phương Lan, Hận Thế Tần muội Hy thì nữa tin nữa ngờ lời nói ngạo cường của Chí Tôn, còn phần đông quần hùng cho đó là lời khoác lác ;nếu không cũng điên cuồng

Huyết Hồn Kiếm Quỉ không còn nhẫn nhục được nữa rống to lên:

— Tiểu tử quả tình ngươi không còn muốn sống nữa rồi !

Chí Tôn khinh khỉnh :

— Ta chỉ sợ rằng ngươi không làm nổi chuyện đó !

Huyết Hồn Kiếm Quỉ thịnh nộ :

— Nổi hay không hãy trông ngọn chưởng nầy :

Hữu chưởng ác đạo theo câu nói giơ lên .

http://tieulun.hopto.org

Hai lão quái nhân đồng quát :

—Phân đàn chủ hãy để mặc chúng tôi !

Lập tức mỗi lão quái nhắm ngay tâm huyệt của Chí Tôn quật sang một chưởng mang theo toàn bộ nội lực .

Chí Tôn ngó thấy thét to :

—Cho hai người lùi lại !

Hai luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa lẹ như chớp từ chưởng trung của Chí Tôn áp tới hai lão quái nhân nghe như có tiếng sét ầm ì,

Thoáng trông bóng chưởng Huyết Hồn Kiếm Qui đã rống :

— Lôi Kinh Thiên Địa !

Ầm ầm...

Cùng trong tiếng rống của Huyết Hồn Kiếm Qui ,hai tiếng sầm chưởng đã nổ vang rền .

Hai chiếc bóng của bọn quái nhân bị đẩy ngược về phía sau cả trượng. Cánh tay đạo bào của hai người đã rách toạt một đường dài các đạo huyết quản sôi lên sùng sục trong cơ thể.

Chỉ nội chiêu đầu hai lão quái nhân đã chịu không nổi chưởng lực lôi đình của Chí Tôn.

Quần hùng tấm tắc khen thầm trước cái võ công thần quái của chàng.

Họ không ngờ một gã thiếu niên hết sức tầm thường như chàng mà nội lực vô thượng giang hồ như thế .

Qua mấy phút kinh dị hải hùng.

Huyết Hồn kiếm Qui rống hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử ngươi chính thật là ai đây ?

Chí Tôn lạnh nhà nhá mồ :

— Thù Hận Thư Sinh !

Huyết Hồn Kiếm Qui quát :

— Nói láo, có phải ngươi là một nhân vật nào đó cải trang dung mạo đặt tên là Thù Hận Thư Sinh chăng ?

Ngươi phải khai thật nếu, ngược lại Bãn đàn chủ thề sẽ lột da mặt ngươi ra xem rõ lại là ai cho biết.

Chí Tôn cười ngạo nghễ :

— Ha... ha... Thù Hận Tiểu gia mới hiện thân trên giang hồ có mấy hôm mà đã làm cho bọn ác dâm ma phải khiếp mật tan hồn, giờ lại còn nghi ngờ ta là kẽ khác hóa thân rõ thật điên cuồng ngu ngốc.

Huyết Hồn Kiếm Qui trợn mắt :

— Thù Hận Thư Sinh, nếu ngươi chính thật danh hiệu thì phải trả lời rõ ràng cho Bãn đàn chủ một điều.

— Tiểu gia đang sẵn sàng nghe ngươi hỏi đây.

Hai tia xà nhỡn chớp ngời ánh sáng quỉ dị của Huyết Hồn Kiếm Qui chiếu thẳng vào mặt Chí Tôn, đồng thời giọng nói trở nên âm hiểm lạ lùng :

— Ngươi hãy cho ta biết ai đã thụ giáo cho ngươi đường chiêu Lôi Kịnh Thiên Địa ?

Chí Tôn khô khan đáp :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Trừ quái bà Tẩu Phương Lan, toàn thủ cao thủ có mặt tại tràng đều rúng động.

Huyết Hồn Kiếm Qui sững sốt một chập, lại rống hỏi :

— Tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn và ngươi liên hệ như thế nào ?

— Một mối tình bằng hữu thâm giao.

Bất giác, Huyết Hồn Kiếm Qui tháo lùi thêm hai bước, cặp xà nhỡn rực sáng cẩm hờn nhìn Chí Tôn qua bộ mặt hóa trang.

Hai lão quái nhân cũng hiện lên nét mặt quái hiểm một sự kinh hoàng tột độ.

Sân tràng lại ngưng đi trong bầu không khí nặng trầm.

Huyết Hồn Kiếm Qui thịnh nộ :

— Thù Hận Thư Sinh, giữa ta và tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn vốn có mối thù không chung trời đạp đất từ trước, gần một tháng nay ta tìm hắn trên khắp giang hồ, giờ lại gặp ngươi nộp mạng thay cho hắn. Có lẽ đó là số hệ đã định, ngươi có chết cũng đừng than van, oán trách chi hết.

Chí Tôn trỗ lên cười lạnh lẽo :

— Huyết Hồn Kiếm Qui, ngươi đừng ước mơ điều cuồng vọng đó vô ích, trái lại, Thù Hận Tiểu Gia nhất định bắt buộc ngươi phải thú nhận những điều mà lúc nảy ta đã hỏi.

Lời nói chất chứa sự khinh đạm của Chí Tôn, khiến cho Huyết Hồn Kiếm Qui trào sôi máu hận, hắn rống lên như quỉ dữ :

— Cuồng ma ngươi đã tới số rồi !

Hữu chưởng Huyết Hồn Kiếm Qui dựng lên bằng ngực, toàn lực đẩy ra một đạo áp khí vô hình, chưởng âm ào ào như tiếng sóng vỗ đầu ghềnh.

http://tieulun.hopto.org

Thoáng thấy bóng chưởng quái dị, Chí Tôn không dám xem thường, ngưng ngưng tụ mười hai phần nội lực lên tả chưởng, lẹ làng đẩy ra một luồng kình khí Lôi Kinh Thiên Địa, lẫn lộn tiếng sét ầm ì....

Một tiếng sầm chưởng nổ âm u....

Tuy nhiên cả tràng đều chấn động.

Bụi bặm từ trên nóc trần đổ xuống mịt mù.

Huyết Hồn Kiếm Qui bị kình phong quét nhằm tháo lui một bước.

Trong khi Chí Tôn hãy còn đứng vững như tòa cổ thành.

Sự trạng nầy khiến cho Huyết Hồn Kiếm Qui hải hùng lên.

Hai lão quái nhân khủng khiếp trước cái nội lực vô cùng thâm hậu của kẻ thù.

Huyết Hồn Kiếm Qui ngày nay thân phận là Phân Đàn Chủ U Linh Kỳ, võ công quán tuyệt giang hồ, vượt hẳn ngày xưa bội phần tưởng vũ lâm khó có người đương cự, không ngờ chỉ đấu nhau một chiêu đấu cùng gã cao thủ vô danh, mà đã thấy sức kém hơn kẻ địch thấy rõ.

Quần hùng thấy thế vô cùng phấn khởi, vừa ngầm phục võ công thần qui khôn lường của Chí Tôn.

Họ không ngờ một gã thiếu niên trong dáng mạo hết sức tầm thường như chàng mà thân thủ lại bất phàm dường đó.

Giá Chí Tôn không khoác lên bộ mặt một chiếc mặt nạ da người đồng thời quần hùng hiểu chàng chính là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, thì hiện tình đã đổi khác rồi.

Ngưng đi một chập.

Huyết Hồn Kiếm Qui xê mình lên ba bước rồng to :

— Tiểu cuồng ma hãy nhận lấy ngọn chưởng đoạt mạng đây !

Lời chưa kịp dứt, đã thấy từ chưởng trung của Huyết Hồn Kiếm Qui ào ào phát động một luồng kình khí pha màu trắng lờ mờ...

Chí Tôn khẻ thầm :

— Huyền Âm Chưởng !

Tả chưởng của Chí Tôn tức thì giở lên huy động đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa tiếp nhận đạo khí trắng âm hồn.

Ầm !...

Lập tức, đạo Huyền Âm Chưởng bị áp lực kinh hồn Lôi Kinh Thiên Địa đánh tan rã trong vô hình, muôn ngàn tia bạch khí bay tản mác khắp Tổng Đường Tiêu diêu động làm cho quần hùng phải rùng mình vì hơi lạnh buốt xương.

Thân hình Huyết Hồn Kiếm Qui nghiêng lệch về một phía, hữu chưởng nghe như luồng điện chạy mạnh về tim.

Hắn căm hận nhìn Chí Tôn như chực nhai tươi nuốt sống chàng.

Thình lình Chí Tôn giơ chưởng lên hét :

— Huyết Hồn Kiếm Qui nộp mạng cho Tiểu gia đây !

Liền trong ánh chớp một đạo kình khí Lôi Kinh Thiên Địa mang theo nội lực mười phần áp tới Huyết Hồn Kiếm Qui.

Thế công mau lẹ khó thể tránh né, áp khí cường liệt khôn nỗi đo lường làm Huyết Hồn Kiếm Qui rúng động lên.

Cùng theo tiếng rồng, Huyết Hồn Kiếm Qui đột nhiên triển ra đường chiêu Lôi Kinh Thiên địa, mạnh tợ ba đào...

Ầm...

Hai luồng cang khí chạm nhau phát nổ tợ trời gầm.

Quần hùng bị chấn động đồng loạt tháo lui ra xa.

Bây giờ đến lượt Chí Tôn kinh dị.

Huyết Hồn Kiếm Qui cũng biết dùng chiêu thức Lôi Kinh Thiên Địa sự thật ngày nay đã quá rõ ràng.

Lời Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân nói quả chẳng sai.

Như vậy hiện tình đã có tới tám nhân vật biết dùng chưởng Pháp Ô Mộc Thần Công.

Tám nhân vật nầy có thể là :

« Âm Ma Giáo Chủ.

« Ngọc Diện Diêm Bà.

« Quái Nạp Mộc Thông.

« Lạc Bá Đào.

« Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

« Cái Thế Hồng.

« Cổ Độc Thánh Quân.

« Huyết Hồn Kiếm Qui.

Riêng ba lần đấu nhau với Lạc Bá Đào, Cổ Độc Thánh Quân và Cái Thế Hồng, bọn nầy chưa thi triển chiêu thức Ô Mộc Thần Công có thể vì sợ bị bại lộ hành tung trước các cao thủ giang hồ.

Chỉ có một lần tại cánh rừng già nọ Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã dùng chiêu thức Lôi Kinh Thiên Địa rồi bỏ chạy, kế đến Hắc Phụng Hoàng triển luôn chưởng pháp Nộ Hải Dương Ba và bây giờ là Huyết Hồn Kiếm Qui.

Theo lần đấu nhau với Hắc Phụng Hoàng, Chí Tôn biết nàng

http://tieulun.hopto.org

chưa được Âm Ma Giáo Chủ tuyệt truyền chiêu thức « Càng Khô Thần Công » một chiêu cuối cùng và bậc nhất trong Ô Mộc Bảo Lục.

Nàng chỉ biết xử dụng bốn chiêu pháp :

« Lôi Kinh Thiên Địa.

« Lập Chưởng Đổ Long.

« Thu Phong Lạc Diệp.

« Nộ Hải Dương Ba.

Như vậy rất có thể Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng chỉ thụ truyền được bốn chưởng pháp nầy là cùng

Một ý niệm chợt nẩy sinh ra trong đầu óc Chí Tôn.

Chàng nhủ thầm :

— Ồ hay ta thử xử dụng bốn chiêu Ô Mộc Bảo Lục xem tên ác đạo Huyết Hồn Kiếm Quỉ thụ giáo được ngần nào.

Nghĩ xong Chí Tôn xạ cặp kỳ quang sáng ngời tợ tinh cầu ngay mặt Huyết Hồn Kiếm Quỉ, trầm nặng thét :

— Ác đạo, hãy đỡ đường chiêu thứ hai của tiểu gia !

Dứt tiếng chàng ngưng tụ mười phần nội lực lên hữu chưởng đẩy ra một đạo kình khí Lập Chưởng Đổ Long thế tợ thác đổ lừng trời.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ chẳng chút chậm thế, đơn thủ của hắn cũng lẹ làng giở lên.

Tự khắc luồng áp khí Lập Chưởng Đổ Long chẳng khác bóng chưởng của Chí Tôn phát đi tiếp nghinh lấy thế công của chàng.

Ầm !

Bóng chưởng chạm nhau bắn tan ra thành muôn mãnh biến thành trận gió lồng lộng trên nóc Tổng đường.

Toàn thân Huyết Hồn Kiếm Quỉ rúng động không ngừng.

Hai chân tên ác đạo cài một đường dài.

Các đạo huyết quản trong cơ thể hắn sôi trào lên.

Không chờ Huyết Hồn Kiếm Quỉ kịp đứng vững, Chí Tôn bằng một động tác nhẹ nhàng phát động đường chiêu Lạc Diệp Thu Phong nghe như có trận gió từ mặt đất thổi lên.

Trận gió thổi đi lập tức chia thành hàng trăm ngọn tiểu phong xung vào các hiểm huyệt của Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ nghiến chặt hai hàm răng biểu lộ sự căm thù vô tả hắn không thèm tránh né, huy ra một đạo kình khí Lạc Diệp Thu Phong chống lại chưởng phong của kình địch.

Một loạt nổ âm thầm.

Chưởng lực tuy không sầm chớp, kình phong không cường bạo như Lập Chưởng Đổ Long, nhưng trận gió kỳ diệu có một sức mạnh vô biên quét bọn cao thủ cuốn bay như trận lá vàng.

Cũng may là quần hùng đứng cách xa có ngoài năm trượng, đồng thời đó chỉ là dư lực của Lạc Diệp Thu Phong nên chỉ độ hai mươi ngoài cao thủ thọ thương nơi huyệt đạo mà thôi, chứ không đến phải vong mạng.

Chính Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng bị chưởng lực đưa ra ngoài nữa trượng, khiến tên ác đạo nầy vừa hải hùng vừa sững sờ nhìn Chí Tôn qua bộ mặt già trang một gã cao thủ mặt xấu xí.

Hắn có vẽ không ngờ chàng lại hiểu chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục và nội lực lại cao thâm tột độ dường ấy,

Hai lão quái nhân đứng ngoài cũng hết sức băng khoăng, hờm sẵn song chưởng chờ lúc Huyết Hồn Kiếm Quỉ lâm nguy sẽ xông vào tiếp đầu.

Trong lúc, Chí Tôn cũng vừa cung mình xuống, nhắm ngay tâm huyệt Huyết Hồn Kiếm Quỉ quật sang một luồng kình đạo lôi đình Nộ Hải Dương Ba ầm ỳ sầm sét..,

Huyết Hồn Kiếm Quỉ vội trụ hình như cột đồng, đơn chưởng nhanh lẹ giở lên.

Luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba chẳng khác kẽ thù phát ra từ nội chưởng tên ác đạo tiếp nhận lôi phong của Chí Tôn trên cao hai trượng.

Ầm !

Huyết Hồn Kiếm Quỉ cố nén một tiếng rống đau đớn, các đạo huyết quản trong cơ thể hắn chực sôi trào lên, toàn thân quay một vòng.

Chẳng chút ngừng nghỉ, Chí Tôn ngưng tụ mười hai phần nội lực lên chưởng trung, nhắm ngay tâm huyệt Huyết Hồn Kiếm Quỉ quật luôn đường chiêu Càng Khôn Thần Công uy vũ sắc mây đều biến đổi.

Chí Tôn thi triển tuyệt chiêu cuối cùng nầy, trước nhất xem Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã được thụ truyền chưa, kế đó sớm kết thúc trận giao đấu.

Thoáng thấy bóng chưởng khổng lồ, Huyết Hồn Kiếm Quỉ hải hùng rống :

— Tiểu tử ta thề một phen sống chết cùng ngươi !

http://tieulun.hopto.org

Hắn giở đơn chưởng quay vòng mãn nguyệt, lẹ làng đẩy mạn luồng áp khí Nộ Hải Dương Ba cực kỳ thảm khốc.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Toàn thể tổng đường Tiêu diêu cung đều chuyển rung rần rập như đang gặp hồi địa chấn phong ba.

Lão trong sầm chưởng, Huyết Hồn Kiếm qui rống lên thảm khốc

Đã thấy thân hình tên ác đạo bị đưa ra ngoài hai trượng lão đảo đứng dậy hết muốn vững.

Máu đào rịn ra hai bên khóe miệng, chiếc áo đang mặc rách tơi, tình trạng vô cùng thương hại.

Cũng may mà thân thủ Huyết Hồn Kiếm Qui ngày nay cao thâm tột độ có thể sánh bậc kỳ thủ giang hồ, nếu không đã vọng mạng từ lâu rồi.

Hai lão quái nhân cùng đi với Huyết Hồn Kiếm Qui bị dư lực Càng Khôn Thần Công quét nhằm cơ hồ bể tất các huyệt đạo trong người.

Chúng hãi hùng tháo lùi ra khiếp nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Đến cả bọn quái bà Tần Phương Lan cũng kinh phục trước ngón võ công thần quái của Chí Tôn.

Cho tới bây giờ, Chí Tôn hiểu một cách chính xác, cũng như Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân, Huyết Hồn Kiếm Qui chỉ luyện có bốn đường chiêu trong Ô Mộc Bảo Lục mà thôi.

Còn tuyệt chiêu tối thượng Càng Khôn Thần Công tên ác đạo không được Âm Ma Giáo Chủ thụ truyền có thể đúng như lời Tang Môn Thần bảo, vì sự nghi kỵ phản bội và tham lam ích kỷ lão đại ác ma kia còn lưu lại đường chiêu sau cùng.

Đường chiêu bậc nhất trong năm chưởng thức Ô Mộc Bảo Lục.

Chí Tôn thầm mừng trong lòng vô tả, chàng định xê mình tới công tiếp một chiêu sầm sét, thì chợt nghe mấy tiếng rú thảm thiết nổi lên.

Chàng giật mình ngưng thân hình lại quét cặp kỳ quang nhìn sang bên kia tràng.

Đã thấy xác chết Hạo Nhiên bày trên mặt đất.

Quái nhân đứng cánh tả đứng sững trước xác chết trỏ lên cười qui quái.

Thì ra, lợi dụng khi quần hùng chăm chú vào trận đấu giữa Chí Tôn và Huyết Hồn Kiếm Qui, lão quái nhân nầy bất ngờ công lên Hạo Nhiên một luồng áp khí sầm sét.

Lão nhân vì bất phòng nên không sao tránh né hay đón đỡ kịp, rú to lên rồi ngã ra đất chết liền tại chỗ.

Giữa lúc mọi người còn đang ngơ ngác trước sự tình đột biến, lão quái nhân thứ nhì lại nhắm ngay Bành Phi phóng tới ra tay như điện.

Bình !

Thân hình Bành Phi theo tiếng sầm chưởng nổ vang bắn mạnh lên trần Tổng đường, rồi rớt xuống đánh « huych » một tiếng khô khan.

Chừng trông kỹ lại thì lão nhân đã tắt thở tự bao giờ.

Trên mặt đất bày thêm một xác chết.

Hận Thế Tẩn muội Hy sững sốt trước cảnh tượng không ngờ diễn ra.

Quái Bà Tần Phương Lan khiếp đãm đứng trơ như pho tượng chưa biết phải hành động ra sao để cứu vãn trước mọi sự đã rồi.

Bọn cao thủ Hận Thế gia trang ngó thấy kinh hoàng hiện trên gương mặt rõ rệt.

Lợi dụng lúc mọi người còn sững sốt, lão quái nhân vừa hạ sát Hạo Nhiên thình lình phóng tới Quái Bà Tần Phương Lan, chợp một qui thủ.

Chẳng kịp dự phòng, quái bà chỉ còn chết đứng lặng chờ chết chứ không làm sao né tránh, chống đỡ gì kịp nữa.

Cặp mắt thần của Chí Tôn chợt phát giác ra điều đó, chàng hét to lên :

— Lão già, cho ngươi nằm xuống !

Bằng một thân thủ bất phàm, chàng bắn sang tràng đầu, hữu chưởng đẩy ra một đạo kình khí Càng Khôn Thần Công, thế mau tợ chớp.

Bình !

Tiếp theo một tiếng rống lộng trời, vang dội cả Tổng đường Tiêu diêu động.

Toàn thân lão quái nhân bắn tung ra xa tám trượng va nhằm vách Tổng đường chia lìa thi thể, rớt từng thớ vụn xuống đất.

Tình trạng cái chết diễn ra quá đỗi hải hùng.

http://tieulun.hopto.org

Nhờ đó, Quái Bà Tần Phương Lan thoát khỏi ánh sáng tử thần kỳ diệu.

Tuy vậy, dư lực khủng khiếp Càng Khôn Thần Công quét nhằm quái bà đảo lộn mấy vòng mới đứng dậy nổi.

Từ khóe mồm máu đào đã thấy ứa ra.

Lão quái nhân bên kia trông thấy cái chết của đồng bọn, vô cùng kinh hải, hết sức lo âu cho số phận của mình.

Trong lúc Huyết Hồn Kiếm Qui đã rống hận thù:

— Thù Hận tiểu ma, có một ngày nào đó Bần đàn chủ sẽ tìm ngươi đòi nợ máu, rửa sạch oán cừu.

Lời chưa kịp dứt tên ác đạo đã bắn ra khỏi Tổng đường Tiêu diêu động biến mất.

Động tác Huyết Hồn Kiếm Qui quá bất ngờ, cho nên đến khi phát giác thì hình ảnh hắn không còn nữa.

Lão quái nhân thấy thế toan cất mình chạy theo.

Nhưng Chí Tôn đã hét:

— Hãy lưu lại!

Liền đó, chàng phóng mình tới trước mặt lão quái nhân búng ra một đạo chỉ phong ngay yếu huyệt trên cơ thể.

Huych!

Lão quái nhân trúng nhằm chỉ phong ngã xuống đất nằm bất động như cái xác chết.

Hai mắt lão ta mở trừng trừng vào mặt Chí Tôn, biểu lộ sự căm thù vô tả.

Thì ra, luồng chỉ phong của Chí Tôn vừa thi triển chỉ điểm vào huyệt đạo làm cho lão quái nhân tê liệt thân người chứ không đến nỗi tuyệt mạng.

Biết không còn hy vọng gì đuổi theo Huyết Hồn Kiếm Qui, Chí Tôn đưa cặp kỳ quang nhìn lão quái nhân rồi quay qua Hận Thế Tần muội Hy:

— Lão tiền bối, giờ chúng ta hãy nên tra hỏi lão ác đạo này thử xem U Linh Kỳ đã có oán thù gì với Tiêu diêu động, mà bọn chúng tới đây tạo thành trận lưu huyết vừa rồi.

Hận Thế Tần Muội Hy gật đầu:

— Lời thiếu hiệp rất nên chí lý, bây giờ chúng ta thử mở huyệt tên quái già này thử xem lão cung khai những gì.

Mồm nói, Hận Thế Tần Muội Hy vừa xê lại gần lão quái nhân

cuối xuống giơ trung chỉ toan điểm vào linh đài huyệt.

Chợt trong giờ phút ấy có tiếng quái bà Tần Phương Lan thét:

— Tặc tử, ngươi là ai đây?

Cả Chí Tôn lẫn Hận Thế Tần muội Hy đồng giật mình ngẩng lên.

Một chiếc bóng chẳng biết từ đâu phớt qua trước mặt mọi người nhanh như điện chớp.

Phụp!

Chiếc bóng thần bí biến ra ngoài,.

Chí Tôn thét:

— Chạy đi đâu!

Cùng trong tiếng thét, chàng cất mình chợt phóng theo chiếc bóng thần bí.

Nhưng Hận Thế Tần Muội Hy đã quát:

— Ô! sao lại thế này!

Tiếng quát của quái bà làm cho Chí Tôn dừng lại.

Chàng đưa cặp kỳ quang qua lớp da mặt hóa trang nhìn sang bên cạnh.

Đã thấy chiếc đầu lão quái nhân cụt mất từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Máu đào từ trong cuống cổ của lão ta phún mạnh thành vòi như mạch suối.

Sự tình này khiến cho Chí Tôn sững sờ lên, quên cả việc đuổi theo chiếc bóng thần bí đã biến dạng ra ngoài Tổng đường Tiêu diêu động.

Thì ra chiếc bóng thần bí vừa xuất hiện đã lợi dụng mọi người trong Tổng đường còn ngơ ngác, hắn đã dùng một thủ pháp tà quái cắt lấy thủ cấp của lão quái nhân rồi phóng chạy ra ngoài.

Chí Tôn vì tiếng hét của Hận Thế Tần muội Hy dừng lại để lỡ mất cơ hội.

Hơn nữa động tác của chiếc bóng thần bí mau lẹ đến kinh dị thuật khinh công của hắn đi như làn khói chẳng hề thấy dạng hình.

Chỉ thấy vẹt ngang tợ làn chớp là hắn đã biến mất.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của quần hùng.

Đến cả Chí Tôn cũng phải chép miệng:

— Ồ, chiếc bóng này là ai mà lại có một thân pháp cao cường đến thế?

Tại sao hắn lại cắt lấy thủ cấp của Lão ác đạo rồi bỏ chạy?

http://tieulun.hopto.org

Chàng nhìn Hận Thế Tẩn muội Hy hỏi thật mau :

— Lão tiền bối có đoán được bóng người đó là ai chăng ?

Hận Thế Tẩn Muội Hy lắc đầu :

— Lão nương chưa từng quen với hắn bao giờ cả.

Chí Tôn càng ngạc nhiên hơn :

— Vậy hắn cắt lấy thủ cấp lão ma đầu với dụng ý gì ?

Hận thế Tẩn muội Hy lắc đầu :

— Lão nương không thể quả quyết, nhưng có thể hắn hành th
vì hận thù chăng ?

Ngầm nghĩ một giây, Chí Tôn chợt sáng rực cặp kỳ quang :

— Không thể như vậy đâu lão tiền bối ạ ! Nếu là thù hận tại s
hắn không hiện thân một cách đường hoàng nơi đây để lấy chiếc đầu l
ác ma lại không hành động mờ ám như thế. Theo ý của văn sinh thì

— Thì sao thiếu hiệp nói ta nghe ?

Chí Tôn trầm giọng đáp :

— Có thể đây chỉ là một hành động diệt khẩu.

Hận thế Tẩn muội Hy trợn mắt.

Quái Bà Tẩn Phương Lan cũng hãi hùng lên.

Hận thế Tẩn muội Hy lại hỏi :

— Nhưng chiếc bóng lúc nảy là ai ? mà lại diệt khẩu lão m
đầu nầy ?

— Chắc chắn là đồng bọn của lão ma, vì thấy chúng ta sắp kh
khẩu lão nên hắn vội giết đi để giữ kín những điều bí ẩn.

Cặp lông mày bạc của Hận Thế Tẩn muội Hy dựng ngược lên

— Thiếu hiệp rất chí lý, nhưng chiếc bóng vừa rồi có thể thuộ
môn phái nào ?

— Nếu ngoài U Linh Kỳ ra không ai lọt vào đây hành thủ nh
thế.

Cả tràng vì câu phát giác của Chí Tôn thảy đều rúng động.

Lúc ấy Chí Tôn nhìn Hận Thế Tẩn muội Hy :

— Lão tiền bối, nếu muốn hiểu chuyện này một cách rõ ràng th
bây giờ chúng ta hãy nên chia tay gấp rút, đuổi theo chiếc bóng lú
nãy để xem kỳ là ai, rồi sau đó tùy cảnh ngộ mà hành động.

Hẹn tái kiến.

Dư âm câu nói chưa dứt, là Chí Tôn đã bắn ra ngoài mườ
trượng chớp mắt ra tới cánh cửa khải hoàn môn Tiêu diêu động

Chàng vận dụng khinh công thần ảo chạy như vệt khói lam mờ,

Trong tình trạng quá gấp rút, Chí Tôn quên hỏi tên cao thủ gát cổng về hướng đi của chiếc bóng thần bí vừa rồi.

Chẳng mấy chốc, Chí Tôn đã vượt ngoài mười dặm đường.

Nhưng chàng vẫn chưa phát hiện chiếc bóng thần bí vừa rồi.

Chí Tôn ngưng thân hình lại trên con cỗ đạo xuyên ngang cánh rừng rậm, quét cặp kỳ quang nhìn quanh.

Chẳng hề thoáng một bóng người.

Toàn thể rừng già im bặt, chỉ trừ từng cơn gió động ào qua rơi rụng trận lá vàng lã tã trên mặt đất.

Bấy giờ, Chí Tôn mới tự thầm trách lấy mình, lúc nãy vì quá hấp tấp chàng đắm mình đi trong khi chưa kịp định hướng chiếc bóng thần bí chạy ngã nào.

Mặc dù vậy, Chí Tôn cũng vẫn không nản lòng, chàng lẩm bẩm :

— Hay là ta cứ chạy thẳng theo con cỗ đạo nầy một hồi nữa xem sao.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn nhắc mình lên cao ba trượng vượt khỏi tàng cây cổ thụ nhắm hướng trước trổ thuật khinh công chạy mau như luồng chớp.

Trải hết rừng rậm, Chí Tôn xuyên qua cánh đồng cỏ xanh um thẳng tới ngọn núi cao vô cùng kỳ hiểm.

Lúc ấy, vầng trăng tròn vành vạnh đã lên cao dội ánh sáng tràn ngập xuống núi đồi.

Chiếc bóng Chí Tôn phớt nhẹ trên đồng chẳng khác loài ma muội hiện hình giữa đêm khuya.

Phút chốc chàng đã tới nơi.

Chí Tôn bắn mình lên ngọn đồi cao, đưa cặp kỳ quang quét bốn phía dọc theo chân núi là khu rừng nhỏ.

Bỗng nhiên chàng bắt chợt một chiếc bóng từ trong rừng phóng ra sơn lộ chạy nhanh không thể tưởng.

Sự bắt chợt bất ngờ này khiến cho tinh thần Chí Tôn phấn khởi lên.

Chàng nghĩ thật mau :

— Hay ta thử đuổi theo chiếc bóng này xem là ai cho biết.

Thân hình Chí Tôn bắn về phía chiếc bóng đang ở phía trước ngoài trăm trượng lẹ như sao sa.

Chàng nhất định bắt kịp chiếc bóng trong một thời gian thật ngắn.

Không bao lâu Chí Tôn đã đuổi kịp theo chiếc bóng.

Hai đàng chỉ cách còn năm mươi trượng.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn càng thi triển khinh công thần tốc hốt gió ào ào.

Trong nháy mắt chàng vượt lên mười trượng.

Quãng đường thu ngắn thật nhanh.

Lúc bấy giờ, hai người xa nhau không đầy ba mươi trượng.

Chí Tôn vận nhỡn lực tinh vi trông thấy lưng chiếc bóng đ chạy phía trước có vẽ quen thuộc như đã từng gặp nơi đâu.

Chàng thét to lên :

— Cao nhân nào đang chạy phía trước hãy dừng lại.

Chiếc bóng phía trước nghe xong tiếng hét của Chí Tôn, không dừng bước lại còn gia tăng tốc độ bắn đi như vệt khói m

Một ý niệm chợt lóe trong óc Chí Tôn :

— Ồ, nếu hắn không phải là kẻ gian nhân, thì tại sao khi n phát giác có người đuổi theo lại bỏ chạy càng mau hơn trước.

Hay là...

Chẳng đợi chấm dứt ý nghĩ Chí Tôn vận chân khí từ đan đ lên, bốc mình như một đám mây phớt ngang trên con cổ đạo.

Một người phóng trước tợ sầm sét.

Một kẻ rượt đuổi theo chẳng khác ánh sao bay.

Thoáng nhìn cũng đủ hiểu khinh pháp của cả hai gã quái th vô lượng. Khắp mặt giang hồ khó nỗi tìm ra.

Vượt hết mấy dãy đồi vẫn chưa bắt kịp chiếc bóng. Chí Tôn c thầy trong lòng như có trận lửa cháy.

Tâm thần chàng bất giác bàng khuâng lên.

Chiếc bóng ấy là ai, mà thân thủ quán tuyệt giang hồ đến t

Qua hết sơn đạo trước mặt là cánh rừng rậm bao la

Chí Tôn vô cùng bồi rồi, vì nếu chiếc bóng lọt vào cánh rừ thì khó mong tìm tung tích.

Thế nhưng chàng chưa kịp gì cả thì chiếc bóng đã bắn vào vò cây rậm rạp biến dạng tức khắc.

Chí Tôn kinh hãi phóng tới chân rừng theo hướng bóng đ vừa chui vào.

Chàng vừa tiến vô sâu trong rừng, vừa vận nhỡn lực tột độ q nhìn sục sạo trong những bụi rậm, tìm kiếm chiếc bóng.

Vẫn không thể phát hiện đối phương đang trốn nơi đâu cả.

Chí Tôn dừng lại bên gốc cổ thụ, ngơ ngẩn một hồi.

Chàng tiếc rẽ :

— Chỉ chậm chân một chút, ta đã làm hỏng cả mọi việc rồi. B

giờ biết hắn trốn ở đâu mà tìm.

Chợt trong giờ phút đó Chí Tôn nghe có tiếng dị động.

Hiểu ngay có kẻ hành động ám muội, Chí Tôn nhẹ nhàng xê dịch thân mình nơi khác.

Vụt !

Một luồng kình khí từ phía sau lưng Chí Tôn ào tới trượt chàng bay qua...

Bộp !

Luồng kình khí quật thẳng vào gốc cổ thụ để rơi xuống một vật đen lăn tròn nhiều vòng rồi ngừng lại.

Chí Tôn đưa cặp kỳ quan nhìn vật đen ấy.

Đột nhiên chàng kêu lên một tiếng.

— Ồ !

Rồi chàng xê đến gần vật đen, nhìn kỹ đó là một chiếc đầu người còn vấy máu be bét.

Chiếc đầu ấy chẳng có khác hơn lão quái nhơn vừa bị chiếc bóng thần bí cắt lấy tại tổng đường Tiêu diêu cung.

Chí Tôn hết sức hãi hùng.

Chàng hiểu ngay kẻ ném chiếc đầu máu chính là nhân vật thần bí lọt vào Tiêu diêu cung lúc nãy.

Có thể đó là chiếc bóng lờn vờn trước mặt chàng trải qua một cuộc đuổi bắt trên cao sơn đạo vừa rồi.

Lặng đi một chặp, Chí Tôn cầm lấy chiếc đầu đẫm máu đào lên khám kỹ, coi có những gì lạ lùng hay chăng ?

Chợt nghe một tiếng dị động nổi lên từ phía sau lưng.

Thính lực của Chí Tôn ngày nay đã đến mức tinh vi, có thể phát giác được tiếng muỗi bay ngoài hai mươi trượng cho nên khi vừa nhận ra sự lạ, chàng biết có kẻ ẩn núp theo giải mình.

Chí Tôn xê dịch thân người trở lại với tác động hết sức mau lẹ.

Chàng bắt chợt ngay bộ mặt hung hiển quen thuộc đang đứng cách xa khoảng năm trượng, nhe răng cười quái ác.

Chí Tôn khẽ thảm :

— Ồ ! Thiếu giáo chủ Cái Thế Hồng.

Chẳng hiểu hắn từ đâu hiện tới.

Giá Chí Tôn không một bộ võ công quỉ thần vô lượng chắc

http://tieulun.hopto.org

chẳn khó mà phác giác được sự di dịch của tên ác đạo Âm Ma Giáo này.

Chàng hiểu rõ thêm hơn, Cái Thế Hồng chính là cái bóng thần bí mà Chí Tôn vừa đuổi trên con sơn đạo hiểm trở vừa rồi.

Bất giác Chí Tôn tiến lên đối diện Cái Thế Hồng ba trượng, trỏ chiếc đầu đẫm máu rồi quát hỏi :

— Cái thế Hồng ! có phải chính ngươi là thủ phạm lúc nãy đã xông vào Tiêu diêu cung cắt lấy cái đầu lão ác ma nầy chăng ?

Bằng một cử chỉ khinh khỉnh, Cái Thế Hồng gật đầu :

— Quả đúng chẳng sai.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn chớp ngời lên :

— Mục đích của sự hành thủ bất lương ấy như thế nào ?

Cái Thế Hồng lạnh như loài ma muội :

— Để trả thù !

Chí Tôn dựng cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Nói láo, ngươi quả là một tên ác ma qui quyệt.

Sắc diện Cái Thế Hồng chẳng hề biến đổi hắn điềm nhiên :

— Thế ngươi bảo ta hành thủ với mục đích gì ?

Giọng nói của Chí Tôn bỗng trở nên trầm khiếp :

— Ngươi phải nói lại rằng dụng tâm của vụ thăm sát đó là để diệt khẩu đúng hơn,

Câu nói nầy khiến cho Cái Thế Hồng rúng động lên. Hắn nhìn Chí Tôn một chặp chưa thốt được lời nào.

Chí Tôn quát to:

— Tiểu cuồng ma chắc ngươi không còn chối cãi âm mưu độc hiểm của ngươi vừa rồi quả đúng như lời ta đấy chứ ?

Cái Thế Hồng cố gượng bình tĩnh :

— Chí Tôn, nếu sự thật quả như thế, thì có liên hệ gì đến ngươi đâu.

Ngọn lửa căm thù của Chí Tôn bỗng cháy bùng lên.

Chàng hằn học :

— Hừ ... tên ác đạo qui quyệt kia, ngươi ngỡ ta không trông thấy tận trái tim đen của ngươi à !

Sự thật đã rất rõ ràng. Lão Âm ma giáo chủ phái ngươi đến Uổng Ma Thành thụ học tất cả tinh hoa võ thuật của Bắc Độc Lão

Ma rồi trở mặt phản bội, giả dạng lão tiền bối gieo rắt sự oán thù trên giang hồ giờ còn dấu ta sao được.

Ngoài ra ta còn hiểu thêm một điều nữa, là giữa ngươi và U Linh Kỳ rất có mật thiết với nhau, đồng thời lệnh chủ của tên ác đạo này chẳng ai khác hơn Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô.

Sự phát giác liên tiếp lẫn bất ngờ của Chí Tôn làm cho Cái Thế Hồng đi từ sững sốt này đến sững sốt khác.

Hắn ngẫn ngơ một lúc chợt cười lên :

— Ha ha, đây thật là câu chuyện mới lạ ta vừa nghe được lần thứ nhất. Tiểu từ do đâu ngươi được tin nầy ?

Chí Tôn không đáp, mà chỉ bảo :

— Câm mồm lại, đừng bẽm mép chạy chối quanh co nữa. ngươi hãy cho ta biết hiện giờ Quận Chúa Bạch Sa Cung ở nơi đâu ?

— Bọn ta vẫn vừa mới mang nàng đến ngụ một nơi bí mật hơn cả Ngũ Đài Sơn cách đây hơn năm trăm dặm.

Như vậy kể như lá thư ta viết gởi cho ngươi đã quá hạn thời gian rồi.

Thấy Cái Thế Hồng xảo trá, thù khí trên mặt Chí Tôn bốc cao ngàn trượng.

Chàng thét vang lừng :

— Im đi tên ác đạo lừa thầy phản bạn, Ta hỏi ngươi hiện đang giam giữ công chúa Bạch Sa Cung ở địa phận nào ?

Không chịu kém lùi kình địch một bước, Cái Thế Hồng cười ngạo nghễ :

— Ha ha... Lúc nãy trong thư ta có nói nếu muốn gặp mặt thì phải thuận theo ta một điều kiện. Đó là việc ta tạm mượn chiếc đầu của ngươi để dùng vào chuyện khẩn cấp, vậy ngươi có bằng lòng chăng ?

Mấy lời nói đầy sự cuồng ngạo của Cái Thế Hồng, khiến cho Chí Tôn trào sôi máu hận, chàng nghiến hai hàm răng nghe kèn kẹt vào nhau :

— Tiểu ma đầu hãy nói cho mau, đừng ước mơ điều điên cuồng ngu ngốc đó ?

Cái Thế Hồng hóm hỉnh :

— Thế thì Cái thế tiểu gia đành tạm gát lại hôm nào khác vậy !

Chí Tôn phật hữu chưởng :

— Ác đạo, giờ đây có hai con đường một là nếu muốn tạm

http://tieulun.hopto.org

thời sống gian ngắn ngũi nữa thì hãy thú thật Tàng cổ động Ư Linh Kỳ hiện đang ẩn trú nơi đâu ? còn hai là nếu ngươi từ chối ngọn chưởng nầy sẽ đưa cả xác lẫn hồn ngươi sang bên kia dị cảnh.

Vậy ngươi hãy chọn lấy một đàng kẻo không còn kịp nữa.

— Ha ha tiểu ma đầu đừng nói khoác, mặc dầu võ công ngươi ngày nay cao thâm tột bực trên chốn giang hồ thật, nhưng không làm gì nổi tiêu gia đâu.

Nhắc mình tới trước nữa trượng Chí Tôn vận ngầm nội lực lên hữu chưởng lạnh lùng quát :

— Ác đạo hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây.

Chưởng lực Chí Tôn chưa kịp phát đi thì Cái thể Hồng đã xoay mình qua vị trí khác, âm hiểm cười lên :

— Tiểu cuồng ma khoan động thủ. Thú thật hôm nay ta không có một chút nào hứng thú tiếp đấu cùng ngươi vì còn phải tìm đến nơi giam giữ quận chúa Bạch Sa Cung, để đêm nay dưới vầng trăng sáng hữu tình đôi ta bày rrò phong nguyệt.

Hẹn tái kiến !

Âm thanh lời nói chưa kịp dứt, thình lình. Cái Thể Hồng lắc mình một cái đã xa ngoài hai mươi trượng.

Tác động mau lẹ tợ như ma mọi, khinh thuật cao siêu khôn nỗi đo lường, vỏ công của Cái Thể Hồng quả nhiên đáng khiếp.

Nhận ra kẽ thù bỏ chạy, Chí Tôn thét :

— Ngươi chạy đi đâu cho khỏi.

Thân hình chàng cùng với tiếng nói bắn đi về hướng Cái Thể Hồng như luồng điện chớp.

Thể đi của Cái thể Hồng thật mau. luồng vào trong ngàn cây rậm rạp tợ quỉ mọi hiện hình.

Chí Tôn cố bắt kịp nhưng vì đường rừng hiểm hốc nhiều cành lá gie ra, cản trở bước tiến của chàng nên không thể thi triển thân pháp thần ảo.

Tới một cây cổ thụ tàng che rậm rạp, đột nhiên, Cái thể Hồng biến mất ở phía sau.

Rất đỗi hãi hùng, Chí Tôn lẹ làng phóng mình tới toan quanh qua cổ thọ.

Chợt trong giờ phút khẩn trương ấy, một chiếc bóng lạ từ trên cây đáp xuống chắn ngang trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ.

Sự xuất hiện đột ngột của chiếc bóng làm cho Chí Tôn phải

ngưng tự thân hình lại, đưa cặp kỳ quang coi là ai.

Rỏ ra gương mặt cực kỳ hung ác của nhân vật vừa đến, Chí Tôn sôi bùng máu hận thét to :

— Hắc Y đạo tặc, cũng lại là ngươi ?

Chiếc bóng chính Hắc Y sứ giả nhe bộ răng trắng nhỡn cười khà lên :

— Ha ha ... duyên kỳ ngộ giữa chúng ta hẳy còn dài, lẽ nào trên mặt giang hồ lại không có lúc được hội diện hay sao.

Chí Tôn căm giận :

— Hỡi tên môn đồ phản bội, tội ác của ngươi chồng chất đã mờ trời, hận khí bao trùm vũ trụ, chẳng lẽ ta lại dung mạng sống cho ngươi.

Biết điều hãy mau quì mọp xuống cho ta trói ngươi mang đi giao nạp cho Hải Âu lão tiền bối, rồi tuỳ theo sự xử liệu của người, còn nghịch lại chờ ta nổi giận, chắc chắn tính mạng ngươi hôm nay khó an toàn đây.

Hắc Y Sứ Giả ngạo nhiên :

— Ha ha ... Tiểu cuồng ma dừng tự phụ mấy lần trước vì ta sơ ý thọ hại dưới ngọn chưởng phong của ngươi, nhưng giờ đã gặp nơi đây rồi ngươi đừng mong có mạng trở về.

Chí Tôn nghe lòng nóng như lữa đốt, quát vang :

— Tên ác đạo đã tới số rồi ! Hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây !

Ào ...

Một đạo kình khí Lôi Kinh Thiên Địa lẫn lộn tiếng trời gầm áp tới Hắc Y Sứ Giả mau lẹ khó thể tránh né.

Đến khi tên ác đạo phát giác, thì đã muộn rồi, luồng chưởng phong sấm sét đã tới bên mình.

Chỉ kịp thời gian vận dụng toàn bộ công lực lên tả chưởng Hắc Y Sứ Giả phất động âm phong lên đón thế công của kẻ thù.

Bộp !

Áp lực Lôi Kinh Thiên Địa quét trúng nhằm nữa thân hình Hắc Y Sứ Giả quay đi hai vòng.

Đơn chưởng Chí Tôn tức thì dựng lên thi triển Càng Khôn Thần Công kết thúc trận giao đấu, để còn đuổi theo Cái Thể Hồng khuất dạng từ lâu.

Chàng nơm mớp lo sợ, tên ác đạo Âm ma giáo phá hoại cuộc đời

http://tieulun.hopto.org

trinh thơ mơn mởn của thiếu nữ bịt mặt.

Thế nhưng kình phong Càng Khôn Thần Công của Chí Tôn vừa khởi đi, chợt nghe có tiếng quát tợ trời gầm :

— Tiểu tử chớ nên giết người !

Tiếng quát này nổi lên từ nữa lừng không gian khiến cho Chí Tôn thu hồi thế công lại.

Chàng thảo lùi ba bước quét cặp kỳ quang nhìn lên hướng có tiếng quát.

Cũng như chàng, Hắc Y Sứ Giả dừng hẳn thân hình chờ xem.

Một vầng đỏ tợ máu lòa qua trước mặt Chí Tôn và Hắc Y Sứ giả

Vầng đỏ ngưng tụ để hiện ra một vị lão nhân hình dạng quái cổ, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Lão nhân nầy mặt đỏ tợ lửa, mình mặc Tử Y chói toả hào quang hình dạng giống hệt Liệt Dương Quái Lão ba năm về trước.

Thoáng nhìn Chí Tôn đã chép thầm :

— Ồ, chẳng lẽ Liệt Dương Quái Lão hồi sinh !

Trong khi Hắc Y sứ giả nhận ra lão nhân mặt đỏ nghênh ngang bước tới :

— Kính chào Tử Diện sư thúc !

Nghe Hắc Y Sứ Giả thốt lên hai chữ Tử Diện, Chí Tôn ngơ ngác nhũ thầm :

— Lão ma đầu này là ai mà tên ác đạo gọi bằng sư thúc, sao ta chưa từng nghe đến lần nào.

Chí Tôn cất giọng nghiêm nghị hỏi lão nhân mặt đỏ :

— Các hạ chính là ai đây, xin cho biết đại danh ?

Lão nhân mặt đỏ dời hai luồng huyết quang rực máu hận thù, gầm to :

— Danh hiệu lão phu là Tử Diện Côn Luân ngươi đã nghe rõ rồi đấy chứ ?

Vẻ kinh ngạc hiện trên mặt, Chí Tôn chàng nói như để mình nghe :

— Tử Diện Côn Luân, quả thật ta chưa từng nghe danh hiệu này một lần nào cả.

Chẳng ngờ câu nói thầm này lại lọt vào tay của Tử Diện Côn Luân. Lão ta gầm tợ sấm.

Tiếng gầm chẳng khác gì Liệt Dương Quái Lão ngày xưa :

— Tiểu tử đừng vô lễ, ngươi phải chết tại mộ tràng này để đền tội ác ngày xưa.

Chí Tôn hết sức ngạc nhiên :

— Nhưng giữa ta và các hạ đã có hận thù gì từ trước đến nay đâu ?

Chòm râu đỏ chói của Tử Diện Côn Luân dựng ngược lên :

— Không hận thù gì à ? Ngươi đã giết chết Liệt Dương lão đệ tại trong một hang động cách đây ba năm về trước bây giờ chối cải làm sao được ?

Cho tới bây giờ, Chí Tôn mới chợt hiểu ra Tử Diện Côn Luân chẳng ai khác hơn là huynh trưởng của Liệt Dương Quái Lão.

Theo Chí Tôn có thể lão nhân này cách ba năm về trước vì ẩn tàng trong tuyệt cốc nào đó chưa từng lộ diện giang hồ nên chàng chưa nghe nhắc đến tên.

Giờ đây, Tử Diện Côn Luân gặp chàng với sắc diện hung tàn đó, dĩ nhiên là chuyện chẳng lành sắp xảy đến cho chàng rồi.

Nhưng Chí Tôn vẫn điềm nhiên :

— Các hạ là gia huynh của Liệt Dương Quái Lão ?

Tử Diện Côn Luân đáp như trời gầm :

— Đúng như vậy !

— Các hạ tìm ta rửa hận thù à ?

— Quả chẳng sai chút nào !

Trỏ tay về phía Hắc Y Sứ Giả, Chí Tôn nghiêm nghị :

— Hiện tại các hạ cùng một môn phái với tên ác đạo này, có đúng vậy chăng ?

Tử Diện Côn Luân cười khà :

— Ha ha trong cõi đất trời nầy môn phái Côn Luận của lão phu chưa hề khuất phục một ai, có thể nào đứng cùng hàng Ngũ U Linh Kỳ được.

Nghe những lời Tử Diện Côn Luân vừa thốt Chí Tôn hiểu ngay lão quái nhân đang đối diện cùng chàng thuộc môn phái Côn Luân nên hết sức kinh dị.

Trong khi Hắc Y Sứ Giả cũng vì sự tiết lộ của Tử Diện Côn Luân cho Chí Tôn biết rõ hắn đang trong U Linh Kỳ mà hãi hùng lên :

— Sư thúc, tại sao ...

Tử Diện Côn Luân cười quái gỡ :

— Ngươi hãy yên tâm, đối một tên tiểu ma đầu sắp chết, chúng

http://tieulun.hopto.org

ta cũng nên rộng lượng cho hắn biết một vài điều cơ mật, rồi sau đấy có về bên kia dị lộ không còn gì ân hận nữa.

Còn về lệnh chũ vốn là bằng hữu của lão phu chẳng lẽ không vị tình ta mà làm tội ngươi hay sao, phải băng khoăng lo ngại.

Những câu trần an của Tử Diện Côn Luân, khiến cho Hắc Y Sứ Giả vững lòng, tháo lui ra ngoài chờ tình thế mới.

Đến đây, Chí Tôn đã hiểu rõ ràng về mối liên hệ giữa Tử Diện Côn Luân và Lệnh chũ U Linh Kỳ như thế nào rồi, tự nhiên sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Giọng nói của Chí Tôn nghe đến khiếp người :

— Tử Diện Côn Luân, hôm nay ngươi quyết tử đấu với ta hay sao ?

Tử Diện Côn Luân rống tợ trời gầm :

— Dĩ nhiên là như vậy rồi. Nhưng trước hết lão phu chiếm lấy cây Tàn Chi Quái Đao của ngươi, sau đó sẽ dùng món vũ khí này Xẻ Xác ngươi như ngươi đã từng hãm hại Liệt Dương tiều đệ vậy.

Nghe tới Liệt Dương Quái Lão, giòng máu sư cừu trong cơ thể Chí Tôn chảy ngược lên đỉnh đầu. Chàng khẽ lẩm bẩm :

— Lão ác ma này đã tận số rồi. Ngươi là gia huynh của kẻ Sư cừu, chẳng lẽ dung tha mạng sống cho ngươi được.

Lại nữa bọn ngươi có liên hệ với U Linh Kỳ cũng là toàn ác đạo nhúng tay vào máu bọn giang hồ không biết hôi tanh, nếu không hạ độc thủ sợ e di hại cho mọi người.

Nghĩ như vậy, Chí Tôn thò hữu chưởng rút cây Tàn Chi Quái Đao.

Lạ lùng thay, Chí Tôn phát giác ra cây quái đao đã không còn bên lưng chàng nữa.

Rất đỗi hãi hùng, Chí Tôn đưa mắt nhìn về phía Tử Diện Côn Luân, đang ngự thân hình trên cao ba trượng giờ hữu chưởng vận khí hút lấy cây Tàn Chi quái đao đã rời khỏi thân mình Chí Tôn một trượng

Quả nhiên một thứ võ công tà thuật tối diệu giang hồ.

Sự tình này khiến Chí Tôn hết sức hãi hùng. Đây là lần đầu tiên chàng gặp một kình địch có cái thân thủ quái gở như thế.

Cho nên, Chí Tôn cũng đã lẹ làng vận khí đan điền lên hữu chưởng giờ lên kềm chặt lấy cây Tàn chi Quái Đao ở giữa lưng chừng

Mặc dù chưa từng xử dụng lối võ công tranh dành quái dị này, nhưng nhờ nội lực của Chí Tôn ngày nay trẻ như bẻ gãy và cây

buái đạo gần chàng hơn Tử Diện Côn Luân, nên cầm cự được một lúc khá lâu.

Tuy đang đối diện cùng Tử Diện Côn Luân, nhưng cặp kỳ quang của Chí Tôn luôn quét về phía Hắc Y Sứ Giả đề phòng tên ác đạo công lén chàng.

Quả nhiên như điều xét đoán của Chí Tôn Hắc Y Sứ Giả thừa lúc chàng vận công đối phó cùng Tử Diện Côn Luân lén phóng đến bên mình, quật liền hai ngọn chưởng phong.

Sẵn căm giận trong lòng từ trước, giờ lại thấy Hắc Y Sứ Giả hành động ám muội, Chí Tôn thịnh nộ hét lên :

— Cho ngươi trở lại !

Bằng một thân thủ bất phàm, Chí Tôn xê mình qua phía tả. đơn chưởng giờ lên huy động một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba tiếp nhận thế công kẻ thù...

Ầm !

Trong tiếng rú thảm liệt, thân hình của Hắc Y Sứ Giả không còn đứng vững bay ra ngoài hai mươi trượng rớt nhanh xuống đất...

Không kịp nhìn xem tình trạng sống chết của Hắc Y Sứ Giả, Chí Tôn quay lại tràng thì ngay lúc cây Tàn Chi quái đao chỉ còn cách Tử Diện Côn Luân nữa trượng.

Một ác ý chớp lòe trong đầu óc Chí Tôn, nhanh như điện chớp chàng dùng thân pháp Thái Loan Ngự Phong thăng mình lên cao từ phía trên bổ xuống đầu Tử Diện Côn Luân hai đạo áp khí nộ Hải Dương Ba nặng tợ núi lở.

Kỳ chiêu Chí Tôn vừa đánh ra, tức thì kiến hiệu, luồng khí mà Tử Diện Côn Luân đương chộp lấy cây Tàn chi quái đao bị thu hồi lại.

Hắn phóng mình ra hạ ngay xuống đất ngoài hai trượng thoát hiểm.

Cây Tàn Chi Quái Đao ở giữa chừng không người không chế rớt trên mặt đất.

Trong lòng hết sức hoan hỉ, Chí Tôn nương theo bế thế bắn mình theo cây quái đao định thò chưởng chộp lấy.

Ào...

Chợt thấy Tử Diện Côn Luân đã ra tay như điện, kình phong tới bên mình, Chí Tôn chẳng dám chậm trễ bắn mình đi nơi khác.

http://tieulun.hopto.org

Trận cuồng phong cũng đồng thời hốt cây Tàn Chi quái đao bay ra ngoài bãy trượng. chạm nhằm cành cổ thụ rớt xuống.

Suýt đồng lượt với thời gian đó, Hắc Y sứ Giả cũng đứng dậy nhìn thấy cây Tàn Chi quái đao, hắn loạng choạng bước tới định nhặt lấy.

Bất chợt tên ác đạo tiến lại gốc cổ thụ, Chí Tôn thét.

— Cho ngươi nằm xuống !

Âm vang lời nói còn chưa dứt, Chí Tôn đã tới cách Hắc Y Sứ Giả khoảng hai mươi trượng, huy ra một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba !

Bình !

Toàn thân Hắc Y Sứ giả bắn lên cao bốn trượng ném huych vào bụi rậm chẳng khác cánh diều đứt giây,

Tên ác đạo im bặng luôn, chẳng rõ sống chết thế nào.

Tử Diện Côn Luân mắt xạ hồng quang, gầm lên tợ sấm :

— Tiểu tử, số mạng ngươi đã mãn rồi !

Nương theo bề thế, lão quái nhân thăng mình tới như vị tướng pháp trông hết sức quái dị.

Tử Diện Côn Luân hạ ngay trước mặt Chí Tôn cách một tầm chưởng lực,

Cái thân pháp như ẩn tàng ma thuật bên trong,

Chân vừa chạm đất, Tử Diện Côn Luân đã từ từ giơ tả chưởng lên, vận hành nội lực.

Đột nhiên, chưởng trung của quái lão ứng hồng tợ lửa, chưa phát đi mà sức nóng rừng rực cả một vùng.

Bất giác Chí Tôn phải bật kêu :

— Liệt Dương Chưởng !

Làm sao Chí Tôn quên được đêm đại lưu huyết tại sân cỏ Thất lý Bình, cách thành Trường Sa bãy dặm, chàng đã hạ sát gần ba trăm cao thủ nhưng rốt lại suýt cháy thành tro mạc vì ngọn hỏa chưởng này.

Hôm nay Tử Diện Côn Luân lại mang Liệt Dương chưởng ra xử dụng, uy lực xem chừng càng thâm khốc hơn nhiều, Chí Tôn dù ngày nay võ công tối thượng giang hồ, nhưng đâu dám sơ hở, chàng liền đứng nguyên vị trí như tòa cổ sơn, đề cao hữu chưởng ngưng tụ nội khí Lưỡng Cực Chơn Ngươn lên tới mười hai phần, chờ đợi thế công của kình địch.

Lúc bấy giờ, toàn thân Tử Diện Côn Luận đỏ hồng tợ lửa cặp

mắt tóe hồng quang vô cùng ghê rợn.

Từ bộ mặt đến tóc râu lẫn chiếc đạo bào đang mặc trong mình đều hừng lên, chẳng khác một khối lửa nung trong lò.

Quả thật là khủng khiếp.

Lối vận công của quái lão nhân này lại càng thâm khốc hơn Liệt Dương Quái Lão khi xưa mười phần.

Màu đỏ rực tợ lửa cùng như sức nóng gấp mấy lần hơn ngọn Liệt Dương Chưởng của Liệt Dương Quái Lão cách ba năm về trước.

Đột nhiên, Tử Diện Côn Luân cười khà, từ cửa mồm quái nhân như có một vòi lửa phừng ra.

— Tiểu tử mau nộp mạng cho mau !

Tả chưởng Tử Diện Côn Luân, chầm chậm đẩy ra như cái thoi đưa...

Một đạo hồng quang cuồn cuộn tới vị trí của Chí Tôn.

Đạo hồng quang vừa phát khởi đã to lớn nhanh chóng lạ lùng, biến thành một vùng lửa có tới năm trượng bao trùm lấy Chí Tôn.

Hiệu lực của đạo hỏa chưởng hơn gấp trăm lần sức nóng của trận lửa thiêu, có thể vàng tan đá chảy.

Hiểu ngay Tử Diện Côn Luân định hạ độc thủ với mình, Chí Tôn chẳng dám chần chờ thêm phút giây nào, chàng đẩy nửa vòng Lưỡng Cực Chân Ngươn rồi đẩy mạnh ra.

Hai luồng khí thế lẫn hợp trắng đỏ từ thủ trung Chí Tôn phát động, chớp mắt đã thấy bề thế huyền nhiệm vô cùng, đón nghênh lấy đạo nhiệt hỏa của lão quái nhân.

Bộp !

Hai khí cang nhu chạm nhau phát nổ rung chuyển cả tràng.

Ba màu sắc quyện chặt lấy nhau một lúc rồi cùng tăn mạn lên không gian cuốn theo chiều gió vào trong vũ trụ vô hình.

Song phương vẫn còn đứng như tòa cổ thành.

Mặc dù vậy, Chí Tôn cũng bộ liệt hỏa quét nhằm da nóng rực cả người như thiêu đốt.

Chàng rúng tận đáy lòng vì thế công khủng khiếp của Tử Diện Côn Luân.

Chàng thầm nhủ lấy mình :

— Võ công lão đại ma đầu này đáng khiếp thật, ngọn hỏa chưởng quả nhiên trội gấp lần Liệt Dương Quái Lão năm xưa.

http://tieulun.hopto.org

Thật vậy, cách đây ba năm về trước sau lần dùng ngọn chưởng Càng Ngươn Chân Cang đương đầu cùng Liệt Dương Quái Lão, Chí Tôn suýt chết tại sân cỏ Thất Lý Bình. Chàng đã nhờ câu khẩu huyết của Bắc Phong hòa thượng luyện thành Lưỡng Cực Chân Ngươn giết chết kẻ đại thù trong tuyệt động.

Sau trận đấu đó, cho thấy rõ Liệt Dương chưởng của Liệt Dương Quái Lão không thể nào chống nổi Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn.

Thế nhưng ngày nay sự đột hiện của Tử Diện Côn Luân khiến luồng Liệt Dương chưởng đã có khác Lão quái nhân xử dụng chiêu thức này một cách huyền diệu vô cùng, khác của Liệt Dương Quái Lão ngày trước.

Do đó, khi chân nhu của Lưỡng Cực Chân Ngươn không thể hủy diệt luồng chưởng phong của Liệt Dương chưởng được, dường như Tử Diện Côn Luân có pha lẫn một loài võ công tà thuật trong đó.

Chí Tôn nhủ thầm :

— Nếu ta không cho lão ta thấy một chút màu sắc lợi hại, lão sẽ chưa bao giờ chùng bước.

Nghĩ xong, Chí Tôn vẫn đứng yên vị trí trầm mặng hét :

— Lão ma đầu hãy đỡ chưởng đây !

Đơn chưởng của Chí Tôn theo tiếng hét tức thì dỡ lên vận dụng mười hai thành chân lực Nộ Hải Dương Ba.

Sau đó, chàng từ từ đẩy chưởng ra như cái thoi đưa ..

Kình đạo thâm khốc phát đi chẳng khác cơn bể động nhằm ngay tâm trung Tử Diện Côn Luân quật tới.

Trông thấy bóng chưởng khổng lồ này, Lão quái nhân bật kêu lên :

— Nộ Hải Dương Ba !

Đồng thời tả chưởng to lớn dị kỳ của Tử Diện Côn Luân huy động một cuộn lửa hồng thiêu đốt áp đến trùm lấy luồng chưởng phong Nộ Hải Dương Ba.

Lại một tiếng nổ tợ sấm sét ngang trời.

Vầng lửa hồng Liệt Dương chưởng bị luồng kình đạo thâm khốc Nộ Hải Dương Ba quật tan rã thành muôn mãnh, bay tỏa khắp không trung.

Mặc dù vậy, sức nóng ghê hồn của trận liệt hỏa vẫn nung cháy

cả một vùng cây cỏ thành than trông thật là khủng khiếp.

Lão quái nhân lắc lư thân hình mấy cái vì sóng chưởng Nộ Hải Dương Ba quét nhằm.

Ngược lại, Chí Tôn cũng buốt cả da, do dư lực ngọn chưởng Liệt Dương Chưởng nung đốt.

Nhờ nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn tiềm ẩn trong cơ thể phù trì, nếu không, Chí Tôn đã thành tro bụi rồi.

Chàng ngưng lại, sửng sốt nhìn Tử Diện Côn Luân, không ngờ võ công kình địch quỉ thần mạc trắc dường đó.

Bên kia tràng Tử Diện Côn Luân cũng đứng yên, nét hãi hùng hiện trên gương mặt.

Lão ma đầu có vẻ khiếp thầm trước cái công lực huyền thâm vũ trụ của Chí Tôn.

Sân tràng im lặng một lúc.

Sự im lặng sặc mùi tang tóc máu tanh, tưởng chừng có thể ngạt đi cả thở.

Chợt Chí Tôn xê dịch thân hình lên ba bước nghiến căm thù:

— Lão ma đầu, hôm nay số mạng ngươi quả đã hỏng rồi !

Đồng lượt với hai chữ hỏng rồi, Chí Tôn hơi cung người xuống, song chưởng đẩy lên tận ngực, ngưng tụ toàn bộ nội lực.

Hiểu ngay kẻ thù sắp thi triển thế công khốc liệt hơn chiêu thức vừa rồi, Tử Diện Côn Luân cũng theo thân thủ kỳ dị chợt tiến chợt thối, tả hữu chưởng giở lên.

Tự khắc, từ hữu trung của Tử Diện Côn Luân cho đến toàn thân bỗng hiện ra một khối hồng chẳng khác vị hỏa thần xuất thế.

Lão quái nhân cười khà, cửa mồm như phún ra một vòi lửa.

— Ha ha... tiểu tử mạng ta đã hỏng hay số ngươi sắp tận rồi !

Thù khí bốc lên cao muôn trượng, Chí Tôn chẳng thốt lên lời nào, quy tụ chân khí lên song chưởng, lẹ làng triển ra đường chiêu Càng Khôn Thần Công.

Thế công vừa phát động đã nghe ầm ầm như muôn ngàn tiếng sấm chuyển tầng mây. Bóng chưởng to lớn tợ quả cầu sơn che lấp cả bầu không gian trầm lặng.

Chẳng chút chậm trễ, cùng theo một tiếng gầm rống, Tử Diện Côn Luân mau lẹ dựng lên hai vầng lửa đỏ tiếp nhận kình lực kẻ thù...

Ầm Ầm !

http://tieulun.hopto.org

Hai tiếng nổ lộng trời mây.

Khắp cả khu rừng đều chuyển rung như đang hồi địa chấn.

Tử Diện Côn Luân cố nén một tiếng rống thê thảm trong khi từ cửa mồm đã thấy mấy giọt máu ứa ra...

Lão quái nhân tháo lùi hơn nữa trượng, khối lửa hồng bao bọc thân hình đã tắt ngấm tự bao giờ.

Hiển nhiên, Tử Diện Côn Luân đã thọ thương trong vài huyệt đạo.

Cùng lúc ấy, Chí Tôn cũng lắc động thân hình nhiều lượt, tuy chàng không tổn thương như Tử Diện Côn Luân, nhưng cũng bị liệt hỏa suýt thiêu cả chiếc áo đang mặc trong mình.

Chàng phải ngấm vận Lưỡng Cực Chân Ngươn tột độ, yểm trợ các huyệt đạo không cho độc khí xung vào.

Ngưng đi một giây.

Chí Tôn điều chỉnh lại khí lực, chàng lại lướt tới, tả hữu chưởng quật luôn hai đạo Càng Khôn Thần Công sấm sét.

Chàng thiều hiệp quyết chí đánh ngã Tử Diện Côn Luân tại tràng, không đợi lão quái nhân kịp đủ thời phản công trở lại.

Đang trong tình trạng khốn quẫn chợt thấy kình địch tấn công hiểm độc, Tử Diện Côn Luân gầm như sấm nổ:

— Tiểu tử, lão phu thề cùng ngươi sống chết phen này!

Lão ta đã không lùi bước, lại tiến lên huy động hai luồng, Liệt Dương chưởng đỏ rực cả vùng trời nghênh lấy Càng Khôn Thần Công vừa áp tới.

Lại thêm hai tiếng nổ vang rền.

Kình lực Càng Khôn Thần Công quả nhiên quá thảm khốc, đưa thân hình Tử Diện Côn Luân ra ngoài hai trượng, máu me nhuộm đầy mình.

Trong khi đó, Chí Tôn chỉ lùi ba bước đã thịt như lấy dao cắt nhằm vì liệt hỏa quét ngang.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn lợi dụng lúc Tử Diện Côn Luân chưa kịp đứng vững, chàng chuyển ngay thân pháp thần ảo phóng mình đến cây cổ thụ chỗ cây Tàn Chi Quái Đao vừa rớt xuống.

Đến lúc Tử Diện Côn Luân phát giác thì đã muộn rồi, Chí Tôn chỉ cách cây Tàn Chi Quái Đao không đầy nữa trượng.

Chàng thò tay định chợp lấy vũ khí, chợt nghe có tiếng quát vang lừng:

— Để yên đấy!

Tiếp đó một luồng chưởng phong bí mật từ trong bụi rậm cuồn cuộn tới bên lưng Chí Tôn.

Bị kẻ lạ ẩn nấp trong bụi rậm tấn công thình lình, Chí Tôn chưa rõ công lực kẻ thù có mực độ nào nên không đón đỡ mà chỉ xê mình hơn trượng tránh né.

Rầm!

Một cành cổ thụ to lớn bị âm lực quật ngã gãy ngang đổ xuống đất.

Rất đỗi hãi hùng, Chí Tôn xạ kỳ quang vào bụi rậm lá xem đó thuộc nhân vật nào, mà chưởng lực khốc liệt đến thế.

Đã thấy một lão nhân tóc râu trắng phếu mặt mũi cổ quái, mình mặc chiếc áo nữa tăng nữa tục, trên vai đeo bầu rượu đỏ chễnh choáng bước ra.

Lão nhân chưa tới, Chí Tôn đã nghe mùi rượu sặc nồng bưng vào mũi chàng.

Kỳ lạ thay, mùi rượu vừa xung vào mũi là Chí Tôn suýt phải ngất đi, các đạo quản cơ hồ bế tắc.

Chàng hốt hoảng vận chân khí từ vực đan điền lên tống khứ độc khí nhiễm vào cơ thể.

Lúc ấy lão nhân đã đối diện cùng Chí Tôn cách khoảng ngoài ba trượng chiếc đầu luôn lắc lư như người đang say rượu, nhưng cặp mắt lộ hào quang.

Hiểu ngay lão nhân đeo bầu rượu thuộc hàng kỳ thủ giang hồ trong lòng Chí Tôn trầm lặng xuống như đáy mồ.

Lão nhân nhìn Chí Tôn một cái, chợt quét cặp hào quang sang cây Tàn Chi Quái Đao khẽ cao đôi lông mày bạc phếu bỗng giở nắp bầu rượu ra, nốc một hồi dài.

Lão ta phun bọt phì phào, đậy nắp bầu rượu lại, vùng cười khà lên:

— Tiểu tử ngươi tên gì?

Chí Tôn trầm trọng:

— Dương Chí Tôn, còn đại danh lão tiền bối là gì?

Lão nhân khà ra sặc nồng mùi rượu bắn xung vào các đạo khí quân của kẻ đối diện:

— Ha ha... Bệnh Tuý Thần Quân... chính là danh hiệu của lão phu, tiểu tử đã từng nghe qua rồi đấy chứ.

http://tieulun.hopto.org

Nghe tới bốn chữ Bệnh Túy Thần Quân, bất giác Chí Tôn rúng động trong lòng.

Chàng khẽ thầm :

— Lão nhân này chính là nhân vật đứng đầu trong Vũ Lâm Thất Kỳ đây !

Chàng chưa kịp nói thêm lời nào thì Tử Diện Côn Luân cũng vừa xê tới gần.

Lão quái nhân trộ mắt nhìn Bệnh Tuý Thần Quân một chặp bỗng kêu lên :

— Bệnh Tuý Thần Quân !

Bệnh Tuý Thần Quân day qua Tử Diện Côn Luân cười ha hả :

— Đúng vậy, nhưng các hạ là ai đây ?

Tử Diện Côn Luân âm u đáp :

— Lão phu tệ danh Tử Diện Côn Luân chắc các hạ không còn lạ gì nữa ?

Thốt ra câu này Tử Diện Côn Luân rất tự đắc đinh ninh Bệnh Tuý Thần Quân sẽ đổi thay sắc diện khi nghe tới tên mình.

Nhưng sự tình đã trái ngược.

Bệnh Tuý Thần Quân dường như chưa nghe lọt vào tai lại dở bầu rượu bên kề mồm nốc ực một hồi rồi lại khà ra.

Tiếng khà quái gở chẳng khác giọng còi ma báo hiệu tử hồn, khiến ai nghe đến cũng phải rùng mình sởn gáy.

Thật là ngạo mạng ngông cuồng.

Uống xong hớp rượu, Bệnh Tuý Thần Quân giơ chiếc bầu đỏ lên, huênh hoang bảo :

— Bầu rượu của lão phu là một loại tuý vị vô cùng hấp dẫn lục hạ hãy nhìn xem thì biết.

Trong lúc lão nhân nói, mùi rượu kỳ quái bốc ra, khiến cho cả Tử Diện Côn Luân, lẫn Chí Tôn đã phải ngầm vận chân khí lên chống đỡ.

Tự nhiên cả hai người thầm hiểu như nhau nội lực lão Bệnh Tuý Thần Quân quả đã thông huyền vũ trụ, rất xứng danh dẫn đầu trong bảy nhân vật truyền thuyết giang hồ.

— Nam tà.

— Bắc Độc Lão Ma.

— Tang Môn Thần.

— Bắt Lão Tiên Nương.

— Cổ Độc Thánh Quân.

Và hai quái nhân chưa xuất hiện :

— Khô Cô lâu Đạo Trưởng.

— Vạn Bát Kỳ Vân.

Tử Diện Côn Luân mặt liền đổi sắc gầm lên :

— Lão quái già say kia, tính tình ngươi quả nhiên cuồng ngạo bậc nhất giang hồ, chẳng còn xem ai ra gì nữa cả.

Bệnh Tuý Thần Quân không thèm ngó ngàng tới Tử Diện Côn Luân ngửa mặt nốc thêm một ngụm rượu khác.

Cử chỉ hết sức ngạo mạng này làm cho Tử Diện Côn Luân không còn dằn được cơn thịnh nộ giơ chưởng lên, gầm rống :

— Lão quái già, ngươi phải chết !

Lập tức một luồng kình khí Hỏa Diệm chụp tới đốt cháy Bệnh Tuý Thần Quân.

Bệnh Tuý Thần Quân cười khà lên mồm phun hớp rượu ngay luồng Hỏa Diệm đang chụp tới bên mình.

Kỳ diệu thay một đạo quái phong sặc nồng mùi rượu dựng lên ngăn luồng Hỏa Diệm.

Bộp !

Tự khắc luồng Hỏa Diệm tắt ngấm đi, kình khí vụt biến tan đâu mất.

Tử Diện Côn Luân hốt hoảng thâu hồi thế công, trộ hai luồng tinh quang nhìn thẳng vào Bệnh Tuý Thần Quân.

Thấy môn võ công kỳ dị, bất giác Chí Tôn rúng động đáy lòng chàng chép miệng :

— Lão nhân này nội lực quả nhiên cao cường tột độ, lời truyền tụng chẳng hề sai một chút nào.

Chàng xê ngang một trượng chờ xem trận đấu tiếp diễn giữa hai lão quái nhân.

Thăng thốt một chập, Tử Diện Côn Luân bỗng hỏi :

— Lão quái già trước khi lâm vào trận tử đấu lão phu muốn biết dụng tâm của ngươi đến đây để làm gì ?

Bệnh Tuý Thần Quân vẫn không thèm nhìn Tử Diện Côn Luân, mà chỉ giơ tay trỏ ngang cây Tàn Chi Quái Đao nằm im lìm dưới gốc cổ thụ cười khà :

— Lúc nãy chợt ngang qua đây lão phu trông thấy món vật này coi cũng hay hay, cho nên định tâm cầm thử để biết vì sao mà

http://tieulun.hopto.org

từ bấy nhiêu lâu nay giang hồ sợ hãi.

Tử Diện Côn Luân cười âm u :

— Ha ha... thế ra lão quái già này cũng muốn chiếm đoạt món vật ấy nữa à ?

Lão phu bảo cho mà biết : hiện nay nó là vật sở hữu của tôi đâu có thể thu nhận dễ dàng như thế được.

Lời nói đầy ngang ngược, của Tử Diện Côn Luân khiến cho Chí Tôn cháy phừng lửa giận nhưng chàng nhẫn nại đứng yên xem biến cố sắp tới.

Ngay lúc Bệnh Túy Thần Quân đã giác bầu rượu vào lưng xăn tay áo rộng cười hềnh hệt tợ quỉ độc :

— Nào lão phu thử cầm lấy xem sao.

Với một động tác nghênh ngang lão nhân bước tới gốc cổ thụ.

Một giọng quát tợ trời gầm phát ra từ cửa mồm Tử Diện Côn Luân.

— Lão quái già dừng lại !

Luồng hỏa diệm nóng như thiêu ào tới Bệnh Túy Thần Quân.

Phát giác kịp thì công hiểm độc của kình địch, Bệnh Túy Thần Quân phất tay một cái.

Lập tức một đạo hàn phong như núi tuyết quay ngược trở lại đối đầu cùng luồng hỏa diệm của Tử Diện Côn Luân.

Bộp !

Chớp mắt luồng Hỏa Diệm bị hàn phong diệt mất trong vô hình Tử Diện Côn Luân lắc lư thân hình muốn ngã.

Bệnh Túy Thần Quân cười ha hả :

— Quả thật là vô dụng...

Thốt dứt, lão nhân chếch choáng xê mình đến cây Tàn Chi Quái Đao.

Đột ngột có tiếng quát :

— Khoan đã !

Dứt lời một chiếc bóng từ trong rừng hiện ra.

Chiếc bóng để lộ một quái nhân cực kỳ quái dị.

Bộ mặt chỉ còn trơ lại khô xương trắng phếu phía trên như chiếc đầu lâu hai mắt sâu tợ vực thẳm chiếu diệu luồng thanh quang đến khiếp người.

Từ nơi cổ khẳng khiu đến chân phủ đầy một lớp ma y màu trắng trông qua vô cùng khủng khiếp.

Quái nhân trước mặt Bệnh Túy Thần Quân, thân hình lắc động chẳng khác một bộ xương người từ đáy mồ vừa chồi dậy.

Bất giác, Chí Tôn khẽ thầm :

— Khô Lâu Đạo trưởng !

Bấy giờ Bệnh Túy Thần Quân cũng cười khà :

— Ô tưởng đâu nhân vật thần quái nào hiện thân, chẳng ngờ Khô Lâu đạo huynh.

— Ha ha chắc có lẽ đại huynh tới đây có điều gì chỉ giáo.

Khô Lâu Đạo Trưởng dời cặp ma quang sang cây Tàn Chi Quái Đao bỗng cười khẳng khặc :

— Bệnh Túy lão huynh lại còn phải hỏi,

Tiểu đạo nhân nhàn hạ đến đây trông thấy món vật có vẽ hấp dẫn nên cũng có ý muốn thu nhận để phát triển thêm sự kỳ diệu của nó.

Bệnh Túy Thần Quân lấy bầu rượu nốc một ngụm phun ra một luồng khí nồng nhiệt khó chịu muốn bè tất cả đạo quân mọi người :

— Ha ha.. cách đây mười năm trời thần khí của Khô Lâu Đạo Huynh xem có khác. Vậy chúng ta cũng nên thử một vài chiêu xem coi bề thế hùng liệt đến đường nào.

Khô Lâu Đạo Trưởng phất cánh tay áo khẳng khiu hốt lên một trận xú phong đánh bật làn khí nồng nhiệt của Bệnh Túy Thần Quân

Lão quái nhân cười hệt hạc :

— Ha ha... chúng ta vốn là những nhân vật đã có duyên đứng chung trong Vũ Lâm Thất Tuyệt từ trước chẳng lẽ trải qua một thời gian vắng mặt gặp nhau không có một chút lễ mọn gì mới lạ bái kiến hay sao.

Giữa lúc hai luồng âm đạo đã biến mất tự bao giờ.

Bệnh Túy Thần Quân có vẽ hỏi kinh dị dừng hai luồng tinh quang rọi ngay mặt Khô Lâu Đạo Trưởng trầm lặng xuống :

— Khô Lâu đạo huynh, quả thật đạo huynh định một phen thử sức cùng lão phu à ?

Khô Lâu Đạo Trưởng đầu di động chiếc đầu lâu trắng phếu :

— Ha ha lão huynh khéo phãi bằng khuâng, dù sao lão phu hạ thủ cũng sẽ niệm tình đừng lo ngại chi hết.

Câu nói của lão quái nhân làm cho Bệnh Tuý Thần Quân tỉnh hẳn cơn say phất động hữu chưởng :

— Hãy coi đây !

http://tieulun.hopto.org

Chỉ thấy cánh tay áo phe phẩy tự nhiên một luồng quái phong cực kỳ mạnh bạo áp tới Khô Lâu Đạo Trưởng.

Khô Lâu Đạo Trưởng nhe bộ răng trắng nhởn, hừ lên một tiếng song chưởng khẳng khiu như bộ xương khô cào nhẹ trong không khí.

Luồng đạo kình khí pha mùi đầu lâu tanh ôi ào ào đón nghênh cái luồng quái phong tận trên từng không, phát ra những tiếng nổ bộp bộp liên hồi.

Tức thì một trận giao đấu vô cùng khốc liệt diễn ra tại tràng.

Hai nhân vật kỳ cồ này đều là đệ nhất vũ lâm quái thủ có tên trong truyền thuyết giang hồ nên ra tay toàn hiểm độc, chớp mắt đã tới hai mươi đường chiêu.

Mặc dù Khô Lâu Đạo Trưởng năm mươi năm về trước đứng hàng thứ sáu trong Vũ Lâm Thất Kỳ nhưng trên thực tế võ công chẳng kém Bệnh Tuý Thần Quân, có thể vượt hơn Bắc Độc Lão Ma một bực.

Thừa cơ hội này, Tử Diện Côn Luân xê mình đến gốc cổ thụ định chộp lấy cây Tàn Chi Quái Đao.

Cặp mắt thần của Chí Tôn trong thấy kịp, chàng hét to :

— Hãy đứng yên !

Chữ yên chưa dứt, một đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba đã tới bên mình Tử Diện Côn Luân.

Lão quái này hết phương tránh né dựng chưởng lên yểm trợ tấm huyệt.

Một tiếng tợ trời gầm thoát ra từ cửa mồm của Tử Diện Côn Luân.

Toàn thân lão quái nhân phóng đi qua cành cổ thụ rớt xuống chẳng khác cánh diều đứt giây.

Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, chàng bắn mình đến vị trí cây Tàn Chi Quái Đao.

Chợt có tiếng quát :

— Dừng tay lại.

Luồng kình khí nặng như núi lở sặc mùi tanh ôi xung vào các hiểm huyệt của Chí Tôn.

Chàng giật mình ngưng tụ thân mình lại qui tụ đường chiêu Nộ Hải Dương Ba đón lấy.

Luồng xú phong vừa áp đến. Hai đạo kình khí chạm nhau phát nổ rồi biến mất trong bầu không gian u tịch.

Cả hai chiếc bóng kình thủ hợp lại rồi tự khắc chia đi.

Chí Tôn lắc lư mấy lượt, rồi mới đứng yên phương vị cũ.

Chàng rúng tận đáy lòng quét cặp kỳ quang xem đó là nhân vật nào mà nội lực cao thâm vô thượng đến thế.

Chừng trông kỹ lại thì nhân vật vừa chạm chưởng chàng chẳng ai khác hơn Khô Lâu Đạo Trưởng.

Lúc ấy Khô Lâu Đạo Trưởng cũng bị dư lực Nộ Hải Dương Ba xô tháo lùi một bước Lão quái nhân sững sốt lên.

Ngừng lại một giây Khô Lâu Đạo Trưởng nhe bộ răng trắng nhởn :

— Tiểu tử ngươi danh hiệu là gì ?

Chí Tôn bình thản :

— Dương Chí Tôn !

Bất giác cặp mắt mất lộ thanh quang của Khô Lâu Đạo Trưởng vùng trở lên cười khẩn khặc :

— Ha ha từ lâu lão phu nghe danh hiệu ngươi sầm động vũ lâm ngỡ đâu là một đấng giang hồ cái thế, chẳng ngờ chỉ là một đứa bé mồm hãy còn hôi sữa mẹ, vậy mà muốn chiếm ngôi độc bá à !

Mấy lời ngạo cuồng của Khô Lâu Đạo Trưởng làm cho ngọn lửa hận thù trong tim của Chí Tôn bồng cháy lên. Chàng cười lạnh lẽo :

— Lão ma già đừng tự đắc đành rằng ngươi vẫn có châu trong Vũ Lâm Thất Tuyệt danh trấn giang hồ năm mươi năm về trước nhưng ta trông qua hành động của ngươi không phải là một nhân vật đường đường chính chính rất tiếc là lịch sử vũ Lâm đã chép lầm tên ngươi vào đây.

Bây giờ ta thế xóa danh hiệu ngươi tại sân này !

Không dằn đi được cơn thịnh nộ trong lòng được nữa Khô Lâu Đạo Trưởng rống lên cành lá trong rừng đều rung chuyển :

— Tiểu tử số ngươi quả đã tận rồi.

Đơn chưởng như bộ xương người của Khô Lâu Đạo Trưởng liền giơ lên.

Lão quái nhân hất một cái.

Kỳ dị thay một đạo kình khí nặng trợ cồ sơn lẫn mùi hôi thối trợ thây ma thối lâu ngày áp tới vị trí của Chí Tôn.

Chợt nhớ ngày nào tại huyệt động suýt bị hại dưới luồng

http://tieulun.hopto.org

Cương Thi Ma Công của lão đại ma đầu Quái Nạp Mộc Thông xử khí mường tượng như ngọn chưởng phong này, Chí Tôn bất giác thầm ngại trong lòng.

Mồm chàng thiếu hiệp niệm câu khẩu pháp Lưỡng Cực Chân Ngươn pháp ra hai khí thể trắng đỏ vây bọc quanh mình yểm trợ các hiểm huyệt.

Trong khi hữu chưởng Chí Tôn đẩy ra một đạo áp khí màu sắc vô cùng huyền diệu ào tới đón chận luồng xú phong của Khô Lâu Đạo Trưởng.

Bộp !

Một tiếng nổ âm thầm ghê rợn.

Màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn vây bọc Chí Tôn rung rinh như muôn ngàn đợt sóng màu sắp bị cơn gió nhẹ đùa qua.

Tuy nhiên chàng thiếu hiệp chỉ lắc lư thân hình mấy cái rồi đứng trơ ra tợ quả cổ sơn.

Bên kia tràng Khô Lâu Đạo Trưởng đã phải rúng động lên mới giữ thế quân bình.

Lão quái nhân sững sờ nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp cặp mắt lộ tinh quang.

Lão ta có vẽ không ngờ một chàng trai mới độ hai mươi tuổi đầu mà có cái nội lực quỉ thần kiền sợ dường đó.

Luồng xú phong màu thây ma chết của Khô Lâu Đạo Trưởng chu vi có tới ngoài hai mươi trượng,

Đến cả Bệnh Túy Thần Quân cũng phải để lên chân khí chống đỡ luồng xú phong âm ma đó.

Giá là cao thủ tầm thường có mặt tại tràng chắc chắn đã bị trúng nhằm xú khí ngã ra mà chết rồi.

Bất giác Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Chàng chép thầm :

— Quả nhiên lợi hại ! ngọn ma công của lão đại ma đầu này nguy hiểm còn gấp bội lần tên ác đạo Quái Nạp Mộc Thông ngày trước.

Thế nhưng phát giác Khô Lâu Đạo Trưởng đã phải rúng động trước cái nội lực một trăm hai mươi năm sẵn có của mình, Chí Tôn bốc sôi hùng khí.

— Lão quái ma hãy đỡ chưởng đây !

Một đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba phát đi từ chưởng trung

Chí Tôn tới tâm huyệt Khô Lâu Đạo Trưởng mau tợ sấm sét.

Khô Lâu Đạo Trưởng cười lên lạnh lẽo giơ chưởng như khúc xương khô lên nghênh đón thế công của kình địch.

Tiếp đó có tiếng nổ âm thầm.

Chưởng phong chớp nháng tợ tiếng âm hồn, nhưng liền biến mất sau đó.

Song phương hiệp lại rồi bỗng chia hai nơi.

Chừng trông ra Chí Tôn hãy còn đứng nguyên vị trí.

Khô Lâu Đạo Trưởng cũng trơ trơ như bộ xương người chưa hề thấy động tĩnh chi hết.

Sự trạng này khiến cho Chí Tôn không khỏi hãi hùng lên.

Chàng đã dùng đến tuyệt chiêu thứ tư trong Ô Mộc Bảo Lục và toàn bộ nội lực một trăm hai mươi năm đã có mà chưa thắng nổi kẻ thù.

Tự nhiên máu hận sôi sùng sục trong huyết quản của Chí Tôn

Chàng trụ thân hình vững chắc như thành đồng Hữu chưởng đề cao ngang ngực vận dụng đủ một trăm hai mươi năm nội lực.

Chí Tôn trầm lặng thét :

— Lão quái ma ! Hãy ráng đỡ đường chiêu Càng Khôn Thần Công đoạt mạng đây.

Cùng tiếng thét chàng thiếu hiệp từ từ đẩy hữu chưởng tới trước mặt.

Tự khắc một chiêu sấm sét phát động Càng Khôn Thần Công gầm chớp đầy trời.

Kình lực Lôi Thiên không có một thế lực nào ngăn cản nổi,

Phát giác thế công thâm khốc của kình địch, Khô Lâu Đạo Trưởng đã phải rống lên rúng động cả khu rừng :

— Tiểu tử này quả nhiên ác độc.

Tả chưởng khẳng khiu của lão quái nhân phát ra một luồng áp khí nặng nề vô cùng quái dị đối diện kình đạo kẻ thù.

Ầm !

Cành cây to cổ thụ ngã ầm xuống.

Khô Lâu Đạo Trưởng thảo lui nữa trượng.

Kinh hoàng phát hiện trên gương mặt cổ ma của lão quái nhân.

Giữa lúc Bệnh Túy Thần Quân cười khà một tiếng lẹ như quỉ mụi xẹ mình tới gần cây Tàn Chi Quái Đao nằm dưới đất.

Kịp phát giác ra, Chí Tôn bắn tới gần cổ thụ quát :

http://tieulun.hopto.org

— Dừng lại.

Bằng một cử động chểnh choáng như kẻ say rượu Bệnh Túy Thần Quân dỡ bầu hớp một hớp rượu khà vào mặt Chí Tôn.

Đạo kình khí sặc nồng mùi rượu chụp tới chàng thiếu hiệp Chẳng hiểu đó là ngọn túy phong, nếu để trúng nhằm huyệt đạo sẽ ngất đi Chí Tôn vội xẻ mình qua nơi khác tránh khỏi.

Chàng toan phát động một chiêu Càng Khôn Thần Công thì chợt từ trên không có tiếng hét lồng lộng đưa xuống :

— Hãy đứng yên !

Hết sức kinh dị Chí Tôn dừng chưởng lại tháo lui ba bước ngẩn mặt nhìn về hướng vừa nổi lên tiếng hét đó.

Một vật đen nhỏ phóng suống tràng.

Mọi người giật mình trong lại thì thấy đó là một cây cờ sắc đen chính giữa có thêu hai cái sọ người và phía dưới mấy giọt đỏ tợ máu.

Chí Tôn thầm khẽ :

— U Linh Kỳ !

Thực vậy, cây cờ đen thêu sọ người đẫm máu chính là U Linh Kỳ mà Chí Tôn đã từng gặp ba lần.

Cả Khô Lâu Đạo Trưởng và Bệnh Túy Thần Quân cũng hơi kinh dị quay lại nhìn nhân xật sắp hiện thân.

Ba người điều hiểu như nhau chủ nhân cây quỉ kỳ sẽ tới sau khi cắm báo lệnh xuống tràng.

Một chiếc bóng bắn xuống tràng lẹ như ma muội.

Trông nơi thân pháp Chí Tôn rúng động thân hình.

Chiếc bóng để hiện một gã thiếu niên gương mặt xanh nhưng cặp mắt sáng chói tợ quỉ xà trên ngực có thêu một chiếc đầu lâu to bằng cái đầu.

Thoáng nhìn chiếc đầu lâu cũng đủ hiểu danh phận gã thiếu niên tộc đinh trong phái đạo U Linh rồi.

Dĩ nhiên từ trước đến giờ Chí Tôn chưa từng gặp gã thiếu niên quái thủ này một lần nào cả.

Khi đã đứng yên tại tràng gã thiếu niên quét hai luồng quỉ xà nhìn một lượt rồi rọi thẳng về phía cây Tàn Chi Quái Đao.

Ồ một tiếng rồi định xẹt tới Cây Quái Đao.

Bệnh Túy Thần Quân phất cánh tay áo :

— Khoan đã !

Theo đó một luồng kình khí nặng như núi lở trộn lẫn mùi rượu chặn ngang trước mặt gã thiếu niên.

Hắn cười lạnh lẽo như ma khóc :

— Cho ngươi trở lại.

Hữu chưởng gã thiếu niên phát động.

Một đạo hàn tà rét lạnh lạ kỳ im lặng xung tới ngang hông song chưởng của quái nhân.

Bộp !

Sầm chưởng nổ âm thầm...

Không hề nghe tiếng động chi hết.

Nhưng lạ lùng thay Bệnh Túy Thần Quân đã phải tháo lui một bước.

Chí Tôn sững sốt nhìn gã thiếu niên.

Chàng không ngờ gã thiếu niên này tuổi suýt soát chàng mà nội lực lại cao thâm tột bực như thế.

Chỉ mới một chiêu đấu có thể đánh lui một đại kỳ nhân đứng đầu trong Vũ Lâm Thất Tuyệt.

Bệnh Túy Thần Quân tỉnh hẳn cơn say, quát hỏi :

— Ngươi quả là ai đây ?

Gã thiếu niên có cặp mắt quỉ xà trề môi :

— Công Tử U Linh !

Nghe bốn chữ Công Tử U Linh, Chí Tôn đã phải sững sốt nhủ thầm :

— Không lẽ hắn là con của Ngọc Diện Diêm Bà ?

Lúc ấy Bệnh Túy Thần Quân đã hỏi :

— Ngươi hiện thân nơi đây có ý định gì ?

Trỏ cây Tàn Chi Quái Đao gã thiếu niên chính Công Tử U Linh thản nhiên :

— Để thu hồi cây Quái Đao nầy cho Lệnh Chủ !

Dứt lời Công Tử U Linh xẻ mình tới.

Chí Tôn hét :

— Dừng lại đấy !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp tức thì giơ lên toan đẩy ra một đạo áp khí Càng Khôn Thần Công quật ngã kẻ thù gây chiêu đầu.

Bởi vì sau khi Bệnh Túy Thần Quân thi triển đường chiêu khốc liệt không làm hề hấn một chút nào đến Công Tử U Linh, Chí Tôn hiểu ngay nội lực hắn quỉ thần vô lượng.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, chàng phải đem bí pháp tột độ trấn áp hào khí của hắn ngay ở chiêu đầu để có thể dành phần thắng lợi ở chiêu sau.

Thế nhưng trong giờ phút đó, Khô Lâu Đạo Trưởng đã quát :

— Chớ nên động thủ !

Đã nghe một luồng áp khí dị kỳ lẫn lộn mùi thây ma chết lâu ngày rã mục chụp tới Chí Tôn.

Bắt buộc Chí Tôn phải thu hồi thế công, bản mình ra xa tránh thoát luồng xú phong kinh hồn đó.

Tức thì một trận giao đấu khốc liệt giữa Chí Tôn và Khô Lâu Đạo Trưởng.

Lão quái nhân bỗng căm giận, nhắc mình tới trước liền triển ra tám đường chiêu hiểm độc nhắm vào các yếu huyệt của Chí Tôn công vào.

Không nhượng một bước nào, Chí Tôn dùng thân pháp Lưỡng Cực Chân Ngươn yểm trợ huyệt đạo, trong khi song chưởng quay từng vòng kình đạo quật trả lại kẻ thù.

Trong lúc bên kia tràng đấu.

Bệnh Túy Thần Quân đã hất cánh tay áo rộng, quát :

— Hãy đỡ chưởng đây !

Luồng kình đạo cực kỳ mạnh bạo như lôi điển bắn tới Công tử U Linh Kỳ.

Như chẳng coi ra gì Công Tử U Linh cười khà :

— Lão quái già muốn chết.

Tả chưởng tên ma đầu nhắm ngay chưởng phong của đối phương đẩy ra một luồng khí êm dịu nhưng lờ mờ linh ảnh từ hồn.

Bộp !

Sau tiếng nổ âm thầm đó, Bệnh Túy Thần Quân như không chịu nổi lão đảo lui ba bước.

Công Tử U Linh lắc động thân hình vài cái, rồi trụ lại như quả cổ sơn.

Mặc dù Bệnh Túy Thần Quân vừa rồi đầu nhau cùng Khô Lâu Đạo Trưởng có phần mỏi mệt, trong khi chạm chưởng với công tử U Linh chưa khôi phục toàn vẹn nội lực, nhưng chỉ một chiêu đấu đã bị chấn động đến không đứng vững, cũng đã đủ rõ võ công của kình địch quả nhiên vô thượng giang hồ rồi.

So sánh về nội lực Công Tử U Linh chẳng hề chịu nhượng

bước lão quái nhân chút nào cả lại có phần cường dũng nữa là đàng khác.

Vốn là một nhân vật đứng đầu trong Vũ Lâm Thất Tuyệt, được truyền tụng trên chốn giang hồ, bình sinh Bệnh Túy Thần Quân, tự thị quá cao, chưa hề thua kém bất cứ một kỳ nhân dị quái nào, nay bị tỏ ra thất bại trước gã thiếu niên chưa ngoài hai mươi, bất giác hổ thẹn đến đỏ cả mặt.

Bệnh Túy Thần Quân cho đó, là một thiếu niên cao thủ bậc nhất hiện thời vừa định xong nên thi triển đường chiêu hiểm độc thì Công Tử U Linh đã quát :

— Lão muốn chết.

Ba luồng kình đạo êm dịu lẫn lộn linh ảnh từ hồn hết sức quái dị cùng một thức công vào các yếu huyệt của Bệnh Túy Thần Quân.

Bất ngờ bị tấn công liên tiếp những đường chiêu hiểm độc chưa từng có trên mặt giang hồ, Bệnh Túy Thần Quân không chậm trễ xê mình qua nơi khác lẫn tránh.

Đồng thời lão quái nhân quật trả lại hai luồng kình khí vô cùng kinh dị.

Thế nhưng cùng ánh chớp thời gian ấy, Công Tử U Linh đã bằng một thân thủ hết sức lạ lùng bắn tới chỗ cây Tàn Chi Quái Đao.

Thì ra, Công Tử U Linh đã dụng tâm từ trước, vờ như toàn lực tấn công Bệnh Tuý Thần Quân đã thình lình quay sang hướng cây đao quái dị.

Bệnh Tuý Thần Quân phát giác điều đó quát to :

— Tiểu tử dừng lại !

Lão quái nhân đã theo tiếng quát phóng tới gốc cổ thụ, hữu chưởng đẩy ra một đạo chưởng phong nặng như núi lở áp xuống đỉnh đầu Công Tử U Linh.

Nhưng Công Tử U Linh đã cười lên một tiếng lạnh lẽo hữu chưởng thò chộp lấy cây Tàn Chi Quái Đao trong khi thân mình đã bắn ra ngoài hai mươi trượng.

Động tác hết sức mau lẹ, thủ pháp lạ lùng chưa từng thấy, làm cho thế công của Bệnh Tuý Thần Quân trượt đi, quật gãy cả một cành cổ thụ.

Rầm !

http://tieulun.hopto.org

Cành cây to đổ xuống gây thành tiếng động, khiến cả Chí Tôn lẫn Khô Lâu Đạo Trưởng đồng ngừng chưởng, quay lại nhìn.

Chợt nhận ra Công Tử U Linh đã đoạt lấy cây Tàn Chi Quái Đao bỏ chạy, Chí Tôn rất đỗi kinh hoàng thét :

— Để món bảo vật lại cho ta !

Chàng thiếu hiệp vừa định thi triển khinh công tột bực đuổi theo Công Tử U Linh, chiếm lại bảo vật của mình, thì Khô Lâu Đạo Trưởng đã rống :

— Ngươi chạy đi đâu !

Một luồng xú phong ngăn chặn trước mặt Chí Tôn.

Bắt buộc, chàng thiếu hiệp phải ngưng hẳn thân hình lại.

Nhờ đó, Công Tử U Linh đã thoát đi như luồng điện chớp.

Chỉ thấy thân hình ma đầu lắc lư mấy cái là đã biến hút vào rừng cây rậm rạp.

Lửa thù bừng cháy trong cang trường Chí Tôn, xạ hai luồng kỳ quang vào mặt Khô Lâu Đạo Trưởng nặng trầm thét :

— Lão ác ma, có phải ngươi là đồng bọn cùng bọn Nữ Hồ Ly Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Khô Lâu Đạo Trưởng nhe bộ răng trắng nhởn :

— Bình sinh lão phu thấy việc là hành động không hề liên kết với ai cả. Tiểu tử chớ có dài dòng hảy trông chưởng đây !

Quái lão vừa phất động cánh tay khẳng khiu như bộ xương người, thì Bệnh Túy Thần Quân đã quát :

— Tiểu tử, ngươi hãy đuổi bắt tên cuồng ma, phần lão quái vật Khô Lâu này đã có lão phu lo liệu rồi.

Mồm thốt, hai cánh tay áo rộng thùng thình của Bệnh Túy Thần Quân vừa nhất ra bổn đạo kình khí sặc nồng ào tới Khô Lâu Đạo Trưởng.

Do đó, Chí Tôn phóng đi một cách dễ dàng, chàng nhắm hướng Công Tử U Linh khuất dạng đuổi theo như sầm sét...

HỒI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

BẮC ĐỘC LÃO MA THỌ HẠI

TRẢI qua hai mươi dặm đường trường.

Vẫn không thể nào phát giác được bóng Công Tử U Linh, Chí Tôn ngưng thân hình lại.

Chàng thở dài thất vọng :

— Chắc chắn ta đã lạc đường rồi, tên cuồng ma đã đo một ngõ khác bôn đào, có rượt theo cũng chẳng ích lợi gì.

Trong lòng Chí Tôn hết sức khẩn trương, mất cây Tàn Chi Quái Đao là một hiểm họa đối với chàng.

Tên ma đầu tự xưng là Công Tử U Linh, dĩ nhiên hắn đã chạy về tổng đàn U Linh Kỳ. Cây quái đao sẽ lọt vào tay Ngọc Diện Diêm Bà.

Nhưng hắn có đúng là con của Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Nếu không, tại sao tên ma đầu lại xưng là Công Tử U Linh ?

Chí Tôn còn nhớ cách ba năm về trước, chàng chưa từng nghe giang hồ báo Ngọc Diện Diêm Bà có sinh nở một lần nào.

Thế tại sao giờ đây có Công Tử U Linh ?

Hay tên ma đầu đã giả mạo danh phận Công Tử U Linh Kỳ để khủng bố bọn giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

Chàng hết sức hối tiếc lúc nãy tại chàng không chịu cầm lấy cây U Linh Kỳ của Công Tử U Linh xem thử coi thật chân giả thế nào, để có thể hiểu lai lịch tên ma đầu vừa xuất hiện chiếm lấy cây Tàn Chi Quái Đao của chàng bỏ chạy.

Bây giờ, có quay lại cũng chẳng ích lợi gì, chắc chắn hai lão quái nhân đã vắt đi rồi.

Tâm tình của Chí Tôn trĩ nặng hơn bao giờ hết.

Nhiều sứ mệnh khẩn cấp đang ở trước mắt chàng.

Chưa kịp cứu thoát thiếu nữ bịt mặt, giờ đây lại mất cây Tàn Chi Quái Đao.

Hơn thế nữa, cây quái đao có thể rơi vào tay nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Sự trạng liên tiếp xảy ra làm chàng thiếu hiệp càng bối rối hơn cả bao giờ.

Nhưng chàng chỉ có một thân xác không thể nhất thời hành động nhiều sứ mạng được.

Chàng cứ tuần tự mà thực hiện.

Bây giờ, việc cấp bách hơn hết, là phải giải cứu thiếu nữ bịt mặt thoát khỏi bàn tay dâm ô của Cái Thế Hồng.

Tên dâm ma nầy vốn là con của Âm Ma Giáo Chủ rất có thể hắn đã mang thiếu nữ bịt mặt về tổng đàn Âm Ma Giáo.

Tuy nhiên, có thể hắn giấu nàng tại Tàn Cổ Động U Linh Kỳ vì ngày nay hai đạo phái này, liên kết lại thành một tập đoàn khủng bố máu tanh, dĩ nhiên sự đi lại phải là mật thiết.

Chàng cứ đi tìm cả hai huyệt động nầy dò xét xem Cái Thế Hồng giam giữ thiếu nữ bịt mặt nơi đâu rồi sẽ tùy cảnh ngộ mà hành động.

Ý niệm đã chấm dứt trong lòng Chí Tôn.

Chàng cứ nhắm hướng cánh đồng trước mặt phóng tới.

Hơn một giờ sau....

Chí Tôn đã tới một ngôi từ cũ kỹ có vẻ hoang vu ẩn mình dưới hai cây cổ thụ tàn lá sum sê.

Bỗng nhiên, Chí Tôn nghe có loạt rên dài từ trong ngôi từ vọng ra.

Chàng đáp xuống đất đưa cặp kỳ quang nhìn vào.

Loạt rên nổi lên rồi lại im bặt đi.

Chí Tôn thầm nhủ :

— Lạ thật, kẻ nào đang thọ nạn trong ngôi từ này?

Chẳng cần nghĩ ngợi thêm, Chí Tôn phóng mình vào ngôi từ.

Chàng đứng ngay ngưỡng cửa quét mắt tìm quanh.

Chợt trong thấy một lão nhân, đang đứng quay mặt vào phương trượng, hai tay bám chặt vào trong kệ, chuyển nghe răn rắt.

Khắp cả thân hình lão nhân đều nhuộm máu đào, buông ra tiếng thở khì khì thật là ghê rợn.

Nhưng vì mớ tóc bạc của lão nhân buông xỏa xuống, khuất cả hai vai, nên Chí Tôn chưa thể nhận rõ đó là ai.

Mặc dù vậy, chàng nhận ra lão nhân này đã từng quen biết một vài lần ở nơi đâu chàng không thể nào nhớ rõ.

Chí Tôn bảo thầm :

— Ồ, hay ta bước vào xem lão này là ai cho biết.

Chàng dùng một thân pháp nhẹ nhàng tiến vào.

Cũng trong thời khắc ấy, lão nhân đã quát giọng khàn khàn :

— Tặc tử, ngươi là ai đây !

Vụt !

Cả chiếc trang kệ lập tức quật trở lại đỉnh đầu Chí Tôn nhanh như luồng chớp.

Vẫn đã để phòng từ trước, nên khi chiếc trang kệ vừa quật tới là Chí Tôn đã đẩy ra một đạo cang khí mạnh bạo.

Rầm !

Chiếc trang kệ bắn tung nóc ngôi từ, chọc phủng một lỗ đổ ngói xuống rào rào.

Trong lúc, Chí Tôn xẹ mình đi một nơi, tránh những mảnh ngói rơi mịt mù.

Chập sau, bầu không khí quang đãng trở lại.

Chí Tôn quét mắt nhìn vào chỗ quái nhân.

Bất giác, chàng đã phải thảng thốt :

— Bắc Độc Lảo Ma !

Thực vậy, lúc ấy lão nhân đã quay mặt ra chính là Bắc Độc Lão Ma.

Khắp cả thân mình lão ma đều đầm máu.

Tình trạng thọ thương khá trầm trọng.

Bắc Độc Lão Ma hai tay vịn lấy vách tường xạ mắt như điện nhìn ra.

Vừa bắt chợt Chí Tôn, lão ma đã kinh dị, ói ra một vòi máu,

http://tieulun.hopto.org

bật thành tiếng :

— Ô Tiểu tử !

Qua cơn khích động Chí Tôn xê mình đến gần Bắc Độc Lão Ma, run run hỏi :

— Lão tiền bối ! tại sao đến nỗi nầy ?

Bắc Độc Lão Ma trợn mắt, nuốt trôi một cuộn máu đào, hổn hển đáp :

— Lão phu vừa bị trọng thương chạy tới đây, kế gặp ngươi...

Hãi hùng trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn :

— Nhân vật thần quái nào đã quật trọng thương lão tiền bối ?

— Cái Thể Hồng !

Chí Tôn càng thêm khủng khiếp :

— Ô tại sao lại lạ lùng vậy ! Công lực của Cái Thể Hồng tuy cao thâm tột bực nhưng đâu có thể sánh bằng lão tiền bối mà có thể hành thủ ?

Bắc Độc Lão Ma căm hờn đáp :

— Tiểu tử, ngươi chưa rõ một sự tình. Sự thật không phải chỉ tên ác đồ phản bội đó có thể gây thương hại cho lão phu, mà hắn đã viện thêm một số nhân vật cao thủ khác...

Những nhân vật ấy là ai ?

— Tên cuồng ma Lạc Bá Đào và... Một tặc tử giả mạo lão phu tại ngôi cổ tự Ngũ Đài Sơn bị đuổi theo từ đêm trước.

Tới đây Chí Tôn đã phải kêu lên :

— Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân !

Nghe lọt vào tai câu thốt lên kinh dị của Chí Tôn, Bắc Độc Lão Ma trố mắt :

— Tiểu tử ? Ngươi bảo gì ?

— Thưa lão tiền bối, ngoài ra còn nhân vật nào nữa chăng ?

— Còn một gã thiếu niên xưng danh Công Tử U Linh...

Chí Tôn càng thêm sững sốt :

— Công Tử U Linh à ?

— Đúng vậy, cả bốn tên ma đầu này vây đánh lão phu mang trọng thương chạy đến đây.

Chí Tôn thầm nghĩ trong lòng : Lạ thật, Công Tử U Linh vừa giao đấu cùng Bệnh Túy Thần Quân đoạt lấy Tàn Chi Quái Đao chạy đi, có lẽ nào lại dự phần vây đánh Bắc Độc Lão Ma ?

Chàng liền nói :

— Thưa lão tiền bối, Công Tử U Linh xuất hiện từ đâu đến, cách đây đã lâu chưa ?

— Hai tên ma đầu kia cùng tên ác đồ phản bội đang vây đánh lão phu, thì thình lình gã Công Tử U Linh xuất hiện xưng danh hiệu quật ta mang thương tích rồi đi mất.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn sáng rực lên :

— A, thì ra tên ác đạo cũng vừa chạy ngang cánh rừng nầy !

Chàng lại hỏi :

— Tên ma đầu Công Tử U Linh chạy ngõ nào lão tiền bối có biết chăng ?

— Lão phu bị trúng liên tiếp mấy chưởng mang thương tích đầy mình, vội vàng dùng khinh thuật tới đây tị nạn, chỉ thấy tên cuồng ma đuổi theo ta một lúc biến dạng nhưng không rõ hắn chạy ngõ nào.

Nói tới đây Bắc Độc Lão Ma lại phún ra một vòi máu, thở hổn hển :

— Thật chẳng may cho lão phu, linh dược đã hết từ chiều qua nếu không, bệnh tình chẳng đến nỗi nầy ?

Sực nhớ tới bầu Linh đơn của Nam Tà, Chí Tôn mừng rỡ bảo Bắc Độc Lão Ma :

— Văn sinh còn trong bầu mấy hoàn linh dược xin lão tiền bối dùng đỡ trị vết thương.

Chàng thò tay vào lòng lấy chiếc bầu đỏ trao cho Bắc Độc Lão Ma.

Lão Ma cầm lấy trút ra xem, gương mặt máu me liền đổi sắc. Lão ta ném trả lại Chí Tôn quát :

— Tiểu tử ngươi muốn chết à !

Chí Tôn chộp lấy chiếc bầu đỏ sức hết ngạc nhiên :

— Ô tại sao lão tiền bối lại nỗi giận ? Văn sinh đã làm gì phật ý chăng ?

Bắc Độc Lão Ma chùi sạch máu mồm :

— Chẳng có gì cả, nhưng ngươi định dùng linh dược của Nam Tà ngạo mạn ta à.

Đến đây, Chí Tôn mới hiểu rõ nguyên nhân sự thịnh nộ của Bắc Độc Lão Ma. Chàng vội vàng nói :

— Thưa lão tiền bối...

Nhưng Bắc Độc Lão Ma đã giận dữ :

— Câm mồm lại, hãy nghe lão phu bảo đây :

http://tieulun.hopto.org

— Sáng nay ta tình cờ ta đi ngang qua khe núi cách đây hơ trăm dặm về phía Đông Bắc, phát giác được tung tích của Quận Chú Bạch Sa Cung, tuy không đích xác cho lắm, nhưng vẫn có thể do đà mà phăng tìm thêm manh mối.

Niềm khích động hiện trên gương mặt Chí Tôn, chàng hấp tấp

— Thưa lão tiền bối, tên ác đạo Cái Thế Hồng thú nhận cùng Lão tiền bối như thế à ?

— Im ngay, tên ác đồ súc sanh ấy chẳng hề bão lão phu bao giờ cả, ta nhờ tóm cổ được một tên cao thủ Âm Ma giáo cung khai như vậy mà thôi.

— Hắn cung khai như thế nào hở lão tiền bối ?

— Hắn khai tên ác đồ phản bội mang quận chúa Bạch Sa Cung giam giữ tại phân đàn Âm Ma giáo.

Tinh thần Chí Tôn phấn khởi tột độ :

— Thưa lão tiền bối, Phân đàn Âm Ma giáo tên gọi là gì ?

— Lão phu chưa kịp hỏi đến đây, thì tên cao thủ đã tự quật chưởng vào đầu vỡ sọ ra mà chết không kịp ngăn cản.

Tia hy vọng vụt tắt trong đầu óc của Chí Tôn.

Chàng tâm tắc :

— Tiếc thay ! Lão tiền bối ạ, tên cao thủ Âm Ma giáo còn nói những gì nữa hay không ?

Bắc Độc Lão Ma lắc lư cái đầu vấy đầy vệt máu :

— Chỉ có bấy nhiêu thôi, nếu biết rõ lão phu đến nơi rồi...

Ngừng lại một giây, lão ma bỗng trợn cặp ma nhỡn xanh vời long lanh màu máu hận thù.

— Tiểu tử, chúng ta hãy tạm biệt. Có gặp lại lão Nam Tà ngươi bão lại rằng :

Trước sau gì lão phu cũng giữ đúng lời hứa, hạ sát tên ác đồ Cái Thế Hồng mà có lần ta đã nói cùng ngươi tại ngọn núi nọ,

Ngươi hãy ghi nhớ lấy.

Lời chưa kịp dứt, Bắc Độc Lão ma đã nuốt trọn cuộn máu, rời khỏi vách tường phóng mình ra khỏi ngôi từ...

Chí Tôn hốt hoảng :

— Lão tiền bối...

Chàng xê mình ra ngoài sân từ...

Quét mắt tìm quanh, Chí Tôn trông thấy Bắc Độc Lão Ma đã ra

ngoài năm mươi trượng, dù còn mang trọng bịnh, nhưng lão ma đang thi triển khinh công thần ảo, lung lay mấy cái sau đó biến vào quãng cây ngàn.

Trầm lặng nhìn theo bóng Bắc Độc Lão Ma cho tới khi mất hút Chí Tôn chợt chép miệng :

— Quả thật một kỳ nhân tính tình cổ quái còn hơn cả Bắc Phong lão tiền bối năm xưa...

Thốt xong câu đó, Chí Tôn nhắm hướng Đông Nam nhắc mình đi thẳng.

Tuy không hy vọng nhất thời tìm ra tung tích thiếu nữ bịt mặt để cứu lấy nàng, nhưng mấy lời Bắc Độc Lão Ma tiết lộ vừa rồi, giúp cho Chí Tôn một vài tia sáng trong sứ mạng khẩn cấp hiện tình.

Nếu không may mắn gặp lại Bắc Độc Lão Ma, chắc chắn chàng đã bị Cái Thế Hồng đánh lạc hướng rồi.

Thoạt đầu, tên ác đạo lừa chàng đến Ngũ Đài Sơn, rồi lại tới Hồ Nam, tất cả toàn là quỉ quyệt gian trá mà thôi.

Bây giờ, chàng đã hiểu một cách rõ ràng rồi.

Thiếu nữ bịt mặt đang bị Cái Thế Hồng giam giữ tại Phân Đàn Âm Ma giáo.

Mặt dù chưa rõ phân đàn này đang ẩn nơi đâu, nhưng Chí Tôn đã cảm thấy yên lòng phần nào, do sự phát giác tích tung của thiếu nữ bịt mặt.

Cho nên Chí Tôn cảm thấy tinh thần phấn chấn lên. Chàng đi suốt ngày hôm đó.

Mãi đến chiều tối. Chí Tôn tới một cánh rừng cách huyện Hạ Thành khoảng năm mươi dặm về phía Bắc.

Cảm nghe trong mình có phần mệt mỏi, Chí Tôn hạ xuống chùm cây gần bên con cỗ đạo.

Chàng lấy lương khô ra ăn. Sau đấy tìm tới suối vốc nước uống rồi đến ngồi tựa lưng vào một góc tòng to lớn, định thần.

Chí Tôn định nghỉ ngơi trong giây lát lại tiếp tục hành trình vì thời giờ đã quá khẩn cấp rồi không cho phép chàng trễ nãi hơn nữa.

Trong lúc Chí Tôn vừa nhắm hai mắt lại, chợt nghe có tiếng dị động từ xa đưa tới tai chàng.

Chí Tôn mở bừng cặp kỳ quang, vận thính lực nghe ngóng tiếng dị động vừa nổi lên.

http://tieulun.hopto.org

Chàng rõ lại đó là tiếng nhạc ngựa cách chàng có tới hai trăm dặm đường từ phía dưới con cổ đạo dẫn tới.

Động tinh hiếu kỳ, Chí Tôn rời khỏi gốc tòng trở ra con đường cổ đạo xuyên lâm, nép vào bụi cây chờ bầy ngựa tới.

Chẳng bao lâu, đã thấy cát bụi tung bay mù mịt sau khúc quanh cổ đạo,

Liền đó, một đoàn người ngựa hiện ra ...

Dẫn đầu một lão nhân râu rìa cỡi con hắc ô, cùng hai mươi cao thủ vận toàn đen, ngồi trên lưng bầy ngựa hồng.

Chính giữa là chiếc tù xa có bốn tên tráng hán hộ tống.

Còn phía sau thì hai lão ma đầu hình dung kỳ dị, đang cầm đầu hai mươi tên cao thủ khác, mình cỡi ngựa hồng sãi như bay,

Bọn chúng có vẻ như đang áp giải tội nhân nào đó.

Bất giác Chí Tôn rung động lên.

Chàng thầm nhủ :

— Ồ hay là ...

Chàng hết sức chú mắt vào đàn ngựa xem chúng thuộc môn phái nào.

Chớp mắt, đoàn người ngựa đến nơi chỉ còn cách chỗ Chí Tôn nấp hơn năm mươi trượng.

Nhẩm kỹ bộ vũ phục bọn người, Chí Tôn mừng rỡ :

— Bọn ác đạo Âm Ma giáo đây rồi !

Trong khi đoàn người ngựa đã đến gần.

Chí Tôn nhấc mình vạch nửa bầu tròn trên không rồi đáp xuống trấn giữa đường.

Lão ác đạo Âm ma giáo đang dẫn đầu bất chợt một chiếc bóng trên không bắn xuống cản ngang bước tiến, liền quát to :

— Chúng đạo hãy dừng lại.

Lão ác ma gò ngựa ngay tức khắc.

Bọn Âm ma đang đi nghe lệnh tuyền đồng lượt dừng ngựa trên mặt sơn đạo.

Tất cả những luồng hung quang đều dồn về phía trước.

Bây giờ lão ác đạo râu xồm lướt ngựa tới cách Chí Tôn một khoảng

Lão ta đưa mắt nhìn xem nhân vật thình linh ngăn chặn bọn chúng là ai.

Nhận ra gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn. Lão ác đạo có có vẽ sững sờ kêu lên :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Câu phát giác của lão ta làm cho chúng cao thủ đứng phía sau thảy đều xôn xao lên. Thật lâu chưa ngưng.

Những tia hung quang của chúng vừa như căm hận vừa như pha sự ngấm khiếp.

Chẳng ai bảo ai, thình linh bọn chúng đồng phóng ngựa lên.

Cách ba năm về trước, Chí Tôn từng hạ sát trên hai trăm cao thủ Âm Ma giáo, đánh bại Thiếu giáo chủ Cái Thế Hồng và chặt nốt một cánh tay của Huyết Hồn Kiếm Qui nên bọn chúng rất kiên sợ chàng.

Lão ác đạo râu xồm phóng mình xuống ngựa đối diện cùng Chí Tôn ba trượng.

Chúng đạo Âm ma cũng đồng bỏ ngựa dàn thành hàng ngang sau lưng lão ác đạo râu xồm.

Bây giờ lão ác đạo mới rống hỏi :

— Tiểu cuồng ma, ngươi chặn bọn ta lại định hành thủ gì đây ?

Trỏ tay về phía tù xa Chí Tôn trầm giọng :

— Bản lệnh chủ muốn biết các ngươi đang áp giải nhân vật nào trong chiếc tù xa ấy.

Bộ mặt quái ác của lão ác đạo râu xồm đổi sắc mấy lần nhưng đã quát :

— Đó là chuyện riêng của bản đạo, ngươi không cần phải biết làm gì.

— Có phải bọn ngươi vâng theo mệnh lệnh tên ác đạo Cái Thế Hồng, giải quận chúa Bạch Sa Cung về tổng đàn Âm Ma giáo chăng ?

Câu nói của Chí Tôn làm cho lão ác đạo râu xồm rúng động mấy lần như luồng sầm chưởng quật nhằm.

Năm mươi ngoài cao thủ Âm Ma giáo cũng hết sức hãi hùng, chúng đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi, rồi lại nhìn Chí Tôn sững sững như vị thiên thần.

Cả bọn dường kinh dị vì lời nói vừa rồi của Chí Tôn.

Trong cử chỉ hải hùng của chúng đạo Âm Ma giáo, Chí Tôn hiểu được nội tình của chúng như thế nào rồi.

Hai luồng kỳ quang của chàng sáng rực lên niềm hy vọng, nhủ thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ! thì ra đúng như điều dự đoán của ta, chúng đang giải Quận chúa Bạch Sa Cung về tổng đàn Âm Ma giáo.

Tâm thần của Chí Tôn phần chấn tột độ, chàng thét to:

— Thế nào có đúng như lời bẩm lệnh chủ? Chiếc tù xa đang nhốt Quận chúa Bạch Sa Cung chăng?

Lão ác đạo trợn cặp hung quang:

— Tiểu quỉ, đừng có nói nhăm nhí, bây giờ có chịu tránh đường cho bọn lão phu tiến tới hay chờ ta ra tay quật chết ngươi trên sơn lộ này?

Chí Tôn bốc sôi hùng khí:

— Các ngươi muốn qua khỏi chỗn này thì ta cũng chẳng hẹp lượng gì, nhưng điều cần nhất là phải để lại chiếc tù xa ấy cho ta.

Chúng cao thủ Âm Ma giáo đều biến sắc sau câu nói của Chí Tôn.

Lão ác đạo râu xồm sững sờ một lúc, quát:

— Không thể được!

Chí Tôn cười lạnh lẽo:

— Không thể được cũng không làm sao được. Ta báo thật, dù cho các ngươi có chắp cánh cũng khó mong đưa tù xa đi được nữa rồi.

Tốt hơn hãy để ta khám phá xem quả thật đang nhốt nhân vật nào trong ấy, rồi sẽ tùy theo sự tình mà định đoạt số mệnh của các người sau.

Dứt câu Chí Tôn đường hoàng bước tới về phía tù xa...

Lão ác đạo râu xồm quát:

— Ngươi to gan thật!

Hữu chưởng lão ác đạo phất một cái ra hiệu lịnh,

Hơn hai trăm cao thủ Âm Ma giáo đồng huy động song chưởng quát lên chấn động cả khu rừng:

— Đứng lại!

Nhưng Chí Tôn làm như không nghe tiếng quát của bọn cao thủ chàng uy nghi bước tới.

Trong một tiếng rống, lão ác đạo râu xồm đã vận dụng toàn lực quật ngay tâm huyệt của Chí Tôn hai đạo kình khí lạnh tợ cắt da.

Bắt buộc Chí Tôn đã phải dừng lại, bất giác kêu lên:

— Thái Âm chưởng.

Chẳng cần tránh né, chàng thiếu hiệp mỉm niệm công sanh: Lưỡng Cực Chân Ngươn lên đến một trăm hai mươi năm nội lực đã phát huy, hiện lên màu khí trắng đỏ huyền nhiệm bao bọc toàn thân, hứng lấy Thái Âm Chưởng của kình địch.

Chí Tôn muốn nhân cơ hội này thử sức tàn phá ngọn Thái Âm chưởng của bọn Âm Ma giáo như thế nào, có khác hơn ngày xưa chăng.

Bình... Bình...

Hai tiếng nổ rung động cả tràng, chỉ thấy màn khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn rung rinh vài cái như gợn sóng rồi cuộn đi.

Trong khi Chí Tôn khẽ rùng mình, không phải vì sức công phá khốc liệt của Thái Âm Chưởng mà vì sức rét lạnh kinh hồn của ngọn hàn khí.

Chí Tôn thầm khẽ:

— Hàn lực Thái Âm Chưởng quả nhiên thâm khốc hơn xưa nhiều, Lão Âm Ma Giáo chủ đã luyện đến cõi huyền thâm rồi.

Thực vậy, nếu đem so sánh thì nội lực của gã ác đạo râu xồm còn kém hơn Chí Tôn nhiều, hơn nữa, màu lưỡi Lưỡng Cực Chân Ngươn của chàng là ngón võ công tối thượng giang hồ, có cả uy lực vô biên thế mà hàn tà Thái Âm Chưởng vẫn lọt vào một ít, quả nhiên không thể nào đo lường được, phần lão ác đạo râu xồm ngó thấy kình địch không cần tránh né thế công đoạt mệnh của mình cũng không đón đỡ chi hết, lại chẳng hề hấn chút nào, khiến hắn hết sức hải hùng.

Chúng cao thủ Âm Ma giáo xôn xao một hồi.

Sau một tiếng cười nhạt, Chí Tôn lại từ từ tiến tới.

Lão ác đạo râu xồm rống to:

— Hãy giết hắn cho ta!

Hơn năm mươi cao thủ cùng một loạt rống xong phát động từng luồng lãnh khí cực kỳ rét giá tấn công Chí Tôn.

Quần hùng hợp lại cả một chu vi năm trượng bề thế khó nỗi tránh né, Chí Tôn vận tả chưởng Nộ Hải Dương Ba, hữu chưởng Thu Phong Lạc Diệp cuồn cuộn quay ra từng vòng.

Kình lực lôi đình uy vũ mù trời cuốn cuộn năm mươi cao thủ Âm Ma giáo hốt đi như trận lá vàng.

http://tieulun.hopto.org

Đến như lão ác đạo râu xồm cũng bị dư lực đánh lui hai trượng, chấp song chưởng trước ngực yểm trợ huyệt đạo cho máu mồm khỏi bị phun ra.

Sau đó sân trường im lặng trở lại.

Đã có tới mười bãy thi thể cao thủ bày trên mặt đất, tên nào cũng bị chân nát cả nội tạng.

Không để mất thời giờ, Chí Tôn định bắn mình tới chiếc tù xa cách vị trí chàng có tới hai mươi trượng.

Thế nhưng như đã đoán trước ý định ấy, một lão ma đầu đứng ngay chiếc tù xa đã lẹ làng quật ra một chưởng.

Bùng !

Cánh cửa tù xa bật mở tung ra...

Theo đó một chiếc bóng kiều diễm bị hất ra khỏi tù xa ba trượng.

Chiếc bóng kiều diễm hao hao giống thiếu nữ bịt mặt.

Thoáng nhận ra, Chí Tôn đã hoan hĩ thét :

— Công Chúa Bạch Sa Cung đây rồi !

Chàng nhắc mình tới đỡ lấy chiếc bóng kiều diễm.

Suýt đồng lượt với chàng, đột nhiên từ trong rừng bắn ra một quái nhân bịt mặt chộp lấy chiếc bóng kiều diễm rồi quay đi về hướng nam như bay.

Tác động quái nhân bịt mặt hết sức kinh dị, mau lẹ không thể tưởng tượng chỉ trong chớp mắt đã ra xa ngoài năm mươi trượng Chí Tôn hét !

— Ngươi là ai vậy !

Bằng một tác động mau như điện chớp, chàng thiếu hiệp bắn mình theo quái nhân bịt mặt.

Ba mươi ngoài tên cao thủ Âm Ma giáo còn sống sót trông thấy Chí Tôn thi triển khinh công đồng quát to, mỗi người đưa ra một chưởng ngăn chặn bước tiến của chàng.

Chí Tôn cháy phừng lửa giận, không cần tránh né, hữu chưởng Càng Khôn Thần Công, tả chưởng Nộ Hải Dương Ba đưa ra một loạt rung chuyển núi rừng.

Chàng phóng qua đầu bọn ác đạo Âm Ma giáo đuổi theo hướng quái nhân bịt mặt xách chiếc bóng kiều diễm đã xa ngoài trăm trượng.

Chí Tôn trổ thuật khinh công thần ảo, quyết bắt kịp đối phương trong một thời gian ánh chớp.

Chàng nóng lòng muốn biết quái nhân bịt mặt là ai, sao lại hành thũ có vẽ mờ ám như vậy.

Nếu quái nhân là một nhân vật chính đạo, thì là một điều hết sức may mắn cho thiếu nữ bịt mặt.

Nhưng nếu lão thuộc tà phái, thực là nguy hiểm cho nàng vô cùng.

Chẳng khác nào vừa thoát khỏi hang sâu, lại rơi vào lòng vực thẳm.

Chí Tôn không ngớt băn khoăn, chàng gia tăng tốc độ nhanh như vệt khói.

Nhưng trải qua mười dặm đường, chàng không hề thấy quái nhân bịt mặt đâu cả.

Chẳng hiểu lão ta đã biến đi đằng nào.

Tự biết có đuổi theo cũng chẳng ích lợi gì, Chí Tôn ngưng hẳn thân mình lại bên quan lộ vắng vẽ.

Chàng thầm nghĩ miên man đến thiếu nữ bịt mặt.

Không lẽ nào quái nhân bịt mặt lại hãm hại nàng.

Động tác vừa rồi, cho biết lão ma từ đâu tới bất chợt nàng trong cảnh hỗn loạn, liền chộp mang đi, tránh xa lũ ác đạo hơn là dụng tâm hiểm độc.

Sự hấp tấp vội vàng lẫn mặt của quái nhân đã chứng tỏ lão ta thuộc về một môn phái khác ngoài tập đoàn khũng bố Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ.

Mặc nhiên, quái nhân bịt mặt không thể là tà phái được.

Nhưng lão ta là ai ? Sao lại trùm kín gương mặt mình ?

Vì tác động quái nhân quá mau, thân thũ tối thượng giang hồ, Chí Tôn không thể nào nhận kịp dáng dấp để xem lạ hay quen.

Suy nghĩ tới đây Chí Tôn cãm thấy yên dạ phần nào.

Chàng tin thiếu nữ bịt mặt cũng không đến nỗi gì.

Quái nhân bịt mặt có thể là một nhân vật chính đạo trong giới vũ lâm.

Chí Tôn lẩm bẩm :

— Có thể như thế lắm. Quận chúa Bạch Sa Cung sẽ không đến nỗi nào. Bây giờ ta hãy lo tới sứ mạng khẩn cấp khác.

Trước nhất, phải tìm cho được Tàn cỗ Động gặp nữ hồ ly.

Ngọc Diện Diêm Bà buộc tên Công Tử U Linh phải giao trả

http://tieulun.hopto.org

cây Tàn Chi Quái Đao đồng thời thu hồi quyển Huyết Hải Thần Cừu

Nếu diệt được Ngọc Diện Diêm Bà tại Tàn cổ động, thì càng tốt, nhưng nếu chưa thể giết được Nữ ma đầu này, chàng sẽ đến Tổng đường Âm Ma Giáo tìm cách chiếm lại Ô Mộc Bảo Lục, rồi sau đó sẽ tùy cảnh ngộ mà quyết định.

Ý niệm đến đây chấm dứt, Chí Tôn theo hướng Tây Bắc mà đi

Chàng chưa rõ định hướng của mình, vì chưa hiểu rõ Tổng đàn hai đạo phái U Linh kỳ và Âm Ma giáo tàng trú nơi nào.

Cuộc hành trình của chàng hiện nay là trải chốn giang hồ nghe ngóng tin tức về tung tích của một trong hai ác đạo nhất là U Linh Kỳ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Trải qua hai đêm ngày, Chí Tôn tới một ngọn cổ sơn kia,

Chàng trông lại là ngọn núi Vu Sơn, nơi năm xưa chàng đã cùng kiếm khách Phạm Thiên Hoa đấu võ trên vọng nguyệt.

Chợt nhớ câu chuyện ngày nào, Chí Tôn ngưng hẳn thân hình lại.

Một nhân thế mơ hồ hiện ra trước mắt chàng.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa.

Một nhân vật tuy tuổi quá trung niên nhưng có bộ mặt giống chẳng như đúc.

Từ Thiên Sơn Long Nữ đến Phi Lôi Ngũ Ưng.

Và cả Tây Nhạc Lãng Di Phong đến ngơ ngẩn khi chàng và Phạm Thiên Hoa đứng bên cạnh nhau.

Dĩ vãng chàng có liên hệ gì đến kiếm khách chăng.

Kiếm khách có phải là gia phụ chàng ?

Chí Tôn hoang mang tột độ.

Hình ảnh đau buồn ngày nào bừng sống lại trong trí óc của Chí Tôn.

Từ ngày lên khỏi Tuyệt Mệnh Cốc, mãi vì sứ mệnh quản nặng hai vai chàng tạm thời lãng quên đi chuyện cũ.

Nhưng giờ đây đứng trước cảnh vật ngày xưa đã từng làm cho chàng phải rung động cả tâm hồn, cách ba năm về trước, thì sao khỏi bàng khuâng.

Một nhân vật khác lại lóe qua óc Chí Tôn.

Đó là Ngọc Diện Diêm Bà.

Chí Tôn còn nhớ đêm sáng trăng nọ, sau khi đấu võ Ngọc Diện Diêm Bà hiện tới đã từng trách móc kiếm khách Phạm Thiên Hoa là kẻ bạc tình và hai người đã đấu với nhau một trận quyết tử

chàng đã dự vào và cùng kiếm khách Phạm Thiên Hoa rớt xuống vực sâu ngàn trượng.

Như vậy chứng tỏ Ngọc Diện Diêm Bà và kiếm khách là đôi tình nhân cũ.

Theo giang hồ, chàng giống kiếm khách Phạm Thiên Hoa như hai giọt nước, nếu không chênh lệch tuổi tác thì đó là một người hoá thân.

Chẳng phải nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chính là kẻ đã thân sinh ra chàng.

Nếu quả thật thế thì đời chàng còn gì đen tối cho bằng.

Bởi vì một trang thiếu hiệp chính đạo như chàng đâu có thể có một người mẹ dâm ô ác đạo như thế.

Vũ lâm sẽ ghê tởm thân thế chàng cho mãi đến muôn vạn kiếp sau.

Một ý nghĩ mới mẻ bỗng nẩy ra trong óc Chí Tôn.

Bây giờ chàng hãy tạm gát chuyện đến Tàn cổ động vài hôm, lo tìm kiếm khách Phạm Thiên Hoa trước đã.

Chàng phải cần hiểu rõ Ngọc Diện Diêm Bà là thân hay thù ?

Có dính dáng gì đến thân thế chàng hay không ?

Sau đấy Chí Tôn sẽ tùy theo cảnh ngộ xảy tới mà hướng lấy cuộc đời mình vào nẻo âm u hay tươi sáng huy hoàng.

Nghĩ xong, Chí Tôn nhắc mình lên đỉnh đồi, xoay theo bề thế, chàng vòng theo dãy núi Vu Sơn một hồi lâu.

Chàng luôn quét cặp kỳ quang quan sát những dấu vết, những con đường lên núi.

Nửa giờ sau qua hết một vòng dãy núi Vu Sơn.

Chẳng thấy vết tích gì lạ.

Toàn thể chẳng hề lưu lại sự lai vãng của một dấu chân người nào cả.

Sực nhớ tới cái vực sâu ngàn trượng quanh năm mây khói phủ mờ mà chàng và kiếm khách Phạm Thiên Hoa rớt xuống năm trước Chí Tôn lại chạy nhanh đến đây.

Chàng thám hiểm suốt cả con đường hang, nhưng cũng không nhận ra điều gì khả nghi nơi ẩn náo của kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Lão kỳ nhân Lãng di Phong cả.

Bất giác Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm thần.

Quan sát một hồi lâu không thấy gì khả nghi, kiếm phách Phạm Thiên Hoa ẩn trú gần đậu đây.

http://tieulun.hopto.org

cây Tàn Chi Quái Đao đồng thời thu hồi quyển Huyết Hải Thâm Cừu

Nếu diệt được Ngọc Diện Diêm Bà tại Tàn cổ động, thì càng tốt, nhưng nếu chưa thể giết được Nữ ma đầu này, chàng sẽ đến Tổng đường Âm Ma Giáo tìm cách chiếm lại Ô Mộc Bão Lục, rồi sau đó sẽ tùy cảnh ngộ mà quyết định.

Ý niệm đến đây chấm dứt, Chí Tôn theo hướng Tây Bắc mà đi

Chàng chưa rõ định hướng của mình, vì chưa hiểu rõ Tổng đàn hai đạo phái U Linh kỳ và Âm Ma giáo tàng trú nơi nào.

Cuộc hành trình của chàng hiện nay là trải chốn giang hồ nghe ngóng tin tức về tung tích của một trong hai ác đạo nhất là U Linh Kỳ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Trải qua hai đêm ngày, Chí Tôn tới một ngọn cỏ sơn kia,

Chàng trông lại là ngọn núi Vu Sơn, nơi năm xưa chàng đã cùng kiếm khách Phạm Thiên Hoa đấu võ trên vọng nguyệt.

Chợt nhớ câu chuyện ngày nào, Chí Tôn ngưng hẳn thân hình lại,

Một nhân thế mơ hồ hiện ra trước mắt chàng.

Kiếm khách Phạm thiên Hoa.

Một nhân vật tuy tuổi quá trung niên nhưng có bộ mặt giống chẳng như đúc.

Từ Thiên Sơn Long Nữ đến Phi Lôi Ngũ Ưng.

Và cả Tây Nhạc Lăng Di Phong đến ngơ ngẩn khi chàng và Phạm Thiên Hoa đứng bên cạnh nhau.

Dĩ vãng chàng có liên hệ gì đến kiếm khách chăng.

Kiếm khách có phải là gia phụ chàng ?

Chí Tôn hoang mang tột độ.

Hình ảnh đau buồn ngày nào bừng sống lại trong trí óc của Chí Tôn.

Từ ngày lên khỏi Tuyệt Mệnh Cốc, mãi vì sứ mệnh quần nặng hai vai chàng tạm thời lảng quên đi chuyện cũ.

Nhưng giờ đây đứng trước cảnh vật ngày xưa đã từng làm cho chàng phải rung động cả tâm hồn, cách ba năm về trước, thì sao khỏi bàng khuâng.

Một nhân vật khác lại lóe qua óc Chí Tôn.

Đó là Ngọc Diện Diêm Bà.

Chí Tôn còn nhớ đêm sáng trăng nọ, sau khi đấu võ Ngọc Diện Diêm Bà hiện tới đã từng trách móc kiếm khách Phạm Thiên Hoa là kẻ bạc tình và hai người đã đấu với nhau một trận quyết tử

chàng đã dự vào và cùng kiếm khách Phạm Thiên Hoa rớt xuống vực sâu ngàn trượng.

Như vậy chứng tỏ Ngọc Diện Diêm Bà và kiếm khách là đôi tình nhân cũ.

Theo giang hồ, chàng giống kiếm khách Phạm Thiên Hoa như hai giọt nước, nếu không chênh lệch tuổi tác thì đó là một người hoá thân.

Chẳng phải nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chính là kẻ đã thân sinh ra chàng.

Nếu quả thật thế thì đời chàng còn gì đen tối cho bằng.

Bởi vì một trang thiếu hiệp chính đạo như chàng đâu có thể có một người mẹ dâm ô ác đạo như thế.

Vũ lâm sẽ ghê tởm thân thể chàng cho mãi đến muôn vạn kiếp sau.

Một ý nghĩ mới mẽ bỗng nẩy ra trong óc Chí Tôn.

Bây giờ chàng hãy tạm gát chuyện đến Tàn cổ động vài hôm, lo tìm kiếm khách Phạm Thiên Hoa trước đã.

Chàng phải cần hiểu rõ Ngọc Diện Diêm Bà là thân hay thù ?

Có dính dáng gì đến thân thể chàng hay không ?

Sau đấy Chí Tôn sẽ tùy theo cảnh ngộ xảy tới mà hướng lấy cuộc đời mình vào nẻo âm u hay tươi sáng huy hoàng.

Nghĩ xong, Chí Tôn nhắc mình lên đỉnh đồi, xoay theo bề thế, chàng vòng theo dãy núi Vu Sơn một hồi lâu.

Chàng luôn quét cặp kỳ quang quan sát những dấu vết, những con đường lên núi.

Nửa giờ sau qua hết một vòng dãy núi Vu Sơn.

Chẳng thấy vết tích gì lạ.

Toàn thể chẳng hề lưu lại sự lai vãng của một dấu chân người nào cả.

Sực nhớ tới cái vực sâu ngàn trượng quanh năm mây khói phủ mờ mà chàng và kiếm khách Phạm Thiên Hoa rớt xuống năm trước Chí Tôn lại chạy nhanh đến đây.

Chàng thám hiểm suốt cả con đường hang, nhưng cũng không nhận ra điều gì khả nghi nơi ẩn náo của kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Lão kỳ nhân Lăng di Phong cả.

Bất giác Chí Tôn ngơ ngẩn cả tâm thần.

Quan sát một hồi lâu không thấy gì khả nghi, kiếm phách Phạm Thiên Hoa ẩn trú gần đâu đây.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ trời cũng đã tối, Chí Tôn cảm thấy mệt mỏi chán nản, liền tìm một hang đá chun vào đấy lấy lương khô ra dùng đỡ rồi nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau sương mù chưa tan, bay vòn trên núi Vu Sơn.

Muôn ngàn đỉnh đồi còn lặng trầm trong giấc mộng.

Chí Tôn mang cả tâm tình vừa thất vọng, vừa lẫn khổ đau rời khỏi động cốc nơi trú ngụ đêm rồi.

Trước khi lên đường Chí Tôn đến sân Vọng Nguyệt trên ngọn đồi Thần Nữ Sơn xem cảnh ngày xưa.

Chợt chàng thấy trong đám sương lờ mờ có chiếc bóng kiều diễm đang hứng gió mây, mặt hướng lên ngọn đồi cao vút.

Nhận kỹ bóng dáng kiều diễm đó, bất giác Chí Tôn rúng động cả thân hình chàng thấy hơi quen quen, hình như có gặp nơi đâu vài lần.

Lòng chàng nổi lên một mối nghi ngờ, mồm lẩm bẩm:

— Lạ thật, nhân vật nào lại đứng trầm lặng nơi sân Vọng Nguyệt như thế, hình như chờ đợi một ai?

Vậy ta lên tận đấy xem sao cho biết.

Nghĩ ra như thế Chí Tôn nhắc mình lên sân Vọng Nguyệt.

Chàng đảo vòng bán nguyệt, rồi đáp xống đứng sau lưng bóng người im như pho tượng.

Vừa vững trên sân Vọng Nguyệt, Chí Tôn mừng rỡ kêu to:

— Đỗ cô cô đây rồi.

Bóng người kiều diễm ấy chính là Thiên Sơn Long Nữ, nghe tiếng của Chí Tôn giật xẻ mình trở lại.

Đồng thời, nàng huy động một đạo chưởng phong đưa ra như sấm sét quật xuống đầu chàng.

Lẹ như điện chớp, Chí Tôn lắc mình đi nơi khác.

Chàng quát to:

— Đỗ cô cô dừng tay lại! Tiểu sinh chính thật là Dương Chí Tôn đây.

Thiên Sơn Long Nữ đưa ra một chiêu thấy hụt đối phương, nàng toan đẩy luôn hai đường chiêu khác, chợt nghe ba tiếng Dương Chí Tôn, liền ngưng thân hình lại, trố cặp mắt đẹp tuyệt vời như độ nào nhìn chàng.

Nhận được Chí Tôn, Thiên Sơn Long Nữ hết sức hoan hỉ. Nàng khích động, thu hồi ngọc chưởng:

— Ồ thế ra tiểu tử đấy sao?

Chí Tôn cung kính:

— Vâng! chính tiểu sinh đây!

Niềm xúc cảm hiện đầy trên gương mặt của Thiên Sơn Long Nữ, giây lâu nàng thốt:

— Tiểu tử! ba năm về trước ta có nghe ngươi lộ hình Chỏ Nhân Lệnh Xé Xác đồng thời thọ hại dưới tay Ngọc Diện Diêm Bà, tưởng đâu giờ đây mồ lên xanh cỏ, chẳng ngờ còn gặp lại ngươi nầy, quả trời không đành phụ lòng người vậy.

Chí Tôn vô cùng cảm khích.

— Lời Đỗ cô cô bảo quả không sai. Nếu tiểu sinh không nhờ một độ kỳ duyên ngoài tưởng tượng, thì thân xác nay vùi sâu dưới Tuyệt Mệnh Cốc rồi. Giờ được gặp Đỗ cô cô thật là điều vạn hạnh.

Chàng liền kể mọi sự tình xảy ra cho Thiên Sơn Long Nữ nghe Thiên Sơn Long Nữ ứa lệ ngậm ngùi:

— Tiểu tử ạ! số kiếp của ngươi quả nhiên tạo hình đã sẵn dành từ trước, không thể nào cải lại được, nhưng chuyện đã qua rồi ta khuyên ngươi chớ quá buồn thương mà hao tổn tinh thần.

Bây giờ hãy lo những sứ mạng sắp tới. Trước nhất ta muốn biết ngươi lên ngọn đồi Thần Nữ nầy để làm gì?

Chợt nhớ lời Kiếm khách Phạm Thiên Hoa ba năm về trước Chí Tôn đáp dồi:

— Tiểu sinh đi tìm một người bằng hữu hẹn tại nơi nầy, nhưng vẫn chưa được gặp Đỗ cô cô ạ!

Mồm chàng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hết sức hổ thẹn, vì bình sinh chàng chưa biết nói dối với ai, huống chi Thiên Sơn Long Nữ là người chàng kính mến nhất.

Thế nhưng, Chí Tôn không dám bảo thật mình đang tìm kiếm khách Phạm Thiên Hoa, để hỏi rõ lai lịch của Ngọc Diện Diêm Bà, vì ngày chia tay kiếm khách có dặn chàng đừng nhắc nhở tới tên và nếu ai có hỏi, thì cứ đáp là đã chết rồi.

Cho nên, trước mặt Thiên Sơn Long Nữ chàng lờ đi như không rõ gì đến kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Trầm đi một lúc, Thiên Sơn Long Nữ hỏi Chí Tôn:

— Tiểu tử à! ba năm về trước ta nghe giang hồ đồn đãi ngươi

http://tieulun.hopto.org

hạ sát trên sáu trăm cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch, có đúng thế không ?

Chí Tôn khẽ khẽ gật đầu :

— Thưa Đỗ cô cô, quả đúng như vậy, xin cô cô tha lỗi cho tiểu sinh ngày trước đã giấu nhẹm chuyện nầy.

Thiên Sơn Long Nữ dịu giọng :

— Tiểu tử ! Sư cừu phải trả, đó là một điều đáng khen ngợi, nhưng ta khuyên ngươi trong việc tìm thù rửa hận, hãy vì đức hiếu sinh và vì sự quả báo của lưới trời, mà giảm bớt sự lạm sát trên giang hồ, nếu không hậu quả sẽ không sao đo lường được.

Chí Tôn cúi mặt :

— Xin tuân lời chỉ giáo của Đỗ cô cô.

Rồi chàng lảng sang chuyện khác :

— Đỗ cô cô đến ngọn đồi Thần Nữ nầy có chuyện gì, mà sao trông có vẻ u sầu như thế ?

Nghe Chí Tôn hỏi trên gương mặt Thiên Sơn Long Nữ hiện lên một nét u buồn vô tả, nàng thở dài áo não.

Tâm sự u buồn của nàng dường như trút nặng vào tiếng thở dài đó, nó như tiếng nức nở của trái tim đang rịn máu không ngừng

Chặp lâu Thiên Sơn Long Nữ mới đáp giọng trầm buồn :

— Từ bao nhiêu lâu nay lòng ta tự hỏ có một hảo cảm với ngọn đồi Thần Nữ này, cho nên, cứ cách một thời gian khi trăng khuyết lại tròn, ta phải đến đây để ngắm rừng núi hùng vĩ.

Lời nói của Thiên Sơn Long Nữ tuy mơ hồ, nhưng Chí Tôn đã hiểu tâm sự của người nữ hiệp này từ trước, ngày chưa xảy ra trận đại huyết trên sân cỏ Thất Lý Bình.

Chàng nghĩ thầm :

— Thiên sử tình nầy thật là bi thảm nhất cổ kim, mãi gần hai mươi năm qua rồi mà Đỗ cô cô vẫn chưa quên hình bóng Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, nên hôm nay lại đến đây để đợi chờ người tình . tuyệt vọng.

Năm xưa, ta đã hứa với cô cô sẽ phăng ra tung tích của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa trên mặt giang hồ, nhưng kiếm khách đã buộc ta không được tiết lộ về người, giờ ta phải tính sao đây ?

Có nên, cho biết Phạm Thiên Hoa hãy còn sống trên đời hay cầm lặng theo lời dặn của kiếm khách ?

Đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, ta đã thốt ra lời nói, không

thể nhất thời quên hẳn được, thà rằng cứ để buồn cho Đỗ cô cô, năm tháng phai dần, có thể một ngày nào đó lảng quên.

Chí Tôn trầm ngâm mãi không thốt ra lời nào nữa, cả ý niệm chàng cứ triền miên tưởng đến Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Thiên Sơn Long Nữ nhận thấy sắc diện ưu ái của Chí Tôn, nàng đoán được phần nào tâm trạng chàng thiếu hiệp giang hồ

Nàng nhẹ giọng hỏi :

— Tiểu tử, hình như hiện giờ ngươi có tâm sự gì trắc ẩn, nên ra chiều nghĩ ngợi quá đáng như thế ?

Câu hỏi của Thiên Sơn long Nữ khiến cho Chí Tôn giật mình quay về thực tế, chàng không đáp lời nàng mà chỉ bảo :

— Đỗ cô cô, nếu cô cô sẵn sàng tha thứ, tiểu sinh xin mạn phép hỏi một vài điều.

Thiên Sơn Long Nữ buồn rầu :

— Điều gì, tiểu tử cứ hỏi ?

— Có phải cách đây hai mươi năm về trước kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã từng thương yêu cô cô chăng ?

Trên gương mặt âu sầu của Thiên Sơn Long Nữ càng đượm nét đậm đà hơn, bất giác nàng buôn giọng rên dài :

— Tiểu tử, ngươi hỏi chuyện xưa với dụng ý gì ?

Chí Tôn có vẻ chân thành :

— Tiểu sinh muốn biết sự thật ngày xưa để xem sự hy sinh quá to tác của Đỗ cô cô có xứng đáng hay không ? Ngoài việc ấy ra không có một dụng ý nào khác hơn nữa.

Xin cô cô cho biết rõ ràng, biết đâu tiểu sinh không đem lại một vài điều lợi ích cho cô cô.

Tiếng nói của Thiên Sơn Long Nữ thăm thê như tiếng khóc :

— Tiểu tử ạ ! chuyện xưa đã qua rồi, chúng ta hãy cho nó qua đi, đừng bao giờ nhắc nhở đến làm gì, chỉ bận lòng thêm chứ chẳng mang lại niềm hy vọng nào như ngươi đã tưởng đâu.

Mặc dù vậy, để không làm ngươi thất vọng, ta cho ngươi biết một điều.

— Xin Đỗ cô cô nói rõ ra điều đó.

— Thuở xưa ta và Kiếm khách Phạm Thiên Hoa đã có một thời gian thương yêu nhau, tuy ngắn ngủi, nhưng suốt đời không thể quên được, ta đã nguyện với lòng ở vậy để giữ trọn bóng hình chàng cho đến chết, sẽ không yêu một ai khác nữa.

http://tieulun.hopto.org

Tâm tình bi đát nầy khiến cho Chí Tôn xúc động cả tâm can, chàng mím chặt vành môi dưới, giây lâu đột ngột hỏi :

— Đỗ cô cô, cách đây ba năm về trước Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và ....

Chí Tôn vì một phút khích động trước mối thương tâm của Thiên Sơn Long Nữ, chàng muốn bảo thật rằng hiện giờ Kiếm khánh Phạm Thiên Hoa hãy còn sống trên cõi đời, nhưng vừa nói đến đây chợt nhớ đến lời dặn dò của kiếm khách ngày xưa lúc chia tay, chàng bỗng ngưng ngay.

Thiên Sơn Long Nữ hỏi dồn :

— Tiểu Tử, ngươi bảo Kiếm khách Phạm Thiên Hoa như thế nào ?

Chàng còn sống hay chết !

Hiện giờ chàng ở đâu ?

Biết đã lỡ lời, Chí Tôn đâm ra bối rối, gương mặt đẹp tuyệt thế bỗng đỏ bừng lên, chặp lâu mới đáp :

— Tiểu sinh muốn nói, theo sự hiểu biết trên chốn giang hồ, thì ngày xưa Kiếm khánh Phạm Thiên Hoa yêu thương Đỗ cô cô, mà còn sang sẻ tình yêu cho kẻ khác, như vậy, cô cô hãy còn trì chí cho đến ngày nay sao ?

Bất giác. Thiên Sơn Long Nữ buông tiếng thở dài :

— Ta vẫn biết chuyện đi vãng thương đau ấy từ lâu, nhưng lòng ta luôn luôn mơ mộng, sẵn sàng tha thứ cho Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, đã làm phiền ta, bởi vì, ta thiết nghĩ trên mặt vũ lâm này, nhất định không có một người đàn ông nào chống nổi cái sắc đẹp mê hồn của ả ấy...

Vì vậy. ta không bao giờ oán hận chàng.

Mấy câu nói của Thiên Sơn Long Nữ, khiến cho Chí Tôn vô cùng khích động, chàng cảm tưởng cho người tình nữ đã một lòng thủy chung với người phụ tình nàng.

Hai tiếng «ả ấy» của Thiên Sơn Long Nữ vừa thốt Chí Tôn đã hiểu rõ là ai rồi.

Một ý nghĩ hắc ám từ xa xưa chợt hiện lên trong óc chàng.

Chàng nhớ những câu đối đáp của Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà trong đêm trăng đầu võ ba năm về trước, mà lòng cảm thấy xao xuyến không ngừng.

Hiển nhiên « ả ấy » chẳng ai khác hơn là Ngọc Diện Diêm Bà.

Nữ quái hồ ly đã có thời là người tình của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Theo lời Phi Lôi Ngũ Ưng ngày trước, thì hai người đã từng chung sống với nhau, mấy năm trời, hạ sanh được một đứa bé trai tên là Phạm thừa Chí.

Sau đó, vì nữ ma đầu dâm ô thường bỏ nhà ra đi, nên Kiếm khách Phạm Thiên Hoa cắt mối duyên tình kỳ dị, rồi chia tay.

Kiếm khách giữ đứa bé Phạm thừa Chí lúc mới lên ba cho một gia đình nông thôn nọ, nhưng bị mất tích sau cơn hỗn hoạn.

Đứa bé ấy chính là ai ?

Tại sao, Thiên Sơn Long Nữ đến Phi Lôi Ngũ Ưng, đều bảo chàng giống Kiếm khách Phạm Thiên Hoa như hai giọt nước ?

Chí Tôn cảm nghe rúng động trong lòng không ít.

Chàng bỗng hỏi Thiên Sơn Long nữ :

— Đỗ cô cô ả ấy mà cô cô vừa bảo có đúng là Ngọc Diện Diêm Bà chăng ?

Thiên Sơn Long Nữ hơi rúng động hai vai, khe khẽ gật đầu :

— Quả đúng chẳng sai !

Chí Tôn hỏi dồn :

— Có phải mấy năm trường chung chăn gối, hai người đã sinh một đứa bé tên Phạm thừa Chí chăng ?

Gương mặt hồng phấn của Thiên Sơn Long Nữ hiện lên một nét kinh dị :

— Tiểu tử do đâu ngươi hiểu được điều nầy ?

Bằng giọng thành thật, Chí Tôn đáp :

— Thưa cô cô, ba năm về trước nhân dịp đi ngang ngọn cổ sơn nọ, tiểu sinh đuổi theo hai chiếc bóng trắng vào tận thâm cốc, có gặp lão tiền bối Phi Lôi Ngũ Ưng, đã thuật cho tiểu sinh hiểu rõ câu chuyện tình quái dị của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Ngọc Diện Diêm Bà hai mươi năm xưa, đồng thời có nhắc nhở đến cô cô...

Đến đây biết mình đã lỡ lời, Chí Tôn bỗng ngưng lại.

Hai quả má đào của Thiên Sơn Long Nữ ửng đỏ lên vì thẹn. Nàng cúi mặt như nghẹn ngào.

Chặp lâu Thiên Sơn Long Nữ mới nói giọng chua xót :

— Tiểu tử, lời nói của Phi Lôi Ngũ Ưng quả không sai, chính sau ba năm ân ái mặn nồng, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Ngọc

http://tieulun.hopto.org

Diện Diêm Bà đã cho ra đời đứa bé Phạm thừa Chí, giá nay còn sống cũng độ bằng ngươi, có thể dung mạo cũng giống như ngươi.

Câu nói sau cùng của Thiên Sơn Long Nữ khiến cho Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Một ý cảm kỳ lạ chợt xoáy mạnh trong đầu óc của chàng.

Trong lúc Thiên Sơn Long Nữ miên man tiếp :

— Vì vậy, lúc đầu gặp ngươi tại Nghiệt long Đàm trong đêm trăng đoạt nội đơn Ngưu long Giao, ta hình dung được bóng hình Kiếm khách Phạm Thiên Hoa gần hai mươi năm về trước, cho nên đã liều mình đánh với lão ma đầu Sư Diện Quái Ma, để giải cứu cho ngươi, vì nghĩ rằng có thể ngươi là... Phạm thừa Chí...

Tâm thần Chí Tôn bỗng rối loạn lên, lời nói của Thiên Sơn Long Nữ chẳng khác một chiếc búa ngàn cân giáng xuống đầu chàng.

Chàng chính là Phạm thừa Chí ?

Trời ơi ! như thế nghĩa là Ngọc Diện Diêm Bà vốn là kẻ thân sinh ra chàng ?

Cả một bầu vũ trụ như đang quay cuồng, đảo lộn trước mặt Chí Tôn.

Nếu quả thật Ngọc Diện Diêm Bà chính thật là thân mẫu của chàng, thì từ đây đến chết, chàng đâu còn dám gặp một ai nữa. Sự nhục nhã ê chề buộc chàng phải xa lánh mọi người trên thế gian nầy.

Là một trang thiếu hiệp giang hồ đâu có thể có người mẹ dâm ác đến thế.

Nhưng chợt nghe Thiên Sơn Long Nữ nói :

— Nhưng đó là sự tưởng tượng của ta thôi, bởi vì theo giang hồ đồn đãi thì đứa bé Phạm thừa Chí đã bị chết trong đám lửa hồng tại gia đình nông thôn nọ rồi, chỉ vì ngươi giống hệt Phạm Thiên Hoa, mà ta nhận ra như thế.

Mấy lời nói vừa rồi của Thiên Sơn Long Nữ, khiến Chí Tôn thở dài nhẹ nhõm, chàng thầm ước sao đúng như lời chàng bảo : Đứa bé Phạm thừa Chí đã bị lửa hồng thiêu sống từ lâu, nhất định không phải là chàng.

Bỗng Chí Tôn thầm nhủ :

— Ồ ! đâu có thể như thế được. Biết đâu giữa ta và Kiếm khách Phạm Thiên Hoa chỉ là người giống người mà thôi.

Chàng chuyển sang chuyện khác :

— Đồ cô cô, dù sao chuyện cũ đã qua rồi, có nhắc đến lại chỉ thêm gợi vết thương đau chẳng ích gì.

Dĩ vãng đã chết, hãy nên vùi lấp là hơn.

Trên mặt Thiên Sơn Long Nữ càng đượm nét bi thăm hơn bao giờ hết, trong khóe mắt gợn mùa thu của nàng đang viền quanh lệ.

Lặng đi một chặp, nàng bảo Chí Tôn :

— Không phải ta muốn nhắc đến cái dĩ vãng thương đau đến trọn đời nầy, nhưng tiểu tử chưa rõ nội tình bên trong, thế nên ngươi trông thấy một sự vứt bỏ quá dễ dàng đấy thôi.

Riêng ta hiện giờ vẫn còn đau khổ gấp trăm lần trước, trừ khi ta chết là dĩ vãng mới chết theo mà thôi,

Thực ra, đâu phải Chí Tôn chẳng biết mùi vị của ái tình, những nỗi khổ đau tột cùng của tuyệt vọng đau thương.

Muốn quên đi một bóng hình nào đâu phải một việc dễ dàng.

Chính bản thân chàng từ bao nhiêu lâu nay chưa hề lãng quên được hình bóng của Hồng Y Nữ Xảo Nhi, dù nàng đã vùi sâu dưới lòng bể cả.

Huống chi Thiên Sơn Long Nữ thờ một mối tình Kiếm khách Phạm Thiên Hoa tính đến hôm nay gần hai mươi năm trời rồi, thời gian đăng đẳng ấy, làm sao trong nhất thời có thể mờ quên được,

Tự nhiên, Chí Tôn cảm thấy trong phút giây nặng trầm sự có mặt của chàng nơi đây chẳng có ích lợi gì cho Thiên Sơn Long Nữ cả.

Ba năm về trước đây, chàng đã hứa cùng nàng sẽ trải giang hồ tìm cho ra tung tích Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Nhưng đến khi tìm ra, thì kiếm khách lại dặn dò chàng không được tiết lộ cho Thiên Sơn Long Nữ tung tích người nàng mơ ước.

Chàng đã hứa năm xưa thì ngày nay phải thực hành.

Chí Tôn cứ trầm lặng mãi chẳng thốt thêm một lời nào.

Thiên Sơn Long Nữ cũng im bặt, nàng hướng mắt đi nơi khác, lộ vẻ sầu tư.

Đám sương mù tan dần.

Từng làn gió mát lạnh đưa làn sương xa mờ.

Ánh bình minh rựng dưới chân trời, chiếu tỏa như cái rẽ quạt...

Mặt trời đỏ ửng như viên hồng ngọc từ từ lên.

Đột nhiên, Chí Tôn thở dài một tiếng, chàng ngẩn nhìn Thiên Sơn Long Nữ, bằng giọng hết sức khích động :

— Đồ cô cô, lúc trước vẫn biết nhận làm một việc cho Đồ cô

http://tieulun.hopto.org

cô, thề nhưng thời gian trôi qua tiểu sinh vẫn...

Thiên Sơn Long Nữ quay qua cắt ngang câu nói của Chí Tôn :

— Thề nào ? tiểu tử đã hứa hẹn với ta ?

— Ba năm trước đây tiểu sinh hứa hẹn tìm Kiếm khách Phạm Thiên Hoa với Đồ cô cô, ngày còn ở nội thành Trường Sa, có lẽ cô cô còn nhớ chứ.

Thiên Sơn Long Nữ khích động mãnh liệt :

— Ta đã nhớ, nhưng chuyện ấy thề nào ? Tiểu tử trải mặt giang hồ đã có lần nào gặp Kiếm khách Phạm Thiên Hoa chăng ?

Tự nhiên, Chí Tôn đâm ra bối rối.

Bình nhật chàng chưa hề nói dối một ai, nhưng hiện tình bắt buộc chàng không thể tỏ thật với Thiên Sơn Long Nữ việc chàng đã gặp kiếm khách Phạm Thiên Hoa tại ngọn đồi Thần Nữ nầy ba năm về trước được.

Vì vậy, Chí Tôn phải đáp dối :

— Tiểu sinh đã đi khắp giang hồ, nhưng không thể nào tìm gặp Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, Đồ cô cô ạ !

Chẳng hiểu hiện nay người chết hay sống thế nào.

Giọng nói của Thiên Sơn Long Nữ chẳng khác tiếng thở dài :

— Ta vẫn đoán trước như thế ! Có thể, Phạm thiên Hoa hiện nay không còn sống trên cõi đời nầy nữa, nhưng cũng có thể chàng đang ẩn nấp một nơi nào đó dõi lòng lánh mặt ta.

Nhưng thôi, dù tiểu tử không tìm được kiếm khách, ta vẫn cảm khích tấm lòng tốt của ngươi, đã nhọc công vì ta.

Lời nói nhiệt thành của Thiên Sơn Long Nữ khiến cho Chí Tôn cảm thấy vô cùng khó chịu. Tình thế bắt buộc chàng phải lừa dối nàng, nhất định không thể nào hơn được.

Thiên Sơn Long Nữ là người từ trước đến giờ chàng hằng mến phục lại có công ân cứu tử cho chàng trên ngọn cao lãnh năm xưa. Cho nên, chàng phải hết sức nhục nhã khi thốt ra những lời nói giả dối ấy.

Chàng cúi gầm đầu xuống không dám nhìn Thiên Sơn Long Nữ.

Lâu lắm, Chí Tôn mới ngẩng lên, cất giọng trầm buồn báo Thiên Sơn Long Nữ.

— Hiện giờ tiểu sinh đang mang trong mình một mối huyết thù của Sư môn phải trả, bọn đại ma đầu vẫn còn trên chốn giang hồ,

vong hồn Sư phụ đang chờ nơi chín suối, nên không thể nào kéo dài thêm thời gian thù tạc được nữa.

Vậy tiểu sinh xin cô cô được lên đường ngay từ phút giây nầy, mong có ngày tái ngộ cùng cô cô.

Còn tung tích Phạm Thiên Hoa, tiểu sinh hứa hết sức tìm kiếm hộ cô cô, bao giờ gặp kiếm khách sẽ hay.

Đang lúc, Thiên Sơn Long Nữ mắt nhìn chăm chú vào Chí Tôn mồm lẩm bẩm :

— Từ lời nói cử chỉ của tiểu tử nầy giống hệt Kiếm khách Phạm thiên Hoa chẳng hề sai chút nào.

Chợt nghe Chí Tôn thốt lời giã biệt, bất giác, Thiên Sơn Long Nữ thấy lòng ngậm ngùi. Một sự bơ vơ trống lạnh trong lòng nàng

Tự nhiên hai giòng lệ nóng từ trong khoé mắt chảy ra.

Hai bờ vai kiều diễm khẽ run lên, Thiên Sơn Long Nữ vội quay đi nơi khác để đánh rơi hạt lệ thương tâm.

Giây lâu nàng thốt :

— Tiểu tử, giờ ngươi cứ lên đường lo sứ mạng. Ta chỉ có một lời muốn nói cùng ngươi ở phút giây nầy.

Sinh mạng của ngươi như đóa mặt trời đang mọc, hãy ráng mà bảo trọng lấy thân.

Nếu số hệ chưa đến nỗi nào, sẽ có ngày hội kiến.

Nói tới đây, Thiên Sơn Long Nữ đã nghẹn ngào, không thể mở miệng thốt nên lời nào nữa. Hai giòng lệ cứ tuôn tràn xuống má.

Nàng lưu luyến Chí Tôn, vì đối với Thiên Sơn Long Nữ, chàng là hiện thân của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa, người tình lý tưởng mà trọn đời nàng yêu dấu.

Chàng đi, nàng cảm thấy mất mát một sự gì, lòng nàng trống lạnh vô cùng.

Trong khi Chí Tôn cũng thầm nhủ lòng mình :

— Lời của cô cô vừa bảo đúng như thế. Sinh mạng ta chẳng khác đóa hồng vừa lồ dạng chân trời, nhưng định số cuộc đời cũng như bóng mặt trời xế dần rồi lặng về phía tây

Xót xa trong lòng một lúc, Chí Tôn mạnh dạn chắp tay trước ngực :

— Đồ cô cô, Tiểu sinh hết lòng cảm tạ mối quan tâm của cô cô. Hẹn tái kiến.

Nhưng sực nhớ ra một điều gì, Chí Tôn bỗng ngưng thân hình lại.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Long Nữ ngạc nhiên :

— Tiểu tử, còn điều gì muốn nói nữa chăng ?

Chí Tôn đáp không do dự :

— Tiểu sinh gặp lão tiền bối Chung Ly Mộ Hoàng cách đây ch mấy hôm, người bảo rằng ngày đêm hằng trông đợi Đồ cô cô và tì kiếm đã mỏi mòn. Bất giác, Thiên Sơn Long Nữ ứa hai giòng l thảm. Nàng hỏi Chí Tôn :

— Ngươi gặp Sư phụ ta ở nơi nào ?

— Trên ngọn cao phong cách Địa Linh Cung ba mươi dặm v phía tây, nhưng tiểu sinh không rõ núi gì.

Thiên Sơn Long Nữ cúi mặt ngậm ngùi, nói như để mình nghe

— Mong Sư phụ tha thứ cho con, một kẽ môn đồ suốt đờ sống bằng khổ hận.

Thoáng nghe, Chí Tôn chua xót cả tâm hồn, chàng không ngờ sự đau khổ của nàng tột cùng đến thế, nhưng tự biết không làm sao khuyên nhủ được.

Đứng lặng trầm ngâm một chập, chàng lưu luyến :

— Đồ cô cô ! giờ tiểu sinh lên đường, xin tạm biệt !

Dứt câu, Chí Tôn cất mình ba trượng, xoay theo bề thế, ngoái nhìn Thiên Sơn Long Nữ một lần chót hết, rồi mới phóng xuống ngọn đồi Thần Nữ, nhắm hướng quan lộ bay mau như một luồng khói nhẹ.

Thiên Sơn Long Nữ đưa mắt nhìn theo Chí Tôn cho đến khi khuất dạng, nàng chép miệng thở dài :

— Tiểu tử đã đi rồi, thế là hết !

Rồi nàng xê mình theo phương hướng khác, phóng đi mất dạng sau mấy dãy đồi...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

XÁC CHẾT CHỒNG CAO TỢ NÚI

PHẦN Chí Tôn, sau khi giã biệt Thiên Sơn Long Nữ, chàng tìm ra quan lộ thẳng tới Thiểm Tây.

Chàng tạm gác lại mọi việc, quyết tâm tìm cho ra Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, để chiếm lại bảo vật Huyết Hải Thâm Cừu và Ô Mộc Bảo Lục.

Đồng thời chàng buộc Công Tử U Linh phải thu hoàn cây Tàn Chi Quái Đao mà hắn đã chiếm đoạt của chàng tại cánh rừng nọ.

Ngày hôm ấy, trong buổi hoàng hôn Chí Tôn đang một mình đi trên con độc đạo xuyên sơn chợt nhận ra có vài bóng từ sau lướt qua.

Kẻ đó cũng vài chiếc bóng nữa phóng tới.

Chí Tôn trông rõ thì đó là đám cao thủ mang phù hiệu của Bang Hành Khất, họ đi có vẻ hấp tấp dường đang có chuyện khẩn cấp lắm.

Chí Tôn lấy làm kinh lạ, nghĩ thầm :

— Quái thật ! không lẽ trong Bang Hành Khất vừa xảy ra một sự gì hệ trọng, mà từng tốp cao thủ phóng đi có vẻ gấp rút như vậy ?

Từ nãy bọn họ qua đây đã có đến bốn năm rồi mà hãy còn chưa dứt, chắc chắn là hữu sự rồi, chứ không thể nào tự nhiên như vậy được.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Long Nữ ngạc nhiên :

— Tiểu tử, còn điều gì muốn nói nữa chăng ?

Chí Tôn đáp không do dự :

— Tiểu sinh gặp lão tiền bối Chung Ly Mộ Hoằng cách đây chỉ mấy hôm, người bảo rằng ngày đêm hằng trông đợi Đồ cô cô và tìm kiếm đã mỏi mòn. Bất giác, Thiên Sơn Long Nữ ứa hai giòng lệ thảm. Nàng hỏi Chí Tôn :

— Ngươi gặp Sư phụ ta ở nơi nào ?

— Trên ngọn cao phong cách Địa Linh Cung ba mươi dặm về phía tây, nhưng tiểu sinh không rõ núi gì.

Thiên Sơn Long Nữ cúi mặt ngậm ngùi, nói như để mình nghe :

— Mong Sư phụ tha thứ cho con, một kẻ môn đồ suốt đời sống bằng khổ hận.

Thoáng nghe, Chí Tôn chưa xót cả tâm hồn, chàng không ngờ sự đau khổ của nàng tột cùng đến thế, nhưng tự biết không làm sao khuyên nhủ được.

Đứng lặng trầm ngâm một chập, chàng lưu luyến :

— Đồ cô cô ! giờ tiểu sinh lên đường, xin tạm biệt !

Dứt câu, Chí Tôn cất mình ba trượng, xoay theo bề thế, ngoái nhìn Thiên Sơn Long Nữ một lần chót hết, rồi mới phóng xuống ngọn đồi Thần Nữ, nhắm hướng quan lộ bay mau như một luồng khói nhẹ.

Thiên Sơn Long Nữ đưa mắt nhìn theo Chí Tôn cho đến khi khuất dạng, nàng chép miệng thở dài :

— Tiểu tử đã đi rồi, thế là hết !

Rồi nàng xẻ mình theo phương hướng khác, phóng đi mất dạng sau mấy dãy đồi...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

XÁC CHẾT CHỒNG CAO TỢ NÚI

PHẦN Chí Tôn, sau khi giã biệt Thiên Sơn Long Nữ, chàng tìm ra quan lộ thẳng tới Thiểm Tây.

Chàng tạm gác lại mọi việc, quyết tâm tìm cho ra Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, để chiếm lại bảo vật Huyết Hải Thâm Cừu và Ô Mộc Bão Lục.

Đồng thời chàng buộc Công Tử U Linh phải thu hoàn cây Tàn Chi Quái Đao mà hắn đã chiếm đoạt của chàng tại cánh rừng nọ.

Ngày hôm ấy, trong buổi hoàng hôn Chí Tôn đang một mình đi trên con độc đạo xuyên sơn chợt nhận ra có vài bóng từ sau lướt qua.

Kẻ đó cũng vài chiếc bóng nữa phóng tới.

Chí Tôn trông rõ thì đó là đám cao thủ mang phù hiệu của Bang Hành Khất, họ đi có vẻ hấp tấp dường đang có chuyện khẩn cấp lắm.

Chí Tôn lấy làm kinh lạ, nghĩ thầm :

— Quái thật ! không lẽ trong Bang Hành Khất vừa xảy ra một sự gì hệ trọng, mà từng tốp cao thủ phóng đi có vẻ gấp rút như vậy ?

Từ nãy bọn họ qua đây đã có đến bốn năm rồi mà hãy còn chưa dứt, chắc chắn là hữu sự rồi, chứ không thể nào tự nhiên như vậy được.

http://tieulun.hopto.org

Ngày còn thơ ấu, Chí Tôn cũng sống lẫn lộn trong đám trẻ ăn mày, kết bạn thâm giao cùng Tiểu Thần Khất, chia nhau từng hạt cơm khô, những kỹ niệm cay đắng đó, không thể nào nhòa phai trong trí óc chàng được.

Vì vậy, khi trông thấy những bóng cao thủ hành khất tập nập bay đi, Chí Tôn cảm thấy lòng chàng dậy lên một niềm bâng khuâng vô tả.

Mối quan hệ của bang dường như cũng là mối quan ngại của chàng trong tiềm thức thiêng liêng.

Chàng bỗng lẩm bẩm :

— Ồ, tại sao ta không thừa chút thời giờ đuổi theo bọn cao thủ hành khất này để vặn hỏi nguyên nhân. Biết đâu trong bang chẳng đang gặp một điều tai hại, cần phải đối phó với một đạo phái nào đó nên tụ hợp đông đủ và khẩn cấp như thế.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn vội nhắc mình lên cao ba trượng nhằm hướng bọn cao thủ hành khất vừa qua, phóng tới.

Chàng thi triển bộ khinh công tuyệt vời bay đi như một luồng khói mỏng, chẳng khác bóng vong linh hiện về.

Trong nháy mắt, Chí Tôn đã chạy được ba dặm đường.

Chàng quét cặp kỳ quang nhìn hai bên chân rừng lá cành rậm rạp, cũng có chỗ lưa thưa.

Lạ lùng thay, không thể tìm thấy một bóng nào cả.

Bọn cao thủ hành khất bỗng biến mất chẳng lưu lại một dấu vết.

Chí Tôn hết sức kinh dị chàng lại đảo mắt tìm một lượt nữa vào khắp trong rừng.

Tuyệt nhiên không thấy một bóng người thấp thoáng.

Chí Tôn lại càng kinh dị hơn.

Theo công lực của Chí Tôn hiện nay với nội lực phát huy một trăm hai mươi năm, sẵn có bộ khinh công của chàng đã tới cõi quỉ thần vô lượng, so với đám hành khất lúc nãy chàng vượt bực hơn nhiều không thể nào trong thời gian ngắn ngũi mà bọn họ chạy bỏ xa chàng được.

Chí Tôn tự nhủ :

— Hay là ta đã vượt khỏi bọn hành khất đó một quãng đường rồi, nếu không cũng có thể là ta đã lạc đường vậy. Bọn họ đang chạy vào một nẻo khác cũng nên.

Chí Tôn ngưng thân hình lại.

Chàng xạ hai luồng kỳ quang quét ngang cánh rừng, rồi lại dời ngược về phía sau đã trải qua.

Chợt Chí Tôn trông thấy từ phía sau độ chừng một dặm, lại có vài chiếc bóng cao thủ vận theo lối hành khất chạy tới.

Chàng chưa kịp nghĩ, thì bọn họ đã quanh vào một con cổ đạo, dẫn vào cánh rừng Bạch Dương, chu vi độ vài dặm rất thanh tịnh kỳ bí.

Vẻ mặt Chí Tôn hân hoan, chàng nói thầm :

— Đúng rồi, ta nhận xét chẳng hề sai một chút nào cả. Bọn cao thủ hành khất đã vào một con đường khác, giá ta không dừng bước chỉ hoài công thôi.

Nói xong Chí Tôn xẹ mình trở lại phóng theo mấy chiếc bóng cao thủ đang như một bầy quạ quạt cánh vào rừng Bạch Dương.

Chỉ trong ánh chớp thời gian Chí Tôn đã theo kịp bọn người cao thủ hành khất.

Chàng nhìn kỹ lại, thì quả nhiên đó là những nhân vật trong bang hành khất, bọn họ như đang có chuyện gì khẩn bách lắm.

Chí Tôn vận dụng chân khí đan điền trổ thuật khinh công tột độ thân hình bắn bỗng lên như chiếc móng trời, phóng tới một lần dài mau tợ chớp, hướng về cánh rừng Bạch Dương.

Chàng vượt qua khỏi bọn cao thủ hành khất độ năm trượng đảo vòng bán nguyệt rồi đáp xuống hết sức lẹ làng, cái thân pháp của Chí Tôn tợ ma quái hiện hình, khó mà tìm thấy trong chốn võ lâm ngày nay.

Vừa đáp xuống mặt đất, Chí Tôn đã xẹ mình lại gần bọn cao thủ hành khất thét :

— Hãy dừng lại!

Bọn cao thủ hành khất đang đi chợt trông thấy một bóng người lẹ như ma quỉ từ trên không phóng xuống chắn ngang trước mặt mình, tức thì ngừng bước, bọn này để hiện ra bốn cao thủ tuổi tác trung niên, mặt mũi xám ngắt tợ màu đất núi, tám luồng nhỡn quang chớp ngời lóng lánh.

Bốn cao thủ đồng xạ mắt nhìn vào mặt Chí Tôn.

Thấy đó là một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi gương mặt vô cùng xinh đẹp nhưng lúc nào cũng lạnh lùng như mộ địa.

Bốn cao thủ hành khất hết sức kinh dị.

http://tieulun.hopto.org

Tên cao thủ lớn tuổi đang muốn xê mình tới quát hỏi Chí Tôn thì tên cao thủ đứng bên mặt mũi xanh xao đưa chưởng lên vẫy một cái ra hiệu đừng động thủ.

Hắn đưa mắt nhìn Chí Tôn một chặp, đột nhiên trên gương mặt lộ vẻ kinh hoàng giật lùi về phía sau hai bước.

Ba tên cao thũ hành khất kia thấy tình trạng kỳ quặc như thế liền dời những cặp mắt sáng rực nhìn tên cao thủ nọ, nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Thật lâu, tên cao thủ mặt mũi xanh xao mới xê lên cất giọng run run hỏi Chí Tôn :

— Có phải các hạ chính là ...

Nhận ra sắc diện biến đổi nhanh chóng của tên cao thủ, Chí Tôn đã thừa biết tâm trạng hắn như thế nào rồi, chợt khi nghe hắn hỏi, chàng vội cắt ngang :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác.

Tên cao thủ mặt mũi xanh xao hãi hùng lùi thêm ba bước toàn thân rúng động không ngừng.

Ba tên cao thủ kia há hốc mồm hét khẻ :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác !

Năm tiếng Chủ nhân Lệnh Xé Xác có khác nào một tiếng sấm chưởng nổ ngang đầu bốn tên cao thủ hành khất, họ như đang gặp phải một bóng âm hồn máu tanh đang khũng bố. Mặt mũi ai nấy đều xám ngắt.

Bởi vì họ tự nghĩ, hễ bóng Chủ nhân Lệnh Xé Xác tới đâu, là tự khắc nơi ấy sẻ diễn ra cảnh đầu rơi máu chảy nơi đó, trên mặt giang hồ nghe đến tên là khiếp sợ hải hùng.,

Hơn nửa, thân thủ chủ nhân Lệnh Xé Xác cao thâm tột độ, đến cả qui thần không lường nổi, cây Tàn Chi Quái Đao một món vỏ khí âm hồn lấy mạng người như trở bàn tay, công lực như lão đại ác ma Nhất Xú Ung Bất Đang và Liệt Dương Quái Lão còn bị xé xác thay.

Sau ba năm tuyệt tích,

Giang hồ sóng lặng gió êm.

Giờ con người khủng bố lại hiện thân nơi đây, thảm họa diễn ra khó mà tưởng tượng được.

Tất cả bốn tên cao thũ hành khất đều nghĩ thầm như thế.

Ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Chàm dứt câu nói, tên cao thũ, mặt mũi xanh xao lui về giờ song chưởng thũ thề.

Cả ba người kia cũng chia ba phương vị khác nhau, ngầm vận nội lực chờ chực để đối phó với Chí Tôn nếu chàng tấn công.

Những cữ chĩ đột ngột của bọn cho thũ hành khất, làm cho Chí Tôn hết sức ngạc nhiên, chàng vội hỏi :

— Các ngươi định hành động gì đây ?

Ngược lại, cũng câu hỏi của Chí Tôn, bọn cao thũ hành khất ngơ ngác lên.

Theo bọn họ, Chủ nhân Lệnh Xé Xác hiện thân nơi đây để gieo rắc tai họa cho ban hành khất, thế nhưng tại sao chàng chẳng có vẽ hung hăng háo sát cã.

Tên cao thũ mặt mũi xanh xao xê mình lên đáp :

— Xin các hạ cho biết cao ý trước ?

Chí Tôn bỗng hỏi :

— Ta muốn hỏi các ngươi, một nhân vật quan trọng trong bang hành khất này hiện ở nơi đâu ?

Một chặp, nặng trầm trôi qua ...

Tên cao thủ mặt mũi xanh xao cỗ gượng lấy vẽ bình tỉnh, nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn như dò xét tâm địa của chang.

Sau đó hắn hỏi to :

— Các hạ đến cánh rừng Bạch Dương đón ngăn trước mặt bọn ta với dụng ý gì ?

Các hạ hãy cho biết nguyên nhân ?

Chí Tôn không đáp lại câu hỏi của tên cao thủ mặt xanh xao, mà chàng chỉ nghiêm sắc mặt hỏi vặn lại :

— Các ngươi chạy đi đâu trông có vẽ gấp rút thế này ? Phải trả lời cho ta được rõ, không được dấu diếm một điều chi cả.

Bốn tên cao thủ hành khất mặt dù đang sợ sệt, nhưng khi nghe Chí Tôn hỏi đến đây, ai nấy đều hiện lên một vẽ u sầu ãm đạm.

Dường như bọn họ đang lo lắng một điều gì quá độ.

Tên cao thủ mặt mũi xanh xao chợt buông tiếng thở dài, vừa cất giọng ai oán vừa căm hờn bảo Chí Tôn :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác, nếu quã thật các hạ tìm đến bọn ta môn đồ hành khất, để tạo nên cuộc vận sát, thì bọn ta thà chết thì thôi chứ không thể nào tiết lộ những điều cơ mật cho ngươi biết được.

http://tieulun.hopto.org

Tên cao thủ mặt mũi xanh xao nghi ngờ :

— Các hạ muốn tìm ai ?

— Tiểu Thần Khất !

Cả bốn người cao thủ hành khất đều rúng động cả đáy lòng sau khi nghe Chí Tôn thốt xong.

Một cao thủ khác nghiêm trang nói :

— Vị ấy chính là Trưởng lão của bãn bang.

Chí Tôn lộ vẽ hoan hỉ trên nét mặt :

— Tiểu Thần Khất hiện đang ở đâu ?

Bốn cao thủ đồng kinh hãi lên, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi về ý định của đối phương.

Tên cao thủ mặt mày xanh xao lạnh nhạt :

— Các hạ muốn tìm Trưởng lão ta có việc gì ?

Chí Tôn chưa kịp đáp, đột nhiên một bóng người từ phía sau phóng tới lẹ như ma muội.

Vừa thấy mặt Chí Tôn, người ấy đã trò lên cười :

— Ha ha tưởng là ai, hóa ra cũng là gã thiếu niên mặt ngọc này Dương Chí Tôn ngươi đến đây tự bao giờ ?

Chí Tộn nhìn kỹ, thấy đó là một gã thiếu niên hành khất mặt mũi đen xì vóc dáng nhỏ thó đứng nhe hai hàm răng trắng nhởn cười toe toét nham nhở.

Trong đôi mắt của gã phóng ra hai luồng dị quang chớp ngời ánh sáng.

Gã thiếu niên chẳng ai khác hơn là Tiểu Thần Khất người bạn cố tri mà chàng đang tìm kiếm.

Bất giác Chí Tôn cười khà lên :

— Ha ha Tiểu hắc tử chúng ta lại còn được gặp nhau nơi đây à ! Thật là vạn hạnh.

Bốn cao thủ hành khất trông thấy vị Trưởng lão của mình có vẽ thân mặt cùng Chí Tôn liền bước tới cung tay thi lễ.

Tiểu Thần Khất phất tay cho mọi người lui ra hắn xê mình tới nắm chặt song chưởng của Chí Tôn cười khì khì :

— Dương Chí Tôn ! ta mừng cho ngươi còn được sống trên cõi đời này, ba năm về trước nghe tin chẳng lành về ngươi ta hết sức đau buồn, tưởng đâu suốt đời cô độc chẳng ngờ cách hơn nữa tháng bọn giang hồ đồn đãi ngươi còn sống tái hiện giang hồ ta có ý kiếm tìm không ngờ lại gặp nơi này.

Chí Tôn tươi sắc mặt :

— Con người sinh ra đều có số mạng, lẽ nào tình bạn thâm giao của chúng ta nữa đường mà đứt đi sao ?

Dứt câu, chàng phát chưởng lên vai Tiểu Thần Khất một cái.

Cái phát tay lên vai của Chí Tôn khiến cho Tiểu Thần Khất nhăn nhó bộ mặt đen xì cười méo miệng nói :

— Ủi này, tay chân ngươi độ này sao nặng nề ghê thế ?

Chí Tôn cười hềnh hệch :

— Sau đó Tiểu hắc ! Mới chạm một tí là đã kêu lên rồi ! Càng ngày ngươi càng tỏ ra vô dụng lắm sao ?

Tiểu Thần Khất cũng cười khà.

Hắn vụt hỏi :

— Ồ ! Chí Tôn sau khi ngươi bị Ngọc Diện Diêm Bà quật rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc rồi sự tình xảy ra như thế nào hãy thuật lại ta nghe thử ?

Chí Tôn nở ra nụ cười thần bí :

— Việc đó để ngày sau có dịp ta sẽ kể cho ngươi nghe tại sao ta được sống đến ngày nay mà không bị hại dưới tay bọn Đại ma đầu đó.

Còn hiện tại ta muốn biết quí bang Hành Khất xảy ra chuyện gì đây ?

Tiểu Thần Khất lộ vẽ kinh dị :

— Tại sao ngươi lại rõ điều này, ai đã bảo ngươi trong bãn bang đang còn hữu sự.

Chí Tôn nhìn đám cao thủ bang Hành Khất đứng phía ngoài nghe ngóng câu chuyện giữa hai người, chàng đáp :

— Lúc nãy trên đường quan lộ ta đang đi, chợt thấy nhiều bóng môn đồ bang Hành Khất qua lại rất hấp tấp ta sinh nghi, liền đuổi theo đến cánh rừng Bạch Dương này, chứng kiến cảnh náo nhiệt như thế chẳng phải trong bang của ngươi hiện đang xảy ra một điều gì hệ trọng hay sao ?

Nghe Chí Tôn nói đến đây, chợt nét vui tươi trên sắc diện của Tiểu Thần Khất vụt biến đi đâu mất, nhường lại cho một luồng sát khí ngùn ngụt bốc lên.

Tiểu Thần Khất cất giọng căm hờn :

— Dương tiểu huynh đoán rất đúng, quả thật trong bang Hành Khất đang có một chuyện hết sức hệ trọng xảy ra.

Chính vì việc đó mà ta phải huy động tất cả môn đồ hành khất tụ

http://tieulun.hopto.org

Tên cao thủ mặt mũi xanh xao nghi ngờ :

— Các hạ muốn tìm ai ?

— Tiểu Thần Khất !

Cả bốn người cao thủ hành khất đều rúng động cả đáy lòng sau khi nghe Chí Tôn thốt xong.

Một cao thủ khác nghiêm trang nói :

— Vị ấy chính là Trưởng lão của bãn bang.

Chí Tôn lộ vẽ hoan hỉ trên nét mặt :

— Tiểu Thần Khất hiện đang ở đâu ?

Bốn cao thủ đồng kinh hãi lên, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi về ý định của đối phương.

Tên cao thủ mặt mày xanh xao lạnh nhạt :

— Các hạ muốn tìm Trưởng lão ta có việc gì ?

Chí Tôn chưa kịp đáp, đột nhiên một bóng người từ phía sau phóng tới lẹ như ma muội.

Vừa thấy mặt Chí Tôn, người ấy đã trố lên cười :

— Ha ha tưởng là ai, hóa ra cũng là gã thiếu niên mặt ngọc này Dương Chí Tôn ngươi đến đây tự bao giờ ?

Chí Tôn nhìn kỹ, thấy đó là một gã thiếu niên hành khất mặt mũi đen xì vóc dáng nhỏ thó đứng nhe hai hàm răng trắng nhởn cười toe toét nham nhở.

Trong đôi mắt của gã phóng ra hai luồng dị quang chớp ngời ánh sáng.

Gã thiếu niên chẳng ai khác hơn là Tiểu Thần Khất người bạn cố tri mà chàng đang tìm kiếm.

Bất giác Chí Tôn cười khà lên :

— Ha ha Tiểu hắc tử chúng ta lại còn được gặp nhau nơi đây à !

Thật là vạn hạnh.

Bốn cao thủ hành khất trông thấy vị Trưởng lão của mình có vẽ thân mật cùng Chí Tôn liền bước tới cung tay thi lễ.

Tiểu Thần Khất phất tay cho mọi người lui ra hắn xê mình tới nắm chặt song chưởng của Chí Tôn cười khi khì :

— Dương Chí Tôn ! ta mừng cho ngươi còn được sống trên cõi đời này, ba năm về trước nghe tin chẳng lành về ngươi ta hết sức đau buồn, tưởng đâu suốt đời cô độc chẳng ngờ cách hơn nữa tháng bọn giang hồ đồn đãi ngươi còn sống tái hiện giang hồ ta có ý kiếm tìm không ngờ lại gặp nơi này.

Chí Tôn tươi sắc mặt :

— Con người sinh ra đều có số mạng, lẽ nào tình bạn thâm giao của chúng ta nữa đường mà đứt đi sao ?

Dứt câu, chàng phát chưởng lên vai Tiểu Thần Khất một cái.

Cái phát tay lên vai của Chí Tôn khiến cho Tiểu Thần Khất nhăn nhó bộ mặt đen xì cười méo miệng nói :

— Ủi này, tay chân ngươi độ này sao nặng nề ghê thế ?

Chí Tôn cười hềnh hệch :

— Sau đó Tiểu hắc ! Mới chạm một tí là đã kêu lên rồi ! Càng ngày ngươi càng tỏ ra vô dụng lắm sao ?

Tiểu Thần Khất cũng cười khà.

Hắn vụt hỏi :

— Ồ ! Chí Tôn sau khi ngươi bị Ngọc Diện Diêm Bà quật rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc rồi sự tình xảy ra như thế nào hãy thuật lại ta nghe thử ?

Chí Tôn nở ra nụ cười thần bí :

— Việc đó để ngày sau có dịp ta sẽ kể cho ngươi nghe tại sao ta được sống đến ngày nay mà không bị hại dưới tay bọn Đại ma đầu đó.

Còn hiện tại ta muốn biết qui bang Hành Khất xảy ra chuyện gì đây ?

Tiểu Thần Khất lộ vẽ kinh dị :

— Tại sao ngươi lại rõ điều này, ai đã bảo ngươi trong bãn bang đang còn hữu sự.

Chí Tôn nhìn đám cao thủ bang Hành Khất đứng phía ngoài nghe ngóng câu chuyện giữa hai người, chàng đáp :

— Lúc nãy trên đường quan lộ ta đang đi, chợt thấy nhiều bóng môn đồ bang Hành Khất qua lại rất hấp tấp ta sinh nghi, liền đuổi theo đến cánh rừng Bạch Dương này, chứng kiến cảnh náo nhiệt như thế chẳng phải trong bang của ngươi hiện đang xảy ra một điều gì hệ trọng hay sao ?

Nghe Chí Tôn nói đến đây, chợt nét vui tươi trên sắc diện của Tiểu Thần Khất vụt biến đi đâu mất, nhường lại cho một luồng sát khí ngùn ngụt bốc lên.

Tiểu Thần Khất cất giọng căm hờn :

— Dương tiểu huynh đoán rất đúng, quả thật trong bang Hành Khất đang có một chuyện hết sức hệ trọng xảy ra.

Chính vì việc đó mà ta phải huy động tất cả môn đồ hành khất tụ

http://tieulun.hopto.org

hợp tại cánh rừng Bạch Dương này để đối phó với sự tình rất rõ mấy hôm rồi đây.

Chí Tôn sáng rực cặp kỳ quang :

— Tiểu Thần Khất, ngươi có thể nào cho ta biết qua câu chuyện hệ trọng mà ngươi vừa bảo đó hay không ?

Tiểu Thần Khất lắc lư chiếc đầu :

— Câu chuyện này nói ra thật là tổn thương cho bãn bang hành khất vô cùng, vậy ngươi không cần biết một cách tường tận mà làm gì ?

Chí Tôn nặng nì :

— Nhưng dù sao trước kia ta cũng là một môn đồ của bang Hành Khất chẳng lẽ ngày nay hữu sự không dùng được hay sao ?

Tiểu Thần Khất ngẫm nghĩ một lúc nói :

— Lời Dương tiểu huynh nói rất phải, trước kia ngươi cũng là một đứa bé ăn mày, ngày nay là Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, tuy chấn động giang hồ nhưng đã có lời khẩn khoản như thế, chẳng lẽ bọn ta lại hẹp lượng chẳng cho biết một phần nào sự tình của bản bang sao.

Chí Tôn lộ niềm hoan hỉ :

— Vậy ngươi hãy nói ra mau.

Lặng đi một lúc lâu cho bầu không khí thêm trầm nặng, Tiểu Thần Khất cất giọng khàn khàn như ma muội :

— Câu chuyện xảy ra trước sau như thế này :

Cách đây chẳng bao lâu, Đại Trưởng lão bang hành khất có lập một Phân Đàn hành khất tại phía Bắc tỉnh Thiểm Tây mà Phân Đàn chủ đại là Độc Nhãn Long thình thề rất lừng lẫy.

Nhưng gần đây, Độc Nhãn Long phản bội sư môn đem hết tất cả môn đồ Thiểm Tây gia nhập vào tập đoàn Âm Ma Giáo, bán đứng chúng đạo bản bang.

Có một số đạo hữu hành khất chống lại hành động lừa thầy phản bạn của tên Hắc Ma này liền bị hắn hạ sát trước sau gần năm mươi cao thủ hành khất với hành thủ hết sức bạo tàn.

Nay ta thừa mệnh lệnh Đại Trưởng Lão độc xuất một trăm hai mươi cao thủ hành khất bữa thành một tầm lưới mật nhiệm nhất quyết bắt cho kỳ được Độc Nhãn Long trong nội đêm nay giải về Tổng Đàn xử tội.

Nghe nhắc đến tập đoàn Âm Ma Giáo lửa giận trong lòng Chí Tôn cháy lên ngùn ngụt. Chàng hỏi Tiểu Thần Khất :

— Hiện giờ tên phản bội Độc Nhãn Long đang ở tại đâu ? Ngươi hãy nói thật cho ta biết ?

Tiểu Thần Khất âm thầm đáp :

— Tên này hiện giờ ở trong Phân Đàn có tất cả chừng một trăm cao thủ dưới quyền xử dụng của hắn.

Nhưng mới đây, căn cứ theo những tin tức của đệ tử bang hành khất thì Độc Nhãn Long có nhờ hai cao thủ tà đạo giữ chức Hộ Pháp Phân đàn, thân thủ quả thật bất phàm.

— Hai cao thủ ấy tên là gì ?

— Một là Mai Sơn Lão Quỉ, hiện đang giữ chức Hộ Pháp nội đàn.

— Còn cao thủ thứ hai ?

— Đó là Quái Nạp Mộc Thông giữ chức Đại Hộ Pháp.

Bất giác, Chí Tôn bật kêu :

— Ngươi bảo Quái Nạp Mộc Thông ?

Tiểu Thần Khất gật đầu :

— Đúng đấy, chính lão Đại Ma đầu này vừa giữ chức Đại Hộ Pháp phân đàn Âm Ma Giáo tỉnh Thiểm Tây đấy, võ công của hai tên Đại Ma đầu này cao thâm đến không thể tưởng tượng được nhất là Quái Nạp Mộc Thông nghe đâu hắn vừa luyện mấy chiêu thức sánh cùng Vũ Trụ uy lực khó nỗi đo lường.

Đột nhiên một luồng sát khí bốc trào lên gương mặt Chí Tôn. Mối sư cừu chồi dậy trong lòng chàng.

Quái Nạp Mộc Thông vốn là một trong năm tên đại cừu nhân Cam Lộ Bang mà sư phụ chàng có ghi trong cuốn Huyết Hải Thâm Cừu cách đây ba năm về trước, lão đại ác ma này đã từng thoát chết dưới ngọn chưởng lôi đình của chàng, giờ bỗng nhiên gia nhập đạo Âm Ma.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Lưới trời quả nhiên mầu nhiệm, dù hắn có cao bay xa chạy đến đâu rốt cuộc cũng chui vào chỗ định mệnh kiếp con người.

Ngày xưa đại ác ma này đã từng vay nợ máu quá nhiều thì ngày nay hắn phải trả cái luật công bình của vũ lâm đó.

Mấy câu lẩm nhẩm của Chí Tôn, khiến cho Tiểu Thần Khất chẳng hiểu gì cả, hắn đưa luồng sáng dị kỳ nhìn chàng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Dương Chí Tôn, ngươi nói gì những câu nghe mập mờ khó hiểu như thế, lão đại ác ma ấy vay món nợ gì ?

Chí Tôn rít hận thù :

— Quái Nạp Mộc Thông trước kia là đại thù nhân của sư môn ta, đã từng nhúng tay vào máu của hai trăm mạng người Cam Lâm Bang, các đây ba năm về trước, một lần ta gặp lão đại ma đầu này trong một huyệt động và hắn đã chạy thoát được cây Tàn Chi Quái Đao của ta.

Không ngờ định mạng khiến xui lão đại ác ma này lại mon men tới đây giữ chức Đại Hộ Pháp cho tập đoàn Âm ma...

Thế thì số mạng của hắn có lẽ đến đây đã tận cùng rồi mới gặp lại ta một lần này...

Đến đây, Tiểu Thần Khất mới rỏ sự phẫn nộ của Chí Tôn, hắn nhìn người bạn cố giao chẳng hề chớp.

Qua cơn thịnh nộ, Chí Tôn hỏi Tiểu Thần Khất :

— Tiểu Hắc, lúc nãy ngươi báo lão Đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông đã luyện được mấy chiêu thức sánh cùng vũ trụ nhưng là chiêu thức gì ?

— Điều này ta không được rõ lắm nhưng giang hồ đồn đại Quái Nạp Mộc Thông có một thời gian ẩn tàn trong núi luyện tập võ công, ngày nay thân thủ lão ác ma này vượt bực hơn xưa gấp bội cũ thế võ song thật đáng ngại vậy.

Chí Tôn mím chặt vành môi dưới, quả cảm :

— Dù võ công lão đại ác ma có cao thâm đến đâu ta cũng nhất định diệt trừ lão trong trận này.

Tiểu Thần Khất khoát tay :

— Dương tiểu huynh ạ ! đành rằng đối với lão đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông ngươi có sẵn mang một mối sư cừu phải trả nhưng việc này là chuyện riêng của bãn bang hành khất người ngoài không được nhúng tay vào.

Chí Tôn nói :

— Quả thật ta cũng hiểu điều đó. Bình sinh từ trước đến nay ta không muốn nhúng tay vào nội tình của kẻ nào khác lạ, nhưng theo ta được biết, thì bãn bang hành khất của ngươi với sổ cao thủ ấy không thể nào chống nổi với bọn Âm Ma giáo hung tàn ác độc kia đâu.

Còn một điều đáng ngại khác, hiện chúng đang liên kết cùng

U Linh Kỳ của Ngọc Diện Diêm Bà thành lập một tập đoàn khủng bố, chẳng hiểu ngươi có hay không.

Tiểu Thần Khất khẽ gật đầu :

— Điều đó ta đã biết rồi. Uy thế tập đoàn Âm Ma giáo và U Linh Kỳ giờ đây thống ngự cũa giang hồ bãn bang ta đem sánh với chúng chẳng khác nào đề tơ trước vuốt hổ, nhưng quy cũ của tổ sư ngày xưa lưu lại bọn ta không thể nào chối bỏ được sợ mắc tội với người nơi chốn diêm đài.

Vì vậy, chúng ta chỉ cầu mong nơi sự đồng tâm hiệp lực để đồng tử một phen sống chết với kẻ tử thù.

Bởi thế, khó thể cậy nhờ nơi sự trợ giúp của ngươi được.

Những lời nói đầy chân thành và cương trực của Tiểu Thần Khất khiến cho Chí Tôn phải cãm phục bồi hồi, chàng nhớ lại thời thơ ấu đã qua, chàng đã cùng sống chung với hắn trong đám ăn mày, hiểu rõ tánh tình cương quyết của hắn hơn ai hết.

Đứng lặng trầm ngâm suy nghĩ một chập, Chí Tôn bão Tiểu Thần Khất :

— Mày lời ngươi vừa nói thật hữu lý, ngày xưa ta đã từng gia nhập đạo hành khất chẳng lẽ không hiểu điều này,

Nhưng nay ta chỉ lấy danh nghĩa cho Sư môn mà lão Quái Nạp Mộc Thông là cái đích chỗ ta nhắm thẳng đến Phận Đàn Thiếm Tây còn chuyện của quý hội là bắt kẽ phản bội Độc Nhãn Long mang về Đại Trưởng lão đến tội ác ta xem đâu có điều gì trở ngại.

Như thế chẳng là nhất cử lưỡng tiện hay sao.

Nhưng Tiểu Thần Khất vẫn cự tuyệt :

— Thật ra những lời phân biệt của ngươi hùng hồn đấy. Kẻ về danh nghĩa báo thù cho sư môn rất nên chính đáng nhưng ta khuyên ngươi hãy chờ dịp khác sẽ hành động nếu không bãn bang hành khất này không khỏi mang tiếng cậy sức người ngoài để giải quyết chuyện ân thù cho mình.

Một điều mà bãn hội hết sức kiên kị từ trước đến nay.

Chí Tôn nằn nằn quyết một :

— Nhưng mà kẽ đối tượng của ta thứ nhứt là Quái Nạp Mộc Thông, thứ hai là đạo chúng của Âm Ma giáo.

Kẽ trước là đại thù của Sư môn, trước sau gì cũng phải trãi bọn sau này là những kẽ đã ra mặt hoặc ẩn hình từ lâu chống đối

http://tieulun.hopto.org

ta một cách hết sức quyết liệt trên mặt giang hồ cách ba năm về trước

Và hiện nay chúng lại đứng chung trong tập đoàn U Linh Kỳ Âm Ma Giáo cừu hận đâu đó đã rõ ràng lẽ nào ta lại khoanh tay.

Nếu có cơ hội này ta không tìm chúng nhất là lão Quái Nạp Mộc Thông thì sợ rằng không còn cơ hội nào khác nữa.

Vì vậy chắc chắn ta không thể nào vâng theo lời của qui bẩn hội điều này được.

Trước cử chỉ vô cùng cương quyết của Chí Tôn, Tiêu Thần Khất biết không thể nào ngăn cản chàng được hắn ngập ngừng hỏi :

— Dương tiểu huynh, cách đây ba năm về trước ta được nghe giang hồ đồn đãi ngươi đã sát hại rất nhiều cao thủ trong đạo Âm Ma ?

Chắc hẳn bên trong phải có ẩn tình gì, ngươi có thể cho ta biết rõ điều này chăng ?

Chí Tôn đáp không cần do dự :

— Rất có thể lắm. Chẳng có gì là lạ cả. Ba năm trước đây đang lúc ta ra hành đạo trên mặt giang hồ, tìm kẻ huyết thù trả hận cho Sư môn thì Âm Ma Giáo Chủ phái rút nhiều cao thủ đêm ngày theo dõi hành động của ta quả quyết rằng Lão cụt tay mà ta đã từng giả trang lừa hắn cả ngươi không phải là Dương Chấn Hoàn, Chũ Nhân Lệnh Xé Xác, mà là một nhân vật khác cải trang.

Tiêu Thần Khất kinh dị :

— Ồ sao lạ lùng thế, hay là.

Chí Tôn nói tiếp :

— Theo lời Sư phụ ta trối trăn trong lúc lâm chung thì chính Xích Phát Âm Ma đã theo dõi người đến hang núi Võ Lăng và hạ độc thủ cho nên cái chết đó, ngoài lão ma đầu này ra chẳng còn ai biết nữa cả.

Thậm chí đến Ngọc Diện Diêm Bà, Liệt Dương Quái Lão, Nhật Xú Ung Bất Đan, Quái Nạp Mộc Thông cũng không hiểu điều này, vậy mà bọn cao thủ Âm Ma nhất quyết ta không phải là Chũ Nhân Lệnh Xé Xác và đã dùng toàn lực toan diệt trừ ta thì ta cũng phải tìm cho ra ánh sáng việc lạ lùng này, nhất là xem Âm Ma Giáo Chũ là ai, sao lại biết rõ ràng mọi việc bề trong của ta đến thế.

Tiêu Thần Khất trố hai luồng kỳ quang :

— Thế à !

Chí Tôn chợt hỏi Tiêu Thần Khất :

— Tiêu Thần Khất ngươi từng lịch duyệt giang hồ hiểu rõ nội tình của các nội phái và các nhân vật kỳ cỗ vỏ lâm vậy ngươi có rõ Xích Phát Âm Ma tên thật là gì chăng ?

Tiêu Thần Khất khẽ lắc đầu :

— Quả thật điều này ta không rõ. Nhưng dung mạo Âm Ma Giáo Chũ ngươi có lần nào trông thấy không ?

— Cách đây ba năm trước một lần tại cánh rừng già về phía Bắc tỉnh Hồ Nam ta có gặp lão đại ác ma này nhưng vì hắn trùm kín một vuông lụa đen nên không thể nào nhìn ra dung mạo.

Tiêu Thần Khất ngẫm nghĩ một giây lại hỏi :

— Nhưng trong khi giao đấu cùng ngươi, Âm Ma Giáo Chũ đã xữ dụng ngọn chưởng phong gì ?

— Thái Âm Chưởng !

Tiêu Thần Khất kinh dị, trầm ngâm rồi tiếp :

— Theo ta được hiểu thì trên mặt giang hồ này có một nhân vật khác biết môn vỏ công tối thượng này.

— Nhân vật đó là ai ?

— Xích Phát Âm Ma !

Chí Tôn trợn hai luồng kỳ quang :

— Xích Phát Âm Ma ?

— Đúng như vậy ! tuy vậy ngoài lão ma đầu này ra, ta chưa được rõ còn ai xữ dụng môn vỏ công này chính là kẻ thứ hai vậy.

Đến đây ý niệm Chí Tôn bỗng chuyển sang một chuyện khác.

Chàng nhớ ra có một lần tại cánh rừng nọ Hải Âu Quái Khách từng bảo chàng điều này ? Vậy Âm Ma Giáo Chũ là ai ?

Có phải Xích Phát Âm Ma chăng ?

Chí Tôn vô cùng thắc mắc nhưng chàng không thể đoán nỗi điều bí ẩn đó trong lúc Tiêu Thần Khất đã bảo :

— Dương tiểu huynh ạ, mặc dù vậy nhưng đó chỉ là một chuyện nghi vấn mà thôi. bộ mặt thật của Âm Ma Giáo Chũ theo ta nghĩ, chưa chắc có một cao thủ vũ lâm nào hiểu nổi.

Chí Tôn lộ vẻ thất vọng nhưng lại hỏi :

— Thế nhưng ngươi có biết Tổng Đàn Âm Ma Giáo ở đâu không ? Điều này chắc hẳn ngươi đã biết rõ.

Tiêu Thần Khất đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Tổng Đàn của Âm Ma Giáo dường như đã được thiết lập tại biệt sơn ở phía Tây dãy núi ấy.

Trong lòng Chí Tôn đột nhiên phấn chấn vì giờ đây chàng hiểu được phần nào tung tích bọn Âm Ma.

Chàng đã có thể đến đây tầm ra sự thật nội tình của Âm Ma Giáo rồi đây.

Chí Tôn lại hỏi Tiểu Thần Khất :

— Tiểu Hắc, còn Tàn cổ động đang tàn ẩn địa phận nào ngươi có rõ chăng ?

Tiểu Thần Khất lắc đầu :

— Điều này thú thật ta chưa hề biết vì chỉ nghe Ngọc Diện Diêm Bà phái một số sứ giả đi hành ác giang hồ, nhưng bọn này hết sức giữ bí mật nơi sào huyệt của bọn chúng nên chẳng hề bị lộ.

Trên gương mặt Chí Tôn lộ vẻ bàng khoăng.

Im lặng từ lâu chàng nghiêm giọng bảo :

— Tiểu Hắc, ngươi nhất định không cho ta ra tay à ?

— Cũng không phải thế đâu, nhưng vì miệng lưỡi giang hồ ngày nay đáng sợ thật.

Nếu để ngươi dự vào làm sao khỏi tai tiếng hèn nhát cho bằn bang.

— Ha ha . . . ngươi khéo mồm đấy thôi, cái gì mà phải gọi miệng lưỡi giang hồ đáng sợ ? Qui bang phải có qui cũ thật, nhưng lúc ngộ biến phải tùng quyền, đó là một điều đáng nói cho một kẻ cầm đầu một đăng phái chứ ?

Vậy hôm nay ngươi định tụ họp bao nhiêu cao thủ Bang Hành Khất đưa đến Phân Đàn Âm Ma để rước cái chết à ?

Thực ra, Tiểu Thần Khất cũng hiểu ra như thế, với sức lực của Bang Hành Khất hiện nay nếu kéo đến Phân Đàn Âm Ma Giáo mà chống lại với chúng để hoàn thành cái mệnh lệnh của Đại Trưởng Lão Chũ Bang, thì cái hậu quả của nó chưa biết ra sao đo lường được.

Nhưng đường đường một Bang hội tiếng tăm trên mặt giang hồ bấy lâu nay mà giờ đây lại cậy nhờ Chũ Nhân Lệnh *Xé Xác* giải quyết việc riêng của mình thì không khỏi bị vũ lâm chê cười nên cũng khó mà thực hiện theo như lời Chí Tôn vừa bảo.

Do đó Tiểu Thần Khất im lặng chưa biết tính sao.

Riêng Chí Tôn ngoài mồm nói dốc lòng trả thù cho Sư môn nhưng thật ra chàng cũng vì lòng hào hiệp mà ra vì kẻ thù chính,

hiện tại là Ngọc Diện Diêm Bà, chứ không phải Âm Ma Giáo.

Hơn nữa Bang Hành Khất là nơi kỷ niệm đời chàng từ thuở ấu thơ, đã từng sống lẫn lộn với đám trẻ ăn mày, ngày nay đang cơn hữu sự chàng không thể nào mắt ngơ tai điếc được, chàng nhất định phải trợ giúp một phen.

Chợt nghĩ ra một diệu kế, Chí Tôn bảo Tiểu Thần Khất :

— Tiểu hắc, lúc trước lệnh Sư phụ đã từng truyền cho ta thuật cải trang, dù rằng người không chịu nhận ta làm đồ đệ, nhưng ngẫm nghĩ ra trước sau gì cũng có một chút tình nghĩa thầy trò chứ ?

Tiểu Thần Khất ngạc nhiên cũng đáp :

— Quả đúng như vậy.

Chí Tôn tiếp :

— Như thế, cũng có thể gọi giữa ta và ngươi đã có một sợi giây liên lạc tình huynh đệ, có phải thế chăng ?

— Nhưng ngươi hỏi để làm gì ?

Chí Tôn không đáp mà chỉ hỏi Tiểu Thần Khất :

— Hiện nay thân phận của ngươi đang đứng trong qui Bang Hành Khất đã thuộc về hạng nào ? Ngươi bảo thật ta rõ ?

Tiểu Thần Khất càng kính dị hơn :

— Việc này lúc gặp ngươi tại thành Trường Sa trong đêm đại lưu huyết năm xưa, ta đã từng nói rõ cái thân phận của ta rồi.

Ta chính là Trưởng lão trong Bang Hành Khất.

Chí Tôn gật gù :

— Vậy thì hay lắm, ta hỏi lại ngươi một điều nầy.

— Điều gì hãy nói mau.

— Trong Bang hành khất, có thể có một vị trưởng lão nào thuộc loại ngoại hạng không ?

Cho đến bây giờ Tiểu Thần Khất mới hiểu rõ cái dụng ý của Chí Tôn hắn vùng cười lên khì khì rồi nói :

— Dương Chí Tôn có phải ngươi định dùng chức Trưởng Lão ngoại hạng để mà tham dự vào trận đấu cùng đạo Âm Ma chăng ?

Ngươi phải nói thật ta rõ.

Chí Tôn cười theo :

— Đúng như vậy, với địa vị của ngươi trong hiện tại có thể đủ quyền nhận ta giữ chức Trưởng Lão ngoại hạng hay không ?

Nếu chẳng có gì trở ngại thì đối với qui cũ của Tổ Sư để lại cũng không hề xúc phạm điều chi cả.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng hiểu ngươi định lẽ nào.

Tiêu Thần Khất nghe Chí Tôn biện bạch, trong lòng hết sức hoan hỉ bởi vì theo như thế cứ Chí Tôn làm chức Trưởng lão ngoại hạng, thì trong việc đến Phần Đàn đạo Ấm Ma tìm thù rửa hận chẳng có gì trở ngại cả.

Hơn nữa, theo công lực quỉ thần vô lượng của Chí Tôn ngày nay đủ tiêu trừ hắc đạo, kẻ thù khó mà đương đầu nổi cùng chàng

Tuy vậy, Tiêu Thần Khất cũng không thể đáp lời ra được, hắn còn ngại bọn giang hồ biết được chuyện Chủ Nhân Lệnh Xé Xác gia nhập hàng ngủ Bang hành khất ở sau nầy sẽ có điều không hai.

Cho nên hắn cứ do dự mãi mà không đáp.

Như đoán rõ cái tâm trạng của Tiêu Thần Khất, Chí Tôn lạnh lùng bảo :

— Sao ngươi không chịu trả lời ? Tiêu Thần Khất, nếu quả có điều trở ngại, thì ta xin cáo biệt ngươi ai lo bổn phận nấy.

Tiêu Thần Khất hốt hoảng gọi giật :

— Khoan đã !

Chí Tôn ngưng thân hình :

— Sao đó ngươi bằng lòng chứ ?

Tiêu Thần Khất không đáp, chỉ thò tay vào lòng lấy ra một cây lệnh phù trao cho Chí Tôn rồi bảo :

— Đây là lệnh phù của bần bang, cầm nó trên tay thì đã nghiễm nhiên coi như cấp bậc Trưởng lão, các đạo môn đều tuân theo mệnh lệnh.

Vậy ngươi hãy giữ lấy theo mình.

Chí Tôn nhìn lệnh phù nói ,

— Ta không cần phải cất giữ lệnh phù này mà làm gì, chỉ cần hành động là tốt nhất.

Tiêu Thần Khất nghiêm nghị :

— Không thể như vậy được, ngươi phải cất lấy nó cho lát nữa đây trước mặt đông đảo chúng môn ngươi phải trình lệnh phù cho tất cả được biết để khỏi có lỗi thôi.

Không làm sao cải được, Chí Tôn bèn buộc lòng phải cầm lấy cây lệnh phù của Tiêu Thần Khất trao cho cất vào mình.

Tiêu Thần Khất cười khì khì :

— Bây giờ chúng ta đi chứ !

Nhìn theo bọn cũ bằng cặp mắt dịu ngầm ánh sáng; Chí Tôn hỏi :

— Chúng ta đi đâu ?

Tiêu Thần Khất bí mật :

— Ngươi hãy theo ta tới đó sẽ hay !

Dứt câu, Tiêu Thần Khất phóng đi trước.

Chí Tôn lặng lẽ nhắc mình theo sau,

Trong cảnh vật hoàng hôn hai bóng người như hai vệt khói song song bay đi vào đám Bạch Dương trùng điệp.

Rừng chiều trầm mặc.

Gió rừng lồng lộng thổi lên.

Hai người đi thật mau vào rừng Bạch Dương.

Chẳng bao lâu đến một ngôi chùa cổ rêu phong.

Trước sân chùa cỏ hoang mọc đầy hai bên tường long lỗ.

Mái ngói phía trước tòa cổ tự sập đi một phía, in vết tờ mờ.

Cảnh vật trông chừng thê lương ảm đạm.

Tiêu Thần Khất day qua bảo Chí Tôn :

— Đã đến nơi rồi !

Cả hai thân hình cùng dừng lại.

Chí Tôn chưa kịp hỏi gì thì đã thấy bốn chiếc bóng người phóng tới.

Khi đã đứng trước mặt Tiêu Thần Khất bốn chiếc bóng ấy đồng cung tay :

— Chúng đồ cung nghênh pháp giá của Trưởng lão.

Tiêu Thần Khất khoát tay :

— Tất cả xong rồi đấy chứ ?

— Bạch Trưởng lão xong rồi !

Tiêu Thần Khất trầm nghị :

— Hãy đưa ta vào trong.

Tức thì hai môn đồ đưa Tiêu Thần Khất và Chí Tôn đến bên trong.

Chí Tôn quét mắt nhìn vào.

Bên trong bây giờ đèn đuốc sáng lòa.

Trước sau có đến ngoài năm mươi chúng đạo đang chực sẵn, người nào ra có vẽ rất nóng nẩy.

Vừa thấy Tiêu Thần Khất, chúng đồ đã cung tay :

— Chúng môn đồ xin cung nghênh pháp giá của Trưởng Lão.

Sau đó chúng đạo lại dàn ra hai bên có vẻ cung kính vô cùng.

Tiêu Thần Khất phất chưởng đáp lễ.

http://tieulun.hopto.org

— Ta miễn lễ cho các ngươi đấy !

Hắn dắt Chí Tôn thẳng vào nội điện.

Tất cả những cặp mắt lạ lùng của chúng môn đồ Bang Hành Khất đồng xạ thẳng vào Chí Tôn họ đâm ra ngờ vực.

Bây giờ, Tiêu Thần Khất mới ra hiệu cho Chí Tôn lấy lệnh phù đưa trước mắt chúng môn đồ Bang Hành Khất.

Đồng thời, Tiêu Thần Khất uy nghiêm bảo giọng chuông rền :

— Nay cho các ngươi được rõ, vị này từ đây sẽ giữ chức Trưởng Lão ngoại hạng đồng chung chí hướng với chúng ta tiêu diệt kẻ thù.

Lời vừa dứt hơn năm mươi cao thủ Bang Hành Khất đã xê mình lên đồng thanh thi lễ trước mặt Chí Tôn :

— Chúng môn đồ xin bái kính tân Ngoại Trưởng lão !

Tình hình này khiến cho Chí Tôn không thể chối từ được, chàng đành phải nở nụ cười phầy chưởng bảo chúng môn đồ :

— Ta miễn lễ cho các ngươi đó !

Tiêu Thần Khất lên tiếng :

— Các ngươi hãy ngồi xuống.

Tiêu Thần Khất và Chí Tôn ngồi xuống.

Ngoài năm mươi cao thủ lần lượt theo sau.

Không một ai có thể ngờ được Chủ Nhân Lệnh Xé Xác một nhân vật không bỏ máu tanh bấy lâu nay trên mặt giang hồ mà hôm nay lại thành Trưởng lão ngoại Bang hành khất.

Chẳng bao lâu tiệc rượu được dọn ra.

Tất cả đều ăn uống vui vầy.

Đâu đấy xong rồi, bấy giờ Tiêu Thần Khất mới nhìn chúng đồ truyền lệnh :

— Độc Nhãn Long là một tên phản thầy phản bạn, đã giết hàng mấy mươi chúng đạo của ta, tội ác đó phải trả bằng một giá thật đắc. Nay ta vâng mệnh Đại Trưởng lão băn Bang, hiệp cùng các ngươi đến Phân Đàn Thiểm Tây nã tróc hắn. Vậy giờ định khởi hành là canh ba, bọn ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Chúng cao thủ đồng thanh :

— Chúng tôi đã xong rồi.

Tiêu Thần Khất đứng dậy :

— Vậy thì các ngươi hãy sửa soạn lên đường ngay từ bây giờ

kẻo trễ,

Chúng cao thủ xôn xao một chập rồi im đi.

Chí Tôn cũng đứng lên khẽ thầm vào tai Tiêu Thần Khất chỉ thấy hắn gật đầu và đáp thầm lại.

Tức thì, Chí Tôn bước vào phía trong nội điện.

Một chặp lâu, chợt thấy có một cao thủ tuổi tác trung niên, mặt mũi đen xì từ trong đi ra.

Người trung niên ấy chính là Tiêu Thần Khất tủm tỉm cười, cúi chào, rồi phóng đi ra ngoài mất dạng.

Quần hùng nhìn theo bằng những cặp mắt tò mò.

Chúng day qua Tiêu Thần Khất như dò hỏi quyết định của vị Trưởng lão về bóng người lạ mặt đó.

Nhưng Tiêu Thần Khất chỉ đáp lại bằng nhếch cười bí mật trên đôi môi đen thẫm, rồi cất lệnh truyền :

— Tất cả đã xong chưa !

Quần hùng đồng thanh :

— Bạch Trưởng lão đã xong rồi !

Tiêu Thần Khất nói lớn :

— Hãy theo ta !

Dứt câu, hắn bay khỏi tòa cổ tự.

Quần hùng lần lượt phóng theo sau.

Cả bọn nhắm ngay cánh rừng Bạch Dương đi như nhiều trận gió ào ào thổi qua, làm rùng mình ngàn cây.

Khỏi rừng Bạch Dương, tất cả đều trổ khinh pháp tột bực chạy mau về hướng Thiểm Tây, trước mặt có Tiêu Thần Khất dẫn đường.

Nếu là những kẻ không công lực thì cho đó là một đoàn quân ma hiện hình giữa đêm khuya gieo thêm sự rùng rợn của núi rừng...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

XÁC CHẾT CHỒNG CAO TỢ NÚI

LÚC ấy vào khoảng canh ba.

Trống Trường thành xa xa chìm vào màn đêm tĩnh mịch.

Phía ngoài cổng Phân đàn Âm Ma đang im lìm trong giấc ngủ.

Tuy vậy, bên trong toà nhà nguy nga phía giữa Tổng đàn đèn đuốc vẫn còn đốt sáng loà cả tràng.

Một lão ma đầu ngồi giữa bàn tiệc dọn ra còn bốc khói nghi ngút, mặt mũi trắng bệch chẳng chút máu me, hai má hóp như đầu lâu, mắt phóng ra luồng tinh quang lạnh lẽo khác thường.

Trông chẳng khác nào một cái thây ma vừa từ trong cỗ quan tài dỡ nắp bò ra sống lại.

Ai ai cũng phải rùng mình ghê sợ.

Hai bên cạnh lão ma đầu này có hai thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời phục sức lõa lồ ngả người vào lòng hắn.

Lão ma đầu chẳng ai khác hơn là Mai Sơn Lão Quỉ hiện đang giữ chức Hộ Pháp nội đàn đạo Âm Ma mà Tiểu Thần Khất vừa báo Chí Tôn lúc nãy.

Mỗi khi uống rượu, lão ma đầu này có cái tật hành lạc tại chỗ, lão thu hút hết bộ chân âm của các thiếu nữ, đó là cái thú tuyệt nhất trên đời.

Chính hai thiếu nữ xinh đẹp là món vật ngon của lão ma đầu sắp sửa dùng tới như những đêm trước.

Phía dưới, một bọn cao thủ Âm Ma, mỗi tên cũng đều ôm ghì lấy một thiếu nữ vừa uống rượu vừa lăn ra đất.

Một bầu dâm thủ nồng sặc cả Tổng Đàn lan ra khắp nơi.

Đang lúc ấy, đột nhiên có tiếng động phía bên ngoài.

Lão ma đầu Mai Sơn Lão Quỉ ôm hai ả thiếu nữ lõa thể bỗng ngẩng đầu xạ hai mắt tợ cặp đèn ma nhìn coi đó là ai.

Một chiếc bóng vào...

Thân hình vừa ngưng lại cho thấy đó là một ma đầu bịt hết một mắt, còn tia mắt phía hữu chớp ngời tợ điện.

Đó chính là Độc Nhãn Long.

Mai Sơn Lão Quỉ trông thấy Độc Nhãn Long, chợt cười khì khì như quỉ núi :

— Phân Đàn chủ lại đây mau !

Độc Nhãn Long xê mình tới gần Mai Sơn Lão Quỉ.

Mai Sơn Lão Quỉ trỏ một thiếu nữ xinh đẹp bảo :

— Phần à này ta trao lại Phân Đàn chê !

Độc Nhãn Long phất chưởng khoác :

— Lão phu không phải vì chuyện nầy, hiện đang có một việc khẩn cấp vào đây cùng Hộ Pháp Nội Đàn.

Hai cánh tay như bộ xương người quặp lấy hai thiếu nữ lên, hôn hít một chặp, Mai Sơn Lão Quỉ khinh thường hỏi :

— Chuyện khẩn cấp thế nào, ngươi hãy nói ra ?

Độc Nhãn Long có vẻ lo ngại :

— Theo lời mật báo của chúng đạo, thì hiện nay Đại Trưởng Bang Hành Khất đã phái một Trưởng lão dẫn đệ tử ngoài năm mươi người, sắp đến tấn công phân đàn chúng ta. Vậy Hộ Pháp Nội Đàn định lẽ nào ?

— Trưởng lão đó tên là gì, có tên tuổi trên giang hồ chăng ?

Độc Nhãn Long đáp :

— Lão ấy tên Tiểu Thần Khất, công lực quả cao cường, bản thân lão phu e không thể đương đầu nổi hắn.

Mai Sơn Lão Quỉ nhe bộ răng trắng nhởn tợ thây ma, cười khì khì :

— Đàn chủ khéo lo xa thì thôi, đã có Bản Hộ Pháp trấn giữ tại phân đàn nầy rồi thì dù có mười tên Trưởng lão Tiểu Thần Khất

http://tieulun.hopto.org

chỉ đó tới đây, thì cũng chỉ có đi mà không có về.

Chuyện đó để mặc ta đối phó, ngươi hãy vào đây cùng chia vui xem nào.

Độc Nhãn Long nghe Mai Sơn Lão Qui nói thế, hắn trấn tỉnh lại tinh thần, nhưng vẫn còn lo sợ :

— Hộ Pháp bảo thế cũng phải, nhưng Tiểu Thần Khất là một tay qui quyệt vô cùng, hơn nữa, thân pháp nhanh nhẹn lạ thường, công lực vô cùng thâm hậu, nếu đơn phương đối địch, Băn đàn Chủ cũng khó mà thủ thắng.

Mai Sơn Lão Qui phát hữu chưởng gầy như bộ xương, cất giọng khàn khàn như qui muội từ dưới đất chun lên :

— Hiện nay các hạ đường đường là một Đàn chủ của Âm Ma Giáo, thân phận không phải nhỏ, thinh danh chấn động cả giang hồ ai ai cũng đều nể mặt.

Ta không tin Băn Bang Hành Khất với chỉ năm mươi người, mà dám công khai đến đây chống đối cùng Âm Ma Giáo chúng ta.

Lão Ma ngưng lại cười khằng khặc :

— Nhưng nếu bọn hành khất to gan lớn mật dẫn thân đến đây Băn Hộ Pháp nội đàn chỉ ra tay một loạt chẳng còn một mống nào.

Các hạ đừng lo chi cả hãy dự vào cuộc vui này, suốt đêm nay.

Độc Nhãn Long biết rõ Mai Sơn Lão Qui là một lão đại ma đầu có cái công lực thần qui kiến sầu, lời thốt ra là sự thật chứ không phải khua môm mép như những tên ma đầu khác, nên hắn hết sức vững lòng.

Hắn bước lên ngồi trên chiếc ghế cạnh Mai Sơn Lão Qui.

Tức thì, có một thiếu nữ xinh đẹp khoác y phục hở hang đến gần như lõa lồ chạy ra ngã vào mình Độc Nhãn Long.

Lão ma đầu trố mắt sáng chói như con thần xà hai tay đớp lấy thiếu nữ rồi cười khà lên :

— Ồ đẹp quá !

Độc Nhãn Long dứt cười, bế bổng thiếu nữ lên rồi áp vào cô gái thu hút chân âm ma lão ma đầu vừa thọ giáo Mai Sơn Lão Qui cách chẳng bao lâu.

Thiếu nữ run rẩy cả thân hình kiều diễm.

Đồng thời, cất tiếng rú từng hồi.

Bên kia, Mai Sơn Lão Qui cũng đang vồ lấy hai thiếu nữ ghì chặt vào lòng như hổ dữ đang gặm lấy mồi ngon.

U khí nồng sặc cả Phân đàn Âm Ma Giáo.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Một giọng cười lạnh lẽo như ma hú từ phía trước đưa vào.

Mai Sơn Lão Qui đang loạn cuồng trong bầu dâm thú cũng vì giọng cười ma qui đó mà ngưng tay, xạ cặp mắt sáng xanh lạnh lẽo tợ đèn ma, nhìn ra ngoài coi đó là ai.

Độc Nhãn Long đồng thời cũng đặt thiếu nữ xuống, hắn đưa mắt nhìn về phía trước Tổng Đàn Âm Ma Giáo.

Tất cả cao thủ Âm Ma có mặt tại tràng đều hốt hoảng bỏ cuộc vui đứng lên.

Trận cười chấm dứt, một giọng nói như loài qui muội từ trước cửa Tổng Đàn đưa lồng lộng vào :

— Ha ha ... đã đến giờ đền tội, mà chúng bây còn dỡ trò dâm ô đến thế à !

Tiếng quát tuy không to nhưng dư âm như xé màng tai của tất cả quần hùng hiện có mặt tại Tổng Đàn.

Cả Mai Sơn Lão Qui cũng dừng tay lại, đặt thiếu nữ khỏa thân trên đùi hắn, xạ cặp mắt sáng ngời tợ hai ngọn đèn ma về hướng kẻ thần bí vừa phát âm tiếng cười ghê rợn đó.

Độc Nhãn Long hất thiếu nữ ăn vận gần lõa lồ xuống, hướng mặt về phía Tổng Đàn.

Tiếng cười âm u chấm dứt, tại tràng im phắt chẳng hề nghe một cơn sẽ động.

Tự nhiên bầu không khí bỗng nặng trầm như u mộ.

Mai Sơn Lão Qui rống to như qui hú :

— Kẻ nào to gan mật dám xâm nhập vào đây, hãy hiện thân ra mau, nếu trái nghịch lại đừng trách lão phu độc ác.

Liền theo đó, một chiếc bóng bay vào nhẹ như ma muội.

Một chút bụi bặm cũng không thấy bay.

Chiếc bóng để hiện thân ra một người hành khất tuổi trạc trung niên mặt mũi đen sì, quần áo xộc xệch, nhưng cặp mắt sáng rực tợ hai vì tinh tú trên trời.

Cặp kỳ quang của gã ăn mày quét tới đâu, là bọn cao thủ rùng mình tới đấy.

Dường như trong hai luồng xạ nhỡn của hắn có sức mạnh nhiệm mầu trấn chế cái hào khí của quần hùng.

Chỉ riêng Mai Sơn Lão Qui chẳng hề chấn động.

http://tieulun.hopto.org

Còn Độc Nhãn Long vì cái quét nhìn đi thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Một phút nặng trầm trôi qua ...

Đột nhiên, hai lão ma đầu Âm Ma Giáo xê mình tới trước mặt gã ăn mày trung niên có gương mặt xấu xí.

Một lão quát :

— Ngươi là ai sao dám to gan đột nhập Tổng đàn của chúng ta vào giữa đêm như thế nầy ?

Có lẽ ngươi không còn muốn sống nữa chắc ?

Gã ăn mày đứng nguyên vị trí chẳng chút kiên sợ, xạ hai luồng kỳ quang khiếp hồn vào mặt lão ma đầu, cất giọng u trầm như tiếng từ cửa địa ngục vọng về :

— Ta là môn đồ của Bang Hành Khất đến đây muốn gặp lão ma đầu Độc Nhãn Long.

Lão ma đầu nghe gã ăn mày xúc phạm đến Phân Đàn Chủ của mình, dựng ngược cặp lông mày phẫn nộ :

— Ngươi tìm Phân Đàn Chủ chúng ta làm gì ?

Gã ăn mày nói một câu rợn toát hồn :

— Để moi lấy trái tim hắn coi có to đến mực nào mà phân thầy, phân bạn lại còn chiếm nốt Phân Đàn hành khất này bán đứng cho bọn Âm Ma Giáo.

Hai lão ma đầu đồng thanh rống lên :

— Ngươi muốn chết !

Cả hai cùng dựng song chưởng lên đẩy bốn luồng áp khí nặng tợ sóng vỗ bờ.

Gã ăn mày thịnh nộ :

— Đó là tại hai ngươi !

Hữu chưởng của gã xô ra một luồng kình đạo nặng tợ lôi đình nghe như có tiếng sấm sét trong đó.

Ầm Ầm ...

Có mấy tiếng rú thảm khốc.

Tiếp đó hai cái thân xác bắn tung ngoài năm trượng,

Huyệt !

Hai lão ma đầu rớt xuống đất im lìm !

Tình trạng dường như đã tắt thở liền lúc đó.

Quần hùng đồng thanh rú to một tiếng rồi lại im đi.

Tất cả những bộ mặt hãi hùng trông thấy rõ.

Bọn chúng khiếp sợ cái môn võ công thần quái của gã ăn mày trung niên xấu xí.

Độc Nhãn Long run rẩy cả toàn thân.

Đến bây giờ Mai Sơn Lão Quỉ mới chịu đẩy ả thiếu nữ lõa lồ thân thể té nhào xuống đất.

Lão Đại ma đầu đứng phắt lên, phóng hai luồng nhỡn quang lạnh lẽo tợ cặp đèn ma vào gã ăn mày quái dị.

Hắn không biết gã ăn mày này thuộc hạng người gì mà lại có công lực khủng khiếp dường ấy.

Chỉ một đường chiêu nhẹ nhàng như thế cũng đủ quật hai cao thủ Âm Ma chết liền tại chỗ.

Thật quá sức tưởng tượng của hắn.

Tuy vậy, Mai Sơn Lão Quỉ vẫn chưa động thủ, hắn chiếu thẳng hai luồng ma lực vào gã ăn mày như để soi thấu tận bể trong của kình địch coi thuộc môn phái nào lại có cái thân thủ bất phàm dường ấy.

Liền đó lại có bốn chiếc bóng phóng ra tràng.

Ấy là bốn lão ma đầu Âm Ma Giáo thuộc Đường chủ Phân đàn.

Bốn lão ác ma đồng quát :

— Ác ma, hãy để mạng lại cho ta !

Tám luồng chưởng phong mang theo hai phần công lực đưa ra, như thác đổ đầu ghềnh.

Gã ăn mày cười lạnh lẽo như quỉ muội :

— Cho các ngươi trở lại !

Tức thì, hữu chưởng của tên ăn mày lại huy ra một luồng kình đạo nghe ầm ầm như sóng bể ...

Bình bình bình ...

Mấy tiếng nổ nghe lồng lộng cả Tổng đàn.

Chưởng âm ù ù như gió bão.

Đã thấy bốn chiếc bóng phóng vọt ra ngoài năm trượng rớt trên các bàn tiệc đổ vỡ ngổn ngang.

Bốn lão ma đầu đồng bước chân vào Quỉ Môn Quan.

Quần hùng thấy đều kinh hải thân hình đờ ra như những pho tượng tạc bằng đồng.

Độc Nhãn Long toát dầm cả mồ hôi người không lạnh mà run, thối lui hơn nữa trượng, xem chừng muốn tìm đường tháo chạy.

Bây giờ, Mai Sơn Lão Quỉ mới rời khỏi chỗ ngồi, đá hất thiếu

http://tieulun.hopto.org

nữ lõa lồ đánh huych vào tường, rồi từ từ xẹ mình tới.

Còn cách gã ăn mày gần ba trượng, Mai Sơn Lão Quỉ trợn cặp mắt ma quái xanh vời tợ chớp.

Lão đại ma đầu nghiến răng trèo trẹo :

— Ta xem ngươi cũng có vài bộ võ công đáng kể đây, nhưng khi đã lọt vào đây rồi thì đừng mong sống sót trở về.

Băn Hộ Pháp sẵn sàng ra tay tế độ cho ngươi.

Vậy danh hiệu của ngươi là gì hãy khai ra rồi có chết cũng đành.

Gã ăn mày lạnh lùng như mộ địa :

— Trước khi ngươi muốn biết ta là ai, hãy bảo lão ác đạo Độc Nhãn Long đến đây ta biểu mấy điều, đối đáp không xong ta sẽ đưa luôn hai người vào Quỉ Môn Quan một thể.

Cô thu hết can đảm Độc Nhãn Long bước tới cùng gã ăn mày trung niên gằn giọng giữ vẻ bình tĩnh đáp :

— Ác đạo ngươi muốn hỏi ta điều gì ?

Gã ăn mày trầm lặng :

— Độc Nhãn Long, tại sao ngươi dám bán đứng bản Bang Hành Khất cho Âm Ma Giáo lại còn phản bội Sư Môn và sát hại hơn năm mươi chúng đó ?

Độc Nhãn Long nhìn mãi không biết gã ăn mày trong bang thuộc hạng cao thủ nào mà lại biết rõ cái lai lịch của hắn như thế.

Hắn cố gượng quát to :

— Nhưng ngươi là ai, đương nhiên sao dám mạo danh Bang Hành Khất xông vào Tổng Đàn nầy khuấy phá sát hại bản đạo ta ?

Ngươi không sợ chết à ?

Gã ăn mày lặng lẽ thò tay vào lòng lấy ra một cái lệnh phù của Bang Hành Khất, giơ lên cao :

— Ngươi có biết vật này là gì không ?

Độc Nhãn Long trố mắt một chặp, kinh hải thảo lui :

— Trưởng lão Bang Hành Khất nhưng sao lại có thể nầy ?

Gã ăn mày quát :

— Kẻ phản sư, phản đạo hãy câm mồm lại, trong một lát nữa đây sẽ có người thu thập các ngươi về Tổng Đàn Bản bang cho Đại Trưởng lão định tội.

Câu quát này khiến cho Độc Nhãn Long rúng tận đáy lòng mặt mày xám nghịt trông thấy rõ.

Hắn biết gã ăn mày vừa thốt câu nói đó là sự thật, lát nữa đây

sẽ có đồng đạo Bang Hành Khất đến hỏi tội và như thế khó mong mà thoát khỏi một hình phạt nghiêm khắc của vị Đại Trưởng lão hành khất.

Nhưng Độc Nhãn Long chưa dám động thủ, vì qua hai chiêu, gã ăn mày quật chết sáu cao thủ Âm Ma Giáo cũng đủ chứng tỏ thân thủ đến bậc nào rồi, nếu đem công lực mà so, có khác nào lấy trứng chọi đá.

Đến cả Mai Sơn Lão Quỉ cũng đứng yên rọi hai mắt xanh vời tợ ngọn đèn ma vào gã ăn mày chẳng hề cử động.

Thời khắc trôi qua hết sức nặng nề.

Tổng Đàn tưởng chừng ngạt đi cả sự thở.

Một chặp lâu ...

Chợt phía ngoài Tổng Đàn có tiếng ồn ào đưa đến.

Theo đó có nhiều luồng gió mạnh nhẹ làm thành một trận giông.

Quần hùng đều hướng về phía đó.

Trong thâm tâm bọn cao thủ Âm Ma đã hiểu rõ đó là đám người nào rồi.

Gã ăn mày vẫn đứng uy nghiêm chẳng hề cử động.

Chẳng mấy chốc một bọn người có đến ngoài một trăm cao thủ lần lượt phóng vào ngưỡng cửa Tổng Đàn như một bầy hắc điêu.

Độc Nhãn Long nhận ra tên cao thủ dẫn đầu bất giác kêu lên :

— Tiêu Thần Khất !

Thì ra, bọn người chính là cao thủ Bang Hành Khất, đến đây để liều một phen tử đấu với Độc Nhãn Long theo mệnh lệnh của Đại Trưởng lão.

Quần hùng Âm Ma Giáo càng khiếp đảm, bọn chúng hiểu ngay một trận đại lưu huyết đã sắp diễn ra tại Tổng Đàn này.

Những tay thân tín của Độc Nhãn Long mặt xám nghịt, chúng biết tử thần đã gần kề cổ.

Nhưng hiện giờ có trốn chạy cũng không còn kịp nữa, các cao thủ Bang Hành Khất đã trấn thủ khắp nơi bao vây Tổng Đàn như chiếc hộp sắt.

Lúc bấy giờ, gã ăn mày cũng vừa lui ra đứng ngang hàng với Tiêu Thần Khất, khẽ thì thầm mấy tiếng.

Tiêu Thần Khất gật đầu có vẻ hiểu biết.

Bầu không khí sân trang nồng sặc máu tanh.

Tử khí tràn lan.

http://tieulun.hopto.org

Âm phong ảm đạm.

Độc Nhãn Long đưa mắt sang Mai Sơn Lão Qui như cầu cứu.

Nhưng lão đại ma đầu chưa động thủ hẳy còn nhìn gã ăn mày không hề chớp. Ánh sáng nhờn quang rực ngời ma quái.

Sau khi quét cặp mắt quái dị qua bọn cao thủ Âm Ma một lượt, Tiêu Thần Khất liền giơ cây cỏ trước lên cao, điểm ngay mặt Độc Nhãn Long, trầm giọng bảo :

— Bọn vong sư phản đạo các ngươi chưa nhận ra Bãn Trưởng lão sao ?

Các ngươi muốn tự trói lấy mình đưa về Đại Trưởng lão xữ liệu, hay là chờ ta ra tay tề độ tại mộ tràng nầy ?

Độc Nhãn Long không một tiếng trả lời, mặt mày tái nhợt chẳng chút máu me.

Bọn cao thủ phản đạo cũng im phăng phắt.

Tiêu Thần Khất thịnh nộ quát :

— Các ngươi đã cương quyết chống lại mệnh lệnh của Đại Trưởng lão bang truyền đến đây thì bắt buộc ta phải động thủ.

Câu nói của Tiêu Thần Khất vừa chấm dứt tức thì cả trường nổi lên một loạt xôn xao dữ dội, chặp lại im đi.

Thình linh, Mai Sơn Lão Qui xê cái thân mình như thây ma quàng dưới mộ lâu năm lên ba bước, cất tiếng cười khàn.

Giọng cười của Đại ma đầu nghe đến sởn tóc gáy, chẳng khác loài qui từ cõi âm mới chui lên.

Dứt cười, Mai Sơn Lão Qui rống lên :

— Thằng qui mặt đen đừng vác mồm đến đây khoe khoang với lão phu vô ích, đêm nay chôn này chính là huyệt mộ của bọn ngươi.

Bây giờ, dù có chắp cánh mà bay cũng không còn kịp nữa rồi ngươi ạ !

Vậy tốt hơn là các ngươi nên tự quyết, may ra còn một cái chết toàn thây, nếu nghịch ý, ta sẽ làm sạch cỏ bọn ngươi tại chôn nầy.

Tiêu Thần Khất trỏ cây cỏ trước vào mặt Mai Sơn Lão Qui :

— Lão ác ma, ngươi giữ chức vụ gì trong Âm Ma Giáo, hẳy khai thật cho ta biết trước khi vào Qui Môn Quan ?

Gương mặt không chút máu của Mai Sơn Lão Qui đã trở thành trắng xanh, hắn xạ hai luồng thanh quang đáp giọng u trầm :

— Hắc qui hãy nghe cho rõ...

Chính ta là Hộ Pháp nội đàn Âm Ma, có bổn phận cùng Đại Hộ Pháp Quái Nạp Sư Huynh, trợ lực Phân Đàn Chủ, cai quản Phân Đàn này.

Bất cứ một kẽ nào lọt vào đây gặp ta rồi thì coi như số hệ đã định.

Ta sẽ giết sạch bọn ngươi, để trả thù cho chúng đạo vừa rồi

Tiêu Thần Khất khinh khỉnh :

— Trái lại, hôm nay ta thừa mệnh lệnh của Đại trưởng lão đến đây tróc nã bọn phản thầy phản đạo, mang về đạo đường trị tội còn nếu biết phận mình, ngươi hãy mau rời khỏi chôn này, may ra còn sống sót thêm một thời gian nữa.

Mai Sơn Lão Qui cười quái gở :

— Bọn ngươi đã tới số cả rồi nên mới vào đây nộp mạng, dù cho lão Hắc Đại Trưởng lão của ngươi đến đây thầy ta cũng hãy còn run sợ mà tháo lui ngay.

Bọn cao thủ Bang Hành Khất thịnh nộ trợn cặp mắt lộ hào quang.

Mười mầy chiếc bóng xê tới gần Mai Sơn Lão Qui chia thành những phương vị khác nhau, đồng quát :

— Ác ma phải chết !

Cùng lượt, mười mầy cao thủ Bang Hành Khất giở chưởng lên đẩy ra một trận cuồng phong ào ào tợ thác đổ lưng trời.

Mai Sơn Lão Qui cười khà lên, song chưởng quay thành vòng bán nguyệt hốt lên dông gió ù ù...

Một loạt nổ lộng trời !

Mầy tiếng rú thãm liệt từ cửa mồm của cao thủ Bang Hành Khất có bốn chiếc bóng bắn ra ngoài ba trượng rớt trên mặt đất im bặt.

Tiêu Thần Khất trông thầy đồng môn bị thọ hại lại cháy phừng lữa giận nhảc mình lên liều một trận cùng Mai Sơn Lão Qui.

Nhưng gã ăn mày đã dơ tay cản :

— Để đó mặc ta.

Câu nói như có oái uy lực nhiệm mầu khiến Tiêu Thần Khất ngưng thân hình lại.

Gã ăn mày trung niên phóng hai luồng tinh quang lạnh toát hốn ngay mặt Mai Sơn Lão Qui như muốn trấn áp cái hùng khí của lão đại ma đầu một chặp rất lâu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói giọng âm u :

— Mai Sơn Lão Qui, ngươi đừng cậy mình công lực cao cường tột độ, mà thương hại đến chúng đạo hành khất, để rồi nhận lấy một cái chết chẳng toàn thi thể đấy.

Tự mình ngươi chưa biết bảo tồn tính mạng hay không, đừng nói tới chuyện hộ pháp cho kẻ khác.

Nghe gã ăn mày gọi đúng tên mình mà còn có vẽ xem thường, bất giác Mai Sơn Lão Qui rùng mình lên.

Lão ma đầu tự hiểu đã gặp đại kình địch lợi hại nhất là lúc nãy kẻ địch chỉ đưa ra hai luồng kình chưởng mà đã giết chết sáu tên cao thủ đạo Âm Ma trong ánh chớp thời gian.

Mặc dù vậy, Mai Sơn Lão Qui vẫn là một đại ma đầu từng làm khiếp mặt giang hồ bấy lâu nay chưa người địch thủ, giờ lại vì một gã ăn mày vô danh kia mà lại thảo lui hay sao.

Vì vậy, lão đại ác ma đã rống to :

— Ma đầu cầm mồm lại, đêm nay chính ngươi là kẻ đầu tiên nhận một cái chết dưới ngọn chưởng của ta.

Vậy còn lời gì hãy mau trối trăn lại, rồi ta sẵn sàng tế độ cho ngươi sang thế giới khác.

Tiếng rống của Mai Sơn Lão Qui chấm dứt, bọn cao thủ Âm Ma như được nung sôi bởi một lò lửa đỏ hận thù, chúng dàn sau lưng lão đại ma đầu theo hình rẽ quạt, mỗi người đứng trấn một phương vị diệu động song chưởng chực ra tay.

Gã ăn mày quét cặp kỳ quang lạnh lẽo ngang bọn cao thủ Âm Ma một lượt, trầm giọng hỏi Mai Sơn Lão Qui :

— Lão đại ác ma, ngươi biết ta là ai không ?

Câu hỏi kỳ dị đó làm Mai Sơn Lão Qui ngơ ngác chưa hiểu ra sao cả.

Chỉ riêng Tiều Thần Khất hiểu rõ hơn ai nên điềm nhiên chẳng nói gì.

Gã ăn mày bỗng cười khà lên.

Khẽ giơ tay lột cái áo rách rưới đang phủ trên mình sau đó gã đưa tay mặt phủi một cái.

Tức thì gã để lộ ra một chàng trai đẹp tuyệt thế giang hồ đã từng quen mặt, chẳng ai khác hơn là Chí Tôn.

Mai Sơn Lão Qui thảo lui một một bước :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác.

Quần hùng hoảng hồt đồng thanh quát :

— Chú Nhân Lệnh Xé Xác !

Dư âm Chú Nhân Lệnh Xé Xác chấn động cả tràng một giây rồi im lặng, nặng trầm như u mộ.

Bầu không khí khẩn trương tột độ.

Sự xuất hiện của Chú Nhân Lệnh Xé Xác khiến cho quần hùng thảy đều khiếp hãi, vì chúng tự hiểu nhân vật khủng bồ nầy hiện tới đâu là máu tanh rơi đỏ tới đó.

Trừ Tiều Thần Khất ra, chúng đạo Bang Hành Khất cũng vô cùng kinh dị, không ngờ Chú Nhân Lệnh Xé Xác lại giả dạng ăn mày giúp sức Bang Hành Khất tìm đến đây tiêu diệt kẻ thù.

Nhất là đối với Âm Ma Giáo sẵn có một mối đại cừu lúc trước Chú Nhân Lệnh Xé Xác sẽ không bao giờ tha chết cho bọn cao thủ môn phái nầy bất cứ một tên nào.

Trong các trận giao đấu cách đây ba năm trước, nhân vật nầy đã từng sát hại gần mấy trăm cao thủ đạo Âm Ma, thủ cao như núi, hai bên đồng một tâm trạng triệt hạ lẫn nhau.

Độc Nhãn Long lo sợ, giờ lại kinh hãi thêm lên, hắn dáo dác muốn tìm đường chạy trốn.

Tiều Thần Khất thấy thế, trợn mắt quát :

— Lão phản đạo, giờ ngươi có tháp cánh cũng không trốn được nữa, khôn hồn hãy đứng yên, ta còn có thể vị nể tình đồng đạo mà ban cho ngươi một hình phạt nhẹ nhàn hơn.

Độc Nhãn Long khiếp quá đứng trơ như pho tượng.

Bấy giờ, Chí Tôn mới xê mình tới quát bảo Mai Sơn Lão Qui :

— Lão ác ma, trước khi đưa ngươi về dị cảnh, hãy nghe ta hỏi một điều.

Mai Sơn Lão Qui gầm to :

— Tiều qui, ngươi muốn hỏi gì hãy nói mau !

— Lão đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông có mặt trong nội đàn này không ?

— Đại hộ Pháp đã sang Tổng Đàn Giáo Chủ từ chiều qua.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn lộ vẽ thất vọng, nhưng trầm lạnh ngay.

— Thế thì chính ngươi thay thế cái chết của lão ác ma ấy đấy!

Mai Sơn Lão Qui biết đã gặp tay kình địch đáng khiếp, có cái thân thủ thần qui kiến sầu, đã từng làm vở mặt giang hồ từ bao nhiêu lâu nay.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng lão đại ác ma vì danh dự của hắn trên mặt giang hồ và hắn cũng muốn giao đấu cùng Chí Tôn một trận, thử xem thủ pháp của đối phương đến bực nào.

Nhưng lão đại ma đầu không hiểu tại sao Chủ nhân Lệnh Xé Xác lại lọt vào tổng đàn một cách dễ dàng, như thế vì phía ngoài tuyệt cốc rải rác có nhiều cao thủ âm ma canh gác rất nghiêm nhặt kẻ lạ mặt xông vào sẽ có những hồi chuông báo động cho toàn động hay, thế mà nhân vật khủng bố đã dùng ma thuật gì xông vô như chỗ không người dường đó.

Sự thật, Chí Tôn lúc vừa tới ngõ Tổng đàn Âm Ma, chàng đã dùng cái thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, chợt ẩn chợt hiện như bóng vong linh vào tận trong tuyệt cốc. Gặp bọn cao thủ canh gác dọc đường chàng đã dùng ngón vỏ công Lưu Vân Phất Huyệt, làm bế tắc huyệt đạo của chúng, nên mới lọt vào một cách thần tình.

Cho nên, đến lúc Chí Tôn xuất hiện thì bọn cao thủ Âm Ma không còn trở tay kịp nữa, đồng thời, Tiểu Thần Khất dẫn chúng đạo Bang Hành Khất xông vào Tổng đàn không gặp một trở ngại nào nữa cả.

Ngay lúc, Chí Tôn đã dơ tay chỉ ngay bọn cao thủ phản đạo vừa từ phía trong đổ xô ra, vừa cất giọng sặc tanh mùi máu :

— Các môn đồ Bang Hành Khất đã lầm đường dại dột nghe lời tên phản đồ Độc Nhãn Long, hãy tháo ra ngoài nầy cho mau, ta có thể niệm tình mà xin Tiều trưởng lão cho các ngươi một hình phạt hết sức khoan hồng. Nếu trái lại, chờ đến ta ra tay, thì lúc ấy dù có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Tức thì xôn xao nổi lên trong bọn cao thủ.

Có bóng người toan phóng ra ngoài.

Nhưng liền đó có tiếng quát tợ sấm :

— Các ngươi muốn chết !

Theo đó một loạt rú thảm khốc !

Đã thấy bốn tên cao thủ bắn đi ngoài ba trượng, rớt xuống dãy dựa mấy cái chết liền tại trận.

Một giọng già dặn quát to :

— Bọn ngươi kẻ nào đầu hàng tên tiều qui, trông bốn xác chết làm gương.

Bọn cao thủ hãi hùng trố những luồng nhỡn quang sáng rực, nhìn bốn xác chết, câm lặng chẳng khác những pho tượng bằng đồng

Cặp mắt thần của Chí Tôn chợt xạ vào nhận ra đó là một lão ma đầu tuổi trạc sáu mươi, mặt mũi quái ác lạ lùng.

Lão ta đang đứng chắn ngang của phòng, ngăn cản bọn cao thủ không cho phóng chạy ra ngoài, về phía Chí Tôn theo lời kêu gọi.

Chí Tôn thịnh nộ hét :

— Số ngươi đã tận rồi đây !

Trong tiếng thét, Chí Tôn đã dùng thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, lắc mình tợ bóng vong linh tiến đến cửa phòng.

Với cái thân thủ bất phàm đó không một cao thủ nào ngăn cản, chỉ thấy một bóng người chói lòa trước mắt, là Chí Tôn đã thẳng vào trong.

Các cao thủ hốt hoảng bỏ chạy tán loạn.

Chúng đã tự biết mình không phải là đối thủ của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, nên định tìm đường thoát thân nơi khác.

Nhưng vì ba phía đều là tường cao, trên lại có nóc, bọn chúng không thể nào vượt đi đâu được, đứng tựa lưng vào vách run lẩy bẩy như vừa thọ chứng cảm hàn.

Cả bọn cùng quay mặt lại, trố hàng trăm cặp mắt ngầm khiếp nhìn Chí Tôn, đang đứng sững trước mặt như pho tượng thiên thần.

Mai Sơn Lão Qui vẫn đứng gần bên cửa phòng, vậy mà khi Chí Tôn xông vào lão đại ma đầu cũng không thể ngăn lại được.

Hắn quay vô nhìn chàng mà lòng hãi hùng lên.

Trong khi Chí Tôn xạ hai luồng kỳ quang lạnh lẽo ngay mặt lão ma mặt mũi quái ác, cất tiếng như ma mọ từ địa huyệt chui về.

— Lão phản đạo, ngươi định giết hết chúng môn Bang Hành Khất à ?

Lão ma đầu mặt mũi quái ác vì cặp mắt chớp ngời của Chí Tôn mà rúng tận đáy lòng, lão tháo lui từ từ về vách tường.

Chí Tôn cứ theo bước lão ma đầu mà lấn tới.

Chỉ còn ba bước nữa là chạm vào tường.

Trông thấy Chí Tôn dọc ngang sát hại hai các đồng đạo Âm Ma, Mai Sơn Lão Qui thịnh nộ trong lòng.

Tính sài lang của lão đại ma đầu bất giác nổi lên, sát khí bốc mờ trên bộ mặt.

Mai Sơn Lão Qui chớp cặp mắt xanh vời tợ hai ngọn đèn ma ngay mặt Chí Tôn, thâm tâm như đang tìm một kế quỉ độc.

Ngay lúc đó, Chí Tôn đã phất hữu chưởng qua bọn cao thủ quát :

http://tieulun.hopto.org

— Các đệ tử của Bàn bang đã từng nghe lời dụ của tên ác đạo này, Độc Nhãn Long biết tự nhận lấy lỗi mình, thì hãy mau rời khỏi phòng đến trước mặt Tiêu Trưởng lão về đạo đường xử liệu, nếu nghịch lời ta, có chết cũng đừng có trách sao Bàn bang không báo trước.

Tiếp theo câu nói của Chí Tôn, cả Tổng đàn ồn ào lên.

Tức thì, có tám chiếc bóng trong số cao thủ hành khất nhảy mình phóng ra ngoài.

Mai Sơn Lão Quỉ thét lên ghê rợn :

— Đứng lại !

Hai luồng kình đạo mạnh tợ lôi đình ào ào tới ngăn cản bọn cao thủ hành khất đang quay về chánh đạo.

Nhưng cặp mắt thần của Chí Tôn đã trông thấy.

Sau tiếng quát, hữu chưởng của chàng quật chéo một chiêu Thu Phong Lạc Diệp ngay hai luồng kình đạo của Mai Sơn Lão Quỉ.

Một luồng gió mát dịu từ chưởng trung của Chí Tôn cuồn cuộn thoát đi bao trùm chu vi ngoài ba trượng.

Lạ lùng thay, chỉ nghe một loạt nổ khô khan, bóng chưởng của Mai Sơn Lão Quỉ bị tiêu tan trong vô hình.

Lão ma ngưng thân hình lại.

Chí Tôn cũng dừng bước cách kình địch hai trượng.

Đột nhiên, lão ma đầu mặt mũi quái ác quét ra hai luồng chưởng phong nhanh như điện chớp.

Chí Tôn quát vang cả tràng ;

— Đó là ngươi muốn chết !

Lập tức, một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa từ chưởng trung của Chí Tôn áp tới lão ma đầu mặt mũi quái ác nghe như có tiếng trời gầm trong đó.

Bình !

Lão ma không kịp rú, toàn thân bắn bổng lên trần rớt trở xuống.

Huỵch !

Lão ta phơi thây liền tại trận.

Các cao thủ đạo Âm Ma trông thấy cái thân thủ giết người khủng khiếp của Chủ nhân Lệnh Xé Xác thảy đều không lạnh mà run.

Nhưng chẳng một tên nào dám bỏ chạy, vì sợ Chí Tôn trông thấy chắc chắn sẽ hứng lấy một cái chết không toàn thây.

Cái gương của lão ma đầu mặt mũi quái ác còn sờ sờ trước mắt bọn chúng.

Vì vậy, bọn cao thủ Âm Ma đứng chết sững trố mắt kinh hồn nhìn Chí Tôn chẳng một ai động đậy chút nào cả.

Bọn cao thủ sợ cử động khiến cho Chí Tôn hiểu lầm chúng bỏ chạy sẽ ra tay nguy đến tính mệnh.

Mai Sơn Lão Quỉ tuy là một tuyệt thủ giang hồ, nhưng cũng phải sững sờ trước cái nội lực qui thần vô lượng của Chí Tôn.

Hắn đứng trơ trơ như xác ma từ trong cỗ quan tài vừa mới bò ra.

Tám tên cao thủ hành khất vừa ra tới chỗ chúng đạo, thì có thêm hai mươi bóng tên khác phóng mình theo, lần nầy Mai Sơn Lão Quỉ để tự nhiên cho bọn cao thủ thoát đi chứ không ngăn cản như lần trước nữa.

Còn lại năm tên ác đạo chưa chịu rời khỏi Tổng Đàn.

Chí Tôn trỏ chỉ thét :

— Các ngươi có chịu rời khỏi nơi này không ?

Năm tên này nhìn Chí Tôn bằng những cặp mắt vừa sợ hãi, vừa căm thù, nhưng không ai đáp lời nào cả.

Chí Tôn day lại phất hữu chưởng về phía Tiêu Thần Khất :

— Tiêu Trưởng lão xin ban cho lệnh hành hình những tên cô đạo nầy.

Tiêu Thần Khất đang trần giữ phía ngoài nghe Chí Tôn gọi, hắn liền day giở cây cờ trước gió lên :

— Chúng đồ đệ hãy chuẩn bị !

Gần một trăm cao thủ dàn hình bán nguyệt, bây giờ đổi thay phương vị thành ba tốp búa chiếc lưỡi mầu nhiệm vô cùng.

Tất cả những bộ mặt chúng đạo đều lộ vẻ giận dữ, sát khí lẫy lừng ai nấy đều tử đầu.

Tiêu Thần Khất cất giọng tợ chuông đồng :

— Mười vị Hộ pháp đệ tử ở đâu ?

Mười tên cao thủ hành khất xê mình tới nói rập :

— Chúng đệ tử xin cung kính phục lệnh.

Tiêu Thần Khất quét cặp dị quang qua, rồi nhìn đám cao thủ :

— Các đệ tử hãy bố trí cẩn thận, đừng cho một tên phản đạo nào chạy thoát ra ngoài, Các ngươi đã nghe chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Gần một trăm cao thủ hành khất đồng thanh :

— Xin tuân lệnh !

Bây giờ, Tiêu Thần Khất mới quay nhìn mười tên cao thủ hành khất :

— Các ngươi hãy theo ta vào tróc nả kẻ phản đạo.

Mười tên cao thủ Hộ pháp cùng hô một lượt :

— Xin tuân lệnh Trưởng lão !

Tiêu Thần Khất phóng vào trong Tổng đàn trước.

Mười tên cao thủ theo vượt ngang Mai Sơn Lão Quỉ và chúng đạo Âm Ma, tiến sát sau lưng Tiêu Thần Khất.

Đột nhiên, Mai Sơn Lão Quỉ rống :

— Các ngươi phải chết !

Song chưởng của lão đại ác ma theo tiếng rống quay đi một vòng bán nguyệt.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, hai ngọn kình lôi của Mai Sơn Lão Quỉ cũng vừa áp tới bọn Tiêu Thần Khất.

Tiêu Thần Khất và mười tên cao thủ Bang Hành Khất không ngờ có chuyện biến động như thế, nên không kịp đề phòng, mỗi người gượng đưa ra một chưởng.

Một loạt sấm chưởng nổ kinh hồn. Tiêu Thần Khất loạng choạng tháo lui năm bước.

Mười tên cao thủ Hộ Pháp bị chưởng phong quật nhằm tông trở lại một trượng, ứa máu mồm ra.

Tất cả đều khiếp hãi nhìn Mai Sơn Lão Quỉ.

Họ tự biết không phải là kình địch của Lão đại ác ma đầu, nên chưa có ai dám tiến lên.

Chí Tôn trông thấy cháy phừng lửa giận, quát to chấn động cả tràng.

— Mai Sơn Lão Quỉ, ngươi muốn chết liền ngay tức khắc đấy à !

Vậy hãy trông ngọn chưởng của ta.

Trong tiếng quát Chí Tôn đã nhanh như điện huy động hữu chưởng đưa ra một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa. Mang theo công lực mười phần.

Luồng chưởng phong ấy có chen lẫn tiếng ầm ì như sấm sét.

Lúc bấy giờ, Mai Sơn Lão Quỉ vì quay ra ngoài hỗn đấu với

bọn Tiêu Khất Khất, nên khi nghe tiếng Chí Tôn, lão đại ma đầu giật mình quay lại.

Nhưng ngay lúc đó, luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa của Chí Tôn chỉ còn cách lão đại ma đầu chừng nữa trượng.

Nếu để trúng ngọn chưởng phong ấy, chắc chắn Mai Sơn Lão Quỉ không sao thoát khỏi một cái chết hết sức hãi hùng.

Lão đại ma đầu biết có chống đỡ cũng không kịp nữa, bóng chưởng to lớn dị thường, lão ma hốt hoảng bắn mình lên cao tránh khỏi màng lưới tử thần.

Sau đó, Mai Sơn Lão Quỉ đáp xuống lẹ làng như bóng quỉ.

Thân thủ lão đại ma đầu trông qua đã tuyệt đỉnh giang hồ.

Ngoại trừ Chí Tôn, Tiêu Thần Khất và chúng cao thủ hành khất dù có quần đấu cũng như bấy dê trước vuốt cọp mà thôi.

Mặc dù vậy. Tiêu Thần Khất đã quát :

— Giết chết lão ma đầu này !

Gần một trăm cao thủ hành khất mỗi người đưa ra một chưởng hợp thành trận bão tố cuồng phong rung chuyển cả Tổng đàn.

Mai Sơn Lão Quỉ trợn cặp mắt xanh vòi, biểu lộ sự thịnh nộ vô tả.

Song chưởng dựng lên như hai cây quạt, đẩy ra từng loạt kình đạo đón nghênh gần một trăm tên cao thủ đang đứng nhiều phương vị khác nhau tấn công ào ào.

Thừa dịp đó, Tiêu Thần Khất cùng mười tên cao thủ hành khất phóng vào phòng, đề tróc nã năm tên phản đạo chống lại mệnh lệnh của đạo phái.

Chí Tôn trỏ một tên hắc đạo nói lớn :

— Tiêu Thần Khất ta giao cho Tiêu huynh trừng trị năm tên phản đạo này, và Lão ma đầu Độc Nhãn Long còn Mai Sơn Lão Quỉ hãy để ta xử lại.

Nói dứt câu, Chí Tôn đã xê dịch thân hình như ma muội tới chỗ gần một trăm cao thủ đang hỗn đấu với Mai Sơn Lão Quỉ.

Phần Tiêu Thần Khất phất tay ra lệnh cho chúng cao thủ hành khất.

— Chúng đệ tử hành khất hãy coi chừng năm tên phản đạo đó để ta bắt lão ác đạo Độc Nhãn Long rồi sẽ hay.

Dứt câu, Tiêu Thần Khất xê mình qua đối diện với Độc Nhãn Long.

http://tieulun.hopto.org

Trưởng lão hành khất trỏ vào mặt lão ác đạo; trầm giọng :

— Độc Nhãn Long, ngươi đã biết tội trạng của ngươi chưa ? Bây giờ ngươi tự trói tay cho ta đưa về đạo đường thỉnh mệnh của Sư phụ, hay còn đợi ta ra tay ?

Từ lúc thấy gã ăn mày hiện thân ra chính là Chí Tôn, Chú nhãn Lệnh Xé Xác, Độc Nhãn Long rúng động tận đáy lòng. Lão đại ác ma đã biết nguy cơ đến nơi rồi.

Sau đó, hai bên giao đấu chỉ có hai chiêu mà Mai Sơn Lão Quỉ, vị Hộ Pháp của lão ta tỏ ra sút kém hơn kẻ thù một bậc, Độc Nhãn Long càng lo sợ thêm hơn.

Bây giờ lại nghe Tiêu Thần Khất bảo như thế, mồ hôi lão ác đạo ra dầm mình, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp :

— Tiêu Thần Khất, hôm trước lão phu đã xin cùng Đại trưởng lão các ngươi rút ra khỏi hàng ngũ Bang Hành Khất, dĩ nhiên, sau đó có đủ quyền gia nhập bất cứ một môn phái nào. Tại sao lại còn đến đây gây sự cùng ta ?

Tiêu Thần Khất trỏ ngọn Cổ trước vào mặt Độc Nhãn Long :

— Tên ác đạo một mắt, ngươi nói nghe dễ quá, Bang Hành Khất có qui điều rõ rệt, trước khi ngươi gia nhập vào Bang cũng đã thề nguyền trước mặt Sư phụ, ngươi cải chối sao được.

Còn một tội nữa là, chính ngươi đã sát hại gần năm mươi bản đạo, chẳng lẽ thù kia ngưng tay được sao ?

Độc Nhãn Long khiếp hãi một chặp mới nói :

— Nhưng đó chỉ là một vấn đề tự vệ, chẳng lẽ bọn chúng vây đánh ta, bảo ta đừng chống lại hay sao ?

Còn việc võ công nào có vị nể một ai, chúng đã nhất định chống lại ta, thì có chết cũng đành, lỗi đâu phải tại ta.

Tiêu Thần Khất thịnh nộ, mặt càng sậm đen hơn :

— Lão phản đạo đừng mồm mép chối tội cho mình, ngươi đã phản thầy giết bạn, thì đêm nay phải đền tội tại mộ tràng này.

Một lần nữa ta hỏi ngươi có chịu đưa tay cho ta trói, hay chờ ta động thủ bắt ngươi ?

Độc Nhãn Long thối lui một bước, gượng đáp :

— Chớ có khoe mồm mép, ngươi không làm gì nổi ta đâu.

Lão ác đạo phất chưởng sang bọn cao thủ :

— Các ngươi cứ tiến lên đừng nghe theo lời tên Hắc quỉ !

Sự thật, từ nãy nghe những lời oán trách của Tiêu Thần Khất,

bọn cao thủ tâm phúc của Độc Nhãn Long cũng có ý hồi hận vì nghe theo lời đường mật của lão ác đạo phản bội Bang Hành Khất, sát hại một số chúng đạo.

Nhưng sau đó, chúng thấy tình thế khó mà sống được, nên đứng dàn thành hình rẽ quạt sau lưng Độc Nhãn Long sẵn sàng tử đấu.

Tiêu Thần Khất quát to :

— Độc Nhãn Long, cái chết đến trước mắt mà ngươi vẫn chưa hề biết một chút hồi hận. Bang Hành Khất vì ngươi đã nhục nhã nhiều rồi, chẳng lẽ ta không giết ngươi để làm gương cho kẻ khác cho được.

Các đệ tử hãy tiến lên.

Lời chưa kịp dứt, Tiêu Thần Khất đã xê mình tới, song chưởng giơ lên cao quật sang Độc Nhãn Long hai luồng áp khí nặng tợ ba đào.

Độc Nhãn Long biết không thể tránh né, hắn vận dụng mười hai thành công lực đỡn lên tả chưởng, nghênh đón chưởng lực kẻ thù.

Bộp ... bộp ...

Áp lực hai luồng chưởng phong của Tiêu Thần Khất quét Độc Nhãn Long thối lùi ba bước, sát khí bỗng hiện lên đầy mặt.

Lão ác đạo rống vang :

— Thằng xú quỉ, ta thề chết sống với mày !

Song chưởng của hắn đưa lên quay mấy vòng phát ra những luồng kình đạo ào ào ập đến Tiêu Thần Khất.

Tiêu Thần Khất vận toàn bộ công lực thi triển những đường chiêu kỳ lạ, quyết quật ngã Độc Nhãn Long không để chạy thoát.

Trong lúc mười tên Hộ Pháp Bang Hành Khất cũng đã xông vào, chia thành nhiều phương vị, tấn công năm tên cao thủ hành khất vừa gia nhập đạo Âm Ma.

Bọn người liều chết chống trả mãnh liệt.

Lúc bây giờ, trong nội đàn Âm Ma trận ác chiến diễn ra ngày càng thêm khốc liệt.

Chưởng âm nổ rền.

Chưởng quang chớp giăng như giông mưa sấm sét.

Những tiếng quát tháo trợ chiến vang lừng.

Từng tiếng rú kinh hồn !

http://tieulun.hopto.org

Tình thế bọn Độc Nhãn Long sắp rơi vào tay chúng đạo Hành khất.

Giữa giây phút cuối cùng đó.

Đột nhiên, từng hồi chuông ngoài Tổng đàn ngân lên chấn động cả một vùng tuyệt cốc.

Liền theo đó có nhiều cơn gió nhẹ rào rào.

Chẳng mấy chốc, bọn cao thủ chừng ba mươi người từ phía bên hông Tổng đàn Âm Ma lẹ làng phóng vào chỗ Độc Nhãn Long và năm tên cao thủ đang bị bủa vây.

Độc Nhãn Long trong thấy bọn người, mừng rỡ quát lên :

— Các ngươi hãy vây bắt bọn ác đạo này !

Bọn cao thủ ba mươi người đồng áp tới xuất chưởng ào ào đánh dồn bọn Tiểu Thần Khất vào một góc phòng ...

Tình hình, bỗng nhiên biến chuyển nhanh chóng.

Độc Nhãn Long đã trở bại thành thắng.

Trận đấu nếu kéo dài một chặp nữa, chắc chắn Tiểu Thần Khất và mười tên đệ tử Hộ pháp không khỏi lọt vào chúng đạo Âm Ma.

Cũng trong lúc đó, bên kia tràng Chí Tôn đã xông vào quay vòng hai luồng chưởng phong cuốn mất kình đạo của hai bên giữa Mai Sơn Lão Quỉ và gần một trăm cao thủ hành khất đang hỗn đấu nơi cửa ngõ Tổng đàn.

Chí Tôn phất hữu chưởng hô to :

— Các người hãy vào trợ chiến Trưởng lão cho mau.

Chúng đạo hành khất vừa định đổ xô vào Tổng đàn thì đã có ngoài một trăm cao thủ Âm Ma như bầy ác điểu phóng tới.

Một trận ác chiến diễn ra ngay lúc đó.

Thì ra bọn cao thủ Âm Ma nầy đang trấn giữ các huyệt động phía ngoài, vừa nghe những hồi chuông báo động, chúng chạy vào Tổng đàn để xem sự tình diễn biến ra sao, thì thấy trận đấu đã mở màn, chúng liền hô nhau tiếp cứu.

Lúc ấy, Chí Tôn cũng vừa đối diện cùng Mai Sơn Lão Quỉ.

Lão đại ma đầu hơi rùng mình lên, vì tự hiểu mình đang đứng trước một kình địch có cái công lực khiếp mặt quỉ thần.

Không biết rồi đây hắn có chống nổi Chí Tôn không ?

Nếu Chí Tôn xử dụng toàn bộ năm đường chiêu thần quái Ô Mộc Bão Lục thì lão đại ma đầu này chỉ còn cách đào tẩu mà thôi

Ngay lúc lão ma đầu còn đang nghĩ ngợi, thì Chí Tôn cũng vừa đưa ra một đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa sầm sét.

Bóng chưởng to như quả núi áp xuống đầu Mai Sơn Lão Quỉ nặng tợ sóng bồ đầu ghềnh.

Không dám đón đỡ, Mai Sơn Lão Quỉ xẻ mình qua cả trượng tránh khỏi.

Thân thủ lão đại ma đầu quả nhiên nhanh lẹ bất phàm.

Công hụt một chiêu, mãnh hận của Chí Tôn trào tận đỉnh đầu chàng nhanh như điện chớp đẩy liên tiếp hai luồng chưởng phong nghe có tiếng trời gầm trong đó.

Lần nầy, Mai Sơn Lão Quỉ không còn có thể né tránh kịp nữa hắn rống to lên, vận toàn bộ công lực, song chưởng dựng ngược như hai cái quạt, đồng lượt huy động mười hai phần công lực Thái Âm Chưởng, tiếp đón chưởng phong của kẻ địch.

Mấy tiếng nổ rền trời ...

Tổng đàn run lên rầm rập cơ hồ như sắp đổ.

Áp khí từ bốn phía dồn về.

Mai Sơn Lão Quỉ đứng không vững, tháo lui liền liền.

Các đạo khí quân của lão đại ma đầu cơ hồ như bẻ tắt.

Lão ta khũng khiếp nhìn Chí Tôn bằng hai luồng mắt xanh vời tợ ngọn đèn ma.

Trong lúc đó, Chí Tôn đứng nguyên một chỗ chẳng việc gì cả.

Tất cả cao thủ hỗn đấu tại tràng bị dư lực chưởng phong xô nhằm loạng choạng thấy đều ngưng thân hình lại.

Bọn chúng hết sức kinh hoàng, hết nhìn Chí Tôn đến nhìn Mai Sơn Lão Quỉ.

Theo chúng, công lực của Mai Sơn Lão Quỉ đã đến chỗ tột đỉnh giang hồ, thân thủ của Chú Nhân Lệnh Xé Xác dù có cao thâm đến đâu cũng chỉ ngang sức nhau là cùng.

Chẳng ngờ hôm nay sự thật đã trái hẳn.

Công lực của Chú Nhân Lệnh Xé Xác quả nhiên quỉ thần khôn lượng.

Chỉ một đường chiêu đã đánh bại vị Hộ Pháp có cái võ công tà quái của chúng rồi.

Chí Tôn định tiến lên kết thúc trận đấu giữa chàng và Mai Sơn Lão Quỉ chợt chàng nghe có tiếng gầm thét ở phía trong.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đưa cặp kỳ quang sáng rực tợ vì tinh tú nhìn vào.

Ngay lúc Tiểu Thần Khất cùng mười tên Hộ Pháp đang bị gần bốn mươi tên cao thủ Âm Ma dồn hẳn vào một góc tường.

Có bốn tên đệ tử Hộ Pháp bị trúng nhằm chưởng phong mồm phún máu tươi thành vòi.

Còn lại sáu tên và Tiểu Thần Khất cũng vừa bị quật mấy chưởng lảo đảo ngã vào tường.

Nhận thấy tình hình nguy ngập, Chí Tôn bỗng thét.

— Các ngươi muốn chết!

Cùng theo tiếng quát, chàng phóng ngay vô phòng.

Mai Sơn Lão Quỉ cười khà lên như quỉ rống:

Đồng thời, lẹ như sét giật, lão đại ma đầu đưa ra hai luồng kình đạo ngang hông Chí Tôn nặng như núi lở.

Không có thể tránh kịp, Chí Tôn mồm niệm công sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn lên đến mười hai phần, phát ra hai hai thể trắng đỏ, bao bọc toàn thân một lớp nhiệm mầu hộ vệ.

Bình... Bình...

Luôn hai tiếng nổ chát chúa.

Nhưng thân hình của Chí Tôn hạ xuống, rồi lại phóng lên.

Mai Sơn Lão Quỉ đã phải hốt hoảng trước ngón võ công thần quái của Chí Tôn.

Hắn lẹ làng vận dụng toàn bộ công đưa ra hai luồng chưởng phong bạo vũ khác.

Lần nầy, Chí Tôn trông thấy kịp, chàng triển ngay ngón võ công tuyệt thế của Sư thúc Thái Loan Ngự Phong bốc mình lên cao

Thân hình chàng nhẹ nhàng như sợi tơ lông cưỡi lên luồng chưởng phong thâm khốc của Mai Sơn Lão Quỉ gần hai trượng.

Cái thân pháp độc nhất vô nhị trên mặt giang hồ.

Ngày trước sư thúc Chí Tôn, Kỳ Văn Quân đã từng nổi danh vô địch khinh công, nhưng nếu đem so về tuyệt pháp, thì ngày nay chàng còn vượt hơn một bực khá xa.

Sau lúc đó, chỉ một cái lắc mình, Chí Tôn đã trở về chỗ cũ.

Bầu lửa hận thù đang bốc cháy ngùn ngụt trong lòng Chí Tôn giơ hữu chưởng đẩy ra một đạo kình phong mang theo mười phần nội lực.

Luồng chưởng nầy bạo vũ đến không thể nào tưởng tượng được.

Bóng chưởng to rộng cả một vùng ba trượng.

Mai Sơn Lão Quỉ thật chẳng thẹn là một lão đại ma đầu cao tột giang hồ.

Chỉ một cái xê dịch thân hình, lão ta đã thoát khỏi chiếc lưới âm hồn từ chưởng trung của Chí Tôn.

Thế nhưng lão đại ma đầu cũng vì luồng kình đạo lôi đình đó mà trong lòng vô cùng khiếp hải.

Chí Tôn thịnh nộ toan liên tiếp tấn công mấy đường chiêu tối độc trong Ô Mộc Thần Công, kết liễu tính mạng của tên đại ma đầu chàng chợt nghe từ trong phòng có mấy tiếng rú thê thảm.

Xạ hai luồng kỳ quang nhìn vào, Chí Tôn trông thấy đã có thêm bốn tên đệ tử Hộ Pháp của Bang hành khất vừa bị chúng đạo âm ma quật nhằm mấy luồng chưởng phong máu mồm phun ra lai láng.

Bốn tên cao thủ hành khất té gục vào tường.

Tiểu Thần Khất cũng lão đảo cả thân hình, lưng dựa vào vách song chưởng giơ ra, chống đỡ sức tấn công kẻ thù đông hơn, một cách gượng gạo.

Tình trạng hết sức hiểm nghèo.

Không dám chần chờ thêm phút giây nào nữa, Chí Tôn dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình phóng vào phòng lẹ như bóng vong linh.

Chàng sợ dùng thủ pháp thường sẽ bị Mai Sơn Lão Quỉ cản trở như vừa rồi, nên mới xử dụng ngón võ công tuyệt thế của Hải Âu Quái Khách đã truyền dạy cho chàng năm xưa.

Hữu chưởng của Chí Tôn huy ra một luồng kình đạo đẩy ra bọn cao thủ âm ma ra một bên, chừa khoảng trống ngoài một trượng

Mồm chàng quát:

— Ngừng tay lại!

Độc Nhãn Long giật mình thảo lui ba bước, vì tiếng của Chí Tôn tuy nhỏ nhưng chực xé tét cả màng tai hắn.

Gần bốn mươi tên cao thủ Âm Ma Giáo hoảng hốt ngưng thân hình lại.

Chúng trợn những luồng hung quang xem đó là ai.

Thấy đó là Chủ nhân Lệnh Xé Xác chúng vô cùng kinh hải, song chưởng đều dựng ngược lên, chờ đối phó.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đưa cặp kỳ quang sáng rực tợ vì tinh tú nhìn vào.

Ngay lúc Tiểu Thần Khất cùng mười tên Hộ Pháp đang bị gần bồn mươi tên cao thủ Âm Ma dồn hẳn vào một góc tường.

Có bồn tên đệ tử Hộ Pháp bị trúng nhằm chưởng phong mồm phún máu tươi thành vòi.

Còn lại sáu tên và Tiểu Thần Khất cũng vừa bị quật mấy chưởng lảo đảo ngã vào tường.

Nhận thấy tình hình nguy ngập, Chí Tôn bỗng thét.

— Các ngươi muốn chết !

Cùng theo tiếng quát, chàng phóng ngay vô phòng.

Mai Sơn Lão Qui cười khà lên như qui rống :

Đồng thời, lẹ như sét giật, lão đại ma đầu đưa ra hai luồng kình đạo ngang hông Chí Tôn nặng như núi lở.

Không có thể tránh kịp, Chí Tôn mồm niệm công sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn lên đến mười hai phần, phát ra hai hai thể trắng đỏ, bao bọc toàn thân một lớp nhiệm mầu hộ vệ.

Bình ... Bình ...

Luôn hai tiếng nổ chát chúa.

Nhưng thân hình của Chí Tôn hạ xuống, rồi lại phóng lên.

Mai Sơn Lão Qui đã phải hốt hoảng trước ngón võ công thần quái của Chí Tôn.

Hắn lẹ làng vận dụng toàn bộ công đưa ra hai luồng chưởng phong bạo vũ khác.

Lần nầy, Chí Tôn trông thấy kịp, chàng triển ngay ngón võ công tuyệt thế của Sư thúc Thái Loan Ngự Phong bốc mình lên cao

Thân hình chàng nhẹ nhàng như sợi tơ lông cưỡi lên luồng chưởng phong thăm khốc của Mai Sơn Lão Qui gần hai trượng.

Cái thân pháp độc nhất vô nhị trên mặt giang hồ.

Ngày trước sư thúc Chí Tôn, Kỳ Văn Quân đã từng nổi danh vô địch khinh công, nhưng nếu đem so về tuyệt pháp, thì ngày nay chàng còn vượt hơn một bực khá xa.

Sau lúc đó, chỉ một cái lắc mình, Chí Tôn đã trở về chỗ cũ.

Bầu lửa hận thù đang bốc cháy ngùn ngụt trong lòng Chí Tôn giơ hữu chưởng đẩy ra một đạo kình phong mang theo mười phần nội lực.

Luồng chưởng nầy bạo vũ đến không thể nào tưởng tượng được.

Bóng chưởng to rộng cả một vùng ba trượng.

Mai Sơn Lão Qui thật chẳng thẹn là một lão đại ma đầu cao tột giang hồ.

Chỉ một cái xê dịch thân hình, lão ta đã thoát khỏi chiếc lưới âm hồn từ chưởng trung của Chí Tôn.

Thế nhưng lão đại ma đầu cũng vì luồng kình đạo lôi đình đó mà trong lòng vô cùng khiếp hải.

Chí Tôn thịnh nộ toan liên tiếp tấn công mấy đường chiêu tối độc trong Ô Mộc Thần Công, kết liễu tính mạng của tên đại ma đầu chàng chợt nghe từ trong phòng có mấy tiếng rú thê thăm.

Xạ hai luồng kỳ quang nhìn vào, Chí Tôn trông thấy đã có thêm bồn tên đệ tử Hộ Pháp của Bang hành khất vừa bị chúng đạo âm ma quật nhằm mấy luồng chưởng phong máu mồm phun ra lai láng.

Bốn tên cao thủ hành khất té gục vào tường.

Tiểu Thần Khất cũng lão đảo cả thân hình, lưng dựa vào vách song chưỡng giơ ra, chống đỡ sức tấn công kẻ thù đông hơn, một cách gượng gạo.

Tình trạng hết sức hiểm nghèo.

Không dám chần chờ thêm phút giây nào nữa, Chí Tôn dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình phóng vào phòng lẹ như bóng vong linh.

Chàng sợ dùng thủ pháp thường sẽ bị Mai Sơn Lão Qui cản trở như vừa rồi, nên mới xử dụng ngón võ công tuyệt thế của Hải Âu Quái Khách đã truyền dạy cho chàng năm xưa.

Hữu chưởng của Chí Tôn huy ra một luồng kình đạo đẩy ra bọn cao thủ âm ma ra một bên, chừa khoảng trống ngoài một trượng

Mồm chàng quát :

— Ngừng tay lại !

Độc Nhãn Long giật mình tháo lui ba bước, vì tiếng của Chí Tôn tuy nhỏ nhưng chực xé tét cả màng tai hắn.

Gần bồn mươi tên cao thủ Âm Ma Giáo hoảng hốt ngưng thân hình lại.

Chúng trợn những luồng hung quang xem đó là ai.

Thấy đó là Chủ nhân Lệnh Xé Xác chúng vô cùng kinh hải, song chưởng đều dựng ngược lên, chờ đối phó.

http://tieulun.hopto.org

Chúng hiểu ngay đã gặp một nhân vật không bố máu tanh. Tất cả đồng đạo đều phải là địch thủ nhưng sự tình bắt buộc phải giao đấu đến phút cuối cùng.

Tuy vậy, không một tên Âm Ma nào dám động thủ trước.

Đến Độc Nhãn Long cũng khiếp hải đứng yên như pho tượng bằng đồng.

Tiểu Thần Khất đang còn nguy ngập thấy Chí Tôn phóng tới, hào khí bốc lên. Hắn đứng dậy nói lớn !

— Chí Tôn, ngươi đã cứu ta phen này !

Chí Tôn nhìn Tiểu Thần Khất :

— Tiểu trưởng lão nghe trong người có sao không ?

Tiểu Thần Khất lắc đầu :

— Không sao cả, Dương Tiêu huynh ạ !

Chí Tôn chỉ tay sang đám đệ tử Hộ Pháp :

— Tiểu Trưởng lão hãy xem các chúng đạo có thương tổn gì chăng ? Bọn nầy đã có ta sửa trị rồi !

Chàng quay qua gần bốn mươi tên cao thủ Âm Ma thét :

— Đây là tại các ngươi chuốt lấy cái chết, chứ không phải ta định ra tay ác độc cùng bọn ngươi.

Vậy các ngươi phải sám hối ngay để không còn kịp nữa.

Câu nói rợn hồn nầy khiến cho Độc Nhãn Long và gần bốn mươi tên cao thủ Âm Ma mặt mày biến đổi rõ rệt, chúng biết Chủ nhân Lệnh Xé Xác thốt ra là hành động chứ không phải đe doạ bằng mồm.

Nhưng tình thế không cho chúng lui được mà chỉ có hai con đường sống hay chết thôi.

Đối với công lực của Chí Tôn, thì bọn chúng dù hợp quần tất cả cao thủ gần bốn mươi tên chống lại với chàng, cũng không khác nào lấy trứng chọi vào đá.

Cho nên, bọn Âm Ma chưa một ai dám cử động.

Độc Nhãn Long cũng chẳng thấy nhúc nhích thân hình.

Ngay lúc tám tên đệ tử Hộ Pháp bị quật thọ thương cũng vừa vận hành chân khí thu hồi nội lực như cũ, chúng xê mình lại gần Tiểu Thần Khất.

Tiểu Thần Khất nóng nảy định ra tay mở màn trận đầu.

Nhưng Chí Tôn đã nói lớn :

— Tiểu trưởng lão hãy ra khỏi nơi nầy, phần chúng để mặc ta.

Tiểu Thần Khất dừng chưỡng lại, nhìn mười tên đệ tử Hộ Pháp :

— Các ngươi hãy theo ta !

Hắn toan nhắc mình phóng đi với mười tên đệ tử Hộ Pháp, thì trong đám cao thủ Âm Ma có lão ác đạo mặt xanh rỗng to :

— Hãy giết hắn đừng cho hắn chạy thoát !

Liền đó, một trận kình phong ào ào tới bọn Tiểu Thần Khất.

Chí Tôn nổi giận giơ hữu chưỡng quay một vòng nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn, diệt mất mày mươi ngọn chưỡng phong của gần bốn mươi cao thủ Âm Ma trong nháy mắt.

Chàng chưa kịp gì cả, chợt nghe phía nghoài có tiếng la hét :

— Đừng cho tên đại ma đầu chạy thoát !

Tiếp theo đó, có mấy tiếng rú thảm khốc hoà lẫn chưỡng âm nổ vang rền.

Bọn cao thủ đồng quát !

— Lão ma đầu đã chạy rồi !

Đến đây, Chí Tôn giật mình kinh hoảng.

Một loạt tiếng hét đó đủ cho chàng biết Mai Sơn Lão Quỉ đã quật chết một số cao thủ rồi bỏ chạy đi.

Sự tình đã quá khẩn cấp.

Nếu để Mai Sơn Lão Quỉ chạy thoát phen này, tai hoạ sẽ đến cho Bang Hành Khất không phải nhỏ.

Nhưng nếu đuổi theo Lão ma đầu thì Tiểu Thần Khất và mười tên đệ tử Hộ Pháp phải lâm nguy, vì gần bốn mươi tên Âm Ma còn lại trong phòng.

Trước tình thế đó, buộc Chí Tôn nổi bậc ý chí sát đấu.

Chàng vội vận mười hai thành công lực lên hữu chưỡng, đột nhiên thi triển đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp, quét ngang bọn cao thủ Âm Ma một ngọn kình lực thoát ra khỏi chưỡng trung nhẹ nhàn như trận gió mát rượi nhưng uy vũ có thể đánh bạt cả ngọn đồi cao.

Độc Nhãn Long không rõ sự lợi hại ấy, lão ác đạo giơ song chưỡng ra hai luồng áp khí nghênh đón.

Gần bốn mươi tên cao thủ Âm Ma mỗi người đều huy động một ngọn chưỡng phong hợp thành trận cuồng phong ngăn đường chiêu « Thu Phong Lạc Diệp » đang ào tới nhẹ nhàn.

Một loạt nổ rung chuyển cả phòng.

Từng tiếng rống thảm thiết.

http://tieulun.hopto.org

Bóng người loạng choạng ngã trên mặt đất.

Thịt máu bừa bãi khắp sân trường.

Chỉ nội trong nháy mắt gần bốn mươi cao thủ đạo Âm Ma đã phơi xác tại trận vì ngọn võ công « Thu Phong Lạc Diệp » của Chí Tôn.

Chàng quét cặp kỳ quang nhìn sang một lượt đã thấy thân hình rúng động nhiều lượt.

Sau đây Chí Tôn day qua Tiêu Thần Khất :

— Tiêu huynh, nếu còn duyên hội ngộ, thì chúng ta sẽ gặp nhau một ngày khác, bây giờ, ta phải thần tốc đuổi theo Mai Sơn Lão Quỉ, giết tên đại ma đầu này rồi thẳng đến Đại biệt sơn.

Lời vừa chấm dứt. Chí Tôn lắc mình một cái thoát ra khỏi cánh cửa nội đàn nhắm phía ngoài phóng đi nhanh như điện chớp.

Ra khỏi cửa Tổng đàn Âm Ma, Chí Tôn xạ cặp kỳ quang ra ngoài hai mươi trượng nhắm hướng cũ bay đi như một làng khói mỏng.

Chớp mắt đã ra khỏi tuyệt cốc.

Chí Tôn đưa mắt nhìn xa hơn mười trượng.

Chẳng thấy bóng dáng Mai Sơn Lão Quỉ đâu cả.

Vầng ô từ từ lên.

Cảnh rừng sáng dần !

Chim chóc trên cành nhảy tung tăng.

Chí Tôn vô cùng căm tức. Chàng nghĩ giận cho mình đã không toan tính cẩn thận từ trước để cho Mai Sơn lão Quỉ bỏn đào mất dạng.

Giá chàng dốc toàn công lực tấn công lão đại ma đầu, hạ sát ngay từ phút đầu, rồi sẽ tính tới việc giúp sức Tiêu Thần Khất trốc nã bọn phản đạo, thì dù có tháp cánh mà bay cũng khó lòng thoát khỏi.

Trái lại Chí Tôn không hành động như thế, cũng bởi chàng xem thường Mai Sơn Lão Quỉ, tin chắc lão đại ma đầu không thể nào trốn chạy.

Bây giờ, lão đại ma đầu đang ở về phương nào, biết đâu mà đuổi theo,

Đến đây, trong trí Chí Tôn chợt nảy sinh một ý nghĩ.

Chàng lẩm bẩm :

— Ố, chốc nữa ta đã quên khuấy mất điều này, Mai Sơn Lão

Quỉ vốn là vị Hộ Pháp của đạo Âm Ma, hắn bị ta đánh bại tại Phân đàn Hồ Nam này, thì có lẽ nào không chạy về cầu cứu cùng Âm Ma Giáo Chủ ?

Lúc nãy ta còn nhớ rõ Tiêu Thần Khất từng báo ta Tổng đàn Âm Ma Giáo ở về trong tận thâm sâu núi Đại Biệt, tại sao lại không đến đây một phen ?

Trước nhất, nhân dịp này ta tìm lại Quái Nạp Mộc Thông báo phục Sư cừu, sau đó, tận lực khám phá Âm Ma Giáo Chủ là một nhân vật như thế nào mà bao nhiêu lâu nay đã phái hằng trăm cao thủ bủa vây khắp nơi ám hại ta ?

Như vậy quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

Ý nghĩ đã dứt khoát, tinh thần của Chí Tôn chợt thấy phấn khởi lên.

Mối bi quan trong lòng chàng lúc này bỗng biến tan đi đâu cả

Chí Tôn sáng rực cặp kỳ quang :

— Ta hãy đến núi Đại Biệt ngay bây giờ mới kịp !

Dứt câu, Chí Tôn quay mình về hướng Bắc, nhắc lên cao ba trượng theo bề thế, thi triển khinh công tột bực, chạy mau như một làn mây mỏng.

Vừa chạy Chí Tôn vừa thầm nghĩ đến Mai Sơn Lão Quỉ có lẽ cũng đang trổ hết khinh công chạy về núi Đại Biệt cách chàng một quảng đường xa.

Được một lúc, Chí Tôn tới con cỗ đạo hai bên nhiều lùm cây che mát, ngoài kia chân mây xanh biếc một màu.

Buổi sáng mùa xuân cảnh sắc thiên nhiên, núi non hùng vĩ, càng thêm gợi nỗi đổi bất ngát bao la, đột nhiên, có chiếc bóng ngược đường phóng tới trước mặt Chí Tôn.

Tốc lực chiếc bóng như điện chớp.

Chí Tôn vô cùng kinh hãi, thần trí của chàng chợt bừng tỉnh trong tức khắc.

Với một thân pháp tuyệt vời, chàng đã lắc mình một cái tránh xa ngoài một trượng.

Đang khi chiếc bóng cũng vừa tới đáp ngay xuống mặt đất lẹ làng như ma muội, bụi bặm chẳng hề thấy bay.

Chiếc bóng ấy để hiện ra một lão Quái Hòa Thượng nữa tăng nữa tục rất quen thuộc.

Chí Tôn nhận ra đó là Bắc Phong Hòa Thượng, chàng hiện

http://tieulun.hopto.org

lên nét mừng vô tả trên gương mặt đẹp tuyệt thế.

Chàng xê mình tới cung tay thi lễ :

— Kính chào lão tiền bối.

Bắc Phong Hòa Thượng xạ cặp mắt tréo tỵ ngọn đèn thần ngay Chí Tôn, hoan hỉ :

— Ồ tiểu tử đây rồi !

Ta tìm ngươi đã nữa tháng trời nay từ ngày nghe tin ngươi tái hiện giang hồ.

Chí Tôn nói :

— Thưa lão tiền bối, ba năm nay tiểu sinh . . ,

Bắc Phong Hòa Thượng phất cánh tay áo rộng :

— Ha ha . . . Mọi sự tình xảy ra sau khi ngươi bị bọn nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà quật rớt xuống Tuyệt Mệnh Cốc, lão phu đã hiểu rõ cả rồi, khỏi cần phải dài dòng nữa . . .

Bây giờ . . .

Chí Tôn nghiêm sắc mặt :

— Bây giờ như thế nào xin lão tiền bối chỉ giáo cho !

Lão Hòa Thượng gãi chiếc đầu bù rối như ổ quạ :

— Phải đấy ! chính ta cũng vì ngươi mà leo đồi vượt núi khắp mặt giang hồ trên nữa tháng nay, biết bao nhiêu gian lao khổ cực mới gặp được ngươi đây.

Vậy mà trông bộ dạng của ngươi thật là thong dong, hào khí vô cùng.

Chí Tôn không hiểu Bắc Phong Hòa Thượng đã có chuyện gì cấp bách phải lặn lội tìm chàng một cách vất vả như thế.

Chàng hỏi lão Hòa Thượng với vẻ kinh ngạc :

— Lão tiền bối tìm kiếm Tiểu sinh hẳn có điều gì hệ trọng. Vậy xin lão tiền bối hãy nói mau cho biết rồi sẽ toan liệu sau.

Bắc Phong Hòa Thượng bâng quơ trách móc :

— Thật ta cũng vì ngươi mà tội cho cái thân nữa tăng nữa tục nầy suốt mấy năm qua, giá nếu không, bây lâu nay ta tu niệm đã thành chánh quả lâu rồi.

Câu nói ngờ nghệch của Bắc Phong Hòa Thượng khiến Chí Tôn suýt đến phải bật cười khì.

Chàng thầm nghĩ lão Hòa Thượng ngông nghênh lúc chay lúc mặn, rượu thịt chẳng từ, khắp mặt giang hồ từng trải, vậy mà cũng đòi tu hành thành chánh quả, thật là cỡi Phật đá hết người.

Tuy trong lòng cười đến buồn nôn, nhưng vì sợ lộ vẻ bất kính ngoài gương mặt, sẽ làm lão Hòa Thượng nổi giận nên Chí Tôn vẫn giữ vẻ nghiêm trang như lúc thường.

Chàng cung kính hỏi :

— Nhưng câu chuyện cần kíp đó như thế, nào xin lão tiền bối hãy nói ra cho mau, tiểu sinh hiện đang nóng nghe lắm.

Đến giờ lão Hòa thượng mới ra vẻ nghiêm nghị bảo Chí Tôn :

— Suốt hơn nữa tháng nay ta và Lão Quái Ngư cũng vì ngươi cùng Quỳnh Giao mà ăn ngủ chẳng một chút nào yên, đâu còn nói đến chuyện tìm nơi tu thành chánh quả nữa.

Ngươi quả thật là quá quắt, tội chất nặng bằng trời.

Một câu nói bâng quơ của Bắc Phong Hòa Thượng khiến cho Chí Tôn vẫn phải sững sờ lên, chàng chẳng hiểu đâu là đâu cả.

Tại sao chàng làm cho Bắc Phong Hòa Thượng và Lão Quái Ngư đến phải mất ăn mất ngủ, trong đó lại còn xen lẫn Quỳnh Giao ?

Chàng cau mày hỏi lão Hòa Thượng :

— Quả tình tiểu sinh không hiểu gì cả. Xin lão tiền bối hãy nói rõ ràng câu chuyện xảy ra như thế nào ?

Bắc Phong Hòa Thượng xạ tréo cặp mắt thần :

— Tiểu tử, ngươi định giả vờ đấy sao ?

Chí Tôn nghiêm nghị đáp :

— Sự thật không phải thế, xin lão tiền bối chớ nghĩ lầm, Tiểu sinh chưa hề hiểu cái lại ý của lão tiền bối.

Bắc Phong Hòa Thượng như phẫn nộ :

— Ta hỏi ngươi hiện giờ Quỳnh Giao đang ở nơi nào ?

Chí Tôn hết sức ngạc nhiên :

— Tiểu sinh không hề hay biết việc này.

— Ngươi bảo thật chứ ?

— Tiểu sinh không biết giả dối. Từ cái đêm đầu võ với Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, Tiểu sinh đuổi theo Ngọc Diện Diêm Bà, đến nay tiểu sinh không gặp Quỳnh Tiêu muội lần nào nữa cả.

Đến lượt Bắc Phong Hòa Thượng ngạc nhiên :

— Ồ ! Sao lạ vậy. Quỳnh Tiêu điệc bảo đi tìm ngươi, từ nữa tháng nay, ngươi chưa gặp à !

Chí Tôn lắc đầu :

— Quả đúng như vậy lão tiền bối ạ ! Từ ngày lên khỏi Tuyệt Mệnh Cốc cho đến nay, vãn sinh chưa hề gặp nàng lần nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Bắc Phong Hòa Thượng lộ vẻ lo lắng :

— Vậy Quỳnh Tiểu điệt hiện ở nơi nào ?

Chí Tôn ưu tư :

— Việc nầy tiểu sinh không hiểu được, chẳng lẽ nào...

Chàng vùng bỏ dỡ câu nói.

Bắc Phong Hòa Thượng nhìn Chí Tôn :

— Người định nói gì sao lại ngưng hẳn lại...

Trầm ngâm một lúc. Chí Tôn đáp :

— Tiểu sinh muốn nói Quỳnh tiểu muội có thể lọt vào tay của tập đoàn Âm Ma Giáo hay U Linh Kỳ chăng ?

Bắc Phong Hòa Thượng trợn cặp mắt tréo :

— Tiểu tử ngươi vừa bảo những gì ?

Có thể Quỳnh Giao lọt vào tập đoàn khủng bố đó à !

Chí Tôn gật đầu :

— Vâng có thể lắm, vì bọn chúng là hai đạo phái kỳ dâm, ác độc, nhất định sẽ không từ bỏ một hành vi nào. Chính Quận chúa Bạch Sa Cung cũng bị bắt cóc mấy hôm rồi.

Tiểu sinh vừa giải cứu lại bị kẻ khác cướp đi ...

Bắc Phong Hòa thượng bâng khuâng :

— Thật ta cũng đã nghĩ như điều ngươi nghĩ vậy.

Nếu Quỳnh tiểu điệc chẳng may rơi vào tay tập đoàn hung ác nầy, quả là điều bất hạnh cho lão Quái Ngư, đồng thời, ta cũng có một phần trách nhiệm trong đó.

Chí Tôn hết sức băn khoăn :

— Thưa lão tiền bối ! Giờ chúng ta định lẽ nào đây không khéo Quỳnh Tiểu muội nguy mất.

Bắc Phong Hòa Thượng ngẫm nghĩ rồi đáp :

— Giờ chúng ta hãy chia tay, mỗi người đi tìm một hướng xem tung tích Quỳnh tiểu điệc thế nào ?

Tiểu tử thấy có tiện chăng ?

Chí Tôn đáp không cần do dự :

— Tiểu sinh cũng nghĩ như thế. Chúng ta một người đến Tổng đàn Âm Ma Giáo, còn một người tìm cho ra Tàn cổ động của Ngọc Diện Diêm Bà, dọ thử xem có Quỳnh tiểu muội hay không, rồi tùy theo cảnh ngộ mà ứng phó.

Bắc Phong Hòa Thượng gật gù chiếc đầu bóm xóm như ổ quạ :

— Phải đấy, tiểu tử liệu việc rất hay, vậy chúng ta hãy tiến hành

ngay mới kịp.

Chợt nhớ ra một điều, Chí Tôn hỏi Bắc Phong Hòa Thượng :

— Lão tiền bối có biết Tổng đàn Âm Ma Giáo đang trấn ngự nơi nào không ?

— Theo chỗ ta nghe bọn giang hồ đồn đãi, thì Tổng Đàn Âm Ma Giáo trấn Ngự tại Đại Biệt Sơn, nhưng không rõ ở về hướng nào.

Chí Tôn phấn khởi cả tinh thần :

— Còn Tàn cổ động của Ngọc Diện Diêm Bà, lão tiền bối có biết không ?

Lần này Bắc Phong Hòa Thượng lắc đầu :

— Thật tình hành động của nữ hồ ly nơi đâu ta chưa hề nghe tới, như vậy chúng ta không thể nhất thời khám phá được.

Bây giờ tiểu tử định đi hướng nào ?

Ngẫm nghĩ một giây Chí Tôn đáp :

— Phần tiểu sinh sẵn trên đường tìm kiếm lão ác ma Quái Nạp Mộc Thông xin đền sào huyệt Âm Ma Giáo còn phần U Linh Kỳ mong lão tiền bối giúp cho.

Lão Hòa thượng gật đầu lia lịa :

— Hay lắm ngươi tính thật hợp tình hợp cảnh. Vậy ta hẹn ngươi ngày rằm tháng nầy sẽ tái ngộ tại Hoàng Hạc Lâu thành Nam Xương cổ cả Lão Quái Ngư, nữa ngươi nhớ rõ đấy chứ ?

— Tiểu sinh đã ghi nhớ. Nhưng hiện nay Lão Quái Ngư tiền bối ở nơi nào ?

— Đang luyện một môn võ công bí mật tại đảo Ô Thạch chưa tựu thành nên không dám bỏ dở.

Thôi chúng ta hãy lên đường cho sớm.

— Xin tuân lệnh lão tiền bối.

Chí Tôn chực nhắc mình.

Bắc Phong Hòa Thượng gọi giật lại :

— Khoan đã !

Chí Tôn nửng hẳn thân mình :

— Lão tiền bối còn điều gì chỉ giáo nữa chăng ?

Trầm đi một lát như muốn cho bầu không khí có phần nghiêm trọng Bắc Phong Hòa Thượng bảo :

— Ta có một điều cần nhắc lại với tiểu tử câu chuyện ngươi đã dùng nội khí Lưỡng Cực Chấn Ngươn cứu tỉnh Quỳnh Giao trong bộng cổ thụ ba năm về trước, ngươi còn nhớ chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Nghe lão áo thụng nhắc đến câu chuyện mình và Quỳnh Giao cùng lõa lồ cách đây mấy năm trước Chí Tôn thẹn đến đỏ bừng cả gương mặt đẹp tuyệt thế.

Thật lâu chàng mới hỏi:

— Nhưng lão tiền bối kể lại câu chuyện ấy với dụng ý gì ?

— Ta muốn nói tình thương của Quỳnh Tiêu diệt đối với ngươi trước sau vẫn như một chẳng bao giờ phai nhạt, ngươi phải xử sao cho toàn vẹn khi gặp lại nàng.

Bất giác Chí Tôn buông tiếng thở dài

— Điều nầy tiểu sinh e rằng khó thể vâng mệnh lão tiền bối được.

— Tại sao vậy ?

— Vì lúc trước đã có lần tiểu sinh cũng đã từng bộc lộ với lão tiền bối tiểu sinh hiện đang mang trong mình một bầu tâm nguyệt hẹn bao giờ báo phục Sư cừu và tìm ra thân thế mơ hồ của mình sẽ thực hiện...

Vì vậy, tiểu sinh đành phải phụ lòng Quỳnh Tiêu muội rồi, mong lão tiền bối hiểu rõ tâm trạng đau thương mà thứ tha cho.

Bắc Phong Hòa Thượng trợn cặp mắt tréo như hai ngọn đèn ma ,

— Câm mồm lại ! Ngươi đừng già mép chạy trốn đi đâu cả. Lúc ày, nếu không ưng thuận thương yêu con bé đó, tại sao ngươi chấp nhận dùng nhị khí âm dương Lưỡng Cực Chân Ngươn cứu nàng sống lại ?

Chí Tôn luống cuống :

— Lúc trước vì tiểu sinh không thể làm ngơ trước cái chết của Quỳnh Tiêu muội nên mới ra tay cứu nàng thoát vòng nguy hiểm vì độc dược của Chiêu Hồn Diệp Tán Mỵ ương.

Về sau, tiểu sinh cũng đã có ý định kể rõ sự tình cho Quỳnh Tiêu muội nghe, nếu nàng là một cô gái biết rộng lượng, dĩ nhiên sẽ không tị hiềm gì mà không thứ tha cho cái tội bất kính của tiểu sinh do hoàn cảnh tạo ra.

Bắc Phong Hòa Thượng chẳng chịu tha :

— Thế nhưng trong khi dùng nhị khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » trị bệnh cho Quỳnh Giao, phần trên ngươi đã tiếp xúc chân và phần dưới thì cọ xát chân âm, thân thể cả hai đều lõa lồ, ta đứng ngoài xa bộng cổ thụ đều nghe rõ ràng từng hơi thở của hai người,

như vậy không lẽ nàng kết hôn với một kẻ khác được sao ?

Ngươi là một trang thiếu hiệp giang hồ lịch lãm mọi việc, chẳng lẽ không hiểu đó là một điều hệ trọng ?

Chí Tôn đỏ bừng cả mặt, lúng túng :

— Thưa lão tiền bối, dù sao Quỳnh Giao cũng là một nhi nữ vũ lâm, theo tiểu sinh, nàng sẽ không câu nệ điều mà lão tiền bối vừa lo nghĩ.

Nàng sẽ sẵn sàng lượng thứ cho tiểu sinh.

Lão Hòa Thượng bỗng cười hềnh hệch :

— Ngươi nói nghe dễ quá. Trên thế gian nầy đâu có người thiếu nữ nào dại dột đã yêu thương kẻ đó, lại thấy mình đã trần truồng cùng tình nhân trong bộng cây có người chứng kiến, mà lại buông tha đâu ?

Ta hỏi ngươi, nếu trái lại con bé Quỳnh Giao nó không chịu thì ngươi nghĩ thế nào ?

Đến đây, Chí Tôn bắt đầu nghẹn lời, thật lâu chưa đáp được câu hỏi quá quắt của Bắc Phong Hòa Thượng.

Chàng thầm nghĩ lời lão Hòa Thượng vừa mới phân trần rất có thể đúng sự thật, vì nếu Quỳnh Giao không chịu trách nhận sự tha thứ cho chàng về việc chàng đã thoát hết xiêm y nàng để chữa bệnh trong bộng cổ thụ, ngày nọ, đến lúc tỉnh lại nàng còn trông thấy rõ sự lõa lồ cả hai, thì quả tình đã phiền phức khó khăn rồi.

Nhưng trước sau gì chàng cũng không thể yêu thương nàng được. Vì khi xưa chàng đã mang nặng lời thề. Bao giờ báo phục sư cừu của Sư môn, tìm ra cái thân thủ mơ hồ của mình, hoàn thành mọi sứ mạng thì bấy giờ chàng sẽ đến bờ biển Nam Hải, tự quyết lấy mình cho trọn niềm chung thủy cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Trọn đời chàng không thể yêu đương một kẽ nào khác được và chàng nhất định phải thực hiện lời nguyền ày, không có một trở lực nào cản trở chàng được.

Trầm ngâm một lúc thật lâu, Chí Tôn nói :

— Lão tiền bối ạ ! Bây giờ việc tìm kiếm Quỳnh Giao là cấp bách hơn hết, vậy chúng ta hãy gát lại câu chuyện nầy, ngày sau gặp nàng sẽ hay.

Chẳng hiểu lão tiền bối định lẽ nào ?

Bắc Phong Hòa Thượng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi tính như vậy cũng tiện lắm đây, chúng ta cố đi tìm cho được bé Quỳnh Giao, rồi sẽ bàn đến chuyện hôn nhân của nó và ngươi.

Nhưng có một điều ta cần dặn trước với ngươi, lão Hòa Thượng ngông ta không phải dễ gì lừa dối đâu, dù trốn đến tận mây xanh cũng không thoát khỏi tay ta.

Ngươi hãy liệu tìm đến, đừng đợi ta nhọc công một phen nữa.

Chí Tôn suýt bật cười thành tiếng, tự nhũ :

— Cái lão Hòa Thượng này tinh tình cổ quái thật. Lão sợ ta đánh lừa lão rồi bỏ trốn đi mất dạng chứ gì ?

Tới đây, ý niệm của Chí Tôn chợt chuyển sang một việc khác.

Đột nhiên, chàng hỏi Bắc Phong Hòa Thượng :

— Tiểu sinh hiện có một việc muốn hỏi Bắc Lão tiền bối.

Lão Hòa Thượng xạ cặp mắt như lồng đèn vào mặt Chí Tôn :

— Ngươi cứ hỏi.

Ngập ngừng giây lâu, Chí Tôn hỏi :

— Lão tiền bối có biết thầy trò của lão Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân Lăng Di Phong ở núi Vu Sơn ở động cốc nào chăng ?

Xin lão tiền bối vui lòng cho tiểu sinh hiểu rõ điều ấy.

Bắc Phong Hòa Thượng lắc đầu :

— Điều này thì thật ra ta chưa rõ hơn ngươi.

Chí Tôn ngạc nhiên :

— Như thế cuộc đấu võ tại ngọn đồi Thần Nữ ba năm về trước nhị vị lão tiền bối làm như thế nào để ước hẹn cùng lão Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Di Phong .

— Rất giản dị, trước mấy tháng trận đấu võ ta đến sân Vọng Nguyệt, chỉ lưu lại một câu trên vách đá, là đâu đó yên xong.

Ta cũng chẳng cần biết lão Lăng Di Phong xuất hiện từ đâu tới

Chí Tôn bật thốt :

— Thế à !

Chàng có vẻ thất vọng, thầm tâm chàng định hỏi Bắc Phong Hòa Thượng, là để tìm tung tích của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa hỏi cho rõ ràng cái thân thế của mình để báo cái tin chàng vừa gặp Thiên Sơn Long Nữ đợi chờ.

Bây giờ, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa như chim lưng trời, chàng làm sao có thể gặp mặt được.

Chàng còn theo đuổi những ý nghĩ viển vong. Bỗng Bắc Phong Hòa Thượng đã to tiếng :

— Tiểu tử, đêm ấy sau khi đấu võ xong, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đuổi theo ả hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà, rồi kế đến là ngươi, nhưng sao không thấy ngươi trở lại sân Vọng Nguyệt. Còn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng biệt dạng luôn ?

Chí Tôn buồn bã đáp :

— Sau trận đấu xong, tiểu sinh cho là câu chuyện giữa nhị vị lão tiền bối và Tây Nhạc Chi Chủ Lăng Di Phong đến đây đã kết liễu, nên không quay lại tạ từ làm gì.

Hơn nữa, trong mình tiểu sinh còn nặng mang nhiều sứ mạng phải giải quyết trong một thời gian cấp bách. Vì vậy, đành cam thất kính.

Mong lão tiền bối tha thứ cho.

Bắc Phong Hòa Thượng phất tay :

— Chẳng có gì cả, ngươi khỏi lo điều đó cho nhọc sức.

Chí Tôn chắp tay trước ngực :

— Thưa lão tiền bối, còn điều gì chỉ giáo nữa chăng ?

Lão Hòa Thượng như lưu luyến :

— Bây giờ ngươi hãy lên đường nhớ ngày rằm tháng này đến Hoàng Hạc Lâu cho đúng hẹn.

— Vâng, tiểu sinh sẽ giữ đúng lời hứa. Bây giờ xin bái biệt lão tiền bối.

Lão Hòa Thượng phẩy tay áo rộng thùng thình :

— Ngươi hãy đi đi.

Chí Tôn xá dài một cái rồi phóng mình theo quan lộ như làn mây nhỏ...

Bắc Phong Hòa Thượng nhìn theo cái thân pháp thần quái của Chí Tôn, bất giác phải chép miệng kêu thầm :

— Quả thật trời sanh kỳ tài, võ công của gã ngày nay đã có thể tranh đoạt ngôi vị Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân rồi.

Lão Hòa Thượng thốt xong, liền nhắm hướng khác phóng đi.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

TỔNG ĐÀN ÂM MA GIÁO

VỀ phần Chí Tôn khi giã biệt Bắc Phong Hòa Thượng, chàng cứ nhắm quan lộ mà đi.

Lòng chàng ngổn ngang trăm mối chẳng buồn nhìn cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp trong buổi trời mai.

Chí Tôn nghĩ đến sự mất tích của Quỳnh Giao, chàng lo ngại vô cùng.

Nhất là Quỳnh Giao, nếu nàng có mệnh hệ nào, chắc chắn Lão Quái Ngư sẽ trút tội cho chàng, câu chuyện lại càng rắc rối thêm hơn.

Đã một lần trốn Nội Tổ từ đảo Ô Thạch vào đại lục tìm chàng, lọt vào tay Chiêu Hồn Điệp Tần Mỵ Nương đầu độc suýt phải mất mạng.

Tính tình nàng rất nông nổi, khi muốn làm là hành động ngay nếu lần nầy nàng lọt vào tay bọn ma đầu đó thì thật là nguy hiểm vô cùng.

Bất giác Chí Tôn buông tiếng thở dài buồn nản...

Đời chàng sao mà gặp toàn những chuyện sầu khổ gay go.

Chàng hồi nhớ thừa lúc ra mặt giang hồ cho đến nay, trải qua

nhiều sự tình quái lạ đến không thể nào tưởng tượng được.

Chàng có cảm tưởng như mình vừa từ cơn ác mộng nầy đến cơn ác mộng khác, kéo dài dằng dặc theo năm tháng đau buồn.

Cái thân thế mơ hồ !

Một mối sư cừu chưa trả !

Ngọn lửa tình đã tắt ngấm từ lâu !

Đang khi Chí Tôn còn chìm đắm chơi vơi trong muôn ngàn ý nghĩ, chợt nghe có tiếng luồng gió mạnh từ xa đưa đến....

Chàng giật mình thu ngay thân mình lại, đáp xuống mặt quan lộ...

Chí Tôn định cặp mắt thần xem những luồng gió ấy do bọn cao thủ nào đang thi triển.

Tức thì, những chấm đen trên trời vụt hiện ra.

Sắp đến nơi. trông như bầy ác điểu đang tìm mồi.

Những chiếc bóng đó phóng xuống trước mặt Chí-Tôn cách độ khoảng ba mươi trượng.

Chàng nhìn kỹ lại, thì chúng hợp ba mươi cao thủ vũ lâm

Đứng đầu bọn cao thũ, là một ma đầu tóc bạc, mũi nhọn tợ diều hâu, cặp mắt sáng ngời như điện, công lực quả nhiên thâm hậu vô cùng.

Bên cạnh lão ma đầu, một gã mặc áo đạo sĩ cụt mất một cánh tay, lưng đeo thanh huyết kiếm, chính thật là Huyết Hồn Kiếm Quĩ.

Vừa nhận ra mặt Chí Tôn, Huyết Hồn Kiếm Quĩ đã quát :

— Chú nhân Lệnh Xé Xác !

Lão ma đầu mũi nhọn cũng quát to theo :

— Chúng đạo hãy vây chặt tên khũng bố nầy lại cho ta !

Ba mươi cao thũ lập tức phóng qua các phương vị bao vây Chí Tôn vào chính giữa, tên nào tên nầy mặt mày hung ác khác thường.

Trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn bỗng hiện lên một luồng sát khí.

Cặp kỳ quang của chàng xạ ra thứ ánh sáng lạnh người căm hồn, quét ngang bọn cao thũ một lượt, như để trấn áp cái hào khí của chúng.

Khỏi cần phải nói, cũng đũ hiểu bọn cao thũ nầy toàn là những nhân vật hữu danh của đạo Âm Ma, dường như chúng thừa

http://tieulun.hopto.org

lệnh Giáo Chủ đi tìm chàng.

Bây giờ, Lão ma đầu mũi nhọn mới hỏi chàng :

— Ngươi chính thật là Chũ nhân Lệnh Xé Xác !

Chí Tôn đưa cặp kỳ quang lạnh lùng :

— Đúng như vậy !

Lão ma đầu mũi nhọn rống to :

— Tiểu cuồng ma ngày trước nhiều lần ngươi sát hại chúng cao thũ của bãn đạo, tội ác chồng chất mờ trời, ta chưa có dịp đến vấn tội ngươi.

Nhưng gần đây, ngươi lại còn giúp tay cho bọn hành khất phá tan Phân Đàn Âm Ma Giáo của ta, đồng thời giết chúng đệ vô số kể, chẳng lẽ nào ta dung túng ngươi hành ác giang hồ ?

Vậy nay đã gặp ta ở mộ tràng này thì coi như số hệ đã mãn.

Chí Tôn cười khinh bỉ :

— Người nói ra câu ấy, nhất định phải là một kẻ quán chúng siêu phàm, Bãn Lệnh chủ nhân muốn biết rõ danh phận của người xem có đủ tư cách tiếp lời chỉ giáo hay không.

Lão ma đầu mũi nhọn xạ hai mắt đồ hào quang :

— Tiểu ma chớ có thô lỗ, lão phu chính là Thiên Phật Thũ, Tổng Quãn Âm Ma, thừa lệnh Giáo Chủ bãn đạo đi tìm ngươi đây.

Lão ma đầu mũi nhọn chính là Thiên Phật Thũ thốt ra câu đó, ngờ Chí Tôn sẽ giựt mình, tháo lui mấy bước hoảng sợ lên.

Thế nhưng trái lại với ý nghĩ của lão ác ma, sắc mặt Chí Tôn chẳng hề thày biến đổi, chàng lại khinh thường hỏi :

— Giáo Chủ ngươi sai bọn ngươi tìm ta à !

— Quả đúng như vậy ;

— Nhưng bọn ngươi tìm ta với ý định gì ?

Thiên Phật Thũ cười khì khì :

— Để đưa ngươi về cõi Tây Phương cực lạc.

Chí Tôn lạnh như mộ địa :

— Ngươi chưa đủ tư cách làm chuyện đó !

Thiên Phật Thủ rống to lên :

— Tiểu ma, số ngươi đã tận rồi !

Huyết Hồn Kiếm Qui đã xê mình lên một bước quát tợ sấm rền :

— Hãy giết tên tiểu qui nầy đừng cho chạy thoát.

Chí Tôn như không cần biết tới sự có mặt của Huyết Hồn Kiếm Qui, mà chỉ báo Thiên Phật Thủ :

— Số ta đã tận, hay mạng ngươi đến đây đã hỏng hỏi tên ma đầu ngu ngốc kia ?

Tổng Quản Âm Ma thịnh nộ :

— Câm mồm lại ! Hãy trông ngọn chưởng của ta !

Thân hình của Thiên Phật Thũ đột nhiên phóng tới một trượng song chưởng tréo nhau đẻ cao khỏi thiên đỉnh, phát ra hai luồng kình phong.

Song chưởng to lớn dị thường ào ào ập đến Chí Tôn, nghe như có trăm nghìn tiếng sấm sét nổ ì ầm trong đó.

Quả nguy hiểm muôn phần.

Nhưng Chí Tôn vẫn với bộ mặt lạnh lùng như mộ địa thân hình đứng nguyên vị trí, chẳng chút xê dịch.

Đồng lượt, tả hữu chưởng của chàng giờ lên, vận dụng nội khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » mười phần, lẹ làng đẩy ra.

Tức khắc, hai luồng khí trắng đỏ vô cùng mãu nhiệm thoát đi từ chưởng trung của Chí Tôn, cuồn cuộn tới đón nghênh chưởng phong sấm sét của Thiên Phật Thủ.

Bộp... Bộp...

Hai luồng chưởng phong nặng như núi lỡ của Thiên Phật Thủ vừa chạm nhằm khí thể « Lưỡng Cực Chân Ngươn », phát nổ âm thầm mấy tiếng, trong nháy mắt bị diệt mất trong vô hình.

Chỉ nghe tiếng chưởng âm rền vang động thoảng đi xa dần, rồi im hẳn.

Kình phong theo đó, cũng tiêu tan như chẳng có việc gì cả.

Bất giác, Thiên Phật Thủ phải sững sờ lên.

Lão đại ma đầu nhận thấy võ công của Chũ Nhân Lệnh Xé Xác quả quỉ thần vô lượng, không thể nào tưởng tượng được.

Lão ta trố cặp mắt tợ điện quang xạ thẳng vào mặt Chí Tôn, như nhìn một nhân vật thần quái, chưa từng có trên mặt giang hồ.

Tất cả bọn cao Âm Ma có mặt tại tràng rúng động lên, trên vẽ mặt ai nấy thấy hiện vẽ kinh hoàng.

Bọn nầy từ lâu chỉ nghe uy danh sấm động của Chũ Nhân Lệnh Xé Xác, chứ chưa từng biết võ công của chàng đến bực nào, nay đã tận tường trước mắt công lực thâm hậu dường đó, làm sao chúng khỏi hải hùng.

Chỉ mới một chiêu đầu, kình địch đã đánh lùi Tổng Quản Âm Ma của chúng thì tại tràng đâu còn người đầu thũ.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù vậy, Huyết Hồn Kiếm Quỉ vì nhớ đến mối hận trước đã bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn chém cụt mất một cánh tay, giờ gặp kẻ đại cừu ngọn lửa thù ngùn ngụt cháy trong lòng hắn.

Lập tức, hắn xê mình qua bên Thiên Phật Thủ trần thủ một phương vị, bảo đồng bọn :

— Tổng Quản hãy nghỉ tay, để tên tiểu ma nầy cho Bản Điện chủ tế độ.

Hắn day qua Chí Tôn, nghiến răng kèn kẹt :

— Tên tiểu ma vẫn số kia, hôm nay ngươi gặp ta trên mộ tràng nầy rồi, thì coi như ngày tàn của ngươi vậy.

Nếu muốn kéo dài sự sống thêm một thời gian nữa, ta khuyên ngươi hãy theo chúng ta về đạo đường phục mệnh Giáo Chủ, chờ người khoan hồng ban cho ngươi một cái chết toàn thây, bằng nghịch lại, ta sẽ bầm xác ngươi ra làm trăm ngàn mảnh.

Chí Tôn lấy cặp kỳ quang pha một thứ ánh sáng vừa khinh khỉnh vừa chế nhạo quét qua Huyết Hồn Kiếm Quỉ một cái.

Chàng lạnh lùng nói :

— Kẻ đã từng mấy phen chết sót dưới tay ta nhờ sự dung tình, nay lại không biết hổ thẹn vác mồm méo đi khoe khoan với ai ?

Có khôn hồn hãy lo liệu thoát thân cho sớm, còn nghịch lại lần nầy ta sẽ không tha mạng sống cho ngươi đâu.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ nghe mấy lời khinh miệt thậm tệ của Chí Tôn, lửa giận cháy phừng, hắn rống lên chấn động cả trường :

— Tiểu cuồng ma, ngươi phải chết !

Chữ chết còn chưa kịp dứt, Huyết Hồn Kiếm Quỉ đã giơ hữu chưởng lên khỏi đỉnh trung, quay nhanh một vòng mãn nguyệt.

Sau cùng, hắn thối lùi một bước, vận toàn bộ thần công đẩy ra luồng áp khí mạnh tợ thác đổ lưng trời...

Bao nhiêu căm thù được trút ra, nên luồng chưởng phong của Huyết Hồn Kiếm Quỉ uy vũ khôn tả.

Cũng trong ánh chớp thời gian đó, Thiên Phật Thủ, nhận thấy đồng bọn tận công Chí Tôn, lão đại ma đầu ẹ như điện xê mình lên hữu chưởng đẩy ra một luồng kình đạo nặng tợ búa thiên lôi.

Áp lực của hai luồng khí chưởng phong hợp lại có thể đánh bật cả một trái đồi.

Chẳng dám khinh thường kình địch như lúc đầu, Chí Tôn hơi

thấp người xuống, lấy thế vững tợ quả núi.

Song chưởng của chàng chia ra hữu đối diện hai kẻ thù, đề cao mười phần nội lực « Lưỡng Cực Chân Ngươn ».

Chờ bóng chưởng to lớn dị thường của Thiên Phật Thủ và Huyết Hồn Kiếm Quỉ còn cách chừng một trượng, là Chí Tôn lẹ như sét giật, xô song chưởng lên nghênh đón.

Hai tiếng nổ long trời.

Mặt đất chuyển động như đang hồi địa chấn.

Sóng chưởng từ bốn phía dội ào ào trở về.

Chỉ thấy thân hình Chí Tôn xô lệch một cái, rồi vẫn đứng nguyên vị trí thần sắc như thường, không chút biến đổi.

Ngược lại Huyết Hồn Kiếm Quỉ tháo lùi ngoài nữa trượng, mặt mũi xám nghịt đi, các huyệt đạo bị chấn động mãnh liệt.

Thiên Phật Thủ cũng bị sức mạnh huyền diệu « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đẩy lùi ba bước, lão đảo ít cái, mới ổn định.

Kinh hoàng hiện lên rõ rệt trên gương mặt của hai người.

Cả lão đại ma đầu và Huyết Hồn Kiếm Quỉ không ngờ công lực của Chú Nhân Lệnh Xé Xác lại thâm diệu đến thế.

Nhất là Huyết Hồn Kiếm Quỉ càng khiếp vô cùng, hắn nhớ cách đây mấy năm trước có lần đối nhau với Chí Tôn, võ công chàng đâu có đến tột bậc như dường nầy.

Giữa phút đó, Chí Tôn chợt cất giọng cười âm thầm như ma mộ, khiến kẻ nghe ai nấy phải rùng mình.

Chàng lạnh lùng thét :

— Hai ngươi đã xuất ngay chiêu thứ nhì rồi, bây giờ đến lượt ta đáp lễ, để các ngươi có bài học đâu là chưởng công.

Đến đây, thân hình Chí Tôn đã thấy hơi nhún xuống, hai chân một trước một sau, giữ thế vững vàng tợ quả núi.

Hai chưởng xoè ra đưa lên khỏi ngực, vận dụng mười hai thành công lực Nộ Hải Dương Ba.

Nhanh như sét giật, song chưởng đưa ra chia thành hai phương vị khác nhau, một sang Huyết Hồn Kiếm Quỉ, một nhắm ngay Tổng Quản Âm Ma.

Trong chớp mắt đã thấy một vùng chu vi năm trượng kình khí cuồn cuộn bao trùm, uy vũ lôi đình chẳng khác nào hai cái thác lớn từ lưng trời đổ xuống đầu hai tên đại ác ma.

Thiên Phật Thủ trông thấy bóng chưởng to lớn dị thường, hắn

http://tieulun.hopto.org

đứng vững phương vị, quát to tợ chuông đồng :

— Tiểu cuồng ma, ngươi thật ác độc !

Hữu chưởng lão đại ma đầu đề cao, toàn bộ nội lực nhắm đối diện kình đạo của kẻ địch đẩy ra...

Bên phương vị phía tả, Huyết Hồn Kiếm Quĩ cũng dồc b thần công, huy một ngọn chưởng mạnh tợ ba đào.

Ầm...Ầm...

Chưởng lực hai bên chạm nhau sầm chớp đầy bầu không gia

Cả Thiên Phật Thũ lẫn Huyết Hồn Kiếm Quĩ lùi ra sau nữ trượng.

Hai mươi tám tên cao thũ Âm Ma chung quanh tràng đứng hè muốn vững cỗ gượng lắm mới giữ được thăng bằng.

Bọn chúng hốt hoảng nhìn Chí Tôn như nhìn một con vật thần quái chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Thảo nào từ trước tới nay đồng bọn của bọn cao thũ Âm Ma chẳng vong mạng dưới công lực của Chí Tôn.

Lúc bấy giờ, mặt mày hung quái của lão Thiên Phật Thũ đã biến sang màu xám nghịt, vừa giận vừa kinh hoàng trước cái công lực cao thâm tột độ của Chí Tôn.

Lão đại ma đầu không thể nào ngờ nổi một thiếu niên vừa đầy hai mươi tuổi mà võ công không thể nào tưởng tượng như thế.

Nhưng vì danh hiệu của Âm Ma và trước mặt giáo chúng, lão đại ma đầu không thể tháo lui một cách nhục nhã được.

Lão phải đánh cho tới chiêu cuối cùng.

Thình lình, Thiên Phật Thũ lắc mình tới, nặng trầm quát :

— Tiểu ma đầu, hãy trông ngọn chưởng của ta lấy mạng ngươi đây !

Hữu chưởng của Tổng Quản Âm Ma giơ cao bằng ngực xòe như cái quạt, đề lên toàn bộ nội lực. từ từ đẩy ra...

Kình khí vừa khởi đi, đã nghe ầm ì tợ trăm ngàn tiếng sấm bỗ thành một tầm lưới tử vong phạm vi năm trượng.

Đó là đường chiêu Ngạc Hải U Trầm, ngón võ công tối thượng của phái Âm Ma ít khi dùng tới, nay gặp đại kình địch đáng khiếp Thiên Phật Thũ không thể không xử dụng được.

Chí Tôn cười lên lạnh lẽo, nội lực một trăm hai mươi năm vận đủ lên hữu chưởng tức thì chiêu « Nộ Hải Dương Ba » được phát động nghênh đón kẻ thũ.

Một tiếng nổ vang trời !

Kình đạo Ngạc Hải U Trầm bị đánh tan trong không khí.

Thiên Phật Thũ tháo lùi liên liền.

Dư lực « Nộ Hải Dương Ba » quét nhằm Thiên Phật Thũ và Huyết Hồn Kiếm Quĩ rùng mình lên.

Sau khi đứng vững, Thiên Phật Thũ xạ cặp mắt sáng ngời như hai ngọn đèn ma vào mặt Chí Tôn biểu lộ sự oán hận vô tả.

Đột ngột, lão đại ma đầu xê dịch thân hình qua bên trái, đồng thời đường chiêu thứ hai « Phục Đề Trầm Luân » âm thầm áp tới Chí Tôn, không nghe tiếng động chi cả.

Nhưng chưởng phong vừa thấy thì đã nghe ám khí rợn người cứ tìm các huyệt đạo của Chí Tôn công vào.

Biết rằng đó là một ngón võ công tối độc giết người như lật bàn tay, Chí Tôn vận chân khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » lên tới mười phần, đề cao hữu chưởng quay một vòng...

Kỳ diệu thay ! đường chiêu « Phục Đề Trầm Luân » của Thiên Phật Thũ, chưa kịp tới gần Chí Tôn, thì đã bị khí thể trắng đỏ huyền nhiệm diệt mất trong không gian sau mấy tiếng nổ nhỏ.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Lão đại ma đầu, còn bao nhiêu đường chiêu hãy mang ra nốt, rồi ta sẽ tễ độ cho mau về cõi Tây Phương cực lạc.

Khiếp đảm, nhưng vẫn rống to như chuông đồng :

— Cầm mồm lại tiểu ma đầu hôm nay ta không giết được ngươi thề chẳng đứng làm người trong cõi trời đất nầy !

Chí Tôn uy nghiêm như thiên thần :

— Ta e ngươi không làm nổi việc đó trái lại, còn phơi xác tại mộ tràng nầy nữa là đằng khác.

Lời nói khinh miệt của Chí Tôn khiến cho Thiên Phật Thũ giận run người, lão ma đầu rống vang :

— Ngươi chết hay ta chết !

Tiếng rống chưa kịp dứt. Thiên Phật Thũ đã đưa ra một chiêu thứ ba nhanh như điện chớp.

Bóng chưởng vừa thoát khỏi thũ trung của lão đại ma đầu, đã thấy cuồn cuộn mù trời che cả một vùng ngoài bồn trượng.

Đó là đường chiêu Thiên Sầu Mãn Địa, ngón võ công tâm mật của Tổng Quản Âm Ma, từ ngày xuất thân giang hồ chưa từng dùng

http://tieulun.hopto.org

đến lần nào.

Nhưng nay đứng trước một đại kình địch cực kỳ lợi hại như Chú Nhân Lệnh Xé Xác, lão đại ma đầu phải thi triển hết cái b tuyệt của mình với ý niệm quật ngã kẻ thù cứu vãn tình hình ngu ngập.

Chúng đạo Âm Ma Giáo vừa trông thấy ngọn Thiên Sầu Mã Địa của Thiên Phật Thủ huy động, tất cả đều hoan hỉ vô cùng.

Quần hùng đồng nghĩ như nhau : với đường chiêu đó, dù Ch Tôn có cái công lực thâm hậu đến đâu cũng không thể nào tránh được một cái chết toàn thây.

Cả Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng hết sức vui mừng, hắn xé mình tới công vào phía hông tả Chí Tôn một ngọn chưởng, ám trợ Thiên Phật Thủ chóng tiêu diệt kẻ thù.

Chí Tôn bỗng cười lên quái gở giọng cười từng loạt như có trăm ngọn kim nhỏ xóa mạnh vào tai quần hùng.

Trong tiếng cười âm hồn đó, chàng đề cao song chưởng vận đủ mười hai thành công lực.

Tả thủ đẩy ra một ngọn Lôi Kinh Thiên Địa về phía Huyết Hồn Kiếm Quỉ.

Đồng thời, hữu chưởng phát động đường chiêu Lập Chưởng Đồ Long lên đón ngọn sóng Thiên Sầu Mãn Địa của Thiên Phật Thủ.

Hai tiếng nổ chuyển run cả mặt đất.

Áp khí từ bốn phía dội lại ào ào.

Liền đó, có mấy tiếng rống thảm liệt nổi lên.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ bị Lôi Kinh Thiên Địa bắn ra ngoài hai trượng, run rẩy như vừa thọ chứng thương hàn.

Sắc mặt hắn tái sạm, máu vọt thành vòi.

Tình trạng thật là khủng khiếp.

Cùng lượt, Thiên Phật Thủ cũng bị luồng quái chưởng Lập Chưởng Đồ Long quét nhằm, chấn động tháo lùi ngoài một trượng.

Từ cửa mồm lão đại ma đầu ứa một vòi máu tươi.

Cao bào bên hữu bị xé tét một đường dài, gió bay phần phật.

Dư lực luồng chưởng phong lôi đình quét nhằm hai mươi tám tên cao thủ Âm Ma đứng ngoài tràng chấn động tháo lùi mấy bước.

Tóc râu bọn chúng dựng lên giống như bọn quỉ dữ.

Mặt mũi tên nào tên nấy xám nghịt hết sức kinh hoàng, vì ngón võ công kỳ quái của Chí Tôn vừa thi triển.

Trái ngược với bọn cao thủ Âm Ma, Chí Tôn đứng vững như cột đồng, chẳng hề xê dịch.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng bình thản, như vừa rồi chẳng có gì xảy ra.

Sau đường chiêu đó, Thiên Phật Thủ khủng khiếp trước cái nội lực thâm hậu của Chí Tôn cả mặt giang hồ cổ kim chưa có kình địch.

Lúc bấy giờ, cả tràng đột nhiên im lặng phăng phắt.

Quần hùng chưa một ai dám xê dịch, hãy còn kinh hãi trước ngón võ công thần quỉ khôn lường đó.

Nhận thấy bọn cao thủ Âm Ma khủng khiếp tột độ, thình lình Chí Tôn quét hai luồng kỳ quang qua tràng một lượt.

Ánh xạ trong cặp mắt của chàng dời đến đâu, là quần hùng rùng mình đến đó, nhưng chẳng một tên cao thủ nào dám phản ứng cả.

Bỗng, Chí Tôn quát giọng u trầm như lời truyền của U chúa.

— Tất cả chúng đạo Âm Ma hãy lắng tai nghe lời truyền của Băng Lệnh Chủ, nếu các ngươi muốn còn sống sót, thì hãy mau cử một đồng bọn đến trước mặt ta khai rõ nội tình Giáo Chủ các ngươi, đồng thời hướng dẫn ta đến Tổng Đàn Âm Ma Giáo, thì ta sẽ vì đức hiếu sinh sẽ tha cho toàn mạng. Bằng nghịch lại ý ta, lập tức thi thể chia lìa trên mộ tràng nầy, vậy các ngươi hãy chọn một trong hai con đường ấy ngay từ bây giờ.

Lời nói của Chí Tôn vừa dứt, quần hùng đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn qua phía Thiên Phật Thủ cầu cứu một cách tuyệt vọng.

Mặc dù trong thâm tâm lão đại ma đầu đã khiếp sợ Chú Nhân Lệnh Xé Xác, nhưng vì danh hiệu của Âm Ma Giáo thịnh thế giang hồ, hơn nữa vốn là kẻ cầm đầu chúng giáo, hắn không thể nào chịu để nhục đô đầu hàng một cách nhục nhã như thế được.

Cho nên, Thiên Phật Thủ đã nhắc mình lên đối diện cùng Chí Tôn.

Hắn lau sạch máu mồm, rồi rống vang động cả tràng :

— Tiểu ma đầu đừng cuồng vọng, hôm nay ta quyết lấy mạng của ngươi đây.

Rồi lão đại ma đầu quay sang quần hùng phất hữu chưởng quát :

— Hãy tử chiến !

Lập tức, ba mươi tên cao thủ Âm Ma phóng mình vào bố thành một chiếc lưới mầu nhiệm vây chặt Chí Tôn vào giữa.

http://tieulun.hopto.org

Sáu mươi ngọn kình phong từ những phương vị khác nhau ào ào áp tới chỗ Chí Tôn đứng, uy vũ tợ lôi đình.

Bằng một thân pháp bất phàm, Chí Tôn đã lẹ làng cất mình lên cao ba trượng theo thế « Thái Loan Ngự Phong », tránh khỏi ánh sáng tử thần.

Chưởng lực công hụt Chí Tôn chạm nhau nổ vang rung chuyển cả sân tràng.

Bọn cao thủ Âm Ma thảy đều chấn động tháo ra ngoài.

Chờ cho chưởng phong im lặng, Chí Tôn mới trở về phương vị cũ.

Bấy giờ, sát khí đã bốc lên ngùn ngụt trên gương mặt của chàng thiếu hiệp giang hồ, tinh hình đột nhiên khẩn trương lên.

Chí Tôn thét :

— Số mạng của các ngươi hỏng cả rồi !

Đường chiêu thần quái « Thu Phong Lạc Diệp », chưởng thức thứ ba trong « Ô Mộc Bảo Lục » từ nội thủ của Chí Tôn huy động, mang theo một trăm hai mươi năm thành công lực.

Lạ lùng thay !

Tình trạng phía trên im lặng như chẳng có gì, nhưng từ lòng đất chợt nổi lên muôn đạo thanh phong mát rượi bao trùm cả chu vi bảy trượng.

Nhiều tiếng rú thảm liệt nổi lên.

Hơn mười tên cao thủ Âm Ma đứng gần Chí Tôn bị chưởng lực Thu Phong Lạc Diệp quét nhằm bay đi lông lốc trên mặt đất, chẳng khác nào trận lá vàng rơi, qua luồng gió mạnh.

Sáu tên cao thủ nằm im lìm trên mặt đất, chẳng thấy động đậy chi cả.

Một số ói máu mồm ra gượng gạo đứng dậy, lắc lư thân hình như đang thọ chứng cảm hàn.

Còn lại bao nhiêu chúng đạo lão đảo về phía sau cả mấy trượng mới lấy lại quân bình.

Tuy vậy, mỗi người đều mang trong mình một vết thương nơi huyệt đạo, hơi thở cảm thấy mệt nhọc vô cùng.

Thù khí bốc lên dầy mặt, Chí Tôn chưa chịu ngưng tay, chàng đứng sững như trái núi, dựng song chưởng lên quay vòng mãn nguyệt, kình khí cuồn bay đi, mặt đất tợ hồi địa chấn.

Bóng chưởng khổng lồ như quả cao sơn từ lưng trời rớt xuống cát đá bay tung chẳng còn trông thấy bóng người.

Đó là môn võ công thần quái Lập Chưởng Đổ Long, chiêu thức thứ hai trong Ô Mộc Bảo Lục của Tạ Thần Chử Giang.

Một loạt tiếng rú thảm liệt.

Bóng người bắn vọt đi chẳng khác những cánh diều đứt giây.

Cả mặt tràng đều náo loạn.

Lát sau, bầu không khí im lặng trở lại.

Trước mắt diễn ra một cảnh tượng hải hùng. Thêm tám tên cao thủ phơi thây trên mặt đất.

Tất cả bọn nấy đều thi thể chia lìa, máu rây khắp nơi.

Mười bảy tên Âm Ma còn sống sót, mỗi người phún ra một vòi máu tươi, trông càng khủng khiếp vô cùng.

Bọn chúng trúng thương khá nặng, huyết mạch chấn động mãnh liệt.

Trước sau, ba mươi cao thủ Âm Ma Giáo kẻ chết người thọ thương chẳng sót một người nào chỉ trừ Thiên Phật Thủ và Huyết Hồn Kiếm Quỉ nhờ nội lực thâm hậu, nên còn đứng ở sân tràng, sau mấy bước loạng choạng.

Chí Tôn thầm nghĩ :

— Sẵn đây ta cũng nên tỏ chút màu sắc cho bọn chúng biết đâu là lợi hại.

Ý niệm của Chí Tôn vừa dứt khoát, Thiên Phật Thủ đã rống to :

— Tiểu sát tinh, thủ đoạn của ngươi quả thật tàn ác, ngươi giết bao nhiêu chúng giáo đồ chưa vừa lòng à ?

Chí Tôn cười âm u, ghê rợn;

— Sát nhất miêu, cứu vạn thử. Hành động tàn ác của các ngươi, chẳng có một tên nào đáng sống thêm trên cõi đời nầy nữa cả.

Ta sẽ làm cỏ sạch bọn ngươi trên mộ tràng nầy.

Thiên Phật Thủ giận run người :

— Thằng quỉ sống, Phó Giáo Chủ chúng ta sẽ hiện thân đến xé xác ngươi làm muôn mảnh để trả thù cho chúng đạo Âm Ma.

Có gan mặt, ngươi đừng chạy đi đâu cả.

Rống vừa dứt, Thiên Phật Thủ day qua nhìn Huyết Hồn Kiếm Quỉ một cái.

Chẳng thốt một lời, Huyết Hồn Kiếm Quỉ phóng mình ra ngoài, lấy ngọn Phi Hỏa trong mình đốt lên.

http://tieulun.hopto.org

Tức thì, một luồng đỏ hồng xẹt lên không trung.

Chí Tôn hiểu ngay đó là dấu hiệu cấp báo của đạo Âm Ma, mà cách đây ba năm trước tại Trường Sa chàng đã chứng kiến mấy lần.

Tuy vậy, gương mặt Chí Tôn chẳng hề đổi sắc, chàng xê dịch thân hình tới nữa trượng, đối diện Thiên Phật Thủ.

Chí Tôn nặng trầm quát :

— Cho các ngươi cùng chết !

Lẹ làng, chàng quay hữu chưởng nữa vòng, đẩy ra.

Kình đạo «Nộ Hải Dương Ba» sầm sét đẩy trời, nhật nguyệt u minh.

Bình... bloh...

Từng loạt rú vô cùng thảm khốc.

Mười tám cái xác chết đã thây phơi trên mộ tràng.

Cái nào cũng chấn động nát cả thân hình, máu thịt văng tung tóe trên mặt đất.

Cổ kim chưa từng thấy một ngón võ công thần tà đến thế.

Luôn cả Thiên Phật Thủ công lực dường đó, mà còn bị quái chưởng «Nộ Hải Dương Ba» bắn ra ngoài hai trượng, gượng gạo đứng lên lão đảo lắc động chẳng khác con thuyền trên cơn giông bão.

Vòi máu từ cửa mồm của lão đại ma đầu đã thấy phún ra, tình trạng vô cùng khiếp hãi.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ cũng bị kình đạo quật trúng bắn đi ngoài ba trượng.

Hắn rớt xuống đất lăn long lóc mấy vòng rồi nhỏm dậy.

Cũng như Thiên Phật Thủ mồm hắn phún máu tươi, sắc mặt xám nghịt, các đạo khí quan đều bế tắc.

Ngay lúc ấy, Chí Tôn lần lần xê dịch đến gần Thiên Phật Thủ.

Tự biết hiện giờ không thể chống nổi kình địch, Thiên Phật Thủ hết sức hãi hùng tháo lui lần lần về phía sau.

Người hắn không lạnh mà run.

Chí Tôn u trầm bảo :

— Lão ma đầu ngừng lại, cái lệnh của Bản Lệnh chủ chết chẳng toàn thây đấy.

Câu nói của Chí Tôn có uy lực như lời truyền của Diêm chúa khiến Thiên Phật Thủ ngưng hẳn thân hình lại.

Khi đã đối diện với lão đại ma đầu rồi, Chí Tôn vẫn giọng u trầm quát :

— Lão ma, muốn được sống thêm thời gian ngắn ngũi, ngươi hãy trả lời cho ta biết một điều quan hệ ?

Thiên Phật Thủ hiện trên vẻ mặt kinh hoàng :

— Điều gì ngươi cứ hỏi, nếu trong phạm vi, ta sẽ cho ngươi biết ngay, bằng trái lại dù chết thì thôi ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Lặng đi một chặp cho bầu không khí nặng trầm, Chí Tôn đáp :

— Tổng Đàn Âm Ma Giáo hiện ở đâu ?

Khẽ lắc lư chiếc đầu to lớn, Thiên Phật Thủ đáp :

— Điều này ta không thể làm thỏa lòng ngươi được.

Sát khí bốc lên mờ mặt Chí Tôn thét :

— Nếu ngươi không chịu khai thật, thì ngươi phải chết.

Một trong hai, ngươi hãy chọn lấy một đường.

Thiên Phật Thủ lùi bước, song chưởng đồng giơ cao :

— Tiểu quỉ, ta liều chết sống cùng ngươi phen nầy !

Chí Tôn trỏ hai mươi tám cái xác chết quanh tràng, cười lạnh lẽo :

— Tất cả đồng đạo của ngươi đều đã được ta giải thoát xong rồi, bây giờ đến lượt ta ra tay tế độ cho ngươi.

Nhưng vì chút đức hiếu sinh, một lần nữa ngươi có chịu khai thật Tổng Đàn Âm Ma Giáo hiện đang tàng ẩn nơi đâu không ?

Thiên Phật Thủ nghiến răng trèo trẹo :

— Cầm mồm lại, hãy coi ngọn chưởng của ta !

Lập tức song chưởng của lão đại ma đầu vận dụng toàn lực huy động đường chiêu « Thiên Sầu Mãn Địa » âm u một vùng.

Nhưng Chí Tôn đã ra tay như điện. Một luồng kình đạo Lập Chưởng Đồ Long kỳ dị chụp tới bóng chưởng của đối phương.

Áp lực kinh thiên của ngọn chưởng Đồ Long xô lùi Thiên Phật Thủ về phía sau gần một trượng.

Máu mồm phun ra thành vòi trông thật là khiếp hãi.

Chí Tôn giơ cao hữu chưởng trầm lạnh quát :

— Số ngươi đã hỏng rồi !

Một luồng kình đạo trong nội chưởng của Chí Tôn vừa huy ra chợt có tiếng quát tợ trời gầm từ trên không trung đưa xuống.

— Ngừng tay lại !

Tiếp theo có chiếc bóng phóng xuống tràng lẹ như điện giật.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn thu hồi chưởng lực đánh ra, chàng đưa cặp kỳ quang quét qua chỗ bóng người vừa đáp xuống.

Thoát nạn, Thiên Phật Thủ tháo lùi lại nhìn kỹ bóng người.

Thấy đó là một quái nhân tóc bạc, vóc dáng to lớn, trên mặt trùm vuông lụa đen đến tận tai, chỉ chừa cặp mắt sáng ngời như tia điện, Thiên Phật Thủ hoan hỉ hô to :

— Kính mừng Phó Giáo Chủ !

Bất giác Chí Tôn khẻ thầm :

— Phó Giáo Chủ Âm Ma !

Quái nhân bịt mặt chính là Phó Giáo Chủ Âm Ma phất chưởng sang Thiên Phật Thủ :

— Ngươi hãy tháo lui ! Phần tiểu tử đã có Bản Phó Giáo Chủ lo liệu rồi !

Thiên Phật Thủ lẫn Huyết Hồn Kiếm Quỉ bước ra khỏi sân tràng.

Hai người đưa mắt vào trận giao đấu giữa Phó Giáo Chủ Âm Ma và Chí Tôn.

Ngay lúc đó nhiều luồng gió ào ào từ xa đưa tới.

Chẳng mấy chốc từ trên không trung xuất hiện vô số bóng người.

Lần lượt phóng xuống sân tràng.

Tất cả có tới một trăm cao thủ vận sắc phục như nhau. Cho biết đó là chúng đạo Âm Ma do cuộn lửa hồng cấp hiệu của Huyết Hồn Kiếm Quỉ vừa rồi mà tới.

Sau khi đáp xuống sân xong, bọn chúng chia thành nhiều phương vị vây chặt lấy Chí Tôn, hướng vào Phó Giáo Chủ chờ lệnh.

Phó Giáo Chủ Âm Ma vẫy chưởng làm hiệu cho bọn cao thủ đứng yên đâu đấy, rồi quét cặp mắt chớp ngời tợ điện nhìn qua hai mươi tám cái xác chết của chúng đồ một lượt.

Lão đại ác ma nhìn Chí Tôn quát to như trời gầm:

— Tiểu quỉ có phải chính ngươi đã tạo ra thảm cảnh nầy chăng ?

Chí Tôn bình tỉnh gật đầu :

— Phải đây chính ta vừa ra tay hành đạo, nhưng cũng tại chúng chỉ là một phường vô dụng ương hèn nên mới chỉ có một đường chiêu mà nằm vạ như thế đấy.

Phó Giáo Chủ Âm Ma rống lên :

— Thằng quỉ sống, hôm nay Bản Phó Giáo Chủ không giết được

ngươi trả thù cho chúng đạo từ bấy nhiêu lâu nay đã bị ngươi sát hại có tới đã mấy trăm nhân mạng, ta thề sẽ không đứng làm người trong đất trời nầy nữa.

Giờ ngươi hãy nạp mạng cho ta mau !

Nghe mấy câu mạt sát của Phó Giáo Chủ Âm Ma, dòng máu hận thù của Chí Tôn đột nhiên sôi sùng sục trong tim.

Chàng quát to :

— Lão quỉ ba năm về trước ngươi và tên ác đạo Âm Ma Giáo Chủ từng sai chúng môn đồ theo dõi ám hại ta là nghĩa gì ?

Ngoài ả nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà giữa ta và bọn Âm Ma Giáo của ngươi trước kia có hận thù gì mà hành động như thế ?

Phó Giáo Chủ Âm Ma trỏ lên cười ghê rợn :

— Ha ha... Tiểu quỉ, điều đó chẳng có gì khó khăn cả. Sau khi ta ra tay tế độ cho ngươi bước sang bên bên kia Lạc cảnh gặp Sư phụ ngươi Cam Lộ Bang Chủ Dương Chân Hoàn rồi lão quái già sẽ kể cho ngươi nghe cái nguyên nhân của nó.

Còn hiện giờ ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Lời nói mập mờ của Phó Giáo Chủ Âm Ma khiến cho Chí Tôn không thỉnh nộ nữa mà chàng lấy làm kinh dị vô cùng.

Tại sao Phó Giáo Chủ Âm Ma lại biết cái chết của Sư phụ chàng.

Lần Sư phụ thọ nạn mà giang hồ tưởng đã bỏ mình trong trận thảm sát hai mươi năm về trước thì chàng chưa ra đời làm sao là môn đồ Cam Lộ Bang được.

Còn lần Sư phụ bị sát hại thật sự tại hang núi Võ Lăng trong đêm mưa tuyết phủ dầy trời cách đây chẳng bao lâu thì cả mặt giang hồ không một ai biết rõ chỉ trừ chàng và hung phạm được biết mà thôi.

Giờ đây Phó Giáo Chủ thốt ra lời ấy là có ẩn ý gì ?

Lão đại ác ma có chứng kiến cái chết của Sư phụ chàng chăng ?

Vậy hắn là ai ?

Tại sao hắn phải trùm vuông lụa đen đến tận vai giống như Âm Ma Giáo Chủ ba năm về trước.

Nếu không phải họ sợ bọn giang hồ trông thấy bộ mặt thật thì còn gì nữa.

Chí Tôn thầm nhủ :

— Có thể lão ác ma này có liên can đến cái chết của Sư phụ

http://tieulun.hopto.org

ta ngày trước vì vậy, khi nghe tin Chủ Nhân Lệnh Xé Xác hiện trên giang hồ hắn mới phái cao thủ theo dõi hành tung của ta, đồng thời quả quyết không phải là Cam Lộ Bang Dương Chân Hoàn lúc ta cải dạng dung mạo thấy ta tìm thấy ta, tìm thù phục hận trên mặt giang hồ.

Vậy ta hãy vạch mặt hắn coi là ai rồi sau đây sẽ hay.

Ý niệm vừa dứt khoát, Chí Tôn xạ cặp kỳ quang vào vuông vải đen bịt mặt của Phó Giáo Chủ Âm Ma nhìn kỹ một chặp.

Chàng trầm âm hỏi :

— Phó Giáo Chủ, ngươi quả thật là ai đây ?

Tại sao ngươi biết rõ cái chết của Sư phụ ta đồng thời đã nhiều lần sai khiến chúng đồ Âm Ma Giáo vạch mặt ta trên chốn giang hồ lúc ta còn cải trang Sư phụ ta hành đạo ?

Ngươi phải khai thật nếu không bắt buộc ta phải hành động lột trần bộ mặt quỉ quái của ngươi tại nơi này.

Phó Giáo Chủ Âm Ma trố mắt lên cười như quỉ mộ :

— Đừng ngu ngốc đến thế tiểu quỉ ạ ! Ta đã bảo để lát đây ta đưa ngươi vào ngõ Quỉ Môn Quan gặp lão quái già Dương Chấn Hoàn ngươi sẽ hiểu rõ tất cả sự thật cũng chẳng muộn gì.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Lão quỉ như vậy ngươi bắt buộc ta phải nhọc công ra tay rồi.

Phó Giáo Chủ Âm Ma khinh bỉ :

— Ta sợ e ngươi không làm chuyện đó, trái lại còn phải thiệt lấy thân nữa là đằng khác.

Hữu chưởng từ từ giơ lên, Chí Tôn quát :

— Nói hay không ở ngọn chưởng này !

Tức thì một luồng kình đạo « Lôi Kình Thiên Địa » nơi chưởng trung của Chí Tôn vừa huy động ào ào tới Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Phó giáo Chủ Âm Ma cười khà lên :

— Tiểu quỉ ngươi tới số rồi !

Theo đó một luồng kình khí lạnh tợ cắt da của Âm Ma Phó Giáo Chủ đưa ra nghênh đón kình đạo « Lôi Kình Thiên Địa ».

Đó là ngọn Thái Âm Chưởng ngọn vỏ công tà đạo của bọn Âm Ma giáo.

Bộp !

Chưởng quang chớp nháng đầy trời.

Cả mặt sân trường đều rúng động !

Song phương đều còn nguyên vị trí, chẳng thấy chấn động gì cả.

Phó Giáo Chủ Âm Ma đã phải kinh dị lão ác ma có vẽ không ngờ công lực kình địch đáng sợ dường ấy.

Chí Tôn cũng cảm thấy trong lòng khích động không ít, kình địch đứng trước mặt chàng nội lực quả nhiên vô cùng thâm hậu.

Qua chiêu đầu không thắng nổi Phó Giáo Chủ Âm Ma, Chí Tôn bùng sôi máu hận xé dịch thận hình tới nữa trượng giơ chưởng lên:

— Lão quỉ hãy trông đường chiêu thứ hai đây !

Chấm dứt tiếng quát, chàng thi triển chiêu thức Lập Chưởng Đồ Long mang theo nội lực mười phần búa xuống đầu Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Thoáng thấy bóng chưởng kỳ dị của Chí Tôn, Phó Giáo Chủ Âm Ma chẳng dám coi thường, ngầm vận toàn bộ nội lực đẩy ra một luồng hàn khí Thái Âm Chưởng.

Ầm !

Đả thấy Phó Giáo Chủ Âm Ma khẻ lắc động thân mình !

Lão ma đầu xạ cặp mắt sáng rực như hai luồng điện nhìn Chí Tôn.

Chí Tôn chẳng nói một lời, hai hàm răng nghiến chặt. song chưởng dâng cao bằng ngực vận đủ mười hai thành công lực.

Tức thì đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp như làn gió mát từ địa ngục thổi lên bao trùm cả một vùng năm trượng.

Ngón vỏ công này không nghe chớp động ầm ì nhưng như có trăm ngàn luồng gió áp tới xung vào các huyệt đạo trong cơ thể kình địch.

Phó Giáo Chủ Âm Ma thân thủ quả bất phàm, âm phong chưa tới lão đại ác ma đã phóng ngang một trượng liền đó một đạo Thái Âm Chưởng quét ngang ngăn chận các luồng tiểu phong không cho đến gần lão ta.

Công hụt chiêu thứ nhì sát khí bốc trào lên gương mặt Chí Tôn.

Chàng tụ khí đan điền chuyển hành công lực một trăm hai hai mươi năm lên hữu chưởng triển ngay đường chiêu Nộ Hải Dương Ba sấm sét đầy trời.

http://tieulun.hopto.org

Kình lực đường chiêu này có thể đẩy sập cả loạt đối.

Phó Giáo Chủ Âm Ma Giáo không đón đỡ, cười khàn lên như quỉ mộ.

Rồi bằng thân pháp như chiếc bóng âm hồn bắn đi nơi khác.

Áp lực Nộ Hải Dương Bà ù ù trong không gian . . .

Lúc bấy giờ, Chí Tôn nghe chừng có trận lửa cháy trong lòng qua ba đường chiêu tuyệt thế mà chưa hạ nổi Phó Giáo Chủ Âm Ma, quả thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Thâm tâm chàng muốn lột cho bằng được vuông vải đen trùm trên gương mặt Phó Giáo Chủ Âm Ma, xem lão ác ma chính thật là ai sau đây quyết định một trận cuối cùng kết thúc oán cừu hai mươi năm nay.

Một ý nghĩ chợt lóe trong óc.

Chí Tôn vùng ngưng thân hình lại, song chưởng giơ lên ngang tâm huyệt chiêu cặp kỳ quang sáng rực ngay vuông vải đen trùm kín mặt Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Chàng xê dịch từ từ.

Trông thấy cử chỉ quái dị của Chí Tôn, Phó Giáo Chủ Âm Ma ngạc nhiên tột độ vận nội lực đợi chờ ứng phó tình thế.

Khi còn cách Phó Giáo Chủ Âm Ma độ khoảng hai trượng, Chí Tôn liền dừng lại lẹ làng.

Thình lình, tả chưởng chàng huy ra một luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, trong khi hữu chưởng thi triển đường chiêu Thu Phong Lạc Diệp cùng một lúc công vào Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Nếu lão đại ma đầu dốn toàn lực chống đỡ chiêu thức Càng Khôn Thần Công, tự khắc sẽ bị hàng trăm tiêu đạo Thu Phong Lạc Diệp xung bám vào các hiểm huyệt ngã ra ngay.

Trái lại nếu chỉ lo nghênh đón chưởng Thu Phong Lạc Diệp sẽ làm bia cho đường chiêu Càng Khôn Thần Công quật thành tro mạt.

Nhưng bấy giờ Phó Giáo Chủ Âm Ma có tránh đi cũng không còn kịp nữa, vì Chí Tôn chỉ cách lão ác ma rất gần, hơn nữa, chàng ra tay nhanh lẹ vô cùng.

Phó Giáo Chủ Âm Ma vùng rống to lên như loài ma quỉ.

Lập tức thấy thân hình lão thăng lên ba trượng.

Đó là thân pháp « Thần Long Thăng Thiên » môn võ công kỳ tuyệt chẳng kém gì ngón « Thái Loan Ngự Phong » của Chí Tôn.

Chờ cho hai luồng quái phong ào qua, lão đại ma đầu đáp xuống

đất nhẹ như bóng quỉ.

Nhưng Chí Tôn chỉ chờ có thế, trong khi hai chân Phó Giáo Chủ Âm Ma chưa chấm đất chàng đã dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình tới lão đại ác ma nhanh như điện chớp.

Cùng lượt hữu chưởng vỗ vào mặt Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Soẹt !

Vuông vải đen bịt mặt của Phó Giáo Chủ Âm Ma đã lọt vào tay Chí Tôn sau cái chộp đó.

Chàng đáp mình trở về vị trí cũ như bóng vong linh, không một nhỡn lực tinh vi nào có thể nhận ra hành động của chàng.

Bộ mặt thật của Phó Giáo Chủ Âm Ma hiện ra thật vô cùng khủng khiếp.

Đồng thời, lão đại ác ma cũng rống kinh hoàng, tháo lùi mấy bước sững sờ cả người.

Phó Giáo Chủ Âm Ma có vẽ không ngờ Chí Tôn có cái thân thủ thần quỉ khôn lường như thế.

Trong lúc Chí Tôn cũng vừa xạ cặp kỳ quang nhìn kỹ bộ mặt thật của Phó Giáo Chủ Âm Ma.

Thấy đó là một lão quái nhân, mặt mũi cực kỳ hung tợn, cặp mắt chớp ngời như điện, tóc dài lõa xõa đỏ hoe như lửa, bất giác, Chí Tôn kinh hải vô cùng.

Cả thân hình chàng rúng động.

Chàng rét lên :

— Xích Phát Âm Ma !

Thì ra, Phó Giáo Chủ Âm Ma chính là một đại cừu nhân Cam Lộ Bang mà chàng đã hết sức kiếm tìm từ mấy năm nay.

Giờ đây, kẻ thù phô bày bộ mặt thật trước mắt chàng, hắn đã trá hình làm Phó Giáo Chủ Âm Ma.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BỐ

ĐẠI HỘI MA ĐẦU

Cứ theo thứ tự trong quyển Huyết Hãi Thâm Cừu của Sư phụ chàng để lại, thì Xích Phát Âm Ma là kẻ huyết thù số một trong vụ thảm sát hai trăm mạng người Cam Lộ Bang cách đây hai mươi năm về trước.

Hơn thế nữa, chính lão đại ác ma đầu này là hung thủ hạ sát Dương Chấn Hoàn lần thứ nhì tại hang núi Võ Lăng trong đêm đông nọ, cùng với hai vị sư thúc của Chí Tôn là Kỳ Văn Quân và Châu Lập Đạo.

Chàng xuống núi tìm lương thực, nếu không cũng bị thọ hại trong tay hắn rồi.

Quả thật thù cao như núi, hận ngút mờ trời.

Sự hiện nguyên hình của ác quỉ Xích Phát Âm Ma khiến cho Chí Tôn phải ngơ ngác một hồi lâu, dường như trải qua cơn ác mộng.

Chàng không thể nào ngờ được Phó Giáo Chủ Âm Ma lại là Xích Phát Âm Ma tên đại cừu nhân bấy nhiêu lâu nay chàng khổ công tìm kiếm khắp chốn giang hồ.

Chí Tôn âm thầm tự trách mình tại sao tự trước đến nay chàng không ra một điều hệ trọng việc phát giác kẻ đại thù.

Bỗng chàng nghiến răng kèn kẹt :

— Hừ... Xích Phát Âm Ma !

Từ từ, Chí Tôn xê mình tới gần lão đại ác ma tóc đỏ...

Còn cách Xích Phát Âm Ma ba trượng, Chí Tôn dừng lại, chiêu ra hai luồng kỳ quang rực lửa hận thù nhưng chưa thốt lên lời nào.

Xích Phát Âm Ma thình lình bị Chí Tôn lột trần bộ mặt thật, trong lòng kinh hải tột độ, thật lâu chưa lấy lại sự bình tâm.

Lão đại ác vừa phẫn nộ lại vừa hết sức kinh dị, rọi cặp ma nhỡn lạnh lẽo căm hờn nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn.

Lão ma không thể nào ngờ nổi tuổi tác kẻ thù hãy còn quá trẻ mà công lực cao thâm đến tột độ dường ấy.

Thật là một sự quái lạ không thể nào tưởng tượng được.

Lúc ấy, hai mắt của Chí Tôn suýt phải rướm máu ra, hai tia huyết quang xạ thẳng vào mặt Xích Phát Âm Ma.

Thân hình chàng quá xúc động đến run lên.

Bỗng Chí Tôn trỏ vào mặt Xích Phát Âm Ma hét :

— Xích Phát Âm Ma, lưới trời lồng lộng sớm muộn gì cũng không chạy thoát khỏi tay ta. Nợ máu phải trả bằng máu, đó là luật công bình của chốn vũ lâm.

Hôm nay, Bản lệnh chủ thừa cái di cừu của Sư phụ, nguyện băm nát thây ngươi để trả mối hận ngày xưa mà ngươi đã vay mượn của hai trăm mạng cao thủ Cam Lộ Bang.

Đồng thời sau đó, ta sẽ tìm đến Tổng Đàn giết chết Âm Ma Giáo Chủ và tập đoàn Âm Ma của bọn ngươi, lấy máu rảy trên mặt đất mới vừa lòng ta.

Nếu trả không xong nợ đó, thề sẽ tự quyết lấy mình.

Mặc dù Xích Phát Âm Ma vốn là một lão đại ác ma bạo tàn hung tợn nhất nhì trong bọn Hắc đạo, công lực lại cao thâm tột độ, nhưng nghe thấy lời thề nguyện sặc mùi máu tanh khủng bố của Chí Tôn, khiến hắn cũng rúng động trong lòng, sắc mặt đã hiểm ác giờ đã hiểm ác thêm hơn.

Theo lão đại ác ma tự nghĩ công lực của kẻ thù hiện thời không phải là không thể làm được những điều kể trên.

Qua mấy đường chiêu đầu đã chứng tỏ võ công của kình địch lợi hại đến thế nào rồi.

Nhưng Xích Phát Âm Ma chợt cười khà lên quái dị, nói như quỉ rống :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu qui đừng khoe khoan mồm mép, Bản Phó Giáo Chủ sẵn sàng tế độ cho ngươi về bên kia Lạc Cảnh gặp mặt thầy ngươ

Bây giờ luồng sát khí bốc mờ trên gương mặt tuyệt đẹp c Chí Tôn, chẳng đợi Xích Phát Âm Ma dứt lời chàng hét :

— Lão qui, bây giờ trước nhất Bản lệnh chũ xé xác ngươi t mộ tràng này, để tỏ rằng trời cao có mắt, quả báo nhãn tiền.

Ngày xưa đã vay nợ máu thì giờ đây phải lấy máu mà đền.

Kế đó ta đã đích thân diệt trừ luôn cả lão đại ma đầu Âm M Giáo Chủ trừ họa giang hồ.

Vừa chấm dứt câu nói, Chí Tôn đã đề cao song chưởng, gộ mười hai phần công lực bạo nhiên đẩy hai luồng kình đạo.

Đó là đường chiêu Càng Khôn Thần Công, tuyệt chiêu bậ nhất trong năm chưởng thức Ô Mộc Bảo Lục.

Hai ngọn chưởng này uy vũ như sấm sét, lại gặp lúc Chí Tô cảm thù tột độ kình thế mạnh bạo không thể nào tưởng tượng được

Thâm tâm của Chí Tôn xuất phát ngón võ công lần nầy định quật nát tan thi thể Xích Phát Âm Ma, trả thù chớp nhoáng.

Bởi vì chàng tự hiểu thân thủ của lão đại ma đầu đã vô cùn hư ảo, nếu chậm tay hắn sẽ thoát chạy chẳng khó khăn gì.

Thoáng trông thấy bóng chưởng kinh hồn của Chí Tôn, bất giác Xích Phát Âm Ma rúng động tận đáy lòng, giữ thế vững chắc t quả cỏ sơn.

Tả hữu chưởng bằng chiếc quạt đồng lượt giơ lên tâm huyệ thân mình lão đại ác ma hơi thấp xuống, vận dụng toàn lực huy động hai luồng « Thái Âm Chưởng » nghênh đón kình đạo của kình địch vừa đè nặng xuống.

Ầm.., Ầm...

Dư lực bổn luồng chưởng phong truyền đi trên không như giông bão.

Chí Tôn trơ như cột đồng.

Xích Phát Âm Ma rúng động tận đáy lòng đến thảo lui hai bước.

Các đạo khí quản của đại ác ma cảm thấy nặng nề khó chịu, mạch máu trong người chợt sôi sục lên.

Không để ngừng tay, Chí Tôn xê tới theo nhịp thảo lùi của Xích Phát Âm ma liên tiếp quật luôn bổn chiêu Càng Khôn Thần Công.

Uy lực chưởng phong quả thật khiếp người, bề thế công thảm khốc của Chí Tôn như những lần trước, vừa trông thấy bóng chưởng của kình địch là thân hình hắn nhanh như ma muội xẹt ngang tầm

thước thoát lưới vùng tử ảnh.

Đồng thời, lão đại ác ma quật tréo vào hông Chí Tôn một luồng hàn đạo Thái Âm Chưởng rét giá câm hồn.

Xích Phát Âm Ma tự hiểu nếu trong một thời gian ngắn không hạ nổi Chí Tôn thì chúng đạo Âm Ma có mặt tại tràng sẽ lâm vào mạt nhật ?

Cho nên, lão đại ác ma triển ra toàn lực Thái Âm Chưởng công vào hiểm huyệt của chàng thiếu hiệp giang hồ với ý định hủy diệt trong chớp mắt thời gian.

Trong khi Chí Tôn vừa quật bóng chưởng, chợt trông thấy bóng Xích Phát Âm Ma trong lòng phát sinh lo ngại.

Thình lình, nghe một luồng hàn đạo như gió từ địa ngục thổi lên kềm tỏa các hiểm huyệt trong người, Chí Tôn hốt hoảng niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» che lấp độc khí không cho xâm nhập.

Lẹ như sét giật, chàng dùng ngay thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, lắc mình biến mất giữa lúc ngọn hàn đạo Thái Âm Chưởng vừa áp tới.

Chừng Chí Tôn hiện thân ra đã thấy đang ở bên hữu Xích Phát Âm Ma.

Chàng ra tay mau như điện.

Một luồng kình phong Nộ Hải Dương Ba quật ngay tâm huyệt của Xích Phát Âm Ma.

Không hổ danh là một đại ma đầu cầm đầu phe Hắc đạo năm xưa thảm sát Cam Lộ Bang vừa công hụt Chí Tôn, chợt thấy chàng mất tích, Xích Phát Âm Ma thu hồi đơn chưởng xẹt ra ngoài như qui hiện hình.

Lúc nầy đứng cách Chí Tôn ba trượng, bây giờ lão ác ma đối diện cùng chàng cũng độ khoảng không gian đó.

Sắc mặt Xích Phát Âm Ma chẳng thấy thay đổi chút nào cả, chòm tóc đỏ hoe xõa xuống vai trông cực kỳ khủng khiếp.

Máu hận chạy ngược lên tận đỉnh đầu, sau một tiếng quát chấn động cả sân tràng. Chí Tôn bỗng bắn mình lên.

Đột nhiên, chàng triển ra một đường chiêu Càng Khôn Thần Công uy lực bao trùm vũ trụ.

Luồng chưởng phong Lôi Thiên này từ trên quật xuống bề thế không thể nào chống đỡ bằng sức người nổi.

Trên một trăm cao thủ Âm Ma đứng ngoài tràng đấu thấy đều xôn xao.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chẳng hề có tên nào dám động thủ, vì chúng tự hi
có phóng vào chỉ làm vật hy sinh vô ích mà thôi.

Cả Huyết Hồn Kiếm Quỉ, Tổng Quản Âm Ma cũng phải n
người như hai pho tượng đồng đen, nhìn chiếc lưỡi tử quang tr
xuống đầu Phó Giáo Chủ bọn chúng.

Chính bản thân Xích Phát Âm Ma khi nhận ra kình đạo lôi th
của đường chiêu Càng Khôn Thần Công cũng hết sức lo ngại.

Lão đại ác ma này thi triển ngón võ công kỳ ảo «Thần L
Thăng Thiên» bắn mình lên cao ba trượng vượt khỏi kình đạo c
Càng Khôn Thần Công.

Sau đấy, hắn vạch nữa vòng tròn, xoay theo chiều hướng
xuống nhẹ nhàn bụi bặm không thấy bay.

Chí Tôn trông thấy đưa ra mấy chiêu liền đều không thể c
ngự Xích Phát Âm Ma, khí giận xung lên tận đỉnh đầu.

Chàng nghiến răng kèn kẹt, song chưởng giơ lên bằng ng
nhắm ngay phương vị của lão đại ác ma, huy động hai chiêu C
Khôn Thần Công mang theo nội lực sanh bình.

Kình đạo vừa phát khởi từ thủ trung của chàng đã nghe ào
như đất trời đang hồi bão tố, sấm sét chớp nháng đầy không gi

Xích Phát Âm Ma chưa kịp đứng vững trên mặt đất, lại bị C
Tôn công luôn hai đường chiêu Lôi Thiên, khiến lão ma vô cùng
giận.

Từ mấy mươi năm nay tung hoành trần mặt giang hồ giết ngư
xương chồng tợ núi, nhưng chưa có lần nào Xích Phát Âm Ma
kình địch lấn áp đến bậc nầy.

Đây có thể lần đầu tiên trong cuộc đời Vũ Lâm của lão c
ác ma.

Bất giác, động đến tính hung bạo sài lang của Xích Phát Â
Ma, đột nhiên lão ma gầm lên tợ sấm nổ.

Lão đại ác ma chẳng thèm tránh né đi đâu cả, thân hình h
thấp xuống tả hữu chưởng xòa ra như chiếc quạt, cùng lượt đẩy
hai luồng áp khí.

Đường chiêu của lão đại ác ma vừa đánh ra danh hiệu là Á
Thiên Bế Nhật, một ngón võ công tối thượng của phe Hắc đạo.

Áp lực vừa xuất phát, tự khắc các hiểm huyệt của lão đại ác
được sức vô hình mầu nhiệm ám trợ, bế tắt lại không cho chưở
phong của kẻ địch lọt vào.

Đồng thời hai đạo âm phong nhắm ngay các huyệt hạ bộ của Chí Tôn công vào.

Trường hợp này, nếu Chí Tôn cứ tiến thẳng hai luồng chưởng phong Càng Khôn Thần Công, cố nhiên Xích Phát Âm Ma phải mạng vong, nhưng đồng thời hạ bộ chàng sẽ bị lão ma quật nát thịt xương mà chết.

Không dám trí mạng với kẻ thù, thế công hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công của Chí Tôn đến nữa chừng liền thu hồi thân hình trở lại.

Nhanh như điện chớp, Chí Tôn quét ngang một ngọn chưởng khác khốc liệt hơn chẳng kém gì hai luồng kình đạo vừa rồi.

Không ngờ thân thủ đối phương bất phàm như thế, Xích Phát Âm Ma phát giác ra thì áp khí lôi thiên đã ào tới bên hắn.

Lão đại ma đầu hết phương tránh né, vội niệm công sanh Âm Thiên Bế Nhật lấp kín các huyệt đạo trong người; hứng chịu hai ngọn kình khí của Chí Tôn.

Bình... bình...

Hai tiếng nổ chấn động cả sân tràng.

Xích Phát Âm Ma lão đảo lùi về phía sau nữa trượng.

Trước ngực lão đại ác ma như vừa trúng nhằm một chiếc búa nặng ngàn cân, hơi thở vô cùng mệt nhọc.

Các huyệt đạo trong cơ thể lão ma cơ hồ bế tắc, huyết quản chực sôi trào lên, thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Trong thâm tâm của Chí Tôn hiện tại, nhất định quật chết Xích Phát Âm Ma tại tràng, vì nóng lòng báo thù cho Sư môn, nên khi thấy lão ma thọ thương ít nhiều, chẳng để lỡ cơ hội, chàng phóng mình theo.

Tả chưởng của chàng quay đi mấy vòng huy động một luồng kình khí mịt mù bao trùm Xích Phát Âm Ma không cho chạy thoát.

Cùng lúc, hữu chưởng Chí Tôn định thò tay vào lòng lấy cây Tàn Chi Quải Đao, nhưng sực nhớ bảo vật đã bị Công Tử U Linh chiếm mất mấy hôm trước chàng liền phát động Xích Ma Hoàn hét to:

— Lão quỉ, hôm nay đã đến ngày tận số của ngươi rồi!

Một lần đỏ rực chớp nhoáng...

Nhưng Xích Phát Âm Ma chẳng hề sợ hải, đứng nguyên vị trí

http://tieulun.hopto.org

song chưởng quay tròn đẩy lui kình khí bao trùm của Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp giang hồ chợt di động Xích Ma Hoàn kết liễu tính mạng lão đại ác ma, chợt có tiếng trầm âm từ phía sau phát tới:

— Dừng tay lại !

Bỗng nghe tiếng nói khác thường đó, Chí Tôn dừng ngay chiếc Xích Ma Hoàn.

Với một thân thủ bất phàm, chàng xê ngang tám thước, lẹ làng quay mình lại xem ai phát ra tiếng nói đó.

Bất giác, trong lòng Chí Tôn đã phải rúng động lên.

Thì ra kẻ vừa đến sau lưng Chí Tôn, chẳng ai khác là Quái Nạp Mộc Thông và Cái Thê Hồng

Hai tên ác đạo song song bước tới rồi ngừng lại cách chàng thiếu hiệp không đầy nữa trượng.

Vừa đứng yên, Cái Thê Hồng đã quát :

— Tiểu cuồng ma ngươi đã cướp Quận chúa Bạch Sa Cung mang đi nơi nào ?

Chí Tôn hét trả :

— Im mồm ngay tên ác đạo dâm ô, hôm nay ta gặp ngươi nơi đây rồi, thì lần lượt sẽ ra tay tế độ cho bọn ngươi một thể.

Quái Nạp Mộc Thông bỗng cười khì khì như quỉ dộc :

— Thiếu Giáo Chủ hãy nghỉ tay, tên tiểu ma đầu nầy hãy để mặc Bản Đại Hộ Pháp sửa trị.

Lão đại ác ma rọi cặp ma nhỡn lạnh lẽo vào mặt Chí Tôn :

— Tiểu ma đầu, năm trước tưởng ngươi theo chân lão quái già Dương Chấn Hoàn qua bên kia dị cảnh, không dè ngươi còn hiện hình ma quỉ quấy rối giang hồ, làm bận đến Bản Đại Hộ Pháp phải ra oai.

Khôn hồn hãy cúi đầu xuống chịu tội, may ra còn được vẹn toàn thi thể, bằng nghịch lại, lão phu không dung tình đâu.

Chí Tôn cười lạnh lùng .

— Ha ha . . . Lão ma đầu chết sót dưới tay ta trong hang đá ngày nào hãy còn lớn lối, lần này đừng hòng chạy thoát nữa vô ích.

Quái Nạp Mộc Thông chìa hai nanh bạc, quát như quỉ hú :

— Câm mồm lại tiểu quỉ, hôm nay lão phu thề xé xác ngươi vất trên quan lộ nầy để trả hận cho chúng đạo bị ngươi sát hại tại Phân Đàn.

Chấm dứt câu hải hùng đó, tức thì Quái Nạp Mộc Thông giơ song chưởng như bộ xương người, cùng một lúc đánh ra hai luồng ác đạo xú khí đầy trời.

Đó là đường chiêu « Cương Thi Ma Công » có lần Chí Tôn phải đương đầu một cách nguy hiểm. vì nếu kẻ địch hít nhầm xú khí lập tức các huyệt đạo bị bế tắc ngay.

Đồng lượt với Quái Nạp Mộc Thông, Xích Phát Âm Ma cũng đẩy tréo ngang vào hông Chí Tôn một ngọn chưởng rét lạnh vô cùng.

Lẹ làng thay đổi cách chiêu, tả chưởng Chí Tôn xuất hiện khí thế trắng đỏ « Lưỡng Cực Chân Ngươn » đối diện cùng Cương Thi Ma Công của Quái Nạp Mộc Thông.

Trong lúc, hữu chưởng chàng thiếu hiệp phất động kình đạo Nộ Hải Dương Ba, đương đầu Thái Âm Chưởng của Xích Phát Âm Ma.

Mấy tiếng nổ kịnh hồn. Bốn phía rừng áp lực đều dội lại.

Ba thân hình thầy lác lư một hồi lâu.

Sáu luồng nhỡn tuyến xạ vào mặt nhau bốc lên thù hận.

Sau đường chiêu đó, Xích Phát Âm Ma ngưng tụ thân hình chưa vội ra tay.

Quái Nạp Mộc Thông cũng đứng ngay vị trí đợi chờ.

Chí Tôn cũng dừng lại nhìn hai kẻ huyết cừu.

Bấy giờ, bọn đại ma đầu bố thành cái chân vạc bao vây Chí Tôn vào chính giữa.

Sân tràng khẩn trương lên tột độ.

Thiên Phật Thủ đứng ngoài thấy thế, liền quát tháo.

Chúng đồ trần giữ chung quanh nghiêm nhặt như cái hộp sắt

Bọn ác đạo tự hiểu nhau nên lần này không nỗ lực diệt trừ Chủ nhân Lệnh Xé Xác thì hậu quả không sao đo lường trước được.

Chập lâu, chàng thiếu hiệp nặng trầm hét :

— Hiện giờ bản Lệnh chủ phải lấy hai cái thủ cấp của bọn ngươi mang về núi Võ Lăng tế thầy ta cho đúng lời thề năm trước.

Xích Phát Âm Ma thảo lui một bước, hải hùng hiện trên gương mặt cực kỳ quái ác của lão.

Quái Nạp Mộc Thông vì câu nói đó rúng động lên thân hình lắc lư như bộ xương lung lay.

http://tieulun.hopto.org

Cặp mắt của Xích Phát Âm Ma bỗng trở nên hung tợn chớp ngời, lão đại ma nay bỗng nổi lên trận cười xé mây.

Lão ma quát như sấm nổ:

— Thằng qui sống, chết đã đến nơi mà còn chưa chịu ăn năn sám hối, Bãn Phó giáo Chủ không giết được ngươi thề không ra mặt chốn giang hồ nữa.

Bây giờ trong lòng của Chí Tôn đã quét sạch những sự u minh, hùng khí sôi tràng trong đạo quảng.

Chàng ngữa mặt lên trời trò lên cười lồng lộng bốn phía rừng đều có tiếng dội lại cành lá rụng chung quanh kêu lào xào.

Giọng cười tợ như muốn trút nỗi hận thù chồng chất lâu ngày tháng vào bọn đại ma đầu Xích Phát Âm Ma.

Khi dứt tiếng cười, Chí Tôn nghiến căm hờn qua hai hàm răng cắn chặt:

— Lũ ác ma trước sau gì bọn ngươi cũng không thoát khỏi lưới trời rập sẵn, vậy hãy mau họp sức lại đấu cùng ta vài ba mươi đường chiêu rồi có chết cũng không còn gì ân hận cả.

Lời nói cuồng ngạo sặc mùi máu tanh của Chí Tôn vừa thốt làm cho hai lão đại ma đầu và Cái Thế Hồng nổi cơn thịnh nộ.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử võ lâm một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi mà dám coi thường hai lão đại ác ma tột bực giang hồ.

Xích Phát Âm Ma đưa mắt nhìn Quái Nạp Mộc Thông và Cái Thế Hồng như ra lệnh cho hai người đồng tận lực, tiêu diệt kẻ thù.

Hai người khẽ gật đầu.

Trước hết Quái Nạp Mộc Thông xê mình qua hai bước ngọn chưởng nhanh như móng qui quật ngang qua Chí Tôn như màn lưới âm hồn..

Đó chính là ngọn qui chưởng Hũ Cốt Thần Công đoạt mạng người trong nháy mắt.

Quái Nạp Mộc Thông triển ra thâm tâm định hủy diệt Chí Tôn càng chóng càng hay.

Chí Tôn hiểu rõ sự lợi hại của qui chưởng Hũ Cốt Tàn Thân của Quái Nạp Mộc Thông.

Chàng âm thầm nghĩ:

— Để ta tiêu diệt lão cương thi nầy trước, rồi sau sẽ tính số phận hai tên ác đạo Xích Phát Âm Ma và Cái Thế Hồng.

Hữu chưởng chàng lập tức đề cao mười hai thành công lực, huy động Nộ Hải Dương Ba tiếp đón luồng độc xú Hũ Cốt Tàn Thân...

Bộp...

Một tiếng nổ rợn người.

Bộ mặt trắng bệt tợ thây ma của Quái Nạp Mộc Thông nhăn nhó như qui độc.

Xú khí Hũ Cốt Tàn Thân đồng thời cũng làm Chí Tôn cảm thấy rùng mình, nhưng Chí Tôn từ khi vận hành chân khí trên ngọn cao phong nội lực chàng đã phát triển tột bực lại khí Lưỡng Cực Chân Ngươn hộ thân hàn khó thể lọt vào huyệt đạo được, nên chàng chẳng sợ gì cả.

Thừa dịp Chí Tôn mới thu hồi chưởng thức Xích Phát Âm Ma lặng lẽ quật vào hông Chí Tôn một luồng Thái Âm Chưởng.

Kình khí thoát đi gieo rét lạnh căm hồn.

Sẵn trong lòng chất chứa thù hận lâu năm, Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt vận luồng chân khí từ huyệt đan điền ngưng tụ toàn bộ công lực Càng Khôn Thần Công.

Chàng mạnh bạo đẩy ra một ngọn chưởng lôi đình...

Ầm!

Áp khí đè nặng cả tràng đấu.

Xích Phát Âm Ma bị xô về phía sau chòm tóc đỏ hoe dựng ngược lên. Hơi thở của lão ác ma cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chưởng thức của Chí Tôn chưa kịp thu hồi thì từ bên cánh hữu Quái Nạp Mộc Thông đã công ngay một đường chiêu cực kỳ ác hiểm.

Chí Tôn bốc phừng lửa giận quay thân hình đối diện với Quái Nạp Mộc Thông, hữu chưởng của chàng quét ngang luồng Lôi Kình Thiên Địa

Cùng một thời gian ánh chớp đó, hai đạo kình phong lôi vũ đã áp tới phía sau lưng Chí Tôn lúc chàng gần đến bên mình Quái Nạp Mộc Thông.

Thì ra bị dụng lúc Chí Tôn quay mặt về trước, Xích Phát Âm Ma đã nhanh như điện công chàng một ngọn Thái Âm Chưởng.

Đồng thời Cái Thế Hồng cũng xẹt tới lẹ như ma muội, chộp xuống đầu Chí Tôn năm đạo chỉ phong quái dị.

Nhưng thính lực của Chí Tôn quả đã bất phàm chàng phát

http://tieulun.hopto.org

giác hai tên ma đầu đánh lén, liền ngưng thân hình lại.

Theo đó Chí Tôn dùng thân pháp «Thái Loan Ngự Phong» ch hai luồng kình phong tới nhắc bổng lên cao ba trượng, nhẹ như t nhỏ.

Hai ngọn qui phong của Xích Phát Âm Ma và Cái Thế Hồn liền hống đi.

Đang khi còn ở trên cao Chí Tôn bửa ngay Cái Thế Hồng mộ chiêu Lôi Kinh Thiên Địa mạnh như núi lở.

Bình ...

Tên ác đạo này vì bất phòng trúng nhằm ngọn chưởng loạn choạng muốn ngã.

Thân hình của hắn lắc lư không ngừng.

Nhưng sau đó Cái Thế Hồng vẫn xê dịch lại chỗ cũ, trấn ngự một góc nào vậy chàng thiếu hiệp giang hồ không để thoát thân.

Ngay lúc đó Chí Tôn từ trên không đáp xuống mặt đất an toàn.

Quả nhiên Chí Tôn thân pháp đến coi như hư vô trong truyền thuyết.

Ba tên đại ma đầu trông thấy ngọn võ công « Thái Loan Ngự Phong » của Chí Tôn thấy đều hãi hùng khiếp sợ, nhưng sự tình bắt buộc chúng không thể tháo lùi một cánh nhọc nhã được.

Chúng phải đâu cùng chàng đến giây phút cuối cùng.

Chẳng ai bại ai, ba tên đại ma đầu cùng cử chưởng một lượt tấn công Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp giang hồ không dám khinh thường, tận lực nghênh đón cả ba mặt đều có áp lực của kẻ thù.

Trong giây lác bóng chưởng to bằng quả núi mù mịt trên không gian.

Cát đá tung bay ngàn cây rừng mình chuyển động.

Những luồng kình khí chạm nhau phớt nhẹ phát nổ lộng trời.

Chưởng phong chớp động tợ trời gầm, sấm sét rền vĩ tận chân mây.

Trận đấu càng tăng thêm phần khốc liệt.

Chưởng hình muốn che lấp cả ánh sáng mặt trời trong một ngày quang đãng.

Chẳng mấy chốc giữa Chí Tôn và bọn Xích Phát Âm Ma đấu nhau gần năm mươi đường chiêu, chưa bên nào nắm chắc phần

thắng lợi.

Chí Tôn thi triển gần hết năm ngón chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục với toàn bộ lực của Chí Tôn phát huy đương đầu cùng ba tên đại ác ma tột bực giang hồ

Mặc dù nội lực của Chí Tôn phát huy một trăm hai mươi năm vô cùng thâm hậu, thêm vào những ngón võ công thần quỉ khôn lường, nhưng đối chọi cùng lúc ba đại ma đầu chàng cảm thấy sức lực tiêu hao dần.

Nếu tình trạng giao đấu cứ kéo dài mãi ra, sẽ nguy hiểm cho Chí Tôn bội phần, bọn Xích Phát Âm Ma luân chuyển trận đấu, chờ chàng hao mòn nội lực cùng toàn lực tấn công một lượt phần thắng bại sẽ ở trước mắt chàng.

Một điều bất lợi cho Chí Tôn là Thiên Phật Thủ và Huyết Hồn Kiếm Qui cùng hàng trăm cao thủ đứng bên ngoài chờ lệnh đợi khi chàng sa cơ chúng phóng vào hạ thủ.

Chí Tôn chợt hiểu ra sự lợi hại đó chàng tự nhủ.

Ta không nên kéo dài trận đấu mà sa lưới rập của kẻ thù, bây giờ ta hãy nên tấn công toàn bộ quật ngã từng tên cho tới hết, rồi sẽ quét sạch bọn kia như vậy mới mong bảo toàn được.

Suy nghĩ trước sau đã cạn, Chí Tôn chọn ngay Cái Thế Hồng làm mục tiêu đầu tiên trong trận tấn công lôi đình sắp tới.

Đột nhiên thân hình Chí Tôn xê ngang đối diện cùng Quái Nạp Mộc Thông và Xích Phát Âm Ma nội lực «Lưỡng Cực Chân Nguơn» đẩy cao lên mười hai phần.

Tức thì song chưởng chàng chia thành tả hữu đột chưởng hai khí thế trắng đỏ cuốn cuộn tới lão ma đầu.

Không đoán nổi dụng tâm của Chí Tôn, Xích Phát Âm Ma xê ngang ngoài trượng tránh ngọn võ công huyền diệu đó.

Cũng như lão đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông xẹt qua phía tả lẹ như bóng quỉ.

Luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn ào qua rợn toát hồn.

Thân thủ Chí Tôn lập tức thu hồi dùng ngay bí pháp tuyệt ảo «Di Ảnh Kỳ Hình» lắc mình sang Cái Thế Hồng.

Tên ác đạo này trông thấy bóng ánh vong linh hồn hoảng quật ngay chiêu Huyền Âm Chưởng lúc chàng vừa thi triển bí pháp.

Nhưng chỉ một tia chớp lòa trước mắt Cái Thế Hồng.

Chí Tôn đã biến mất trong vô hình,

http://tieulun.hopto.org

Sự mất tích đột ngột của Chí Tôn làm cho Cái Thế Hồng càng kinh dị thêm hơn vội vàng vạch một vòng tròn tìm kiếm.

Thế nhưng đã muộn.

Giữa lúc Chí Tôn hiện ra thì đã ở sau lưng Cái Thế Hồng ngoài hai trượng.

Hữu thủ chàng nhanh như điện giật búa ngay Linh Đài huyệt tên đạo ác một chiêu Lôi Kình Thiên Địa sầm sét.

Không còn tránh né được nữa Cái Thế Hồng vận toàn công lực Huyền Âm Chưởng hứng lấy luồng chưởng phong đang áp tới nặng như núi lở.

Sau tiếng rống thảm khốc đã từ cửa mồm Cái Thế Hồng phún ra vài vòi máu tươi.

Hắn loạng choạng bước lùi liền liền.

Sắc mặt tái nhợt giờ càng hải hùng thêm hơn, ai trông thấy cũng phải khiếp hãi.

Chẳng để lỡ cơ hội, Chí Tôn giơ hữu chưởng lên cao.

Một làn chớp đỏ tợ huyết quãng.

Sân trường sặc mùi máu tanh.

Cái Thế Hồng quát :

— Xích Ma Hoàn !

Tên ác đạo hốt hoảng, đứng sững như pho tượng đồng.

Chí Tôn từ từ xê dịch tới.

Có tiếng quát tợ trời gầm !

— Tiểu qui dừng tay lại !

Cùng theo tiếng quát Xích Phát Âm Ma đã triển ra một chiêu Thái Âm Chưởng lẹ như sét giật lưng trời.

Song chưởng với lão đại ma tóc đỏ, Quái Nạp Mộc Thông xòe năm móng quỉ vồ lấy Chí Tôn ngọn ma công Hủ Cốt Tàn Thân.

Hai lão đại ma đầu hành động kịp lúc để cứu thoát sinh mạng Cái Thế Hồng đang ở trong màng lưới tử hồn.

Cả Xích Phát Âm Ma lẫn Quái Nạp Mộc Thông đều hiểu rõ sự lợi hại của chiếc Xích Ma Hoàn như thế nào rồi.

Chúng tự hiểu nếu không động thủ mau lẹ, Cái Thế Hồng trong tình trạng thọ thương sẽ khó mà thoát khỏi cái chết chẳng toàn thi thể.

Vì vậy hai vị ma đầu ứng phó nhịp nhàng, với ý định cứu vãn thảm cảnh sắp diễn ra trước mắt.

Vừa chợt lay động chiếc Xích Ma Hoàn kết thúc sinh mạng Cái Thế Hồng chợt trông thấy hai luồng chưởng phong kỳ dị của Quái Nạp Mộc Thông và Xích Phát Âm Ma, Chí Tôn chẳng cần đón đỡ, lắc mình đi nơi khác.

Đồng thời Chí Tôn huy tả chưởng ngang tụ toàn bộ công lực quật ra một chiêu Nộ Hải Dương Ba về phía hai vị ma đầu nghe như phong vũ thét gào ngoài bể

Kình lực ầm ầm rung chuyển cả không gian.

Xích Phát Âm Ma dựng đứng chòm tóc đỏ gầm vang :

— Thằng qui sống, ngươi quả ác độc thật !

Mồm quát thân hình Xích Phát Âm Ma vững như quả núi, đón chưởng xòa như cái quạt từ từ đẩy mạnh luồng hàn phong Thái Âm Chưởng lạnh tợ cắt da.

Quái Nạp Mộc Thông đồng tỉnh phát khởi qua Cương Thi Ma Công hợp lực cùng Thái Âm Chưởng nghênh đón kình đạo kẻ thù.

Bộp bộp...

Hai lão đại ma đầu lão đão chẳng khác con thuyền trên sóng bão.

Ngược lại Chí Tôn cảm thấy hơi thở nặng nề.

Nhưng trong anh chớp thời gian ấy. Chí Tôn đã phất động Xích Ma Hoàn về phía Cái Thế Hồng còn vận công chữa trị các vết thương.

Huyết Hồn Kiếm Qui thấy thế rống hãi hùng :

— Hãy coi chừng !

Cùng tiếng rống ác đạo rút huyết kiếm tới đón đỡ.

Một ánh chớp đỏ vời nhoáng lên...

Có tiếng rống hãi hùng từ miệng Huyết Hồn Kiếm Qui.

Máu đào bắn vọt vào không gian.

Chiếc đầu của ác đạo đã bị chiếc Xích Ma Hoàn đoạn lìa lông lốc, trên mặt tràng khủng khiếp làm sao.

Cặp mắt như ngọn đèn ma của Huyết Hồn Kiếm Qui nhìn trừng trừng Chí Tôn, hồn đã lìa khỏi xác ma lưu lại thế gian cả một bầu trời oán hận.

Nhận thấy cái chết của đồng bọn quá thảm khốc Xích Phát Âm Ma trợ cặp ma nhỡn đứng nhìn tâm thần khẩn trương tột độ.

Quái Nạp Mộc Thông ngưng ngay thân thủ sững sờ trước thảm cảnh diễn ra.

Tổng Quản Âm Ma và ngoài một trăm cao thủ trông thấy cái

http://tieulun.hopto.org

thủ pháp giết người thần quái của Chủ nhân Lệnh Xé Xác chúng đ
lộ sự kinh hoàng trên gương mặt chưa một ai dám động thủ.

Quả chẳng hổ thẹn một vị Phó Giáo Chủ của đại đạo Xích Phá
Âm Ma xem tình hình bất lợi cho phái mình nếu diễn ra một trậ
từ đấu phần tổn thất sinh mạng nhiều nhất sẽ về hắn.

Cho nên lão đại ác ma quay lại nhìn bọn cao thủ Âm Ma chung
quanh tràng vẫy tay hô :

— Các ngươi hãy lui mau !

Chúng giáo đồ kinh dị đưa mặt nhìn Xích Phát Âm Ma, nhìn lẫ
nhau rồi lần lượt phóng mình ra khỏi sân tràng chốc lát chẳng còn
một bóng.

Bấy giờ Xích Phát Âm Ma lại quay sang Quái Nạp Mộc Thôn
âm thầm bảo :

— Quái Hộ Pháp, hãy quay về thu xếp mọi việc đâu đó sẵn sàng
cho mau.

Quái nạp Mộc Thông hiểu rõ tà ý mật nhiệm trong câu nói của
Xích Phát Âm Ma liền gật chiếc đầu quái dị :

— Phó Giáo Chủ hãy nên thận trọng.

Tức thì Quái Nạp Mộc Thông quay mình ngang hai trượng nhảy
bổng lên cao phóng theo chúng giáo đồ vừa tháo chạy.

Kịp thấy Quái Nạp Mộc Thông vừa trổ thuật khinh công, Chí
Tôn quát lồng lộng :

— Ác Ma hãy dừng lại !

Cùng theo tiếng quát, Chí Tôn với thân thủ tột bực phóng ra
khỏi Quái Nạp Mộc Thông nhanh như điện chớp.

Chàng xoay thành bề thề, nhắm ngay điểm thiên linh cái của
Quái Nạp Mộc Thông bổ xuống ngọn chưởng Lập Chưởng Đổ Long
mạnh không thể tưởng

Đang ở lưng chừng không trung chợt bị áp khí bạo vũ của đối
phương chặn mất con đường tiến Quái Nạp Mộc Thông buộc phải
đáp xuống nơi vị trí cũ.

Lão đại ác ma tức giận gầm lên vang lừng.

Chí Tôn thấy thế cũng hạ mình xuống sân tràng.

Chàng giơ chưởng lên nhưng chưa kịp phát động thì thình lình
Xích Phát Âm Ma đã tới sát bên lưng.

Song chưởng vận toàn lực của lão đại ma đầu tóc đỏ lạnh lẽo
quật tréo vào hông Chí Tôn hai luồng âm phong rét lạnh tưởng

chừng đông đặc cả quyết quân.

Xích Phát Âm Ma đã quật ra hai chưởng sanh bình thề mạnh
có thể đẩy sập ngã một ngọn đồi cao.

Ngay lúc ấy, Quái Nạp Mộc Thông lanh mắt xẹt qua phía tả
Chí Tôn bồi thêm một đạo lôi phong uy vũ khác thường.

Bên mặt phía hữu, vừa thấy bóng chưởng mù trời của Xích Phát
Âm Ma Chí Tôn trào sôi máu hận chỉ hừ một tiếng, tả hữu chưởng đề
cao Càng Khôn Thần Công đón nghênh luồng hàn phong cực kỳ giá
rét của kình địch.

Bộp... Bộp...

Chí Tôn cảm thấy song chưởng tê rần như vừa chạm nhằm
luồng sấm sét thần hình lắc lư vài cái.

Trong khi Xích Phát Âm Ma trúng nhằm quái chưởng Càng
Khôn Thần Công các huyệt đạo cơ hồ bế tắc.

Nhưng cũng đồng thời trong ánh chớp thời gian ngọn chưởng
của Quái Nạp Mộc Thông cũng vừa áp tới bên lưng Chí Tôn.

Đến chừng chàng phát giác thì đã chậm mất rồi.

Liệu không thể tránh khỏi, Chí Tôn ngầm niệm công sanh
« Lưỡng Cực Chân Ngươn » hứng lấy kình địch của kẻ thù.

Bình . . .

Chí Tôn đảo mình một vòng rồi đứng nguyên phương vị.

Các huyệt quản trong cơ thể chàng trấn mạnh lên ...

Nhưng huyệt đạo dẫn lui thông không hề ngưng trệ chút nào.

Nếu một cao thủ khác trúng nhằm quỉ chưởng của Quái Nạp
Mộc Thông vừa rồi chắc chắn thịt xương đều tan rã.

Ngày nay võ công của Chí Tôn đã tột bực, nội lực lên tới một
trăm hai mươi năm lại có « Lưỡng Cực Chân Ngươn » hộ thân chàng
đâu thể bị hại dễ dàng được.

Bị Quái Nạp Mộc Thông đánh trúng một chiêu sát khí bốc mờ
trên gương mặt của Chí Tôn.

Chàng lạnh lùng hừ to một tiếng thân hình bắn tới cách Quái
Nạp Mộc Thông độ khoảng hai trượng dừng lại.

Lẹ như xét giật lưng trời Chí Tôn dồn hết một trăm hai mươi
năm thành công lực nhắm ngay đại ác ma ra đường chiêu Lập
Chưởng Đổ Long.

Kình đạo vừa thoát ra khỏi chưởng trung của chàng thiếu hiệp
giang hồ đã nghe ầm ì muôn ngàn tiếng sét thét rền trên không gian.

http://tieulun.hopto.org

Áp khí dung bạo long trời lở đất đè xuống đỉnh đầu Quái Nạp Mộc Thông.

Chí Tôn đã thi triển một đường chiêu quyết định.

Kẻ trúng luồng chiêu này sẽ tan thành tro bụi mà chết.

Cũng đồng trong thời gian đó Xích Phát Âm Ma rống hãi hùng:

— Chớ có thương hại người!

Bằng ngón võ công hiểm độc, lão đại ma tóc đỏ nhanh lẹ công vào lưng Chí Tôn một ngọn qui phong ánh chớp.

Dụng ý thế công này Xích Phát Âm Ma định buộc Chí Tôn sợ hiểm nghèo mà thu hồi kình đạo Lôi Thiên đang áp tới Quái Nạp Mộc Thông.

Thề nhưng bản tính một thiếu niên cường ngạo nhất vũ lâm Chí Tôn chẳng thèm né tránh chưởng thức Lập Chưởng Đồ Long vẫn giữ nguyên.

Vừa thoáng thấy chưởng hình khủng khiếp của kẻ địch bất giác Quái Nạp Mộc Thông rúng động tận đáy lòng bộ mặt cường thị trông càng khủng khiếp hơn.

Đại ma đầu không tiếp đỡ ngón võ công lôi đình của Chí Tôn triển qui pháp lắc mình phóng ngoài hai trượng.

Vậy mà Quái Nạp Mộc Thông vẫn chưa thoát khỏi phạm vi áp khí bị chưởng phong Lôi Kinh Thiên Địa quét nhằm lão đảo muốn ngã.

Bình!

Kế đó Chí Tôn cũng bị luồng Thái Âm Chưởng của Xích Phát Âm Ma đánh tới trúng lưng như chiếc búa ngàn cân.

Chàng chấn động xê tới năm bước vẫn chưa giữ được thế quân bình.

Cặp mắt Chí Tôn lòe chói tợ muôn ngàn ánh sao.

Rất may chàng có sẵn nội lực «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân nên các huyệt đạo vẫn như thường chẳng hề thương tổn chi cả.

Giá là một cao thủ khác dù võ công quán tuyệt đến đâu trúng ngọn chưởng hàn phong này lập tức huyết quản sẽ đông đặc chết liền tại chỗ.

Sau khi lấy lại được sự thăng bằng Chí Tôn vọt xê mình trở lại Chàng xạ cặp mắt căm hờn nhìn Xích Phát Âm Ma.

Cái nhìn khiếp hồn của chàng thiếu hiệp, làm cho Xích Phát Âm Ma dựng đứng cả chòm tóc đỏ, lão khẽ rúng mình lên, nghe chừng

có luồng sấm chưởng chạy rần vào cơ thể.

Bỗng lão đại ác ma tóc đỏ quát to:

— Quái Hộ Pháp sao chưa chịu đi còn chần chờ gì nữa?

Lời Xích Phát Âm Ma vừa dứt đã thấy Quái Nạp Mộc Thông phóng đi về phía bọn Thiên Phật Thủ lẹ như hư ảnh âm hồn.

Lão ác ma trổ thuật khinh công tột bực chạy đi trong chớp mắt đã không còn trông thấy hình dáng đâu nữa cả.

Trông thấy Quái Nạp Mộc Thông chạy thoát, Chí Tôn quay lại Xích Phát Âm Ma đối diện độ khoảng ba trượng.

Tất cả sự thù hận, căm hờn bấy giờ đều trút vào lão ác ma tóc đỏ.

Xích Phát Âm Ma vòn đã ngại thầm những môn võ công tuyệt thế và nội lực thâm hậu vô lường của Chí Tôn từ trước, nhưng vì danh dự một vị Phó Giáo Chủ đại môn phái lão ma đầu giữ nguyên phương dị chẳng chút xê dịch.

Chí Tôn trầm rợn hét:

— Lão qui Xích Phát Âm Ma, nợ máu ngươi đã vay hai mươi năm về trước thêm lần thứ hai tại hang núi Võ Lăng ngươi phải trả ngay ở phút giây này.

Cờ lệnh tự hồn đã cầm trong tay ngươi đừng mong trốn chạy vô ích.

Giờ ngươi muốn tự sát lấy mình hay chờ ngọn chưởng của ta đưa ngươi về tử lộ?

Xích Phát Âm Ma cười trố lên như qui hú:

— Ngươi hãy còn trẻ mà mồm mép khoe khoan quá độ không sợ búa thiên lôi đã ngươi à!

Tiểu qui giờ đâu đó đã yên xong rồi để ta tế độ dùm ngươi theo luôn thằng quái già Dương Chấn Hoàn cho trọn tình sư đệ.

Máu hận thù chạy ngược lên đỉnh đầu Chí Tôn phát đồng hữu chưởng:

— Im ngay lão qui, hãy trông ta lấy mạng ngươi đây!

Chưa kịp dứt câu, Chí Tôn đã quay vòng song chưởng liên tiếp đưa ra mười hai đường chiêu Nộ Hải Dương Ba một trăm hai mươi phần công lực.

Kình khí nổ lên từng trận cuồng phong ào ào như bão tố.

http://tieulun.hopto.org

Chưởng kình to bằng những quả cổ sơn sa xuống đầu Xích Phát Âm Ma đến bậc thần qui kiến sầu cũng không sao nghênh đón được.

Lão đại ác ma hoảng sợ tháo lùi liền liền không kịp đỡ một chiêu nào cả.

Chí Tôn nhận thấy Xích Phát Âm Ma thất thế, chàng lại huy động mười ngọn Càng Khôn Thần Công tấn công không ngừng.

Chàng nhất quyết tiêu diệt lão đại ác ma này không cho chạy thoát.

Đột nhiên trong giờ phút đó Xích Phát Âm Ma từ cửa mồm rồng lên mấy tiếng quái dị, thân hình tợ vong linh luồng qua sóng chưởng xẹ ngang một trượng.

Lão đại ác ma lẹ tay thò vào lòng móc ra một dị vật màu đỏ chói gắm to :

— Thằng qui sống ngươi phải chết !

Liền đó Xích Phát Âm Ma với thân thủ bất phàm, lượng đến gần Chí Tôn.

Chỉ thấy chớp lòa một cái.

Dị vật Xích Phát Âm Ma vừa triển đến chợt hiện lên một cụm mây hồng chu vi có chừng ba trượng trùm chụp xuống đầu Chí Tôn.

Đóm mây hồng lạ lùng chưa hề nghe thấy trong chưởng pháp võ công kim cổ.

Nó như chiếc lưới trời siêu độ kẻ thế nhân.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi cụm mây hồng đã bao phủ trên đầu chàng, hạ thật nhanh...

Chàng hốt hoảng quật ra một đường chiêu Lôi Kình Thiên Địa ngay cụm mây hồng kỳ dị đó...

Không hề nghe âm động chi cả.

Chưởng lực Lôi Kình Thiên Địa đột mất trong vô hình.

Cụm mây hồng giờ có sức xóa hẳn luồng kình đạo của Chí Tôn.

Chàng thiều hiệp trông thấy cảnh tượng quái gở nầy vô cùng kinh hải.

Cụm mây hồng xuống thấp.

Chí Tôn vận kỹ lại thì ra đó là một màng lưới sắc đỏ tợ lửa, tỏa ánh đạo khiếp hồn.

Thời gian mau như điện chớp, màn lưới âm hồn cách đầu Chí Tôn không đầy nửa trượng. Thật nguy hiểm.

Trong cơn tinh cấp suýt bị hại dưới những đường chiêu của Chí Tôn, Xích Phát Âm Ma chợt thi triển ngón võ công huyền mật nầy.

Chắc chắn đó là một chiêu quyết định sinh tử cùng kẻ địch tại sân tràng.

Chí Tôn đã khiếp đảm lại bủa lên một ngọn chưởng trong chưởng Đồ Long chạm nhằm màng lưới âm hồn tiêu tan đi đâu mất.

Màn lưới đỏ hồng hạ xuống mau như xét giật.

Chỉ một trong ánh chớp thời gian nữa là Chí Tôn sẽ bị màn lưới âm hồn chụp nhằm, chưa rõ số mạng ra sao.

Giữa cơn vạn tử nhất sinh ấy, một ý niệm lóe qua óc Chí Tôn.

Chàng nhanh nhẹn đề cho nội khổ « Lưỡng Cực Chân Ngươn » phát ra hơi khí thể trắng đỏ cực kỳ huyền diệu bao bọc toàn thân.

Đúng lúc ấy màng lưới âm hồn cũng vừa chụp xuống.

Đã thấy một bầu trắng đỏ ngưng tụ ánh sáng kỳ dị phủ trầm Chí Tôn vào chính giữa.

Màn lưới âm hồn bị «Lưỡng Cực Chân Ngươn» dội ngược trở lên một trượng ...

Mặc dầu vậy nó vẫn vây kín Chí Tôn.

Chí Tôn đã trở nên cái thân cá chậu chim lồng.

Tuy nhiên, Xích Phát Âm Ma cũng vì cái công lực độc nhất vô nhị trên chốn giang hồ của Chí Tôn mà rúng động lên.

Theo một nhân vật nào khác, dù là một đại kỳ nhân hay quái thũ vũ lâm khi bị màn lưới âm hồn chụp nhằm tức khắc hóa thành tro bụi.

Vậy mà Chí Tôn vẫn chưa bị thọ hại chút nào đã biết thân thủ chàng quả không người đối địch.

Chích Xích Phát Âm Ma hốt hoảng trước cái vỏ công của kình địch.

Nhưng liền đó lão đại ác ma tóc đỏ đổi giọng ngạo nghễ :

Thằng qui sống hiện giờ ngươi đã bị màn lưới của ta vây chặc rồi thì dù cho công lực của ngươi có huyền thông vũ trụ đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi thi thể cháy thành tro bụi trong vài khắc thời gian tới đây.

Trước khi ngươi lìa bỏ cõi trần theo thằng qui già Dương chấn Hoàn sang bên kia cực lạc, ta tưởng cũng không cần ích kỷ gì

http://tieulun.hopto.org

không cho ngươi hiểu rõ các màng lưới đó đang trùm trên đầu ngươi tên gọi là «Hồng Vân Lôi Hỏa»

Màn lưới này toàn là chất độc hỏa, không một loại võ công nào đương đầu nổi, người hay vật khi chạm vào nó sẽ biến thành cát bụi ngay.

Nếu không tin ta, ngươi hãy mắt nhìn cho kỹ bốn phía xem thử lời lão phu có đúng thay chỉ đe dọa mà thôi.

Chí Tôn theo lời Xích Phát Âm Ma quét mắt nhìn qua khắp sân trường bất giác chàng rúng động cả đáy lòng.

Quả nhiên những cái xác của bọn cao thủ Âm Ma bị chàng quật chết lúc nãy đã cháy rụi thành tro bụi.

Mặt cỏ sân trường vòng phạm vi năm trượng đều bị nám đen lửa đang bốc khói ngùn ngụt.

Chỉ còn trong vòng chàng đứng là Hồng Vân Lôi Hỏa chưa xâm phạm tới mà thôi.

Giá Chí Tôn không nhờ Lưỡng Cực Chân Ngươn phù trì chắc chắn đồng chung số phận cùng bọn ma đầu khi này rồi.

Màn lưới Hồng Vân Lôi Hỏa quả nhiên kỳ cực bậc nhất trong các loại võ công ác hiểm trên chốn giang hồ từ trước đến nay...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

CHIẾC LƯỚI ÂM HỒN

CHÍ Tôn âm thầm hét :

— Lão ma đầu quả tàn ác thật !

Chàng quan sát màng lưới Hồng Vân Lôi Hỏa nghĩ kế thoát thân, vừa giận cho mình đã vì một thoáng sơ hở để lọt vào bẫy rập của kẻ thù.

Nhưng mãi tìm vẫn không ra cách nào có thể vượt qua màn lưới mà không trúng độc được.

Chàng bối rối vô cùng.

Lúc ấy, Chí Tôn còn nhờ Lưỡng Cực Chân Ngươn che chở hình hài, chống đỡ màn lưới Hồng Vân Lôi Hỏa xô ra khỏi trượng áp lực hết sức nặng nề

Chàng phải triển miên trên vận công chẳng phút giây nào dám ngưng nghỉ

Tình trạng này thật là nguy hiểm cho Chí Tôn vô cùng, vì chân khí sẽ theo đó hao mòn dần, màn lưới âm hồn sẽ theo đó thu hẹp lại.

Thời gian không thể duy trì mãi như thế được.

Chí Tôn dù công lực đã một trăm hai mươi năm, tràn đầy như

http://tieulun.hopto.org

bề cả, nhưng rồi có lúc cũng kiệt quệ, vì chàng cũng thân xác như ai.

Giữa tình trạng khốn khổ tột cùng ấy, Xích Phát Âm Ma đứng ngoài thích chí cười như quỉ mộ :

— Thằng quỉ sống ... Ha ha ... hiện giờ ngươi có phép dời hình lên mây xuống đất, cũng đã muộn màng rồi, chỉ trong một khắc thời gian nữa, là thân xác ngươi sẽ tan thành cát bụi.

Ngươi nên yên lặng chờ hủy diệt hình hài, đừng mưu tính thoát thân, chẳng ít lợi gì đâu.

Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Xích Phát Âm Ma ngươi tưởng bày ra cái trò tà thuật nầy hãm hại được bản lệnh chủ hay sao mà hòng cao rao tự đắc.

Ta bảo thật, tuy nhiên ngươi không làm gì nổi ta đâu ?

Trong cơn giận dữ làm cho chân khí trong huyệt đan điền của Chí Tôn tản mát đi, do đó màn khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn bỗng thấy xao động.

Vì vậy, chiếc lưỡi Hồng Vân Lôi Hỏa lại hạ xuống hai thước.

Lúc bầy giờ, màn đỏ âm hồn cách đầu Chí Tôn không đầy một trượng, khiến chàng đã phải hoảng hồn cả tâm thần.

Chí Tôn vận dụng toàn bộ công lực Lưỡng Cực Chân Ngươn đội chiếc lưỡi Hồng Vân Lôi Hỏa trở về vị trí cũ.

Hơi thở chàng đã thấy mệt nhọc, nặng nề.

Xích Phát Âm Ma đã vô cùng hoan hỉ, hắn vận công đè chiếc lưỡi hỏa diệm xuống.

Chí Tôn vất vả mới giữ được thế quân bình.

Hai đàng thi triển nội lực toàn bộ một hồi lâu.

Một bên quyết triệt hạ kẻ thù trong một thời gian thật ngắn.

Một đàng quyết chống đỡ đến giây phút cuối cùng.

Dần dần, chân khí của Chí Tôn hao mòn thấy rõ.

Mồ hôi trên trán chàng đã đổ xuống từng giọt, hơi thở càng lúc càng thấy nặng nhọc thêm lên.

Màu da hồng phấn của Chí Tôn đã đổi thành tái nhạt.

Cứ theo hiện trạng nếu cứ kéo dài thêm nữa khắc thời gian nữa, sò mạng của Chí Tôn khó mong bảo tồn.

Hơn ai hết, Xích Phát Âm Ma hiểu rõ, nếu để Chủ nhân Lệnh Xé Xác thoát nạn lần nầy, chẳng những các đại ma đầu khó tránh được tai họa mà còn ngoài ba trăm mươi chúng giáo đồ Âm Ma cũng lâm vào mạt nhật.

Do đó, lão đại ác ma triển toàn phần nội lực, cốt làm cho chân khí của Chí Tôn hao kiệt nhanh chóng, rồi sau đấy hắn sẽ động thủ cuối cùng.

Quả nhiên luồng trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn bị chiếc Hồng Vân Lôi Hỏa rúng động như triều sóng chập chờn, cơ hồ không còn chịu được nữa.

Xích Phát Âm Ma thấy thế nghĩ thầm :

— Ta nên lợi dụng cơ hội nầy quật vô ít chưởng kết thúc sinh mạng tên tiểu sát tinh cho rồi, nếu kéo dài thời gian, biết đâu có người đến cứu nguy cho hắn, lần đầu thì hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Nghĩ xong, Xích Phát Âm Ma xê mình đến cách chiếc lưỡi Hồng Vân Lôi Hỏa chừng nữa trượng cười lên quái gở :

— Thằng tiểu quỉ đã đến giờ đền tội, ngươi hãy sám hối cho mau !

Liền xong câu nói, lão đại ác ma tóc đỏ đề cao quỉ thủ bằng ngực quật ra một ngọn Thái Âm Chưởng với công lực mười phần.

Kình khí ào ào tới màn khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn bao bộc thân hình.

Bộp !

Sân trường nổi lên một tiếng nổ khô khan.

Màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn xáo động.

Lực huyền nhiệm xô Xích Pháp Âm Ma ba bước, hắn lắc lư mấy cái, rồi mới đứng vững trên mặt đất.

Chí Tôn tuy nhờ nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn bao bọc hủy diệt luồng kình bại Thái Âm Chưởng của Xích Phát Âm Ma nhưng Chân Ngươn chàng đã thấy tổn hại thêm một phần.

Đồng thời thừa lúc màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn rung chuyển chiếc lưỡi Hồng Vân Lôi Hỏa lại đè xuống thêm hai thước.

Chiếc lưỡi Hồng Vân Lôi Hỏa hiện giờ chỉ còn cách đầu Chí Tôn độ khoảng một trượng mà thôi.

Tình thế càng nguy ngập thêm lên.

Trên ra một chiêu đầu trông thấy có phần kết quả, Xích Phát Âm Ma hiện lên gương mặt quái ác một sự vui mừng vô tả.

Lão đại ác ma tóc đỏ xê mình lên vị trí cũ, vận dụng chân lực, nhắm màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn đẩy mạnh một luồng áp khí . . .

http://tieulun.hopto.org

Ngọn Thái Âm Chưởng thứ nhì Xích Phát Âm Ma dùng đến mười hai phần công lực, uy bạo có thể đẩy núi dời sông.

Chí Tôn chợt thấy bóng chưởng khổng lồ, của lão đại ác ma tóc đỏ chàng hiểu ngay hắn hạ độc thủ, liền nghiến răng đề cao nội lực đưa ra một luồng. Nộ Hải Dương Ba nghênh đầu.

Lại thêm một tiếng nổ lộng trời cả tràng.

Màn khí thể trắng đỏ xao xuyến ngưng trệ.

Chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa hạ thấp thêm hơn.

Thời giờ quá khẩn bách. tử ảnh đã hiện về.

Nếu Xích Phát Âm Ma triển luôn ba chiêu Thái Âm Chưởng với công lực sanh bình, là nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn sẽ tan rã.

Chiếc lưới âm hồn chụp xuống, toàn thân của Chí Tôn tự khắc sẽ nhiễm độc khí cháy thành tro bụi.

Trong lòng Chí Tôn bây giờ như có lửa đốt, chàng không ngờ chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa của Xích Phát Âm Ma lợi hại dường ấy.

Không phải Chí Tôn hoảng hốt vì sợ một cái chết hãi hùng, do chiếc lưới âm hồn gây ra, nhưng chàng tự nghĩ hiện giờ cần phải sống, vì hai vai còn gánh nặng nhiều sứ mạng, mãi tới nay vẫn chưa làm tròn lời thề độc địa năm xưa.

Hai kẻ đại thù nhân còn đó.

Một thân thế mơ hồ chưa biết ra sao.

Ngọc Diện Diêm Bà quả thật không phải là thân mẫu của chàng hay có điều gì bí ẩn ?

Còn Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa có liên hệ đến dĩ vãng chàng chăng ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã chết hay còn còn sống ở trên chốn giang hồ.

Với bao nhiêu sứ mạng chất chồng trì nặng, Chí Tôn làm sao chết nhắm hai mắt lại cho yên được, đồng thời dám ngó mặt thấy mình dưới hạ đài.

Chàng nhất định phải sống để trả cho xong mối Sư cừu và hoàn thành mọi việc.

Nhưng hiện giờ phải tìm cách nào thoát khỏi chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa đây ?

Sinh mạng chàng mỏng manh như chiếc lá treo đầu cành.

Đầu óc Chí Tôn hãy còn quay cuồng, đảo lộn với trăm ngàn ý

nghĩ, thì Xích Phát Âm Ma lại cử song chưởng lên khỏi ngực ...

Hai ngọn âm phong như gió lạnh từ địa ngục thổi về.

Chiêu thứ ba của lão đại ác ma với sức mạnh bình sanh, càng thâm khốc hơn hai đường trước bội phần ...

Kình lực chưa tới mà áp khí đã đè nặng như ngọn cao sơn.

Lúc bấy giờ máu hận chạy ngược lên đỉnh đầu của Chí Tôn.

Cặp mắt chàng đỏ tợ huyết châu, trông vào cực kỳ ghê sợ.

Chàng tự hiểu nếu cứ dằn co chống đỡ với sự tấn công của Xích Phát Âm Ma qua đường chiêu thứ tư chàng không sao tránh khỏi cái chết kinh hồn.

Ý niệm tử đầu chợt lòe lên trong óc chàng.

Thà rằng chàng cùng chết với kẻ thù còn hơn.

Bây giờ, hai bên chỉ cách nhau độ chừng bốn trượng, nếu Chí Tôn vận chuyển công lực bình sanh quật ra một chưởng thức Càng Khôn Thần Công, ngón võ vô lường trong Ô Mộc Bảo Lục, chắc chắn Xích Phát Âm Ma nát tan thi thể trong nháy mắt.

Thế nhưng riêng về phần Chí Tôn, cũng sẽ vì dốc hết toàn lực cho đường chiêu quyết định ấy, mà nội khí chân ngươn hộ thân sẽ phải tiêu tan màng trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn chẳng còn, tự khắc, chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa trùm xuống ...

Sự gì xảy ra sau đó khỏi cần phải nghĩ đến cũng đã hiểu một cách rõ ràng.

Chí Tôn khe khẽ rúng động cả thân mình.

Tử ảnh đã hiện về trước mắt.

Chàng ngầm vận công một trăm hai mươi năm thành công lực tả hữu chưởng chiêu thức, Càng Khôn Thần Công, chực hờ tiêu diệt cả song phương.

Kình khí Thái Âm chưởng đã áp gần tới Chí Tôn.

Chàng lẹ làng đề cao song chưởng lên bằng ngực, định đẩy ra...

Đột nhiên trong phút giây tận cùng đó, một ý niệm sáng suốt lòe qua mắt chàng.

Chí Tôn phát giác được quỉ kế vô cùng độc hiểm của Xích Phát Âm Ma.

Thì ra, lão đại ác ma cố trêu chọc cho chàng nổi cơn thịnh nộ, càng thi triển sức lực bao nhiêu, thì chân khí hao mòn và chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa thu hẹp bấy nhiêu.

http://tieulun.hopto.org

Chàng phải tìm cách nào duy trì thời gian, trong cuộc đấu trí gay go cùng lão đại ác ma hung tàn kỳ độc nầy.

Thình lình, song chưởng của Chí Tôn vừa đưa lên tới ngực, vùng lẹ là chộp xuống đất, rồi bắn xạ ngay Xích Phát Âm Ma nhiều vệt đen bay nhanh như điện nhớp.

Chưởng phong vừa chạm vào màn khí Lưỡng Cực Chân Ngươn bất ngờ nhận thấy nhiều vật li ti ném tới mặt mình, Xích Phát Âm Ma buộc phải thu hồi chiêu thức, trở về phương vị cũ.

Hắn trợn cặp ma nhỡn nhìn coi đó là những vật gì.

Bất giác, Xích Phát Âm Ma đã phải tức giận đến xám nghịt cả mặt, khi nhận ra Chí Tôn đã dùng một số huyền thạch ném xuyên màn lưới Hồng Vân Lôi Hỏa tấn công lão ta.

Cũng vì những viên huyền thạch kỳ diệu đó, đã phá hỏng thế công Thái Âm Chưởng sấm sét của lão đại ác ma tóc đỏ.

Nào ai có thể ngờ rằng món vỏ khí thô sơ ấy đã làm cho Xích Phát Âm Ma phải kinh hoàng, thu hồi bộ chưởng phong.

Thực ra, sự lợi hại của những viên huyền thạch cũng do thế pháp cao cường của Chí Tôn tạo thành mà thôi.

Bởi vì khi chàng ném nó xuống, bắn mau như điện, rắn tợ gang thép, ào ào lọt qua màn lưới Hồng Vân Lôi Hỏa của đối phương, sức mạnh có thể đánh tan cả trụ đồng.

Nếu Xích Phát Âm Ma không nhanh lẹ né tránh, để chỉ một viên huyền thạch quật nhằm, dù nội công thâm hậu đến đâu, cũng bị tử thương tức khắc.

Lão đại ác ma hiểu rõ sự hiểm nghèo, nên thoát đi nơi khác, nhượng bộ kẻ thù.

Thừa lúc Xích Phát Âm Ma vừa xê mình, Chí Tôn chẳng chút chậm trễ, giở hữu chưởng lên.

Một ánh chớp tợ luồng huyết quang lạnh căm hồn nháng lên.

Chí Tôn đã triển ra một chiêu Xích Ma Hoàn sả ngay chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa.

Soẹt!

Chiếc lưới âm hồn chỉ lay động ít cái rồi nguyên vẹn như cũ.

Chí Tôn trông thấy đến hải hùng lên.

Thì ra, chiếc lưới âm hồn có một sức mạnh nhiệm mầu vô thượng, khiến cho không có một thứ võ công nào hủy diệt được cả.

Lão ác ma nầy quả nhiên không hổ một tay quỉ quyệt bậc nhất giang hồ.

Trải qua một thời khắc khá lâu, mà vẫn chưa hạ nổi Chí Tôn, bất giác Xích Phát Âm Ma bâng khuâng trong lòng không ít.

Lão đại ác ma khiếp thầm thần lực của Chí Tôn.

Mặc dù vậy, lão ta nhất định phải tiêu diệt kẻ thù, tại sân tràng nầy, chứ không thể để chạy thoát được.

Vì nếu Chí Tôn chạy thoát được, thì hậu quả Âm Ma Giáo sẽ rất là nghiêm trọng.

Tai vạ sẽ không sao đo lường trước được.

Xích Phát Âm Ma rọi cặp ma nhỡn lạnh căm hồn nhìn vào chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa, tìm một quỉ pháp tiêu diệt Chí Tôn.

Chợt lão đại ác ma nghĩ ra một cách.

Đột nhiên, Xích Phát Âm Ma nhắc thân hình, vạch tròn chung quanh chiếc lưới lôi hồn như chớp giật.

Theo đó, lão đại ác ma huy động song chưởng, liên tiếp quật ra những luồng chưởng phong mạnh tợ ba đào.

Quỉ pháp nầy quả vô cùng độc hiểm, vì chắc chắn Chí Tôn không sao định hướng phương vị tấn công của kẻ thù, mà nghênh đón kịp lúc nữa.

Quả nhiên sự suy đoán của Xích Phát Âm Ma chẳng hề sai.

Chí Tôn chỉ còn biết cách nghiến chặt hai hàm răng, toàn bộ công lực phát ra hai khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn, chịu đựng trận tấn công sấm sét đó.

Bình ... bình!

Hàng loạt tiếng sấm chưởng nổ rền cả sân trường.

Chí Tôn lắc lư cả toàn thân chẳng khác đang đứng trên dùng địa chấn.

Màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn xô động không ngừng.

Quả thật vô cùng nguy hiểm cho Chí Tôn.

Chàng hứng luôn một lúc mười luồng khí chưởng sấm sét của kẻ thù.

Tuy rằng Xích Phát Âm Ma vì vận khinh công chạy tròn theo màn lưới, tự nhiên chưởng lực không thể mạnh bạo như lúc đứng yên vị trí, nhưng với võ công tột bực hiện có của lão đại ác ma, bóng chưởng vẫn nặng nề như quả núi chạm nhằm khí thể trắng đỏ phát nổ, cát bụi bốn phía tung bay mù mịt cả không gian.

http://tieulun.hopto.org

Kình khí ầm ì chuyển động.

Sau trận chưởng phong khốc liệt của Xích Phát Âm Ma, Chí Tôn đã hao đi rất nhiều chân lực trong huyệt đan điền.

Màn khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn đã mỏng manh.

Xích Phát Âm Ma ngừng thân hình, đưa mắt nhìn vào.

Lão đại ác ma hiện trên gương mặt hung hiểm lạ thường, một sự hoan hỉ vô tả.

Lão ta cười khà lên rồi huy ra song chưởng đưa ra hai mươi luồng áp khí tợ ba đào vào kẻ địch, vừa vạch vòng tròn như chớp.

Chưởng phong của lão đại ác ma càng lúc càng thấy mạnh bạo vô cùng.

Màn khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn mờ đi thấy rõ.

Chiếc lưới lôi hỏa trùm xuống chỉ còn cách đỉnh đầu Chí Tôn chừng hai thước.

Tử thần đang từ từ bước tới Chí Tôn.

Trúng luôn hai mươi luồng kình đạo lôi thiên của Xích Phát Âm Ma cơ thể của Chí Tôn chấn động đến cực độ.

Huyết quãn trong người chàng sôi sục hẳn lên.

Chí Tôn cố nuốt trôi những dòng máu từ dưới đạo quãn trào lên miệng.

Hơi thở chàng đã thấy hổn hển, gấp rút, cơ hồ không thể nào chịu đựng được nữa.

Dù vậy, Chí Tôn vẫn hết sức trấn tỉnh tâm thần.

Chàng vừa ngẫm nghĩ mưu kế thoát khỏi chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa của Xích Phát Âm Ma.

Chàng tự biết mạng sống của chàng không còn bao nhiêu thời gian nữa nếu Xích Phát Âm Ma cứ theo qui kế ấy, thì trong nháy mắt chàng sẽ thành tro mạt.

Giờ chàng phải khẩn cấp tìm cách giải thoát cho mình, hoặc chọn lấy ý niệm cuối cùng là thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công, cùng tận diệt cả hai.

Giữa cơn nguy bức vạn phần, Chí Tôn vụt nhớ đến một chưởng thức.

Đó là một luồng dị chưởng Thu Phong Lạc Diệp, chiêu thứ ba trong Ô Mộc Bão Lục.

Luồng chưởng phong nầy không sầm động ầm ì như Lôi Kình Thiên Địa, không uy vũ lôi thiên như Nộ Hải Dương Ba và nhẹt

nguyệt vô quang như Càng Khôn Thần Công.

Nó nhẹ nhàng như trận thu phong, xạc xào cành lá, tuy nhiên sức tàn phá của nó thật khó mà tưởng tượng được.

Hơn nữa lúc đánh ra, chiêu thức Thu Phong Lạc Diệp nghe như cơn gió từ mặt đất thổi lên, khác hơn những ngón võ công khác, từ trên bổ xuống.

Kinh nghiệm từ nãy cho Chí Tôn biết chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa không hề sợ các đường chiêu bạo vũ, kiên cường.

Bằng chứng, chàng đưa ra hai ngón võ công tuyệt thế « Lôi Kình Thiên Địa » và « Nộ Hải Dương Ba » đều đã thất bại cả hai.

Dụng nhu trị nhu ý niệm cuối cùng của Chí Tôn.

Chưởng lực Thu Phong Lạc Diệp dịu dàng, mềm mại, biết đâu chẳng là một ngón võ công xung khắc cùng chiếc lưới âm hồn của lão đại ác ma.

Suy nghĩ đã cạn, tia hy vọng chớp ngời trong cặp kỳ quang của Chí Tôn.

Tinh thần chàng thấy phần chấn trở lại.

Lập tức, Chí Tôn hơi thấp người xuống, ngưng tụ chân lực từ vực đan điền lên.

Chàng vận hành một vòng trong chu thân cho khí thể tràn trề.

Màn lưới khí thể trắng đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn hiện rõ lồng lên dữ dội.

Chiếc lưới âm hồn bị huyền lực mầu nhiệm xô lên cao thêm hai thước.

Vùng tử ảnh trùm chụp Chí Tôn nới rộng hơn.

Xích Phát Âm Ma nhận được sự trạng kỳ diệu nầy, đến phải hết sức kinh dị, hắn trố hai luồng ma nhỡn nhìn vào không hề chớp.

Lão đại ác ma hết sức lạ lùng, chưa rõ Chí Tôn hành động gì đây.

Vận hành xong chân khí lưu thông vào các huyệt đạo, Chí Tôn chẳng dám chậm trễ quay song chưởng ba vòng.

Sau đó chàng đẩy nhanh hai luồng Thu Phong Lạc Diệp.

Kỳ diệu làm sao, từng luồng gió mát rượi từ dưới đất thổi lồng lộng lên cao.

Thanh phong thấy chẳng có gì bạo vũ, nhưng tiềm lực khủng khiếp vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Tức khắc, chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa rúng động mãnh liệt rồi từ từ xa đỉnh đầu Chí Tôn.

Dưới chân cụm mây hồng đã thấy thưa trông hơn nữa trượng.

Nét vui mừng hiện trên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn nhanh lẹ quay luôn sáu vòng tiềm đạo Thu Phong Lạc Diệp.

Nhiều trận gió mát từ đất thổi lên.

Trong nháy mắt, chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa bị ngọn Thu Phong đẩy ngoài ba trượng.

Xích Phát Âm Ma gầm to:

— Ngươi phải chết!

Cùng trong tiếng rống lão đại ác ma tóc đỏ thi triển đường chiêu Âm Thiên Bế Nhật, định kết thúc tính mạng chàng thiếu hiệp giang hồ.

Nhưng đã trễ một tia chớp thời gian.

Bằng một thân thủ bất phàm, Chí Tôn phóng ra ngoài phạm vi chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa lẹ đến không ai thấy rõ.

Kình đạo Âm Thiên Bế Nhật của Xích Phát Âm Ma hỏng đi, ù ù trong không gian một lúc.

Chân vừa kịp chạm đất, Chí Tôn đã hét:

— Lão ác đạo đi đâu!

Theo tiếng hét Chí Tôn đã xẻ mình bắn qua phía Xích Phát Âm Ma.

Thế nhưng lão đại ác ma đã rống:

— Tiểu quỉ giờ ta bận chút việc, lần sau nặp lại sẽ lấy mạng ngươi.

Xích Phát Âm Ma triển ngay thân pháp « Thần Long Thăng Thiên » nhắc bổng lên cao năm trượng.

Lão đại ác ma xoay mình theo bề thế, phóng đi tợ chớp.

Hành động của Xích Phát Âm Ma quá bất ngờ, Chí Tôn không thể nào đoán nổi ngăn chận hắn lại được.

Nháy mắt, lão đại ác ma đã xa ngoài trăm trượng, lung lay bóng ảnh vong linh ít cái, rồi sau đó hút dạng trong cánh rừng già.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì không còn kịp nữa.

Chàng đành ngẩn người nhìn theo lão đại ác ma tóc đỏ khuất dạng từ lâu, mà trong lòng tức giận không thể tả.

Máu hận trào sôi trong huyệt quãng của chàng.

Chàng nghiến răng, thét căm thù:

— Ác ma đừng trông chạy thoát, sớm muộn gì ta cũng đơn thân đến Tổng Đàn Âm Ma Giáo, quét sạch bọn ngươi chẳng chừa một tên sống sót.

Thét xong, hình Tôn xẻ mình trở lại.

Chàng quét hai luồng nhỡn tuyến sáng rực quang qua các xác chết bọn cao thủ Âm Ma bị nám xạm cả thi thể.

Chí Tôn cảm thấy rùng mình lên.

Từ ngày ra mặt giang hồ tìm thù rửa hận cho Sư môn, chàng từng chứng kiến bao nhiêu cái chết, nhưng chưa có lần nào trông thấy thủ pháp giết khủng khiếp như lão ác đạo Xích Phát Âm Ma.

Giá không nhờ chưởng pháp Thu Phong Lạc Diệp, hiện giờ chàng cũng cùng chung số phận với chúng giáo Âm Ma rồi.

Chí Tôn chép miệng:

— Ta nên tiêu hủy những kẻ xấu số nầy kẻo bọn giang hồ qua ai nơi đây ngó thấy, không khỏi ghê tởm kinh hồn.

Thốt dứt câu, Chí Tôn xẻ thân hình qua một bên, hữu chưởng đề cao nhắm ngay chiếc lưới Hồng Vân Lôi Hỏa quật một luồng Thu Phong Lạc Diệp.

Một trận gió kỳ dị nổi lên.

Chiếc lưới âm hồn chụp xuống các xác chết.

Nhiều làn khói lam bốc nghi ngút.

Mùi hôi thích của xương thịt tràn lan cả sân tràng.

Hải hùng thay! chớp mắt các thi thể biến đi đâu mất.

Trên mặt nám đen chỉ còn lại những nắm tro tàn.

Nhìn hiện tượng diễn ra, Chí Tôn vô cùng khiếp đảm.

Quả thật lời nói của Xích Phát Âm Ma lúc nãy chẳng sai chút nào cả.

Chiếc lưới âm hồn có quỉ lực tiêu tan cả hài cốt con người.

Qua phút giây khích động mãnh liệt, Chí Tôn lặng lẽ quật xuống đất một đường chiêu Càng Nguơn Chân Cang, đào sâu hơn trượng.

Chàng phất nhẹ tả chưởng đưa những đống hài cốt vào hố, sau hết dùng đất lấp lại thành một nấm mộ khá cao.

Đâu đấy yên xong. Chí Tôn nhắm mình phóng theo hướng Xích Phát Âm Ma vừa biến dạng.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LÂM

THẦY CHẤT THÀNH GỜ

MỘT hôm trời vừa rựng sáng.

Trên dãy đồi chập chùng của núi Đại Biệt chợt có một làn khói nhạt bay qua hết đỉnh này sang đỉnh khác.

Làn khói nhạt phơn phớt mội lúc một gần.

Màu sắc như đám mây lam nhỏ lượn chân trời.

Ai trông qua cũng cho là một sự tình kỳ dị.

Làn khói từ đâu xuất phát, lại vờn bay trên các đỉnh cao sơn ?

Nhưng trong con mắt của những kẻ cao thủ võ lâm, sẽ nhận rõ đó chẳng phải là một làn khói hay đám mây nhỏ. mà là thân pháp khinh công tột bậc của nhân vật võ công thần quái, cứ thẻ vô song.

Vì bóng ấy trỏ tốc lực quá nhanh, nên không còn trông thấy rõ hình dáng được nữa, chỉ như vệt ảo mờ lướt qua rừng núi mà thôi.

Tại sao sáng sớm tinh sương bóng ầy lại bôn ba trong thâm sơn cùng cóc ?

Nếu trông rõ, sẽ thấy bóng ầy là Dương Chí Tôn, Chú nhân Lệnh Xé Xác một nhân vật khủng bố làm khiếp mật bọn hắc đạo giang bỏ.

Thì ra trải qua mấy ngày đường, sáng nay Chí Tôn đã đến phần

núi Đại Biệt, chàng đang tìm Tổng Đàn Âm Ma Giáo.

Chàng đơn thân đến đây mang theo ý định đấu nhau một trận cuối cùng với Xích Pháp Âm Ma, kết thúc gạch sổ hai tên đại ác ma trong Huyết Hải Thâm cừu, rồi sau đấy tìm Ngọc Diện Diệm Bà hoàn thành cái di chí của Sư môn.

Lúc ấy, từ phía sau lưng của Chí Tôn ngoài trăm trượng, lại hiện một bóng khác, thân hình lanh lẹ như ma quái, biến ẩn khôn lường.

Dường như bóng ấy dõi theo hành động của Chí Tôn

Bóng đó là ai ?

Hoàn toàn bí mật !

Chỉ thấy bóng ấy khinh công cao diệu cỏ không hề gây một tiếng động để Chí Tôn phía trước phát giác được.

Vô tình, Chí Tôn chẳng hay biết có người bí mật theo dõi mình.

Chàng vừa đi vừa quét cặp kỳ quang nhìn quanh khắp, tìm Tổng đàn Âm Ma Giáo.

Chí Tôn đi suốt ngày hôm đó, tuyệt nhiên không thấy gì cả.

Núi Đại Biệt toàn là màu xanh, chung quanh cây rừng trùng điệp, dài có hơn trăm dặm, thật là kỳ hiểm.

Chí Tôn bắt đầu chán nản, suốt ngày chẳng nhận ra một bóng người cũng không thấy mặt động cỏc nào cả.

Thật là một sự ly kỳ.

Khu rừng hoang vu quanh năm không có vết chân người qua lại.

Chí Tôn thầm nhũ :

— Ố, chẳng lẽ Tiều thần Khất lại lừa dối ta, để đem lại lợi ích gì ?

Rõ ràng hắn cho ta biết Tổng đàn Âm Ma Giáo thiết lập trong ngọn núi Đại biệt này, nhưng sao mãi chẳng thấy tăm dạng gì cả ?

Căm nghe tâm thần đã mỏi mệt, Chí Tôn vào góc rừng lấy lương khô ra ăn, tìm suối vốc nước uống, rồi ngồi dựa gốc cây cổ thụ dưỡng thần.

Trong lúc, bóng người khi nãy chợt ẩn, chợt hiện sau lưng Chí Tôn, sau đó biến mất trong thâm sơn u mịch.

Thính lực Chí Tôn tuy đã tinh vi, có thể nghe tiếng muỗi kêu ngoài mười trượng như sầm nổ, nhưng vì bóng đó cách xa, hơn nữa, khinh công đã đến chỗ hư ảo, nên chàng không thể nào phát giác ra được.

http://tieulun.hopto.org

Đêm ấy, Chí Tôn tạm nghỉ trong rừng, chờ ráng ra công tìm kiếm. Chàng định nếu nội ngày mai không phát giác được Tổng Đàn Âm Ma, thì chàng sẽ lên đường thám dọ giang hồ, chứ không thể nào kéo dài thời gian thêm nữa.

Chàng vừa định chớp mắt, chợt nghe có tiếng náo nhiệt ở khu rừng phía ngoài quan lộ.

Chí Tôn bật đứng dậy :

— Ồ ! Chuyện gì xảy ra đây ?

Chẳng đợi nghĩ ngợi mất thời giờ, Chí Tôn nhắm hướng đó bắn mình đi như bóng ma, chốc lát đã ra gần tới quan lộ.

Tiếng náo nhiệt càng rõ thêm hơn. Trong tiếng sấm chưởng nổ vang rền, có lẫn lộn tiếng gầm thét chấn động cả góc rừng.

Hiển nhiên nơi đó đang diễn ra một trận đấu kinh hồn.

Nghe chừng sốt dạ Chí Tôn càng gia tăng tốc lực.

Chớp mắt chàng đã đến nơi.

Không muốn hiện diện sớm, Chí Tôn đáp xuống một cành cây to lớn, đưa mắt nhìn xuống tràng.

Trên bãi cỏ rộng, chung quanh là tàng cây rậm rạp, một bọn người đang quần đấu đến hồi khốc liệt.

Chí Tôn nhìn kỹ coi chúng cao thủ nào lạ hay quen.

Bất giác chàng giật mình, suýt kêu lên thành tiếng :

— Ồ ! tên cuồng ma Lạc Bá Đào đây !

Thì dưới tràng, Hải Âu Quái Khách và Trường Mộng Dã Tiên đang bị Bạch Phát Ma Cơ và Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu và hơn chín mươi cao thủ mang dấu hiệu Âm Ma vây đánh.

Tình hình hai người đã hết sức nguy ngập.

Trường Mộng Dã Tiên bị Bạch Phát Ma Cơ quật trúng luôn mấy chưởng, buông xụi cánh tay xuống, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hổn hển.

Chỉ còn một mình Hải Âu Quái Khách đương đầu cùng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, và gần một trăm ác đạo bao vây.

Nhờ nội lực của quái khách ngày nay đã bình phục vượt bực hơn xưa rất nhiều và thân pháp « Kim Cang Khí Công » hộ thân, nên chưa đến nỗi phải thọ thương như Trường Mộng Dã Tiên.

Tuy vậy, nếu trận đấu kéo dài trong vòng nữa khắc thời gian nữa, là hậu quả chưa hiểu ra sao.

Giữa giờ phút đó, bỗng Bạch Phát Ma Cơ rống :

— Lão ma đầu phải chết !

Chữ chết chưa kịp dứt, quái bà đã cung mình ra tai như điện.., Bình...

Trường Mộng Dã Tiên rú lên lồng lộng thân hình bay bổng ra ngoài năm trượng, rớt xuống đất im lìm.

Hải âu Quái khách trông thấy quát :

— Quái bà hãy đền mạng cho Trường sư đệ !

Quái khách định phóng qua bên kia tràng, nhưng Chủ nhân Lệnh Xé Xác đã giả hiệu đã cười lạnh lẽo :

— Quái tặc, hãy để mạng lại đây !

Tức thì, một đạo kình khí nghe lắn tiếng sấm sét ầm ì ào tới Hải Âu Quái Khách.

Trên cành cây Chí Tôn hét khẻ :

— Nộ Hải Dương Ba !

Phía dưới, đến khi Hải Âu Quái Khách phát giác, thì không còn tránh né đi đâu kịp nữa, liền dựng chưởng đẩy ra một đạo Kim Cang Khí Công.

Ầm !

Hai luồng cang khí chạm nhau nổ tợ trời gầm.

Muôn ngàn ánh kim quang chớp nhoáng trong màn đêm.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu chỉ lắc lư một cái rồi đứng vững.

Trong khi Hải Âu Quái Khách phải thảo lùi hai bước, hai vai rúng động.

Dĩ nhiên nội lực tên ma đầu cao thâm tột độ.

Không đợi Hải âu Quái Khách kịp phản ứng, Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu công luôn hai chưởng sấm sét.

Quái khách thịnh nộ dựng cả song chưởng lên.

Hai luồng kim quang cuộn tới.

Ầm !..

Song phương đồng ré lên...

Nhưng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu lấy lại sự thăng bằng lập tức.

Trái lại máu đào từ nơi miệng Quái Khách thấm ra ướt cả vuông lụa điều bịt mặt.

http://tieulun.hopto.org

Quái khách lão đảo lùi mấy bước.

Ngay lúc, Bạch Phát Ma Cơ cũng vừa từ bên kia tràng xẹt qua đứng trần góc tả, cười rờn rợn :

— Lão quỉ ! Lần nầy ngươi đừng hòng chạy thoát !

Quái khách căm hờn xạ hai luồng mắt huyền bí qua hai lỗ thủng vuông lụa điều bịt mặt hết nhìn Bạch Phát Ma Cơ đến nhìn Chủ nhân Lệnh xé xác giả hiệu, biểu lộ sự căm thù vô tả.

Bỗng nghe Chủ nhân Lệnh xé xác giả hiệu cười lên quái dị, hắn vừa thò tay vào lòng lấy ra một vật sáng chói.

Chí Tôn hoảng hốt :

— Tàn Chi Quái Đao !

Hiểu rõ sự lợi hại của môn võ khí thần quái, máu tanh nầy hơn ai cả, Chí Tôn thò tay vào lòng nhưng sực nhớ cây Tàn Chi Quái Đao của mình đã bị công tử U Linh chiếm mất, chàng lẹ làng phóng mình xuống tràng như bóng quỉ.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu toan phát động cây Tàn ChiQuái Đao chợt thấy một chiếc bóng từ trên không phóng xuống, hắn trố mắt nhìn.

Bất giác, hắn tháo lùi hai bước, như sững sờ.

Quần hùng nhận diện Chí Tôn, cùng xôn xao lên dữ dội,

Hải Âu Quái Khách cũng bật kêu :

— Tiểu tử đây rồi !

Câu thốt nầy khiến cho Chí Tôn hết sức chú ý.

Chàng hiểu lờ mờ, có lẽ Hải Âu Quái Khách đã nhận sự chân giả Chủ nhân Lệnh xé xác của chàng và tên ác đạo đang đứng trước mặt, nên mới có cử chỉ ấy,

Chí Tôn day qua khẻ cúi đầu :

— Kính chào lão tiền bối, đợi tiểu sinh lột mặt nạ tên ác đạo nầy rồi sẽ thù tạc sau.

Dứt câu, chàng thiếu hiệp xẻ mình lên đối diện cùng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Hai tay đại kình địch nhìn nhau.

Chặp sau, Chí Tôn trỏ tay vào mặt Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu thét :

— Lạc Bá Đào ! hãy trút bỏ bộ mặt quỉ quái cho mau. Ngươi đừng hòng dối gạt ta nữa vô ích.

Chủ nhân Lệnh xé xác giả hiệu chớp loè cây Tàn Chi Quái Đao :

— Tiểu cuồng ma đừng nhảm nhí. Hãy trông Bãn Lệnh Chủ XéXác ngươi đây !

Cùng theo tiếng quát, tên ác đạo phất động cây Tàn Chi Quái Đao.

Một luồng sáng âm hồn chớp lên.

Hải Âu Quái Khách thét :

— Tránh cho mau !

Tự biết không thể dùng một thứ võ công nào chống đỡ nổi món võ khí quái dị ấy, Chí Tôn đã triển ngay thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » thăng lên cao tợ chớp.

Ánh sáng tử hồn Tàn Chi Quái Đao vạch một không khí rít lên nghe lạnh toát người.

Thân hình Chí Tôn từ từ hạ xuống đất.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu sững sờ lên.

Chúng đạo Âm Ma đều hoảng hồn vì cái thân pháp tà hình của Chí Tôn.

Thình lình Hải Âu Quái Khách quát :

— Tiểu tử hãy trông chừng !

Liền đó một đạo áp khí từ phía hông tả đã tới bên mình Chí Tôn.

Thì ra, Bạch Phát Ma Cơ đã thừa lúc chàng thiếu hiệp còn lo đương đầu cùng Chủ nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, nhằm ngay lưng chàng công vào một chiêu sấm sét.

Không còn có thể tránh né nữa. Chí Tôn mồm niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» đón đỡ.

Bình !

Toàn thân Chí Tôn lắc lư mấy lần mới đứng vững.

Chẳng bỏ lỡ cơ hội, Bạch Phát Ma Cơ lại ra tay như điện, đưa luôn hai đạo kình khí, đã mạnh mà lại uy vũ khó thể đo lường.

Thù khí bốc cao ngàn trượng, Chí Tôn hét :

— Quỉ Bà phải chết !

Tả chưởng chàng thi triển Càng Khôn Thần Công. hữu chưởng cuốn cuộn đẩy ra luồng lôi đình Nộ Hải Dương Ba.

Ầm . . . ầm !

Quái bà không nén được tiếng rú, song chưởng buông xụi như vừa bị luồng điện quật nhằm.

Trong tiếng thét hùng liệt, Chí Tôn định xẻ mình tới quyết quật

http://tieulun.hopto.org

chết Bách Phát Ma Cơ, thì bất chợt ánh sáng Tàn Chi Quái Đao trên tay Chủ Nhân Lệnh Xé Xạc giả hiệu nhảng lên.

Nhanh như chớp, chàng thiếu hiệp thu hồi thế công, dùng khinh công « Thái Loan Ngự Phong » cất mình lên cao như trước.

Như đoán được ý định của Chí Tôn, chiêu thức Tàn Chi Quái Đao của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu vừa đưa ra, hắn lẹ làng xoay theo chiều hướng, phóng mình lên, nhắm hai chân kình địch vạch một làn sáng qui hồn.

Thực là nguy hiểm muôn phần.

Trong giây phút tận cùng đó, chợt một tử niệm lóe qua trí óc Chí Tôn.

Chàng nghiến chặc hai hàm răng, vận khí từ vực đan điền lên trụ hình bằng thẳng, mau lẹ phát động hữu chưởng...

Một tia đỏ tợ huyết quang chớp rực lên.

Chiếc Xích Ma Hoàn trên tay Chí Tôn, thoát đi bắn xuống đỉnh đầu Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Nếu để nguyên tình trạng, Chí Tôn bị cụt mất hai chân, đồng thời tên ác đạo cũng bị rụng đầu.

Hắn hốt hoảng thu hồi Tàn Chi Quái Đao lộn nhào xuống đất, tránh khỏi luồng tử quang của chiếc Xích Ma Hoàn.

Nhờ đó, Chí Tôn an toàn trở về vị trí cũ, sau khi vận công hút lấy chiếc Xích Ma Hoàn.

Chân vừa chấm đất, không để Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu tấn công tiếp, Chí Tôn nhắm đỉnh đầu kình địch liên tiếp quật ra bốn luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công.

Không còn có thể tránh né, Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu dựng lên một đạo khí trắng lờ mờ nữa như Huyền Âm Chưởng, nữa lạnh cắt da như Thái Âm, tiếp nhận Càng Khôn Thần Công.

Ầm !

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác cô nhịn một tiếng rú, nhưng máu đào đã ứa ra hai bên khóe mép.

Tên ác đạo bí mật thảo lùi hơn năm bước vẫn chưa lấy lại được sự thăng bằng.

Chợt thấy có chiếc bóng ảnh lóe ngang tợ chớp.

Soẹt !

Chiếc mặt da người của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu đã

rớt phăng xuống đất.

Một bộ mặt trắng trẻo, nhưng vô cùng hiểm ác hiện ra trước mặt quần hùng.

Bộ mặt hao hao giống Hắc Phụng Hoàng Triệu Lệ Trân.

Chẳng cần phải nghĩ gì, Chí Tôn bật kêu :

— Lạc Bá Đào !

Cả tràng đều xôn xao chấn động hồi lâu.

Cả Hải Âu Quái Khách sững sờ nhìn Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu để lộ nguyên hình chẳng hề chớp mắt.

Thì ra, vừa rồi, Chí Tôn đã lợi dụng lúc kình địch bị chưởng phong Càng Khôn Thần Công đánh bại, chàng triển ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình », lắc sang lột bộ mặt da người Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu.

Chàng trở về vị trí lạnh lùng nhìn kẻ thù một chặp, chợt xẻ mình lên :

— Lạc Bá Đào, hành thù ngươi quả nhiên độc ác. Giờ cơ mưu đã bị bại lộ ra rồ,, đừng hòng lừa gạt được ai nữa.

Ngươi hãy thú thật, có phải ngươi tên Triệu Bá Đào anh ruột của Triệu Lệ Trân chăng ?

Lạc Bá Đào, chính Chủ Nhân Lệnh Xé Xác giả hiệu, gật đầu :

— Đúng như vậy ! kiến thức của ngươi kể ra cũng khá rộng rãi đấy.

— Có phải chính ngươi đã cải dạng ta tàn sát gần một trăm cao thủ Bạch Sa Cung chăng ?

— Đó là một sự thật !

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn ngời lên tợ chớp :

— Tên hung thủ nhúng tay vào máu Trương Mộ Kỳ cũng chính là ngươi ?

— Ta thành thật xác nhận chẳng hề chối.

— Còn gã ác đạo bí mật giả dạng ra ta cầm cây Tàn Chi Quái Đao xuất hiện tại Hải âm Lệnh đường cũng là tác giả ngươi nốt ?

Lạc bá Đào dùng cặp mắt qui quái ngó qua Hải Âu Quái khách một cái, rồi cười lên âm hiểm :

— Ha ha ... tiểu gia không cần giấu giếm nữa làm gì, nhưng số mạng tên quái già chưa dứt, nên cậy nhờ tay ngươi mới thoát khỏi tử thần.

http://tieulun.hopto.org

Sự tình đã quá rõ rệt.

Hải Âu Quái Khách cháy phừng lửa giận, xê dịch lên gần Lạc bá Đào quát to lên :

— Tên cuồng ma ! lão phu thề lột lấy da mặt của ngươi xem thề nào nà tâm địa độc ác dường ấy

Lạc bá Đào cười ha hả :

— Lão quái già chết sót đừng vội huênh hoang, đợi tiểu gia trừ tên tiểu tử nầy rồi lấy mạng người người có khó khăn gì.

Hải Âu Quái Khách thịnh nộ :

— Câm mồm lại ! hãy đỡ chưởng đây !

Đơn chưởng của Quái Khách tức thì dựng lên.

Thế nhưng Chí Tôn đã phất tay ngăn lại :

— Lão tiền bối hãy nghỉ ngơi, tên cuồng ma có tiểu sinh trị tội

Lúc ấy Bạch Phát Ma Cơ cũng vừa xẹt tới :

— Quái già Hải Âu Quái Khách ! Số phận của ngươi trước sau gì cũng không thoát khỏi tay ta.

Cùng theo tiếng quát đó, song chưởng của quái bà cuồn cuộn đẩy ra từng luồng khí lạnh cắt da công luôn ngay tâm huyệt Hải âu Quái Khách.

Chẳng chút chậm trễ, quái khách xê ngang ngoài trượng, tả hữu chưởng huy động luồng kim quang Kim Cang Khí Công tợ chớp giăng sầm sét.

Một loạt nổ âm u ghê rợn giữa cang, nhu nhị khí chạm nhau.

Tức thì, trận đấu diễn ra hết sức khốc liệt.

Đằng nầy tràng, Chí Tôn lo ngại cho Hải Âu Quái Khách không thể đương đầu nổi Bạch Phát Ma Cơ, nên thét thật nhanh :

— Lạc bá Đào ngày trước ta có oán cừu gì ngươi mà ngươi hành thủ hiểm độc như thế ?

Lạc bá Đào cười ghê rợn :

— Ha ha . . . không oán cừu gì à ? Ngươi đừng chạy chối tội ác vô ích ta hỏi ngươi ai đã cải dạng dung mạo lão Dương chấn Hoàn xông vào Triệu gia Trang hạ sát cha ta trong đêm đông nọ cách đây hơn hai năm về trước ?

Nếu không phải là ngươi thì còn ai nữa ?

Mọi sự ngày thêm càng rõ, Lạc bá Đào đã lầm tưởng Chí Tôn hạ sát lão Triệu Dực Thu, gia phụ của mình, mà tìm rửa hận độc địa

Chứ hắn có biết đâu nhân vật thần quái cầm cây Lệnh Xé Xác năm xưa giết chết lão ma đầu không phải là Chí Tôn, mà chính thật Dương Chấn Hoàn.

Sau đêm đó lão nhân thọ hại tại hang núi Vô Lăng, đồng thời Chí Tôn mới bắt đầu khoác bộ mặt Sư phụ tìm thù rửa hận theo dĩ chí Huyết Hải Thâm Cừu.

Ôái oăm thay, huyết sát đó lại thuộc về chàng.

Nhưng hiện tình Chí Tôn không thể nào giải bày sự tình bí ẩn bên trong được, vì chàng không muốn làm đau xót lòng người đã chết.

Bởi vì, nếu biết rõ sự thâm sát diễn ra tại Triệu gia trang, có thể Lạc Bá Đào và Hắc Phụng Hoàng thẳng đến núi Vũ Lăng bới tìm hài cốt Sư phụ chàng tiêu hủy cũng chưa biết chừng

Chí Tôn không muốn để buồn cho Sư phụ nơi chốn suối vàng, nên chàng cắn răng chịu nỗi hàm oan, đợi sau này mọi việc xong xuôi rồi sẽ hay.

Chàng thiếu hiệp còn đang đuổi theo ý nghĩ viển vông, chợt nghe Lạc Bá Đào quát :

— Thề nào ! ngươi còn chối cãi nữa chăng ? Gia thù không trả làm sao đứng làm người trong cõi đất trời.

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Lạc Bá Đào theo câu nói phất động.

Thế nhưng Chí Tôn đã kịp phát giác, chàng thét :

— Cho ngươi nằm xuống !

Hữu chưởng chàng phất lên một cái.

Làn chớp đỏ vời tợ huyết quang nháng lên.

Chiếc Xích Ma Hoàn thoát khỏi hữu chưởng chàng rẻ lên một loạt âm thanh dị kỳ chụp xuống đỉnh đầu Lạc Bá Đào hết sức thâm khốc.

Chưa kịp thi triển quái đao đoạt mệnh kình địch, bỗng thấy chiếc Xích Ma Hoàn bay tới mau tợ sấm sét, Lạc Bá Đào hoảng hốt thu hồi thế công, lắc ra ngoài ba trượng thoát khỏi ánh sáng từ hồn

Nhất quyết quật ngã Lạc Bá Đào tại trận, Chí Tôn nhanh lẹ chộp lấy chiếc Xích Ma Hoàn, bắn đến gần chỗ tên ác đạo vừa chồi dậy búng ra một đạo chỉ phong sắc bén ngay vào tâm huyệt kẻ thù.

http://tieulun.hopto.org

Suýt đồng lượt thời gian đó, chợt có tiếng rống của Bạch Phát Ma Cơ :

— Tiểu qui phải chết !

Chí Tôn giật mình ngưng tụ thân hình lại, day qua nhìn bên kia tràng đấu.

Chàng thấy Hãi Âu Quái Khách dường như vừa trúng nhằm chưởng phong thảo lùi mấy bước.

Bạch Phát Ma Cơ thừa cơ hội tốt, chộp mười vấu nhọn xuống đầu quái khách vô cùng nguy hiểm.

Không dám chần chờ Chí Tôn phóng mình qua phía bên kia tràng đấu thét ;

— Dừng tay lại !

Trong khi đơn chưởng chàng công vào hông tả Bạch Phát Ma Cơ một luồng kình đạo lôi điển Nộ Hải Dương Ba mạnh không thể tả,

Kịp nhận ra thế công khủng khiếp, Bạch Phát Ma Cơ thu hồi qui chưởng, dựng lên một đạo hàn tà yểm hộ tâm huyệt.

Một tiếng nổ vang rền.

Bạch Phát Ma Cơ chấn động đến muốn ngã ra, gượng gạo vận công đứng lại.

Máu hận thù do đó sôi trào lên tận óc, Quái bà định một phen sống chết với Chí Tôn.

Nhưng Lạc Bá Đào đã rống :

— Chúng ta hãy tạm gác cái thù cấp của tên cuồng ma lại sau này sẽ hay.

Dứt câu, tên ác đạo phóng ra khỏi tràng, nhắm hướng Bắc đi thẳng.

Bạch Phát Ma Cơ thấy vậy trong lòng hạm giao đầu, lặng lẽ bắn mình theo.

Ngoài một trăm cao thủ Âm Ma chẳng dám chậm trễ, đồng lượt nhắc bổng lên không, như bầy ác điểu quạt cánh.

Chí Tôn bỗng thét :

— Lạc Bá Đào ngươi chạy đi đâu !

Chàng định đuổi theo Lạc Bá Đào chợt nghe Hãi Âu Quái Khách gọi giật :

— Khoan đã ! Tiểu tử theo chúng làm gì ?

Chí Tôn ngưng ngay thân pháp, chàng đưa mắt nhìn theo những

chiếc bóng quần hùng dần dần hút mất trong bầu trăng khuya huyền ảo.

Lúc ấy, Hãi Âu Quái Khách bước tới trước mặt chàng thiếu hiệp giang hồ, giọng trầm trầm :

— Tiểu tử ! ngày trước thật là oan khổ cho ngươi, ta lấy làm hối hận vô cùng.

Từ từ, Chí Tôn day lại, đưa cặp mắt dịu ngầm ánh sáng nhìn Hãi Âu Quái Khách.

Chàng nhẹ nhàng bảo :

— Chuyện đã qua rồi, lão tiền bối đừng nên nhắc lại làm gì, chính bất cứ một ai cũng có thể nhầm lẫn như thế.

Hãi Âu Quái Khách khích động :

— Ta thành thật ngợi khen ngươi, có một tấm lòng can trường, chịu đựng được tất cả những gì tủi nhục oan khiên, quyết tâm vạch mặt kẻ thù và tự bào chữa cho mình.

Rồi đây, ta sẽ để tất cả sự tình này kể lại cho bọn giang hồ nghe để giải nỗi hàm oan cho ngươi từ bấy lâu nay.

Chí Tôn cảm xúc không ngừng :

— Đa tạ thịnh ân của lão tiền bối, cả đời tiểu sinh chỉ mong có bấy nhiêu thôi, được lão tiền bối hiểu rõ sự thật, đồng giãi oan cho là tiểu sinh mãn nguyện lắm rồi.

Sực nhớ đến Trường Mộng Dã Tiên, Chí Tôn day qua :

— Lão tiền bối à ! không biết Trường Mộng tiền bối sống chết thế nào, ta hãy lại xem thử.

Chưa dứt câu chàng thiếu hiệp đã xê mình đến chỗ Trường Mộng Dã Tiên.

Hãi Âu Quái Khách cũng đã tới nơi.

Quái Khách lẹ làng cúi xuống lấy tay sờ vào huyết mạch, giây phút kêu lên :

— Trường sư đệ đã chết !

Thốt xong, Hãi Âu Quái Khách buông tay Trường Mộng Dã Tiên xuống chết lặng cả tâm hồn.

Chí Tôn đưa mắt quan sát thi, thấy sọ óc Trường Mộng Dã Tiên bị vỡ ra, bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Chàng ngậm ngùi trước linh thể của vị lão nhân hiền từ đáng kính mến.

http://tieulun.hopto.org

Sân trường im lặng thật lâu.

Chợt nghe tiếng Hải Âu Quái Khách buồn rầu bảo :

— Con người sinh ra đều có số mạng, Trường sư đệ đã chết cũng nên chôn tạm nơi đây, rồi ngày sau sẽ hay.

Dứt câu, quái khách nhắm bên góc cây cổ thụ quật thành một lòng vực sâu ngoài trượng, đem xác Trường Mộng Dã Tiên đặt xuống, rồi lấp đất lại cẩn thận.

Xong xuôi Quái Khách nhìn Chí Tôn :

— Tiểu tử, bây giờ mọi việc đã tạm yên xong, ngươi định đi về hướng nào ? có thể cùng với ta trở về Hải Âu Lệnh đường không ?

Chí Tôn vội đáp :

— Tiểu sinh hiện còn mang trong mình nhiều sứ mạng gấp rút hoàn thành. Thứ nhất là đến Tổng đàn Âm Ma Giáo giải cứu cho Quỳnh Giao, đồng thời giết chết lão đại ác ma Quái Nạp Mộc Thông báo phục Sư cừu.

Sau đó, vãn sinh đến Tàn cổ động, tìm Ngọc Diện Diêm Bà lấy máu ả, dứt khoát món nợ máu ngày xưa.

Lời nói sau cùng của Chí Tôn khiến cho Hải Âu Quái Khách như rúng động lên.

Rọi hai luồng mắt huyền bí ngày nào nhìn Chí Tôn một chặp Quái Khách trầm giọng :

— Tiểu tử ạ ! Ngươi cương quyết giết chết Ngọc Diện Diêm Bà sao ?

Hơi kinh dị về câu hỏi của Quái Khách, nhưng Chí Tôn vẫn gật mạnh đầu :

— Sư cừu không trả làm sao đứng làm người trong cõi đời, vãn sinh thề lấy tim gan ả nuốt sống mới vừa lòng.

Lời thề độc địa ấy, làm cho Hải Âu Quái Khách rùng mình, chẳng hiểu tại sao.

Quái khách khích động nói :

— Tiểu tử, mối Sư cừu phải trả đó là bổn phận thiêng liêng, hùng khí của ngươi quả đáng khen ngợi thật, nhưng ta có một điều muốn nói cùng ngươi...

Sát khí vẫn còn bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn lạnh lẽo :

— Điều gì, lão tiền bối cứ chỉ giáo ?

Giọng nói của quái khách chợt trở nên trầm trọng :

— Theo ta được biết thì có thể Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa là gia phụ của ngươi

Câu nói nầy lọt vào tai khiến cho Chí Tôn rúng tận đáy lòng, chàng mơ hồ như mình vừa nghe lầm, nhưng dần dần định tỉnh.

Trong khi quái khách đã tiếp :

— Cứ như giang hồ đồn đãi, thì Ngọc Diện Diêm Bà đã có nhiều năm ân ái cùng kiếm khách, đồng thời hạ sanh được một đứa bé tên Phạm Thừa Chí, giá nay còn sống cùng độ bằng ngươi, và có thể dung mạo giống như ngươi

Từng lời nói của Hải Âu Quái Khách như luồng chưởng Thái Băng chạy vào hồn, chàng sững sờ nhìn Quái khách.

Ngưng đi một lúc dường trấn áp cơn khích động mạnh, Hải Âu Quái Khách lại nói :

— Cho nên ta khuyên tiểu tử, hãy tìm cho rõ cái thân thế mơ hồ của mình, trước khi tìm thù rửa hận, để khỏi có điều ân hận ở mai sau.

Tâm thần của Chí Tôn bần loạn lên, chàng hiểu Hải Âu Quái Khách muốn nói gì rồi.

Trời ! nếu thật Ngọc Diện Diêm Bà là thân mẫu chàng, thì quả vũ lâm đến hồi mạt nhật.

Thanh danh chàng còn có ra gì chàng còn mặt mũi nào dám thấy một ai.

Là trang thiếu hiệp giang hồ, đường đường chính đạo. Chí Tôn đâu thể có một người mẹ dâm thú, lõa lồ như Ngọc Diện Diêm Bà.

Chàng có thể tự quyết lấy mình nếu sự tình đúng như vậy.

Chí Tôn bỗng thét lấy mình :

— Không ! nhất định không thể như thế được...

Hải Âu Quái Khách như chua chát :

— Nhưng thực tế cuộc đời không sao đoán trước được tiểu tử ạ ! ta khuyên ngươi hãy bình tâm đừng nóng nẩy, cố đi tìm cái thân thế dĩ vãng của mình sau đầy sẽ liệu toan.

Điều thứ nhất, là tạm thời đừng hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà, trước khi chưa biết nguồn gốc cha mẹ là ai.

Mấy câu tâm quyết của ta ngươi hãy ghi nhớ, chớ nên coi thường mà hối tiếc đến ngàn năm.

Cử chỉ nhiệt thành của Hải Âu Quái Khách đến lạ lùng. Tại sao

http://tieulun.hopto.org

quái khách lại quan tâm đến sanh mạng của Ngọc Diện Diêm Bà ?

Bí mật bao trùm !

Riêng Chí Tôn, vì lòng chàng nặng nề tợ hồ treo một khối đá ngàn cân, đâu còn để ý đến sự thay đổi từng hồi của Hải Âu Quái Khách.

Hai người im lặng thật lâu, mỗi người đều đuổi theo một tâm tư thầm kín khác nhau,

Vầng trăng xuống dần về phía tây.

Gió rừng thổi lên gieo từng hồi mát lạnh, thấm tận đáy lòng.

Giây lâu, Chí Tôn giật mình hỏi :

— Mọi sự tình xin hẹn lại mai sau ! giờ xin bái biệt lão tiền bối.

Hải Âu Quái Khách như bừng cơn mộng :

— Thôi tiểu tử hãy lên đường, chúc ngươi nhiều may mắn

— Tiểu sinh xin ghi nhớ những lời lão tiền bối vừa dặn bảo. Mong gặp lại một ngày gần đây.

Chí Tôn chắp tay xá dài, rồi băng mình lên ngọn cây, đi thẳng theo chân rừng dãy núi Đại Biệt...

Trong khi Hải Âu Quái Khách nhìn theo bóng chàng thiếu hiệp khẽ thở dài :

— Quả thật là oan nghiệt ! cũng vì một phút lỗi lầm nên mới có cái hậu quả buồn thảm ngày nay...

Tội nghiệp cho tiểu tử thì thôi...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

THẤT TRỤ CÂU HỒN

MẶT trời vừa lố dạng trên ngọn đồi, chân rừng rựng sáng ban mai, là Chí Tôn đã tới đám rừng khoảng giữa dãy núi Đại Biệt

Chợt trong giờ phút đó, Chí Tôn thoáng nhận có vài chiếc bóng người nhanh lẹ bay vào thâm cốc rồi húc dạng.

Chí Tôn mừng rỡ kêu lên :

— Ồ ! có lẽ chúng đây rồi !

Lẹ như sét giật, chàng nhắc bổng thân hình như ma mưội, phóng theo hướng bốn chiếc bóng lạ, vừa khuất dạng trong rừng.

Chẳng bao lâu Chí Tôn bắt gặp chiếc bóng ấy.

Chàng triển khinh công cực ảo vượt qua đầu bọn nầy hơn năm trượng.

Liền đó Chí Tôn vạch nữa vòng tròn tợ phép lạ, hạ xuống trước mặt chúng.

Chí Tôn quét mắt nhìn coi mấy chiếc bóng thuộc hạng người nào.

Chàng thấy đó là bốn cao thủ trung niên vận phục theo lối đi săn.

Bốn người nầy vì sự xuất hiện đột ngột của Chí Tôn, buộc phải ngưng bước.

http://tieulun.hopto.org

Tám luồng nhỡn tuyến rực ngời công lực, pha lẫn những thứ ánh sáng hung tợn nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn.

Chúng đảo mắt nhìn nhau như gầm ra hiệu, nhưng chưa thốt ra câu nào cả.

Chí Tôn xẻ mình tới nghiêm nghị :

— Ta phiền tứ vị huynh đài cho biết một điều.

Người cao thủ lớn nhất ứng thinh :

— Các hạ cứ nói lại ý ? Chúng đệ sẽ đáp rõ những điều gì hiểu biết.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn rọi thẳng vào mặt cao thủ lớn tuổi nhất :

— Chư vị huynh đài có biết Tổng Đàn Âm Ma Giáo thiết lập nơi nào không ?

Người cao thủ cao niên chợt biến sắc mặt thấy rõ, cố gượng đáp :

— Tổng Đàn Âm Ma Giáo à ? Ố chúng đệ từ lâu chưa biết điều này, có thể các hạ đã lầm chăng ?

Chí Tôn quả quyết :

— Một người bạn chí thân của ta đã báo như thế, chẳng có gì lầm lẫn cả xin chư vị huynh đài chỉ hướng dùm ta.

Người cao thủ lớn nhất bất giác rúng động cả thân hình.

Hắn đảo mắt mắt qua đồng bọn rồi đáp lời Chí Tôn :

— Chuyện nầy chúng đệ không mấy rõ lắm, xin huynh đài hỏi thẳng kẻ khác coi có thể tìm ra cổ Tàng động Âm Ma chăng ?

Mấy câu đối đáp lạnh nhạt của người cao thủ, khiến Chí Tôn thất vọng vô cùng.

Chàng ngẫm nghĩ giây lâu hỏi lại :

— Chư vị huynh đài thường qua lại ngọn núi nầy có thấy những cao thủ nào lạ mặt xuất hiện hay không ?

Người cao thủ lớn tuổi ra vẽ trầm tư một chặp, chợt sáng lòe cặp mắt ẩn chứa gian tà hung hiểm .

Hắn reo to :

— À ! tiểu đệ đã nhớ ra rồi, cách đây dọc theo chân cốc độ chừng một dặm đường có một hang động không sâu lắm, ngày đêm đều có bóng cao thủ ra vào tấp nập.

Nhưng tiểu đệ không biết là hang động gì, có đúng thật Tổng đàn Âm Ma mà các hạ đang tìm chăng ?

Vậy các hạ đến đây xem hư thật thế nào, ngoài ra chúng đệ

không còn nhận ra sào huyệt nào trong vùng nầy cả.

Tới đây Chí Tôn nhìn lại bốn người cao thủ.

Thâm tâm chàng phát sinh một mối hoài nghi, vì bề ngoài bọn nầy vận phục săn bắn, nhưng gương mặt người nào cũng hung ác lạ thường.

Nhất là tám luồng nhỡn quang ẩn chứa sự gian tà, thỉnh thoảng quét trộm vào người Chí Tôn đường tìm một điều gì hệ trọng.

Chí Tôn khẽ thầm :

— Có lẽ đây là bọn Hắc đạo cũng nên, ta phải thận trọng cho lắm mới được.

Tuy vậy chàng vẫn vờ như không quan tâm đến bọn chúng chỉ nghiêm sắc mặt lạnh lùng hỏi :

— Những lời huynh đài vừa nói có đúng sự thật hay không ?

Bốn người cao thủ lạ mặt, đồng thảo lùi mấy bước, có vẻ như phòng thủ mọi sự bất trắc do Chí Tôn gây ra.

Người cao thủ lớn tuổi âm hiểm đáp :

— Bọn ta cần gì phải nói dối các hạ !

Chí Tôn «hừ» một tiếng khô khan,

Chàng nghiến thầm trong lòng hai hàm răng cắn chặt :

— Được rồi, giết xong ba lão ác đạo Xích Phát Âm Ma, Quái Nạp Mộc Thông, Âm Ma Giáo Chủ rồi sẽ đến lượt các ngươi.

Chàng vùng quay mình phóng đi chẳng thèm một lời từ giã.

Chí Tôn cứ nhắm hướng trước mặt mà phóng tới.

Chẳng bao lâu Chí Tôn đến một sơn cốc rậm rạp, cỏ chướng ma thiêng.

Hoài nghi Tổng Đàn Âm Ma ẩn tàng trong u cốc, chàng thiếu hiệp đáp xuống quét cặp kỳ quang nhìn một lượt.

Chàng trông thấy dựa theo hang cốc có nhiều bộ xương người xanh vời đều rớn cả tóc gáy.

Chí Tôn chép miệng :

— À ! hay là tổng Đàn Âm Ma ở trong u cốc nầy !

Sau một lúc do dự, Chí Tôn xẻ mình vào hang cốc

Từng ngọn âm phong tận thâm u thổi ra lạnh toát hồn.

Ánh sáng trong hang cốc lờ mờ, chẳng khác đường vào cõi A Tỳ lạnh lẽo.

Chí Tôn khe khẽ rùng mình, vận nội lực trấn áp cái âm khí hãi hùng đó.

http://tieulun.hopto.org

Chợt trong giờ phút ấy, Chí Tôn nhận ra trước mặt chàng độ mười trượng có hai chiếc bóng.

Sợ kẻ địch ngó thấy, chàng thi triển ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » theo sau.

Hai chiếc bóng tới những bộ xương tiết ra ánh sáng xanh vờ đột nhiên cùng rống lên thảm khốc.

Chừng trông kỹ lại hai chiếc bóng từ từ ngã xuống rã thành hai bộ xương màu xanh như các bộ xương kia.

Bất giác, Chí Tôn phải rúng động trong lòng.

Thủ pháp giết người của kẻ thần bí thật là khủng khiếp.

Chàng nhớ ba năm về trước tại một địa trong khu rừng nọ lúc đánh nhau tranh đoạt nữa mảnh Ô Mộc Bảo Lục của Hắc Phụng Hoàng, lão ác ma Quái Nạp Mộc Thông đã từng dùng chỉ phong trở bọn ma đầu màu đen rợn ra thành bộ xương xanh ?

Do dự một giây, Chí Tôn nhắc mình tới chỗ hai chiếc bóng vừa thành bộ xương.

Đột nhiên, chàng phát giác được luồng âm phong lạnh thấu xương từ bên phía hóc đó bắn vào hông.

Vẫn đã đề phòng từ trước, lập tức Chí Tôn mồm niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» toát ra một bầu trắng đỏ chống đỡ.

Bộp !

Có tiếng nổ âm thầm . . .

Âm phong thốc lạnh thấu hồn, nhưng không thể xạ vào các huyệt của Chí Tôn, vì màn khí mật nhiệm trắng đã bế tắc.

Chí Tôn thu hồi chân khí, trong khi trận âm phong lạnh lẽo đã biến tan.

Chàng chưa kịp gì cả, chợt nghe tiếng trầm khàn như quỉ núi :

— Tiểu cuồng ma, ngươi muốn chết !

Tiếp đó, một chiếc bóng từ trong hốc đá xẹt dịch thân hình chẳng khác xác ma dưới ngôi mộ vừa chui lên.

Nhận ra bộ mặt trắng bệch của quái nhân, Chí Tôn đã phải kêu lên :

— Quái Nạp Mộc Thông !

Quái nhân chính là Quái Nạp Mộc Thông, rọi cặp ma nhỡn xanh vờ nhìn Chí Tôn, hắn lắc lư bộ xương người.

— Ha hạ... tưởng ai xa lạ, chẳng ngờ lại là ngươi. Tiểu tử, lão

phu đang định tìm ngươi thì số mạng rũi dung gặp gỡ chốn nầy. Quả nhiên chẳng hẹn mà nên vậy.

Chí Tôn trợn mắt nhưng chưa thốt lời nào, thì một loạt chiếc bóng đã phóng vào tràng, chia nhau đứng trần nhiều phương vị.

Chí Tôn quét mắt nhìn qua thấy đó là năm nhân vật thuộc hạng quái thủ.

Năm quái thủ nầy, chẳng ai khác hơn là Xích Phát Âm Ma, Bạch Phát Ma Cơ, Cổ Độc Thánh Quân, Thiên Phật Thủ và Hắc Phụng Hoàng

Nhưng Cái Thể Hồng ở đâu chẳng thấy tâm dạng.

Tất cả đều là những tay võ công vô thượng giang hồ, đưa những luồng mắt chớp ngời dị quang nhìn Chí Tôn.

Bấy giờ, Xích Phát Âm Ma, Hắc Phụng Hoàng để nguyên bộ mặt thật, không cần giả trang chi nữa

Bất giác Chí Tôn rúng động trong lòng, chàng không ngờ hôm nay lại gặp đông đủ kẻ thù như thế.

Dĩ nhiên hang cốc chính là ngoại Đàn Âm Ma Giáo, chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Cũng ngay trong giờ phút ấy chợt nghe trận âm phong lạnh lẽo nổi lên.

Một bóng người như ma quỉ tàng hình chẳng hiểu từ đâu bỗng hiện ra.

Khi bóng người ngưng lại, cho thấy đó là một quái nhân tóc xanh nanh bạc, cặp mắt chiếu xạ hào quang hết sức khủng khiếp.

Bọn người Xích Phát Âm Ma cùng lượt hô to :

— Kính chào Giáo chủ !

Quái nhân phẩy tay sang bãy quái thủ như chào hỏi, rồi xẻ mình rời đối diện cùng Chí Tôn.

Ba năm trước lần giáo đầu từ quyết tại tuyệt mệnh cốc, Âm Ma Giáo Chủ trùm kín bởi vuông lụa đen, không thể thấy rõ bộ mặt thật.

Giờ đây, lão ma đầu xuất hiện nguyên hình chẳng cần che giấu, chứng tỏ tập đoàn khủng bố bắt đầu lộ mặt thật công khai trên chốn giang hồ.

Hiện tình tại tràng, trừ Ngọc Diện Diêm Bà, Lạc Bá Đào đã gần đủ mặt nhân vật trong tập đoàn máu tanh.

Khi đã đối diện cùng Chí Tôn, Âm Ma Giáo Chủ nhe cặp nanh bạc, cười ghê rợn :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, không ngờ hôm nay ngươi còn sống sót đến đây quấy phá, để Bản Giáo Chủ phải nhọc công ra tay một lần nữa.

Vậy có khôn ngoan, hãy quì xuống trước mặt ta nộp mạng, may ra còn được một cái chết toàn thây, bằng nghịch lại xương thịt ngươi sẽ phải rời như những bộ xương mà ngươi đã thấy.

Thú khí bốc lên đầy mặt của Chí Tôn, chàng thét :

— Lão đại ác ma đừng nhiều miệng lưỡi. Biết điều hãy trao trả bảo vật Ô Mộc Bảo Lục cho ta, nếu không, hang cốc nầy sẽ biến thành bình địa.

Bọn Xích Phát Âm Ma nổi giận phóng tới định cùng lượt tấn công Chí Tôn.

Thế nhưng Âm Ma Giáo Chủ đã phất chưởng :

— Các vị khỏi cần nhọc sức, Bản Giáo chức đã có cách xử liệu số phận của tiểu tử chết sót nầy rồi.

Liệt thủ nghe như vậy đồng dừng tay, ai nấy trở về trần vị trí của mình chờ phút giây thuận lợi xông tới hạ sát Chí Tôn.

Khí thế thật là đáng khiếp. Dù ngày nay võ công của Chí Tôn tối thượng giang hồ, nhưng bọn Âm Ma Giáo quá đông, lại là những nhân vật thần quái, nếu quần đấu, quả thật hiểm nghèo cho chàng thiếu hiệp.

Lúc bấy giờ Âm Ma Giáo Chủ mới cười ha hả :

— Tiểu tử . . . thú thật dù hôm nay ngươi có thu hồi Ô Mộc Bảo Lục cũng đã hóa thành vô dụng, bởi vì . . . ha ha . . . Bản Giáo Chủ đã ghi nhận cả năm chưởng pháp của lão Tạ Thần Chử Giang rồi, như vậy nó chỉ còn là một mảnh gỗ tầm thường như tất cả những mảnh gỗ khác mà thôi.

Đó là sự thật, ta chẳng còn giấu giếm với ngươi làm gì.

Mấy lời tiết lộ của Âm Ma Giáo Chủ khiến cho Chí Tôn không khỏi rúng tận đáy lòng.

Chàng hiểu ngay lão đại ma đầu nanh bạc đã nói sự thật chứ chẳng hề giả dối.

Chí Tôn trầm nặng :

— Lão quái ma, nhưng hiện nay ngươi cất Ô Mộc Bảo Lục ở nơi nào ?

Âm Ma Giáo trỏ mặt vào phía trong động cốc âm u :

— Ô Mộc Bảo Lục hiện đang ở trong nội đàn Âm Ma Giáo.

Chí Tôn phần chấn cả tâm hồn :

— Lão quỉ, khôn ngoan hãy giao trả Ô Mộc Bảo Lục lại cho ta đừng nên chờ ta ra tay mà ăn năn không còn kịp nữa.

— Ha ha . . . Tiểu tử ạ ! họa chăng ngươi mơ ngủ giữa ban ngày mới cuồng vọng như thế. Dù giờ đây Ô Mộc Bảo Lục đã trở thành vô dụng đối với ta, nhưng ta vẫn cất giữ nó một thời gian ngắn, rồi sau đó dùng lửa đốt bỏ nó đi chứ không hề để lọt vào tay ai cả.

Câu nói sau cùng của Âm Ma Giáo chủ làm cho mồ hôi của Chí Tôn toát đầm cả chiếc áo đang mặc trong mình

Nếu để Âm Ma Giáo Chủ đốt bỏ di vật của Dương Chấn Hoàn chàng làm sao ngó mặt Sư phụ nơi chốn diêm đài ?

Chàng muốn chiếm di bảo là muốn thành những lời thề độc địa trước linh thể của Sư phụ ngày xưa, chàng đâu thể để kẻ địch tiêu hủy được.

Trong lúc, Âm Ma Giáo Chủ lại cười dựng cả tóc lông :

— Tuy vậy . . . ta thấy ngươi đã có lòng thành kính với mãnh gỗ ấy nên vừa nẩy ra hai điều có thể vẹn toàn cả đôi bên, chẳng hiểu ý ngươi như thế nào ?

Chí Tôn ngạc nhiên :

— Hai điều ấy thế nào ?

— Một là nói trong ba đường chiêu ngươi thắng nổi Bản Giáo Chủ lập tức ta sẽ giao trả Ô Mộc Bảo Lục lại cho ngươi, đồng thời bỏ trốn vào núi ẩn hình, mặc cho ngươi tự tiện giải quyết hận cừu cùng Xích Phát Âm Ma cùng Quái Nạp Mộc Thông đại Hộ pháp.

Lời nói nầy làm cho Xích Phát Âm Ma Quái Nạp Mộc Thông đều rúng động lên nhưng hai lão ma rất tin tưởng vào võ công tà thuật của Âm Ma Giáo Chủ, cũng như tự tin thủ pháp quỉ thần của mình nên không nao núng.

Trong khi Chí Tôn lại hỏi :

— Còn điều thứ hai thế nào ?

— Nếu ngươi bại trận thì phải quì xuống tự quyết tại hang cốc nầy, ngươi nghĩ thế nào ?

Cặp kỳ quang của Chí Tôn trợn lên mấy lần trông thật khiếp.

Bỗng chàng gật mạnh đầu :

— Ta bằng lòng với hai điều kiện đó.

Cả tràng đều xôn xao rồi lại im đi.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Phụng Hoàng đưa cặp mắt màu thu thủy nhìn Chí Tô chẳng hiểu căm thù hay lo ngại.

Mải chú tâm đương đầu cùng Âm Ma Giáo Chủ, Chí Tôn không hề trông thấy sự tình kỳ lạ đang diễn ra đó.

Lúc ấy Âm Ma Giáo Chủ đã xé dịch thân hình cổ quái, thò cặp nanh bạc, nói giọng trầm trầm như ác quỉ :

— Tiểu tử ! hãy xuất chiêu cho mau !

Thân hình Chí Tôn theo tiếng rống của Âm Ma Giáo Chủ hơi nhích động một cái, rồi sau đấy đứng yên như quả núi.

Chàng ngấm ngầm vận lên mười phần nội lực, trong lúc đưa chưởng để cao ngang ngực, cặp kỳ quang chiếu rực từ hồn.

Bằng một động tác vô cùng quái dị, Âm Ma Giáo Chủ đứng sững giữa tràng như pho tượng quỉ, chòm tóc xanh dựng đứng lên trong lúc cặp nanh dường như thò ra dài hơn trước.

Quái nhân vận công lên chưởng lông lá như loài da thú.

Sân trường nặng trầm như cõi A Tỳ.

Liệt hùng thảy im phăng phắt, ai nấy tưởng chừng ngưng cả sự thở.

Tất cả đều hiểu như nhau mặc dù Âm Ma Giáo Chủ và Chí Tôn chỉ ba chiêu, nhưng kỳ thật đó là trận sanh tử quyết.

Nhất là Xích Phát Âm Ma và Quái Nạp Mộc Thông trong lòng rất lo ngại, vì trận đấu nầy có liên hệ đến vận mệnh tương lai của chúng.

Tuy vậy, tin vào vỏ công quỉ thần vô lượng cũa Âm Ma Giáo Chủ ngày nay, hai lão đại ác ma vững lòng, xạ bổn luồng ma nhỡn xanh vời vào trận tử đấu sắp diễn ra.

Đột ngột, Chí Tôn thét :

— Chiêu thứ nhất !

Tự khắc, một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba, mang theo mười phần nội lực ầm ì như sấm động tới trước mặt Âm Ma Giáo Chủ.

Quái nhân cười âm u :

— Tiểu tử tác động quá nhiên mau lẹ !

Mồm thét quỉ chưởng đầy lông lá như loài dã thú của Âm Ma Giáo Chũ lẹ làng đẩy tới.

Đã thấy luồng khí thế Nộ Hải Dương Ba hùng liệt như Chí

Tôn ào tới tiếp nghênh ...

Ầm !

Cả tòa ma động cơ hồ sập đổ.

Song phương hãy còn đứng trơ như trụ đồng.

Chiếc áo Chí Tôn bay phần phật, trong khi chòm tóc xanh của Âm Ma Giáo Chủ dựng ngược lên, chẳng khác ngọn cờ quỉ dưới A Tỳ.

Hiển nhiên nội lực hai bên đại kình địch bằng nhau không ai hơn kém.

Bọn Xích Phát Âm Ma đều phải vận công mới giữ nguyên vị trí cũ.

Chí Tôn chép thầm :

— Công lực tên lão ma đầu nầy ngày nay quả nhiên cao thâm tột độ, vượt hơn ba năm về trước nếu ta không thi thố toàn bộ võ công khó lòng mà thủ thắng.

Nghĩ như vậy rồi, hữu chưởng của Chí Tôn lại đẩy lên ngang tâm huyệt, đẩy ra một chiêu Càng Khôn Thần Công mười phần nội lực.

Bóng chưởng khổng lồ bao trùm cả ma động, thế mạnh không thể tránh đỡ.

Bọn Xích Phát Âm Ma trông thấy bóng quái chưởng kinh thiên động quát to lên báo động và đồng lượt tháo lui cả trượng đứng trấn.

Trong khi Âm Ma Giáo Chủ đã gầm rống :

— Tiểu tử, đừng ngạo mạn !

Quỉ chưởng đẩy lông lá của quái nhân tức thì phát khởi Càng Khôn Thần Công, bế thế ngang hàng cùng kẻ địch ...

Ầm !

Toàn thể ma động cơ hồ sụp xuống, cát đá tung bay mù mịt.

Cả hai đại kình địch đồng lắc lư thân hình mấy cái bằng nhau.

Bọn Xích Phát Âm Ma bị dư khí quét nhằm rùng mình lên.

Những luồng mắt sáng rực pha màu khủng khiếp xạ thẳng về chỗ Âm Ma Giáo Chủ và chàng thiếu hiệp giang hồ.

Chí Tôn thầm khiếp trong lòng, sững sờ nhìn Âm Ma Giáo Chủ.

Thì ra, lão đại ma đầu nầy đã tựu thành quỉ chưởng thứ năm trong Ô Mộc Bảo Lục.

Trái lại Âm Ma Giáo Chủ cũng vì cái nội lực thông huyền vũ trụ của Chí Tôn mà hãi hùng lên.

http://tieulun.hopto.org

Quái nhân không ngờ sau ba năm rớt xuống Tuyệt mệnh cốc, võ công kình địch lại cao thâm tột độ dường ấy.

Trái mắt giang hồ không tìm được một nhân vật thứ hai như thế.

Cho đến, đến bây giờ Âm Ma Giáo Chủ cảm thấy rúng động trong lòng không ít.

Bây giờ, sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn trợn cặp cặp kỳ quang :

— Lão ác ma, còn một chiêu cuối cùng, hãy cố giữ lấy sanh mạng.

Từ từ chàng thiếu hiệp tiến tới hai bước, thân hình hơi thấp xuống song chưởng giơ lên.

Lập tức hai đạo khí Càng Khôn Thần Công kinh thiên động địa ào tới Âm Ma Giáo Chủ.

Cùng trong tiếng rống, quái nhân đã trụ hình tợ quả cổ sơn tóc râu dựng ngược, qui chưởng lẹ làng huy động hai luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công sầm sét . . .

Lại hai tiếng nổ kinh hồn.

Từng loạt tản đá ma động bị kình phong đánh trốc bay huỳnh huych trong không khí.

Cả Chí Tôn lẫn Âm Ma Giáo Chủ đồng thời bị áp lực cài đi mấy thước, bốn chân lún vào đất.

Xem thế hai bên đại kình địch nội lực và võ công đều bằng nhau.

Bất giác Chí Tôn cảm thấy rúng tận đáy lòng.

Chàng không thể nào tưởng tượng được thân thủ của Âm Ma Giáo Chủ ngày nay cao thâm tột độ đến dường đó.

Trong hiện tình nếu diễn ra trận sanh tử quyết, chàng chưa thể thủ thắng quái nhân tóc sanh nầy được.

Mồ hôi Chí Tôn ra dầm cả áo.

Cái mộng chiếm lại Ô Mộc Bảo Lục đã biến thành mây khói.

Niềm thất vọng hiện rõ trên gương mặt của Chí Tôn.

Lặng đi một chặp, chàng thiếu hiệp cắn hỏn thét vào mặt Âm Ma Giáo Chủ :

— Giữ đúng theo lời giao ước lúc nãy, ta tạm tha mạng sống cho ngươi, hẹn một thời gian ngắn ta sẽ trở lại tái đấu, một phen sanh tử quyết cuối cùng.

Âm Ma Giáo Chủ cười khà mau may đội nanh bạc :

— Tiểu tử ! ngươi nói chuyện nghe quá dễ dàng, thú thật, bất cứ một nhân vật nào đã to gan mặt vào âm động nầy rồi thì có ra đi mà không có trở lại.

Bây giờ ngươi có muốn trốn chạy không còn kịp nữa.

Tánh tình ngang ngược sài lang của Âm Ma Giáo Chủ khiến Chí Tôn nổi cơn thịnh nộ, chàng dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Lão ác đạo, lòng dạ ngươi quả như loài sài lang hiểm độc, lời giao ước vừa rồi ngươi định nuốt hay sao !

Âm Ma Giáo Chủ càng cười to hơn, nghe chừng trào sôi cả huyết quản :

— Ha ha . . . giao ước à ? đó là chuyện khác, nhưng nay Bản Giáo Chủ chỉ trị tội ngươi đã dám xâm phạm vào tử địa ma linh, từ xưa đến nay có vô số liệt thủ giang hồ rủ nằm xương tàn trong u cốc nầy, bây giờ chẳng lẽ ta dung mạng sống cho ngươi được.

Đến đây Chí Tôn chợt trố lên cười lạnh lẻo. Giọng cười cường ngạo khinh thường bởi mặt người lòng thú của kẻ thù.

Đột nhiên chàng thiếu hiệp hỏi :

— Lão ác đạo, giữa ngươi và Ngọc Diện Diêm Bà có mối quan hệ như thế nào ?

Âm Ma Giáo Chủ thản nhiên :

— Hai đạo phái cùng hộ trợ lẫn nhau trên chốn giang hồ, đồng thời cùng đuổi theo một mục đích.

— Có phải chiếm ngôi độc bá vũ lâm không ?

Cặp nanh bạc Âm Ma Giáo Chủ diêu động :

— Ha ha ... kiến văn tiểu tử kể ra khá quảng đại đấy, rồi đây cả bọn giang hồ đều thầm phục dưới chân ta.

Chí Tôn không dằn được cơn giận dữ, thét to lên :

— Lão ác đạo đừng kiêu hãnh, hãy nghe ta hỏi đây : Hai tiểu cuống ma Lạc Bá Đào và Cái Thế Hồng hiện có trong nội đàn chăng ?

Âm Ma Giáo Chủ di động chiếc đầu quái dị :

— Bản Giáo Chủ đã sai bọn chúng thi hành vài việc khẩn cấp ở nơi xa rồi.

— Có phải hai tên cuống ma đi tìm bắt cóc Quận chúa Bạch Sa Cung trước, rồi kế tìm Quỳnh Giao, nội tôn của lão Quái Ngư chăng ?

Lời nói của Chí Tôn làm cho Hắc Phụng Hoàng như khe khẽ

http://tieulun.hopto.org

rũng động lên, nàng nhìn chàng chẳng hề chớp.

Lúc ấy Âm Ma Giáo Chủ cười lạnh lẽo :

— Băn Giáo chủ chưa hề hay biết chi cả, nhưng Ha ha ... đó là ý lệnh của Ngọc Diện Diêm Bà sư muội, nếu quả đúng như thế, thì ngươi hãy tới Tàn cổ động mà tìm, chứ nơi đây không hề giam giữ ai cả.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn bỗng chớp rực lên, chàng biết lời nói của Âm Ma Giáo Chủ là sự thật.

Quỳnh Giao có thể bị Cái Thế Hồng hay một nhân vật nào khác bắt mang về Tàn cổ động.

Hôm trước có lẽ bọn cao thủ áp giải thiếu nữ về dâm động của yêu bà, kẻ bị chàng phá vỡ tù xa và một quái nhân cứu thoát.

Trong lòng Chí Tôn nghe chừng có lửa đốt.

Nếu quả thật Quỳnh Giao lọt vào tay Ngọc Diện Diêm Bà, thì đời hoa sẽ tàn rữa.

Chàng nhớ tới việc độc dược Xuân Phong Nhất Độ Hoàn của Tần My Nương ngày xưa mà lòng còn hãi hùng

Chàng phải tìm đến Tàn cổ động khẩn cấp giải cứu cho nàng chứ không thể chậm trễ được.

Bất giác Chí Tôn thét :

— Bây giờ ta có việc gấp cần phải thực hiện ngay. Hẹn tái đầu!

Lời vừa chấm dứt, Chí Tôn quay mình đi, chợt nghe có tiếng gầm rống của Âm Ma Giáo Chủ :

— Tiểu ma đầu, ngươi chạy đi đâu?

Theo tiếng gầm rống đó, Chí Tôn đã nghe một luồng kình khí lạnh lẽo áp tới bên lưng chàng nặng như núi lỡ.

Chàng lẹ làng day lại dụng lên một luồng chưởng phong đón đỡ.

Ngay lúc, có một loạt tiếng ầm ầm rền động từ phía ngoài âm động vọng vào.

Hiểu ngay có biến cố, Chí Tôn ngưng thân mình chờ Âm Ma Giáo Chủ vừa xê dịch tới.

Quái nhân đưa cặp mắt tỏa hào quang nhìn Chí Tôn cười ghê rợn :

— Ha ha.., hiện giờ cánh cửa hang động đã do một khối đá nặng muôn cân lấp kín lại rồi. Tiểu tử dù có tháp cánh bay lên trời cũng không thể nào thoát khỏi.

Khôn hồn, hãy quì xuống cho Băn Giáo Chủ phù mạch tàn phế vò công may ra ta còn cho một kiếp sống thừa, nếu trái mệnh, thân xác ngươi sẽ bị xé ra từng muôn mảnh nhỏ ở nơi nầy.

Dứt lời Âm Ma Giáo Chủ phất quì chưởng dầy lông lá một cái.

Tức thì, Xích Phát Âm Ma, Thiên Phật Thủ, Quái Nạp Mộc Thông, Bạch Phát Ma Cơ, Cổ Độc Thánh Quân và Hắc Phụng Hoàng bắn mình sang sáu hướng trấn thủ.

Sát khí bốc tỏa trên những bộ mặt quái gỡ của bọn đại ma đầu

Riêng Hắc Phụng Hoàng trong căm thù ẩn chứa một sự lo lắng chẳng hiểu cho ai...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢ

THẤT TRỤ CÂU HỒN

KHI sáu liệt thủ Âm Ma Giáo đứng đấy xong yên, bầy giờ Âm Ma Giáo Chủ mới cười lạnh lẽo như qui dữ :

— Ha ha.. tiểu tử, ta bảo thật, bây giờ dù cho võ công ngươi huyền thông vũ trụ, đứng vào hàng Tiên Phật của vũ lâm, cũng không thoát chết một chết rã rời thi thể.

Trận Thất Trụ Câu Hồn của Bản Giáo Chủ đã lập ra rồi coi như số hệ đã định.

Giờ ngươi tự quyết lấy mình hay chờ ta ra tay !

Nghe đến trận Thất Trụ Câu Hồn, bất giác trong lòng Chí Tôn rúng động lên.

Chàng hết sức hãi hùng vì không hiểu tại sao Âm Ma Giáo Chủ có được bí đồ của tuyệt thế của Thề Ngoại Qui Vương, một lão đại ma đầu từng độc bá vũ lâm hơn năm trăm năm về trước.

Qui Vương, nầy vì vận kiếp máu tanh quá thăm khốc, trước sau trên chồn giang hồ thời bầy giờ hạ sát có tới sáu ngàn cao thủ, hơn bốn trăm quái thủ tinh hoa của ngũ đại môn phái.

Lão ta tự hối, nhất định không đem trước tác võ công truyền

dạy cho ai cả. Rồi một đêm trăng mờ lạnh lẽo kia, lão âm thầm đến Huyết trì bình, trầm mình xuống đầy tuyệt tích cho đến nay.

Chẳng hiểu vì sao, Trận Thất Trụ Câu Hồn, một những ngón bí số của Thề Ngoại Qui Vương, lão đại ma đầu Âm Ma Giáo Chủ lại biết xử dụng.

Trong khi Chí Tôn còn đang hết sức kinh dị, thì Âm Ma Giáo Chủ đã cất lên giọng trầm trầm rờn rợn :

— Quái Nạp Đại hộ Pháp sao chưa ra tay !

Sau một trận cười khằn khặc đến dựng cả tóc lông mọi người, Quái Nạp Mộc Thông bỗng xê bộ xương người lên hai bước.

Ma chưởng của lão qui đưa lên phát hiện một màu sương mù trắng.

Chí Tôn hết sức kinh dị trước tác động lạ thường của Quái Nạp Mộc Thông.

Chàng không hiểu lão qui định hành động những gì, nên chưa thể ứng phó ngay được.

Chàng thiều hiệp vận ngầm nội lực chờ biến cố diễn ra.

Dù sao, Chí Tôn hiểu rõ Quái Nạp Mộc Thông sắp hạ độc thủ chứ không làm trò đùa bỡn được.

Bổn lão đại ma đầu trông thấy bầu sương mù trắng của Quái Nạp Mộc Thông phát hiện thấy đều lộ vẻ hoan hỉ.

Chỉ riêng Hắc Phụng Hoàng cặp lông mày thu liễu cau lại mấy lần chẳng hiểu nàng đang thù hận, hay lo lắng cho chàng trai trẻ.

Hai luồng mắt sắc bén, bí huyền của nàng thỉnh thoảng quét ra ngoài phía cửa ma động một cái.

Thình lình trong giờ phút đó, Quái Nạp Mộc Thông rống to lên, lão qui vạch một vòng tròn chung quanh Chí Tôn mau tợ chớp.

Theo đường vạch bầu tròn đó lại phát hiện luồng khói nhạt chớp tỏa thành bầu xương trắng chụp Chí Tôn vào giữa.

Tự cho đó là độc khí, Chí Tôn vận ngay Lưỡng Cực Chân Ngươn phát ra hai thề trắng đỏ, yểm trợ các hiểm huyệt.

Nhưng hãi hùng thay !

Bầu sương mù trắng vẫn áp tới lấn áp màn khí thề Lưỡng Cực Chân Ngươn, huyền nhiệm hơn đóa mây Hồng Vân Lôi Hỏa của Xích Phát Âm Ma.

Có tiếng cười lạnh lẽo của Âm Ma Giáo Chủ ở phía ngoài.

http://tieulun.hopto.org

— Ha ha ... số ngươi tận rồi, trong giây lát nữa đây thân xác ngươi sẽ biến thành giá tuyết mà chết.

Theo lời nói của quái nhân từng trận tuyết trắng cực kỳ lạnh lẽo từ bãy hướng bay vào nặng như những quả núi.

Hàn khí bao trùm cả ma động, tượng chừng đông đặc cả huyết quản mà chết.

Kinh hãi trong lòng, Chí Tôn quay tròn song chưởng cuốn cuộn đưa ra kình đạo Càng Khôn Thần Công đón nghênh lấy bốn bề núi tuyết.

Một loạt nổ âm u ...

Hai cánh tay của Chí Tôn cảm thấy tê buốt, dường như bị luồng điện chạy nhanh vào.

Quả thật là khủng khiếp.

Từ ngày hiện thân trên chốn giang hồ chưa có lần nào Chí Tôn đương đầu cùng một loại võ công thâm hiểm độc ác đến thế.

Trận núi tuyết này dường như do Thái âm hàn khí luyện thành.

Chàng chợt nghĩ đến một hiểm họa gớm ghê.

Dụng tâm Âm Ma Giáo Chủ thực là độc ác.

Bây giờ, chàng tìm cách thoát ra khỏi trận là phá hỏng quỷ kế đó.

Nghĩ như vậy Chí Tôn vận dụng chân khí đan điền lên, chống đỡ cơn rét giá, đồng thời song chưởng của chàng triển ra mười hai đạo cường khí Càng Khôn Thần Công tiếp lấy loạt hàn tà của tuyết trắng xóa từ bãy hướng vừa ào ào đổ tới.

Lại thêm một loạt nổ khô khan.

Tuyết giá tung bay mù mịt, hàn tà quét nhằm Chí Tôn rùng mình lên.

Chẳng chút chậm trễ, chàng thiếu hiệp theo thân pháp Thái Loan Ngự Phong nhắc mình lên cao, định xoay theo bề thế bay mình ra khỏi trận.

Nhưng kỳ dị làm sao Chí Tôn chưa va chạm vào bầu sương mù trắng mà đã đội ngược té nhào trở xuống.

Chàng hốt hoảng điều vận chân khí ngăn lấp hàn tà có thể xung vào hiểm huyệt.

Đến đây, Chí Tôn mới hiểu rõ sự lợi hại khủng khiếp của Thất Trụ Câu Hồn.

Thì ra, bầu sương mù trắng chính là một loạt nhu khí tà thuật để bao vây kình địch không cho chạy thoát như Hồng Vân Lôi Hỏa của Xích Phát Âm Ma.

Thế nhưng ngón võ công này lợi hại hơn, bởi không có một sức mạnh nào chống đỡ nổi khi thi triển.

Lão đại ma đầu Âm Ma Giáo Chủ dùng nhu khí nầy để xử dụng tuyết giá đè bẹp hủy diệt chàng.

Bất giác Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Lúc ấy, chàng nghe có tiếng của Cổ Độc Thánh Quân nói giọng khàn khàn như quỉ núi :

Các vị hãy ngưng tay, để lão phu tặng một ngọn Đoạn Trường Đơn cho hắn ngất đi, rồi sau đấy sẽ hay.

Một loạt tiếng ào ào..

Nguy cơ đã hiện ở trước mặt.

Ý niệm tử đầu chớp lòe qua trí óc chàng thiếu hiệp.

Đột nhiên, Chí Tôn bằng một động tác hết sức mau lẹ, phất động chiếc Xích Ma Hoàn về phía Cổ Độc Thánh Quân.

Tia đỏ rực tợ huyết châu chớp lên.

Cùng lúc, Cổ Độc Thánh Quân cũng vừa đưa ra một đạo kình khí màu mực thẳm nhắm ngay tâm huyệt của Chí Tôn quật vào.

Nhưng đồng thời, tia sáng từ hồn Xích Ma Hoàn đã bắn xạ ngay chưởng trung của Cổ Độc Thánh Quân.

Lão ma đầu hốt hoảng rống to lên thu hồi Đoạn Trường Đơn phóng ra ngoài tránh tia sáng âm vong Xích Ma Hoàn.

Do đó, làn sáng mù trắng vỡ đi một phía.

Cặp mắt thần của Chí Tôn ngó thấy, thầm mừng vô tả :

— Ồ ! ta có thể thoát thân rồi đây !

Chàng vận dụng toàn bộ chân khí điều khiển chiếc Xích Ma Hoàn đuổi theo Cổ Độc Thánh Quân tợ chớp, nhất định không cho lão trở về vị trí.

Trong khi bằng một thân pháp bất phàm, chàng phóng ra khỏi bầu sương mù trắng.

Âm Ma Giáo Chủ rống to :

— Hãy giết tên ma đầu đừng cho chạy thoát.

Giữa lúc một chuyện hãi hùng xảy ra.

Chiếc đầu của Cổ Độc Thánh Quân bị chiếc Xích Ma Hoàn

http://tieulun.hopto.org

hớt xéo phía bên tả.

Máu đào phun ra lênh láng, lão ma ôm lấy đầu tháo lùi về góc ma động.

Ngay lúc, Chí Tôn đã thu hồi chiếc Xích Ma Hoàn.

Âm Ma Giáo Chủ bản mình tới quát :

— Tiểu ma đầu, đừng hòng chạy thoát !

Nhưng quái nhân chưa kịp ra tay, thì bỗng nghe có tiếng ù ù như giông gió từ phía ngoài cửa ma động.

Có tiếng thét lanh lảnh của Hắc Phụng Hoàng :

— Có lửa cháy phía ngoài hãy cứu cấp cho mau !

Dứt câu, không đợi lệnh của Âm Ma Giáo Chủ, thiếu nữ bản mình đi ngay ...

Không kịp nghĩ suy, Xích Phát Âm Ma và Thiên Phật Thủ cùng lượt theo sau Hắc Phụng Hoàng.

Cơ hội tốt đã đến, Chí Tôn lập tức xê mình tới Bạch Phát Ma Cơ :

— Quỉ bà phải chết !

Theo tiếng thét chàng thiếu hiệp ra tay như điện.

Bình !

Bạch Phát Ma Cơ không kịp dự phòng bị áp khí Càng Khôn Thần Công quật nhằm bản bổng ngoài ba trượng như cánh diều đứt dây.

Cũng may là quái bà không chạm nhằm vách đá, nên khỏi phải một cái chết rả rời thi thể.

Quái Nạp Mộc Thông gầm lên :

— Hãy giết tên tiểu tử nầy.

Lão đại ác ma theo tiếng gầm quát phóng mình tới chỗ Chí Tôn.

Thế nhưng chàng thiếu hiệp như đã có dự tính từ trước, đột ngột bản mình về phía cửa ma động chẳng thèm thốt một lời nào.

Động tác bất ngờ, kèm theo thân pháp quái dị nhảy mất Chí Tôn đã xa ngoài hai mươi trượng.

Quái Nạp Mộc Thông không kịp phản ứng trố mắt tợ đèn ma trông theo Chí Tôn.

Âm Ma Giáo Chủ cũng sửng sờ lên, rống to :

— Đuổi theo tên tiểu quỉ cho mau !

Quái nhân khẽ lắc lư một cái, tức thì thân mình đi mau tợ chớp đuổi theo sau lưng Chí Tôn.

Quái Nạp Mộc Thông cũng gầm lên, rồi phóng mình sau hết...

Hai lão đại ma đầu khẩn cấp rượt theo Chí Tôn, quyết quật chết chàng ngay tại ma động bằng với bất cứ giá nào.

Chúng tự hiểu nếu để chàng thiếu hiệp thoát thân đi lần nầy sẽ hứng lấy cái hậu quả vô cùng thảm khốc.

Chí Tôn đang chạy ở phía trước, chợt nghe mấy tiếng chuyển động ầm ầm...

Biết có biến cố mới vừa xảy xa, nhưng Chí Tôn vẫn không ngừng bước vì thời giờ đã quá cấp bách, phía sau hai lão đại ma đầu lại đuổi theo

Chớp mắt, Chí Tôn đã ra gần cửa động

Tiếng chuyển động ầm ầm đột nhiên không còn nữa, nhưng một luồng sức nóng tợ lửa theo trận gió luồn vào ..

Chàng thiếu hiệp chưa hiểu rõ sự tình ra sao cả, càng phóng nhanh hơn.

Ra tới cửa động thấy cửa đá đổ ập ngổn ngang, nhiều đồm lửa nhỏ phía ngoài còn bốc cháy.

Tuyệt nhiên chẳng hề thấy bóng Hắc Phụng Hoàng, Xích Phát Âm Ma nơi đâu cả

Tuy vậy, chẳng chút diên trì, Chí Tôn vận dụng thân pháp tột bực, bản mình ra khỏi cửa động, vượt ngang đồng lửa đang ngún cháy

Song chưởng chàng thiếu hiệp để lên yểm trợ tâm huyệt, đồng thời sẵn sàng ứng phó mọi thế công của kẻ thù bất cứ từ đâu đến

Thế nhưng chẳng hề nghe tiếng động tịnh chi cả

Chí Tôn vượt ngang cửa ma động và đám lửa một cách an toàn

Chàng quét mắt nhìn thấy đó dẫn hỏa rãi rác dẫy đầy ngoài cửa động Âm Ma, làm cháy lan đến cánh rừng bên cạnh

Bây giờ, Chí Tôn mới chợt hiểu rõ mọi sự tình đã xảy.

Thì ra, vừa rồi lúc chàng cùng bọn Âm Ma Giáo Chủ giao đấu trong ma động, có kẻ lạ mặt đến đốt cháy cửa hang.

Bọn Hắc Phụng Hoàng phát giác kịp nguy cơ, nên đã cùng Xích Phát Âm Ma, Thiên Phật Thủ đi tiếp ứng.

Nhờ đó chàng thoát khỏi trận Thất Trụ Câu Hồn của Âm Ma Giáo Chủ một cách dễ dàng.

Mặc dù thân thủ bất phàm, nhưng Chí Tôn không chậm trễ,

http://tieulun.hopto.org

chàng nhắm cánh rừng hướng bắc phóng đi như bay.

Chí Tôn e ngại bọn Âm Ma Giáo Chủ, Quái Nạp Mộc Thông đuổi theo kịp, sẽ còn sinh nhiều bất lợi cho chàng.

Tuy dòng máu Sư cừu đang sùng sục trong tâm, nhưng trải qua trận giao đấu vừa rồi, chàng thiếu hiệp tự biết, một mình không thể thủ thắng nổi bãy tên kình địch Âm Ma.

Chạy độ khoảng năm mươi trượng, Chí Tôn nghe phía sau có nhiều tiếng dị động, chàng gia tăng khinh pháp, phóng ngang rừng già như làn khói nhạt.

Chẳng bao lâu vượt qua hai mươi dặm đường, không nghe tiếng đuổi theo, Chí Tôn yên lòng giãm bớt tốc lực.

Chàng thiếu hiệp vừa đi vừa suy nghĩ miên man.

Chàng không ngờ võ công Âm Ma Giáo Chủ ngày nay lại cao thâm đến thế.

Lão đại ma đầu lại biết dùng chiêu thức Càng Khôn Thần Công thật là mối nguy hại to tác cho chàng.

Mộng chiếm lại Ô Mộc Bảo Lục của Chí Tôn nay đã biến thành mây khói, vì ngày nay đã trở nên vô dụng rồi.

Bây giờ chỉ còn cách duy nhất là phát triển nội lực đủ một trăm năm mươi năm mới mong đánh bại được Âm Ma Giáo Chủ, sau đó, diệt trừ Quái Nạp Mộc Thông, Xích Phát Âm Ma, hai tên đại cừu nhân trong Huyết Hải Thâm Cừu.

Chí Tôn còn đang nghĩ ngợi chợt thấy một chiếc bóng từ trên ngọn đồi cao bên tả nhảm ngay cánh rừng phía trước phóng tới.

Thoáng nhìn thuật khinh công thần ảo cũng đã biết chiếc bóng đương nhiên là một quái thủ giang hồ rồi.

Động tính tò mò, Chí Tôn vội vàng thi triển thân pháp tà quái, bốc theo chiếc bóng, trong lúc hai luồng kỳ quang xạ thẳng vì sợ kẻ địch biến mất.

Không bao lâu, Chí Tôn chỉ còn cách chiếc bóng chừng trăm trượng chàng nhận ra bóng dáng quen thuộc của người con gái.

Phát sinh nghi ngờ, Chí Tôn đổi ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » biến hiện phía sau lưng chiếc bóng thiếu nữ.

Còn cách bảy mươi trượng...

Nháy mắt còn năm mươi, rồi lại gần hơn...

Chí Tôn chậm chân hơn trước, nhìn thật kỹ chiếc bóng thiếu nữ ở phía trước.

Bất giác, chàng đã phải kêu thầm :

— Ồ ! Hắc Phụng Hoàng.., nàng lại đi đâu về hướng nầy !

Thế nhưng Chí Tôn chẳng hề lộ diện, chàng cứ lẩn lút trong rừng cây, thoạt ẩn thoạt hiện theo sau lưng Hắc Phụng Hoàng, cách chiếc bóng thiếu nữ cách khoảng bốn mươi trượng.

Nhờ khinh pháp Chí Tôn ngày nay biến hóa khôn lường, nên Hắc Phụng Hoàng không thể phát giác được có người đang theo dõi mình.

Trải qua ba mươi dặm đường.

Đến bên một tòa cổ tự rêu phong bên con sơn đạo, thình lình Hắc Phụng Hoàng dừng chân lại.

Sợ bại lộ hành tung, Chí Tôn bắn mình đến cành cao cỗ thụ, đưa mắt nhìn trở xuống.

Chàng trông thấy Hắc Phụng Hoàng đang hấp tấp đi thẳng vào ngôi chùa hoang.

Có lẽ nàng tin tưởng không ai theo dõi, nên không quan sát trước sau chi cả.

Đột nhiên trong giờ phút ấy có một chiếc bóng từ trong ngôi cổ tự phóng ra.

Chí Tôn nhìn kỹ đó là một cao thủ tuổi trạc trung niên, mặt mũi cực kỳ hung ác.

Trên ngực cao thủ có chiếc đầu lâu đầm máu, dấu hiệu U Linh Kỳ.

Chí Tôn giật mình, thầm kêu :

— Ồ ! bọn U Linh Kỳ đây rồi !

Trong lòng Chí Tôn phấn chấn vô cùng, quả thật là không hẹn mà nên.

Chàng định tìm kiếm Tàn cổ động thì gặp đồng bọn ở nơi đây.

Chí Tôn nhất định theo dõi tên cao thủ U Linh Kỳ nầy dò xét nơi tàng ẩn của Ngọc Diện Diêm Bà.

Lúc ấy phía dưới sân chùa, Hắc Phụng Hoàng và tên cao thủ U Linh Kỳ cũng vừa quay lưng đi vào trong.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn theo thân pháp Thái Loan Ngự Phong hạ mình đó xuống hông bên trái ngôi cổ tự hoang tàn

Chàng ẩn hiện theo sau lưng Hắc Phụng Hoàng và tên cao thủ U Linh Kỳ như bóng quỉ hiện hình.

http://tieulun.hopto.org

Thính lực Chí Tôn được vận đến mức độ tinh vi, đề phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ngôi chùa cổ này thật rộng, chiều sâu có tới hàng trăm trượng lại có nhiều gian. Chí Tôn quét cặp mắt sáng rực tìm hai người.

Đi vào gần tới chánh điện, bất chợt Hắc Phụng Hoàng và tên cao thủ U Linh Kỳ đã đứng vào xó phương trượng, Chí Tôn vội nấp trong bóng tối.

Hai người đứng cách xa chàng có hơn mười trượng. nói chuyện thầm thì thật khẽ, nên không lọt vào tay Chí Tôn.

Tuy vậy, chàng vẫn hiểu giữa hai người đang bàn một điều gì đó hết sức quan trọng, nên tên cao thủ mấy lần cung tay, tỏ ra kiên phục Hắc Phụng Hoàng

Chí Tôn nóng nẫy trong lòng vì muốn hiểu rõ sự tình của hai người ra sao.

Chàng đưa mắt nhìn lên nóc chánh điện, thấy có chỗ bóng tối liền mừng rỡ :

— Ta lên trên đấy rình nghe chúng bàn tính những chuyện gì cho biết

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn triển ngay thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình» khẽ lắc mình một cái.

Thân hình chàng thiếu hiệp bay lên trên nóc chính điện như chiếc bóng ma

Khinh pháp, quái dị thần kỳ, đến như Hắc Phụng Hoàng ngày nay cũng là một cao thủ tột bật giang hồ, vậy mà cũng không sao nhận ra kịp.

Sau khi thu mình lên trên góc chính điện, Chí Tôn đưa cặp kỳ quang nhìn xuống chỗ hai người.

Ngay lúc Hắc Phụng Hoàng cũng vừa thò tay vào lòng lấy ra một món vật phía ngoài bao bọc bởi lớp da thú.

Nhận ra món vật ấy, Chí Tôn suýt kêu lên thành tiếng :

— Ô Mộc Bão Lục !

Thực vậy, chiếc da đựng Ô Mộc Bảo Lục là một loại da ngàn xưa, màu đen sậm làm sao Chí Tôn có thể quên được.

Chàng cố dằn lòng lắm mới khỏi phóng xuống dành lấy chiếc da ấy.

Dù biết giờ đây Âm Ma Giáo Chủ đã luyện được đường chiêu vô thượng Càng Khôn Thần Công, bảo vật Ô Mộc Bảo Lục không còn thần bí như xưa nữa, nhưng nó là món di vật của Sư phụ, đã một lần chàng nhục nhã để lọt vào tay bọn đại ma đầu tại Tuyệt mệnh cốc, làm sao chàng cũng phải chiếm lại với bất cứ giá nào.

Trong lúc Chí Tôn nghe dưới chính điện Hắc Phụng Hoàng vừa trao chiếc da cho cao thủ vừa nghiêm trọng :

— Ngươi hãy cầm món vật này ở đây chờ gia huynh ta đến đây trao liền, cẩn thận, nếu sơ xuất ta sẽ lấy chiếc thủ cấp của ngươi

Tên cao thủ U Linh Kỳ cầm lấy món vật cất vào lòng, khúm núm:

— Xin Tiểu lệnh chủ yên lòng, tại hạ sẽ lấy tánh mạng của mình mà bảo vệ món vật này chờ trao lại cho Lạc thiếu chủ.

Mấy lời đối đáp của Hắc Phụng Hoàng và tên cao thủ U Linh Kỳ, không cần phải nghĩ ngợi, Chí Tôn cũng hiểu rõ sự tình như thế nào rồi.

Lạc thiếu chủ mà tên cao thủ U Linh Kỳ vừa gọi chẳng ai khác hơn là Lạc Bá Đào.

Hắc Phụng Hoàng đã nhờ tên cao thủ này trao lại Ô Mộc Bão Lục cho anh nàng.

Nhưng tại sao nàng lại có được Ô Mộc Bão Lục ?

Nếu không là đánh cắp của Âm Ma Giáo Chủ thì còn gì nữa ?

Đến đây Chí Tôn sực nhớ đến sự hỏa thiêu ma động vừa rồi.

Chắc chắn sự tình đó có liên hệ đến vụ đánh cắp Ô Mộc Bão Lục chứ chẳng không.

Kẻ bí mật hỏa thiêu ngoài cửa ma động Âm Ma Giáo lúc nãy là Lạc Bá Đào chăng ?

Có thể như thế lắm. Bởi vì theo chàng hiểu sau khi tựu thành năm đường chiêu Ô Mộc Bão Lục, Âm Ma Giáo Chủ chỉ truyền cho đồng bọn có bốn chưởng pháp, riêng Ô Mộc Bão Lục lão ma chỉ độc tôn mà thôi.

Vì tham vọng, Lạc Bá Đào có thể nhờ tay Hắc Phụng Hoàng trà trộn đánh cắp Ô Mộc Bão Lục của Âm Ma Giáo Chủ, đồng thời, hắn nổi lửa gây biến động cho nàng dễ dàng chạy đến đây.

Chí Tôn vừa nghĩ đến đấy thì nghe Hắc Phụng Hoàng gấp rút bảo tên cao thủ :

— Ngươi mau ẩn mặt vào trong, nhớ chỉ khi nào nghe tiếng

http://tieulun.hopto.org

Lạc huynh mới lộ diện.

Không cần nhìn tên cao thủ cung nghênh, Hắc Phụng Hoàng phóng ra ngoài đi mất dạng.

Cùng lúc ấy, tên cao thủ cùng chui vào hậu điện.

Chí Tôn thầm mừng trong lòng, chàng định bắn mình theo tên cao thủ U Linh Kỳ nhưng sực nhớ ra một điều liền dừng lại.

Chàng lẩm bẩm :

— Ồ ! tại sao ta không biết cải trang ra dung mạo tên cuồng ma Lạc Bá Đào gạt tên ma đầu ngu ngốc nầy chiếm lấy Ô Mộc Bảo Lục có hơn không.

Nghĩ xong, Chí Tôn thò tay vào lòng lấy ra nhiều bộ mặt da người chọn một cái.

Sau khi tô điểm đâu đấy giống bộ mặt Lạc Bá Đào, Chí Tôn trùm lên đầu, bắn mình đáp xuống ngoài chính điện, rồi gây thành tiếng động mạnh.

Chàng bước vào đứng sững trước điện, đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm.

Quả nhiên, ngay lúc ấy tên cao thủ U Linh Kỳ từ trong nhô ra.

Vừa thấy bộ mặt hóa trang Lạc Bá Đào của chàng, là hắn đã cung tay :

— Kính chào Thiếu chũ !

Chí Tôn phất chưởng làm như quen thuộc nhiều lần, chàng cố lấy theo giọng nói của Lạc Bá Đào mà mấy lần rồi đã ghi nhớ :

— Không cần phải chào hỏi làm gì. Từ nãy Tiểu lệnh chủ của ngươi đến đây chưa ?

Tên cao thủ U Linh Kỳ xê mình lên gần Chí Tôn, thò tay vào lòng lấy chiếc da lúc nãy trao cho Chí Tôn :

— Tiểu lệnh chủ có dặn tại hạ trao lại cho thiếu chủ món vật nầy.

Hắn vừa sẽ lén nhìn Chí Tôn, chẳng hiểu nghĩ sao bỗng dừng lại.

Sợ lộ hành tung Lạc Bá Đào tới kịp, hỏng mất cả mọi sự sắp đặt, Chí Tôn vờ trợn mắt :

— Tiểu Lệnh chủ trao giữ cho ta món vật gì sao ngươi chậm chạp thế.

Tên cao thủ U Linh Kỳ hốt hoảng đưa nhanh chiếc da cho Chí Tôn.

Chàng lẹ làng chộp lấy, cất vào lòng nói thật mau :

— Bây giờ ta có việc cần phải đi gấp, nếu có gặp lại Tiểu lệnh chủ ngươi hãy bảo lại hộ ta.

Dứt câu, Chí Tôn hấp tấp quay nhanh .

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao, tên cao thủ U Linh Kỳ gọi giật :

— Thiếu chủ hãy quay lại !

Chí Tôn lẹ làng xê mình, vờ thỉnh nộ :

— Còn điều gì nữa nói nhanh lên !

Tên cao thủ U Linh Kỳ sợ hãi :

— Sư bà Lệnh chũ hiện đang chờ Thiếu chũ, tại Tàn Cổ Động Thiếu chủ quên rồi à ?

Nghe tên cao thủ U Linh Kỳ nói bấy nhiêu, Chí Tôn hiểu ngay Ngọc Diện Diêm Bà có dính dấp vụ chiếm lấy Ô Mộc Bảo Lục, liền giả quát lên :

— Im đi ! Ta quên làm sao được, nhưng hiện giờ có chuyện khẩn cấp phải đi ngay, ngươi gặp Sư bà bảo lại, chốc lát ta sẽ về đến.

Kỳ thật nghe đến Tàn Cổ Động, Chí Tôn cũng muốn thừa dịp theo tên cao thủ U Linh Kỳ đến nơi để biết tung tích, nhưng chàng tự nghĩ, hành động như thế chẳng may dọc đường gặp Lạc Bá Đào hay những quái thủ U Linh Kỳ là mọi việc sẽ hỏng mất.

Hơn nữa, chàng cũng cần xem lại trong chiếc da thú coi có phải chính thật Ô Mộc Bảo Lục của Sư phụ chàng chăng.

Tên cao thủ trông thấy Chí Tôn giận dữ, hắn run rẩy không thốt lên được lời nào cả.

Đột nhiên trong giờ phút ấy, có tiếng dị động ở ngoài ngôi cổ tự.

Chẳng chút chậm trễ Chí Tôn vận dụng thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, lắc mình một cái, biến hiện tợ bóng vong linh lên trần chính điện mất dạng.

Ngay lúc ấy, một chiếc bóng từ ngoài cửa chùa vừa phóng mình vào, để hiện ra bộ mặt hiểm ác quen thuộc.

Chiếc bóng ấy chẳng ai khác hơn là Lạc Bá Đào.

Vừa ngưng tụ thân hình, tên ác đạo quét cặp mắt quỉ quái nhìn tên cao thủ U Linh Kỳ.

Tên cao thủ nhìn lại hắn, trên bộ mặt đen thẫm lộ vẽ kinh hoàng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn « ồ » lên một tiếng, rồi trỏ mắt nhìn Lạc Bá Đào chẳng hề chớp.

Hình như tên cao thủ U Linh Kỳ sững sốt trước sự tình vừa xảy ra, thế nhưng chưa hiểu làm sao cả.

Trông thấy cử chỉ quái dị của tên cao thủ, Lạc Bá Đào cũng ngạc nhiên đến phải ngơ ngác.

Chập lâu Lạc Bá Đào mới xê dịch thân hình lại gần tên cao thủ U Linh Kỳ hét vào tai hắn :

— Làm gì ngươi đứng thừ cả người ra thế ?

Tên cao thủ giật mình đáp bâng quơ :

— Ô kìa ! Thiếu chủ còn trở về đây làm gì nữa ?

Lạc Bá Đào hết sức kinh dị, chộp lấy tay tên cao thủ, lắc mạnh :

— Triệu Bá ! ngươi vừa bảo những gì ?

Tên cao thủ như thằng thốt :

— Thiếu chủ vừa bảo tại hạ có chuyện gấp rút ra đi, sao còn trở lại ?

Lạc Bá Đào ngơ ngác lên, hắn bỗng quát :

— Triệu Bá ! ngươi bảo gì lảm nhảm thế ? ngươi điên rồi à ?

Tên cao thủ lộ vẻ ngạc nhiên đến hải hùng :

— Thưa thiếu chủ, rõ ràng tại hạ vừa trao món bảo vật của Tiểu lệnh chủ đồng thời, thiếu chủ bảo...

Chợt hiểu mọi sự tình đã diễn ra, Lạc Bá Đào quát vang cả tòa chánh điện, làm bụi bặm trên trần tuông đổ :

— Hỏng mất rồi ! ngươi đã bị tên ma đầu nào đó đánh lừa rồi.

Cho tới bây giờ tên cao thủ U Linh Kỳ mới giật mình tỉnh ngộ, hắn sợ quá đứng run rẩy như người thọ chứng cảm hàn.

Trong lúc Lạc Bá Đào nóng nảy quát to :

— Tên ác đạo vừa chạy ngã nào, chỉ cho mau !

Tên cao thủ run tay trỏ ra ngoài cửa chùa :

— Hắn vừa lừa gạt tại hạ, chiếm lấy bảo vật, rồi chạy ra khỏi cửa chùa.

— Rõ thật là vô dụng !

Hữu chưởng Lạc Bá Đào liền ra tay như điện...

Bình !

Tên cao thủ U Linh Kỳ chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hoàng là toàn thân bị luồng kình đạo quật bay đi chạm mạnh vào tường, máu thịt văng tung tóe

Quả thật, là một hành thủ tàn ác, khủng khiếp

Thế nhưng, Lạc Bá Đào như không trông thấy cái chết thảm liệt của đồng bọn, hắn quay mình phóng đi khỏi ngôi chùa hoang, trổ thuật khinh công đuổi theo một nơi không định hướng...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

NĂM MỘ NGÀN THU

TRONG lúc ấy, ngoài con đạo xuyên qua rừng già, có một chiếc bóng chạy nhanh như vệt khói mờ ảo.

Chiếc bóng ấy chính là Chí Tôn, vì sợ bọn U Linh Kỳ đuổi theo đoạt lại bảo vật nên chàng thi triển khinh công tột bực, vượt hết cánh rừng nầy, tới đồi núi khác, chẳng phút giây ngừng nghỉ.

Trải qua bốn mươi dặm đường, không thấy có chiếc bóng nào đuổi theo sau lưng. Chí Tôn thu hồi khinh lực đáp xuống trên một cao nguyên có thể trông cả bốn hướng.

Dưới chân ngọn đồi nầy xanh rì tòng lá, phía trên cây cỏi rậm rạp bốn bề vắng tuyệt bóng người.

Chí Tôn đứng dưới tàng cây trên đỉnh đồi, rảo cặp kỳ quang nhìn quanh quất một lượt.

Chẳng thấy gì lạ, bấy giờ chàng mới yên tâm ngồi xuống, thò tay vào lòng lấy chiếc da ra.

Chí Tôn tháo ngay chiếc da xem thử trong đầy đựng những gì. Lòng chàng bàng hoàng, hồi hộp khôn tả.

Chợt nhận ra mãnh gỗ hình mãn nguyệt ngày xưa, Chí Tôn hoan hỉ kêu lên :

— Ô Mộc Bão Lục đây rồi !

Tay chàng run run cầm lấy món bão vật vì khích động mãnh liệt.

Sau ba năm lọt vào tay kẻ thù, giờ trở về chàng, thật là một giấc mộng hảo huyền.

Chí Tôn đưa mãnh Ô Mộc Bão Lục lên xem kỹ.

Rõ ràng đúng là món bảo vật của chàng năm xưa từng ghép lại luyện thành năm ngón võ công tuyệt thế.

Chí Tôn áp mãnh Ô Mộc Bão Lục vào lòng, tỏ sự mừng vui.

Chàng mừng vì chiếm lại được món di vật khỏi làm buồn lòng người đã chết.

Mặt khác chận đứng sự truyền bá chưởng pháp vô thượng Càng Khôn Thần Công trên chốn vũ lâm, vì như thế quả đến hồi mạt nhật.

Sau mọi sự tình xảy ra, Chí Tôn biết chắc chắn trên chốn giang hồ hiện nay chỉ có mình chàng và Âm Ma Giáo Chủ biết xử dụng chiêu thức Càng Khôn Thần Công mà thôi.

Chàng quả quyết như lời Nam Tà đã bảo, Âm Ma Giáo Chủ sẽ vì lòng ích kỷ, độc tôn, không bao giờ truyền dạy ngón võ công vô thượng ấy cho bất cứ một nhân vật nào cả.

Điều nầy cũng nhẹ bớt lo âu cho chàng một phần nào.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn cảm thấy băn khoăn trong lòng không ít, vì qua trận giao đấu vừa rồi tại ma động, chàng đã không thể quật ngã Âm Ma Giáo Chủ.

Như thế, chàng làm sao diệt trừ nổi tập đoàn khủng bố máu tanh của hai đạo phái Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ hòng hoàn thành cái di chí của Sư Môn.

Bây giờ, chỉ còn một phương pháp chót là làm sao cho nội lực phát huy đến một trăm năm mươi năm, là mới mong nói tới sự diệt trừ tập đoàn khủng bố của Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà.

Tâm tình Chí Tôn đến đây trầm nặng xuống.

Chàng hết sức suy nghĩ ra cách phát triển nội lực ba mươi năm còn lại trong thời gian khẩn cấp, nhưng vô hiệu quả.

Chán nản, Chí Tôn cất Ô Mộc Bão Lục vào lòng, chàng nhắc mình phóng đi không cần định hướng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đi mãi cho tới chiều hôm đó, ánh tà dương ngả hắn sau dãy đồi.

Trước mặt Chí Tôn bỗng một ngọn cỏ sơn chắn ngang làm chàng phải ngừng bước lại.

Chừng chàng trông kỹ thì đó là ngọn núi cao mà năm xưa chàng đã gặp quái lão Phi Lôi Ngũ Ung, và hai thiếu nữ vận toàn trắng.

Lòng chợt tưởng nhớ đến cố nhân, Chí Tôn nhũ thầm :

— Ồ ! hay ta lên núi viếng thăm Phi Lôi lão tiền bối xem người có mạnh khỏe chăng ?

Nghĩ xong, Chí Tôn triển bộ khinh công tột bực bắn mình lên núi cao in như vệt khói lam mờ.

Chàng theo con đường cũ tiến lên vô núi.

Không bao lâu thời gian, Chí Tôn đứng trước hang động mà chàng Phi Lôi Ngư Ung cùng ngồi nhai thịt khô uống rượu đàm đạo ngày xưa.

Cảm thấy rúng tận đáy lòng, khi nhận ra hang động đã bỏ phế từ lâu, rải rác vài bộ hài cốt phơi bày trắng phếu.

Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Phi Lôi Ngũ Ung đâu cả.

Khắp hang động cũng chẳng hề lưu lại đấu vết nào khả nghi vị lão tiền bối ấy còn sống hay đã chết.

Bất giác, Chí Tôn buông tiếng thở dài :

— Hay là Phi Lôi lão tiền bối đã chết rồi !

Chàng xê mình đến nhìn mấy bộ hài cốt, nhưng vẫn không làm sao nhận ra linh thể của vị lão tiền bối năm xưa.

Ngơ ngẩn tâm thần một chặp lâu, Chí Tôn bàng hoàng bước ra khỏi hang động.

Sực nhớ tới vực thẳm quanh năm mây khói quyện mờ, chàng thiều hiệp thẳng đến đây, tìm xem có gì lạ chăng.

Vực sâu vẫn cuồn cuộn như bầu sương khói, đã ba năm rồi chẳng hề đổi thay.

Trước sau vắng tuyệt bóng người.

Cảnh tượng u trầm càng khiến cho Chí Tôn bâng khuâng trong dạ, chàng đứng lặng giờ lâu như pho tượng bằng đồng.

Đột nhiên, trong phút giây ấy, Chí Tôn nghe văng vẳng từ trên không chiếc tháp cổ trên chót núi dưới chân mây trắng vờn bay, đưa xuống từng hồi chuông huyền bí cảm hóa cả lòng người.

Chí Tôn giật mình ngẩng nhìn trông thấy chiếc tháp cổ ở trên đỉnh núi cao cách chàng chừng trăm trượng.

Động tính hiếu kỳ, Chí Tôn chẳng bỏ lỡ cơ hội, thi triển bộ khinh công thần ảo bay vút lên chiếc tháp cổ.

Chớp mắt chàng thiếu hiệp lên đến nơi.

Hồi chuông huyền bí vụt ngưng đi. Tiếp theo một loạt tiếng kinh, phạn nổi lên từ ái vô cùng.

Âm điệu từ bi đó, có thể làm cho kẻ dữ hóa lành, hận cừu tan như mây khói.

Tự nhiên, Chí Tôn cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng như cởi thoát.

Chàng từ từ tiến tới cổ tháp.

Tiếng kinh phạn đang dìu dặt vào không gian bỗng ngưng hẳn đi.

Toàn thể im lặng, thần bí vô cùng.

Dưới chân cổ tháp cây cỏ tốt tươi, mây vờn trắng xóa, chẳng khác gì cảnh sắc thần tiên trong các pho truyện cổ thời xưa.

Chí Tôn mê mẩn cả tâm thần.

Tất cả những hận thù bi thương chất chứa trong lòng dường như trút sạch đi.

Chàng mạnh dạn thẳng đến tòa cổ tháp.

Vừa đến bụi tòng xanh mượt, chợt Chí Tôn bắt chợt một gã đồng tử trạc mười hai tuổi từ trong cổ tháp lướt ra.

Thân pháp của gã đồng tử quả nhiên cao thâm tột bực.

Chớp mắt đồng tử đã đứng trước mặt Chí Tôn, chắp tay cung nghênh :

— Sư phụ tiểu bối xin mời huynh đài quá bước vào cổ tháp, người chờ đã lâu rồi.

Lời nói của đồng tử khiến cho Chí Tôn rúng tận đáy lòng.

Chàng tưởng đến những bậc thần tiên biết quá khứ vị lai, cướp máy huyền vi của tạo hóa trong câu chuyện ngày xưa.

Chí Tôn nhìn đồng tử trầm nghị :

— Nhưng Sư phụ của tiểu huynh là ai, xin cho biết rõ danh tánh?

Đồng tử đáp giọng bí mật :

— Sư phụ có dặn không được báo danh, nhưng huynh đài gặp mặt tự khắc sẽ rõ.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn hết sức hoang mang trước thực trạng. Nhân vật thần bí trong tòa cổ tháp là ai ? Sao lại bảo chàng vào đây sẽ rõ ngay.

Bây giờ chàng có nên vào hay không ? Cuộc diện kiến nầy lành hay dữ.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn tự tin vào võ công thâm hậu của mình chàng bình thản gật đầu :

Tiểu huynh hãy vào trước ta sẽ theo sau.

Đồng tử nhếch một nụ cười, quay mình vào cổ tháp bước nhẹ theo đám mây khói bay vờn.

Cách khinh thân của gã công tử quái lạ bậc nhất giang hồ.

Quả nhiên Sư phụ gã nếu không phải là bậc thần tiên huyền thông vũ trụ thì cũng là một đại kỳ nhân quán triệt cổ kim.

Nháy mắt đồng tử đã biến dạng vào trong cổ tháp.

Chí Tôn cũng vận dụng khinh công thần ảo bay lững lờ theo sau đồng tử.

Chàng đáp ngay cửa cổ tháp nhẹ nhàng như đám mây đậu lại.

Chí Tôn đưa mắt nhìn vào.

Cảnh sắc mờ mờ thực thực tựa cõi sống của thần tiên.

Một giọng trầm trầm quen thuộc từ trong cổ tháp đưa ra :

— Tiểu tử ! Hãy vào đây rồi cùng lão phu đàm đạo.

Chí Tôn giật mình khi nghe lọt giọng nói quen thân đó, nhưng nhất thời chưa nhận ra là ai.

Do dự một giây, chàng bước thẳng vào trong.

Phía trong chính giữa đặt một tượng phật cổ xưa, còn lại trống rỗng chẳng bày biện chi cả.

Chàng quét cặp kỳ quang tìm người thầm vừa phát âm.

Chợt, Chí Tôn ngừng lại bên góc trái tòa cổ tháp.

Chàng trông thấy một vị lão nhân đầu tóc bạc phơ đang ngồi trên đám dị thảo bay mùi thơm phức đến mũi chàng.

Bên cạnh lão nhân là tên đồng tử lúc nãy đứng hầu.

Lão nhân ngồi chắp tay cúi mặt bỗng từ từ ngẩng lên.

Hai luồng tinh quang chiếu diệu chạm ngay mặt của Chí Tôn dừng lại.

Bất giác, Chí Tôn đã phải bật kêu hoan hỉ :

— Phi Lôi lão tiền bối đây rồi !

Thì ra lão nhân đang ngồi xếp bằng trên đám dị thảo chẳng ai khác hơn là Phi Lôi Ngũ Ung, người mà Chí Tôn ngỡ đã chết trong

hang động vừa rồi.

Trong khi, Phi Lôi Ngũ Ung khẽ gật chiếc đầu, nói lớn :

— Tiểu tử ! hãy vào đây !

Chẳng chút ngại ngùng, Chí Tôn đi thẳng vào chỗ lão nhân ngồi.

Chàng thấy Phi Lôi Ngũ Ung khác nhiều hơn xưa

Tuy đầu tóc vẫn rối bời như ngày nào, nhưng gương mặt hồng hào, cặp mắt tinh thần, dáng bộ như vị địa tiên trong các câu chuyện cổ truyền kỳ.

Lão nhân lộ vẻ hoan lạc, trỏ tay vào đám dị thảo trước mặt :

— Tiểu tử hãy ngồi xuống đây !

Chí Tôn lẳng lặng làm theo lời Phi Lôi Ngũ Ung

Hai tay vẫn chắp trước ngực, bây giờ Phi Lôi Ngũ Ung nhìn Chí Tôn một lượt, rồi nói :

— Năm xưa nghe tin ngươi bị bọn Ngọc Diện Diêm Bà đánh lọt xuống Tuyệt mệnh cốc, ngỡ đâu đã ôm hận ngàn thu, ngờ đâu số chưa nỡ dứt ngươi còn sống trên cõi đời thật là một chuyện đáng mừng đấy.

Chí Tôn chắp tay cung kính :

— Đa tạ thịnh ân của lão tiền bối đã có lòng lo lắng cho vãn sinh hôm nay được bái kiến là điều vạn hạnh

Lúc nãy, vãn sinh có tới hang động năm xưa không thấy lão tiền bối đâu cả, vãn sinh ngỡ...

Phi Lôi Ngũ Ung cười hềnh hệch :

— Ngươi ngỡ lão đã chết rồi à ? Tiểu tử vẫn có lòng đấy chứ, nhưng ta chưa thể chết được, vì đã hiểu rõ Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa còn sống trên cõi đời, ta đang đợi hắn đây.

Nghe nhắc tới Phạm Thiên Hoa, trong lòng Chí Tôn rúng động lên, chàng vội hỏi :

— Thưa lão tiền bối ! mấy năm qua đã có lần nào lão tiền bối gặp Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa chăng ?

Phi Lôi Ngũ Ung lắc đầu :

— Lão phu chưa gặp mặt lần nào cả, vì tung tích Phạm sư đệ vẫn mịt mờ, sau đêm đấu võ cùng tiểu tử tại ngọn đồi Thần Nữ, sư đệ tuyệt tích luôn cho tới nay, nhưng ta quả quyết hắn còn sống, ẩn dưới bộ mặt nào đó trên chốn giang hồ, bởi vì...

Chí Tôn nóng nẫy :

— Bởi vì sao hở lão tiền bối ?

http://tieulun.hopto.org

Phi Lôi Ngũ Ung chợt trầm lặng một hồi, hai mắt nhắm nghiền như đang đi vào một thế giới huyền thông.

Trong phút giây nầy gã đồng tử ngồi chắp tay bên cạnh cũng nhắm nghiền đôi mắt lại y hệt như lão nhân.

Chí Tôn hết sức ngại ngùng không hiểu Phi Lôi Ngũ Ung đang luyện thứ võ công hoặc tâm niệm gì, nhưng chàng không dám làm kinh động chỉ ngồi yên chờ đợi.

Chập lâu, Phi Lôi Ngũ Ung mở bừng đôi mắt tinh quang chiếu diệu cất giọng u trầm như người từ bên kia thế giới xa lạ :

— Tiểu tử ạ ! câu chuyện đến đâu rồi nhỉ ! Ồ bởi vì theo như huyền tưởng « Thông Linh Thiên Địa » mà lão phu tìm luyện gần ba năm qua, cảm giác rằng Phạm tiểu đệ hãy còn có mặt trên chốn giang hồ, cũng như lúc nầy ta đang ngồi tịnh tọa biết có kẻ quan tâm đến tìm, nên sai tệ đồ đón tiếp ngươi đây.

Chí Tôn vô cùng kinh dị :

— Lão tiền bối bảo đang luyện ngón võ công Thông Linh Thiên Địa ?

— Đây không phải là ngón võ công, mà là huyền tưởng, nói như thuyết quá khứ vị lai của đấng tiên thần ngày xưa vậy.

Chí Tôn sáng rực cặp kỳ quang :

— Nghĩa là lão tiền bối đang tu luyện theo đạo địa tiên.

— Cũng không đúng như vậy. Lão phu chỉ sợ vũ lâm một ngày kia sẽ đến hồi mạt nhật, bọn giang hồ sẽ làm mồi cho họa chiến chinh, nên luyện huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa xem ra có cá h nào hiểu rõ sự vị lai, đồng thời, diệt bớt mầm mống bằng sức mạnh vô hình mà không đầm máu chăng.

Tâm thần Chí Tôn chấn động vì câu nói của Phi Lôi Ngũ Ung. Chàng hỏi :

— Thế lão tiền bối hiện giờ tựu thành bí pháp đó chưa ?

— Lão phu đã đạt được phần đầu sự huyền thông ấy, do trước tác một vị thần quân không rõ tánh danh lưu lại trong ngôi cổ tháp nầy mà tình cờ năm xưa ta nhặt được. Kể từ đó ta khổ luyện cho tới ngày nay, có thể biết rõ mọi việc xảy ra trong phạm vi ngọn núi nầy.

Nỗi kinh dị hiện trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn. Chàng không ngờ cách chẳng bao nhiêu thời gian mà Phi Lôi Ngũ

Ung huyền thông như thế.

Hèn nào lúc nãy chàng vừa lên tới cao sơn là tên đồng tử đã tiến ra tòa cổ tháp đón chàng vào.

Có thể Phi Lôi Ngũ Ung đã vận dụng huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa đoán hiểu có kẽ quan tâm đến thăm, như những vị địa tiên ngày xưa bấm đốt tay đoán hiểu chuyện xa gần chăng ?

Sực nhớ ra câu chuyện năm xưa, Chí Tôn bỗng hỏi :

— Lão tiền bối ! có phải vực sâu thăm thẳm quanh năm mây khói bay vờn, mà ngày trước lão tiền bối nghi ngờ Ngọc Diện Diêm Bà ẩn tàng dưới đấy, có đúng như vậy chăng ?

Hai luồng tinh quang của Phi Lôi Ngũ Ung chớp rực lên, chiếc đầu khe khẽ lắc lư :

— Không đúng như vậy, sự thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người, nhưng đến bao giờ ngươi trả được mối Sư cừu gặp lại Phạm Sư đệ, chừng ấy hãy trở lên ngôi cổ tháp nầy.

— Thưa lão tiền bối, ngay bây giờ lão tiền bối không thể nói rõ ra sao ?

— Bây giờ kể ra hãy còn sớm lắm, ngươi cứ yên lòng hoàn thành mọi việc lão phu hứa danh dự cùng ngươi.

Biết có hỏi nữa Phi Lôi Ngũ Ung cũng không chịu nói, Chí Tôn lặng im không thốt ra lời nào nữa cả.

Bấy giờ, Phi Lôi Ngũ Ung mới day qua gã đồng tử :

— Ngươi hãy vào trong dọn thức ăn cho tiểu tử cùng dùng luôn thể.

Gã đồng tử vâng dạ, rồi bước vào trong tòa cổ tháp.

Chờ tên đồng tử đi rồi, Phi Lôi Ngũ Ung hỏi Chí Tôn :

— Tiểu tử, ngươi đến thăm lão phu hay còn điều gì hệ trọng chăng ?

Chí Tôn không đáp, chàng chỉ đem mọi sự tình trải qua kể lại cho Phi Lôi Ngũ Ung, nghe, sau cùng chàng nói :

— Vãn sinh quá chán nản đi mãi tới ngọn núi nầy bao giờ chẳng biết, đến khi nhận ra chợt nhớ đến lão tiền bối nên tìm thăm tung tích, may sao gặp mặt ở tòa cổ tháp nầy và lão tiền bối đã trở nên một đấng phi thường, khác hẳn năm xưa.

Phi Lôi Ngũ Ung như không có chú ý tới lời ca tụng của Chí Tôn mà chỉ hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, hiện giờ ngươi có màng Ô Mộc Bảo Lục theo trong mình không ?

Chí Tôn gật đầu :

— Ô Mộc Bảo Lục hiện đang trong lưng văn sinh đây.

Mồm nói tay chàng vừa thò vào lòng lấy Ô Mộc Bảo Lục trao cho Phi Lôi Ngũ Ung.

Lão nhân cầm lấy món bảo vật nhìn kỹ một hồi, ngẫm nghĩ rồi hỏi :

— Năm đường chiêu trong trước tác nầy ngươi đã thành tựu xong chưa ?

— Thưa lão tiền bối đã xong rồi, nhưng lão ác đạo Âm Ma Giáo Chủ cũng luyện thành chiêu thức Càng Khôn Thần Công, hơn nữa nội lực lại vô cùng thâm hậu, nên văn sinh không thắng nổi.

Phi Lôi Ngũ Ung ngẫm nghĩa Ô Mộc Bảo Lục một lần nữa trầm giọng :

— Cứ theo huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa, thì mọi sự vật trên cõi đời đều là hư thực, đồng thời, tất cả đều có sự tương quan tương khắc, có chia ly cũng như hòa hiệp, bắt nguồn từ đời này qua đời khác, vật nầy sang vật nọ, chẳng gì có thể gọi là cùng tận cả.

Cho nên, theo lão phu, năm chưởng pháp Ô Mộc Bảo Lục tuy vô thượng giang hồ, nhưng ít ra cũng phải còn một chiêu thức khác chế ngự chứ chẳng không.

Chí Tôn vẫn thật vọng :

— Không phải văn sinh không nghe theo lời của lão tiền bối, nhưng thực ra trong Ô Mộc Bảo Lục chỉ có năm chưởng pháp, mà đường chiêu Càng Khôn Thần Công là sở tuyệt, ngoài ra không còn ghi chú gì thêm nữa.

Vì vậy, văn sinh chỉ còn mong nơi sự phát huy nội lực, sau đây mới có thể đánh bại kẻ thù biết xử dụng chiêu thức đó.

Phi Lôi Ngũ Ung trao Ô Mộc Bảo Lục cho Chí Tôn cất vào lòng, bỗng hỏi :

— Tiểu tử, lão phu nghe năm xưa ngươi nuốt nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn, luyện thành ngón võ công tối thượng « Lưỡng Cực Chân Ngươn » rất nên mầu nhiệm, có đúng thế không ?

Chí Tôn chân thành :

— Thưa lão tiền bối quả đúng như thế, nhưng thật sự ngón võ công nầy chỉ để hộ thân trong cơn khẩn cấp mà thôi.

Phi Lôi Ngũ Ung như không để ý tới lời nói của Chí Tôn mà chỉ bảo :

— Nội đơn Ngưu Long Giao là món vật ngàn năm hiếm có trong giới vũ lâm, kẻ nào nuốt nó được quả là kỳ phúc.

Lại thêm Thiên Bằng Thái Noãn, một loại trứng chim tiên, nếu đem hòa hợp cùng Ngưu Long Giao, con người sẽ thông huyền vũ trụ...

Bây giờ, ngươi thử vận hành chân khí « Lưỡng Cực Chân Ngươn » cho lão phu xem sự nhiệm mầu đến đường nào.

Chí Tôn chắp tay cung kính :

— Xin tuân lệnh lão tiền bối !

Chàng ngồi xếp bằng ngay ngắn như kẻ tiên tu, song chưởng đề lên yếm trợ hiểm huyệt kín đáo.

Kế đó, Chí Tôn triển vận toàn bộ chân khí Âm dương từ vực đan điền lên, phát hiện hai mầu trắng đỏ, bao trùm châu thân như tấm lưới nhiệm mầu, đẹp chưa từng thấy.

Phi Lôi Ngũ Ung nhìn kỹ gật đầu liên tiếp.

Quái lão nói :

— Bấy nhiêu đủ rồi, tiểu tử hãy thu hồi chân lực lại cho mau.

Chí Tôn nghe dứt, liền thu hồi ngay nội khí trả về vực đan điền, toàn thân chàng còn thấy hùng tráng hơn xưa.

Trầm tư một chặp, Phi Lôi Ngũ Ung cất giọng :

— Thực ra thì lão phu cũng không thể tự thành ngón võ công tuyệt thế đó, nhưng theo sự suy tư chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» mà ngươi vừa thi triển là để bao vây hộ thân, như vậy tại sao không luyện được một loại võ công tương tự nhưng có tác dụng bao vây tấn công kẻ thù ?

Điều nầy theo huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa là có thể thành tựu chứ chẳng không.

Những lời nói của Phi Lôi Ngu Ung khiến trong trí óc Chí Tôn chớp lòe một tia sáng hiểu biết.

Thực ra, ba năm về trước chàng chỉ nhờ câu khẩu quyết của Bắc Phong Hòa Thượng mà luyện thành nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn.

http://tieulun.hopto.org

Biết đâu ngón vỏ công này có thể phát huy sự huyền thông vượt hơn hiện thời chàng đang xử dụng đúng như lời Phi Lôi Ngũ Ung.

« Mọi sự vật trên cõi đời chẳng có gì tận cùng cả»

Niềm hy vọng bỗng tràn trề lấn áp mối tuyệt vọng từ ngày qua. Chí Tôn hớn hở hỏi Phi Lôi Ngũ Ung :

— Như thế hẳn lão tiền bối đã có cảm khẩu quyết Lưỡng Cực Chân Ngươn bao vây ?

— Thú thật lão phu không hề biết đến câu khẩu quyết nào cả mà chỉ theo thuật thuyết Thông Linh Thiên Địa suy tưởng ra như thế đấy thôi.

Tiểu tử, muốn đạt thành phải tự mình nghiền ngẫm, trầm tư lấy chứ kẻ khác, ta e khó nổi tìm ra bí pháp của nó.

Bởi vì mỗi chân khí Lưỡng Cực Chân Ngươn sẵn có trong người của ngươi thì mọi hiện tượng của nó ngoài ngươi ra không còn ai rõ được.

Ta chỉ có thể giúp ngươi một điều là thông suốt huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa, may nhờ bộ óc kỳ diệu hơn người, ngươi có thể tìm ra chăng ?

Tia hy vọng của Chí Tôn vừa muốn tắt chợt chớp lòe lên.

Phi Lôi Ngũ Ung bảo :

— Tiểu tử ! nếu hiện giờ ngươi chưa có chuyện gì khẩn cấp thì cứ ở lại đây đàm đạo cùng lão phu, thời gian ấy để cho ngươi một là được bình thản lại tâm hồn, sau nhiều năm gay go trên mặt giang hồ, sau đây đọc quyển trước tập Thông Linh Thiên Địa thêm kiến văn vũ thuật, đồng thời suy tưởng xem sao.

Phi Lôi Ngũ Ung nói tới đây thì gã đồng tử cũng vừa trở ra.

Trên tay của gã bưng một chiếc mâm vàng trên có mấy chùm trái màu xanh ưng ửng.

Tên đồng tử bước tới đặt trước mặt Phi Lôi Ngũ Ung, rồi cung nghênh :

— Kính mời Sư phụ dùng thanh liên quả !

Phi Lôi Ngũ Ung phất chưởng cho gã đồng tử lui ra ngoài, cầm lấy một trùm trao cho Chí Tôn, cười hềnh hệch :

— Năm xưa ngươi gặp ta tại hang động đã dùng thịt rừng và rượu đãi ngươi, từ ngày lên cổ tháp tĩnh tu ta đã cấm giới, giờ chỉ có quả thanh liên này ngươi hãy dùng thử xem sao.

Chí Tôn tiếp lấy quả thanh liên bỏ vào mồm, nghe mùi vị thơm tho, ăn vào cảm thấy sản khoái cả tinh thần.

Chàng tấm tắc khen :

— Thực là một loại quả quí báu vô cùng, đây là lần đầu tiên văn sinh được dùng đến.

Phi Lôi Ngũ Ung cũng vừa ăn xong hai quả, vui vẻ bảo :

— Quả thanh liên này là loại sen mọc ngàn năm dưới đầm Ly Nguyệt trên ngọn cổ sơn này, lão phu phát giác và từ đây dùng luôn nó để tịnh tọa.

Tiểu tử ! ngươi ăn nó sẽ thấy tinh thần thêm minh mẫn và nội lực theo đó gia tăng rất nhiều.

Hai người ngồi ăn một chặp hết sạch quả thanh liên đựng trong mâm.

Phi Lôi Ngũ Ung gọi tên đồng tử dọn cất, rồi bảo Chí Tôn :

— Bây giờ tiểu tử hãy cùng lão phu ra ngoài xem địa thế ngọn cổ tháp này, sau đây ta sẽ giao quyển Thông Linh Thiên Địa cho ngươi đọc qua.

Dứt lời, quái thú đứng vậy, rời khỏi đám dị thảo.

Chí Tôn lặng lẽ đứng lên không chút chối từ, chàng thầm nghĩ cũng nên nhân cơ hội này lưu lại trên cổ sơn ít hôm rồi sẽ lên đường.

Hai người cùng bước ra khỏi tòa cổ tháp.

Chí Tôn đưa mắt nhìn quanh, thấy mấy cây tòng cổ chia thành hai tầng vì lớp mây trắng bay vờn, không khí mát mẻ không hề vương chút bụi trần.

Chí Tôn cảm nghe sảng khoái cả tinh thần, mọi sự phiền muộn oán hờn tạm thời biến tan theo đám mây bay, theo cảnh sắc huyền ảo như bức tiên họa.

Phi Lôi Ngũ Ung đưa Chí Tôn viếng khắp ngọn đồi như một cõi giang san riêng biệt, rồi thẳng tới đầm Ly Nguyệt, nhìn thanh liên mọc dưới nước xanh rờn tận đáy.

Ý niệm tu hành giải thoát chợt hiện ra trong đầu óc Chí Tôn.

Chàng nhủ thầm :

— Quả thật là kỳ tuyệt !

Hai người trải khắp ngọn cao sơn, lại trở về cổ tháp.

Phi Lôi Ngũ Ung sai tên đồng tử lấy ra một quyển sách dát bằng loại trước tiên ngàn năm không rã mục, trao cho Chí Tôn nghiêm trọng :

— Đây là trước tác Thông Linh Thiên Địa, ngươi hãy đọc qua

http://tieulun.hopto.org

thử vài lần xem sao.

Chí Tôn tiếp lấy quyển Thông Linh Thiên Địa ngồi xuống đám linh thảo.

Trong Phi Lôi Ngũ Ung đã ngồi xếp bằng trên cỏ khô, hai mắt nhắm lại như vị chân tu đến giờ tham thiền.

Gã đồng tử xê mình đứng vào một góc, vòng chưởng cung nghinh.

Chí Tôn nhìn trên quyển sách thấy bốn chữ Thông Linh Thiên Địa chớp ngời như ánh dạ minh châu, nhưng không có dấu vết kỳ nhân trước tác.

Chàng lật từ trang đầu, đọc qua ghi toàn những câu huyền hoặc khó hiểu, kẻ tầm thường không thể thâu đáo được.

Càng đọc, Chí Tôn càng thấy sự huyền vi, kỳ diệu của quyển sách bất truyền đó.

Tuy nhiên, suốt trong nữa quyển Thông Linh Thiên Địa chỉ toàn học thuyết quá khứ, vị lai, chứ không có đoạn nào dạy võ công cả.

Dù vậy Chí Tôn vẫn thấy trí óc mình mẫn lạ thường, vì có nhiều chỗ khiến cho chàng tưởng mình đang chìm hồn vào một thế giới huyền thông.

Thời gian chầm chậm trôi đi.

Phi Lôi Ngủ Ung vẫn nhắm mắt tịnh tọa trên đám linh thảo.

Chí Tôn vẫn nghiền ngẫm quyển Thông Linh Thiên Địa.

Thần trí chàng sáng tỏ dần dần, cuối cùng kêu «ồ» lên một tiếng

Phi Lôi Ngũ Ung đang tịnh tọa nghe tiếng động liền từ từ mở mắt ra, phóng xạ hai luồng tinh quang chiếu diệu ngay mặt Chí Tôn

Quái lão hỏi :

— Tiểu tử ! ngươi vừa tìm ra điều gì đấy chăng ?

Chí Tôn xếp quyển Thông Linh Thiên Địa lại, cung kính đáp :

— Thưa lão tiền bối, sự thực văn sinh chưa tìm được gì cả, nhưng trong thuyết Thông Linh Thiên Địa có đoạn làm cho trí óc cảm thông tất cả muôn loài đồng thời đẩy lùi sự tăm tối, mịt mờ, khiến tự mình có thể hiểu biết hơn lúc bình thường, tinh thần vô cùng phấn khởi, nên văn sinh động lòng kính động lão tiền bối thế thôi

Phi Lôi Ngũ Ung cười ha hả :

— Như vậy có nghĩa là tiểu tử bắt đầu thấu đáo huyền tưởng

Thông Linh Thiên Địa rồi đấy, Lão phu tin rằng nó có thể giúp cho ngươi quán triệt các ngón võ công, phát huy sự mẫu nhiệm và tự thành tựu cho mình.

Nói xong, Phi Lôi Ngũ Ung lại ghép hai luồng tinh quang lại, chìm mình trong trầm tưởng, hư vô.

Trong lúc, Chí Tôn thầm nhủ :

— Ồ ! tại sao ta không dùng thuyết quan tương tương khắc trong Thông Linh Thiên Địa, mà phát huy Lưỡng Cực Chân Ngươn từ chỗ hộ thân đến chỗ bao vây kẻ thù.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn lặng lẽ đứng lên ghép quyển Thông Linh Thiên Địa trao cho tên đồng tử nhẹ bước ra ngoài.

Chàng đến gần gốc tòng sum sê cành lá, từng trên mây nhạt bay vờn, ngồi xuống như khởi đầu vận chân khí Lưỡng Cực Chân Ngươn tại hang núi nọ có Bắc Phong Hòa Thượng trấn thủ bên ngoài.

Chí Tôn nhẩm lại câu khẩu quyết của lão Hòa thượng, đồng thời vận chân khí từ vực đan điền lên, phát hiện hai thể trắng đỏ như thường lệ.

Chàng điều hành vận như vậy trải qua một thời gian lâu lắm vẫn không ngừng.

Nhưng mãi chưa phát hiện điều gì lạ cả.

Không hề nản chí, ngã lòng, Chí Tôn cứ cho tuần hoàn âm dương nhị khí trong cơ thể bao bọc một lớp trắng đỏ bên ngoài, đồng thời dùng áp lực đẩy dần ra xa ...

Nhờ sự kiên trì và tiêm nhiễm thuyết tương quan trong Thông Linh Thiên Địa, Chí Tôn cứ liên tục vận hành, Lưỡng Cực Chân Ngươn, từ từ xê dịch màu lưới trắng đỏ huyền nhiệm xa lần chàng hơn.

Chí Tôn mãi mê điều luyện Lưỡng Cực Chân Ngươn không còn để ý tới Phi Lôi Ngũ Ung vừa tịnh tọa xong cùng đồng tử bước ra ngoài.

Trông thấy Chí Tôn đang ngồi vận khí, Phi Lôi Ngũ Ung đứng yên nhìn chàng không hề gây tiếng động.

Chốc lát, quái lão chép miệng khen thầm :

— Quả nhiên trời sinh ra đấng kỳ tài có khác. Tiểu tử nầy sau sẽ độc chiếm ngôi bá thủ vũ lâm.

Đột nhiên trong giờ phút đó, hai màu khí thể trắng đỏ của Chí

http://tieulun.hopto.org

Tôn bỗng hiệp lại, tựu thành một đám mây hồng.

Đám mây bồng bềnh trên cao ba trượng mầu nhiệm vô cùng.

Phi Lôi Ngũ Ung bật kêu lên :

— Tiểu tử ! ngươi thành công rồi !

Tiếng thét này vang dội vào tai Chí Tôn, chàng liền thu hồi ngay chân khí đứng dậy đưa mắt nhìn vào.

Nhận ra Phi Lôi Ngũ Ung và tên đồng tử đứng cách cột tòng năm trượng.

Chí Tôn chắp tay trước ngực, lộ niềm hoan hỉ :

— Văn sinh mãi lo vận hành võ công không hay lão tiền bối ra đây, thật là mang tội bất kính vô cùng.

Phi Lôi Ngũ Ung xẻ mình tới, nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt lạc quan :

— Lão phu có lời khen sự thông minh xuất chúng của tiểu tử chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi đã đạt thành ý nguyện.

Tuy vậy luồng Lưỡng Cực Chân Nguơn chưa biết rõ có bao vây được kẻ địch hay không, theo ta cũng cần thực hiện thử xem.

Chí Tôn vẫn vòng đôi chưởng :

— Thưa lão tiền bối, bây giờ văn sinh phải thực nghiệm như thế nào đây, xin được lãnh giáo tôn ý.

Nghĩ ngợi một giây, Phi Lôi Ngũ Ung bảo :

— Muốn biết chắc ngón võ công vừa rồi của ngươi có thành tựu hay không, bây giờ ngươi hãy vận hành chân khí phát hiện như lúc nãy, rồi dùng áp lực chụp lấy thân hình ta, sau đó ta sẽ dùng chưởng phong xem có thể chọc thủng màn lưới đó hay không.

Chí Tôn nghiêm trọng :

— Thưa lão tiền bối, nếu dùng chưởng phong không chọc thủng thì sao, còn trái lại tác dụng như thế nào ?

Nếu lão phu quật luôn ba chưởng mà không phá nổi tấm màn đỏ của ngươi, thì coi như ngón võ công đó đã tựu thành, bằng ngược lại, ngươi phải luyện đến mức độ không sức mạnh nào lay chuyển nổi mới được.

Đường chiêu Phi Lôi Thủ của ta giờ đây có sức tàn phá vô hình, nếu không chuyển được, quả là điều đáng mừng cho ngươi đấy.

Hào khí bốc đầy trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn. Chàng phấn khởi :

— Xin tuân lệnh lão tiền bối. Giờ văn sinh vận hành chân khí như nãy, rồi lão tiền bối thử công vào ba chiêu xem sự tình ra sao.

Dứt câu chàng thiếu hiệp hơi thấp người xuống, nhưng đứng trơ như trụ đồng, chứ không ngồi xếp bằng như lúc nãy.

Theo phương cách cũ. Chí Tôn mồm niệm câu khẩu quyết của Lưỡng Cực Chân Nguơn, lập tức phát hiện hai khí thể trắng đỏ, kế đó biến thành một đám mây hồng, bay lơ lửng trên cao.

Sau đây, chàng phất hữu chưởng chụp luồng mây hồng xuống đầu Phi Lôi Ngũ Ung chẳng còn một lối thoát thân.

Chí Tôn thét to :

— Lão tiền bối đã xong cả rồi !

Có tiếng quát của Phi Lôi Ngũ Ung trong bầu mây hồng :

— Tiểu tử hãy giữ vững chân khí, lão phu phát động chưởng đây !

Gã đồng tử hiếu trước phóng ra ngoài năm trượng hồi hộp nhìn vào.

Một tiếng nổ tợ trời gầm...

Bầu mây hồng xao động như làn sương mù bị cơn gió đùa đi.

Đã thấy Chí Tôn thối lùi một bước, sắc mặt chàng có vẻ biến đổi...

Từ trong bầu mây hồng ; Phi Lôi Ngũ Ung lại quát :

— Chiêu thứ hai ! tiểu tử hãy đề phòng.

Chí Tôn cắn chặt hai hàm răng lại, vận khí đan điền lên.

Ầm !

Bầu mây hồng chuyển rung như muôn ngàn lớp sóng, kình khí cuồn lên không ù ù ...

Gắn nãy Chí Tôn lão đão mấy bước, khí huyết cảm thấy sôi trào.

Có tiếng khích động của Phi Lôi Ngũ Ung :

— Tiểu tử ! Hay là lão phu nên tạm ngưng phát chiêu thứ ba vậy.

Xưa nay vốn là một chàng trai cường ngạo nhất trên đời, Chí Tôn hiểu thâm ý của Phi Lôi Ngũ Ung là chàng không chịu đựng nổi đường chiêu chót hết, nên thốt ra lời nói ấy, nhưng vẫn cắn răng :

— Lão tiền bối hãy tiếp tục chiêu thứ ba, đừng ngại ngùng gì cả.

Ngưng đi một chập.

Lại một tiếng nổ sầm sét giữa lừng.

Chí Tôn cố nén một tiếng rú thê thảm, toàn thân bay đi ngoài

http://tieulun.hopto.org

năm trượng, rớt xuống đất im lìm.

Bầu mây hồng vụt biến mất.

Gã đồng tử thét :

— Tiểu huynh đã chết rồi !

Trong tiếng thét gã đã phóng tới chỗ Chí Tôn nằm,

Lúc ấy, Phi Lôi Ngũ Ung cũng thu hồi chưởng lực, kinh hoàng bắn mình đến chỗ Chí Tôn đang như cái xác bất động,

Máu đen từ chín lỗ trong cơ thể chàng thiếu hiệp đã thấy rịn ra.

Phi Lôi Ngũ Ung hốt hoảng chộp lấy tay Chí Tôn phù mạch nghe ngóng.

Thần sắc quái lão biến đổi mấy lần, chòm râu bạc nhích động không ngừng.

Giây lâu, Phi Lôi Ngũ Ung buông tay Chí Tôn thất giọng thốt :

— Tiểu tử đã chết thật rồi !

Gã đồng tử bảo thật mau :

— Thưa Sư phụ ! hay là chúng ta cho tiểu huynh uống vài hoàn linh đơn thử xem.

Giữa cơn bối rối, Phi Lôi Ngũ Ung sực nhớ ra điều đó, liền gật đầu :

— Ố ! suýt nữa ta quên mất ngươi hãy chạy vào cổ tháp lấy bầu linh đơn ra cho mau.

Sau một tiếng « vâng » gã đồng tử phóng mình như bay vào tòa cổ tháp.

Nháy mắt đã thấy gã quay ra bụi tòng, trên tay cầm bầu linh dược màu vàng, hấp tấp trao cho Phi Lôi Ngũ Ung,

— Thưa Sư phụ đã có bầu linh dược đây rồi.

Phi Lôi Ngũ Ung cầm lấy chiếc bầu trút ra hai viên thuốc sắc vàng đưa cho gã đồng tử, bảo thật nhanh :

— Ngươi hãy cạy mồm tiểu tử cho uống một hoàn, còn một hoàn nhai đắp nơi linh đài huyệt cho mau lên.

Gã đồng tử làm y theo lời dặn của Phi Lôi Ngũ Ung.

Xong xuôi gã đồng tử lấy lớp thảo sương đệm lót dưới lưng cái xác không hồn của Chí Tôn.

Thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung ngồi bên cạnh chàng thiếu hiệp canh chừng giờ lâu.

Không thấy Chí Tôn tỉnh lại, linh dược chẳng đem lại hiệu quả chút nào.

Phi Lôi Ngũ Ung càng thêm lo sợ :

— Không khéo tính mạng tiểu tử nguy mất !

Gã đồng tử ngồi đứng không yên hết nhìn Chí Tôn đến nhìn Phi Lôi Ngũ Ung đang trầm tư mặc tưởng.

Hai thầy trò im lặng bên xác chết chập lâu, chẳng một ai thốt lên câu nào nữa cả.

Đột nhiên sau đó phát giác ra một điều bí ẩn, Phi Lôi Ngũ Ung bỗng hoan hỉ lẩm bẩm :

— Ố ! chốc nữa ta đã quên khuấy mất, hiện nay trong mình tiểu tử nầy hãy còn chứa đựng nội đơn Ngưu Long Giao, có sức nhiệm mầu cải tử hoàn sinh như trở bàn tay, hắn tạm chết đi nội trong một đêm nay, đợi khi ánh mặt trời lên sẽ sống lại.

Bây giờ, ta cứ trông chừng thi thể tiểu tử, chờ sáng mai sẽ hay.

Nghĩ ra điều ấy, thần sắc Phi Lôi Ngũ Ung trở lại tươi tỉnh như thường.

Gã đồng tử kinh dị :

— Thưa Sư phụ ! có phương cách gì cứu sống lại tiểu huynh mà trông thấy vui vẻ như thế ?

Phi Lôi Ngũ Ung thản nhiên đáp :

— Tiểu đồ chưa rõ, cách đây ba năm về trước tiểu huynh nầy có dự trận chiếm đoạt nội đơn tại Nghiệt Long Đàm, may mắn nuốt được Ngưu Long Giao vật dị bảo ngàn năm trên mặt vũ lâm không tìm gặp . . .

Gã đồng tử ngạc nhiên hơn :

— Thưa Sư phụ, tuy nội đơn Ngưu Long Giao là vật dị bảo của vũ lâm, nhưng Dương tiểu huynh giờ đã chết rồi, món vật ấy đã hóa thành vô dụng.

Phi Lôi Ngũ Ung vuốt chòm râu bạc :

— Tiểu đồ còn quá nhỏ, sự lịch lãm giang hồ còn rất non nớt, làm sao hiểu nổi cái huyền nhiệm của nội đơn Ngưu Long Giao.

Cứ theo trước tác cổ truyền, thì món dị vật báu nầy thuộc thuần âm, lại có tác dụng khởi tử hoàn sinh nếu kẻ nào nuốt được nó

Cho nên, khi xưa ta từng nghe một lần tiểu tử nầy bị Sư Diện Quái Ma quật chết, có người đem chôn hắn trên ngọn cao lãnh, nhưng đến sáng hôm sau khi mặt trời vừa lên, là hắn cũng vừa bừng sống dậy.

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, ta tin rằng hắn chỉ tạm chết đêm nay, qua ngày sau là tự nhiên khỏi nạn.

Trên gương mặt hồng hào của gã đồng tử hiện lên nữa hoan hỉ, nữa như kinh dị, vì không ngờ trong đời lại có một báu vật cướp máy huyền vi của tạo hóa như thế.

Gã hấp tấp hỏi :

— Bây giờ chúng ta tính sao hả Sư phụ ?

Phi Lôi Ngũ Ung trầm giọng :

— Chúng ta cứ để tiểu tử nằm dưới gốc tòng, hết sức canh phòng đêm nay cho thật nghiêm mật, chờ sáng ra là tai nạn sẽ đi qua.

Gã đồng tử băn khoăn :

— Hay là ta đưa Dương tiểu huynh vào tòa cổ tháp, vừa tránh tuyết giá lạnh lẽo, vừa dầu được những cặp mắt tò mò của những kẻ thù của Dương tiểu huynh có thể xuất hiện bất ngờ Sư phụ ạ !

— Ngươi tính vậy cũng giản tiện lắm, nhưng chúng ta hãy để tiểu tử ở ngoài trời, vì chỉ khi nào ngó thấy ánh thái dương, nội đơn Ngưu Long Giao từ vực đan điền của hắn mới chồi dậy, và tỉnh lại mà thôi.

Gã đồng tử gật đầu tỏ sự hiểu biết.

Lúc bây giờ ánh tà dương đã chìm hẳn về hướng tây, hoàng hôn bắt đầu trùm phủ.

Tuyết rơi lác đác.

Gió thổi ào ào.

Đằng đông vừa từ màu trắng chuyển sang màu cẩm sắc rồi sau cùng xóa mất trong bóng tối âm thầm giữa hoàng hôn.

Phi Lôi Ngũ Ung bỗng bảo gã đồng tử :

— Tiểu đồ hãy đứng trấn vị trí phía gắc, nhìn về dãy núi thẳng ra quan lộ, hết sức canh chừng xem có gì lạ, báo cho Sư phụ biết ngay lập tức.

Điều cần nhứt, ngươi cần phải ăn vài quả thanh liên cho tinh thần được sáng suốt, vì còn phải thức trọn đêm.

Gã đồng tử cung tay :

Xin tuân lệnh Sư phụ !

Gã vừa chực phóng mình đi, thì Phi Lôi Ngũ Ung gọi giật :

— Khoan đã ! ta cần dặn điều quan trọng nầy, nếu có kẻ gian

đột nhập lên tòa cổ tháp bất ngờ, ngươi phải mau lẹ phóng một tiếng sấm chưởng Phi Lôi Thủ báo hiệu, để ta kịp thời ứng phó tình thế. Ngươi nhớ đấy chứ ?

Gã đồng tử hấm hở :

— Thưa Sư phụ tiểu đồ đã ghi nhớ trong tâm.

— Còn một điều nữa, nếu ngươi chỉ phát giác có kẻ lạ mặt toan lên núi thì hãy dùng Thanh Quang tử chớp báo hiệu mà không nên động thủ quá sớm.

Gã đồng tử vâng dạ luôn mồm.

Phi Lôi Ngũ Ung gật gù :

— Tốt lắm vậy ngươi hãy đi đi ...

Gã đồng tử cung tay thi lễ lần chót, rồi phóng mình về hướng con đường Chí Tôn lên tòa cổ tháp.

Màn đêm buông dần.

Bóng tối từ muôn phương kéo về tạo nên sự hãi hùng ghê sợ.

Tuyết vẫn rơi !

Gió vẫn thổi.

Ngọn cao sơn bị một lớp trắng viền ngang lưng chừng như cô độc giữa lừng không.

Gã đồng tử mãi đứng yên như pho tượng, đưa hai mắt như những luồng chớp quét vào màn đêm cố tìm bóng dạ hành.

Riêng Phi Lôi Ngũ Ung thì trấn giữ bên xác chết Chí Tôn, thính lực vận đến tinh vi có thể nghe được tiếng muỗi kêu ngoài mười trượng.

Quái lão biết bình nhật Chí Tôn có biết vô số kẻ tử thù, luôn luôn rình rập chờ cơ hội hạ độc thủ, cho nên chẳng một thoáng sơ hở...

Thời gian trì nặng trôi qua...

Trên ngọn cổ tháp im lìm, chỉ trừ tiếng gió vút qua, hòa cùng tuyết rơi lả tả.

Trời đi sâu vào khuya...

Cảnh vật im lìm chẳng thấy gì cả, chỉ nghe lâu lâu từ rừng già nổi lên tiếng rú hãi hùng như loài quỉ độc đùa giỡn...

Thật là kỳ bí !

Tuy vậy, cả Phi Lôi Ngũ Ung tịnh tọa bên góc tòng lẫn gã đồng tử canh phòng phía ngoài cổ tháp chẳng một ai chớp mắt cả.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ một thoáng sơ hở là tai vạ xảy đến không sao đo lường được.

Mặc dù trong hiện nay Phi Lôi Ngũ Ung là một quái thủ tột bực giang hồ, nhưng cũng không hề dám lơ đễnh, có lúc quái lão dùng tới huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa, quan sát những tiếng dị động ngoài mấy dặm.

Trải qua một đêm đầy ghê sợ hãi hùng.

Chẳng có một sự gì xảy ra cả.

Bây giờ, bình minh đã sắp rạng phía đông.

Phi Lôi Ngũ Ung vẫn ngồi dựa vào gốc cây, tuy vậy, tinh thần mình mẫn lạ thường,

Quái lão hiện trên gương mặt một niềm hoan hỉ, dường trải qua cơn ác mộng và cũng vì trời đã sáng ra.

Giờ phút nội đơn Ngưu Long Giao trong vực đan điền của Chí Tôn chỗi dậy truyền qua các kinh mạch làm cho chàng hồi sinh.

Phi Lôi Ngũ Ung tin như thế.

Bình minh rựng hẳn chân đồi.

Giây lâu vầng hồng lên chia ra muôn đạo kim ô như cái rẻ quạt.

Phi Lôi Ngũ Ung không ngớt theo dõi sự biến chuyển của thi thể Chí Tôn.

Vầng hồng tan đi để hiện ra đóa mặt trời chói lọi...

Hai luồng tinh quang của quái lão nhìn khắp trên thân mình Chí Tôn chẳng hề chớp.

Trong khi gã đồng tử chưa được lệnh, nên vẫn đứng trần phía trước tòa cổ tháp không chút xê dịch.

Lạ lùng thay !

Tuyệt nhiên không thấy thi thể của Chí Tôn động đậy chi cả.

Gương mặt chàng thiếu hiệp vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng trắng nhạt chẳng thấy còn một chút máu me.

Bất giác, Phi Lôi Ngũ Ung kêu thầm :

— Ô ! sao lạ lùng thế này ! ánh mặt trời đã lên dội khí thái dương dẫn nhập thuần âm Ngưu Long Giao trong cơ thể tiêu tử, bắt đầu điều khí nguyên sống lại, nhưng tại sao hiện tượng cứ mãi như thế này

Tại sao hắn chưa chịu tỉnh ?

Phi Lôi Ngủ Ung thấy trong lòng lo ngại vô cùng, mãi suy nghĩ

về hiện tượng kỳ quặc, nhưng vẫn không sao tìm được.

Sự thật, lần bị Sư Diện Quái Ma quật chết tại Nghiệt Long Đàm, Chí Tôn được Thiên Sơn Long Nữ mang lên ngọn cao lãnh cũng trong tình trạng nầy, nhưng lúc mặt trời vừa lên là chàng cũng vừa sống lại.

Trái lại, giờ đây ánh thái dương đã ngập tràn đồi núi mà Chí Tôn chỉ còn là cái xác không hồn.

Thật là đáng ngại.

Nội đơn Ngưu Long Giao đã biến mất trong vực đan điền của chàng thiếu hiệp rồi chăng ?

Chợt nghĩ tới điều nầy, quái lão rùng mình lo sợ

Bởi vì, nếu quả đúng Ngưu Long Giao đã biến mất thì làm sao có thể thuần âm tiếp dẫn lấy ánh thái dương cọng vào vực sanh tử huyền quan sống lại.

Mặt trời dần dần lên cao.

Vẫn không hề trông thấy Chí Tôn động đậy chi cả.

Phi Lôi Ngũ Ung hết sức lo ngại, nắm lấy cánh tay chàng thiếu hiệp phù mạch xem có gì lạ không.

Lục mạch đều đoạn tuyệt từ lâu, khắp thân hình Chí Tôn bắt đầu thấy lạnh

Phi Lôi Ngũ Ung sững sờ kêu lên :

— Thôi... Hỏng cả rồi !

Tiếng kêu nầy lọt vào tai tên đồng tử đứng trấn phía ngoài cổ tháp.

Gã chạy bay vào bụi tòng nơi xác chết của Chí Tôn nằm yên trên mặt đất và quái lão Phi Lôi Ngũ Ung cũng vừa đứng dậy

Trông thấy Chí Tôn hãy còn nằm im lìm, gã đồng tử hấp tấp hỏi Phi Lôi Ngũ Ung :

— Sư phụ ạ ! Dương tiểu huynh không thể tỉnh lại à ?

Phi Lôi Ngũ Ung rung rinh chòm râu bạc phếu :

— Có thể như thế lắm ? Tiểu tử chưa chắc đã sống lại như điều ta dự đoán từ đêm qua.

Gã đồng tử kinh hãi :

— Sư phụ ! tại sao Dương tiểu huynh không thể sống lại, nội đơn Ngưu Long Giao không linh nghiệm nữa à ?

Phi Lôi Ngũ Ung buông giọng thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Cũng có thể như thế lắm. Một là vì Ngưu Long Giao không còn linh nghiệm hoặc đã do một vật tương khác nào đó làm biến mất đi mà chính bản thân tiểu tử này cũng không hề hay biết.

Vì vậy bây giờ mặt trời đã lên cao rồi mà nội thể của hắn chưa thấy gì một sự phản ứng nào cả.

Da mặt hồng hào của gã đồng tử biến đổi mấy lần, gã thăng thốt :

— Như thế, chẳng lẽ nào Dương tiều huynh... chết thật hay sao hở Sư phụ.

Giọng nói của quái lão trở nên buồn thảm lạ lùng :

— Chắc chắn là như vậy rồi, cho tới bây giờ chưa thấy sự phấn khởi của nội đơn Ngưu Long Giao, thì làm sao tiểu tử có thể sống lại được.

Đây có lẽ số mạng đã an bài, sức người không sao cưỡng lại.

Chỉ có điều đáng tiếc, hắn chết trong khi hai vai gánh nặng mối Sư cừu chưa trả, một thân thế mơ hồ chưa biết cha mẹ là ai, đau thay !

Quái lão nói xong, nhìn xác chết của Chí Tôn than thở không cùng.

Gã đồng tử cũng bị khích động tột độ trước thảm liệt bất ngờ diễn ra.

Gã cúi đầu xuống lấy tay rờ rẫm xác chết của Chí Tôn, lắc đầu không ngớt.

Trên ngọn cao sơn bây giờ bầu không khí trầm nặng vô cùng.

Chợt nhớ ra một điều hệ trọng, gã đồng tử đứng dậy thi lễ :

— Thưa Sư phụ ! có thể nào ta dùng thuật Thông Linh Thiên Địa cứu mạng Dương tiều huynh chăng ?

Phi Lôi Ngũ Ung khe khẽ lắc đầu :

— Tiều đồ đệ chưa được rõ. Thông Linh Thiên Địa của ta chỉ là một huyền tưởng, dùng để suy tư thông suốt những gì kỳ bí trên cõi đời, cũng như trên chốn giang hồ. Nó có thể phát giác những ngón võ công vô thượng nào đó, hoặc tìm ra di pháp chưa được lịch sử võ lâm và truyền lại, chứ không hề cải tử hoàn sinh.

Bởi vậy, đêm thuyết ấy dùng cứu sống tiều tử chẳng chút ích lợi nào.

Gã đồng tử tuyệt vọng :

— Thưa Sư phụ, thế bây giờ chẳng lẽ chúng ta để Dương tiều huynh chết trên ngọn tháp này hay sao ?

— Chứ còn biết phải làm thế nào, Lục mạch tiều tử đã tuyệt từ lâu, các huyệt đạo thảy đều đình trệ, thân xác bắt đầu thảy lạnh, bây giờ có tiên đơn cũng khó mà cứu sống lại được nữa rồi.

— Thưa Sư phụ, như vậy chúng ta phải làm thế nào ?

Đưa hai luồng mắt diệu ngời tinh quang, giọng nói của quái lão Phi Lôi Ngũ Ung càng thêm khích động vô cùng :

— Thầy trò chúng ta đành chờ qua tới giờ tý, lúc mặt trời lặn, xem còn sự tình gì diễn biến trong thân xác tiều tử nữa không, nếu cứ y tình trạng, buộc lòng chúng ta đành mai táng hắn tại bụi tòng này, rồi sau đó sẽ liệu toan.

Bất giác, gã đồng tử buông tiếng thở dài, im lặng vì biết có hỏi nữa cũng chẳng ích lợi gì.

Bầu không khí phủ một màu tang.

Hai thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung chẳng ai thốt thêm lời nào nữa.

Chẳng bao lâu ánh dương tà đã lặn...

Chí Tôn mãi như cái xác không hồn.

Giờ tý đã qua...

Bao nhiêu hy vọng cuối cùng biến tan thành mây khói.

Phi Lôi Ngũ Ung đứng lên chép miệng :

— Quả nhiên đây là số hệ an bài, đã qua giờ tý hết mong gì cứu sống tiều tử nữa.

Gã đồng tử bâng khuâng :

— Chúng ta làm thế nào hở Sư phụ ?

— Chúng ta chỉ còn cách cuối cùng là mai táng tiều tử, chứ còn thế nào hơn được. Giờ ta đào một cái hố sâu, ngươi đưa linh thể hắn nằm yên xuống đất lấp lại, chờ sáng mai dựng một tấm bia trước mộ, lưu dấu tích cho những ai muốn tìm kiếm hắn.

Dứt câu, quái lão uể oải xê thân hình sang trái nữa trượng, giữ đơn chưởng nhắm ngay khoảng đất cách gốc tòng hai trượng, quật ra một luồng kình khí mạnh bạo.

Bùng !

Mặt đất đào thành một lỗ thăm sâu có tới ngoài trượng.

Phi Lôi Ngũ Ung trở lại xác chết của Chí Tôn bùi ngùi

— Tiều tử ạ ! Lão phu không ngờ ngươi chết đột ngột như thế

http://tieulun.hopto.org

được nhưng hiện giờ mọi việc đã lỡ ra, ta có giữ thể xác ngươi trong tòa cổ tháp cũng chẳng ích lợi gì.

Vậy ta tạm chôn ngươi tại tòa cao sơn nầy, rồi sau sẽ hay.

Phi Lôi Ngũ Ung thẫn thờ giây lâu, day sang gã đồng tử :

— Tiểu đồ đệ hãy lo chuyện ngàn thu cho hắn đi.

Lẳng lặng xê lại bên Chí Tôn, gã đồng tử như luyến tiếc hồi lâu mới cúi xuống bế lấy cái xác chết lên vai.

Gã định tiến đến huyệt mộ mà Phi Lôi Ngũ Ung vừa đào xong bỏ xác chết của Chí Tôn xuống lấp đất lại, nhưng đột nhiên phát giác một sự lạ lùng trong cơ thể chàng thiếu hiệp bạc mạng, gã bỗng dừng lại kêu lên :

— Ồ ! Sao lạ thế nầy !

Tiếng kêu lạ thường của gã đồng tử giữa giờ phút nặng trầm nầy khiến Phi Lôi Ngũ Ung rúng động không ít

Quái lão hiểu ngay phải có một điều gì hệ trọng gã đồng tử mới lộ dáng giật mình, không đè nén được sự khích động

Phi Lôi Ngũ Ung hỏi thật mau :

— Chuyện gì vừa xảy ra, mà trông đồ đệ biến sắc như thế ?

Gã đồng tử xúc động mạnh :

— Thưa Sư phụ... tệ đồ vừa bồng Dương tiểu huynh lên, tự nhiên có một sự lạ lùng trong cơ thể, nên làm khích động đến thầy.

Phi Lôi Ngũ Ung hấp tấp

— Sự lạ lùng như thế nào, tiểu đồ đệ hãy nói mau ?

— Tệ đồ nghe dường như nơi tâm đạo của Dương tiểu huynh hãy còn dương khí nên lưu lại một chút hơi ấm, Sư phụ... !

— Tiểu đồ đệ hãy bỏ tiểu tử nằm xuống chỗ cũ, ta phù mạch xem thử

Gã đồng tử vâng dạ, đặc xác chết của Chí Tôn nằm xuống trên lớp thảo sương như nảy.

Phi Lôi Ngũ Ung lại ngồi bên xác chết của Chí Tôn giơ chưởng phù mạnh chẳng nghe sự tình gì khác lạ.

Đến khi quái lão sờ vào tâm huyệt của chàng thiếu hiệp thì quả nhiên nghe như hơi vương một chút chân khí nhẹ nhàng như làn tơ nhẹ.

Giữa ngực Chí Tôn còn giữ lại hơi ấm khắc hẳn toàn cơ thể lạnh buốt của chàng.

Phi Lôi Ngũ Ung đột nhiên « ồ » lên một tiếng, rồi lẩm bẩm :

— Lạ thật ! tại sao tiểu tử nầy đã chết, mà nơi tim còn lưu lại một dương khí hồi sinh ?

Hay nội đơn Ngưu Long Giao hãy còn tồn tại trong vực đan điền

Nhưng quái nhân lại tự đáp :

— Đâu có lẽ nào như thế được, vì nếu nội đơn Ngưu Long Giao còn trong bụng tiểu tử, thì tại sao khi ánh mặt trời lên lại không phản ứng theo luật định tương quan, tương khắc như thế ?

Phi Lôi Ngũ Ung rối loạn cả lâm thần, đây là đầu tiên trên mặt giang hồ quái lão chứng kiến sự tình kỳ quặc đến thế.

Mặc dù vậy quái lão vẫn lộ trên gương mặt một niềm hy vọng tuy hết sức mong manh.

Riêng gã đồng tử cũng vì sự phát giác bất ngờ của mình mà cảm thấy hân hoan trong lòng.

Gã hấp tấp hỏi :

— Bây giờ chúng ta định lẽ nào hở sư phụ ?

Ngẫm nghĩ giây lâu, Phi Lôi Ngũ Ung đáp :

— Chúng ta nên tạm gác lại việc mai táng tiểu tử, thay nhau canh chừng thi thể hắn, chờ đến sáng mai xem có gì lạ chăng ?

Sau đấy ta sẽ tùy theo hoàn cảnh mà quyết định số phận hắn.

Quái nhân phất chưởng vào tòa cổ tháp :

— Ngươi hãy xem xác tiểu tử vào trong, để hắn ngoài nầy e có điều bất tiện, chúng ta trông chừng đêm nay, chờ trời tờ mờ sáng lại mang hắn ra ánh thái dương xem tình trạng thế nào ?

Gã đồng tử nhanh nhẹn đáp :

— Tuân lệnh sư phụ !

Bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng, gã đồng tử xốc Chí Tôn chạy vào tòa cổ tháp.

Phi Lôi Ngũ Ung lặng lẽ theo sau...

Suốt đêm hôm đó, hai thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung thay nhau trấn giữ tại cánh cửa tòa cổ tháp để phòng mọi sự bất trắc xảy đến.

Chẳng có gì lạ cả !

Đến sáng hôm sau, gã đồng tử lại mang xác chết Chí Tôn ra ngoài cội tòng hứng lấy ánh mặt trời.

Nhưng mãi chàng thiếu hiệp còn là xác bất động, chẳng hề thấy một sự phản ứng chi hết.

http://tieulun.hopto.org

Thấy trò Phi Lôi Ngũ Ung thấy thế càng thêm tuyệt vọng hơn bao giờ cả.

Quái lão buông giọng thở dài sườn sượt, ngồi đứng chẳng giây phút nào yên.

Cũng như quái lão gã đồng tử nghe có trận lửa đốt trong lòng, bạo dạn hỏi Phi Lôi lão Ngũ Ung :

— Thưa sư phụ, nếu đến sáng mai Dương tiểu huynh chưa hề tỉnh lại, thì thầy trò ta định liệu lẽ nào ?

Khẽ di động cái đầu tóc bạc tợ sương, Phi Lôi Ngũ Ung buồn rầu đáp :

— Nếu tình trạng cứ diễn ra như thế này, thì chúng ta đành phải an táng hắn, vì người chết ba ngày, làm sao có thể hồi sinh được.

Quái lão ngưng đi một chặp nhìn thi thể Chí Tôn, tuy đã chết nhưng màu da vẫn tốt tươi như người còn sống, trầm giọng :

— Nhưng một điều hết sức lạ lùng ta suy nghĩ mãi không ra, tại sao quả tim của tiểu tử này còn ấm, đồng thời sắc diện như người say ngủ ?

Quả thật là một chuyện hết sức kỳ dị trên mặt giang hồ.

Sau câu nói của quái lão bầu không khí lại chìm trong trầm nặng.

Lúc bấy giờ hai thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung nghe đã đói dạ, lấy quả thanh liêm ra ăn một hồi.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi !

Chung quanh tòa cổ tháp khói trắng vẫn bay vờn mờ ảo.

Màn đêm phút chốc lại buông xuống, giây lâu bóng tối lại trùm phủ mịt mờ.

Ngọn cao sơn trầm mặc vô cùng.

Hai thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung thay phiên nhau canh phòng cẩn mật.

Nhưng đêm nay quái lão không hề chớp mắt, linh tưởng như báo trước một điều chẳng may.

Cho nên, trời đã khuya rồi, mà quái lão vẫn ngồi tịnh tọa vận dụng huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa nghe ngóng xa gần.

Trong khi gã đồng tử đứng trấn phía ngoài tòa cổ tháp, chẳng hề dám chớp mắt.

Dù vậy trải qua hai ngày đêm không ngủ lại phí quá sức lực, tinh thần gã đồng tử cảm thấy mệt nhọc, uể oải.

Cùng trong giờ phút đó...

Từ bên kia đỉnh núi hiện một chiếc bóng nhỏ thó vận toàn đen trên mặt trùm kín vuông lụa đen tận mang tai.

Tuy không để lộ diện, nhưng chợt trông qua, hiểu ngay chiếc bóng là một cô gái tuổi tác chưa đầy hai mươi.

Cô gái bịt mặt vận toàn bộ đen là ai ?

Hoàn toàn bí mật !

Chỉ thấy cùng lúc ấy một chiếc bóng vạm vỡ lại từ xa phóng tới.

Chiếc bóng sau này để nguyên bộ mặt, nên có thể trông thấy đó là Công Tử U Linh.

Thấy công tử U Linh trờ tới, cô gái áo đen khẽ thầm :

— Sư huynh hãy đứng yên bên nầy, chờ tiểu muội sang tòa cổ tháp xem xét tình hình ra sao rồi sẽ làm hiệu báo tin.

Không đợi công tử U Linh kịp nói, cô gái vận dụng thân thủ tà quái, bắn bổng mình lên tòa cổ tháp như làn khói nhạt.

Nàng nhắm ngay chỗ vị đồng tử đứng đáp xuống.

Nhằm lúc, gã đồng tử vì quá mỏi mệt, hai mắt trì nặng tợ treo đá.

Cho nên, đến khi gã phát giác có kẻ lạ mặt đến bên mình thì đã muộn mất rồi.

Cô gái thần bí đã bắt chợt trước, khi chân chưa chấm đất là giờ chưởng ra bắn hai đạo chỉ phong mau như điện chớp.

Huych !

Gã đồng tử bị chỉ phong xạ trúng hiểm huyệt, ngã ra nằm bất tỉnh trên mặt đất, không kịp kêu la tiếng nào.

Cô gái thần bí xê mình bên gã đồng tử, âm thầm cười giọng tự đắc :

— Ngươi hãy tạm nằm nghỉ nơi kia tới sáng tự nhiên hồi tỉnh lại !

Nói dứt, nàng chộp lấy cái xác bất động của gã đồng tử đem giấu vào bụi cây gần đó, mắt thường không thể trông thấy.

Xong xuôi nàng trở về vị trí cũ, giơ cánh tay ngọn nhắm hướng công tử U Linh vẫy một cái ra hiệu.

Nhưng cũng với thời gian ấy, đột nhiên có tiếng thét trầm nặng bên tai :

— Cô nương là ai ? giữa đêm khuya đến đây hành động ám muội với định ý gì ?

Bị lộ liễu hành tung, cô gái thần bí không chạy trốn, mà chỉ

http://tieulun.hopto.org

quay phắt lại nhìn.

Nàng nhận ra người vừa phát ra âm chưởng chẳng ai khác hơn là Phi Lôi Ngũ Ung, đang đứng yên lặng xạ hai luồng tinh quang chiếu diệu vào vuông vải đen bịt mặt của nàng.

Thì ra, vừa rồi đang ngồi trong tòa cổ tháp, phi Lôi Ngũ Ung chợt nghe tâm tư chuyển động dị thường, biết có biến bên ngoài nên quái lão nhắc mình phóng ra khỏi cửa, gặp lúc cô gái áo đen thần bí vừa đem gả đồng tử giấu vào trong bụi và trở lại, lão tiền bối lên tiếng.

Dù vậy, Phi Lôi Ngũ Ung vẫn thầm phục bộ khinh công tà quái của cô gái áo đen thần bí, vì theo như một kẻ nào lạ khác vừa đặt chân đến ngọn cao sơn là quái lão đã phát giác ra rồi, nhưng đối với nàng nhờ vô công cao thâm tột bực nên mới có thể xông đến tòa cổ tháp như thế này.

Lúc bây giờ, hai người đã đối-diện với nhau chừng ba trượng.

Cô gái thần bí quét hai luồng mắt tuyệt vời nhìn Phi Lôi Ngũ Ung một cái, rồi cười lên lạnh lẽo :

— Bản cô nương là ai các hạ chẳng cần biết làm gì. Điều cần nhất là ta đến đây thu hồi tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn hiện đang nằm trong cổ tháp chắc hẳn các hạ không thể từ chối điều nầy !

Lời nói ngạo mạn lẫn tính chất ngang tàng của cô gái thần bí, khiến Phi Lôi Ngũ Ung nổi giận phất chòm râu bạc :

— Quả tình tiểu tử đang ở trong tòa cổ tháp, đồng thời được sự che chở của lão phu, vì vậy nếu cô nương chưa nói ra cái lai lịch của mình và dụng tâm thu nhận tiểu tử, thì nhất định không thể nào ta làm vừa lòng cô nương được.

Dĩ nhiên hắn phải được một sự bảo vệ tới cùng.

Cô gái thần bí lại trố lên cười :

— Lão quái già kia ! Thân phận của ngươi rồi đây chưa biết ra sao còn nói gì đến việc che chở bảo bọc cho một kẻ khác.

Khôn hồn hãy tránh ra cho bản cô nương thực hành sứ mạng, nếu có gan chống cự, đừng trách sao hạ thủ chẳng lưu tình.

Phi Lôi Ngũ Ung giận quá, hóa cười :

— Loài yêu nữ chớ nên khoe khoan mồm mép, thú thật lão phu vốn đã tâm nguyện xa lìa chốn giang hồ từ lâu rồi, nhưng đêm nay nhất định không để cho ngươi lọt vào tòa cổ tháp được.

Thà ta đắc tội sát sinh, còn hơn đứng nhìn bọn người tàn quái

trên ngọn cao sơn nầy.

Cô gái thần bí lạnh như ma mị :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Ngọc chưởng của nàng tức thì bắn ra một đạo tử quang như chiếc mồng trời nhắm ngay đỉnh đầu Phi Lôi Ngũ Ung chụp xuống.

Thoáng thấy bóng chưởng quái dị, Phi Lôi Ngũ Ung đã quát :

— Mộng Hồ Ly Nguyệt !

Sau tiếng quát quái lão hoi cung mình xuống, một đạo sấm sét Phi Lôi Thủ đã thấy nháng lên, chưởng hình như chiếc búa thiên lôi từ trên nửa lừng trời giáng xuống.

Ầm !

Sấm chưởng chớp giăng cả tòa cổ tháp.

Hai kình địch hiệp lại rồi chia ra rất mau.

Cùng lúc, một chiếc bóng từ dưới ngọn núi phóng lên đứng sừng như loài ma muội hiện hình.

Chiếc bóng chính thật Công tử U Linh.

Vừa ngưng tụ thân hình, hắn vừa quay qua cô gái thần bí quát :

— Sư muội hãy thực hành theo sứ mệnh cho mau, phần lão quái già kia đã có ta xử liệu rồi.

Cô gái thần bí kia vừa thu hồi chưởng lực, chợt thấy Công tử U Linh, liền khẻ gật đầu một cái, rồi nhắm vào tòa cổ tháp phóng vào.

Phi Lôi Ngũ Ung quát :

— Hãy đứng yên !

Tiếp đó một đạo sấm quang từ chưởng trung Phi Lôi Ngũ Ung lại nhắm ngay cô gái thần bí quật tới.

Phát động đường chiêu nầy quái lão nhất định ngăn chận không cho cô gái thần bí vào tòa cổ tháp.

Bởi vì nếu để kẻ thù lọt vào trong ấy hậu quả sẽ không sao đo lường trước được.

Quả nhiên, như ý định của quái lão Phi Lôi Ngũ Ung, cô gái đang bản mình đi, thoáng nhận ra được sấm quang kỳ dị, liền mau lẹ ngưng tụ thân hình lại, đáp trở xuống đất.

Nàng đưa qua xạ hai luồng mắt huyền diệu nhìn Phi Lôi Ngũ Ung nửa như ngầm khiếp phục, nửa như căm hờn.

Công tử U Linh trông thấy sự tình xảy ra, dựng ngược cặp lông mày to đậm quát vang lừng :

— Lão quái già muốn chết đây !

http://tieulun.hopto.org

Tả chưởng tên ác đạo cũng trong tiếng quát cuồn cuộn đẩy ra một đạo nhu khí vô cùng kỳ dị áp tới bên lưng quái lão trong vô hình.

Phi Lôi Ngũ Ung phát giác kịp thế công đó, trong tiếng thét lồng lộng cả ngọn cao sơn, quái lão lại bắn ra một đạo sầm quang cực kỳ khủng khiếp.

Bộp !

Sấm chưởng tuy nổ âm u, nhưng cả ngọn cao sơn đều rung chuyển.

Không chịu ngưng tay, liền đó Công tử U Linh lại triển ra hai chiêu im lặng chẳng thấy gì, nhưng nhu khí như ngọn gió thu hồn.

Đồng thời, cô gái thần bí cũng bằng một tác động như điện chớp, xê mình sang trái, song chưởng cùng lượt đưa ra hai đạo Mộng Hồ Ly Nguyệt tựa hai chiếc mống trời, chụp xuống đầu Phi Lôi Ngũ Ung.

Cả hai mặt đều bị thế công hiểm độc, không thể có một thân thủ nào tránh né cho kịp.

Hơn nữa Công Tử U Linh lẫn cô gái thần bí đều là hai tay quái thủ giang hồ, lại cùng lượt tấn công, bề thế qui thần run sợ.

Đột nhiên, Phi Lôi Ngũ Ung hơi cung mình xuống, tả chưởng bắn ra hai đạo sầm quang về phía cô gái thần bí bịt mặt.

Trong khi mồm quái lão há học phun ra một ngọn xích quang qua hướng Công Tử U Linh, vô cùng khủng khiếp.

Nhận ra đường chiêu nầy, Công Tử U Linh phải thét:

— Phi Lôi Câu Hồn !

Thề nhưng đã chậm mất rồi. Công Tử U Linh không còn có thể tăng gia nội lực thêm được nữa, vì ngọn xích quang chỉ cách một đường tơ...

Lại thêm một loạt nổ âm thầm.

Công Tử U Linh bị ngọn xích quang quét vai tả rúng mình lên.

Hắn phải vận chân khí từ vực đan điền lên để trấn áp luồng lôi điểm.

Trong khi cô gái thần bí cũng lắc lư thân hình mấy lượt mới đứng vững vị trí

Ngược lại, Phi Lôi Ngũ Ung nghe như vừa bị một quả búa nặng ngàn cân quật nhằm tâm huyệt, khí quản cơ hồ ngưng trệ,

Quả thật là thâm khốc.

Công lực Công Tử U Linh cũng như cô gái thần bí quả nhiên hiểm có trên mặt giang hồ.

Giả là một quái thủ nào khác, không phải Phi Lôi Ngũ Ung chắc chắn sẽ vong mạng ngay từ phút đầu.

Sau đường chiêu đó, ba người cùng đối diện nhìn nhau thật lâu, nhưng chẳng thốt một lời nào cả.

Chặp sau, chợt nghe Công Tử U Linh cười khà:

— Ha ha ... Lão quái già ngu ngộc, kể ra võ công của ngươi cũng khá cao cường đấy, nhưng nay đã gặp bần Công tử rồi, thì coi như qui vô thường đã bôi sổ ngươi dưới Diêm La.

Vậy, hãy trông ngọn chưởng đoạt mạng đây !

Chấm dứt câu nói rợn người đó, Công Tử U Linh huy động song chưởng liên tiếp đưa ra mười hai chiêu im lặng trong vô hình, nhưng ám đạo vô cùng thâm khốc.

Cùng lượt với Công Tử U Linh. cô gái thần bí cũng giơ ngọc chưởng phát khởi từng chiếc móng đỏ âm ma trùm chụp lấy quái lão.

Phi Lôi Ngũ Ung không hề lui một bước, một bên ngăn đón cô gái thần bí bằng chưởng lực, trong khi một đằng chống trả Công Tử U Linh bằng đạo xích quang từ khẩu trung phát khởi.

Thật là kỳ diệu vô cùng.

Một trận giao đấu quái dị chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ.

Chốc lát hai bên đều nhau qua lại có tới năm mươi đường chiêu, nhưng chưa bên nào có thể thủ thắng.

Riêng gã đồng tử mãi còn bàt tỉnh trong lùm cây rậm chẳng hề hay biết chi cả.

Công tử U Linh và cô gái thần bí vì nóng nẫy lọt vào tòa cổ tháp cùng bắt Chí Tôn nên trổ hết toàn lực tấn công Phi Lôi Ngũ Ung, với ý định quật ngã kình địch mau chóng,

Ngược lại, Phi Lôi Ngũ Ung cũng vì muốn bảo vệ thi thể của Chí Tôn, trụ hình như quả núi, đón ngăn tất cả từng loạt chưởng phong khốc liệt của hai tay đại kình địch chẳng chút sơ hở.

Trận đấu kéo dài có gần ba trăm chiêu.

Cả hai bên đều thấm mệt, mồ hôi ướt đẫm cả vũ y.

Lúc bấy giờ đã gần tàn đêm, chân trời sắp rựng sáng.

http://tieulun.hopto.org

Thấy không hạ nổi Phi Lôi Ngũ Ung, Công tử U Linh cháy phừng lựa giận quát to :

— Lão quái già phải chết !

Mồm quát, tay hắn thò vào lòng rút ra một vật sáng chói lạnh căm hồn.

Phi Lôi Ngũ Ung bật thành tiếng :

— Tàn Chi Quái Đao !

Công tử U Linh cười tự đắc :

— Đúng như vậy ! ha ha... Lão quái già hãy nộp mạng cho mau !

Hắn toan phất động cây Tàn Chi Quái Đao, thì Phi Lôi Ngũ Ung đã quát :

— Khoan đã ! nghe ta hỏi một điều.

Công tử U Linh dừng cây Tàn Chi Quái Đao, cường ngạo :

— Điều chi cứ hỏi, rồi có chết cũng không còn trách ta sao hành thủ ác độc ?

Phi Lôi Ngũ Ung nhìn cây Tàn Chi Quái Đao, trầm trọng bảo :

— Lão phu muốn biết lai lịch cây Tàn Chi Quái Đao này do đâu mà có trên tay ngươi. Phải khai thật, không thể dối diêm nổi ta đâu ?

Công tử U Linh khinh khỉnh :

— Đó là chuyện riêng của Bản Công Tử, ngươi không cần biết làm gì. Hãy trông cây Tàn Chi Quái Đao xé xác ngươi đây !

Lời chưa kịp dứt, tên ác đạo đã phát động cây Tàn Chi Quái Đao ...

Một tia sáng chớp lòe tợ bóng ảnh tử hồn mắc giăng.

Tàn Chi Quái Đao một chiêu chia thành ba thức, lúc thì triền cùng lượt đoạn lìa tay chân và đục thũng trước ngực.

Tên ác đạo Công Tử U Linh xử dụng một cách thần tình chẳng khác gì Chí Tôn ngày xưa.

Phi Lôi Ngũ Ung trông thấy kình địch hạ độc thủ, không dám đứng nguyên vị trí cũ, vội cất mình lên cao mau như tướng pháp thăng lên.

Vậy mà ba làn ánh sáng tử hồn của cây Tàn Chi Quái Đao suýt chia lìa thi thể của quái lão.

Chẳng bỏ lỡ cơ hội, Công Tử U Linh lại nhắm hướng Phi Lôi

Ngũ Ung vạch luôn một chiêu thức Tàn Chi Quái Đao thăm khốc.

Cùng lúc, hắn đã quát :

— Sư muội hãy vào lục soát cho mau !

Đồng lượt với Phi Lôi Ngũ Ung vạch nữa bầu tròn tợ chớp tránh khỏi cây Tàn Chi Quái Đao, cô gái thần bí cũng lẹ làng bắn mình vào tòa cổ tháp, bề thế khó có một thủ pháp nào ngăn trở được.

Đến khi Phi Lôi Ngũ Ung đáp xuống mặt đất thì đã muộn rồi, cô gái thần bí biến dạng trong tòa cổ tháp.

Quái lão vô cùng kinh hãi toan phóng theo phía cô gái thần bí, lại bị Công Tử U Linh cầm cây Tàn Chi Quái Đao ra tay như điện.

Thành thử Phi Lôi Ngũ Ung mãi lo tránh né tia sáng tử hồn đâu còn thì giờ phóng vào cổ tháp cản trở cô gái thần bí.

Sự tình đột nhập bất ngờ của nàng, khiến cho Phi Lôi Ngũ Ung hiểu rõ hậu quả tai hại đến dường nào rồi.

Mấy phen quái lão định đánh lui Công Tử U Linh bay vào tòa cổ tháp như thảy đều không thể thực hiện được. Vì tên ác đạo như đã được ý định dùng cây Tàn Chi Quái Đao ngăn chặn đối phương lại.

Lúc ấy, cô gái thần bí cũng vừa từ trong tòa cổ tháp xách Chí Tôn phóng ra ngoài hô to :

— Chúng ta về thôi Sư huynh ạ !

Công tử U Linh ngó thấy đồng bọn đã tựu thành sứ mạng, hoan hỉ thét :

— Sư muội hãy chạy cho mau !

Mồm thốt, tay hắn vừa triển ra chiêu Tàn Chi Quái Đao sấm sét bao thành một màn lưới vẽ hướng tiến tới chỗ cô gái thần bí.

Phi Lôi Ngũ Ung trông thấy kẻ địch đang xách xác chết Chí Tôn trên tay tâm thần vô cùng bấn loạn.

Quái lão uất hận quát to một tiếng, há hoác chiếc mồm, nhắm ngay Công Tử U Linh phun ra một luồng xích quang hết sức quái dị.

Bất phòng Công Tử U Linh không tránh né, giơ tả chưởng lên phát động ám lực vô hình đón đỡ...

Bốp !

Thân hình Công Tử U Linh như luồng điện giật bắn ngược về phía sau cả trượng, cánh tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao buông xuống.

Soãng !

Cây Quái Đao rớt trên mặt đất khua lên một tiếng rợn người.

http://tieulun.hopto.org

Không để lỡ cơ hội, bằng một thân thủ hết sức quái dị, Phi Lôi Ngũ Ung xẹt qua vị trí kẻ địch, tả chưởng đồng thời giơ lên.

Đạo sấm quang tợ sấm sét trên trời nhằm đỉnh thiên linh tử Công tử U Linh chớp tới hết sức hãi hùng.

Tình thế đã quá cấp bách, tử ảnh tràn lan.

Công Tử U Linh khiếp đảm trước thế công lôi điển đó, nhưng đã muộn rồi, hắn không thể nào chống đỡ lại kịp.

Cũng trong giờ phút nghiêm trọng đó, cô gái thần bí vừa chực xách Chí Tôn bản mình xuống chân ngọn cao sơn, chợt trông thấy Công Tử U Linh lâm nguy ngay, nàng buông xác chết chàng thiếu hiệp xuống, thét to:

— Lão quái già muốn chết!

Hai đạo tử quang Mộng Ly Hồ Nguyệt như chiếc móng trời tức thì chụp tới đỉnh đầu Phi Lôi Ngũ Ung.

Hành động này, cô gái thần bí định buộc quái lão vì sợ tổn hại cho mình bắt buộc phải thu hồi thế công lại.

Như vậy, Công Tử U Linh thoát khỏi một cái chết rợn người sắp diễn ra do luồng sấm quang của Phi Lôi Ngũ Ung.

Quả như điều dự tính của cô gái thần bí.

Phi Lôi Ngũ Ung đang sắp kết liễu tính mệnh kình địch chợt phát giác kịp hai chiếc móng đỏ Mộng Hồ Ly Nguyệt, lẹ làng thu hồi thế công, tránh sang trái nửa trượng.

Đạo sấm quang còn cách đỉnh đầu Công Tử U Linh nửa trượng theo đó vụt tắc đi.

Công Tử U Linh thoát chết một cách vô cùng kỳ diệu.

Hắn đưa mắt lên nhìn thấy người giải cứu cho hắn chính là cô gái thần bí, liền hoan hỉ quát to lên:

— Triệu sư muội, hãy trợ lực cùng ta giết chết lão quái già ác độc nầy.

Tức thì, một trận giao đấu cực kỳ thảm liệt tiếp diễn giữa đôi nam nữ thiếu niên và quái lão Phi Lôi Ngũ Ung.

Nhưng cô gái thần bí đó là ai mà Công Tử U Linh vừa gọi là Triệu Sư Muội.

Trong khi trận đấu càng đầu càng đi sâu vào thảm liệt.

Lắm lúc Phi Lôi Ngũ Ung bị sóng chưởng quét nhằm tháo lùi cả trượng, nhưng quái lão nhất định không để bọn Công Tử U Linh

xuống khỏi ngọn cao sơn.

Vừa đánh, cặp tinh quang của Phi Lôi Ngũ Ung luồng quét về chỗ xác chết của Chí Tôn mà cô gái thần bí vừa bỏ đó, nhìn chừng, thỉnh thoảng quật ra một chiêu dọa dẫm.

Mặc dù đã thi triển hết những đường chiêu thần bí nhưng chưa bên nào có thể thủ thắng được, vì cả Phi Lôi Ngũ Ung, cùng Công Tử U Linh và cô gái thần bí đều quyết đấu, bao nhiêu thần công được dịp đem dùng.

Lúc bấy giờ trời cũng vừa tờ mờ sáng.

Ánh mây hồng bắt đầu rựng ở đằng đông.

Mồ hôi của Phi Lôi Ngũ Ung đã thấm ướt chiếc áo đạo bào, hơi thở có vẻ mệt nhọc.

Trái lại, Công tử U Linh và cô gái thần bí nhờ trẻ tuổi càng đấu lại càng hăng hái hơn trước.

Tình thế dần dần đem lại sự bất lợi về phần quái lão Phi Lôi Ngũ Ung.

Cặp nam nữ thiếu niên thấy thế càng tấn công dũng mãnh, liên tiếp đưa ra những đường chiêu sấm sét quyết quật ngã quái lão trong thời gian thật ngắn ngủi.

Cho nên, mặc dù thân thủ bất phàm, võ công quỉ thần vô lượng nhưng một mình giao đấu cùng hai đại kình địch dáng khiếp, quái lão Phi Lôi Ngũ Ung khó thể cầm cự lâu dài.

Chập lâu đã thấy thế công quái lão chậm lại, thân pháp không còn linh động tuyệt vời như lúc nãy nữa.

Thế trận bắt đầu trở chiều. Quái Lão sắp sửa lâm nguy trước hai kẻ thù có bộ võ công gần ngang hàng lão.

Bình...

Chỉ một thoáng sơ ý, Phi Lôi Ngũ Ung trúng nhằm một ngọn chưởng phong của Công Tử U Linh dội ngược về sau nửa trượng.

Cũng may quái lão nhờ cường lực Phi Lôi che chở, nếu không thì thể đã chia lìa rồi.

Thế nhưng, Phi Lôi Ngũ Ung chưa kịp lấy lại thăng bằng, thì cô gái thần bí đã bằng một tác động quỉ quái bắn qua quái lão, ra tay như điện.

Bình!

Phi Lôi Ngũ Ung lại trúng thêm một chưởng thân hình quay đi

http://tieulun.hopto.org

hai vòng mới ngưng tụ trở lại.

Bị quật đi hai chiêu suýt nữa vong mạng, Phi Lôi Ngũ Ung nổi cơn thịnh nộ, vận dụng sức mạnh sanh bình, tả hữu chưởng cùng lượt huy động từng đạo sắm quang, trong khi thân hình thấp xuống, từ khẩu trung lại cuồn cuộn phát ra kình khí vô cùng khủng khiếp.

Trận đấu đã đến hồi kết cuộc.

Tử ảnh chớp giăng, âm phong mờ mịt.

Đột nhiên, trong giờ phút tận cùng...

Bên gần gốc cây tòng đã thấy thân xác Chí Tôn cử động mấy lần

Kế đó một chặp, toàn thân chàng thiếu hiệp rúng động không ngừng.

Cuối cùng, hai mắt chàng vụt mở bừng ra.

Nhìn thấy mình nằm dưới đất, Chí Tôn «ô» lên một tiếng kinh dị rồi phóng người đứng dậy.

Chợt nhận ra Phi Lôi Ngũ Ung đang hỗn đấu cùng Công Tử U Linh và cô gái thần bí, Chí Tôn bật kêu :

— Lão tiền bối đây rồi !

Chàng nhắc mình đến chỗ trận giao đấu giữa ba tay quái thủ giang hồ.

Phi Lôi Ngũ Ung đang thi triển toàn bộ võ công chống đỡ hai kẻ thù đáng sợ, sực thấy Chí Tôn sống lại, mừng rỡ hô to :

— Tiểu tử ! hãy đến đây quật chết bọn tiểu cuồng ma nầy !

Trong khi Công Tử U Linh và cô gái thần bí cũng vừa phát giác ra, vùng ngưng chưởng quay lại.

Hai người hết sức kinh hải, nhìn chằm chập vào chiếc bóng lẹ làng như ma muội của Chí Tôn bắn tới.

Khi đã đối diện rồi, Chí Tôn quét mắt nhìn ba người một lượt

Bỗng ngó thấy cây Tàn Chi Quái Đao nằm cách đó bốn trượng, Chí Tôn hoan hĩ, kêu to :

— Tàn Chi Quái Đao !

Theo câu nói, chàng thiếu hiệp bắn bổng thân hình tới chỗ cây Tàn Chi Quái Đao thò tay chộp lấy.

Ngay có tiếng quát của công Tử U Linh :

— Hãy bỏ yên đây !

Một đạo kình khí vô hình đã áp tới Chí Tôn trong lúc tiếng

thét chưa kịp dứt.

Lạ lùng thay ! áp khí vô hình vừa tới, là tự nhiên từ thân thể Chí Tôn hiện phát ra bầu khí màu hồng đỏ huyền diệu tợ khói sương.

Bình !

Chí Tôn bị kình lực quật trúng, nhưng vẫn đứng trơ như quả cổ sơn, ung dung giắt cây Quái Đao vào lưng.

Trong khi, Công Tử U Linh đã phải tháo lùi nữa trượng.

Hắn sững sờ nhìn chàng thiếu hiệp như nhìn một vị quái thần.

Phi Lôi Ngũ Ung, bỗng kêu to :

— Tiểu tử đã thành công rồi !

Cô gái thần bí cầm hờn quát :

— Tiểu cuồng ma ! hãy đở chưởng đây !

Cùng theo tiếng thét đó, nàng bắn mình lên, song chưởng đưa ra hai chiêu, móng đỏ kỳ diệu chụp xuống đầu Chí Tôn như luồng điện chớp.

Chợt thấy chưởng hình quái lạ nầy, Chí Tôn kinh dị thét :

— Ma nữ, ngươi là ai đây !

Tả hữu chưởng chàng thiếu hiệp đồng lượt đưa ra hai đạo kình khí Càng Khôn Thần Công vô cùng khủng khiếp.

Ầm !

Hai chiếc móng đỏ bị chưởng lực lôi thiên đánh tan rã trong vô hình.

Cô gái thần bí rú lên khe khẽ, toàn thân bị bắn ra ngoài hai trượng, mồm ứa máu tươi, đứng dậy lão đão...

Phi Lôi Ngũ Ung hoan hĩ thét :

— Tiểu tử ! nội lực của ngươi nay đã phát huy toàn bộ, quả thật đáng mừng.

Thực vậy, sau ba đêm ngày nằm bất động trên mặt đất, Chí Tôn sống lại với nội lực một trăm năm mươi năm.

Trái ngược lại với lần trước trên ngọn cao phong và dưới Tuyệt mệnh cốc, lần này vì vực sinh tử huyền quan bị khai phá cường độ, Chí Tôn đã phải ngất đi một thời gian ba ngày đêm cho nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noãn tiết tỏa chân khí đến mức tột cùng, để có thể phát huy nội lực tột cùng của nó, một trăm năm mươi năm thành công lực.

http://tieulun.hopto.org

Trong cái họa có cái phúc. Đó cũng nhờ luồng nhiệt hỏa Phi Lôi của Phi Lôi Ngũ Ưng vồn chất cang dương, làm chấn động nội tạng của Chí Tôn, phá bức màn thái huyền, tiếp giao nhị khí cương nhu, hết sức trì trệ khó khăn, cho nên khó thể tựu thành nhanh chóng được, mà phải trải qua ba ngày đêm.

Mặc dù Phi Lôi Ngũ Ưng lịch lãm giang hồ, lại có huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa, nhưng cũng không sao hiểu rõ thấu điều huyền mật nầy.

Hiển nhiên, bây giờ trong cơ thể chàng đã chứa đựng một kình vũ vô thượng giang hồ.

Điều ước mong bấy nhiêu lâu nay của Chí Tôn đã thành đạt dù hết sức hiểm nghèo.

Cho nên, đường chiêu Càng Khôn Thần Công của chàng thi triển vừa rồi đã vượt hơn trước ba mươi năm thành công lực, sức mạnh vô địch, làm sao cô gái thần bí chống đỡ nổi.

Phát giác ra điều đó, trong lòng Chí Tôn vô cùng hoan hỉ, chẳng nói một lời, tả chưởng nhắm ngay Công Tử U Linh quật ra một chiêu tợ lôi điển.

Trong một tiếng quát lồng lộng cả ngọn đồi, Công Tử U Linh dựng cả song chưởng lên đẩy ra hai đạo kình khí vô hình đón đỡ.

Một tiếng nổ như trời gầm.

Công Tử U Linh rống lên thảm khốc, thân hắn bay đi chẳng khác cánh diều đứt dây.

Dù vậy, nhờ nội lực thâm hậu, nên sau khi rớt xuống, Công Tử U Linh đã dựng người lên, sắc mặt trắng bệch vì tổn thương trong huyệt đạo.

Cô gái thần bí đứng cách đó bốn trượng vừa hãi hùng vừa ngơ ngác trước bộ thần công độc tôn ngày nay của Chí Tôn.

Chí Tôn không công tiếp Công Tử U Linh mà chỉ day qua phía cô gái thần bí trỏ vào vuông lụa đen bịt mặt của nàng, trầm nghị bảo:

— Hãy vứt bỏ mãnh vải ấy xuống!

Không đợi cô gái thần bí phản ứng, chàng thiếu hiệp theo thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình lắc mình sang thò tay chộp một cái.

Cô gái thần bí phát giác kịp hốt hoảng bắn mình sang phía tả

tránh cái chộp của Chí Tôn.

Nhưng chàng thiếu hiệp đã xoay theo chiều hướng phóng theo chộp bắt cô gái thần bí.

Vô tình Chí Tôn ôm trọn hạ bộ nàng, bàn tay chàng lại chộp ngay huyệt hoa môn.

Cô gái thần bí hốt hoảng rú lên, thân hình đảo lộn trở xuống, Bất phòng Chí Tôn cũng bị té theo nàng.

Trong cơn bàn loạn, vô tình cô gái thần bí lại khép chặt hai chân.

Khiến hữu chưởng của Chí Tôn không thể nhất thời thu hồi được.

Sự tình khiến chàng hồ thẹn đến đỗ bừng cả mặt.

Cả Phi Lôi Ngũ Ưng lẫn Công Tử U Linh đều sững sờ lên.

Thình lình vuông lụa đen trùm kín trên gương mặt cô gái thần bí vì vẫy vùng cũng vừa rớt xuống.

Một gương mặt kiều diễm quen thuộc hiện ra trước mặt Chí Tôn.

Bất giác, chàng bật kêu:

— Hắc Phụng Hoàng!

Chàng triển sức bình sanh thu hồi hữu chưởng ra khỏi Hoa trung của Hắc Phụng Hoàng lẹ làng đứng dậy, xê mình sang phía tả hai trượng.

Hắc Phụng Hoàng bị sức mạnh của Chí Tôn đưa đi hai vòng, rồi cũng phóng người đứng dậy, vừa thẹn thò, vừa căm hận nhìn chàng.

Chí Tôn trầm nghị:

— Cũng lại là cô nương đây nữa sao?

Hắc Phụng Hoàng nghiến căm hận:

— Nếu không phải bần cô nương thì còn ai phục thù rửa hận? Dương Chí Tôn mau trả hai báu vật Ô Mộc Bảo Lục cho ta?

Nếu không, ta và ngươi phải có một kẻ chết trên ngọn cao sơn nầy?

Chí Tôn lạnh lùng bảo Hắc Phụng Hoàng:

— Ô Mộc Bảo Lục trước kia vồn món bảo vật của Sư Phụ ta Dương Chấn Hoàn, nay người đã chết, thuộc về quyền sở hữu của ta, tại sao cô nương lại đòi chiếm lấy. Như vậy, chẳng phải là một điều trái ngược hay sao?

Hắc Phụng Hoàng dựng cặp lông mày thu liễu hét lanh lảnh:

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu cuồng ma đừng già mồm mép, hãy trông ngọn chưởng đoạt mệnh đây.

Ngọc chưởng nàng đồng thời đề cao bằng ngực, từ từ đẩy ra một đạo hàn khí rét buốt có pha lẫn khí-trắng lờ mờ.

Chợt xem hiểu đó là luồng Huyền Âm chưởng cùng Thái Âm hỗn hợp mầu nhiệm vô cùng, Chí Tôn chẳng chút chậm trễ quay tròn tả chưởng nữa vòng, phát khởi chiêu thức Càng Khôn Thần Công màu mây đều biến đổi.

Ầm !

Hắc Phụng Hoàng không nén nổi một tiếng rú kinh hồn, thân hình nàng lại phóng ra ngoài ba trượng.

Máu đào từ trong mồm thiếu nữ phún ra từng vòi.

Hiển nhiên, các huyệt đạo nàng bị tổn thương rất trầm trọng.

Hắc Phụng Hoàng gượng gạo đứng dậy, thò tay vào lòng lấy ra chiếc hộp bạch ngọc, trút hai viên linh dược vào mồm nuốt đi.

Sau đó, Hắc Phụng Hoàng xê mình lên đối diện Chí Tôn, trỏ vào mặt chàng căm thù hét :

— Dương Chí Tôn ! một lần nữa bị nhục, hận cừu càng chồng chất cao thêm, hẹn ngươi dịp khác sẻ lấy máu rửa sạch oán thù.

Nàng day qua Công tử U Linh :

— Chúng ta về thôi Sư huynh ạ !

Dứt tiếng, Hắc Phụng Hoàng loạng choạng phóng xuống ngọn cao sơn.

Công Tử U Linh quét cặp mắt rực lửa thù nhìn Chí Tôn và Phi Lôi Ngũ Ung một cái, rồi bắn mình theo Hắc Phụng Hoàng.

Chớp mắt hai người đã hút dạng trong lùm cây rậm dưới chân đồi.

Bây giờ, Chí Tôn mới day sang Phi Lôi Ngũ Ung :

— Lão tiền bối ! sự tình đã diễn ra như thế nào mà Triệu Lệ Trân lại tìm đến đây ?

Phi Lôi Ngũ Ung thuật rõ mọi chuyện diễn biến vừa trải qua ba đêm ngày, khiến Chí Tôn vô cùng kinh dị.

— Quả tình văn sinh không thể ngờ như thế được, năm xưa một lần thọ nạn tại ngọn cao phong, lần nữa tại Thất Lý Bình cũng như Tuyệt mệnh cốc, chỉ đến sáng hôm sau khi ánh thái dương lên, là văn sinh đã tỉnh lại, không biết tại sao giờ đây sự tình lại kỳ quặc

như thế. Chẳng lẽ nào nội đơn Ngưu Long Giao không còn hiệu quả hay sao ?

Phi Lôi Ngũ Ung ngẫm nghĩ giây lâu, lắc đầu :

— Không phải thế đâu tiểu tử ạ ! theo thiển ý lão phu thì đây có lẽ là nội đơn Ngưu Long Giao và Thiên Bằng Thái Noàn đã đến thời kỳ biến thể tột bực, để điều thành toàn bộ nội lực một trăm năm mươi năm cho ngươi, do đó sự trạng cải tử hồi sinh không giống như mấy lần trước ngươi đã từng gặp, mà phải bế tắt cả kinh mạch mãi đến hôm nay vừa đúng ba ngày.

Quái lão giơ tay trỏ huyệt mộ đằng gốc tòng, bảo Chí Tôn :

— Giá lão phu không phát giác nơi quả tim của người còn vương lại một sự ấm áp, thì nơi đó là nấm mộ ngàn thu của ngươi rồi.

Chí Tôn nhìn về phía cây tòng thấy đã đào sẵn một cái huyệt mộ sâu thẳm, bất giác chàng đã phải ngậm ngùi.

Không phải chàng thiếu hiệp ngậm ngùi vì khiếp sợ sau khi thoát một cái chết hãi hùng, mà chàng cứ tự cảm thương cho số kiếp của mình đã biết bao lần tai vạ đến thân, chưa biết ngày nào yên được.

Chí Tôn buông tiếng thở dài, im lặng không nói thêm gì nữa cả.

Phi Lôi Ngũ Ung hiểu rõ tâm trạng chàng trai trẻ, lặng trầm giây lâu, mới nói :

— Tiểu tử ạ ! Cứ theo sự thi triển võ công vừa rồi, thì hiện giờ chẳng những ngươi tựu thành nội lực một trăm năm mươi năm, mà còn phát huy Lưỡng Cực Chân Ngươn từ chỗ thể thủ đến chỗ tấn công kẻ địch, quả thật là điều đáng hoan hỉ.

Kể từ đây, coi như ngươi đã trở thành đệ nhất thiên hạ, chẳng còn một ai sánh kịp so với Tạ Thần Chử Giang, ngươi đã sánh hàng, trên đường phục hận cho Sư môn khỏi phải lo ngại như trước nữa.

Những lời nói khích lệ của Phi Lôi Ngũ Ung, làm cho tâm hồn trầm mặc của Chí Tôn bỗng trở nên hào hùng, chàng chắp tay trước ngực :

— Mọi sự tựu thành nầy nhờ nơi công đức của lão tiền bối. Văn sinh nhờ quyển Thông Linh Thiên Địa phá được tinh thần minh mẫn, mới tuyệt luyện đến chỗ tận cùng của đường chiêu Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Để ghi nhớ thâm ân đó, văn sinh xin lão tiền bối đặc cho danh hiệu của nó, hầu sau nầy chép vào trước tác võ công.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng chút từ chối, Phi Lôi Ngũ Ung ngẫm nghĩ giây lâu nói :

— Việc vận hành ngón võ công Lưỡng Cực Chân Ngươn có hai thức, thứ nhứt phát ra hai màu trắng đỏ ngươi cứ để nguyên danh hiệu của nó, chỉ riêng đường chiêu vừa tựu thành lúc thi triển nó không giống Lưỡng Cực Chân Ngươn, vì chỉ tỏa ra một bầu sương màu hồng huyết, vậy cứ lấy tên Thông Linh Thiên Địa mà đặt để gọi là lưu niệm như lời ngươi.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn hiện lên niềm hoan hỉ :

— Vâng ! từ nay ngón võ công nầy vãn sinh gọi là Thông Linh Thiên Địa như lão tiền bối vừa chỉ dạy.

Sự nhớ ra một điều, Chí Tôn bỗng hỏi Phi Lôi Ngũ Ung :

— Lão tiền bối ! tiểu huynh đài hiện ở đâu sao từ nãy không trông thấy hiện diện ?

Câu hỏi của Chí Tôn làm cho Phi Lôi Ngũ Ung giật mình chợt nhớ ra liền hấp tấp đáp :

— Chính lão phu cũng chưa rõ điều nầy, lúc nãy ta phát giác được tiếng di động bên ngoài, vừa chạy ra thì gặp bọn U Linh Kỳ, kế diễn ra trận đấu khốc liệt như ngươi đã trông thấy.

Vậy hãy theo ta tìm kiếm tệ đồ xem sống chết thế nào ?

Hai người phóng quanh ngọn cao sơn đi vòng quanh cổ tháp chợt phát giác gã đồng tử đang nằm bất động trong lùm cây. Chí Tôn mừng rỡ kêu lên :

— Tiểu huynh đài đây rồi lão tiền bối ạ !

Phi Lôi Ngũ Ung cũng vừa trông thấy, hoan hỉ khôn cùng. Cả hai cùng phóng tới chỗ lùm cây cành lá rậm rạp.

Chẳng chút chần chờ, Chí Tôn chun vào mang gã đồng tử ra ngoài tuy hai mắt vẫn mở thao láo nhưng không hề cử động được.

Lập tức, Chí Tôn phất tay áo đưa ra một đạo Phất Thũ Suy Phong nhằm các huyệt của gã đồng tử.

Gã cử động thân hình, rồi phóng dậy.

Phi Lôi Ngũ Ung hỏi thăm mọi việc, sau đó ba người cùng trở vào ngọn cổ tháp.

Quái lão truyền gã đồng tử vào trong bưng ra một mâm đầy quả thanh liên, vừa ăn vừa trò chuyện với Chí Tôn.

Xong xuôi chàng thiếu hiệp định đứng dậy cáo từ, thì Phi Lôi Ngũ Ung đã lẹ làng ngăn cản :

— Bình thủy tương phùng, nhưng chúng ta chia tay nhau rồi

chưa rõ bao giờ lại gặp, lão phu muốn lưu ngươi lại một đêm nay cho thỏa tình kỳ ngộ và cùng để nhìn thêm cái dung mạo của ngươi mà tưởng đến cố nhân. Đó là Kiếm khách Phạm Thiên Hoa tin tức vẫn tuyệt mù.

Mấy lời sau cùng của Phi Lôi Ngũ Ung bất giác làm cho Chí Tôn tưởng đến cái thân thế mơ hồ của mình, mà trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót.

Nhưng Chí Tôn không để ý niệm bộc lộ ra bề ngoài, chỉ gượng tình cười đáp :

— Cảm tạ thịnh ân của lão tiền bối chu toàn, chưa biết bao giờ đáp đền.

Phi Lôi Ngũ Ung lộ vẻ hoan hỉ :

— Tiểu tử ạ ! cánh chim trời bay bỗng còn có lúc chùn đôi cánh huống chúng ta tuy nội lực có thừa nhưng chẳng lẽ trải hết khắp cả giang hồ tháng năm dài mà không một ngày nhàn hạ.

Đêm nay ngươi ở lại đây, một là ngắm cảnh hùng vĩ của ngọn cổ tháp huyền bí nầy, để cởi mở tâm hồn cho khoáng đãng, sau đó có thể nghiền ngẫm thêm huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa xem có phát giác điều gì huyền nhiệm nữa hay không.

Nhân đã có ngươi ta sẽ cùng một phen dẹp phần tịnh tọa, xuống núi kiếm thịt rừng đem lên thù tạc, cho thỏa niềm tưởng nhớ bấy lâu nay.

Chí Tôn vô cùng cảm khích, cung tay :

— Thâm tình của lão tiền bối thật là trọn đời không quên được lẽ nào vãn sinh lại dám từ nan.

Phi Lôi Ngũ Ung phẩy chưởng :

— Tiểu tử đừng ái ngại hãy ngồi đây nghỉ ngơi trong giây lát, lão phu cùng tệ đồ xuống tháp tìm ít món thịt rừng.

Dứt tiếng Phi Lôi Ngũ Ung quay đi ra khỏi cổ tháp như bay.

Gã đồng tử cũng nối gót theo Sư phụ, phút chốc hai thầy trò đã biến dạng dưới ngọn cao sơn.

Bấy giờ, tuy mặt trời đã sáng hẳn nhưng trên ngọn cao sơn tuyết vẫn rơi lã tã, dưới chân cổ tháp khói mây bay vờn vô cùng huyền ảo.

Chí Tôn bước ra ngoài cổ tháp, đứng nhìn cảnh sắc buổi trời mai chạy chung quanh ngọn cao sơn mà phấn khởi cả tâm thần.

Đột nhiên, Chí Tôn hơi thấp người xuống, vận dụng thần kh

http://tieulun.hopto.org

Thông Linh Thiên Địa toàn thân bao phủ bởi một bầu sương mờ đỏ, huyền diệu vô cùng.

Từ từ, chàng thiếu hiệp giơ chưởng lên đẩy ra như cái thoi đưa

Tự khắc một luồng sương mờ đỏ im lặng như bóng mây tà cuốn cuộn phát đi.

Lạ lùng thay luồng sương mù đỏ ấy càng to lớn nhanh chóng dị thường đột biến thành bầu mây huyền diệu lững lờ giữa trên không

Hữu chưởng của Chí Tôn lại phát động một cái.

Bầu sương mờ đỏ từ trên cao chụp xuống ngọn cây tòng mau như điện chớp.

Bất giác, Chí Tôn kêu lên :

— Ta đã thành công rồi !

Hào khí dc đó bốc lên trêng gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn thuận tay vận dụng toàn bộ nội lực một trăm năm mươi năm đưa ra một đạo kình lực về phía mỏm đá nhô ra.

Ầm !

Đá thấy mỏm đá biến tan thành các vụn, nhưng điều lạ kỳ là hồt đi đâu mất chẳng hề trông thấy tâm dạng chi hết.

Niềm hoan hỉ bừng dậy trong lòng Chí Tôn, hiển nhiên nội ực của chàng ngày nay đã thành trọn vẹn một trăm năm mươi năm nên chưởng lực triển ra cả san hà đều nghiêng ngữa.

Với tư thế đó, giờ đây trên chốn giang hồ khó tìm gặp một kình địch nào đương cự nổi cùng chàng.

Chàng đã có thể thắng Âm Ma Giáo Chũ một cách chẳng khó khăn gì, đồng thời đến Tàn cố động tìm gặp Ngọc Diện Diêm Bà, Xích Phát Âm Ma và Quái Nạp Mộc Thông báo phục hồi huyệt cứu cho Sư phụ không còn trở ngại nữa.

Tuy vậy, khi nghĩ đến giang hồ mông mênh vô tận, nếu cũng trong khoảng thời gian nầy Âm Ma Giáo Chủ được một kỳ ngộ cũng gia tăng nội lực như chàng, thì quả là điều bất hạnh.

Cùng chiêu thức như nhau, chàng làm sao có thể quật ngã kẻ thù.

Chí Tôn chợt thò tay vào lòng lấy ra bảo vật Ô Mộc Bảo Lục ra, ngồi dựa lưng vào cội tòng, trầm tưởng rất lâu.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

NGỌC DIỆN DIÊM BÀ

CHÀNG nhìn kỹ năm hàng chữ khắc trên mãnh gỗ, dùng huyền Thông Linh Thiên Địa suy mặc giờ lâu

Đột nhiên, Chí Tôn không nén được tiếng kêu :

— Ô ! sao quái lạ thế nầy !

Dưới hai luồng mắt nội lực một trăm nặm mươi năm của Chí Tôn ngoài những hàng chữ khắc ghi chú năm chiêu pháp mà chàng đã tựu thành, lại lờ mờ hiện lên một dòng thứ sáu rất hết.

Dòng chữ mờ hồ hiện ẩn lạ lùng

Hiểu ngày có sự lạ thường, Chí Tôn vận dụng nhỡn quang toàn bộ định thần nhìn kỹ một hồi

Chàng mừng rỡ kêu lên :

— Tàn Thân Nhất Chiêu !

Thực vậy bốn chữ hiện lên dưới tận cùng mãnh gỗ Ô Mộc Bảo Lục chính là Tàn Thân Nhất Chiêu, mà ngày trước với nội lực một trăm hai mươi năm Chí Tôn làm sao có thể trông thầy được.

http://tieulun.hopto.org

Giờ đây chàng đã phát huy toàn bộ Ngưu Long Giao, do đó nhỡn lực của chàng đã thông huyền vũ trụ, nhìn được những vậy nhỏ nhất trong mọi hiện tượng.

Quả thật không thể nào tưởng tượng

Chí Tôn thầm nghĩ : có lẽ đây là đường chiêu kỳ diệu hơn tất cả năm chiêu thức trên, mà Tạ Thần Chữ Giang đã khéo tay sắp đặt, dành làm bí pháp tận cùng.

Vô cùng phần chấn, Chí Tôn ngồi lại gốc tòng nghiền ngẫm mãi, nhưng vẫn chưa tìm ra được lời chú thích tập luyện chiêu thức vô thượng đó.

Thầm nghĩ đường chiêu Tàn Thần Nhất Chiêu không thể nhất thời luyện được, Chí Tôn cất Ô Mộc Bão Lục trở vào lòng.

Chàng vừa đứng vậy, thì trong lúc thầy trò Phi Lôi Ngũ Ung cũng vừa tới, trên vai mang đầy thịt rừng hoa quả.

Vừa trông thấy mặt Chí Tôn, Phi Lôi Ngũ Ung đã tươi cười.

— Thật là hôm nay rất hiếm, nhưng thầy trò lão phu nhất định tìm cho kỳ được đãi ngươi một bữa tiễn bước, nên mãi đến bây giờ mới về tới.

Nói xong quái lão giục gã đồng tử mang thịt rừng vào trong nấu nướng hồi lâu, bưng ra một mâm thức ăn bay mùi thơm phức.

Ba người, một già hai trẻ ngồi lại ăn uống cùng nhau, rượu cạn vò nầy lại sang vò khác, chẳng cần nhớ tới mặt trời đã xế dần xuống góc núi.

Phi Lôi Ngũ Ung vì vui mừng hội diện cùng Chí Tôn, rót rượu uống mãi không ngừng, chập nữa đã say mèm.

Chí Tôn định đem chiêu thức Tàn Thần Nhất Chiêu ra hỏi Phi Lôi Ngũ Ung, nhưng thấy quái lão đã quá say, chàng lại thôi.

Bây giờ tiệc rượu cũng vừa tàn, ngoài trời đã phủ trùm bóng tối, Phi Lôi Ngũ Ung say khước ngồi dựa lưng vào gốc cây, ngủ say.

Gã đồng tử bưng mâm dọn dẹp, rồi tịnh tọa gần bên quái lão hai mắt nhắm lại chẳng nói năng gì cả.

Chí Tôn trở lại dưỡng thần, chàng định ngủ yên một giấc sáng sớm chờ Phi Lôi Ngũ Ung tỉnh rượu sẽ lên đường.

Nhưng chẳng hiểu tại sao Chí Tôn cứ thao thức mãi không sao chớp mắt được, lòng chàng như xôn xang, nóng nảy vô cùng.

Lúc ấy trời đã khuya lắm.

Tuyết bên ngoài rơi lác đác, từng cơn gió thoảng đi dần.

Đột nhiên, Chí Tôn nghe có tiếng dị động phía trái tòa cổ tháp.

Chàng tỉnh thần ngay, với động tác lẹ làng đứng dậy, phóng mình ra ngoài.

Chân chưa vững trên mặt đất, Chí Tôn đã chợt thấy một chiếc bóng đang vượt dưới ngọn cao sơn, khinh pháp vô cùng thần ảo.

Chàng định thần nhìn theo chiếc bóng cách xa có ngoài hai trăm trượng nên không thể nhận rõ đó là lạ hay quen.

Động tính hiếu kỳ, muốn biết kẻ đang hành thuật là ai, thình lình Chí Tôn cất mình lên, nhắm hướng chân ngọn cao sơn phóng xuống như vật khói lam mờ.

Nội lực được tăng thêm toàn bộ, giờ đây thuật khinh công của Chí Tôn đệ nhất giang hồ, bóng chàng vượt trong bầu không gian cơ hồ như chẳng còn nhận thấy nữa, chỉ như cái áo ảnh mờ hồ.

Chàng nhất định đuổi bắt cho kỳ được bóng đen phía trước để xem đó là ai.

Thế nhưng sự cách khoảng giữa Chí Tôn và chiếc bóng có tới hai trăm trượng, nhất thời không thể nào theo kịp.

Hơn nữa chiếc bóng nầy tỏ ra dị khách giang hồ, khinh thuật vô cùng cao thâm phóng mau như một cây tên, hết ngọn đồi nầy sang ngọn đồi khác.

Chốc lát hai người đã ra khỏi dãy núi tiến đến cánh rừng bao la.

Sợ chiếc bóng hút dạng trong rừng, Chí Tôn càng gia tăng tốc lực như sấm sét.

Vượt qua mười dặm đường, bây giờ, Chí Tôn chỉ còn cách chiếc bóng khoảng trăm trượng, dần dần lại thu ngắn thêm hơn.

Chẳng bao lâu Chí Tôn gần bắt kịp chiếc bóng ở trước mặt chàng định thần nhỡn tợ hai vị sao Bắt Đầu nhìn kỹ, chợt «ồ» lên một tiếng quái dị.

Thì ra chiếc bóng trước mặt chàng chính là Công Tử U Linh, hắn có vẻ vội vã.

Không để lộ hành tung, Chí Tôn thi triển thân pháp «Di Ảnh Kỳ Hình» ẩn hiện sau lưng Công Tử U Linh tợ hình ma bóng quỉ hiện về.

Chàng thiếu hiệp nghĩ hoặc tên ác đạo nầy đang trên đường trở về Tàn Cổ Động, nên quyết tâm kiên trì theo dõi đến cùng.

Vô tình, Công Tử U Linh chạy ở phía trước không hay biết có

http://tieulun.hopto.org

kẻ lạ mặt đang theo dõi, hắn vẫn giữ mực độ khinh công tiến mau về hướng bắc.

Trải hết cánh rừng nầy đến cánh rừng khác, giờ lâu đã có tới năm mươi dặm đường.

Đến một tòa cổ miếu kia, thình linh, Công Tử U Linh dừng lại đưa mắc nhìn quanh.

Bằng một thân pháp như tàn hình, Chí Tôn nấp trên một tàng cây cách đó mười trượng ngó xuống.

Chàng thấy đó là ngôi cổ miếu thánh đề bỏ phế từ lâu rồi, mái hiên đã đổ nát.

Sau khi quan sát đó đây cẩn thận, Công Tử U Linh lẹ làng phóng vào miếu Thánh Đế tức khắc hút dạng.

Bấy giờ vầng nguyệt cũng vừa tà, lọt ánh sáng lạnh lùng vào rừng soi tòa cổ miếu mập mờ vô cùng kỳ bí.

Không để lỡ cơ hội, Chí Tôn phóng ngay xuống tràng, đồng thời lắc mình theo Công Tử U Linh tợ chớp.

Vừa lọt vào miếu Thánh Đế, Chí Tôn đã nghe có tiếng cười sằng sặc nặc nồng mùi dâm thú của ả đàn bà.

Chàng giật mình, mau như bóng quỉ luồng thẳng vào phía trong.

Chợt ngó thấy trên nóc chính điện miếu Thánh quân có nơi bóng tối, Chí Tôn bốc mình lên đấy, đưa cặp kỳ quang nhìn xuống.

Bất giác Chí Tôn đã phải rúng tận đáy lòng khi phát giác một ả giai nhân đang ngồi dưới nền gạch cổ miếu, hai chân đang dãi thẳng ra.

Ả giai nhân chẳng ai khác hơn là Ngọc Diện Diêm Bà, mặc chiếc áo lụa xanh hở hang để lộ bộ ngực trắng nõn nà như quả núi tuyết.

Công Tử U Linh đứng trước mặt ả, nhìn bộ ngực trào căng chẳng hề nháy mắt, hắn như sững sờ chẳng nói ra lời.

Ngọc Diện Diêm Bà phóng ra một loạt cười sặc mùi dâm thú tợ hồ ly vừa mới hiện hình, trỏ tay trước ngực bảo Công Tử U Linh:

— Ngươi hãy ngồi xuống đây, kể lại mọi sự tình ta nghe thử.

Công Tử U Linh riu ríu vâng theo lịnh, ngồi đối diện cùng Ngọc Diện Diêm Bà, hai mắt quỉ quái của hắn dán chặt vào hai quả núi tuyết, mồm nói:

— Lúc nãy đệ tử trở lên tòa cổ tháp, định chờ bọn chúng ngũ hết lẻn vào đánh cắp lại bảo vật Ô Mộc Bảo Lục, chẳng ngờ tên tiểu cuồng ma Dương Chí Tôn cứ thao thức mãi, tệ đồ thấy khó bề thực

hành được ý định bèn chạy về đây xin sư mẫu liệu toan.

Ngọc Diện Diêm Bà cười lạnh lẽo:

— Ha ha... ngươi đừng quá lo âu, cứ ở đây trong giây lát, đợi ta đến đây giết chết hắn, chiếm lấy Ô Mộc Bảo Lục, rồi giúp tay đưa hộ linh hồn lão quái già ngu ngốc Phi Lôi Ngũ Ưng về bên dị lộ

Bây giờ...

Ngọc Diện Diêm Bà dừng lại phóng ra loạt cười lạnh lẽo hồ ly trên gương mặt giai nhân bốc lên một bầu trời khát vọng.

Thình linh, ả thò ngọc chưởng lên ngực chộp lấy giải áo giật mạnh một cái.

Trước mắt Công Tử U Linh đã hiện lồ lộ ra một pho tượng nõn nà, đôi quả tuyết sơn cao vút, phập phồng theo nhịp thở trào căng

Cặp mắt đẹp tuyệt vời pha lẫn tinh ma của Ngọc Diện Diêm Bà đưa sang Công Tử U Linh, vừa tủm tỉm cười, như mời mọc, khiêu khích.

Vốn bản chất tà đạo, dâm thú, lại nữa, tuy nay tuổi tác Ngọc Diện Diêm Bà đã ngoài sáu mươi, nhưng nhờ linh đơn được ngày xưa cầm được tuổi xuân xanh, trạc chàng thiếu nữ hai mươi, hãy còn quyến rũ mê hồn, nên Công Tử U Linh đã phải sững sờ trước pho tượng khõa thân đó.

Hai luồng mắt lộ tinh quang của hắn lấp lánh màu lửa rực kỳ dâm, nhìn sòng sọc vào hoa môn của nữ hồ ly.

Ngồi thu hình trên nóc chính điện chứng kiến cảnh tượng dâm ô đó, Chí Tôn cảm thấy bàn loạn cả tâm hồn.

Chàng suýt phải bật kêu:

— Trời! ta không ngờ Ngọc diện Diêm bà lại dâm ác đến thế!

Chợt nhớ tới những lời của Thiên Sơn Long Nữ, Chí Tôn không khỏi rúng tận đáy lòng.

Nếu quả thật Ngọc Diện Diêm Bà thân mẫu chàng, thì mặt vũ lâm đã hổi mạt nhật, đời chàng coi như bị hủy diệt từ đây.

Từ lâu, Chí Tôn nghe bọn giang hồ đồn đãi về sự dâm ác của Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng chàng chưa trông thấy tận mắt, nay rõ ra rồi, hiển nhiên đúng như truyền thuyết.

Một con người đê tiện, ghê tởm bậc nhất trong chốn vũ lâm như Ngọc Diện Diêm Bà đâu có thể là gia mẫu chàng được.

Trong khi ở dưới chính điện, Công Tử U Linh đã theo một

http://tieulun.hopto.org

động tác mau lẹ phóng tới ôm ghì lấy tấm thân lõa lồ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Á nầy cười lên ghê rợn như giọng hổ ly, vòng ngọc thủ quyện chặt lấy Công Tử U Linh như vừa bị luồng điện hít nhằm.

Lập tức Công Tử U Linh xê mình tới như hổ dữ đói mồi, hân nhập hai cái thể xác lại một...

Ngọc Diện Diêm Bà chẳng kém, dùng sức bình sanh chộp lấy thân hình của gã thiếu niên chẳng chút chia lìa.

Sau đó, cả hai cùng lông lốc trên mặt đất, động tác rất mau.

Ngọc Diện Diêm Bà từng chập rú lên như biểu lộ sự cảm khoái cùng tột phát ra ở người gã thiếu niên tràn trề sinh lực.

Thật là một cuộc kỳ dâm chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Chí Tôn đã phát khiếp đảm, quay đi nơi khác, không dám nhìn tận mắt cái thực cảnh đê tiện loạn luân đó nữa.

Cảnh tượng truy hoan của thầy trò Ngọc Diện Diêm Bà diễn ra một lúc thật lâu vẫn chưa chịu buông nhau.

Từng loạt cười sặc mùi dâm thú phát ra từ của mồm quái bà lại phóng ra lồng lộng cả tào chính điện ngôi miếu Thánh Đế.

Riêng Công Tử U Linh như con hổ đói lâu ngày gặp mồi ngon, lồng lộng vẫy vùng trong khát vọng điên cuồng, không hề ngưng tay.

Đột nhiên, trong bầu khônh khí căng thẳng cường độ ấy, Ngọc Diện Diêm Bà quật người lên, chộp lấy hai chân Công Tử U Linh giữ chưởng.

Quái bà cười ghê rợn rồi chúc mình xuống.

Trong khi Công Tử U Linh cũng gầm một tiếng, lăn lộn vào lòng cả hổ ly.

Tiếng gầm nầy khiến cho Chí Tôn giật mình ngoảnh lại.

Chàng bỗng thét to :

— Lũ ma đầu muốn chết !

Cùng theo tiếng thét, bất ngờ Chí Tôn phóng xuống chính điện, cách hai người thầy trò Ngọc Diện Diêm Bà khoảng ba trượng.

Đang ngụp lặn trong ái ân dục thú, chợt nghe có tiếng dị động, Ngọc Diện Diêm Bà ngẩng mặt lên.

Bất chợt, Chí Tôn đã hiện thân sừng sững như một pho tượng thiên thần, quái bà vô cùng sững sờ ngưng hẳn thân hình lại bật kêu :

— Dương chí Tôn !

Công Tử U Linh cũng vừa phát giác quay mặt trở lại, thăng thốt rống to :

— Tên cuồng ma đây rồi !

Tên ác đạo xô Ngọc Diện Diêm Bà, lẹ làng khoác lấy xiêm y đứng lên

Quái bà cũng nhanh tay chộp lấy y phục mặc vào, phóng người dậy đưa hai luồng nhỡn lực ma quái nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Qua một phút kinh dị đến hãi hùng.

Ngọc Diện Diêm Bà xẹt tới đối diện cùng Chí Tôn, hét lanh lãnh :

— Tiểu ma đầu ta đang tìm người thì lại gặp, quả hôm nay số hệ đã định rồi, khôn hồn giao trả Ô Mộc Bảo Lục, may ra được một cái chết an toàn, bằng nghịch lại, ta thề xé thây ngươi ra thành trăm mãnh.

Chí Tôn tuy thịnh nộ trong lòng nhưng không vội quát trả, vì chàng hoài nghi cái thân thế mơ hồ của chàng có liên hệ đến Ngọc Diện Diêm Bà nên ngẫm nghĩ một giây trầm tĩnh hỏi :

— Bà, ta thường nghe giang hồ đồn đãi cách đây gần hai mươi năm về trước ngươi từng là người yên thương của kiếm khách Phạm Thiên Hoa có phải thế chăng ?

Ngọc Diện Diêm Bà khẽ gật đầu :

— Của đúng như vậy, nhưng đây thuộc về dĩ vãng đời tư của ta ngươi hỏi để làm gì ?

Chí Tôn không đáp lời của Ngọc Diện Diêm Bà mà chỉ hỏi tiếp :

— Có phải kết quả mối tình của ngươi và kiếm khách Phạm thiên Hoa sau mấy năm cho ra một đứa bé đặt tên là Phạm thừa Chí chăng ?

Câu hỏi bất ngờ của Chí Tôn khiến Ngọc Diện Diêm Bà như sững sờ lên, chặp lâu ả lại gật đầu :

— Đúng chẳng hề sai ! chúng ta đã thương yêu nhau và cùng hạ sinh một đứa con trai tên gọi là Phạm thừa Chí

Chí Tôn như vừa bị một luồng sấm chưởng nổ trên đầu, chàng lắc lư thân hình mấy cái, cố gượng lại mới đứng yên vị trí

Cử chỉ nầy của chàng thiếu hiệp làm cho Ngọc Diện Diêm Bà có vẻ ngạc nhiên, đưa cặp mắt hồ ly nhìn chàng chằm chập

Qua cơn xúc động mãnh liệt, Chí Tôn bình tĩnh trở lại :

— Hiện nay đứa bé Phạm thừa Chí đang ở nơi nào ?

Ngọc Diện Diêm Bà thản nhiên :

http://tieulun.hopto.org

— Nó đã chết rồi !

Chí Tôn trợn mắt :

— Chết rồi ! nhưng tại sao Phạm thừa Chí lại chết ?

— Phạm Thiên Hoa ngờ vực ta ngoại tình với kẻ khác sinh ra nên giết nó.

Đến đây, Chí Tôn bỗng thét :

— Nói láo ! Phạm Thiên Hoa chẳng đời nào giết chết đứa bé Phạm thừa Chí, suốt đời người chỉ căm hờn ngươi thôi.

Bất giác, Ngọc Diện Diêm Bà ngơ ngác lên, nhìn Chí Tôn một chặp, chợt hỏi :

— Tiểu tử ! Phạm thừa Chí hiện đang còn sống trên cõi đời à ?

Câu hỏi của Ngọc Diện Diêm Bà làm cho Chí Tôn tỉnh bừng cơn ác mộng nỗi nghi ngờ hiện rõ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

Chàng nhủ thầm :

— Nếu quả thật đứa bé Phạm thừa Chí chính thật là con của ả ma nữ nữ này thì tại sao ả không hề hiểu rõ tung tích cũng chẳng hề xúc động chi cả hay là ả định lừa dối ta đây.

Một điều đáng nói, nếu ta quả thật là đứa bé Phạm thừa Chí, thì tại sao khi đối diện như hiện giờ, cặp mắt ả chỉ tia lên những sự tà dâm, thù hận, mà không một chút động tâm, hoặc kinh dị chi cả.

Như vậy chứng tỏ : thứ nhất ả ma nữ không phải thân mẫu của ta, hay vĩnh viễn ta không phải là Phạm thừa Chí, cũng chẳng hề có mối liên hệ gì đến kiếm khách Phạm Thiên Hoa nữa.

Ý niệm mới mẻ nầy dường như luồng gió đùn đám mây đen, khiến Chí Tôn cảm thấy phấn chấn cả tâm thần, hào khí bốc lên đầy mặt.

Ngay lúc, Ngọc Diện Diêm Bà cũng vừa hét :

— Tiểu tử, ngươi đừng kéo dài dòng câu chuyện vô ích. Hãy giao nộp Ô Mộc Bão Lục lại đây, nếu không ta sẽ quật chết ngươi trong chùa nầy.

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Quỉ bà đứng cuồng mộng giữa ban ngày. Món Ô Mộc Bão Lục vốn là di bảo của Sư phụ ta, ba năm nay từng bị lão Âm Ma Giáo Chủ chiếm đoạt, giờ ta thu hồi bảo vật hoàn nguyên cố chủ, lẽ nào lại trao tặng một ả ma đầu dâm ác như ngươi.

Ngọc Diện Diêm Bà nổi tính sài lang :

— Tiểu quỉ, ta thề xé ngươi ra thành trăm ngàn thớ vụn để rửa mối nhục nầy.

Quái bà giơ ngọc chưởng lên toan phát động, thì Công Tử U Linh đã nói to :

— Sư mẫu hãy nghỉ tay, tên tiểu cuồng ma nầy đã có tệ đồ trị tội.

Hắn day qua Chí Tôn lạnh lùng bảo :

— Tiểu cuồng ma ! nếu có đủ gan mật hãy theo ta ra trước sân chùa cùng một phen sanh tử quyết.

Chí Tôn cười nhạt :

— Ta e rằng ngươi chẳng còn mạng trở về mở lại cuộc dâm ô vô cùng đê tiện như lúc nãy nữa.

Công tử U Linh trợn cặp mắt ác xà :

— Im ngay có can đảm hãy theo ta...

Dứt tiếng, Công tử U Linh quay mình bắn vút ra ngoài ngôi cổ miếu Thánh Đế.

Ngọc Diện Diêm Bà cũng bằng một tác động kinh dị xẹt đi chẳng khác vị thiên tà từ trên mây hạ xuống.

Chí Tôn cười lên lạnh lẽo, nhanh lẹ phóng mình theo sau hai hai kình địch.

Cả ba cùng đáp xuống sân tràng đẹp tuyệt.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

HUYẾT THÙ ĐÃ CHẢY

Tự nhiên họ đã đối diện cùng nhau, đồng thời rất vừa tầm chưởng tấn công.

Vừa đứng vững trên mặt đất, Công Tử U Linh chẳng thèm thốt thêm một lời nào, đơn chưởng dựng lên một luồng kình khí vô hình áp tới Chí Tôn.

Trong một tiếng cười cường ngạo, tả chưởng của chàng thiếu hiệp quay nữa vòng, đẩy ra như cái thoi cửi.

Ầm !

Công tử U Linh không nén nổi, rống lên thê thảm thân hình bị hất nhào mấy vòng, từ bên khóe mồm ứa ra mấy giọt máu đào.

Nhất định quật chết Công tử U Linh trong trận đấu nầy, Chí Tôn không chịu ngưng tay, giữa lúc kẻ địch chưa kịp dự phòng, chàng đã lắc mình tới, hữu chưởng huy ra một luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công mạnh như biển động.

Công tử U Linh ngó thấy rống lên một tiếng hãi hùng, song chưởng vận toàn lên hai đạo hàn khí đón nghênh đường chiêu lối thiên đó.

Ầm !

Khắp mặt sân tràng rung lên rầm rập.

Công tử U Linh không kịp kêu lên một tiếng nào, toàn thân bắn bổng lên cao năm trượng, rớt nhanh xuống gốc cổ thụ bên trái sân cổ miếu Thánh Đế.

Ngọc Diện Diêm Bà trông thấy hét lên lanh lãnh, trong khi thân hình đã theo một ma pháp qui xẹt tới gốc cổ thụ, giơ tay hứng lấy Công tử U Linh vừa rớt xuống.

Quái bà chộp bắt đồng bọn một cách gọn gàng.

Khi đã ngưng thân hình lại, Ngọc Diện Diêm Bà trông kỹ tình trạng của Công Tử U Linh.

Thình lình, quái bà hết :

— Hắn chết rồi !

Thực vậy, luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công của Chí Tôn vừa thi triển đã quá thâm khốc, quật nhằm tâm huyệt Công Tử U Linh vỡ bên phía mặt, máu đào tuôn ra lênh láng.

Tên ác đạo đã tắt thở tự bao giờ.

Ngọc Diện Diêm Bà ôm xác chết của Công Tử U Linh nhìn trừng trừng, chập lâu day qua Chí Tôn rít hận cừu :

— Tiểu qui ! Công Tử U Linh có mệnh hệ nào ta thề moi lấy trái tim ngươi trả thù cho hắn.

Chí Tôn cũng tự ngơ ngác lấy mình, không ngờ chỉ hai chiêu đã quật chết Công Tử U Linh, một quái thủ hàng so vũ lâm thật tuyệt.

Chợt nghe Ngọc Diện Diêm Bà thốt câu rợn hồn đó, Chí Tôn cười lạnh lùng :

— Ha ha .,. Ngọc Diện Diêm Bà số trời dung rũi hôm nay ta gặp ngươi nơi đây rồi đừng thoát chạy. Ta cũng nguyện mổ lấy gan mật ngươi mang về núi Vũ Lăng tế mộ phần của Sư phụ chờ đợi cũng đã lâu rồi.

Tuy vậy giữa cơn hấp hối nầy, ta không cần phải hẹp lượng với ngươi cứ yên lòng mai táng gã tình nhân trẻ tuổi cuồng dâm đó, rồi đứng lên nộp mạng là vừa.

Nói dứt chàng thiếu hiệp đứng trơ như pho tượng thiên thần nhìn Ngọc Diện Diêm Bà đang bồng xác chết Công Tử U Linh đặt xuống bậc thềm cổ miếu.

Ả cúi xuống sát thân hình Công Tử U Linh tiếp khí chân ngươn giờ lâu.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng vẫn không thấy tên ác đạo sống lại.

Da mặt màu hồng phấn của Ngọc Diện Diêm Bà đã chuyển sang màu xanh nhạt ả hồ ly lại tiếp tục công khí chân âm vào nội thể Công Tử U Linh.

Chập lâu mồ hôi Ngọc Diện Diêm Bà tháo ra ướt dầm mình, hơi thở đã hổn hển, nhưng tên ác đạo mãi còn là cái xác bất động.

Chân khí nữ hồ ly đã hao cạn nữa phần mà vẫn không thể cứu sống vị tình lang trẻ tuổi cường dâm của ả.

Luồng sát khí theo đó nổi bật trên gương mặt giai nhân phăng phắt nét hồ hồ ly của Ngọc Diện Diêm Bà. ả đứng thẳng người dậy, day qua Chí Tôn hãy còn đứng nguyên vị trí cũ, trầm khiếp thét :

— Tiểu quỉ ! ngươi hãy đến nợ máu cho ta !

Lời chưa kịp dứt, qui bà đã bằng một thân pháp kỳ quái xẹt tới lên mình, chộp xuống đỉnh thiên linh tử của Chí Tôn mười đạo ma chỉ cực kỳ khủng khiếp.

Chí Tôn thét :

— Ma Ảnh Thiên Linh !

Chàng lắc mình một cái theo thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » luồng qua màn lưới tử vong đó, đứng bên hông trái của Ngọc Diện Diêm Bà.

Lẹ như điện chớp, chàng thiếu hiệp dựng lên một đạo kình khí Nộ Hải Dương Ba mang theo một nội lực một trăm năm mươi năm quật vào lưng quái bà.

Ngọc Diện Diêm Bà nổi tính hung tàn :

— Tiểu quỉ ! ngươi quá ác độc !

Trong tiếng hét, ả hồ ly triển ra một đại cang khí Nộ Hải Dương Ba hệt như Chí Tôn nghênh đón thể công kẻ thù ...

Ầm !

Hai chân Ngọc Diện Diêm Bà không còn đứng vững, cài đi một đường dài cả trượng.

Hiển nhiên, nội lực hiện tình của quái bà sút hơn Chí Tôn một bậc, nên cùng một chiêu thức mà không chống đỡ nổi kẻ thù.

Hào khí bốc đầy trên gương mặt đẹp tuyệt thế, Chí Tôn giơ chưởng lên quát :

— Quỉ bà hãy nộp mạng cho mau !

Lập tức chàng vận toàn bộ nội lực đẩy ra một chiêu Càng Khôn

Thần Công bế thể hết phương chống đỡ.

Ngọc Diện Diêm Bà phần lúc nãy dùng công lực, chữa trị vết thương cho Công Tử U Linh hao quá nhiều, phần bị trúng một chiêu chưa phục hồi tư thế, giờ trông thấy Chí Tôn thi triển ngón võ công vô thượng, quái bà hết sức hãi hùng mồm rồng to, song chưởng bắn ra hai đạo Mộng Hồ Ly Nguyệt tợ cái mống trời.

Một tiếng nổ xé tét bầu không khí u trầm giữa cánh rừng hoang cỏ.

Tự khắc, thân hình Ngọc Diện Diêm Bà bị tống ra ngoài tràng ba trượng chẳng khác cánh diều đứt dây.

Thế nhưng, quái bà đã bằng một động tác hết sức kinh dị phóng người dậy mồm phun ra mấy vòi máu tươi.

Chiếc áo lụa mỏng màu xanh nhạt bị tét đường dài, để lộ cặp nhũ hoa trắng nõn tợ cánh hoa lan.

Sự tình bất ngờ nẩy khiến cho Chí Tôn sững sờ.

Sự tình bất ngờ nẩy khiến cho Chí Tôn sững sờ, đến gương mặt đỏ ửng lên vì thẹn thò. Chàng lăng nhìn nơi khác thét :

— Qui bà hôm nay số mạng ngươi đã đến ngày tận cùng, ta giết ngươi để rửa sạch mối sư cừu.

Ngọc Diện Diêm Bà đưa ta chùi sạch máu mồm, xê mình tới vẫn để nguyên cặp nhũ hoa căng trào dâm thú, rồng bão :

— Tên tiểu qui ! lần nẩy chẳng may ta hao tổn ngươn khí nên chưa thể giết được ngươi trả mối hận nầy. Vậy hẹn ngươi ba hôm nữa ta tìm gặp ngươi cùng một trận sanh tử quyết cùng tại ngôi cổ tự nẩy.

Chàm dứt câu nói quái bà quay đi ...

Nhưng Chí Tôn đã thét :

— Dừng lại ! hãy để trái tim lại cho ta, rồi đi cũng chẳng muộn gì.

Tiếng thét đó làm cho Ngọc Diện Diêm Bà giật mình day trở lại

Quái bà nhìn trừng trừng vào mặt chàng thiếu hiệp, nghiến căm hờn :

— Tiểu qui ! ngươi định làm khó dễ ta sao ?

— Chẳng có gì là khó dễ cả, nợ máu phải trả bằng nợ máu, xưa ngươi đã vay thì giờ phải giao trả, còn muốn trốn chạy đi đâu.

Máu thù chạy ngược lên đảnh đầu Ngọc Diện Diêm Bà bổng

http://tieulun.hopto.org

rồng lên :

— Vậy thì ngươi phải chết !

Chữ chết chưa dứt, quái bà thò tay vào lòng lấy ra cây qui kỳ bắn xẹt ra đóa mây vô cùng quái dị, mau lẹ.

Đã từng đối diện dùng ngón vô công ma thuật nầy. Chí Tôn Chí Tôn chẳng chút bối rối, chàng vận công lên hữu chưởng đề lộ chiếc Xích Ma Hoàn nhấp nháng ánh sáng, đồng thời bay vụt lên không trung réo một loạt âm thanh kỳ dị, sau cùng, nhắm ngay đỉnh đầu Ngọc Diện Diêm Bà bổ xuống . . .

Cuộn khói âm hồn chưa kịp tới Chí Tôn, bỗng thấy chiếc Xích Ma Hoàn chớp lượn trên đầu, Ngọc Diện Diêm Bà hoảng hốt thu hồi thế công, lẹ làng tránh đi nơi khác.

Vậy mà hãy còn chưa kịp, chiếc Xích Ma Hoàn bay xuống hớt phăng chiếc qui kỳ trên tay quái bà, rồi vạch một đường trên ngực máu tuôn ướt đẫm cặp nhũ hoa bày trọn ra ngoài.

Liên tiếp trúng nhằm thế công của kình địch, Ngọc Diện Diêm Bà giận đến run rẩy cả người, mặc cho máu đào chảy ra lai láng, quái bà vất cán qui kỳ, lại thò vào lòng lấy ra một vật chớp lên ánh sáng lạnh căm hồn.

Chí Tôn không nén được tiếng thét :

Tàn Chi Quái Đao !

Lúc ấy, Ngọc Diện Diêm Bà xẹt tới trước mặt Chí Tôn cười sặc mùi hồ ly :

— Tiểu tử ! hãy nộp mạng cho mau !

Lẹ như sầm sét, quái bà đưa ra một chiêu về phía Chí Tôn vô cùng khủng khiếp.

Chí Tôn rất đỗi hãi hùng, triển thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » thăng mình lên cao ba trượng, tránh thoát đường tơ . . .

Chàng đáp xuống tràng im lặng như bóng quỉ.

Chợt nhớ tới ngón vô công mới thành tựu, Chí Tôn hoan hỉ :

— Ồ ! tại sao ta không dùng màn lưới « Lưỡng Cực Chân Ngươn » bao vây ả ?

Nghĩ ra như thế, không đợi Ngọc Diện Diêm Bà phát ra chiêu thứ nhì Chí Tôn mồm niệm chân quyết Lưỡng Cực Chân Ngươn hữu chưởng giơ lên, xuất hiện một đạo hồng quang, bay tới trước mặt quái bà.

Lạ lùng làm sao, đạo hồng quang vừa thoát đi chưa đầy trượng đã hồng nhạt trùm chụp xuống đầu Ngọc Diện Diêm Bà.

Động tác bầu sương hồng nhạt Lưỡng Cực Chân Ngươn quá mau, lại vô cùng huyền nhiệm, khiến cho quái bà đến khi phát giác thì đã muộn rồi, bị nhốt vào chính giữa, chỉ còn thấy bóng ảnh lờ mờ

Chí Tôn mừng thầm trong lòng, chàng nói to :

— Qui bà ! giờ dù cho ngươi có tháp cánh lên trời, hay biết phép độn hình như những vị đại tiên ngày trước, cũng không thể nào thoát khỏi chiếc lưới Lưỡng Cực Chân Ngươn nầy, muốn được một cái chết toàn thi thể, hãy quì xuống cho ta moi lấy tim gan tế hồn sư phụ, bằng nghịch lại ta thế xé thây ngươi mang bỏ trong rừng.

Trong bầu sương hồng nhạt Ngọc Diện Diêm Bà rống lên :

— Tiểu qui đừng tự phụ, hãy trông đây !

Theo tiếng hét cuối cùng, qui bà đã huy động Tàn Chi Quái Đao nhắm bầu sương hồng nhạt đưa tới một chiêu, ý định chọc thủng ngón vô công tà qui nầy.

Mấy tiếng bộp bộp âm u, mang theo những làn ánh sáng rồi lại tắt.

Ngọc Diện Diêm Bà bị tiềm lực huyền bí của bầu sương hồng nhạt quật ngã trở lại, cánh tay như bị luồng điện chạy vào cơ thể, làm rơi cây Tàn Chi Quái Đao rớt xuống.

Trong lúc Chí Tôn cười ghê rợn, mồm niệm chân quyết Lưỡng Cực Chân Ngươn.

Bầu sương hồng nhạt từ từ thu hồi nhỏ lại, giam nhốt Ngọc Diện Diêm Bà như hồ ly tinh bị lọt vào lưới thần.

Quái Bà gầm hét vang lừng, nhưng vẫn không sao vẫy vùng thoát khỏi chiếc lưới Lưỡng Cực Chân Ngươn,

Chỉ trong ánh chớp thời gian bầu sương hồng nhạt đã sát bên mình Ngọc Diện Diêm Bà hết phương cựa quậy.

Quái bà rít căm hờn :

— Tiểu tử ! ta chết thề bắt hồn mày !

Bây giờ dòng máu sử cừu chạy mạnh trong cơ thể của Chí Tôn chàng trợn mắt :

— Qui bà phải chết !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp tức thì dựng lên một đạo kình

http://tieulun.hopto.org

Trong khi Chí Tôn hết sức kinh dị chưa hiểu cái lại ý của Quái Khách ra sao cả.

Chàng thầm nhũ :

— Quái thật, chẳng hiểu Hải Âu lão tiền bối hiện thân nơi đây giờ phúc nầy có dụng ý gì ?

Quái khách định giết quái bà hay địch giải nguy cho ả nữ đại ma đầu.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Chí Tôn vẫn giữ vẽ mặt điềm nhiên cung kính quay sang Hải Âu quái khách.

— Cách Mày hôm rồi lão tiền bối vẫn mạnh khỏi chứ ?

Hải Âu Quái Khách se sẻ gật đầu :

— Ta vẫn bình thường như xưa, vì bận nhiều việc phải làm nên thời giao qua không thể gặp ngươi được.

Chí Tôn thăm dò quái khách :

— Hôm nay lão tiền bối đến đây có điều chi ci giáo chăng ?

Hải Âu Quái khách trầm giọng :

— Ta muốn nói với ngươi một điều.

Như đoán biết câu chuyện Hải Âu Quái khách sắp nói ra, Chí Tôn nghiêm sắc mặt nói to :

— Xin lão tiền bối thứ lỗi, tiểu đồ cần phải giết nữ ma đầu nầy trước, rồi sẻ thù tạc sau.

Mồm thốt chưa dứt, hữu chưởng Chí Tôn lay động cây Tàn chi Quái Đao một vùng ánh sáng nm hồn, chực phóng tới Ngọc Diện Diêm Bà kết liễu sinh mạng cả trước khi quái khách can thiệp vào.

Hải Âu Quai khách giơ tay quạt :

— Khoan đã !

Gương mặt Chí Tôn bốc bừng sát khí, chàng ngưng cây Tàn chi Quái Đao lại nghiêm trọng hỏi :

— Lão tiền bối còn điều gì dạy bảo tiểu đồ xin nói ra mau kẻo thời giờ đã hết rồi.

Hải Âu quái khách trầm nặng xuống :

— Tiểu tử ngươi không thể làm hại sinh mạng ả nầy một cách dễ dàng như thế được.

Câu nói của Hải Âu quái khách khiến cho Chí Tôn vô cùng kinh dị đến không sao hiểu nổi. Chàng nhìn quái khách chẳng hề chớp mắt như muống soi thầu thâm tâm của đối phương.

Tại sao Hải Âu Quái khách bão chàng đừng giết chết Ngọc Diện Diêm Bà một nữ đại ma đầu dâm ác ?

Tại sao ?

Hai người có liên hệ gì với nhau thời dĩ vảng ?

Một nhân vật siêu phàm tột bực mà Chí Tôn từng kính nể từ âu, sao lại có cái hành động lạ lùn đến không sao hiểu nổi như thế ? Chẳng lẽ Hải Âu quái khách đã theo bọn Hắc đạo vô lâm ?

Ngơ ngác một lúc lâu, Chí Tôn hỏi Hải Âu Quái Khách bằng một giọng vô cùng khích động :

— Lão tiền bối, đây là nghĩa gì ? xin lão tiền bối cho tiểu sinh được biết tận tường ?

Hải Âu Quái Khách như bị triều cảm xúc đang dâng trào, tiếng nói nghe có sự khác lạ :

— Ngươi không nên giết Ngọc Diện Diêm Bà ! Tiểu tử, ngươi nên cất cây Tàn chi Quái Đao đi.

Đã kinh dị, Chí Tôn càng kinh dị :

— Tại sao vậy, thưa lão tiền bối ? Xin lão tiền bối nói rõ nếu không, tiểu sinh bắt buộc phải thực hành theo ý định.

Giọng nói của Hải Âu Quái Khách có hơi run, sự kích cãm đang trào dâng mãnh liệt :

— Vì sau khi giết ả rồi, tiểu tử sẽ mang hận suốt đời ; không có cách nào cứu vãn được.

Chí Tôn trố cặp kỳ quang vừa kinh dị vừa hải hùng. Chàng cố hiểu nhưng không sao hiểu nổi.

— Tại sao giết Ngọc Diện Diêm Bà chàng sẽ mang hận suốt đời ?

Chí Tôn hỏi lặp lại :

— Tiểu sinh sẽ mang hận suốt đời à ?

Hải Âu Quái Khách gật đầu :

— Đúng như vậy !

Chí Tôn hơi rùng mình :

— Nhưng tại sao tiểu sinh phải mang hận, lão tiền bối nói thật cho tiểu sinh được rõ ?

Hải Âu Quái Khách bí mật :

— Vì một lẻ riêng chưa thể nói ra đây được, nhưng sau nầy tiểu tử sẻ hiểu rõ một cách rỏ ràng hơn.

Chí Tôn lặng đi một lúc, day qua nhìn Ngọc Diện Diêm Bà

http://tieulun.hopto.org

đang đứng lão đảo, máu miệng cứ tuôn trào, sự tình cực kỳ thê thảm, nét hồ ly dâm ác biến mất trên vẻ mặt nhăn nheo.

Nhưng không vì thế làm khích động lòng hào hiệp của Chí Tôn trái lại máu thù mang trong huyết quản sôi lên sùng sục. chàng nóng nẫy giết nữ ma đầu trả hận cho Sư môn.

Đột nhiên, Chí Tôn xê mình đối diện Ngọc Diện Diêm Bà huy động cây Tàn Chi Quái Đao, quát to lên :

— Nữ ma đầu ngươi phải chết !

Tiếng thét chưa kịp dứt, lập tức Chí Tôn đã nhanh như điện, huy động cây Quái Đao nhắm ngay Ngọc Diện Diêm Bà đưa ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn nhanh lẹ đến nỗi không một thần thủ nào có thể tránh kịp.

Cũng đồng lúc, Hãi Âu Quái Khách hét :

—Dừng tay lại !

Liền đó một luồng kình khí, uy thế tợ sóng vỗ bờ, nhắm ngay phía hông của Chí Tôn quật vào.

Ào . . .

Một tiếng « bình » khô khan nổi lên, vang dội cả tràng, bụi cát bốc mờ trên không gian.

Toàn thân Chí Tôn bị luồng kình khí của Hãi Âu Quái Khách quật nhằm lệch hẳn thân hình qua hai bước, chỉ thấy lắc vài cái rồi đứng yên như cũ, chẳng hề thương tổn một chút nào.

Chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn, do đó mà hỏng đi, cách thần thủ qui bà chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nhờ đó, Ngọc Diện Diêm Bà thoát khỏi ánh sáng tử quang Của cây Tàn Chi Quái Đao gây ra. Cả tràng náo loạn một chặp lâu vẫn chưa im.

Chí Tôn rúng động cả thân hình, chàng quay qua nhìn Hãi Âu Quái Khách thần sắc biến đổi rõ rệt trên gương mặt chàng, sát khí lẫn kinh dị bốc mờ làm chàng cảm thấy xáo trộn không ngừng.

Chí Tôn không sao hiểu nổi hành động kỳ quặc của Hãi Âu Quái Khách đã có dụng ý gì trong sự ngăn cản chàng.

Tại sao Hãi Âu Quái Khách lại ra tay giải cứu cho Ngọc Diện Diêm Bà một cách thành khẩn như thế ?

Giữa Quái Khách và quái bà nầy ngầm chứa tình gì trong quá khứ, hay hiện tại chăng ?

Nếu quả thật Hãi Âu Quái Khách giải nguy cho Ngọc Diện Diêm Bà, thì trong hiện tình chàng đành phụ cái ân đức từ trước đến giờ Quái Khách đã từng ban cho chàng.

Hình ảnh hải hùng sau vụ thãm sát giữa một đêm đông tuyết rơi đầy trời tại núi Võ Lăng hãy còn hiện rỏ trước mặt Chí Tôn, chàng không sao không trả mối Sư cừu ấy được.

Riêng Ngọc Diện Diêm Bà cũng hết sức ngạc nhiên trước hành động lạ lùng của Hãi Âu Quái Khách.

Từ trước đến nay giữa ả và Quái Khách chưa quen biết nhau, tại sao lại có sự dị thường nầy ?

Quái Khách cứu ả với dụng ý gì ? Có phải đồi nghịch cùng Chí Tôn hay đã say mê cái sắc đẹp rợn người của ả ?

Nhưng sự tình quá cấp bách không thể để cho Ngọc Diện Diêm Bà có thời gian ngầm ngẫm suy nghĩ về hành động của Hãi Âu Quái Khách một cách tận tường được.

Quái bà cần phải cấp bách chữa trị vết thụ thương trong các huyệt đạo đã bị bế tắt trước rồi sau đó sẽ hay.

Cho nên, Ngọc Diện Diêm Bà thừa cơ hội hai người đối diện nhau, ả thò tay vào lòng lấy ra một chiếc hộp bạch thạch rút lấy hai viên linh đơn màu hồng bằng hạt đậu nhỏ, bốc mùi thơm tho lạ lùng.

Qui bà bỏ vào mồm nhai nhỏ hai viên linh dược đó nuốt thẳng vào huyệt đan điền.

Sau đó, Ngọc Diện Diêm Bà đứng ngay vị trí, ngầm vận công lực điều hành qua các huyệt đạo trong các cơ thể, chữa trị vết nội thương vừa bị chưởng lực Nộ Hãi Dương Ba làm chấn động.

Dụng tâm của qui bà thu hồi một phần công lực, đủ sức đào tẩu ánh sáng của tử thần do cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn gây ra, rồi sau đó, sẽ tìm cách phục thù.

Tuy vậy, qui bà không dám để lộ ra ngoài, vì quá sợ Chí Tôn nhận thấy, tính mạng của ả khó mà an toàn được.

Qua phút giây kinh dị tột độ, Chí Tôn nhìn thẳng vào hai mắt tỏa ánh sáng huyền bí của Hãi Âu Quái Khách.

Chàng nghiêm giọng hỏi :

— Lão tiền bối có thể nào nói tường tận sự tình của hành động vừa rồi chăng ?

Tại sao tiền bối giải cứu cho nữ ma đầu dâm ác đó ? giữa lão bối và cô ấ trước kia đã có liên hệ gì ? xin chỉ giáo cho tiểu sinh biết một cách rỏ ràng ?

Nghe Chí Tôn hỏi mấy lời đó dường như Hãi Âu Quái

http://tieulun.hopto.org

Khách trấn áp nỗi khích động đang dâng ngập tràn hốn xuống tận đáy lòng.

Giọng nói của Hải Âu Quái Khách theo đó cũng nặng trầm đi, chen lẫn bên trong một nỗi buồn vô tả :

— Tiểu tử, ngươi đừng hỏi tại sao cả. Đây là sự thật một trăm phần ta không bao giờ hề lừa dối ngươi đâu.

Giết cô ả ngươi sả ân hận suốt đời, sẻ không còn phương cách nào cứu vãn được, ngươi cứ hiểu như thế là đủ rồi.

Chí Tôn chưa dứt nỗi kinh ngạc, chàng không thể nào hiểu nỗi câu nói mập mờ của Quái khách, giây lâu chàng lại bảo :

— Tiểu sinh vẫn biết lão tiền bối không bao giờ lừa dối một điều gì nhưng mối sư cừu thâm sơn huyết hãi không trả được từ bao nhiêu lâu nay mang mối hận bên lòng, nay chỉ có một giờ này,

Tiểu sinh nhất định phải giết cho kỳ được nữ ma đầu dâm ác nầy từng nhúng tay vào máu của hai trăm mạng người Cam Lộ Bang, nếu chưa đạt thành ý nguyện, làm sao tiểu sinh dám gặp lại Sư phụ dưới chốn tuyền đài ?

Mong lão tiền bối hiểu rõ nỗi khổ của tiểu sinh mà thứ tha cho

Hải Âu Quái Khách run giọng :

— Mặc dù biết như vậy rồi, nhưng tiểu tử nhất định không thể nào hạ sát ả nầy được ngay bây giờ hay bất thời gian nào khác, vì ngươi sẽ phạm vào một lầm lỗi to như bể cả.

Chí Tôn nói giọng toát hồn :

— Nếu lão tiền bối không nói ra cái nguyên nhân sự hậu quả đó, thị tiểu sinh bắt buộc phải nghịch ý rồi.

Tiểu sinh phải lấy máu của nữ ma đầu nầy rửa hận cho Sư môn, rồi sau mặc cho những sự gì xảy đến.

Hải Âu Quái Khách như bi thăm :

— Tiểu tử, ngươi không giết ả nầy nhất định không được sao ? Lòng ngươi sắt đá đến thế à ?

Chí Tôn trầm mặt xuống, chàng nữa căm thù nữa như thẩm trách :

— Đó là một việc dĩ nhiên, huyết thù phải trả mới phải đạo của một kẻ bước chân vào chốn giang hồ.

Buông tiếng thở dài, Hải Âu Quái Khách càng như chua xót.

Quái Khách lẩm bẩm :

— Nhưng ta thành thật bảo : nếu tiểu tử giết ả nầy, suốt đời sẽ vĩnh viễn nhận lấy đau khổ, đến chết niềm hối hận nhất định chẳng giây phút nào phai mờ được.

Câu nói sau cùng và cử chỉ bi đát của Hải Âu Quái Khách khiến cho Chí Tôn chợt dâm nghi ngờ.

Vì sao Hải Âu Quái Khách lại thốt ra một câu mập mờ đến không sao hiểu nổi như thế ?

Giết Ngọc Diện Diêm Bà chàng sẽ đau khổ suốt đời mãi đến chết niềm hối hận chưa phai được.

Nhưng tại sao lại đau khổ suốt đời ?

Giữa chàng và Ngọc Diện Diêm Bà có liên hệ những gì thuộc về dĩ vãng thời chàng còn thơ ấu chăng ?

Bất giác, Chí Tôn quay nhìn Ngọc Diện Diêm Bà.

Cái nhìn bốc lửa hận thù đã ngấm âm i từ bấy nhiêu lâu trong lòng chàng thiếu hiệp giang hồ.

Dòng máu Sư cừu lại sôi sùng sục trong huyết quản, Chí Tôn cảm thấy không thể ngừng tay được.

Chàng nghiến răng căm thù :

— Lão tiền bối nhất định không chịu nói rõ nguyên nhân về sự can thiệp cái chết cho nữ ma đầu à ?

Hải Âu Quái Khách không đáp câu hỏi của Chí Tôn, mà chỉ hỏi vặn lại :

— Tiểu tử, nhất định phải hiểu hay sao ? Ngươi không thể vì ta mà bỏ qua chuyện nầy à ?

Chí Tôn gật đầu :

— Tiểu sinh nhất quyết biết chuyện nầy, nếu không, đành cam bất kính cùng lão tiền bối một phen vậy. Tiểu sinh không giết được Ngọc Diện Diêm Bà sẽ không bao giờ ngưng tay được.

Hai vai Hải Âu Quái khách như rúng động lên, đột nhiên, lặng đi chặp lâu, rồi, mới thê thăm nói :

— Tiểu tử, ta khuyên ngươi một điều, nếu ngươi không nghe, quả thật là bàn tay tạo vật khéo an bài vậy.

Chí Tôn nóng nẩy :

— Điều gì lão tiền bối cứ ?

Hải Âu Quái Khách trầm thinh :

— Ngươi không nên tìm hiểu nguyên nhân là hơn, vì khi hiểu ra, tâm trạng ngươi còn đau khổ hơn nhiều, như vậy, có ích lợi gì

http://tieulun.hopto.org

cho ngươi đâu mà ngươi nặng nặc đòi cho kỳ được.

Lời nói sau cùng của Hải Âu Quái Khách càng khiến cho Chí Tôn bối rối vô cùng, quả thật là một điều khó hiểu. Tại sao quái khách không chịu bảo thật cùng chàng cái nguyên nhân sự đau khổ?

Đứng lặng suy nghĩ một chặp lâu, bất giác Chí Tôn thầm nhũ một mình :

— Trời ! có phải chăng Hải Âu Quái khách muốn bảo Ngọc Diện Diêm Bà có liên hệ đến cái thân thế mơ hồ của ta bấy nhiêu lâu nay mà ta khổ công tìm kiếm trên chốn giang hồ.

Phải chăng ta chính là Phạm Thừa Chí, kết quả của mối tình thắm tuyệt giữa Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và quỉ bà nầy, đã từng mất tích sau cơn hỏa hoạn trong một gia đình nọ, mà đã có lần Phi Lôi lão tiền bối tiết lộ với ta trên ngọn cồ sơn?

Nhưng Chí Tôn vội cắt ngang quãng ý nghĩ hắc ám ấy tại đây, chàng không dám tưởng tượng thêm nữa.

Không thể có như thế được, chàng không thể là con đẻ của Ngọc Diện Diêm Bà, một thân thể hết sức nhơ nhớp mà tất cả chốn vũ lâm đều khinh bỉ nhờm tởm.

Chàng đường đường một trang thiếu hiệp giang hồ, làm sao có một bà mẹ dâm loạn đến dường đó ?

Nếu Ngọc Diện Diêm Bà là thân sinh ra chàng, chắc chắn, chàng sẽ vì danh dự mà tự hủy bỏ cuộc đời mình, chứ không còn thể diện dám nhìn ai trên vũ lậm nầy nữa.

Tâm tình của Chí Tôn chưa dứt khoát, thì ngay lúc Ngọc Diện Diêm Bà cũng vừa vận công chửa trị xong vết nội thương trong huyệt đạo.

Quỉ bà tự nhũ :

— Nếu ta không thừa dịp nầy trốn đi, thì chờ đến bao giờ !

Nghĩ xong, Ngọc Diện Diêm Bà khẽ lay chuyển thân hình một cái.

Tức thì thân hình của quỉ bà nhắc bổng lên cao ba trượng, phóng đi như luồng điện chớp.

Bất chợt Ngọc Diện Diêm Bà đang dùng khinh công tẩu thoát, Chí Tôn giơ hữu chưởng lên cao quát to :

— Chạy đi đâu ! Chàng lắc lư thân hình như luồng khói nhỏ cách quỉ bà khoảng độ mười trượng.

Ngó thấy Chí Tôn đuổi theo Ngọc Diện Diêm Bà, Hải Âu Quái

Khách vô cùng hốt hoảng nhắc mình phóng theo sau quát lớn :

— Tiểu tử, hãy dừng lại !

Nhưng hình như Chí Tôn chẳng hề nghe tiếng quát của Hải Âu Quái Khách phía sau lưng, chàng thi triển bộ khinh công tột bực, phóng mình bay mau chẳng khác nào chớp giật lừng mây.

Phần Chí Tôn thi triển ngay thân pháp ảo huyền rượt theo Ngọc Diện Diêm Bà đang chạy chết ở phía trước, cứ cách khoảng ba mươi trượng, qua hết rừng cây nầy đến rừng cây khác.

Chàng quyết định phen nầy phải giết cho bằng được nữ đại ác ma dâm độc nhất trên đời, nếu không sẽ không còn cơ hội nào nữa. Mặt giang hồ mông mênh vô tận làm sao tìm được cánh chim trời.

Chí Tôn gia tăng tốc độ tột bực bay mau như một làn khói mỏng, đến nỗi không còn thấy hình hài.

Ngọc Diện Diêm Bà tuy đã vận hết thần công trổ tài khinh pháp tuyệt vời nhưng vẫn không sao vượt lên hơn được, để dần dần cách xa Chí Tôn tìm đường tẩu thoát.

Một phần do công lực quỉ bà kém sút Chí Tôn, phần khác do vết nội thương vừa rồi quá nặng nề làm cho ả chậm đi rất nhiều, không thể thực hành theo ý muốn của mình được.

Chí Tôn tiến lên nửa trượng, chàng vận dụng khinh pháp tộc bực, nhanh như sấm chớp mây giăng.

Khoảng cách giữa chàng thiếu hiệp giang hồ và Ngọc Diện Diêm Bà rút ngắn lại đã thấy rõ rệt.

Còn hai mươi trượng...

Ngoài một tầm nhìn của kẻ công lực.

Rồi kế đó mười trượng ...

Chí Tôn dốc chí phục thù, bất chấp lời nói của Hải Âu Quái Khách hậu quả khốc liệt như thế nào, miễn sao giết cho được nữ đại ác ma là chàng mãn nguyện rồi.

Riêng Ngọc Diện Diêm Bà đã vận hết tiềm lực khinh công bôn đào, nhưng phía sau Chí Tôn cũng gần bắt kịp, ả vô cùng kinh hoàng, biết ngay cái chết gần kề.

Nếu để Chí Tôn theo kịp lần nầy thì quả sổ hệ của quỉ bà sẽ chấm dứt không còn ai ngăn cản được nữa.

Bao nhiêu năm nay đã từng tung hoành trên chốn giang hồ gieo rắc thảm họa cho hàng ngàn cao thủ, Ngọc Diện Diêm Bà chưa

http://tieulun.hopto.org

hề thất bại một lần nào, nhưng giờ đây phải kinh hãi trước một thiếu niên chưa ngoài hai mươi tuổi, thật là một chuyện không ngờ.

Theo sự hiểu biết của Ngọc Diện Diêm Bà, thì sự xuất hiện của Hãi Âu Quái Khách tại mộ tràng ngăn cản Chí Tôn không giết ả, chỉ vì Quái Khách đã mê cái sắc đẹp tuyệt vời của ả, mà nẩy ra hành động, ngoài ra không còn có một sự gì khác trong đời ả nữa.

Bởi vì quái bà thường tự phụ cái sắc đẹp mê hồn của ả từ trước đến nay chưa một ai cưỡng nổi khi đứng chung cùng ả.

Đồng thời trong lúc Chí Tôn đối khẩu cùng Hãi Âu Quái Khách ả chú hết tinh thần về sự vận công để thu hồi công lực, không nghe lọt câu chuyện của hai người nên không hiểu cái lai lịch của Quái Khách, nếu không tình thế đã đổi thay khác hẳn rồi.

Chỉ trong ánh chớp thời gian sau đó, Chí Tôn còn cách Ngọc Diện Diêm Bà không đầy năm trượng đường trường, tình thế quá cấp bách hiểm nghèo không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Chí Tôn hét to :

— Nữ đại ác ma hãy dừng lại, ngươi không thể nào thoát khỏi tay ta đâu mà hòng chạy mãi vô ích.

Thét dứt, Chí Tôn vận dụng chân khí lên đan điền, trỗ khinh công sấm sét mau như chớp nhoáng trên không trung vượt qua khỏi đầu Ngọc Diện Diêm Bà độ khoảng một đường dài.

Ngọc Diện Diêm Bà vô cùng kinh hải, buộc phải ngưng thân hình lại, đối diện cùng Chí Tôn im lặng chẳng hề nhúc nhích.

Cả hai kình địch chưa thốt ra lời nào cả, một bên sợ hãi kẻ thù, một đàng kinh dị tột độ.

Đột nhiên, luồng sát khí kỳ độc âm hiểm hiện rõ trên gương mặt tuyệt thế giai nhân của Ngọc Diện Diêm Bà, sự kinh khiếp hãi hùng từ nãy bỗng biến đi mất cả.

Chí Tôn trỗ cặp kỳ quang xạ thẳng vào mặt qui bà như muốn trấn áp cái ma thần của ả.

Ngọc Diện Diêm Bà cũng rọi hai luồng nhỡn tuyến hồ ly tinh lạnh lẽo toát hồn vào mặt Chí Tôn, biểu lộ sự căm thù vô tả.

Sân trường nặng trầm như mộ địa.

Một chập thời gian sau.

Chí Tôn trầm lặng bảo :

— Nữ đại ác ma, quả hôm nay diêm vương xóa tên ngươi trong

bộ sổ rồi, dù cho ngươi có chắp cánh lên trời, hay trốn tận chân mây góc bể cũng không thể nào thoát khỏi tay ta. Vậy có khôn hồn thì hãy tự quyết lấy mình, may ra còn được một cái chết toàn thân.

Đứng trước đường cùng, Ngọc Diện Diêm Bà biết không thể nào tránh khỏi một cái cực hình thê thảm do cây Tàn Chi Quái Đao gây ra, thế nhưng qui bà cũng không lẽ khoanh tay chờ đợi cái chết đến bên mình, nên nẩy sinh một qui kế vô cùng hiểm độc, mà từ trước đến nay ả đã hạ biết bao nhiêu tuyệt thủ giang hồ.

Qui bà xẹt tới nữa trượng hét lanh lãnh :

— Tiểu qui, mới thắng chiêu đầu chớ vội khoe mồm mép, hãy thử với ta vài mươi đường chiêu, rồi ta sẽ đưa ngươi về Qui Môn Quan cũng chẳng muộn màng gì.

Tức thì, hữu chưởng Ngọc Diện Diêm Bà đưa ra một luồng kình khí theo công lực mười phần.

Đồng thời ả phất tay áo rộng sang Chí Tôn một chiêu « Đoạn Hồn Qui Khí » lẹ như luồng điện chớp.

Chí Tôn hiểu ngay qui bà dùng ám độc hại mình, lập tức mồm niệm công sanh Lưỡng Cực Chân Ngươn vây bọc cả toàn thân cực kỳ huyền diệu không thể có một ma lực nào lọt qua được.

Luồng Đoạn Hồn Qui Khí của Ngọc Diện Diêm Bà vừa đưa ra chạm nhằm khí thể Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn đột nhiên tan biến trong vô hình, chẳng còn bóng dáng đâu nữa.

Bộp . . . bộp . . .

Đồng thời ngọn chưởng phong nổ khô khan mấy tiếng rồi im đi.

Ngọc Diện Diêm Bà đánh một chiêu Đoạn Hồn Qui Khí không hạ nổi Chí Tôn, bất giác kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt, tự biết ngày nay công lực của kình địch đã lên tới tột bực, chứ không như trận giao tranh tại chân đồi Tuyệt mệnh cốc cách hơn ba năm về trước nầy nữa.

Qui bà không thể nào tưởng tượng được ngón võ công Lưỡng Cực Chân Ngươn của Chí Tôn lại có thể phá hỏng qui khí tàn độc của ả một cách quá dễ dàng như thế.

Màu da hồng phấn của ả biến từ màu xanh đến màu xám nghịt, trông thật là ghê tởm, thân hình theo đó run lên khe khẽ không ngừng, chí khí hào hùng của qui bà vụt biến đi.

Chí Tôn quát to :

http://tieulun.hopto.org

— Nữ ác ma ngươi phải chết ! ngọn chưởng phong nầy nhất định phải lấy mạng ngươi, để đền bao nhiêu tội ác mà ngươi đã làm.

Tức thì, hữu chưởng của Chí Tôn đưa lên bằng ngực chực đưa ra một chiêu Càng Khôn Thần Công hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà tại chỗ.

Đột nhiên trong giờ phút trầm nặng đó, từ trên không có tiếng quát lồng lộng:

— Dừng tay lại !

Theo đó một bóng người từ trên ngọn đồi cao phóng xuống đứng giữa tràng nhanh như luồng điện chớp.

Bụi bặm không một chút bay tung, cái thân pháp quả nhiên ảo thuật tuyệt trần giang hồ.

Bóng người nói trên chẳng ai khác hơn là Hải Âu Quái Khách, chiếc khăn điều vẫn trùm kín trên gương mặt muôn đời.

Thong thả Hải Âu Quái Khách xuất hiện giữa phút giây cùng tận của Ngọc Diện Diêm Bà, Chí Tôn hiểu ngay quái khách định cản ngăn chàng không cho giết chết ả nầy một lần nữa.

Quả là sự tình hết sức quái gỡ, đến không sao tưởng tượng trước được.

Thâm tâm Chí Tôn định tiêu diệt Ngọc Diện Diêm Bà trước, rồi sẽ tìm hiểu cái hậu quả sau, nên bóng Hải Âu vừa đáp xuống đất chàng liền vận toàn bộ nội lực thi triển đường chiêu Càng Khôn Thần Công theo cả một trăm năm mươi năm thành công lực.

Kình đạo ngọn chưởng phong Càng Khôn Thần Công có sức mạnh tợ lôi đình ầm ầm từ trên nữa lừng trời áp xuống một vùng phạm vi mười trượng uy vũ bằng mười ngọn băng sơn long lỡ.

Cho dù một đại kỳ nhân, quái khách có cái công lực qui thần vô lượng đến đâu, nhưng trước luồng chưởng phong kinh thiên Càng Khôn Thần Công cũng không thể nào tránh né đi đâu cho kịp cả.

Hải Âu Quái Khách hoảng hốt quát to:

— Hãy dừng lại !

Cùng trong tiếng quát, Hải Âu Quái Khách vận toàn bộ công lực song chưởng, huy ra hai luồng sát khí mạnh tợ ba đào...

Đồng lúc Ngọc Diện Diêm Bà cũng giơ qui thủ đẩy mạnh luồng kình khí quần hợp chưởng phong của Hải Âu Quái Khách tạo thành một sức mạnh lôi thiên, đón nghênh luồng chưởng thảm khốc của kẻ thù.

Ầm ầm..

Hai tiếng nổ long trời.

Cả sân trường run lên rầm rập.

Chưởng quang chớp nhoáng đầy trời.

Cây cỏi chung quanh ngã liệt, đá cát tung bay mờ trời, như đang hồi địa chấn phong ba.

Trong lúc, tại tràng hai tiếng rú nổi lên tự cửa mồm Hải Âu Quái Khách và Ngọc Diện Diêm Bà, Hải Âu Quái Khách bị kình lực Càng Khôn Thần Công chấn động tháo lui ngoài hai trượng, máu miệng ứa ra, sắc mặt tái nhạt đi, hơi thở cơ hồ như muốn bế tắt.

Đồng thời, Ngọc Diện Diêm Bà cũng lắc lư thân hình, lảo đảo về phía sau ngoài trượng, mồm lại ói ra vòi máu tươi, tình trạng nội thương càng trầm trọng hơn cả Hải Âu Quái Khách.

Thật là quá sức tưởng tượng của mọi người, chưởng lực Càng Khôn Thần Công quả nhiên kinh thiên vĩ đại.

Cả hai tuyệt thủ giang hồ từng làm khiếp mặt vũ lâm, mà rốt cuộc không thể chống nổi đường chiêu của gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi xuất hiện chưa bao lâu trên chốn giang hồ.

Cũng may là Hải Âu Quái Khách đã kịp thời huy động hai luồng kình đạo đánh tréo vào hông đường chiêu Càng Khôn Thần Công, làm tan đi một phần áp lực khủng khiếp, giá không chắc chắn Ngọc Diện Diêm Bà đã phơi thây tại mộ tràng rồi.

Trông thấy đưa ra một chưởng kinh thiên bị Hải Âu Quái Khách phá hỏng, không hạ được Ngọc Diện Diêm Bà, gương mặt của Chí Tôn lẫy lừng sát khí thân hình khe khẽ rung lên.

Chàng chiếu cặp kỳ quang sáng rực nhìn Hải Âu Quái Khách chằng hề chớp như muốn soi thấu tâm hồn đối phương.

Từ trước đến nay Chí Tôn đối với Hải Âu Quái Khách như tình sư đệ hết bực kính mến tôn thờ, như một người cha nhưng giờ đây thấy Quái Khách nhất định cản trở chàng đến tận cùng, chàng sinh ra bực tức trong lòng.

Bằng một giọng quyết liệt, Chí Tôn hỏi Hải Âu Quái Khách :

— Lão tiền bối ! tại sao tái diễn chuyện nầy ? Tại sao lão tiền bối lại cản ngăn một lần nữa ?

http://tieulun.hopto.org

Hải Âu Quái Khách run giọng :

— Tiểu tử, trước sau gì ngươi không thể giết ả được, đó là một sự thật hiển nhiên, nhưng khó thốt nên lời.

Chí Tôn nghiêm sắc mặt :

— Nhưng tại sao không thể giết tên nữ đại ác ma này, lão tiền bối phải nói rõ sự tình, nếu không vãn sinh nhất định không một bước lùi, cam đành thất lễ với lão tiền bối vậy.

Hải Âu Quái Khách một mực chối từ câu hỏi của Chí Tôn, vẫn đáp với giọng mơ hồ khó hiểu :

— Ta không thể nào cho ngươi hiểu rõ sự tình được. Ta chỉ khuyên ngươi hãy gát lại mối thù.

Chí Tôn nóng bừng cả mặt :

— Vì sao vậy ?

Hải Âu Quái Khách nặng trầm đáp :

— Vì rồi đây ngươi sẽ đau khổ trọn đời không thể vãn cứu lại được, ngươi phải hiểu như thế !

Bất giác Chí Tôn cảm thấy rúng động bởi câu nói sau cùng của Hải Âu Quái Khách.

Ngọn lửa căm hờn trong lòng chàng ngầm lại, chàng nhìn Quái Khách như muốn soi thấu tâm hồn.

Chàng hiểu Hải Âu Quái Khách không đời nào giả dối đối với chàng, nhất định phải có nguyên nhân gì.

Giữa lúc đó, Ngọc Diện Diêm Bà cũng đã bình tâm trở lại, cồ nuốt giòng máu đang trào ra cửa miệng, biết mình thoát khỏi ánh sáng tử thần nhờ sự xuất hiện kịp thời của Hải Âu Quái Khách, Ngọc Diện Diêm Bà cảm thấy lòng mừng vô tả.

Quỉ bà nghĩ thầm :

— Ta nên lợi dụng cơ hội này phóng đi thoát thân cho mau, nếu chậm trễ sẽ chẳng còn dịp may nữa.

Nghĩ dứt, Ngọc Diện Diêm Bà vận toàn nội lực dùng ngay quỉ pháp « Phi ảnh Âm Hồn » nhấc mình lên cao ba trượng, bay nhanh như bóng vong linh về hướng cánh rừng già thẳng ra quan lộ.

Chợt thấy quỉ bà bỏ chạy, Chí Tôn xê động thân hình hét to :

— Ngươi chạy đi đâu ?

thành một sức mạnh lôi thiên, đón nghênh luồng chưởng thảm khốc của kẻ thù.

Trong tiếng thét, Chí Tôn toan cất mình phóng theo Ngọc Diện Diêm Bà thì đột nhiên một ngọn chưởng nặng như trái núi bổ xuống vai chàng chẳng khác một luồng sét vừa chạy rần vào cơ thể.

Chí Tôn hiểu đó là ngọn chưởng của ai rồi, nhưng chàng không cần quay lại, phóng cặp kỳ quang rực lửa căm hờn nhìn theo bóng Ngọc Diện Diêm Bà lung lay trên nền trời xanh biếc.

Hải Âu Quái Khách vẫn kìm chặc huyệt đạo của Chí Tôn, vì sợ chàng đuổi theo Ngọc Diện Diêm Bà một lần nữa.

Chỉ trong nháy mắt, quỉ bà đã hút dạng trong ảo mờ mây khói, đằng tận khung trời xa.

Vẽ mặt Chí Tôn hiện lên một luồng phẫn uất vô tả, bấy giờ chàng mới xạ hai mắt nhìn thẳng vào mặt Hải Âu Quái Khách, cất giọng nặng trầm pha lẫn sự hờn trách :

— Từ trước đến nay đã có nhiều lần lão tiền bối cứu thoát hiểm nghèo, ta vạ cho vãn sinh, một đời nguyện chẳng quên ơn, nhưng nay lão tiền bối nhất định cản trở không cho vãn sinh trả mối huyết thù của Sư phụ năm xưa, thì vãn sinh cũng nể tình và công đức trước tạm thời tha cho ả ma đầu một phen để ả được thong dong sống sót một thời gian nữa.

Thế nhưng từ nay về sau trên chốn giang hồ, nếu gặp được Ngọc Diện Diêm Bà một lần nữa, vãn sinh nguyện lấy máu của ả nữ ma đầu cho được để rửa sạch mối Sư cừu dù phải đem một hậu quả như thế nào cũng mặc cho sự diễn biến lúc đó.

Một lần chót hết, vãn sinh xin lão tiền bối, đừng can dự vào việc riêng đó nữa, xin lão tiền bối tha tội bất kính của vãn sinh, dù phải nát thây cũng không thể nào lay chuyển.

Hải Âu Quái Khách rời bàn tay Chí Tôn, buông tiếng thở dài lộ vẽ buồn thảm.

Giây lâu Quái Khách mới thốt lời bằng niềm khích động :

— Tiểu tử ạ ! ta khuyên ngươi hãy dập bớt ngọn lửa hận thù

http://tieulun.hopto.org

ngún cháy trong lòng. vì trước sau vi ngươi cũng không thể nào giết được Ngọc Diện Diêm Bà. Đó lời tận cùng ta bão với ngươi.

Băn tính Chí Tôn xưa nay vẫn lạnh lùng, và cứng rắn như sắt chàng không thể dằn được cơn giận nữa. hắn học bảo Quái Khách :

— Dù cho lão tiền bối đến giết vãn sinh chăng nữa, nhất là trong việc hành hình Ngọc Diện Diêm Bà báo hận cho Sư môn nầy mong lão tiền bối hiểu rõ cho tâm trạng hiện giờ của vãn sinh mà tha thứ cho cái tội nghịch mạng.

Giọng nói của Quái Khách trầm trầm bi thăm :

— Chí khí của vãn sinh quả nhiên quá cao cường. Ta đã bảo từ trước với ngươi rằng giết ả sẽ trọn đời mang hận; thế mà ngươi vẫn nằng nằng đòi cho biết sự tình hay sao ?

Chí Tôn cương quyết :

— Dù phải hối hận đến đâu, nhất định phải biết nguyên nhân của sự đau khổ đó.

Lặng đi một lúc thật lâu, Hải Âu Quái Khách rọi cặp mắt huyền bí ngay mặt Chí Tôn muốn thăm bảo :

— Chẳng phải ta không muốn nói. những chỉ ngại rằng sau khi biết rõ sự thật rồi ngươi không thể nào chịu đựng được nỗi khổ đau theo tháng ngày hành hạ thân xác và tâm hồn của ngươi đấu.

Chí Tôn rúng động cả thân mình vì câu nói của Hải Âu Quái Khách chàng hiểu lờ mờ của sự đau khổ đó, nhưng vội xua đi.

Chặp lâu, Chí Tôn cố trấn áp, lấy giọng bình thãn :

— Xin lão tiền bối cứ nói rõ ra, vãn sinh hứa chắc chắn sẽ đủ nghị lực chịu đựng tất cả những điều khổ lụy, chứ nếu lão tiền bối cứ từ chối mãi, vãn sinh sẽ không thế nào thay đổi ý định được.

Bởi vì năm xưa vãn sinh đã mang cái di mạng của Sư phụ trả mối huyết hận ngày trước, đêm ngày không thể yên dạ, làm sao có thể ngưng tay được trong lúc chưa hiểu nguyên nhân sự cản ngăn đó.

Đột nhiên, Hải Âu Quái Khách buông ra một tiếng rên đau khổ, dường đang mang một tâm sự gì khó giải, mà khó thể nói ra được bằng lời cho kẽ khác, nhất là đối với Chí Tôn.

Chặp lâu, Quái Khách run run nói sự cãm khích đã dâng lên cùng tột trong lòng không sao trấn áp được :

— Ngươi đã muốn sự thật về Ngọc Diện Diêm Bà thì ta cũng chẳng tiếc gì mà không nói rõ cho ngươi nghe, nhưng ta cần bảo trước cùng ngươi hậu quả sẽ vô cùng trầm trọng.

Lời nói của Chí Tôn thãy hơi run run :

— Tiểu đồ đang chờ lão tiền bối nơi đây, dù hậu quả cùng cực thế nào cũng xin nhận lấy.

Lặng đi một chập cho bầu không khí nặng thêm phần nghiêm trọng, Hải Âu Quái Khách khích động mảnh liệt :

— Tiểu tử, Ngọc Diện Diêm Bà rất có thể là...

Chí Tôn nín cả thở :

— Là thế nào lão tiền bối hãy nói mau ?

Hải Âu Quái Khách buông thõng :

— Là thân mẫu của ngươi !

http://tieulun.hopto.org

ĐÓN ĐỌC QUYỂN VII :

LỆNH XÉ XÁC

- **Chí Tôn có thắng nổi tập đoàn Âm Ma Giáo, U Linh Kỳ, chiếm ngôi độc bá vũ lâm không ?**
- **Nếu quả thật Ngọc Diện Diêm Bà là thân mẫu, Chí Tôn định lẽ nào ? Chàng tự tử theo như lời thề thuở trước ? Chàng giết chết á hồ ly ?**
- *Ngọc Diện Diêm Bà, Âm Ma Giáo Chủ, Xích Phát Âm Ma, Quái Nạp Mộc Thông, Cái Thế Hồng, Cổ Độc Thánh Quân, Lạc Bá Đào, và Hắc Phụng Hoàng cùng liên hiệp lại, sẽ thi hành quỉ kế gì hãm hại Chí Tôn ?*
- **Chàng trai bạc số sẽ còn sống hay đành vùi thây dưới nấm mộ ngàn thu ?**
- **Hồng Y Nữ Xảo Nhi hiện còn sống hay chết ? Nếu sống, tại sao nàng không chịu hiện thân trên mặt giang hồ ?**
- **Số phận Quỳnh Giao đã ra thế nào ? Nàng bị bàn tay dâm ác tập đoàn máu tanh phá hủy tiết trinh chăng ?**
- *Còn Thạch Tiểu Vân nay nhụy rữa hoa tàn sẽ hành động gì trước thảm cảnh ? Nàng có rõ chính Lạc Bá Đào là kẻ hạ sát Diệu Thủ Thiên Sư ?*

LỆNH XÉ XÁC

Đoạn kết pho võ hiệp thần kỳ độc nhất vô nhị nầy sẽ vô cùng thăm khốc, kỳ dâm nhiều sự tình đột biến không ngờ, những trận giao đấu kinh hồn ác liệt bằng gấp trăm ngàn lần Thất Lý Bình, mà nhà văn LÃ PHI KHANH sẽ dốc hết tâm huyết của mình, vào sáng tác phục vụ để khỏi phụ lòng hàng trăm ngàn bạn đọc mến thân từng ủng hộ nồng nhiệt bấy nhiêu lâu nay.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BẢY MƯƠI (tiếp theo)

HUYẾT THÙ ĐÃ CHẢY

Chí Tôn hét :

— là thân mẫu vẫn sinh ?

Hải Âu Quái khách nghẹn ngào:

— Quả đúng như vậy ?

Câu đáp của Hải Âu Quái Khách chẳng khác nào một luồng sấm chưởng nổ ngang đầu Chí Tôn giữa lúc thanh thiên bạch nhựt.

Cả khối óc chàng như chực nổ tung ra từng mảnh vụn, bất cứ lúc nào, thần sắc đều biến đổi nhanh chóng, thân hình chàng do đó lắc lư không ngớt.

Gương mặt đẹp tuyệt thế thường ngày của chàng pha màu tái nhạt, hai luồng kỳ quang chiếu rực bỗng nhiên dịu ngầm trở lại.

Chí Tôn không ngờ ám nghĩ đen tối ngày nào hôm nay đã thành sự thật.

Ngọc Diện Diêm Bà, một nữ dâm ma bậc nhất trần đời lại có thể là thân mẫu chàng.

lời tiết lộ nữa kín hở của Thiên Sơn Long Nữ tại sân Vọng Nguyệt hãy còn văng vẳng bên tai chàng.

Giờ đây lại đến Hải Âu Quái Khách nói rỏ cái thân thế mơ hồ của chàng từ bấy nhiêu lâu nay.

Cả bầu trời chừng đang sụp đổ trước mắt Chí Tôn, vũ trụ bỗng quay cuồng, đảo lộn.

Thật lâu, chợt Chí Tôn kêu khẽ ;

— Ngọc Diện Diêm Bà là thân mẫu của ta !

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ thân hình Chí Tôn rúng động không ngừng, ngọn sóng triều xúc cảm cuồn cuộn chảy mảnh liệt qua hồn. Bên tai chàng còn văng vẳng tiếng hãi hùng :

« Ngọc Diện Diêm Bà. »

Ả hồ ly kỳ dâm ác tuyệt xưa nay chưa từng có nầy từ lâu chốn vủ lâm thảy điều kinh tởm giờ lại có thể là gia mẫu của Chí Tôn, một trang thiếu hiệp chính đạo lừng lẫy giang hồ.

Chí Tôn chỉ thấy quả tim chìm xuống nghe chừng giòng máu rỉ rỉ chảy qua thấm tận lòng.

Linh hồn chàng phưởng phất. vẩn vơ như đã lìa khỏi cái xác thân đau khổ quẩn quại của thế nhân, đang bay lên quãng hư không vô tận, rồi tan nhòa theo áng phù vân,

Quả thật bàn tay tạo hóa khéo sắp bày một trạng cảnh ly kỳ ác nghiệt.

Đã từ lâu rồi sau ngày gặp Kiếm khách Phạm thiên Hoa đỉnh Vu Sơn, Chí Tôn cảm sợ một thực trạng đau lòng, cố hết sức đắm dìm ý tưởng hắc ám mỗi khi thoáng hiện trí óc, nhưng rốt cuộc không sao tránh khỏi một sự thật não nề.

Nếu quả thật chàng là đứa bé Phạm thừa Chí đã từng mất tại gia đình nông thôn nọ năm xưa, thì mặc nhiên Kiếm khách Phạm Thiên Hoa là thân phụ của chàng. đồng thời, Ngọc Diện Diêm Bà chính là gia mẫu, không thể cải chối được nữa.

Sự tình ngày nay quá hiển nhiên.

Hơn nữa Chí Tôn và Kiếm khách Phạm thiên Hoa giống hệt nhau như hai giọt nước, mà từ Phi Lôi Ngũ Ưng đến Thiên Sơn Long Nữ và luôn cả bọn giang hồ đều nhìn nhận như thế.

Mọi sự tình xảy ra đủ làm bằng chứng chắc chắn chàng là đứa bé Phạm Thừa Chí, chứ chẳng còn trong vòng nghi ngờ, trước.

Chí Tôn hồi nhớ lại đêm đấu võ kinh hồn tại ngọn đồi Thần Nữ cách đây ba năm về trước giữa chàng và Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Chàng hiện thân ra đánh nhau cùng Ngọc Diện Diêm Bà đã lắm phen Kiếm khách Phạm thiên Hoa ngăn cản chàng không cho chạm đến người ả, cuối cùng lại còn điểm huyệt chàng

rồi đồng nhảy xuống vực sâu thăm thẳm phía bên kia ngọn đồi Thần Nữ.

Đem những sự tình hôm nay và thuở trước đối chiếu nhau Chí Tôn không thể nào cải chối nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà chính là thân mẫu của chàng.

Từ bao nhiêu năm nay, Chí Tôn cố hết sức tìm ra cái thân thế mơ hồ của mình, chẳng quản ngại nguy hiểm, gian lao, giờ đây đã tìm được rồi, nhưng là một màn khốc liệt, thảm thê.

Sự ước mong tha thiết của Chí Tôn bỗng chốc tan thành mây khói, mà cuộc đời hiện tại chỉ còn là một niềm tủi nhục ê chề thôi.

Sắc diện của Chí Tôn từ màu hồng phấn đã chuyển sang màu trắng bệch, hai luồng kỳ quang yếu ngầm ánh sáng, nhìn vô thần chẳng khác pho tượng bằng gỗ.

Chỉ thấy còn trơ lại cho chàng thiếu hiệp một làn hô hấp, trong quả tim nghe chừng hàng loạt mũi kiếm nhọn sắc xoáy mạnh vào đó, từng giọt máu rỉ chảy không ngừng.

Mối đau khổ vùi tâm, khắc cốt ngàn đời nầy nếu đem so sánh với cái chết còn thấy thấm thê gấp nghìn bội.

Trước mắt Chí Tôn giờ đây chỉ còn một màu xám, non xanh nước biếc, mây trắng, trời lam, tất cả những gì trên thế gian nầy như sầm lại cả rồi.

Đường đường, chính chính là Chủ nhân Lệnh Xé Xác. danh trấn giang hồ, vỏ công thần quái có thể lên ngôi độc bá vũ lâm mà lại có cái thân thế ô nhục nhơ bẩn đáng nhờm tởm như thế được sao ?

Chí Tôn tâm niệm :

— Nếu quả đúng Ngọc Diện Diêm Bà là thân mẫu của chàng thì chàng nên tự quyết lấy mình, hãy còn hơn sống sót trên thế gian tháng năm hứng chịu cái hình phạt thảm khốc về tinh thần.

Chàng không thể nào đủ nghị lực nhẫn nhục kéo dài lê thê cái khổ đau cùng tột đó.

Ngọc Diện Diêm Bà vốn kẻ đại cừu nhân của Sư môn chàng Dương chấn Hoàn nhưng lại là thân mẫu của chàng, hiền

http://tieulun.hopto.org

nhiên mối huyết thù năm xưa không thể trả, vì trên thế gian này có lẽ nào con giết mẹ cho đành.

Phần Hải Âu Quái Khách từ nãy đứng yên toàn thân rúng động không ngừng.

Trong hiện tại có lẽ Quái Khách đang trải qua một sự đau thương khổ hận còn gấp bội lần Chí Tôn.

Tại sao vậy ?

Nào một ai rỏ thấu tâm trạng bí ẩn của Quái Khách như sự bí mật của vuông lụa điều trùm kín trên gương mặt muôn đời.

Chỉ thấy Quái Khách vì quá xúc động đến không còn trấn áp được lòng mình, để mặc cho nước mắt trào ra, thấm ướt mãnh lụa trông thấy rỏ.

Hai hàm răng Hải Âu Quái Khách nghiến chặt vào nhau ngầm một quyết định khốc liệt mà chẳng hề thốt bằng lời.

Vì sao vậy ?

Bí mật bao trùm !

Quả thật là điều quái dị.

Riêng Chí Tôn tự hiểu cho tâm trạng không thể có một kẻ thù thứ hai.

Trầm lặng.

Một dầu không khí đè nặng cơ hồ ngạt thở giữa sân tràng.

Bỗng chốc nơi đây biến thành vùng hoang mộ.

Hai người cùng im lặng một lúc thật lâu không ai nói với ai một câu nào cả.

Mỗi người dường như mang một nỗi tâm tư trĩ nặng khác nhau.

Trong khi ấy trên tàng cây cổ thụ cách sân tràng khoảng chừng 5 trượng có một chiếc bóng nhỏ thó diễm kiều đang ngồi thu hình rất kín đáo.

Chiếc bóng nhỏ thó ấy là ai ?

Chỉ thấy chiếc bóng ấy là một thiếu
hai luồng nhỡn quang huyền diệu qua lỗ trống trong lụa, nhìn chăm chập xuống chỗ Chí Tôn và Hải Âu Quái Khách dường như theo dõi nội tình diễn ra giữa hai người.

Từ chỗ Chí Tôn đứng cách thiếu nữ bịt mặt rất gần nên nàng nghe thấy rõ ràng từng cử động và lời đối đáp.

Một chập sau.

Đột nhiên Chí Tôn ngửa mặt lên trời trố lên một tràn cười vô cùng quái gở nghe còn thảm thê hơn cả ngàn lần tiếng khóc.

Trận cười như từng loạt gươm bén nhọn xoáy màn tai người có mặt tại tràng.

Hải Âu Quái Khách cũng vì tiếng cười khủng khiếp của Chí Tôn mà thức tỉnh cả thần trí.

Quái Khách rọi cặp mắt huyền bí qua màn lệ nhìn thẳng vào mặt chàng thiếu hiệp giang hồ hiện mang trong lòng một mối khổ đau cùng cực mà cảm xót, thương hại.

Chấm dứt trận cười quái gở, điên cuồng đó, Chí Tôn bỗng quát to lên vang dội sân tràng :

— Không, không ! Không thể nào như thế được, nhất định Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của ta, mà kẻ sanh thành ra ta là một nhân vật chính đại khác.

Thình lình, chàng thiếu hiệp quay sang phía Hải Âu Quái Khách trợn hai luồng kỳ quang vô cùng dữ tợn :

— Phải đấy ! Trước sau gì, nhất định Ngọc Diện Diêm Bà không thể là thân mẫu của ta được.

Rồi Chí Tôn lại giống lên cười như kẻ cuồng tâm, làm Hải Âu Quái Khách đến phải sửng sốt.

Dứt cười, chàng đổi giọng thê thảm gào vang vào cõi hư không :

— Mẹ ơi ! Mẹ đang ở phương nào ? Con là Chí Tôn đây mẹ ơi !

Tiếng gào thống thiết của Chí Tôn rền động khoảng trống không, đập mạnh bốn phía vách rừng, rồi dội lại như từng loạt gươm sắc bén phóng thẳng vào tim chàng.

Theo đó, Chí Tôn lắc lư toàn thân như không còn có thể đứng vững được nữa;

Mỗi tiếng gào thét của Chí Tôn dường hàng loạt mũi kim đâm thấu vào da thịt của Hải Âu Quái Khách, khiến mồ hôi thảo rới dầm mình.

http://tieulun.hopto.org

Gào xong, bấy giờ Chí Tôn buông hơi thở hổn hển, lộ vẻ mệt nhọc, vì khích cảm vượt hẳn sức chịu đựng của con người

Chàng đăm đăm cặp mắt vô hồn nhìn lại Quái Khách,..

Hải Âu Quái Khách run run bảo :

— Tiểu tử ! lão phu khuyên ngươi nên bình tâm trở lại, mọi huống cảnh nào nề, chẳng qua do số dĩnh an bày, dù chúng ta có muốn cưỡng lại cũng không làm sao hơn được...

Đây có lẽ chỉ vì cái hậu quả một tiền kiếp của người thân sinh ra ngươi trước xưa kia đã mang lấy một sự lỗi lầm to tác đối với đấng chí công, thế nên ngày nay để lại cho ngươi gánh lấy một thực trạng vô cùng thảm khốc.

Vậy ta khuyên ngươi hãy ráng bình tâm nhẫn nại dẹp bỏ sự não phiền, theo đuổi con đường chánh đạo, để mai sau thanh danh chói lọi trong lịch sử vủ lâm.

Theo ta hiểu một cách chính xác thì sự tuyệt tích giang hồ trong bao nhiêu năm qua của Kiếm Khách Phạm thiên Hoa cũng bởi sự đáng tiếc chung thủy nầy.

Chắc chắn Kiếm Khách cũng đang khổ sở nát lòng còn hơn ngươi là đằng khác.

Tất cả ngần ấy kết quả cũng chỉ vì giây phút lỗi lầm mà Phạm thiên Hoa hứng chịu bấy nhiêu sự đắng cay dày xéo cả tâm hồn.

Nói tới đây Hải Âu Quái Khách bỗng im bặt thân mình lại rún động lên không ngừng.

Chí Tôn cũng vì cảm xúc cả tâm hồn, mà không để ý đến cử chỉ lạ thường của Hải Âu Quái Khách.

Im lặng giữa hai người...

Trải qua một chập từng cơn khổ đau dồn dập cấu xé ở trong cang trường,

Bấy giờ, Chí Tôn như ngầm dịu lại chàng nhìn Hải Âu Quái Khách thốt giọng không hờn :

— Lão tiền bối ! Tại sao Lão tiền bối nói mọi sự tình về Kiếm Khách Phạm thiên Hoa một cách rõ ràng như thế ?

Lão tiền bối có thể bảo cho vãn sinh biết chăng ?

Hải Âu Quái Khách càng thêm nảo nề :

— Tiểu tử ạ ! Ngươi cứ tin rằng lời lão phu vừa bảo ngươi toàn là sự thật, nhưng ngươi đừng nghĩ đến nguyên nhân, vì ta không thể cho ngươi biết điều nầy ít nhất ngay bây giờ.

Trầm đi một lúc thật lâu, giọng nói của Chí Tôn càng bi thảm hơn cả bao giờ ;

— Thế cũng được ! Bây giờ vãn sinh còn nhiều sứ mệnh phải làm xin bái biệt lão tiền bối.

Còn cái đại ân của lão tiền bối đối với vãn sinh từ trước tới nay trong hiện tại luôn cả mai sau e rằng không có cơ hội đáp đền được nữa.

Mong lão tiền bối thứ tha cho.

Nghe mấy câu mập mờ khó hiểu, nhưng lần giọng chán nản ê chề của Chí Tôn, bất giác Hải Âu Quái Khách rúng tận đáy lòng.

Quái Khách phát sinh nghi ngờ về Chí Tôn, vụt bình tâm như xưa, rọi cặp mắt huyền bí vào đôi mắt chàng thiếu hiệp.

Chập lâu, Hải âu Quái Khách hạ giọng :

— Bây giờ tiểu tử định đi đâu ?

Chí Tôn như chưa xót giây lâu, ngữa mặt than dài :

— Hỡi ơi ! Tuy trời cao thăm thẳm, đất rộng mênh mông không gian bao la vô tận, nhưng không có mặt nơi nào cho Dương Chí Tôn nầy dung lấy tấm thân nhỏ bé được.

Thế là hết lão tiền bối ạ !

Đứng trước sự tình quá ư bi đát, và cái viễn tượng hết sức đau thương nầy, vãn sinh chỉ còn một cách là hoàn thành cái tâm nguyện cuối cùng của mình thôi.

Lời nói lạ lùng của Chí Tôn, càng khiến Hải Âu Quái Khách ngờ vực thêm hơn, âm thầm hỏi :

— Hiện nay cái tâm niệm cuối cùng của tiểu tử như thế nào có thể cho lão phu biết rõ không ?

Ngẫm nghĩ giây lâu Chí Tôn trầm buồn đáp :

— Đã có một lần vãn sinh nói cho lão tiền bối nghe rồi. lúc trước vãn sinh cùng một thiếu nữ yêu thương nhau thề nguyền sinh tử nhưng sau đó vì chèo thuyền ra ngoài đảo Ô Thạch xin

http://tieulun.hopto.org

bát mâu con Thần qui của Lão Quái Ngư để trị chứng tử thương trong huyệt đạo của văn sinh vì trúng nhằm kỳ độc « Xuân phong Nhất độ Hoàn » của Tần my Nương. Chẳng may gặp cơn giông tố nàng phải vùi thây dưới lòng bể cả.

Lúc ấy văn sinh đã có lời khẩn nguyện là sau khi hoàn thành xong cái di chí của sư phụ dặn dò trước buổi lâm chung đồng thời tìm ra cái thân thế mơ hồ của mình, thì văn sinh sẽ tới bờ bể gặp lại nàng bên kia thế giới.

Hải Âu Quái khách rúng động khắp thân hình :

— Tiểu tử, thiếu nữ ấy là ai ?

— Hồng y Nữ Xảo Nhi.

Ngay lúc đó, chiếc bóng nhỏ ẩn nấp trên tàng cổ thụ chợt rùng mình mấy lượt.

Nàng sửng sốt không ngờ tới lời tiết lộ của Chí Tôn.

Phía dưới tràng, Hải Âu Quái Khách cũng bị khích động cùng tột, buồn thảm hỏi Chí Tôn .

— Tiểu tử ạ ! Ngoài tình yêu Hồng Y Nữ Xảo Nhi ra hiện nay trên chốn phàm trần nầy không còn một thứ tình thương nào đáng cho ngươi quan tâm nữa hay sao ?

Chí Tôn khe khẽ lắc đầu :

— Thưa lão tiền bối quả đúng như vậy.

Hải Âu Quái Khách như chua xót :

— Nghĩa là luôn cả người thân sinh ra tiểu tử ?

Chí Tôn mạnh dạn gật đầu :

— Đúng như vậy !

Bất giác ngay câu nói, hai hàng lệ nóng từ trong khoé mắt của Chí Tôn đã âm thầm chảy xuống!

Chí Tôn đã khóc !

Chàng thiếu hiệp khóc trước cái thực cảnh quá đau buồn

Đột ngột Hải Âu Quái Khách buông tiếng thở dài :

— Tiểu tử, ngươi chán ghét thân phụ của ngươi lắm hay sao ?

Đưa tay lên chùi khô lệ thảm. Chí Tôn đáp :

— Cũng không phải thế đâu lão tiền bối ạ ! Sự thật văn sinh chẳng hề chán ghét một ai cả, nhưng chỉ vô cùng ngao ngán với cái định mệnh quá khắc nghiệt của chính mình thôi.

Hơn nữa hiện nay trong thâm tâm của văn sinh không còn muốn gặp phụ thân hay bất cứ một ai trên chốn giang hồ nầy nữa, vì như thế càng thêm tủi nhục, đau buồn,

Chẳng hiểu nghĩ sao, Hải Âu Quái Khách bỗng ngẩng mặt lên thở dài :

— Hỡi ơi !

Sân trường lặng trầm trở lại.

Thật lâu Hải Âu Quái Khách mới chợt hỏi Chí Tôn :

— Lão Phu không lầm thì ngoài Hồng Y Xảo Nhi đã vùi thây dưới lòng bể cả ra, hiện trong tâm tưởng của ngươi còn chứa đựng hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp khác.

Có đúng như thế chăng ?

Chí Tôn lãnh đạm :

— Lão tiền bối đã lầm rồi, sự thực từ trước nay trong thâm tâm của văn sinh ngoài Hồng Y Nữ Xảo Nhi ra, thì chẳng còn bóng hình nào có thể ngự trị được nữa.

— Thế còn cô bé Quỳnh Giao, nội điệc Lão Quái Ngư, tiểu tử không thương yêu à ?

Chí Tôn gật đầu quả quyết :

— Quả thật trong tâm tưởng của văn sinh từ bấy nhiêu lâu nay chưa hề thương yêu nàng.

— Thế nhưng theo chỗ lão phu được biết, thì Quỳnh Giao trước vẫn như sau, một lòng thương yêu tiểu tử, Nàng có thể chết sống vì ngươi.

Chí Tôn kinh dị :

— Lão tiền bối đã gặp Quỳnh Giao từ bao giờ ?

— Lão phu gặp nàng cách nay không đầy nữa tháng, và nàng đã thuật rõ cho ta nghe câu chuyện ba năm về trước.

Chí Tôn thở nhẹ :

— Nhưng hiện giờ nàng đã lọt vào tay lũ ác ma rồi !

Quái Khách sững sờ :

— Quỳnh Giao lọt vào tay bọn ác ma nào?

— Có thể nàng đang bị giam giữ trong Tàn cổ Động của Ngọc Diện Diêm Bà.

Hải Âu Quái Khách có vẻ hải hùng, nhưng không thốt thêm một lời nào nữa cả.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn trở lại chuyện bỏ dở vừa rồi :

— Lão tiền bối ạ ! Nếu đúng như lời tiền bối vừa bảo, thì vãn sinh đành phải phụ tình Quỳnh tiểu muội rồi. Hiện tại vãn sinh không thể làm sao khác được.

Qua cơn cảm kích. Hải Âu Quái Khách trầm nghị :

— Tiểu tử quả thật ngươi là một kẻ kiên cường, dũng mãnh nhưng hãy nghe lão phu nói đây :

Theo ta, nếu Hồng Y Nữ Xảo Nhi ở chốn suối vàng hay biết điều này, chắc chắn sẽ trách cứ hành động nông nổi của ngươi chứ chẳng không.

Chí Tôn gượng cười lạnh lẽo :

— Ý chí vãn sinh đã nhất quyết từ lâu rồi, sẽ không có một mãnh lực phi thường, hay sự trạng gì thay đổi được lão tiền bối ạ.

Xinh vĩnh biệt.

Thốt xong câu đó, Chí Tôn nghẹn ngào im bặt.

Chàng xê dịch thân hình nặng nề, mệt nhọc, lắc lư nhiều lần, như chực ngã quị xuống đất.

Sau đấy Chí Tôn lão đảo bước đi về phía tã cánh rừng dẫn ra con cổ đạo như cái xác không hồn.

Hốt hoảng Hải Âu Quái Khách vội vàng phất động hữu chưởng qua hướng Chí Tôn gọi to ;

Tiểu tử hãy dừng lại.

Nhưng lúc bấy giờ Chí Tôn dường như đang đắm mình trong một bầu trời khổ hận đến không còn nghe thấy tiếng kêu thống thiết của Hải Âu Quái Khách nữa.

Chàng lê chân loạng choạng ra khỏi cánh rừng già trong lòng không một định hướng.

Chẳng hiểu thế nào bấy giờ cả thân hình Hải Âu Quái Khách rúng động không ngừng cặp mắt huyền bí loé tắt chớp ánh sáng kỳ lạ.

Quái Khách chợt lầm bầm trong mồm mấy câu khó hiểu rồi biểu lộ nỗi khổ đau tuyệt vọng .

— Quả thật là oan khiên cho gã. Có lẽ hiện gã đang đi tìm một con đường tự diệt lấy mình, để trốn tránh một sự đau khổ dày vò cắn xé can trường gã.

Ta không nên để mặc cho gã chết được nhất định phải theo gã đến tận cùng,

Chấm dứt câu nói Hải Âu Quái Khách toan nhấc mình phóng theo hướng Chí Tôm vừa lẫn sau cành cây rậm lá.

Sà... sà.

Thình lình một chiếc bóng người nhỏ thó nhẹ nhàng đáp xuống sân tràng bụi bặm không hay

Chân vừa chạm đất chiếc bóng đã nói thật mau :

— Lão tiền bối hãy dừng lại !

Tiếng đi đông này làm cho Hải Âu Quái Khách giật mình quay lại đưa mắt nhìn xem đó là ai.

Quái Khách nhận ra chiếc bóng nhỏ thó chính là thiếu nữ bịt mặt, chợt «ồ» lên một tiếng.

Sự hiện diện bất ngờ của Thiếu nữ bịt trong giờ phút cuối cùng này, khiến cho Hải Âu Quái Khách hết sức kinh dị, vì chưa hiểu cái lai ý của nàng.

Giây phút Quái Khách hỏi :

— Cô nương đến đây với chủ định gì ?

Thiếu nữ bịt mặt thực ra chính là cái chiếc bóng nhỏ thó lúc nãy đã từng ngồi trên cành cổ thụ nghe rõ ràng câu chuyện đầu đuôi giữa Hải Âu Quái Khach và Chí Tôn.

Cho nên, nàng đã mau lẹ đáp :

— Tiểu nữ có một điều hết sức quan hệ cần nói với lão tiền bối.

Giọng nói Hải Âu Quái Khách trầm lặng xuống :

— Điều quan hệ ấy như thế nào, cô nương hãy nói ra mau.

Thiếu nữ bịt mặt bỗng xê mình lại gần Hải Âu Quái Khách kề miệng vào thì thầm một chập.

Không hiểu nàng đã nói những gì mà chỉ trông thấy Hải Âu Quái Khách gật đầu lia lịa.

Sau khi nghe thiếu nữ bị mặt nói dứt, Hải Âu Quái khách khích đông bão :

— Cao quí thay một tâm hồn trinh bạch. Vậy lão phu ký thác cái sinh mạng của tiểu tử cho cô nương hãy khéo mà toan liệu, kẻo nông mà mất cả đấy.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ bịt mặt cung kính :

— Xin lão tiền bối an tâm, tiểu nữ sẽ đem cái sinh mệnh của mình để chu toàn mọi sự ở sau nầy nếu định mệnh không đến nỗi cay nghiệt, sẽ có ngày tái ngộ đền đáp ơn sâu.

Giờ xin cáo biệt lão tiền bối.

Dứt câu, thiếu nữ bịt mặt lắc tư thân hình mấy cái phóng đi về hướng Chí Tôn vừa hút dạng.

Hải Âu Quái khách nhìn theo thiếu nữ bịt mặt cho đến khuất, mới ngửa mặt lên trời than thở.

— Hỡi ơi ! ta không ngờ hậu quả nay lại bi thảm đến dường nầy ...

Mấy lời thống thiết của Quái Khách nghe quả thật là khó hiểu. Tại sao con người thần bí lại quan tâm đến Chí Tôn như thế ?

Quả tình bộ mặt thực của Quái Khách chính là ai ?

Hoàn toàn bí mật !

Sau đó, Hải Âu Quái Khách nhấc mình lên cao bốn trượng phóng đi về một hướng khác, bỏ mặc khu rừng trầm mặc lạnh lùng.

Nhắc đến Chí Tôn, sau khi được Hải Âu Quái Khách cả quyết Ngọc Diện Diêm Bà là gia mẫu của chàng, chẳng khác những luồng sấm chưởng nổ trên đỉnh đầu.

Chàng bắt đầu chán ngán cái thân thể nhục nhã, hôi tanh của mình, một trang thiếu hiệp võ công tột bực đang độ lừng lẫy giang hồ mà lại có một người mẹ dâm ác nhất trên đời như thế sao ?

Sự tình quá rõ rệt ! ngày nay Chí Tôn không còn hy vọng cứu vãn nữa, trong thâm tâm chàng không còn một lưu luyến trừ cái chết đến với chàng

Từ niệm lởn vởn trước mắt, Chí Tôn tự thấy chỉ có như thế là loại bỏ tất cả sự khổ đau tủi nhục trên cõi đời nầy thôi

Luôn cả mối huyết cừu của sư môn chàng không còn thiết nữa, giờ mọi vật đều hư không

Chí Tôn loạng choạng bước ra khỏi chốn rừng già, khôn một chủ định chàng toan chạy trốn sự thật não nề

Đột nhiên trong giờ phút nặng trầm ấy !

Một giọng trong trẻo quen thuộc từ phía sau lưng Chí Tôn đưa tới :

— Dương thiếu hiệp hãy dừng lại !

Như từ trong một cơn mộng tỉnh dậy, Chí Tôn xê mình trở lại xem tiếng nói đó là ai.

Một luồng gió se sẽ thổi đến...

Chiếc bóng nhỏ thó đã hiện ra trước mặt Chí Tôn

Nhận ra đó là thiếu nữ bịt mặt, bấc giác Chí Tôn khẽ thầm.

— Ồ ! lại là nàng đây ! Quả thật nàng đã được thoát khỏi bàn tay dâm ô của Cái thể Hồng rồi

Chàng trầm giọng hỏi thiếu nữ bịt mặt :

— Cô nương cản trở bước đường ta với ý định gì ?

Thiếu nữ bịt mặt vùng cất lên một chuỗi cười âm thanh gâm nga, lãnh lót như giọng oanh vàng ca hót trong buổi sáng mùa xuân

Dứt trận cười thiếu nữ dịu giọng bảo Chí Tôn :

— Hôm nọ thiếu hiệp có cái công đức cứu mạng tiểu nữ thoát khỏi tay tên cuồng ma Cái Thế Hồng tại cánh rừng già nên tiểu nữ chẳng ngại hiểm nguy, theo thiếu hiệp đến đây tạ cái công ơn ấy.

Lần nầy, Chí Tôn chợt nghe giọng nói của thiếu nữ bịt mặt khác hẳn hơn hồi trước, y hệt âm thanh của Hồng Y Nữ Xảo Nhi

Chí Tôn sững sốt nhìn nàng từ đầu đến chân, một mối hoài nghi trong lòng chàng thiếu hiệp giang hồ

Một chặp trôi qua...

Chí Tôn chợt nhớ thiếu nữ bịt mặt hiện tại chỉ là Quận chúa Bạch Sa Cung, chàng đâm ra tuyệt vọng sự thảm buồn trở lại với chàng

Chàng khe khẽ thở não nề :

— Cảm tạ thịnh tình cô nương đã có lòng tưởng nhớ tới ta nhưng ân nghĩa ấy không thấy cần thiết lắm

Thiếu nữ bịt mặt thỏ thẻ giọng oanh vàng chẳng sai tiếng Hồng Y Nữ Xảo Nhi

— Hiện giờ thiếu hiệp định đi đâu ?

Chí Tôn lạnh lùng như mộ địa :

http://tieulun.hopto.org

— Điều nầy thiết tưởng cô nương không nên hiểu để làm gì ?

Thiếu nữ bịt mặt tha thiết :

— Nhưng tiểu nữ đã tự thấy cái đại ân của thiếu hiệp, nếu không có chút gì biểu lộ sự tri ân đó, thì đến chết cũng không yên lòng được

Bởi vậy, tiểu nữ đến đây tìm thiếu hiệp với ý định là...

— Là gì cô nương hãy nói mau ! ?

— Tiểu nữ nhã ý muốn mời thiếu hiệp đến bản đường làm dạo vài hôm, chẳng hiểu thiếu hiệp nghĩ thế nào ?

Bằng giọng kích cảm Chí Tôn nói ;

— Thịnh tình cô nương thật đáng nhớ ghi, dù suốt đời cũng không quên được, nhưng hiện nay ta không có gì thù tạc nữa

Ta phải lên đường ngay từ phút giây nầy :

Thiếu nữ bịt mặt biểu lộ sự thất vọng ;

— Ồ, sao thiếu hiệp lại nhất định cự tuyệt một thâm tình của tiểu nữ thế ?

Có lẽ nào thiếu hiệp không có một thời gian nào rảnh rỗi hay sao ?

Lúc bấy giờ, tình cảm của Chí Tôn cũng như suối nước đã cạn nguồn. Lòng chàng khô khan bi thảm lạ thường,

Chí Tôn trầm giọng bảo ;

— Sự thật ta không thể nào làm vừa ý cô nương được, hơn nữa ta đang tìm Ngọc Diện.,.

Nói tới đây Chí Tôn ngưng hẳn lại, chàng tự biết lỡ lời trước mặt thiếu nữ bịt mặt.

Chí Tôn vẫn muốn nhắc lại Ngọc Diện. Diêm Bà kẻ cừu thù của Sư môn chàng,chàng đang bận tiềm ẩ hồ ly hoàn thành cái di chí ngày trước, cho nên khi nói tới hai chữ Ngọc Diện, chàng liền dừng lại, cảm nghe từ trong quả tim như có giòng máu chảy rịn ra.

Tuy vậy thiếu nữ bịt mặt dường như cố ý không nghe mấy lời vừa thốt ra từ cửa miệng Chí Tôn, nàng điềm nhiên tiếp :

— Nhưng cái công ơn to tác của thiếu hiệp đã ra tay cứu tiểu nữ thoát khỏi tử thần, đó là sự thật hiển nhiên lẽ thiếu hiệp không cho phép tiểu nữ tâm sự một chút lưu tình hay sao ?

Lời nói dịu dàng của thiếu nữ bịt mặt đã không làm cho Chí Tôn

kích động, trái lại, chàng còn tỏ ra bực dọc bảo :

— Ta đã nói rõ cái tâm trạng của ta hiện nay rồi, cô nương hãy lên đường đi, đừng lôi thôi phí thời giờ vô ích

Dứt câu, chẳng kể gì đến sự mếch lòng thiếu nữ bịt mặt, Chí Tôn xê dịch thân hình, lão đảo bước đi

Thiếu nữ bịt mặt bỗng gọi giật :

— Thiếu hiệp hãy dừng bước, tiểu nữ còn một chuyện riêng muốn nói với thiếu hiệp ngay từ phút giây nầy

Chí Tôn dừng lại lạnh lẽo nói :

— Nhưng hiện giờ ta còn phải lo giải quyết một việc hệ trọng, không thừa thì giờ để nghe lọt vào tai những chuyện gì nữa cả

Thiếu nữ bịt mặt nghiêm nghị bảo :

— Tiểu nữ cần bảo với thiếu hiệp rằng câu chuyện sắp nói ra đây hết sức quan hệ đến cuộc đời thiếu hiệp

Lấy làm kinh dị trước sự tiết lộ kín hở của thiếu nữ bịt mặt, Chí Tôn xạ cặp kỳ quang ngay vào mặt nàng như muốn soi thấu tận đáy lòng kẻ đối diện.

Chặp lâu Chí Tôn bảo :

— Cô nương cứ bảo thử xem sao ?

— Tiểu nữ thành thật mời thiếu hiệp cùng quá bộ đến tệ đường, rồi sau đó sẽ kể thuật câu chuyện ấy

Chí Tôn lạnh như một địa :

— Nếu thế thì khỏi phải nhọc lòng cô nương

Đến đây, Chí Tôn chực xê mình quay đi

Thiếu nữ bịt mặt hốt hoảng :

— Khoan đã, nếu thiếu hiệp từ chối đến tệ đường, thì tiểu nữ xin nói một điều quan trọng

Chí Tôn nóng nảy :

— Điều gì xin nói mau,ta không còn thời giờ nữa

— Thiếu nữ bịt mặt chiếu hai luồng mắt huyền diệu của mình vào mặt Chí Tôn đột ngột bảo :

— Theo chỗ tiểu nữ hiểu, thì Ngọc Diện Diêm Bà Phan thất Cơ có thể không phải là dăng sành thành ra thiếu hiệp, mà phải là nhân vật nào khác trong chốn vũ lâm ngày nay

http://tieulun.hopto.org

Câu nói mơ hồ bâng quơ của thiếu nữ bịt mặt vậy mà có cái uy lực vô cùng mãu nhiệm của nó, cho nên Chí Tôn cảm thấy rúng tận đáy lòng, xạ cặp kỳ quang nhìn nàng chăm chập

Tại sao thiếu nữ bịt mặt lại hiểu rõ nội tình của chàng như thế ?

Tại sao nàng dám bảo Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của chàng

Như vậy chứng tỏ lúc chàng đối diện cùng Hải Âu Quái Khách nàng đã ẩn núp đâu đó nghe rõ cả sự tình

Nàng phát giác được cái thân thể ô nhục, nhơ nhớp của chàng rồi. Bắt giác. Chí Tôn cất giọng run run hỏi :

— Cô nương quả quyết như thế chăng ?

Thiếu nữ bịt mặt khe khẽ gật đầu.

— Đúng chẳng hề sai !

Trong lòng Chí Tôn đột nhiên khởi một ý niệm đáng khiếp thiếu nữ bịt mặt đã hiểu rõ lai lịch của chàng, chắc chắn kể từ ngày mai trên mặt giang hồ sẽ đồn đải rộng ra không thể nào giấu giếm nổi nữa danh dự của chàng suốt đời cam nhục nhã

Chàng không muốn sau khi chàng tự hủy mình chết rồi, lưu lại tiếng tăm nhơ uế trên mặt giang hồ, mai hậu hãy còn nhắc nhở

Thế thì, trước khi chàng chết, thiếu nữ bịt mặt này cũng không thể sống được, nàng còn ở thế gian một ngày nào là nguy hiểm cho chàng ngày ấy

Chí Tôn thốt thầm :

— Giết ! ta phải giết nàng để hủy diệt cái dĩ vãng

Ý niệm đã dứt khoát, trăm mặt lạnh lùng Chí Tôn bốc mờ sát khí, hai mắt chàng bắn xạ ra hai luồng huyết quang, trông đến rợn hồn

Chàng chiếu tử quang ngay tia mắt huyền diệu thiếu nữ bịt mặt long lanh qua lỗ thủng nhìn lại chàng

Chạm nhằm ánh sáng tử đạo đó, bất giác thiếu nữ bịt mặt rùng mình lên thảo lùi ra sau hai bước

Nàng hiểu ngay tà ý đang bùng sôi trong óc Chí Tôn, hiện thân chàng chẳng khác nào con ác thú cuồng điên

Chàng rất có thể giết nàng ngay lúc này để bịt mồm giang hồ lắm

Nhưng thiếu nữ bịt mặt tự biết lấy, bây giờ nàng có cao bay xa chạy cũng không được nữa rồi, công lực của chàng cao thâm tột độ

Trong lúc Chí Tôn cũng cất giọng lạnh như sắt :

— Cô nương căn cứ vào đâu mà dám bảo Ngọc Diện Diêm Bà không phải là kẽ sanh thành ra ta ?

Cặp mắt huyền diệu của thiếu nữ bịt mặt không rời một chút cử động của Chí Tôn. Nàng nhỏ nhẻ đáp :

— Câu chuyện rất dễ dàng, tiểu nử ước mong thiếu hiệp cố dành chút thời gian qui báo đến tệ đường tiểu nữ sẽ kể rõ sự tình trước sau, những điều bí ẩn mà bấy lâu nay thiếu hiệp đã từng khổ lòng.

Lời nói của Chí Tôn như lệnh truyền Diêm chúa :

— Ta muốn biết ngay từ giây phút này, không tiện đến qui hội đường của cô nương được.

Thiếu nữ bịt mặt ngầm nghĩ gây lâu, lắc đầu :

— Hiện tình tiểu nữ không thể nói ra được

Chí Tôn nói như hét :

— Nhưng cô nương không cho ta biết sự thật cũng không thể được

Hét xong lời hăm dọa đó, trên mặt Chí Tôn sát khí lấy lừng thêm, thân hình chàng xẻ lên ba thước, rọi hai luồng tử quang vào mặt thiếu nữ bịt mặt

Dù đang đứng trong bầu không khí nặng trầm quanh mình nhưng thiếu nữ bị mặt vẫn điềm nhiên hỏi Chí Tôn

— Bây giờ thiếu hiệp định lẽ nào đây ?

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Nếu cô nương không chịu nói thật ra sự tình hì buộc lòng ta phải hạ độc thủ tại mộ tràng nầy chứ còn sao nữa

Đôi môi hồng thắm của thiếu nữ bịt mặt khẽ thấy run lên nàng thiết tha, lẫn sự trách hờn :

— Ta tìm thiếu hiệp đến đây để nói rõ những điều kiện đó là do tấm lòng thành thật của ta mà ra, ngoài việc ấy chẳng còn có vụ lợi gì khác nữa, tại sao thiếu hiệp lại dùng lời hăm dọa ta ?

Sự thật ta không thể nào tin được thiếu hiệp lại dám dùng một thủ pháp tàn ác như thế đâu

Chí Tôn trợn cặp mắt tỏa hồng quang :

— Bình nhật ta từ xưa đến nay chưa hề biết dùng mồm khoác lác một ai cả. Ta nói sao là hành động ngay như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ bịt mặt sững một chặp nàng bỗng «ừ» lên một tiếng vừa kinh dị vừa căm hờn

Sau đó nàng lãnh đạm thốt :

— Hậu tạ thiếu hiệp đã xử sự như thế, thì kể từ nay đường ai nấy đi, sự hiện tại và dĩ vãng đều xóa bỏ, thiếu hiệp nghĩ thế nào ?

Chí Tôn cười khà lên như loài quỉ khát máu tanh :

— Không còn một lẽ nào nữa cả. Lời ta đã thốt, chẳng có con đường thứ hai, cô nương đừng hòng trốn chạy vô ích Ta nhất định giải quyết dứt khoát tại mộ tràng nầy

— Thế có nghĩa là sau, trước gì thiếu hiệp cũng giết ta, để thủ tiêu cái thân thế dĩ vãng của mình.

— Cũng chưa phải đúng nghĩa ấy. Ta muốn cô nương phải đáp ngay câu hỏi của ta lúc nầy, rồi sau đó sẽ hay

Vậy cô nương đã căn cứ vào đâu mà quả quyết rằng Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của ta.?

Thiếu nữ bịt mặt có vẽ cương quyết :

— Điều mà ta vừa bảo với thiếu hiệp, dĩ n hiên là có lý lẽ. Ta lừa gạt thiếu hiệp có lợi ích gì đâu

— Đến bây giơ Chí Tôn mới đảm ra ngờ vực cái thân thể của mình. Chàng nhìn thiếu nữ bịt mặt một chặp lại bảo :

— Lý lẽ như thế nào cô nương hãy nói ra mau ?

Thiếu nữ bịt mặt có vẽ oán hận Chí Tôn, nàng không đáp lời chàng mà chỉ nói :

— Thực ra, lúc nãy ta vì bên mình mang cái đại ân cứu tử của thiếu hiệp, nên định đi tìm để tỏ chút lòng thành niệm, không ngờ gặp thiếu hiệp đang chuyện trò với Hãi Âu lão tiền bối, ta mới rỏ mọi việc vừa xảy ra, liền theo chân đến chốn nầy Ngoài ra chẳng có ý gì khác cả

Chí Tôn mỉa mai :

— Vì vậy cô nương mới rình nghe trộm câu ch uyện giữa ta và Hải Âu Quái Khách tại cách rừng già trước ?

Thiếu nữ bịt mặt bừng hơi :

— Sự thật bình sinh ta chưa hề thích đi rình rập nghe trộm câu chuyện gì của ai cả. Đó là một chuyện kỳ xảo mà thôi.

Chí Tôn cười âm độc :

— Một chuyện kỳ xảo, Cô nương mồm mép thật ! nhưng nghe ta hỏi điều cuối cùng nầy.

— Điều gì thiếu hiệp cứ nói ?

— Tại sao cô nương hiểu là Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của ta ? cô nương phải bảo thật, nếu không ta chẳng dung tình đâu !

Đến đây, Chẳng hiểu nghĩ sao thiếu nữ bịt mặt không nói nữa ! Nàng chỉ nhìn chàng bằng đôi mắt huyền diệu, vừa như khẩn thiết vừa như oán trách.

Không rỏ thiếu nữ bịt mặt quả tình hiểu thấu cái thân thể tàn ác của Chí Tôn không, mà khi nghe chàng hỏi thế nàng ngẩn người ra.

Nhưng hiện giờ mọi sự đã lỡ rồi, thiếu nữ bịt mặt không thể im lặng trước câu hỏi của Chí Tôn được nữa, nàng đáp ứng không xong, chắc chắn phải phơi thây tại mộ tràng nầy vì sự nóng giận của chàng.

Tánh tình cương nghị lạnh lùng của Chí Tôn, đủ chứng tỏ chàng nói ra là hàng động ngay, không có một trở lực nào ngăn cản nổi.

Không nghe thiếu nữ bịt mặt trả lời Chí Tôn quát :

— Cô nương có chịu nói hay không ?

Mồm quát, Chí Tôn đã xê thân hình lại thêm mấy bước, đối diện hẳn với thiếu nữ bịt mặt.

Sát khí lồng lộng trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn như báo cho nàng biết chàng sắp ra tay hạ sát nàng.

Nếu quả như thế, thì dù cho thiếu nữ bịt mặt có chắp cánh mà bay cũng không kịp nữa, thân thủ Chí Tôn thừa thu nạp mạng sống của nàng.

Bây giờ, không khí tại tràng nặng trầm như âm cảnh, tử ánh bốc tràn lan...

Mấy câu thầm thì quan hệ của thiếu nữ bịt mặt cùng Hãi Âu Quái Khách lúc nãy, cho tới bây giờ nàng cũng chưa muốn nói thật với Chí Tôn, những điều bí ẩn hiện có trong lòng nàng.

Đột nhiên, thiếu nữ bịt mặt nầy sinh trong lòng một diệu kế

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhất định tìm cách nào bảo sao cho Chí Tôn đừng chán nản cuộc đời, tìm cái chết để trốn tránh tất cả.

Nàng hiểu rõ tâm trạng hiện giờ của chàng hơn ai hết.

Vì quá khổ đau tủi nhục, Chí Tôn mất hết thần trí, chàng dám làm tất cả những chuyện khủng khiếp trên thế gian nầy kể cả chuyện chàng định giết bỏ nàng để thủ tiêu câu chuyện giữa chàng và Hải Âu Quái Khách vừa rồi.

Ngay lúc đó Chí Tôn lại xẻ lên ba bước, chỉ còn cách thiếu nữ bịt mặt chừng hai trượng, nói giọng âm thầm như loài quỉ một:

— Thế nào cô nương không trả lời câu hỏi của ta à ?

Thiếu nữ bịt mặt cũng vừa nghĩ xong câu đối đáp. nên khi Chí Tôn hỏi nàng không còn cuống cuồng gì nữa cả, mà hết sức bình thản tủm tỉm mụ cười hoa. vừa đáp giọng oanh vàng quen thuộc :

— Được rồi thiếu hiệp hãy để tiểu nữ trả lời, đừng nóng nẩy

Chí Tôn chớp lóe cặp kỳ quang :

— Cô nương trả lời mau đi !

— Ngọc Diện Diêm Bà Phan Thất Cô, quả tình không phải là kẽ sinh thành ra thiếu hiệp, như lời Hải Âu lão tiền bối nói lúc nãy

Chí Tôn trầm ngâm hỏi :

— Tại sao cô nương biết rỏ điều nầy. Với bằng chứng gì cô nương bảo Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của ta ?

Thiếu nữ bịt mặt bình tỉnh đáp câu hỏi của Chí Tôn :

— Nếu bây giờ thiếu hiệp gác đi những chuyện phiền não trầm tỉnh lại suy nghĩ thêm lên, thì tự khắc sẽ nghĩ ra điều đó

— Ta phải suy nghĩ như thế nào ?

— Thiếu hiệp còn nhớ lúc đối diện cùng Ngọc Diện Diêm Bà, Hải Âu lão tiền bối đã có lần ngăn cản không cho thiếu hiệp đánh nhau với nữ đại ma đầu chăng ?

— Điều nầy ta nhớ rất rõ !

— Ngay trong lúc đó Ngọc Diện Diêm Bà đã có những phản ứng gì, thiếu hiệp có nhận rõ chăng ?

Ta còn nhớ nử ma đầu vẫn bình thản không xúc động chi cả

Thiếu nữ bịt mặt sáng rở hai luồng mắt huyền diệu :

— Đó là một điều quan hệ cho cái thân thể mơ hồ của Đương thiếu hiệp

Thiếu hiệp phải nhận rằng :

Dù cho một người đàn bà có độc ác đến đâu, đến như ác thú sài lang chăng nữa. cũng còn có chút thâm tình mẫu tử. Nhưng ở đây Ngọc Diện Diêm Bà chẳng hề có chút xúc động trước sự trạng ấy, có lẽ nào nữ ma đầu là kẻ vô tâm

Chính vì lẽ đó mà tiểu nử quả quyết rằng Ngọc Diện Diêm Bà không phải là đấng sanh thành ra thiếu hiệp

Trong câu chuyện nầy nhất định phải có những gì uất khúc bên trong

Thiếu hiệp nên nghĩ cạn đừng vội tuyệt vọng mà có những hành động nông nổi để hại cho đời mình bởi không suy xét chân tường.

Chấm dứt câu nói thiếu nử bịt mặt nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn chờ đợi một sự biến đổi hệ trọng

Quả nhiên khi Chí Tôn nghe những lời phân biện của thiếu nử bịt mặt tinh thần chàng sáng suốt hẳn lên

Những điều nàng đưa ra thật là chí lý, chàng vì quá khổ tâm không có thì giờ nhận xét như nàng

Trên thế gian nầy đâu có người mẹ nào khi gặp mặt con mà chẳng chút xúc động dù xa cách bao nhiêu năm trời, ít nhất cũng có sự tình khác lạ biến đổi khi đứng trước mặt nhau, chứ đâu có thể lạnh lùng hiểm độc như thế

Đâu có thể, Ngọc Diện Diêm Bà một nữ ma đầu dâm độc ác tuyệt đến thế mà đã mất cả thiên linh rồi sao ?

Chí Tôn lẩm bẩm :

— Có thể quỷ bà không phải là thân mẫu của ta, đúng như lời thiếu nữ bịt mặt nầy vừa bảo

Một niềm phấn khởi theo đó chồi dậy trong lòng Chí Tôn hùng khi bốc lên trên gương mặt đẹp tuyệt thế

Sinh niệm vùng sống dậy trong lòng chàng

Chí Tôn đột nghĩ có lẽ chàng và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa giống nhau chỉ là một chuyện kỳ xảo cổ kim chưa từng có thế thôi

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, ý nghĩ mới mẻ của Chí Tôn vụt tắt ngấm trong lòng chàng ngay sau đó giây phút.

Một bầu trời u tối, thê thảm trở lại bao trùm thân thể chàng.

Chàng cho thiếu nữ bịt mặt chỉ đưa ra lý lẽ mà thôi, chứ chưa có bằng chứng nào chắc chắn chàng không phải con của Ngọc Diện Diêm Bà cả.

Hơn thế nữa chàng nhớ lại hành động của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trong đêm đấu võ tại đồi Thần Nữ, trước sau nhất quyết ngăn cản chàng lại còn tiết lộ một câu mập mờ khó hiểu

Hành động của kiếm khách lại gặp với sự cản ngăn của Hải Âu Quái Khách đã không cho chàng hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà.

Hai người tuyệt thủ giang hồ có một thân danh hiện hách lẽ nào lừa dối chàng hay sao ?

Vả lại hành động như thế có lợi ích gì cho nhị vị tiền bối đó.

Cho nên sự đau khổ của Chí Tôn bỗng phục hồi như cũ. Nàng rọi cặp mắt đó với tợ huyết châu vào mắt thiếu nữ bịt mặt.

Một ý nghĩ hắc ám, ghê rợn bỗng lập lòe trong trí chàng

Chí Tôn định hạ sát thiếu nữ bịt mặt để bịt một sự thật quá ê chề.

Nhìn vào gương mặt ngùn ngụt sát khí của Chí Tôn, nhờ bộ óc thông minh tuyệt vời, thiếu nữ bịt mặt hiểu ngay ý nghĩ của chàng :

Nhưng nàng vẫn trầm tĩnh hỏi Chí Tôn :

— Thiếu hiệp nặng nặc giết cho được tiểu nữ, có phải vì sợ câu chuyện giữa thiếu hiệp và Hải Âu Quách lúc nãy lại cành rừng già bại lộ ra chăng ?

Thiếu hiệp hiết tiểu nữ với ý định bưng bịt sự thật cuộc đời trên mặt giang hồ à ?

Câu nói mạnh bạo vô tình đánh trúng vào thâm tâm của Chí Tôn, khiến chàng rúng tận đáy lòng, ngấm sợ sự thông minh tột đỉnh của đối phương đã soi thấu tim đen của mình.

Bất giác gương mặt của Chí Tôn tiền đồi nhanh chóng chàng không đáp câu hỏi của thiếu nữ bịt mặt.

Chẳng hiểu nghĩ sao thiếu nữ bịt mặt bỗng trỗ lên một trận cười lạnh lẽo trận cười của sự ngao ngán chán chường.

Chấm dứt trận cười thiếu nữ nói như thầm nhủ :

— Từ bảo nhiêu năm nay tiếng đồn trên mặt giang hồ chủ nhân Lệnh Xé Xác là một tên khác mán bọp tàn, ta chưa tin lời ấy, nhưng hôm nay chứng kiến được tâm tình rồi, quả thật không sai một chúc nào.

Chủ nhân Lệnh Xé Xác mù quáng lạm sát đến nỗi không cần nghĩ tới hậu quả thảm khốc của luật đất trời.

Mỗi câu nói của thiếu nữ bịt mặt chẳng khác một nhát gươm xoáy lốc và vào tim Chí Tôn khiến chàng ngơ ngác cả hồn.

Thực ra, bẩn tính chàng không phải là một tay cùng hung cực ác, mất hẳn cả trí giác của con người. chàng sát nhân chỉ vì mối huyết thù của sư môn, phải trả, chính chàng đã khấn hứa trước linh thể của thầy thôi.

Trong lúc thiếu nữ quay qua Chí Tôn. hắn học bảo :

— Dương Chí Tôn thiếu hiệp có muốn giết ta cho lấp bề ngoài đối với mặt võ lâm giang hồ nhưng thiếu hiệp không thể nào lường gạt lương tâm của mình được đâu.

Vậy thiếu hiệp hãy giết ta đi.

Tự nhiên, nỗi đau khổ cùng tột hiện gương mặt của Chí Tôn, chàng « hừ » một tiếng rồi phất hửu chưởng bảo :

— Cô nương mau rời khỏi chốn nầy !

Thiếu nữ bịt mặt chẳng hề buông tha :

— Nhưng câu hỏi của thiếu nữ lúc nãy chưa được trả lời. tiểu nữ không thể nào yên lòng lên đường được.

Chí Tôn xạ cặp mắt kỳ quang :

— Cô nương đừng dài dòng vô ích nữa. Hãy nên thừa lúc ta chưa đi ý mà rời khỏi chốn nầy, nếu chờ ta tức giận e có điều bất lợi cho đấy

Cô nương đã nghe rỏ lời nói chứ ?

Thiếu nữ bịt mặt khẻ gật đầu ?

Tiểu nữ đã nghe rồi, nhưng còn một

thiếu hiệp.

— Điều gì cô nương cứ nói mau ?

— Hiện nay thiếu hiệp còn mang trong mình một mối huyết cừu nhất định phải trả phải không?

http://tieulun.hopto.org

— Đúng như vậy r

— Thiếu hiệp có lời khẩn nguyện, giết cho sạch bọn người có nhúng tay vào máu của Cam Lộ Bang trong đêm đông nọ ?

— Đúng như vậy !

— Những thủ gìa đó hiện nay thiếu hiệp đã giết một số lớn rồi, có phải thế không ?

— Không sai chút nào !

— Vậy nếu bây giờ diệt đi tất cả đại cừu nhân còn lại mà chỉ còn sót lái chỉ Ngọc Diện Diêm Bà , thiếu hiệp nghĩ thế nào ?

— Ta không còn mặt mủi ngó lại sư phụ nơi tuyền đài.

Nhưng theo tiểu nữ thì thiếu hiệp không có gì hổ thẹn cả một trận thảm sát như thế tưởng cùng đầy đủ lắm rồi, nếu đem so sánh chẳng kém gì đêm lưu huyết Cam lộ Bang hơn hai mươi năm về trước đây

Chí Tôn nghẹn lời giây lâu mới nói :

— Lời cô nương chí lý nhưng ta có khẩn nguyền trước linh thể của thầy ta nhất định không thể ngưng tay được chỉ vì Ngọc Diện Diêm Bà...

Thiếu nử bịt mặt chận ngang :

—Nhưng theo tiểu nử thì nhất định Ngọc Diện Diêm Bà không phải là thân mẫu của thiếu hiệp vì rất nhiều chỗ lờ mờ đáng nghi ngờ như lời ta vừa bảo cùng thiếu hiệp lúc nãy

Thiếu hiệp không nên lo buồn nữa

Chí Tôn trầm ngâm suy nghĩ một chập chàng sực nhớ đến mãnh Long Khuyết đeo trên ngực của mình

Chàng còn nhớ ngày còn trong động đá Vũ Lăng, sư phụ chàng Dương chấn Hoàn có thường nhắc đến Long Khuyết nầy lúc lâm chung còn dặn chàng hãy nên dùng cái di vật đó mà tìm ra cái thân thể mơ hồ của mình.

Bởi vì theo Dương Chấn Hoàn ngoài Long Khuyết ra còn một mãnh khác tên Phụng Khuyết, nên tìm được kẻ mang nó, tự nhiên phăng ra nguồn gốc của mình chẳng còn khó khăn nữa

Lời của thiếu nử bịt mặt bảo Chí Tôn không phải là con của Ngọc Diện Diêm Bà biết đâu không phải là một việc hữu lý.

Chàng cần tìm gặp Ngọc Diện Diêm Bà một lần nữa đưa

mãnh Long Khuyết ra xem quỉ bà có nhận ra chăng

Nếu kích động, mặc nhiên Ngọc Diện Diêm Bà là gia mẫu của chàng không còn thế nào chối cãi được nữa.

Nhưng nếu trái lại thì chưa hẳn là chàng đã có mối liên hệ mật thiết gì đến quỉ bà, có thể thân mẫu chàng là một người khác, hay có thể có một điều gì bí ẩn bên trong.

Sau đó. chàng còn phải điện kiến Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, trao mãnh long Khuyết cho Kiếm Khách xem đồng thời hỏi cái thân thế của mình, xem giữa kiếm khách và chàng có quan hệ gì chăng

Nghĩ ra thế, Chí Tôn sáng rực cặp kỳ quang, một tia hy vọng lập lòe trong đầu óc chàng, chàng tự nhủ :

— Đúng rồi, chốc nữa ta quên mất điều nầy, nếu chẳng sớm suy nghĩ cẩn thận, biết đâu rồi chẳng ân hận suốt đời,

Ta phải hội kiến cùng Ngọc Diện Diêm Bà và Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa, hỏi han trước sao cho tường tận

Tâm niệm dã dứt khoát, tự nhiên, Chí Tôn cãm thấy lòng chàng phấn chấn lên, hùng khí bốc trào trên gương mặt đẹp tuyệt thế

Tử ý vụt tắt ngầm trong lòng chàng

Chàng quyết định cuộc hành trình, dõi theo tung tích của Ngọc Diện Diêm Bà và kiếm khách Phạm Thiên Hoa dể dứt khoát mọi việc

Chí Tôn hướng sang thiếu nữ bị mặt lộ một niềm vui.

Bản chất vốn thông minh tuyệt vời, khi thấy Chí Tôn thay đổi sắc diện, thiếu nữ bịt mặt hiểu ngay tâm trạng của chàng, không có ý hắc ám thất vọng như lúc trước.

Nàng hoan hỉ kẻ mình lên, cất giọng oang vàng quen thuộc :

— Chắc chắn thiếu hiệp nhận lời tiện nữ có đúng phần nào đấy chứ ?

Chí Tôn khẽ gật đầu :

—Điều đó hiện giờ ta đang suy nghĩ lại,trước khi hành động một sự việc cuối cùng.

Thiếu nữ bịt mặt vui tươi :

— Thiếu hiệp ạ ! nếu thiếu hiệp không trách cứ sự đường đột của tiểu nữ, thì tiện dây xin hỏi một vài điều.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn nhìn thẳng vào vuông lụa điều bịt mặt của thiếu nữ :

— Điều gì xin cô nương cứ nói ra ?

Giọng nói thiếu nữ có vẻ tò mò :

— Lúc nảy đối diện cùng Hãi Âu lão tiền bối tại cánh rừng già, tiểu nử ngồi trên cành cổ thụ, có nghe thiếu hiệp nhắc đến kẻ hồng nhan đã vì thiếu hiệp trên chuyến ra hãi đảo, đã vùi nắm xương tàn.

Có đúng thế không ?

Chí Tôn với vẻ lãnh đạm :

— Quả đúng như vậy !

Thiếu nữ bịt mặt hỏi tiếp ;

— Thiếu hiệp lại bảo trước kia lại có một lời thề khi đâu đấy mọi việc đã yên xong sẽ đến đấy hủy mình vì nàng à ?

Bằng cái gật đầu Chí Tôn đáp :

— Quả đúng như thế !

Hai luồng mắt huyền diệu của thiếu nữ bịt mặt sáng lên đẹp mê hồn.

— Nhưng tiểu nữ được biết hiện giờ còn cớ một thiếu nữ tên Quỳnh Giao đã thầm hết mực yêu thương thiếu hiệp ?

Việc nầy chẳng lẽ thiếu hiệp dành câm lặng sao ?

— Chí Tôn lãnh đạm đáp ;

— Bình thủy tương phùng, khi tan, khi hợp câu chuyện cảm tình giữa ta và Quỳnh Giao tiểu muội là một việc thông thường, không thể cho là yêu đương được!

Xin cô nương bỏ qua việc nầy.

Thiếu nử bịt mặt vội nói :

— Nhưng trên thực tế chưa hẳn đúng như lời thiếu hiệp vừa thốt ra đâu, theo tiểu nử hiểu sự tình có khác.

Chí Tôn nghiêm sắc mặt :

— Từ nãy cô nương đã nói nhiều rồi, có thể vượt ngoài phạm vi của chúng ta.

Xin nhắc lại cô nương một lần nữa, đấy là một chuyện riêng giữa ta và Quỳnh Giao tiểu muội, cô nương chẳng nên can dự làm gì.

Giờ ta còn chút việt phải đi ngay. Xin tái kiến !

Dứt câu chẳng đợi thiếu nử thốt lời ngăn cản, Chí Tôn

nhắc thân mình lên cao ba trượng, xoay thành bề thế phóng nhẹ như cọng lông, bay mau tợ làn sét trên mây.

Chớp mắt bóng chàng đã khuất hẳn trên mây xanh thẳm

Thiếu nữ bịt mặt chờ Chí Tôn đi khỏi rồi mới kéo vuông lụa điều trên gương mặt xuống.

Nàng để lộ ra một vẻ đẹp tợ phù dung rất quen thuộc về vũ lâm

Nàng là ai ?

Rừng già đang nghiêng mình trước bóng sắc kiều diễm của nàng

Nàng tủm tỉm nụ cười hoa lộ một niềm vui khôn tả.

Nhưng khi chưa nhìn kỹ mặt nàng, thì thiếu nữ kéo vuông lụa điều trở lên trùm kín tận mũi.

Thiếu nữ trở lại với con người thần bí hoàn toàn

Sau đó nàng dày mình theo một chiều hướng đi, bỏ khu rừng trầm mặc với cảnh hoang vu, vắng lặng.

Về phần Chí Tôn sau khi khôi phục lại sắc diện hào khí như xưa chàng nhắm hướng vu sơn phóng tới

Chàng chạy thật nhanh cho kịp với thời gian, vì lúc ấy trời cũng đã gần xế chiều, chàng phải đến nơi trước ngày thứ ba theo ý chàng định

Hy vọng của chàng thiếu hiệp giang hồ, trước nhất là tìm gặp Ngọc Diện Diêm Bà, cỗi mảnh Long Khuyết đang đeo trên cổ, xem ả mụ đầu có hiểu cái tung tích của bảo vật nầy chăng ?

Ngọc Diện Diêm Bà có liên hệ đến dĩ vãng chàng không, rồi sau đây sẽ tùy cảnh ngộ hành động

Thời giờ đã quá gấp rút, không cho phép Chí Tôn được điền tra mà tìm hiểu mọi sự tình đang xảy ra nữa.

Chàng lo hoàn thành cái ý định trước rồi sau đấy sẽ hay

Trong lòng Chí Tôn như có trận lửa đốt, cứ cháy lên ngùn ngụt

Chàng trổ khinh pháp cao diệu chạy như vệt khói lam, vượt hết chân đồi này sang cánh rừng nọ.

Nửa ngày sau Chí Tôn đến một khu rừng rậm kia sắp đến dãy núi Phù La chàng vẫn thi triển khinh công với tốt độ cao kỳ

Vừa quanh qua khúc ngoặt con cỗ đao, Chí Tôn chợt nghe văng vẳng tiếng chưởng âm chớp động từ trong rừng sâu cách đó ngoài trăm trượng.

Bất giác Chí Tôn kinh dị :

— Ồ ! lại diễn ra một trận giao đấu nữa rồi !

http://tieulun.hopto.org

Động tính hiếu kỳ, chàng nhắm ngay hướng có tiếng sấm chưởng nổ rền phóng mình tới mau như luồng chớp.

Nội trong nháy mắt, Chí Tôn đã tới một cánh rừng dương liễu tiếng quát tháo lẫn tiếng chưởng âm chát chúa vào tai chàng

Trên sân cỏ rộng giữa cụm rừng dương liễu có lối vài mươi tên tráng hán và một lão lùng cao thủ bộ tướng như vị thổ thần trong tòa miếu cổ vây đánh hai người đàn bà.

Hai người ấy một già, một trẻ, tận lực huy động chưởng phong chống trả nhưng công lực lão lùn tỏ ra lợi hại. liên tiếp đưa ra những luồng chiêu cực kỳ hiểm độc

Riêng thiếu nữ bị lộ cả bộ ngực tráng ngần tròn trĩnh dưới những con mắt khát vọng của bọn người kia

Tình hình hai người đàn bà vô cùng nguy ngập, phần thắng bại đã nắm chắc trong tay, nhưng không rõ hậu quả khủng khủng khiếp như thế nào

Rải rác trên mặt đất lại có nhiều xác chết, có cái chia lìa thi thể xương thịt vất vải ngổn ngang

Chí Tôn chưa vội hiện thân, chàng bẫn mình đứng trên ngọn cỏ thụ bên cánh rừng dương liễu, vận nhỡn lực tinh vi nhìn qua

Nhận rõ gương mặt lão bà đang vẫy vùng trong vòng tử ảnh. Chí Tôn suýt phải bật kêu :

— Quái bà Tần Phương Lan.

Trong lúc thiếu nữ bên cạnh quái bà Tần phương Lan bị chưởng phong kẻ địch quật nhằm rú lên một tiếng bay ra ngoài hai trượng phơi trọn tấm thân lõa lồ.

Quái bà hốt hoảng phóng theo thiếu nữ.

Bọn quái thủ thừa thắng quật chưởng ào ào tấn công quái bà.

Tình thế vô cùng nguy ngập.

Sau khi trong rỏ cảnh tượng diễn ra tại bên kia cánh rừng dương liễu ngọn lửa căm thù cháy lên ngùn ngụt trong lòng Chí Tôn.

Không chần chờ thêm nửa, chàng dùng khinh pháp tột bực bẫn mình qua sân tràng khoảng cách có gần năm mươi trượng.

Chí Tôn vạch nửa bầu tròn tuyệt đẹp trên cao, rồi đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng đến một hạt bụi chẳng hề bay.

Cùng theo đấy chàng thét lên :

— Dừng tay lại !

Hai mươi cao thủ đang huy động chưởng lực từ nhiều phương vị

quật sang Quái bà Tần phương Lan để kết thúc mau chóng trận đấu chợt nghe có tiếng hét chấn động cả tàng liền ngưng hẳn thế công lại.

Cả lão nhân lùn béo như vị thổ thần cũng dừng song chưởng ngẩng đầu lên.

Ngay lúc Chí Tôn đã vững vàng trên mặt đất, đưa cặp kỳ quang quét nhìn bọn chúng.

Nhận trên ngực mỗi tên đều có thêu một cái sọ trắng, phía dưới mấy giọt máu nhểu xuống, bất giác Chí Tôn kêu thầm :

— U Linh Kỳ ác đạo !

Nhưng chàng chưa kịp hành động gì cả, thì bọn cao thủ U Linh Kỳ đã quát :

— Chủ Nhân Lệnh xé xác !

Theo đó một loạt khinh khí áp tới Chí Tôn.

Chí Tôn nổi giận :

— Cho các ngươi trở lại !

Hữu chưởng chàng cùng lúc giở lên...

Một luồng kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa ầm ì sấm sét áp tới chúng cao thủ U Linh Kỳ.

Từng loạt tiếng thảm rống lên !

Đã thấy bốn tên ác đạo bị áp khí quật nhằm bẫn ra ngoài hai trượng.

Cũng may là Chí Tôn chỉ dùng có tám phần nội lực cho đường chiêu Lôi Kinh Thiên Địa, nên bốn tên cao thủ chỉ thọ thương chưa đến nỗi phải tuyệt mạng

Bọn chúng lão đảo đừng bạy mặt mày tái nhạt, từ từ tháo ra ngoài tràng vận hành nội lực điều trị vết thương.

Còn lại hai mươi mốt tên cao thủ U Linh Kỳ dùng chưởng trợ những luồng hung quang thẳng vào mặt Chí Tôn tỏ vẻ phẫn nộ vừa ngầm khiếp.

Quái bà Tần phương Lan cũng hết sức quái dị nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Chí Tôn lẳng lặng day qua vẫy tay về phía thiếu nữ khỏa thân nằm bất động bảo quái bà Tần phương Lan :

Lão bà hãy mang nàng ra ngoài cứu tỉnh cho mau, mọi việc đã có ta lo liệu rồi đừng sợ gì hết.

Quái bà Tần phương Lan chẳng đáp một lời, xê mình lại gần thiếu nữ cúi xuống định bế nàng lên.

http://tieulun.hopto.org

Cùng trong thời gian đó, năm tên cao thủ U Linh Kỳ đồng lượt quát to, phóng tới định tấn công quái bà.

Cặp mắt Chí Tôn lạnh như điện, vừa ngó thấy đã thét :

— Bọn ngươi muốn chết !

Lập tức luồng kình đạo bao vủ Lôi Kinh Thiên Địa từ tả chưởng Chí Tôn quét ngay trước mặt năm tên cao thủ U Linh Kỳ.

Bọn này hốt hoảng ngưng tụ thân mình giơ chưởng lên đón đỡ.

Mấy tiếng nổ bập...bộp khô khan.

Dư lực chưởng phong xô năm tên cao thủ U Linh Kỳ lộn mấy vòng, tên nào tên ấy thần sắc biến bồi nhanh chóng.

Lão nhân lùn béo cặm đầu trong bọn rọi hai luồng mắt rực lửa căm hờn nhìn Chí Tôc một chặp đột nhiên cười khà :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, chẳng quan vỏ công ngươi như thế nào hưng hôm nay nhúng tay can thiệp vào chuyện riêng của Bản ngoại tường rồi, thì coi như số hệ đã định.

Dứt câu hắn thò tay vào lòng lấy ra một cây cờ sắc đen trên thân hêu chiếc đầu lâu trắng hếu, phía dưới tợ mấy giọt máu đào.

Vốn đả có lần giao đấu cùng tám lão đạo nhân xử dụng quỉ kỳ này, Chí Tôn hiểu rỏ sự lợi hại của nó, chàng liền nhắc người lên cách tên ao thủ lùn béo khoảng ba trượng, rất vừa tầm chưởng phong.

Chàng bình tĩnh bảo ;

— Ác đạo chớ khoe khoang mồm mép, sá gì một môn võ ông nhỏ mọn trên tay ngươi, mà tiểu gia sợ hãi hay sao

Có bao nhiêu nội lực hãy mau mang ra thi thố, kẻo không còn kịp nữa đấy

lão nhân lùn béo cười tự đắc :

— Đó là tại số người đã tận, đừng trách ta sao độc ác !

Liền sau câu nói hắn giở cây quỉ kỳ phất động

Dù biết rỏ so về võ công, lão ma nầy không thể đương tự cùng chàng nhưng qủi kỳ có luồng khói độc nguy hiểm chưa ó thứ gì trị nổi

Vì vậy Chí Tôn không dám xem thường, chàng hết sức dè ặt trước thế công của kẻ địch.

Lão nhân béo lùn phất động cây qủi kỳ lần thứ hai,

luồng khói đen thẫm từ thân cờ tỏa ra một làn hơi u ám ụp xuống đầu Chí Tôn.

Thế nhưng vẫn đã dự phòng từ trước, nên khi luồn khói âm hồn chưa kịp tới, Chí Tôn đã bốc mình lên cao ba trượng Đồng thời chàng trụ hình trên không, lẹ làng bữa xuống đỉnh đầu lão ma đầu một chiêu tôi Kinh Tiên Địa mang theo nội lực mười phần

Thoáng thấy chưởng lực kẽ thù nặng tợ cổ sơn lại từ trên áp xuống, khí thế cường liệt khôn thể chống đở, lão nhân ùn béo hốt hoãng thu hồi quỉ kỳ bắn mình đi nơi khác

Ầm !

Vùng đất hẳn đứng đã bị sóng chưởng quật nhầm đào lên một lỗ thũng sâu có tới ngoài trượng

Soạt !

lão ma đầu chưa kịp đứng vững thì đã thấy chớp lòe trước mặt theo đó cây qủi kỳ đã bị một bóng người đoạt phắt trên tay.

Chiếc bóng ấy hiện ra chẳng ai khác hơn là Chí Tôn

Chàng đã thừa lúc kẻ địch còn hoang mang hốt hoãng nhanh như điện chớp phóng trỡ xuống thò tay chộp lấy cây U Linh Kỳ

Đoạt cây qui kỳ xong Chí Tôn xẻ ra ngoài ba trượng, đưa ra luồng mắt chớp ngời thần bí nhìn lão ma đầu, vừa tủm tỉm cười khiêu khích.

Bị Chí Tôn, mất cây cờ lệnh trên tay Lão nhân lùn béo uất hận quát lồng lộng lên :

— Tiểu cuồng ma, ta thề sống chết với ngươi phen nầy !

Lập tức lão ma đầu quay tròn song chưởng cuồn cuộn đưa ra liên tiếp tám luồn hàn phong lạnh lẽo, rét giá vô cùng.

Mười lăm tên cao thủ kia cũng đồng lượt xông lên, mỗi người huy đông một chưởng, từ bốn phía áp tới vị trí Chí Tôn.

Chí Tôn giắt cây qui kỳ vào lưng quát to :

— Cho bọn ngươi năm xuống !

Tả chưởng của chàng theo tiếng quát xoay nửa vòng triển ra đường chiêu Lạc Diệp Thu Phong, như muôn ngàn trận tiểu phong từ dưới đất thổi lên, hai khí thể dịu mềm chạm nhau.

Kỳ diệu thay ! Hai khí thể dịu dàng của ngọn chưởng pháp Lạc Diệp Thu Phong lại có cái thần lực kinh hồn quét mười

http://tieulun.hopto.org

lăm tên cao thủ lăn lông lốc trên đất ra ngoài ba trượng chẳng khác nào trận gió cuốn lá vàng.

Chỉ riêng lão nhân lùn béo nội lực cao cường hơn bọn kia thế mà cũng bị xô lui mười mấy bước, sắc mặt xám nhạt, các huyệt đạo cơ hồ bị bế tắt.

Cả bọn cao thủ đứng lên run lẩy bẩy như người vừa thọ chứng cảm hàn.

Biết rõ mình và đồng bọn không phải là kình địch của Chí Tôn, lão nhân lùn béo rống hận thù :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác! sẽ có một ngày nào đó ta tìm gặp lại ngươi trả mối hận nầy.

Rống dứt, lảo ma đầu phóng ra khỏi cánh rừng dương liễu.

Nhưng Chí Tôn đã hét :

— Chạy đi đâu !

Cùng theo tiếng hét, chàng đã lắc mình tới nhanh tợ sét giật lừng mày, chộp lấy tả chưởng, lảo nhân béo lùn kèm lại.

Lảo ma đầu cảm thấy như có nhi ều luồng điện chạy rần vào cơ thể, hữu chưởng buông xuội xuống, không kịp kháng cự.

Mười lăm cao thủ đứng sững sốt nhìn, nhưng chẳng một ai dám xông vào giải cứu cho đồng bọn, vì biết dù có hành động cũng vô ích.

Chín tên cao thủ kia cũng vừa điều trị xong vết thương trong huyệt đạo chúng phóng trở vào tràng, nhưng cũng lẩy mất ngó mà thôi.

Quái bà Tần Phương Lan trông thấy võ công của Chí Tôn cao cường tột bực, nên rất yên lòng, qua phút giây kinh ngạc lại lúi hùi lo cứu tình thiếu nữ lỏa lồ.

Bấy giờ Chí Tôn mới trầm trọng bảo :

— Lão ác đạo ! ngươi hãy trả lời cho ta hai điều, lập tức sẽ tha mạng sống cho ngươi, nếu nghịch ý, sân tràng nầy sẽ biến thành mộ địa của ngươi đấy.

Lảo nhân lùn béo trợn mắt :

— Ngươi cứ hỏi, nếu không có gì trở ngại ta sẽ đáp lời ngay, trái lại, thà chết thì thôi chứ bọn ta nhất định chẳng bao giờ chịu nhục.

Chí Tôn lạnh lùng hỏi :

— Ngọc Diện Diêm Bà hiện ở nơi nào?

Lảo nhân lùn béo biến hẳn sắc mặt, nhưng vội đáp

— Việc nầy bọn ta không thể tiết lộ ngay lúc bây giờ được.

— Tại sao bọn ngươi không thể tiết lộ ?

— Vì có lệnh gắt gao của Lệnh Chủ, kẻ nào tiết lộ sẽ bị gia hình.

Chí Tôn hừ một tiếng lại hỏi :

— Tàn Cổ Động hiện ở nơi đâu ?

Lảo ma đầu đi động chiếc đầu to lớn ;

— Bọn ta không rõ lắm !

Chí Tôn bốp chặt chưởng huyệt, của lảo nhân lùn béo, hét to :

— Nói láo, ngươi là thuộc hạ của Ư Linh Kỳ tại saa không rỏ nơi ẩn trú Tàn Cổ Động ? Ngươi không chịu khai à ?

Lảo nhân béo lùn đau buốc tận xương rống lên :

— Hãy để ta khai !

— Khai cho mau !

— Ta sẵn sàng khai, nhưng trước nhất ngươi phải thuận một điều rồi ta mới có thể cho ngươi biết được!

— Ngươi hãy nói ta nghe thử ?

— Nếu ngươi muốn biết rỏ Tàn Cổ Động hiện đang trấn đóng nơi đâu, thì hãy cho đồng môn ta thong thả ra về không đuổi theo ám hại ? Ngươi nghĩ sao ?

Chí Tôn ngẫm nghĩ rồi hỏi :

— Nhưng tại sao ngươi đòi cho được cho bọn chúng về rồi mới có thể tiết lộ cho ta điều đó ?

Lảo nhân lùn béo chớp ngời cặp mắt gian ác :

— Vì ta không muốn cho bọn chúng nghe những lời ta sắp nói cùng ngươi, có thể bị gia hình trong vài hôm sau.

Chí Tôn gật đầu :

— Nếu thế thì ta đã bằng lòng rồi ngươi có thể ra lệnh cho bọn chúng lên đường ngay từ phút giây nầy là vừa.

Lão ma đầu day qua đồng bọn vẫy tay :

— Các ngươi hãy lui cho mau, nhớ thuật cho lệnh chủ biết rõ hết sự tình, đồng thời trả thù cho người chết

Những lời nói nầy khiến cho Chí Tôn hết sức kinh dị, chàng

http://tieulun.hopto.org

xạ thẳng cặp kỳ quang vào mặt lão ma đầu như muốn rọi th
hiện trạng bí ẩn trong trí óc hắn

Lúc ấy hai mươi bốn tên cao thủ U Linh Kỳ đứng ngơ
tràng cũng sững sốt lên chưa một ai nhúc nhích.

Lão nhân béo lùn quát :

— Đi cho mau! sao các ngươi còn thừ người ra đấy!

Bọn cao thủ U Linh Kỳ giật mình đồng lượt phóng đi r
rào ra khỏi cụm rừng dương liễu như một bầy các điểu qu
cánh tìm mồi

Chí Tôn nhìn theo bọn chúng cho tới khi khuất dạ
bấy giờ chàng kềm chặt huyệt đạo lão ma đầu nghiêm trọ
bảo :

— Ta đã làm xong điều ước muốn của ngươi giờ đ
lượt ngươi trả lời cho ta điều mà ngươi vừa hứa

Lão nhân lùn béo chợt trố lên cười lạnh lẽo :

— Ha ha ... tiểu cuồng ma ngươi đừng hòng ước vọ
những điều ngông nghênh vô ích, có họa chăng ngươi xuố
cõi A tỳ gặp ta sẽ nói thật ngươi nghe.

Biết mình bị lừa, Chí Tôn giận dữ :

— Lão ác đạo, ngươi muốn chết à ? bây giờ ngươi khô
khai cũng chẳng được rồi, ta có cách làm cho ngươi bỗ ý đị
điên rồ đó.

Thốt xong câu đó Chí Tôn toàn xiết mạnh huyệt tay l
ma đầu làm cho hắn đau đớn mà phải khai,

Đột nhiên lão nhân lùn béo quát cặm hờn :

— Tiểu cuồng ma, ta thề chết vẫn thề o bắt hồn ngươi !

Một tiếng « bốp » khô khan nổi lên

Máu óc lão ma đều văng đi tung toé.

Hắn chết nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng,

Sự đột biến nầy làm cho Chí Tôn phải ngơ ngác.

Hữu chưởng chàng hãy còn k ềm chặt huyệt đạo xác lã
ma đầu.

Thì ra lão nhân lùn béo lợi dụng lúc Chí Tôn không chú ý
hắn giở chưởng lên tự quật vào đỉnh thiên linh tử của mìn

Hắn nghĩ thà tự sát còn hơn k hai thật địa phận Tà
Cổ động sớm muộn gì cũng bị lệnh chủ hắn gia hình.

Kết quả như ý định của lão ma đầu.

Đỉnh đầu hắn trúng nhằm chưởng lực mạnh bạo vỡ chết liền tại chỗ.

Sững sờ một lúc thật lâu, Chí Tôn buông xác chết lão đầu lăn xuống đất.

Chàng không ngờ sự trạng diễn ra như thế.

Chí Tôn rất hối tiếc mình đã chậm tay một ánh chớp gian, để lão ma đầu tự sát, trong khi chưa buộc hắn khai rõ Cổ Động Ngọc Diện Diêm Bà.

Lúc bấy giờ, quái bà Tần Phương Lan cũng vừa cứu thiếu nữ vớ lấy quần áo lại đậy sự lõa lồ.

Cả hai cùng xê mình lại gần Chí Tôn, quét mắt nhìn chết lão ma đầu có vẻ hài lòng.

Nhưng chưa một ai kịp thốt lời cãm tạ, thì Chí Tôn Tần Phương Lan nói to :

— Văn sinh hiện phải đuổi bắt theo kịp bọn ác đạo U Kỳ. lần sau hẹn gặp sẽ thù tạc.

Dứt câu, chàng thiếu hiệp nhắm hướng bọn cạo thủ lúc nãy phóng tợ chớp,

HỒI *THỨ* BẢY MƯƠI *MỐT*

NỮ HỒ LY TUYỆT MẠNG

Trải qua hai mươi dặm đường.

Đột nhiên, Chí Tôn trông thấy một huyệt động to lớn trong đám rừng già cây cối rậm rạp

Từ trên cao Chí Tôn nhìn vào huyệt động chẳng ra điều bí hiểm cả.

Bất giác Chí Tôn lẩm bẩm :

Đường đường một đạo phái tăm tiếng bậc nhất hiệ
như U Linh Kỳ chẳng lẽ nằm trong huyệt động tầm thườn

Chợt Chí Tôn nghe nhiều tiếng động trong huyệt độ

Không để lỡ cơ hội, chàng nhanh lẹ phóng mình tới cửa hang.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang nhìn vào.

Tiếng động ấy đã tắt hẳn từ lâu.

Chàng mạnh dạng bước vào huyệt động.

Thính lực của Chí Tôn được vận lên đến tinh vi nghe phía trong.

http://tieulun.hopto.org

Song chưởng chàng cũng ngầm đề cao nội lực chờ ứng ph
mọi sự biến cố diễn ra.

Đi sâu chừng mười trượng, bầu không khí lạnh lùng đán
sợ, nhưng Chí Tôn cứ mãi tiến không ngừng.

Qua luôn hai mươi trượng, cũng chưa có nữa chiếc bón
người.

Chí Tôn dừng lại tự nhủ :

— Ồ đây chỉ là một thạch cốc bỏ trống, rỏ thật là hoài công

Chàng chực quay lưng ra, thì đột nhiên nghe nổi lên một lo
tiếng ầm ầm, chuyển rung cả hang động.

Chí Tôn ngưng hẳn thân hình lại, trố mắt nhìn. coi sự gì.

Tự nhiên chính giữa vách hang động một cánh cửa vụt mức ra.

Theo đó một bóng người xuất hiện.

Nhận rõ bóng người đó luồng sát khí bốc lên trền gương mặt củ
Chí Tôn chàng bỗng hét to :

— Ồ Ngọc Diện Diêm Bà, ngươi chạy trốn đi đâu !

Thì ra bóng người vừa xuất hiện bên kia hang đá bí mật chính l
Ngọc Diện Diêm Bà.

Ả đang ngồi ung dung trong bộ áo trắng mỏng rợn bày cả bộ nh
hoa trắng nõn nà trên phẳng đá giữa thạch động, chưa hề nhút nhích

Chí Tôn giận dữ xẹ mình tới, song chưởng giơ lên nhằm ngay Ngọ
Diện Diêm Bà định quật ra một chiêu sấm sét.

Nhưng quỉ bà đã hét lanh lảnh :

— Thằng quỷ con dừng tay lại, ngươi hãy trông kẻ nào đang nằ
dưới chân ngươi đây, rồi sẽ động thủ chẳng muộn gì.

Tiếng thét rợn người của Ngọc Diện Diêm Bà, làm Chí Tôn từ từ h
song chưởng xuống.

Chàng xẹ mắt nhìn vào.

Bất giác Chí Tôn rúng động cả toàn thân.

Chàng nhận ra dưới chân Ngọc Diện Diêm Bà có1 thiếu nữ xinh đẹ
đang nằm bất động, nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn ra ngoài

Thiếu nữ xinh đẹp không ai khác hơn là Quỳnh Giao, ngoại tôn
của lão Quái Ngư, không hiểu vì sao nàng lọt vào tay nữ hồ ly này.

Chí Tôn biết chuyện gì đã xảy ra cho nàng rồi, chàng hãy hùng lên

Đột nhiên, Chí Tôn hét lên chấn động cả thạch thất :

— Quỉ bà ngươi muốn chết !

Lẹ như chớp chàng đã phóng mình vào thạch thất.

Cùng với thời gian đó, quỉ bà hét lanh lảnh :

— Tiểu quỉ dừng lại, nếu trái lệnh ta giết con bé này. Ngươi hãy
tĩnh trông lại xem ta đang làm gì đây.

Biết ngay nếu hành động theo ý muốn của mình sẽ có điều chẳng
lành xảy ra cho Quỳnh Giao, Chí Tôn đành ngưng thân hình trước
động đá.

Chàng nhìn kỹ thấy quỉ và đang dùng ngón chân đạp trên lưng
Quỳnh Giao, đĩ nhiên chính nơi tử huyệt của nàng.

Chỉ một cái nhấn dù nhẹ đến đâu, cô gái sẽ bước chân qua thế
giới khác tức khắc.

Cơn lửa giận đột nhiên cháy ngùng ngục trong lòng Chí Tôn
Chàng nghiến răng căm thù :

— Nữ ác ma, nếu ngươi dám chạm vào người nàng, ta sẽ quật nát
thi thể ngươi thành tro bụi.

Ngọc Diện Diêm Bà vùng cười lên sằn sặc.

Nữ hồ ly ngạo mạn:

— Cầm mồm lại thằng quỷ nhỏ, hiện giờ ta muốn hủy
diệt con bé Quỳnh Giao chẳng phải là chuyện khó khăn đâu,
ngươi thấy chưa, chỉ cần nhúng mình nhè nhẹ trên lưng là
linh hồn sẽ lìa ra khỏi xác rồi.

Ta khuyên ngươi nhớ kỹ điều đó, đừng hành động điên
cuồng mà con bé chết oan uổng mạng.

Căm thù sục sôi trong huyết quản của Chí Tôn, nhưng chàng
không thể làm gì được Ngọc Diện Diêm Bà, vì sinh mệnh
Quỳnh Giao hiện đang nằm gọn trong tay ả.

Cho dù Chí Tôn dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình »
đến độ thần ảo phóng vào thạch động bí mật để cứu Quỳnh
Giao cũng không còn kịp nữa.

Bởi vì Ngọc Diện Diêm Bà sẽ hạ độc thủ lúc chàng vừa lảo
mình đi, như vậy có khác nào chàng hại nàng.

Chí Tôn run rẩy cả toàn thân vì khích động quá mãnh liệt
Chàng nghiến răng kèn kẹt, biểu lộ một sự hận thù vô tận.

Dường như đoán biết rõ tâm trạng hiện thời của Chí Tôn
qua biến đổi sắc diện, Ngọc Diện Diêm Bà vẫn ung dung kềm

http://tieulun.hopto.org

chặt từ huyệt Quỳnh Giao trong khi cười dâm quái :

— Tiểu quỉ, kể ra thì ngươi cũng cứng đầu nhưng hiện tì cũng ngoan ngoãn đấy chứ, Bảo thực trong trường hợp nà dù ngươi có học tà thuật thay ảnh đổi hình cũng không còn tay kịp nữa rồi.

Ô người oán hận ta lắm đấy hẳn ? Ha ha.., sự tình b buột ta phải hành động như thế làm cách nào hơn được.

Chí Tôn trợn cặp kỳ quang :

— Quỉ bà cám mồm lại, Điều cần thiết hãy cho ta biết, bâ giờ ngươi định lẽ nào đây ?

Ngọc Diện Diêm Bà bình thản :

— Việc này rất đơn giản chẳng có gì khó khăn cả.

— Đơn giản như thế nào ?

— Nếu ngươi muốn con bé Quỳnh Giao thoát chết vì ngộ vỏ công « Phi Chỉ Âm Hồn » của ta thì ngươi phải có s đổi trao.

— Ngươi hãy cho biết sự đổi trao đó ?

Im lặng một phút tạo hêm bầu không khí khẩn trươn tột độ. Ngọc Diện Diêm Bà rờn rợn bảo :

— Điều thứ Lhất, ngươi phải tự chặt lấy cánh tay phải, rồ ta sẽ mở huyệt đạo cho nàng.

— Cám mồm ! Còn điều thứ hai ?

— Trao cây Tàn Chi Quái Đao và mảnh Ô Mộc Bảo Lụ cho ta rồi ta sẽ giao trả con bé Quỳnh Giao lại cho ngươi mặ tinh đem ra khỏi Tàn cổ Động nầy bài cuộc ái ân.

Sao đấy là oán thù mời mợ hay cấu kết thâm sâu hơn đề tùy thuộc nơi ngươi ta sẵn sàng thù tạc cùng ngươi bất cứ lú nào, hay trên mô tràng nào,

Giờ ngươi nghĩ sao hãy trả lời cho ta rỏ ?

Chí Tôn giận quá bợt cười khàn lên :

— Ha ha... Ngọc Diện Diêm Bà có lẻ ngươi còn nằm trong giấc mộng mới ao ước mộng những điều cuồng ngông như thế

Trái lại ta thề xé xác ngươi tại thạch động nầy mà ngươi đã vậy từ trước.

Ngọc Diện Diêm Bà thịnh nộ má hồng đổi sắc, ấn mạnh ngón chân xuống tử huyệt của Quỳnh Giao. vừa cất giọng khiếp hồn

— Thằng quỉ nhỏ vậy thì ngươi đã bỏ mặc số mệnh con bé Quỳnh Giao nầy rồi.

Thét dứt, ngón chân Ngọc Diện Diêm Bà khẻ hơi nhít động chứng tỏ sắp sữa nhấn mạnh vào tử huyệt của Quỳnh Giao.

Tính mạng nàng chẳng khác chiếc lá treo đầu cành.

Thình linh Chí Tôn quát :

— Ngừng lại !

Tự khắc, Ngọc Diện Diêm Bà ngưng lại, đưa cặp mắt tỏa ánh sáng dâm khát hồ ly nhìn Chí Tôn, cười thánh thoát :

— Ha ha.. bây giờ ngươi sợ con bé Quỳnh Giao chết ấy à ? Ngươi đã bằng lòng điều ta vừa bảo xong đấy chứ ?

Thế nào, hãy trả lời mau ?

Chí Tôn nghe lòng như có trận lửa đốt, nhưng mãi cứ im lặng chưa thốt được lời.

Chàng vô cùng chua xót cho số phận của Quỳnh Giao trong giờ phút tận cùng,

Trong thâm tâm chàng không thể thản nhiên trước cái chết của nàng được, nhưng cũng không thể nào hành động ngu dại theo lời nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Trước hết, cây Tàn Chi Quái Đao là vật di cửu của Sư phụ, tượng trưng cho cả một danh dự đời chàng, dù phải chết chàng vẫn khó mà trao cho kẻ khác,

Còn Mảnh Ô Mộc Bảo Lục chàng cũng không thể để lọt vào tay Ngọc Diện Diêm Bà, vì nếu hành động như thế chẳng khác nào chàng giúp kẽ địch những ngón võ công tối thượng để đánh trả lại chàng đồng thời chắc gì Ngọc Diện Diêm Bà giữ trọn lời hứa sau khi chàng tự hủy hoại cánh tay phải của mình, để đổi lấy sinh mạng của Quỳnh Giao.

Có thể trong thâm tâm hiện tình Ngọc Diện Diêm Bà dùng quỷ kế ấy làm cho chàng tàn phế để dễ dàng tiêu diệt chàng sau khi giết chết Quỳnh Giao mà thôi.

Như thế nhất định, chàng không thể nào thuận theo những điều Ngọc Diện Diêm Bà vừa bảo được.

Chàng phải hết sức tìm ra phương cách nhiệm mầu nào khác

http://tieulun.hopto.org

lạ cứu thoát Quỳnh Giao trong hoàn cảnh vạn tử nhất sanh nà

Thế nhưng cách nào đây ?

Nhất thời. Chí Tôn cảm thấy trong lòng mình vô cùng rố loạn nghe chừng như trận lửa đang cháy ngùn ngụt thiêu đố cả cang trường.

Các huyết quản cũa chàng căng thẳng tột độ, cơ hồ muốn nổ tung ra phá tan thân thể.

Trong khi Ngọc Diện Diêm Bà lại u trầm bảo :

— Thằng quỷ sống ngươi có chịu trả lời những điều ta đ nói hay chờ con bé Quỳnh Giao bị phơi thây tại chỗ ? Nói mau ta không thể kéo dài thời gian được nữa.

Cặp kỳ quang cũa Chí Tôn lúc bấy giờ đã rối tợ huyết chả trong đến phát khiếp, ngọn lửa cảm thù đã bốc lên tận đỉnh đầu chàng.

Cũng có thể ăn tươi nuốt sống Ngọc Diện Diêm Bà ngay bất cứ lúc nào.

Mặc dù vậy nhưng Chí Tôn không làm sao động thủ chớ được cả vì sinh mạng của Quỳnh Giao mỏng manh như sợi tơ nhỏ.

Chỉ một cái điểm huyệt của nữ hồ ly là nhảy mắt linh hồn nàng phải lìa khỏi xác.

Chàng dù có giết Ngọc Diện Diêm Bà thì nàng cũng đã không còn nữa

Bất giác Chí Tôn quát to :

— Ngọc Diện Diêm Bà nếu Quỳnh Giao có mệnh hệ nào ta nguyền băm xác ngươi ra thành trăm ngàn mảnh mới vừa lòng

Ngọc Diện Diêm Bà cười sằn sặc :

— Ha Ha... tiểu tử có họa chăng ngươi nằm mộng ban ngày mới thốt ra mấy lời cuồng điên ngu ngốc đó...

Bỗi nhiên !

Ngay trong giờ phút khẩn trương cùng độ đó có tiếng đ động nổi lên.

Tự nhiên bên vách đá phía hữu xê động ít cái, rồi mở ra một khung cửa rộng ngoài ba thước.

Kế đó một bóng người to lớn xuất hiện, rồi lẹ làng phóng ra cách Ngọc Diện Diêm Bà hai trượng.

Liên tiếp theo sau một số người nữa nối nhau bắn ra tràng.

Chí Tôn quét mắt nhìn kỹ, trông thấy chiếc bóng to lớn chẳng ai khác hơn Âm Ma Giáo Chủ cặp mắt chớp ngời tợ ngọn đèn ma hai nanh thò ra ngoài vô cùng khủng khiếp.

Bên cạnh lão ma là Xích Phát Âm Ma cùng hai mươi cao thủ Âm Ma Giáo chia thành vị trí khác nhau vô cùng hùng liệt

Trong bọn này có Thiên Phật Thủ, Huyết Hồn Kiếm Quỉ, Hắc Phụng Hoàng và một nhân vật khiến Chí Tôn phải kinh hãi lên.

Nhân vật đó chính là thiếu nữ bịt mặt gia nhập Âm Ma Giáo bao giờ.

Giữa nàng và Ngọc Diện Diêm Bà trước xưa có mối tử thù vì nàng đã hạ sát Chiêu Hồn Điệp Tần My Nương, nhưng tại sao bây giờ lại giao hảo cùng nhau.

Bản tính lão ma đầu toàn là ác độc đâu thể khoan dung độ lượng như thế, có lẽ nhờ một điều gì hệ trọng mà bọn chúng tạm gác mối cừu thù hợp tác cùng thiếu nữ bịt mặt thi hành quỉ kế cũng nên

Lúc bấy giờ tất cả mấy mươi luồng nhởn tuyến của bọn ma đầu đều dồn thẳng về phía Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp cảm thấy tâm thần rối loạn không phải vì sợ hãi trước số đông bọn Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà, mà chỉ vì nhiều sự tình biến đổi quá đột ngột trước mắt chàng đến không thể nào tưởng tượng được.

Phía trong lằn vách đá lúc ấy lại nổi lên tiếng di động liên hồi.

Chí Tôn hiểu ngay bọn Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ định huy động toàn lực chúng cao thủ bao vây hạ sát chàng trong hang Tàn cổ Động này.

Mặc dù vậy, chàng thiếu hiệp cũng không lo ngại cho mình nhiều mà chỉ sợ thầm cho số phận của Quỳnh Giao thôi.

Bởi vì nếu trong trường hợp chàng phải lâm chiến cùng bọn Ngọc Diện Diêm Bà, thì làm sao còn có thể bảo vệ thiếu nử.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang nhìn lượt qua chúng Âm Ma Giáo rồi rọi thẳng vào mặt Thiếu nử bịt mặt, như ngầm soi thấu tâm tư hiện tại của nàng, tại sao lại xuất hiện trong

http://tieulun.hopto.org

Tàn cổ Động giữa giờ phút vô cùng quyết liệt gây go nầy.

Nhưng vì vuông lụa điều trùm kín trên mặt Thiếu nử bịt mặt, Chí Tôn không làm sao nhận ra sự biến đổi thần sắc của nàng, để đoán hiểu tâm trạng hiện thời.

Tức ấy, Xích Phát Âm Ma hất ngược chòm tóc đỏ ra phía sau lưng hày trọn bộ mặt hung tàn ghê rợn, cất giọng lên như ma hú trên đồi :

— Tiểu quỉ, những điều Phan Lệnh Chủ vừa nói, ngươi đã nghĩ xong chưa, hãy mau trả lời cho ta rõ?

Chí Tôn chĩ rọi hai luồng mắt rực lửa hận cừu sang phía Xích Phát Âm Ma mà không đáp một lời nào cả.

Chàng đang chọn một giải pháp cuối cùng.

Đột nhiên !

Chí Tôn lặng lẽ thò hữu chưởng vào lòng lấy cây Tàn Chi Quái Đao ra chớp ngời ánh sáng lạnh căm hờn.

Chàng quát to chực xé tét màn tai quần hùng :

— Vậy thì tất cả bọn Âm Ma các ngươi đều bị xé thây dưới cây Tàn Chi Quái Đao nầy !

Quần hùng, liệt thủ thấy đều rúng động nhìn vào ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Chí Tôn mà hãi hùng lên,

Cả hai lảo ma đầu Xích Phát Âm Ma và Âm Ma Giáo Chủ cũng đều tỏ vẻ lo ngại trước ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn,

Chỉ riêng Ngọc Diện Diêm Bà thì chẳng hề xẻ dịch, không thấy biến đổi.

Trong khi ngón chân của nữ hồ ly luồn ấn vào tử huyệt của Quỳnh Giao hai mắt lạnh lẽo dâm ô nhìn về phía Chí Tôn chẳng hết chớp mắt.

Tình trạng cho biết chĩ một cái lắc mình sơ hỡ của Chí Tôn, là Ngọc Diện Diêm Bà đủ hạ sát Quỳnh Giao ngay.

Giữa phút giây trầm nặng đó chợt thiếu nữ bịt mặt xẻ mình lại gần Ngọc Diện Diêm Bà.

Nàng bái nữ hồ ly và Âm Ma Giáo chủ :

— Phan lệnh Chủ tiện nử vừa nghĩ ra một cách có thể khuất phục tên cuồng ma Chí Tôn rồi.

Ngọc Diện Diêm Bà day qua :

— Cách gì, hãy nói ta nghe thử ?

Chí Tôn nghe rõ mấy lời của Thiếu nữ bịt mặt, ngọn lửa căm thù bốc cháy trong lòng chàng.

— Nữ ma đầu ngươi phải chết!

Xích Phát Âm Ma sợ Chí Tôn tấn công bất ngờ, liền giơ song chưởng lên chờ biến cố.

Âm Ma Giáo Chủ cũng dừng trấn phía tả, cũng ngầm vận nội lực, chực hờ quật gã Chí Tôn.

Huyết Hồn Kiếm Quỉ Thiên Phật Thủ, Hắc Phụng Hoàng và chúng cao thủ Âm Ma Giáo đồng trong tư thế sẵn sàng giao đấu

Thiếu nữ bịt mặt làm như chưa nghe những lời sỉ nhục của Chí Tôn, nàng càng tiến sát lại Ngọc Diện Diêm Bà, như để hộ trợ cho nữ hồ ly.

Còn cách Ngọc Diện Diêm Bà chừng hai thước. Thiếu nữ bịt mặt bỗng dừng lại.

Ngọc Diện Diêm Bà chợt hét :

— Quận Chúa Bạch Sa Cung, ngươi định làm gì đây ?

Bất ngờ giọng nói của Thiếu nữ bịt mặt trầm rợn khác thường.

— Hãy im ngay !

Quỉ bà, nếu ngươi dám chạm tới sinh mạng của Quỳnh Giao là số ngươi phải cùng tận.

Trước câu nói nầy, nàng đã giơ ngọc chưởng đẻ xuống nơi tử huyệt phía sau lưng Ngọc Diện Diêm Bà không phương giải thoát.

Sự tình diễn ra hết sức đột ngột ngoài sức tưởng tượng của liệt quái, quần hùng.

Tất cả đều hướng về thiếu nử bị mặt trộ những luồng hung quang rực lửa hận thù.

Đã thấy thân hình kiều diễm của Ngọc Diện Diêm Bà khe khẽ run lên, đôi gò nhủ hoa trắng ngần phập phồng lên xuống.

Nử hồ ly không thể nào ngờ trước được mình đang kềm hãm một một cô gái bất động, thình lình bị một kẻ khác chế ngự tử huyệt bao giờ chẳng hề hay biết chi cả.

http://tieulun.hopto.org

Mặt ngọc giai nhân của quái bà bỗng biến ra màu tái nhợ khủng khiếp vô cùng.

Đến cả Chí Tôn cũng phải sửng sốt lên, tuy vậy chàng chưa rõ dụng tâm của thiếu nữ bịt mặt như thế nào.

Tại sao nàng lại hành động lạ lùng dường ấy? Lúc nãy rõ ràng nàng như là môn đồ của bọn hắc đạo nhưng giờ nàng trở mặt?

Bầu không khí trong Tàn Cổ Động bỗng nhiên khẩn trương tột độ.

Một phút trôi qua...

Chợt Ngọc Diện Diêm Bà nghiến răng trèo trẹo:

— Quỉ nữ, ngươi định làm gì ta đây?

Giọng nói của thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng hơn bao giờ hết:

— Ngọc Diện Diêm Bà, hãy xê chân ngươi ra khỏi nơi tử huyệt của Quỳnh Giao nếu cải lệnh ta sẽ ấn xuống ám huyệt của ngươi chết ngay tức khắc.

Ngọc Diện Diêm Bà do dự chưa quyết định.

Bọn Âm Ma Giáo Chủ giận dữ trợn mắt dựng mày như muốn tươi nuốt sống thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt hét:

— Quỉ bà, lời ta vừa bảo, ngươi có nghe chưa?

Không dám cãi lại lời nói của Thiếu nữ bịt mặt Ngọc Diện Diêm Bà hậm hực làm theo, rời ngón chân đè trên tử huyệt của Quỳnh Giao ra xa, nhưng cặp mắt hồ ly chớp ngời sự lạnh lẽo chết chóc.

Tính sài lang hung tàn chợt nổi dậy trong lòng của quái bà có thể giết chết Thiếu nữ bịt mặt bất cứ giờ phút nào.

Cả Âm Ma Giáo và Xích Phát Âm Ma giáo đều hơi nhích động, như định phóng tới cứu nguy cho Ngọc Diện Diêm Bà.

Hiểu rõ dụng tâm của bọn Âm Ma Giáo, Thiếu nữ bịt mặt liền hét:

— Bất cứ một tên ma đầu nào động thủ là tức khắc Ngọc Diện Diêm Bà sẽ chết ngay.

Xích Phát Âm Ma thịnh nộ đến dựng ngược chòm tóc đỏ, nhưng vì sợ nguy hiểm cho tính mạng của Ngọc Diện Diêm Bà, nên đành đứng nguyên vị trí không hề dám cử động.

Từ chỗ lão ác ma tới vị trí Thiếu nữ bịt mặt có đến ba trượng, không thể có một thân thủ bất phàm nào phóng tới kịp trước khi Ngọc Diện Diêm Bà bị hại.

Cũng như Xích Phát Âm Ma và Âm Ma Giáo Chủ, quần hùng không một ai nhích chút cử động, trên những bộ mặt quái đản hung hăng hiện lên vẻ hãi hùng khôn tả.

Sự tình đã quá rõ rệt.

Thiếu nữ bịt mặt đã làm đảo lộn tình thế trong Tàn cổ Động một cách không ngờ.

Cho tới bây giờ, Chí Tôn mới hiểu rõ mọi sự trạng diễn ra.

Thì ra thiếu nữ bịt mặt chỉ trá hình trà trộn vào hàng ngũ Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ chờ đợi giây phút tận cùng này thôi.

Chàng đưa cặp kỳ quang dịu ngầm ánh sáng nhìn thiếu nữ bịt mặt biểu lộ một sự thông cảm hiểu động không cùng.

Nhưng gian nguy đã quá khẩn bách, hiểm họa vẫn còn đè nặng trong làn không khí nặc tanh mùi máu giữa tòa thạch thất bí mật.

Chí Tôn phải giải thoát cho Quỳnh Giao rồi sẽ tính tới chuyện tâm tình khác.

Lẹ như chớp giật, Chí Tôn tiến liền ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình đến thò hữu chưởng chộp Quỳnh Giao, rồi quay trở ra.

Hành động chàng nhanh đến nỗi không còn một ai thấy kịp.

Khi hiện thân ra đã thấy Chí Tôn ẵm ngang Quỳnh Giao, ủy nghi tợ vị tiêu thiên thần,

Chàng bỏ nàng nằm vào góc hang động: chờ tình thế mới diễn ra.

Hành động thêm nặng trầm hơn.

Tử khí bốc lên hơi,

Thảm cảnh khốc liệt đã bày ra trước mắt.

Trải qua nửa khắc thời gian.

Xích Phát Âm Ma rống lên tợ sấm nổ:

— Nữ Ma đầu người dám bội phản, ta thề làm cỏ sạch bọn ngươi.

Ngọc chưởng của thiếu nữ bịt mặt vẫn kèm chặt đạo huyệt của Ngọc Diện Diêm Bà, trong khi mồm phát lên cười tợ chuông vàng:

— Ha ha... lão ác sãi hiện giờ tính mạng của ngươi chưa chắc gì được bảo toàn lại còn đe dọa được ai.

Ta bảo thật một lời chứ không phải để dọa nạt như ngươi tưởng đâu ta e trái lại rồi đây tàn cổ động của người biến thành cát bụi là khác.

http://tieulun.hopto.org

Chợt một bóng người nhỏ thó vận toàn đen, nhằm lại phía thiếu nữ bịt mặt nhẹ nhàng phóng tới.

Chí Tôn mắt quét như điện quét qua nhìn.

Bất giác chàng phải rúng động lên.

Bóng nhỏ thó ấy chẳng ai khác hơn là Hắc Phụng Hoàng có đang sắp sửa hành động gì đó,

Bình !

Có tiếng ré hải hùng phát ra từ cửa môn Hắc Phụng Hoàng toàn thân nàng bị quật ngược trở về sau.

Đồng một thời gian ánh chớp thiếu nữ bịt mặt vì tiếng thét báo nguy của Chí Tôn mà rúng người lên.

Thừa cơ hội ấy, Ngọc Diện Diêm Bà phóng người đi nơi khác. thoát khỏi sự kèm tỏa huyệt đạo của thiếu nữ bịt mặt.

Quỉ Bà thoát nạn hết sức dễ dàng.

Chân vừa chấm đất, Ngọc Diện Diêm Bà đã quay mình trở lại, trợn hay luồng nhở tuyến lạnh lẻo ngay vào thiếu nữ bịt mặt, hét lành lót

— Nữ ma đầu,, người phải chết !

Ngọc chưởng quỉ bà theo tiếng hét chớp tới đỉnh đầu thiếu nữ bịt mặt một tuồng kình khí Ma Ảnh Thiên Linh.

Không để chậm trễ Chí Tôn mồm quát. hữu chưởng quật ngay một chiêu Lập Chưởng Đỗ Long nghênh đón kình lực của quỉ bà,

Sấm chưởng chạm nhau phát nổ rền động cả tòa thạch thất.

Da mặt hồng phấn của Ngọc Diện Diêm Bà đã thấy biến sang màu tái nhạt, hơi thở nặng nề,

Nhân dịp đó thiếu nữ bịt mặt phóng người qua Chí Tôn,

Nàng xê lại đối diện quần hùng, chờ trận đấu khốc liệt sắp diễn ra

Chí Tôn khích động thầm khẽ bên tai thiếu nữ bịt mặt, nhưng mắt không rời bọn ác đạo âm Ma :

— Nếu hôm nay khôug có sự giúp sức kỳ dị của cô nương, thì hậu quả hiện giờ chưa biết đến bật nào rồi.

Tại hạ ngở lầm cô nương ở về phe ác đạo.

Thế nhưng Chí Tôn chưa vội mà chỉ nhìn Xích Phát Âm Ma, nói giọng lạnh lẽo như ma muội.

— Xích Phát Âm Ma hảy nghe cho rõ.Bản lệnh đến đây đúng như lời đã nói cách đây mấy hôm nghĩa là ngày trước lũ ma Đầu ác đạo của ngươi đã thảm sát cao thủ Cam Lộ Bang ra sao, thì bây giờ cảnh

tượng chết chóc máu chảy, đầu rơi đều diễn lại như thế đó.

Ta phải hành động một là cho trọn lời thề của ta trước giờ hấp hối của sư môn hai nữa treo tấm gương sáng cho bọn giang hồ hắc đạo hiểu rằng : « hễ gieo gió thì phải gặt bảo » đó là luật định của vỏ lâm,

Những lời nói sặc tanh mùi máu của Chí Tôn, khiến quần hùng có mặt tại tràng đều khiếp sợ, chúng tự hiểu với cái võ công thần quỉ biến sắc của chàng ngày nay, lời nói vừa rồi chẳng có gì là ngoa.

Đột ngột giữa giờ phút nặng trầm đến ngạc thở ấy Hắc Phụng Hoàng đaolẹ làng nhằm ngay thiếu nữ bit mặt huy ra một luồn ép khí nặng tợ ba đào.

Chí Tôn ngó thấy hét tơ :

— Ngươi muốn chết !

Thử pháp chàng đưa ra nhanh như điện chớp.

Trên đôi môi hồng thấm phơn phớt nụ cười, thiếu nữ bịt mặt dịu dàng bảo Chí Tôn :

— Những sự thủ tục về sau sẽ hay, hiện giờ chúng ta còn trong vòng nguy hiểm, thiếu hiệp cố thoát ra ngoài mau đi.

Ngay lúc đó Xích Phát Âm Ma phất chưởng to như cái quạt sang bọn cao thủ âm thầm :

— Các ngươi lui mau !.

Tách ! tách

Mấy tiếng động nổi lên

Bốn cánh cửa bí mật trong vách động mở ra

Quần hùng lần lượt phóng đi mất dạng.

Cánh cửa vụt khép kín tức khắc.

Trong hang động chỉ còn có Xích Phát Âm Ma và Ngọc Diện Diêm Bà

Chẳng thốt lên nữa lời, hai đại ác ma xê lên nữa trượng.

Song chưởng đẻ cao đẳng ngực.

Tức thì bốn luồng kình đạo mang khí lạnh buốt người bao trùm cả hang động ào tới chỗ Chí Tôn.

Chí Tôn không cần tránh né, song chưởng chia hai, cùng lượt đánh ra hai đường«Nộ Hải Dương Ba » nghênh đón kẻ thù.

Bộp ! Bộp !

Cả hang động đều rung chuyển tựa hồ địa chấn

Liền đó hai làn bóng bay vào phía trong tợ chớp...

http://tieulun.hopto.org

Đến khi trông lại thì cả Xích Phát Âm Ma, lẫn Ngọc Diệ Diêm Bà đã khuất sau cửa hang động từ lâu.

Cánh cửa đá đóng ầm lại !

Thì ra hai tên ác ma này đã đón hậu cho quần hùn chạy thoát.

Chí Tôn thịnh nộ quát :

— Hãy nộp mạng cho ta !

Kình đạo Nộ hải Dương Ba huy ra thế tợ lôi đình...

Ầm... Ầm...

Vách đá ngay cánh cửa bí mật bị chưởng phong của Chí Tôn quật đổ xuống bày ra một huyệt đạo đen ngòm.

Thạch động chuyển rung cơ hồ sụp đổ hoàn toàn.

Cát bụi tung bay mờ mịt,

Chí Tôn đoán hiểu huyệt động đen ngòm đó là con đường vào Tàn Cổ Động Âm ma chàng định nhắc bổng thân mình theo.

Chợt bàn tay mềm mại giữ Chí Tôn lại.

Có tiếng nói thanh thót của thiếu nữ bịt mặt :

Thân hiệp dừng chân lại :

Chí Tôn ngưng thân hình day lại !

— Cô nương có điều gì chỉ giáo đấy ?

Thiếu nữ bịt mặc đưa tay trỏ Quỳnh Giao :

— Còn Quỳnh Giao, thiếu hiệp định thế nào?

Đến đây Chí Tôn mới chợt nhớ tới Quỳnh Giao, chàng quay theo ngón tay của thiếu nữ bịt mặt.

Trông Quỳnh Giao hãy còn nằm mê mang chưa tỉnh, Chí Tôn xệ mình lại gần. lấy tay bắt vào huyệt mạch,

Chàng nhìn thiếu nữ bịt mặt bảo nhanh :

— Quỳnh Giao bị quỉ bà làm bế tắc cả huyệt đạo nên bất tỉnh thế thôi chớ nội trạng chẳng hề có sự gì tổn hại cả.

Bây giờ việc đã quá cấp bách, ta còn phải đuổi theo bọn ma đầu vậy phiền cô nương phải mang nàng về ẩn náu đâu đó, bảo nàng đến ngày rằm tháng tám hãy đến Hoàng Mạc Lầu gần bờ bể Nam Hải sẽ gặp nội tổ là lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng.

Tất cả ta nhờ ở cô nương giúp hộ cho.

Dứt lời, Chí Tôn giơ tay áo nhẹm ngay Quỳnh Giao phất nhẹ một cái.

Đó là ngón võ Lưu Vân Phất Huyệt mà trước kia Bắc Phong Hòa Thượng truyền dạy cho chàng.

Luồng gió dịu dàng Lưu Vân Phất Huyệt vừa đưa ra đã thấy Quỳnh Giao cử động, báo hiệu nàng sắp tỉnh lại.

Không để Quỳnh Giao thấy mặt mình, Chí Tôn nhắc bổng mình lên,

Thiếu nữ bịt mặt giựt mình, gọi giật :

— Thiếu hiệp hãy dừng chân lại !

Ngại làm nhếch lòng thiếu nữ bịt mặt vị ân nhân của mình, Chí Tôn bắt buộc phải ngừng hẳn thân hình, xê trở lại.

Chàng hỏi nhanh :

— Cô nương còn điều chi chỉ giáo nữa đây ?

Thiếu nữ bịt mặt nhìn vào chiếc hang tối om, rồi nhìn lại Chí Tôn tỏ vẻ rất ái ngại :

— Theo tiểu nữ biết, thì hiện giờ thiếu hiệp dù có theo bọn Ngọc Diện Diêm Bà cũng không còn kịp nữa rồi.

— Tại sao vậy ?

Thiếu nữ bịt mặt đáp ;

— Vì huyệt động này sang bên kia lưng chừng ngọn cổ sơn thì mới tới Tàn cổ Động, nhưng dọc đường có rất nhiều hang ngách lạ lùng nguy hiểm dù cho một kẻ có công lực cao sâu cũng không chắc gì bảo tồn sinh mạng được.

Hiện nay rất có thể bọn người Ngọc Diện Diêm Bà đã do một huyệt đạo bí mật nào đó chạy ra rồi, thiếu hiệp có đuổi theo cũng vô ích.

Xin thiếu hiệp hãy nghĩ lại, đừng nên vào sâu hang hùm, đến khi hối hận chẳng còn kịp nữa, bọn ma đầu ác đạo này vô cùng thâm độc suốt mấy hôm nay len lỏi vào hàng ngũ chúng, tiểu nữ đã hiểu rõ tất cả.

Nghe những lời khuyên can thiếu nữ bịt mặt, bất giác Chí Tôn rúng động lên, nhưng chàng nhếch nụ cười đau khổ nói :

— Đa tạ thịnh tình của cô nương, đã hết lòng chỉ dạy vẫn sinh nhưng mối sư cừu còn mang nặng bên lòng, tâm can, dường như lửa cháy không thể diên trì thêm ngày tháng được

http://tieulun.hopto.org

dù nguy hiểm đến mấy, ta cũng phải theo gót kẻ địch thù.

Thiếu nữ bịt mặt âm thầm buông tiếng thở nhẹ, nàng chầm rãi bảo ;

— Thiếu hiệp đã quyết thì tiểu nử c ó cẩn ngăn cũng không thể nào được, nhưng có điều xin thiếu hiệp hãy hết sức cẩn thận, kẻo không khéo mà nguy mất.

Chí Tôn khích động :

— Cái nhã ý của cô nương văn sinh huyện xin tạc dạ ghi lòng, mong cho biết rỏ danh hiệu ngày sau đáp đền,

Thiếu nữ bịt mặt cúi mặt :

— Việc nầy về sau tiểu nử và thi ếu hiệp gặp nhau sẽ biết cũng không muộn màng gì, chẳng hiểu thiếu hiệp có nghe thế chăng ?

Chí Tôn, gắng gượng khe khẻ gật đầu. Chợt nhớ ra một điều chàng nghiêm giọng hỏi thiếu nữ bịt mặt ;

— Nguyên nhân nào cô nương gia nhập U Linh Kỳ, rồi chống lại chúng, trợ giúp văn sinh. Cô nương không sợ sau này chúng oán thù gây sự hay sao ?

Thiếu nữ bịt mặt ngước lên :

— Tiểu nữ được một người ủy thác đến đây trà trộn vào U Linh Kỳ chờ dịp ra tay, đánh lừa Ngọc Diện Diêm Bà rằng có mối tử thù với thiếu hiệp xin hợp tác tiêu diệt, nên mới được vào đây.

Vẽ ngạc nhiên hiện rỏ trên gương mặt Chí Tôn, chàng hỏi:

— Người ủy thác cho cô nương là ai ?

Chẳng cần do dự thiếu nữ bịt mặt đáp :

— Lão tiền bối Hãi Âu Quái Khách !

Cặp kỳ quang trong hai mắt Chí Tôn chớp ngời lên kinh dị, chàng không hiểu sao, đến ngơ ngẩn cả người đi.

Trong lòng chàng thầm nghĩ !

— Ồ ! tại sao Hải Âu Quái Khách phải nhờ nàng đến Tàn Cổ Động nầy trá bại chờ cơ hội giải nguy cho Quỳnh Giao trong cơn vạn tử nhất sanh như thế ?

Hành động của lảo tiền bối hình như đều do ta mà ra cả

Tại sao vậy ?

Nguyên nhân nào Hải Âu Quái Khách biết Tàn cổ Động tìm

thù rửa hận, để sắp khéo léo như thế ?

Lảo tiền bối nầy có liên hệ gì đến cuộc đời chàng chăng ?

Nếu không, thì trên thế gian nầy đâu có một kẻ có một tấm lòng thương yêu người quảng đại bao la như thế.

Mãi nghỉ suy nhưng không thế nào tìm cho ra manh mối, Chí Tôn nhìn thẳng vào vuông lụa thiếu nữ bịt mặt hỏi :

— Tại sao lão tiền bối phải hành động như thế, cô nương có thể bảo cho văn sinh biết điều nầy không ?

Thiếu nữ bịt mặt lắc đầu :

— Điều nầy về sau thiếu hiệp gặp lão tiền bối sẽ rỏ, tiểu nữ không thể tiết lộ nơi đây được.

Lúc ấy, Quỳnh Giao bỗng cựa mình, nàng sắp tỉnh lại.

Chí Tôn, không muốn chờ thiếu nữ tỉnh dậy, có sự triền miên tình cảm lôi thôi, chàng nói thật mau với thiếu nử bịt mặt :

— Việc Quỳnh tiểu muội nhờ cô nương chu toàn cho, văn sinh còn phải lo tròn sứ mệnh. Hẹn tái kiến.

Nói xong, Chí Tôn xẻ ra ngoài một trượng, nhắm ngay huyệt động đen ngòm phóng vào mất dạng trong ánh chớp.

Thiếu nử bịt mặt nhìn theo bóng Chí Tôn hút mờ trong vùng hang động âm u, nàng bỗng chép miệng thỏ dài :

— Tính chàng quá ngạo cuồng, không thể cản ngăn được chẳng hiểu chuyến đi nầy số hệ sẽ ra sao !

Bỗng có tiếng động ở phía sau lưng.

Thiếu nữ bịt mặt giựt mình quay lại.

Nàng đã thấy Quỳnh Giao mở choàng đôi mắt đượm màu thu thủy rồi lẹ làng phóng mình đứng dậy gọn gàng.

Cô gái rão mắt chạm ngay luồng sáng huyền diệu của thiếu nử bịt mặt đang lặng lẽ nhìn mình.

Nhớ lại một việc đã xảy ra, Quỳnh Giao vội chấp tay thi lễ:

— Chính tay cô nương đã cứu sống tiểu muội tại nơi nầy ?

Thiếu nữ bịt mặt khẻ lắc đầu :

— Cũng không đúng như thế !

Quỳnh Giao kinh dị nhìn quanh hang động, rồi hỏi ;

— Thế ai đã cứu tiểu muội thoát khỏi tay Ngọc Diện Diêm Bà ?

Thiếu nữ bịt mặt buông thỏng :

http://tieulun.hopto.org

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác :

Quỳnh Giao lùi hai bước khích động mãnh liệt :

— Dương tiểu huynh đã đi đâu rồi, cô nương có biết chăng

— Thiếu hiệp còn lo tìm bọn ác ma Ngọc Diện Diêm B trả hận cho sư môn, người giao phó cô nương lại cho ta, đặ chờ đến rằm tháng tám, cô nương đến Hoàng Hạc Lâu gặp nộ tổ lão Quái Ngư và Bắc Phong Hào Thượng...

Nói dứt thiến nữ bịt mặt xạ hai luồng nhỡn quang huyề dịu vào mặt Quỳnh Giao như rọi thấu tâm tư cô gái trinh thơ ấy

Sắc mặt Quỳnh Giao lộ vẽ âu sầu đau khổ, lát sau cô gá bằng giọng quả cảm bảo thiếu nữ bịt mặt :

— Không thể được như thế, tiểu muội nhất định đi tìm ch được Dương tiểu huynh, gặp mặt rồi mới có thể an tâm được,

Thiếu nữ bịt mặt hiểu rỏ tâm trạng hiện giờ của Quỳnh Giao nàng hỏi :

— Bây giờ cô nương định tìm thiếu hiệp nơi nào ?

Câu hỏi của thiếu nữ bịt mặt khiến cho Quỳnh Giao thẫn thờ. Một quả tim đang rướm máu rỉ rỉ chảy trong người.

Quỳnh Giao tự nhủ lấy mình :

— Thật vậy, bây giờ ta biết Dương tiểu huynh ở đâu mà tìm kiếm cho hoài công !

Nhưng sực nhớ ra một điều Quỳnh Giao nhìn thiếu nữ bịt mặt hỏi giọng hết sức tha thiết :

— Có thể cô nương biết Dương tiểu huynh vừa đi nơi đâu vậy cô nương có thể bảo cho tiểu muội biết chăng ?

Ta không được rỏ điều nầy, nhưng hiện giờ nơi đây đang trong vòng nguy hiểm, cô nương hãy theo ta mau !

Không đợi Quỳnh Giao kịp nói gì, Thiếu nữ bịt mặt chợp tay nàng bắn mình ra khỏi Tàn cổ Động...

⊖

Trong lúc Chí Tôn thi triển Khinh công thần tốc chạy một lúc đến nơi có nhiều gợp đá hình thù kỳ dị.

Chàng vừa ngưng thân hình lại, chợt có tiếng quát tợ sấm :

— Chủ nhân Lệnh Xé Xác, số mạng ngươi đã hỏng rồi !

Tiếp theo đó, một lảo ma đầu tóc đỏ cùng ngoài hai trăm cao thủ Âm Ma và U linh Kỳ từ bốn hướng rào rào phóng tới.

Vừa trông thấy Chí Tôn, chẳng nói một lời, Xích Phát Âm Ma phất cao cờ hữu chưởng :

— Hãy tử đấu !

Lập tức chúng đạo Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ mỗi người quạt ra một chưởng khí thế vô cùng cường liệt.

Chí Tôn thét hận thù :

— Các ngươi tới số cả rồi !

Chàng giơ hữu chưởng lên cao bằng ngực đẩy ra đường chiêu Thu phong Lạc Diệp gồm công lực mười phần.

Một trận gió từ mặt đất thổi lên quay cuồng đến chúng đạo U Linh Kỳ.

Từng loạt rú thảm khốc chấn động cả Tàn Cổ Động,

Hãi hùng thay đã thấy hai mươi cao thủ phơi thây tại trận

Quả thật1 ngón võ thần quỉ chưa hề nghe thấy trong trước tác vủ lâm kim cổ.

Luồng chưởng phong tuy dìu dịu như trận thu phong nhưng vô cùng khủng khiếp tàn phá hơn Lôi Kinh Thiên Địa bội phần

Còn lại hai mươi tên cao thủ nhờ đứng xa hơn năm trượng nên áp lực nhẹ hẳn cuốn đi lòng lốc trên mặt đất chẳng khác một trận lá vàng.

Xích Phát Âm Ma rống tợ trời gầm :

— Hãy giết chết tiểu sát tinh cho ta !

Rào... rào.

Gần một trăm cao thủ phóng tới vây chặt Chí Tôn.

Mọi người đều huy động một ngọn chưởng phong dũng lực như sóng ngoài bể cả.

Chí Tôn tức giận quay một luồng hữu chưởng đón nghênh bằng trăm luồng kình đạo của kẻ thù.

Một loạt nổ long trời lở đất chuyển rung Tàn Cổ Động.

Đã có thêm mười xác chết nằm phơi la liệt tại trảng.

Bọn cao thủ từ các hướng nghe náo động vội vàng đến nơi.

Chúng vây chặt Chí Tôn vào giữa trước sau ngoài hai trăm người.

Lúc bây giờ, máu sư cừu chạy ngược trên đỉnh đầu của Chí Tôn, hình ảnh đầm máu hãi hùng giữa đêm đông nộ vụt hiện lên rõ tệt trong mắt chàng. Lời thề nguyện trước linh

http://tieulun.hopto.org

thề Dương chấn Hoàn hãy còn văng vẳng bên tai.

Chí Tôn gầm vang :

— Giết ! Ta phải giết cho được lủ ma đầu !

Chàng thò tay vòng lưng lấy ra cây Tàn Chi Quái Đao tỏ rực ánh sáng lạnh căm hồn.

Ngoài hai trăm cao U tinh Kỳ đồng quát :

— Lệnh xé Xác !

Chí Tôn quét hai luồng kỳ quang rực lực hận thù, trầm rợ bảo :

— Phải đấy ! cây lệnh xé Xác đã nằm trong tay ta, số mạng các ngươi đã đến ngày tận mạt !

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn tả chưởng, hữu đao xông vào đám người nhanh lẹ như một bóng âm hồn về đòi mạng.

Từng tiếng rống thảm liệt !

Từng chiếc bóng người bay đi khắp nơi Tàn cổ động.

Máu đỏ !

Thịt rơi !

Sấm chưởng nổ vang rền như đất trời đến giờ mạt nhật.

Cả toàn hoang động chuyển rầm rập không ngừng.

Màn thảm cảnh khốc liệt liên tiếp diễn ra.

Chẳng mấy chốc, thây chất thành gò, máu chảy tợ suối, xương thịt vất vãi ngổn ngang trong Tàn Cổ Động.

Ngoài hai trăm cao thủ đã hao mất nữa phần một số bị trọng thương. lão dảo vào các vách đá, còn lại bao nhiêu tháo lui ra ngoài, thò những luồng hung quang nhìn Chí Tôn, mà trong lòng hết sức khiếp hãi.

Có tiếng quát tợ trời gầm :

— Tất cả hãy dang ra !

Sau đó, Xích Phát Âm Ma lẹ làng xẹt tới đối diện cùng Chí Tôn.

Bên cạnh lão đại ác ma tóc đỏ đã có Ngọc Diện Diêm Bà sát cạnh.

Còn phía sau là Thiên Phật Thủ, Huyết Hồn Kiếm quỉ, Hắc Phụng Hoàng, cùng mười tên tuyệt thủ khác đứng dàn hình rẽ quạt.

Chúng lộ hung quang có vẻ tử đấu trận cuối cùng.

Lúc ấy, Chí Tôn đã ngừng hẳn thân hình lại cặp mắt chàng

đỏ bừng tợ máu, chứa cả một bầu trời chết chóc thê lương.

Chàng giắt cây Tàn Chi Quái Đao trở vào lưng, quét cặp kỳ quang sặc màu khủng bố ngang bọn Ngọc Diện Diêm Bà một lượt.

Cái nhìn của chàng dời đến đâu là quần hùng rùng mình đến đó.

Giây lâu, Chí Tôn nghiến răng kèn kẹt :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Đúng như lời của ta đã nói với ngươi từ trước, hôm nay trong Tàn Cổ Động sẽ không sống sót một tên nào cả.

Ngày trước thảm cảnh Tổng đường Cam Lộ Bang như thế nào, thì giờ đây diễn ra như vậy, các ngươi mau sám hối, rồi ta đưa vào ngõ quỉ môn quan.

Mấy lời nói sặc tanh mùi máu nầy, khiến cho cả bọn đều rúng tận đáy lòng. Chúng tự biết với công lực thần quái của Chí Tôn ngày nay, chàng có thể hành động tất cả những gì chàng muốn.

Nhưng đứng trước tình thế bọn chúng phải tử đấu chứ không còn khác hơn thế được.

Chỉ có Xích Phát Âm Ma và Ngọc Diện Diêm Bà là trầm tĩnh hơn hết, dù sao, hai vị đại ác ma nầy võ công đã thần quỉ kiến sầu. khi hợp lực quả đáng ngại cho kẻ thù phải đương đầu vậy.

Xích Phát Âm Ma dời cặp mắt quỉ quái ngang qua ngoài một trăm xác chết nằm la liệt tại tràng, lão đại ác ma vùng rống tợ sấm :

— Tiểu quỉ, hôm nay Bản Phó Giáo chủ không xé được da ngươi móc lấy trái tim trả thù cho chúng dạo thề chẳng đứng làm người trong cõi đất trời nầy nữa.

Vừa chấm giứt câu nói, Xích Phát Âm Ma xẹt qua hữu ba bước. hai luồng ma nhởn lạnh khiếp người chiếu thẳng vào Chí Tôn

Theo đó, song chưởng như thủ quỉ từ từ đưa lên, quay một vòng tròn rồi từ từ đẩy tới.

Lập tức, hai luồng âm phong lạnh như gió địa ngục phát đi ù ù từ trong lòng chưởng trung của lảo đại ác ma tóc đỏ.

http://tieulun.hopto.org

trượng.

Chí Tôn khe khẹ hết :

— Thái âm chưởng !

Mồm hết, song chưởng Chí Tôn vận dụng nội khí lưỡng Cực Chân Ngươn qui tụ lên mười hai phần đối diện âm phong kình địch.

Chàng đưa nhanh như như hai cái thoi.

Tức thì, một đạo kình khí pha màu đỏ nhiệm mầu cuồn cuộn đón ngành Thái Âm chưởng của Xích Phát Âm Ma.

Song chưởng đều là kình khí âm thầm, không có tiếng ầm ỉ, sấm sét như các thứ chưởng phong khác, bề ngoài trông ra bình thường phơi phới, nhưng sự thật bên trong có cái tiềm lực sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Hai luồng kình phong vừa chạm nhằm lưỡng Cực Chân Ngươn chớp nhoáng lên, đột nhiên đổi thành khí dương cang lần hư huyền...

Bộp !

Chưởng lực chạm nhau nổ vang rền.

Chỉ trong chớp mắt, ngọn âu phong của Xích Phát Âm Ma bị khí thể trắng đỏ huyền diệu Lưỡng Cực Chân Ngươn diệt mất trong vô tình.

Đột nhiên trong thời gian đó, một trận lôi phong đồng loạt ào ào tới bên mình Chí Tôn.

Thì ra, Thiên Phật Thủ. Huyết Hồn Kiếm Quỉ, Cổ Độc Thánh Quân, Hắc Phụng Hoàng và mười tên tuyệt thủ cùng xê mình tới mỗi người quật ra hai chưởng, với cộng lực sanh bình

Hai mươi sáu luồng chưởng phong quần hợp của mười ba tay cao thủ tột bực, bão vũ có thể sập đổ cả một dãy đồi.

Phát giác ngay từ lúc đầu, Chí Tôn chẳng chút nao núng chàng đề cao song chưởng toàn bộ nội lực, cùng lượt đẩy ra đường chiêu Nộ Hải Dương Ba nhật nguyệt vô quang.

Ầm... ầm !

Liên tiếp mấy tiếng nổ tợ trời gầm sát bên tai.

Mặt đất tung lên rầm rập như hồi địa chấn.

Từ phía núi non đều đội lại ù ù...

Trong tiếng sấm chen lẫn một loại tiếng người rống lên

Liền đó, năm chiếc bóng tung ngoài mười trượng đập vào vách núi, xương thịt tan nát, văng tung tóe,

Còn lại bọn Thiên Phật Thủ chấn động dế n tháo lui hai trượng, mặt mũi xám nghịt các đạo khí quản tưởng chừng bế tắt.

Xích Phát Âm Ma như quỉ dữ điên cuồng, xẹt tới trước mặt Chí Tôn, chẳng nói một lời, quay nhanh quỉ thủ đưa ra từng vòng Thái Âm chưởng bốc lạnh đầy trời.

Đồng thời, Ngọc Diện Diêm Bà cũng song song với Xích Phát Âm Ma. thi triển đường chiêu « Ma Ảnh Thiên Linh » tợ bóng âm hồn chụp xuống đầu Chí Tôn.

Cả bọn Thiên Phật Thủ Huyết Hồn Kiếm Quỉ Cổ Độc Thánh Quân, Hắc Phụng Hoàng thấy thế xông tới vận dụng toàn lực vào đường chưởng phong quyết quật chết kẻ tử thù.

Một trăm ngoài cao thủ đứng ngoài từ nãy giờ cũng phóng vào huy động chưởng lực ào ào tấn công Chí Tôn.

Giữa giờ phút nặng trầm đó, đột nhiên từ bên vách Tàn Cổ Động bỗng nức ra nhiều cánh cửa tò vò, theo đó, có trên hai trăm cao thủ Âm Ma xuất hiện bao thành một vòng vây nhiều mặt không còn lối thoát thân.

Bây giờ, trước sau cao thủ đã gần bốn trăm kể cả hai đạo thái U Linh kỳ và Âm ma Giáo, sát khí tên n ào tên nấy lẫy lừng trên gương mặt chúng quyết hạ sát cho kỳ được kẻ địch thủ.

Tình hình thật là khẩn bách.

Thế nhưng Chí Tôn đã quyết chí phục thù, chàng đứng sững chính giữa Tàn Cổ động như một vị thiên thần, song chưởng thi triển toàn lực đường chiêu lôi đình Càn Khôn Thần Công ùng vòng.

Kình lực bủa thành chu vi bầy trượng vào chưởng lực bọn ma đầu pháp nổ liền liền, núi non cơ hồ sụp đổ.

Càng chết bao nhiêu, thì bọn chúng càng hung tợn bấy nhiêu, kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên, quỉ thần cũng phải rùng mình tháo bước.

Trải qua 20 hiệp giao đấu. Vòng vây bọn cao thủ hãy còn trùng hiệp hàng ngàn bóng chưởng nặng nề như quả núi sa xuống đầu Chí Tôn.

http://tieulun.hopto.org

Chàng phải huy động toàn bộ nội lực chống đỡ lại kẻ thù quá đông dảo dưới sự điều khiển của hai đại ác ma từng gieo khiếp mật giang hồ.

Trận đấu vẫn kéo dài thêm.

Mồ hôi của Chí Tôn đã tháo ra ướt đầm, chàng thầm nghĩ

— Nữ ma đầu Ngọc Diện Diêm Bà định dùng thuật luân xa làm cho ta hao mất chân khí sau khi giết hết gần bốn trăm cao thủ nầy, chừng ấy hắn sẽ hợp cùng Xích Phát Âm Ma vận dụng toàn lực tấn công, hậu quả sẽ vô cùng tai hại, vậy ta hãy n'n hạ thủ trước là hơn.

Nghĩ xong, Chí Tôn đột ngột thi triển ngón võ công thần quái « Thái Ioau Ngự Phong » vụt cất bổng thân mình lên cao ba trượng, vạch vòng tròn trên đầu quần hùng,

Song chưởng từ trên liền bủa xuống kình lực lôi đình « Lập Chưởng Đồ Long »

Cứ hễ một lần Chí Tôn ra tay, là hai thi thể chia lìa.

Kình đạo bủa thành chu vi bảy trượng chạm vào chưởng lực bọn Âm Ma và U Linh Kỳ phát nổ liền liền, núi non cơ hồ sụp đổ,

Càng chết bao nhiêu. thì bọn cao thủ càng hung tợn bấy nhiêu, bóng kẻ trước ngã. xuống người sau tiến lên, quỉ thần cũng phải rùng mình tháo bước.

Chẳng mấy chốc số cao thủ hao đi hết phân nữa còn lại bao nhiêu khiếp hải tháo lui ra ngoài mười trượng.

Mặt sân trường trong Tàn cổ Động bấy giờ phơi bày ngổn ngang có gần ba trăm cái xác chết xương thịt chia lìa.

Thật là thảm cảnh rùng rợn chưa từng nghe thấy trong lịch sử võ lâm.

Còn một số cao thủ sống sót tháo lui ra ngoài mười trượng run rẩy cả toàn thân, nhìn cái chết thảm thê của đồng bọn.

Bấy giờ Chí Tôn mới từ từ đáp xuống vị trí cũ. Tại sân tràng đông đảo thế kia, giờ đây chỉ còn Xích Phát Âm Ma, Ngọc Diện Diêm Bà, Thiên Phật Thủ, Huyết Hồn Kiếm Quỉ và năm tên tuyệt thủ mà thôi.

Mọi người đều khủng khiếp trước cái thân thủ quỉ thần run sợ của Chí Tôn.

Chỉ nội trong khoảng khắc thời gian đã hạ sát gần ba trăm cao thủ, quả thật vũ lâm đã tới hồi mạt nhật.

Sau khi quét cặp kỳ quang chứa cả một bầu trời khủng bố máu tanh. Chí Tôn nhìn lượt qua bọn Xích Phát Âm Ma, rồi mò tay vào lòng.

Soẹt !

Một tiếng động khô khan, theo đó, một ánh sáng lạnh căm hồn nháng lên.

Xích Phát Âm Ma gầm to :

— Lệnh xé xác !

Chí Tôn cười lạnh lẽo :

— Phần thưởng cuối cùng cho bọn ngươi là món vật nầy đây !

Ngọc Diện Diêm Bà phóng tới nói giọng thảnh thót hồ ly :

Quái bà thò mười móng chỉ về xuống thiên linh cái của Chí Tôn một ngọn « Phi Chỉ Âm Hồn » như màn tử vong chụp úp.

Chẳng thèm tránh né, tả chưởng Chí Tôn huy ra đường chiêu Lập Chưởng Đồ Long, đánh gay thế công của quái bà.

Cũng trong tiếng quát tợ trời gầm, Xích Phát Âm Ma bắn tới, thi triển kình đạo Thái Âm chưởng mang theo tét giá dầy trời.

Cũng như lần trước, Chí Tôn vận hành nội khí Lưỡng Cực Chân ngươn, ngưng tụ lên tả chưởng, từ từ đẩy ra..

Một màu đỏ cực kỳ huyền nhiệm cuốn mất luồng hàn đạo Thái Âm của Xích Phát Âm Ma.

Lẹ như điện chớp. Chí Tôn dùng ngay thân pháp « Di Ảnh Kỳ Hình » lắc mình biến mất.

Chừng xuất hiện, chàng đúng cách phía hữu Xích Phát Âm Ma hai trượng, phất động cây Tàn Chi Quái Đao, đưa ra một chiêu « Tàn Chi Đạt Hồn » thần tốc

Chỉ thấy ánh sáng loé lên.

Chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn tấn công Xích Phát Âm Ma vào ba

Cũng may là Chí Tôn cũng dùng công lực bình thường nên nàng chẳng thiệt đến sanh mạng, nếu không nương tay chắc chắn nàng đã thành tro mạt rồi,

http://tieulun.hopto.org

Xích Phát Âm Ma dựng đứng chòm tóc đỏ, rống lên.

— Ngươi phải chết !

Theo tiếng rống song chưởng lão đại ác ma đẩy mạnh luồn Thái Âm chưởng với công lực sanh bình...

Chí Tôn lẹ làng thi triển đường chiêu Nộ Hải Dương B đón nghênh luồng hành đạo của Thái Âm chưởng...

Ầm !

Nhiều luồng kình đạo lạnh tợ tuyết băng quét nhằm C Tôn đến phải rùng mình lên mấy lượt :

Riêng Xích Phát Âm Ma bị Nộ Hải Dương Ba chấn độn lảo đảo về phía sau ngoài hai trượng chưa đứng vững.

Mồm lảo ác đạo rướm máu tươi trông càng hung ác l thường.

Xích Phát Âm Ma đưa quỉ thủ lau sạch máu mồm, trộ cặ ma nhởn sáng tợ hai chiếc lồng đèn nhìn Chí Tôn.

Nhờ trời ban cho dị phẩm nội đơn Ngưu Long Giao v Thiên Bằng Thái Noãn, hóa thành Lưỡng Cực Chân Ngươ phù trợ, nên luồng hàn đạo liền tiêu tan đi đâu cả.

Chí Tôn vận chân khí chạy vòng chu thân tống khử chấ hàn độc ra ngoài, cơ thể tràn trề sinh lực.

Lẹ như điện chớp, chàng bắn mình lên cao tả chưởng quá sang Xích Phát Âm Ma một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba sấm sét.

Bấy giờ; Xích Phát Âm Ma đã mang vết trọng thương lại bị lực của kình dịch áp tới, hắn hãi hùng vận dụng toàn bộ chân khí giờ song chưởng đón đở.

Ầm ?..

Xích Phát Âm Ma rống lên, máu đào từ cửa mồm phọt thành vòi, toàn thân run lên lẩy bẩy như người vừa thọ chứng cảm hàn.

Chẳng để chậm trễ Chí Tôn dựng thân pháp kinh công tột độ, phóng tới Xích Phá Âm Ma, phất cây Tàn Chi Quái Đao đưa ra một chiêu ánh chớp.

Trong tiếng rống kinh hoàng, thấy làn máu bắng tung lên cao rải khắp Tàn Cổ động.

Tử chi Xích Phát Âm ma bị đứt lìa vung vãi khắp nơi, chỉ còn khúc mình nằm trên vũng máu, bày trọn trái tim ra ngoài

Quả thật khủng khiếp !

Thảm cảnh diễn ra nội trong cái chớp mắt thời gian, khiến cho Ngọc Diện Diêm Bà đành sững sốt đứng nhìn, chứ không thể nào cản ngăn kịp.

Hắc Phụng Hoàng cũng hết sức khiếp đảm, phỏng người như pho tượng chẳng còn cử động gì được nữa.

Giết xong Xích Phát Âm Ma, bấy giờ Chí Tôn từ từ quay qua Ngọc Diện Diêm Bà.

Chí Tôn hét vang :

— Nữ ma đầu hôm nay là ngày tận số của ngươi.

Hiểu rõ hậu quả như thế nào rồi, thình linh Ngọc Diện Diêm Bà bắn bổng người lên dãy thạch thất tẩu thoát.

Hắc Phụng Hoàng ngó thấy, cũng hốt hoảng phóng mình theo Ngọc Diện Diêm Bà,

— Quỉ bà chạy đi đâu ?

Thân hình chàng theo tiếng hét, lẹ như sao xẹt bắn qua khỏi đầu Ngọc Diện Diêm Bà và Hắc Phụng Hoàng, rồi nương theo bề thế, xoay mình lại đồng lượt đẩy ra hai luồng chưởng phong lúc còn lơ lửng trên không.

Bình... bình..

Cả Ngọc Diện Diêm Bà, lẫn Hắc Phụng Hoàng bị áp khí quạt nhằm, hạ xuống ngay vị trí củ.

Chí Tôn theo thân pháp «Thái Loan Hgư Phong» Vạch nữa vòng đáp xuống mặt đất cách Ngọc Diện Diêm Bà ba trượng

Da mặt hồng phấn của quỉ bà chuyển sang màu xám, hai luồng mắt hồ ly càng lạnh lẽo thêm hơn.

Hắc Phụng Hoàng khiếp đảm đến rung động cả toàn thân niềm khổ đau hối hận tràn ngập trong lòng.

Chí Tôn dời cặp mắt thần sang Hắc Phụng Hoàng, giây lâu cất giọng trầm nghị bảo :

— Triệu lệ Trôn nay tạ nể tình cô nương năm xưa vốn là môn đệ của lão tiền bối Hải Âu Quái Khách mà tha cho mạng sống được sinh tồn.

Kể từ giờ phút này cô nương hãy đi đi.,. đừng ở đây chờ đến lúc ta đổi ý muộn mất đấy !

Còn việc hận thù, thì ta cũng trân trọng báo rằng : bao giờ cô nương luyện được ngón võ công tuyệt thế. cứ đến tìm ta

http://tieulun.hopto.org

giao đấu bất cứ thời gian nao, nay trên mộ trang nao.

Lặng nghe những lời gay gắt lạnh lùng của Chí Tôn H Phụng Hoàng ngừng một chặp, rồi thốt giọng căm hờn :

— Dương Chí Tôn, hôm nay ngươi không giết ta, thì sẽ một ngày nào đó không xa lắm ta sẽ tìm đến giết ngươi, để r sạch mối oán cừu.

Ngươi hãy ghi nhớ lời ta đã bảo.

Chấm dứt câu nói, Hắc Phụng Hoàng đưa cặp mắt đầy că hận chiếu thẳng vào mặt Chí Tôn, người thiếu hiệp giang hồ một vẻ đẹp tuyệt thế. vì không được yêu thương, mà trở nê thù oán.

Nàng bỗng cười lên lạnh lẽo, rồi quay mình ra Tàn Cổ Độ phóng đi.

Chí Tôn nhìn theo bóng Hắc Phụng Hoàng buông tiếng th nhẹ.

Chàng quay sang Ngọc Diện Diêm Bà, thấy còn đứng tr như pho tượng hải hùng trước cái chết thảm khóc của Xíc Phát Âm Ma:

Sát khí nổi bật trên gương mặt Chí Tôn chàng nghiến răn kèn kẹt, trầm khiếp bảo Ngọc Diện Diêm Bà :

— Nữ hồ ly ác độc, nợ máu phải trả bằng máu đó là luậ công bằng của vũ lâm, tên ác đạo Xích Phát Âm Ma đền tộ xong rồi. giờ đến lượt ngươi, dù có tháp cánh mà bay cũn không khỏi được.

Vậy biết điều hãy quỳ xuống cho ta hành động bằng nghịch lại. ta bầm ngươi ra làm trăm mãnh mới vừa lòng.

Ngọc Diện Diêm Bà hốt hoảng thảo lui ba bước.

Màu da hồng phấn tuyệt sắc giai nhân của quỉ bà chợt đổ sang màu xám biếc, nhăn nheo như một mụ già cằn cỏi.

Cốt cách hồ ly tinh đả hiện hình trong giờ phút tận cùn này.

Quỉ bà chợt cười ầm rợn :

— Thằng quỉ sống, đừng nhiều vô ích, hãy rồi sẽ biết đâu l lợi hại của bản lệnh chũ.

Lần trước tại cánh rừng già, Chí Tôn đã chia mãnh Lon Khuyết di vật của gia mẫu mà ả không nhận được, chứng tỏ chẳng hề có liên hệ gì đến dĩ vãng của chàng cả.

Nên Chí Tôn cảm thấy một bầu máu nóng sôi chẳng chút vướng bận lo âu, chàng xẻ mình lên nửa chực phát động cây Tàn Chi Quái Đao ;

Bỗng quái bà thét lanh lảnh :

— Dừng lại !

Chí Tôn ngừng cây Quái Đao :

Ngọc Diện Diêm Bà nghiến căm thù :

— Tiểu cuồn ma, ta muốn nói với ngươi một điều.

— Điều gì hãy nói mau ?

— Ngươi chỉ cậy có cây Tàn Chi Quái Đao hống hách giang hồ, chứ vỏ công có gì đáng kể mà khoe khoan.

Mấy lời khiêu khích quỉ quyệt của Ngọc Diệm Diêm Bà khiến Chí Tôn cháy phừng lửa giận, chàng hú vang Tàn Cổ Động.

— Quỉ bà chớ có bên mép hãy xem ta lấy mạng ngươi chẳng cần cây Lệnh xé xác đây !

Hét dứt, Chí Tôn cất cây Tàn Chi Quái Đao vào lòng, hửu chưởng đề cao bằng ngực, từ từ đẩy ra một chiêu Lôi Kinh Thiên Địa.

Từ khi luyện thành năm ngón vỏ công tuyệt thế, nội lực một trăm năm mươi năm của Chí Tôn được phát huy cao độ nên luồng chưởng phong chàng đánh ra uy vũ gấp bội lần đầu nhau cùng Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa tại ngọn đồ Thần nữ.

Thoát trông thấy chưởng phong kinh thiên của kẻ địch. Ngọc Diện Diêm Đà rúng tận đáy lòng vì không thể nào tránh né hay đón đở kịp.

Quỉ bà tập trung nội lực dồn lên song chưởng đồng lược đẩy mạnh ra đối diện kình đạo Lôi Kinh Thiên Địa của kẻ thù.

Một tiếng nổ lòng trời.

Ngọc Diện Diêm Bà bước lùi liền liền.

Trái lại Chí Tôn vẫn đứng nguyên vị trí như thiên thần.

Không đợi quái bà kịp phản ứng Chí Tôn lại nhắc lên nữa trượng, thi triển đường Chiêu lập chưởng Đồ Long uy lực có thể đẩy sập cả toạt đồi.

Lần này, Ngọc Diện Diêm Bà không đoán đở như lần trước lặng lẽ như ma muội nhúng mình lên thẻo quỉ pháp «Phi Ảnh Âm Hồn» tránh luồng chưởng phong của Chí Tôn, đồng thời, vỗ quỉ chưởng xuống đầu chàng một đạo chỉ phong sắc bén.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn cười lên lạnh lẽo, xê ngang nửa trượng, tả chưởng huy ngay kình lực Nộ Hải Dương Ba sấm sét đầy trời,

Quá khiếp. Ngọc Diện Diêm Bà lại thi triển quỉ pháp tột đ bắn ngược thân hình về phía san ba trượng.

Nhưng quái bà chưa kịp đứng vững thì Chí Tôn đã ra tay l như luồng điện chớp.

Thân hình kiều diễm của Ngọc Diện Diêm Bà tung đi b trượng, máu mồm phun ra thành vòi trông vô cùng thảm hạ

Bình !

Ngọn chưởng thứ ba của Chí Tôn liền theo đó cách ngo năm trượng lại quật trúng quỉ bà bay đến gộp đá.

Nhờ khoảng khá xa nên Ngọc Diện Diêm Bà chỉ mang vế trọng thương, giá nếu không đã tan nát thành cát bụi rồi.

Quái bà gượng gạo đứng lên, toàn thân run bần bật như người vừa thọ chứng cảm hàn, khí quấn nặng nhọc cơ hồ sứ đi

Không bỏ lỡ hơ hội. Chí Tôn vụt xê mình lần cát giọn nặng trầm :

— Quỉ bà, giờ đây đến lúc ngươi đền tội ác năm xưa đã làm, vậy hãy nhắm mắt chờ ta tế độ.

Hữu Chưởng Chí Tôn theo câu nói giơ lên, toan kết liễu đời ả hồ ly dâm độc nhất trần gian.

Đồng một thời gian đó, chợt có tiếng quát :

— Dừng tay lại !

Tiếp theo, một luồng áp khí nặng như núi lở quật tréo vào hông Chí Tôn, hết sức hiểm nghèo.

Nếu giữ nguyên tình trạng Chí Tôn có thể hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà ngay chiêu cuối cùng đó nhưng chàng phải mang lấy vết thương nặng nề.

Vì vậy, buộc Chí Tôn phải bắn mình qua tám thước vừa thu hồi thế công vừa tránh luồng ám khí hiểm độc của kẻ lạ.

Một bóng người phóng xuống tràng.

Chàng quay lại coi đó là ai.

Bất giác, Chí Tôn đã phải kêu lên !

— Hải Âu Quái Khách !

Người vừa đột kích Chí Tôn cứu thoát Ngọc Diện Diêm Bà chính là Hải Âu Quái Khách trên mặt vẫn trùm kín vuông lụa muôn đời.

Trong thấy Hải Âu Quái Khách hiện thân giữa giờ phút hấp hối của Ngọc Diện Diêm Bà sắt mặt Chí Tôn biến đổi rõ rệt.

Chàng nhủ thầm :

— Hắt Âu lão tiền bối đối với ta tuy ba năm về trước có nhiều công ơn vì đã bao lần cứu tử trọn đời không thể nào quên được, nhưng chẳng hiểu tại sao mấy lần rồi cứ theo sát bên mình ta luôn ngăn cấn không cho hạ sát quỉ bà ?

Hơn nữa, lão tiền bối còn cho ả là thân mẫu của ta, vậy tồn tâm của người ra sao đây ? Quả thật có điều gì bí ẩn bên trong chăng ?

Chí Tôn nhìn Hải Âu Quái Khách thốt giọng không hài lòng

— Lão tiền bối: xin người cho biết hành động vừa rồi có nghĩa gì ? Nếu không có nguyên nhân tiểu sinh đành cam thất kính vậy !

Hải Âu Quái Khách khích động bảo

— Tiểu tử ạ ! Trước sau gì ta cũng mong không nên

http://tieulun.hopto.org

hạ sát Ngọc Diện Diêm Bà, trái lại sẽ ân hận đến trọn đời.

Sát khí xung lên đầy mặt Chí Tôn, lời nói của Hải Âu Quái Khách cũng chẳng có gì mới lạ hơn lần trước.

Chàng khẽ nghiến thầm lấy mình :

— Lại cũa mấy câu trước kia, nhưng Hải Âu Lão tiền bối đã lầm, Ngọc Diện Diêm Bà nhất định không phải là thân mẫu của ta lời Quận Chúa Bạch Cung mới là chính xác, ta phải giết quỉ bà trước, rồi mọi việc sẽ liệu toan.

Tâm niệm chấm dứt, Chí Tôn trầm trọng, bảo Hải Âu Quái Khách :

— Sư cứu chồng cao tợ núi, tiểu sinh hẹn mai sau.

Nhanh như điện chớp Chí Tôn đã theo câu nói bắn tới Ngọc Diện Diêm Bà, cùng ngay một chiêu Nộ Hải Dương Ba sấm sét.

Hải Âu Quái Khách quát :

— Tiểu tử, ngừng tay lại !

Đồng lượt với Chí Tôn, Quái Khách đẩy luồng áp khí vào lưng chàng, định xê lệch thân hình chàng qua bên, cứu nguy Ngọc Diện Diêm Bà.

Nhưng. . bình... bình hai tiếng vang lên.

Ngọc Diện Diêm Bà trúng nhằm kình đạo Nộ Hải Dương Ba văng ra ngoài ba trượng, đánh huych xuống đất, không còn gượng dậy nổi.

Trong lúc Chí Tôn cũng hứng trọn áp lực bạo vũ của Hải Âu Quái Khách máu trào ra hai bên mép.

Đi vòng quanh dưới chân núi xem xét một hồi, bỗng Chí Tôn trông thấy một cái huyệt đen ngòm.

Chàng khẽ kêu :

Nhiếc hang đây rồi !

— Chàng xê mình lại gần, nhận ra cửa hang chỉ vừa một người chun, trước cửa có tảng đá to ngã về bên phải tả.

Chí nôn hiểu ngay Hải Âu Quái Khác h đã vận chưởng công xô ngả tảng đá lấp cửa hang của bọn ác đạo, chắc chắn Quái Khách đã thoát thân ngã nầy chứ chẳng còn nơi nào nữa cả.

Chàng ngoãnh lại nhìn Tàn cổ Đang sau chót, rồi phóng mình vào hang đá đen ngòm.

Càng đi sâu, hang đá càng thêm rộng, nhưng khí lạnh từ

trong vách núi tiết ra buốt tận tủy xương, Chí Tôn phải vận công cho huyết quản ấm áp trở lại.

Vào trong khoảng mười trượng bây giờ có thể cùng đi một lượt hai người, bóng tối vẫn đặc dầy tợ trời đêm,

Nhờ nhởn lực tinh vi, nên Chí Tôn không bị chút nào trở ngại cả.

Chàng vừa đi vừa nghĩ đến Hải Âu Quái Khách.

Không biết Quái Khách là ai, mà sao hiểu rỏ mọi hành tung của chàng, thường xuất hiện lúc chàng nguy hiểm.

Quái Khách lại hiểu rỏ cơ mưu nguy hiểm của bọn Ngọc Diện Diêm Bà cậy nhờ thiếu nữ bịt mặt lọt vào hhng ngũ chúng chờ lúc cứu nguy cho Quỳnh Giao, lại am tường những hang ngách bí mật Tàn cổ Động, quả thật không thể nào tưởng tượng được.

Thiếu nữ bịt mặt đã có mối cảm tình thế nào với chàng mà dám mạo hiểm lọt vào Tàn cổ Động chờ lúc nguy cấp, xuất hiện giả nạng cho Quỳnh Giao và cả chàng nữa.

Đến đây ý niệm của Chí Tôn bỗng chuyển sang hướng khác

Lúc Ngọc Diện Diêm Bà trúng luồng chưởng phong của Hải Âu Quái Khách rớt xuống vực sâu không đáy, đã kêu lên « Hãy đến cồ sơn » là ý nghĩa gì ?

Cồ sơn có liên hệ gì ả đâu ?

Chí Tôn nhớ ngọn Cồ Sơn là ngọn núi cao nhứt lưng trời có lần chàng đã đuổi theo hai bóng thiếu nữ tới cái vực thẳm mây khói bay vờn.

Vậy tuyệt cốc ấy có liên hệ đến câu nói của Ngọc Diện Diêm Bà chăng.

Chí Tôn càng nghỉ, càng thấy vô cùng rối rắm trước mắt chàng là một đám mây mờ che phủ không hiểu làm sao cả.

Đi chừng một khoảng thời gian, Chí Tôn nghe có tiếng ầm ầm như sấm sét gầm nổ, rung chuyển cả huyệt cốc.

Chàng giựt mình lo ngại phóng nhanh như trước.

Thình lình trước mặt Chí Tôn một vùng sáng lòa xuất hiện

Bất giác chàng kêu to :

— Đã ra khỏi Tàn cổ Động rồi !

Chàng phóng mình ra khỏi hang đá quét cặp quang nhìn êm tiếng động ầm ầm do vật gì tạo ra.

Phía bên trái, lại có một cái đầm sâu, chu vi chừng nữa

http://tieulun.hopto.org

đậm, địa thế cực kỳ hiểm trở, có thể là nơi trú ngụ của loài nghiệt long.

Chí Tôn quan sát một chặp chàng vận chân khí từ vực đan điền lên dùng khinh công tột bực nhắm mình ngang thác nước...

Chí Tôn vạch một vòng tròn tuyệt ảo, rồi đáp xuống một gộp đá bên kia đầm.

Chàng quay lại nhắm chân núi nhắc bổng thân hình bay như một vệt khói.

Lát sau đã tới nơi, Chí Tôn dừng lại, quyết định cuộc hành trình :

— Hãy tìm đến Cổ Sơn !

Tiếng rú của Ngọc Diện Diêm Bà hãy còn văng vẳng bên tai Chí Tôn.

Như tia sáng hi vọng chớp lòe trước mặt, chàng nhất định phải đến nơi ấy trước tìm sự thật.

Ý niệm đã chấm dứt, Chí Tôn định thi triển thân pháp ảo tuyệt, thì thình lình có tiếng quát tợ sấm nổ :

— Hãy dừng lại !

Lập tức, Chí Tôn ngưng tụ thân hình xem tiếng quát đó là ai.

Đồng thời, một chiếc bóng từ trên núi bắn xuống.

Chí Tôn nhận rõ chiếc bóng, kêu thầm :

— Ma Giáo Chủ !

Tự nhiên thủ khí bốc lên đầy mặt, chẳng đợi ... Ma Giáo Chủ kịp nói, Chí Tôn xé mình lên thét :

— Ta đang tìm ngươi đây thì lại gặp, Quả nhiên trời chẳng phụ lòng người.

Ma Giáo Chủ cười ghê rợn !

— Tiền cuồng ma ! ngươi đã giết chết Ngọc Diện đạo hữu hạ sát con ta, tẩy U linh Kỳ và Âm Ma Giáo hận ngút trời, thù sâu tợ bể, bản Giáo Chủ thề cùng ngươi chẳng chung đội trời đạp đất

Vậy ta hẹn cho ngươi đúng ngày rằm tháng này ta đến Tần Ma lãnh, cách Hoàng Hạc Cương hai trăm dặm về phía đông giải quyết dứt thoát hận cừu. Ngươi có dám nhận lời chăng ?

Chí Tôn gật đầu :

— Tốt lắm, chính ta cũng cần có một trận sanh tử cùng ngươi. Ta sẽ đến nơi đúng ngày hẹn.

Âm Ma Giáo Chủ cười lên âm rợn rồi phóng mình đi mất.

Chí Tôn chờ tên ác ma hút dạng, nhắm hướng thành Nam Xương chạy tới.

Qua hôm sau chàng đã đến nơi.

Chàng tìm một khách điếm ăn uống xong, nghỉ ngơi sau mấy ngày giao đấu vất vả diệt trừ bọn ác đạo, rồi lại tiếp tục lên đường.

Ngọn Cổ sơn chỉ cách thành Nam Xương có ngoài ba mươi dặm, nên chỉ nữa giờ sau là Chí Tôn đến nơi.

Trước hết, chàng thẳng lên tòa cổ pháp tìm Phi Lôi Ngũ Ung, vì hòm nọ chàng có hẹn với lão tiền bối nầy sẽ trở lại.

Trong chớp mắt, Chí Tôn đã đứng trước tòa cổ tháp huyền bí

Thoạt đầu thấy cửa động, bụi bặm rêu phong. Chí Tôn đã cảm thấy xúc động bồi hồi.

Chàng phóng ngay vào trong đưa mắt qua. sát, thì không thấy bóng Phi lôi Ngủ ung đâu cả.

Đồ vật phía trong cũng biến mất, trên mặt động bày la liệt những hòn đá vụn, trên vách động có dấu chưởng phong quật nhắm.

Dường như nơi đây chẳng bao lâu đã diễn ra một trận đấu kinh hồn giữa Phi Lôi Ngủ Ung cùng bọn ác đạo nào đó.

Bất giác, Chí Tôn khẽ thầm :

— Không khéo Phi Lôi lão tiền bối đã bị hại rồi !

Chàng đi quanh hang động tìm vết máu.

Trông thấy có nhiều vết đã khô đen sạm rải rác khắp nơi. Chí Tôn hết sức hải hùng. chàng lo ngại cho số phận của Phi lôi Ngủ Ung vô cùng.

Nhưng Chí Tôn không thể nào đoán hiểu sự tình đã diễn ra sao cả.

Thời giờ đã quá cấp bách.

Chí Tôn còn phải đến vực sau ngàn trượng để tìm sự thật về câu nói của Ngọc Diện Diêm Bà.

Không chần chờ thêm phút giây nào, lập tức Chí tôn rời khỏi tòa cổ tháp huyền bí nhắm ngọn núi phóng xuống.

Chẳng mấy chốc Chí Tôn đã đến nơi, chàng tiến ngay lại chỗ vực sâu lúc trước đưa mắt nhìn vào.

Chỉ thấy khói mây từ dưới bay lên không rõ được bề sâu của lòng vực.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn đi quanh mấy lượt vừa quan sát để tìm cách đi vào lòng vực, nhưng đã hơn một giờ mà chàng chẳng tìm ra lối nào xuống dưới cả.

Một ý nghĩ bỗng nảy ra trong óc Chí Tôn.

Chàng cúi lượm mấy viên đá liên tiếp ném xuống giữa ngay lòng vực, vừa vận thính lực nghe thử có vật gì vang động hay không.

Như vậy, được chặp lâu, bỗng nghe có tiếng động vang lên cách nơi chàng đứng bên phía hữu chừng ba mươi trượng.

Bất giác, Chí Tôn mừng kêu lên:

— Đã có hy vọng rồi!

Chí Tôn xê mình lại ngay chỗ vừa vang lên tiếng động. Chàng lại nhặt đá thăm dò vật ấy thử xem lớn hai nhỏ.

Sau 1 lượt mấy mươi viên đá, Chí Tôn nhận ra vực sâu chừng mười trượng, có một hòn đá gie ra chiều dài có thể đến mười thước.

Nơi này khói dầy đặc hơn những nơi khác.

Chí Tôn cố vận nhỡn lực đến cỏi tinh vi cũng không thể nào nhìn thấu nổi hòn đá vang lên tiếng động đó.

Để nhận định rõ ràng hơn tất cả phương vị dưới vực thẳm. Chí Tôn đi vòng quanh mấy lượt, xem xét thật tận tường.

Cuối hết, chàng trở về chỗ cũ, vì có nơi đó có hòn đá gie ra mà thôi.

Khám phá xong rồi, giờ Chí Tôn nghĩ cách xuống đấy.

Quả thật là một sự hiểm nghèo.

Giờ đây, chỉ cần một lòng can đảm tột bực, đánh liều số mạng cho rủi may, không còn hơn nữa.

Đắn đo giây lát, Chí Tôn quyết định hành động theo ý niệm vừa rồi.

Chàng xê mình lên trên phía đá cạnh bờ hồ khói mây vờn bay dưới chân, như đang đứng nơi hang động thần tiên.

Kế đó chàng dùng thân pháp « Thái Loan Ngự Phong » bốc mình lên cao ba trượng nhắm đúng vị trí hòn đá gie ra từ từ hạ xuống.

Thoát mắt, Chí Tôn đã chìm vào giữa đám mây khói mịt mờ....

Thân hình Chí Tôn nhẹ nhàng như tờ lá chết.

Chàng vận nhỡn lực tột độ đưa cặp kỳ quang xem xét cuối đáy vực.

Chẳng bao lâu xuống tới độ gần ba mươi trượng, nhưng hai chân

Chí Tôn hãy còn giữa khoảng trống, chưa hề chạm một vật chi cả.

Bất giác, Chí Tôn cảm thấy trong lòng bàn khoăn không ít.

Mặc dù vậy, Chí Tôn vẫn giữ thân mình như làn mây nhỏ, chờ cơ hội thoát khỏi tử thần đang gần kề.

Xuống thêm chừng năm trượng nữa, chợt cặp mắt thần của Chí Tôn quét thấy một vật đen vì ở trước mặt, lẹ như điện chớp, chàng thò hữu chưởng vồ lấy ngay.

Tự nhiên, thân hình Chí Tôn, dừng lại hẳn.

Chàng bị treo nửa lừn như con dơi quẹ.

Chợp được vật ấy rồi, Chí Tôn rọi cặp kỳ quang nhận ra đó là hòn đá gie ra, lúc này chàng đã phát giác.

Khe nhắc mình một cái là Chí Tôn đã đứng vững vàng trên hòn đá ấy.

Khi đã định thần lại rồi, bấy giờ Chí Tôn mới nhìn kỹ hòn đá dưới chân.

Với cặp mắt thần, Chí Tôn vẫn nhận được đó hòn đá hết sức kỳ dị, mọc từ vách hang như một nhánh cây to lớn bề ngang độ ba thước.

Chí Tôn khẽ mỉm cười trong bóng tối;

— May quá! suýt nữa ta đã mất mạng dưới tuyệt cốc này rồi!

Chàng ngầm vận công lực cho mình nhẹ hẳn lên, rồi bước sang từ từ theo hòn đá dị kỳ, trơn trợt.

Được chừng mười trượng, Chí Tôn đã vào tới vách đá, cặp mắt thần của chàng bây giờ có thể thấy xa hơn trước.

chỗ này, khói mây thưa mỏng hơn ngay giữa lòng vực thẳm.

Chợt chàng phát giác 1 vật to lớn hiện ra trong mắt chàng hình thù vô cùng quái dị.

— Chàng reo lên:

— Ngọn Cô Sơn đây rồi!

Chí Tôn mừng vẻ tả, chàng đưa mắt nhìn sang ngọn Cô Sơn, cách đó độ chừng ba mươi trượng.

Liền đó, chàng trổ kinh công tột bực bắn mình xuni theo đường hang, vượt qua muôn ngàn đá ngọn, như vệt khói bay lên ngọn Cô Sơn.

Chàng đáp xuống lẹ làng, bụi bặm không bay.

Sau khi đứng yên trên lưng chừng ngọn Cô Sơn, Chí Tôn xạ mắt nhìn quanh.

Chàng trông thấy nhiều cây cối cành lá xum xuê mọc theo triền núi, và vô số gộp đá cheo leo hình thù quái lạ chưa từng có.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn có cảm tưởng như chàng vừa lọt vào một hang động, địa tiên nào không cùng sống trên mặt đất.

Chàng định nhắc mình phóng tới triền nói trước xem kỹ bên phía hữu cổ sơn.

Thình lình, Chí Tôn phát giác hai đường kình khí, từ trên đầu chàng áp xuống nặng như núi lở.

Không cần quay lại coi đó là ai, Chí Tôn giơ song chưởng chia thành phương vị khác nhau, quật theo chưởng phong của kình địch.

Liền đó có mấy tiếng rú thê thảm.

Chí Tôn chẳng màn nhìn lại, chàng lẹ làng bay lên như một vệt khói nhắm đỉnh đồi bay tới.

Lát sau, Chí Tôn đã lên tới ngọn đồi cao nhất, chàng dừng chân lại.

Chừng thấy trên đồi mọc toàn những lâm tòng một xanh biếc trải khắp sườn đồi.

Dưới triền xa xa, lại có khoảng đất rộng chừng vài dặm cây cối um tùm lên thành bức họa thiên nhiên kỳ xảo.

Nơi gốc lùm cây rậm, Chí Tôn nhận ra thấp thoáng một mái nhà tranh rất u nhàn tịch mịch.

Đột nhiên, từ phía kia hai đốm trắng lung lay trong đám cây xanh nhắm ngay đỉnh đồi xẹt tới như ánh sao bay.

Chí Tôn hiểu ngay đó là hai cao thủ đã từng đánh lén chàng lúc lọt vào ngọn Cổ Sơn, hiện thời có thể chúng đang theo dõi chàng.

Tự nhiên, chàng nhếch nụ cười :

— Có theo ta cũng hoài công vô ích!

Chí Tôn thốt xong câu đó, nhắm gian nhà tranh ẩn hiện sau cánh rừng tòng lẹ làng phóng tới như con dơi ăn đêm.

Chỉ nội trong chớp mắt là chàng đã đến nơi.

Chàng đáp xuống cây tòng rậm tàng, cách gian nhà tranh hơn mười trượng.

Chợt cơn gió động sau lưng.

Chí Tôn xê mình ngang nữa trượng.

Hai luồng kình khí lạnh tợ cắt da ào qua một lúc.

Tiếp theo chưởng phong hai cái bóng trắng phóng đến sâu trăng, nương theo bề thế quay mình trở lại.

Lập tức, hai bóng trắng này đã đối diện với Chí Tôn cách độ ba trượng.

Chí Tôn đưa mắt nhìn kỹ.

Bất giác chàng « ồ » lên một tiếng.

Thì ra hai bóng trắng chẳng ai khác hơn là hai thiếu nữ mặt mũi xấu xí mà chàng đã gặp ba năm về trước.

Hai thiếu nữ xấu xí vừa nhận ra Chí Tôn vừa kinh dị, vừa lại hết sức kinh hoàng chiếu bốn luồng nhỡn quang sáng rực vào mặt chàng.

Chí Tôn xê mình hai bước, cung tay thi lễ :

— Kính chào nhị vị cô nương!

Hai thiếu nữ xấu xí căm hận « hừ » to lên.

Thiếu nữ lớn tuổi gằn giọng :

— Cũng lại là ngươi nữa đây!

Chí Tôn thản nhiên chẳng hề có sắc giận.

— Vâng chính ta đây! ngày trước ta đã hứa với nhị vị cô nương như thế nào thì ta thực hành đúng vậy.

Thiếu nữ xấu xí cau đôi lông mày lưỡi kiếm tỏ vẻ phẫn nộ.

— Nhưng hôm nay ngươi lên vào tuyệt cốc này với chủ định gì?

— Ta đến tuyệt cốc này, với lại ý là để yết kiến vị chủ nhân của nhị cô nương.

Hai thiếu nữ xấu xí đồng tháo lui ba bước, bốn luồng nhỡn tuyến nhìn thẳng vào mặt Chí Tôn tỏ vẻ nghi ngờ.

Qua một giây trấn tĩnh; thiếu nữ lớn tuổi nghiêm nghị bảo :

— Đã từ lâu rồi sư phụ ta không hiện diện giang hồ, và cũng không tiếp bất cứ một phân vật nào cả. Người chỉ lo chuyện tu hành mà thôi

Bỗng, Chí Tôn trố lên cười lạnh lẽo :

— Nói như thế, có nghĩa là nhị vị cô nương buộc ta phải xuống ngọn Cổ Sơn ngay từ phúc giây này sao?

— Đúng như vậy!

Chí Tôn lại cười to lên :

— Ha ha.... ta đã chẳng quản ngại muôn ngàn hiểm nguy, khó nhọc mới lọt vào ngọn Cổ Sơn này, với chủ đích là diện kiến chủ nhân tuyệt cốc vậy có lẽ nào chưa kịp trông thấy mặt người, mà phải lặng lẽ ra đi?

Thiếu nữ xấu xí hét :

— Nơi tuyệt cốc Cổ Sơn này là nơi đang sau cũng biết

http://tieulun.hopto.org

ta, không phải chống đề ngươi tha hồ làm mưa gió đâu.

Biết điều hãy tháo lui ngay, nếu trái lệnh đừng trách co nương sao hạ thủ chẳng lưu tình đấy.

Chí Tôn khinh thường :

— Cô nương đừng hòng dùng lời dọa nạt ta vô ích. Chốn Long Đàm, quỉ cốc, ta còn chẳng sợ thay, huống chi ngọn cỏ sơn bé nhỏ nầy làm sao có thể lùi bước 1 cách dễ dàng như vậy được.

Hai thiếu nữ xấu xí cháy phừng lửa giận, cùng hét lên một tiếng. Bốn luồng cuồng phong mạnh như quả núi lẹ làng ập xuống đỉnh đầu Chí Tôn.

Chí Tôn không thèm né tránh đứng yên vị trí như pho tượng hiên thần, trên môi điểm nụ cười tươi, cường ngạo.

Chàng âm thầm ngầm vận nội lực « Lưỡng cực chân Ngươn » phát ra khí thế đỏ hồng huyền diệu bao bọc toàn thân.

Song chưởng vẫn để xuôi không hề cữ động, chàng làm như chưa nhận ra bốn luồng áp khí lạnh tận da cũa hai thiếu nử xấu xí ào tới bên mình.

Hai thiếu nữ xấu xí trông thấy sự ngạo mạn của Chí Tôn lòng càng giận dữ hai hàm răng nghiến lên trèo trẹo, đồng thời tăng gia nội lực hai phần cho bốn luồng chưởng phong thêm bạo vũ, quyết quật chết kẽ địch tại tràng !

Bộp... bộp...

Bốn đạo kình khí của hai thiếu nử xấu xí chạm vào màn đỏ Lưỡng Cực Chân Ngươn bị diệt tron; vó hình ngay tức khắc.

Hai thiến nữ xấu xí hốt hoảng phóng ra ngoài trượng nhưng vẫn chưa thoát khỏi tuồng sóng đỏ đội nhằm lắc lư thân hình mấy cái.

Cùng trong khắc đó, chợt có tiếng hét lanh lảnh từ trện cao đưa xuống :

— Tặc tữ, ngươi là hạng cao thũ võ lâm nào đây !

Tiếp theo tiếng hết, hai luồng kình khí mạnh bạo tợ sóng vỗ từ trên ập xuống,

Lúc ấy, nội khí lưỡng cực chân ngươn hảy còn ngưn tụ trong mình Chí Tôn chàng vận hành một vòng nổi lên màu

sương mờ đã bao bọc như trước.

Bình... bình..,

Chí Tôn chẳng hề nhúc nhích.

Trái lại, bóng người vừa dáp xuống tràng là mồm đã rú to lên.

Cả hai đồng lượt bắn ra ngoài hai trượng.

Chừng đứng dậy thấy đó cũng là hai thiếu nữ, xấu xí giống hệt hai cô gái vừa đấu nhau với Chí Tôn.

Nhận ra gương mặt đen dủa cũa bọn thiếu nử, bất giác Chí Tôn bật cười khàn.

Chàng thầm nhũ :

— Ồ ngọn Cồ Sơn này sao mà chứa toàn là những thiếu nữ xấu xí thế ?

Sau khi đứng vững trên mặt đất hai thiếu nử mới đến đưa bốn mắt hãi hùng nhìn Chí Tôn chẳng hề chớp.

Một thiếu nử trong bốn nàng ấy, quát hỏi Chí Tôn :

— Sự thật ngươi xông vào tuyệt cốc, với ý định gì ?

Sắc mặt thản nhiên chẳng hề thay đổi, Chí Tôn vẫn giọng trầm :

— Như ta đã trả lời với nhị vị cô nương lúc nãy, mục đích ta vào tuyệt cốc nầy, chĩ mong được diện kiến cùng chủ nhân.

Thiếu nử xấu xí trầm ngâm một lúc đáp ;

— Bọn ta bão thực cho ngươi biết : Sư phụ ta ẩn trú dưới chốn hoang sơn tuyệt địa nầy cũng đã lâu và chủ đích là tránh tất cả mọi sự gặp gở bọn cao thủ giang hồ. chắc chắn ngươi không thể nào hội kiến được.

Lời nói mập mờ của thiếu nữ xấu xí khiến trong lòng Chí Tôn phát sinh một mối nghi ngờ. Chàng cất giọng cương quyết.

— Nhưng ta thi trước sau gì cũnh nhất định phải gặp mặt chủ nhân tuyệt cốc sau đó mới có thể ra đi được.

Bốn thiếu nử xấu dằng thanh :

— Không thể được :

Chí Tôn dỗi giọng lạnh lùng

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng đối với ta, chẳng có cái gì là không được cả.

Dứt câu. Chí Tôn toan nhắc mình phóng tới gian nhà tranh.

Nhưng suýt đồng lượt với chàng thiếu hiệp, bốn thiếu nữ đã vội chia thành vị trí chắn ngang trước mặt Chí Tôn :

— Hãy dừng lại !

Nhưng cứ theo tình hình lúc bấy giờ dù cho bốn ả có hiệp sức lại cũng không thể nào ngăn chận nổi con người thần quái như Chí Tôn.

Một trong bốn nàng xẻ lên nghiêm chỉnh :

— Xin các hạ cho biết cao danh ?

Chí Tôn lạnh lùng đáp :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác!

Năm tiếng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác chưa kịp dứt trong mồm Chí Tôn bốn thiếu nữ đã tháo lui ba bước.

Lúc bấy giờ bốn ả thiếu nử đều nghẹn cứng lên cổ, chẳng ai thốt nên một lời nào nữa cả,

Chí Tôn lấy cặp mắt sáng như điện quét qua bốn thiếu nữ một cái.

Bất ngờ, chàng thi triển bộ khinh công tà quái bắn mình đi như ma muội, chớp mắt mất dạng trong rừng tòng nhỏ.,

Bốn nàng hốt hoảng phóng theo...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HAI

Giọt lệ người mẹ hiền

Trong khi Chí Tôn vừa đáp xuống trước cửa gian nhà tranh đưa cặp kỳ quang nhìn vào, bất giác chàng phải tháo lui. mồm thét khẻ :

— Ngọc Diện Diêm Bà !

Thực vậy, phía trong gian nhà tranh trên chiếc chõng tre có một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp, y hệt Ngọc Diện Diêm Bà đang ngồi trên đó.

Thiếu phụ nghe tiếng dị động giật mình day ra,

Bắt chợt bộ mặt tuyệt thế của Chí Tôn, thiếu phụ bồng há hốc mồm kêu lên mấy tiếng gì không rõ.

Bốn thiếu nữ vừa theo kịp, đúng trấn hai bên trông thấy cảnh tượng lạ lùng nầy đến phải ngơ ngác cả lên.

Chẳng hiểu nghĩ sao, thình lình bốn thiếu nữ xấu xí phóng mình vào gian nhà tranh. chia nhau đứng trấn bốn góc bão vệ thiếu phụ xinh đẹp.

Trải qua một chặp thời gian...

Chí Tôn trấn tĩnh tâm hồn, chàng nhìn kỹ lại thiếu phụ đang ngồi sũng lặng trên chiếc chõng tre, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Đột nhiên chàng phát giác giữa thiếu phụ xinh đẹp xả Ngọc Diện Diêm Bà có vài điểm dị đồng.

Trên gương mặt đẹp diễm kiều của thiếu phụ phảng phất một mối u sầu vạn cổ, chứ không sắc bén thu hồn như Ngọc Diện Diêm Bà.

Nhứt là đôi mắt của nàng tuy đượm nét buồn thâm lặng, nhưng hai tròng gợn màu thu thủy trong suốt như mây chiều, không là lợi dâm độc như ả ma nử hồ ly mặt ngọc.

Chợt trong giờ phút đó, đã thấy hai dòng lệ như hai hạt kim cương lóng lánh chảy dài xuống má hồng hào của thiếu phụ xinh đẹp.

Sự tình lạ lùng nầy, càng làm cho Chí Tôn sững sốt thêm lên.

Trên thế gian đều có một người giống hệt một người như thiếu phụ nầy và nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Thật là quái gở, mơ hồ, ảo ảnh.

Tâm trí của Chí Tôn mải quay cuồng trong ám nghĩ, chợt nghe thiếu phụ kiều diễm dường như vừa trấn tĩnh lại tinh thần, phá tan bầu không khí nặng nề tưởng chừng ngạt đi cả sự thở.

— Tiểu tử ! danh hiệu ngươi là gì ?

Câu hỏi nầy khiến Chí Tôn đã phải hãi hùng tháo lùi mấy bước, mở trừng cặp kỳ quang nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ.

Chàng thầm nhủ

— Lạ thật ! trông tuổi tác thiếu phụ nầy rỏ ràng chừng trạc đôi mươi, cao niên lắm cũng chỉ trội hơn ta vài tuổi. lại sao lại xưng hô với ta là tiểu tử, chẳng khác kẻ bề trên đối với môn hạ của mình.

Dù vậy, Chí Tôn vẫn điềm nhiên đáp :

— Vãn sinh tên gọi Dương Chí Tôn !

Thiếu phụ kiều diễm cau cặp lông mày

— Tiểu tử đến đây với dụng ý gì ?

http://tieulun.hopto.org

— Bị thiếu phụ xin đẹp hỏi hất ngờ. Chí Tôn nghẹn ngào không đáp được.

Không nghe Chí Tôn trả lời câu hỏi của mình, thiếu phụ hơi cau mày lại rồi lại hỏi Chí Tôn :

— Phải chăng ngươi lọt xuống thâm cốc này mang theo một đích đã định từ trước ?

Bấy giờ Chí Tôn mới thật bình tâm :

— Cũng có thể bảo như thế !

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng, giọng nói của thiếu phụ xinh đẹp trở nên lạnh lùng hơn trước :

— Mục Đích của ngươi như thế nào ? Hãy nói cho mau ?

Đột ngột Chí Tôn ngưng đi một chặp, do dự hỏi :

— Xin cốc chủ cho biết đại danh trước, rồi vãn sinh sẽ nói cái lai ý của mình.

Trên gương mặt đẹp tuyệt thế, nàng gượng gạo đáp :

— Ta không có danh hiệu, nhưng dù có cũng không thể nào bảo cho tiểu tử biết được vì nó đã tháng ngày vùi chôn trong đống tro tàn quá khứ từ lâu rồi.

Lời nói này của thiếu phụ xinh đẹp, làm Chí Tôn nẩy sinh một mối nghi ngờ, chàng bỗng hỏi :

— Cốc chủ có từng quen biết Ngọc Diện Diêm Bà bao giờ chăng ?

Nghe Chí Tôn nói lời này, sắc mặt thiếu phụ xinh đẹp đột nhiên biến đổi một cách nhanh chóng, thân hình kiều diễm của nàng khe khẽ rung lên.

Sự tình này khiến cho Chí tôn sáng rực cặp kỳ quang lên niềm hy vọng tràn trề, chàng tự hiểu phải có điều gì trắc ẩn thiếu phụ xinh đẹp mới bị cảm khích dường đó, nên vội hỏi tiếp :

— Có lẽ cốc chủ không chối cải là đã từng quen biết Ngọc Diện Diêm Bà ?

Hai bàn tay trắng nõn nà nắm chặt lại, thiếu phụ xinh đẹp không đáp câu hỏi của Chí Tôn là lại trầm nghị :

— Tiểu tử ! ngươi chính thật là ai đây ?

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, môn đệ Cam lộ Bang c' ủ.

— Ngươi hỏi câu chuyện ấy với dụng tâm gì ?

— Vì nhận thấy Cốc chủ giống tạc Ngọc Diện Diêm Bà, vãn sinh hỏi biết căn nguyên.

— Như vậy có nghĩa là ngươi đã từng trông thấy dung mạo của Ngọc Diện Diêm Bà ?

— Chẳng những từng trông thấy Ngọc Diện Diêm Bà mà lại còn,

— Lại còn như thế nào sao ngươi không nói hết ?

— Á nữ hồ ly nầy đã chết về tay vãn sinh cách đây mấy hôm rồi

Thiếu phụ xinh đẹp biến hẳn cả thần sắc, thân hình nàng muốn dựng lên, nhưng chẳng hiểu tại sao nàng không thể xê dịch được

Bốn thiếu nữ kia cũng kinh hãi há hốc mồm thảo lùi một bước.

Thiếu phụ xinh đẹp xúc động một chặp, rồi ngẩng mặt nhìn qua khung cửa hiện lên vòm trời than thở :

— Thật là ác nghiệt.

Câu nói mập mờ của thiếu phụ xinh đẹp vừa thốt làm Chí Tôn chẳng hiểu ra làm sao cả.

Một ý niệm kỳ lạ đột nhiên chớp lòa trong trí óc của Chí Tôn Chàng sực nhớ đến mảnh ngọc Long khuyết nhủ thầm :

— Tại sao ta không dùng tới vật của gia môn xem thử nàng có chút phản ứng gì chăng !

Nghĩ là hành động Chí Tôn lặng lẽ thò tay vào ngực lấy mảnh ngọc Long Khuyết cầm trên tay.

Chàng thiếu hiệp từ từ đưa tay trước mặt thiếu phụ xinh đẹp.

— Cốc thủ có nhận ra món bảo vật nầy chăng ?

Thốt xong câu đó Chí Tôn nín thở đợi chờ, cặp kỳ quang của chàng không một thoáng rời cử động của thiếu xinh đẹp.

Vừa trông thấy mảnh ngọc Long Khuyết của Chí Tôn đột nhiên màu da hồng phấn của thiếu phụ xinh đẹp đã chuyển sang màu tái nhạt.

Trái tim của Chí Tôn theo đó đập mạnh liên hồi, các dòng máu trong người chàng chạy càng gấp rút.

Im đi một lúc trong bầu không khí hết sức nặng trầm thiếu phụ xinh đẹp cất giọng run run như người thọ chứng cảm hàn.

— Tiểu tử ! món bảo vật nầy từ đâu có ?

— Đây là món gia bảo lưu truyền vãn sinh từng đeo trong mình từ lúc hãy còn thơ ấu.

— Danh hiệu ngươi có đúng là Dương Chí Tôn chăng !

— Quả đúng như vậy, nhưng đó cũng chỉ là tên họ của Tiên Sư đặt ra. còn cha mẹ mãi đến nay chưa rõ là ai.

http://tieulun.hopto.org

Bất giác thiếu phụ kêu lên :

— Hỡi ơi ! Phạm thừa Chí.,

Nàng chỉ kêu được bấy nhiêu bỗng thân hình ngã xuống.

Bốn thiếu nữ xấu xí đồng lượt phóng lên chiếc chõng tre đỡ lấy thiếu phụ xinh đẹp, gọi giật :

— Sư phụ ! hãy tỉnh lại...

Chí Tôn hết sức kinh hoàng, chàng định bắn mình tới thiếu phụ nhưng chẳng hiểu nghĩ sao chợt ngừng lại.

Ánh sáng đã lóe lên dưới vòm trời thân thế mơ hồ của chàng từ bấy lâu nay.

Tức thì, Chí Tôn giơ chưởng lên phất ra một đạo như khí « Lưu Vân Phất Huyệt » ngay mặt thiếu phụ xinh đẹp.

Trong một tiếng rên dài đã thấy thiếu phụ hồi tỉnh lại, nàng gượng gạo ngồi dậy.

Lúc bấy giờ cặp mắt đen huyền của thiếu phụ xinh đẹp hai dòng lệ thấm sầu đã trào ra đẫm ướt cả đôi má.

Nàng nhìn Chí Tôn lầm bẩm :

— Đấng tạo hóa thật là chí công, giờ đây, dù cho Phan Thiền Quyên nầy có chết cũng ngậm cười nơi chín suối.

Nghe lọt ba tiếng « Phan thiền Quyên » vào tai, bất giác trong lòng Chí Tôn khích động mãnh liệt,

Thì ra thiếu phụ xin đẹp giống hệt Ngọc Diện Diêm Bà tên gọi Phan thiền Quyên.

Ngày trước chàng còn nhớ rỏ Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa đã từng gọi Ngọc Diện Diêm Bà bằng ba tiếng Phan thất Cô

Giờ trong u cốc lại xuất hiện một ả mang tên Phan thiền Quyên.

Như thế chứng tỏ Phan Thất Cô và Thiền Quyên là hai người.

Ả thiếu phụ tự xưng Phan thiền Quyên im đi một lúc để trấn áp cơn xúc cảm dâng trào mãnh liệt trong lòng, nàng từ từ thò tay vào ngực mình lấy ra một dị vật chớp ngời ánh sáng.

Nàng dơ lên trước trước mắt Chí Tôn.

Nhận ra món dị vật sáng chớp đó, Chí Tôn bất giác la lên :

— Phụng khuyết !

Theo tiếng hét, nửa mừng, nửa như kinh hoàng đó, Chí Tôn phóng vào chiếc chõng tre chỗ thiếu phụ đang ngồi, quì xuống bật kên :

— Mẹ !

Phan thiền Quyên tắt giọng :

— Phạm thừa Chí con !

Sau đó, Chí Tôn khóc không thành tiếng, hai hàng nước mắt chua xót cảm thương chảy tràn xuống má.

Thiếu phụ Phạm Thiền Quyên cũng quá thương tâm mặc cho giòng lệ nóng không ngừng lả tả.

Hai mẹ con mừng mừng tủi tủi trước cảnh sum họp bất ngờ.

Bốn thiếu nữ xấu xí chừng kiến cảnh tượng này, ai uấy thấy ngùi ngùi rơi nước mắt.

Qua cơn khích động Phan Thiên Quyền lấy lại sự bình tĩnh giờ ta tay áo lau đôi lòng lệ, trìu mến nhìn đứa con yêu quí lạc loài từ độ ấu thơ, giờ bỗng đâu trùng ngộ trong hoàn cảnh hết sức thương đau nầy.

Cả Chí Tôn cùng mải bùi ngùi chua xót, thật lâm muốn thốt cũng chẳng nên lời.

Hai mẹ con, trong lòng hồn tưởng lại chừng đau khổ cuộc đời đã qua, bàng hoàng in trong giấc mộng,

Thật lâu Phan Thiền Quyền mới day sang bốn ả thiếu nữ xấu xí :

— Các ngươi hãy trở lui vào trong, tiệc việc nấu vài thứ thức ăn bưng ra.

Bốn ả thiếu nữ đồng vâng dạ, đưa mắt nhìn hai mẹ con Chí Tôn lộ niềm vui tủi khó tả.

Bấy giờ Phan Thuyền Quyên mới vuốt lấy mới tóc bồng bềnh của Chí Tôn tha thiết bảo :

— Con ơi ! phải chăng đây là một giấc mộng ảo huyền mẹ con ta đung gặp nhau trong cõi hư vô, ão thực.

Chí Tôn đau xót cả tâm hồn, chàng nhìn mẹ mà giọt lệ chan hòa :

— Mẹ ạ ! đây là một thực cảnh, mẹ con ta đang đoàn tụ trên cõi dương trần, chứ không phải hư vô ảo thực.

Phan thiền Quyên như người bừng mộng :

— Trời còn thương xót kẻ khổ đau, ban cho mẹ một nguồn sống duy nhất con ơi.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu phụ dang rộng hai tay :
Chí Tôn đứng dậy, run giọng :
— Mẹ !
Hai mẹ con ôm nhau cùng khóc lên thê thảm. Thật lâu chẳng rời nhau.
Thời gian trời qua bầu không khí nặng trầm.
Cả Phan thiền Quyên lẫn Chí Tôn cho đến nỗi tiếng đã khan sức đã kiệ , giọt lệ đã khô rồi mới chịu chấm dứt.
Phan thiền Quyên lau nước mắt, trìu mến nhìn Chí Tôn :
— Con ạ ! lúc nãy con bảo ả Ngọc Diện Diêm Bà đã chết rồi phải không ?
— Thưa mẹ ! thật quả đúng như vậy. Ngọc Diện Diêm Bà hiện đã chết dưới vực sâu trong Tàn Cổ Động.
Phan Thiền Quyên ngước mặt thở than :
— Hỡi ơi ! Rỏ là oan nghiệt. Cây nào quả nấy, làm sao thoát khỏi luật tuần hoàn của đấng chí công,
Chí Tôn hết sức nghi ngại trong lòng, thấp giọng :
— Mẹ vừa nói những gì lạ vậy ? Giữa Ngọc Diện, Diêm Bà và mẹ con ta có mối liên hệ gì chăng ?
Giọng nói của Phan Thiền, Quyên càng thê thảm hơn :
— Phạm thừa Chí ! Con có hiểu Ngọc Diện Diêm Bà là ai không ?
— Xin mẹ nói rỏ cho con được biết điều nầy !
Đột ngột Phan Thiền Quyên trầm đi không đáp câu hỏi của Chí Tôn mà chỉ chầm chậm bảo :
— Trước khi nói rỏ lai lịch của Ngọc Diện Diêm Bà, mẹ kể lại một mối tình thảm tuyệt bậc nhất trần gian cho con nghe.
Chí Tôn biết mẹ muốn nói cái thân thế mơ hồ mà từ lâu nay chàng khao khát, thầm mong.
Nên chàng vâng dạ, rồi ngồi lên bên cạnh Phan thiền Quyên hết sức cung kính lắng tai nghe lời thân mẫu.
Cặp mắt u buồn muôn thuở của Phan thiền Quyên, đã thấy hai dòng lệ thương tâm tuôn trào ước thấm má,
Phan thiền Quyên chua xót kể :
« Xưa kia, tại huyện Lâm Thường tỉnh Hồ Nam, có một lão phu « song sanh » một cặp nữ nhi giống tạc nhau như hai giọt nước.

« Lớn lên cả hai đều xinh đẹp tuyệt vời từng làm đắm biết bao nhiêu trang thiếu niên lỗi lạc giang hồ.
« Thế nhưng tính tình hai người có khpc. Cô em còn trang hiền hậu bao nhiêu, thì người chị lại càng hiêm độc, phóng đảng bấy nhiêu.
Lắng nghe Phan thiền Quyên thuật đến đây, Chí Tôn hiểu ngay hai chị em trong câu chuyện ấy là ai rồi bất giác chàng ré lên :
— Mẹ ạ ! phải chăng hai chị đó chính là gia mẫu và Ngọc Diện Diêm Bà ?
Phan thiền Quyên đưa cặp mắt trìu mến nhìn qua Chí Tôn một cái như ngầm bảo chàng im lặng rồi kể tiếp :
« Một ngày nọ trong lúc cặp nữ nhi nầy đến dạo chơi tòa cổ tự trong chốn thâm sơn kia, phát giác hai món di báu của một vị Tà Tôn để lại trong chiếc hộp bạch ngọc
« Người em được hai hai hoàn thuốc « Vạn diệu Thanh Xuân » « có hiệu lực phản lão hoàn đồng, đồng thời cầm được tuổi « thanh xuân, giữ được sắc diện xinh đẹp mai mà không già cho « tới nay đã hơn hai mươi năm qua rồi vẫn giữ được nguyên « như hồi còn tươi thắm.
« Không bao lâu người chị luyện được một số võ công bí « hiểm trong trước tác Vạn Tà Chân kinh, trở thành một nhân « vật tăm tiếng giang hồ, nhưng không chịu hưởng thụ thanh « nhàn, lại xông pha ra chốn giang hồ, trong vài năm sau, danh « đồn tệ hại, rất mực dâm ô lại thêm tính tình hỗ ly ác nghiệt, « ai ai cũng muốn diệt trừ, nhưng vô số bọn cao thủ vũ lâm đã « ngã gục vì dâm dược « Xuân Phong Nhất độ Hoàn » món « vật cường dương trác thượng.
Chí Tôn không còn nhịu được nữa, bỗng hỏi :
— Thưa gia mẫu, có phải vị nữ hồ ly ấy chính là Ngọc Diện Diêm Bà ?.
Phan Thiền Quyên nghiêm giọng :
— Quí tử ! con chớ quấy rầy câu chuyện, lắng nghe cho rỏ đây : Sau đấy chẳng bao lâu em nghe tin «đồn dại, nhục vì hành tung «của chị mình hết sức đau lòng nên tìm ra chốn giang hồ gặp chị dùng

http://tieulun.hopto.org

đời khuyên trở về con đường chính đạo quang minh.

Thế nhưng người chị không biết ăn năn, hối cải, lại còn phóng đảng quá độ hăng thêm mở cuộc truy hoan tà mụi chưa từng có trong lịch sử cổ kim,

Cô em trông thấy ngùi chua xót, biết không thể cản ngăn được nữa, đành phải trở về chốn củ trong khi thân mẫu đã qua đời để lại một chút thư viết bằng máu lệ.

Cô em khóc hồ máo lệ, rồi lập mộ phần cho mẹ, sau đó ở tại gian nhà xưa củ, nhớ lại kỹ niệm ngày qna.

Tình cờ một hôm nàng gặp được một chàng trai tuấn tú từ phương xa đến cùng yêu thương nhau và cùng kết tóc trám năm, thện nhau sống đến bạc đầu .

Chẳng bao lâu nàng thụ thai cùng chàng hạ sinh một đứa bé rai đặt tện là Phạm thừa Chí...

Chí Tôn không nín được thảng thốt kêu

— Phạm Thừa Chí !

Phan thiền Quyên khẽ khả gật đầu :

— Quả đúng như vậy. Quí tử hãy nghe ta thuật đoạn tiếp đây.

«Sau khi đứa bé vừa trọn một tuổi, thì bỗng nhiên chàng được «iện Sư phụ triệu hồi về núi để tập luyện một thứ võ công tối thượng

«Cặp vợ chồng thần tiên diễm tuyệt nầy đành phải ngậm ngùi chia tay kẻ ra đi, người ở lại nước non cách trở bấy nhiêu tình.

«Rồi một tai họa từ đâu xây ra đến cho nàng...

Tới đây Phan thiền Quyên đột nhiên ngừng lại. niềm khích động bâng lên cùng tột đôi làn thu thủy đã thấy viền quánh lệ.

Trông thấy Phan thiền Quyên sầu khổ, tâm hồn Chí Tôn cảm thấy khẩn trương lên, sự hô hấp của chàng tưởng chừng như ngưng động lại.

Trầm đi một chặp trong bầu không khí nặng trần cơ hồ ngạt đi sự thở Phan Thiền Quyên lau lệ nói :

Đó là một hôm đột nhiên người chị trở về lâm trang được biết «Chàng là một thiến niên tuấn tú nên sinh mối tà tâm, chẳng kể gì tình ruột thịt nghiễm nhiên bắt buộc nàng phải nhường người bạn trăm năm lại cho mình...

Chí Tôn trợn mắt há hốc mồm nhưng Phan Thiền Quyên đã nói to.

«Dĩ nhiên điều bắt buộc trái ngược và loạn luân ấy cô em cự tuyệt đồng thời khuyên chị hãy diệt bỏ lòng tà niệm để tiện ấy.

« Thế nhưng nàng có ngờ đâu bề ngoài người chị tỏ bộ triu mến thương yêu nhưng bên trong ngấm ngầm tìm cách hại lén mình.

Trong một đêm kia ả nầy đã tựu thành qui kế, dùng chất ma độc vô hình đầu độc nàng tàn phế cả hai chân không còn thể đi đứng được nữa.

Chí Tôn bồng thét :

— Mẹ ạ ! có phải mẹ đã tàn tật cả hai chân rồi chăng ?

Phan Thiền Quyên không đáp câu hỏi của Chí Tôn mà chỉ thê thảm nói.

« Người chị dâm ác kia sau khi thi hành quỉ pháp, tuy vậy lương tâm con người chưa mất hẳn, nên đưa nàng về trú ẩn dưới thâm cốc lại chịu để cho cô em chọn lấy bốn ả nữ tỳ hầu hạ sớm hôm, sống cô độc qua tháng ngày.

« Riêng đứa bé ả này cũng chiếm đoạt đi, vì sợ người chồng trở về thấy mất hoài nghi hạn hỏi bị bại lộ cơ mưu thâm độc.

« Dĩ nhiên chẳng cần phải nói ả chị tự xưng mình là cô em để đánh tráo tình yêu cùng đức lang quân và chắc chắn có kết quả vì dung mạo giống nhau như hai giọt nước, dù cặp mắt tinh vi đến mấy cũng khó thể « nào mà phân biệt được.

« Cho nên nàng đành cam chịu số phận từ đấy tới ngày nay.

Nghe tới đây, Chí Tôn không còn trấn ấp cả lòng mình. hai giòng lệ cãm thương chẩy tràn xuống má, bỗng ôm chầm lấy Phan thiền Quyên, bật kêu :

— Mẹ ơi !

Phan Thuyền Quyên củng ôm chặt Chí Tôn nức nở :

— Con ơi ! mẹ ngỡ suốt đời không gặp, nào ngờ tạo hóa chí công, nên có ngày xum họp này đây.,.

Hai mẹ con lại sụt sùi lệ thảm hồi lâu, mới chịu buông nhau.

Chí Tôn kích động hỏi :

— Mẹ ạ ! Chàng thiếu niên tuấn tú ngày xưa có đúng Kiếm Khách Phạm thiện Hoá chăng ?

Phan thiền Quyên khe khẻ gật đầu .

— Đúng như vậy !

Quả tim Chí Tôn dường như bắn vọt ra ngoài chàng lại tiếp:

— Phải chăng ả chị mà mẹ vừa bảo đó chính là Ngọc Diện Diêm Bà còn người em tức là mẹ của con đây ?

http://tieulun.hopto.org

— Đúng vậy !

Chí Tôn lại kích động một chặp nữa, chàng thò tay vào lòng lấy mãnh Ngọc Long Khuyết ra nói :

— Gia mẫu ạ ! Mẹ có hiểu rõ cái tác dụng kỳ diệu của mãnh Long phụng Khuyết như thế nào chăng ?

— Ta không được nghe đến điều này.

Chí Tôn hăm hở :

— Vậy thì con kể cho gia mẫu nghe. Cứ như lời Sư Phụ con ngày còn tại hang núi Vũ Lâm, thì nếu đem hai mãnh Long Phụng Khuyết hiệp lại, se giải được bá độc, có thể tống khứ cả cái độc trong người của mẹ chứ chẳng không.

Phan thiền Quyên cắt ngang câu nói của Chí Tôn :

— Việc nầy để chốc nữa mẹ con ta sẽ bàn sau, bây giờ hãy cho mẹ biết điều nầy : từ ngày xuất hiện trên chốn giang hồ, con có nghe đến tung tích của gia phụ con không?

Chí Tôn gật mạnh đầu. Chàng đem mọi sự tình trước sau kể lại cho Phan thiền Quyên nghe, không sót một điều nào.

Phan thiền Quyên tươi hẳn sắc mặt, ngửa mặt lên trời :

— Hỡi ơi ! Ta tưởng chàng mãi đắm say bên duyên mới, đêm ngày đeo đuổi cuộc truy hoan cùng người chị đàm ô ấy, nào ngờ bao nhiêu năm trời cũng đã từng cay đắng khổ đau, chôn vùi tài hoa theo đống tro tàn quá khứ.

Nàng âu yếm nhìn Chí Tôn :

— Con ạ ! nay mai con tìm gia phụ để báo cái tin mừng nầy.

— Xin tuân lệnh gia mẫu, thương con có một điều nầy cần hỏi mẹ đấy.

— Điều gì con cứ hỏi :

— Chẳng hiền Hải Âu Quái Khách có mối liên hệ gì đến dòng gia đình ta hay không. mà ngày trước đã theo con như hình với bóng, lại đem môn vỏ công sở tuyệt « Di Ảnh Kỳ Hình » truyền dạy, thật khó mà hiểu được. Mẹ có thể suy nghĩ ra Quái Khách là ai không ?

— Điều nầy mẹ không nhận xét được, nhưng nhất định Hải Âu Quái Khách phải có một mối liên hệ với cuộc đời con, cho nên mới hiểu thân thế một cách rõ ràng như vậy.

Bây giờ chỉ có một cách tốt nhất để phăng tìm nguồn gốc về lão quái khách nầy, là con tìm gặp lột vuông lụa điều xem rõ lại là ai.

Chí Tôn hiện lên nét sự vui mừng khôn tả

— lời mẹ nói rất chí lý,

Câu chuyện đến đây bọn thiếu nữ đã dọn mâm cơm và thực ăn bốc khói nghi ngút trên chiếc chõng tre.

Phan thiền Quyên trỏ bốn ả bảo Chí Tôn :

— Con có biết chăng, hốn người tỳ nữ nầy tuy thân phận là thầy tớ nhưng tình như thủ túc, mọi việc mẹ đều nhờ đó mà chu toàn. vậy con hãy nên lấy theo tình thân mến mà đãi nhau.

Chí Tôn chấp tay tươi cười .

— Kính chào tứ vị Sư tỷ !

Bốn thiếu nữ xấu xí đồng đáp lễ, rồi đưa tay lên mặt phẫy nhẹ một cái.

Tức thì bốn cái mặt nạ rớt xuống đất để lộ ra những gương mặt xinh tươi trên ngoài hai mươi lăm tuổi.

Bất giác, Chí Tôn phải sững sốt lên, chàng không ngờ thuật hóa trang bốn nàng lại kỳ diệu đến thế.

Ăn bữa cơm xong thì bên ngoài trời cũng vừa đỏ tối.

Trong gian nhà tranh một ngọn đèn dầu nhạt nhẽo soi sáng hai gương mặt phong trần của mẹ con Chí Tôn đã từng trải qua bao nhiêu gian lao sầu khổ trên chốn bụi trần.

Chàng nhìn hai chân tê liệt của Phan Thiền Quyên bảo :

— Bây giờ mẹ hãy để con dùng hai mãnh Long phụng Khuyết điều trị luồng kỳ độc trong mình xem ra thế nào ?

Thốt xong, Chí Tôn cầm mãnh Ngọc Phụng Khuyết ra đem ráp với nhau.

Chợt nghe một mùi dị hương từ hai mãnh Long Phụng Khuyết lại bay lan tỏa khắp nơi trong gian nhà,

Mặc dù vậy, Chí Tôn chưa hiểu qua cách chưa hiểu qua cách chữa một lần nào cả. Chàng cầm mảnh Long Phụng Khuyết mà lòng lo ngại phân vân, lại thầm nhủ .

— Ô ! Hay ta thử vận dụng nội khí Lưỡng Cực Chân Ngươn

http://tieulun.hopto.org

truyền qua Long Phụng Khuyết thử xem tình trạng thế nào !

Nghĩ xong, Chí Tôn triển vận toàn phần nội lực một trăm năm mươi phát hiện mảnh Lưỡng Cực Chân Ngươn mãnh Long phụng Khuyết tức khắc mùi dị hương tràn ngập cả gian nhà.

Mảnh ngọc Long phụng Khuyết bỗng biến ra một làn khói xanh sau đó bố thành bức mây gần nửa trượng, đẹp rợn người.

Bấy giờ Chí Tôn leo lên ngồi xếp bằng trên chiếc chõng tre, mảnh ngọc Long phụng Khuyết lên hai chân tả liệt của Phan thiền Quyên,

Mùi dị hương tức khắc thấm vào tâm can chung qua các huyệt đạo của nàng cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Cả toàn thân Phan thiền Quyên lẫn Chí Tôn bị một làn khói xanh biết bao phủ lại.

Phần nữa thân hình không cử động được từ lâu, giờ đã cảm thấy rạo rực run rẩy, đủ chứng tỏ mảnh Long Phụng Khiết đã có công hiệu diệu kỳ của nó rồi.

Chàng thiếu niên không một chút rời khỏi mảnh ngọc Long Phụng Khuyết, hết sức vận dụng nhị khí Chân Ngươn đưa vào cơ thể của Phan thiền Quyên.

Lại một giờ trôi qua chậm chạp,

Mặt mũi Chí Tôn bây giờ đã thấy tài nhợt, mồ hôi thấm ướt cả chiếc áo đang mặc trong mình. Chàng đã hao kiệt chân khí.

Ngược lại, sắc diện Phan Thiền Quyên lại tươi tỉnh dần lực càng phút càng tràn trên qua huyệt đạo.

Hiểu rõ sự tình đó, Chí Tôn vùng buông tiếng thở phào trút cả sự mệt nhọc đồng thời thu hồi chân khí và mảnh ngọc Long Phụng Khuyết.

Phan Thiền Quyên vì mới tiếp nhận chân khí kinh mạch chưa lưu toàn vẹn, nên ngồi tĩnh dưỡng thêm giây lát.

Một chặp sau, Chí Tôn đứng dậy hiện trên gương mặt đẹp tuyệt thế một sự vui tươi chưa từng có trong đời chàng.

Phan Thiền Quyên nhìn chàng khích động bảo :

— Con ạ ! Mẹ đã làm khổ cho con quá nhiều.

Chí Tôn cười tươi hỏi :

— Bây giờ mẹ cảm thấy trong mình mẹ thế nào hả mẹ ?

Toàn thể chất độc trong mình mẹ đã được tống khỏi về phần công lực cũng đã bình phục hoàn toàn.

Vừa nói Phan Thiền Quyên vừa bước xuống chiếc chõng tre đi một vòng trong gian lều một cách hết sức khoan khoái

Phan Thiền Quyên và Chí Tôn lại ôm nhau khóc một chặp vì quá cảm động.

Sau hôm sau, Chí Tôn bái biệt Phan Thiền Quyên lên đường để tìm kiếm khách Phạm Thiên Hoa, báo cái tin mừng về sự phát giác lạ lùng của chàng.

Phan Thiền Quyên bịn rịn không nỡ chia tay đứa con yêu qui xa nhau đã gần đến hai mươi năm trời.

Chí Tôn cũng ngậm ngùi lưu luyến mẫu thân nhưng vì còn nhiều sứ mệnh chưa tựu thành chàng không thể lưu lại được nên đã bùi ngùi nói :

— Mẹ ạ ! Con đi tìm gia phụ báo cái tin này, sau đó hoàn thành cái di chí của Sư Môn, rồi sẽ trở về phủ phục bên chân mẹ

Phan Thiền Quyên ứa lệ :

— Con hãy yên lòng mẹ sẽ ở lại dưới thân cốc này chờ đợi tin con. Chí Tôn cúi đầu vâng dạ chàng rời khỏi gian nhà tranh nhắm miệng cốc mây khói bay với phóng tới tợ chớp.

Nhảy mắt Chí Tôn đã bốc mình lên khỏi hang cốc, chàng nhìn trở xuống như nói lên lời chào biệt cuối cùng người từ mẫu thân yêu.

Giờ đây, trước nhất chàng phải tìm kiếm cho kỳ được Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trong thời hạn cấp bách. để thuật rõ mọi sự xảy ra rồi sẽ tiến hành việc khác.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn thi triển bộ khinh công thần tốc nhắm hướng Vu Sơn bay đi như làn khói lam mờ.

Qua ngày hôm sau chàng thiếu hiệp đã ngừng trước dãy núi Vu Sơn chập chùng hùng vĩ xanh biếc một màu.

Không chút chậm trễ, chàng phóng mình lên ngọn đồi Thần Nữ, quét cặp kỳ quang ngó ra phía bao la.

Chẳng thấy gì là lạ cả.

Chí Tôn man mác cả tâm hồn, hình ảnh kiếm khách Phạm Thiên Hoa ngày nào hãy còn hiện rõ trong óc chàng.

Chàng trổ thuật khinh công đi khắp cả dãy núi Vu Sơn lục soát mọi nơi.

Tuyệt nhiên chẳng hề phát giác ra nơi tàng trú của kiếm khách Phạm Thiên Hoa đâu cả.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên trong giờ khắc ấy.

Một luồng gió nhẹ từ kia thoảng lên phía sau lưng Chí Tôn cách độ ngoài ba mươi trượng.

Chàng xê thân hình ngang nửa trượng, đưa mặt nhìn sang.

Chiếc bóng đề hiện một quái khách quen thuộc, trên mặt trùm kính vuông lụa điều muôn đời, như cố vĩnh viễn che dấu cái lai lịch của mình,

Nhận kỷ quái khách, Chí Tôn khẽ thầm :

— Hải Âu lão tiền bối đây rồi !

Hải Âu Quái Khách dường bị khích động :

— Ta có lời chào tiểu tử đó !

Chỉ thế thôi, hai người im lặng nhìn nhau thật lâu chẳng ai thốt lời nào cả.

Bây giờ Chí Tôn lên tiếng trước ;

— Thưa lão tiền bối ! hôm nay tiền bối đến ngọn đồi thần nữ này có chuyện gì hệ trọng chăng ?

Hải Âu Quái Khách không đáp câu hỏi của Chí Tôn mà chỉ trầm ngâm

— Tiểu tử ! Sao ngươi cũng có mặt trên ngọn đồi này ?

— Văn sinh đến đây để tìm một người.

— Người ấy là ai ?

— Kiếm khách Phạm Thiên Hoa.

Hải Âu Quái khách như thăng thốt :

— Ngươi tìm kiếm khách Phạm thiên Hoa ? Nhưng tìm hắn để làm gì.

— Văn sinh phải tìm kiếm khách vì người là gia phụ.

Thình lình, Hải Âu Quái Khách tháo lùi hai bước rọi cặp mắt huyền bí vào mặt Chí Tôn chẳng hề chớp cất giọng run run:

— Tiểu tử ! Tại sao hôm trước đã mấy lần ta ngăn cản ngươi không được hạ thủ thân mẫu ngươi là Ngọc Diện Diêm Bà, mà ngươi lại nằng nằng nhất quyết giết cho bằng được ả tại Tàn Cổ Đông, bây giờ làm sao có thể dám trông thấy mặt gia phụ kiếm khách Phạm thiên Hoa ?

Chí Tôn nở một nụ cười thần bí :

— Thưa tiền bối ạ ! Hôm nọ văn sinh quyết tâm hạ thủ Ngọc Diện Diêm Bà là vì căn bản ả này không phải là mẫu thân của văn sinh.

Hải Âu Quái khách ngửa mặt lên than dài :

— Hỡi ơi ! Tiểu tử mẫu thân người Ngọc Diện Diêm Bà đã chết dưới lòng vực thẳm vì mối sư cừu quá ác độc của ngươi.

Chí Tôn thản nhiên nói :

— lão tiền bối ạ ! Rất có thể từ bao nhiêu lâu nay, lão tiền bối đã nhận lầm về cái thân thế mơ hồ của văn sinh mà chẳng hề hay biết.

Hải Âu Quái khách như thê thảm :

— Tiểu tử ! Dù sao mọi sự đã trải qua rồi, có nói nhiều cho lắm cũng không thể nào cứu vãn lại được bao nhiêu điều trái oan ngày xưa đã làm thì giờ đây phải cam hứng chịu.

Giọng nói của Chí Tôn trở nên sắt đá :

— Nhưng với văn sinh Ngọc Diện Diêm bà không thể là người sinh thành ra được, vì đó là một sự thực hiển nhiên.

Vốn đã dụng tâm từ trước Chí Tôn nhân lúc Hải Âu Quái khách như đang ngơ ngẩn cả lòng chàng triển ra thân pháp Di ảnh Kỳ Hình đến tột độ lắc mình sang quái khách nhanh như điện chớp.

Đồng thời hữu chưởng Chí Tôn g.ơ lên nhắm ngay vuông lụa điều trùm k ín muôn đời của Hải Âu Quái Khách chộp vào.

Soẹt !

Vuông lụa điều trùm trên mặt của Hải Âu Quái khách bị hữu chưởng Thí Tôn vố nhằm rớt ngay xuống đất.

Quái khách rú lên một tiếng kinh hoàng, rồi đứng thừ cả người ra.

Một bộ mặt quen thuộc hiện ra trước mắt Chí Tôn.

Bất giác, chàng rú lên nửa như kinh dị, nửa như vô cùng hoan hỉ.

Thì ra Hải Âu Quái Khách lộ diện chẳng ai khác hơn là Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Sau một chập định tỉnh lại tâm hồn bị cảm khích đến độ mãnh liệt Chí Tôn thê thảm kêu lên :

— Gia Phụ..,

Rồi chàng quỳ xuống chân Hải Âu Quái Khách chính kiếm khách Phạm Thiên Hoa nước mắt chảy ra tợ suối.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, sự khích cảm của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa cũng không kém gì Chí Tôn, từ từ xê mình lại, đưa tay đỡ chàng đứng dậy, khẽ kêu trong nghẹn ngào :

— Phạm thừa Chí con !

Hai cha con kiếm khách ôm nhau nức nở khóc một hồi lâu. Niềm thương tâm sầu khổ, bấy nhiêu lâu nay đều trúc qua màn lệ.

Một chập sau...

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa định tĩnh lại tinh thần, đỡ Chí Tôn ra lòng mình, dịu dàng nói :

— Con ạ ! ta không ngờ lại có được ngày đoàn tụ nầy cha con ta hãy nên thầm cảm ơn tạo vật đã đủ lòng thương.

Chí Tôn như hãy còn bàng hoàng trong cơn ảo mộng.

— Gia phụ ạ ! Con cũng tưởng đời con hoàn toàn đen tối, đau thương, bơ vơ cô độc, chẳng ngờ hôm nay lại được trùng phùng do bàn tay kỳ diệu tác thành, thật con vô cùng kích cảm.

Hai cha con Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa lại thở than cảm xót một hồi.

Bấy giờ, Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa mới hỏi :

— Con ạ ! lúc nãy con báo ta đã lầm lẫn về Ngọc Diện Diêm Bà, nhưng sự lầm lẫn ấy như thế nào, hãy nói mau đi.

Chí Tôn lau sạch hai giòng lệ thương tâm chàng khe khẽ đáp :

— Thưa gia phụ ! Quả đúng như vậy, cha đã lầm lẫn Ngọc Diện Diêm Bà là thân mẫu con, nhưng sự thật đã có khác.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa ngơ ngác lên :

— Nhưng sự thật như thế nào, ta hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Chí Tôn bình tĩnh đem câu chuyện chẳng xuống U cốc gặp Phan Thiền Quyên mọi sự tình trước sau kể lại cho Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa nghe.

Kiếm khách Phạm Thiên Hoa lắng nghe Chí Tôn thuật lại trên gương mặt hiện lên từ ngạc nhiên nầy đến ngạc khác tâm hồn dường trải qua một giấc mộng đầy biến ảnh hãi hùng.

Qua cơn xúc động tột cùng, kiếm khách Phạm Thiên Hoa bật thốt :

— Con ạ ! Ta không ngờ tạo hóa chí công bàn tay ẩn hình khéo léo sắp đặt còn mới kỳ ngộ như ngày nay nếu con

không phát giác tung tích của mẹ con chắc chắn ta đã ôm hận đến trọn đời.

Bây giờ, con hãy theo ta, lập tức đến Cổ Sơn tìm gặp mẹ con, một nhà xup hợp cho bỏ lúc khổ đau.

Đến đây bỗng nhiên trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn hiện lên một màu ãm đạm, chàng buồn rầu nói :

— Thưa gia phụ, hiện nay con phải mang trong mình một sứ mạng gấp rút tựu thành, bao giờ yên xong con sẽ quì bên gối song thân vậy gia phụ hãy đến nơi ấy trước kẽo mẹ con mỏi mòn trông đợi.

Nói tới đây. Chí Tôn quayđi nơi khác để đánh rơi hai giọt lệ thương tâm vừa lăn dài xuống má chàng.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa làm sao hiểu thấu tâm tình bi đát của chàng trai đầy khổ lụy nên chỉ lấy mắt nhìn Chí Tôn giây lâu thở dài thầm bảo :

— Con ạ ! Lòng con đã quyết thì ta không thế nào cưỡng ép nhưng con hãy nhớ sau khi hoàn thành mọi việc, con hãy đến Cổ Sơn.

Chí Tôn cười gắng gượng :

— Con xin vâng lời gia phụ.

Nước mắt chàng theo lời nói chực trào ra khóc, cố nuốt trôi đi nỗi nghẹn ngào.

Trầm đi một chập chợt nhớ ra một điều nữa Chí Tôn bỗng nói :

— Thưa gia phụ còn một điều nữa con suýt quên mất.Hiện nay Đồ Cô Cô đang chờ gia phụ trên khắp nẻo giang hồ nàng đã gặp con thổ lộ tâm tình u uất đó.

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa buông tiếng thở dài :

— Phạm Thừa Chí ạ ! chuyện cũ đã trôi qua rồi còn nhắc, lại mà làm gì, nếu có gặp Đồ cô cô con hãy khuyên nàng hãy cố lãng quên đi.

Thôi, con hãy lên đường cho sớm xong xuôi mọi việc mau trở về hội ngộ, chớ nên trì hoãn trên chốn giang hồ. Cha mẹ chờ mong.

Bất giác, Chí Tôn ngậm ngùi :

— Xin tuân lời gia phụ ! mong cha mẹ bảo trọng lấy thân.

http://tieulun.hopto.org

Dứt tiếng, chàng quay mặt đi nơi khác, hết sức nén cơn lệ trào dâng thầm nhủ trong lòng :

— Gia phụ... vĩnh biệt...

Liền đó, Chí Tôn cất mình phóng đi tợ chớp hai hàng lệ thương tâm lại chảy tuôn xuống má.

Mặc dù vậy, nhưng giờ đây, còn bấy nhiêu sứ mạng không cho phép chàng có đủ thời gian kéo dài ý niệm chàng phải gác lại tất cả để đến Hoàng Hạc Cương gặp hai lão kỳ nhân Bắc Phong Hoà Thượng, lão quái ngư linh giáo rồi tới Tần ma Lãnh phó hội quần lâm.

Chàng tạm dẹp tất cả trỗ thuật khinh công thần ảo đi suốt ngày hôm đó. luôn trọn hôm sau, mải khi ánh chiều tà đã tắt chàng mới tới Hoàng Hạc Cương.

Huyện hạt này cách Tần ma Lãnh không đầy tám mươi dặm rất tiện cho việc nghỉ ngơi trước giờ phó hội quần lâm.

Nhớ lời dặn dò của Bắc Phoug Hòa thượng Chí Tôn đến khách điếm Hồng lâu Mộng thuê một căn phòng nghỉ tạm.

Nghe trong bụng đã đói như cào, Chí Tôn mở bọc lương khô ăn một hồi đỡ dạ, rồi chàng khép cửa phòng lại đi sang các phòng bên cạnh tìm nơi trú ẩn của hai lão kỳ nhân.

Chàng vội vàng giơ ngón chỉ phong búng nhẹ ngay cánh cửa.

Tức thì, cánh cửa mở toang ra, Chí Tôn đưa mắt nhìn vào Đã thấy Bắc Phong Hòa thượng và Lão Quái Ngư cùng lượt đứng nhìn ra cửa.

Bất chợt Chí Tôn, hai lão kỳ nhân đồng «ồ» lên một tiếng biểu lộ niềm hoan hỉ vô tả.

Chẳng đợi Chí Tôn kịp nói gì Bắc Phong Hòa Thượng lệ mồm bảo :

— Tiểu tử ! ngươi hãy vào đây !

Chí Tôn chưa vội đáp lặng lẽ bước vào phòng.

Lão Quái Ngư hé cặp mắt tợ điện nhìn Chí Tôn, trỏ tay lại chiếc ghế gần đấy, âm thầm bảo :

— Tiểu tử ngươi hãy ngồi xuống đây, rồi đàm đạo sau.

Chí Tôn lẳng lặng kéo ghế ngồi.

Trong lúc, Lão Quái Ngư và Bắc Phong Hòa Thượng đã ngồi trở xuống chiếc giường.

Bấy giờ, Bắc Phong Hòa Thượng mới ngó thấy Chí Tôn bằng cặp mắt tréo, vùng cười lên hềnh hệch ;

— Tiểu tử ! ngươi đúng hẹn đấy chứ.

Chí Tôn khiêm nhượng :

— Vãn sinh đã có lời hứa cùng nhị vị lão tiền bối dù cảnh ngộ nào cũng phải đến bái kiến đâu thể sai hẹn được,

Chàng đay qua chạm phải cặp mắt sáng rực tợ hai luồng điện chớp của Lão Quái Ngư đang nhìn vội cung tay thi lễ :

— Lão tiền bối, cho đòi vãn sinh đến đây có điều chi chỉ dạy chăng?

Lão Quái Ngư trầm giọng ;

— Nếu không việc gì quan trọng, thì lão phu không phiền người từ vạn dặm đến đây.

Thứ nhứt là câu chuyện giữa Quỳnh Giao và ngươi, lão phu cần biết ý định của ngươi và lời hứa cùng Bắc Phong Lão huynh ba năm về trước tại cánh rừng già nọ, kế đó bàn tới việc phó hội quần lâm tại Tần ma Lãnh sắp tới.

Trong lòng Chí Tôn cảm thấy hơi rúng động chàng đưa mắt nhìn quanh phòng như tìm Quỳnh Giao rồi đáp.

— Thưa nhị vị lão tiền bối! Thực ra vãn sinh không dám quên lời năm xưa nhưng cảnh ngộ ngày nay đã bắt buộc vãn sinh khó mà thực hiện được mong nhị vị thứ tha cho.

Lão Quái Ngư hiện lên một sự giận dữ trên gương mặt, chòm râu bạc đã thấy dựng lên như phất trần.

Bắc Phong Hoà Thượng nghiêm sắc mặt :

— Tiểu tử ! có lẽ hôm nay ngươi đến đây để chối cải câu chuyện ngày xưa xảy ra trong bộng cây cổ thụ đầy à ?

Ngươi định phản ước lão phu chăng ?

Chí Tôn vội đáp :

— Không phải thế đâu lão tiền bối ạ ! Vãn sinh không hề dám phản ước năm xưa, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại vãn sinh khó mà vâng lời được.

— Vì sao vậy ?

— Vì trước khi gặp Quỳnh tiểu muội vãn sinh đã có lời thệ

http://tieulun.hopto.org

nguyện cùng một thiếu nữ khác;

— Ngươi thề nguyền cùng thiếu nữ nào ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Đột nhiên, Bắc Phong Hòa Thượng cười to :

— Ha ha.. tiểu tử, ngươi có điên rồi chăng ? Hồng Y Xảo Nhi đã chết dưới biển Nam Hải cách đây ba năm về trước ngươi còn ước nguyện những gì ?

Chí Tôn bộc lộ niềm sầu khổ vô hạn :

— Lão tiền bối chưa rõ ba năm về trước, lúc văn sinh cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi chèo thuyền ra đảo Ô Thạch để xin máu Thần Qui trị chứng tử thương, chẳng may nàng bị cơn giông tố chôn vùi với biển cả. Văn sinh vì thương xót người yêu có lập lời thề bao giờ hoàn thành xong cái di chí Sư Môn sẽ đến đấy tự quyết tại bờ bể ấy.

Còn câu chuyện năm vừa tại cánh rừng già nọ, văn sinh cũng chỉ hành động theo ý của Bắc Phong lão tiền bối và chưa hề xâm phạm đến trinh tiết của nàng. Do đó không thể bảo đời nàng bị hủy hoại được.

Xin nhị vị lão tiền bối xét lại mà dung thứ cho văn sinh.

Những lời tiết lộ thiết tha của Chí Tôn làm cho cả hai Bắc Phong Hoà Thượng cũng như Lão Quái Ngư đều đều xúc động khôn cùng. Hai lão kỳ nhân ngồi lặng nhìn chàng thiếu hiệp tất cả giận hờn từ nảy điều tiêu tan đi đâu cả.

Chập sau Bắc Phong Hoà Thượng nói :

— Tiểu tử ! tâm sự của ngươi quả nảo nùng bậc nhất trên cả đời này, lão phu nghe quả hết sức cảm động.

Lão Quái Ngư cũng trầm mặc xuống không nói thêm lời nào nữa cả.

Im đi một chặp.

Chí Tôn chợt hỏi tảo quái Ngư :

— Thưa lão tiền bối, còn việc phó hội quần lâm tại Tần ma Lãnh như thế nào, xin nói cho văn sinh được rõ ?

Lặng trầm giây lâu cho bầu không khí thêm phần nghiêm trọng, Lão Quái Ngư nói ;

— lão phu vừa nghe Âm Ma giáo chủ và Lạc Bá Đào phát thiệp mời tất cả liệt quái trong hai đạo Hắc Bạch đến ngày

rằm xử tử ngươi tại Tần ma Lãnh, ngươi đã được tin chưa ?

Coi Tôn khẽ gật đầu :

— Thưa lão tiền bối tin này văn sinh đã hay rồi.

Lão Quái Ngư có vẻ lo lắng :

— Tiểu tử ạ ! Theo ý ta chuyến đi nầy dử nhiều lành ít, ta e cho ngươi khó mà chống đỡ nổi có hơn hai ngàn cao thủ và hàng trăm liệt quái giang hồ.

Ta còn được nghe trong trận đấu, bọn chúng sẽ dùng năm cây Tận Chi Quái Đao hành hình người thảnh trăm mảnh để trả hận năm xưa.

Ngoài ra gần hai ngàn cao thủ kia nghe tin người chiếm lại mảnh Ô Mộc Bảo lục, nên chúng tề tựu đến chờ cơ hội tranh dành.

Mấy lời tiết lộ của Lão Quái Ngư khiến cho Chí Tôn rung động cả tâm thần :

Nhưng Chí Tôn bằng giọng quả cảm đáp :

— Một lời đã hẹn như đỉnh núi cao, văn sinh không thể nào thay đổi ý định được, huống nữa văn sinh cần phải đến đấy để giải quyết mọi oán cừu cùng quần lâm, đồng thời gặp tên ác đạo lạc bá Đào để đòi lại một món bảo vật cho Nam Tà Lão tiền bối.

Nhưng trong số liệt quái gồm có những ai lảo tiền bối có rỏ chăng ?

— Theo chỗ bọn lảo phu được rỏ, thì trong số liệt thủ có những đại ma đầu và quái nhân quen mặt như Âm Ma Giáo Chủ. Cổ Độc Thánh Quân lạc Bá Đào. Bệnh Túy Thần Quân Khô Lâu Đạo Trưởng, Tử Diện Côn Luân, Vạn Bát Kỳ Vân, và cả quái hồ ly Nam Hoa Quái Tinh nữa,

Chí Tôn nghe xong rứng tận đáy lòng nhất sự có mặt của Lảo quái bà.

Nam Hoa quái Tinh, nhâu vật đã từng quật chàng rớt xuống Tuyệt mệnh cốc cách đây ba năm về trước.

Quả là điều đáng ngại cho chàng.

Riêng Bệnh Túy Thần Quân, Vạn Bát Kỳ Vân chàng nghe Nam Tà cho biết đó là ba nhân vật trong vũ thất tuyệt võ công quái thượng giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng với Tử diện Côn luân, thì Chí Tôn hoàn toàn xa lạ, chàng hỏi Lão quái Ngư :

— Thưa lão tiền bối ! Tử Diện Côn Luân là nhân vật như thế nào, võ công đến đâu, trước đây có oán thù gì với vãn sinh chăng ?

— Tử Diện Côn Luân vốn là một quái nhân kỳ cổ, xử dụng ngón hỏa chưởng đến cõi thần thông, đồng thời lại còn huynh trưởng của Liệt Dương Quái lão làm sao khỏi ng oán thù cùng người được.

Bắc Phong hòa thượng tiếp :

— Lão phu được biết lão quái ma nầy võ công quỉ thần run sợ, tánh tình nóng như lửa đốt, ẩn tích giang hồ từ hơn ba mươi năm nay, nay tái hiện giang hồ chắc chắn cùng một phen quyết tử với người đấy.

Cho nên, theo tình hình, ta nhận thấy trận giao đấu Tần ma lãnh nầy khốc liệt gấp trăm ngàn lần trận đại lưu huyết Thất Lý Bình ba năm về trước, dù cho công lực của người ngày nay thông huyền vũ trụ, cũng khó mà tránh khỏi thảm bại ê chề.

Tâm thần của Chí Tôn tuy bị khích động mãnh liệt chưa rõ định mệnh ngày mai sẽ ra sao có thắng nổi bọn quái liệt, hay chôn vùi dưới lòng huyệt một nhưng chàng vẫn quả cả nói :

— Dù cho bọn liệt quái cùng cao thủ có đông hơn hằng ngàn người như tuế, đồng thời vãn sinh cũng không thể nào lùi bước được, nhất định đánh tới thở cuối cùng.

Bắc Phong Hòa Thượng chợt thở ra như giọng còi ma :

— Tiểu tử ! Ngươi quả là một trang thiếu hiệp can trường xem cái chết nhẹ dương lông bọn lão phu làm sao bỏ mặc ngươi dấn thân vào tử địa bọn ta cũng quyết định theo trợ giúp ngươi cùng sống chết trận nầy !

Chí Tôn cũng khích cảm :

— Đa tạ thịnh ân của nhị vị lão tiền bối, đến ngày cùng tột cuộc đời của vãn sinh khó nỗi đáp đền.

Nhị vị lão tiền bối định bao giờ đến Tần ma lãnh ?

Bắc Phong Hòa Thượng đáp :

— Con đường từ đây đến Tần ma Lãnh có chừng gần trăm dặm sát bên bờ Nam Hải, hôm nay là ngày mười bốn, còn dư chút ít thời giờ, chúng ta có thể tạm nghỉ tại Hoàng Hạc Cương, lại đêm nay, đợi sáng mai lên đường cũng chẳng muộn màng gì.

Chí Tôn liền đứng dậy chấp tay cung kính :

— Vãn sinh có thuê một căn phòng phía đông Hồng lâu Mộng nầy, giờ xin cáo biệt nhị vị lão tiền bối trở về nghỉ ngơi

Thốt xong, chàng mở cửa bước ra ngoài, rồi đi thẳng trở về phòng trọ.

Lúc bấy giờ trời cũng vừa tối. Vầng trăng mười bốn tròn vành vạnh nhô lên.

Chàng nhanh lẹ bước vào khóa cửa lại chung quanh bóng tối mờ mờ.

Chợt trông thấy một chiếc bóng từ ngoài cửa sổ nhô lên, bất giác: Chí Tôn «Ồ» lên một tếng kinh lạ đưa mắt nhìn.

Nhưng chiếc bóng lặng le vẫy tay về phía chàng.

Một vật sáng trắng chớp lòe lên.

Chí Tôn lẹ tay chớp bắt vật sáng trắng ấy.

Chừng coi lại thì đó là một mãnh giấy mà chiếc bóng đã dùng nội lực bắn sang.

Ngay lúc chiếc bóng cũng vừa nhắc mình bắn đi tợ luồng sét

Biết có đuổi theo cũng chẳng lợi ích gì Chí Tôn đưa mãnh giấy lên xem thấy có biết mấy dòng chữ chưa ráo mực :

« Dương tiểu huynh !

« Đêm mai đến phó hội quần lâm tại Tần ma Lãnh hãy cố « thận trọng cho lắm mới được, Ngoài hai ngàn liệt thủ sử dụng « thuật xa luân đấu, bọn chúng sẽ rải chất ma độc vô hình trên « sân cỏ ám hại tiểu huynh. rồi dùng cây Tàn Chi Quái Đao « hành hình tại chỗ.

« Điều nguy hiểm nhất cho tiểu huynh là Âm Ma Giáo Chủ « đã loan truyền mãnh Ô Mộc bảo Lục trong mình tiểu huynh để « gợi tham vọng của quần hùng quyết đấu

« Hãy nhớ đến người thiếu nữ áo nâu.

« THẠCH TIỂU VÂN CẨN BÚT

Chí Tôn vò mãnh giấy bỏ xuống đất chép miệng nhủ thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Nàng dù còn oán hận ta do sự hiểu lầm là thủ phạm hạ sát Diệu Thủ Thiên Sư nhưng vẫn yêu thương ta, nên chu toàn đến thế.

Nhưng ta đành phụ tình nàng, vì trái tim ta đã giá lạnh theo cái chết của Hồng Y Nữ Xảo Nhi từ lâu rồi.

Thốt dứt câu, Chí Tôn chua xót cả tâm tình. Chàng đi lại ngồi xuống giường trầm tư tưởng nhớ đến thân hình kiều diễm của người yêu suốt đêm nằm trong lòng chàng, giờ còn đâu nữa.

Phần thì mọi mệt sau bao nhiêu ngày giao đấu, cùng hành trình trải qua ngàn dặm, bởi tạm hồn nặng trĩu bởi thương tâm, Chí Tôn tựa lưng vào thành giường thiếp đi lúc nào chẳng hay biết.

Chợt một cơn gió thật sẽ từ ngoài cửa sổ thoáng vào.

Vừa đúng lúc Chí Tôn chờm ngồi dậy, hai tay chới với vào không khí, mồm lẩm nhẩm giọng mớ ngủ :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi !... Em mở nỡ bỏ anh sao ?

Trong lúc Chí Tôn cũng vừa nhận ra một chiếc bóng kiều diễm đang đứng gần bên giường thân hình giống hệt Hồng Y Nữ Xảo nhi.

Giữa cơn hốt hoảng tâm thần vì chưa rời cơn huyền mộng Chí Tôn vùng kêu lên :

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi đây rồi !

Lẹ như chớp, chàng lắc mình xuống giường quyền đôi chưởng ôm chầm lấy tấm thân kiều diễm của chiếc bóng đó.

Chiếc bóng có vẻ kinh dị, nhưng chẳng kháng cự, để yên thân hình cho Chí Tôn ôm trọn vào lòng mân mê.

Chàng nói miên man như người còn say mộng :

— Em Hồng Y Nữ Nhi ạ ! Anh cứ ngờ em đã chết từ lâu rồi, nhưng không ngờ còn hội ngộ như ngày nay. Em ơi ! mấy năm qua anh chờ đợi đã hết sức mỏi mòn,

Chàng vào đôi má xinh mộng của chiếc bóng kiều diễm, rồi lùi lại giường đặt ngồi xuống vòng đôi chưởng ghì chặt như sợ hãi sự chia ly.

Một chập trôi qua ...

Dần dần, Chí Tôn tỉnh hẳn cơn huyền mộng tạm thầm

thức dậy hẳn. Chàng nhìn vào bóng kiều diễm.

Bất giác. Chí Tôn « ồ » lên một tiếng, chàng đẩy chiếc bóng kiều diễm ngã lăn xuống đất,

Chiếc bóng đứng choàng dậy có vẻ sững sờ, chàng nhìn thẳng vào vuông lụa điều bịt mặt của chiếc bóng kiều diễm, bật thốt:

— Quận chúa Bạch sa Cung !

Im đi một chặp.

Chí Tôn lên tiếng trước :

— Cô nương vào đây tự bao giờ ?

Thiếu nữ bịt mặt bàng hoàng :

— Tiểu muội vừa mới đến, kế Dương tiểu huynh thức giấc,

— Cô nương nghe ta nói những gì ?

— Tiểu muội nghe tiểu huynh nhắc đến một người... con gái tên Hồng Y nữ Xảo Nhi.

Chí Tôn chợt lẩm bẩm như nói để mình nghe :

— Phải rồi ! chính ta đã nằm mộng thấy gặp nàng cùng ngắm trăng trên chiếc thuyền ra bể cả chợt cơn giông tố nổi lên

Đến đây Chí Tôn nín bặt vì nghẹn ngào đã dâng trào lên tận cổ.

Thiếu nữ bịt mặt dường đang run tận đáy lòng, giọng nàng đổi khác :

— Nhưng còn Quỳnh cô nương theo tiểu muội biết thì nàng yêu thương Dương tiểu huynh vô cùng tha thiết, có thể nàng dám chết vì tiểu huynh chẳng lẽ phục bạc nàng cho đành.

— Văn sinh đã có lần từng bảo với cô nương ta cùng Quỳnh Giao chỉ là duyên bình thủy tương phùng coi nàng như có em gái không hơn không kém, chưa hề tỏ ý yêu thương, thì làm sao có thể buộc tội ta là phụ bạc được.

Mấy lời tâm huyết của Chí Tôn làm cho thiếu nữ bịt mặt như sững cả lòng.

Lát sau nàng bỗng nói ;

— Lòng chung thủy của tiểu huynh thật hiếm có, có lẽ nào trời lại phụ lòng người biết đâu nàng chẳng đang sống trên chốn giang hồ nhưng vì còn chút sử mạng chi đó, chưa thể lộ diện trước mặt tiểu huynh.

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn tràn trề tuyệt vọng :

— Nhưng trong thực tế nàng đã chết từ rồi, vĩnh viễn trọn đời sẽ không bao giờ gặp nàng nữa.

Thiếu nữ bịt mặt dường cũng bị kích cảm mãnh liệt, nàng ngừng một giây, đột ngột hỏi Chí Tôn :

— Dương tiểu huynh ạ ! Hiện giờ tiểu huynh muốn gặp nàng lắm sao ?

Câu hỏi nầy làm cho Chí Tôn hơi ngạc nhiên chàng nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ :

— Cô nương hỏi như thế có nghĩa gì đây ?

— Tiểu nữ muốn nói, Dương tiểu huynh chớ nản chí, ngã lòng, chờ đợi một thời gian nữa biết đâu nàng chàng hiện thân.

Chí Tôn càng thê thảm hơn bao giờ hết cả :

— Cô nương đừng tìm lời an ủi vô ích. là từng vì nàng tuyệt vọng từ lâu, nàng không thể còn sống trên thế gian nầy được, có đợi chờ cũng hoài công vô ích,

Thiếu nữ bịt mặt day đi nơi khác hé nỗ một nụ cười thần bí nàng lặng lẽ kéo vuông lụa điều xuống, để hiện ra gương mặt đẹp tuyệt thế của người trinh nữ ba năm về trước ; Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Thực vậy. thiếu nữ bịt mặt chẳng ai khác hơn là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người yêu lý tưởng của Chí Tôn biệt tích đã ba năm rồi.

Nhưng lúc bấy giờ chàng thiếu hiệp mãi đắm hồn trong bầu trời khổ hận, đâu còn để ý đến sự tình kỳ dị xảy ra.

Cùng trong lúc ấy có tiếng di động phía ngoài.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi hốt hoảng kéo vuông lụa điều trùm lên tận mắt trở lại với hiện thân thiếu nữ bịt mặt thần bí như xưa.

Vừa lúc cách cửa phòng hé mở, một chiếc bóng nhỏ thó lọt vào, Hai người suýt cùng lượt kêu lên :

— Quỳnh Giao !

Quỳnh Giao đã đứng yên trong phòng hết nhìn Chí Tôn đến Hồng Y Nữ Xảo Nhi ẩn kín sau vuông lụa bịt mặt biểu lộ một sự giận hờn vô tả :

— Cô nương lại cũng có mặt nơi đây nữa à ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cười thầm trong lòng nhưng đã tiếm dạm đáp :

— Tiểu nữ gặp Dương huynh bận chút việc cần thiết, nhưng chưa kịp gì cả thì cô nương vào đây.

Quỳnh Giao không ngớt nghi ngờ :

— Cô nương định bàn những gì cùng Dương tiểu huynh đây.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi không đáp câu hỏi của Quỳnh Giao mà chỉ quay sang Chí Tôn khích động thốt :

— Dương tiểu huynh ạ ! Theo tiểu nữ biết cuộc phó hội quần lắm đêm mai dữ nhiều lành ít tiểu huynh hãy thận trọng cho lắm, vì nếu chẳng may có hệ nào tiểu nữ sẽ phải suốt đời ôm hận

Chí Tôn hơi kinh lạ về câu nói có ẩn tình mập mờ của Hồng Y Nữ Xảo Nhi chàng nhìn nàng chẳng hề nháy mắt.

Riêng Quỳnh Giao máu ghen lại sôi nổi trong lòng cô gái tỏ vẻ hằn học vô cùng,

Đột nhiên, trong bầu không khí nặng nề ấy. Hồng Y Nữ Xảo Nhi nói thật mau :

— Dương tiểu huynh ạ ! giờ tiểu nữ còn nhiều việc phải lên đường ngay. Xin hẹn tại kiến !

Không đợi hai người phản ứng, Hồng Y Nữ Xảo Nhi theo thân pháp kỳ ảo băn mình qua cửa sổ. biến dạng giữa màn đêm

Chí Tôn đưa mắt nhìn chiếc bóng kiều diễm của thiếu nữ khe khẽ thở dài.

Quỳnh Giao như hiểu rõ nội tâm của Chí Tôn nàng không còn đè nén được cơn ghen tức trong lòng bật thốt ;

— Dương tiểu huynh quen thân cùng ả lắm sao ?

Chí Tôn như còn chưa xót cả tâm hồn.

— Bảo rằng quen thân thì không đúng lắm nhưng ngày trước ta có nợ ơn cứu tử của nàng, thoát khỏi bàn tay dâm độc của Nam Hoa Quái Tinh hơn nữa dung mạo nàng giống hệt một người.

— Người ấy là ai ?

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi, người con gái đã vì ta mà vùi thây dưới lòng biển cả.

http://tieulun.hopto.org

Quỳnh Giao đau khổ :

— Dương huynh, nàng đã chết từ lâu, mà anh chưa quên được bóng hình của thời dĩ vãng hay sao ?

Chí Tôn nói như tiếng nấc từ tận trái tim rỉ máu không ngừng :

— Trái lại tình yêu của ta chết mất theo nàng không có phương cách nào cứu vãn được. Ta nguyện giữ trọn lời thề năm xưa...

Mấy lời tiết lộ tâm tư của Chí Tôn khác nào một loạt sấm chưởng nổ ngang đầu Quỳnh Giao nàng như đứng muốn hết vững.

Nàng lặng đi một lúc. vùng ôm mặt khóc nức nở :

— Chí Tôn ! Em chết mất...

Nói chỉ bấy nhiêu, thình linh Quỳnh Giao định phóng mình bỏ chạy ra cửa phòng.

Chí Tôn hốt hoảng bắn theo Quỳnh Giao hai tay ôm chặt lấy thân hình kiều diễm của nàng, mồm thốt :.

— Quỳnh Giao hãy dừng lại !

Quỳnh Giao động mối thương tâm khóc to lên,

— Chí Tôn ạ ! Anh còn giữ em lại đây làm gì nữa ? hãy buông em ra. Tình em đã chết, ém còn ham sống làm gì ?

Dứt câu, nàng úp mặt vào ngực chàng khóc to lên.

Chàng ôm lấy thiếu nữ, mũi lòng tràn ngập xót thương.

Dù không yêu nàng, nhưng giữa giờ phút thiêng liêng nầy Chí Tôn không thể nào làm phiền lòng nàng được.

Chẳng hiểu nghĩ sao, chàng dìu nàng đến ngồi xuống giường trong khi hai tay vẫn quyện lấy tấm thân kiều diễm của nàng. Chàng sợ nàng bơ vơ ...

Chặp sau, Quỳnh Giao dịu cơn khổ lệ nàng thỏ thẻ bên tai Chí Tôn :

— Dương huynh ạ ! Em có thể chết vì anh nếu bị anh phụ bạc. Anh hãy nói lên hai tiếng «yêu em qua đêm nay. cuộc đời dù khổ lụy đến đâu em cũng mãn nguyện lắm rồi.

Nói đi anh, dù cho đó là lời dối dối, nhưng anh hãy nói yêu em.

Chí Tôn run động cả tâm tình :

— Quỳnh Giao ạ ! Anh đã... yêu em...

Chàng hết sức hối hận về việc đã nói dối cùng nàng.

Như ánh hồng bừng lên khóe mắt, Quỳnh Giao ôm ghì lấy Chí Tôn đôi gò bồng đảo của nàng áp sát vào ngực chàng, rú lên hoan lạc :

— Anh Chí Tôn. Em yêu anh đến chết..,

Một mối tình nguyên thủy sơ khai đột nhiên bồng bột trong lòng của Chí Tôn.

Từ nơi vực đan điền của chàng chợt xung lên một luồng nhiệt khí chạy rần qua huyết quản nổi sôi cuồng loạn.

Bầu máu nóng trong cơ thể Chí Tôn bộc phát lên cường độ hơi thở nóng bỏng gấp rút nghe chừng một sự khát khao không thể cưỡng nổi.

Chàng từ từ đặt nàng nằm xuống.

Quỳnh Giao nằm duỗi trong men vị ái tình vời lấy Chí Tôn ghì mạnh,

Thân hình trắng nõn nà của nàng lồ lộ hiện ra trước đôi mắt sáng rực lửa tình của chàng thiếu hiệp.

Không còn kềm hảm được cơn dục đang cháy trong tim của Chí Tôn siết mạnh thân xác khỏa thể của thiếu nữ vào lòng

Chàng định làm động tác cuối cùng của tạo vật ban cho, đột nhiên bóng hình sầu khổ của Hồng Y Nữ Xảo Nhi hiện lên trong trí óc.

Chí Tôn liền ngừng ngay động tác sơ khai, từ trong tiềm thức nguồn nghị lực chợt vùng dậy mãnh liệt.

Cơn dục tình do đó hạ xuống nhanh chóng.

Chí Tôn bồng xô Quỳnh Giao, lóp ngóp ngồi dậy.

Thiếu nữ đang đê hồn chơi vơi bên mùi hoan lạc, đột ngột bị động, liền tỉnh bừng cơn kỳ mộng, trố mắt nhìn Chí Tôn :

— Ô kìa ! Sao anh lại làm thế ? Anh giận em đấy à ?

— Chí Tôn lắc đầu thở hồn hển.

— Thôi em Quỳnh Giao ạ : Bấy nhiêu đã đủ rồi. chúng ta bước xa hơn nữa, chỉ đem lại sự khổ lụy cho nhau ở sau nầy.

Quỳnh Giao quá tủi, khoác lấy xiêm y, bưng mặt khóc nức nở.

http://tieulun.hopto.org

Trải qua một khắc thời gian :

Thình linh, Quỳnh Giao như bừng tỉnh trở lại đưa tay lau sạch nước mắt bước xuống giường cầm kích :

— Dương huynh ạ ! đây có lẽ là định mệnh an bài từ trước sức người không thể vượt qua đối với em không hờn trách anh một điều gì cả, mà chỉ quay về với kiếp sống tủi hổ của mình mãi đến trọn đời thôi.

Xin vĩnh biệt !

Dư âm hai tiếng « vĩnh biệt » chưa kịp dứt Quỳnh Giao đã xê dịch thân hình ra khỏi cửa phòng phóng đi mất.

Đến chừng Chí Tôn phát giác, thì bóng Quỳnh Giao đã biến dạng rồi.

Chí Tôn ngẩn ngơ một hồi. Chàng ngao ngán cho mình mãi cứ mang khổ lụy vào thân.

Chàng tự thấy chỉ có cái chết là tự giải quyết được tất cả mọi thù tình trên chốn thế gian này.

Ý niệm của chàng đến đây bỗng nhiên chuyển qua một chuyện khác.

Thời giờ đã quá cấp bách.

Đêm mai đã đến kỳ phó hội Quần lâm tại Tần Ma lãnh.

Một trận đại lưu huyết kinh hồn để chấm dứt mọi sự oán cừu từ xưa đến nay.

Cuộc bại thành Chí Tôn nào rỏ trước được.

Chàng cần phải có thời gian bình định lại tinh thần trước khi giao đấu nếu không chắc chắn hứng lấy phần thảm bại hoàn toàn.

Trong hiện tình này chàng không thể yên lòng ở nơi đây được biết đâu chốc lát lão Quái Ngư và Bắc Phong Hoà Thượng vì sự tuyệt vọng của Quỳnh Giao chẳng đến phòng làm phiền rộn đến chàng.

Chí Tôn thầm nghĩ, bây giờ chàng lặng lẽ ra đi là mọi sự sẽ vẹn toàn.

Tâm niệm chấm dứt, Chí Tôn tìm bút mực viết nhanh mấy dòng giã biệt đặt trên chiếc bàn kê gần giường, rồi khép chặt cửa phòng, lẳng lặng nhảy mình qua cửa sổ bay mau về hướng Tần Ma Lãnh.

Gần mờ sáng, Chí Tôn đã tới một ngọn núi cách Tần Ma Lãnh khoảng mười dặm chàng thò tay vào lòng lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên, cải dạng cao thủ trung niên, để thăm tình hình quần lâm dạ hội.

Chí Tôn trải qua khắp cánh rừng, trông thấy đâu đâu cũng có bóng cao thủ Hắc Bạch, lớp ẩn tàng trong hang núi lớp rải rác trong những tàng cây rậm rạp người nào người ấy lộ đầy sát khí ngùn ngụt tử uy.

Tất cả đều có vẻ nóng lòng chờ giờ tử đấu, vừa trả cựu thù, vừa chiếm đoạt Ô Mộc Thần Công.

Chí Tôn cảm thấy trong lòng nao nao không ít. Chàng lại thẳng tới Tần Ma Lãnh dọc đường gặp bọn cao thủ đông đảo như ngày hội, đó đây tới lui tấp nập, càng làm cho bầu không khí khẩn trương lên tưởng chừng có thể ngạt cả sự thở.

Lát sau chàng thiếu hiệp tới Tần ma Lãnh, cách bờ bể Nam Hải không xa lắm

Xa trông thấy đó là một ngọn cao lãnh hoang vu chu vi độ chừng ba mẫu chung quanh vực sâu không đáy hết sức hãi hùng.

Từ bên này bờ vực sang ngọn Tần Ma Lãnh có tới ba mươi trượng những kẻ công lực tầm thường khó thể vượt qua.

Trên ngọn Tần ma Lãnh có dựng sẵn tấm biển đen thật lớn đề bốn chữ rùng rợn :

« Mộ Địa Quần Lâm

Nhưng đó đây tuyệt nhiên chưa thấy chiếc bóng nào thấp thoáng cả

Chí Tôn từ trên phóng xuống như một bóng quỉ bên bờ vực sâu không đáy âm khí lạnh lùng, quét cặp kỳ quang nhìn vào địa thế.

Chàng nhận ra địa hình vô cùng hiểm trở, tử ảnh mịt mờ âm phong ảm đạm.

Chàng lại thấy bên trái gốc Bắc ngọn Tần ma Lãnh có đặt sẵn một cỗ quan tài sơn đỏ, khắc bốn chữ trắng rợn hồn :

« Chủ nhân Lệnh Xé Xác Thiên Thu Chi Mộ ».

Chí Tôn cảm nghe rúng tận đáy lòng chàng tự hiểu bọn liệt quái quần lâm đã quyết một lòng tử đấu cùng chàng trên mộ địa

http://tieulun.hopto.org

Chí Tôn thở dài một tiếng, quay mình phóng trở ra Tần ma Lãnh thẳng đến dãy cao sơn tòng bá xanh rì.

Trên đường đi chàng lại gặp quần hùng từ bốn phương trời kéo đến ngày càng đông đảo, từng loạt chiếc bóng phóng tới chẳng khác nào bầy ác điểu tìm mồi, quang cảnh trông ra vô cùng rộn rịp.

Tự biết mình sắp lâm vào trận đại huyết chiến thảm khốc nhất từ trước đến nay. Chí Tôn tìm một hang đá kín đáo ẩn mình để tịnh dưỡng tinh thần.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

Mộ địa quần lâm

Màn đen trùm phủ núi đồi...

Vầng trăng lạnh lẻo màu tang...

Bây giờ chung quanh sàn Tần ma Lãnh bốn dãy đèn đầu lâu độ ba trăm chiếc chiếu ánh xanh lè quái dẫn, lung lay theo từng trận âm phong lạnh đến khiếp người.

Chính giữa trên mỗi chiếc đầu lâu có ghi rõ danh hiệu cao thủ bị thọ hại dưới tay thủ nhân Lệnh Xé xác năm xưa.

Ngoài bốn trăm liệt quái và cao thủ âm ma tề tựu trên sân ai nấy mặt đầy sát khí trông dữ tợn như quỉ độc hiện về.

Âm Ma Giáo Chủ cũng đã có mặt tay hắn cầm cây Tàn Chi Quái Đao lấy cặp mắt thần quét ra bốn phía.

Bên tả lão đại ác ma là Hắc phụng Hoàng, bên hữu là Lạc bá Đào đứng trấn cũng sử dụng cây Tàn Chi Quái Đao toát ra thứ ánh sáng khiếp người.

Phía sau lưng Âm Ma Giáo Chủ có tới mười hai lảo ma đầu Đường chủ mỗi người một vị trí khác nhau khí thế vô cùng hùng liệt.

http://tieulun.hopto.org

Cách đó về phía trái hai trượng là chiếc quan tội sơn đỏ chớp tắt hàng chữ Chủ Nhân Lệnh Xé Xác Thiên thu Chi Mộ » trong đến phát khiếp cả người.

Vây học sân tràng có trên bốn trăm cao thủ Âm ma tất cả sẵn sàng từ đấu.

Phía ngoài Tần Ma Lãnh trăm trượng, từ bốn hướng, Đông Tây Nam Bắc, chạy dài đến cao sơn, và khắp cánh rừng bao bộc tới hàng mấy ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch bũa vây vô cùng kỳ mật, một cánh chim khó bay qua.

Ánh trăng lên cao soi màu ảm đạm,

Gió lạnh từng hồi thổi qua ngọn Tôn ma Lãnh như những ngọn âm phong từ địa ngục thổi về.

Quần hùng nơm nớp đợi chờ Chủ nhân Lệnh Xé Xác xuất hiện.

Trận đại kưu thuyết cuối cùng, khép lại trang sử giang hồ Hắc Bạch sắp diễn ra.

Trống trường thành từ xa lắm điểm sang canh.

Giờ hẹn tử vong đã đến !

Lúc ấy có một chiếc bóng nhỏ thó đang đứng thu mình trong lùm cây rậm tàng cách sân trong năm mươi trượng hết sức chăm chú mọi sự tình.

Chiếc bóng nhỏ kia là ai ả

Hoàn toàn bí mật !

Giữa phút giây nặng trầm đó chợt từ tận khung trời xa thẳm một vệt sáng chớp lòa.

Quần hùng khắp sân tràng đồng thanh quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Loạt quát chấn động cả rừng cây im đi.

Mặt sân tràng lại khẩn trương cùng tột.

Ngay lúc ánh sáng chớp lòe đã từ trên không bắn xuống sân tràng mau lẹ đến không thể nào trông thấy kịp.

Ánh sáng vụt để hiện gương mặt chàng thiếu hiệp đẹp tuyệt thế nhưng lạnh lùng như u mộ.

Cả tràng nhận ra chàng thiếu hiệp cùng quát :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Sau khi đứng trên mặt đất, chàng thiếu hiệp quét cặp kỳ quang tia màu lửa đỏ hậu thù qua ngang một lượt.

Trông thấy Âm Ma giáo Chủ, Lạc Bá Đào, Hắc Phụng Hoàng trên tay cầm cây Tàn Chi Quái Đao; chàng « hừ » lên lạnh lẽo.

Gương mặt Chí Tôn nặng trầm xuống, khí thù bốc cao ngàn trượng tử niệm hiếu sát đột nhiên nung đốt trong lòng chàng.

Qua phút giây nặng trầm trong bầu không khí ngạt thở.

Âm ma Giáo Chủ chợt cười khà :

— Ha ha... Chủ Nhân Lệnh Xé Xác ! đêm nay tại ngọn Tôn ma Lảnh nầy chính là mộ địa an giấc ngàn thu của ngươi.

Nợ máu phải trả bằng máu, làm sao ngươi trốn tránh khỏi sự cho công của luật tuần hoàn. Ngươi đã giết chết con ta, hạ sát Phó Giáo Chủ, Tổng Quản Bản Đạo, Huyết Hồn Đường Chủ, đồng thời quật chết Ngọc Điện Đạo hữu Tàn Cô Động, thù hận ngút cả trời cao, làm sai dung thứ cho ngươi được...

Dứt câu Âm Ma Giáo Chủ giơ cây Tàn Chi Quái Đao lên cao biểu lộ sự căm thù đang soi sục trong huyết quản.

Chí Tôn chưa kịp đáp lời Âm Ma Giáo Chủ thì Lạc Bá Đào đã chớp ngời cây Tàn Chi Quái Đao thét to :

— Tiểu cuồng ma ! Ba năm về trước ngươi đã dùng Cây Tàn Chí Quái Đao giết chết gia phụ ta một cách vô cùng tàn bạo, đêm nay, ta thề mổ lấy trái tim ngươi để tế hồn người ngậm cười nơi chín suối.

Hắc Phụng Hoàng cũng lắc động cây Tàn Chi Quái Đao thét lanh lảnh :

— Chí Tôn ! phụ cừu không phải trả làm sao đứng được trong cõi đất trời Ta nguyện sống chết cùng ngươi nội trong đêm nay, nếu không giết được ngươi ta sẽ tự quyết lấy mình.

Lời thề độc địa của Hắc Phụng Hoàng làm cho Chí Tôn đến phải rung tận đáy lòng.

Thế nhưng chàng đã im lặng lùng lạnh bảo :

— Nếu hai anh em ngươi cứ mãi quả quyết rằng ta là thủ phạm hạ sát lão Triệu Dực Thu thì cứ động thủ đừng dài dòng vô ích.

Hắc Phụng Hoàng dựng ngược cặp lông mày lưỡi kiếm :

— Tiểu ma đầu ! ngươi muốn chết !

Nàng toan hạ thủ thì Lạc Bá Đào đã quát :

— Tiểu muội hãy để hắn mặc ta xử liệu !

Chí Tôn bình tĩnh bảo :

— Lạc Bá Đào ! giờ đây ngươi định xử dụng cây Tàn Chi Quái Đao

http://tieulun.hopto.org

giết chết ta à ?

Lạc Bá Đào trợn cặp mắt quỉ xà :

— Đúng như vậy.

Chí Tôn cười lạnh lẽo.

— Ha ha... Vậy thì hay lắm ! ngươi hãy xuất chiêu xem nào!

Lạc Bá Đào nghiến căm thù.

— Hãy trông đây !

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay Lạc Bá Đào tức thì chớp nháng ba thứ đạo pháp cùng đưa ra một lượt từ những nơi khác nhau.

Vẫn đã đề phòng từ trước nên khi vừa thoáng thấy Lạc Bá Đào vừa di chuyển là Chí Tôn đã triển ngay thân pháp Thái Loan Ngự Phong thăng lên cao bốn trượng như vị Tà Thần hiện ninh về.

Lẹ như sét giật, từ trên cao chà ng bũa xuống đỉnh đầu lạc Bá Đào, một đạo kinh phong Nộ Hải Dương Ba nặng như núi lở.

Lác Bá Đào hốt hoảng thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao xẻ mình đi nơi khác tránh xa luồng kình phong thâm khốc đó.

Một tiếng sấm chưởng nổ chuyển động cả sân tràng.

Đã thấy trên mặt đất bày ra một cái huyệt đen ngòm vì bị chưởng lực cũaChí Tôn thốt lên.

Chí Tôn vội đáp xuống tràng.

Không đợi cho Lạc Bá Đào kịp động thủ, Chí Tôn đã ngầm vận toàn bộ nội lực một trăm năm mươi năm, đẩy ra một chiêu Càng Khôn Thần Công che lấp cả vầng nguyệt đang chiếu tỏa.

Lạc Bá Đào rống hải hùng :

— Tiểu cuồng ma quả nhiên ác độc.

Tả chưởng tên ác đạo the tiếng rống toàn lực huy động một chưởng phong bạo vũ tiếp nhận thế công kẻ thù.

Ầm !

Lạc Bá Đào quay đi 2 vòng mới đứng yên trở lại, trong khi cây Tàn Chi Quái Đao đã rớt trên mặt đất.

Tên ác đạo lẹ làng xẻ dịch thân mình thò chưởng chộp lấy cây Tàn Chi Quái Đao.

Nhưng một tiếng « bình » lồng lộng nổi lên.

Chưởng lực của Chí Tôn quật nhằm Lạc Bá Đào rống lên hãi hùng.

Toàn thân tên ác đạo bị hất ngược về phía sau, gượng gạo đứng dậy nhưng hai bên khóe mồm đã ứa ra mấy giọt máu đào.

Soạt !

Tự khắc cây Tàn Chi Quái Đao của Lạc Bá Đào nằm trên mặt đất đã bị Chí Tôn bắn tung một đạo chỉ phong bay ra ngoài.

Cả tràng đấu thấy đều xôn xao lên.

Hắc Phụng Hoàng trợn cặp mắt rực lữa hận thù :

— Chí Tôn ! ngươi phải chết tại mộ tràng nầy !

Ngọn chưởng của chàng đã cùng lượt theo tiếng thét đẩy ra một đạo cang khí Nộ Hải Dương Ba mười phần nội lực.

Bởi thế chưởng phong của Hắc Phụng Hoàng dũng liệt hơn cả Lạc Bá Đào, lại trong còn thù hận quả thật đáng ngại vô cùng

Hiểu rỏ võ công Hắc Phụng Hoàng ngày nay cao thâm quỉ thần vô lượng. Chí Tôn không dám xem thường, vội giắt cây Tàn Chi Quái Đao vào mình, thân người hơi cúi xuống. hữu chưởng ngưng tụ chân khí, đẩy ra một luồng kình đạo Nộ Hải Dương Ba đối diện chưởng phong của Hắc Phụng Hoàng vừa tới...

Ầm ;

Hắc Phụng Hoàng không chịu nổi chưởng lực khủng khiếp của kẻ địch phải loạng choạng thảo lui mấy bước.

Máu hận thù trong huyết quản của thiếu nữ sôi lên cùng độ

Nàng hét nghe rợn cả người :

— Tiểu ma đầu ! ta thề chết sống với ngươi phen nầy.

Song chưởng Hắc Phụng Hoàng lẹ làng giở lên, chuyển vận toàn bộ nội lực triển ra chiêu thức « Mông Hồ Ly Nguyệt » như hai mống trời chụp xuống đỉnh đầu Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp nghĩ không còn nhân nhượng được nữa, bởi vì nếu kéo dài tình trạng chàng hao nhiều chân khí, làm sao còn tiềm lực để đương đầu với hàng trăm liệt quái và hơn hai ngàn cao thủ đang vây chặt phía ngoài Tần Ma Lãnh.

Chàng phải quật hạ Hắc Phụng Hoàng trong chỉ nội vài đường chiêu.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn hơi cung mình xuống, tả hữu chưởng lên cao một trăm năm mươi thành công lực phát động chiêu thức Càng Khôn Thần Công uy thế bao trùm vũ trụ.

http://tieulun.hopto.org

Ầm.,. ầm !

Hai cái mồng đỏ tử hồn Mộng Hồ Ly Nguyệt của Hắc Phụng Hoàng tức thì bị quái chưởng Càng Khôn Thần Công đánh tan rã trong vô hình.

Hắc Phụng Hoàng cố nén đi tiếng rú, hai chân nàng cài dưới đất đường dài cả trượng, vẫn chưa muốn đứng vững.

Cánh tay áo của nàng bị kình lực khủng khiếp xé toạt để lộ sự nõn nà vô cùng kiều diễm.

Quần hùng tại tràng trông thấy bóng chưởng Càng Khôn Thần Công tất cả đều kinh hãi.

Âm Ma Giáo chủ hơi rúng động thân mình, bộ mặt quỉ hồn hẫn càng trầm nặng xuống trông càng thâm khốc thêm hơn.

Dù vậy, lão đại ma đầu hãy còn chưa động thủ, đứng yên vị trí, lấp cặp mắt sáng rực tợ đèn ma rọi nhìn vào Chí Tôn, tay lăm lăm cây Tàn Chi Quái Đao chớp ngời ánh sáng.

Sau đường chiêu đánh lui Hắc Phụng Hoàng, Chí Tôn trầm nghị quát :

— Hắc Phụng Hoàng ! ta khuyên cô nương hãy lượng sức mình, đừng nghe theo lời bọn áo đạo mà hứng lấy một cái hậu quả không may, bởi vì trong cuộc giao đấu võ công chẳng hề vị nể một ai hết cả.

Hắc Phụng Hoàng trợn mắt :

— Câm mồm lại tên cuồng ma ác độc, Hãy trông đây !

Thiếu nữ bắn mình trở vào tràng, tả chưởng Mộng Hồ Ly Nguyệt hữu chưởng Nộ Hải Dương Ba huy động từng hoạt tấn công Chí Tôn,

Đồng thời, Lạc Bá Đào cũng vừa chùi sạch máu mồm thu hồi cây Tàn chi Quái Đao, quát :

— Chúng môn đồ trợ chiến cho mau.

Lập tức ngoài ba trăm cao thủ âm Ma đồng lượt phóng vào, mỗi người một chưởng tạo thành trận cuồng phong vô cùng khốc liệt.

Một trận ác chiến kinh hồn tức thì diễn ra.

Bấy giờ, trên mặt sân Tần Ma Lãnh đá bay, cát chạy, chưởng âm chớp nổ từng hồi. Hàng loạt tiếng rống thê thảm, theo

những chiếc bóng bắn huỳnh huych ra ngoài,

Máu thịt vun vãi khắp nơi trên mặt sân cỏ; tạo thành một cảnh tượng hết sức hãi hùng.

Trong lúc, Âm Ma Giáo Chủ cùng mười hai vị Đường chủ hãy còn đứng yên nhìn vào trận đấu, hình như chúng định chờ Chí Tôn tiêu hao nội lực sẽ mới xông vào vòng chiến.

Một lúc sân tràng lại im đi.

Trên sân cỏ tới năm mươi xác chết cao thủ Âm Ma bày ngổn ngang, la liệt.

Cả Hắc Phụng Hoàng và Lạc Bá Đào đều bị thọ thương trong huyệt đạo, đứng yên tự vận công chữa trị.

Chí Tôn, ngừng chưởng lại. đưa cặp kỳ quang quét nhìn bọn Âm Ma

Cả một bầu trời sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng thiếu hiệp

Chàng hiểu Âm Ma Giáo Chủ đang dùng thuật xa luân đầu theo như lời trong thư của Thạch tiều Vân nên lại càng thù hận thêm hơn.

Qua phút nặng trầm trong bầu không khí sặc mùi máu hôi tanh.

Hắc Phụng Hoàng đưa mắt ra hiệu cũa Lạc Bá Đào cùng xê mình vào.

Chúng đạo Âm Ma Giáo cũng chia thành nhiều vị trí bũa vây Chí Tôn vào giữa.

Trận huyết chiến lại sắp tiếp diễn.

Thình lình Hắc Phụng Hoàng thét :

— Ngươi phải chết ?

Nàng thò tay vào lòng rút cây Tàn Chi Quái Đao ra.

Lạc bá Đào cũng đã chực sẵn cây đao Quái dị toát ánh sáng lạnh căm hồn.

Hai người chia thành tả hữu song song tiến đến cách vị trí Chí Tôn còn độ ba trượng đồng dừng lại.

Không chần chờ thêm nữa Chí Tôn lấy cây Tàn Chi Quái Đao trong mình ra, trầm rợn quát :

— Hắc Phụng Hoàng ! Cô nương đã quyết hạ độc thủ, chẳng lẽ ta lại khoanh tay chờ chết. Vậy trước khi hành động, ta có

http://tieulun.hopto.org

tới tâm huyết khuyên nàng hãy nghĩ suy cho cạn kẻo phải ân hận ngàn đời,

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Hắc Phụng Hoàng dựng ngược lên :

— Chí Tôn ! Giờ phút nầy ngươi chớ nên khẩn cầu, van xin nữa vô ích. Ta và ngươi phải có một kẻ chết trên mặt sân nầy để rửa sạch oán hận năm xưa.

Chí Tôn lạnh lùng bảo :

— Hắc Phụng Hoàng ! đã bao lần ta trần tình cùng cô nương đó chỉ là một sự lầm lẫn to tác, nhưng vì một ẩn tình, ta không tiện nói ra. Cô nương chớ nên nặng nợ oán cừu, nghe lời đường mật của tập đoàn Âm Ma Giáo và U Linh Kỳ, làm vật hy sinh cho họn chúng, đến khi hối tiếc là đã quá muộn màng

Hắc phụng Hoàng cười nhạt :

— Chí Tôn ! Ngươi đừng dùng lời xảo quyệt lừa gạt nổi cô nương. Tội trạng đã đành rành, chính ngươi đã giả dạng lão quái già Dương chấn Hoàn nữa đêm xông vào cầm cây Tàn Chi Quái Đao hạ sát gia phụ ta làm sao chối cải cho được.

Nhân nào, quả ấy, hôm nay ta sẽ dùng nó hành hình người trên hoang mộ nầy.

Lạc bá Đào cũng phẫn nộ quát :

— Phụ cừu không trả làm sao đứng làm người trên cõi trời đất nầy Anh em ta nguyện liều một phen sống chết với ngươi, đừng già mồm mép vô ích.

Dứt câu, cây Tàn chi Quái Đao trên tay Lạc bá Đào phát động

Một tia sáng từ hồn nhảng lên, chụp xuống Chí Tôn mau như điện chớp.

Đồng lượt với thời gian đó, Hắc Phụng Hoàng lắc mạnh cây Tàn chi Quái Đao, từ phía hữu vạch tới ba làn sấm chớp.

Hai thế công cùng một lúc nguy hiểm vô cùng.

Chí Tôn thịnh nộ thét ;

— Đó là tại hai người !

Tức thì chàng ra tay như điện.

Hữu chưởng Chí Tôn phát động Tàn Chi Quái Đao nghênh lấy ba luồng Sáng lạnh cắm hồn của Lạc Bá Đào.

Đồng thời cả chưởng chàng vận toàn bộ nội lực nhắm

ngay Hắc Phụng Hoàng quật ra một chiêu Đoạn Hồn thần tốc

Một loạt âm thanh ghê rợn nổi lên...

Chín làn sấm chớp hiệp lại tới chia đi,.,

Có tiếng rú khủng khiếp từ của mồm của Hắc Phụng Hoàng và Lạc bá Đào.

Cả hai cùng lão đão về phía sau ngoài hai trượng.

Máu đào từ cánh tay Lạc bá Đào cuồn cuộn phun ra như mạch suối.

Tên ác độc đã bị cây Tàn chi Quái Đao sẽ mất một mãnh thịt to lớn.

Đó là nhờ ba thức Tàn chi Quái Đao yểm trợ, nếu không Lạc bá Đào đã bị chia lìa thi thể rồi.

Riêng Hắc Phụng Hoàn cũng bị đường chiêu Tàn chi Đoạn Hồn quật nhằm hữu chưởng suýt đánh rơi cây Tàn chi Quái Đao, toàn thân đều run rẩy.

Phần Chí Tôn tuy không thọ trọng thương nhưng cánh tay áo phía tả của chàng rách toạt đường dài, do cây Quái Đao của Hắc Phụng Hoàng gây ra

Thật là nguy hiểm cho chàng.

Nếu chậm đi một trong ánh chớp thời gian cánh tay cũa Chí Tôn đã bị cây Tàn chi Quái Đao của Hắc Phụng Hoàn chặt cụt rồi.

Quần hùng đứng chung tràng đấu ngó thấy hết sức hãi hùng

Bộ mặt cổ quái của Âm Ma Giáo chủ hiện lên vẽ kinh dị vừa nỗi dậy hung tinh lạ lùng.

Tuy nhiên, lão đại ma đầu vẫn còn bất động, chỉ lấy nhìn mắt thôi.

Lúc bấy giờ, ngoài hai ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc bạch hay tin Chủ Nhân lệnh Xé Xác xuất hiện tề tựu đến gần Tần Ma Lảnh, nhưng hãy còn đứng xa ngoài năm mươi trượng, nhìn vào chưa động thủ.

Chúng chờ cơ hội xông vào đoạt lấy Ô Mộc Bão Lục trong mình Chí Tôn.

Sân tràng im đi một chặp.

Chí Tôn quét cặp kỳ quang trông ra ngoài thấy ngoài hai ngàn cao thủ đã tụ hợp, đột nhiên sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng hậm hực :

— Hừ ! các ngươi cũng vì lòng tham vọng Ô Mộc Bảo Lục đến đây, rồi ta sẽ cho một bài học giang hồ đích đáng

Chợt chàng từ từ xê mình lên hai bước, giơ cây Tàn Chi Quái Đao lên cao quát bảo Lạc Bá Đào :

— Tình thế không còn cho phép ta nhân đạo cùng ngươi nữa Hãy trông cây Tàn Chi Quái Đao của ta tàn phế ngươi đây.

Dứt câu, chàng thiếu hiệp định triển ra một chiêu kết thúc mà giao đấu thứ nhất.

Thế nhưng qua giờ phút đó có tiếng quát tợ trời gầm :

— Tiểu tử ! chớ thương hại mạng người !

Tiếng quát âm từ tận nửa tầng không khiến cho cả tràng đều xôn xao Chí Tôn thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao cất vào mình, ngừng mặt nhìn. Tự khắc, một luồng đỏ rực tợ máu lòa qua tràng ngưng lại trước mặt Chí Tôn.

luồng đỏ bỗng hiện một lạo nhân hình dạng kỳ cổ, vừa đáp xuống đã ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Chí Tôn nhận ra đó là một lạo nhân mặt mày đỏ hừng tợ lửa mình vận áo đạo bào đỏ chói mắt, dung mạo chẳng khác gì Liệt Dương Quái Lão.

Chàng tự chép thầm :

— Tử Diện Côn Luân !

Cả Lạc Bá Đào lẫn Hắc Phụng Hoàng trông thấy sự hiện diện của lão nhân mặt đỏ đồng thảo ra ngoài hai trượng.

Trong lúc, lão nhân mặt đỏ vẫn ngồi yên trên đất, chiếu xạ hai luồng mắt trợ huyết châu ngay mặt Chí Tôn, gầm lên như sấm nổ :

— Tiểu tử ! Ngươi là Chủ nhân lệnh Xé Xác ?

Chí Tôn khe khẽ gật đầu :

— Đúng như vậy, còn các hạ có phải danh hiệu là Tử Diện Côn Luân chăng ?

lão nhân mặt đỏ gầm vang ?

— Quả thật chẳng sai. Đêm nay lão phu quyết mổ lấy trái tim của ngươi rửa sạch oán cừu.

Nghe Tử Diện Côn luân thét mấycâu rợn người đó, Chí Tôn hiểu ngay : Lão nhân định phục hận cho Liệt Dương Quái lão b

cây Tàn chi Quái đo cũi chàng hành hình ba năm về trước.

Nhưng chàng vẫn mặc nhiên hỏi :

— Các hạ định trả thù gì ?

Như lửa chế thêm dầu, Tử Diện Côn luân trọng cặp huyết nhỡn toả hồng quang quát tợ sấm :

— Hận thù gì à ? Ba năm về trước ngươi đã giết chết Liệt Dương Lão dệ, tài giờ đây phải đền mạng theo luật công bình của vũ lâm.

Chí Tôn trố lên cười lạnh lẽo:

— Ha ha ... Nhân quả luân hồi ngày xưa Liệt Dương lão quỉ đã từng nhúng tay vào máu hai trăm mạng người Cam Lộ Bang, có tên trong quyển Huyết Hải Thâm Cừu, ta mang cái dĩ chi của Sư môn báo phục mối huyết thù đó, thì lão quỉ có chết cũng là một việc đa đành, tại sao ngươi lại oán hận ta.

Tử Diện Côn Luân nóng tợ lửa thiêu :

—Cuồng ma, số ngươi đã tận rồi !

Đột nhiên, thân hình lạo nhân thăng lên cao chẳng khác một vị Pháp tướng vừa giáng lâm,

Tử Diện Côn Luân hạ ngay trước mặt Chí Tôn độ hai trượng ngưng tụ lại.

Cái thân pháp lão nhân dường có ẩn tà ma thuật, kỳ nhiệm vô cùng

Vừa vững trên mặt đất, Tử Diện côn Luân chợt hơi thấp người xuống vận hành nội lực.

Toàn thân lão nhân tự khắc nổi lên một bầu lửa hồng tảo sức nóng rừng rực cả một vùng,

Chí Tôn bật kêu :

— Hoả chưởng !

Thực vậy, nội khí của Tử Diện Côn Luân đang vận hành chính là đạo nhiệt khí Liệt Dương chưởng của Liệt Dương Quái lão năm xưa suýt thiêu cháy Chí Tôn tại ấn cỏ Thất Lý Bình, giờ lại mang ra xữ dụng càng thảm khốc hơn trước trăm độ.

Cho nên, Chí Tôn chẳng dám xem thường, chàng trụ hình như toà cổ thành ngưng tu nội khí Lưỡng cực Chân ngươn lên tới một trăm năm mươi năm thành công lực.

http://tieulun.hopto.org

Toàn thân Chí Tôn theo đó bao bọc một lớp sương mù đỏ hết sức nhiệm mầu, chờ đợi thế công của kình địch.

Lúc bấy giờ, khắp thân hình Tử Diện Côn Luân rực đỏ như ô hỏa diệm hai luồng mắt xạ hồng quang cực kỳ rùng rợn.

Từ mũi miệng đến tóc tai và cả bộ áo đạo bào của lão nhau đều tạo thành như một khối lữa, trong chẳng khác vị hoả thần.

Thủ pháp vận công của Tử Diện Công Luân càng khốc liệt hơn Liệt Dương Quái Lão năm xưa mấy bậc, sức nóng có thể làm đá chảy vàng tan trông nhảy mắt.

Khắp sân trường khẩn trương tột độ. Quần hùng đều dồn những cặp hung quang vào trận đấu giữa Tử Diện Côn Luân chẳng hề chớp.

Thình linh Tử Diện Côn Luân há chiếc mồm to rộng, phun ra vòi lữa đỏ, rồi cười khà :

— Cuồng ma! Hãy nộp mạng cho mau !

Hữu chưởng đỏ rực của Tử Diện Côn Luân tức thì giơ lên đẩy ra như cái thoi.

Đã thấy một đạo hoả diện ào ào tới trước mặt Chí Tôn.

Sức nóng hỏa chưởng vừa khởi đi làm cháy rụi cả dám cỏ một vùng chu vi ba trượng.

Hiểu rỏ sự nguy hiểm của luồng Hỏa Chưởng, Chí Tôn lẹ làng phát động một đường chiêu Lưỡng Cực Chân Ngươn toả ra vầng sương mù đỏ đón lấy luồng nhiệt hỏa của lão nhân.

Bộp...

Hai khí nhu cương chạm nhau phất nổ ầm ầm...

Hai màu sắc chương hình quyện chặt lấy nhau thật lâu, cùng tan rã trên không.

Chí Tôn bị Liệt Hoả quét nhằm làm nóng bỏng cả người, phải vận khí Chân Ngươn yểm hộ các huyệt đạo.

Trái lại, Tử Diện Côn Luân đã phải tháo lùi một bước, rúng động cả thân hình.

Ngưng đi một giây.

Chí Tôn chợt trầm lặng thét :

— Lão quỉ cho ngươi nằm xuống

Đơn chưởng của Chí Tôn tức thì giơ lên phát động một đường chiêu Nộ Hải Dương Ba khổng lồ như quả núi.

Tử Diện Côn Luân rống tợ sấm gầm :

— Ngươi muốn chết :

Cùng lượt, quỉ thủ dị kỳ của Tử Diện Côn Luân ào ra một cuộn lữa hồng áp tới bao trùm lấy chưởng hình Nộ Hải Dương Ba Âm ;

Cuộn lửa hồng của luồng liệt hỏa bị kình đạo lôi thiên Nộ Hải Dương Ba đánh tan ra thành muôn ngàn mãnh.

Tử Diện Côn Luân lắc động thân hình nhiều lần mới đứng vững trở lại vị trí cũ.

làn da của Chí Tôn tê buốt, dường như bị một mũi dao bén nhọn cắt nhằm khiến chàng rùng mình lên.

Ấy cũng nhờ nội lực Lưỡng Cực Chân Ngươn phò trì ngăn lấp các hiểm huyệt, bao bọc toàn cơ thể, giá nếu không, Chí Tôn đã bị luồng liệt hỏa của Tử Diện Côn Luân thiêu hủy thành tro mất rồi.

Chí Tôn hết sức kinh dị trước cái nội lực qủi thần vô lượng của Tử Diện Côn Luân.

Chàng đã thi triển toàn bộ công lực một trăm năm mươi năm cho ngôn chưởng phong Nộ Hải Dương Ba mà chưa thể quật ngã kình địch, quả thật là điều đáng ngại cho chàng.

Nhưng ngược lại, Tử Diện Côn Luân cũng quá đỗi hãi hùng, vì không ngờ vỏ công Chủ nhân lệnh Xé Xác huyền thông vũ đường đó.

Quần hùng chung quanh tràng đã lui ra hơn bãy trượng hết sức dõi theo trận đấu, chờ đợi biến cố mới xảy ra, phóng trở vào.

Sau đường chiêu thảm khốc, sân tràng im đi một chập

Sự im lặng sặc mùi máu tanh. tang tóc, của ngoài năm mươi cái xác của chúng đồ tập đoàn Âm Ma Giáo rải rác khắp mặt sân cỏ Tần Ma Lãnh.

Nghĩ còn phải đương đầu cùng hàng trăm liệt quái và hơn hai ngàn cao thủ đang bũa vây phía ngoài, Chí Tôn thấy kéo trận đấu là điều bất lợi cho chàng, liền lặng lẽ xê mình lên, song chưởng dề cao tận ngực triển ra hai chiêu Càng Khôn Thần Công sắc mây đều biến đổi.

http://tieulun.hopto.org

Vừa trông thấy bóng chưởng sắc diện Tử Diện Côn Luân biến đổi nhanh chóng, nhanh lẹ dựng lên hai vầng nhật hỏa ngăn cản thế công của kẻ thù.

Ầm... Ầm!

Khắp cả sân cỏ Tân Ma Lãnh rung chuyển.

Tử Diện Côn Luân cố nén một tiếng rống, toàn thân bị kình đạo Càng Khôn Thần Công đưa ra ngoài hai trượng.

Một vòi máu t r cửa mồm lão ma đầu đã thấy phun ra.

Tử Diện Côn Luân gượng gạo đứng dậy nuốt vội cuộn máu đang rào ra.

Bấy giờ, cặp mắt của lão ma đầu đỏ hồng tợ huyết châu từ từ xê dịch lên vị trí cũ, trỏ vào mặt Chí Tôn quát tợ trời gầm:

— Cuồng ma! ta thề sống chết cùng ngươi phen nầy.

Tử Diện Côn Luân theo tiếng thét từ từ thấp xuống, ngồi xếp bằng trên mặt đất như pháp tướng toạ thiền.

Toàn thân lão đại ma đầu bỗng hiện lên một khối hồng chiếu rực, chẳng khác gì một vị hoả thần xuất hiện.

Lão ta há hốc chiếc mồm như máu, nhắm ngay Chí Tôn phun ra một vòi hoả diệm hết sức hãi hùng.

Chí Tôn khẽ thét:

— Hoả Diệm Công!

Chẳng chút chậm trễ, chàng thiếu hiệp mồm niệm công sinh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân, hữu chưởng quét đi một dạo kình khí Càn Khôn Thần Công ầm ầm như bể động.

Lại một tiếng nổ tợ trời gầm.

Chiếc bóng của Tử Diện Côn Luân bị phóng ngược về sau ba trượng. Khắp cả thân mình lão ta đều nhuộm máu đào.

Quần hùng đứng phía ngoài thấy đều xôn xao lên.

Hắc Phụng Hoàng và Lạc Bá Đào hờm sẵn cây Tàn Chi Quái Đao chực phóng vào.

Cả Âm Ma Giáo Chủ đứng cách tám trượng, củng trỏ hai luồng ma nhỡn về phía Chí Tôn.

Trong khi Chí Tôn chỉ tháo lùi hai bước, đứng yên như tòa cổ thành.

Đột nhiên, giữa giờ phút đó một chiếc bóng từ tận khung trời xanh đáp xuống tràng.

Chiếc bóng để lộ một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặt mũi kỳ cổ, mình vận bộ đạo y nửa tăng, vai đeo bầu rượu toả mùi sặc nồng cả tràng.

Lạ kỳ thay, mùi rượu bay tới đâu là quần hùng suýt phải ngất đi đến đây,

Chí Tôn đã phải vận khí đan điền lên tống khứ chất độc xung nhiễm vào huyệt đạo trong người chàng.

Vừa đứng vững trên mặt sân tràng, lão nhân đã dùng cặp mắt như luồng điện chớp quét qua quần hùng một lượt lấy bầu rượu trên vai xuống nốc một hơi dài...

Lão nhân khà ra nồng sặc cả một tràng:

— Tiểu tử, ngươi chính là Chủ nhân lệnh xé xác?

Chí Tôn vận chân ngươn trầm lặng:

— Đúng như vậy! còn các hạ danh hiệu là gì?

— Bệnh Túy Thần Quân!

Gương mặt Chí Tôn bốc màu sát khí, thầm khẽ:

— Bệnh Túy Thần Quân chính là nhân vật đứng đầu trong vũ lâm thất tuyệt lại nghe theo lời xảo huyệt của Âm Ma Giáo Chủ đến đây, nếu ta không tỏ một chút màu sắc lợi hại, chắc chắn lão ta hãy còn tự thị điên cuồng:

Nghĩ xong Chí Tôn lạnh lùng hỏi:

— Các hạ đến đây với dụng ý gì?

Bệnh Túy Thần Quân trỏ tay về phía âm Ma Giáo Chủ khà ra một vòi rượu:

— Ha ha... lão phu được thiệp mời của Giáo chủ, đặng đêm nay đại hội quần làm trước nhất để cho người trả lời bấy nhiêu tội ác từ trước đã từng chồng chất tợ đỉnh núi cao, kế đó nhìn xem món di vật Ô Mộc Bảo Lục kỳ diệu đến bậc nào trên giang hồ tự bao lâu nay.

Thù khí bốc mờ trên gương mặt Chí Tôn, chàng cười nhạt:

— Bệnh Túy Thần Quân! Ta tưởng đâu ngươi một nhân vật đứng đầu trong vũ lâm của con người quái thũ, dẹp bỏ những cuồng vọng nhỏ nhen chẳng ngờ lòng tham của ngươi quả là không đáy, ngu mụi nghe theo lời xảo quyệt của Âm Ma lão Quỉ đến đây định vây khốn ta để chiếm đoạt lấy

http://tieulun.hopto.org

bảo của Tiên Sư.

Bảo vật từ ngày lên khỏi tuyệt mệnh cốc ta đã hết sức giăm bớt kiếp vận sát vũ tâm, nhưng hiện tình bọn người đã buộc ta phải trở lại hành thũ năm xưa, đó không phải lỗi chính lỗi ta vậy..

Bệnh Túy Thần Quân làm như không nghe lọt may lời nói của Chí Tôn lão ta giở bầu rượu lên nốc thêm một ngụm khác.

Lão nhân nhăm ngay Chí Tôn cười khà một tiếng.

Kỳ dị thay một luồng túy phong tửu cửa m ồm Bệnh túy Thần Quân áp tới Chí Tôn tưởng chừng làm bế tắt các khí quản của chàng.

Chí Tôn lắc thân hình qua nữa trượng tránh khỏi luồng Túy phong rồi thét lên :

— Hãy đở chưởng đây !

Hữu chưởng chàng đề ngang tâm huyệt triển vận mười phần thành lực, đẩy ra một đường chiêu Lập Chưởng Đồ Long thế tợ ba đào

Bệnh Túy Thần Quân sẵn vừa tốp thêm một ngụm rượu liền phun ra đón chận Chưởng hình lập Chưởng Đồ Long.

Tức khắc luồng Lập Chưởng Đồ Long biến mất, đồng thời đạo túy phong cũng hoà tan theo đó.

Chí Tôn bị túy phong quét nhằm loạng choạng như người say rượu.

Bệnh Túy Thần Quân chũng đứng vững, tự nhiên lão như vừa bừng tỉnh cơn say.

Lão nhân nhìn Chí Tôn một chập, hạ thấp bầu rượu xuống uống thêm một hơi, cười hệch hạc :

— Khá lắm nhưng hãy coi đây !

Trong hai lỗ mũi của lão nhân liền đó bắn ra hai đạo túy phong chụp xuống đầu Chí Tôn bao trùm một chu vi năm trượng.

Lập tức Chí Tôn mồm niệm công sanh « Lưỡng Cực Chân Nguơn » bố thành một bầu sương mù đỗ chung quanh chu thân kỳ nhiệm vô cũng.

Bộp,... bộp

Mấy tiếng nổ âm u ...

Luồng túy phong của Bệnh Thần Quân bị huyền lực Lưỡng Cực Chân Nguơn dội ngược lại lan rộng một vùng, khiến quần hùng hốt hoảng.

Bấy giờ sát khí nổi bật trên gương mặt tuyệ t thế của Chí Tôn trong tiếng quát lộng tràng chàng triển ra hai chiêu Càng Khôn Thần Công che lấp cả mặt nguyệt

Bệnh túy thần Quân bỗng thấy, rống hãi hùng, hai cánh tay áo dồng hất lên một lượt.

Ầm

Áp khí từ bốn bề dội lại.

Bệnh Túy Thần Quân không còn chịu nổi sức mạnh lôi đình của chưởng lực Càn Khôn Thần Công hai chân cài trên mặt đất cả trượng hãy còn đứng chưa muốn vững, máu miệng phun nhuộm cả chòm râu bạc.

Lúc ấy, Tử Diện Côn Luân cũng vừa vận công chửa trị vết thương xong xê mình vào quát tợ sấm .

— Cuồng ma, chớ thương hại đến người !

Lão nhân hơi thấp thân người xuống, song chưởng dựng lên cả mồm cuồn cuộn đưa ra từng luồng Hỏa Diệm công thiêu đốt cả một vùng

Lạc bá Bào cũng quát lên :

— Hãy tử đấu !

Cây Tàn chi Quải Đao trên tay tên ác đạo tức thì chợp sáng lên, liên tiếp công vào Chí Tôn cực kỳ nguy hiểm.

Hắc Phụng Hoàng từ bên phía hữu động lượt triển luôn mấy đường chiêu Thần tốc.

Hàng loạt có tới bốn trăm cao thủ Am ma Giáo phóng vào rào rào, mỗi người một chưởng tấn công Chí Tôn.

Lúc bấy giờ trên mặt sân tràng bóng sương mịt mù vũ trụ cuồng phong ào ào như đang hồi bão tố.

Sấm chưởng nổ tợ trời gầm.

Từng tiếng rống hãi hùng ghê rợn.

http://tieulun.hopto.org

Những chiếc bóng người phóng đi huỳnh huỵch vào không gian.

Máu đỏ

Thịt rơi.

Thi thể chia lìa

Sân tràng chớp nháng bày thêm ngoài một trăm xác chết,

Cả bầu trời thù hận nung nấu trong lòng Chí Tôn. Tả chưởng Càn Khôn Thần Công, hữu chưởng Tàn chi Quái Đao xông vào quần hùng như chỗ không người.

Chàng đi tới đâu là đầu rơi máu đổ tới đó.

Bóng chàng vùng vẫy chẳng khác một vị quái thần chết chốc, tóc tang.

Tử Diện Côn Luân nóng như lửa đốt, gầm to ;

— Cuồng ma ! lão phu thề chết sống cùng ngươi đây.

Theo tiếng rống, lão nhân rùng mình xuống, vận toàn chân khí từ vực đan điền lên, chiếc mồm há hốc, nhắm ngay Chí Tôn phun ra từng luồng Hỏa Diệm Công.

Ngó thấy Tử Diện Côn Luân hạ độc thủ. máu thù sôi ngùn ngụt trong huyết quản của Chí Tôn, chàng dựng lên một chiêu Càng Khôn Thần Công với nội lực sanh bình.

Ầm !

Tử Diện Côn luân rống thảm khốc, toàn thân đều nhuộm máu đào, tháo lùi liền liền cả trượng vẫn chưa ngưng lại.

Không để lỡ cơ hội, Chí Tôn phát động cây Tàn Chi Quái Đao đưa ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn thần tốc.

Thế chiêu mau lẹ như sấm chớp. ánh sáng tử vong từ ba trượng khó bề tránh né, cũng không sao đón đỡ.

Lại một tiếng rống long trời.

Bốn vệt đỏ lao vụt trên không trung.

Một khối thịt từ trên ngã xuống, trên ngực bị đục bày trọn trái tim ra ngoài.

Sự trạng xảy ra trong nháy mắt.

Hai tay và hai chân của Tử Diện Côn Luân bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn chặt đứt phăng đi.

Lão nhân giãy giụa trên mặt đất mấy cái rồi im lìm.

Chí Tôn ngưng lại lấy mắt nhìn cái chết thê thảm của Tử Diện Côn luân.

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay chàng đỏ vời màu máu lấp lánh dưới trăng.

Quần hùng thảy đều khiếp đãm trước cái thủ pháp giết người của Chí Tôn.

Không một ai có thể ngờ được Tử Diện Côn Luân, một nhân vật có bộ vỏ công tà quái như thế mà lại phải thọ hại dưới bàn tay của Chủ nhân Lệnh Xé Xác.

Hắc Phụng Hoàng và lạc Bá Đào cũng vì cái chết khủng khiếp của Tử Diện Côn luân, mà hết sức hãi hùng xé ra ngoài đứng trấn hai góc. Âm Ma Giáo Chủ đứng cạnh cỗ quan tài sơn đỏ bộ mặt tợ cỗ ma lai càng nặng trầm xuống.

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay lão ác ma như muốn lay động, nhưng vẫn chưa thấy lão động thủ.

Sau một phút im lặng trong bầu trời chết chóc máu tanh,

Cả Hắc Phụng Hoàng và lạc Bá Đào cùng lượt phóng mình vào tràng, lay động cây Tàn Chi Quái Đao.

Bệnh Túy Thần Quân cũng vừa ực xong hớp rượu điều hành nội lực, xê dịch thân hình tới gần Chí Tôn.

Ngoài một trăm cao thủ còn sống sót đồng bắn mình vào.

Thêm hai trăm cao thủ đạo Âm Ma xông vào trấn giữ các phương vị vừa bị tổn thiệt.

Hơn hai ngàn cao thủ liệt quái trong hai đạo Hắc Bạch bốn phía Tần Ma Lãnh càng khép chặt vòng vây thêm.

Rõ ràng thuật xa luân đấu hết sức lợi hại,

Trận huyết đấu vừa sắp mở màn.

Thình lình. có tiếng quát giữa không trung :

— Dừng lại !

Hai chiếc bóng người phóng xuống, đất, bụi bặm không bay,

Chí Tôn đưa mắt nhìn kỹ thì thấy đó là hai người quái lão

Quái lão đứng bên tả chẳng ai khác hơn là Cổ Độc Thánh Quân.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐN

Đại huyết chiến Tần Ma Lãnh

Còn vị quái lão bên hữu bộ mặt chỉ còn trơ lại một khối xương khô, phía trên tóc trắng hếu như chiếc đầu lâu, cặp mắt chiếu diệu ma quang trông đến rởn cả lông tóc.

Từ trên tới dưới quái nhân phủ bởi một lớp ma y trắng toát, vô cùng rùng rợn.

Khắp sân trường có nhiều tiếng quát hoan hỉ :

— Khô Lâu Đạo Trưởng giá lâm !

Trong khi Khô Lâu Đạo Trưởng xê dịch thân hình như bộ xương người từ dưới đáy mộ vừa bò lên.

Chí Tôn hơi rúng động trong lòng, nhưng vẫn đứng yên vị trí như quả cồ sơn, giắt cây Tàn Chi Quái Đao vào lưng đợi chờ trận giao đấu mới.

Cũng trong giờ phút đó chiếc bóng nhỏ thó ẩn nấp nơi lùm cây cách xa Tần Ma Lãnh độ trăm trượng, tự khắc phóng tới tràng.

Chiếc bóng lẫn lộn trong đám đông cao thủ, để hiện ra thiếu nữ áo nâu, chẳng ai khác hơn là Thạch tiểu Vân.

Chí Tôn vừa bắt chợt thiếu nữ trong lòng hết sức ái ngại, vì chưa hiểu rõ dụng tâm của nàng ra sao cả.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng vì tâm thần chú hết vào trận huyết đấu sắp diễn ra Chí Tôn không còn thì giờ nghĩ ngợi lâu về sự hiện diện của Thạch tiểu Vân như lời trong thơ nữa.

Lúc bấy giờ, Khô Lâu Đạo Trưởng đã dời cặp ma quang nữa đỏ vời tợ máu, nửa xanh lè như ánh sáng âm hồn qua trang một lượt, rồi đình tụ ngay Chí Tôn rồi cất giọng khàn khàn, khác hẳn tiếng người :

— Tiểu tử ! ngươi chính là Chủ nhân Lệnh xé xác ?

Chí Tôn lạnh lùng :

— Đúng như vậy ! còn các hạ là Khô Lâu Đạo Trưởng ?

— Quả chẳng hề sai.

Không hiểu nghĩ sao, Khô Lâu Đạo Trưởng vùng trỗ lên cười ầm rợn :

— Ha ha... đã từ lâu rồi lão phu nghe tên tuổi ngươi trấn động quần lâm, tưởng đâu là một đấng phi thường diện mạo, thế mà cũng dương dương tự đắc đến đây phó hội Quần lâm, để rước cái hậu quả vô cùng thảm khốc.

Những lời ngạo mạn của Khô Lâu Đạo Trưởng, khiến cho máu thù trong huyết quản của Chí Tôn đã trào sôi giờ lại càng sùng sục.

Chàng nghiến hận thù :

— Khô Lâu ác đạo đừng tự thị mình công lực cao cường. Bãn lệnh chủ rất tiếc bọn giang hồ đã chép lầm tên ngươi vào một hàng vũ lâm nhất tuyệt, chứ thật ra trong qua phong cách người ebỉ là một tên ma đầu tham lam hung ác chẳng kém, chẳng hơn.

Khô Lâu Đạo Trưởng xê động chiếc đầu lâu trắng hếu, cười lên giọng nửa người, nửa quái :

— Ha ha... Cũng tốt hề bảo như thế, nhưng nếu ngươi bằng lòng giao nộp món di vật ấy cho lão phu, lập tức ta sẽ rời khỏi Tần ma Lãnh này, chẳng hề làm thương hại đến người.

Chí Tôn trợn mắt thần:

— Trái lại Bãn Lệnh Chủ thề sẽ xóa tên người trên ngọn cao phong này !

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn vận dụng chân khí Nộ Hãi

Dương Ba nhắm ngay tâm huyệt Khô Lâu Đạo Trưởng quật một chiêu sấm sét.

Khô Lâu Đạo Trưởng không thèm tránh né, đơn chưởng gầy gộc như bộ xương người giơ lên cào vào không khí một cái.

Lạ lùng thay, một luồng áp khí nặng tợ ma hành pha mùi hôi thúi đầu lâu ào tới đón ngăn đạo chưởng phong lôi đình Nộ Hãi Dương Ba.

Phát giác ngọn ma công của Khô Lâu Đạo Trưởng, Chí Tôn cảm thấy rúng động trong lòng, mồm chàng khẩn cấp niệm công sanh « Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân, tuy vậy vẫn không thu hồi chiêu thức.

Bình !

Một tiếng chưởng âm ghê rợn phát lên.

Xú khí tràn lan khắp vùng Tần Ma Lãnh làm một số cao thủ đứng gần ngã gục xuống mặt đất, máu đen từ chín lỗ chảy rịn ra,

Thật quả là khủng khiếp !

Màn sương mù màu đỏ của màn Lưỡng Cực Chân ngươn vây bọc Chí Tôn rung rinh mấy lượt, đạo khí xú phong cơ hồ chọc thủng xâm nhập vào.

Chàng thiếu hiệp rúng mình lên một cái :

— Bạch Cốt Tàn Thân quả nhiên lợi hại !

Thực vậy, giả lúc nảy Chí Tôn không ngầm vận Lưỡng Cực Chân Ngươn yểm trợ có thể chàng đã lâm vào tình trạng thảm khốc như các tên cao thủ đứng ngoài rồi.

Ngược lại Khô Lâu Đạo Trưởng cũng bị sóng chưởng Nộ Hãi Dương Ba quét nhằm lắc lư thân hình mấy lượt mới vững trở lại.

Lão Ma nhân có vẻ kinh hãi cái nội lực thông huyền vũ trụ của Chí Tôn, nên xạ hai luồng mắt lửa xanh lè, nữa đỏ vời ngay mắt kẻ địch chẳng hề nháy.

Ngưng đi một chập.

Đột ngột. Chí Tôn bằng thân thủ hai tấu một thối, tụ hình như quả cầu sơn, hữu chưởng đẩy nhanh lẹ đẩy ra một đạo kình phong lôi đình Nộ Hãi Dương Ba, khởi đi sấm động về phía Khô Lâu Đạo Trưởng.

http://tieulun.hopto.org

Lão ma nhân chợt cười khàn, qủi chưởng lại cào trong không khí.

Lập tức, xú phong Bạch Cốt Tàn Thân cuộn tới tiếp lấy kình lực của kẻ thù...

Hai luồng quái chưởng chạm nhau phát nổ âm thần, rồi cuộn nhau mất trọng không trung.

Song phương vẫn còn đứng nguyên vị trí.

Tình trạng nầy, khiến cho trong lòng Chí Tôn rúng động lên. thầm nhũ :

— Tên Lão ma đầu nầy công lực quả cao thâm tột độ, nếu ta không dùng ít sức sanh bình sẽ khó mà thủ thắng được

Nghỉ như vậy rồi, tả chưởng của Chí Tôn cùng giơ lên vận toàn bộ chân lực một trăm năm mươi năm thét :

— Lão ma đầu hảy ráng đở lấy thân.

Song chưởng chàng thiếu hiệp tức thì huy động hai dạo kình phong Càng Khôn Thần Công ào ào như biển động.

Kình lực lôi thiên không thể chống đở, mau lẹ khôn nỗi đo lường chớp mắt đã áp xuống đỉnh đầu Khô Lâu Đạo Trưởng.

Khô Lâu Đạo Trưởng trông thấy bóng chưởng khủng lồ, thần sắc biến đổi, lảo Ma Nhân vội ngưng tụ mười hai phần ma công Bạch Cốt Tàn Thân phát đi ngăn chận thế công thâm khốc của kẻ thù.

Ầm... ầm !

Cả ngọn Tần Ma Lãnh đều rung chuyển không ngừng.

Toàn thân Khô Lâu Đạo Trưởng bị tống ra ngoài trượng, cánh tay trái đã gãy lìa máu nhuộm đầy mình.

Lẹ như điện chớp, Chí Tôn phóng mình tới ra tay như điện

Một đạo áp khí kinh thiên Càng Khôn Thần Công lại ào đến lão ma nhân.

Nhưng cùng lượt ánh chớp thời gian ấy lại có tiếng quát :

— Ngươi muốn chết !

Hai luồng sáng rợn người nháng tên từ tạ hữu công vào vị trí Chí Tôn.

Bình !

Thân xác Khô Lâu Đạo Trưởng lộn ngược mấy vòng rớt xuống mặt cả ngọn cao phong.

Lão ma nhân đã trúng nhằm chưởng lực lôi thiên của Chí Tôn.

Trong lúc chàng thiếu hiệp cũng vừa thi triển thân pháp Di Ảnh Kỳ Hình, lắc mình đi tợ bóng vong linh tránh né hai chiêu Tàn Chí Quái Đao của anh em Hắc Phụng Hoàng.

Soẹt... soẹt !

Mặc dù thân thủ của Chí Tôn ngày nay vô thượng giang hồ, nhưng ánh sáng cây Tàn Chí Quái Đao quá nhanh sả nhằm vai bên tả của chàng máu tuôn lai láng.

Chàng hốt hoảng thảo lùi ba bước, chưa kịp đứng vững, thì Bệnh Tủy Thần Quân đã định đến gần đẩy ra một đạo kình phong nặng như núi lỡ,

Chí Tôn bất thần giơ chưởng nghênh đón không kịp vận dụng chân công.

Ầm !

Bệnh Tủy Thần Quân rống lên thê thảm, máu mồm phun ra cuộn cuồn thành vòi.

Chí Tôn vì không dự phòng từ trước, cũng bị chấn động cơ hồ bế tắt cả huyệt đạo, lão đảo tháo lùi.

Cũng trong giây phút nặng trầm đó, chợt có một bóng xẹt đến sau lưng Chí Tôn lẹ như qủi muội lẹ làng giơ chưởng lên

Tự khắt, đạo huyền âm khí âm hồn im lặng áp tới linh huyệt đài của chàng thiếu hiệp.

Thình lình, có tiếng thét lanh lãnh trong đám quần hùng:

— Đoạn Trường Đơn, tránh cho mau !

Theo tiếng hét có một chiếc bóng áo nâu phóng mình vào, quật tréo hai đạo áp khí vào hông luồng huyền khí âm hồn đó

Thì ra nhân mật vừa công lén Chí Tôn một chiêu Đoạn Trường Đơn chẳng ai phác hơn Cổ Độc Thánh Quân lão độc vật đã thừa cơ hội bất phòng bắn ra áp lực.

Đến khi Chí Tôn phát giác thì đã muộn rồi, huyền khí đã áp tới bên mình, chàng gượng gạo đưa ra một chưởng.

Bộp !

Huyền khí bay mịt mù trong bầu không gian.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Độc thánh Quân bị hất ra ngoài chẳng khác cánh diều đứt dây.

Đồng thời, Chí Tôn cũng trúng nhằm độc khí Đoạn Trường Đơn té quị xuống đất chân khí rã rời, huyệt đạo đều bị ngưng trệ.

Âm Ma Giáo Chủ phất động cây Tàn Chi Quái Đao, rống to :

— Hãy giết tên cuồng ma cho mau !

Quần hùng đồng lượt quát vang, vừa phóng vào tràng.

Trước hết là lạc bá Đào và Hắc Phụng Hoàng đã đến cách chỗ Chí Tôn nằm không đầy một trượng, khoác tay ra hiệu:

Các vị hãy để mặc cho anh em ta.

Dứt câu, hai anh em Hắc phụng Hoàng quay lại, trỏ cây Tàn Chi Quái Đao vào mặt Chí Tôn đang gượng gạo đứng lên run rẩy như vừa thọ chứng cãm hàn.

Lạc bá Đào nghiến thù hận:

— Chí Tôn ! Nợ máu phải trả bằng nợ máu, nhưng trước khi chết ngươi hãy giao nộp trước tác Ô Mộc Bão L ệ cho ta.

Lúc bấy giờ cặp mắt của Chí Tôn đỏ vời tợ huyết châu, chàng tự biết không thể thoát khỏi cái chết nhưng hào khí vẫn bốc lên đầy mặt:

— Lạc Bá Đào ! Ta tiếc gì không được sống để mổ lấy trái tim ngươi xem tâm địa độc ác đến đường nào, hãy đở chiêu đây, đừng cuồng vọng vô ích.

Sau tiếng thét đó, Chí Tôn vận dụng toàn lực hay huy động đường chiêu Càng Khôn Thần Công, bề thế đầy sập cả hòn núi cao.

Lạc bá Đào thỉnh mộ quát :

— Tên chết sót vẫn còn hung hăng đấy à !

Hắn giơ tả chưởng triệu ra một đạo Huyền âm chưởng nghênh đón lấy thế công của kình địch.

Ầm !

Lạc bá Đào không chịu nổi cường khí lôi đình rống to lên quay lộn mấy vòng, chiếc áo đang mặc rách tả tơi.

Chí Tôn vì đã thọ thương trầm trọng, lại dùng quá sức, không còn chịu nổi từ từ ngả xuống đất.

Lạc bá Đào gượng đứng dậy đưa tay chùi sạch máu mồm, nhìn Chí Tôn nằm dưới đất cười khà lên :

— Cuồng ma ngươi phải chết !

Tên ác đạo vừa phất động cây Tàn chi Quái Đao chợt có tiếng thét :

— Dừng Lại !

Tức thì, một luồng kình đạo áp tới Lạc bá Đào.

Tên ác đạo hốt hoảng xê dịch thân hình đi nơi khác, quay lại xem đó là ai.

Một chiếc bóng áo nâu đã đứng gần bên cạnh Chí Tôn, tả hữu chưởng đều giơ lên chờ đối phó kẻ thù.

Trông kỹ lại chính là Thạch tiểu Vân, Lạc Bá Đào chợt «ồ» lên một tiếng, rồi im lặng lấy mắt nhìn thiếu nữ.

Tên ác đạo không hiểu Thạch tiểu Vân hành động với dụng tâm gì.

Tại sao cùng trong ác đạo Tập đoàn Âm Ma Giáo với hắn mà lại ngăn cản không cho giết chết Chí Tôn.

Hắc phụng Hoàng cũng hết sức ngạc nhiên nhìn Thạch tiểu Vân chẳng hề chớp.

Âm Ma Giáo Chủ đứng ngoài xa nhìn thấy sự tình nầy cũng bất giác thịnh nộ lên. Bộ mặt âm hồn của hắn giờ càng khủng khiếp vô cùng.

Cổ Độc Thánh Quân vì mang vết trọng thương đang ngồi vận công chữa trị nên chưa thấy sự lạ lùng đang diễn ra.

Im lặng một giây.

Chợt Lạc bá Đào quát hỏi Thạch tiểu Vân :

— Thạch tiểu Vân ! Cô nương hành động có ý nghĩa gì ?

Thạch tiểu Vân lạnh lùng :

— Ta không thể để ngươi giết chết Chí Tôn được.

Lạc bá Đào trợn mắt :

— Thạch cô nương, ngươi đã phản bội tập đoàn Âm Ma Giáo rồi à ?

— Ta không phản bội, nhưng ta không thể để Chí Tôn chết trong tay ngươi được.

— Vì sao vậy ?

http://tieulun.hopto.org

Thạch tiểu Vân lúng túng ;

— Vì... giữa ta và Chí Tôn còn có một mối cựu thù. Hắn hạ sát ngoại tổ ta, chính tay ta giết hắn.

Nghe câu nói của Thạch tiểu Vân, Lạc Bá Đào nửa tin nữa ngờ, lấy hai luồng xạ nhỡn rọi thẳng vào mặt nàng, như muốn soi thấu tâm trạng của nàng.

Đột ngột, Thạch tiểu Vân xê mình lại gần Chí Tôn,

Lạc bá Đào quát :

— Hãy trở lại !

Tiếp đó một luồng kình khí nặng như núi lở ào tới vị trí Thạch tiểu Vân.

Nhưng cùng một thời gian đó, Thạch tiểu Vân cũng vừa cúi xuống nhét vào mồm Chí Tôn hai hạt hồng đơn.

Nàng đứng thẳng người dậy.

Bình...

Thạch tiểu Vân trúng nhằm kình đạo của Lạc Bá Đào quay đi mấy vòng chưa đứng vững.

Khí huyết trong cơ thể nàng trào sôi lên.

Nàng đưa mắt căm hờn nhìn Lạc bá Đào chẳng hề thấy chớp.

Lạc bá Đào nhấc mình lên quát :

— Thạch tiểu Vân, biết ăn năn sám hối hãy lui ra qui xuống chỗ Cổ Độc lão tiền bối định lại nếu nghịch lại đừng trách ta sao hạ thủ chẳng lưu tình.

Thạch tiểu Vân trỏ tay vào mặt Lạc bá Đào, nghiến hận thù :

— Câm mồm lại tên cuồng ma ác độc. Muốn giết ta ngươi cứ hạ thủ đừng nói thêm một lời gì nữa cả.

Lạc bá Đào thịnh nộ :

— Vậy thì ngươi buộc ta phải ra tay đây !

Cùng theo tiếng quát Lạc bá Đào ra tay như điện.

Bình !

Thân hình kiều diễm của Thạch tiểu Vân tức thì bị phóng đi ra ngoài hai trượng.

Nàng gượng gạo đứng dậy, máu mồm phun thành vòi.

Lẹ như chớp giật, Lạc bá Đào Lại xê mình đến gần Chí Tôn, chớp lấy cây Tàn Chi Quái Đao,

Thạch tiểu Vân ngó thấy thét ra một vòi máu :

— Ta thề chết sống với ngươi !

Ta hữu chưởng thiếu nự tức thì vận toàn bộ nội lực quật ra hai luồng huyết khí Đoàn Trường Đồn.

Lạc bá Đào khiếp hãi, vội thu hồi Tàn Chi Quái đao phóng ngang nửa trượng trận khỏi hai luồng độc khí khủng khiếp đó

Thạch tiểu Vân giơ tay chùi sạch máu mồm, loạng choạng bước tới chỗ Chí Tôn.

Chẳng hiểu tâm trạng Hắc Phụng Hoàng lúc bây giờ như thế nào mà nàng chỉ đứng yên nhìn chằm chập về phía Chí Tôn đang nằm quằn quại dưới đất không hề động thủ cũng không thốt ra lời nào cả.

Thình lình, Âm Ma Giáo Chủ quát tợ sấm :

— Hãy hành tình ả phản đạo cho lão phu !

Được lệnh truyền đó Lạc bá Đào lập tức xê mình đến gần Thạch tiểu Vân, phất động cây Tàn Chi Quái Đao.

— Nữ phản tặc ! biết điều hãy qui xuống cho giáo chủ định đoạt số phận, nếu cải lệnh cây Tàn chi Quái Đao này sẽ xẻ xác ngươi ra.

Bây giờ, Thạch tiểu Vân như người vừa bình tĩnh cơn ác mộng, nàng trỏ tay vào mặt Lạo bá Đào thét hận thù ;

— Cuồng ma, ngươi quả thật mặt người lòng thú chỉ biết hành động khát máu điên cuồng không hiểu gì đến đạo nghĩa con người cả.

Bản cô nương tiếc gì từ bao nhiêu lâu nay đại dột nghe theo lời dường mật của bọn người, để ngày nay vì một chút chuyện tình cảm cỏn mà phải nhận lấy cái hậu quả thê thảm đến đường nầy.

Rồi nàng day sang Âm Ma Giáo Chủ thét :

= Hỡi tên đại ma dầu tanh máu ta thề chết cũng bắt lồn ngươi.

Âm Ma Giáo chủ trợn cặp ma quang khiếp người, rống tợ trời gầm :

— Lạc tiểu đồ, hãy hành hình tên nữ tặc cho ta !

http://tieulun.hopto.org

Cây Tàn chi quái đao trên tay Lạc bá Đào tức thì chớp nháng lên.

Nhưng đồng lượt thời gian ấy, Thạch tiểu Vân đã ngầm vận Đoạn Trường Đơn lên song chưởng,đẩy ra hai đạo độc khí đen thẳm về phía Lạc bá Đào.

Giá để nguyên tình trạng, chắc chắn Thạch tiểu Vân sẽ bị cây Tàn chi Quái Đao đoạn lìa thân thể, nhưng đồng thời Lạc bá Đào cũng trúng nhằm kỳ độc ngã ra.

Vì vậy tên ác đạo phải thu hồi thế công tránh đi nơi khác

Thạch tiểu Vân định rán hết sức bình sanh quật tiếp một chiêu, thì chợt nghe có tiếng rống tợ loài quỉ độc :

— Nữ phản đồ dừng lại!

Thạch tiểu Vân ngưng thân hình day lại, thấy đó chính là Cổ Độc Thánh Quân. Nàng chết lặng cả người.

Thì ra, Cổ Độc Thánh Quân vừa vận công chữa trị vết thương xong, đứng dậy trông thấy Thạch tiểu Vân cản ngăn Lạc bá Đào không cho giết chết Chí Tôn, liền nổi giận phóng người đến.

Sự xuất hiện đột ngột của lão độc vật khiến cho thiếu nữ khiếp đảm cả lòng.

Nàng tự đoán trước số phận mình sẽ ra sao rồi.

Nhưng đối với Cổ Độc Thánh Quân nàng đã thọ ơn cứu tử, lại là tình sư đệ, nàng không thể dám đường nhiên chống cự được.

Nàng đành chỉ đứng yên đợi chờ hình phạt của Sư Phụ mà thôi.

Âm Ma Giáo Chủ chợt cười ghê rợn:

— Cổ Độc Lão huynh! Qui cũ Âm ma Giáo từ xưa nay rất nghiêm khắc, ta giao quyền xử quyết ả phản đạo ấy cho lão huynh.

Lời nói của Âm Ma Giáo Chủ như một Lệnh truyền của Diêm Chúa, nghe âm u rền động cả ngọn Tần Ma Lãnh.

Quần hùng lúc bấy giờ đều đều những luồng hung quang về phía Thạch tiểu Vân tỏ ý vô cùng phẫn nộ.

Cổ Độc Thánh Quân nhìn Thạch tiểu Vân một giây, bỗng quát :

Nữ ác đồ, ngươi đã tỏ tội trạng của ngươi chưa?

Thạch tiểu Vân không đáp câu hỏi của Cổ Độc Thánh Quân, mà chỉ trỏ tay vào mặt Âm Ma Giáo Chủ rít căm thù.

— Lão ma Đầu độc ác! Ngày trước gã em trai ngươi đã phá hủy cả một đời trong trắng của ta, hận ấy mãi đến nay còn chưa trả, bây giờ ngươi lại định giết ta để diệt hậu quả, oán thù chồng chất tợ núi cao, lẽ nào đất trời dung thứ cho ngươi được.

Cổ Độc Thánh Quân trợn cặp mắt nhợn xanh lè:

— Nữ ác đồ phải chết!

Quỉ chưởng lão độc vật liền đó đưa ra một chiêu.

Bình!

Thân hình kiều diễm của Thạch tiểu Vân bắn lên cao ba trượng rớt xuống đất im lìm.

Nàng đứng dậy toàn thân đều nhuộm máu, run lên bần bật như vừa thọ chứng cảm hàn.

Cổ Độc Thánh Quân lại quát :

— Cho ngươi nằm xuống!

Tức thì lão độc vật quật ra một chiêu toàn lực.

Thạch Tiểu Vân rú lên thảm khốc ngã lăn ra đất im lìm.

Cổ Độc Thánh Quân dừng chưởng lại day qua Âm Ma Giáo Chủ :

— Thưa Giáo Chủ, mệnh lệnh đã thi hành xong!

Âm Ma Giáo chủ dùng cặp ma quang ngó qua cái xác bất động của Thạch tiểu Vân vùng cười âm u :

— Ha ha,.. lệnh thủ của Cổ Độc lão huynh thật là nghiêm mật, chẳng hề tư vị chút nào. Quả đáng ngợi khen.

Không hiểu nghĩ sao nghe xong lời nói của Âm Ma Giáo chủ, cặp long mày thu liễu của Bắc Phượng Hoàng khẽ cau lại.

Nàng nhìn cái xác bất động của Thạch tiểu Vân, rồi nhìn lại chỗ Chí Tôn đang quần quại với vết thương kỳ độc Đoạn Trường Đơn.

Giữa lúc Âm Ma Giáo Chủ gầm tợ sấm :

— Hành thủ cho mau!

http://tieulun.hopto.org

Nghe lệnh truyền đó, Lạc bá Đào phất động hữu chưởng, nhắm chế Chí Tôn phóng tới.

Ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao trên tay tên ác đạo chớp lóe lên.

Thình linh, Hắc Phụng Hoàng xê dịch thân mình tới cản trước mặt Lạc bá Đào:

— Khoan đã!

Lạc bá Đào sắp sửa hành hình Chí Tôn chợt nghe tiếng hét liền thu hồi cây Tàn Chi Quái Đao lại, hải hùng bảo:

— Triệu tiểu muội, em còn định bảo gì đây?

Giọng nói của Hắc Phụng Hoàng vô cùng khích động:

— Xin huy trưởng ngừng lại một vài giây.

Lạc bá Đào sững sốt quát khẽ:

— Triệu tiểu muội! Qui cũ tập đoàn Âm Ma rất nghiêm mật. Em hãy coi chừng. Tốt hơn nên tháo lui ra ngoài cho mau.

Hắc Phụng Hoàng tha thiết:

— Nhưng huynh trưởng hãy dành cho em một thời giờ ngắn ngủi để...

— Để làm gì?

— Để tiểu muội tiễn đưa hắn một vài lời trước khi về cõi chết.

Lạc Bá Đào dảo cặp mắt ác xà qua phía âm Ma Giáo Chủ, trầm giọng bảo Hắc Phụng Hoàng:

— Triệu tiểu muội! điều em khẩn khoản chắc chắn không thể nào anh làm vừa lòng được. Hãy trở lui mau. Giáo Chủ sẽ đến em rồi.

Hắc Phượng Hoàng bỗng hậm hực.

— Huynh Trưởng ạ! Không phải tiểu muội miễn cưỡng mệnh lệnh Chủ Nhân Lệnh Xé Xác, nhất là hắn chính thực kẻ thù gia phải trả, nhưng quả tình cái chết của hắn có liên hệ đến cả cuộc đời của em nên xin huynh trưởng ngưng lại phút giây em bảo hắn vài lời.

Đến đây Hắc Phụng Hoàng toan xê dịch lại gần Chí Tôn, Lạc Bá Đào thét:

— Dừng lại!

Đồng thời Âm Ma Giáo Chủ cũng quát lên:

— Chuyện gì đã xảy ra đây?

Quần hùng liệt thủ chung quanh tràng đều hết sức kinh dị trước cái hành động lạ lùng của Hắc Phụng Hoàng. Nhưng vì đứng xa nên không thể nghe rõ câu chuyện giữa Lạc Bá Đào và thiếu nữ.

Cổ Độc Thánh Quân tuy đứng gần hơn chúng cao thủ, nhưng cũng phải trợ cặp ma nhỡn chớp ngời ánh sáng nhìn Hắc Phụng Hoàng.

Bấy giờ, Bệnh Tuy Thần Quân và Khô Lâu Đạo Trưởng vừa vận hành chân khí chữa trị xong vết thương trong huyệt đạo, cả hai đồng hướng vào trăng.

Trông thấy Chí Tôn đang nằm cựa quậy dưới đất Khô Lâu Đạo Trưởng nổi giận quát:

— Hãy giết tên tiểu cuồng ma này!

Qui chưởng của quỉ nhân tức thì giở lên, đồng thời phóng mình tới kẻ thù.

Nhưng thình linh, Hắc Phụng Hoàng đã huy động cây Tàn Chi Quái Đao vạch một làn sáng chớp lạnh căm hồn ngay trước mặt Khô Lâu Đạo Trưởng, ngăn chận lấy thế công.

Khô Lâu Đạo Trưởng ngưng thân hình lại, đưa cặp vô cùng kinh dị nhìn thiếu nữ chẳng hề nháy.

Quỉ nhân trầm giọng:

Hắc phụng Hoàng bối rối đáp:

— Lão tiền bối hãy để mặc anh em ta xử liệu tên tiểu tử này, vì năm xưa hắn đã thảm sát gia phụ ta, thù ấy nguyện phải được chính tay ta giết hắn.

Khô Lâu Đạo Tạưởng có vẻ nghi ngờ, nghiêm lạnh:

— Tên tiểu quỉ đã là kẻ huyết thù, thế tại sao cô nương chưa chịu hành thủ?

Hắc Phụng Hoàng ấp úng mãi chẳng thốt nên lời.

Âm Ma Giáo Chủ thịnh nộ quát tại câu chuyện giữa mọi người, trầm quát:

— Hắc Phụng Hoàng ngươi định phản đạo à?

http://tieulun.hopto.org

Lạc Bá Đào sợ hải, giơ tả chưởng quạt ra một luồng kình đạo đưa Hắc Hoàng ra ngoài hai trượng.

Liền đó cùng trong động tác, tên ác đạo hường cây Tàn Chi Quái Đao về phía Chí Tôn triển ra một chiêu.

Nhưng đồng lượt thời gian ấy, có tiếng quát từ trên không đưa xuống :

— Chớ nên thương hại tiểu tử.

Tiếp đến một chiếc bóng lòa qua.

Lạc Bá Đào ngưng hẳn thân hình lại đưa mắt nhìn.

Cả Khô Lâu Đạo Trưởng, Cổ Độc Thánh Quân, Bệnh Tùy Thần Quân dồng hướng thẳng vào tràng nhận diện kẻ lạ mặt vừa tới.

Chừng trông kỹ lại quần hùng đồng quát, chấn động cả ngọn Tân Ma Lãnh :

— Bắc Phong Hòa Thượng !

Thực vậy nhân vật vừa hiện đến sân trường chẳng ai khác hơn là Bắc Phong Hòa Thượng.

Lão quái xạ cặp mắt tréo nhau tợ lồng đèn, ngó qua tràng, rồi dừng lại chỗ Chí Tôn.

Hai vai Bắc Phong Hòa Thượng chợt thấy rùng động lên, nỗi lo lắng hiện rõ trên gương mặt kỳ cổ nhìn sang Chí Tôn.

Lạc Bá Bảo nhận ra nhác mình tới đối diện cùng Bắc Phong Hòa Thượng, trỏ cây Tàn Chi Quái Đao vào mặt quát :

— Lão Hòa Thượng này không còn muốn sống nữa rồi đây !

Tia sáng cây Tàn Chi Quái Đao của tên ác đạo tức thì lấp lánh ánh sáng rợn người.

Đồng thời, Khô lâu Đạo Trưởng, Cổ Độc Thánh Quân cũng cùng lượt phóng tới chỗ Chí Tôn nằm, quật liền hai luồng kình lực sấm sét ngay đỉnh thiên linh tử của chàng.

Đột nhiên !

Thêm một chiếc bóng từ tận bên kia bờ vực lại bắn sang ngọn Tân ma Lãnh lẹ như ánh sao sa.

Chiếc bóng đáp xéo bên hông tả hai lão quỉ Khô Lâu Đạo Trưởng và Cổ Độc Thánh Quân,

Bắc Phong Hòa Thượng ngó thấy chiếc bóng, hữu chưởng vừa phất lên một đạo tử phong «Lưu Vân Phất Huyệt» bắn xung vào các nơi hiểm huyệt của Lạc bá Đào buộc hắn thảo lui, mồm vừa hô to,

— Lão Quái Ngư, hãy mau chận hai tên ma già chết sót ấy lại cho ta.

Chiếc bóng chính thật lão Quái Ngư chân chưa đứng vững đã quay tròn song chưởng nhắm ngay bọn Khô Lâu Đạo Trưởng quét ra hai luồng cang khí Càng ngươn Chân Cang gầm nổ dậy trời.

Chiêu thức này ngày nay nhờ Lão Quái Ngư khổ luyện thêm ba năm trường, nên bề thế cường liệt gấp bội lần.

Ba lão quái nhân vì không dự phòng từ trước nên bị sóng chưởng Càng Ngươn Chân Cang quét lùi ba bước.

Khô Lâu Đạo Trưởng Thịnh nộ, lắc động chiếc đầu lâu trắng hếu :

— Lão tặc đã tới số rồi.

Quỉ nhân theo đó giở cánh tay gầy guộc quào nhẹ vào không khí một cái.

Liền đó một đạo kình khí tanh ói mùi đầu lâu ào tới lão Quái ngư.

Cùng lúc Khô Độc Thánh Quân và Bệnh Tùy Thần Quân vừa phóng vào tràng, mỗi người đều đưa ra một chưởng khiếp người.

Thế công quần hợp nầy quả nhiên thảm khốc không có một sức kình lôi nào chống đỡ nào.

Lão Quái Nhân dửng chòm râu bạc, toàn lực thi triển một chiêu Càng Ngươn Chân Cang đón lấy hai chiêu thức sấm sét của kẻ thù.

Hai tiếng nổ lồng lộng cả ngọn Tân Ma Lãnh.

Lão Quái Ngư bị đẩy lui nửa trượng mồm phọt máu tươi

Trái lại Cổ Độc Thánh Quân và Khô Lâu Đạo Trưởng hãy còn đứng yên một chỗ chẳng thấy hề hấn chi hết.

Hiển nhiên đơn phương giao đấu Lão Quái Ngư không thể nào chống nổi bọn Khô Lâu Đạo Trưởng, Bệnh Tùy Thần Quân Cổ Độc Thánh Quân, ba nhân vật truyền thuyết giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ, bên kia tràng Bắc Phong Hòa Thượng cũng bị Lạc bá Đào dồn vào thế hiểm nghèo... mấy lần suýt bị cây Tàn Chi Quái Đao chia lìa thi thể.

Riêng Hắc Phụng Hoàng hãy còn đứng nguyên một chỗ, băn khoăn lo ngại chẳng hiểu phải nên làm thế nào.

Mặc dù trước đây chẳng bao lâu Hắc Phụng Hoàng oán hận Chí Tôn vì ngỡ lầm chàng đã giết chết gia phụ nàng lão Triệu dực Thu trong đêm đông nọ, nhưng thâm tâm nàng vẫn hãy còn yêu thương chàng tha thiết như tự thuở nào.

Nàng không thể yên lòng đứng nhìn cái chết của Chí Tôn diễn ra trước mắt mình được.

Thế nhưng Hắc Phụng hoàng lúng túng không biết phải hành động như thế nào cho vẹn cả đôi bề.

Nàng không thể xông vào giải cứu chàng bằng cách táo bạo giữa sự hiện diện của anh nàng và liệt quái, quần lâm được.

Hơn nữa, dù cho Hắc Phụng Hoàng có muốn hành thủ đi cũng khó mà mang Chí Tôn ra khỏi ngọn Tần La Lãnh trước hàng loạt Liệt Quái bậc nhất giang hồ, cũng ngoài hai ngàn cao thủ trong hai đạo Bạch Hắc đang chực chờ dưới chân ngọn cao phong.

Ngay phút giây nặng trầm đó,

Bỗng từ tận trên không trung mờ mịt ánh sao bắn xuống một vị lão nhân mặt mũi xanh xao như chàm đồ, tay cầm chiếc phất trần, dài hơn ba thước.

Quần hùng đồng quát :

— Vạn Bát Kỳ Trần !

Chân vừa kịp chấm đất, Vạn Bát Kỳ Trần chinh lão nhân đã gầm lên tợ chuông đồng :

— Các đạo huynh hãy yên tâm, đã có lão phu đến trợ lực,

Chiếc phất trên tay lão nhân cùng trong tiếng gầm quát đã thấy lay động.

Tức thì một luồng xạ quang chớp sáng như muôn ngàn đạo bạch kim chụp tới vị trí Bắc Phong Hòa Thượng.

Cặp mắt tréo của Bắc Phong Hòa Thượng ngó thấy hốt hoảng xẻ ngang ngoài trượng tránh thoát vùng ánh sáng tử hồn đó.

Lạc Bá Đào nhận ra tình hình biến chuyển bất ngờ, bắn lợi dụng cơ hội phóng tới chỗ Chí Tôn, định thò chưởng chộp vào lưng chàng đoạt lấy kỳ vật Ô Mộc Bảo Lục, rồi thuận tay vạch một chiêu Tàn Chi Quái Đao chia lìa thi thể chàng.

Nhưng Lão Quái Ngư bất chợt quát lên :

— Tiền cuồng ma muốn chết !

Lão Quái huy động song chưởng quật hai chiêu Càng Ngươn Chân Cang với nội lực sanh bình về hướng Lạc bá Đào đang đặt chân xuống mặt đất.

Với thế công bất ngờ nầy dụng tâm của Lão Quái Ngư buộc Lạc bá Đạo phải tháo bước ra ngoài xa để Chí Tôn, giải nguy cho đồng bọn.

Không ngờ sự tình đã trái ngược,

Lạc bá Đào chẳng thèm tránh né, luồng vào sóng chưởng của Lão Quái Ngư triển ra một chiêu Tàn Chi Quái Đao sấm sét.

Bình...

Tiếp đó, hai tiếng rống thảm khốc nổi lên !

Hai chiếc bóng đen dài hiệp lại rồi bắn ngược về hai nơi vì sự va chạm dữ dội.

Lạc bá Đào trúng nhằm chưởng lực Càng Ngươn Chân Cang máu nhuộm đầy mình.

Trong lúc, Lão Quái Ngư bị cây Tàn Chi Quái Đao đoạn lìa thi thể, phơi xác tại tràng.

Bắc Phong Hòa Thượng ngó thấy quát hãi hùng :

— Thôi rồi !

Nhưng liền đó, Lão Hòa Thượng trúng nhằm một ngọn phất trần của Vạn Bát Kỳ Vân bay ra ngoài hai trượng.

Bệnh Tùy Thần Quân lẹ như điện chớp phóng tới bên mình Chí Tôn, định chộp lấy trước tác Ô Mộc Bảo Lục trong người chàng trước khi kết liễu tính mạng.

Nhưng Lạc bá Đào đã quát :

— Khoan đã !

Một luồng kình đạo liền áp đến Bệnh Tùy Thần Quân bắt buộc lão nhân phải dừng hẳn động tác lại.

http://tieulun.hopto.org

Suýt cùng lượt thời gian ấy, Khô Lâu Đạo Trưởng từ phía hữu vùng xé tới chỗ Chí Tôn nằm.

Vạn Bát Kỳ Vân ngó thấy vội vàng phẩy chiếc phất trần ra bắn một đạo bạch khí quỉ hồn.

Lão ta nặng trầm quát :

— Hãy để yên nó cho ta !

Bằng một thủ pháp kinh dị Lão nương theo chiếc phất trần phóng về phía Chí Tôn.

Thế nhưng Cổ Độc Thánh Quân đã lẹ làng quật ra một đạo huyền khí Đoạn Trường Đơn ngăn cản lại :

— Chớ có động thủ !

Chờ tới bây giờ Âm Ma Giáo Chủ mới gằm tợ sấm :

— Xin chư vị hãy lui ra !

Lão đại ma đầu định bắn tới một sân trường, thì thình lình từ trên không một chiếc bóng kiều diễm đáp xuống.

Quần hùng đồng ngưng lại đưa mắt nhìn.

Chiếc bóng để lộ gương mặt xinh tươi như đóa hoa, chẳng ai khác hơn là Quỳnh Giao.

Nàng trông thấy xác chết của Lão Quái Ngư, hét lên khủng khiếp, rồi phóng tới ôm lấy khốc thê thảm.

Đột nhiên trong giờ khắc ấy, thân hình của Chí Tôn lắc lư mấy cái, rồi đứng vụt lên.

Quần hùng liệt đồng quát :

— Hắn đã sống lại rồi !

Tiếng quát trấn động khắp mặt sân trường vang dội cả không gian một chập rồi yên đi.

Bầu không khí trở nên trầm nặng muốn ngạt đi sự thở.

Chủ Nhân Lệnh Xé Xác đã tỉnh lại !

Cảnh tượng thịt rơi, máu đổ sắp tái diễn trên ngọn Tản Ma Lãnh một trận kinh hồn.

Họ chờ cơ hội thuận lợi phóng lên ngọn ma lãnh tranh đoạt dị bảo Ô Mộc Thần Công.

Bây giờ, Chí Tôn đã bình phục hẳn, do ba hoàn linh đơn của Thạch tiểu Vân nhét vào mồm chàng lúc nảy, đã thấm ngấm sau một khắc thời gian đầy hải hùng.

Chàng quát mắt qua tràng một lượt.

Chợt trông thấy Quỳnh Giao đang ôm lấy xác chết của Lão Quái Ngư Chí Tôn vô cùng kinh hải :

Nhưng vì máu me dính đầy mặt mũi lão Quái Ngư nên chàng không biết đó là xác chết của ai ?

Thình lình Chí Tôn phóng tới gần Quỳnh Giao, chưa kịp đứng đó là xác chết của ai ?

— Quỳnh Tiểu muội, xác chết của ai đây ?

Quỳnh Giao đang khóc nghe Chí Tôn hỏi, nàng ngẩng mặt lên, thê thảm gào to :

— Nội tổ Tiểu muội bị chết rồi Đương tiểu huynh ạ !

Chí Tôn sững sờ nhìn xác chết của Lão Quái Ngư. Nhận thấy vết tử thương do cây Tàn Chi Quái Đao gây ra, chàng khích động bồi hồi, lại hỏi Quỳnh Giao :

— Quỳnh Tiểu muội ! kẻ nào đã tạo ra cảnh nầy ? em có biết không ?

Quỳnh Giao đứng lên trỏ tay vào mặt Lạc Bá Đào, vừa khóc thảm thê thảm vừa nghiến hai hàm răng trèo trẹo vào nhau :

— Chính tên đại ác ma nầy đã hạ sát Nội tổ của em, Đương tiểu huynh ạ !

Trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Chí Tôn đột nhiên phủ một lớp mờ mờ sát khí, cặp kỳ quang pha màu máu của chàng rọi thẳng về phía Lạc Bá Đào

Cặp mắt biểu tượng cả một bầu trời thù hận ấy, khiến cho Lạc Bá Đào rung động cả thân mình, tháo lùi ba bước.

Bọn Cổ Độc Thánh Quân, Vạn Bát Kỳ Vân, Khô Lâu Đạo Trưởng và Bệnh Tùy Thần Quân đều dồn những luồng dị nhỡn chớp ngời về phía Chí Tôn chờ đợi.

Lúc ấy, cặp huyết nhỡn của Chí Tôn bắt gặp cái xác chết của Thạch Tiểu Vân nằm cách đó không xa, chàng rú hải hùng:

— Trời ! Thạch tiểu muội !

Chàng vùng phóng tới ôm lấy xác chết của Thiếu nữ, biểu lộ sự bi thương cùng tột.

http://tieulun.hopto.org

Chập lâu Chí Tôn bồng xác nàng từ từ đứng dậy.

Trong khi Bắc Phong Hòa Trượng vừa vận hành nội khí chữa trị vết nội thương vừa xê mình lại gần Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp tuy trông thấy lão Hòa Thượng, nhưng chỉ lấp mắt ngó mà chẳng thốt ra lời nào cả.

Tâm tình chàng đắm chìm trong hận thù, chết chóc, máu tanh.

Im lặng một khắc thời gian trong bầu không khí hãi hùng, căng thẳng cực độ.

Chí Tôn từ từ dặt cái xát chết đầy máu me của Thạch tiểu vận xuống đất, rồi xạ hai tia huyết quang vào mặt bọn Cổ Độc Thánh Quân, cất giọng trầm khiếp:

— Nhân vật nào đã hành thủ hạ sát nàng đây, có dầy gan mặt hãy thú nhận mau?

Cổ Độc Thánh quân cười khà :

— Thủ phạm chính h lão phu ra tay đây. Ả ma Thạch tiểu vân đã to gan nghịch mệnh ta, phản bội tập đoàn Âm Ma Giáo có chết cũng là chuyện đã đành, can gì đến ngươi.

Chí Tôn thét hận thù:

— Lão độc vật, số mạng ngươi quả đã tận rồi. Ngày trước người từng hiệp tác cùng tên ác đạo Lạc bá Đào quật chết Diệu Thủ Thiên Sư lão tiền bối tại cánh rừng thanh đương nợ trúc tội cho ta, hận ấy còn chưa trả, nay lại dương nhiên sát hại Thạch tiểu vân với mục đích thâm độc diệt trừ hậu hoạn. còn già mồm mép gán cho nàng cái tội phản bội Sư môn à?

Đêm nay Bản Lệnh Chủ thừa hành thiên đạo, Lấy máu người rửa sạch oán cừu, không xong thề tự quyết tại ngọn Tân ma lãnh nầy.

Lời thề độc của Chí Tôn làm cho Cổ Độc Thánh Quân rung động lên, vì lão ta hiểu chàng nói ra hành động, chứ chẳng hề đùa bởn dọa dẫm.

Chàng day qua Bắc Phong Hòa Thượng :

Lảo tiền bối và Quỳnh tiểu muội hãy ra ngoài nghỉ tay, bọn ác đạo nầy đã có tiểu sinh đối phó rồi.

Bắc Phong Hòa Thượng vì trong mình còn mang vết thương trầm trọng, nên không đáp một lời nào cùng Quỳnh

Giao thảo lui lại phía sau lưng Chí Tôn khoảng mười trượng lấy linh dược uống vào, đồng thời ngồi xuống vận hành chân khí.

Bấy giờ trên mặt sân trường u mịch còn lại sáu nhân vật kỳ thủ bậc nhất giang hồ.

Đó là :

«Chí Tôn

«Khô Lâu Đạo Trưởng

«Bệnh Túy Thần Quân

«Vạn Bát Kỳ Vân

«Cổ Độc Thánh Quân

« Lạc Bá Đào

Năm nhân vật võ công tột bực giang hồ hiệp nhau bao vây Chí Tôn vào chính giữa.

Phần Hắc Phụng Hoàng vì trong mình tổn thương khá nặng kinh mạch chưa lưu thông, phần vì quá kích động trước mọi sự tình diễn ra nên xê ra ngoài tràng đứng ngồ mà không tham dự trận giao đấu nữa.

Đằng phía cổ quan tài sơn đỏ, Âm Ma Giáo Chủ tuy chưa động thủ, nhưng vẫn lăm lăm cây Tàn Chi Quái Đao trên tay xạ hai luồng ma quang vào tràng chẳng hề di động.

Gần ba trăm chúng đạo Âm Ma Giáo còn sống sót chai nhau bao vây chung quanh sân tràng, sẵn sàng xông vào tử đấu cùng Chủ Nhân Lệnh Xé Xác rửa hận cho đồng bọn.

Dưới ngọn Tân Ma Lãnh hai ngàn cao thủ Bạch Hắc nơm nớp đợi chờ trận đấu sắp tái diễn.

Khí thế hùng liệt, tử ảnh tràn lan chưa từng trông thấy trên mặt giang hồ.

Chợt một tiếng «soẹt» khô rợn nổi lên.

Đã trông thấy cây Tàn Chi Quái Đao chớp rực ánh sáng đỏ vời sắc máu trên tay Chí Tôn,

Chàng quét cặp hyết quang ngang qua sân tràng một, rồi thét :

— Cổ Độc ác ma, hãy mau nộp mạng cho ta ;

Dư âm tiếng thét chưa kịp dứt, ánh sáng cây quái đao bỗng

http://tieulun.hopto.org

nhảng về phía Cổ Độc Thánh quân mau lẹ đến không thể nhận rõ.

Lão độc vật hốt hoảng rú kinh hoàng, phóng đi nơi khác

Thế nhưng cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn đã như tia sáng tử hồn chặt phăng hai cánh tay Cổ Độc Thánh Quân máu đào phun rải khắp nơi.

Bọn Khô Lâu Đạo Trưởng đồng thanh rống :

— Hãy giết hắn cho mau !

Mỗi người điều triển ra một chiêu theo tiếng rống đó áp tới Chí Tôn nhanh như bốn luồng điện chớp

Khí thủ bốc mờ cả mặt, Chí Tôn nhận ra kịp bốn đạo chưởng phong nặng tợ như núi lở của bọn Khô Lâu Đạo Trưởng quật tới, nhưng không thèm né tránh, mồm niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân, hữu chưởng phát động về phía Cổ Độc Thánh Quân một đường chiêu Tàn Chi Quái Đao thần tốc...

Bình... bình...

Chí Tôn bị trúng luôn bốn chiêu lảo đảo cả người,

Nhưng đồng thời có tiếng rống hãi hùng nổi lên từ cửa mồm Cổ Độc Thánh Quân.

Hai vệt đen bắn vút lên không,

Chiếc thây người của lão độc vật ngã xuống, trên ngực bày trọn quả tim máu me lai láng.

Cổ Độc Thánh Quân chết không kịp giãy giụa.

Bọn Liệt thủ vô cùng khủng khiếp, nhất thời thảo lui ba bước.

Ngưng lại một giây, Bệnh Túy Thần Quân bỗng quát :

— Tử đấu !

Quái lão dựng song chưởng lên định triển ra hai chiêu sấm sét.

Thình lình, Âm Ma Giáo Chủ bắn mình tới, rống tợ trời gầm:

— Khoan đã !

Bệnh Túy Thần Quân dừng chưởng lại,

Cả Khô Lâu Đạo Trưởng. Vạn Bát Kỳ Vân, Lạc Bá Đào đồng hướng mắt về phía Âm Ma Giáo Chủ.

Ngay lúc, lão đại ác ma dùng cặp mắt sáng như luồng điện

chớp nhìn mọi người rồi bảo :

— Các vị hãy nghỉ tay một chập, để lão phu tặng cho tên tiểu quỉ một món quà này xem sao.

Lập tức, bọn Khô Lâu Đạo Trưởng xê dịch ra ngoài bốn trượng, chỉ còn Lạc bá Đào đứng yên chờ lệnh Âm Ma Giáo Chủ mà thôi.

Bấy giờ, Âm Ma Giáo Chủ day lại vẫy tay về phía mười hai vị đường chủ Âm Ma Giáo Chủ từ nãy đứng yên gần cỗ quan tài sơn đỏ.

Mười hai người được lệnh đồng phóng tới lẹ như quỉ muội.

Nội cái thân pháp cũng đủ hiểu bọn Đường chủ võ công thâm hậu tới bực nào rồi.

Vừa đáp xuống đất, mười hai Đường Chủ Âm Ma Giáo Chủ đã cùng lượt thò tay vào lòng lấy ra mười cây Tàn Chi Quái Đao chớp lòa ánh sáng.

Chí Tôn trông thấy chợt «ồ» lên một tiếng kinh dị.

Chàng nhớ hôm trước Hắc phụng Hoàng cho chàng biết chỉ có tám nhân vật biết sử dụng cây Tàn Chi Quái Đao, nhưng giờ đây có thêm mười hai lão ma đầu Đường chủ cũng biết dùng ngón võ khí thần quái đó.

Chàng Tôn hiểu ngay Âm Ma Giáo Chủ đã âm thầm bí mật thành lập tập đoàn Quái đao để sử dụng khi cần thiết, mà Hắc Phụng Hoàng chẳng hề hay biết.

Lúc ấy bọn lão ma đầu Đường Chủ Âm Ma Giáo cũng đã chia thành mười hai phương vị khác nhau, chực sẵn cây Tàn Chi Quái Đao trong tay chờ đợi lệnh cuối cùng.

Lạc bá Đào cũng xê mình qua đứng bên cạnh Âm Ma Giáo Chủ, khí thế trở nên vô trở nên vô cùng cường liệt.

Bầu không khí khẩu trương tột độ trong mùi máu thịt sặc nồng.

Âm Ma Giáo Chủ rọi thẳng hai luồng ma quang ngay mặt Chí Tôn cười âm u :

— Tiểu quỉ, số mạng ngươi đã tận ở nơi ngọn Tàn ma Lảnh nầy rồi bây giờ dù cho chấp cánh mà bay cũng không còn cơ hội nữa.

Chí Tôn bốc cao thù khí :

http://tieulun.hopto.org

— Chớ có nhiều lời, từ lâu Bản Lệnh Chủ đã có thể nguyền mọi lấy trái tim người, đồng thời nghỗ cỗ cho sạch tập đoàn Âm Ma Giáo trước rửa hận cho Sư môn sau trừ họa giang hồ, giờ cơ hội chính là đây.

Âm Ma Giáo Chủ thịnh nộ quát.

— Chết đến nơi mà hãy còn khua môm mép!

Cùng trong tiếng rống chấn động cả ngọn Tần ma Lãnh, mười hai cây Tàn Chi Quái Đao trên tay bọn lão nhân Đường Chủ vạch tới vị trí Chí Tôn như những tử ảnh âm hồn.

Với thế công nầy dù cho bậc Tà Tôn tái thế cũng không thể nào thoát khỏi một cái chết đoạn lìa thi thể.

Bởi vì mười hai cây Tàn Chi Quái Đao, mỗi cây chia làm ba thức, từ khắp hướng công vào, đậu thể có một thần pháp cao siêu nào tránh né kịp trừ khi biết phép độn hình.

Nhất thời, làm Chí Tôn bối cối lên.

Hiện trạng nầy, nếu chàng sử dụng cây Tàn Chi Quái Đao chống trả chúng lão nhân Đường Chủ Âm Ma Giáo, có thể sẽ hạ sát được năm ba tên, nhưng đồng thời, chàng cũng bị hành hình thi thể, vì hàng loạt Tàn Chi Quái Đao từ hướng khác công vào.

Mưu quỉ của Âm Ma Giáo Chủ thật là đáng kiếp.

Giữa cơn nguy nầy, Chí Tôn chợt nhớ tới ngón công Lưỡng Cực Chân Ngươn bao vây mà chàng đã tựu thành đến mực độ huyền thông trên ngọn cổ tháp.

Chính quái lão Phi Lôi Ngũ Ưng dù dùng toàn lực công chàng cả chưởng lẫn kiếm nhưng không sao lọt nổi.

Bây giờ chàng thử đem sử dụng xem sao.

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn mặc niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» theo huyền tưởng Thông Linh Thiên Địa lẫn lộn.

Tức thì, một bầu hồng đỏ như huyết vụ từ trong cơ thể Chí Tôn phát hiện, bao bọc toàn cơ thể ngoài một trượng, khác xa nội khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» hộ thân ngày trước.

Trong khi ánh sáng tử hồn của mười hai cây Tàn Chi Quái Đao cũng vừa vạch tới.

Chợt nghe một loạt nổ âm i...

Bầu huyết vụ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» nháng lên ánh sáng đỏ vời, rồi nguyên vẹn như xưa, chẳng hề giao động chút nào.

Trái lại, mười hai cây Tàn Chi Quái Đao của bọn ma đầu Đường Chủ dội ngược ra ngoài, chấn động đến phải loạng choạng, muốn ngã, tháo lui liền liền.

Liệt quái, quần hùng trông thấy sự trạng diễn ra thảy đều sửng sốt.

Âm Ma Giáo Chủ hải hùng quát :

— Hắn đã đoạt bí pháp kỳ thư Thông Linh Thiên Địa của Đạt Ma Sư Tổ rồi!

Nghe lão đại ma đầu quát, Chí Tôn sực nhớ tới quyển Thông Linh Thiên Địa, chàng khẻ thầm :

— À ra quyển trước tác vô danh Thông Linh Thiên Địa chính là của Đạt Ma Sư Tổ! nhưng không hiểu tại sao lão ác ma này lại hiểu một cách tường tận như vậy?

Nhưng tình hình quá cấp bách, không cho phép Chí Tôn nghĩ thêm điều gì nữa, chàng thu hồi chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» bao vây, quét mắt nhìn qua tràng một lượt.

Chàng thét hận thù :

— Cho các ngươi cùng chết!

Tia sáng cây Tàn Chi Quái Đao trên tay chàng thiếu hiệp liền chớp lên trước tiếng thét.

Một tiếng rống lộng trời.

Thi thể của lão Đường Chủ đứng bên cạnh phía tả Âm Ma Giáo Chủ bị nhát đao đoạn lìa, máu phọt thành vòi vô cùng kinh khiếp.

Tiếp đó lại có tiếng rống khác nổi lên!

Thêm một xác chết của lão Đường Chủ Âm Ma Giáo do cây Tàn Chi Quái Đao hành hình.

Chớp mắt đã có tám cái tử thi nằm phơi trên mặt đất cái nào cũng bị chặt đứt hai chân, lẫn tay, đồng thời bày trọn trái tim ra ngoài, máu me lai láng.

Âm Ma Giáo Chủ sững đi một chập rồi gầm tợ sấm :

— Tất cả hãy tử đấu!

Theo tiếng gầm quát, lão đại ác ma đã phát động một

http://tieulun.hopto.org

chiêu Tàn Chi Quái Đao về phía Chí Tôn, trong khi tả thủ đẩy ra một đạo hàn tà Thái âm chưởng rét tợ băng hà.

Bọn quái lão Bệnh Túy Thần Quân, Khô Lâu Đạo Trưởng Vạn Bát Kỳ Vân, Lạc bá Đào, mỗi người trấn một phương vị toàn lực tấn công Chí Tôn.

Ngoài ba trăm cao thủ đạo Âm Ma cũng được lệnh phóng vào trường, cùng lượt huy động chưởng phong trợ chiến với Âm Ma Giáo Chủ.

Chỉ riêng Hắc phụng Hoàng hãy còn đứng yên chưa động thủ, dường như vì cơn khích động mạnh ở tâm hồn lúc nãy chưa dịu lắng xuống.

Lúc bấy giờ.

Bóng chưởng mịt mù.

Chưởng âm chớp nổ như bầu trời đang cơn sấm sét.

Từng loạt tiếng rống hòn dộn át hẳn cả tiếng gầm quát vang trời.

Lớp cao thủ nầy ngã gục xuống, thì lớp người khác lại phóng lên, như những con thiêu thân lao mình vào lửa đỏ.

Bấy giờ, thây chất thành gò.

Máu đầy vực thẳm,

Ngọn Tần ma Lãnh hoang vu đột nhiên biến thành một bãi sa trường tàn sát khủng khiếp.

Trận đại huyết chiến diễn ra thảm khốc gấp cả trăm lần trận Thất lý Bình ngoài thành Trường Sa năm xưa.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn như cái bóng ảnh tử hồn, chợt ẩn, chợt hiện luồng qua sóng chưởng, đao kiếm của kẻ thù đông đảo.

Chàng thi triển toàn bộ võ công quyết giết sạch bọn Âm Ma Giáo.

Cứ hễ ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao chớp động, là có tiếng rống kinh hồn nổi lên, đồng thời, một cái xác chết tung bổng ra ngoài.

Tả chưởng Chí Tôn theo đó quay từng vòng Các Khôn Thần Công, tạo thành hàng loạt sấm sét vang rền, nổ tung cả thân xác to lớn của bọn ác đạo Âm Ma.

Một giờ sau...

Sân trường đột nhiên im lặng trở lại.

Bọn Âm Ma Giáo Chủ, Bệnh Túy Thần Quân, Vạn Bát Kỳ Vân, Khô Lâu Đạo Trưởng, Lạc bá Đào đồng tự nhiên ngưng đấu.

Chí Tôn cũng ngưng tự thân hình, quét cặp huyết quang rực cả một bầu trời tử vong nhìn bọn Liệt thủ.

Toàn thân chàng đến cả mặt mũi, tóc tai đều nhuộm máu đào của chúng cao thủ, trông chẳng khác vị Huyết thần hung tợn.

Trên khắp ngọn Tần ma Lãnh, trước sau đã có tới gần bốn trăm cao thủ tử nạn, còn bao nhiêu, lớp thọ thương tháo lui ra ngoài, lớp còn lại không đầy mọ trăm chúng đạo.

Chợt trong giờ phút quyết liệt ấy, Chí Tôn nhắc mình lên đối diện Lạc bá Đào, cười lạnh lẽo :

— Lạc bá Đào ! Giờ đến lượt ta ra tay tế độ cho ngươi để đền lại bao nhiêu tội ác mà từ trước xưa ngươi đã làm.

Thứ nhất, ngươi đã từng giả mạo Chủ Nhân Lệnh xé xác tạo nên vận kiếp cho giang hồ, hãm hại Hải Âu Quái Khách, âm toan Trương mộ Kỳ, giết chết Diện Thủ Thiên Sư, trúc tội cho ta, và bây giờ ngươi lại còn hạ sát Lão Ngư lão tiền bối vị đại ân nhân ta. Nợ máu phải được trả bằng máu, đó là luật công bằng của vũ lâm.

Lời chưa kịp dứt, Chí Tôn đã lắc động cây Tàn chi Quái Đao lấp loé ánh tử hồn.

Thình lình, có tiếng hét lanh lảnh của Hắc Phụng Hoàng :

— Dừng tay lại !

Nhưng đã muộn rồi, ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao đã tới bên mình Lạc bá Đào.

Sau một tiếng rú kinh hồn, thân xác Lạc bá Đào chia làm ba đoạn, máu đào lênh láng trên mặt sân cỏ, Tần ma Lãnh.

Bằng động tác hết sức mau lẹ, Chí Tôn phóng tới xác chết nạn nhân, thò tay vào lưng rút ra một quyển cổ thư.

Chàng giở lên xem, bỗng hoan hỉ thét :

— Thần Long Bửu Đạo !

Sắc mặt Chí Tôn tươi hẳn lên trong bầu trời sát khí ngùn ngụt, chàng vội cất quyển Thần Long Bửu Đạo vào lòng.

http://tieulun.hopto.org

Cùng lúc Hắc Phụng Hoàng chợt từ từ bước tới đối diện Chí Tôn.

Cặp mắt nàng tia rực lửa hận thù, nhìn Chí Tôn một hồi lâu, rồi trầm khiếp thét :

— Chí Tôn, ta chết hay là ngươi chết, chỉ có thế thôi !

Dứt câu, thiếu nữ giơ cây Tàn Chi Quái Đao lên cao, vạch tới vị trí Chí Tôn một đường chiêu thảm khốc.

Sẵn bầu sát khí đang nung nấu trong lòng, Chí Tôn chực triển ra một chiêu thần tốc, quật chết ngã Hắc Phụng Hoàng, nhưng kịp nghĩ lại, chàng nhấc bổng thân hình lên cao tránh khỏi ánh sáng tử hồn.

Hắc phụng Hoàng hung tợn như con hổ đói, vội cất mình lên vạch ba lần sáng chói từ ba phía bao trùm lấy Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp thịnh nộ thét :

— Cho ngươi trở xuống !

Chí Tôn ra tay như điện.

Một đạo lôi điển Càng Khôn Thần Công từ trên cao bũa xuống vị trí Hắc phụng Hoàng thế mạnh không thể chống đỡ, bề thế thần quỉ hải hùng.

Bình...

Hắc phụng Hoàng rú lên thảm khốc...

Tấm thân kiều diễm của nàng lộn nhào trở lại mặt Tần ma Lãnh, rồi im đi.

Tình trạng của thiếu nữ không hiểu sống chết thế nào.

Đang lúc, Chí Tôn dã đáp về vị trí cũ đứng uy nghi như vị Huyết thần.

Cặp ma quang của Âm Ma Giáo Chủ bây giờ rực lửa căm thù, chực ăn tươi nuốt sống chàng thiếu hiệp giang hồ,

Lão đại ác ma quét nhìn Chí Tôn một cái, rồi day nhìn xuống ngọn Tần ma Lãnh, rống lên vang dội cả mấy dặm đường :

— Chư vị hãy xông vào trợ chiến, còn chần chờ gì nữa.

Tức thì cuồng phong nổi dậy ào ào...

Có gần một ngàn cao thủ trong hai đạo Bạch, Hắc từ chối chân Tần ma Lãnh phóng lên dầy đặc cả bầu trời ngập ánh trăng sao.

Lập tức, một tràng đại huyết chiến diễn ra giữa ngoài một ngàn Liệt hùng Quái thủ và một chàng thiếu niên không ngoài hai mười tuổi.

Máu lại đổ !

Thịt lại rơi !

Xương cốt chia lìa, thây người chất ngập vực sâu.

Quả nhiên vũ lâm đã tới hồi mạt nhật.

Trận đấu kéo dài từ canh ba cho tới tàn trống canh tư mới chịu im hẳn.

Bấy giờ thây chồng tợ núi, máu chảy như dãy huyết hà, trước đả sau có tới một ngàn cao thủ bỏ mạng.

Đổi lại, chân lực của Chí Tôn cũng do đó bị hao kiệt, chàng lùi lại một gốc, đứng thở hồn hển., điều hành nội khí

Thân hình chàng đẫm ướt như tắm. vừa máu kẻ thù, vừa mồ hôi, trông cực kỳ khủng khiếp.

Từ Âm Ma Giáo Chủ, đến Khô Lâu Đạo Trưởng, Bệnh Túy Thần Quân, Vạn Bát Kỳ Vân đều mang thương tích đầy mình dồn về một góc, đứng yên vận hành chân lực.

Ánh trăng lúc ấy lúc ấy đỏ xế tà, soi những bộ mặt đầy máu me của quần làm chẳng khác bóng dáng quỉ hồn vừa hiện về.

Bắc Phong Hòa Thượng vì trong mình còn mang vết trọng thương không thể giao đấu, chỉ nhìn vào kinh hãi từng hồi.

Quỳnh Giao quá khủng khiếp đến phải day đi nơi khác mà khóc, lo sợ cho số phận của Chí Tôn.

Qua một chập...

Chí Tôn chợt xẻ mình sang phía Âm Ma Giáo Chủ lấp loáng ánh Tàn Chi Quái Đao đỏ rực màu máu, nghiến hận thù qua hai hàm răng cắn chặt :

— Âm Ma ác đạo, hãy đền tội cho mau !

Một làn sáng tợ huyết ảnh chớp tới Âm Ma Giáo Chủ hết sức bất ngờ.

Rất đỗi kinh hoàng, Âm Ma Giáo Chủ vừa lách mình tránh né, vừa rống to ;

— Chư vị giết gã cho ta !

Khô Lâu Đạo Trưởng, Vạn Bát Kỳ Vân, Bệnh Túy Thần

http://tieulun.hopto.org

Quân mỗi người quật ra một chưởng toàn lực cứu nguy cho Âm Ma Giáo Chủ

Chí Tôn cháy rực lửa thù, bất ngờ qua luồng sóng chưởng Liệt quái triển ra một chiêu Tàn Chi Đoạn Hồn ngày vì trí Bệnh Tùy Thần Quân.

Bốn vệt đen dài bắn vụt lên không.

Chiếc thây to lớn cụt hẳn tay chân của Bệnh Tùy Thần Quân ngã xuống đất.

Lão ta bị cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn xé chẳng kịp thét lên nửa tiếng.

Trong lúc bọn đại ma đầu còn đang khiếp đảm, thì một tiếng rống nữa theo.

Thình lình Khô Lâu Đạo Trưởng bị ánh sáng Tàn Chi Quái Đao hành hình tại chỗ.

Sự trạng xảy ra trong nháy mắt thời gian, không thể có thủ pháp thần quái nào cứu vãn kịp.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn đã đắm mình trong bể máu hận cừu, chết chóc, thê lương.

Chàng chỉ biết giết và giết cho đến bao giờ hết sạch quần hùng, liệt quái mới thôi.

Cho nên, chàng thiếu hiệp đã lẳng lặng tiến lù lù đến trước mặt Âm Ma Giáo Chủ, chẳng thốt một lời, phát động cây Tàn Chi Quái Đao.

Giữa bầu không khí khẩn trương tột cùng, đột nhiên có tiếng quát xé mây từ không trung đưa xuống.

Kế đó, một chiếc phóng xuống trường.

Chí Tôn bỗng hoan hỉ kêu lên :

— Nam Tà lão tiền bối !

Bóng người vừa tới chính thật Nam Tà sau khi đứng vững, quét cặp mắt nhìn ngang sân tràng một lượt.

Ngó thấy cái xác chết của Lạc bá Đào, lão tà rống lên vui mừng, lắc mình tới chộp lấy thi thể giở lên nhìn kỹ, rồi cười khà :

— Ha ha... chính thật tên ác đồ phản bội đây rồi !

Nam Tà bóp nát cái thây ma Lạc bá Đào ném xuống đất, đoạn đấy day qua Chí Tôn :

— Tiểu tử, còn bộ Thần Long Bửu Đạo đâu rồi ?

Chí Tôn thò vào mình lấy quyển bí kinh trao cho Nam Tà, cung kính :

— Thưa lão tiền bối, có phải đúng quyển thần kinh nầy chăng ?

Nam Tà tiếp quyển bí kinh nhìn kỹ, vừa gật đầu lia lịa, vừa cười khà chấn động cả ngọn Tàn ma Lãnh.

Ngay lúc một chiếc bóng khác thân thủ mau tợ sét giăng cũng vừa bắn xuống sân trường, quát lên :

— Nam Tà lão huynh, chúng ta hãy dứt khoát mối cựu thù từ mấy mươi năm nay tại mộ trang này, không thể kéo dài thêm thời gian nữa.

Nam Tà day qua thấy đó là Bắc Độc Lão Ma, liền trầm mặt xuống :

— Phải đấy, nhân dịp trước mặt đông đảo quần lâm trong hai đạo Hắc Bạch chúng ta cũng nên thử sức một phen.

Hai quái nhân cùng lượt nhắc mình sang một góc Tàn ma Lãnh, cách bọn Chí Tôn có tới mười trượng.

Tức thì trận đấu thảm khốc diễn ra.

Bấy giờ, Chí Tôn quay qua Âm Ma Giáo Chủ, giơ cao cây Tàn Chi Quái Đao đẫm máu ngập trời, tiết khí lạnh căm người.

Thế nhưng Chí Tôn chưa kịp hành thủ thì từ trên không phóng xuống hai người mau như điện chớp.

Chí Tôn ngưng hẳn cây Tàn Chi Quái Đao, đưa mắt nhìn thấy đó là một lão bà tóc bạc trạc ngoài trăm tuổi, nhưng gương mặt hãy còn trẻ độ ba mươi, ngoài, còn kia là quái nhân hình thù tợ quỉ dữ, trên vai vác cây Ma Cầm,

Bất giác, thân hình Chí Tôn khe khẻ rúng động lên.

Âm Ma Giáo Chủ nhận ra gương mặt hai người mới đến, mừng rỡ kêu to :

Ha ha... Nam Hoa Sư Tỉ cùng Quỉ Cầm lão huynh đây rồi ?

Thì ra, hai vị liệt thủ vừa đáp xuống sân tràng chính là Nam Hoa Quái Tinh và Quỉ Cầm Thiên Tôn, cùng là những bậc Thiên Tà trong phe Hắc đạo.

http://tieulun.hopto.org

Hai vị Quái Tinh nầy nhìn Âm Ma Giáo Chủ khẽ gật đầu chào, rồi di chuyển bốn luồng quỉ nhớn sáng lạnh lùng run người qua mặt sàn Tần ma Lãnh một lượt.

Thần sắc hai lão Quái Tinh chợt nặng trầm khủng kiếp.

Sau hết Nam Hoa Quái Tinh xạ thẳng cặp mắt quái hồ ly vào mặt Chí Tôn một giây, rống giọng nửa người, nửa tinh ma.

— Tiểu quỉ, có phải chính ngươi đã tạo ra thảm trạng nầy ?

Mặc dù trong lòng đã hơi nao núng vì sự hiện diện đột ngột của Nam Hoa Quái Tinh, nhân vật từng suýt đoạt hồn chàng ba năm về trước, như Chí Tôn vẫn bằng giọng nặng trầm :

— Đúng như vậy

Nam Hoa Quái Tinh nghiến răng trèo trẹo :

— Lão nương thề bắt lấy hồn ngươi trả thù cho tất cả chúng cao thủ giang hồ

Quỉ Cầm Thiên Tôn củng xẹt tới như điện, cất giọng quỉ hồn :

— Tiểu Quỉ, ngươi đã dám cả gan giết chết Xích Phát Sư Đệ, của thì phải thường mạng.

Quỉ chưởng của Quỉ Cầm Thiên Tôn tức thì thò lên lưng rút lấy chiếc Ma Cầm sắc ô huyền ông ánh phất lên một cái

Hãi hùng thay, đã trông thấy một vùng huyền ô chu vi ngoài trượng từ Ma Cầm phát đi chụp tới đỉnh đầu Chí Tôn vừa réo âm thanh đoạt hồn cực kỳ ghê rợn.

Vừa thấy bóng Ma Cầm, tự nhiện cặp kỳ quang của Chí Tôn chóa lòa, mờ mịt. đồng thời tiếng réo âm hồn làm cho nội lực chàng giao động mãnh liệt. huyết quản sôi trào.

Chí Tôn kinh hãi nhủ thầm :

Quả thực là nguy hiểm, ta hãy mau vận chân ngươn kẻo khốn vì chiếc Ma Cầm quái gỡ nầy.

Thoáng nghỉ nhanh như vậy rồi, Chí Tôn bằng động tác tà quái lắc mình sang trái, mồm vừa niệm công sanh «Lưỡng Cực

Chân Ngươn» bao vày chống lại âm thanh đoạt phách của chiếc Ma Cầm.

Hai luồng huyền ô và bầu sương hồng đỏ chạm nhau rung rinh âm thầm rồi im mất trong khoảng vô hình.

Quả thật kỳ diệu.

Hai môn vộ công đều xuất quỉ, nhập thần.

Sau đường chiêu đó. cả hai đại kình địch cùng lui lại hai bước, đưa bắt nhìn. như ngầm khiếp cái nội lực huyền thông kim cổ của nhau.

Liền dấy, Quỉ Cầm Thiên Tôn lại rống :

— Tiểu quỉ ! Hãy nộp mạng cho ta !

Cây Ma Cầm tức thì huy động lên...

Từng luồng huyền ô chớp nháng kèm theo tiếng réo thu hồn đoạt phách trùm chụp xuống vị trí của Chí Tôn cả khoảng rộng ngoài năm trượng.

Chí Tôn đứng sừng giữa sân tràng như tòa cổ thành, tả chưởng điều vận bầu huyết vụ hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» cản ngăn huyền khí Ma Cầm xung vào.

Đồng thời hữu chưởng ngưng tụ chân lực một trăm năm mươi năm nhắm ngay luồng huyền ô quật liền hai chiêu Càng Khôn Thần Công sấm sét.

Ầm... ầm...

Bóng huyền ô Ma Cầm tung bay mù mịt, từng loạt âm thanh quỉ hồn ngân lên như sấm nổ.

Nhưng kế đó vùng huyền ảnh trở lại như xưa. chẳng hề trông thấy hề hấn chi cả.

Chí Tôn sững sờ một giây bỗng thét :

— Hãy trông đây !

Hữu chưởng chàng nhắm ngay chiếc Ma Cầm trên tay Quỉ Cầm Thiên Tôn liên tiếp quật ra bốn chiêu Càng Khôn Thần Công mang theo nột lực sanh bình.

Lại một loạt nổ kinh hồn...

Vùng huyền ô lại tỏa bay mù mịt.

Quỉ Cầm Thiên Tôn chấn động đến phải thảo lui ba bước. cung bậc Ma Cầm rung chuyển không ngừng.

http://tieulun.hopto.org

Bên này, Chí Tôn vì tận dụng toàn phần công lực chạm nhằm phản ứng khốc liệt của Ma Cầm, cũng bị lắc lư thân hình mấy lượt mới đứng vững.

Chàng thu hồi bộ võ công hết sức kinh dị nhìn cây Ma Cầm của Quỉ Cầm Thiên Tôn chẳng hề nhúc nhích.

Chí Tôn có vẻ như không ngờ chiếc Ma Cầm bé nhỏ đường đó ! mà lại có thể chịu đựng nổi mấy đường chiêu lối diễn của chàng.

Trong khi, Quỉ Cầm Thiên Tôn qua mấy chiêu liền không thể đánh bại Chí Tôn, trái lại còn bị áp lực Càng Khôn Thần Công xô lùi, bất giác lão quỉ nổi tánh hung tàn.

Trong khi, Quỉ Cầm Thiên Tôn rống như chuông đồng :

— Tiểu quỉ khá lắm, nhưng hãy coi đây !

Bằng một thủ pháp hết sức kinh dị, Quỉ Cầm Thiên Tôn quì một chân xuống, thân Ma Cầm đặt lên vai, vận dụng toàn bộ chân ngươn, đưa năm vấu nhọn tợ gươm, vuốt trên quỉ phiếm,

Tức thì, một loạt nổ như trời gầm nổi lên.

Huyền ô bay từng lượn, hiện ra trăm ngàn bóng Ma Cầm to như trái núi giáng xuống đỉnh đầu Chí Tôn vô cùng khủng khiếp.

Cặp mắt thần Chí Tôn bỗng chớp ngời tợ huyết châu, chàng huy động từng luồng kình đạo Càng Khôn Thần Công, phát ra bóng chưởng mờ trời.

Đồng thời, tả chưởng cuồn cuộn quét từng vòng bầu hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» đánh bật thế công của Quỉ Cầm Thiên Tôn ra ngoài.

Chớp mắt, hai dàng qua lại đã bốn mươi đường chiêu nhưng vẫn chưa thấy bên nào thủ thắng.

Chí Tôn phần vì trải qua trận đại lưu huyết từ đầu canh ba cho tới bây giờ tàn sát hơn một ngàn cao thủ, liệt ma chân khí đã hao mòn rất nhiều, giờ lại phải đương đầu cùng một vị Thiên Tôn, võ công quỉ thần vô lượng, thật là đáng ngại muôn phần.

Lại nữa, phía sau Quỉ Cầm Thiên Tôn còn có Nam Hoa Quái Tinh, một lão hồ ly tu luyện thành hình người, ngọn «Dương Tinh Ma Công» khủng khiếp tới đâu giang hồ chưa một ai được rõ.

Nếu trận đấu cứ mãi kéo dài ra, chờ lúc Chí Tôn cạn kiệt nguồn sinh lực, là khó mong thoát khỏi cảnh tử vong do Nam Hoa Quái Tinh gây ra.

Thuật «Xa Luân Đấu» của tập đoàn Âm Ma Giáo quả nhiên vô cùng lợi hại, chúng đã khéo léo quần hợp hàng ngàn cao thủ trong hai đạo Bạch Hắc để làm vật hi sinh cho tham vọng của chúng.

Nghĩ vậy, Chí Tôn căm hận nghiến thầm :

— Bây giờ, ta nên toàn lực quật ngã lão đại quái ma này rồi sau đó sẽ hay, nếu cứ mãi diên trì e nguy mất.

Nghĩ xong, tả chưởng chàng thiếu hiệp giữ vững bầu sương hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» không cho vầng huyền ô độn nhập vào, trong khi hữu chưởng vận hành một trăm năm mươi năm thành công lực, quật ngay chiếc Ma Cầm trên tay kình địch.

Từng loạt tiếng tơ đồng nổi vang lên cả sân trường.

Bóng huyền ô bay tản mạn trên không gian.

Tiếp đó, có tiếng nổ long trời lở đất.

Chiếc Ma Cầm trên tay Quỉ Cầm Thiên Tôn chớp nhoáng muôn ngàn đạo kim ô lắc động liên hồi.

Lão quái nhân lảo đảo thân hình mấy cái mới đứng vững.

Phần Chí Tôn nơi tâm huyệt cũng nghe chấn động, cơ hồ ngưng trệ khí quản, hết sức vận công điều hòa lại.

Chẳng thốt một lời, lập tức Chí Tôn hơi thấp người xuống chân phải tấn tới phía trước, tả chưởng để lên ngang vai, yểm trợ bầu huyết vụ «Lưỡng Cực Chân Ngươn».

Liền đó, hữu chưởng chàng triển ra bốn chiêu Càng Khôn Thần Công che cả vầng nguyệt xế tà.

Quỉ Cầm Thiên Tôn rống như chuông đại đồng :

— Tiểu quỉ đừng tự phụ !

Chiếc Ma Cầm theo tiếng rống nổ lên một loạt sấm rền, đột hiện ra muôn ngàn chiếc to lớn dị thường quật xuống đỉnh đầu Chí Tôn.

Cả ngọn Tần ma Lãnh bấy giờ chuyển rung như đang hồi địa chấn, chưởng cầm chạm nhau tạo ra âm thanh ghê rợn, nhiếp hồn.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng không chịu nổi hai loại võ công tà quái, có nhiều kẻ đứng ngoài tám trượng như bị tiêu tan cả nội lực, hốt hoảng tháo lui ra phía xa.

Một số đông cao thủ vì quá khiếp đảm phóng trở xuống chân ngọn Tần ma Lãnh, đứng bên kia bờ vực nhìn lên.

Bắc Phong Hòa Thượng đang ngồi vận hành nội lực chữa trị vết thương cũng bị đưa đi ngoài ba trượng, ngã lăn trên mặt đất bất tỉnh.

Luôn cả Quỳnh Giao vì khủng khiếp trước mọi sự tình dồn dập xảy tới nàng xỉu xuống đất.

Chỉ riêng Nam Hoa Quái Tinh. Âm Ma Giáo Chủ và Vạn Bát Kỳ Vân lá hãy còn đứng vững tại sân trường trỏ bốn luồng tinh quang dõi theo trận giao đấu.

Giữa lúc một chuyện kinh hồn đã diễn ra.

Từ thân cây Ma Cầm của Qủi Cầm Thiên Tôn bỗng nhảng lên mấy loạt tia ô huyền, rồi phát nổ vang rền.

Bùng !

Một sợ huyền đồng trong ba giây Ma Cầm bị chưởng lực Càng Khôn Thần Công quật nhắm bắn lên không gian. tạo thành một loạt tiếng vi vu vô cùng rùn rợn.

Cùng lượt, Qui Cầm Thiên Tôn cũng bị cài hai chân dưới đất một đường dài cả trượng.

Hai bên khóe mép lão quái nhân ứa rịn máu đào, bộ mặc cổ quỉ đã khủng bố, giờ càng khiếp đãm thêm hơn.

Trái lại. Chí Tôn cũng bị áp lực huyền ô quét nhắm tâm huyệt như chiếc búa ngàn cân đánh trúng, lảo đảo về sau.

Tuy vậy, trong chớp mắt chàng thiều hiệp đã lấy lại thế quân bình, đứng yên tự thành đồng rồi từ từ bước tới đối diện cùng Qui Cầm Thiên Tôn hãy ói ra vòi máu sau cùng.

Soẹt !

Một tiếng khô rợn nổi lên...

Tự khắc, cây Tàn Chí Quái Đao chớp rực ánh sáng tử hồn xuất hiện trên tay Chí Tôn.

Chàng trầm rợn quát :

— Hãy nằm xuống !

Cùng trong tiếng thét Chí Tôn đưa ra một chiêu chia làm ba thức, vạch ba làn chớp tới vị trí Qui Cầm Thiên Tôn.

Qui Cầm Thiên Tôn nhận ra tia tử quang nháng đến trước mặt, vô cùng kinh hãi, thân hình vừa lắc đi nơi khác, lại vừa huy động chiếc Ma Cầm, phát hiện muôn ngàn tia huyền ô chống đỡ.

Một tiếng âm khí nổ âm i.

Qui Cầm Thiên Tôn rống hãi hùng. Một tay chộp bắt lại chiếc Ma Cầm vừa bị cây Tàn Chí Quái Đao đánh rớt, tay kia bịn chặt bên thái dương đang phún máu tự vòi suối.

Thì ra, đường chiêu Tàn Chí Quái Đao của Chí Tôn thi triển đã cắt mất lỗ tai phía trái của Qui Cầm Thiên Tôn,

Lão quái nhân đau đớn tháo lui liền liền về phía sau, trợn cặp qui quang nhìn vào toàn thân tầm máu như vị Huyết thần của Chí Tôn, biểu lộ một sự hãi hùng vô tả.

Chí Tôn từ từ tiến tới, cười ghê sợ :

— Lão qui già, ngươi phải chết !

Cây Tàn Chí Quái Đao của Chí Tôn vừa toan lay động, thì thình lình Nam Hoa Quái Tinh đứng bên phía tả xẹt vào như tia điện chớp quát lanh lảnh :

— Tiểu qui dừng tay !

Chí Tôn vì tiếng rống nửa người, nửa quái ấy, vụt ngưng hẳn tác động tức khắc,

Nam Hoa Quái Tinh bảo Qui Cầm Thiên Tôn :

— Các hạ hãy nghỉ tay, tên tiểu qui này đã có lão nương trị tội rồi !

Qui Cầm Thiên Tôn thọ vết trọng thương loạng choạng bước lui khỏi tràng lấy linh đơn nuốt vào.

Tại sàn tràng lúc ấy.

Bầu không khí đã khẩn trương cùng độ, giờ lại càng trầm nặng tang tóc thêm hơn.

Hai tay đại kình địch khủng khiếp nhất giang hồ sắp sửa lâm vào vòng giao đấu.

Khi đã đối diện với Chí Tôn, đột nhiên chẳng thốt một lời, Nam Hoa Quái Tinh bằng một động tác hết sức kinh lạ,

http://tieulun.hopto.org

ngọc chưởng nồn nà từ từ đề lên bộ nhủ trung vung cao tợ núi ngừng lại chẳng hề thấy phát chiêu.

Nhưng quái lạ thay, từ thủ trung của Lão hồ ly đột hiện một thứ khí thể lờ mờ trắng, im lặng xẹt tới Chí Tôn như bóng ảnh tang ma.

Hiểu đó là ngón dàm công tà thuật đoạt mạng, Chí Tôn không dám chậm trễ vội điều hành chân khí đưa ra một đường chiêu Càng Khôn Thần Công quyết quật tan bóng ảnh rùng rợn ấy.

Ầm... ì...

Bóng ảnh tang ma thể trắng lờ mờ vụt biến mất.

Ngược lại, chưởng hình khổng lồ Càng Khôn Thần Công cũng bị diệt trong vô hình.

Chí Tôn sửng sốt ngưng hữu chưởng.

Chàng không thể nào ngờ được khí thể tang ma của Lão Quái Tinh lại thần kỳ dường đó.

Nam Hoa Quái Tinh cũng vô cùng kinh dị, đưa cặp mắt tinh ma lạnh lẽo nhìn vào mặt Chí Tôn thật lâu.

Sau đấy, Lão Quái Tinh bỗng cười khà :

— Tiểu quỉ, võ công của ngươi ngày nay kể ra cũng khá tiến bộ đấy, nhưng hãy coi Lão nương đây.

Nam Hoa Quái Tinh vừa chuyển mình, chợt nghe có tiếng quát như sấm nổ :

— Lão hồ ly muốn chết!

Cùng lượt, một đạo tử quang như tia điện trời từ trên không trung bắn xuống đỉnh thiên linh tử của Nam Hoa Quái Tinh.

Phát giác ra kịp sự biến động ấy, Nam Hoa Quái Tinh lẹ làng xẹt đi nơi khác, ngoái nhìn trở lại.

Đã thấy một vị Tà Thần đứng sững giữa tràng.

Liệt Ma đồng quát :

— Tà Thần Lỗ Đạo !

Chí Tôn hiện niềm hoan hỉ :

— Lão tiền bối đây rồi ?

Chàng đưa tay lên chùi sạch máu kẽ thú nhuộm đầy trên gương mặt đẹp tuyệt thế.

Tà Thần Lỗ Đạo quét cặp thần nhỡn qua tràng một lượt rồi day sang Chí Tôn.

Nhưng lão tà chưa kịp thốt lên câu nào, thì từ không trung bắn xuống ba chiếc bóng người.

Một người ghê rợn như ma muội âm u, một người toàn thân đỏ hồng tự máu, còn nhân vật thứ ba là trang tuyệt đại giai nhân từng quen thuộc.

Quỉ Cầm Thiên Tôn hoan hỉ quát :

— Tàng Hình lão huynh !

Âm Ma Giáo Chủ cũng vui mừng rống :

— Huyết Thần lão huynh !

Còn người thứ ba Chí Tôn trông thấy bất giác đã phải hải hùng lên.

Chàng thét khẽ :

— Ngọc Diện Diêm Bà!

Thì ra, ba nhân vật vừa đáp xuống ngọn Tần ma Lãnh chính là Tàng Hình Ma Vương, quái thủ vô địch miền Tân Cương, Huyết Thần vị Ma Tôn của xứ Tây Tạng và Ngọc Diện Diêm Bà.

Tại sao Ngọc Diện Diêm Bà sống lại ?

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Chí Tôn.

Rõ ràng hôm nọ ả hồ ly này đã bị thương vong rớt xuống vực sâu trong Tàn cổ động, nhưng giờ đây sao còn tái hiện giang hồ.

Chí Tôn ngơ ngác trước sự trạng xảy ra.

Chàng chép thầm :

— Có lẽ nào...

Trong khi Âm Ma Giáo Chủ đã nói to :

— Chư vị lão huynh, Bằng hữu giá làm dùng hẹn đêm nay quả thực là điều vinh hạnh cho Bần đệ biết bao.

Tàng Hình Ma Vương lắc lư chiếc bóng lờ mờ, nửa mà nửa ảnh, cất giọng cười khì khì, hết sức quái gỡ :

— Chúng ta đã hẹn thì sớm muộn cũng phải đến, Cái hiền đệ khéo lo thì thôi.

http://tieulun.hopto.org

Huyết Thần chuyển cái thân hình đỏ rực tợ máu, khạc ra lửa :

— Ha ha... lão Thần từ xưa nay có bao giờ lỗi hẹn, hướng nay lão đệ có chuyện khẩn cấp thỉnh mời, mà lại lười nhát đến từ chối hay sao.

Nào tên tiểu tử đang ở nơi đâu ?

Âm Ma Giáo Chủ trỏ Chí Tôn ;

— Tiểu quỉ đang đứng kia !

Huyết Thần dời cặp hồng quang đỏ rực như lửa qua phía Chí Tôn nhìn kỹ một hồi.

Lúc ấy, Ngọc Diện Diêm Bà đã xẹt tới gần Nam Hoa Quái Tinh thần sắc biểu lộ tươi hẳn lên.

Ả trỏ về hướng Chí Tôn, bảo Lão Quái Tinh :

— Tên tiểu quỉ chính là kẻ đại thù của tiểu muội, tội đáng gia hình nhưng trước khi đưa hắn về cõi khác, Lệnh tỷ hãy để tiểu muội hỏi hắn vài điều.

Thốt xong, Ngọc Diện Diêm Bà xê dịch đến đối diện cùng Chí Tôn.

Vừa nhận rõ mặt ngọc ả hồ ly, Chí Tôn đã thét :

— Ngọc Diện Diêm Bà, quả tình ngươi còn sống hay sao ?

Ngọc Diện Diêm Bà cười lạnh lẽo :

— Ha Ha... Ta chết làm sao được, chẳng qua đó là một cái kế mọn giả tử để đánh lừa ngươi đấy thôi. Tiểu tử, ngươi thật là ngu ngốc.

Thù khí đột nhiên bốc cao ngàn trượng Chí Tôn giở chưởng lên thét :

— Vậy thì ngươi phải chết trên mộ địa này !

Chàng thiếu hiệp chưa kịp động thủ, thì Ngọc Diện Diêm Bà đã cười khà:

— Khoan vội đã tiểu quỉ, hãy nghe ta bảo đây:

Hiện nay cha mẹ ngươi đã chết cả rồi, ngươi còn hung hẳn với ai ?

Mặc dù chưa biết thực hư, nhưng Chí Tôn cũng cảm thấy rúng động trong lòng. Chàng trợn mắt:

— Nói láo, cha mẹ ta đang gặp nhau tại thâm cốc dưới ngọn Cổ Sơn, không thể có như lời ngươi nói được.

Ngọc Diện Diêm Bà cười sặc sụa ;

— Tin hay không đó là ở tại ngươi, nhưng quả thật chính ta đã quật chết hai người tại thâm cốc Cổ Sơn cách nay chưa đầy một hôm.

Như một tiếng sấm chưởng vừa nổ ngang đầu, thần sắc Chí Tôn biến đổi thật nhanh chóng.

Chàng lặng người đi một chập thật lâu, bỗng thét căm hờn:

— Quỉ bà, ngươi phải chết!

Ngọc Diện Diêm Bà càng cười to hơn :

— Ha ha... Trái lại, ngươi không thể đủ tư cách làm nổi chuyện đó, mà còn rước họa vào thân là đằng khác.

Dù vậy, ngươi cũng còn cái diễm phúc là chỗ hình dung giống tạc tên phản bội Kiếm Khách Phạm thiên Hoa, có thể ta sẽ dùng ngươi... thay thế hắn...

Mấy lời dâm loạn của Ngọc Diện Diêm Bà khiến cho máu hận của Chí Tôn sôi lên sùng sục.

Chàng quát vang lên:

Câm chiếc mồm dâm ác loạn luân của ngươi lại. Ta thề giết chết ngươi rửa sạch mọi oán thù.

Nhưng Chí Tôn chưa kịp xuất chiêu, thình lình Nam Hoa Quái Tinh cười ghê rợn:

— Hãy để hắn cho ta.

Ngọc Diện Diêm Bà do dự một chút, rồi nói thật khẽ

— Xin Sư tỉ niệm tình tiểu muội chỉ nên toàn phế võ công hắn, giao lại đừng giết chết rất uổng phí.

Dứt câu, nữ hồ ly đưa cặp mắt rực mùi dâm thú sang phía Chí Tôn, cười tủm tỉm, rồi xê mình ra năm trượng, đợi chờ kết quả.

Bấy giờ Nam Hoa Quái Tinh mới đối diện với Chí Tôn, vừa tằm chưởng phong, cười lạnh lẽo :

— Tiểu qnỉ, bộ sổ Diêm La đã bôi hẳn tên ngươi rồi !

Lời vừa kịp dứt, chợt nghe một tiếng «soẹt» khô khan nổi lên.

Lập tức, toàn thân Nam Hoa Quái Tinh đã hiện ra một màu trắng toát rợn cả người.

http://tieulun.hopto.org

Hai gò bồng đảo của Lão Quái Tinh trắng ngần như núi tuyết, chẳng kém gì các nàng xuân nữ.

Sự tình nầy làm cho chẳng những Chí Tôn sững sốt cả người, mà đến cả quần lâm, liệt quái cũng ngơ ngác đi, chưa hiểu Nam Hoa Quái Tinh dịnh hành thủ những gì.

Chỉ riêng Ngọc Diện Diêm Bà biết rõ hơn ai cả, bởi nữ hồ ly là Sư muội của Nam Hoa Quái Tinh và cũng đồng dâm ác như nhau.

Vừa lúc, Lão Quái Tinh với một động tác hết sức quái dị, hai ngọc chưởng đề lên tận nhủ trung, ngừng lại.

Đột nhiên !

Toàn thân trắng dến rợn người của Nam Hoa Quái Tinh hiện ra một khí thể màu sương vẫn đục lờ mờ, song chưởng theo đó từ từ đẩy tới trước mặt Chí Tôn.

Tự khắc, hai luồng khí âm hồn im lặng xạ tới phương vị chàng thiếu hiệp.

Chớp mắt, luồng khí trắng đục bỗ thành chu vi năm trượng hiện ra vô số hồn ma, bóng quế, rên siết đầy trời, nghe như đạo âm binh dưới cõi A Tỳ vừa xuất hiện.

Chí Tôn thét khẽ :

— Dương Tinh Ma Công!

Ngay khi vô số hồn ma bóng quế cũng vừa chụp xuống đầu Chí Tôn, cuốn dậy âm phong lạnh lẽo, khiếp người.

Trong lòng Chí Tôn lúc ấy rúng động không ngừng song chưởng vội quay từng vòng đẩy ra hàng loạt Càn Khôn Thần Công tạc những tiếng sấm kinh hồn, quyết đánh tan ngọn Ma công tàn khốc của Lão Quái Tinh.

Nhưng lạ lùng làm sao, tiếng sấm Càn Khôn Thần Công vừa nổ tan đám u hồn ở phía trước, thì tự khắc phía sau lại xuất hiện lớp khác kêu gào, rên la đến dựng cả tóc lông.

Chí Tôn quật luôn sáu chiêu, nhưng vẫn chưa phá được vùng khí u hồn đó.

Bấy giờ, âm phong mịt mịt, quỉ ảnh mờ mờ, hàng mấy trăm bóng u linh vây chặt Chí Tôn, chờ giây phút đưa về dị cảnh.

Chí Tôn vô cùng kinh hãi, mồm niệm công sanh «Lưỡng Cực Chân Ngươn» phát hiện bầu sương hồng đỏ bao bọc dưới trên, ngăn chận vùng u khí Dương Tinh Ma Công.

Trong khi hửu chưởng chàng quay từng vòng kình đạo lôi thiên Càn Khôn Thần Công, phát ra tiếng nổ chuyển rung cả ngọn Tần ma Lãnh cơ hồ sụp đổ.

Từ ngày hiện thân trên chốn giang hồ đến nay, giao đấu có tới ngàn trận nhưng chưa bao giờ Chí Tôn gặp kẻ đại kình địch có ngọn võ công quỉ thần run sợ dường đó.

Chí Tôn đã tận dụng một trăm năm mươi thành công lực cho hai ngón võ công tối thượng, vậy mà vẫn không thể đánh lui vùng khí u hồn Dương Tinh Ma Công.

Đột nhiên trong giờ phút đó, lại có tiếng cười lạnh lẽo của Nam Hoa Quái Tinh ;

— Tiểu quỉ, hãy nằm xuống cho mau!

Liền theo tiếng rống ghê rợn đó, đã thấy từ huyệt trung môn của Nam Hoa Quái Tinh bắn ra một tia bạch khí đục lờ vào dương tinh tử của Chí Tôn, không có một sức huyền nhiệm thần thông nào có thể ngăn cản nổi.

Vùng huyệt vụ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» của Chí Tôn tự khắc bị xuyên thủng một lỗ hổng, đồng thời tia bạch khí âm hư sắp đột nhập vào dương tinh tử của chàng.

Nếu để trúng nhằm ngọn dâm công nầy, Chí Tôn sẽ bị thu hồn vào luồng bạch khí ngay tức khắc.

Chí Tôn hết sức hãi hùng, trong cơn khẩn bách chàng sực nhớ tới «Lưỡng Cực Chân Ngươn» tấn công, liền đọc ngay câu chú vận hành chân khí từ dưới vực đan điền lên.

Tức thì bầu sương mù đỏ pha sắc trắng trở thành màn máu thẫm, khí chân nhu cũng trở nên cường nhu vững chắc tợ thành đồng chặn tia bạch khí dâm ma của Nam Hoa Quái Tinh lại.

Bấu chân khí vừa phát đi tức thì kiến hiệu, ngọn Dương Tinh Ma Công bị luồng «Lưỡng Cực Chân Ngươn» tấn công đánh lui trở lại.

Đến đây, Chí Tôn mới hiểu rõ sự huyền diệu vô vi của dị bảu Ngưu long Giao và Thiên Băng Thái Noãn.

http://tieulun.hopto.org

Chàng hoan hỉ nhủ thầm :

— Hay ta dùng chân khí «Lưỡng Cực Chân Ngươn» bao vây Dương Tinh Ma Công của lão hồ ly này xem thử ra sao.

Nghĩ xong, song chưởng của Chí Tôn đề cao khỏi ngực, vận chuyển chân khí, rồi từ từ đẩy về trước.

Trong chớp mắt, bầu hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» phát hiện to lớn dị thường, từ thế thủ bỗng vụt chuyển sang thế công, vươn cao bốn trượng, chụp lấy vùng khí u hồn Dương Tinh Ma Công, nhốt vào giữa.

Nam Hoa Quái Tinh ngó thấy, rống kinh hoàng :

— Tiểu quỉ, ngươi định thương hại ta sao ?

Chí Tôn chẳng thốt một lời, cắn chặt hai hàm răng lại, vận dụng toàn bộ nội lực truyền tiếp bầu hồng đỏ « Lưỡng Cực Chân Ngươn » gia tăng sức huyền nhiệm, siết chặt lấy vùng u khí Dương Tinh Ma Công hết phương vùng vẫy.

Nam Hoa Quái Tinh càng thêm khủng khiếp, quát lanh lảnh tợ hồ ly :

— Tiểu quỉ, ta liều một phen sống chết cùng ngươi phen này !

Song quỉ chưởng của Lão Quái Tinh cùng dựng lên hai luồng khói trắng tử vong xạ tới Chí Tôn.

Chàng thiếu hiệp chẳng chút sợ hãi, hữu chưởng giữ nguyên tình trạng bầu hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn», trong lúc tả chưởng dựng lên một chiêu Càn Khôn Thần Công vô cùng thảm khốc.

Hai luồng quỉ khí của Nam Hoa Quái Tinh chợt bị kình lực lôi vũ Càn Khôn đánh tan trong vô hình.

Lão Quái Tinh chấn động đến khí huyết trào sôi lên, do đó vùng u khí Dương Tinh Ma Công suy yếu mờ đi trông thấy rõ.

Chẳng để lỡ cơ hội, Chí Tôn lại vận chuyển toàn bộ chân khí bóp chặt bầu hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» lại, nhất định tiêu diệt ngọn dâm công của Quái hồ ly nội trong một đường chiêu đó.

Quả nhiên kiến hiệu

Bầu khí hồng đỏ huyền nhiệm «Lưỡng Cực Chân Ngươn» càng siết bao nhiêu, những bóng âm hồn Dương Tinh Ma Công càng mờ đi bấy nhiêu.

Sau cùng, một loạt nổ ghê rợn, khó khan.

Vùng u khí Dương Tinh Ma Công vụt biến mất.

Bầu sương hồng đỏ «Lưỡng Cực Chân Ngươn» lan tỏa khắp cả ngọn Tần ma Lãnh.

Nam Hoa Quái Tinh toát hạn dầm mình, thần sắc biến đổi mau chóng.

Soẹt !

Một luồng chớp lóe phát hiện trên tay Chí Tôn.

Ngọc Diện Diêm Bà đứng bên ngoài, hét lảnh lót :

— Tàn Chi Quái Đao !

Thực vậy, trong một động tác mau lẹ đến kinh rợn, Chí Tôn đã rút cây Tàn Chi Quái Đao bên lưng ra.

Làn sáng lại nháng lên tợ điện chớp.

Một đường chiêu «Tàn Chi Đoạn Hồn» thần tốc Chí Tôn vừa đưa ra.

Ngọc Diện Diêm Bà thét :

— Tránh cho mau !

Nhưng đã muộn mất rồi, trước tiếng thét đó, ánh đao thần quái đã tới bên mình Nam Hoa Quái Tinh.

Lão Quái Tinh liệu không còn tránh khỏi chiêu thức tử hồn ấy, khủng khiếp rống :

— Cho ngươi cùng chết !

Cùng trong tiếng rống, thân hình trắng nuột của Nam Hoa Quái Tinh bổng xẹt qua cánh tả.

Đồng thời, từ huyệt trung môn Lão Quái Tinh bắn ra một đạo bạch khí ngay điểm dương tinh tử của Chí Tôn

Chợt nghe hai tiếng rú thê thảm đồng lượt nổi lên...

Một cánh tay nõn nà và một chân trái của Nam Hoa Quái Tinh bị cây Tàn Chi Quái Đao chặt đứt lìa.

Thân hình trắng rợn người của ả quái hồ ly nhuộm đầy máu, từ từ ngã huych xuống.

http://tieulun.hopto.org

Đúng lúc bên kia tràng Tà Thần Lỗ Đạo cũng vừa bị Tàng Hình Ma Vương quật nhằm một chiêu tháo lui cả trượng.

Tiếp đó, Huyết Thần công thêm một đạo xích quang đánh hất lão tả thần ra ngoài tràng đấu.

Lúc bấy giờ, Ngọc Diện Diêm Bà cũng vừa xê mình đến gần Chí Tôn đang quần quại với vết tử thương, cười giọng hồ ly:

— Ha ha...Dương Chí Tôn, trước khi chết, ta cần gặp ngươi một lần đúng như lời hứa lúc nãy.

Vậy bây giờ ta tạm phù mạch cho ngươi toàn phế võ công rồi chúng ta sẽ tìm nơi kín đáo cùng nhau hưởng lạc một vài giây.

Ngọc chưởng của nữ hồ ly giơ lên cao định chộp vào huyệt đạo của Chí Tôn phù mạch.

Chợt có tiếng Huyết Thần gầm to:

— Hãy để đó !

Huyết Thần theo tiếng gầm vang đã nhanh như tia điện bắn qua bên này tràng đấu.

Cả Tàng Hình Ma Vương cũng lắc mình tợ cái bóng ma lờ mờ đến gần Chí Tôn.

Quỉ Cầm Thiên Tôn vừa chữa lành vết trọng thương đã cùng Âm Ma Giáo Chủ, Vạn Bát Kỳ Vân đồng lượt trở vào tràng, mỗi người trấn thủ một phương vị.

Gần một ngàn cao thủ, liệt Ma trong hai đạo Bạch Hắc dưới ngọn Tần ma Lãnh cũng chực chờ cơ hội xông lên.

Ngọc Diện Diêm Bà đưa cặp mắt hồ ly lạnh lẽo quét qua bọn Huyết Thần một lượt, rồi trầm lạnh hỏi :

— Chẳng hay chư vị lão huynh ngăn cản tiểu muội với định ý gì đây.

Huyết Thần phóng xạ cặp mắt rực lửa hồng :

— Lão Thần xin Ngọc Diện Sư Cô hãy để lưu mảnh Ô Mộc Mộc Bảo Lục lại, còn tiểu quỉ thì tùy thuộc Sư cô.

Tàng Hình Ma Vương cũng rống lên :

— Huyết Thần Lão huynh nói vậy sao phải, dĩ báu Ô Mộc Bảo Lục do ta thu nhận mới hợp lý hơn.

Quỉ Cầm Thiên Tôn trợn cặp mắt quỉ quang sáng tỏa :

— Công phu của Bản Thiên Tôn đêm nay rất trọng, phần bảo vật nầy phải giao lại cho ta.

Âm Ma Giáo Chủ cười ghê sợ :

— Ha ha... chư vị lão huynh chớ nên tranh giành làm gì, lão đệ tính cách nầy là đâu đấy có thể yên xong.

Vừa nói, Âm Ma Giáo Chủ vừa chớp loé cây Tàn Chi Quái Đao, Xê lại gần Chí Tôn.

Liệt Quái nhìn lại thấy thế đều kinh dị chưa hiểu ra làm sao cả, thì âm ma Giáo chủ đã trầm rợn quát :

— Ta hãy chia đều tên tiểu quỉ thành năm khúc là hay !

Không chờ bọn Huyết Thần phản ứng Âm ma Giáo Chủ bằng một tác động hết sức quái dị, hữu chưởng phát chiêu Tàn Chi đồng lượt tả chưởng thò chộp vào mình Chí Tôn.

Hành động bất ngờ nầy khiến cho bọn Huyết Thần, Tàng Hình Ma Vương không thể nào đo lường trước được, nên chỉ mắt ngó vào cây Tàn Chi Quái Đao sắp hành hình chàng thiếu hiệp mà thôi.

Quỳnh Giao vừa tỉnh dậy trông thấy cảnh đó, hét khủng khiếp :

— Chết mất !

Bắc Phong Hỏa Thượng mở choàng hai mắt ngó thấy bổng dựng người lên, chết lặng nhìn cây Tàn Chi Quái Đao sắp đoạn lìa thủ túc của chàng thiếu hiệp.

Thình lình giữa phút giây khẩn bách cùng độ đó.

Từ trên không trung đột hiện một làn sáng kinh hồn xạ ngay cây Tàn Chi Quái Đao của Âm Ma Giáo Chủ chỉ còn cách Chí Tôn trong một đường tơ.

Tiếp đó một tiếng nổ rợn người nổi lên.

Muôn đạo hào quang chớp loè cả ngọn Tần ma Lãnh.

Âm Ma Giáo Chủ rống lên hải hùng, hữu chưởng buông xuội xuống ướt đẫm cả máu đào.

Đã thấy cây Tàn Chi Quái Đao trên tay lão đại ác ma vụt biến đi đâu mất.

http://tieulun.hopto.org

Liệt Quái, quần hùng thấy đều thẳng thốt trước hiện tượng bất ngờ vừa xảy ra

Mọi người còn ngơ ngác, thì một đạo hào quang chói lòe trước mặc chẳng biết từ đâu tới.

Đạo hào quang vụt tắt ngấm, để hiện ra một lão nhân tóc râu bạc phếu, cánh tay còn cầm cây Tàn Chi Quái Đao phát lên ánh sáng xanh rờn, khác hẳn luồng màu bạc cây quái đao của Chí Tôn.

Lão nhân dùng hai luồng mắt chiếu diện như ánh mặt trời roi vào mặt bọn Huyết Thần.

Nhận ra dung mạo quen thuộc của Lảo nhân, toàn thể Liệt Quái, quần lâm đồng hãi hùng quát :

— Dương chấn Hoàn !

Thì ra, lão nhân cụt tay vừa xuất hiện tại Tần ma Lãnh chính là Cam Lộ Bang Chủ Dương chấn Hoàn, nhân vật mà bấy nhiêu lâu nay giang hồ quả quyết đã thấm tử trong hang núi Võ Lăng năm xưa và Chí Tôn cũng đã từng mai táng dưới hốc đá, giờ lại còn ở trên cõi đời.

Thật là một tiếng sấm nổ ngang đầu chúng Liệt Quái, quần lâm hiện diện.

Tại sao Dương Chấn Hoàn có thể còn sống được ?

Ngọc Diện Diêm Bà quá đỗi kinh hoàng, thảo lui hơn cả trượng, đưa hai mắt lạnh lẽo hồ ly nhìn Dương chấn Hoàn như nhìn một hình ma bóng quỉ vừa hiện về.

Trải qua một chập trấn bớt cơn khiếp đảm, Ngọc Diện Diêm Bà hét lanh lảnh :

— Dương chấn Hoàn, ngươi còn sống thật đấy sao ?

Dương chấn Hoàn dời cặp tinh quang qua Ngọc Diện Diêm Bà vùng cười lớn lên.

Tiếng cười tuy không sấm nổ nhưng đủ quyền năng làm sôi trào huyết quản Liệt Quái, quần lâm có mặt tại tràng.

Chấm dứt trận cười Lão nhân trầm lạnh bảo :

— Ha ha... làm sao ta chết được. Trên mặt giang hồ ngày nay chỉ là cả một cuộc diệu đánh lừa tuần hoàn giữa nhau mà thôi.

Giả ta mà có chết thật đi, thì đâu còn có một ngày nầy.

Thốt xong, Dương chấn Hoàn giơ cây Tàn Chi Quái Đao nhắm ngay thể xác Chí Tôn ngoắc một cái.

Kỳ diệu thay, một luồng kình khí nổi lên hốt lấy Chí Tôn mang đến, Dương chấn Hoàn liền cặp vào nách mình.

Vạn Bát Kỳ Vân rống :

— Hãy để tên tiểu tử cho ta !

Trong tiếng rống ấy lão quái nhân đã bắn mình tới.

Dương chấn Hoàn cười lạnh lẽo :

— Đó là ở tại nơi ngươi !

Chỉ thấy ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao trên tay lão nhân lấp loáng một cái!

Chợt nghe có tiếng rú ghê hồn nổi lên,

Chiếc đầu lẫn cả tứ chi Vạn Bát kỳ Vân vung vãi trên mặt đất, máu đào rảy khắp nơi.

Nhưng lạ lùng thay, chẳng hề thấy Dương chấn Hoàn di dịch chi hết, Lão ta đứng yên một chỗ dùng ánh sáng Tàn Chi Quái Đao hành hình Vạn Bát Kỳ Vân một cách hết sức dễ dàng.

Ngọc Diện Diêm Bà hét khủng khiếp :

— Tử kim quang !

Dương chấn Hoàn ngạo nhiên :

— Phải đấy ! Chính ánh sáng Tử kim quang trong tay Lão phu đây, Nữ hồ ly, hãy buông cây Tàn Chi Quái Đao xuống cho mau.

Ngọc Diện Diêm Bà còn đang khiếp đảm trước sự thần thông vô lượng của Dương chấn Hoàn ngày nay, thì từ ngọn Tàn Chi Quái Đao của lão nhân nhảng lên như tia sáng mặt trời.

Tự khắc, muôn ngàn kim ảnh chớp lên.

Ngọc Diện Diêm Bà rú khủng khiếp thảo lui ra ngoài ba trượng, thân hình run bẩy bẩy.

Cây Tàn Chi Quái Đao trên tay nữ hồ ly bị ánh Tử kim quang thiêu cháy thành tro mạc.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật một ngón thần công sánh hàng Tiên Phật, chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Từ Tàng Hình Ma Vương, Quỉ Cầm Thiên Tôn đến Âm Ma Giáo Chủ đều ngẩn ngơ vì dường chiêu quái dị ấy.

Tất cả không thể nào tưởng tượng nổi công lực của Dương chấn Hoàn giờ đây lại bao trùm vũ trụ dường đó.

Liệt Quái như đang nằm mộng giữa ,ban ngày. lắm lúc không hiểu Dương Chấn Hoàn bằng xương thịt, hay ma quái hiện hình.

Dương chấn Hoàn quét mắt chiếu tỏa ánh sáng mặt trời ngang tràng một lượt, rồi cười khà :

— Ha ha... Lão phu còn bận chút việc phải làm, hẹn lại các ngươi trên trường huyết chiến bất cứ giờ phút nào...

Rồi quay qua Ngọc Diện Diêm Bà, Lão nhân trầm lạnh khác thường :

— Nữ hồ ly, tội ác chồng chất mờ trời của ngươi từ xưa đến nay sẽ được đền đáp trong một ngày gần đây. Nợ máu phải trả bằng máu đó là luật công bình của võ lâm, dù ngươi có trốn tận chân mây góc biển hoặc rừng già núi thẳm nào cũng không thoát khỏi nữa rồi...

Dư âm lời nói chưa kịp dứt, đã thấy đóa ánh sáng giống như mặt trời tỏa rực, thân hình Dương chấn Hoàn vùng bắn xẹt lên không trung tận nữa từng mây, mang theo cả xác chết của Chí Tôn.

Liệt Ma đồng quát :

— Độn Khí Thần Thông!

Ngay lúc Quỳnh Giao vừa phóng tới, hét hãi hùng!

— Dương tiểu huynh!

Đồng thời, một chiếc bóng hồng từ dưới chân ngọn Tần ma Lãnh bắn vọt lên đáp xuống sân tràng, để hiện ra bộ mặt diễm kiều, quen thuộc.

Chiếc bóng hồng chẳng ai khác hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Ngó thấy Dương Chấn Hoàn mang Chí Tôn đi trong «Độn Khí Thần Thông» thiếu nữ hét :

— Chí Tôn đã chết rồi !

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lắc lư thân hình mấy cái rồi bỗng ngã quay ra mặt đất.

Trong khi hình ảnh của Dương chấn Hoàn mang cái xác chết của Chí Tôn biến mất theo luồng sáng «Độn Khí Thần Thông» trên từng mây bạc...

Chẳng bao lâu, lão nhân đã vượt xa Tần ma lãnh ngoài năm mươi dặm đường dài,

Dương chấn Hoàn thu hồi độn kiếm, đáp xuống ngọn núi có nhiều tàn cây u mịt kỳ bí lạ lùng.

Lão nhân xách cái xác chết của Chí Tôn phóng tới một hang động bốn bề trống trải có thể ngó thấy cảnh vật ở phía ngoài,

Phía trong hang chỉ vỏn vẹn một cái phản đá màu bích thủy bóng láng lạ thường.

Dương chấn Hoàn đặt Chí Tôn nằm xuống phản đá phù mạch một giây hiện lên gương mặt một niềm hoan hỉ :

— Ồ ! Quả tim của tiểu tử hãy còn lưu chút chân dương có thể cứu tỉnh lại chẳng khó khăn gì.

Lão nhân thò tay vào lòng lấy ra một hoàn linh dược màu ngân quang ống ánh bay mùi thơm lạ lùng lan tỏa cả tòa huyệt động, cạy mồm Chí Tôn bỏ vào.

Sau đó Dương chấn Hoàn vận «Hoàn Nguyên Chân Khí» lên hữu chưởng phất vào linh đài huyệt của Chí Tôn, rồi thảo lui qua đứng nhìn.

Không mấy chốc đã thấy thân hình của Chí Tôn động đậy sau cùng mở bừng hai mắt ra.

Đầu tiên chàng quét cặp kỳ quang một lượt.

Chợt nhận ra Dương chấn Hoàn đang đứng xạ hai luồng tinh quang chói lọi nhìn mình, Chí Tôn hốt hoảng ngồi bật dậy

Chàng nhìn sững sốt Dương Chấn Hoàn.

Chí Tôn lấy tay dụi hai mắt cố hết sức định thần xem mình còn số sống trên trần thế hay đã chết xuống Diêm Đài, gặp lại vong sư.

Cảnh sắc trong hang động mờ mờ, huyền hoặc lại thuộc về đêm, nên mãi thật lâu Chí Tôn vẫn nhận được thực trạng trước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Dương chấn Hoàn người thực hay ma ?

— Sư phụ, đây là nơi nào ? Thầy trò chúng ta đang ở trần gian hay âm cảnh ?

Dương chấn Hoàn khích động :

— Chúng ta hãy còn sống trên cõi trần, thầy trò ta đang ở trong một hang động dây con ạ !

Chí Tôn kêu lên một tiếng nữa như hải hùng, lẹ như điện chớp chàng phóng tới ôm lấy Dương chấn Hoàn:

— Sư phụ !

Rồi chàng nghẹn ngào đi, hai dòng lệ chảy dài xuống má.

Dương chấn Hoàn cảm kích đến rung động cả hai vai, lão nhân đưa cánh tay còn lại vuốt ve mái tóc bồng bềnh của Chí Tôn.

Hai thầy trò im lặng một chập lâu, cùng đắm hồn trong ngậm ngùi thương xót.

Chập lâu Dương chấn Hoàn bảo Chí Tôn:

— Con hãy đứng dậy đừng bi lụy nữa.

Chí Tôn đứng lên, bồi hồi một lúc, mới thốt nên lời:

—Thưa Sư phụ, tại sao thầy còn sống được trên cõi trần, Tiểu đồ nhớ rõ lúc trong hang núi khắp thân thể thầy bị gần hai mươi vết thương, đồng thời chân dương đã tuyệt, nhưng do đâu lại được hồi sinh ?

Dương chấn Hoàn bùi ngùi bảo :

— Con người sinh ra chết sống đều có số mạng, có lẽ nợ trần của ta chưa dứt nên sau khi chết đi ba ngày ba đêm, thì bỗng nhiên tỉnh dậy nhìn trước nhìn sau vắng vẽ không một bóng người, ta rán gượng chui ra khỏi ngôi mộ bằng đá do con xây cất, rồi lại ngất đi một chập khá lâu, sau đó vì sợ kẽ huyết thù tái hiện, ta vận dụng toàn lực bò thẳng vào hang sâu, một nơi bí ẩn mà con chưa hề biết.

May thay trong tận cùng hang động ta gặp được một loại nấm Linh Thông, ăn vào hai hôm sau các vết thương lành lại.

Tuy vậy vì trong mình huyết đạo còn ngưng trệ, gân cốt hãy còn chia lìa, ta phải ở đấy vận hành chân khí cho ba năm sau mới phục hồi lại bình thường.

Chí Tôn lộ niềm hoan lạc :

— Thật là may mắn...

Dương chấn Hoàn tiếp:

— Tình cờ ta lục soát một cái hợp đá, thấy đựng một pho trước tác võ công tên là «Hàng Ma Bí Thư» của Tạ Thần Chử Giang để lại...

Chí Tôn sững sốt :

— Thưa Sư phụ, còn chưởng thức Ô Mộc Bảo Lục?..,

Dương chấn Hoàn cắt phăng câu nói của Chí Tôn :

— Đồ đệ hãy nghe đây: Trong quyển Hàng Ma Bí Thư nầy ghi chép tất cả các môn võ công, đao, kiếm, chưởng, chỉ võ địch giang hồ, có cả năm chiêu thức Ô Mộc Bảo Lục nữa. Đọc nó, ta cảm thấy bầu vũ trụ bao la chỉ thu lại một, thật là kỳ diệu chẳng khác nào thuật pháp của các vị đại tiên ngày xưa

Do đó ta lưu lại một thời gian hơn sáu tháng tựu thành một số võ công như Độn Khí Thần Công, Từ kim Quang, Hàng Ma Chỉ, đồng thời luyện cây Tàn Chi Quái Đao đến mức độ thông huyền vũ trụ, có thể đứng yên một nơi dùng ánh sáng giết người và tiêu hủy các món quái khí của kẽ thù trong nhảy mắt.

Chí Tôn bốc sôi hào khí :

— Thưa Sư phụ...

— Đồ đệ đừng chen vào quấy rối, Sau đó lão phu rời khỏi hang núi Võ Lăng, thầm tính lại thì đã ba năm sáu tháng mười ngày. Ta không thể hiểu số phận của đồ đệ ra sao nên giả dạng một cao thủ giả nua tái hiện giang hồ.

Ngay liền hôm đó, được tin người phó hội Tần Ma Lãnh, ta liền đi nhanh đến đây, may sao kịp lúc người quật trọng thương Nam Hòa Quái Tinh rồi ngã ra sắp bị Ngọc Diện Diêm Bà hành hình bằng cây Tàn Chi Quái Đao.

Ta đã dùng ánh sáng cây Quái đao hủy diệt vũ khí của Ngọc Diện Diêm Bà, sau đó thi triển diệu pháp «Độn Khí Thần Thông» mang người tới đây...

Chí Tôn hấp tấp hỏi :

— Thưa Sư phụ, hiện tình trên ngọn Tần ma Lãnh như thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Sau khi lão phu mang đồ đệ độn khí ngoài năm dặm nhìn lại thì thấy dường như bọn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch vẫn còn bày bố mặt trận chưa chịu rút đi, nhưng cũng có một số đuổi theo ta chốc lát đã hút dạng, chẳng hiểu chạy về hướng nào, phần ta đưa ngươi về đây cứu tỉnh...

Đột nhiên, cuộn máu căm thù sôi sục trong các đạo huyết quản của Chí Tôn, chàng thét to :

— Sư phụ ! Giờ con phải trở lại Tần Ma Lãnh cấp tốc trước nhất giết chết Ngọc Diện Diêm Bà để trả thù cho song thân, sau đó quét sạch tập đoàn Âm Ma Giáo còn lại và bọn Huyết Thần, Tàng Hình Ma Vương.

Dứt tiếng, Chí Tôn chực phóng đi.

Dương chấn Hoàn đưa tay ngăn lại.

— Khoan đã !

Chí Tôn ngưng thân hình, cung kính hỏi :

— Thưa Sư phụ, con đến đây thực hành xong sứ mạng cuối cùng sẽ gặp lại Sư phụ nhận lời chỉ giáo.

Dương chấn Hoàn trầm nhẹ :

— Nhưng hiện giờ ngươi không thể thực hiện nổi những điều mong ước đó, hãy ở lại đây cùng Sư phụ, ta sẽ truyền lại cho ngươi các ngón Độn Khí Thần Thông, Tử Kim Quang, Hàng Ma Chỉ, và luyện thêm cách xử dụng tinh vi cây Tàn Chi Quái Đao rồi sẽ đến Tần ma Lãnh gặp lại kẻ thù, hoàn thành mọi sứ mạng, xong xuôi sẽ hội diện cùng ta kể rõ mọi sự tình sau trước.

Chí Tôn sửng sốt :

— Thưa Sư phụ, thời giờ đã quá cấp bách, nếu tiểu đồ ở lại đây tập luyện ngón võ công ấy, chỉ e...

Dương chấn Hoàn ngắt lời :

— Đồ đệ khỏi phải lo, với võ công của ngươi ngày nay, cùng theo bộ óc thông minh quán chúng luyện các môn kỳ pháp Hàng Ma Bí Thư ấy chỉ mất độ một ngày một đêm là thành tựu.

Lão phu tin rằng, vì chưa giết được ngươi, bọn Âm Ma Giáo Chủ sẽ chưa rời khỏi Tần ma Lãnh ít nhất là thời gian đó.

Không dám cải lời Dương chấn Hoàn, Chí Tôn cúi đầu cung kính :

— Xin tuân lệnh sư phụ !

Dương chấn Hoàn trầm nghĩ :

— Tốt lắm, vậy đồ đệ hãy bắt đầu tập luyện võ công.

Lão nhân giảng giải bí pháp Hàng Ma Bí Thư cho Chí Tôn nghe một hồi, Chàng khởi đầu luyện Độn Khí Thần Thông, kế đến Tử Kim Quang, Hàn Ma Chỉ và chiêu thức mật nhiệm của Tàn Chi Quái Đao.

Trải qua một đêm ngày trong hang động.

Chí Tôn đã hoàn thành môn võ công Hàng Ma Bí Thư và chiêu thức kỳ mật Tàn Chi Quái Đao có thể dùng ánh sáng giết chết kẻ thù ngoài mười trượng.

Sau cùng chàng thiếu hiệp chắp tay :

— Thưa Sư phụ ! Thời giờ đã quá cấp bách, tiểu đồ xin bái biệt thầy lo tròn bổn phận, hẹn tái kiến.

Dương chấn Hoàn thò tay vào lấy ra ba hoàn linh dược màu kim tỏa và một nữa quyển sách trao cho Chí Tôn khích động bảo :

— Đồ đệ hãy cất lấy ba hoàn «Cải Tử Hồn Đơn» này để khi gặp dịp sẽ ứng dụng thầy sẽ chờ đợi con tại hang núi Vũ Lăng. đồng thời hãy cất nữa phần quyển trước tác Hàng Ma Bí Thư hộ cho ta, ngày sau sẽ có chỗ dùng.

Hai giọt nước mắt của Chí Tôn sắp rớt xuống, chàng phải cố nén đi nỗi nghẹn ngào :

Tiểu đồ xin tuân lệnh Sư phụ ! Bây giờ con lên đường đây.

Dứt câu Chí Tôn xá dài Dương chấn Hoàn, tháo lui nữa trượng, rồi trổ bí pháp Độn Khí Thần Thông bắn lên như đạo hào quang.

Dương chấn Hoàn nhìn theo bóng ảnh kim quang vùng phóng ra một loạt cười quái gở, sau đó biến thành luồng bạch quang qua hướng khác.

Trong khi đó, Chí Tôn vừa ngoái lại than thầm :

Sư phụ ạ ! Xin vĩnh biệt... Con đã nói dối thầy, nhưng định mệnh đã xui ra như thế, biết làm sao hơn.

Thở than xong, Chí Tôn theo bí pháp Độn Khí Thần Thông bay nhanh tợ chớp.

Thuật pháp này mau lẹ chẳng khác các vị thần tiên

http://tieulun.hopto.org

đẳng vân giá vũ ngày xưa, hơn gấp bội lần khinh công tột bực.

Lúc ấy đã vào khoảng tàn canh bao ánh trăng đã xế về Tây soi sáng lạnh lùng.

Chí Tôn trổ Độn Khí Thần Thông, thần tốc bóng chàng như đạo kim quang xẹt đi trên tận nền trời xanh thẳm, vắng vặc trăng sao.

Chẳng đầy một khắc thời gian, Chí Tôn sắp đến ngọn Tần ma Lãnh. Chàng chép thầm :

— Quả là kỳ diệu, võ công Sư phụ ta ngày nay còn vượt xa hơn những bậc tà tôn truyền thuyết giang hồ, thuật Độn Khí Thần Thông thật sánh bằng vũ trụ.

Còn cách ngọn Tần ma Lãnh khoảng hai trăm trượng Chí Tôn vận tinh lực vào cặp mắt thần nhìn thẳng tới phía trước.

Bất giác chàng hoan hỉ lên :

— Ồ ! bọn chúng hãy còn đây !

Chàng tăng gia tốc độ bay nhanh hơn cả ánh sao sa, nháy mắt đã tới nơi,

Lập tức, Chí Tôn thu hồi Độn Khí Thần Thông bắn xuống tràng chẳng khác vì tinh tú vừa trên trời rớt xuống mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ cùng tắt ngấm đi.

Liệt thủ hiện diện trên ngọn Tần ma Lãnh đồng thanh quát chấn động cả góc trời :

— Lão ma dầu Dương chấn Hoàn đây !

Sau đó bọn chúng cùng im bặt đưa mắt nhìn ngay kẻ địch.

Lại một loại gầm vang :

— Chủ Nhân Lệnh Xé Xác !

Thì ra liệt quái đã lầm Chí Tôn là Dương chấn Hoàn vì cái bí pháp Độn Khí Thần Thông của chàng thi triển vừa rồi, chính đêm qua Sư phụ chàng đã dùng món võ công thần đạo ấy.

Khi vừa dừng yên, Chí Tôn quét mắt qua sân tràng một lượt.

Chàng nhận ra tất cả đều đủ mặt, chỉ thiếu Nam Hoa Quái Tinh mà thôi.

Âm Ma Giáo Chủ đứng giữa, cạnh bên là Ngọc Diện Diêm Bà.

Tàng Hình Ma Vương đứng song song với Huyết Thần, hai bên tả hữa là Quỉ Cầm Thiên Tôn.

Hơn một trăm cao thủ Âm Ma còn sống sót đứng trấn bốn hướng sân tràng chực sẵn.

Dưới chân Tần ma Lãnh vì sự tái hiện của Chí Tôn gần một ngàn cao thu trong hai đạo Hắc Bạch đều qui tụ trở lại.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương tột độ, vì sự xuất hiện của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Qua một ngày, hàng ngàn xương thịt thi thể bốc xông lên thúi lạ lùng.

Chí Tôn phải vận công đã tống khứ, xú khí không cho xâm nhập vào các đạo quản.

Bây giờ chàng thiếu hiệp mới xẻ dịch tới nữa trượng dùng hai luồng mắt chiếu rực tinh quang nhìn vào mặt Ngọc Diện Diêm Bà một chập, trầm rợn thét :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Hãy ra đây đền tội ác cho mau, lần nầy ngươi không thể nào tránh khỏi đoạn lìa thi thể đâu mà hòng tìm đường trốn chạy.

Ngọc Diện Diêm Bà dựng cặp lông mày lá liễu :

— Hãy im mồm lại tên tiểu quỉ, giá đêm qua ngươi không nhờ tên quái già chết sót Dương chấn Hoàn đến cứu thì giờ đây hồn xác đã hóa thành vạn mãnh rồi.

Hôm nay, ta nhất định phải giết cho kỳ được ngươi để trả thù cho trên một ngàn cao thủ bị ngươi sát hại.

Quái bà định phóng mình tới, thì Quỉ Cầm Thiên Tôn đã xách cây Ma Cầm xẹt tới, rống to lên :

— Ngọc Diện muội nương khỏi nhọc sức, Hãy để tên tiểu quỉ cho ta trừng trị, đền lại món nợ hắn đã vay từ đêm qua.

Chiếc Ma Cầm của Thiên Tôn đã theo tiếng nói giơ lên cao biến ra một vầng huyền ảo chụp xuống đầu Chí Tôn.

— Chí Tôn nghĩ thầm :

http://tieulun.hopto.org

— Hay ta thử chiêu thức Tử Kim Quang của Sư phụ vừa truyền dạy xem hiệu quả dường nào!

Nghĩ như vậy rồi, Chí Tôn đứng yên vị trí như quả cổ sơn hữu chưởng vận chân khí, vừa phát động một luồng Tử Kim Quang, vừa cười lạnh lẽo:

— Lão quỉ, số đã hỏng rồi!

Tự khắc từ trong chưởng trung của Chí Tôn hiện ra một vầng ánh sáng chói lọi như mặt trời buổi sáng xạ tới ngọn huyền ảnh của Quỉ Cầm Thiên Tôn chóa lòa đến chẳng còn một ai trông thấy.

Một tiếng sấm nổ kinh thiên động địa.

Muôn ngàn tia Tử Kim Quang chớp lòa cả ngọn Tần ma Lãnh.

Đạo huyền khí bị diệt mất trong nháy mắt.

Chiếc Ma Cầm của Quỉ Cầm Thiên Tôn nát tan thành mãnh nhỏ, rớt lã tã xuống đất, hết sức kinh hoàng.

Toàn thân Thiên Tôn nám đen như bị sét đánh, lão ta rống lên thê thảm, loạng choạng tháo lui ngoài hai trượng, rồi té quỵ xuống đất.

Tứ Tàng Hình Ma Vương đến Huyết Thần đều trợn mắt dử tợn lên nhìn cái xác bất động của Quỉ Cầm Thiên Tôn, rồi nhìn Chí Tôn không hề chớp.

Cả Âm Ma Giáo Chủ lẫn Ngọc Diện Diêm Bà đều vô cùng kinh dị vì ngón võ công thiên lôi của Chí Tôn vừa thi triển.

Ngoài một trăm chúng đồ Âm Ma vây quanh ngọn Tần Ma Lãnh, luôn gần một ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch bũa dưới cao phong ngó thấy đồng khiếp mật tan hồn, chưa có nhân vật nào dám động đậy cả.

Mọi người thấy không ngờ chỉ cách có một thời gian ngắn ngủi, mà võ công của Chí Tôn vượt bực đến thế.

Quỉ Cầm Thiên Tôn công lực sánh hàng đại kỳ nhân, liệt quái, chiếc Ma Cầm từng làm vỡ mật giang hồ mấy mươi năm xưa, mà nay lại không chống nổi chỉ một đường chiêu của gã thiếu niên vừa đầy hai mươi tuổi.

Quả thật không thể nào tưởng tượng được.

Riêng Huyết Thần và Tàng Hình Ma Vương hiểu rõ chính

Dương chấn Hoàn đã cứu tỉnh Chí Tôn, đồng thời truyền cho ngón võ công thần quái đó.

Bấy giờ Chí Tôn lại quét hai luồng mắt sáng chớp qua tràng một lượt cất giọng trầm khiếp:

— Còn vị nào muốn tiếp đấu hãy bước ra tràng?

Huyết Thần trợn cặp mắt sáng rực lửa hồng, tiếng gầm tợ sấm:

— Tiểu tử đừng kiêu căng tự đắc, có Bần thần tiếp đấu cùng ngươi vài ngàn chiêu đây.

Lão ta theo tiếng gầm xô mình lên đối diện Chí Tôn khoảng bốn trượng.

Thân hình của Huyết Thần hơi thấp xuống, bắt đầu vận hành chân khí.

Chỉ trong nháy mắt đã thấy toàn thân Huyết Thần đỏ như người nhuộm máu, cặp mắt lộ huyết quang, trông qua khủng khiếp vô cùng.

Chí Tôn bật thầm:

— Truy Hồn Huyết Vụ!

Thực vậy ngón tà công của Huyết Thần đang vận hành chính là chiêu thức « Truy Hồn Huyết Vụ » khi xử dụng nó sẽ bắn ra muôn ngàn tia máu, kẻ nào trúng nhằm chỉ một hạt cũng đủ tan thành huyết nhục mà chết.

Chí Tôn không dám coi thường, chàng vận dụng chân khí Tử Kim Quang phát hiện hai đóa mặt trời đỏ thẫm lên song chưởng, từ từ đề các bầng ngực, chờ đợi Huyết Thần hạ độc thủ sẽ đón nghênh.

Ngay lúc song chưởng Huyết Thần cũng vừa đẩy tới về hướng vị trí Chí Tôn.

Hai luồng huyết vụ tức thì xuất hiện, được nữa trượng đột nhiên hiện ra muôn ngàn tia máu châu thành một trận mưa không thể có thân pháp thần nào né tránh đi đâu kịp cả.

Chí Tôn rùng động trong lòng không ít, lần đầu tiên trên mặt giang hồ chàng trông thấy một loại võ công thần quái đến

Chàng chưa hiểu Tử Kim Quang có đương đầu nổi Truy Hồn Huyết Vụ hay không.

http://tieulun.hopto.org

Dù vậy, trong hiện tình Chí Tôn có muốn bắn mình đi nơi khác cũng chẳng còn kịp nữa, chàng lẹ làng triển ra hai đạo Tử Kim Quang.

Vừa khởi đi khỏi lòng chưởng trung' đột nhiên hai đóa mặt trời tỏa ra muôn đạo hào quang đối chiếu trận mưa huyết vụ của Huyết Thần.

Hai trận mưa hồng huyết quang châu chạm nhằm nhau, cùng tan biến trong bầu không khí u mịch.

Huyết Thần bị trúng nhằm một tia Tử Kim Quang nám cháy vai phía tả, rống lên tợ trời gầm.

Lão ta thối lui ba bước khủng khiếp nhìu chàng thiếu hiệp.

Bên kia, Chí Tôn chỉ cảm nghe hơi rùng mình vì huyết phong quét trượt ngang mình, nhưng sau đó chàng vẫn đứng yên phương vị.

Hai đóa Kim Quang tỏa ra muôn đạo hào quang chụp tới Huyết Thần chu vi có ngoài năm trượng.

Tàng Hình Ma Vương chợt rống to :

— Tránh cho mau !

Trong tiếng rống, lão Ma Vương lắc mình một cái biến mất tợ bóng âm ma.

Huyết Thần tuy nhận ra luồng Tử Kim Quang, nhưng không thể nào thăng thiên, độn thổ đi đâu được nữa, lẹ như chớp dùn mình mấy lượt.

Lạ lùng thay, từ trong lỗ chân lông của Huyết Thần bắn ra một trận huyết châu đón lấy đạo Kim Quang của kẻ thù.

Một loạt nổ âm i quái lạ trải qua nữa khắc thời gian

Tiếp đó có tiếng gầm thê thảm từ cái mồm đỏ tợ máu châu của Huyết Thần.

Toàn thân đỏ thẫm của lão ta trúng nhằm Kim Quang trở sang màu đen sạm, từ từ quỳ xuống đất, rung chuyển cả ngọn Tần ma Lãnh.

Quần hùng, liệt quái vô cùng khiếp đãm đồng thanh quát to lên trần động cả một góc trời, rồi sau đó im đi.

Bầu không khí tại sân tràng khẩn trương chực nổ tung ra.

Huyết Thần thu hết sức tàn gượng gạo đứng dậy, toàn thân biến thành màu đen sầm trông vô cùng khủng khiếp.

Lão ta run rẩy như người bệnh đang trong cơn mưa tuyết, bỗng lão đảo ngã nhào xuống vực sâu thăm thẳm...

Quần hùng đồng thanh quát :

— Ấy chết !

Nhưng cái thân xác khổng lồ của Huyết Thần đã biến mất dưới đáy vực không nghe tăm dạng chi cả.

Tàng Hình Ma Vương rống to :

— Tiểu quỉ hãy đền mạng Huyết Thần đạo hữu cho mau !

Chí Tôn thu hồi chiêu pháp Tử Kim Quang đứng sững giữa tràng như pho tượng thiên thần vừa giáng hạ.

Chàng giữ nguyên chân khí, nên toàn thân tỏa ra một lớp hào quang chóa lòa cả mắt quần lâm có mặt tại ngọn Tần ma Lãnh.

Khi đã thăng mình tới đối diện cùng Chí Tôn, Tàng Hình ma Vương vùng cười khì khì như quỉ độc, hữu chưởng chợt giơ lên xoè ra như cái quạt, đưa ngay trước mặt chàng thiếu hiệp, mồm đọc mấy câu phù chú rất khó nghe.

Trông thấy động tác quái lạ của Tàng Hình Ma Vương, Chí Tôn hết sức kinh dị, phóng xạ hai mắt nhìn kẻ thù không hề chớp.

Tâm thần chàng thiếu hiệp bỗng cảm thấy bàng hoàng, mê mệt, chân khí dường tản mác theo câu phù chú kinh rợn của Tàng Hình Ma Vương.

Chàng hết sức hải hùng :

— Chết nỗi ! Ta đã trúng nhằm «Ly Hồn Diệu Âm» rồi !

Cặp kỳ quang đang chiếu diệu của Chí Tôn chợt thấy trộn lẫn sắc thái vô thần, thân hình chàng lão đão.

Tàng Hình Ma Vương cười tự mãn :

— Ha...ha tiểu quỉ ạ ! nay ngươi đã trúng chú pháp «Ly Hồn Diệu Âm» của Bản Ma Vương rồi, dù cho bậc đại tiên xuống đây cũng không sao cứu thoát cho ngươi một cái chết vô cùng rùng rợn.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ cần một câu chú nữa là hồn ngươi phải lìa khỏi xác !

Đến đây, Ma Vương lại lầm dầm một loạt âm thanh tà ma khó hiểu, vô cùng rùng rợn.

Giữa cơn tinh cấp đó !

Chợt Chí Tôn nhớ đến ba viên «Cải Tử Hồi Đơn» của Dương chấn Hoàn trao cho. Chàng tia lên một niềm hy vọng cuối cùng :

— Hay ta thử uống một viên Cải Tử Hồi Đơn xem sao !

Chàng gắng gượng thò tay vào lòng lấy ra một viên Cải Tử Hồi Đơn bỏ vào mồm nuốt nhanh.

Tàng hình Ma Vương đọc xong câu phù chú tà ma, liền cười khì khì :

— Tiểu quỉ sao ngươi chưa chịu nằm xuống !

Lập tức, thân hình của Chí Tôn đã theo tiếng nói của Tàn Hình Ma Vương ngã nằm trên mặt sàn Tần ma Lãnh.

Chàng có vẻ như đã ngất đi.

Tàn Hình Ma Vương phóng ra một tràng cười hết sức quái gở :

— Ha ha,, Bãn ma Vương bảo có sai đâu. Rồi ngươi sẽ được nhận lấy một cái chết hành hình tiểu quỉ ạ !

Lão ma Vương xê mình lại gần bên Chí Tôn giở quỉ chưởng định chộp xuống đầu chàng.

Đột ngột có một ttếng thét lanh lãnh :

— Tàng Hình đạo huynh hãy để đó.

Một chiếc bóng giai nhân phóng tới.

Tàng Hình Ma Vương ngừng chưỡng lại, đưa hai luồng quỉ quang nhìn vào chiếc bóng. Thấy chẳng ai khác hơn là Ngọc Diện Diêm Bà, Lão Ma Vương kinh dị :

— Ngọc Diện tiểu nương định gì đây ?

— Xin lão huynh để khám tên tiểu quỉ nầy cho lão muội.

— Ha ha,, quả là tham vọng, gã đã trúng nhằm Ly Hồn Điệu Âm của Bãn Ma Vương, làm sao có thể cứu tỉnh, mà Ngọc Diện tiểu nương hòng muốn hưởng lạc trong lòng lần cuối cùng với gã vô ích.

Gương mặt giai nhân thành tinh của Ngọc Diện Diêm Bà trầm lạnh xuống :

— Đó là một chuyện khác, nhưng giờ tiểu muội muốn khám trong mình hắn tìm hai bảo vật Ô Mộc Bảo Lục và Hàng Ma Bí Thư.

Tàng Hình Ma Vương như sực nhớ ra trợn mắt :

— Ồ chốc nữa Bãn Ma Vương đã quên khuấy mất, nhưng Ngọc Diện khỏi phải nhọc sức, để ta tìm hộ cho.

Lão ma Vương vừa nói, vừa cúi xuống.

Nhưng Ngọc Diện Diêm Bà đã thét :

— Khoan đã !

Tàng Hình Ma Vương bực tức :

— Ngọc Diện tiểu nương còn có dụng ý gì đây ?

Ngọc Diện Diêm Bà lanh lùng đáp :

— Cái công quật ngã tiểu tử này là nhờ ngón võ công Ly Hồn Diệu Âm của Tàng Hình lão huynh, nhưng nói chung cũng do sự hiệp lực của toàn thể mà tựu thành, nhất là tiểu muội đã góp phần to tát trong đó.

Vậy thì chúng ta hãy nên dứt khoát với nhau trước, rồi sẽ lục kiếm vào lưng gã cũng chẳng muộn màng gì.

Tàng Hình Ma Vương nhướng cặp quỉ nhỡn :

— Ngọc Diện tiểu nương muốn dứt khoát như thế nào đây ?

— Mảnh Ô Mộc Bảo Lục thì Tàng Hình lão huynh hãy chiếm giữ, còn bộ Hàng Ma Bí Thư thì xin giao cho tiểu muội nghiên ngầm một thời gian, xong xuôi sẽ trao lại cho các vị lão huynh xử dụng.

Tàng Hình Ma Vương cười quái gở :

— Ha ha.., Ngọc Diện tiểu nương quả nhiên kỳ vọng quá nhiều, trong đó còn có vẻ xem thường kiếm văn của Bãn Ma Vương nữa.

Tiểu nương tưởng ta không biết quyển Hàng Ma Bí Thư này là của Tạ Thần Chử Giang, thu gồm tất cả các ngón võ công vô địch mà Ô Mộc Bảo Lục cũng chỉ là năm chiêu thức sơ đẳng trong rừng võ công mầu nhiệm ấy sao ?

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nương làm sao qua nổi ta được.

Ngọc Diện Diêm Bà rúng động cả hai vai kiều diễm, chưa thốt nên lời,

Âm Ma Giáo Chủ xê dịch thân mình tới cười âm hiểm:

— Tàng Hình lão huynh võ công quán thông nhất nguyệt, lại triệt thấu độn hình, sánh hàng đại tiền ngày xưa, sá gì quyển Hàng Ma Bí Thư nhỏ mọn này.

Xin lão huynh hãy để anh em chúng đệ nhận lấy nó qua một thời hạn đúng trăm ngày sẽ giao trả lại cho lão huynh. Nếu sai hẹn xin thọ tội.

Tàng hình Ma Vương day qua Âm Ma Giáo Chủ cười âm u :

— Ha ha... Âm Ma lão đệ thật là mồm mép chu toàn, nhưng Bản Ma Vương thú thật cũng lão đệ...

Âm Ma Giáo chủ trầm lạnh :

— Tôn ý của Tàng Hình lão huynh như thế nào. xin cho tiểu đệ biết rõ ?

Giọng nói của Tàng Hình Ma Vương như lời truyền của Diêm Chúa ;

— Ha ha... phần Ô Mộc Bảo Lục Bản Ma Vương xin nhường cho Âm Ma lão đệ và Ngọc Diện muội nương, còn quyển Hàng Ma Bí Thư thì thuộc về ta.

Ngọc Diệm Diêm Bà trố lên cười giọng hồ ly !

— Ha ha... Tàng hình lão huynh thật là tham vọng quá độ có lẽ nào lão huynh chỉ một chút công lao lại thu hưởng quyển kỳ thư thông huyền vũ trụ, còn bọn tiểu muội mấy phen gian lao, cực khổ, máu nhuộm vũ y, mà lại nhận lấy hẹp hòi như vậy. Ta xin lão huynh hãy nghĩ lại, để tránh sự lỏi thỏi về sau.

Âm Ma Giáo Chủ nói tiếp ;

— Lời Ngọc Diện đạo hữu rất chí lý, tiểu đệ mong Tàng Hình lão huynh hãy lưu tâm, để giữ tình đạo hữu của chúng ta được lâu dài bền chặt.

Tàng Hình Ma Vương cười to hơn :

— Ha ha... Hai người khéo nói thì thôi, bảo thật nếu Bản Ma Vương không nể tình Huyết Thần đạo hữu đến đây dự hội quần lâm, dùng quỉ chú «Ly Hồn Diệu Âm» đoạt mạng tiểu nữ

thì chỉ sợ e giờ phút này các ngươi toàn thể nơi đây đã làm bọn quỉ không đầu rồi, đừng nói tới chuyện thu phần bảo vật.

Giờ ta nhất định thu nhận quyển Hàng Ma Bí Thư đem về núi nghiền ngẫm xem võ công lão Tà Thần Chữ Giang như thế nào cho biết.

Dứt tiếng lão Ma Vương cúi xuống định thò tay vào lưng Chí Tôn.

Chợt hai luồng kình khí từ bên tả hữu áp vào yếu huyệt Tàng Hình Ma Vương.

Tàng Hình Ma Vương «hừ» lạnh lẽo, lắc mình đi nơi khác tránh xa hai đạo kình lực khủng khiếp đó.

Lão Ma Vương quay qua nhìn thì trông thấy chẳng ai khác hơn Ngọc Diện Diêm Bà và Âm Ma Giáo Chủ.

Cơn thịnh nộ nổi dậy trong lòng, Tàng Hình Ma Vương gầm tợ sấm :

— Hai ngươi định thi hành độc thủ thực sao ?

Ngọc Diện Diêm Bà lơ ngại thảo lùi hai bước,

Âm Ma Giáo Chủ cũng hãi hùng lên.

Cả hai đều lo sợ Tàng Hình Ma Vương nổi tính sài lang có thể làm nguy với lão.

Tàng Hình Ma Vương rọi cặp quỉ nhỡn chớp ngời nửa xanh nửa đỏ ngay mặt Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà một hồi, rồi nhìn lại Chí Tôn.

Lão Ma Vương lại cúi người xuống thò chưởng vào lòng chàng thiếu hiệp.

Nhưng trong giờ phút đó.

Một đạo kình lực từ dưới mặt đất quật lên tâm huyệt Tàng Hình Ma Vương.

Phát giác kịp chiêu thức thảm khốc này, Tàng Hình Ma Vương vội lắc mình sang tả nữa trượng né tránh thế công bất ngờ đó.

Cùng lúc Chí Tôn đã phóng người dậy mau như luồng điện chớp.

Bất giác, Tàng Hình Ma Vương đã gầm lên :

http://tieulun.hopto.org

— Ồ ! thế ra là ngươi đây !

Lão Ma Vương kinh lạ nhìn Chí Tôn chẳng hề di động, hai luồng quỉ nhỡn toát ra thứ ánh sáng lạnh kinh hồn.

Lão không hiểu do đâu Chí Tôn có thể tỉnh lại một cách kỳ diệu như thế.

Ngọc Diện Diêm Bà lẫn Âm Ma Giáo Chủ cũng khiếp đảm về sự tỉnh kỳ quặc đó.

Gần một ngàn quần lâm, liệt quái xôn xao một chập lâu chưa dứt.

Thì ra, Chí Tôn đã nhờ nhanh tay trước khi ngã xuống đất vì trúng nhằm « Ly Hồn Diệu Âm » của Tàng Hình Ma Vương, chàng đã nuốt một viên Cải Tử Hồi Đơn mãi cho tới bây giờ linh dược thấm vào tống khứ chất độc, chàng liền tỉnh lại.

Chàng thiếu hiệp phóng xạ hai luồng kỳ quang rực lửa căm thù vào mặt Tàng Hình Ma Vương báo trước một cuộc tử đấu.

Cái nhìn nầy quá khủng khiếp, làm cho mọi đấng Ma Vương vô cùng quỉ thần vô lượng như Tàng Hình Ma Vương cũng phải rúng tận đáy lòng.

Nhưng sau đó lão Ma Vương đã cười quái gở :

— Tiểu quỉ ! trước sau gì ngươi cũng phải chết !

Đơn chưởng của Ma Vương đưa lên trước mặt, mồm mở ra toan đọc lên câu bùa chú kỳ dị khó nghe.

Chẳng chút chậm trễ, Chí Tôn thét căm thù :

— Cho ngươi nằm xuống đây !

Một đạo Tử kim quang chớp sáng như luồng mặt nhật chớp tới Tàng Hình Ma Vương mau lẹ hơn cả trăm ngàn lần sét giật.

Tàng Hình Ma Vương ngó thấy hốt hoảng dùng quỉ pháp «Tàn Thân Mê Tông» lắc mình một cái toan biến mất.

Nhưng một luồng nhật quang sáng rực đã xạ tới...

Có tiếng rống quái gở từ trong cửa mồm Tàng Hình Ma Vương.

Đã thấy toàn thân xác lão ma đưa ra ngoài bẫy trượng, lăn tròn liên tiếp như chiếc vụ, rồi rớt xuống vực sâu không đáy...

Quần lâm chung quanh sân tràng quát lên khủng khiếp rung chuyển cả một vùng núi đồi mấy dặm, rồi sau đó im đi.

Tất cả đều kinh hải trước cái thủ pháp giết người của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác.

Trừ Âm Ma Giáo Chủ và Ngọc Diện Diêm Bà cùng chúng đồ Âm Ma Giáo, hết thảy quần hùng trong hai đạo Hắc Bạch đứng bên kia bờ vực sâu ngàn trượng chẳng còn một ai ham đấu, cả tham vọng bảo vật Ô Mộc Bảo Lục và Hàng Ma Bí Thư cũng biến tan theo sự hải hùng.

Có chừng ngoài ba trăm cao thủ tự động lặng lẽ rút đi vì sợ lát nữa đây vì sự thịnh nộ của Chủ Nhân Lệnh Xé Xác mà họa kiếp đến với mình.

Lúc bấy giờ, Chí Tôn lại từ từ tiến lên trước mặt Âm Ma Giáo Chủ.

Chàng cất giọng tự hồn :

— Âm Ma quỉ lão, trước khi bắt Ngọc Diện Diêm Bà đền tội ác, tưởng cần phải kết liễu tính mạng ngươi, kẻo ngươi chạy sồng bận công ta tìm một lần nữa.

Lời chưa kịp dứt, hữu chưởng chàng thiếu hiệp đã giở lên.

Âm Ma Giáo Chủ khiếp đảm xê mình qua vị trí khác, lão ác ma thò tay vào lòng.

Soạt !

Tia sáng theo đó chớp ngời lên lạnh căm người.

Cây Tàn Chi Quái Đao đã xuất hiện trên tay Âm Ma Giáo Chủ.

Chí Tôn ngó thấy cây quái đao, bỗng cười lạnh lẽo :

— Ha ha... Lão quỉ vương, đó là tại ngươi muốn tự mình có một cái chết chẳng toàn thi thể, đừng trách ta sao hạ độc.

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp theo tiếng nói lòa lên một luồng sáng, rồi ngưng lại.

Chí Tôn đã nắm chắc cây Tàn Chi Quái Đao lưỡi hướng lên trời.

Suýt đồng lượt, Ngọc Diện Diêm Bà cũng lấy cây Tàn Chi Quái Đao ra.

Ba người đứng chia thành ba vị trí khác nhau.

http://tieulun.hopto.org

Khí thế quả nhiên hùng liệt vô cùng.

Nhất định phải có kẻ phơi xác trên mặt sân Tần Ma Lãnh

Trong tiếng rống lộng trời, Âm Ma Giáo Chủ đưa ra một chiêu Tàn Chi Quái Đao chia làm ba thức công tới tay chân và tâm huyệt của Chí Tôn.

Ngọc Diện Diêm Bà cũng theo tiếng rống của đồng đạo mau lẹ phát động Tàn Chi Quái Đao nhất định đoạn lìa thi thể của Chí Tôn.

Hai thế công cùng một lúc quả thật vô cùng nguy hiểm cho chàng thiếu hiệp.

Nhưng trong tiếng cười trầm rợn, Chí Tôn đã lắc nhẹ cây Tàn Chi Quái Đao một cái, chẳng cần tránh né đi đâu cả.

Tự khắc, một đạo hào quang quét ngang hai đối thủ.

Hai lão đại ác ma nam nữ đồng rống lên...

Âm Ma Giáo Chủ tháo lùi cả trượng, cây Tàn Chi Quái Đao trên tay chảy rụi chỉ còn trơ lại chiếc cán mà thôi.

Cánh tay lão đại ác ma như bị một luồng sấm trời giật nhằm buông xuị xuống.

Ngọc Diện Diêm Bà cũng đồng chung số phận cùng Âm Ma Giáo Chủ.

Hai người từ từ buông chuôi Tàn Chi Quái Đao, vừa đưa mắt kinh hoàng nhìn ngón vũ khí thần quái của Chí Tôn chẳng hề thấy nháy.

Cả Âm Ma Giáo Chủ lẫn Ngọc Diện Diêm Bà đều vô cùng khủng khiếp bởi ngón võ công thần quái của Chí Tôn.

Chàng chỉ đứng yên một chỗ, quét làn ánh sáng ngang qua mà đã đủ sức hủy diệt cùng lượt hai cây đao quỉ thần mung sợ rồi.

Sân trường ngưng đi một chập.

Bỗng nhiên Chí Tôn hướng qua Âm Ma Giáo Chủ cười ghê rợn:

— Lão ác ma, giờ đây dù cho ngươi có chắp cánh lên mây cũng chẳng còn kịp nữa, vậy tốt hơn hãy quì xuống chịu tội may ra ta vì niệm chút tình để cho ngươi tự quyết một cách an toàn.

Mặc dù trong lòng đã khiếp hải tột độ, nhưng từ trước đến nay vốn là một vị đại ma đầu bậc nhất giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy suốt dãy đất Trung Nguyên, Âm Ma Giáo Chủ dầu thế cam chịu nhục nhã như vậy, lão ta gầm to:

— Tiểu quỉ, Bản Giáo chủ quyết chết sống cùng ngươi trên mộ tràng này.

Rống dứt, lão đại ác ma dựng song chưởng lên, vận dụng toàn bộ chân lực đẩy ra hai luồng kình đạo Thái âm Chưởng lạnh lẽo tợ băng hà.

Hữu chưởng Chí Tôn vẫn cầm chặt cây Tàn Chi Quái Đao trong khi tả chưởng chàng huy động một đạo Tử Kim Quang xạ tới hai quả khí tuyết khổng lồ Thái âm Chưởng.

Bùng!

Hai quả thái băng tức thì tan rã.

Âm Ma Giáo Chủ rống lên thê thảm, thân hình bị đưa ra ngoài năm trượng như cánh diều đứt dây.

Chưng rớt xuống đất đã trông thấy lão đại ác ma im lìm chẳng hề cục cựa chi cả.

Toàn thân Âm Ma Giáo Chủ nám đen như bị sét trời đốt nhằm, không còn có thể phân biệt dung mạo.

Trên một trăm chúng đồ Âm Ma Giáo Chủ còn sống sót trông thấy quá khiếp đảm, chẳng ai bảo ai, cùng quay mình phóng qua bên kia bờ vực bỏ đào.

Gần một ngàn cao thủ trong hai đạo Bạch Hắc sợ liên lụy đến mình cũng lần lượt nhấc bổng lên cao như cuồng phong, bão tố, lát sau không còn một chiếc bóng nào cả.

Bây giờ tại ngọn Tần ma Lãnh chỉ còn vỏn vẹn có hai người, đó là Chí Tôn và Ngọc Diện Diêm Bà.

Tử khí mang mang.

Âm phong mịt mịt...

Bất giác, Ngọc Diện Diêm Bà rùng mình lên, định quay đầu phóng chạy.

Nhưng Chí Tôn đã thét:

— Đứng lại!

http://tieulun.hopto.org

Tiếng thét của chàng thiếu hiệp chẳng khác nào lệnh truyền Diêm Chúa, khiến Ngọc Diện Diêm Bà dừng hẳn thân thủ lại.

Quái bà tự biết dù có muốn cao bay xa chạy cũng không còn kịp nữa, thà rằng ở lại tự đấu cùng Chí Tôn một trận cuối cùng hãy còn hơn.

Hai luồng kỳ quang của Chí Tôn bấy giờ bốc rực một bầu trời lửa hận, chàng từ đề cao cây Tàn Chi Quái Đào, cất giọng toát hồn.

— Quỷ bà giờ đền tội đã điểm vậy ngươi hãy mau mau sám hối bao nhiêu tội lỗi đã làm.

Theo tiếng thét, Chí Tôn chầm chậm tiến tới toan lắc động cây Tàn Chi Quái Đao.

Ngọc Diện Diêm Bà quá khiếp hét lanh lảnh :

— Chí Tôn ngươi định giết ta thực à ?

Chí Tôn nghiến hận thù :

— Ngày trước ngươi từng gây bao nhiêu tội ác chồng chất đầy non, chết hãy còn chưa được nhắm mắt, ngày nay ngươi lại hạ sát song thân ta thì có lẽ nào dung thứ cho ngươi được.

Bây giờ nếu biết điều hãy đứng yên cho ta đưa hồn về địa ngục, bằng trái lại ta sẽ băm xác ngươi ra thành muôn mảnh.

Gương mặt giai nhân của Ngọc Diện Diêm Bà chợt chuyển sang màu xanh xám, những lằn nhăn nheo đột hiện lên quái gở lạ lùng.

Quỉ Bà rung giọng :

— Chí Tôn, dù sao ta vẫn là Di mẫu của ngươi, có thể nào ngươi hạ thủ chẳng dung tình hay sao ?

Chí Tôn trố lên cười toát lạnh cả đường lông tóc :

— Ha ha... quỉ bà, nếu nhận là Di mẫu của ta, thì xưa kia ngươi đâu có nhẫn tâm hãm hại mẫu thân ta đau khổ gần suốt hai mươi năm trường, đã thế, đến ngày cùng tận ngươi cũng không hề buông tha hai đấng sinh thành của ta, thì làm sao có thể lấy tình nghĩa mà ngưng thù hận được.

Nợ máu phải trả lại bằng máu, đó là luật công bình của

vũ lâm xưa nay, ta không giết ngươi làm sao đứng làm người trong cõi đất trời này.

Dứt câu, Chí Tôn chực chớp loé ánh sáng Tàn Chi Quái Đao hành hình nữ hồ ly Ngọc Diện Diêm Bà.

Quỉ Bà chợt hét :

— Ta còn một điều muốn nói nữa đây.

Ánh sáng cây Tàn Chi Quái Đao của Chí Tôn vừa quét ngang bỗng thu hồi lại. Chàng trợn cặp kỳ quang :

— Còn điều gì hãy nói cho mau ?

Câu nói của Chí Tôn hãy còn chưa kịp dứt, thì thình lình Ngọc Diện Diêm Bà đã tự chộp ngọc chưởng lên ngực mình...

Soẹt... soẹt...

Mãnh lụa mỏng rợn người rớt xuống.

Một bộ ngực trắng ngần vung cao tợ hai quả tuyết sơn lồ lộ hiện ra, chính giữa có điểm hồng như ráng chiều ngưng tụ trên chót núi.

Bất giác, Chí Tôn kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi quay mặt đi nơi khác vì quá thẹn trước sự lõa lồ của Ngọc Diện Diêm Bà.

Chàng không thể nào ngờ nổi quỉ bà lại có thể hành động tồi tàn như thế.

Dù ngày nay đối với chàng, Ngọc Diện Diêm Bà là kẻ thù độc địa nhưng vẫn còn dính dấp một chút tình dì mẫu, thế mà ả lại khỏa thân trước mặt chàng.

Quả nhiên là một nữ hồ ly dâm ác tuyệt bực giang hồ, chẳng hề sai.

Lúc ấy, Ngọc Diện Diêm Bà đã xê lại gần bên mình Chí Tôn, chìa bộ nhủ hoa như quả núi vừa cười giọng mê hồn :

— Ha,.. ha... ngươi thổ thẹn đấy à ? Hãy quay lại ta bảo này..

Ả toan chợp phăng phần dưới của hình hài kiều diễm, thì Chí Tôn đã thét :

— Quỉ bà muốn chết !

Hữu chưởng chàng thiếu hiệp tức thì giơ lên.

http://tieulun.hopto.org

Chàng toan lắc động cây Tàn Chi Quái Đao.

Nhưng cùng lúc đó hai chiếc bóng phóng xuống tràng :

— Dừng tay lại !

Nghe tiếng quát quen thuộc, Chí Tôn lẹ làng thu hồi Quái Đao.

Chàng đưa mắt nhìn hai chiếc bóng vừa ngưng tụ.

Bất giác chàng kêu lên :

— Kìa gia phụ, gia mẫu !

Thì ra hai chiếc bóng vừa đáp xuống ngọn Tần Ma Lãnh chẳng ai khác hơn là Kiếm khách Phạm Thiên Hoa và Phan Thiên Quyên.

Ngọc Diện Diêm Bà nhận ra hai người, hốt hoảng tháo lùi liền liền về phía sau gần hai trượng mới ngưng.

Á thằng thốt,

— Phạm Thiên Hoa, ngươi hãy còn sống đấy à ?

Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa trầm lạnh :

— Con người sinh ra trên cõi đời đều có số mạng, ngươi làm sao hãm hại bọn ta chết một cách dễ dàng như thế được.

Phan Thiên Quyên cười nhạt :

— Ngọc Diện Diêm Bà ! Tiểu muội không ngờ tấm địa đại tỷ kỳ dâm ác độc đến đường này. Đã hai lần toan giết chết cuộc đời của chúng ta bây giờ lại còn định thủ tà gì dâm đối với con ta đây.

Vừa nói, Phan Thiên Quyên vừa khinh bỉ nhìn cặp nhủ hoa căng phồng như trái núi tuyết của Ngọc Diện Diêm Bà.

Trong khi Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa quay mặt sang nơi khác, không dám nhìn tận mắt sự lỏa lồ của nữ hồ ly.

Riêng Chí Tôn, gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng ửng hồng lên, bởi hết sức hổ thẹn vì sự khỏa thân của Ngọc Diện Diêm Bà trước mặt Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa.

Ngọc Diện Diêm Bà cũng vì sự hiện diện của Kiếm Khách Phạm Thiên Hoa và Phan Thiên Quyên mà má phấn bỗng liền đổi sắc.

Thình lình ả hồ ly quay lưng cất mình phóng xuống ngọn Tần Ma Lãnh đi mất dạng.

Bấy giờ Chí Tôn mới cất cây Tàn Chi Quái Đao vào lòng day qua Phạm Thiên Hoa và Phan Thiên Quyên khích động :

— Thưa gia thân, đêm qua con từng nghe Ngọc Diện Diêm Bà bảo đã quạt chết gia thân, do đâu lại còn được sống trên cõi trần này ?

Phạm Thiên Hoa nhìn chàng thiếu hiệp :

— Con ạ ! Quả thật ta cùng mẹ con lại bị Ngọc Diện Diêm Bà ám hại một phen cuối cùng, tưởng đã bỏ mạng, nhưng may đâu số trời chưa dứt, nhờ con Kỳ Lân cắn cỏ Linh Chi Thảo đem đến đút vào miệng của ta và mẹ con nếu không chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn gặp nhau nữa.

Chí Tôn lấy làm kinh lạ trước sự tình nầy. Chàng còn nhớ ngày nào Cổ Độc Thánh Quân và Lạc Bá Đào giết chết Thần Y tại cánh rừng cũng vì bầu linh dược Linh Chi Thảo này, bây giờ chính món cỏ tiên ấy đã cứu sống song thân chàng, nhưng lại do công lao của con Kỳ Lân, quả là chuyện hết sức lạ lùng.

Phan Thiên Quyên âu yếm bảo Chí Tôn :

— Thực vậy ấu tử ạ ! Ta và gia phụ con đang đắm mình trong giấc ngủ, thì Di mẫu con xuất hiện, song thân vừa giật mình tỉnh dậy chưa kịp nói một lời nào là đã bị hạ độc thủ chết liền tại chỗ.

Lòng dạ Di Mẫu con quả nhiên độc ác bậc nhất trên thế gian nầy.

Chí Tôn bốc sôi hùng khí :

— Thưa gia mẫu, Ngọc Diện Diêm Bà đã độc ác đến thế, để con đuổi theo giết chết cho rồi, một là chấm dứt hậu hoạn về sau, hai nữa trừ họa kiếp cho bọn giang hồ.

Chấm dứt câu nói, Chí Tôn định nhấc mình dùng «Độn Khí Thần Thông» bắn về hướng Ngọc Diện Diêm Bà đã khuất dạng từ lâu.

Thế nhưng Phan Thiên Quyên đã gọi giật :

— Ấu tử ! Hãy trở lại !

Chí Tôn ngưng thân hình tức khắc.

— Thưa gia mẫu ! Tại sao mẹ lại cản con ?

Phan Thiên Quyên xúc động :

http://tieulun.hopto.org

— Con ạ ! Dù sao chăng nữa Ngọc Diện Diêm Bà cũng là Dì mẫu của con, ả đã hành thủ tàn ác, độc địa thì rồi đây chẳng chóng thì chầy cũng phải trả, nếu con giết ả đi, mẹ e mang tai tiếng ở sau này.

Nghe mấy lời êm dịu của Phan Thiên Quyên. Chí Tôn nguôi căm hờn, chàng chắp tay cung kính!

— Con xin vâng lời mẹ dạy !

Bấy giờ, Kiếm khách Phạm Thiên Hoa mới quét mắt nhìn qua ngọn Tần Ma Lãnh một lượt, bất giác dùn mình lên.

Kiếm Khách thở dài :

— Chí Tôn cồn ! Vận sát càng nhiều thì họa kiếp càng to, dù rằng đây là một chuyện bắt buộc ngoài ý muốn của con, nhưng sát khí ngụt trời như thế, làm sao khỏi căn quả ở sau này.

Ta khuyên con từ nay nên tạo phúc đức, vứt bỏ nghiệp sát sinh, may ra còn có thể cứu vãn lại phần nào các quả khứ mịt mù đen tối đó.

Phan thiên Quyên trông qua xác chết chất thành gò chung quanh mặt sân Tần ma Lãnh bất giác hải hùng lên, nàng tiếp theo lời của Kiếm khách Phạm Thiên Hoa vừa chấm dứt :

— Chí Tôn, thân phụ con bảo rất đúng, chẳng lẽ thấm trạng máu chảy đầu rơi ngoài một ngàn sinh mạng như thế này mà không có sự báo ứng nhãn tiền hay sao ?

Ta và thân phụ con nguyện chay tăng trong ba trăm sáu mươi lăm ngày thành tâm khẩn nguyện, để gội rửa phần nào cái nghiệp sát sinh vô cùng to tác này.

Chí Tôn lắng nghe những lời tâm huyết của song thân mà cảm nghe chua xót cả tâm hồn.

Chàng than thầm :

— Gia thân ạ ! Dù cho vận kiếp có khổ não và hậu quả có thảm khốc đến đâu, đối với con cũng chẳng còn thành sự nữa.

Bởi vì mai đây thân xác của con đã vùi sâu dưới lòng bể cả, bao nhiêu nghiệp chướng cũng sẽ theo đó mà chìm tan.

Chừng ấy cha mẹ sẽ khỏi phải lo ngại cho cái tương lai của đứa con vô phúc này.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài Chí Tôn vẫn không hề để lộ ra. Chàng thản nhiên nói :

— Con xin thành tạ cái công đức cao dày của cha mẹ, suốt đời nguyện ghi khắc mãi trong tâm.

Phan thiên Quyên tươi sắc mặt :

— Con của cha mẹ thật là ngoan ngoãn, giờ con hãy theo ta cùng gia phụ trở về thâm cốc rồi sau đó sẽ hay.

Chí Tôn đau đớn cả lòng, nhưng cố gượng bình tĩnh đáp :

— Thưa gia mẫu, hiện giờ con còn mang trong mình một sứ mạng cuối cùng phải thành tựu trong một thời gian gấp rút không thể chậm trễ nữa được.

Mong cha mẹ hãy về thâm cốc trước, bao giờ mọi việc xong xuôi, con sẽ trở lại tìm hai đấng gia thân.

Chấm dứt câu, chàng chắp tay trước ngực ngậm ngùi :

— Giờ con xin bái biệt cha mẹ.

Phan thiên Quyên lưu luyến :

— Chí Tôn ạ! Con hãy mau mau trở về, ta và gia phụ con hết sức chờ mong.

Kiếm Khách Phạm thiên Hoa khích động :

— Cha mẹ rất mong con ở ngày đoàn tụ, nếu ngày nào chưa trông thấy con về ta và gia mẫu con không thể nào yên vui được.

Vậy con hãy nhớ ghi.

Chí Tôn cố nuốt dòng lệ vừa trào ra khóe mắt :

— Xin tuân lệnh gia thân.

Nhưng trong lòng chàng thầm khổ sở :

— Xin cha mẹ thứ tha cho đứa con bất hiếu này, ngày thần hôn, ấm lạnh con hẹn lại kiếp mai sau.

Than dứt, Chí Tôn quay mình dùng bí pháp «Độn Khí Thần

http://tieulun.hopto.org

Thông» bắn xẹt lên không trung như một đạo hào quang về phía bờ bể Nam Hải.

Cả Kiếm khách Phạm thiên Hoa lẫn Phan thiên Quyên đồng chép miệng :

— Võ công con ta ngày nay quả thật cao kỳ.

Chờ đạo hào quang mang Chí Tôn đã khuất, bấy giờ hai người mới nhắm hướng ngọn Cổ Sơn phóng trở lại.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Độn Khí Thần Thông

Phần Chí Tôn dùng phép «Độn Khí Thần Thông» nương theo làn mây bạc chớp mắt đã tới bờ bể Nam Hải.

Chàng từ trên tầng mây thẳm đáp xuống chói tỏa hào quang tợ vì sao vừa rụng.

Lúc bấy giờ vầng trăng tròn vạnh đã xế hẳn về Tây.

Gió bể dìu hiu thổi lạnh.

Mặt bể mênh mông vô tận, lấp lánh muôn sao như chờ đợi một ánh linh hồn.

Chí Tôn từ từ tiến ra chỗ bờ bể đã cùng Hồng Y Nữ Xảo Nhi vượt thuyền cưỡi sóng năm xưa.

Chàng đứng yên trầm mặc như một bóng oan hồn.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian, mãi đến khi vầng trăng chìm xuống ngậm nữa vành dưới nước.

Chí Tôn mới cất giọng khấn nguyện rợn người :

http://tieulun.hopto.org

— Hồng Y Nữ Xảo Nhi em ạ! năm xưa anh có lập một lời nguyền: Bao giờ hoàn thành cái di chí của Sư Môn, giết sạch bọn ác ma trong Huyết Hải Thâm Cừu, đồng thời tìm ra cái thân thế mơ hồ của mình, là chừng ấy anh sẽ đến tại bờ bể Nam Hải nầy để tự quyết lấy mình cho trọn niềm chung thủy.

Tối nay, mọi sứ mạng đã thành tựu, anh đến đây để giữ đúng lời khấn hứa.

Hỡi ơi! Nếu linh hồn em có linh thiêng, thì hãy chờ anh theo với...

Thở than một chập, Chí Tôn cất bổng thân mình lên không trung theo khơi, rồi rớt xuống mặt bể cả như đạo hào quang quái lạ hiện hình.

Cùng trong thời gian ánh chớp ấy, một chiếc bóng hồng từ trên khung trời xanh thẳm xuất hiện phóng tới bờ bể như cây tên.

Trông kỹ lại chiếc bóng hồng chẳng ai khác hơn Hồng Y Nữ Xảo Nhi.

Vừa nhận ra ánh hào quang của Chí Tôn chìm xuống làn nước thẳm, Hồng Y Nữ Xảo Nhi đã hải hùng hét to:

— Trời! Anh Chí Tôn!

Liền theo tiếng thét, Hồng Y Nữ Xảo Nhi bắn mình chỗ làn nước thâm u mà người yêu vừa khuất bóng.

Tõm!

Chiếc bóng hồng kiều diễm chìm lĩm.

Từ dưới chân trời đám mây đen bỗng cuồn cuộn kéo lên...

Phút chốc giông tố ào ào nổi dậy...

Trên mặt bể khơi muôn trùng lớp sóng thét gào như một ngày tàn thế kỷ....

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhờ giỏi thủy công trong thời gian trú ẩn dưới Bạch Sa Cung nàng bơi đi như loài kình ngạc.

Nàng vận nhỡn lực nhìn thấu qua làn nước xanh dưới đáy bể có thể trông ra ngoài mười trượng.

Bất chợt Chí Tôn đang cuốn theo thủy triều, Hồng Y Nữ Xảo Nhi vui mừng khôn tả.

— Dương Chí Tôn đây rồi!

Theo tiếng thét ngầm dưới đáy bể đó, thiếu nữ áo hồng vận dụng thủy công tột bực lao tới gần Chí Tôn.

Ngọc chưởng của nàng lẹ làng chợp ngang lưng chàng, nhắm về một hướng phóng như bay dưới làn nước.

Phía trên bảo tố ào ào...

Muôn đợt sóng trùng cao như trái núi gào thét ầm ầm trên mặt bể bao la.

Trời mưa trút xuống không ngừng...

Từng trận giông thổi qua vùn vụt...

Đáy bể sôi trào cuồn cuộn khủng khiếp vô cùng.

Lúc bấy giờ một tay Hồng Y Nữ Xảo Nhi ôm chặt lấy thân xác Chí Tôn, tay kia bơi nhanh như loài thủy tộc.

Nàng vượt qua muôn ngàn cuộn sóng hiểm nghèo.

Độ một giờ sau.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cảm nghe cơ thể rã rời, nhưng chưa kịp gì cả, thì một cuộn sóng thần bay tới...

Ầm ầm!

Thiếu nữ chỉ kịp kêu « Thôi rồi! » liền buông thõng Chí Tôn ra ngất đi...

Chừng Hồng Y Nữ Xảo Nhi tỉnh lại, thì trời đã tờ mờ sáng.

Nàng phóng người lên quét mắt nhìn chung quanh một lượt.

Nhận thấy mình đang đứng trên một hòn đảo, phía trong cây rừng rậm rạp, ngoài thì ghềnh đá nhấp nhô, mặt bể bao la một màu nước biếc phẳng lì dưới buổi ban mai.

Nàng vươn vai hít thở làn gió mát từ đại dương thổi vào, mà cảm nghe man mát cả tâm hồn.

Chợt nhớ tới Chí Tôn dầm mình trong cơn bão đêm qua, trong lòng Hồng Y Nữ Xảo Nhi hồi hộp lo âu không ngớt,

Nàng chép miệng:

http://tieulun.hopto.org

— Nguy mất rồi ! không hiểu chàng đã tấp vào bờ như ta hay bị sóng triều cuốn ra bể cả ? Ta hãy tìm mới được.

Nghĩ như vậy rồi Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhấc mình phóng lên mỏm đá cao chót vót đưa mắt nhìn theo bờ bể một chập.

Chẳng thấy gì lạ cả, thiếu nữ quét mắt xuyên qua cánh rừng xanh um cành lá hiện giữa buổi trời mai.

Tuyệt nhiên không một chiếc bóng người thấp thoáng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi càng lo sợ thêm.

Nàng không tin chàng còn sống trên cõi đời, vì đêm qua chàng đã bất tỉnh dưới đáy bể khó mà gặp được kỳ duyên.

Nếu quả thật vậy, cái công khó nhọc đầy hiểm nguy của nàng đêm qua dưới đáy bể đã trở thành dã tràng xe cát.

Bất giác Hồng Y Nữ Xảo Nhi than thở :

— Hỡi ơi ! Số hệ đã an bài, dù cưỡng lại đến mấy cũng không thể nào cứu vãn lại được.

Nhưng đột ngột nàng im bặt đi, hai mắt đẹp tuyệt vời như ngấn lệ đưa về mấy phía gộp đá có hình thù kỳ dị cách đó ngoài năm mươi trượng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nhận ra một chiếc bóng từ trong hang đá đi ra.

Tự nhiên quả tim nàng đập mạnh, nàng lẩm bẩm :

— Ồ ! hay là...

Không đợi dứt ý nghĩ, Hồng Y Nữ Xảo Nhi lẹ làng nhắm ngay chiếc bóng, triển bộ khinh công tột bực phóng tới.

Nàng đáp xuống trước mặt chiếc bóng khoảng năm trượng đưa mắt nhìn.

Trong khi đó chiếc bóng cũng vừa phát giác có kẻ lạ đến gần mình liền ngưng thân hình lại, xạ hai luồng kỳ quang sáng rực.

Chiếc bóng lạ chẳng ai khác hơn là Chí Tôn.

Chí Tôn nhận ra gương mặt đẹp tuyệt thế của chiếc bóng chẳng ai khác hơn là Hồng Y Nữ Xảo Nhi, chàng đứng chết lặng, mồm há hoác ra kinh dị đến hải hùng, nhưng chưa thốt được lời nào cả.

Chập lâu Chí Tôn mới phóng tới chợt kêu :

— Em Hồng Y Nữ Xảo Nhi !

Chàng vùng ôm lấy nàng ghì chặt.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi cảm kích rung động cả tấm thân diễm kiều.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngậm ngùi:

— Em không ngờ được sum họp như hôm nay. Em tưởng anh đã vùi thây dưới lòng bể cả rồi.

Đôi tình nhân siết chặt lấy nhau, bốn hàng lệ thương tâm tự bấy nhiêu lâu nay được dịp chảy dài xuống má.

Chí Tôn vẫn ôm chặt lấy người yêu như truyền hơi ấm, tình thương sang nàng, để bù lại những tháng năm cách biệt khổ sầu.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi nằm trọn trong tay chàng thiếu hiệp thổn thức, giọt lệ cứ mãi tuôn trào xuống đôi má ngà trinh thơ.

Lâu lâu Chí Tôn mới hôn vào chiếc má đẫm lệ của người yêu, vừa hỏi ;

— Em ạ, nhờ đâu mà em còn được sống sót trên cõi trần, hãy bảo cho anh biết rõ điều nầy ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi đáp :

— Ngày em và anh bị đắm thuyền ngoài khơi, em ngờ đâu đã lìa bỏ cõi đời, nhưng mai sao lại gặp Đảo Hoa Lão Hiệp, chủ nhân Bạch Sa Cung cứu thoát, đem em vào thủy cung nuôi dưỡng đặt danh hiệu là Quận Chúa Bạch Sa Cung.

Cặp kỳ quang của Chí Tôn trố to lên, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng rồi kêu to lên :

— Hồng Y Nữ Nhi ! Thế ra Thiếu nữ bịt mặt chính là em đây à ?

Hồng Y Nữ Xảo Nhi lau sạch lệ gật đầu :

— Vâng ! Thiếu nữ bịt mặt chính là em giả trang ra đấy.

Chí Tôn bàng hoàng :

— Vậy mà đã bao lần trông dáng điệu thiếu nữ áo hồng, anh hoài nghi là em, một lần em bất tỉnh anh dịnh lột mảnh lụa trên mặt nhưng lại thôi, sau đó lại quả quyết mình nghĩ lầm.

http://tieulun.hopto.org

Nếu không đâu phải nhọc công sầu khổ tìm em khắp bốn chân trời rồi trầm mình dưới đáy bể suýt chết như vừa qua.

Nghe người yêu trách, Hồng Y Nữ Xảo Nhi cảm thấy trong lòng chua xót vô cùng, nàng lặng đi một chập lâu, khe khẽ :

— Chí Tôn, em thành thật xin anh thứ lỗi cho em, nhưng không phải tự nhiên mà sự tình diễn ra như thế mà là...

Chí Tôn ngạc nhiên :

— Sự tình như thế nào, em hãy bảo thật anh nghe.

Cặp mắt đẹp tuyệt vời của Hồng Y Nữ Xảo Nhi chớp lên, hai tay nàng đẩy chàng từ từ ra ngoài, không đáp mà chỉ hỏi :

— Chí Tôn, tình yêu giữa anh và Quỳnh Giao đến đâu rồi, hãy cho em biết rõ ?

Chí Tôn vùng thở phào :

— Điều đó dường như đã có một lần anh bảo em tại Hoàng Hạc Lâu rồi, em hãy còn nghi ngờ tình anh sao ?

Quả thật anh đối với Quỳnh Giao chẳng khác nào một người anh trai với cô em gái không hơn không kém.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi ngập ngừng :

— Còn câu chuyện trong bọng cổ thụ ngày nào chẳng lẽ anh lại quên sao ? Anh định giết chết cả cuộc đời nàng à ?

— Đó là một chuyện bất đắc dĩ, chính anh lẫn Bắc Phong Hòa Thượng và Quỳnh Giao đều không một ai muốn thế cả.

Nhưng vì lúc ấy tiếc thương cái sinh mạng của nàng, lại nữa nhầm giữa chốn rừng hoang, không còn cách nào hơn được.

Anh tin rằng, dù sao nàng cũng là một thiếu nữ có chút lịch duyệt giang hồ, nàng sẽ giận hờn nhưng sau đó sẽ bỏ qua khi hiểu một cách chắc chắn, anh đã yêu em trước nàng.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi thở nhẹ :

— Anh nói nghe hay thật, nhưng thực tế tâm địa người đàn bà không giống như anh tưởng đâu.

Người ta có thể hy sinh hàng loạt danh vọng, vật chất và tất cả những cái gì qui giá nhất trên thế gian này, nhưng không thể để mặc tình yêu của mình lọt vào tay một kẻ khác dù kẻ đó là bạn hay thù.

Chính bản thân em cũng ở trong vòng tình cảm ấy, vì vậy em quả quyết Quỳnh Giao dù bản chất hằng ngày ngây thơ, hiền lành đến đâu, rồi đây cũng phải trở thành kẻ tình thù vạn kiếp cùng em mà thôi.

Vậy anh hãy thu xếp sao cho trọn vẹn mọi bề, đừng để có chuyện hối tiếc ở mai sau.

Chí Tôn cau cặp lông mày lưỡi kiếm nhất quyết :

— Tâm địa đàn bà đáng ngại thật, nhưng lòng anh trước vẫn như sau vẫn không hề thay đổi. Dù cho Quỳnh Giao có oán hận anh, nguyền rủa đến suốt đời, anh cũng không thể nào làm thỏa nguyện nàng được.

Hiện nay anh có ý định dùng hải đảo xa lạ này làm nơi trú ẩn của chúng ta, thứ nhất mai danh ẩn tích tránh họa kiếp tài diễn trên chốn giang hồ, sau đó lánh mặt nàng, rồi thời gian trôi qua sẽ vùi lấp chuyện xưa vào lớp bụi đường dĩ vãng cho tới một ngày nào đó sẽ chìm mất trong lớp lãng quên.

Hồng Y Nữ Xảo Nhi như xúc cảm mãnh liệt, nhìn Chí Tôn bằng cặp mắt chan chứa cả bầu trời yêu đương đằm ấm.

Chí Tôn lẳng lặng kéo thiếu nữ ngã vào lòng khẽ đặt vào chiếc má ửng hồng vừa rào lệ một cái hôn dài, nóng sốt.

Hai quả tim cùng đập mạnh.

Một màu trắng bạch lan đột hiện rung rinh, đôi quả tuyết sơn căng trào sinh lực.

Toàn thân kiều diễm của thiếu nữ rung rẩy không ngừng, hơi thở mỗi phút càng thêm gấp rút, hổn hển...

Ánh mặt trời lên đỏ ửng như viên hồng ngọc khổng lồ.

Từng làn gió từ bể cả thổi về mang khí mát một buổi trời mai tươi đẹp nhất của muôn loài.

HẾT

http://tieulun.hopto.org